

Thần Điện

Contents

Thần Điện	10
1. Chương 01: Hãm Hại	11
2. Chương 02: Về Nhà	16
3. Chương 03: Lời Trẻ Con Vô Hại	19
4. Chương 04: Một Đêm Xuân	22
5. Chương 05: Xử Lý	24
6. Chương 06: Ai Là Chủ Mưu?	27
7. Chương 07: Theo Dõi	30
8. Chương 08: Khách Không Mời Mà Tới	33
9. Chương 09: Tương Lai	35
10. Chương 10: Giáo Huấn	38
11. Chương 11: Thanh Âm Của Gió	43
12. Chương 12: Thành Tựu Kỳ Tích	46
13. Chương 13: Tác Phỉ Á	50
14. Chương 14: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác	53
15. Chương 15: Cầu Tình	55
16. Chương 16: Mặc Khác Của Tác Phỉ Á	58
17. Chương 17: Xấu Như Cóc	61
18. Chương 18: Cạn Bã	64
19. Chương 19: Một Chiêu Tất Sát	68
20. Chương 20: Cơ Hội	71
21. Chương 21: Kinh Hồng Nhất Kiếm.	74
22. Chương 22: Đạo Tặc.	76
23. Chương 23: Phiên Toái.	79
24. Chương 24: Chia Của.	81
25. Chương 25: Thu Hoạch Nguy Hiểm.	84
26. Chương 26: Tàn Sát Đạo Tặc.	88
27. Chương 27: Gian Thương.	91
28. Chương 28: Giao Dịch.	94
29. Chương 29: Chặn Giết.	97
30. Chương 30: Tình Cảnh Không Ổn.	100
31. Chương 31: Hôn Ước Trần Ngập Nguy Cơ	102
32. Chương 32: Chân Hồng Chi Vũ.	107
33. Chương 33: Phóng Thích.	110
34. Chương 34: Quái Quyền.	113
35. Chương 35: Thẩm Phán	115
36. Chương 36: Thẩm Phán.	118
37. Chương 37: Thay Đổi.	123
38. Chương 38: Hai Tên Cực Đoan.	126
39. Chương 39: Chuẩn Bị.	129
40. Chương 40: Đột Phá Vòng Vây.	132

41. Chương 41: Gia Thế.	136
42. Chương 42: Hồ Thánh Đế Tư.	138
43. Chương 43: Cẩn Hậu.	141
44. Chương 44: Giá Trị.	144
45. Chương 45: Sói Hoang Nguyên	146
46. Chương 46: Trận Chiến Buồn Cười.	151
47. Chương 47: Tai Tinh.	154
48. Chương 48: Bộ Lạc Thần Bí.	157
49. Chương 49: Dã Nhân.	159
50. Chương 50: Tổ Hợp Ban Đầu	162
51. Chương 51: Giải Cứu.	164
52. Chương 52: Lực Lượng Kỳ Lạ.	167
53. Chương 53: Bằng Hữu.	172
54. Chương 54: Một Trò đùa.	175
55. Chương 55: Ánh Mắt U Buồn	179
56. Chương 56: Thánh Đế Tư.	182
57. Chương 57: Thông Minh Quá Mức.	184
58. Chương 58: Đội Trưởng Tương Lai.	188
59. Chương 59: Tinh Tu.	192
60. Chương 60: Võ Tôn.	194
61. Chương 61: Phiên Toái Tới.	197
62. Chương 62: Tử Thù.	200
63. Chương 63: Khảo Nghiệm.	202
64. Chương 64: Phân Liệt.	207
65. Chương 65: Gió Lốc.	210
66. Chương 66: Sóng U Linh.	213
67. Chương 67: Bên Bờ Sinh Tử.	215
68. Chương 68: Tấn Cấp.	218
69. Chương 69: Linh Ngộ.	220
70. Chương 70: Chức Đội Trưởng.	224
71. Chương 71: Va Chạm	226
72. Chương 72: Lại Phải Chạy?	229
73. Chương 73: Ta Có Nam Nhân	232
74. Chương 74: Thế Lực Đen	237
75. Chương 75: Đồ Sắt	240
76. Chương 76 77: Thích Khách Đại Đạo.	244
77. Chương 78: Tập Kích	247
78. Chương 79: Tiết Tấu Chiến Đấu.	250
79. Chương 80: Trao Đổi Con Tin.	252
80. Chương 81: Báo Thù	255
81. Chương 82: Đồng Niên. (thượng)	257
82. Chương 82: Đồng Niên. (trung Hạ)	260
83. Chương 83: Hưởng Thụ Cuộc Sống	265
84. Chương 84: Khách Từ Phương Xa.	268
85. Chương 85: Chính Khí Chánh Thê.	271
86. Chương 86: Vấn Đề Ở Giữa Hai Người	274
87. Chương 87: Hồng Nhan Họa Thủy.	277
88. Chương 88: Một Khuôn Mặt Mới.	280
89. Chương 89: Bí Kỹ Đáng Sợ.	282
90. Chương 90: Định Ra Đội Trưởng.	287
91. Chương 91: Mượn Dao Giết Người	290
92. Chương 92: Xuôi Nam.	293
93. Chương 93: Lộ Bí Mật.	295
94. Chương 94: Tình Cảnh Nguy Hiểm.	298

95. Chương 95: Thủ Tịch Hội Viên.	303
96. Chương 96: Bằng Hữu.	306
97. Chương 97: Huy Chương Song Đầu Xà	309
98. Chương 98: Giao Tiếp.	312
99. Chương 99: Kịch Biến.	314
100. Chương 100: Vây Giết!	319
101. Chương 101: Lại Đột Phá!	322
102. Chương 102: Va Chạm!	325
103. Chương 103:nam Tước Phu Nhân!	328
104. Chương 104 : Cao Giai Bí Kỹ!	331
105. Chương 105: Vấn Khách!	335
106. Chương 106: Đệ Thất Võ Sĩ Đoàn!	338
107. Chương 107: Thê Tử Tốt!	341
108. Chương 108: Thê Tử Tốt, Ta Cũng Có!	343
109. Chương 109: Sự Sụp Đổ Của Đệ Thất Võ Sĩ Đoàn!	347
110. Chương 110: Phải Tàn Nhẫn Mới Có Chỗ Đứng Yên Ổn!	350
111. Chương 111: Song Đầu Xà Đào Tẩu	353
112. Chương 112: Diễn Sinh Bí Kỹ	355
113. Chương 113: Trảm Sát	358
114. Chương 114: Từ Biệt	360
115. Chương 115: Lễ Vật	365
116. Chương 116: Sa Mạc Hỏa Diễm	368
117. Chương 117: Một Lần Đánh Cuộc	371
118. Chương 118: Hỏa Hồng Thú	374
119. Chương 119 : Ngự Ông Hưởng Lợi	377
120. Chương 120 : Cướp Sa Mạc	380
121. Chương 121: Trận Chiến Khó Khăn.	382
122. Chương 122: Định Kế Hoạch.	387
123. Chương 123: Cơ Hội Hiếm Thấy.	390
124. Chương 124: Mong Đợi	393
125. Chương 125: Người Chứng Kiến.	396
126. Chương 126: Âm Hồn Bất Tán.	399
127. Chương 127: Ngăn Cách.	402
128. Chương 128: Khắc Tinh	405
129. Chương 129: Tự Sát.	408
130. Chương 130: Nửa Mơ Nửa Tỉnh	411
131. Chương 131: Trêu Chọc.	414
132. Chương 132: Diễn Luyện	417
133. Chương 133: Tiểu Nhân.	419
134. Chương 134: Về Nhà	422
135. Chương 135: Xung Đột.	425
136. Chương 136: Uy Hiếp	430
137. Chương 137: Săn Thú	432
138. Chương 138: Đêm Dài	435
139. Chương 139: Bí Mật Xưa.	438
140. Chương 140: Chuẩn Bị Kế Hoạch.	440
141. Chương 141: Mục Tiêu - Nam Tước Lĩnh.	443
142. Chương 142: Nam Tước Đường Ân	448
143. Chương 143: Cầu Sinh Trong Khe Hẹp.	451
144. Chương 144: Nguy Cơ Đến Từ Hỏa Hồng Thú	454
145. Chương 145: Phong Ba Nổi Lên	456
146. Chương 146: Một Bữa Cơm Gia Đình.	459
147. Chương 147: Chuẩn Bị	464
148. Chương 148: Huỳnh Đệ Cũ.	466

149. Chương 149:	Đóng Cửa Đánh Chó	469
150. Chương 150:	Cỗ Máy Xay Thịt!	472
151. Chương 151:	Vây Công	474
152. Chương 152:	Ngư Ông Đến Trễ	477
153. Chương 153:	Chất Vấn.	480
154. Chương 154:	Biến Hóa Theo Thời Gian.	482
155. Chương 155:	Chuẩn Bị.	487
156. Chương 156:	Đoàn Tụ.	490
157. Chương 157:	Gánh Nặng.	492
158. Chương 158:	Tin Dữ.	495
159. Chương 159:	Vận Khí	498
160. Chương 160:	Bắt Đầu Lữ Trình	500
161. Chương 161:	Các Thế Lực Luân Phiên Xuất Hiện.	506
162. Chương 162:	Thiện Ý.	508
163. Chương 163:	Vô Tình Gặp Gỡ.	511
164. Chương 164:	Toàn Diệt.	514
165. Chương 165:	Bộ Quyền Sáo Kỳ Lạ	516
166. Chương 166:	Hào Sảng?	521
167. Chương 167:	Mèo Biển Dị?	524
168. Chương 168:	Dã Nhân Vui Vẻ	527
169. Chương 169:	Loạn Cục	529
170. Chương 170:	Khổ Chiến.	532
171. Chương 171:	Đánh?	534
172. Chương 172:	Gặp Lại Hỏa Hồ.	537
173. Chương 173:	Trở Lại Trang Viên	542
174. Chương 174:	Hợp Tác.	545
175. Chương 175:	Diện Mạo Thật Của Dã Nhân	547
176. Chương 176:	Mị Hoặc?	550
177. Chương 177:	Bày Mưu Tính Kế	553
178. Chương 178:	Cổ Cháp.	555
179. Chương 179:	Hàng Đến.	561
180. Chương 180:	Cạm Bẫy.	563
181. Chương 181:	Một Lòng Cầu Sinh.	566
182. Chương 182:	Vô Tôn Lâm Tái.	568
183. Chương 183:	Diệt Khẩu	571
184. Chương 184:	Tiến Hoá.	576
185. Chương 185:	Chó	578
186. Chương 186:	Huấn Luyện	582
187. Chương 187:	Tác Dụng Huấn Luyện	585
188. Chương 188:	Vô Tình Ngang Qua	587
189. Chương 189:	Châm Ngòi Dẫn Lửa	590
190. Chương 190:	Truy Tung	595
191. Chương 191:	Tâm Vô Giả	598
192. Chương 192:	Thủ Hộ Giả	601
193. Chương 193:	Số Mệnh	603
194. Chương 194:	Tây Cách Thụy Na	606
195. Chương 195:	Băng Chi Khế Ước	609
196. Chương 196:	Đổi Thủ Ngoài Dự Liệu	613
197. Chương 197:	Thử Dò Xét	616
198. Chương 198:	Trung Thành	619
199. Chương 199:	Tiêu Hao Chiến	622
200. Chương 200:	Đêm Yên Lặng Trước Cơn Giông	625
201. Chương 201:	Vây Công	627
202. Chương 202:	Đột Kích	630

203. Chương 203: Không Biết Kết Thúc	633
204. Chương 204: Đợi Chờ	636
205. Chương 205: Một Cái Tay Khác	639
206. Chương 206: Đạo Lý Làm Người	642
207. Chương 207: Trở Về	645
208. Chương 208: Người Như Thế	648
209. Chương 209: Nổi Giận	651
210. Chương 210: Quyết Liệt	654
211. Chương 211: Bạt Tai	657
212. Chương 212: Trừng Phạt	660
213. Chương 213: Người Thắng	663
214. Chương 214: Đạo Sư Cùng Môn Sinh	667
215. Chương 215: Kinh Thiên Ân Bí	669
216. Chương 216: Nguy Cơ Đến Gần	673
217. Chương 217: Nguyên Lực Lốc Xoáy.	675
218. Chương 218: Dã Tâm.	678
219. Chương 219: Pháp Bảo Tu Luyện.	680
220. Chương 220: Ba Phương Hợp Tác	683
221. Chương 221: Dốc Lòng Tu Luyện.	687
222. Chương 222: Người Quen Cũ.	690
223. Chương 223: Vạch Mặt.	693
224. Chương 224: Hạ Độc Thủ	695
225. Chương 225: Xung Đột.	700
226. Chương 226: Bá Tước Linh.	703
227. Chương 227: Trợ Giúp.	706
228. Chương 228: Thỉnh Cầu.	708
229. Chương 229: Giữ Ngọc Là Có Tội	710
230. Chương 230: Giáp Công.	715
231. Chương 231 : Công Lý	718
232. Chương 232 : Mật Thám	721
233. Chương 233 : Chết Là Hạnh Phúc	723
234. Chương 234 : Trận Chiến Vận Mệnh	726
235. Chương 235 :chiến Tranh Bộc Phát	729
236. Chương 236 : Cối Xay Thịt	733
237. Chương 237 : Toàn Lực Ứng Phó	736
238. Chương 238 : Truyền Thuyết Phong Ngân	738
239. Chương 239 : Công Cụ	741
240. Chương 240: Thủ Hộ Giả Nhất Tộc	744
241. Chương 241 : Giao Tranh Ác Liệt	747
242. Chương 242 : Kế Hoạch Tương Lai	750
243. Chương 243 : Diệt Vong	753
244. Chương 244 : Mật Sự.	756
245. Chương 245 : Thần Vũ Giả	759
246. Chương 246 : Yên Hội	762
247. Chương 247 :gieo Gió Gặp Bão (thượng).	766
248. Chương 248: Gieo Gió Gặp Bão (hạ).	768
249. Chương 249: Mật Đàm	772
250. Chương 250: Bảo Vật Vô Giá	775
251. Chương 251: Ký Ức Xa Xăm.	778
252. Chương 252: Đánh Cuộc.	780
253. Chương 253: Bí Mật Dòng Xoáy Nguyên Lực	783
254. Chương 254: Tai Nạn Bất Ngờ.	788
255. Chương 255: Ván Cờ Sinh Tử.	790
256. Chương 256 : Phong Ngân Thô Bạo.	792

257. Chương 257: Lương Tâm Hay Tính Mạng?	795
258. Chương 258: Kết Quả Khó Liệu (1 2)	798
259. Chương 259: Bản Sắc Cường Giả	803
260. Chương 260: Báo Thù	806
261. Chương 261: Hồi Báo	808
262. Chương 262: Giọt Lệ Nam Nhi	811
263. Chương 263: Hỏa Thịnh Yên	813
264. Chương 264: Xuất Binh	816
265. Chương 265: Tình Huynh Đệ	821
266. Chương 266: Phân Chia Chiến Quả	824
267. Chương 267: Đại Công Tước	826
268. Chương 268: Chiến Tranh	829
269. Chương 269: Đối Chiến	831
270. Chương 270: Vỡ Mộng	836
271. Chương 271: Cực Hạn Khiêu Chiến	838
272. Chương 272: Biến Cố	841
273. Chương 273: Bạo Phong Sát Trận	843
274. Chương 274: Chiến Hữu Không Đáng Tin Cậy	848
275. Chương 275: Khôi Phục Tâm Thái	850
276. Chương 276: Một Chiêu Chấn Quân Hùng	853
277. Chương 277: Thế Cục Khó Lường	857
278. Chương 278: Lĩnh Vực Thánh Giả	859
279. Chương 279: Liên Thủ	862
280. Chương 280: Thánh Giả Vẫn Lạc	864
281. Chương 281: Thỏa Hiệp (1)	869
282. Chương 282: Thỏa Hiệp (hạ)	871
283. Chương 283: Đường Ân Động Lòng	873
284. Chương 284: Chuẩn Bị Chinh Phục	876
285. Chương 285: Chấp Pháp Giả	879
286. Chương 286: Lao Lạp Thuần Khiết	881
287. Chương 287: Lâu Ngày Gặp Lại	884
288. Chương 288: Mục Tiêu	886
289. Chương 289	889
290. Chương 290: Lịch Sử Thần Vực	894
291. Chương 291: Bất Hủ Truyền Thừa	896
292. Chương 292: Khách Từ Phương Xa	899
293. Chương 293: Tứ Đại Thánh Khí	901
294. Chương 294: Truy Lùng	904
295. Chương 295: Lần Đầu Tiếp Xúc	908
296. Chương 296: Đấu Tâm Cơ	911
297. Chương 297: Bất Hủ Truyền Thừa	913
298. Chương 298: Lôi Mông Bi Ai	916
299. Chương 299: Đối Chọi Gay Gắt	918
300. Chương 300: Bằng Mặt Không Bằng Lòng	923
301. Chương 301: Tử Thù Của Ngõa Tây Lý	925
302. Chương 302: Mối Thù Tình Phụ - Khắc Cốt Ghi Tâm	927
303. Chương 303: Bảo Tàng	930
304. Chương 304: Về Lại Thế Giới Hắc Ám	934
305. Chương 305: Kinh Khủng Như Tỷ Muội Lôi Mông	937
306. Chương 306: Gia Thế An Đông Ny	939
307. Chương 307: Âm Mưu Bỏ Trốn	942
308. Chương 308: Thánh Giả Quần Gia?	945
309. Chương 309: Bắt Đầu Lữ Trình	947
310. Chương 310: Bí Mật Ẩn Giấu Trong Sa Mạc	952

311. Chương 311: Kê Thù Cũ	954
312. Chương 312: Lôi Quang Phong Nhận	957
313. Chương 313: Ngoài Mạnh Trong Yếu	960
314. Chương 314: Lui Bước	962
315. Chương 315: Người Mất Tích	967
316. Chương 316: Tuyệt Kỹ Của Lôi Mông	970
317. Chương 317: Thù Cũ	972
318. Chương 318: Lao Lạp Tiến Hóa	975
319. Chương 319: Lôi Báo	977
320. Chương 320: Dã Tính Khó Trừ	982
321. Chương 321: Mục Tiêu.	985
322. Chương 322: Kịch Chiến.	987
323. Chương 323: Lực Áp Súc.	990
324. Chương 324: Không Thỏa Hiệp.	992
325. Chương 325: Đánh Nhau	995
326. Chương 326: Hiểu Lầm?	997
327. Chương 327: Cân Nhắc Quyết Định	1000
328. Chương 328: Hạ Ngoan Tâm	1004
329. Chương 329: Vượt Ngục	1007
330. Chương 330: Ganh Tỵ	1011
331. Chương 330: Ganh Tỵ	1014
332. Chương 331: Đền Tội	1017
333. Chương 332: Sợ Tiệc	1019
334. Chương 333: Đàm Lầy Hắc Ám	1021
335. Chương 334: Đối Chiến Rắn Hai Đầu	1024
336. Chương 335: Đột Biến	1027
337. Chương 336: Con Người Còn Đáng Sợ Hơn Cả Dã Thú	1031
338. Chương 337: Nội Tình Thần Vực	1034
339. Chương 338: Thất Thố	1037
340. Chương 339: Nghỉ Ngơi	1039
341. Chương 340: Huy Chương Gây Họa (1 2)	1041
342. Chương 341: Truy Binh Tới	1047
343. Chương 342: Tộc Nhân Tìm Tới	1049
344. Chương 343: Trận Tàn Sát Bên Suối Nước Nóng	1052
345. Chương 344: Mưu Lợi	1054
346. Chương 345: Truy Đuổi.	1057
347. Chương 346: Đàm Phán. (1 2)	1060
348. Chương 347: Chặn Đường.	1065
349. Chương 348: Kiên Trì.	1067
350. Chương 349: Tìm Đường	1070
351. Chương 350: Vô Tình Lên Cấp	1072
352. Chương 351: Mạo Hiểm Giả	1075
353. Chương 352: Hỗ Trợ Lẫn Nhau	1080
354. Chương 353: Khe Sâu Trong Núi	1082
355. Chương 354: Lại Gặp Dã Nhân	1085
356. Chương 355: Dẫn Dịch Vào Sào Huyệt	1088
357. Chương 356: Dẫn Dụ	1090
358. Chương 357: Thu Hoạch	1093
359. Chương 358: Hành Động Chứng Minh Địa Vị	1095
360. Chương 359: Thoát Khỏi Hang Động	1098
361. Chương 360: Thung Lũng Kỳ Lạ	1100
362. Chương 361: Trộn Bộ Thánh Khí	1105
363. Chương 362: Thoát Hiểm	1107
364. Chương 363: Lai Lịch Lôi Mông	1111

365.	Chương 364: Chân Lý Của Cường Giả	1113
366.	Chương 365: Hành Động Mờ Ám	1116
367.	Chương 366: Lợi Dụng	1119
368.	Chương 367: Lễ Vật	1121
369.	Chương 368: Rộng Lượng Như Lôi Mông	1126
370.	Chương 369: Lại Gặp Người Nhà	1129
371.	Chương 370:hôn Ước	1132
372.	Chương 371: Địa Bàn Của Vũ Tư Đồn	1134
373.	Chương 372: Tử Vong Chi Ca	1137
374.	Chương 373: Bàn Điều Kiện	1139
375.	Chương 374: Phân Vân	1144
376.	Chương 375:đội Nghênh Đón	1147
377.	Chương 376: Quyết Đấu	1149
378.	Chương 377: Viện Thủ	1152
379.	Chương 378: Phòng Dành Cho Tân Sinh	1154
380.	Chương 379: Lần Đầu Tiên Thí Luyện	1157
381.	Chương 380: Xác Định Mục Tiêu Gây Sự	1159
382.	Chương 381: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ	1162
383.	Chương 382: Hàng Xóm Tốt	1164
384.	Chương 383: Nhiệm Vụ Cực Hạn	1167
385.	Chương 384: Săn Mồi	1170
386.	Chương 385:lãnh Tụ Tinh Thần	1172
387.	Chương 386: Đắc Thủ	1175
388.	Chương 387: Lộ Tẩy	1177
389.	Chương 388: Nhiệm Vụ Mới	1180
390.	Chương 389: Mật Lâm Cự Viên	1182
391.	Chương 390: Liên Tục Thất Bại	1185
392.	Chương 391: Chiến Đấu Gian Khổ	1187
393.	Chương 392: Âm Mưu	1190
394.	Chương 393: Đi Thừa Kiện	1192
395.	Chương 394: Phát Sinh Đại Sự	1195
396.	Chương 395: Oan Khuất Của Lôi Mông	1198
397.	Chương 396: Đạo Sư Cũng Né (1 2)	1200
398.	Chương 397: Băng Diễm Hồ	1206
399.	Chương 398: Áp Chế	1208
400.	Chương 399: Vây Công	1211
401.	Chương 400 : Ngụy Cơ	1212
402.	Chương 401 : Sát Chiêu	1215
403.	Chương 402 : Liều Mạng	1218
404.	Chương 403: Nghỉ Ngơi	1221
405.	Chương 404: Phần Thưởng	1223
406.	Chương 405: Phiền Toái	1226
407.	Chương 406: Làm Khó Dễ	1228
408.	Chương 407: Cự Thử	1231
409.	Chương 408: Hỗ Trợ	1233
410.	Chương 409: Thí Nghiệm	1236
411.	Chương 410: Xã Hội Nhỏ (1 2)	1239
412.	Chương 411: Nhiệm Vụ Quá Dễ?	1244
413.	Chương 412: Bằng Hữu Sinh Tử	1247
414.	Chương 413: Trợ Giúp	1252
415.	Chương 414: Hoàn Thành Nhiệm Vụ	1254
416.	Chương 415: Tổ Rõ Lập Trường	1257
417.	Chương 416: Một Trò Đùa Dai	1259
418.	Chương 417: Nổi Giận	1262

419. Chương 418: Không Phải Là Tư Đấu	1265
420. Chương 419: Vuốt Đuôi Ngựa Cũng Cần Có Bản Lãnh	1267
421. Chương 420: Xử Lý Và Bù Đắp (1)	1270
422. Chương 421: Phụ Đạo Đặc Biệt	1272
423. Chương 422: Cổ Thôn	1275
424. Chương 423: Dịch Dịch Thần Bí	1280
425. Chương 424: Khảo Nghiệm	1283
426. Chương 425: Thu Hoạch Không Ngờ	1285
427. Chương 426: Trường Hợp Đặc Biệt	1290
428. Chương 427 : Bắt Đầu Tranh Tài	1293
429. Chương 428 : Danh Tiếng Của Lôi Mông	1296
430. Chương 429 : Phong Phạm Vô Giả	1298
431. Chương 430 : Kiểm Tra Lần Nữa	1303
432. Chương 431 : Kết Quả Vẹn Toàn	1306
433. Chương 432: Nhân Tình	1308
434. Chương 433: Nguy Hiểm	1311
435. Chương 434: Muốn Nhận Thua?	1316
436. Chương 435 : Giáo Huấn	1319
437. Chương 436 : Đòi Nợ	1321
438. Chương 437 : Đối Thủ Kế Tiếp	1324
439. Chương 438 : Đánh Giả (1 2)	1326
440. Chương 439 : Không Cam Lòng	1331
441. Chương 440 : Cảnh Cáo	1333
442. Chương 441 : Người Cầu Tình	1336
443. Chương 442 : Huỳnh Đệ Song Sinh (1 2)	1339
444. Chương 443 : Đột Biến Phát Sinh	1343
445. Chương 444 : Băng Trùy Khổng Lồ	1346
446. Chương 445 : Thoát Hiểm	1348
447. Chương 446 : Vọng Động	1350
448. Chương 447: Chuyện Trọng Yếu.	1359
449. Chương 448: Quyết Tâm Liều Mạng	1361
450. Chương 449: Lao Lạp Cường Hãn	1366
451. Chương 450: Thâm Thù Đại Hận	1371
452. Chương 451: Quán Quân	1373
453. Chương 452 : Một Đời Cường Giả	1378
454. Chương 453 : Tùy Tâm Tùy Ý	1383
455. Chương 454 : Truyền Thụ Tâm Huyết	1385
456. Chương 455 : Dò Ra Tin Tốt	1388
457. Chương 456 : Tin Tức Từ Mạc Lâm	1391
458. Chương 457: Một Hồi Chuông Tang	1395
459. Chương 458: Di Vật	1398
460. Chương 459 : Vượt Qua Kiểm Tra	1401
461. Chương 460 : Cực Độ Xa Xỉ	1403
462. Chương 461: Bắt Đầu Thi Đấu	1406
463. Chương 462: Đánh Trận Đầu	1409
464. Chương 463: Toàn Thắng	1413
465. Chương 464: Nữ Nhân Mù	1416
466. Chương 465: Hàn Băng Tỏa Liên Quỷ Dị	1418
467. Chương 466: Nghi Vấn	1421
468. Chương 467: Thắng Cấp	1423
469. Chương 468: Nhược Điểm	1428
470. Chương 469: Chiến Tranh Bộc Phát	1430
471. Chương 470: Hành Trình Về Đế Đô	1433
472. Chương 471: Đoạn Đường Nhân Hạ	1438

473. Chương 472: Tập Kích	1440
474. Chương 473: Cường Giả Ra Tay	1442
475. Chương 474: Một Chiêu Tắt Sát	1447
476. Chương 475: Nghĩa Khí?	1449
477. Chương 476: Đệ Nhất Tửu Điểm	1452
478. Chương 477: Người Quen Cũ	1457
479. Chương 478: Gây Sự	1459
480. Chương 479: Bằng Hữu?	1462
481. Chương 480: Đuổi Khách	1465
482. Chương 481: Tập Trung Tu Luyện	1467
483. Chương 482: Gặp Thoáng Qua	1470
484. Chương 483: Quyết Tâm	1474
485. Chương 484: Hành Vi Sĩ Nhục	1477
486. Chương 485: Đồ Sát	1479
487. Chương 486: Lòng Người Khó Đoán	1482
488. Chương 487: Ký Thác Hy Vọng	1484
489. Chương 488: Kế Hoạch	1487
490. Chương 489: Âm Mưu Của Dĩ Tắt	1489
491. Chương 490: Nguy Hiểm	1492
492. Chương 491: Cạm Bẫy	1494
493. Chương 492: Kịch Chiến	1499
494. Chương 493: Cứu Viện	1501
495. Chương 494: Tìm Hiểu Căn Nguyên	1503
496. Chương 495: Vô Tình Thăng Cấp (1 2)	1505
497. Chương 496: Bàn Bạc	1510
498. Chương 497: Thiên Tài	1513
499. Chương 498: Cái Giá Phải Trả	1515
500. Chương 499: Hội Nghị Tanh Máu	1518
501. Chương 500: Giá Trị Của Địch Áo (1)	1520
502. Chương 501: Đột Phá	1525
503. Chương 502: Suy Đoán	1527
504. Chương 503: Vạch Trần Bí Mật	1530
505. Chương 504: Tiết Lộ	1532
506. Chương 505: Dự Mưu	1534
507. Chương 506: Chạy Trốn	1537
508. Chương 507: Rèn Luyện	1542
509. Chương 508: Không Thể Phục Chế	1544
510. Chương 509: Gặp Lại Người Xưa	1547
511. Chương 510: Nỗi Khổ Của An Đông Ny	1549
512. Chương 511: Tìm Phương Pháp	1552
513. Chương 512: Trao Đổi	1554

Thần Điển

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dung Nhi Nguồn: Vipvandan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-dien>

1. Chương 01: Hãm Hại

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 01: Hãm hại

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lời tác giả: Nếu nhân sinh như bàn cờ, ta nguyện làm một con tốt, hành trình từ từ mà tiến, có ai thấy qua con tốt từng lui lại một bước chưa?

Lời dịch giả:

- Chắc hẳn mọi người ko xa lạ gì lão Phá Nam Tường này nhỉ? Các tác phẩm của lão có nội dung, tình tiết vô cùng chặt chẽ, phân bố nhân vật và tích cách rõ ràng và hợp lý xuyên suốt tác phẩm. Ta thích nhất là cách lão tạo vấn đề, mở cũng hay mà giải quyết cũng tốt, luôn luôn khiến cho người đọc bị thu hút theo từng giai đoạn. Hai truyện kinh điển nhất của lão là Thích Khách Ma Truyền và Hỗn Loạn Chiến Thần. Bộ Thần Điển này bao gồm cả mê hoặc từ thể loại Huyền Ảo và hấp dẫn từ đấu trí của thể loại LS-QS.

- Nvc là Dịch Áo, một Giác tỉnh giả Phong hệ, mời quý vị độc giả cùng đi theo bước chân hắn để cảm nhận cái ẩm áp của gió hè, lạnh lẽo của gió đông và kinh khủng của cuồng phong gào thét !

Vùng quê mệnh mông vô bờ bên trong ánh chiều tà hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt nhợt. Một đại lộ thẳng tắp từ đường chân trời mở rộng ra thẳng tắp chia vùng quê thành hai nửa. Mặc dù đường cái rất rộng, thoạt nhìn là tuyến đường chính nhưng bởi vì khí trời rét lạnh trên đường cơ hồ không nhìn thấy người đi đường, chỉ có một chiếc xe ngựa mòn mỏi bốn ba.

Lái xe là một tráng hán thân cao hơn hai thước, mày rậm vừa thô vừa ngắn lộ vẻ cục mịch, có thể nói là xấu xí, trên mặt có mấy phần lệ khí mơ hồ làm cho bộ mặt hắn trông rất dữ tợn. Nghe nói dù là nam hay nữ, hễ có bộ mặt dữ tợn phần lớn là hạng người thiên tính bạc bẽo. Tráng hán này tựa hồ là một nghiệm chứng cụ thể cho câu nói đó, hắn thỉnh thoảng nở nụ cười trầm thấp làm cho da đầu người nghe phải tê dại. Kèm theo tiếng cười đắc ý là đầu lưỡi thô to liếm liếm vành môi, cổ sức vết hết vết sương đọng trên khoe miệng.

Qua chốc lát, tráng hán đột nhiên lái xe ngựa vào một ngã rẽ nhỏ ven đường. Ngã rẽ tất nhiên không thể bằng phẳng, nó vừa gồ ghề vừa lầy lội đá sỏi, xe ngựa không ngừng dao động qua lại như thuyền nhỏ trong sóng gió. Vào lúc này việc đó không thể làm ảnh hưởng tâm tình của tráng hán, hai mắt hắn thủy chung luôn tràn đầy hưng phấn.

Khi xe ngựa đi tới một rừng cây nhỏ, tráng hán dùng sức ghì chặt dây cương từ trên xe ngựa nhảy xuống, quan sát bốn phía một lát. Tiếp theo từ trên cang xe cầm lấy một cái xẻng sắt sải bước đi vào trong rừng cây.

Cửa buồng xe bị đẩy ra, một người trung niên mặc giáp nhẹ từ bên trong buồng xe chui ra. Hắn làm giống như tráng hán kia, đầu tiên là quan sát bốn phía chốc lát, tiếp theo là sửa sang lại y phục của mình không chút hoang mang. Cuối cùng mới trịnh trọng đeo một cái huy chương lên ngực.

Đó là huy chương Thiên Phú võ sĩ, trên huy chương vẽ một thanh kiếm nhỏ tinh xảo, trung tâm kiếm nhỏ có ba ngôi sao màu vàng, hẳn là đại diện cho thân phận người trung niên này.

Trên thực tế, Thiên Phú võ sĩ không tính là phẩm cấp gì lớn. Hiện tại trên toàn đại lục, số người ở giai đoạn này còn nhiều lắm, nhưng ở một nơi xa rời đô thị, phụ cận chỉ có vài hương trấn không lớn, những người có năng lực hoặc có thể lực không thể nào định cư ở chỗ này. Nếu nói vật hiếm luôn quý, một Thiên Phú võ sĩ xuất hiện ở đây cũng có thể hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

“Khí trời chết tiệt.” Người trung niên kia nói thầm một câu, sau đó xoay người nhìn vào trong xe, ánh mắt hắn trở nên nhu hòa còn mang theo một tia thương hại. Tiếp theo hắn đưa tay vào thắt lưng móc ra một cái bao nhỏ, nhẹ giọng nói: “Địch Áo thiếu gia đói bụng không? Nơi này có đồ ăn nè!” Nói xong, người trung niên đặt túi da ở bên trong buồng xe.

“Ừ...” Theo một tiếng đáp ứng vang lên, một thanh niên chừng mười tám, chín tuổi xuất hiện ở cửa buồng xe. Bởi vì hắn cúi thấp đầu nên nhìn không rõ diện mạo của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay tái nhợt dùng tốc độ cực kỳ chậm chạp vươn ra cầm lấy cái túi, mở ra từng chút từng chút ở trong bao có mười mấy miếng thịt khô, còn có một túi rượu dùng da thú chế thành.

Thanh niên gọi là Địch Áo không để ý đến túi rượu, chẳng qua là dùng hai đầu ngón tay vân vê miếng thịt khô, chậm rãi đưa vào trong miệng.

Nhìn động tác cứng ngắc của Địch Áo, người trung niên kia tràn đầy bất đắc dĩ. Hoặc có thể nói đó là một cảm giác mâu thuẫn, sắc mặt hắn biến ảo không chừng, vừa mới muốn nói chuyện lại nghe từ trong rừng truyền đến tiếng gào: “La Y, người đang làm gì đó?”

“Địch Áo thiếu gia, ngài ngồi ở chỗ này, ta đi một lát sẽ trở lại.” Người trung niên nhẹ giọng nói, sau đó xoay người nhanh chóng đi về phía rừng sâu.

Trong rừng, tráng hán kia đang ra sức huy động xẻng sắt không ngừng đào đất. Mặc dù mặt đất dưới chân hắn đã bị dòng nước lạnh ngưng tụ thành tầng băng cứng ngắc, nhưng tráng hán kia vẫn phải liên tục đào. Chỉ qua chốc lát, mặt đất đã hiện ra một cái hố nhỏ nhỏ.

“La Y, hàn huyền với thiếu gia ngu ngốc rất vui vẻ hả?” Tráng hán kia ngẩng đầu trách cứ.

La Y thần nhiên cúi đầu không nói.

“Người, cái tên này giống y như đàn bà vậy, xem người kiểu đó chắc chắn không làm được đại sự.” Tráng hán kia đổi giọng châm chọc.

“Dù sao hắn vẫn là thiếu gia của chúng ta, Thang Bố Nhĩ, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải...”

“Phì phì...” Tráng hán kia nhổ nước miếng xuống đất, cầm hận nói: “Phế vật kia là thiếu gia của ai chứ? Mẹ kiếp, chỉ là hắn mạng tốt, bằng không hắn đã sớm chết từ lâu rồi. La Y, người nghĩ một chút tình cảnh của người đi. Người có biết tại sao tiểu thư cho chúng ta cùng nhau đi không? Bởi vì nàng căn bản không tin tưởng người.”

“Ta rõ ràng... Tiểu thư chán ghét hắn...” La Y cố gắng che dấu phần nộ trong lòng, chậm rãi nói: “Như vậy cũng không cần thiết giết hắn mà? Người lúc này cũng nói hắn chỉ là phế vật, trong trang viên đã nuôi mấy trăm người, chẳng lẽ thêm một mình hắn cũng không được?”

“Người có ý kiến? Vậy thì tự mình người đi tìm tiểu thư mà hỏi.” Thanh âm Thang Bố Nhĩ đột nhiên âm trầm: “Nhưng ta nhất định phải thi hành mệnh lệnh của tiểu thư. Được rồi, La Y, ta không cần người hỗ trợ, cút sang một bên, nói nhảm nữa cẩn thận ta làm thịt cả người và hắn luôn đó.”

Liên tiếp bị vũ nhục, La Y thật sự không thể nhịn được nữa, cộng thêm trong lòng đồng tình với Dịch Áo thiếu gia. Hắn rất muốn rút trường kiếm bên hông ra giết chết tên ghê tởm trước mặt này. Sau đó mang theo Dịch Áo thiếu gia cao chạy xa bay. Chỉ có điều nguyện vọng vẫn khó lòng thay đổi thực tế, thử nghĩ đến thế giới bên ngoài, còn nghĩ đến thê tử, hài tử ở trong trang viên, dòng máu sôi trào trong lòng La Y từ từ lạnh dần, cổ họng hắn khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lại lâm vào trầm mặc.

Một điểm trọng yếu hơn, hắn và Thang Bố Nhĩ đã là thành viên võ sĩ giác tỉnh cấp thấp phổ biến nhất trên đại lục. Hắn là một Thiên Phú võ sĩ một giai ba sao, căn cứ phẩm cấp và khả năng nắm giữ nguyên lực trong tay. Nếu đánh giết sinh tử chân chính, hắn chưa chắc là đối thủ Thang Bố Nhĩ.

Thang Bố Nhĩ lực lớn vô cùng, có thể xé đứt hổ báo, chiến lực thực tế đã đến gần Thiên Phú võ sĩ cấp hai rồi. Tuyệt đối mạnh hơn hắn thua, cho dù hắn có thể giết được Thang Bố Nhĩ, bản thân cũng khó tránh khỏi bị thương nặng. Ở nơi hoang dã bằng hàn thấu xương này, nếu bị thương chẳng khác nào tử vong, hắn không muốn bán mạng của mình như thế.

Hai người nói chuyện với nhau đã qua một đoạn thời gian, một người tiếp tục buồn bực đào hầm, một người mặc nhiên không nói. Mà ở ngoài rừng cây, thanh niên được gọi là Dịch Áo đã bước xuống xe ngựa yên lặng nhìn về phía rừng cây trước mặt.

Bây giờ đã có thể thấy rõ ràng tướng mạo Dịch Áo rồi, có lẽ do quá lâu không thấy ánh mặt trời, da tay hắn tái nhợt quái dị, hai hàng mày kiếm anh tuấn, tóc mai chia xéo ra sau đầu, con ngươi màu đen, đen sâu không thấy đáy, bờ môi của hắn hơi bạc màu luôn luôn khép lại chung một chỗ lộ vẻ quật cường, cổ chấp.

Từ ngũ quan đã nói lên thanh niên tên Dịch Áo này không phải là người bình thường. Nhưng không biết tại sao hắn vẫn khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, bởi vì ánh mắt Dịch Áo hơi dờ dẫm và cứng ngắc, thoạt nhìn tựa như một người ngu ngốc.

Đứng trong gió lạnh một lúc lâu, Dịch Áo đột nhiên giơ chân lên dậm một cước thật mạnh chậm rãi đi vào trong rừng rậm, hai mắt của hắn căn bản không nhìn đường, thủy chung luôn nhìn thẳng về phía trước.

Thang Bố Nhĩ đã đào ra một cái hố sâu hơn một thước, hắn đánh giá tính toán một lúc cảm giác hắn là không sai biệt nhiều lắm, tiện tay ném cái xẻng sắt qua một bên, tung người nhảy từ trong hố ra ngoài. Đột nhiên thấy hai con mắt nhìn chăm chú vào hắn. Dịch Áo xuất hiện quá mức đột ngột, Thang Bố Nhĩ hoàn toàn không cảm thấy được, hắn đầu tiên bị dọa sợ hết hồn, tiếp theo lại cười quái dị nói: “Ai da, Dịch Áo thiếu gia của chúng ta đã tới!”

Tầm mắt Dịch Áo cứng ngắc từ trên người Thang Bố Nhĩ dời xuống cái hố bên cạnh.

“Như thế nào? Dịch Áo thiếu gia, có hài lòng không?” Thang Bố Nhĩ cười càng lúc càng lớn: “Nơi này chính là nhà mới của người đó, ngôi nhà vĩnh viễn, ha ha ha...”

La Y nhắm mắt lại nghiêng đầu sang hướng khác, hắn không đành lòng xem tiếp nữa. Dịch Áo trời sanh là ngu ngốc, điều này không giả, nhưng chính vì ngu ngốc nên Dịch Áo không thể nào làm ảnh hưởng đến lợi ích của những người khác. Hắn thật sự không hiểu tại sao? Tại sao nhất định phải giết chết thiếu niên ngu ngốc vô hại suốt ngày trốn ở trong phòng này chứ? Không nỡ hao phí mấy cái bánh bao hay sao?

“Quá nhỏ.” Trong miệng Dịch Áo phát ra thanh âm mơ hồ.

“Nhỏ?” Thang Bố Nhĩ giống nghe được điều buồn cười nhất trên thế giới vậy, hắn toét cái miệng rộng cười gửa tới giữa lui. Thậm chí không khí ở đây rất lạnh lẽo, vì thế có thể thấy rõ ràng cổ họng hắn đang kịch liệt run rẩy và tuyến nước bọt phun tung toé ra ngoài.

Dịch Áo vẫn ngơ ngác nhìn cái hố dưới chân, hồn nhiên không biết thời hạn chết của bản thân đã buông xuống.

“Thiếu gia à, đừng đùa nữa.” Thang Bố Nhĩ cười đủ rồi mới ngồi xổm xuống, đưa tay nắm lấy cổ Dịch Áo: “Thỏa mãn đi, chẳng lẽ người còn muốn lão tử xây một tòa trang viên ở chỗ này cho người hử?”

Cổ bị nắm chặt nên Dịch Áo đã không thể hô hấp như bình thường được, thần sắc cứng ngắc rốt cục xuất hiện biến hóa nho nhỏ, hắn đưa tay bắt lấy cổ tay Thang Bố Nhĩ, một tay khác múa lung tung về phía trước.

Địch Áo giãy dựa càng lợi hại Thang Bồ Nhĩ càng vui vẻ, chuyện này không liên quan đến quan hệ giữa hắn và Địch Áo có thù hận hay không. Mà thuần túy chỉ vì thiên tính của hắn, mỗi một lần cảm nhận được một tính mạng khô héo trong tay mình, máu của hắn sẽ sôi trào lên vô cùng hưng phấn.

Đầu ngón tay của Địch Áo phí công múa may trước chớp mũi Thang Bồ Nhĩ. Thang Bồ Nhĩ vốn là như một võ sĩ đã giác tỉnh hoàn toàn có thể nhẹ nhàng khống chế khoảng cách ở giữa song phương.

Đại đa số dã thú bắt giết con mồi chỉ vì sinh tồn, mà giờ khắc này Thang Bồ Nhĩ đang chơi trò mèo vờn chuột, hắn đang hưởng thụ thỏa mãn trong nội tâm.

Khi đầu ngón tay Địch Áo lại một lần nữa xẹt qua chớp mũi Thang Bồ Nhĩ, bỗng nhiên biến thành quyền đầu, thân thể vốn cứng ngắc đồng thời cong lại, quyền phong với khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh trúng sống mũi Thang Bồ Nhĩ.

Phanh...

Đầu ngón tay chỉ cách chớp mũi có mấy ly. Khoảng cách quá gần nên Thang Bồ Nhĩ căn bản không kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cái trán truyền đến một trận đau nhói, thân thể trắng kiện đột nhiên hóa thành một pho tượng từ từ ngã về phía sau.

Sau một lúc, Thang Bồ Nhĩ đã ngã xuống cái hố, hắn vẫn còn duy trì tư thế thẳng đứng, đôi mắt trợn trừng thật lớn ngơ ngác nhìn lên bầu trời bao la, tính mạng sáng rõ ở trong mắt hắn dần dần trôi qua, cuối cùng ánh mắt hắn còn cứng ngắc hơn Địch Áo lúc này.

Một trận gió lạnh từ trong rừng thổi qua, La Y không nhận được rung mình một cái, hắn không dám tin vào hai mắt của mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

La Y thấy rất rõ động tác của Địch Áo, một quyền kia căn bản không có lực lượng. Khoảng cách chỉ có mấy ly (milimet) không thể nào thả ra lực lượng được, Thang Bồ Nhĩ vạm vỡ thể kia đã bị một quyền nhẹ nhàng đánh bại? Đối thành bản thân hắn sẽ thành cái gì đây?

Thân thể Địch Áo chậm rãi chuyển động dời tầm mắt rơi vào trên người La Y. La Y không nhận được rút lui một bước, tay phải cầm chặt chuỗi kiếm.

Địch Áo nhắm hai mắt lại, chốc lát sau khi mắt hắn lại mở ra.

Giờ phút này Địch Áo giống như Thần Long trong chuyện xưa về rồng điểm mắt vậy, hắn lập tức tỏa ra lực lượng tính mạng mạnh mẽ, ánh mắt tràn đầy sinh lực làm cho cả người hắn bỗng nhiên trở nên sinh động lên. Một đôi lông mày kiếm anh tuấn, khóe miệng hơi nhếch lên tựa hồ đang mỉm cười.

La Y trợn mắt liếc nhìn Địch Áo, mặc dù bộ dáng ngoài của Địch Áo cũng không có thay đổi gì, nhưng trước sau vẫn khiến cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt. Địch Áo ngu ngốc chẳng qua là một cục đá nhỏ ven đường, còn Địch Áo bây giờ chính là cự long thần bí dù sóng gió ngập trời cũng không dọa được hắn.

“Rất kỳ quái sao?” Địch Áo chậm quá nói, khóe miệng của hắn lại cong thêm vài phần.

“Thiếu... Địch Áo thiếu gia...” Thanh âm La Y hơi run run: “Ngài đang nói với ta?”

“Thật ra đây chỉ là một loại kỹ xảo.” Địch Áo giơ chân lên nhẹ nhàng đạp lên mũi Thang Bồ Nhĩ: “Xương sống mũi là dễ gãy nhất, chỉ cần nắm giữ góc độ và lực lượng thật tốt nhà ngươi có thể dễ dàng đánh gãy xương xuyên thẳng vào đầu hắn.”

“Đánh vào trong óc?” La Y đột nhiên cảm giác một cổ khí lạnh từ sau lưng hắn chạy thẳng lên đỉnh đầu, khiến cho lông tóc toàn thân hắn dựng đứng cả lên.

“Đúng vậy, dĩ nhiên là ngươi phải luyện tập trăm ngàn lần mới có thể chân chính nắm giữ loại kỹ xảo này.” Địch Áo đang nói chuyện, đồng thời xoay tròn bàn chân nửa vòng, một cổ máu tươi từ dưới chân Địch Áo chảy ra, còn có một ít chất lỏng trong suốt hỗn tạp lẫn vào máu tươi.

“Thấy được không? Đây chính là dịch não sống đó, à... đúng rồi, ngươi có biết dịch não sống là thứ gì không?” Địch Áo mỉm cười hỏi.

La Y lắc đầu lung tung, hần quả thật không hiểu, luồng khí lạnh đã run rẩy lan tràn tới toàn thân hần luôn rồi. Nếu như có thể, hần thật sự muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lão bà và hài tử của hần đều ở trong trang viên. Hần có thể cắn chặt răng cự tuyệt làm một võ sĩ chính nghĩa, mặc dù chuyện này đã từng là lý tưởng của hần, nhưng hần không thể nào trốn tránh trách nhiệm của một trưởng phu, một phụ thân được.

(lão bà = vợ, hài tử = đứa con, trưởng phu = chồng, phụ thân = cha)

“Quên đi, trả lời người một vấn đề...” Dịch Áo lộ vẻ hứng thú nói: “Nhưng nhất định sẽ dính dáng đến mười, thậm chí trên trăm vấn đề khác, con người của ta lại rất lười.”

“A... Ha hã...” La Y cố gắng nở nụ cười a dua, nhưng bộ mặt hần cười còn khó hơn nhìn hơn khóc.

“Ta đã nói rồi, người đào hầm quá nhỏ, nhưng người lại không tin, cái tên xui xẻo này... Đã chết còn phải phơi thây nơi hoang dã.” Dịch Áo nhắc chân lên, mở miệng nói với cái xác Thang Bố Nhĩ.

La Y càng ngày càng sợ hãi, thậm chí có cảm giác mắc dãi, giết người cũng không có gì, hần cũng từng giết người kia mà. Mấu chốt là Dịch Áo biểu hiện.

“La Y, người biết lái xe không?” Dịch Áo hỏi.

“Ta? Lái xe?” La Y còn đang sợ hãi nên tốc độ phản ứng rõ ràng giảm xuống quá thấp.

“Đúng vậy, ta muốn trở về.”

“À, ta sẽ, ta sẽ, nhất định sẽ làm...” La Y nói không có mạch lạc chút nào, vừa nói xong liền xoay người chạy ra ngoài bìa rừng. Hần mới chạy bảy tám bước mới tỉnh ngộ ra cử chỉ của mình có chỗ không ổn, vội vàng đứng lại nơi đó cúi đầu khom lưng chờ Dịch Áo.

Mấy phút đồng hồ sau, cỗ xe xe ngựa cô đơn quay lại phương hướng cũ, phi nhanh trên đường cái.

Lại một trận gió lạnh quét qua khu rừng, nhưng trận gió này hơi kỳ dị, nó thổi qua thi thể Thang Bố Nhĩ đột nhiên biến thành một trận gió lốc, tiếp theo là một bóng người từ trong gió lốc đi ra cúi đầu quan sát mặt Thang Bố Nhĩ.

Đây là một lão nhân đầu tóc trắng xoá, hần tựa hồ đang suy tư cái gì, chốc lát sau hần huy động cổ tay đánh ra một lưỡi dao gió trong suốt nhẹ nhàng chém vào chính giữa sống mũi Thang Bố Nhĩ.

Sau đó lão nhân cúi người cẩn thận quan sát khuôn mặt tan nát kia, nhìn sâu vào trong mũi nơi có một đoạn xương màu xanh trắng.

Lão nhân lộ ra thần sắc kinh ngạc, lẩm bẩm: “Thật sự là như vậy... Đứa bé kia vận dụng lực lượng cơ thể đúng là tinh diệu... hắc hắc... Trăm ngàn lần luyện tập? Hần dùng ai luyện tập? Có ý tứ...”

“Thiếu gia, phía trước chính là trang viên rồi, ngài...” La Y muốn nói lại thôi. Có lẽ là vì quá lạnh hoặc là phi thường khẩn trương, sắc mặt của hần trắng bệch y như người chết.

Trong trang viên có một số người nhất định phải ép Dịch Áo thiếu gia chết, nhưng Dịch Áo thiếu gia hết lần này tới lần khác không chết. Như vậy chờ đến lúc Dịch Áo thiếu gia trở lại trang viên, tất nhiên sẽ nhắc lên một trận mưa gió bão bùng.

Dịch Áo đang ngồi trong buồng xe nhắm mắt dưỡng thần, La Y rất muốn khuyến cáo hần lựa chọn sáng suốt nhất là lập tức rời đi. Mặc dù Dịch Áo là người thừa kế tổ nghiệp toàn bộ trang viên, nhưng vài năm gần đây trải qua lần lượt biến hóa số người cũ đã không còn lại bao nhiêu. Đại đa số đều thuộc về người mới tới hoặc thuộc phe cánh người ngoài. Ngay cả La Y cũng thế, chỉ có điều tâm tính hần tương đối tương đối thiện lương mà thôi.

Một chủ nhân không được thừa nhận muốn đấu tranh với mấy trăm người trong trang viên, kết quả là có thể dễ dàng đoán được. Mà La Y khó xử ở chỗ hần không có biện pháp nói thẳng mọi chuyện, nói ra cũng có thể có thể tạo thành hiểu lầm. Không chừng còn có thể mang đến nguy hiểm cho bản thân hần, Dịch Áo dùng một quyền đánh chết Thang Bố Nhĩ đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong tâm linh hần.

“Vào đi thôi.” Thanh âm Dịch Áo từ trong buồng xe nhẹ nhàng bay ra.

La Y bất đắc dĩ thở dài, sau đó vung roi thúc ngựa chạy tới trang viên.

Khi xe ngựa đến gần trang viên, mấy gã hộ vệ buồn ngủ đang gác cổng từ bên trong đi ra. Nhìn thấy La Y cũng không nói nhảm một câu mà chủ động mở cửa trang viên.

La Y che dấu nội tâm bất an mở miệng hỏi thăm vài câu với gã hộ vệ, sau đó thúc ngựa đưa Dịch Áo vào trong một gian viện nhỏ.

Ngàn vạn lần không nên đụng mặt nàng, ngàn vạn lần không nên gặp nàng. La Y âm thầm cầu nguyện, nếu như có thể đưa Dịch Áo thiếu gia trở về không khiến người ngoài chú ý thì an toàn của hắn sẽ được bảo đảm. Sau này bị hỏi tới cũng có thể đẩy lên trên người Thang Bố Nhĩ đã chết kia. Chỉ nói hắn không biết gì cả, chỉ có Thang Bố Nhĩ dẫn Dịch Áo thiếu gia rời đi kia mà. Về phần vì sao Dịch Áo thiếu gia có thể quay trở lại thì cứ việc tìm Thang Bố Nhĩ mà hỏi.

Mới vừa quẹo vào một lối nhỏ phủ kín đá xanh, xe ngựa đã chạm mặt với mấy thiếu nữ đang cười cười nói nói đi tới. La Y âm thầm kêu khổ liên tục, đúng là sợ cái gì sẽ tới cái đó, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ?

Mấy thiếu nữ này dáng vẻ thùy mị, vóc người thướt tha, da thịt mềm mại, y phục trên người hắn là không rẻ. Nếu như các nàng chuyển động một vòng chung quanh mấy hương trấn gần đây sẽ có thể dẫn phát một trận oanh động khá lớn. Ở một địa phương vắng vẻ như thế này, mấy nữ tử xinh đẹp rạng rỡ cùng lúc xuất hiện đúng là hiếm thấy.

Nhất là thiếu nữ cầm đầu, khuôn mặt môi hồng răng trắng, lỗ mũi dọc dừa, còn có một đôi mắt to như biết nói khiến cho người người yêu mến. Nàng khoác bên ngoài một bộ áo da lông cáo màu trắng, ở dưới là cái quần màu đỏ dài chấm đất. Không cần đề cập tới trang phục đẹp dễ, chỉ riêng bộ áo da đã đủ để chứng minh địa vị và thân phận của nàng. Nhà người thường chỉ cần có bộ áo quần chỉnh chu, chưa từng khâu vá đã xem như hãnh diện rồi. Một bộ áo da thú như thế chỉ là ước mơ hầu như không thể thực hiện được.

2. Chương 02: Về Nhà

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 02: Về nhà

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ít nhất đây là món hàng thuộc về giai cấp thượng lưu, không nên xuất hiện ở vùng đất hoang này.

“La Y, gan người thật không nhỏ đó!” Nữ tử cầm đầu thấy được La Y, cười hì hì nói: “Người dám mang Dịch Áo thiếu gia đi chơi. Nếu như thiếu gia vì thế mà bị bệnh, nhà người có thể gánh tội nổi hay không?”

“A... ha ha...” La Y há mồm cứng lưỡi, chỉ biết cười khan vài tiếng cho qua chuyện.

Nữ tử kia nhượng mày kinh ngạc. Dựa theo kế hoạch, sau khi La Y và Thang Bố Nhĩ trở về sẽ phải thất kinh la to lên, nói Dịch Áo thiếu gia tiến vào rừng cây đột nhiên biết mất tung tích. Sau đó toàn bộ người trong trang viên sẽ xuất động tìm kiếm chung quanh. Làm như vậy sẽ có thể giải thích hợp lý cho bề trên. Dĩ nhiên, La Y và Thang Bố Nhĩ nhất định phải bị trừng phạt nghiêm khắc, nhưng nàng sẽ không bạc đãi La Y và Thang Bố Nhĩ. Chờ đến khi phong ba qua đi, nàng sẽ tìm cách bồi thường cho La Y và Thang Bố Nhĩ.

Bây giờ La Y phản ứng rõ ràng có điểm không đúng.

Nữ tử kia vội vã đi tới dùng ánh mắt hồ nghi quan sát La Y. Sau đó nàng đưa tay ra nắm lấy rèm cửa buồng xe, vừa dùng sức kéo ra nàng lập tức nhìn thấy một khuôn mặt cứng ngắc, Dịch Áo.

Nữ tử kia hét lên một tiếng lui về phía sau mấy bước, vô tình chột chân té ngã đập mạnh cái mông xuống mặt đất.

Mặc dù Dịch Áo biến thành ngu ngốc nhưng bề ngoài của hắn vẫn rất bình thường, không thể nào hù dọa người ta sợ hãi như vậy được. Nguyên nhân chân chính dẫn đến hiệu quả này là trong lòng có quỷ.

Nữ tử kia cho rằng Thang Bồ Nhĩ và La Y đã giải quyết xong Dịch Áo. Nàng sẽ không bao giờ phải nhìn thấy cái bản mặt ngu ngốc chán ghét kia nữa. Kết quả Dịch Áo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt dọa cho nàng thiếu chút nữa sợ hãi đến hồn phi phách tán.

Các nữ tử phía sau vội vàng lao đến, có người đưa tay dịu nữ tử đang ngồi dưới đất, những người khác vây quanh buồng xe. Trong mắt các nàng cái buồng xe này không có thứ gì để sợ hãi cả, chỉ có mỗi Dịch Áo ngơ ngác ngồi đó.

“Bích Cơ tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy?” Một nữ tử hỏi.

“La Y, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” Nữ tử tên Bích Cơ giận dữ quát lên.

La Y cúi thấp đầu không dám nói lời nào.

“Cút, các ngươi cũng cút hết cho ta.” Bích Cơ giương nanh múa vuốt quát lên, sắc mặt nàng vô cùng dữ tợn.

Lúc này mọi người còn đang ở chung một chỗ vui trò chuyện về, bây giờ Bích Cơ lại giận tím mặt. Điều này khiến cho các nữ tử cảm thấy không thể hiểu nổi, các nàng liếc nhau một cái rồi biết điều lặng lẽ rút lui.

“La Y, câm rồi hả? Trả lời ta.” Bích Cơ nhả ra từng chữ.

La Y vẫn cúi đầu không nói. Hắn biết rõ mặc dù thân phận nữ tử trước mặt này chỉ là một thị nữ, nhưng nàng mới là chủ nhân chân chính của trang viên này. Nếu chọc giận nàng, hắn tùy thời đều có thể cuốn gói rời đi, thậm chí nàng có thể phái người chặn đánh hắn và người nhà ở giữa đường. Giống như nàng từng sai khiến hắn và Thang Bồ Nhĩ đi chôn sống Dịch Áo thiếu gia vậy.

“Thang Bồ Nhĩ đâu?”

“Không biết đi đâu rồi!” Cuối cùng La Y đã gặp được một vấn đề có thể trả lời.

“Tốt, La Y...ngươi rất tốt...” Bộ ngực Bích Cơ phập phồng kịch liệt, nhìn chăm chăm La Y hồi lâu mới xoay người rời khỏi.

“Tiểu thư.” La Y hoảng loạn kêu lên.

Bích Cơ dừng lại một chút, lát sau nàng quay đầu lại lạnh lùng nhìn La Y.

“Dịch Áo thiếu gia... chưa từng làm thương tổn người nào, ngài tại sao nhất định phải...” La Y biết tình cảnh của mình không ổn, hắn chẳng quan tâm được nhiều nữa. Hắn phải nói rõ ràng mọi chuyện, một bên là nói dù Dịch Áo thiếu gia ở trong buồng xe, một bên vẫn phải cố gắng khuyên nhủ Bích Cơ. Ý hắn là cần gì phải so đo với một thiếu gia ngu ngốc không bao giờ thương tổn đến ai chứ?

Bích Cơ bước từng bước tới gần La Y, ánh mắt oán độc càng ngày càng đậm. Sau đó giơ tay lên tát một cái bạt tai vào mặt La Y: “Ngươi đúng là chán sống rồi, La Y. Tốt... ta sẽ thành toàn ngươi..”

Nhìn bóng lưng từ từ đi xa, ánh mắt La Y tràn ngập vẻ lo lắng, chuyện này không thể kết thúc như vậy. Ý tứ Bích Cơ đã quá rõ ràng rồi, hắn nên làm gì mới có khả năng bảo toàn cho mình và người nhà đây?

Con người không phải là bùn đất, tượng phật cũng có mấy phần hỏa khí cơ mà. Thang Bồ Nhĩ nhiều lần vũ nhục, Bích Cơ thưởng cho hắn một cái bạt tai vang dội khiến cho sự phẫn nộ của hắn lên đến tột đỉnh. Hắn thật sự muốn rút trường kiếm ra chém chết con nhỏ xác lảo kia ngay lập tức.

Không biết qua bao lâu, phía sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm ngón tay gõ đều nhịp lên ván gỗ, La Y xoay người nhìn vào trong xe ngựa.

“Chúng ta trở về.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Trong đầu La Y linh quang chợt lóe đột nhiên nghĩ đến một biện pháp. Dịch Áo thiếu gia dù sao cũng là chủ nhân danh chính ngôn thuận ở nơi này. Lấy địa vị Bích Cơ cũng không dám công khai gây khó khăn hoặc thương tổn Dịch Áo. Nàng bắt buộc phải bảo người mang Dịch Áo ra ngoài len lén giết chết. Một

điểm tối trọng yếu là Dịch Áo thiếu gia đã không còn ngu ngốc như trước nữa. Hắn không quan tâm tại sao phát sinh biến hóa lớn như thế. Hắn chỉ biết rằng mình có được Dịch Áo bảo vệ hay không?

“À? Người đang suy nghĩ gì?” Dịch Áo nói.

La Y như người mới tỉnh từ trong mộng, vội vàng cung kính đóng cửa xe rồi xoay người thúc ngựa tiếp tục đi tới trước.

“Cứ làm như vậy đi!” La Y âm thầm khích lệ bản thân. Nếu thật sự không được, hắn nhất định nghĩ biện pháp nói rõ mọi chuyện Bích Cơ đã làm cho tiểu thư biết. Tính toán thời gian cụ thể thì chừng mười ngày nữa tiểu thư sẽ trở về trang viên, chỉ cần trì hoãn được mười ngày, hắn và Dịch Áo thiếu gia nhất định an toàn.

Nhưng hắn có cơ hội đến gần tiểu thư không? Bích Cơ tính là thứ gì chứ? Chẳng qua chỉ là một nô lệ được sủng ái mà thôi. Còn tiểu thư mới là quý tộc chân chính, người thừa kế thứ năm của Nam tước đại nhân. Lấy địa vị của hắn muốn tiếp cận tiểu thư rất có thể bị đám hộ vệ của tiểu thư trực tiếp đuổi đánh ra ngoài.

Khi hắn còn đang suy nghĩ lung tung, xe ngựa đã quẹo vào một tòa viện nhỏ bố cục trang nhã và sạch sẽ. Trên thực tế, phần lớn đám người ngoài kia rất xem thường Dịch Áo, nhưng xem thường và cố ý thương tổn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cái trước là thái độ của riêng bản thân, cái sau sẽ phải chịu trách nhiệm. Huống chi còn có một vài người đồng tình Dịch Áo giống như La Y, cho nên cuộc sống thường ngày của Dịch Áo vẫn được chiếu cố tương đối chu đáo. Mỗi ngày đều có người đến quét sân và phòng ở, còn có người thay đổi, giặt quần áo cho Dịch Áo.

Trước kia Bích Cơ đối xử với Dịch Áo cũng không tệ. Nhưng mấy ngày qua không biết đã xảy ra chuyện gì, thái độ của nàng xảy ra biến hóa lớn, ngoài mặt vẫn khách khí nhưng sau lưng lại dốc lòng đưa Dịch Áo vào chỗ chết.

“Thiếu gia, đến nơi rồi.” La Y nhẹ giọng nói.

Dịch Áo đẩy cửa xe bước xuống, sau đó từ từ đi vào trong phòng. La Y do dự một chút mới rón rén đi theo sau Dịch Áo.

Dịch Áo không để ý đến La Y, hắn đẩy cửa phòng ra trực tiếp tiến vào ngồi xuống ghế. Còn La Y chạy qua chạy lại trong phòng làm việc, khi thì xem lò lửa gần tường cháy đủ không, sau đó ném vào mấy khúc củi, khi thì cầm lấy áo choàng lông trên giá nhẹ nhàng choàng lên người Dịch Áo.

“Tại sao bọn họ muốn giết ta?” Dịch Áo nói.

“Không biết, thiếu gia à, ta thật sự không biết.” La Y cười khổ trả lời.

“Tại sao người nói giúp ta?” Dịch Áo lại hỏi.

“Ta...” La Y bị hỏi khó rồi, lúc này hắn phải tận lực ca tụng nhân cách mị lực của Dịch Áo thiếu gia mới đúng. Cố gắng lộ ra chính nghĩa chấp nhất của bản thân càng nhiều càng tốt, nhưng hắn không thể nói ra lời mấy câu buồn nôn này.

Suy nghĩ ngược lại một chút, nếu như không phải Dịch Áo đột nhiên đánh chết Thang Bố Nhĩ, hắn có lá gan giúp đỡ Dịch Áo nói với Bích Cơ như thế không?

Dịch Áo cười cười không nói thêm lời nào nữa.

Không khí trầm mặc làm cho La Y cảm thấy mỗi một phút đều rất khó chịu. Thật lâu sau hắn rốt cục không nhịn được nữa, mở miệng nói: “Thiếu gia, Bích Cơ sẽ không buông tha cho ngài, mấy ngày tới nhất định phải cẩn thận đó.”

“Con nhỏ ngu ngốc đó còn không đáng để ta phải khấn trương.” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Con nhỏ ngu ngốc? Ngài đang nói Bích Cơ? ” La Y khó mà tiếp nhận nổi câu này, Bích Cơ là nữ tử vô cùng khôn khéo nắm giữ mọi giao dịch ở trong trang viên. Từ việc sinh hoạt của mấy trăm người cho đến đủ loại mâu thuẫn vụn vặt đều dựa vào nàng điều tiết khống chế. Trang viên có thể giữ vững ổn định là nhờ công lao của Bích Cơ. Một nữ tử khôn khéo như vậy tại sao có thể là ngu ngốc?

“Nàng ta uy hiếp người không có ý định che dấu chút nào. Như thế sẽ làm cho người tăng tốc phản bội nàng mà thôi. Giống như hiện tại, không phải sao?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ai...” La Y thở dài, trong lòng vừa mừng vừa lo. Mừng chính là Dịch Áo thiếu gia đã hiểu ý hần, lo là cuộc sống sau này làm sao chịu đựng nổi đây.

“Nếu có một ngày ta muốn giết người. Trước khi ta động thủ ta bảo đảm người không biết cái gì hết.” Dịch Áo hạ tầm mắt xuống nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay tái nhợt của mình: “Ta sẽ không uy hiếp ai cả, làm vậy là quá ngây thơ.”

“Ngài...” La Y hít sâu một hơi lạnh, da thịt trên mặt không ngừng co giật. Trong đầu hần xuất hiện một hình ảnh Dịch Áo thiếu gia đang vỗ vỗ bờ vai khích lệ hần, đột nhiên trở tay nên một quyền lên trên mũi của hần. Giống như buổi chiều hôm nay đánh Thang Bồ Nhĩ vậy, tên kia chậm chậm ngã quỵ cuối cùng mở to đôi mắt vô thần nhìn lên bầu trời.

3. Chương 03: Lời Trẻ Con Vô Hại

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 03: Lời trẻ con vô hại

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta chỉ đùa thôi, không cần khẩn trương.” Dịch Áo ngừng đầu cười ha hả.

La Y có một cảm giác nói không ra lời chỉ biết nhếch miệng cười theo Dịch Áo. Hần không biết nên tin tưởng lời Dịch Áo nói, câu lúc này là để cảnh cáo hay chỉ đơn giản là nói đùa thôi?

“La Y, mang vợ và con của người qua đây đi, phòng ốc bên cạnh còn trống không ít, làm nhanh đi kéo người cứ nhớ thương bọn họ mãi.” Dịch Áo nói.

“Vâng, tạ ơn thiếu gia.” La Y vội vàng nói.

Dịch Áo chậm rãi nhắm mắt lại phát phát tay, La Y cúi người thi lễ rồi lui ra sau.

Mau đi tới cửa, La Y trong lòng chợt có điều ngộ ra, len lén xoay người, nhìn về phía Dịch Áo.

Khi Dịch Áo đánh chết Thang Bồ Nhĩ, thần sắc của hần rất thông dong tựa như không màng danh lợi. Khi Dịch Áo đánh giá Bích Cơ thì mang theo vài phần chán ghét, tựa hồ lười để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này. Khi Dịch Áo nói có một ngày muốn giết hần, giọng nói lạnh lẽo khiến cho hần không rét mà run. Khi Dịch Áo đùa giỡn một câu, nụ cười thật sự vui vẻ thích ý. Lúc cuối cùng Dịch Áo nhắm mắt dưỡng thần, trên người hần tỏa ra khí thế trầm ổn. Trong thời gian ngắn, Dịch Áo thiếu gia biến ảo thần thái quá nhanh, quá nhiều, để cho hần không rõ rốt cuộc người nào mới thật sự là Dịch Áo?

.....

Một đêm này La Y thức trắng đêm không ngủ, mặc dù đã làm ra quyết định nhưng hần không có cách nào phán đoán được tiếp cận Dịch Áo thiếu gia là đúng hay sai?

La Y có một loại cảm giác mơ hồ, Bích Cơ chắc chắn đầu không lại Dịch Áo thiếu gia. Nói thật là hần sợ Bích Cơ, thế nhưng chỉ là sợ địa vị của Bích Cơ. Nếu như hai người chạm mặt tại một địa phương vắng vẻ, Bích Cơ mà dám bặt tai hần như lúc này thì hần đã sớm rút kiếm chém chết Bích Cơ rồi.

Còn đối với Dịch Áo thiếu gia, hần sợ hãi phát ra từ trong nội tâm. Chính là vì điều này hần không biết mình lựa chọn là phúc hay họa. Câu nói ngày hôm qua lại càng khiến cho người ta khó mà quên nổi, có lẽ trong tương lai nào đó hần vô tình chọc giận thiếu gia. Đoán chừng hần cũng không biết mình là chết như thế nào. Nhưng thiếu gia cũng nói là đùa giỡn mà thôi, đây thật sự là cười giỡn sao?

La Y nằm trên giường trần trọc đến nửa đêm, làm thế nào cũng không ngủ được. Hắn liền ngồi dậy định đánh thức lão bà, hai người cùng nhau thu dọn đồ đạc chuẩn bị sáng sớm ngày mai chuyển sang viện nhỏ của Dịch Áo.

Ngày còn chưa sáng, La Y đã thu thập đồ ném lên trên xe ngựa, lão bà của hắn ôm đứa con đang ngủ chui vào buồng xe. La Y là võ sĩ cấp thấp nên không có tài sản gì nhiều, chỉ cần dọn một lát là đồ đạc sạch sẽ.

Đến viện nhỏ, La Y không dám quấy rầy Dịch Áo. Hắn trực tiếp khuân đồ đi vào trong gian phòng gần đó, đợi đến khi mặt trời mọc rồi tính tiếp, hiện tại sửa sang lại nhà mới trước đã. Từ vấn đề lễ phép, hắn quyết định mang theo vợ và con đi gặp Dịch Áo thiếu gia.

La Y chẳng quan tâm ăn điểm tâm, chỉ rửa mặt qua loa dặn dò lão bà thay quần áo mới lúc bình thường không nỡ mặc. Sau đó một nhà ba người mới đi đến trước cửa phòng Dịch Áo.

“Cộc cộc...!” La Y gõ cửa phòng theo tiết tấu đều nhịp, sau đó một mực cung kính đợi bên trong phòng đáp lại.

Đợi hồi lâu vẫn không có thanh âm nào vang lên, La Y lại gia tăng lực đạp gõ thêm mấy cái.

Lại đợi một hồi vẫn không có thanh âm, La Y cúi đầu suy nghĩ chốc lát. Sau đó mới bình tĩnh đại ngộ, Dịch Áo thiếu gia một mực giả bộ ngu ngốc, cuộc sống lâu nay ở trong trang viên người khác không có thói quen gõ cửa, có thể Dịch Áo thiếu gia nghĩ La Y là người khác.

Có điều hiện tại La Y đã biết Dịch Áo chỉ giả ngu, dĩ nhiên hắn khó mà đoán được thiếu gia đang nghĩ gì.

La Y cẩn thận đẩy cửa ra rón rén đi vào. Hắn liền thấy Dịch Áo đang ngồi trên ghế với tư thế giống y ngày hôm qua. Tựa hồ cả một đêm chưa từng nhúc nhích lần nào vậy.

“Thiếu gia, ngài... vẫn không ngủ?” La Y cười cười nói.

Khuôn mặt cứng ngắc của Dịch Áo chợt động, nhìn về phía La Y nói: “Sớm nhỉ, La Y.”

“Thỉnh an thiếu gia.” La Y khom lưng nói: “Đức Cát, qua chào thiếu gia đi.”

Đức Cát ôm hài tử lại gần rồi khom lưng thi lễ với Dịch Áo. Trên thực tế Đức Cát chỉ hơn ba mươi tuổi, nhìn qua vẫn còn nét thù mị nhưng mỗi khi cười lên khuôn mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn. So sánh với mấy nữ tử ngày hôm qua nàng có vẻ già nua hơn nhiều, đây là dấu vết cuộc sống khó khăn lưu lại cho nàng.

Dịch Áo gật đầu: “Dọn qua hết rồi? Bận rộn cả đêm hả?”

“Vâng, thiếu gia, dọn xong toàn bộ luôn rồi.” La Y ngại ngần gãi đầu nói: “Không tính là bận, chúng ta cũng không có nhiều đồ lắm.”

“Ồ, gian phòng đó vẫn chưa có ai ở qua, ổng khói lò sưởi trong tường hình như đóng lại rồi. Một mình người làm lấy đi, đừng để đứa nhỏ bị lạnh.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

La Y ngơ ngác nhìn Dịch Áo, hắn cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình. Dịch Áo thiếu gia đang quan tâm người khác? Chừng mười mấy giây sau hắn mới kịp phản ứng: “Tạ ơn tạ ơn thiếu gia quan tâm, ta... đúng rồi, thiếu gia, nơi này vẫn không có người hầu, để cho Đức Cát chiếu cố ngài nhé? Ngài đừng ghét bỏ nàng tay chân vụng về là tốt rồi, nếu như Đức Cát làm gì khiến ngài tức giận, đáng thì đánh, cần mắng cứ mắng, ha ha...”

Đức Cát là nữ nhân chất phác không giỏi che dấu bản thân, thấy trượng phu nháy mắt ra hiệu cho mình không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc và bối rối.

“Ta có thể tự chiếu cố mình.” Dịch Áo cười cười, thấy La Y còn định tiếp tục nói chuyện, hắn khoát tay áo nói: “Hơn nữa, ta thích an tĩnh.”

Lý do này làm cho La Y không còn lời nào để nói rồi. Viện nhỏ của Dịch Áo vẫn là địa phương an tĩnh nhất trang viên, đến thời gian dùng cơm mới có người hầu tới đây đưa cơm canh cho Dịch Áo. Thời gian bình thường nơi này cực kỳ yên lặng.

Ngay lúc này, đứa con nằm trước ngực Đức Cát tỉnh lại, nó vừa đưa tay dụi mắt vừa tò mò đánh giá chung quanh. Khi thấy Dịch Áo nó liền ngẩn người ra, đột nhiên đập tay một cái dùng thanh âm ngái ngủ kêu lên: “Mụ mụ, hắn chính là thúc thúc ngu ngốc hả?”

Đầu óc La Y bất chợt nổ ầm một tiếng, trời đất điên cuồng xoay chuyển thiếu chút té ngã xuống đất. Bởi vì chuyện này rõ ràng là đứa con từng hỏi qua mẹ nó là chuyển nhà sang nơi nào? Còn Đức Cát trả lời là sẽ tới ở cạnh thúc thúc ngu ngốc.

Mặc dù La Y thiên phú không cao nhưng đầu óc vẫn có thể dùng tốt. Hắn có một ưu điểm xuất sắc, đó là biết mình nên làm cái gì. Trong nhận thức của hắn, Dịch Áo thiếu gia cố ý giả ngu nhất định là có dụng ý riêng. Vì vậy hắn phải bảo thủ điều bí mật này cho Dịch Áo, và hắn thật sự không nói gì cho Đức Cát nghe hết. Nếu như Dịch Áo thiếu gia vẫn giả ngu như trước kia, hắn chỉ tùy tiện hỏi thăm vài câu rồi trực tiếp dẫn Đức Cát rời đi. Hắn làm thế là để bảo đảm Đức Cát Vĩnh không thể biết bộ mặt thực sự của Dịch Áo thiếu gia, nhưng không nghĩ tới Đức Cát vì không hiểu gì mới gây ra đại họa.

“Nói nhăng gì đó?” La Y nổi giận gầm lên một tiếng, trở tay bắt lấy đứa bé ở trong tay lão bà.

Đứa nhỏ vốn mới vừa tỉnh ngủ đã bị tiếng quát dọa sợ hết hồn. Cũng may Đức Cát kịp thời phản ứng, thấy La Y đột nhiên nổi điên nàng vội vàng ôm đứa con lui về phía sau.

Chẳng qua là Đức Cát không thể nào mạnh bằng La Y, lại sợ hai người giằng co qua lại làm thương tổn con mình, kết quả là bị La Y đoạt mất đứa con.

La Y còn chưa hết giận xoay người đá một cước vào ngực Đức Cát, Đức Cát la thảm một tiếng lui về phía sau mấy bước, lưng nàng đụng mạnh vào vách tường.

Thật ra La Y không có dùng lực, thay vì nói một cước kia là đá, không bằng nói đẩy thì đúng hơn. Hắn là Thiên Phú võ sĩ, kỹ xảo khống chế như thế không tính là vấn đề. Hơn nữa tức thì tức, nhưng hắn không đành lòng thương tổn thể tử của mình, đã hơn mười năm rồi, bởi vì hắn thực lực thấp kém luôn luôn bị người ta xem thường. Hắn trước sau đều phục bốn quý tộc, Đức Cát vẫn không oán không hối phụng bồi hắn ném trải cuộc sống lang bạc kỳ hồ, hắn thật sự không đành lòng.

Tiếp theo, La Y giơ tay lên chuẩn bị giáo huấn đứa con một chút, đứa nhỏ còn chưa có tỉnh táo lại chỉ biết trốn mắt thật lớn ngơ ngác nhìn La Y, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

La Y giơ tay hồi lâu vẫn không thể đánh xuống, hắn tự nhủ trong lòng: “Trước kia bán ruộng vườn đất đai cha ông để lại đầu nhập vào quý tộc để làm cái gì? Còn không phải là vì kéo gần khoảng cách với các nhân vật thượng lưu hay sao? Làm thế mới có thể kiếm tiền nhiều hơn một chút, đồng thời để cho đứa con có kiến thức rộng hơn cha nó. Một tát này đánh xuống, chưa đề cập tới bị thương hay không, lỡ may hù dọa nó ngã bệnh hay tâm thần thì hối hận không kịp.

“Không được...” Đức Cát điên lên nhào tới muốn cướp lại đứa con.

Động tác của Đức Cát lại tạo ra hiệu quả trái ngược, La Y nghĩ mình phải cho thiếu gia một công đạo, hắn cắn răng giáng mạnh bàn tay xuống. Nhưng hắn không đánh đứa con, mà lại đánh Đức Cát đang nhào đầu về phía trước.

“La Y, làm gì đó?” Thanh âm Dịch Áo truyền đến rất đúng lúc.

“Thiếu gia...” Trên thực tế La Y cũng không muốn đánh, nghe Dịch Áo hỏi hắn vội vàng quay đầu lại.

Lúc này đứa nhỏ rất cuộc phản ứng, nó rống mồm khóc lớn lên, hai chân ở giữa không trung liều mạng đá lung tung, đôi tay thì nắm La Y không ngừng.

Đức Cát xông tới giành lấy đứa con, một tay dùng sức đẩy La Y ra, hồi lâu thấy giành không được nàng liền há miệng cắn xuống.

La Y bị đau mất tự chủ buông lỏng tay ra, sau đó xoay người lại cả giận nói: “Người, cái con điên này...”

4. Chương 04: Một Đêm Xuân

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 04: Một đêm xuân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đức Cát hiển nhiên không thèm để ý bị chửi, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm La Y không chút yếu thế. Vừa vỗ về đứa con gào khóc trong ngực vừa lui ra sau, nàng thối lui đến cạnh cửa mới dừng lại. Nếu như La Y tiếp tục có động tác uy hiếp, nàng sẽ lập tức tông cửa xông ra ngoài.

“La Y, muốn ra về mạnh mẽ thì đi ra ngoài tìm người khác.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Chỉ biết hù dọa vợ và con của mình ngược lại sẽ làm cho người ta xem thường.”

“Thiếu gia, đứa nhỏ này lúc này...” La Y khỏ sở nói không ra lời, hắn làm sao muốn đánh vợ và con mình chứ? Nhưng vì cấp công đạo Dịch Áo, hắn không có biện pháp nào khác.

“Lời con nít không cần để ý.” Dịch Áo cười ha hả.

“A?” La Y nửa tin nửa ngờ, đột nhiên hắn nhớ lại câu nói ngày hôm qua. Nếu như ta muốn giết người, ta bảo đảm trước đó người sẽ không biết gì hết.

Dịch Áo thiếu gia có phải đang ghi hận trong lòng hay không? Cho nên mới làm bộ bình thản như thế?

Ý nghĩ này một khi mọc rễ nảy mầm sẽ lập tức lớn lên. La Y càng nghĩ càng khẩn trương, càng nghĩ càng cảm thấy là như vậy, trong mắt hắn dần dần lộ vẻ sợ hãi.

Đức Cát nắm lấy cơ hội đột nhiên mở cửa xông ra ngoài.

Lúc này La Y chẳng quan tâm Đức Cát nữa, hắn một mực khẩn trương nhìn Dịch Áo.

“Hình như người vẫn duy trì cảnh giác với ta thì phải?” Dịch Áo nhạt giọng nói.

“Không có, thiếu gia, không có...” La Y nói lắp bắp.

Lúc này từ phòng bên kia mơ hồ truyền đến tiếng đứa con gào khóc. Đúng là La Y đã gây sợ hãi cho con hắn.

“Đi đi, dặn dò kỹ vợ của người.” Dịch Áo nói.

Vấn đề là bây giờ La Y bắt đầu mê muội rồi. Thái độ Dịch Áo đối với hắn càng tốt hắn càng sợ, chỉ biết khúm núm đứng tại chỗ không dám đi.

“Ta bảo người đi nhanh lên.” Sắc mặt Dịch Áo chuyển sang lạnh lẽo: “Ta cần an tĩnh.”

“Vâng, thiếu gia.” Dịch Áo rõ ràng mất hứng nhưng La Y ngược lại thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy ra ngoài.

Dịch Áo nghiêng đầu nhìn La Y đi ra khỏi phòng, do vội vã nên quên mất đóng cửa lại. Sau một lúc lâu Dịch Áo mới chậm rãi phát tay áo, cánh cửa phòng không gió tự động đóng lại.

Dịch Áo nhắm hai mắt lại, khi hắn vừa khép mắt, giỏ trúc nằm bên góc tường bỗng nhiên bay ra một đoàn ngàn vạn mảnh giấy.

Mảnh giấy y như có tánh mạng ngưng tụ thành một con trường xà nhanh chóng bay quanh phòng, thỉnh thoảng nổ tung hóa thành một đợt pháo hoa bao phủ cả gian phòng, thỉnh thoảng xếp thành một hàng văn tự quái dị, văn tự vẫn đang biến ảo không ngừng.

Màn đêm lại phủ xuống lần nữa, hôm nay nhà bếp trong trang viên hình như xảy ra chuyện gì. Bởi vì thị nữ đưa thức ăn tới trễ, khi thị nữ bước vào sân viên thì những mảnh giấy trong phòng cùng nhau bay vào gió trúc. Trong nháy mắt cả gian phòng khôi phục nguyên dạng, Dịch Áo ngồi tại chỗ bất động.

Chỉ có rèm cửa sổ, màn giường còn đang lay động, đúng là rất quái dị, cửa sổ không có mở, cửa phòng đóng, gió bên trong phòng ở đâu ra?

Thị nữ đi vào sân không có lễ phép như La Y, nàng chẳng những không gõ cửa mà còn dùng chân trực tiếp đá văng cửa ra. Tựa hồ trong lòng đang giận dữ ai đó thì phải, nhưng vừa đi vào phòng nụ cười của nàng liền trở nên rực rỡ, bước chân nhẹ nhàng thướt tha đi tới bên người Dịch Áo, đặt cái mâm thức ăn lên trên bàn.

Thị nữ này lại là Bích Cơ?

Nếu như người khác thấy một màn như vậy khẳng định cho rằng mình hoa mắt. Bích Cơ luôn ngẩng mặt lên trời thế mà đích thân đưa thức ăn cho thiếu gia ngu ngốc?

“Dịch Áo thiếu gia đói bụng không?” Bích Cơ cười dài, vừa nói vừa bày thức ăn ra bàn: “Đây là sữa tươi mới vừa hâm nóng, đây là bánh bao hắc mạch (lúa mạch đen), còn có cá tuyết khô mà người thích ăn nhất nha!”

Tầm mắt Dịch Áo khẽ chuyển, rơi xuống bữa ăn tối của mình.

“Ăn đi nào!” Thanh âm Bích Cơ nhẹ nhàng vang lên: “Uống trước vài hớp sữa tươi cho thân thể ấm áp.” Nói xong nàng đẩy cái chén gỗ chứa sữa tươi tới trước mặt Dịch Áo.

Có lẽ nàng cho rằng Dịch Áo ngu ngốc. Bích Cơ khôn khéo vô cùng ở trong mắt La Y lại lộ ra không ít sơ hở trước mặt Dịch Áo.

Có câu nói không việc mà ân cần, không gian tức đạo. Bích Cơ là quản gia cả trang viên, chuyện gì đáng giá nàng tự mình ra mặt? Hơn nữa lò sưởi trong tường cháy rất tốt, Dịch Áo cũng không phải là người yếu đuối, hẳn không hề thấy lạnh cho nên không cần phải làm ấm.

Mấu chốt hơn nữa là ở bên ngoài đang có hai tên hộ vệ rón rén canh giữ.

“Uống đi.” Nụ cười của Bích Cơ còn muốn ấm áp hơn cả gió xuân: “Nếu như người một hơi uống sạch sữa tươi, tỷ tỷ sẽ cho người phần thưởng, ừ... hôm nay người có thể ăn hai phần cá tuyết khô.” Nói xong Bích Cơ còn vươn hai ngón tay khả ái ra lắc lắc trước mặt Dịch Áo.

Dịch Áo khẽ vươn tay cầm lấy cái chén gỗ, tiếp theo ở trong tầm mắt tràn đầy khích lệ của Bích Cơ, hẳn đưa chén gỗ lên sát miệng uống một ngụm lớn.

Động tác Dịch Áo cầm cái chén rất chậm, động tác uống sữa tươi cũng không nhanh. Qua vài giây sau chén sữa tươi đã ít hơn phân nửa, Dịch Áo khép môi lại, hai quai hàm phồng lên, hiển nhiên là hẳn ngậm sữa tươi trong miệng.

“Nuốt xuống, ài, nuốt xuống nhanh lên một chút nào!” Bích Cơ vươn tay vỗ vỗ lưng Dịch Áo, ngay lúc này nàng chợt phát hiện ánh mắt Dịch Áo hiện ra một tia ranh mãnh thì không khỏi ngẩn ngơ.

Trong nháy mắt, Dịch Áo đưa tay ra nắm lấy cổ họng Bích Cơ nhanh như chớp.

Bích Cơ kinh hãi, nàng muốn la nhưng cổ họng bị giữ chặt, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, đừng nói la to rồi. Nàng muốn giãy dụa, kết quả thân thể chỉ cần khẽ động nơi cổ họng sẽ truyền đến từng đợt đau nhức khiến cho nàng choáng váng hoa cả mắt. Nàng không động đậy đón liền biến mất, bàn tay kiên định cứng như sắt không chế nàng ngay tại chỗ.

Bích Cơ không dám động, mắt lộ vẻ cầu khẩn, hiện tại nàng vừa kinh vừa sợ.

Dịch Áo chậm rãi đứng lên, bàn tay chế trụ cổ họng Bích Cơ đẩy về phía trước. Bích Cơ vô thức ngã lên trên bàn, thân thể Dịch Áo đè ép xuống, trước khi Bích Cơ kịp phản ứng, đôi môi hai người đã dính sát vào nhau.

Bích Cơ đột nhiên hiểu ra đối phương muốn làm gì, thân thể của nàng giằng co giật giật như bị chích điện. Chẳng qua là nàng phải nhận lấy trừng phạt, lực lượng của Dịch Áo lớn hơn nàng nhiều lắm. Bích Cơ bị bóp cổ ngoại trừ cảm giác đau nhức khó thể tưởng tượng ra còn có một trận tê dại, nàng đã không thể khống chế thân thể mình nữa.

Bích Cơ nước mắt tràn mi, gương mặt khiến người thương yêu bắt đầu vẩn vọ. Nàng đã đánh mất dũng khí giây dựa, phương thức phản kháng duy nhất chính là ngậm miệng mình lại.

Thế nhưng, Dịch Áo không chỉ tay sắt, mà tim của hắn cũng làm bằng sắt. Bất kể về mặt thống khổ hay là nước mắt trong suốt rơi lả tả đều không thể đả động hắn.

Đôi môi Dịch Áo rất kiên nhẫn cạ cạ vành môi Bích Cơ, đây là phòng tuyến cuối cùng Bích Cơ nhất định phải thủ hộ. Nàng không muốn uống sữa tươi trong miệng Dịch Áo, một giọt cũng không muốn.

Trong mắt Dịch Áo tràn đầy ý cười, đó thuần túy là nụ cười thợt sẵn đùa bỡn con mồi. Hắn lẳng lặng cảm ứng tiết tấu hô hấp của Bích Cơ, khi Bích Cơ mới vừa hoàn thành hít khí, thân thể hắn đột nhiên dùng sức ép xuống, bàn tay chế trụ cổ họng Bích Cơ đồng thời buông ra.

Chân bàn phát ra thanh âm kéo kẹt, Bích Cơ cảm giác thân thể mình sắp bị ép cứng không không chịu nổi. Không khí trong ngực mất khống chế phun ra ngoài, miệng nàng bất giác mở ra.

Một tay Dịch Áo nắm lỗ mũi Bích Cơ, tiếp theo môi hai người lại dán chung một chỗ, sữa tươi tắn ra mùi hương chui vào khoang miệng Bích Cơ rất nhanh.

Bích Cơ muốn hô hấp nhất định phải nuốt sữa tươi trong miệng xuống. Biết rằng không thể uống, nhưng bản năng hô hấp vẫn bắt cổ họng của nàng không ngừng nuốt xuống, uống liên tiếp mười mấy hơi mới coi như nuốt xong toàn bộ sữa tươi trong miệng Dịch Áo.

Dịch Áo buông lỏng mũi Bích Cơ ra, bàn tay chế trụ cổ họng Bích Cơ lại vận lực mạnh hơn một chút nhằm tránh Bích Cơ nhân cơ hội la to.

Trong mắt Bích Cơ tràn ngập tuyệt vọng, nàng vốn tưởng rằng Dịch Áo chỉ là một tên ngu ngốc. Không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên là một con sói hung ác. Kể từ khi nàng ra đời tới nay, chưa từng bị người ta hành hạ tàn nhẫn như vậy bao giờ.

“Người biết không?” Dịch Áo dán mặt bên tai Bích Cơ nhặng giọng nói: “Ta thích nhất là nhìn người khác tự làm tự chịu.” Nói xong, Dịch Áo rất ôn nhu khẽ hôn lên chóp mũi Bích Cơ.

Bích Cơ ngơ ngác nhìn trần nhà, nàng rõ ràng là không có nghe được hoặc cảm nhận được động tác của Dịch Áo.

“Thật ra... người rất xinh đẹp.” Dịch Áo dùng bàn tay trống không kia vuốt ve mái tóc Bích Cơ, ý cười trong mắt ngày càng nồng đậm: “Sau khi động tình... hẳn là càng thêm hấp dẫn.”

Hai người thủy chung vẫn duy trì loại tư thế mập mờ này. Qua chừng vài phút, hơi thở Bích Cơ từ từ trở nên trầm trọng, gương mặt đỏ bừng, hai mắt mê ly, thân thể nàng bắt đầu giây dựa, tiếng rên rỉ từ trong mũi phát ra mơ hồ, tựa hồ ma sát thân thể giữa hai người làm cho nàng rất vui vẻ.

“Được hiệu không tệ... rất tốt.” Nụ cười trên mặt Dịch Áo chợt biến mất, tiếp theo hắn nắm cổ áo xách Bích Cơ lên. Sau đó không hề thương hương tiếc ngọc ném Bích Cơ xuống mặt đất. Bản thân hắn ngồi trở lại ghế, từ trên bàn ăn cầm lấy một cái bánh bao hắc mạch, động tác khôi phục lại tốc độ chậm chạp giống như trước.

Bích Cơ đã không còn năng lực điều khiển cơ thể, vừa bị Dịch Áo ném xuống đất nàng dùng một tư thế vô cùng chướng tai gai mắt nằm úp sấp trên mặt đất, cái trán đập mạnh xuống sàn nhà phát ra thanh âm trầm muộn.

5. Chương 05: Xử Lý

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 05: Xử lý

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lực va chạm không lớn nhưng cũng không nhỏ, trán Bích Cơ xuất hiện một vết đỏ ửng, qua một đoạn thời gian ngắn nữa chắc là sẽ chảy máu. Bởi vì đau nhức đột ngột làm cho Bích Cơ thanh tỉnh lại một chút, nhưng nàng không nhớ nổi mình đang ở nơi nào, hơn nữa không nhớ nổi bản thân tới đây làm gì? Nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhưng chỉ qua vài giây cặp mắt nàng lại trở nên mê ly.

Không ai biết Bích Cơ còn có thể nhìn thấy gì không, hoặc đây chỉ là một loại cảm giác bản năng thuần túy. Bích Cơ chập vật xoay người, thế mà lại nhằm chính xác phương hướng Dịch Áo bỏ tới.

Dịch Áo không có nhìn Bích Cơ, hai mắt hắn thủy chung vẫn nhìn chằm chằm bánh bao trong tay, động tác hắn ăn cực kỳ chậm. Tựa hồ bữa ăn này là lần cuối cùng trong cuộc đời vậy, cho nên hắn phá lệ quý trọng.

Bích Cơ bắt lấy bắp đùi Dịch Áo chập vật bò dậy, một đôi môi khô nóng nửa khép nửa mở, cánh mũi tinh xảo hô hấp dồn dập, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, hai mắt nàng híp lại hình như đang khát cầu điều gì đó.

Dịch Áo vươn tay trái ra đặt trên mặt Bích Cơ đẩy xuống phía dưới. Hai chân Bích Cơ vốn mềm nhũn như bún liền bị đẩy ngã ngửa mặt hướng lên trời. Dịch Áo tiếp tục đưa bánh bao vào miệng, động tác của hắn vẫn chậm chạp và ổn định như cũ, làm như mọi việc không có ảnh hưởng gì đến hắn.

Bích Cơ nằm trên mặt đất một hồi lại nắm bắp đùi Dịch Áo bò dậy, Dịch Áo vẫn không có khách khí đẩy Bích Cơ ngã ngửa xuống đất.

Bích Cơ ý thức không rõ cũng biết bò dậy là không được hoan nghênh rồi. Nàng chuyển lực chú ý lên trên một chút, ít nhất nơi đó có thể làm cho nàng cảm nhận được ấm áp, còn có một loại khí tức giống được nàng cần có.

Khi Bích Cơ dán thật chắc chân Dịch Áo vào trong ngực, Dịch Áo vẫn từ từ hưởng thụ thức ăn. Khi Bích Cơ dứt khoát ngồi lên trên chân Dịch Áo, hắn vẫn từ từ hưởng thụ thức ăn. Nhưng khi Bích Cơ mở miệng, dùng mặt thậm chí dùng bộ ngực tròn đầy kia không ngừng ma sát trên bắp chân Dịch Áo thì tay hắn rõ ràng cứng ngắc hẳn. Tiếp theo hắn tự tay nắm tóc Bích Cơ, tựa hồ muốn mạnh mẽ kéo Bích Cơ ra.

Thế nhưng Dịch Áo ngăn người buông lỏng tay ra, không phải hắn mềm lòng mà là vì từ bên ngoài vang đến tiếng bước chân.

“Phanh...” Cửa phòng bị đá vỡ bật ra, một tên nam nhân mất tam giác và một gậy gò vọt vào. Vừa bước vào hắn liền hét lớn: “Tiểu thư đừng sợ, chúng ta...”

Tiếng hô tràn đầy chính nghĩa đột nhiên ngừng lại, cảnh tượng trước mắt cách xa bọn họ dự liệu quá nhiều. Cái người vốn đang phạm tội lại chằm chằm ăn bánh bao, bọn họ xông vào hình như không có ảnh hưởng đến tâm tình của đối phương. Còn thiếu nữ vô tội vốn nên khóc rống giãy dụa lại đang dùng một loại phương thức cực kỳ mê người không ngừng cử động thân thể của mình, trong miệng còn phát ra thanh âm nóng bỏng đứt quãng.

Hai gã hộ vệ bốn mắt nhìn nhau, bọn họ thật không biết nên làm thế nào rồi. Qua chốc lát, tên gậy gò chậm rãi đi tới trước, vừa đi vừa khẽ gọi: “Tiểu thư? Tiểu thư???”

Bích Cơ đang hưởng thụ sung sướng căn bản không để ý tới thanh âm kia, nàng vẫn tiếp tục công việc của mình.

Tên nam nhân mất tam giác cũng theo tới nhìn vào mặt Bích Cơ, vừa thấy rõ bộ dạng Bích Cơ cả hai tên đều ngây dại.

Có lẽ là lo lắng được hiệu không đủ, hôm nay Bích Cơ cố ý thay đổi y phục, áo khoác lông chồn bên ngoài đã được nàng cởi xuống ném qua một bên. Y phục này giờ bị ma sát đã sớm xốc xếch không chịu nổi, thậm chí lộ cả nội y ở bên trong, bọn họ nhìn từ trên cao xuống đúng lúc có thể thấy gọn bộ ngực nàng.

Hai nam nhân đồng thời tận lực nuốt nước miếng, gã nam nhân mắt tam giác đưa tay đẩy bả vai Bích Cơ, đề cao thanh âm thêm một chút: “Tiểu thư?”

Trả lời hắn chỉ là tiếng rên rỉ không ngừng.

“Làm sao bây giờ?” Gã nam nhân mắt tam giác xoay người lại hỏi đồng bọn.

Hai mắt tên nam nhân gầy gò đã xuất hiện từng tia máu chần chịt, hắn đột nhiên gạt tay đồng bọn ra, đưa tay sờ tới bộ ngực Bích Cơ.

“Điên rồi hả?” Gã nam nhân mắt tam giác kinh hãi, vội vã vươn tay ngăn cản đồng bọn, chỉ có điều động tác của hắn chậm một bước. Bàn tay tên nam nhân gầy gò đã nắm chắc bộ ngực cao vút của Bích Cơ, thậm chí bắt đầu chuyển động.

Bản thân tìm kiếm kích thích hắn là không bằng bên ngoài kích thích. Bích Cơ rên rỉ đột nhiên to hơn rất nhiều, chất giọng cũng sung sướng hơn rất nhiều.

Gã nam nhân mắt tam giác vốn đã bắt được cánh tay đồng bọn, nhưng nghe tiếng rên rỉ kia hắn không dùng lực nữa, tùy ý đồng bọn nhào nặn bộ ngực Bích Cơ.

“Huynh đệ, ta có một biện pháp tốt.” Gã nam nhân gầy gò lưu luyến rút tay trở về.

“Biện pháp gì?” Gã nam nhân mắt tam giác hỏi.

“Chúng ta chơi nàng một trận, sau đó lại giết chết tên thiếu gia ngu ngốc này, hắc hắc...” Gã nam nhân gầy gò cười gian nói.

“Người muốn chết thì đi mà làm.” Gã nam nhân mắt tam giác lắc đầu liên tục: “Tiểu thư tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!”

“Đến lúc đó chúng ta nói khác đi là được. Bảo là chúng ta tiến vào chậm một bước, tiểu thư đã bị điểm ô. Vì thế chúng ta nhất thời tức giận lỡ tay giết chết tên ngu ngốc này.” Gã nam nhân gầy gò không nhịn được lại đưa bàn tay vào trong ngực Bích Cơ: “Người cho rằng nàng đã thành ra thế này rồi còn có thể nhớ kỹ là ai chơi nàng sao?”

“Đây...”

“Huynh đệ, bỏ qua cơ hội này cả đời chúng ta cũng không có cơ hội thưởng thức loại cực phẩm như thế này đâu!” Khóe miệng gã nam nhân gầy gò bắt đầu nhiều nước miếng, nói: “Hắc hắc, có khả năng hưởng thụ một lần, cho dù lập tức chết cũng đáng nha!”

“Nghe nói La Y đã chuyển đến nơi này rồi?” Gã nam nhân mắt tam giác thấp giọng nói, hắn đã động tâm nhưng lại sợ bị phá vỡ chuyện tốt.

“Không có chuyện gì, khi tiểu thư tới đã cảnh cáo La Y rồi. Cái tên nhát gan đó dám tới đây sao?” Gã nam nhân gầy gò bủi môi nói.

Thật ra hắn đã đoán sai, La Y không có tới đây chẳng qua là vì cảm thấy không cần thiết. Dịch Áo thiếu gia không phải là ngu ngốc thật sự, hoàn toàn có năng lực giải quyết một vài phiền toái nho nhỏ.

Khi hai người thương thảo với nhau, gã nam nhân gầy gò một mực bóp vỗ bầu ngực Bích Cơ, kích thích liên tục khiến cho thân thể Bích Cơ từ từ mềm ra, tiếng rên rỉ càng ngày càng mê hoặc.

“Ta mặc kệ người, lão tử không nhịn được nữa.” Gã nam nhân gầy gò cúi người xuống ôm cổ Bích Cơ, thân thể Bích Cơ mềm nhũn thả lỏng hai chân Dịch Áo ra.

Gã nam nhân gầy gò trực tiếp đặt Bích Cơ nằm trên bàn, dùng sức xé rách nội y trên người Bích Cơ. Hai cái vú đàn hồi cao vút chọt bắn ra ngoài, tiếp theo hắn liếc mắt qua đồng bọn, tuy nói như vậy nhưng hai người vẫn phải thỏa hiệp mới có thể bắt đầu được.

“Tốt, tới luôn đi!” Gã nam nhân mắt tam giác gật đầu: “Huynh đệ nói không sai, làm một lần cho đã rồi chết cũng đáng.”

Địch Áo vẫn chậm rãi nhai bánh bao, cho dù hai gã nam nhân kia nói sẽ giết chết hắn, cho dù bộ ngực mềm mại của Bích Cơ không ngừng run rẩy. Ánh mắt hắn không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ người nào nhân lực cực cao mới phát hiện bàn tay Địch Áo đang nắm bánh bao hơi cứng lại, còn có tốc độ nhai đều đều như trước. Đây không phải là tự nhiên, mà là kết quả khống chế bản thân lên đến cực hạn.

Mà vậy hai nam nhân, hoàn toàn đem Địch Áo bỏ qua, đây có thể lý giải, ai cũng sẽ không đem một người ngu ngốc mười mấy năm người để vào trong mắt.

Gã nam nhân gầy gò đã gấp lăm rồi, đưa tay ném trường kiếm bên hông lên trên bàn, bỏ giáp nhẹ xuống, cúi người cởi quần ra. Nghe nói phần lớn nam nhân được chia làm hai loại, một loại là xử nam vừa bước vào đời, cơ hồ không có kinh nghiệm tích lũy những chuyện này. Loại thứ hai phụ thuộc vào đủ loại nhân tố, có lẽ thể lực tiêu hao quá nhiều, hoặc không có khả năng khống chế..., mà nhìn vào là biết gã gầy gò kia rõ ràng thuộc loại người thứ hai.

Gã mắt tam giác cũng không cam chịu yếu thế. Mặc dù chủ ý là đối phương nói ra, hắn không thể nào tranh giành đầu tiên, nhưng hắn không có nhân rồi, vươn hai tay ra bao trọn bộ ngực cao vút của Bích Cơ.

Gã nam nhân gầy gò nắm một chân Bích Cơ giơ lên, vừa vuốt ve vừa hít sâu một hơi, ngay lúc này Địch Áo đột nhiên động.

Tay trái Địch Áo đẩy tới trước bắt lấy chuôi kiếm trên bàn trở ngược đâm ra, tay phải đẩy mạnh cái bàn.

“Yên lặng như xử nữ, động nhanh như thổ chạy” Lời này nhiều người có thể hiểu được, nhưng chính thức làm được lại rất ít. Địch Áo tuyệt đối là một thành viên trong đó, thậm chí chỉ có hơn chớ không kém. Thời điểm hắn yên lặng không phải là xử nữ, mà là ngu ngốc, khi động còn mau lẹ hơn cả sét đánh.

Địch Áo không có rút trường kiếm ra, làm vậy sẽ lãng phí thời gian, ‘nhanh’ mới là tôn chỉ đúng đắn duy nhất.

“Phốc...” Vỗ kiếm ở trong tay Địch Áo vẫn có uy lực lớn lao, gã nam nhân mắt tam giác căn bản không kịp phản ứng. Cho dù phản ứng cũng không thể nào vặn hỏi chuyện gì, hai tay hắn đang hưởng thụ ôn nhu, vỗ kiếm đã từ phía sườn phải đâm lên sau gáy hắn, xương sọ vốn là nơi cứng rắn nhất lại bị Địch Áo một kích dễ dàng xuyên thủng.

Cái bàn bị Địch Áo đẩy ra lao về phía trước, góc bàn đụng vào cái vật cương cứng của gã nam nhân gầy gò đang lỏa thể. Mặc dù cả hai đều cứng, nhưng lưỡng hổ tranh nhau tất có một bên bị thương, hai vật cứng rắn chạm vào nhau sẽ có một thứ bị hủy, về phần rốt cuộc cái nào bị hủy căn bản không cần phải nói nữa.

6. Chương 06: Ai Là Chủ Mưu?

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 06: Ai là chủ mưu?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã nam nhân gầy gò há miệng thật to, cơ hồ có thể nhét vào cùng lúc ba quả trứng gà, khi đau đớn lên đến cực điểm, cái trán và cổ hắn nổi lên từng sợi gân xanh.

Tay trái Địch Áo vừa kéo một cái, thanh kiếm còn đang cắm trong đầu gã nam nhân mắt tam giác bị rút ra, tia sáng nhàn nhạt chợt lóe rồi biến mất. Kiếm phong đâm xuyên qua miệng gã nam nhân gầy gò, không hề có tiếng hô nào phát ra được nữa.

Động tác Dịch Áo mau lẹ, chuẩn xác, một đâm lại một đâm, thời gian trước sau không quá một giây.

Dịch Áo rung tay trái rút trường kiếm ra, trong miệng tên kia máu tươi cuồn phun, thân hình chậm chậm ngã xuống phía dưới. Còn gã nam nhân mất tam giác tựa hồ đã chết ở trên bàn, hân chết không nhắm mắt. Mặc dù mới vừa nói chơi một lần rồi chết cũng đáng, nhưng bây giờ hân còn chưa có chơi mà?

Thế nhưng, Dịch Áo tâm như sắt đá cự tuyệt thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi này của hân. Tay trái rút kiếm ra đồng thời đưa khuỷu tay đánh lên đỉnh đầu tên kia, gã nam nhân mất tam giác ngửa mặt lên trời chết tốt.

Nếu như giờ phút này Bích Cơ có thể giữ vững thanh tĩnh, nhất định nàng sẽ cảm kích Dịch Áo đến rơi nước mắt. Dịch Áo chẳng những cứu nàng, còn rất quý trọng nàng, không muốn để nàng lấy dính máu đen. Sự thật lại là..., tầm mắt Dịch Áo chuyển qua bên cạnh nàng, nơi đó có một cái khay tuyết ngư khô hân còn chưa kịp ăn.

Tay trái Dịch Áo vung lên, trường kiếm dính đầy máu tươi bay ra ngoài, tay phải bình thần cầm lấy một khúc tuyết ngư, há miệng nhai bánh bao hắc mạch.

Trường kiếm đụng vào vách tường rơi xuống mặt đất phát ra thanh âm thanh thúy.

Dịch Áo mới vừa đưa tuyết ngư vào trong miệng, La Y đã hấp tấp vọt vào phòng. Hân nghe thanh âm vũ khí va chạm, cho rằng nơi này xảy ra chiến đấu nên sang đây xem xét. Khi hân thấy một nữ nhân không một mảnh vải nằm trên bàn, miệng không ngừng phát ra từng đợt rên rỉ mê hồn, trên đất còn có hai cổ thi thể chết vô cùng bi thảm liền trợn mắt ngây người.

“Thiếu gia, đây là...” La Y cố hết sức hỏi.

“Gọi lão bà của người đưa sang một bộ y phục.” Dịch Áo chuyển tầm mắt quét qua Bích Cơ, bổ sung một câu: “Tốt nhất là rộng rãi một chút, sau đó mang hai cổ thi thể ném ra ngoài.”

La Y không thể nào hình dung cảm thụ trong nội tâm của mình nổi. Tình cảnh hiện tại không bình thường, nhưng cảm giác của hân rất rất không bình thường. Một người ngồi ngay ngắn hưởng thụ thức ăn, thoát nhìn đang ăn rất ngon lành, mà bên cạnh mấy đĩa thức ăn lại nằm một nữ nhân lỏa thể, nữ nhân kia không ngừng rên rỉ vô cùng hấp dẫn, thân thể uốn éo, cảnh xuân vô hạn đổ xuống khiến cho người ta hoa mắt thần mê. Trời ạ, tay nàng đang làm cái gì vậy? Lại đang liên tục vuốt ve bộ ngực cao ngất của mình.

Cộng thêm hai cổ thi thể dưới mặt đất, còn có mùi máu tươi tản mát khắp nơi. Bức họa này thật sự rất kích thích, một điểm làm cho hân không có cách nào tiếp nhận nổi là Dịch Áo vẫn cứ ăn uống bình thường.

“Tại sao hân có thể nuốt trôi nổi? Hay là hiện tại hân không biết làm gì?”

Mới vừa qua hai ngày, La Y thấy được đủ loại tràng diện không thể tưởng tượng nổi, hân có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này sẽ không thú vị gì lắm.

“Thiếu gia, nữ nhân này phải...” La Y dò hỏi.

“Đây là Bích Cơ tiểu thư, chủ nhân chân chính tòa trang viên này.” Hàng lông mày Dịch Áo hơi cong lại, tròng mắt lộ ra một tia mỉa mai.

La Y bị dọa cho sợ mặt mày không còn chút máu, trong lòng âm thầm kêu khổ, “Thiếu gia ơi là thiếu gia, lần này ngài thực sự động vào đại họa rồi.” Ngay khi La Y lao ra cửa, nội tâm hân bắt đầu ý thức được trách nhiệm nên thả chậm cước bộ. Hân do dự một lát mới xoay người trở lại, dùng thanh âm hoảng loạn nói: “Thiếu gia, trong trang viên còn có hai gã Thiên Phú võ sĩ cấp sáu. Mặc dù Bích Cơ tiểu thư không có quyền ra lệnh cho bọn họ, nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn bọn họ nhất định sẽ ra mặt, vậy thì...”

“Ta biết, người cứ đi làm việc của người.” Dịch Áo bình thần nói, định lực của hân đúng là quá mức cường hân rồi. Tầm mắt lại quét qua trước ngực Bích Cơ, bởi vì nơi đó vẫn tiếp tục phát ra thanh âm rên rỉ. Từ đầu đến cuối Bích Cơ không có nhân rồi, Dịch Áo thấp giọng nói: “Dược tính mạnh như vậy?” Nói xong hân cầm chén sữa còn dư lại non nửa lên, hít hà một hơi định uống thử một hớp nhỏ.

Dịch Áo không phải là vô sự đi gây chuyện. Chỉ vì hân không có bao nhiêu lòng tin đối với tương lai của mình, thậm chí hân từng nghĩ tới tìm một địa phương vắng vẻ, hoặc là ở lại trong trang viên sống yên lặng

vượt qua cả đời. Nhưng hắn rất tin tưởng năng lực khống chế thần kinh của mình không thể nào bị xuyên được làm lạc mất thần chí. Hắn thử uống một ngụm chỉ vì tò mò, còn có một nguyên nhân là tuyết ngư khô hơi mặn làm hắn khát nước.

May là La Y không biết chén sữa tươi kia có vấn đề, nếu không hắn nhất định nhào đầu về phía trước khóc lóc cầu khẩn Dịch Áo không thể uống thứ này được. Không nên đụng chạm gây chuyện gì với Bích Cơ, mặc dù Bích Cơ chỉ là một thị nữ được sủng ái, nhưng tiểu thư vẫn xem Bích Cơ như thân muội muội của mình. Nếu như xảy ra chuyện, cuộc sống của bọn họ có thể chấm hết.

Khi ánh sáng mặt trời chiếu vào viện nhỏ, một tiếng thét chói tai đột nhiên xuất hiện phá vỡ sự yên lặng nơi này.

Bích Cơ từ trên giường bật người ngồi dậy, vừa liều mạng hồi tưởng lại tình cảnh đêm qua vừa dùng hai tay vuốt lung tung trên thân thể mình. Ngày hôm qua y phục đã bị xé nát hết rồi, một đồng vải rách chổng chất dưới chân giường, bên cạnh đó có thể thấy rõ mấy tấm nội y. Trên người nàng bây giờ là một bộ y phục vải vóc thô sơ, hoa văn thêu trên đó cũng rất xấu xí.

“Ai đã thay đổi y phục cho mình? Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bích Cơ có cảm giác như trời đất sập xuống đầu, nàng muốn điên rồi, nàng thật sự điên lên rồi.

Bích Cơ ngẩng đầu lên thấy Dịch Áo ngồi ngay ngắn trên ghế, nàng nhảy từ trên giường xuống nhào tới Dịch Áo: “Sức sinh, người đã làm gì ta? Người đã ta làm gì ta rồi?”

“An tĩnh chút nào!” Dịch Áo lạnh lùng nói.

An tĩnh? Lúc này ai có thể an tĩnh được? Bích Cơ tức giận cắn răng phát ra thanh âm kéo kệt, hai tay tựa như hổ trảo vồ tới mặt Dịch Áo. Nàng muốn xé nát khuôn mặt cứng nhắc này ngay lập tức.

Khi đầu ngón tay cách mặt Dịch Áo chừng nửa thước, lúc mà Bích Cơ cho là mình có thể thành công. Dịch Áo vùng tay phải lên vỗ vào phần bụng Bích Cơ.

Bích Cơ đang xông tới đột nhiên ngừng lại, lão đảo lui về sau mấy bước quỳ rạp xuống đất, há miệng nôn khan thống khổ.

Dịch Áo dùng lực đạo không lớn nhưng vẫn đủ làm cho Bích Cơ ngưng thở trong chốc lát. Bích Cơ cảm giác mình khó thở, đầu óc choáng váng, lồng ngực chờ chực nôn trào ra, khó chịu tới cực điểm.

“Chỗ này còn có nửa chén sữa tươi, muốn uống không? Có cần ta đi hâm nóng cho người hay không?” Dịch Áo nhẹ giọng nói, nói xong còn dùng đầu ngón tay chạm vào chén sữa tươi.

Bích Cơ giận đến mức gần như bất tỉnh, nhưng nàng không có khí lực bò dậy, chỉ có thể chặt vật ngắc đầu dùng ánh mắt cừu hận ngó chừng Dịch Áo.

Dịch Áo không phát giác gì, hoặc có thể nói hắn căn bản không thèm để ý. Kinh nghiệm trải qua cuộc sống sinh tử vài lần đã sớm làm cho hắn quen với thù hận.

Qua chừng vài phút, Bích Cơ cảm giác da thịt trên người hòa hoãn trở lại. Nàng dùng sức đứng lên, lại đánh tới Dịch Áo. Vẫn y như lần trước, năm đầu ngón tay chụp thẳng vào mặt Dịch Áo.

Dịch Áo không có nhìn Bích Cơ, tay trái tung ra một trảo giữ chặt Bích Cơ lại, chỉ hơi vừa dùng lực sắc mặt Bích Cơ đột nhiên thay đổi mất tự chủ hét thảm một tiếng. Nàng thậm chí có thể nghe được các đốt ngón tay của mình phát ra thanh âm răng rắc. Tựa hồ một giây sau xương ngón tay sẽ bị bóp nát. Có câu nói tay đứt ruột xót, thống khổ kịch liệt khiến cho toàn thân Bích Cơ đổ mồ hôi hột, thân thể cũng mất đi khí lực xụi lủi ngã nhào về phía Dịch Áo.

“Không nên như vậy.” Dịch Áo nhàn nhạt nói: “Để cho Thang Bố Nhĩ và La Y giết ta là lần đầu tiên. Ngày hôm qua là lần thứ hai, thật sự không nên làm như vậy, hiểu không?”

Thống khổ vẫn không thể khuất phục Bích Cơ. Nàng giận dữ ngẩng đầu định mở miệng mắng chửi Dịch Áo. Thế nhưng khi hai tầm mắt hai người chạm vào nhau, nàng bỗng dưng không nói thành lời.

Nàng thấy trong mắt Dịch Áo có một con dã thú, một con dã thú sắp sửa gặm thét, một cổ áp lực vô hình bao phủ toàn thân nàng. Lần này nàng cảm giác mình ở rất gần tử vong, thậm chí gần đến mức có thể nghe được hơi thở của tử thần.

“Thế này mới đúng !” Dịch Áo chậm chậm cúi mặt vào tóc Bích Cơ, hít sâu một hơi nói: “Đúng rồi, những năm trước đây chúng ta vẫn là sống chung bình an vô sự, bây giờ tại sao người đột nhiên muốn giết ta?”

Bích Cơ không dám nhúc nhích, nàng lúc này mới có thời gian suy nghĩ chuyện tình phải chú ý từ sớm. Thiếu gia ngu ngốc từ lúc nào biến thành một con quái vật hung mãnh đầy tính uy hiếp như thế?

Phát hiện kinh người này làm cho Bích Cơ hoàn toàn bỏ qua vấn đề của đối phương, chỉ nhìn chăm chăm vào Dịch Áo.

“Nói, tại sao?” Dịch Áo vận chút lực vào tay trái.

Bích Cơ đau đớn run rẩy, thế nhưng Dịch Áo nhắc nhở đã sinh ra hiệu quả, ít nhất là ánh mắt Bích Cơ không thể nào tập trung được nữa.

7. Chương 07: Theo Dõi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 07: Theo dõi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta...” Bích Cơ chỉ nói một chữ liền ngậm miệng lại. Đồng thời dùng sức lắc đầu, nước mắt tràn mi phiêu tán rơi rụng xuống đất.

“Nói đi, sớm muộn gì người cũng phải nói.” Dịch Áo cười cười.

Dịch Áo nói không hề có tính chất uy hiếp, nhưng trong tâm Bích Cơ chợt giật giật vài cái. Nàng cảm thấy tuyệt vọng, nàng biết mình sẽ gặp phải tai nạn như thế nào, qua chốc lát Bích Cơ đột nhiên hít sâu một hơi.

Tay phải Dịch Áo vươn ra nhanh như chớp nắm lấy cằm Bích Cơ. “Rắc!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Cơ bị mạnh mẽ kéo ra, miệng cũng há thật to, nước bọt kèm theo máu đỏ nhiều quanh khóe miệng nàng.

Trên đầu lưỡi Bích Cơ xuất hiện một loạt dấu răng thật nhỏ, máu tươi từ trong đó chảy ra. Chỉ sợ Dịch Áo ngăn cản chậm nửa giây thôi, giờ phút này Bích Cơ đã cắn đứt đầu lưỡi của mình rồi.

“Không nghĩ tới tính cách người lại cương liệt như vậy.” Dịch Áo mỉm cười cổ quái: “Thật là làm cho người kinh ngạc !”

Bích Cơ giống như hổ điên liều mạng né tránh, nàng giãy dụa thân thể, cố gắng dùng đầu, dùng đầu gối tấn công Dịch Áo. Cho dù Dịch Áo thật sự bóp nát toàn bộ xương ngón tay, nàng cũng không bỏ qua ý đồ.

Đối với một người quyết tâm muốn chết, trên thế giới này không còn chuyện gì có thể hù ngã nàng.

“Được rồi, ta không hỏi nữa.” Thanh âm Dịch Áo y như hàm chứa ma lực kỳ lạ: “An tĩnh chút đi!”

Bích Cơ đang giãy dụa đột nhiên ngừng lại, trong mắt tràn đầy thần sắc kinh nghi. Trên thực tế, ngay cả nàng cũng không biết tại sao mình phải nghe lời, cũng không ý thức được phản ứng của mình lại biết điều đến thế.

“Một đêm vợ chồng cả đời ân nghĩa, đúng không?” Dịch Áo mỉm cười ôn nhu: “Ta nữ lòng nào làm khó người chứ?”

“Ôi...” Bích Cơ muốn nói chuyện lại phát hiện mình đã mất đi khả năng nói chuyện. Trong sự kinh hãi, nàng phát ra thanh âm cổ quái liên tiếp: “Ôi... ôi... ôi...”

Địch Áo dùng tay phải bắt lấy cằm Bích Cơ giật mạnh ra sau, sau đó đột ngột đẩy tới trước, thân thể Bích Cơ run rẩy một hồi, kêu lên: “A..aa... đau...”

“Tốt lắm!” Địch Áo buông lỏng hai tay Bích Cơ ra.

Bích Cơ khôi phục lại bình thường, hai tay cũng được giải phóng, vốn là nàng phải tiếp tục liều mạng cùng Địch Áo mới đứng, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích tựa vào ngực Địch Áo.

Vừa mới bắt đầu nàng cho rằng thân thể bằng thanh ngọc khiết của mình đã bị Địch Áo làm bẩn. Bích Cơ dĩ nhiên sẽ liều mạng với Địch Áo, nhưng khi nàng cảm nhận được khí tức tử vong chân chính, cơn tức giận tự nhiên bị quên lãng, đầu óc của nàng tràn ngập sợ hãi không chứa nổi những thứ gì khác. Sau là vì bảo thủ bí mật nàng lựa chọn tự tử, nhưng Địch Áo chỉ nói một câu liền đánh rớt ý định tự tử của nàng. Không có ai nguyện ý chết, Địch Áo nói một câu ôn nhu kia chính là rơm rạ cứu một mạng người trước khi chết. Bích Cơ theo bản năng nắm chặt sinh cơ, trốn tránh vòng tay tử thần.

Trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, tâm cảnh Bích Cơ thay đổi rất nhanh. Từ sợ chết, muốn chết đi đến cự tuyệt tử vong, loại biến hóa cực đoan này khiến cho tinh thần nàng vô cùng mệt mỏi.

Địch Áo không có đẩy Bích Cơ ra, cũng không có hành động chiếm tiện nghi. Ánh mắt hần lóe lên không chừng tựa như đang tự hỏi điều gì đó.

Nước mắt Bích Cơ không ngừng chảy ra, men theo gò má rơi vào trên ngực Địch Áo. Mặc dù nội tâm nàng vẫn tràn đầy hận ý như cũ, nhưng giờ phút này oán hận đã không giống lúc trước.

Lúc này nàng hận Địch Áo điểm ô thân thể của mình, bây giờ là hận Địch Áo tàn nhẫn vô tình. Trong miệng nói gì là một đêm ân nghĩa vợ chồng nhưng dùng đủ loại thủ đoạn hành hạ nàng không chút thương tiếc. Đầu ngón tay nàng vẫn còn mơ hồ đau đớn, tâm của nàng cũng đau khổ không nguôi.

Không biết qua thời gian bao lâu, một thị nữ khác bưng mâm thức ăn đến, vừa liếc thấy Bích Cơ biết điều tựa vào ngực Địch Áo liền sợ hết hồn. Sau đó lập tức xoay người rời đi, hiển nhiên là nàng biết mình đã thấy được thứ không nên nhìn.

Bích Cơ từ trong ngưỡng ngừng tỉnh lại, theo bản năng đẩy Địch Áo ra. Nhưng Địch Áo không có chút phản ứng, nàng chậm rãi đứng lên rời khỏi ngực Địch Áo.

Cảm xúc trong lòng Bích Cơ rất phức tạp, đã không thể nào dùng lời nói để hình dung được. Nàng bị một tên ngu ngốc chiếm đoạt thân thể, đây là một loại ô nhục không thể nào thừa nhận. Thế nhưng, khi nàng hiểu ra mình bị một nam nhân cực kỳ cường thế chiếm đoạt, phần khuất nhục kia tự nhiên giảm bớt không giải thích nổi. Có lẽ nàng sợ, hoặc là nàng chấp nhận.

Thấy Địch Áo không để ý đến mình, Bích Cơ chậm rãi đi tới cửa phòng. Khi cách cửa phòng không đủ ba thước nàng dừng bước lại, xoay người nói một câu như ma xui quỷ khiến: “Không... không phải là tiểu thư.”

“Ta biết không phải là Tác Phỉ Á tiểu thư.” Địch Áo cười nhìn về phía Bích Cơ.

“Hả?” Bích Cơ sững sốt.

“Nếu như Tác Phỉ Á tiểu thư muốn ta chết sẽ không cần phiền toái như vậy.” Địch Áo dừng một chút rồi nói: “Người ta sẽ phái mấy Thiên Phú võ sĩ trực tiếp đi vào giết chết ta là được rồi.”

“À!” Bích Cơ cố nén hồi hộp trong lòng, cúi đầu suy nghĩ, “Trời đất, Địch Áo ngu ngốc tại sao trở nên thông minh như vậy? Hắn đã sớm biết không quan hệ tới tiểu thư!”

“Người nguyện ý dùng tánh mạng để bảo vệ, người đó đương nhiên là bằng hữu tốt nhất của người.” Địch Áo mỉm cười nói: “Mặc dù Tác Phỉ Á tiểu thư có rất nhiều thị nữ, nhưng quan hệ mật thiết với người chỉ có một, Bách Lệ Nhi?”

“Cái gì? Không phải là nàng. Không phải là nàng...” Bích Cơ không nhịn được thét to: “Không hề quan hệ tới nàng !”

“Có biết không? Người bây giờ đang nói cho ta biết...” Dịch Áo nở nụ cười gian trá: “Đó là nàng, chính là nàng ta!”

Bích Cơ đưa tay che miệng mình lại, gương đôi mắt thật to ra nhìn, trong lòng tràn đầy hoảng sợ.

“Ta không làm chuyện thương hại đến người, hiển nhiên sẽ không gây thương tổn nàng ta. Không cần phải lo lắng cho bằng hữu của người.” Dịch Áo nói.

Bích Cơ không biết mình không thể phủ nhận được rồi. Nàng dừng lại chỉ chốc lát rồi quay đầu chạy ra ngoài cửa, Dịch Áo ở trong mắt nàng đã biến thành một con quỷ. Hắn có thể xuyên thủng nội tâm nàng quá dễ dàng, cảm giác như vậy thật là đáng sợ.

“Đứng lại!”

Bích Cơ ngẩn ngơ, thân hình cứng ngắc ngay tại cửa, nàng không dám vi phạm lời nói đối phương.

“Nhớ giữ gìn bí mật, ta không muốn người khác tới đây quấy rầy ta.” Dịch Áo nói: “Được rồi, người có thể đi.”

Bích Cơ bước nhanh ra khỏi phòng, ánh mặt trời từ trên chiếu xuống chói mắt vẫn không có cách nào xua tan bóng ma trong nội tâm nàng. Bích Cơ đưa tay che trán, tiếp tục lao đảo chạy đi.

La Y bưng mâm thức ăn đến dõi mắt nhìn Bích Cơ chạy ra xa. Suy nghĩ gì đó trong chốc lát rồi xoay người đi vào gian phòng, khom người cung kính đặt mâm thức ăn lên trên bàn.

“Người ăn chưa? Ngồi xuống cùng nhau ăn luôn!” Dịch Áo nói.

“Thiếu gia, ta đã ăn rồi.” La Y cười theo, hắn do dự một chút mới nói: “Thiếu gia, chuyện kia... thật sự là Bách Lệ Nhi... nhưng nàng chỉ ghé qua trang viên mấy lần, chưa từng tiếp xúc với ngài mà, vì sao...”

“Trên thế giới này không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận. Giống Tác Phi Á tiểu thư chiếu cố ta là vì báo đáp ân cứu mạng vậy.” Dịch Áo cười cười: “Bách Lệ Nhi muốn giết ta tự nhiên là có lý do của riêng nàng.”

“Nhưng mà...” La Y vẫn không thể tin được.

“Không có nhiều ‘nhưng mà’ như vậy.” Dịch Áo còn định tiếp tục nói chuyện, nhưng vào lúc này thân thể hắn đột nhiên căng thẳng, sau đó lập tức buông lỏng. Mặc dù trước sau biến hóa rất nhanh, nhưng vì khoảng cách quá gần, La Y vẫn thấy được một màn này.

“Thiếu gia?”

Dịch Áo không trả lời, ánh mắt của hắn dần mất đi linh tính trở nên ngu ngốc giống như trước đây.

Một trận gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào di chuyển chung quanh sàn nhà, La Y nhận ra hơi lạnh bèn xoay người muốn đi ra đóng cửa. Dịch Áo nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng: “Người lập tức rời khỏi đây!”

La Y ngẩn người, sau đó nghe lời đi ra ngoài, trước khi rời đi vẫn nhớ đóng cửa phòng lại.

Theo lý thuyết cửa phòng bị đóng chặt thì hơi lạnh trong phòng sẽ mất đi lực lượng lưu động. Nhưng làn gió nhẹ này không có yếu bớt chút nào, nó tiếp tục thổi tới thổi lui quanh phòng.

Trong nháy mắt, Dịch Áo nhớ lại tình cảnh trước mắt đồng dạng với mười mấy năm trước. Cũng là một đêm đông, cũng là một làn gió nhẹ không mời mà tới, hắn cảm thấy có điểm không ổn, đáng tiếc là khi hắn đang nghĩ biện pháp cảnh báo với cha mẹ thì sát thủ đã xông vào.

Tim Dịch Áo mơ hồ đau nhói, thân thể tê dại, đó là di chứng một kiếm xuyên tim lưu lại. Mỗi lần hắn khấn Trương sẽ sinh ra cảm giác như thế.

Là nhờ hắn mạng lớn, cha mẹ hắn chiến đấu kịch liệt máu tươi văng tung toé ra sàn nhà, nhiễm đỏ toàn thân hắn. Hơn nữa, mấy tên sát thủ không có để ý một đứa bé chỉ tùy tiện đâm hắn một kiếm rồi rời đi.

Trên thực tế cha mẹ hắn cũng không biết Dịch Áo sinh ra đã có trí lực cực cao. Chỉ cần hắn muốn là hắn có thể lập tức mở miệng nói chuyện, thậm chí là ca hát, ngâm thơ.

Tai nạn qua đi, rất lâu sau mới có một người xa lạ đến tìm hiểu, lúc ấy Địch Áo đang bất tỉnh bị động tỉnh dậy. Bởi vì hắn cảm nhận được thân thể mẫu thân trở nên cứng ngắc, người xa lạ kia lưu lại chốc lát liền rời đi, chỉ để lại một cái hộp sắt.

Trong hộp sắt có một quyển sách, đó chính là nguyên nhân cơ bản tại họa giáng xuống gia đình nhỏ này.

Đại lục này tên là Thiên Tai đại lục, nghe nói vài ngàn năm trước dân cư trên đại lục cuộc sống không buồn không lo, không có chiến tranh, không có phiền não. Tất cả mọi người an cư lạc nghiệp, vui vẻ hòa thuận. Song loại cuộc sống an bình này không có kéo dài bao lâu, một trận thiên tai đột nhiên phủ xuống triệt để hủy diệt mọi thứ.

8. Chương 08: Khách Không Mời Mà Tới

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

— 0o0 —

Chương 08: Khách không mời mà tới

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hàng trăm vạn ngôi sao băng liên tiếp rơi xuống đại lục, mặt đất không ngừng sụp đổ, nước biển sôi trào tạo thành sóng thần cuồng mãnh không ngừng đập vào đại lục. Cả bầu trời cũng đang bốc cháy hừng hực, độc khí màu đen, màu xám bao phủ toàn bộ đại lục. Ở trong tràng tai nạn này, số người may mắn sống sót không tới một phần trăm.

Nhân loại đã tiến gần tới sát vực thẳm. Sau khi chịu đựng mưa sao băng rơi xuống bảy ngày bảy đêm, một số người chợt phát hiện ra bản thân mình có một loại lực lượng kỳ dị.

Lực lượng đến từ chính mảnh vỡ sao băng, có người gọi chúng là mảnh vỡ thiên tai, còn có người gọi chúng là mảnh vỡ tinh thần. Danh xưng trước là để nguyên rửa tai nạn hủy diệt hết thấy đại lục, cái sau là để cảm ơn lực lượng chúng nó mang đến.

Dựa vào loại lực lượng này nhân loại vượt qua giao đoạn thời đại khó khăn nhất, từ từ sinh sống và phát triển thành chủ nhân cả đại lục. Thế nhưng nhân loại cũng không phải là chủ nhân duy nhất, có rất nhiều sinh vật cũng có lực lượng giống như thế.

Hộp sắt chứa một bộ sách chỉ dẫn tu luyện lực lượng mới đó, tên của nó là «Thần Điển».

Sau khi cha mẹ Địch Áo nhận được quyển sách này lập tức ẩn cư, rất ít khi giao tiếp ngoài xã hội. Bọn họ dùng tất cả thời gian trên việc tu luyện, ai ngờ chỉ qua nửa năm tai họa từ trên trời giáng xuống, một nhóm sát thủ đột nhiên xuất hiện chẳng những đoạt đi tánh mạng của bọn họ, đốt hủy hơn phân nửa trang viên, còn mang theo quyển «Thần Điển».

Cha mẹ Địch Áo chết đi cũng không biết bị lộ bí mật từ khi nào. Nhưng Địch Áo lại biết, hắn là một người vừa trọng sinh, hắn có đầy đủ kinh nghiệm và tài trí của kiếp trước. Một triết nhân đã nói, nếu như nhân loại có thể quay trở lại quá khứ, vậy thì mỗi người cũng có cơ hội trở thành Thánh nhân hoàn mỹ vô khuyết. Địch Áo chính là người có cơ hội trở thành thiên tài như thế. Mặc dù hắn không thuộc về thế giới này, nhưng hắn có đầy đủ năng lực và lòng tin ứng phó với mọi tình huống.

Khi cha mẹ hắn len lén nghiên cứu Thần Điển, hắn cũng ở một bên yên lặng đọc thuộc lòng. Chờ đến khi thương thế hắn khỏi hẳn, hắn không có thời gian khóc thương cho cha mẹ vừa chết mà lập tức bắt đầu tu luyện. Không phải hắn không có tình cảm đối với cha mẹ kiếp này, trên thực tế hình ảnh người cha trắng kiện thường cười với hắn, thích hôn nhẹ người vợ khi ngủ đã sớm hòa tan nội tâm lạnh lẽo của hắn.

Nhưng hắn không dám hoài niệm, hoặc là hắn phải hoàn thành một vài chuyện mới có tư cách hoài niệm quá khứ.

Vì thế Dịch Áo dựa theo nội dung trong Thần Điển bước lên con đường tu luyện.

Mỗi một ngày từ khi mở mắt tỉnh dậy, hắn liền tập trung tất cả ý niệm cảm ứng nguyên lực lưu động. Thứ này nói thì dễ dàng nhưng thật sự bắt đầu mới cảm thấy muôn vàn khó khăn. Dịch Áo mới vừa bắt đầu tu luyện chỉ có thể giữ vững trạng thái tập trung được vài phút, sau đó luồng suy nghĩ sẽ bay tới chỗ khác ngay. Đến khi hắn mười tuổi, trạng thái tập trung đã có thể duy trì mấy canh giờ, hiện tại hắn có thể ngồi cả ngày cả đêm không hề nhúc nhích.

Cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nghĩ, từng ngày từng ngày kiên trì bền bỉ tập trung cảm ứng nguyên lực lưu động. Cuộc sống vô cùng khô khan trôi qua quá lâu, một người vốn sinh sống êm đẹp từ từ biến thành một người ngu ngốc. Dịch Áo không có biện pháp nào khác, nội dung Thần Điển ghi lại chỉ có mỗi một pháp môn tu luyện cấp thấp nhất.

Nói nghiêm khắc thì giờ phút này Dịch Áo chỉ là một Giác Tĩnh Giả, toàn đại lực nhận thức chung giai đoạn Giác Tĩnh Giả trình bày như sau: Giác Tĩnh Giả là người có thiên phú thuộc tính bẩm sinh giác tĩnh, thời gian giác tĩnh càng sớm sẽ có ý nghĩa thành tựu trong tương lai càng lớn. Giác Tĩnh Giả có năng lực câu thông nguyên lực trong trời đất, có thể hấp thu nguyên lực từ đó. Ở giai đoạn Giác Tĩnh Giả không thể mượn nguyên lực làm bất cứ chuyện gì, thế nhưng theo nguyên lực gia tăng thể chất sẽ được cải thiện rất lớn.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn khi còn nhỏ thì Dịch Áo sẽ trở thành Thiên Phú võ sĩ vào năm 11-12 tuổi. Cũng là một Thiên Phú võ sĩ tương lai quang minh vô hạn, bởi vì hắn giác tĩnh quá sớm.

Đáng tiếc là Dịch Áo không biết pháp môn khác. Bên trong Thần Điển ghi lại các loại bí kỹ và kích kỹ, đối với hắn là quá cao siêu. Hắn thậm chí không biết nên làm thế nào để trở thành Thiên Phú võ sĩ. Hắn khát khao lực lượng, hắn muốn cho những tên phản bội cha mẹ hắn phải trả giá thật đắt. Cuối cùng hắn đành phải dựa theo pháp môn sơ cấp tu luyện, tâm chuyên tâm, ngày qua ngày, một năm lại một năm.

Dịch Áo cũng biết tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, hắn không thể làm một Giác Tĩnh Giả trăm tuổi được, như vậy quả thật là đáng buồn rồi. Nếu muốn đề cao mình thì hắn phải đi ra ngoài. Thời gian đã qua hơn mười năm, những tên sát thủ kia và chủ sự của bọn hắn hẳn là đã quên lãng hắn rồi, đây là nguyên nhân chủ yếu hắn không hề che dấu mình nữa. Thật ra trước kia hắn không cố ý ngụy trang bản thân, thường ngày khi hắn tập trung ý niệm tuyệt đối kiên định, giữ vững trạng thái chuyên chú đúng là không khác ngu ngốc nhiều lắm.

Nhưng vào lúc này đột nhiên xuất hiện một cơn gió lạnh phá vỡ bình tĩnh trong lòng hắn, mười mấy năm liên tục khổ công tu luyện đúng là không có uổng phí. Khả năng cảm ứng nguyên lực và khống chế lực lượng của hắn đã đạt đến một trình độ khiến cho người ta phải kinh hãi. Ví như hiện tại, hắn vừa nhìn đã đoán được có người đang theo dõi hắn.

Là sao? Vì chuyện gì?

“Phanh...” Cửa phòng vốn đóng chặt đột nhiên bị kinh phong thổi mở, tiếp theo ở giữa không trung xuất hiện mười mấy điểm sáng bạc tựa như một bông tuyết múa lượn lơ lửng tại chỗ. Ngay sau đó nó bắn nhanh về phía Dịch Áo.

Khuôn mặt Dịch Áo vẫn cứng ngắc, thân thể bất động nhưng con ngươi của hắn trong khoảnh thời gian ngắn ngủi này chợt co rút lại một chút.

Kiến thức trụ cột của Dịch Áo vô cùng kém, nhưng hắn có năng lực nhận xét cường giả cao cấp dễ như lòng bàn tay, vừa nhìn thấy lập tức phán định ra thân phận người đang rình rập bên ngoài kia. Hắn kinh hãi đến mức khó mà hình dung nổi, cường giả như vậy chỉ cần lật bàn tay một cái là có thể giết sạch toàn bộ người ở trong tòa trang viên, hắn rốt cuộc là ai?

Mấy điểm sáng trắng bạc chợt lóe lên rồi biến mất, hai cánh tay Dịch Áo, hai sườn và cả quần áo đều bị đứt rách tơi tả, thế nhưng thân thể Dịch Áo không có bị thương.

Chỉ qua vài giây sau, không khí phía trước đột nhiên truyền đến dao động khiến cho người ta bất an, tiếp theo lại có ba điểm bạc quang bắn nhanh ra xếp theo hình tam giác bay về phía đầu Dịch Áo.

Địch Áo vẫn không nhúc nhích, ba điểm bạch quang bay tới gần trong gang tấc lại chia ra nhảm đỉnh đầu Địch Áo và hai bên huyết Thái Dương. Thế nhưng nó chỉ xẹt qua cắt đứt tóc trên đầu Địch Áo rơi lả tả xuống đất.

Thử dò xét? Địch Áo cố gắng không chế tâm cảnh của mình, ngồi yên lặng chờ đợi vòng dò xét tiếp theo.

Phía ngoài mơ hồ truyền đến một tiếng thở dài, tiếp theo cửa phòng không gió mà động chậm rãi khép lại...

Trong phòng lại khôi phục bình tĩnh nhưng tâm Địch Áo bình tĩnh không nổi. Hắn không biết đối phương là ai, có còn núp trong bóng tối nhìn hắn hay không? Cũng không biết đối phương mưu đồ thứ gì? Ban đầu hắn còn tưởng rằng là những sát thủ kia trở lại, sau đó lại bác bỏ phán đoán của mình ngay lập tức. Cho dù là cái tên chủ sự phía sau màn hay là mấy gã sát thủ sẽ không thêm để ý đến một trang viên vắng vẻ tầm thường thế này làm gì. Muốn giết là giết, cần bản không cần phải dò xét.

Hình như đối phương không muốn gây tổn thương cho hắn, đây là điểm làm cho Địch Áo khó hiểu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, “Có lẽ đã đến lúc rời đi thật rồi!” Địch Áo thở dài phun ra một ngụm trọc khí, nhưng thế giới bên ngoài nhất định sẽ an toàn sao?

Không biết thời gian qua bao lâu, La Y đẩy cửa phòng ra tiến vào: “Thiếu gia, ta tìm được cho ngài một đầu bếp, Ngõa Tây Lý, vào đây bái kiến Địch Áo thiếu gia.”

Một lão nhân râu tóc hoa râm từ ngoài cửa đi vào trong, khẽ khom lưng chào rồi dùng thanh âm khàn khàn nói: “Địch Áo thiếu gia, buổi trưa khỏe.”

Đã đến buổi trưa rồi sao? Địch Áo chậm rãi ngẩng đầu, khi tầm mắt quét qua người lão nhân thì con người của hắn dừng lại. Thứ hắn chú ý không phải là ánh mắt bao hàm tang thương nhân thế, cũng không phải là khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái, hắn thấy được lực lượng, một loại lực lượng vô cùng cường đại.

Chung quanh thân thể lão nhân kia phát ra làn gió dao động cực kỳ ổn định. Địch Áo biết rõ là đối phương cố ý bộc lộ chân diện mục cho hắn thấy. Nếu không hắn sẽ không cảm ứng được gì hết, chỉ biết đối phương là một lão nhân bình thường mà thôi.

Có phải là người dò xét lúc sáng sớm hay không?

“Thiếu gia!” Thấy Địch Áo phản ứng có chút không vui, La Y ấp a ấp úng nói: “Thiếu gia, chúng ta không nên ăn lương thực ở phòng bếp bên ngoài nữa. Để Ngõa Tây Lý phục vụ ngài nhé, ha hả, trước kia Ngõa Tây Lý từng làm đầu bếp mấy chục năm ở trong thành, bản lãnh rất tốt.”

“Người rót cuộc muốn nói cái gì?” Tầm mắt Địch Áo rơi vào người La Y, hắn bây giờ không có biện pháp phát tác, nếu không đã sớm tung một cước đá văng La Y ra ngoài rồi. Đối phương là một tồn tại cường đại như vậy, hắn e sợ tránh né còn không kịp, ai ngờ La Y lại trực tiếp mang phiền toái vào trong phòng, hiện tại hắn vừa tức vừa vội.

9. Chương 09: Tương Lai

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 09: Tương lai

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thiếu gia, ngài... ngài đã chọc giận Bích Cơ tiểu thư, lỡ may Bích Cơ tiểu thư sai người làm gian lận trong thức ăn, vậy... vậy thì chúng ta...” Trên mặt La Y tràn đầy bất an.

Địch Áo trầm mặc làm cho La Y lo lắng. Có đôi khi hảo tâm chỉ có thể mang đến chuyện xấu, giống La Y bây giờ vậy.

“Quên đi, là phúc thì không phải là họa, là họa cũng tránh không khỏi.” Dịch Áo lộ vẻ uể oải, hần phát phát tay bảo La Y rời đi.

La Y ngẩn người khó hiểu, sau đó xoay người đi ra ngoài. Hần không hiểu tại sao Dịch Áo lưu Ngõa Tây Lý lại, nhưng Dịch Áo đã ra lệnh thì hẳn phải phục tùng.

“Hình như ngươi rất sợ ta?” Lão nhân được gọi là Ngõa Tây Lý mỉm cười nói, chậm rãi đi tới bên cạnh Dịch Áo bên này đi tới. Hần không đợi Dịch Áo nói chuyện đã trực tiếp ngồi lên trên ghế.

Dịch Áo tiếp tục trầm mặc, hẳn không biết nên nói gì vào lúc này.

“Ngươi có thể thấy nguyên lực ba động của ta? Ha hã, chuyện này cũng không kỳ quái, bởi vì ta không có ẩn giấu lực lượng.” Ngõa Tây Lý nói: “Nhưng ngươi chỉ là một Giác Tỉnh Giả, năng lực này làm cho ta phải kinh ngạc đó.”

Dịch Áo nghiêng đầu nhìn về phía Ngõa Tây Lý, hẳn cảm giác hình như đối phương không có địch ý.

“Ngươi không có điều gì muốn nói với ta?” Ngõa Tây Lý vừa nói vừa nhìn về phía cái bàn. Vào sáng sớm La Y đưa tới khay thức ăn điểm tâm Dịch Áo đã ăn xong rồi, chỉ còn lại cái chén sữa tươi đêm qua. Ngõa Tây Lý thuận tay cầm cái chén sữa tươi kia, có lẽ là quá khát, có lẽ là tùy ý vô tình mà thôi. Hần cầm cái chén gỗ lên uống một hớp.

Dịch Áo không có ý ngăn trở, trong lòng đang tưởng tượng tình cảnh thú vị sắp xảy ra. Không biết lão già này định lực như thế nào, nếu quả thật không chế không nổi được hiệu, đám thị nữ trong trang viên có thể gặp phải tai ương không nhỏ rồi, ở đây làm gì có ai đủ khả năng chế phục lão già này chứ?

Hai mắt Ngõa Tây Lý bỗng nhiên trợn to, chòm râu hoa râm không gió tung bay, cơ hồ dựng thẳng đứng lên. Sau đó một ngụm thủy tiên màu trắng từ trong miệng hắn phun ra, hồi lâu sau Ngõa Tây Lý mới thở gấp vài hơi, kinh ngạc hỏi: “Chén sữa tươi này bỏ thứ gì?”

“Xuân dược!” Dịch Áo rót cục mở miệng.

“Xuân dược?” Về mặt Ngõa Tây Lý trở nên quái dị, tầm mắt của hắn dao động quanh thân thể Dịch Áo, lăm lăm: “Còn trẻ như vậy đã phải dùng đến nó... Thật đáng buồn, thật đáng thương ...”

Dịch Áo nhếch miệng cười một tiếng, hẳn chẳng cần phải giải thích.

“Đổi thành thanh niên khác nhất định sẽ có cảm giác lúng túng, mà ngươi... hình như chuyện gì cũng không để ý.” Ngõa Tây Lý cười nói.

“Chuyện cần quan tâm, ta tự nhiên sẽ quan tâm.” Dịch Áo trả lời.

“Nói một chút về cách nhìn của ngươi đi, rốt cuộc ngươi quan tâm chuyện gì?” Ngõa Tây Lý hỏi tới.

Dịch Áo nhất thời im lặng, hẳn phát hiện lão già trước mắt có một loại năng lực từ trước đến nay rất quen thuộc, lão làm như cả hai là bằng hữu từng quen biết nhiều năm vậy. Đổi thành người khác đứng ở chỗ này khẳng định sẽ không tin nếu Dịch Áo nói không hề quen biết đối phương.

“Không muốn nói cho ta biết? Vậy ta tùy tiện nói trước nhé!” Ngõa Tây Lý trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu như bí mật ẩn giấu bị người khác khám phá, ngươi sẽ quan tâm không?”

“Bí mật? Ta không có bí mật gì hết.” Dịch Áo lắc đầu.

“Nói láo không phải là đùa trẻ ngoan nha!” Ngõa Tây Lý cười hắc hắc nói.

“Ha hã...” Dịch Áo cũng cười theo, hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, qua chốc lát lại dời tầm mắt sang Ngõa Tây Lý.

Khi Ngõa Tây Lý lần đầu tiên bước vào phạm vi quan sát, hẳn cảm thấy khẩn trương dị thường. Nếu như không phải là thực lực cách nhau quá xa, hành động phản kháng hoàn toàn không có ý nghĩa thì hẳn đã sớm phát động công kích kịch liệt rồi. Nhưng nói chuyện với nhau mấy câu, hẳn mơ hồ cảm giác được đối phương không có địch ý, hiện tại cảm giác đó càng thêm rõ ràng. Hình tượng của đối phương từ một cường giả mạnh mẽ ép hẳn thở không nổi biến thành một lão nhân khôi hài.

Từ lúc vừa mới bước vào trong phòng, lão già này lần lượt biến chuyển các loại tâm thái khiến cho tâm thái Dịch Áo cũng phát sinh biến hóa tương ứng.

“Ngày hôm trước, ta ở trong rừng cây nhỏ phía tây trang viên thấy được một màn làm cho ta rất là giật mình.” Ngõa Tây Lý cười ha hả nhìn Dịch Áo, tùy thời chờ đợi Dịch Áo thay đổi sắc mặt.

Kết quả là Ngõa Tây Lý thất vọng, thần sắc Dịch Áo vẫn bình thản như thường, chỉ có đầu ngón tay hơi cứng lại một chút, nhưng bởi vì thân thể che chắn nên Ngõa Tây Lý không nhìn thấy.

“Ngài... lúc ấy cũng ở nơi đó?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ừ.”

“Chuyện như vậy không đáng giá để ngài kinh ngạc mà?” Dịch Áo suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Hắn muốn giết ta cho nên ta giết hắn, có chỗ nào không đúng sao?”

“Đây không phải là trọng điểm.” Ngõa Tây Lý lắc đầu nói: “Trọng điểm chính là lúc ấy người làm cho ta có cảm giác bất ngờ, còn có động tác đánh nát lỗ mũi kia nữa. Dịch Áo thiếu gia, trước kia người là đã từng giết người rồi hả? Giết qua rất nhiều rất nhiều người?”

Dịch Áo gơ tay che miệng khẽ ho khan một tiếng.

“Ta nhìn ra được người bây giờ chỉ là một Giác Tỉnh Giả.” Ngõa Tây Lý nói tiếp: “Nhưng trong nháy mắt đó người cho ta cảm giác rằng... không biết phải nói như thế nào nữa, ha hả...”

“Bất kể ta từng giết người hay chưa cũng không có quan hệ gì với ngài, đúng không?” Thần sắc Dịch Áo lộ vẻ lãnh đạm.

“Xin lỗi, xem ra vấn đề của ta khiến cho người khấn trương.” Ngõa Tây Lý phẩy phẩy hai ống tay áo, nhẹ giọng nói: “Thật ra ta không có ác ý, chỉ là hơi tò mò thôi.”

“Ta cũng rất thắc mắc.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Lấy lực lượng ngài đang nắm giữ, vì sao lại đến loại địa phương vắng vẻ này?”

“Ta đây phải tới nơi nào mới đúng?” Ngõa Tây Lý cười nói.

“Ngài nên sống ở trong đại thành thị vàng son rực rỡ, hưởng thụ cuộc sống quý tộc mới đúng.”

“Ta không...” Ngõa Tây Lý trầm mặc chốc lát: “Ta đã từng hưởng thụ qua cuộc sống đó, nhưng bây giờ ta chỉ là một kẻ đào vong.”

“Nói cách khác, ngài bại dưới tay người khác, cho nên nổi giận rồi?”

“Hài tử, người còn nhỏ nên không biết trên thế giới này tồn tại bao nhiêu lực lượng không thể chống nổi.” Ngõa Tây Lý khẽ thở dài nói: “Hơn nữa nổi giận không phải là ta, mà là mái tóc hoa râm trên đầu, còn có hai bàn tay già nua này nữa.”

“Tuổi tác cũng không thể đại biểu hết thảy.” Dịch Áo nói.

“Ít nhất nó đại biểu lực lượng của ta bắt đầu biến mất.” Ngõa Tây Lý cười ha hả nói: “Lấy một thí dụ cụ thể, Quân Đồ Minh đại đế thống trị Nguyệt Ảnh đế quốc đã hơn tám trăm năm. Bề ngoài của hắn vẫn trẻ tuổi như cũ, đây chứng minh rằng lực lượng của hắn luôn giữ vững ở trình độ đỉnh phong, còn ta... chỉ là một người bị đào thải.”

Nói xong, Ngõa Tây Lý phát hiện thần sắc Dịch Áo có chút quái dị, nghiêng đầu hỏi: “Người đã được nghe nói về Quân Đồ Minh đại đế?”

“Làm sao mà chưa nghe được.” Dịch Áo chậm rãi trả lời.

“Tốt lắm, Dịch Áo thiếu gia, ta đây không rõ ràng vài chuyện, hiện tại người có thể hỏi báo với ta hay không?” Ngõa Tây Lý nói: “Yên tâm, ta sẽ không hỏi người vấn đề không muốn nói. Ừ... thật ra ta tò mò nhất chính là tại sao người không muốn trở thành Thiên Phú võ sĩ đây? Hai ngày này ta một mực quan sát người, người giống ta ở chỗ giác tỉnh là nguyên lực Phong hệ. Năng lực và kỹ xảo khổng lồ chế nguyên lực của

người đã vượt xa Thiên Phú võ sĩ, số lượng nguyên lực trong người lại càng kinh người, cho nên ta không hiểu nổi chuyện này là tại sao?”

“Đêm qua hẳn là ngài không ở chỗ này.” Dịch Áo trả lời.

“Làm sao người biết?” Ngõa Tây Lý sững sốt.

“Nếu như đêm qua ngài có ở đây tuyệt đối sẽ không đụng đến chén sữa tươi kia.” Trong mắt Dịch Áo hiện lên ý cười.

Ngõa Tây Lý nhìn qua chén sữa tươi, lại nhìn về phía Dịch Áo, tiếp theo mới bình tĩnh đại ngộ: “Dịch Áo thiếu gia, ta phát hiện là người rất giỏi về khả năng di chuyển lực chú ý của người khác. Bây giờ không phải là lúc bàn cái chén sữa tươi chết tiệt kia. Nói cho ta biết tại sao người không muốn trở thành một võ sĩ chân chính?”

Dịch Áo trầm mặc thật lâu mới nói: “Ta không biết.”

“Cái gì?” Có lẽ là nghe không rõ, hoặc có lẽ là nghe rõ nhưng không xác định, Ngõa Tây Lý hỏi lại lần nữa.

“Ta không biết, chưa từng có ai dạy ta.”

“Ha ha...” Ngõa Tây Lý giống nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian vậy, hắc cười thành tiếng, cười đã một hồi mới nhìn Dịch Áo, sau đó lại bắt đầu nở nụ cười.

“Ta thật sự không biết.”

“Ta tiếp nhận lời giải thích này của người.” Ngõa Tây Lý gật đầu nói: “Được rồi, bây giờ ta nên đi chuẩn bị cơm trưa cho Dịch Áo thiếu gia, người muốn ăn gì?”

Dịch Áo lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngạc nhiên, có ý gì đây? Chẳng lẽ đối phương thật sự muốn làm đầu bếp ở trong trang viên?

“Đã lâu rồi không tán gẫu với ai nhiều như vậy, ta nghĩ sau này chúng ta sẽ có rất nhiều vấn đề cần phải bàn đó.” Ngõa Tây Lý đứng lên quan sát sắc mặt Dịch Áo, cười hắc hắc nói: “Yên tâm đi, qua không bao lâu ta sẽ rời khỏi nơi này. Dù sao ta vẫn là một kẻ đào vong, không thể liên lụy đến các người.”

Khi La Y đi vào phòng Dịch Áo nhìn thấy đủ loại thức ăn đặt trên bàn, hắc hắc vừa mừng vừa sợ nói với Ngõa Tây Lý: “Ngõa Tây Lý, những món này là do người làm? Ha ha, người cũng lợi hại quá đi.”

“Người cho rằng có thể làm được sao? Trong viện ngay cả phòng bếp cũng không có, người bảo ta dùng cái gì để nấu?” Ngõa Tây Lý vừa nói vừa thoải mái gác chân ngồi trên ghế.

La Y sững sốt vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Ngõa Tây Lý, ý bảo: “Hành vi này quá thất lễ, thiếu gia đã cho người ngồi chưa?”

10. Chương 10: Giáo Huấn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 10: Giáo huấn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngõa Tây Lý làm bộ như không thấy ám hiệu của La Y, dao ăn trong tay bay múa trên bàn theo tiết tấu cố định. Tầm mắt hắc quét tới quét lui tựa hồ đang tìm kiếm mục tiêu hạ thủ.

La Y vội ho khan một tiếng, đang định nói chuyện Dịch Áo đã mở miệng nói: “La Y, người cũng ngồi đi.”

“Ta?” La Y hơi bất an, do dự chốc lát mới đi tới bên cạnh bàn, thật cẩn thận ngồi xuống nói: “Ngõa Tây Lý, những thứ này không phải là người làm? Đó là...”

“Ta lúc nãy đi một chuyến tới Đồi Tháp trấn.” Ngõa Tây Lý nói: “Những thứ này là ta mua ở chỗ đó.”

“Không nên nói giỡn trước mặt thiếu gia.” La Y nói: “Đồi Tháp cách đây có hơn một trăm dặm, người... trời đất ơi, không phải là người trộm đồ ăn ở trong kho phòng đó chứ? Người điên rồi hả?”

Địch Áo ngẩng đầu liếc qua La Y, còn Ngõa Tây Lý mặc kệ tất cả, chỉ cầm đầu ăn uống nhiệt tình.

La Y cảm giác được ánh mắt Địch Áo có điểm khác thường nên không dám nói chuyện nữa. Trong lòng âm thầm an ủi bản thân, “Quên đi, trộm thì cứ trộm, dù sao thì thiếu gia không muốn tiếp tục nguy trang nữa, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện mà thôi.”

Mặc dù thức ăn trên bàn rất thịnh soạn nhưng La Y không có ý định dùng bữa, áp lực trong lòng quá lớn làm cho hắn đứng ngồi không yên, chỉ qua chừng mười phút hắn vội vã cáo lui.

“Đối với tương lai người có dự định gì không?” Ngõa Tây Lý đột nhiên mở miệng hỏi.

“Tương lai? Dự định?”

“Ừ.” Ngõa Tây Lý giơ dao ăn lên chỉ chỉ cửa phòng: “Người nguyện ý ở cùng hắn sống cẩn thận qua từng ngày như vậy hay sao?”

“Không thể trách La Y, hắn chỉ muốn bảo vệ tốt bản thân và người nhà thôi.” Địch Áo chậm rãi nói: “Ai lại nguyện ý mỗi ngày đều phải trải qua cuộc sống lo lắng hãi hùng đây? Chỉ là thế giới này quá tàn khốc.”

“Tàn khốc? Làm như người hiểu rõ hàm nghĩa từ này lắm vậy?”

“Ừ.” Địch Áo ngừng lại trầm tư một lát, nói: “Đêm qua ta giết hai tên Thiên Phú võ sĩ, mặc dù bọn họ chết có lý do nhưng đó cũng là hai tính mạng, còn có Thang Bố Nhĩ ngày hôm trước. Ta một mực chờ người khác tới chất vấn ta, nhưng cho tới bây giờ không hề phát sinh chuyện gì cả, tựa hồ bọn họ đã bị người khác quên lãng mất rồi.”

“Đêm qua?” Ngõa Tây Lý cười: “Xem ra đêm qua ta bỏ lỡ rất nhiều màn đặc sắc nhỉ?”

“Ngày hôm qua ngày đi đâu?” Địch Áo hỏi.

“Ngày hôm qua nghe người ta nói sâu trong hoang nguyên có một đoàn đạo tặc nhỏ, cho nên ta đi tìm bọn chúng.”

“Trừ bạo an dân?” Hai mắt Địch Áo híp lại tràn đầy ý cười.

“Người có thể hiểu như vậy, ta không phản đối.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Trên thực tế ta sắp xài hết tiền rồi, chung quy cũng phải nghĩ biện pháp đi kiếm thêm một chút, lại còn một chuyện ta muốn thử một lần.”

“Thử chuyện gì?”

“Xem thử có thể đánh gãy xương mũi xuyên thẳng vào não bọn chúng hay không!” Ngõa Tây Lý nói: “Thế nhưng ngay cả ta cũng làm không được.”

“Chẳng qua là một kỹ xảo rất đơn giản, chỉ cần ngài thử qua vài lần là có thể làm được.” Địch Áo cười nói.

“Quên đi, ta không có dư nhiều tinh lực như vậy.” Ngõa Tây Lý nói: “Hay là nói chuyện tương lai của người đi.”

“Tương lai?” Địch Áo từ từ thu liễm nụ cười, qua một lúc lâu hắn nhẹ giọng nói: “Ta chuẩn bị một thời gian ngắn nữa sẽ đi ra ngoài gia tăng lịch duyệt của mình, hẳn là có thể học được vài thứ.”

“Không phải là ta đã kích lòng tin của người.” Ngõa Tây Lý chậm rãi xoay xoay đĩa thức ăn ở trên bàn: “Hiện tại người mà đi ra ngoài, khả năng sinh tồn của người cũng không mạnh hơn La Y bao nhiêu.”

“Ta có năng lực đối phó.”

“Tại sao người nghĩ thế?” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói: “Bằng vào năng lực âm trầm và ẩn nhẫn của người? Người cho rằng một Giác Tỉnh Giả có thể vượt qua bao nhiêu khó khăn thường ngày đây?”

“Ta không thể nào mãi là một Giác Tỉnh Giả.”

“Không sai!” Ngõa Tây Lý đứng lên nói: “Khi người thực sự trở thành một Thiên Phú võ sĩ, người sẽ minh bạch khác nhau giữa Thiên Phú võ sĩ và Giác Tỉnh Giả. Sau đó người cũng sẽ minh bạch chênh lệch ở giữa Quang Mang võ sĩ và Thiên Phú võ sĩ. Tác Phỉ Á tiểu thư chỉ là người thừa kế thuận vị Nam tước lĩnh sắp hàng thứ năm, hơn nữa còn là một người thừa kế chịu đủ chèn ép. Không nên dùng thực lực nhóm hộ vệ bên cạnh Tác Phỉ Á để cân nhắc lực lượng của cường giả trên thế giới này. Huống chi phụ thân của nàng chỉ là một vị Nam tước, phía trên còn có Bá tước, Công tước, những người địa vị cao hơn nữa còn rất nhiều rất nhiều. Đi thôi, chúng ta tiến vào khu hoang dã.”

“Đến khu hoang dã?”

“Ở một địa phương không có bất kỳ vật cản người mới có khả năng cảm nhận được lực lượng của gió, lực lượng chân chính.”

“Ngài...” Địch Áo kinh ngạc một lúc lâu mới gặng ra từng chữ: “Ngài định dạy ta cách trở thành Thiên Phú võ sĩ?” Mặc dù nguyện vọng này nằm ở trong lòng rất lâu rồi, nhưng hắn vẫn luôn cố gắng không chế tâm tình đang rung động.

“Người đã đoán đúng.” Ngõa Tây Lý gật đầu nói.

“Tại sao?”

“Tại sao? Ha ha... Có ý tứ.” Đôi mắt Ngõa Tây Lý lộ ra thần sắc tà mị: “Địch Áo thiếu gia, có phải người cho rằng quan hệ giữa người với người chỉ có ràng buộc ích lợi hoặc ưu đãi hay không? Hôm nay ta nguyện ý giúp người là vì ngày sau đổi lấy thứ gì đó từ chỗ của người?”

“Ta...” Địch Áo không khỏi cười khổ, có cần phải nói trắng ra như thế sao?

“Hình như người thật sự luôn luôn cảnh giác, không cho người một lý do nguyên vẹn thì người rất khó lòng tin tưởng ai, phải không?” Ngõa Tây Lý dừng một chút rồi nói: “Nói thế này cho gọn đi, thời giờ của ta không còn nhiều lắm, cho nên ta muốn cố hết sức mình làm một vài chuyện để cho người khác hoài niệm ta, hoặc là để cho người khác oán hận ta cũng được. Ít nhất những thứ này sẽ là dấu vết ta từng tồn tại.”

Đáy lòng Địch Áo bất chợt run lên, hắn nhận ra một loại mùi vị người chết nói điều thiện, chim chết kia cất tiếng gáy thê lương.

“Đi thôi.” Ngõa Tây Lý chậm rãi đi ra ngoài.

.....

La Y chỉ dùng mấy phút đã tìm được một chiếc xe ngựa cho Địch Áo. Xem ra hai gã Thiên Phú võ sĩ chết và Thang Bố Nhĩ mất tích không có sinh ra ảnh hưởng gì lớn, trang viên vẫn là một mảnh yên tĩnh. Từ thái độ của Bích Cơ đã biểu hiện rõ ràng ý tứ rồi, nàng là quản gia cả trang viên, nếu như nàng muốn nhân cơ hội này làm lớn chuyện thì Địch Áo sẽ không thoải mái như thế. Mặc dù không có khả năng dồn Địch Áo vào chỗ chết, bởi vì còn có tiểu thư chân chính bảo hộ cho hắn, nhưng phiền toái khẳng định là không thiếu.

Ra khỏi trang viên, một đường đi thẳng về phía đông là một mảnh hoang nguyên trải dài vô tận. Những khu vực tiếp cận trang viên có khoảng ngàn mẫu ruộng hoa màu. Trong Nam tước lĩnh số lượng dân cư đi khai khẩn hoang nguyên chưa tới một phần trăm, từ phản ứng này có thể thấy Tác Phỉ Á tiểu thư và phụ thân nàng có rất nhiều kinh nghiệm trong việc quản lý lãnh địa.

(Nam tước lĩnh: lãnh địa Nam tước)

Vị Nam tước này là giai cấp quý tộc thực thụ được phong lãnh địa, trải qua thời gian hơn mười năm bảm dân bảm đất đã biến đổi một phần hoang nguyên thành ruộng lúa. Vấn đề tiếp theo quan hệ giữa hắn và người lãnh đạo trực tiếp là Bá tước lĩnh đại nhân không quá mật thiết. Mặc dù hoang nguyên có thể biến thành ruộng lúa nhưng sản lượng chỉ tạm được mà thôi. Người xưa có câu “dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sanh – lửa thiêu không bao giờ hết, xuân sang lại mọc lên” ý chỉ sinh mệnh lực cổ hoang ở trong hoang nguyên sinh trưởng rất ương ngạnh, làm ảnh hưởng rất lớn đến sản lượng lúa mạch nơi này. So sánh với ruộng tốt thượng hạng, đoán chừng một phần ba sản lượng cũng không tới. Nếu như phụ thân Tác Phỉ Á là thành viên trọng yếu của Bá tước lĩnh đại nhân sẽ không bị phân đến loại địa phương căn cõi này.

Chạy sâu vào hoang nguyên chừng ba mươi dặm, Ngõa Tây Lý gõ nhẹ mấy cái lên buồng xe, nói: “La Y, dừng ở chỗ này đi.”

La Y lái xe ngựa ở phía trước không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, một lão đầu bếp mới vừa gia nhập đã đòi quơ tay múa chân với hắn rồi, trong lòng hắn rất là bi phẫn. Nhưng lão già này có thể ngồi chung một chỗ với Dịch Áo thiếu gia đã chứng minh rằng lão được thiếu gia tín nhiệm. Vì thế hắn không dám nói gì, biết điều thả lỏng dây cương dừng xe ngựa lại.

Ngõa Tây Lý và Dịch Áo một trước một sau chui ra khỏi buồng xe, Ngõa Tây Lý quét mắt một vòng xong trực tiếp đi vào khu đất hoang. Dịch Áo đi theo phía sau Ngõa Tây Lý, mới đi vài bước hắn xoay người lại nói: “La Y, người ở chỗ này chờ chúng ta.”

“Bây giờ ta biết đại khái vấn đề ở chỗ nào rồi.” Ngõa Tây Lý vừa đi vừa nói: “Ai là đạo sư ban đầu của người? Tên đó đúng là vô trách nhiệm rồi, thế mà không có dạy cho người ý nghĩa sâu xa của Thất Luân Nguyên Lực- Bẫy vòng nguyên lực.”

“Thất Luân Nguyên Lực?”

“Người mới vừa cảm ứng được nguyên lực được gọi là Giác Tỉnh Giả, đó là vì bọn họ đã mở ra Nguyên Lực Luân thứ nhất trong thân thể.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Nguyên Lực Luân này còn gọi là Căn Luân, nó có ý nghĩa là lực lượng căn bản hoặc có thể nói là trụ cột của hết thảy mọi thứ sau này. Mà người hình như không hề biết Căn Luân tồn tại, ha ha, người lãng phí quá nhiều tinh lực và thời gian đi làm chuyện vô dụng.”

“Vô dụng hả?” Dịch Áo cười cười.

Ngõa Tây Lý đột nhiên ngừng bước: “Kỳ quái, người không biết Căn Luân tồn tại, tại sao nguyên lực của người vượt xa Giác Tỉnh Giả?”

Dịch Áo không nói gì, hắn cố gắng và trả giá đã không thể dùng từ khắc khổ để hình dung, cả ngày cả đêm thủy chung luôn duy trì trạng thái chuyên chú tuyệt đối. Ngoại trừ ăn và ngủ ra, hắn cơ hồ không có buồng lỏng một chút nào. Hơn nữa, mười mấy năm tu luyện vẫn như một ngày, nếu đổi thành bất cứ người nào khác đã sớm chịu đựng không nổi rồi.

“Trên người của người có quá nhiều bí mật.” Ngõa Tây Lý lại đi tiếp, nói: “Thật ra đây là thường thức đơn giản nhất, Dịch Áo thiếu gia, người chưa từng hỏi người khác về vấn đề này sao?”

“Cha mẹ của ta đã rời đi lúc ta còn nhỏ.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Xin lỗi.” Ngõa Tây Lý hơi ngừng lại: “Không nghĩ tới người lại là cô nhi.”

“Cũng không tính là cô nhi, mặc dù cha mẹ đi trước nhưng ta còn có một lão quần gia rất quan tâm đến ta, còn có một vài người hầu đối đãi ra thật tốt. Nếu như không có bọn họ, có lẽ ta đã sớm sống không nổi rồi.” Dịch Áo nói. Lời hắn nói chính là sự thật, không có lão quần gia và mấy người hầu chiều cố, chỉ điểm gia sản nho nhỏ kia đã sớm đã bị người ta đoạt đi hết rồi, một đứa nhỏ ngay cả bước đi cũng khó khăn, lại còn bị thương nặng trong người làm sao chịu đựng nổi chứ.

“Nhưng mà... ta cảm giác người bị người ở trong trang viên cô lập, bọn họ...”

“Nguyên nhân là ở chỗ Tác Phỉ Á tiểu thư.” Ánh mắt Dịch Áo hơi mờ mịt, cũng có chút thâm lương.

“Nàng? Nàng làm cái gì?” Ngõa Tây Lý tự nhiên nghĩ đến tình huống xấu nhất, hắn thiếu chút nữa hỏi Dịch Áo có cần ta giúp người báo thù hay không thôi. Mặc dù thân thể hắn ngày càng biến chất nhưng đối phó với một Nam tước nho nhỏ và vài tên hộ vệ, hắn vẫn còn có lòng tin.

“Khi Tác Phỉ Á tiểu thư đi du lịch từng bị một đoàn đạo tặc tập kích, trùng hợp chính là lúc đó lão quần gia của ta cũng mang ta đi ra ngoài du xuân, kết quả... ha ha.” Dịch Áo lắc lắc đầu, tựa hồ muốn ném cảnh tượng máu tanh trong đầu ra ngoài: “Lúc ấy ta mới có tám tuổi, chuyện ta có thể làm chính là trở mặt nhìn bọn họ ngã xuống từng người một.”

“Người hận nàng?” Ngõa Tây Lý đột nhiên nói.

“Ta hận ai?” Dịch Áo không hiểu lắm.

“Đương nhiên là hận Tác Phỉ Á tiểu thư.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Một đứa bé trở mặt nhìn người nhà của mình vì bảo vệ một đứa bé khác mà mất đi tính mạng, hẳn nhất định sẽ...”

“Ta không là con nít.” Dịch Áo cắt ngang lời Ngõa Tây Lý.

“Ta nói là người ngay lúc đó.” Ngõa Tây Lý mở trừng hai mắt ra liếc Dịch Áo.

Dịch Áo ngậm miệng lại, từ khi hấn ra đời tâm trí đã như người trưởng thành rồi. Dĩ nhiên hấn sẽ hiểu được vấn đề và không đẩy tội lỗi lên trên người Tác Phỉ Á tiểu thư. Đi du lịch không có sai, sai chính là mấy tên cường đạo kia. Thế nhưng, quả thật là trong lòng hấn có một chút oán khí với Tác Phỉ Á.

“Lão quản gia kia nhất định là người vô cùng thông minh.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Trong tình hình bình thường, đoàn đạo tặc sẽ không dám tập kích hậu duệ quý tộc, bởi vì làm như vậy sẽ bị các cường giả và quân đội chính quy không ngừng truy kích tiêu diệt. Trừ phi là đoàn đạo tặc thực lực đặc biệt cường đại, nếu như đoàn đạo tặc kia thực lực đủ cường đại, các người đã sớm bị giết sạch rồi, không thể nào sống cho tới ngày hôm nay được.” Ngõa Tây Lý thần nhiên nói: “Khả năng lớn nhất là đoàn đạo tặc kia chỉ là giả mạo, Tác Phỉ Á tiểu thư bị tập kích thuộc về phạm vi nội bộ quý tộc đấu đá lẫn nhau. Nếu các người chạm vào nhất định sẽ bị giết người diệt khẩu, cho nên lão quản gia của người nghĩ ra một lựa chọn sáng suốt. Đó là kẻ vai chiến đấu với Tác Phỉ Á tiểu thư. Làm như vậy mới có khả năng bảo toàn cho người, sự thật chứng minh hành động của hấn là chính xác.”

Dịch Áo giật mình, hấn chưa từng nghĩ tới sự kiện Tác Phỉ Á tiểu thư bị tập kích sâu xa như thế, chỉ cho rằng hết thấy chỉ là trùng hợp. Lời Ngõa Tây Lý nói làm cho hấn có một loại cảm giác tỉnh ngộ.

“Đúng rồi, Tác Phỉ Á tiểu thư đối xử với người như thế nào?” Ngõa Tây Lý hỏi.

“Còn... tạm được.” Dịch Áo cười ha hả trả lời, có lẽ là vì câu hỏi bất ngờ nên hấn trả lời có chút trái lương tâm. Tác Phỉ Á tiểu thư đối xử với hấn Dịch Áo không phải là tạm được, mà là tốt, cực kỳ tốt.

Lúc ấy lão quản gia hấp hối đã nói không ra hơi, chỉ chặt vật nắm tay Dịch Áo đưa cho Tác Phỉ Á. Từ khi bị tập kích cho đến lúc tuần tra đội chạy tới trợ giúp, Dịch Áo thủy chung giữ vững trầm mặc, hấn và Tác Phỉ Á bằng tuổi nhau nhưng tâm trí chênh lệch như trời với đất. Nàng khi đó chỉ là một cô bé đột nhiên chảy nước mắt, cắt đứt đầu ngón tay của mình phát hạ huyết thệ trước mặt mọi người, thề rằng một đời này nàng nhất định sẽ chiếu cố tốt Dịch Áo, không để cho Dịch Áo bị bất kỳ ủy khuất nào.

Lão quản gia nghe thế thì rất vui mừng, còn Dịch Áo lại cười không nổi. Thực lực kẻ thù quá mạnh mẽ, hấn không dám nghĩ đến việc tiêu diệt đoàn đạo tặc hay tên chủ sự giấu mặt ở sau màn kia. Tác Phỉ Á tiểu thư cũng không hề đề cập tới việc báo thù, mặc dù nàng quả thật làm theo lời thề, mỗi ngày luôn ở bên cạnh Dịch Áo, ngay cả ngủ cũng ngủ chung giường. Dù sao cả hai đều còn nhỏ nên không hiểu được kiêng kỵ, nhưng nàng vẫn không thể nào giành được tình cảm của Dịch Áo. Nguyên nhân căn bản là ở chỗ này, Tác Phỉ Á có thể quên mất thù hận, còn Dịch Áo thì không.

Hơn nữa, Tác Phỉ Á đối xử với Dịch Áo càng tốt hấn càng chán ghét, trang viên ngày nào tháng nào cũng được tu bổ xây mới. Từng gian phòng ốc mỗi lúc một cao, rộng rãi hơn nhiều lắm, hiện tại diện tích trong trang viên đã gia tăng gấp mấy chục lần trước kia. Mỗi ngày đều có hàng trăm người cung kính gọi hấn là thiếu gia, nhưng hết thấy những điều đó vẫn không thể đổi lấy tính mạng người thân, cho nên hấn chán ghét.

Bây giờ được Ngõa Tây Lý chỉ điểm, trong nháy mắt Dịch Áo hiểu ra rất nhiều điều, thì ra Tác Phỉ Á không phải là không muốn báo thù, mà là vì nàng không đủ sức. Hoặc có thể nói Tác Phỉ Á chưa từng quên mất thù hận, chẳng qua là đang đợi thời cơ thích hợp mà thôi.

Vấn đề là vào lúc đó Tác Phỉ Á chỉ là một đứa bé, nàng thật sự hiểu nhiều như vậy? Nàng cũng biết cách ẩn nhẫn?

“Không nói mấy chuyện này nữa.” Ngõa Tây Lý lại chuyển đề tài: “Trên Căn Luân là Nguyên Lực Luân thứ hai, được gọi là Chân Tri Luân. Khi Căn Luân của người chứa đựng nguyên lực đạt tới trình độ nhất

định sẽ đột phá Chân Tri Luân, lúc đó người chính là một gã Thiên Phú võ sĩ hợp cách. Chuyện này đối với người hần là rất nhẹ nhàng, có lẽ một tháng là có thể hoàn thành đột phá.”

“Lực chiến đấu của Thiên Phú võ sĩ tựa hồ rất bình thường.” Dịch Áo từ trong ký ức tỉnh lại.

“Người nói tới La Y? Hoặc là hai tên hộ vệ Thiên Phú võ sĩ mà người từng giết?” Ngõa Tây Lý cười cười nói: “La Y chỉ là Thiên Phú võ sĩ một giai ba sao, phẩm cấp hai tên Thiên Phú võ sĩ kia ta đoán chừng cũng không cao, nếu không người bị giết chết nhất định là người. Thiên Phú võ sĩ tổng cộng phân thành mười cấp, mỗi một lần gia tăng giai vị sẽ sinh ra khác biệt nhất định. Ta biết người có một vài kỹ xảo thần bí, nhưng ta muốn người biết rằng một khi lực lượng chênh lệch quá xa, hết thảy kỹ xảo sẽ mất đi ý nghĩa. Nếu có thời gian ta sẽ bắt một gã Thiên Phú võ sĩ cấp mười cho người xem. Để hần đối chiến với người, lúc đó người sẽ minh bạch mình yếu ớt đến mức nào.”

“Ta biết.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Cha mẹ của ta đều là Quang Mang võ sĩ, bọn họ thường xuyên đối luyện với nhau.”

“Có lẽ trong mắt người Quang Mang võ sĩ là phi thường cường đại nhỉ? Ha ha, thật ra đó chỉ là mới bắt đầu, chân chính bắt đầu.” Ngõa Tây Lý nói: “Người biết làm thế nào để trở thành Quang Mang võ sĩ không?”

“Nguyên Lực Luân thứ ba?”

“Không sai, Nguyên Lực Luân thứ ba còn được gọi là Chính Luân.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Đột phá Chân Tri Luân trở thành Thiên Phú võ sĩ, nguyên lực sẽ chuyển quanh Căn Luân và Chân Tri Luân tạo thành một vòng tuần hoàn nhỏ. Vào lúc này người có thể hấp thu nguyên lực hữu hiệu hơn trước và tự do buông thả nguyên lực. Ít nhất người có thể đưa nguyên lực bám vào lên trên vũ khí tạo thành thương tổn lớn hơn cho địch nhân. Đối với hàng ngũ Thiên Phú võ sĩ mà xét, Quang Mang võ sĩ là một điểm bay vọt về chất, cũng là một điểm trọng yếu nhất. Khi Nguyên lực tại Căn Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân vận chuyển qua lại lẫn nhau, thân thể của người sẽ phát ra quang mang nhàn nhạt, nguyên lực không những dùng để giết kẻ địch mà còn có thể bảo vệ mình. Thật ra Quang Mang võ sĩ mới là võ sĩ chân chính, bởi vì bọn họ có khả năng buông thả bí kỹ, lực chiến đấu ở giai đoạn có sự biến hóa cực lớn.”

“Vậy thì Nguyên Lực Luân thứ tư?”

“Nguyên Lực Luân thứ tư gọi là Tâm Luân.” Ngõa Tây Lý nói: “Võ sĩ đột phá Tâm Luân đạt tới giai đoạn này không những sử dụng nguyên lực, mà còn có thể cảm nhận được nguyên lực ở tầng thứ sâu xa hơn, nguyên lực dung nạp được nhiều hơn. Đối với đại đa số người tu luyện, một khi đạt tới giai đoạn này đã là cực hạn trong cuộc đời bọn họ. Sau khi trở thành Cực Hạn võ sĩ không chỉ có một thủ đoạn công kích như trước, mà bọn họ có thể ngưng tụ nguyên lực đả kích địch nhân từ xa. Vòng tuần hoàn nguyên lực trong cơ thể có khả năng hỗ trợ bọn họ thả ra một vài loại bí kỹ cường lực phạm vi lớn. Ngoài ra còn có một điểm tốt nữa, tuổi thọ của Cực Hạn võ sĩ sẽ cao hơn người bình thường rất nhiều, không đề cập tới lực lượng nắm trong tay, chỉ một việc hữu ích để kéo dài sinh mạng, sợ hãi tử vong cũng đáng cho người ta giao ra hết thảy chỉ mong được thăng cấp. Một tiểu đội hơn mười Cực Hạn võ sĩ tạo thành có thể phá hủy quân đoàn vài ngàn người trong thời gian ngắn. Từ đó người có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của bọn họ kinh khủng như thế nào rồi chứ?”

“Đây mới chỉ là Nguyên Lực Luân thứ tư?” Dịch Áo hít sâu một hơi, nói: “Khi nào ngài có thể giúp ta bắt lại một gã Cực Hạn võ sĩ để xem xét đây? Để cho ta hiểu biết một chút về sự cường đại của bọn hần.”

“Dịch Áo thiếu gia, người đang thử dò xét ta?” Ngõa Tây Lý mỉm cười quái dị.

11. Chương 11: Thanh Âm Của Gió

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 11: Thanh âm của gió

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta... không có.” Dịch Áo phủ nhận vô lực, sau đó lại nói: “Ngài rốt cuộc đã đi du lịch trong thời gian bao lâu?”

“Tà tâm chưa chết?” Ngõa Tây Lý dễ dàng khám phá ý đồ Dịch Áo, hắn mới vừa nói tuổi thọ Cực Hạn võ sĩ dài hơn người bình thường rất nhiều. Hiện tại căn cứ tuổi của hắn cũng có thể suy đoán đại khái cảnh giới của hắn.

Dịch Áo nhún nhún vai bất kể, lão già này không muốn nói thì thôi vậy.

“Nếu muốn đạt đến một bước này, đầu tiên ngươi phải học được một kỹ năng.” Ngõa Tây Lý chỉnh lại thần sắc nghiêm túc rồi nói: “Nội thị (nhìn bên trong) thân thể của mình.”

“Nội thị?” Dịch Áo trầm ngâm, hắn biết nội thị là chỉ cái gì.

“Đúng thế.” Ngõa Tây Lý dừng bước đưa mắt nhìn quanh: “Trước khi bắt đầu nội thị phải quan sát kỹ thể giới chung quanh, nói cho ta biết ngươi cảm giác đầu tiên là cái gì?”

Dịch Áo đứng ở sau lưng Ngõa Tây Lý, giờ phút này bọn họ đã đi vào sâu trong hoang nguyên, không còn nhìn thấy La Y và xe ngựa nữa rồi, trước sau trái phải chỉ là vùng quê mênh mông vô bờ, xa xa còn có dãy núi loáng thoáng ẩn hiện. Thế giới ở trước mắt Dịch Áo vô cùng rộng lớn, hắn cảm giác mình trở nên thật nhỏ nhoi như một con kiến. Thế nhưng trong lồng ngực hắn lại có một cổ hào khí bất khuất trào dâng, nếu như không phải hắn giới về khống chế tâm tình, hắn thật sự dùng tất cả khí lực thét to lên biểu thị công khai sự hiện hữu của hắn.

“Quên mất ta đi, nơi này chỉ có ngươi và mảnh thế giới này.” Thân hình Ngõa Tây Lý chậm rãi biến mất ở trong gió: “Giữ lấy cảm giác của ngươi, đưa nó vào trong Cẩn Luân, thả lỏng người ra, ta sẽ nói cho ngươi biết vị trí Cẩn Luân.” Trước khi Ngõa Tây Lý triệt để biến mất, hắn hất tay đánh ra một lưỡi đao gió nhẹ nhàng phết lên vùng bụng Dịch Áo.

Đó là cảm giác gì nhỉ? Dịch Áo từ từ nhắm mắt lại, câu đầu tiên hắn nghĩ đến là: “Xưa không thấy cổ nhân, nay không thấy người tới, thiên địa dằng dặc, tự mình bị thương mà rơi lệ” Mặc dù hắn không thích bài Khấp Hạ này, cũng không thể nào rơi lệ, nhưng mấy câu phía trước đã có thể khái quát cụ thể cảm thụ hiện tại của hắn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, hai mắt Dịch Áo hoàn toàn khép chặt, thế giới thuộc về hắn đã biến thành một mảnh hắc ám, còn thế giới bên ngoài hết thấy vẫn như cũ, gió nhẹ thổi qua làm vạt áo và mái tóc Dịch Áo nhẹ nhàng dao động.

Dịch Áo tuyệt đối không nghĩ tới thời khắc này trọng yếu cỡ nào đối với cuộc đời hắn.

Trên con đường tu luyện, nếu có một đạo sư tốt chỉ điểm sẽ mang ý nghĩa thành công một nửa, thậm chí còn nhiều hơn. Những thứ khác sẽ phải xem cố gắng, ngộ tính và vận khí của bản thân.

Trước kia ngày dài đêm dài khổ luyện, chẳng qua là thiết lập cho hắn một trụ cột vô cùng vững chắc. Còn hiện tại hắn bắt đầu đặt bước đầu tiên trên con đường tương lai huy hoàng rực rỡ.

Dịch Áo tập trung tinh thần làm theo phương pháp Ngõa Tây Lý truyền thụ, cố gắng cảm nhận bên trong cơ thể mình, hắn tưởng tượng thấy gió vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng tràn vào trong thân thể mình rồi ngưng tụ lại một điểm, điểm này nằm dưới rốn năm tấc, đó chính là vị trí Nguyên Lực Luân thứ nhất.

Đối với Dịch Áo chuyện này không có gì là khó khăn, mười mấy năm trường kỳ khổ luyện, tinh thần chuyên chú đã thành một loại phản xạ bình thường, tựa như ăn cơm uống nước hít thở khí trời vậy thôi.

Không biết qua thời gian bao lâu, Ngõa Tây Lý lặng yên xuất hiện ở cách Dịch Áo chừng mười thước, mở mắt nhìn chăm chú vào hắn. Mỗi một lần đột phá Nguyên Lực Luân sẽ ẩn tàng đủ loại nguy hiểm, ví như bị quấy rầy, dã thú tập kích ...vân... vân, nếu như trạng thái tập trung không thể tiếp tục sẽ sinh ra phản ứng xấu, đột phá càng nhiều Nguyên Lực Luân hậu quả lại càng đáng sợ. Chuyện này không có cách nào khống chế, toàn bộ nguyên lực giải phóng trong nháy mắt có thể kích chấn thân thể người tu luyện thành tro bụi.

Lại qua thêm một canh giờ, Ngõa Tây Lý ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì thấy màn đêm đã phủ xuống, Dịch Áo vẫn không nhúc nhích y như tượng đá. Ngõa Tây Lý lặng lẽ thở ra một hơi, rất khó tưởng tượng một Giác Tỉnh Giả có thể giữ vững tâm cảnh mấy giờ, Phong nguyên lực vẫn liên tục thẩm thấu vào trong thân thể Dịch Áo, không có bất kỳ rối loạn nào, điều này đại biểu Dịch Áo đã lĩnh ngộ chính xác kiến thức hần truyền thụ.

Chỉ có thể nói là Dịch Áo gầy dựng trụ cột phi thường thâm hậu, còn thiên phú thuộc về nhân tài kiệt xuất gì đó, thật đáng tiếc là hần đã bị trì hoãn quá lâu rồi. Nếu như có thể gặp phải một đạo sư tốt sớm mấy năm, thành tựu trong tương lai của Dịch Áo không thể nào đoán nổi.

Sau một khắc, Ngõa Tây Lý âm thầm di chuyển về phía cỗ xe ngựa. Dịch Áo hần là tiếp tục tu luyện một thời gian nữa, La Y một mực ở bên kia chờ đợi, không bằng bảo hần trở về cho rồi.

Nếu như Dịch Áo biết Ngõa Tây Lý đi làm gì, hần sẽ đánh giá Ngõa Tây Lý lại một lần nữa. Có thể hần sẽ cho rằng đây là một võ giả tâm địa thiện lương biết thông cảm với người hạ đẳng.

Không đến mười phút sau Ngõa Tây Lý đã xuất hiện lại chỗ cũ. Hần thỉnh thoảng quan sát Dịch Áo, thỉnh thoảng quét mắt quanh khu hoang dã xem có khách không mời mà đến nào không. Phải bảo vệ Dịch Áo thật cẩn thận, nếu như xuất hiện chuyện bất thường sẽ làm ảnh hưởng đến khả năng phát triển sau này của Dịch Áo.

Nếu đổi thành những người khác có lẽ sẽ không nhẫn nại được thời gian trôi qua nhàm chán như thế. Nhưng Ngõa Tây Lý vẫn tùy ý đứng ở nơi đó, năm tháng dài lâu làm cho hần đã quen chờ đợi, Ngõa Tây Lý sẽ không để ý đến đoạn thời gian ngắn ngủi này.

Ánh trăng sáng tỏ từ đường chân trời chậm chạp dâng lên, tựa hồ trong chốc lát nó đã bay lên đến đỉnh bầu trời, rồi lại nhanh chóng hạ xuống ẩn khuất sau lưng núi. Ngõa Tây Lý rút cuộc lộ vẻ kinh ngạc, nếu như không phải khí tức Dịch Áo càng ngày càng ổn định, càng ngày càng lớn mạnh hơn, hần nhất định sẽ tìm cách ngăn cản Dịch Áo minh tường. Chuyện này là không thể nào, đừng bảo chỉ là một Giác Tỉnh Giả, ngay cả Quang Mang võ sĩ cũng không thể nào giữ vững trạng thái tập trung bảy, tám giờ liền được.

Ngõa Tây Lý mấy lần giơ tay lên rồi lại ngừng trong chốc lát, sau đó chậm rãi buông xuống. Hần rất hối hận vì chưa kịp truyền thụ điểm trọng yếu cho Dịch Áo biết, vì lúc này hần quên mất một việc.

Trạng thái tập trung là phải thuận theo tự nhiên, khi nào cảm giác được tâm thần không ổn, không thể nào giữ vững minh tường thì phải buông tha ngay lập tức. Nếu miễn cưỡng chèn ép tinh thần thì trăm phần trăm sẽ xuất hiện sai lầm. Nhưng khí tức của Dịch Áo rất ổn định, lấy kinh nghiệm phong phú của hần cũng không có cách nào cho ra phán đoán chính xác.

Dĩ nhiên Dịch Áo không nhận thức được tâm lý Ngõa Tây Lý đang mâu thuẫn. Trên thực tế, hần hoàn toàn có thể kéo dài trạng thái hoàn mỹ này. Ngoại trừ kết quả nhiều năm không ngừng cố gắng, còn phải nói đến sự hỗ trợ của kinh nghiệm kiếp trước.

Gió tới nhẹ nhàng, gió đi lặng lẽ, đây chính là chân ý.

Tâm tựa đầm sâu, hết thấy quấy nhiễu bên ngoài chỉ lưu lại trong đầm một vệt tàn ảnh lướt qua rồi biến mất, hoàn toàn không có biện pháp nhắc lên sóng gì.

Dịch Áo tận lực ngưng tụ nguyên lực vào Căn Luân, không chỉ là gió từ bên ngoài, còn có việc hấp thụ nguyên lực bản thân hần ngưng tụ trong mười mấy năm qua. Rốt cuộc một quả cầu ánh sáng màu hồng xuất hiện ở trong huyết đạo vùng bụng hần, bắt đầu lấy đà rồi chậm rãi xoay tròn.

Nội tâm Dịch Áo không kinh không sợ, giống như mọi phát sinh trong thân thể không có quan hệ gì cả. Hần vẫn tiếp tục duy trì trạng thái an tĩnh như cũ.

Ngõa Tây Lý đã sớm đoán được Dịch Áo sẽ thành công, bởi vì Dịch Áo tồn trữ nguyên lực rất thâm hậu. Trước đó hần từng nói cho Dịch Áo biết một khi Căn Luân giác tỉnh thì phải từ từ thổi lui ra khỏi tâm cảnh minh tường. Nóng lòng là không được, phải tiến tới từng bước từng bước, từ khi giác tỉnh Căn Luân ngưng tụ nguyên lực, rồi tiếp tục đột phá Chân Tri Luân trở thành Thiên Phú võ sĩ. Hần nghĩ rằng Dịch Áo cần khoảng một tháng là được.

Chuyện này đã rất giỏi rồi, La Y 5-6 năm trước mới trở thành Thiên Phú võ sĩ, nó có ý nghĩa là hần phải tốn hơn mười năm thời gian để đột phá Chân Tri Luân.

Chỉ có điều Dịch Áo là một người tâm tính nhanh nhẹn, hần có suy tư và phán đoán riêng chứ không bị người khác nắm bắt dễ dàng. Giờ này khắc này, Dịch Áo cảm giác mình có thể tiếp tục tu luyện tiếp thì tại sao phải dừng lại chứ? Hần tin tưởng Ngõa Tây Lý nhưng không có nghĩa là mọi chuyện đều dựa theo Ngõa Tây Lý, thật ra khác biệt giữa tượng đất và nhà sư là ở chỗ này.

Tâm tựa đầm sâu sẽ không có khái niệm thời gian, bất kể tu luyện bao lâu Dịch Áo vẫn luôn cảm giác chỉ là nháy mắt.

Còn Ngõa Tây Lý thì không được như thế rồi, mong đợi trên mặt hần đã biến thành kinh ngạc, bởi vì phía chân trời bắt đầu sáng lên, suốt một đêm cứ như vậy trôi qua?

Ngõa Tây Lý chờ đợi mấy canh giờ, đối với Dịch Áo chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Lúc này Căn Luân bên trong cơ thể Dịch Áo từ màu đỏ chuyển thành màu cam, màu cam từ từ tỏa sáng rồi nhẹ nhàng biến thành vàng kim.

Ngõa Tây Lý còn đang ngẩn người trầm tư, chuyện này đúng là khó mà tin tưởng nổi. Hành vi của Dịch Áo đã phá vỡ thường thức cơ bản nhất, người trẻ tuổi này thật sự là Giác Tỉnh Giả sao?

Thời gian trôi nhanh, Căn Luân không ngừng biến hóa màu sắc, mặt trời vốn nằm trên đường chân trời thì lấy tốc độ cực nhanh bay lên không trung, rồi vẽ một đường hình cung tuyệt đẹp chìm xuống lần nữa.

Căn Luân từ màu vàng kim biến thành màu xanh biếc, tiếp theo lại chuyển hóa thành màu xanh nhạt, cuối cùng là xanh thẫm trong vắt. Khi mặt trời bắt đầu hiện lên phía sau núi, Căn Luân đã biến thành màu tím thanh thúy

Có lẽ là trùng hợp với sóng quang phổ, hoặc là nguyên lực càng ngày càng đậm, màu sắc của Thất Luân Nguyên Lực dựa theo thứ tự của bảy sắc cầu vồng lần lượt biến hóa. Trong vòng một ngày, nguyên lực bên trong cơ thể Dịch Áo đã liên tục gia tăng lên bảy cấp, tốc độ này nếu là người tu luyện bình thường phải mấy tháng, thậm chí là mấy năm.

Hoang nguyên mệnh mông vô bờ hiện lên hai pho tượng thẳng đứng, một là Dịch Áo, một nữa là Ngõa Tây Lý. Người trước là đang tu luyện, người sau đang cực lực khống chế bản thân, Ngõa Tây Lý vốn có trách nhiệm cảnh giác sự vật bên ngoài ảnh hưởng Dịch Áo tu luyện. Bây giờ người cần cảnh giác lại chính là bản thân hần, không biết đã bao nhiêu lần hần muốn lao tới đánh thức Dịch Áo để hỏi cho rõ ràng đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là trước kia đến tột cùng người đã làm những gì?

Màu sắc Căn Luân càng ngày càng đậm, đột nhiên một đạo bạch quang rực sáng chói mắt, Dịch Áo cảm giác thể giới bên trong cơ thể biến thành một mảnh sáng trưng. Bởi vì hần không có chuẩn bị nên tâm cảnh bị chút ảnh hưởng, có lẽ là do hần không cẩn để ý quy tắc hoặc có lẽ là không biết gì hết. Lúc trước Ngõa Tây Lý không bao giờ ngờ nổi Dịch Áo vừa đột phá lại một hơi thăng liền tám cấp..

May là Dịch Áo trụ cột vô cùng vững chắc, bất kể Căn Luân biến hóa màu sắc thế nào hần vẫn tập trung chuyên chú như thường, thể giới tâm linh không có chút gợn sóng mới đạt được thành quả như thế.

Luồng ánh sáng tỏa quanh thân thể Dịch Áo, mặt đất, tro bụi và cát sỏi ở bên ngoài bị gió cuốn lên lăn lông lốc theo hình xoắn ốc. Ngõa Tây Lý thấy được một màn này, lông mày chợt nhảy nháy mấy cái, cấp tám? Đối với hần hoặc là đối với toàn bộ đại lục mà nói, thực lực Giác Tỉnh Giả quá mức thấp kém, cho nên các cường giả cũng lười để ý thời gian giai đoạn Giác Tỉnh Giả tiến bộ. Thế nhưng giai đoạn tồn tại này lại là tồn tại với số lượng khổng lồ nhất, giờ phút này hần lại thấy một người trẻ tuổi xông một hơi liền tiếp tám cấp, quả là không thể tin nổi.

12. Chương 12: Thành Tựu Kỳ Tích

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 12: Thành tựu kỳ tích

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trăng tròn từ trên đầu bay vụt qua, Dịch Áo không ngừng hấp thu nguyên lực từ luồng ánh sáng bên ngoài vào trong Căn Luân, màu sắc cũng đột ngột biến thành đen nhánh. Dịch Áo có một cảm giác rất cổ quái, mặc dù Căn Luân càng ngày càng nhỏ nhưng không gian bên trong Căn Luân lại càng ngày càng lớn, càng vững chắc hơn, thậm chí khá giống với quá trình tạo thành một thế giới.

Một không gian nhỏ và một thế giới vốn mâu thuẫn lẫn nhau, thế nhưng lại nhập vào thành một ở trong Căn Luân.

Qua thêm chốc lát Dịch Áo đã không có cách nào nắm giữ được vị trí Căn Luân nữa, nhưng rõ ràng là hắn cảm giác được Căn Luân không có biến mất, nó vẫn đang xoay tròn tại vị trí cũ.

Cách Dịch Áo hơn mười thước, một cơn lốc nhỏ đầy tro bụi và cát sỏi chậm rãi bay về phía Dịch Áo. Khuôn mặt Ngõa Tây Lý đã chết lặng rồi, kể từ khi thiên tai phủ xuống trên đại lục một đời lại một đời cường giả xuất hiện, nhưng hắn chưa bao giờ nghe thấy có người nào gia tăng lực lượng đáng sợ như thế này.

So sánh với tám cấp trước đó thì cấp chín hao tổn thời gian dài hơn một chút, bên trong cơ thể Dịch Áo thời gian trôi rất nhanh. Nhưng Ngõa Tây Lý đứng ở ngoài lại hoàn toàn khác hẳn, mặt trời lên rồi lặn, sao hiện lên rồi lại mất, lại một ngày rưỡi nữa trôi qua. Thế giới trong Căn Luân đột nhiên nổ tung vô cùng hung mãnh, luồng nguyên lực như thực chất dọc theo huyết mạch Ngõa Tây Lý hướng dẫn từ từ dâng lên. Tiếp theo, một quả cầu màu đỏ nhạt xuất hiện ở phía trên Căn Luân, còn Căn Luân biến thành trong suốt.

Nguyên Lực Luân thứ hai, Dịch Áo thành công đột phá Chân Tri Luân. Dịch Áo cảm giác thân thể của mình trở nên nhẹ nhàng như lông vũ, tựa hồ có thể theo làn gió bay thẳng lên trời cao vậy. Mặc dù màu sắc Chân Tri Luân rất mờ nhưng hắn nhận ra lực lượng của nó cường đại hơn rất nhiều. Thỏa mãn, vui sướng...vân...vân, tâm tình thống khoái đến cực độ khiến cho hắn có một loại vọng động muốn ngửa mặt lên trời hét to. Dĩ nhiên, tất cả những điều này chỉ là tàn ảnh lướt qua nội tâm nên không thể ảnh hưởng gì đến hắn.

Căn Luân và Chân Tri Luân xoay tròn với tốc độ bằng nhau, mỗi khi xoay tròn một vòng lực lượng của hắn lại tăng thêm một phần, cảm giác này rất rõ ràng.

Vào lúc này Dịch Áo rốt cuộc có cảm giác mệt mỏi, hắn điều chỉnh hô hấp chậm lại, lát sau mới từ từ mở hai mắt ra.

Ngõa Tây Lý ngơ ngác nhìn qua chỗ Dịch Áo, hắn đang đợi, chờ đợi bản thân Dịch Áo phát biểu một chút cảm tưởng về khoảng thời gian mấy ngày thăng cấp thành Thiên Phú võ sĩ như kỳ tích kia, tốt nhất là giải thích cho hắn rõ ràng một chút.

“Hiện tại người cảm thấy thế nào?”

“Ta đói bụng.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Đói bụng? Đây tính là cảm tưởng gì chứ? Ngõa Tây Lý vừa tức vừa buồn cười, đôi môi hắn ngáp ngừng mấy lần, cuối cùng vẫn nặn ra một câu: “Người dĩ nhiên là đói, biết đã qua mấy ngày rồi không?”

Dịch Áo ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời có chút ảm đạm, dựa theo kinh nghiệm trước kia hắn giữ vững trạng thái tập trung có thể duy trì một ngày một đêm, sau đó mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

“Không nghĩ tới đã qua cả ngày rồi.” Dịch Áo hơi ngượng ngùng nói. Ngõa Tây Lý và hắn mới vừa quen biết, chẳng những truyền thụ cho hắn một vài thường thức trọng yếu, lại còn phụng bồi hắn đứng chờ cả ngày trời. Đúng là quá phiền lòng lão nhân gia rồi, phần nhân tình này hắn sẽ nhớ kỹ, trong tương lai nhất định sẽ tìm cách báo đáp.

“Đã qua ba ngày...” Ngõa Tây Lý lắc đầu vô lực nói.

“Ba ngày?” Dịch Áo sững sốt tròn to hai mắt, hần nhìn chung quanh một vòng, vừa định dời bước thì cảm nhận dưới chân truyền đến lực cản, cúi đầu nhìn xuống mới thấy hai chân bị cắm sâu xuống mặt đất hơn một nửa.

“Ngoại trừ ta ra, còn có người nào khác dạy người?” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Hắn là ai?”

Ánh sáng trong mắt Dịch Áo từ từ giảm đi, khẽ cúi đầu, hần không muốn trả lời vấn đề này.

“Chúng ta phải trở về rồi.” Ngõa Tây Lý thở dài, nếu Dịch Áo không muốn nói thì coi như xong, hần sẽ không miễn cưỡng làm gì.

Hai người một trước một sau đi về phía xe ngựa ở xa xa, khi còn cách xe ngựa không đủ trăm mét, La Y núp ở trong xe nhìn thấy thân ảnh hai người liền nhảy xuống, vội vàng chạy tới chỗ Dịch Áo.

“Thiếu gia, tiểu thư tới.” La Y lớn tiếng kêu lên.

“Tiểu thư? Tác Phỉ Á tiểu thư?” Dịch Áo khẽ nhíu lông mày.

“Vâng.” La Y nói: “Thiếu gia, chúng ta mau trở về thôi, đừng để cho Tác Phỉ Á tiểu thư chờ đợi sốt ruột.”

“Nàng đến đây lúc nào?” Dịch Áo hỏi.

“Khoảng hai giờ rồi.” La Y nói.

“Người thấy nàng chưa?”

“Không có, là Bích Cơ tiểu thư nói cho ta biết nàng tới tìm ngài.” La Y giải thích.

“Tác Phỉ Á đến cuối tháng trở về mới đúng.” Dịch Áo trầm ngâm tự nhủ: “Lần này tại sao đột nhiên về sớm nhỉ?”

“Ta cũng không biết, thế nhưng...” La Y muốn nói lại thôi.

“Thế nhưng cái gì?”

“Nghe Bích Cơ tiểu thư nói, sắc mặt Tác Phỉ Á tiểu thư không tốt, hình như đang tức giận ai đó thì phải.”

“Nàng cũng biết nổi giận?” Thần sắc Dịch Áo khá là quái dị: “Hiếm thấy nha... Cho tới bây giờ ta còn chưa có thấy được vẻ mặt tức giận của nàng đó, đi, chúng ta trở về.”

Chờ Dịch Áo và Ngõa Tây Lý tiến vào buồng xe, La Y lập tức vung roi thúc ngựa chạy về trang viên. Dịch Áo phát hiện La Y hơi khác so với trước kia, La Y không chỉ cung kính với hần, ngay cả Ngõa Tây Lý cũng được đối xử cung kính như thế. Trong ba ngày hần dốc lòng tu luyện tựa hồ đã phát sinh quá chuyện gì thì phải?

“Dịch Áo, hình như ngươi không ưa cô bé Tác Phỉ Á kia?” Bên trong buồng xe, Ngõa Tây Lý thấp giọng nói.

“Không thích, nhưng cũng không ghét.” Dịch Áo cười cười.

“Tại sao?” Ngõa Tây Lý hỏi: “Nghe La Y nói, Tác Phỉ Á vẫn đối xử với người vô cùng tốt.”

“Nàng rất tốt với ta là vì áy náy trong lòng.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Nhưng đối với ta, cuộc sống hiện tại đã dùng tính mạng những người trong nhà đổi lấy, mỗi một lần gặp nàng, ta sẽ nhớ lại... Ha hã, cảm giác như vậy làm cho ta không thoải mái.”

“Tính tự ái của ngươi hình như hơi cao.” Ngõa Tây Lý cười nói.

“Đây không phải là vấn đề tự ái.” Dịch Áo trầm mặc chốc lát mới nói: “Sau khi cha mẹ qua đời, toàn bộ cuộc sống của ta đều phải dựa vào bọn họ chiếu cố, ta mới có khả năng sống tới ngày nay. Bọn họ không vì thấy ta còn nhỏ mà chiếm đoạt tài sản trong trang viên. Tất cả đều hầu hạ, làm việc giống như lúc cha mẹ ta còn sống, lại còn xem ta như chủ nhân của bọn họ, ha hã... Người hần là hiểu, ta đã không còn thân thích, cũng không có chỗ dựa gì hết, bọn họ hoàn toàn có thể chiếm trang viên làm thành tài sản riêng. Cho nên bọn họ chính là thân nhân trong lòng ta.”

“Đúng rồi, Tác Phỉ Á lớn hơn ngươi mấy tuổi?” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng hỏi.

“Nàng và ta bằng tuổi nhau.” Dịch Áo nghiêng đầu nói, khóe mắt của hắn lờ lờ tỏa sáng.

“Ban đầu các người bị tập kích bao nhiêu tuổi?”

“Chúng ta chỉ có tám tuổi.”

“Vậy thì không có biện pháp rồi, một đứa con nít tám tuổi căn bản không thể nào biết được nguy hiểm đến từ đâu.” Ngõa Tây Lý trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Thế nhưng cha mẹ nàng hẳn là phát hiện chứ?”

Dịch Áo không nói, hắn không quan tâm vấn đề này.

“Ta nhìn ra được, ngươi là người rất trọng tình cảm.” Ngõa Tây Lý cười, hắn thấy được ánh sáng trong mắt Dịch Áo: “Vậy thì ngươi nhất định phải báo thù cho lão quân gia?”

“Dĩ nhiên.” Dịch Áo trả lời nhanh chóng, giọng nói cũng rất kiên định.

“Có thời gian thì nên di chuyển xung quanh vùng phụ cận Nam tước lĩnh.” Ngõa Tây Lý nói: “Nếu quả thật là chuyện tình trong gia tộc Tác Phỉ Á, kẻ chủ mưu không thể nào xuất động hộ vệ của mình, mà sẽ cầu viện những quý tộc quan hệ mật thiết, hoặc là đến Đồi Thấp trấn thuê mấy nhóm dong binh, chỉ cần người bỏ chút công sức chắc chắn sẽ điều tra ra một ít đầu mối.”

“Ta hiểu.”

“Còn nữa, sau này gặp phải chuyện gì cũng phải dùng đầu óc nhiều hơn.” Ngõa Tây Lý dùng đầu ngón tay gõ gõ lên trán, nói: “Những thứ người tận mắt thấy chưa chắc đã là sự thật.”

“Cảm ơn ngài.” Dịch Áo khẽ khom người đáp.

Ngõa Tây Lý cười cười thỏa mãn, hắn nhận ra được Dịch Áo thật sự trân trọng lời khuyên của mình, đây là cảm tạ phát ra từ nội tâm. Mặc dù Dịch Áo thiên phú trác tuyệt, lại có kỹ xảo công kích thần bí, nhưng đây không phải là nguyên nhân hắn lưu lại chỉ dạy Dịch Áo. Điểm tối trọng yếu là thời gian của hắn không còn nhiều lắm, cho dù kẻ thù không tìm được hắn thì hắn cũng không sống được mấy năm nữa. Một khi nguyên lực biến mất, hắn sẽ lập tức hóa thành một đồng bụi đất mờ mịt, trong những năm tháng cuối cùng này, hắn chỉ hy vọng có thể tìm một vài việc làm ý nghĩa, vì thế hắn không có yêu cầu hồi báo xa vời gì hết.

Xe ngựa mới vừa dừng lại ngoài cổng trang viên, cửa buồng xe đã bị người ta kéo ra, Dịch Áo ngẩng đầu nhìn ra thì thấy Bích Cơ đang lo lắng đứng đó.

“Dịch Áo thiếu gia, tiểu thư đã đợi ngài rất lâu rồi.” Bích Cơ cúi đầu nhẹ nhàng nói, từ chuyện tình đêm hôm đó xảy ra nàng đã không dám nhìn thẳng vào Dịch Áo nữa: “Ngài mau theo ta đi vào trong.”

Dịch Áo gật đầu, ngoắc ngoắc tay ý bảo Bích Cơ lên xe, Bích Cơ do dự một chút mới rón rén chui vào buồng xe, lui vào ngồi ở trong góc, lúc này cổng trang viên đã được mấy hộ vệ đẩy ra, La Y vùng roi thúc ngựa đi thẳng vào khu trung tâm trang viên.

Bích Cơ nhú chặt hai hàng lông mày tựa hồ có tâm sự gì đó, đôi môi ngấp ngừng mãi vẫn không nói nên lời, cho đến khi xe ngựa lái vào tòa tiểu lâu của Tác Phỉ Á, nàng vẫn ngồi im một chỗ.

Trang viên náo nhiệt hơn hẳn ngày thường, Tác Phỉ Á tiểu thư và nhóm tùy tùng, hộ vệ trở lại đây có hơn ba trăm người. Bên trong tiểu lâu đứng đầy võ sĩ thần sắc nghiêm túc, trong đó có mấy gã đeo huy chương Quang Mang võ sĩ, rõ ràng là thủ lĩnh của nhóm hộ vệ.

Dịch Áo chậm rãi đi vào tiểu lâu, hắn quen thuộc Tác Phỉ Á đến mức không thể quen hơn được nữa. Thậm chí lúc nhỏ bọn họ còn nằm chung giường chung gối mấy năm, chỉ là, nhưng quen thuộc không có nghĩa là hiểu rõ, có lẽ là do đau đớn thân nhân chết đi, có lẽ là lòng mang oán hận nên tâm Dịch Áo vẫn luôn khóa chặt lại. Sinh sống với nhau mười mấy năm thế nhưng không có ai phát hiện được bộ mặt thật sự của Dịch Áo, đây là căn cứ rõ ràng nhất.

Tác Phỉ Á căn bản không hiểu gì về bản thân Dịch Áo, dĩ nhiên hắn cũng không có cách nào hiểu rõ Tác Phỉ Á. Ở trước mặt hắn, Tác Phỉ Á chỉ là một thiếu nữ thông minh, hoạt bát, có lẽ rời khỏi trang viên Tác Phỉ Á sẽ biến thành một người khác, nhưng ở đây nàng luôn luôn biểu hiện rất bình thản. Thân là người thừa kế thuận vị thứ năm, Tác Phỉ Á nắm giữ toàn bộ quyền lực tài chính bên trong Nam tước lĩnh, đây không phải là thành tựu bình thường mà nữ nhân có thể đạt tới.

13. Chương 13: Tác Phỉ Á

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 13: Tác Phỉ Á

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bên trong vòng tròn giai cấp quý tộc, Tác Phỉ Á được khen là viên minh châu Khắc Lý Tư bình nguyên, ngay cả các quý tộc địa vị cao như Đại công tước cũng biết Khắc Lý Tư bình nguyên có một Tác Phỉ Á tiểu thư tài mạo song toàn. Nghe nói kể từ khi Tác Phỉ Á vừa tròn mười sáu tuổi cho tới nay, số khách nhân đến phủ Nam tước làm ‘bà mai’ vẫn nối liền không dứt. Dựa theo tình huống bình thường, Tác Phỉ Á đã sớm đã bị gả ra ngoài rồi, nhưng trên thực tế, Nam tước đại nhân lại từ chối nhã nhận tất cả lời thăm hỏi của bà mai.

Có người nói Nam tước đại nhân rất thương yêu Tác Phỉ Á, cho nên không muốn đẩy Tác Phỉ Á vào một cuộc sống không thể đoán trước. Hẳn hi vọng Tác Phỉ Á có thể tự mình tìm một ý trung nhân, cũng có người cho rằng Nam tước đại nhân đang đầu cơ kiếm lợi, cố gắng lợi dụng sắc đẹp của Tác Phỉ Á để giao lưu với gia cấp quý tộc thượng lưu chân chính.

Thấy Dịch Áo đi tới, nhóm hộ vệ ngoài cửa nhẹ nhàng lùi ra nhường đường, để lộ cánh cửa đang mở rộng.

Bên trong là một phòng khách trang trí đơn giản, mọi vật được lau dọn tương đối sạch sẽ. Ngồi ở vị trí chủ tọa là một thiếu nữ trang nhã mặc y phục chiến đấu màu trắng. Nàng không giống với Bích Cơ toàn thân đeo đầy trang sức vàng kim, từ trên thân nàng kéo xuống dưới không thể tìm được bất kỳ vật phẩm trang sức nào, ngay cả trâm cài cũng không có, chỉ có chút mái tóc dài màu vàng kim tùy ý buông xõa, da thịt bóng loáng trắng nõn làm cho người ta có cảm giác hẳn là cực kỳ mịn màng êm ái. Hơn nữa, làn da của nàng không có một chút tỳ vết, quả thực xinh đẹp như từ trong tranh bước ra vậy.

Ở phía sau cô gái kia là một nhóm võ sĩ, huy chương trên ngực bọn hắn đều là Quang Mang võ sĩ, ngồi trên ghế khách là mấy võ sĩ không đeo huy chương. Nhưng từ khí độ bất phàm và đài ngọ để phân tích thì thực lực của bọn hắn phải mạnh hơn nhóm Quang Mang võ sĩ nhiều.

Trong phòng khách có một thị nữ đang quỳ dưới đất, ánh mắt Dịch Áo rất sắc bén, hẳn vừa nhìn là nhận ra thân thể thị nữ không ngừng run rẩy. Đồng thời hắn cũng nhận ra thân phận đối phương, thị nữ thiếp thân của Tác Phỉ Á tiểu thư, cũng là thị nữ được Tác Phỉ Á thương yêu nhất, Bách Lệ Nhi.

Nghe tiếng bước chân đi vào, Tác Phỉ Á ngồi ở giữa chậm rãi ngẩng đầu, sau khi thấy người tới chính là Dịch Áo, nàng bình thần nở nụ cười tươi sáng.

Nụ cười của Tác Phỉ Á mang theo mị lực kỳ lạ, cặp mắt to trong vắt hơi nheo lại, hai tròng mắt màu xanh da trời tựa như bảo thạch lóng lánh. Nàng mỉm cười thanh thuần và ngọt ngào, trên má hiện lên hai lúm đồng tiền tăng thêm cho nàng mấy phần kiều mỵ. Mấy chục cặp mắt trong sảnh nháy mắt liên tục tập trung lên trên người Tác Phỉ Á, tựa hồ người thiếu nữ không gì sánh được này trời sinh ra đã là trung tâm toàn bộ thế giới vậy.

Nụ cười này Dịch Áo thấy nhiều lắm, nhưng hắn không hề biết Tác Phỉ Á ở bên ngoài rất ít khi cười, thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười khe khẽ là không biết bao nhiêu con dòng cháu giống thần hồn điên đảo. Thậm chí có một vài công tử quý tộc ở sau lưng len lén đánh cuộc, nếu có người nào làm cho Tác Phỉ Á cười một tiếng, bọn họ không tiếc xuất ra trọng kim khao thưởng.

Thật ra đây chính là một loại tập quán, hàng năm ăn thịt ăn cá sẽ không biết thịt cá ngon đến cỡ nào rồi, cả ngày sống trong cung điện huy hoàng rực rỡ, vàng bạc châu báu tự nhiên trở nên vô cùng bình thường.

Phúc khí những người khác không thể nào so được với Dịch Áo, đừng bảo là những gã võ sĩ kia, ngay cả Ngõa Tây Lý đi theo Dịch Áo vào phòng cũng mở to hai mắt ra nhìn. Hắn từng nghe nói qua Tác Phỉ Á

xinh đẹp, nhưng tai nghe tóm lại không bằng mắt thấy, bị một nụ cười mỹ lệ thanh xuân như thế đập vào mặt khiến cho hần mất tự chủ hô hấp chậm lại mấy nhịp.

“Địch Áo, chạy đi đâu chơi đó?” Tác Phỉ Á sòng mắt lưu chuyển rơi vào hai chân đầy bùn đất của Địch Áo: “Người nhìn người kia, lại còn để dính bẩn như vậy.”

“Ồ ngoài.” Địch Áo đáp.

“Ta biết là bên ngoài.” Tác Phỉ Á lại cười, lần này nụ cười của nàng có thêm mấy phần bất đắc dĩ: “Địch Áo, trước tiên ở đây nghỉ ngơi một lát, sau đó theo ta đến chỗ Phú Khắc Lôi bá bá, được không?”

“Tốt.” Địch Áo nói, đây là một điểm hần tín nhiệm Tác Phỉ Á nhất, Phú Khắc Lôi chính là lão quản gia tòa trang viên này. Mỗi khi Tác Phỉ Á trở lại đều đến bái tế trước phần mộ Phú Khắc Lôi, chưa bao giờ lười biếng chậm trễ lần nào.

Chẳng qua là tốc độ Địch Áo trả lời nhanh hơn bình thường không ít, nhưng mọi người trong sảnh không có chú ý tới chi tiết biến hóa này.

Sở dĩ Địch Áo làm cho người ta có cảm giác ngu ngốc là vì thời điểm nói chuyện hần lộ vẻ rất chậm chạp và mệt mỏi. Chuyện này không trách được hần, vì phải giữ vững trạng thái tập trung, tâm cảnh luôn luôn như tĩnh như mê làm cho hần không nghe được người khác nói chuyện, cũng không muốn nói chuyện. Đợi đến lúc bắt buộc phải nói hần mới chậm rãi từ trong trạng thái chuyên chú lui ra ngoài, hỏi lại vấn đề của đối phương rồi mới trả lời. Riết hồi hần tạo thành thói quen trầm mặc, từ đó người ta cũng gán cho hần cái danh ‘thiếu não’.

“Như vậy chúng ta tiếp tục.” Tác Phỉ Á chuyển tầm mắt vào người thị nữ: “Bách Lệ Nhi, người còn muốn nói gì không?”

“Tiểu thư, ta chỉ là vì người thôi...” Thị nữ được gọi là Bách Lệ Nhi ngẩng đầu khóc lớn, mặc dù hai mắt đầm lệ nhưng không có che dấu được vẻ đẹp của nàng, bộ dáng thùy mị còn hơn Bích Cơ một ít.

“Câm miệng.” Sắc mặt Tác Phỉ Á chuyển sang lạnh lẽo, nhưng ngữ điệu của nàng vẫn rất ôn nhu: “Không được hù dọa Địch Áo, Bách Lệ Nhi, người thật sự muốn làm gì tưởng ta không biết hay sao?”

Bách Lệ Nhi vội vàng lấy tay che miệng, nàng không dám khóc lóc hô hoán gì nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu khẩn, tội nghiệp nhìn Tác Phỉ Á.

“Tốt cho ta?” Tác Phỉ Á cười lạnh một tiếng: “Nói cho ta biết, Bách Lệ Nhi, từ khi nào người có tư cách, có quyền lực lo lắng tương lai của ta rồi?”

Bách Lệ Nhi từ từ cúi đầu, lời Tác Phỉ Á nói đều dùng ngữ điệu cứng rắn, nàng thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

“Bích Cơ.” Tác Phỉ Á chuyển tầm mắt sang Bích Cơ.

“Tiểu thư?” Bích Cơ bỗng nhiên như bị điện giật rùng mình một cái.

“Người biết người có ưu điểm lớn nhất là gì không?” Tác Phỉ Á nhạt giọng nói.

“Ta?” Bích Cơ cố hết sức nói: “Ta trung thành cảnh cảnh với tiểu thư, ta có thể vì tiểu thư...”

“Không.” Tác Phỉ Á lắc đầu nói: “Người ưu điểm lớn nhất là năng lực ảo tưởng, Bích Cơ, đã đến tình trạng này rồi người còn cho rằng người có thể thoát thân ra ngoài? Chuyện tình của Bách Lệ Nhi không hề liên quan đến người? ?”

Bích Cơ sắc mặt đại biến, ‘phịch’ một tiếng quỳ rạp xuống đất, thân hình run rẩy từng hồi.

“Không...” Bách Lệ Nhi hô lên kinh hãi, chỉ có điều vừa mới hô ra khỏi miệng nàng liền nhớ lại Tác Phỉ Á cảnh cáo, ngay sau đó hạ thấp thanh âm xuống rất nhiều: “Không phải, tiểu thư, không có quan hệ tới Bích Cơ, đều là do ta, là ta nhờ nàng đi làm.”

“Là vậy hả? Bích Cơ, người trả lời ta.” Sắc mặt Tác Phỉ Á càng ngày càng lạnh, hai mắt chăm chú nhìn vào Bích Cơ.

“Ta...” Trong lòng Bích Cơ vô cùng chua xót, Bách Lệ Nhi phủ nhận là không có một chút ý nghĩa, cũng không bảo vệ nổi nàng. Hai nhân chứng, đương sự Dịch Áo, La Y đều còn sống đứng ở chỗ này, tùy thời là có thể đẩy nàng xuống vực sâu.

“Nhìn đi, Bích Cơ thành thực hơn ngươi nhiều lắm, ít nhất nàng sẽ không nói dối trước mặt ta.” Thanh âm Tác Phỉ Á đang cười, nhưng trong mắt đã lộ sát cơ: “Bách Lệ Nhi, ngươi rất thông minh, lá gan cũng lớn, năng lực xuất chúng, đáng tiếc là ngươi không biết một thường thức đơn giản nhất, ăn trộm xong nhất định phải lau miệng sạch sẽ trước tiên.” Nói xong Tác Phỉ Á giơ tay ném một phong thư ra bay đến trước người Bách Lệ Nhi.

Căn bản không cần nhìn nội dung bên trong, chỉ thấy phong thư là sắc mặt Bách Lệ Nhi đã trắng bệch ra rồi.

“Trong thư ngươi hỏi Bích Cơ là Dịch Áo đã chết hay chưa? Nếu như còn chưa có chết nhất định phải nắm chắc thời gian, phải diệt trừ Dịch Áo trước khi ta trở về trang viên.” Tác Phỉ Á chậm rãi đứng lên: “Ta nhớ không lầm chứ? Bây giờ đã biết tại sao ta đột nhiên thay đổi hành trình chạy về trang viên rồi? Cuối cùng ta cấp cho ngươi một lời khuyên, Bách Lệ Nhi, nếu như sau này còn có cơ hội làm chuyện xấu nhất định phải khống chế tốt tâm tình của mình, không nên để cho người ta có cảm giác lén lút, như thế sẽ khiến người ta sinh ra nghi ngờ. Lần này chính là người mà ngươi nhờ chuyển tin bán đứng ngươi, à, cũng không tính là bán, dù sao chức trách đầu tiên của bọn họ là trung thành với ta mà, không phải sao?”

Các võ sĩ trong sảnh hai mặt nhìn nhau, bọn họ từ trong lời Tác Phỉ Á nói nghe ra mùi vị không tốt, lời khuyên cuối cùng? Chẳng lẽ Tác Phỉ Á tiểu thư định xử tử Bách Lệ Nhi?

“Ta cần một cái giá treo cổ, Thác Ni, chuyện này giao cho ngươi.” Tác Phỉ Á thản nhiên nói: “Về phần Bích Cơ, lôi ra bên ngoài thưởng cho nàng năm mươi roi, sau đó đuổi ra khỏi trang viên.”

“Tiểu thư?” Võ sĩ tên Thác Ni lộ vẻ ngạc nhiên, hẳn thuộc về nhóm hộ vệ lâu năm bên cạnh tiểu thư, cũng có thể nói hẳn đã nhìn Tác Phỉ Á từ nhỏ lớn lên. Quan hệ giữa Tác Phỉ Á và Bách Lệ Nhi, Bích Cơ rất thân mật, tựa như ba tỷ muội vậy. Không nghĩ tới lần này Tác Phỉ Á thật sự trở mặt, không cho hai thị nữ một cơ hội nào cả, vừa muốn trực tiếp giết chết Bách Lệ Nhi, vừa dùng trọng hình với Bích Cơ rồi đuổi ra khu hoang dã, nếu thật sự làm thế chắc chắn cũng sống không được bao lâu.

“Tiểu thư, ta là vì tốt cho người mà.” Nghe thấy mình sẽ bị treo cổ, tinh thần Bách Lệ Nhi cơ hồ hỏng ngay tại chỗ, dục vọng cầu sinh khiến cho nàng quên mất hết thảy, lớn tiếng hét âm lên: “Nhị thiếu gia đang cố hại ngài đó. Nếu ngài thật sự gả cho tên ngu ngốc này, tương lai cả đời cũng ẽ bị phá hủy, mất hết tương lai ... Tiểu thư... tiểu thư...”

La Y ở ngoài cửa ngậy đại, Ngõa Tây Lý đứng ở sau lưng Dịch Áo cũng ngậy đại, tất cả võ sĩ trong phòng khách cũng đồng thời ngậy đại, nói đùa gì vậy? Tác Phỉ Á tiểu thư sẽ phải gả cho tên ngu ngốc này?!

Kẻ ngu ngốc dĩ nhiên là Dịch Áo rồi, mà thần sắc Dịch Áo cũng không tốt hơn những người khác bao nhiêu. Trong phán đoán của hắn, hắn và Tác Phỉ Á mang trong người huyết thống quý tộc tuyệt đối không thể nào là người chung đường. Đợi đến lúc Tác Phỉ Á xuất giá, hắn sẽ đi lịch lãm khắp nơi, hai người sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Mặc dù tướng mạo của hắn coi như anh tuấn nhưng còn chưa tới trình độ siêu quần bạt tụy. Còn Tác Phỉ Á thuộc về mỹ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hắn mới vừa trở thành Thiên Phú võ sĩ, còn Tác Phỉ Á kể từ khi tám tuổi gặp phải tập kích đã ngày đêm khắc khổ tu luyện nguyên lực, bây giờ nàng đã là Quang Mang võ sĩ hàng thật giá thật. Tài sản của hắn chỉ là một góc nhỏ trong trang viên, trong khi Tác Phỉ Á nắm giữ lấy toàn bộ tài lực Nam tước lĩnh.

Bất kể hai người so cái gì cũng không có một điểm cân xứng nào hết, Tác Phỉ Á gả cho hắn? Dịch Áo cảm thấy không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc là cái thằng ngu nào có thể cho ra cái loại quyết định hoang đường này?

Bích Cơ vốn tương đối lịch sự với hắn, tại sao đột nhiên muốn hắn chết? Bây giờ đã có một đáp án hợp lý rồi, đổi thành chính hắn, nếu như thấy người thân cận nhất cho ra một lựa chọn cực kỳ không sáng suốt, đoán chừng hắn cũng xuất thủ can thiệp.

14. Chương 14: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 14: Không còn lựa chọn nào khác

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Các người còn chờ cái gì?” Khuôn mặt Tác Phỉ Á đã lạnh như băng: “Mang ra ngoài xử lý cho ta.”

Thác Ni không dám trì hoãn nữa, vẫy tay cho mấy võ sĩ xông lên bắt Bách Lệ Nhi kéo ra ngoài.

“Tiểu thư, ngài định hủy tương lai của mình hả... tiểu thư...” Bách Lệ Nhi gào khóc thảm thiết, thanh âm càng ngày càng xa, càng ngày càng thấp, chỉ qua mấy phút đã nghe không thấy nữa, hẳn là đã bị đám người Thác Ni kéo ra hậu viện.

Lại có hai gã võ sĩ chạy tới định bắt Bích Cơ làm cho nàng sợ đến hồn phi phách tán, đột nhiên lần một vòng phóng tới Dịch Áo, sau đó ôm chặt lấy bắp đùi Dịch Áo, kêu khóc: “Thiếu gia, cứu ta, cứu cứu ta đi... ô ô... Ta biết sai lầm, ta đã biết mình sai lầm rồi, van cầu thiếu gia, cứu... cứu ta...”

“Người dám?.” Tác Phỉ Á giận dữ, gương mặt chuyển thành trắng bệch, nàng không lo lắng Dịch Áo mở miệng cầu tình, mà chỉ lo lắng Bích Cơ cử động điên cuồng dọa hỏng Dịch Áo.

Từ khi Tác Phỉ Á bị tập kích vẫn thường ở trong trang viên cùng Dịch Áo, tòa trang viên được xây rộng hơn, tùy từng giai đoạn mà xây dựng chi tiết thích hợp hơn. Nhưng đến khi Tác Phỉ Á mười lăm tuổi, vì mình, vì Dịch Áo, còn có rất nhiều người theo đuổi mục tiêu bảo đảm cho cuộc sống. Nàng phải rời khỏi trang viên đi tới phủ Nam tước trợ giúp cha mình xử lý tài chính trong lãnh địa, mới bắt đầu chỉ là muốn thêm một khoản thu nhập nhằm bổ khuyết tiền tài thiếu hụt trong trang viên. Sau đó nàng thể hiện trí tuệ trên phương diện tài chính quá mức sáng chói, cho đến hiện tại lão Nam tước đã không thể ly khai được Tác Phỉ Á.

Lúc ấy Tác Phỉ Á muốn dẫn Dịch Áo cùng đi, sau lại ngẫm nghĩ gì đó đành phải bỏ qua. Dịch Áo cả ngày rất ít khi rời khỏi viện nhỏ của mình, hẳn rất thích núp trong góc tối, Tác Phỉ Á cho rằng thế giới xa lạ nhất định sẽ làm cho Dịch Áo cảm thấy hoảng sợ bất an.

Chính vụ quá bận rộn, phủ Nam tước cách tòa trang viên này chừng sáu, bảy trăm dặm. Khoảng cách tới Bá tước lĩnh và một vài quý tộc khác còn xa hơn nữa, số lần Tác Phỉ Á trở lại càng ngày càng ít, thời gian ở lại cũng chỉ được vài ngày, sau đó lại phải rời đi. Vì thế Dịch Áo lớn lên cao hơn Tác Phỉ Á một chút, thân thể cũng bắt đầu cường tráng, nhưng trong ấn tượng của Tác Phỉ Á, hẳn ngược lại vẫn còn là một đứa bé. Hình tượng này đã sớm cắm rễ sâu trong tâm linh Tác Phỉ Á, dù sao thì bọn họ vẫn ngày ngày ở chung một chỗ từ khi còn nhỏ kia mà.

Tác Phỉ Á nhìn thấy chỉ là một đứa bé chậm lụt, nhát gan, cự tuyệt tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Dĩ nhiên, chậm lụt, nhát gan và ngu ngốc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tác Phỉ Á nhớ rất rõ khi còn bé có một lần thấy trên cây có một quả vừa chín tới, nàng rất vui mừng muốn leo lên cây hái xuống, nhưng Dịch Áo túm lấy nàng nói hai chữ ‘nguy hiểm’.

Ngu ngốc làm sao biết nguy hiểm?.

Những chuyện tương tự sau đó phát sinh rất nhiều lần, đến khi nàng rời khỏi trang viên có đầy đủ năng lực liên phái người đi chung quanh tìm thầy thuốc, giới thiệu bệnh tình Dịch Áo và điều tra phương pháp chữa trị. Cuối cùng trải qua tập hợp tin tức, nàng cho rằng mình đã biết rõ bệnh tình của Dịch Áo, trải qua đả kích kịch liệt từ thuở nhỏ, nhìn thấy tình cảnh cực kì kinh khủng sẽ làm cho người ta sinh ra biến hóa về mặt tâm lý, ví như tính tình trở nên táo bạo, choáng váng, tự kỷ...v..., Dịch Áo chính là một bệnh nhân tự đóng cửa tâm linh.

Nhưng loại bệnh này không có thuốc nào chữa được, chỉ có thể chờ Dịch Áo tự mình tu dưỡng, điều chỉnh, mấy thầy thuốc liên tục dặn dò Tác Phỉ Á là ngàn vạn lần không nên làm cho bệnh nhân kinh sợ thêm, nếu không rất có khả năng biến thành kẻ điên, hoặc là ngu ngốc chân chính.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Tác Phỉ Á đồng ý gả cho Dịch Áo, nếu như Dịch Áo là một đứa ngốc vĩnh viễn không thể nào biết nóng biết lạnh, thân là một thiếu nữ tràn đầy ước mơ hồng về hôn nhân của mình, nàng sẽ cố gắng làm dịu vết thương tâm lý cho hắn, tin tưởng rằng sẽ có một ngày Dịch Áo từ trong bóng ma đi ra, biến thành một người bình thường.

Hiện tại Bích Cơ cử động làm cho Tác Phỉ Á cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhị thiếu gia đang ở phủ Nam tước căn bản không biết hắn đề nghị ác ý lại ứng với tâm nguyện của Tác Phỉ Á. Một cô bé gần tám tuổi trở mắt nhìn hộ vệ phun máu ngã xuống, đầu thân chia lìa, mọi người còn lại lần lượt ngã quỵ ở trước mặt mình, nội tâm của nàng thừa nhận xung kích không có cách nào dùng lời nói để hình dung được. Trải qua trận chiến đấu thảm thiết đó Tác Phỉ Á đã trưởng thành, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng ai, cũng không dễ dàng biểu lộ cảm xúc của mình, hết thảy mọi chuyện đều sẽ chôn sâu ở đáy lòng.

Chỉ có Dịch Áo là ngoại lệ, nàng tín nhiệm vô điều kiện đứa bé trai cùng trải qua hoạn nạn với nàng, những người chung quanh tìm mọi cách tiếp xúc nàng bằng các loại hành vi giả dối, Dịch Áo thì không.

“Thiếu gia, cứu ta...” Bích Cơ liều mạng rung rung bấp dùi Dịch Áo, nàng biết không có người nào cứu được nàng, cơ hội sống sót nằm trên người Dịch Áo. Nàng hi vọng ở trong lòng, cầu cho Dịch Áo thiếu gia còn nhớ rõ câu nói ngày đó, ‘nhất dạ phụ thê bách nhật ân – một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa’.

“Ta...” Dịch Áo chỉ nói một chữ liền dừng lại, một nửa bộ não hắn phải dùng để tiêu hóa tin tức lúc này nghe được, một nửa não khác dùng để suy nghĩ có nên quản chuyện của Tác Phỉ Á hay không? Hành vi này vô tình phù hợp với thói quen ‘ngu ngốc’, qua thật lâu Dịch Áo mới nói: “Ta không muốn để cho nàng rời đi.”

“A?” Bích Cơ vừa mừng vừa sợ, nếu như nơi này chỉ có hai người, nàng thậm chí có thể cúi người hôn ngón chân Dịch Áo nhằm biểu đạt nội tâm cảm kích.

“Đây...” Tác Phỉ Á không nghĩ tới Dịch Áo sẽ cầu tình cho Bích Cơ, sắc mặt hơi đổi cười khổ nói: “Người đã thích nàng, vậy thì lưu nàng lại.”

“Tạ ơn thiếu gia, tạ ơn tạ ơn thiếu gia...” Bích Cơ vui mừng quá đổi, cảm giác trọng sinh một kiếp khiến cho nước mắt chảy tràn ra ngoài, lời nói cũng không còn mạch lạc, vừa nói mấy tiếng nàng liền xoay người lại hô lên: “Cảm ơn tiểu thư, ô ô... tạ ơn tiểu thư...”

“Không cần cảm ơn ta.” Tác Phỉ Á lạnh lùng nói: “Mặc dù ngươi có thể tiếp tục lưu lại, nhưng hình phạt vẫn không thể thiếu được. Bích Cơ, chỉ có thống khổ không thể quên được mới làm cho ngươi nhớ kỹ giáo huấn ngày hôm nay.”

Ngay lúc này, một gã võ sĩ không đeo huy chương nói: “Tiểu thư, người xem... Bách Lệ Nhi đã hầu hạ ngài gần mười năm rồi, lần này cũng may là không có gây ra sai lầm lớn, có phải là...”

“Phí Đức Sĩ, ngay cả ngươi cũng không hiểu ta sao?”

“Tiểu thư, ta biết ngài tức giận.” Võ sĩ được gọi là Phí Đức Sĩ nhẹ giọng nói, trong miệng hắn nói rõ lý lẽ, nhưng thần sắc trên mặt lộ vẻ lơ đãng. Tựa hồ muốn nói chỉ vì một tên ngu ngốc, có cần phải như thế không? Nhưng hắn suy nghĩ cẩn thận một hồi, mở miệng nói: “Bách Lệ Nhi vẫn...”

“Phí Đức Sĩ, nếu như ta bây giờ khoan thứ Bách Lệ Nhi, ngươi biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì không?” Tác Phỉ Á cắt ngang lời Phí Đức Sĩ.

“Phát sinh chuyện gì?” Phí Đức Sĩ sững sờ.

“Sẽ có một nhóm người trong lòng có quỷ xông thẳng vào tòa trang viên này. Có một vài quý tộc thói quen dùng phương pháp gì đó để biểu đạt sự cao ngạo của bọn hắn. Ngươi phải rõ ràng hơn ta chứ!” Tác Phỉ Á thần nhiên nói: “Nếu như ta kiên trì thủ hộ lời thề của ta, vậy thì ta bắt buộc phải hành động dứt khoát để cảnh cáo bọn hắn, nếu ai cố tình phá hủy nơi này, người đó chính là địch nhân của ta, ta tuyệt đối không tha thứ.”

“Lời thề? Ngài nói là... Địch Áo thiếu gia?” Phí Đức Sĩ thay đổi tâm niệm thật nhanh, sau đó liền hiểu dụng ý Tác Phỉ Á. Tin tức nàng sắp gả cho Địch Áo đã truyền ra ngoài, một đám con cháu quý tộc ôm lòng giành lấy mỹ nhân mang về nhà khẳng định không cam lòng. Ban đầu bọn họ sẽ đi dò la chung quanh hỏi thăm Địch Áo rốt cuộc là ai, có năng lực thế nào, còn có thân phận, vị ra sao? Đến khi biết được rõ ràng mọi chuyện, phiền toái trong trang viên cũng sẽ tới.

Nếu như Tác Phỉ Á gả cho một ý trung nhân môn đăng hộ đối, cho dù những tên quý tộc kia không có cam lòng, cũng chỉ có thể nuốt cơn tức giận xuống, bởi vì kết quả cuối cùng rồi sẽ làm cho danh tiếng bị ảnh hưởng kịch liệt. Nhưng thân phận Địch Áo là một kẻ ngu ngốc, chuyện này liền phát sinh vấn đề. Mấy tên con cháu quý tộc kia chỉ biết Tác Phỉ Á kiên trì gả đi là để báo ân, tương lai và cả thân xác của nàng sẽ bị hủy diệt trong tay một kẻ ngu ngốc. Cứu vớt Tác Phỉ Á cũng là hành vi chính nghĩa.

Vì thế, nếu muốn Địch Áo an toàn sống sót thì Bách Lệ Nhi nhất định phải chết. Tác Phỉ Á muốn dùng tính mạng Bách Lệ Nhi phát ra cảnh cáo nghiêm khắc nhất, ngay cả thị nữ thiếp thân cũng bị xử tử. Đối với những người khác, Tác Phỉ Á lại càng không cố kỵ, bất kỳ ai dám thương tổn Địch Áo, người đó chính là kẻ thù của Tác Phỉ Á không chết không thôi.

Ngược lại, nếu như lần này bỏ qua cho Bách Lệ Nhi, những tên kia khẳng định to gan lên rất nhiều. Thậm chí còn cho rằng Tác Phỉ Á lo ngại vấn đề mặt mũi mới bảo vệ Địch Áo, từ đó có thể đoán được tính mạng Địch Áo chỉ có thể dùng ‘ngày’ để tính toán.

Chỉ có điều hiểu là hiểu thế thôi, Phí Đức Sĩ vẫn không tán thành quyết định của Tác Phỉ Á: “Tiểu thư, ta hiểu được vấn đề, nhưng không cần xử phạt nặng như vậy mà? Đánh vài chục roi là đủ để Bách Lệ Nhi nhớ kỹ giáo huấn rồi.”

“Phí Đức Sĩ, trong lòng ta khó chịu hơn người nghĩ nhiều lắm.” Trên mặt Tác Phỉ Á rốt cuộc lộ ra vẻ mệt mỏi. Nàng không có nói dối, nếu thật sự phải xử tử Bách Lệ Nhi, bất kể nàng biểu hiện khôn khéo, cứng rắn như thế nào cũng khó tránh khỏi do dự. Nói là nói như vậy, nhưng lúc này Thác Ni ngưng ngắc bất động một hồi nàng cũng không có thúc giục. Thế nhưng Bách Lệ Nhi lại dám chính diện dùng từ ‘ngu ngốc’ để gọi Địch Áo, chuyện này đã chọc giận nàng triệt để, vì thế mới nhìn đau hạ quyết tâm kêu người mang Bách Lệ Nhi ra ngoài xử tử.

15. Chương 15: Cầu Tình

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 15: Cầu tình

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Quên đi!” Địch Áo đột nhiên mở miệng.

Giờ này khắc này Địch Áo cảm thấy có chút rối loạn. Ngõa Tây Lý nói rất rõ ràng, ngay lúc đó lão quản gia liều mạng chém giết đến một hơi cuối cùng không phải là vì cứu Tác Phỉ Á, mà là vì bảo vệ Địch Áo. Chuyện này coi như đã giải khai một cái khúc mắc cho hắn, nhưng khúc mắc khác lại sinh ra. Nhờ có Tác Phỉ Á hắn sống mười năm không sầu không lo, nếu như bây giờ chỉ vì hắn mà Bách Lệ Nhi chết đi, hắn nên làm thế nào đây?

Địch Áo không muốn thiếu nợ nhân tình, hắn một lòng rời khỏi trang viên nhìn xem thế giới bên ngoài, ân oán nơi này chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời hắn mà thôi.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào người Địch Áo, Tác Phỉ Á cũng vậy, nàng nhẹ giọng hỏi: “Địch Áo, người nói gì?”

“Quên đi.” Địch Áo nói: “Không nên giết Bách Lệ Nhi.”

Nghe Dịch Áo nói, tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm, một là bởi vì Dịch Áo nói rõ ràng từng chữ, biểu đạt ý tứ cũng vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không giống với bộ dáng chậm chạp, ngu ngốc trước. Hai là bởi vì Dịch Áo dùng từ khiến cho người ta có cảm giác như ra lệnh. Rất khó tưởng tượng khi quan trên hạ đạt mệnh lệnh, thuộc hạ lại dùng một câu ‘quên đi’ để đáp lại cấp trên, ít nhất là đám người trong sảnh chắc chắn không dám.

“Dịch Áo, người...” Tác Phỉ Á thở dài: “Người căn bản không biết Bách Lệ Nhi làm gì với người.”

“Không nên giết Bách Lệ Nhi.” Dịch Áo lặp lại lần nữa.

Tầm mắt của mọi người vội vàng chuyển hướng Tác Phỉ Á, sắc mặt Tác Phỉ Á bắt đầu thay đổi cho thấy nàng có chút khó xử, chần chờ hồi lâu không nói gì được. Dù sao nàng mới vừa ra quyết định, nay lại tùy ý sửa đổi sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt.

Điểm mấu chốt là năm nay Tác Phỉ Á vạch ra một kế hoạch xây dựng một đoàn thương nhân có võ trang, đoàn thương nhân này sẽ trở thành lực lượng nòng cốt sau này hỗ trợ nàng xử lý nhiều việc. Nhưng mục đích chính lại không có nói gì, cho dù phần lớn võ sĩ hộ vệ đều hiểu ý định của Tác Phỉ Á là gì.

Phần lớn quân đội trong Nam tước lĩnh nằm trong tay Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, Tác Phỉ Á chẳng qua là có quyền sở hữu tài sản, có câu nói tú tài gặp phải binh, có lý cũng không được nói. Đừng xem bây giờ Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia thêm cùng nhau hợp tác cũng không phải là đối thủ Tác Phỉ Á. Một khi Nam tước đại nhân có chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là bị bệnh cấp tính không kịp để lại di chúc rõ ràng, Tác Phỉ Á sẽ bị người ta nuốt sạch không thừa cục xương. Bởi vì không có quân đội thì không có chuyện gì được bảo đảm.

Đoàn thương nhân võ trang chỉ là nguy trang, mục đích thật sự của Tác Phỉ Á là muốn có một quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh. Nàng không thể để mặc cho người ta quyết định vận mệnh của mình.

Trong mắt Dịch Áo hiện lên một tia bất đắc dĩ, thế nào cũng được, dù sao hắn đã tận lực rồi.

Nhìn Dịch Áo chậm rãi cúi đầu trầm mặc không nói, thật giống như lại quay về thế giới nội tâm của mình, trong lòng Tác Phỉ Á không khỏi đau xót, đột nhiên nói: “Đi mang Bách Lệ Nhi về đây.”

Quan hệ giữa Dịch Áo và Tác Phỉ Á không hề tồn tại cái gọi là tình yêu, cho dù là Tác Phỉ Á phục tùng đề nghị của Nhị thiếu gia, đồng ý gả cho Dịch Áo cũng không có tình yêu gì hết. Nếu có thì chỉ là tâm ý bảo hộ đồng bệnh tương liên, tín nhiệm vì cả hai là bạn thanh mai trúc mã cùng chung trải qua hoạn nạn, an bình.

Đừng thấy Dịch Áo luôn miệng nói Tác Phỉ Á chiếu cố làm cho hắn không thoải mái, nếu như có người nói cho hắn biết đi giúp Tác Phỉ Á làm một chuyện rất nguy hiểm, sau khi thành công Tác Phỉ Á sẽ trở thành người thừa kế thứ nhất Nam tước lĩnh, từ đó cuộc sống ngày ngày hạnh phúc mỹ mãn, Dịch Áo có thể đi làm hay không đây?

Hắn nhất định sẽ đi.

Một cô bé gần tám tuổi không biết cái gì, không thể hoàn toàn quy tội lão quỷ gia chết lên trên người Tác Phỉ Á. Đây là vận mệnh, hướng chỉ hai người cùng giường chung gối năm tháng lâu dài, Tác Phỉ Á không biết bao lần thét chói tai tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng, nàng khóc, còn Dịch Áo luôn luôn nhẹ nhàng trấn an Tác Phỉ Á. Cho dù bị Tác Phỉ Á cắt đứt tu luyện hắn cũng sẽ làm thế, bởi vì hắn là một người trưởng thành, còn Tác Phỉ Á là một đứa nhỏ mà thôi.

Trên thực tế, hai người không có chân chính hiểu được nhịp điệu con tim chính mình. Từ góc độ Dịch Áo mà nói, hắn một lòng muốn đi ra thế giới bên ngoài xông xáo, tràn đầy chờ đợi và tưởng tượng với tương lai đầy gian khổ. Ví như ngày mai sẽ lập tức lên đường, nhưng Tác Phỉ Á vẫn bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm, hắn có thể rời đi được không? Còn có, Dịch Áo luôn giữ nguyên tắc ‘nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Bích Cơ muốn hại hắn, thế nhưng hắn lại bỏ qua cho Bích Cơ. Chuyện này là vì lo lắng cho tâm tình Tác Phỉ Á, sợ Tác Phỉ Á thương tâm, nếu không Bích Cơ đã sớm chết rồi.

Từ góc độ Tác Phỉ Á mà nói, bản thân nàng đã là Quang Mang võ sĩ, còn là một võ sĩ cường đại. Nhưng nàng bất kể thời gian, bất kể mệt mỏi, chung quy luôn luôn có thể rút ra một chút thời gian trở lại trang viên, sau khi tận mắt nhìn thấy Dịch Áo nàng mới có thể an tâm. Mặc dù trong ấn tượng của nàng, tựa hồ

vẫn là nàng chiếu cố cho Dịch Áo, nhưng trong tiềm thức nàng cảm ứng được Dịch Áo quan tâm ngược lại. Loại tình cảm này từ từ ảnh hưởng đến nàng, cho nên khi gặp Dịch Áo, bình thường nàng sẽ lộ ra nụ cười từ nội tâm.

Nghe thấy Tác Phỉ Á thay đổi chú ý, các võ sĩ bốn mắt nhìn nhau, Tác Phỉ Á thoạt nhìn luôn luôn thông minh, tháo vát, mạnh mẽ cũng có khúc xương sườn mềm nhũn? Chỉ vì một mình Dịch Áo, hình như không đáng giá lắm?

Một gã võ sĩ đứng lên nhanh chóng rời khỏi phòng khách, chốc lát sau đám người Thác Ni xốc nách Bách Lệ Nhi đi vào, Bách Lệ Nhi đã bị hù dọa run rẩy đến mức thân thể co quắp rồi, căn bản không thể nào tự mình đi lại. Đám người Thác Ni buông lỏng tay ra nàng liền ngã xuống đất.

“Tiểu thư...” Bách Lệ Nhi lên tiếng khóc lớn, nàng mơ hồ hiểu được Tác Phỉ Á có thể không giết nàng.

“Nếu như không phải là Dịch Áo cầu tình giúp người, bây giờ sợi dây treo cổ đã thắt lấy cổ của người rồi.” Tác Phỉ Á lạnh lùng nói: “Thế nhưng đau khổ thì người trốn không thoát đâu, Thác Ni, do người hành hình, đánh đủ một trăm roi cho ta.”

Bách Lệ Nhi nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Dịch Áo, nàng không bao giờ nghĩ tới Dịch Áo sẽ cầu tình giúp nàng.

“Vâng, tiểu thư.” Thác Ni đáp một tiếng, cúi người nắm cánh tay Bách Lệ Nhi xách lên đi ra ngoài.

Thời gian không lâu sau từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết của Bích Cơ và Bách Lệ Nhi. Thật ra đám người Thác Ni hạ thủ có phân tấc, Bích Cơ và Bách Lệ Nhi thuộc về nữ tử yếu nhược, còn không phải là Giác Tinh Giả. Nếu bọn họ dùng một phần khí lực chỉ cần vài roi là có thể đánh gãy xương sống Bích Cơ và Bách Lệ Nhi, vì thế không có ai dám nặng tay.

“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.” Nghe thấy Bích Cơ và Bách Lệ Nhi hét thảm, Tác Phỉ Á cũng hơi hơi tâm phiền ý loạn: “Các vị một đường bốn ba hẵn là một nhọc, tất cả nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, tiểu thư, vậy chúng ta xin phép về phòng.” Một đám võ sĩ vội vàng đứng lên, đầu tiên là khom người chào Tác Phỉ Á, sau đó theo thứ tự đi ra ngoài.

Tác Phỉ Á cũng đứng lên nói với Dịch Áo: “Dịch Áo, ngươi muốn đi đâu?”

“Về phòng của ta.”

“Người nhìn người kia, vì sao lại bắn như vậy chứ?” Tác Phỉ Á vỗ tay, hai thị nữ nghe tiếng từ phía sau đi ra: “Đi theo các nàng ra phía sau chuẩn bị một chút, bao nhiêu tuổi rồi còn không biết chiếu cố bản thân?” Tác Phỉ Á nói tựa hồ là đang chỉ trích Dịch Áo, nhưng trong giọng nói có cảm giác cực kỳ thân mật.

Dịch Áo cúi đầu nhìn lại mình, ở trong hoang dã ba ngày ba đêm, trên người quả thật rất dơ, chắc chắn phải đi tắm rửa rồi.

Theo hai thị nữ xuyên qua tiểu lâu tới có mấy gian phòng được xây bằng đá xanh, nơi này là phòng bếp, phía sau đó chính là hồ tắm. Mấy người hầu đang bận rộn, nhiệm vụ của bọn họ là nhóm lửa than đưa xuống dưới hồ tắm. Sau đó than nóng từ rãnh nhỏ phía dưới hồ tắm sẽ đun nóng nước ao. Đối với nhà bình thường đây là một loại xa xỉ không chịu thể chấp nhận nổi. Nhưng đối với thành viên gia tộc Nam tước lĩnh lại không tính gì lớn. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tác Phỉ Á và Dịch Áo ra, những người khác không có phúc khí tiêu thụ loại ưu đãi này, cho dù là Bích Cơ cũng không được.

Dịch Áo rất quen thuộc nơi này, chậm rãi đi vào giữa phòng, thuận thực cởi quần áo xuống, bước vào trong ao. Trước kia hắn thường xuyên đến đây tắm rửa, cho dù Tác Phỉ Á không có ở đây đãi ngộ này vẫn không thay đổi, chuyện này không liên quan đến thái độ của người trong trang viên đối với hắn. Phải biết rằng, chỉ một cái hồ tắm này đã rất hao tổn chi phí, hề dùng một chút là tiền ít đi một chút, nhưng đây không phải là vấn đề. Dù sao mỗi tháng Tác Phỉ Á tiểu thư vẫn chuyển cho trang viên một khoản tiền tài bù vào chỗ chi phí này.

Giống như phòng khách trong tiểu lâu, không gian hồ tắm được trang sức đơn giản và sạch sẽ. Tựa hồ đây là phong cách Tác Phỉ Á yêu thích, ở giữa là một cái ao nhỏ dài rộng chừng năm thước, đối diện ao là thẳng một cái gương, trước gương là một cái bàn trang điểm nhỏ, ngoài ra không còn bất kỳ vật bài biện nào nữa.

Nước hồ trôi nổi lơ lửng đủ loại cánh hoa theo nước gợn lượn qua lượn lại, trong không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát, hai người thị nữ lộ vẻ bất đắc dĩ, mấy thứ này vốn chuẩn bị cho Tác Phỉ Á tiểu thư, không nghĩ tới bị Dịch Áo giành trước.

Cảm thụ nhiệt độ ấm áp trong nước ao Dịch Áo nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, dùng ba ngày trở thành một Thiên Phú võ sĩ, loại tốc độ này xem như vượt qua kỳ tích rồi, nhưng không có làm cho hắn vui mừng. Ngược lại hắn lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, đột phá hàng chương ngại Thiên Phú võ sĩ trở thành Quang Mang võ sĩ, sau đó mới có thể phát huy tác dụng thật sự của Thần Điển, bởi vì chỉ ở cấp bậc Quang Mang võ sĩ mới có thể sử dụng bí kỹ.

Bí kỹ là một phương pháp vận chuyển nguyên lực hoặc là giải phóng nguyên lực nhằm đạt được hiệu quả kỹ xảo cụ thể. Tựa như lời Ngõa Tây Lý nói, chỉ có Quang Mang võ sĩ mới là võ sĩ chân chính.

Hai thị nữ cũng cởi bỏ lớp áo ngoài chỉ mặc nội y tiến vào trong ao nước, một trái một phải hầu hạ Dịch Áo, loại đãi ngộ này lúc trước không có rồi, chỉ khi nào Tác Phỉ Á trở lại mới có khả năng hưởng thụ. Nhóm người hầu ở trong trang viên có thể lợi dụng thái độ Tác Phỉ Á chiếu cố Dịch Áo, làm thế để gia tăng chỗ tốt cho bản thân. Bình thường hao phí bao nhiêu sức lực hầu hạ Dịch Áo cũng chẳng có chút tác dụng, bởi vì Dịch Áo không bao giờ để ý tới mấy chuyện này. Huống chi tận tâm tận lực hầu hạ một tên ‘ngu ngốc’, hắn sẽ nhớ kỹ công lao này sao? Không cần thiết, hiện tại biểu hiện chẳng qua là để cho Tác Phỉ Á tiểu thư nhìn mà thôi.

Hai bàn tay mềm mại không ngừng di chuyển trên người kích thích thần kinh hắn, có nhiều thứ ý chí không thể không chế. Hơn nữa đối với một thanh niên huyết khí dương cương mà nói, chỉ một điểm ma sát nhỏ nhỏ thôi cái thứ ở dưới đã bắt đầu biến lớn, ngẩng lên, kiên quyết, lúc này nội y hai thị nữ cũng bị nước ao thấm ướt cả rồi. Hồng hồng, đen đen, cái gì nên lộ hoặc không nên lộ đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Thế nhưng ánh mắt Dịch Áo thủy chung giữ tâm thái nhàn nhạt nhìn cánh hoa trên mặt nước, thần sắc không có bất kỳ ba động, tựa hồ linh hồn hắn và thân thể không có liên hệ gì hết.

16. Chương 16: Mặc Khác Của Tác Phỉ Á

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 16: Mặc khác của Tác Phỉ Á

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tắm rửa không qua bao lâu thì có thị nữ mang quần áo sạch sẽ tới, Dịch Áo chậm rãi đứng lên đi ra khỏi ao, chờ hai thị nữ lau khô thân thể, hắn mới tới trước bàn trang điểm mặc quần áo vào, sau đó đi ra ngoài.

Tác Phỉ Á không còn ở trong phòng khách, Dịch Áo suy nghĩ một lát, dựa theo thói quen của Tác Phỉ Á, nàng hắn là đi tới chỗ kia.

Cả trang viên tổng cộng có hai địa phương không được tùy ý xông vào, một là tiểu lâu Tác Phỉ Á, còn một là mộ phần của cha mẹ Dịch Áo.

Quả nhiên, khi đi tới phía sau trang viên hắn liền nhìn nhóm hộ vệ của Tác Phỉ Á đang canh giữ trước khu mộ. Thấy Dịch Áo đi tới, bọn họ không có ngăn trở mà tự động phân ra hai bên trái phải mở ra một lối đi.

Dịch Áo đẩy cánh cửa ra tiến vào trong, hai mắt ngưng tụ lại một chỗ. Nơi này chỉ có một ngôi mộ chính là mộ phần cha mẹ Dịch Áo phía sau là vài chục nấm mồ to nhỏ khác nhau, đó là mộ của lão quản gia Khắc Lôi và nhóm hộ vệ. Dưới ánh trăng bàng bạc chiếu sáng, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng Tác Phỉ Á ngồi ở trên bụi cỏ, hai tay ôm đầu gối, thần sắc si ngốc nhìn nấm mồ trước mặt, cạnh bia đá có một bó hoa bách hợp trắng như tuyết.

Mỗi lần trở lại Tác Phỉ Á đều tới bái tế lão quản gia Khắc Lôi, lần nào cũng dâng hoa bách hợp trắng. Bất kể mùa nào cũng không thành vấn đề đối với nàng, chỉ cần có tiền là có thể mua được.

Nghe thấy tiếng bước chân Tác Phỉ Á không có quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Địch Áo, đi qua ngồi cạnh ta một lát.”

Địch Áo đi tới bên cạnh Tác Phỉ Á từ từ ngồi xuống, đây là nguyên nhân chủ yếu hấn và Tác Phỉ Á xem như bằng hữu. Tác Phỉ Á tới bãi tế lão quân gia Khắc Lôi không phải vì ra vẻ mình thiện lương và tâm địa chân thành. Lấy địa vị của nàng đã không cần phải làm những việc này, hết thấy đều phát ra từ chân tâm mới đã động đến hấn.

Hai người yên lặng ngồi ở chỗ đó, Địch Áo có thói quen trầm mặc, Tác Phỉ Á đã quen với Địch Áo trầm mặc, bọn họ không cần phải nói gì.

Không biết qua bao lâu, Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Địch Áo, biết tại sao ta thường xuyên tới nơi này không?”

Địch Áo vẫn không nói chuyện, hấn biết Tác Phỉ Á sẽ nói tiếp, trước kia luôn như vậy.

“Thật ra ta đã không còn nhớ hình dạng Khắc Lôi bá bá như thế nào rồi, cho dù cố gắng suy nghĩ cũng chỉ có thể nhớ lại một bóng dáng mơ mơ hồ hồ.” Tác Phỉ Á sâu kín nói.

Trong mắt Địch Áo xuất hiện ba động, với trí nhớ của hấn cũng không thể nhớ rõ ràng, dù sao chuyện này đã quá lâu rồi.

“Ta cũng sắp quên mất bi thương lúc đó.” Tác Phỉ Á thở dài một hơi, nói: “Thời gian thật là đáng sợ, nó sẽ làm cho vài chuyện hoặc tình cảm vốn tưởng rằng cả đời cũng khó quên biến mất không còn thấy tăm hơi, ta không muốn như vậy.”

Địch Áo nghiêng đầu nhìn sang Tác Phỉ Á, hai gò má hoàn mỹ hiện ra dưới ánh trăng hiện lên một tầng thánh khiết, khiến cho lòng người thương tiếc và yêu mến.

“Vì thế ta nhất định phải đến nơi đây.” Tác Phỉ Á chậm rãi nói: “Ở chỗ này chẳng những ta sẽ nhớ lại Khắc Lôi bá bá, còn có thể nhớ tới rất nhiều chuyện tuyệt đối không thể quên.”

Địch Áo vẫn không nói gì, trước kia hấn luôn là người nghe Tác Phỉ Á tâm sự tốt nhất, bây giờ cũng thế.

“Có lẽ mỗi người chỉ có một cơ hội phạm phải sai lầm, ta đã bỏ lỡ một lần rồi, là Khắc Lôi bá bá cho ta cơ hội thứ hai, cho ta được trọng sinh.” Tác Phỉ Á đột nhiên lên giọng, tựa hồ đang khẳng định bản thân mình: “Ta tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm lần nào nữa, không thể để cho Khắc Lôi bá bá hỷ sinh trở nên vô ích. Địch Áo, chúng ta nhất định phải sống cho tốt.”

Địch Áo từ từ cúi đầu.

“Địch Áo, ngồi sát lại đây, để ta dựa vào người được không?” Thanh âm Tác Phỉ Á dần dần ôn nhu.

Địch Áo theo lời nhích lại gần Tác Phỉ Á, Tác Phỉ Á khẽ đưa thân thể nghiêng qua, ngã đầu lên vai Địch Áo.

Nếu như hiện tại có người không biết chuyện xông vào, khẳng định sẽ cho rằng Tác Phỉ Á và Địch Áo dưới ánh trăng là một đôi yêu nhau đang tỏ tình thắm thiết. Nhưng trên thực tế tâm của hai người cách nhau vô cùng xa xôi, cho dù Tác Phỉ Á đồng ý gả cho Địch Áo cũng không thể nào phủ nhận ngăn cách từ nội tâm này.

Tác Phỉ Á hiểu được Địch Áo khổ tâm, hoàn toàn không hơn, kể từ khi nàng dùng hết nghị lực rời khỏi trang viên đã chuẩn bị cho mọi tình huống trong tương lai của mình. Nàng trải qua chuyện gì, đã làm những việc gì, kế hoạch trong tương lai ra sao? Địch Áo hoàn toàn không biết. Còn Địch Áo cũng có bí mật của riêng mình, Thần Điển từ đâu mà đến, những tên sát thủ xa lạ là ai, tại sao lại đụng tới đối thủ đáng sợ như thế, tương lai làm cách nào để báo thù? Trong đó có rất nhiều chuyện hấn cần phải tự mình tìm kiếm, hấn sẽ không nói cho Tác Phỉ Á biết.

Ở trong suy nghĩ của Tác Phỉ Á, Địch Áo chỉ là một người đáng thương từ nhỏ trải qua kinh nghiệm bi thảm mới đóng cửa tâm linh. Nàng không muốn làm cho Địch Áo lại kinh sợ lần nào nữa, hơn nữa nàng tin tưởng mình có thể gánh được tất cả gánh nặng, xây dựng một tương lai hạnh phúc vì mình, vì Địch Áo.

Ở trong suy nghĩ của Địch Áo, báo thù cho cha mẹ là ưu tiên thứ nhất, chắc chắn hấn phải tiếp nhận rất nhiều lần khảo nghiệm sống hoặc chết, tương lai của hấn tràn đầy gió tanh mưa máu. Hơn nữa, đối mặt

với đối thủ đáng sợ như vậy, không có một ai trên đại lục này dám bảo đảm mình có thể thành công, hấn không muốn liên lụy Tác Phỉ Á.

Thân thể hai người rất gần, nhưng hai cái tâm lại cách nhau rất xa, rất xa.

Tác Phỉ Á trầm mặc hồi lâu rồi từ từ nhắm mắt lại, dùng một loại giọng nói như mê như ảo: “Địch Áo, ngươi biết không? Ta cảm thấy rất mệt mỏi, những năm này ta đã nói rất nhiều câu trái với lương tâm và cũng làm rất nhiều chuyện mình không thích. Ta thật sự không có biện pháp nào khác, nếu muốn bảo vệ tốt bản thân, ta đành phải nói theo ý bọn họ, dung nhập vào xã hội của bọn họ.”

Thần sắc Địch Áo dần dần trầm tư, hôm nay Tác Phỉ Á có gì đó không đúng, nàng lộ vẻ phá lệ yếu ớt, hình như đang chuẩn bị cho ra một quyết định sống còn, hoặc là đang thừa nhận áp lực quá lớn.

“Có đôi khi ta muốn buông tha hết mọi chuyện, mang người đi đến một địa phương không ai tìm được, sống yên lặng qua một đời của riêng chúng ta.” Tác Phỉ Á từ từ ngẩng đầu, mở mắt nhìn vầng trăng giữa không trung, trong mắt của nàng tràn đầy thương cảm: “Nhưng mà trên đại lục có nơi nào thật sự an tĩnh đây?”

Địch Áo biết lúc này bản thân mình nên nói một câu nào đó, hiện tại ý chí Tác Phỉ Á bắt đầu sa sút, đây không phải là hiện tượng tốt. Ít nhất hấn hi vọng sau khi mình rời đi Tác Phỉ Á có thể hưởng thụ một cuộc sống mỹ mãn, chứ không phải là một người thất bại.

“Ta nhớ rằng có một câu nói như thế này.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Không nên buông tha hi vọng khi đang mệt mỏi, lực lượng đến từ chính khát vọng.”

Thân thể Tác Phỉ Á bỗng nhiên cứng ngắc, nàng chậm chậm rời khỏi bả vai Địch Áo, chuyển tầm mắt lên mặt hấn. Lực lượng đến từ khát vọng? Những lời này không phải là Địch Áo vốn đóng cửa tâm linh có thể nói ra.

Khi tầm mắt của hai người đụng vào nhau, vẻ mặt Tác Phỉ Á càng thêm kinh hãi, ánh mắt Địch Áo sáng ngời có lực, rõ ràng là bộc lộ tài năng sáng chói. Khác hẳn với bộ dáng chậm chạp trước kia, không biết từ lúc nào khuôn mặt ngu ngốc kia đã biến mất tung tích.

“Địch Áo, ngươi... ngươi...” Thanh âm Tác Phỉ Á khẽ run.

Địch Áo cười cười, hấn không cần phải che giấu mình nữa. Thời gian trôi qua lâu như vậy, Tác Phỉ Á một mực tự mình phấn đấu, hấn hy vọng có thể khích lệ tinh thần Tác Phỉ Á một chút.

Tác Phỉ Á nói không ra lời, tròn mắt gắt gao ngó chừng Địch Áo, hình như cả người nàng đã biến thành tượng đá.

Địch Áo bị nhìn đến mức sợ hãi, ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ... Tác Phỉ Á, làm sao vậy?”

Thân thể Tác Phỉ Á hơi cong lại như một con mèo nhỏ cần tìm nơi ấm áp, sau một khắc đã đâm đầu về phía Địch Áo. Nếu như Địch Áo là một thiếu gia yếu đuối, lần tập kích này nhất định sẽ đánh cho hấn ngã lộn quay trên mặt đất.

Hai tay Tác Phỉ Á ôm chặt cổ Địch Áo, lời nói đã không còn mạch lạc: “Địch Áo, ngươi thật sự nguyện ý từ trong bóng ma thoát ra rồi sao? Tốt... thật là tốt quá, Địch Áo, đúng là quá tốt rồi... Trời đất ơi...” Từng thanh âm run rẩy vang lên, hai hàng lệ nóng theo gò má Tác Phỉ Á chảy xuống, trong chớp mắt đã làm ướt khuôn mặt Địch Áo.

Trái tim Địch Áo đập tăng tăng vang dội, trong ấn tượng của hấn Tác Phỉ Á luôn là thiếu nữ đoan trang, mạnh mẽ, nhưng bây giờ lại trở nên thất thổ như thế, điều này đã chứng minh Tác Phỉ Á coi trọng hấn đến mức nào.

Chỉ có điều khi nghĩ đến mối thù in sâu trong xương tủy kia, hai mắt Địch Áo lại lộ ra vẻ lo lắng chưa từng có, cuối cùng hấn vươn tay vỗ nhẹ bả vai Tác Phỉ Á. Đối mặt với tương lai sinh tử chưa biết, hấn không có tinh lực nghĩ đến sự tình khác, lại càng không muốn liên lụy Tác Phỉ Á.

“Thật sự tốt quá...” Tác Phỉ Á còn đang lẩm bẩm, những năm này nàng tận lực tìm kiếm, hỏi thăm vô số thầy thuốc, nhưng hi vọng lần lượt xuất hiện rồi lại tan biến. Khi mà nàng triệt để mất hết hy vọng, chuẩn

bị chịu đựng năm tháng lâu dài trôi qua, yên lặng chờ đợi Dịch Áo tự mình khôi phục. Lúc này Dịch Áo từ trong bóng ma nội tâm thoát ra như kỳ tích, điều này làm cho nàng vui mừng tới cực điểm.

Mặc dù Dịch Áo có thể giữ vững thái độ như bình thường, nhưng nội tâm đã không thể khống chế từng trận từng trận gợn sóng dâng lên. Mặc dù quan hệ giữa hai người luôn luôn giữ lại một khoảng cách, nhưng thời gian bọn họ tiếp xúc với nhau quá dài. Người xưa có câu ‘lâu ngày sinh tình’, phần tình cảm này còn nặng hơn cả hai người tưởng tượng, thâm hậu nhiều lắm, trầm trọng hơn nhiều lắm.

Nhất là Tác Phỉ Á, nàng lúc nhỏ kiên trì muốn ngủ cùng Dịch Áo, không phải bởi vì thời tiết thay đổi, mà là vì tâm linh nàng cần sưởi ấm. Nàng cảm ứng được hơi ấm từ trên người Dịch Áo, nó đã sớm dung nhập vào sâu trong linh hồn nàng, không có gì có thể thay đổi.

Dịch Áo trầm mặc, chỉ đưa tay vỗ nhẹ nhẹ trên vai Tác Phỉ Á, tay kia khẽ vuốt mái tóc nàng.

Tác Phỉ Á nhẹ nhàng chuyển động thân thể, dùng sức lau đi nước mắt trên má, sau đó dùng hai tay giữ lấy khuôn mặt Dịch Áo rồi tận tình quan sát. Nụ cười của nàng vẫn tràn đầy mị lực, hai mắt thấm đẫm nước mắt mê ly càng làm cho nàng tăng thêm vài phần mỹ lệ, nếu đổi thành bất kỳ một gã nam nhân bình thường nào khác biết được Tác Phỉ Á mới vừa khóc vì mình, lại thấy bộ dáng hiện tại của Tác Phỉ Á, tâm can hẳn chắc chắn bể tan tành từ lâu rồi. Nhưng vấn đề là Dịch Áo phải là người bình thường, thần sắc hẳn vẫn như thường, nó khiến cho người ta có cảm giác bình lặng và lãnh đạm.

“Dịch Áo, ta cũng biết ngươi nhất định sẽ giúp ta.” Tác Phỉ Á ôn nhu nói.

“Ta? Ta nhớ hình như còn chưa có giúp ngươi cái gì.”

“Không, ngươi vào lúc này thoát khỏi bóng ma của quá khứ là đã giúp ta rất nhiều rồi.” Tác Phỉ Á mỉm cười ngọt ngào vô cùng: “Có biết không? Ta chưa từng tràn đầy lòng tin giống như bây giờ, ngươi đã cho ta một niềm lành tốt nhất. Trước kia ta còn lo lắng nắm giữ quyền sở hữu tất cả tài sản Nam tước lĩnh đã khiến cho bọn hắn rất bất mãn, nếu như xây dựng đoàn thương nhân vô trang nhất định sẽ đụng vào điểm mấu chốt của bọn hắn, ha ha, bây giờ ta không sợ nữa, chỉ là hai tên hề thôi, để ta xem bọn hắn có thể làm cái gì đây?”

17. Chương 17: Xấu Như Cóc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 17: Xấu như cóc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lòng Dịch Áo có chút trầm trọng, xem hắn trở lại bình thường như điềm lành đã chứng minh Tác Phỉ Á không có bao nhiêu lòng tin. Có lẽ là..., nàng quả thật không lo lắng hai vị thiếu gia quấy nhiễu, nhưng thái độ Nam tước đại nhân cũng khó đoán. Việc Tác Phỉ Á cần làm quá nhiều, mà Nam tước đại nhân vừa mới hơn bốn mươi tuổi, có thể buông tay tùy ý Tác Phỉ Á đoạt quyền hay sao?

“Tốt lắm, không nói mấy chuyện đáng ghét này nữa.” Tác Phỉ Á cười nói: “Ngươi có lạnh không? Vì sao không mặc thêm áo?”

Tác Phỉ Á cười vẫn hồn nhiên như cũ, hai người mới vừa làm một vài động tác thân mật, Tác Phỉ Á không thể nào giữ vững thần sắc như bình thường mới đúng. Giờ phút này nàng và Dịch Áo có thể là bằng hữu, có thể là huynh muội, tuyệt đối không phải người yêu chân chính, bởi vì có yêu sẽ có dục vọng, hễ có dục vọng nàng sẽ không thể nào giữ vững tâm tình như bình thường được, ít nhất nàng sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

“Ta không sao!” Dịch Áo lắc đầu nói

“Lại ngồi với ta một lúc, hôm nay ngươi đừng có trở về phòng mình, đến chỗ ta ngủ đi.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói.

“Tốt.” Dịch Áo cũng không nói nói nhảm dài dòng, hần và Tác Phỉ Á không cần nói nhiều.

Sáng sớm, trời còn lơ mờ tối, Dịch Áo đã từ trong giấc mộng tỉnh dậy, ngày thường chỉ cần mở mắt ra hần sẽ lập tức tiến hành tu luyện, nhưng Ngõa Tây Lý đã cảnh cáo hần, mỗi lần đột phá bình cảnh sẽ phải cố gắng giữ vững tâm tình, tốt nhất lúc đó không nên tu luyện. Chờ khoảng mười ngày nữa tháng Nguyên Lực Luân hoàn toàn ổn định mới có thể khôi phục như cũ. Nói cách khác, hần có mười ngày tự do.

Dịch Áo ngồi dậy mặc quần áo, đi tới cạnh cửa phòng ngủ, hần ngủ trên giường của Bách Lệ Nhi. Sau khi Bách Lệ Nhi bị trọng hình đã tới chỗ Bích Cơ nghỉ ngơi, hiện tại Tác Phỉ Á không muốn gặp Bách Lệ Nhi.

Cửa phòng ngủ không có đóng nên có thể thấy rõ ràng Tác Phỉ Á đang nằm co rúc trên giường giống y một con mèo nhỏ, mái tóc dài màu vàng kim tỏa ra ánh sáng mê người xoa mềm trên gối.

Đây là thói quen của Tác Phỉ Á, lúc nàng ngủ sẽ không tắt đèn, bởi vì nàng sợ bóng tối.

Dịch Áo đứng trước cửa một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó mới nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng ngủ, theo thang lầu đi xuống, chạm mặt với mấy thị nữ, vẻ mặt bọn họ hơi quái dị. Tựa hồ không dám nhìn Dịch Áo thì phải, vừa thấy là vội vàng quay đầu lại bước nhanh.

Tác Phỉ Á để cho Dịch Áo nghỉ ngơi trong phòng ngủ của mình là một việc dễ bị người ta lên án. Tác Phỉ Á có thể không sợ, nhưng mấy thị nữ lại không được, lỡ may tin tức lan ra ngoài làm cho Nam tước đại nhân tức giận, nhất định sẽ phát tiết lửa giận lên đầu các nàng.

Bước ra khỏi tiểu lâu, Dịch Áo đi thẳng dọc theo con đường đá, quẹo hai ba lần thì tới một tòa viện nhỏ, trước cửa đang có mấy gã võ sĩ. Bọn họ thấy Dịch Áo đi tới thần sắc có chút kinh ngạc, thế nhưng nơi này không có ai được can thiệp hành động của Dịch Áo. Cho dù là Bích Cơ trước kia dốc lòng dồn hần vào chỗ chết cũng vậy.

Dịch Áo không thèm nhìn mấy gã võ sĩ, trực tiếp đẩy cửa phòng đi vào, xuyên qua gian trước lại tới cửa phòng ngủ của hần.

Nghe tiếng mở cửa, hai thiếu nữ nằm lỳ ở trên giường vội vàng ngẩng đầu lên, các nàng vừa thấy Dịch Áo liền lộ vẻ giật mình.

“Thiếu gia...” Bích Cơ chật vật bò dậy, nhưng vừa mới nhúc nhích khuôn mặt đột nhiên trắng bệch phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Không nên lộn xộn.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ngày hôm qua làm phiền ngài...” Bích Cơ ngập ngừng: “Bằng không ta và Bách Lệ Nhi bây giờ đã...” Bích Cơ vẫn không bỏ qua cố gắng, dùng tay chống lên thành giường ngồi dậy, nhưng miệng vết thương phía sau lưng vừa mới đóng vảy, chỉ cần động nhẹ một chút là đau muốn chết, trong chớp mắt trán nàng đã đổ mồ hôi hột.

“Các người không phải là người xấu, chỉ là vì...” Dịch Áo cười cười dời sang đề tài khác, bởi vì biết Bích Cơ muốn biểu đạt cảm kích nên hần nói chuyện nhu hòa hơn dĩ vãng nhiều lắm: “Chớ lộn xộn, nếu như vết thương rách lại tạo thành sẹo sẽ không thể tiêu trừ được đâu.”

“Thiếu gia, là tiểu thư bảo ngài tới sao?” Nghe thấy sẽ lưu lại vết sẹo, Bích Cơ quả nhiên đành hoàng nằm yên một chỗ, nàng nằm ở đầu giường dùng ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn Dịch Áo.

“Tác Phỉ Á còn đang ngủ, đừng lo lắng, rồi nàng sẽ tới thăm các người.” Dịch Áo nói.

“Tiểu thư... Tiểu thư sẽ tha thứ cho chúng ta?” Bích Cơ không dám tin tưởng.

“Trên đời ai mà không có lúc phạm sai lầm đây?” Dịch Áo không muốn nói nhàn thoai, vì thế dừng lại một chút chuẩn bị trực tiếp đi vào chính đề.

“Bách Lệ Nhi, người đang suy nghĩ cái gì?” Bích Cơ kêu lên: “Còn không mau tạ ơn thiếu gia.”

Thần sắc Bách Lệ Nhi cực kỳ phức tạp, biểu đạt lòng biết ơn với Dịch Áo không hợp với nội tâm nàng. Có thể nói đến giờ phút này nàng vẫn không cho rằng mình sai lầm. Nếu như Tác Phỉ Á tiểu thư thật sự gả cho Dịch Áo, đó mới là sai lầm lớn không có cách nào vãn hồi. Nàng tiếp tục không thèm nhìn Dịch Áo, chỉ

có điều Dịch Áo từng cứu nàng, làm như vậy đúng là không có lương tâm nên Bách Lệ Nhi lâm vào khó xử, sắc mặt thay đổi thất thường.

“Từ khi người theo Tác Phỉ Á rời khỏi trang viên, đây là lần đầu tiên người trở lại đúng không?” Bách Lệ Nhi trầm mặc cũng không làm cho Dịch Áo mất vui, hần mở miệng cầu tình cũng không phải vì Bách Lệ Nhi.

“Vâng.” Bách Lệ Nhi vẫn phải trả lời.

Bởi vì Tác Phỉ Á lo lắng gấp rút trở về trang viên, còn chưa biết bên phía Nam tước lĩnh sẽ xuất hiện biến cố gì, cho nên mỗi khi chuẩn bị quay trở về nàng đều lưu Bách Lệ Nhi lại bên đó. Bách Lệ Nhi và Bích Cơ vốn khởi điểm giống nhau, nhưng bây giờ địa vị các nàng đã xuất hiện chênh lệch rất lớn. Hơn nữa kiến thức, lịch duyệt, can đảm cũng khác nhau, chỉ biết rằng đây là tạo hóa trêu người mà thôi.

“Ta muốn hỏi người một chuyện.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Chuyện này đối với ta, đối với Tác Phỉ Á rất trọng yếu.”

“Ngài muốn hỏi chuyện gì?” Bách Lệ Nhi do dự một hồi mới quyết định thay đổi ngôn từ tôn kính.

“Khi người mới vừa nghe Tác Phỉ Á đồng ý gả cho ta, có phải là cảm thấy đáng tiếc dùm cho Tác Phỉ Á, cũng có thể vì thế mà vô cùng chán ghét ta. Sau đó người từ từ dốc lòng muốn giết chết ta, loại chuyển biến này hẳn là phải có quá trình.” Dịch Áo nhìn Bách Lệ Nhi, nhàn nhạt nói: “Ta muốn biết từ khi nào người bắt đầu thống hận của ta?”

“Ta...” Bách Lệ Nhi mở trừng hai mắt, nàng có thể hiểu ý tứ Dịch Áo, nhưng, loại chuyển biến này tựa hồ là tự nhiên sinh ra.

“Cẩn thận suy nghĩ đi.” Dịch Áo nói.

Bách Lệ Nhi cau mày suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, nàng nhớ không nổi trọng điểm, cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Ta có thể nhắc nhở người một vài điểm.” Dịch Áo nói: “Có lẽ là người đang tán gẫu cùng người nào đó, qua hôm sau đột nhiên cảm thấy ta đáng giận hơn tưởng tượng của người nhiều lắm, ta tồn tại sẽ chôn vùi hạnh phúc của Tác Phỉ Á. Nếu muốn giải thoát khỏi những điều đó, muốn cứu vãn Tác Phỉ Á thì ta bắt buộc phải chết.”

Ánh mắt Bách Lệ Nhi đột nhiên run rẩy, dùng khẩu khí cực nhĩ không dám xác định giọng kêu lên: “Là Cát Mỗ Nam tước?”

“Cần phải nghĩ thật kỹ, chính là hần?”

Bách Lệ Nhi chần chờ chốc lát rồi gật đầu, kết quả chỉ là một động tác nhỏ như vậy đã ảnh hưởng tới miệng vết thương, sắc mặt nàng khó coi còn hơn cả Bích Cơ, vẫn miễn cưỡng trả lời: “Là hần.”

“Lúc đó hần nói gì với người?” Dịch Áo hỏi.

“Hần nói tiểu thư là một vị quý tộc chân chính, tâm tính thiện lương, công chính, giàu lòng thương người, thừa nhận người khác một ít ân huệ lại nguyện ý giao ra hết thảy để hồi báo. Chẳng qua là loại hồi báo này quá lớn, hần còn nói...”

“Không cần phải nói nữa.” Dịch Áo mỉm cười, người khởi xướng đúng là vị Cát Mỗ Nam tước kia rồi.

Bích Cơ cẩn thận quan sát sắc mặt Dịch Áo, khi Dịch Áo uy hiếp nói muốn giết chết nàng, trong mắt hần dữ tợn cực kỳ đáng sợ. Nàng không thể nào quên một màn kia, còn hiện tại nàng mơ hồ đoán ra được dụng ý của Dịch Áo. Có thể là Bách Lệ Nhi bị người ta lợi dụng, Cát Mỗ Nam tước mới là người muốn dồn Dịch Áo vào chỗ chết. Nhưng nàng nghĩ không ra tại sao sắc mặt Dịch Áo không có biến hóa.

“Các người an tâm dưỡng thương đi, những chuyện này không liên quan hệ tới các người.” Dịch Áo nói xong liền chậm rãi đi ra ngoài.

“Ý?” Bách Lệ Nhi khó hiểu nhìn bóng lưng Dịch Áo, nàng còn chưa nói hết mà.

Nếu nói người trong cuộc ngu ngơ không biết, lấy Bách Lệ Nhi lịch duyệt, kiến thức đều giỏi hơn Bích Cơ, nhưng giờ phút này nàng không có nhìn thấy rõ ràng, bởi vì nàng còn đang ở trong cuộc.

“Bách Lệ Nhi tỷ tỷ...” Bích Cơ nhẹ giọng nói, nàng cảm thấy phải nhắc nhở Bách Lệ Nhi.

Địch Áo đi ra khỏi viện nhỏ của Bích Cơ thì thấy La Y chạy tới, dựa vào trục giác Địch Áo biết là có vấn đề: “La Y, đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu gia, ngài thức dậy cũng sớm thật.” La Y thở nhẹ một hơi, dừng chân trước mặt Địch Áo, nói: “Nhưng mà có người còn dậy sớm hơn cả ngài nữa, ha ha... cũng có thể là người ta cả đêm không ngủ.”

“Hả?” Địch Áo nhíu mày nói: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Thiếu gia, trang viên có khách.”

“Khách nhân? Đúng là có ý tứ... Mười mấy năm qua ta lần đầu tiên nghe thấy có người tới trang viên này làm khách đó.” Địch Áo lộ vẻ hứng thú: “Biết khách nhân là ai không?”

“Hình như là một người tên là Cát Mỗ.”

“Người nói ai?” Địch Áo ngạc nhiên, hắn vừa mới nghe được cái tên này, đảo mắt một cái là biến thành khách trong trang viên? Cũng quá đúng dịp đi?

“Gọi là Cát Mỗ, là Thác Ni nói cho ta biết, nghe nói còn là một vị Nam tước đại nhân tôn quý, chỉ đáng tiếc là hắn không có lãnh địa của riêng mình, kém xa Nam tước đại nhân chúng ta.” La Y thần thần bí bí nói: “Thiếu gia, tên đó không phải người tốt.”

“Tại sao nói như vậy? Trước kia người quen biết hắn?” Địch Áo đã bình tĩnh trở lại.

“Không có, lần đầu tiên ta nhìn thấy tên đó.” La Y nói: “Chỉ cần nhìn hắn là biết ngay, hai con mắt gian tà ngó chừng Tác Phỉ Á tiểu thư, còn tặng hoa, ta nhổ vào. Không nhìn lại bản thân hắn có bộ dáng gì chứ? Tai to mặt lớn, bụng bự như thùng rượu vậy, cặp chân vừa thô vừa ngắn, xấu xí y như một con cóc, hắn cũng xứng theo đuổi Tác Phỉ Á tiểu thư?” La Y càng nói càng tức giận. Sau khi nghe chuyện Tác Phỉ Á đồng ý gả cho Địch Áo, hắn quả thực còn hưng phấn hơn cả người trong cuộc, trước đó quyết định đi theo thiếu gia không thể nghi ngờ là lựa chọn anh minh nhất trong cuộc đời hắn. Chờ đến lúc Địch Áo và Tác Phỉ Á thành lập gia đình, địa vị của hắn khẳng định theo nước thuyền lên, cho nên nhìn thấy có người lấy lòng Tác Phỉ Á, hắn dĩ nhiên sẽ cực kỳ bất mãn.

“Tác Phỉ Á đã ra nghênh đón hắn?” Địch Áo hỏi.

18. Chương 18: Cạn Bã

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 18: Cạn bã

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vâng, thiếu gia.” La Y kêu lên: “Không biết Tác Phỉ Á tiểu thư là nghĩ thế nào nữa, nếu như ta là nàng, ta chắc chắn sẽ không để ý tên kia.”

“Nếu như người là Tác Phỉ Á, đoán chừng qua một ngàn năm tòa trang viên này cũng sẽ không có khách tới.” Địch Áo cười to lên: “Đi thôi, chúng ta trở về.”

La Y trợn mắt ngây người ra, hắn lần đầu tiên thấy Địch Áo cười sáng khoái như thế.

Hai người một trước một sau quay về tiểu lâu, cách thật xa đã thấy trước cửa viện đứng đầy người, nhìn sơ qua thì có chừng hai mươi võ sĩ. Địch Áo hơi kinh ngạc, đám tùy tùng của Tác Phỉ Á chạy đến nơi này làm gì?

Gã vô sĩ tên Thác Ni cũng ở trong số đó, thấy Dịch Áo đi tới hần hơi khom lưng, nhẹ giọng nói: “Dịch Áo thiếu gia, tiểu thư chờ ngài ở bên trong.”

“Không phải là có khách hay sao?” Dịch Áo hỏi.

Thác Ni cả kinh, hần là hộ vệ lâu năm dưới tay Tác Phỉ Á khoảng chừng bảy, tám năm. Hần đã gặp Dịch Áo rất nhiều lần rồi, có lẽ mới vừa rồi bị La Y cười lên thoải mái nên giờ phút này trên mặt Dịch Áo lộ vẻ thần thái sáng láng, nói chuyện cũng linh động hơn trước kia nhiều lắm, biến hóa này thật sự quá lớn.

“Ừ? Thác Ni?”

“A... thiếu gia, tên kia không tính là khách nhân, tiểu thư trốn hần còn không kịp đó.” Thác Ni cười khỏ, sau đó tránh qua một bên, thế nhưng thấy La Y cũng muốn theo Dịch Áo vào trong, hần đột nhiên đưa tay ngăn cản La Y lại.

Tác Phỉ Á đang đi tới đi lui ở trong viện, nét mặt không vui, điều này hoàn toàn có thể lý giải, người ta đang ngủ ngon lành đột nhiên bị người khác đánh thức, đặc biệt là người đáng ghét nữa chứ, nếu đổi lại là ai cũng không cao hứng nổi.

“Dịch Áo, người đi đâu vậy?” Tác Phỉ Á vừa thấy Dịch Áo nét mặt không vui bất chợt biến mất, đổi lại thành mỉm cười thần nhiên.

“Ta đi tới chỗ Bích Cơ và Bách Lệ Nhi xem thế nào.” Dịch Áo nói.

“A...” Tác Phỉ Á ngẩn ngơ nói: “Người bán ta?”

“Ta làm sao?”

“Ta đánh các nàng một trận, sau đó người đi làm người tốt?” Tác Phỉ Á oán hận dùng ngón tay chỉ chỉ vào người Dịch Áo.

“Khụ... ta không có ý đó.” Dịch Áo cảm thấy có chút lúng túng, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

“Hi hi... ta trêu chọc người thôi.” Tác Phỉ Á cười một tiếng thoải mái, nói: “Không sao, sau này ở trong nhà này cứ để ta làm chuyện xấu, ta không sợ.”

Nhà? Dịch Áo đột nhiên cảm thấy trong ngực có một trận buồn bực.

“Đúng rồi, các nàng ra sao rồi?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hỏi.

“Hoàn hảo.” Dịch Áo nói: “Nhìn bộ dáng có lẽ Thác Ni không dám nặng tay, đoán chừng tu dưỡng một tháng là ổn thôi.”

“Người đó...” Tác Phỉ Á hơi nhíu mày: “Các nàng sống sót thì phiên toái của người cũng tới.”

“Phiên toái?” Dịch Áo thay đổi tâm niệm thật nhanh, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua Tác Phỉ Á và Phí Đức Sĩ nói chuyện với nhau, lúc ấy hần không có lưu ý, bây giờ loáng thoáng thông hiểu đạo lý rồi. Thì ra Tác Phỉ Á quyết tâm xử tử Bách Lệ Nhi là vì bảo vệ hần.

“Dịch Áo, nói người nghe một chuyện.” Tác Phỉ Á đột nhiên đổi thành thần sắc trịnh trọng.

“Chuyện gì?”

“Trang viên vừa tới một vị khách nhân không tốt.” Tác Phỉ Á chậm rãi nói: “Bắt đầu từ hôm nay người nhất định phải cẩn thận, không thể rời khỏi nhà, ta sẽ lưu bọn họ lại bảo vệ người, hiểu không? Ngàn vạn lần không nên đi loạn như trước.”

“Không thể rời khỏi nhà? Ta đây không phải là phạm nhân chứ?” Dịch Áo cười cười.

“Dịch Áo, ta không có nói giỡn.” Tác Phỉ Á lo lắng nói: “Có được không? Người nhàn nại mấy ngày là tốt rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp đuổi hần đi.”

“Bây giờ tại sao không đuổi cái tên khách nhân không tốt kia đi luôn?” Dịch Áo nói.

“Ta...” Tác Phỉ Á bị hỏi khó rồi, nàng trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: “Ta có chuyện cần đến sự giúp đỡ của hần.”

“Chuyện gì? Có thể nói cho ta nghe không?” Đây là lần đầu tiên Dịch Áo hỏi chuyện Tác Phỉ Á, bởi vì hắn đã động sát cơ. Trên thực tế tính tình Dịch Áo tương đối mạnh mẽ, người khác đã muốn gây thương tổn hắn, thời điểm phản kích hắn phải suy nghĩ phương thức làm cho triệt để, ngay cả thời gian và địa điểm cũng phải chuẩn bị thật tốt. Dịch Áo không muốn làm cho Tác Phỉ Á khó xử, cho nên hắn nhất định phải hiểu rõ nội tình.

“Dĩ nhiên là được.” Tác Phỉ Á gật đầu, sau đó vươn tay ra khoác tay Dịch Áo, hai người dọc theo viện nhỏ từ từ đi dạo, vừa đi vừa nói: “Là chuyện đoàn thương nhân võ trang chuyện, ta dự định xây dựng một đoàn thương nhân do khoảng ba trăm vị võ sĩ tạo thành, nhóm võ sĩ ta đã chiêu mộ xong. Những gã Thiên Phú võ sĩ và Quang Mang võ sĩ còn dễ nói, nhưng trong đó có hai vị Cực Hạn võ sĩ, chuyện này đã vượt ra khỏi quy định dành cho Nam tước lĩnh.”

“Có ý gì?” Dịch Áo hỏi: “Nam tước không thể chiêu mộ Cực Hạn võ sĩ?”

“Không thể.” Tác Phỉ Á cười khở nói: “Trong phạm vi Bá tước lĩnh chỉ có chừng bảy, tám mươi vị Nam tước, nhưng không có tới mười vị sở hữu lãnh địa riêng, người biết tại sao gia tộc của ta nhận được lãnh địa không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì cha ta là Cực Hạn võ sĩ.” Tác Phỉ Á nói: “Nếu muốn đột phá chế ước trở thành một người nổi bật thì phải có lực lượng tương ứng.”

“Cực Hạn võ sĩ có thể nhận được lãnh địa hay sao?” Dịch Áo cảm thấy khá kỳ quái, thật sự là như vậy, nếu thế thì tại sao hai tên Cực Hạn võ sĩ kia đầu nhập vào Tác Phỉ Á?

“Không phải.” Tác Phỉ Á lắc đầu: “Gia tăng tước vị, phát triển lãnh địa, những thứ này cần phải có lực lượng chống đỡ, nhưng có lực lượng chưa chắc có thể trở thành quý tộc.”

“Hiểu, huyết thống.” Dịch Áo cười nói: “Cho dù có một ngày ta trở thành Thánh Vũ Sĩ cũng không thể nào lên làm quý tộc, chỉ có thể làm tùy tùng của người.”

“Thánh Vũ Sĩ? Dịch Áo, người cũng quá khiêm nhường nhỉ? Tại sao không nói người trở thành Thần Vũ Giả bắt hủ cùng với thiên địa luôn đi?” Tác Phỉ Á tức giận trợn trắng mắt nhìn Dịch Áo, nói: “Đừng giỡn nữa, ta đang nói chuyện đứng đắn.”

“Tốt, tốt, người nói tiếp.”

“Vì muốn duy trì lãnh địa ổn định, đây là quy tắc bất thành văn.” Tác Phỉ Á nói: “Nếu như một Nam tước lĩnh tự mình chiêu mộ Cực Hạn võ sĩ nhất định sẽ khiến cho Bá tước đại nhân cảnh giác. Hắn không bao giờ cho phép Nam tước bên trong lãnh địa có thực lực uy hiếp địa vị của hắn. Thật ra hai tên Cực Hạn võ sĩ kia ta dùng trọng kim chào mời từ đoàn thương nhân của phủ Bá tước đó.”

“Lá gan của người đứng là không nhỏ...” Dịch Áo ngơ ngác lắm bầm mấy câu, biết rõ sẽ khiến cho Bá tước đại nhân cảnh giác và mang địch ý, mà vẫn hao phí tiền tài đi chào mời cường giả, làm như vậy hình như có điểm ngu xuẩn.

“Ta dĩ nhiên sẽ không viết tên bọn họ ở trong danh sách hộ vệ của đoàn thương nhân.” Tác Phỉ Á nói: “Bọn họ chỉ là người hợp tác với ta, chúng ta cùng nhau quản lý đoàn thương nhân võ trang này.”

“Làm như vậy không thể gạt được những người thông minh.”

“Nhưng bọn họ cũng tìm không được vấn đề nào ở chỗ ta.” Tác Phỉ Á nói.

“Người đã có nắm chắc, vậy thì cần đến gã Cát Mỗ giúp cái gì?”

“Mặc dù Bá tước đại nhân tìm không ra vấn đề, nhưng hắn có thể gây khó khăn từ phương diện khác. Nói thí dụ như dùng đủ loại thủ đoạn trì hoãn ký kết hiệp ước với ta.” Tác Phỉ Á nói: “Không nhận được giấy phép chứng nhận, đoàn thương nhân võ trang của ta sẽ không có biện pháp đi ra ngoài, chỉ có thể đảo quanh ở trong Nam tước lĩnh. Cát Mỗ là anh họ phu nhân Bá tước, hắn có thể nói giúp ta mấy câu xin Bá tước đại nhân thông cảm. Hơn nữa, bởi vì có Bá tước phu nhân tồn tại, địa vị Cát ở trong Bá tước lĩnh có chút trọng lượng. Sau này đoàn thương nhân làm ăn vẫn cần đến sự giúp đỡ của hắn.”

“Vậy tại sao hần không có lãnh địa?”

“Vì sao người biết?” Tác Phỉ Á sững sốt, sau đó giải thích: “Hần không có tư cách, ha hã... hần căn bản không thể nào cảm ứng được nguyên lực, bởi vì cuộc sống không biết kiềm chế, cơ hồ... người như vậy làm sao có tư cách trở thành Nam tước linh.”

“Nói như thế, không chỉ là bây giờ cần hần giúp đỡ, sau này cũng cần?” Dịch Áo hỏi.

“Đúng vậy.” Tác Phỉ Á lần nữa lộ ra cười khổ.

“Ta biết rồi.” Dịch Áo thở dài.

“Dịch Áo, nhất định phải nghe lời, tuyệt đối không được chạy ra ngoài, hiểu không?” Tác Phỉ Á nói rất nghiêm túc, nhưng nguyên nhân trong đó nàng không muốn nói rõ cho Dịch Áo hiểu.

“Yên tâm đi.” Dịch Áo gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Tác Phỉ Á cười nói: “Ta đi trước, một hồi tới buổi trưa sẽ trở lại thăm người.”

“Người còn bận việc thì cứ đi.” Dịch Áo nói.

Tác Phỉ Á xoay người bước nhanh ra cửa, tiếp theo từ bên ngoài truyền đến thanh âm Tác Phỉ Á, hình như là đang dặn dò đám người Thác Ni.

Dịch Áo chậm rãi đi về viện nhỏ của mình, đột nhiên phát hiện phía trước có bóng đen chặn lại, hần vừa ngẩng đầu lên thì thấy Ngõa Tây Lý lẳng lặng đứng ở đó.

“Ta mới vừa nghe các người nói chuyện.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói.

“Nghe lén người khác nói chuyện không phải là thói quen tốt.” Dịch Áo cười cười.

“Nàng sai lầm rồi.” Ngõa Tây Lý nói.

“Vì sao?” Dịch Áo không rõ ràng lắm.

“Người biết đám quý tộc theo lời Tác Phỉ Á, ở trong mắt ta là cái gì không?” Ngõa Tây Lý lộ ra nụ cười khinh miệt.

“Là cái gì?”

“Cặn bã.” Thanh âm Ngõa Tây Lý tuy thấp nhưng đầy khí tức băng hàn lạnh thấu xương, tựa hồ đang chuẩn bị tiến hành một trận huyết chiến vậy, hần nói: “Khắc Lý Tư bình nguyên căn bản không có quý tộc, chỉ có một vài kẻ đáng thương vắt hết trí tuệ để xử lý những chuyện nhỏ nhặt. Nếu như người rời khỏi đây đi đến Nguyệt Ảnh đế quốc, hoặc là đến Thiên Không Thành. Người sẽ biết quý tộc chân chính là cái dạng gì tồn tại, bọn họ sẽ không để ý tước vị tôn quý, mà bọn họ cao ngạo vì sở hữu lực lượng vô thượng.”

“Người nơi này dĩ nhiên không so được với ngài.” Dịch Áo cười nói.

“Ta tuyệt không có ý tứ xiên xỏ Tác Phỉ Á.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Ta chỉ hi vọng người không nên bị những tình cảnh trước mắt, những thứ nghe được che mờ hai mắt. Nếu người có một tòa núi vàng, sau đó nhìn thấy mấy người đang tranh đoạt mấy đồng kim tệ, thậm chí liều mạng cướp bóc. Lúc đó người sẽ cảm thấy thật đáng buồn, rất nực cười, nếu toàn bộ thế giới đang run rẩy ở dưới chân người, vậy thì lợi ích gì mất lúc này Tác Phỉ Á nhắc tới, quan hệ, sinh sống..., gì đó còn có ý nghĩa không?”

Dịch Áo trầm mặc.

“Dịch Áo, không nên lãng phí tinh lực ở trên những chuyện nhỏ nhặt này, nó không đáng giá, cũng không cần cố gắng trợ giúp Tác Phỉ Á trở thành người thừa kế hợp pháp. Thời gian là thứ mà người lãng phí không nổi, chờ đến khi người bước gần đến vị trí của ta hiện tại, người sẽ biết thời gian trân quý đến mức nào.” Ngõa Tây Lý nhìn chằm chằm vào Dịch Áo: “Con đường người phải đi không nằm ở đây, lực lượng mới là căn bản hết thấy.”

“Ta hiểu.” Dịch Áo thấp giọng nói: “Cảm ơn ngài.”

“Thật ra Tác Phỉ Á thiên phú vô cùng tốt, nếu như nàng có thể dùng tất cả tinh lực trên việc tu luyện, nàng sẽ... đáng tiếc.” Ngõa Tây Lý thở dài một hơi.

19. Chương 19: Một Chiêu Tất Sát

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 19: Một chiêu tất sát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong những ngày kế tiếp, Dịch Áo rất nghe lời không hề rời khỏi viện nhỏ của mình, bởi vì hắn không muốn gây phiền toái cho Tác Phỉ Á. Đây cũng là quãng thời gian nhàm chán nhất trong cuộc sống của hắn, vừa mới thăng cấp trở thành Thiên Phú võ sĩ nên trong khoảng thời gian ngắn không được phép tu luyện, cả ngày không có việc gì làm, may là có Ngõa Tây Lý phụng bồi hắn, nếu không nhất định hắn sẽ rất buồn tẻ.

Những ngày qua Ngõa Tây Lý nói nhiều lắm, nào là phong thổ các nơi, còn có các thể lực trên đại lục, thỉnh thoảng khuyên răn Dịch Áo vài câu, thậm chí có cả phê bình.

Ngõa Tây Lý luôn luôn cường điệu một câu, võ đạo chỉ có một đường, chính là đi ‘thẳng’ vượt mọi chông gai, kiên quyết phải đi thẳng, thấy núi mở đường, gặp sông xây cầu, hành động giống như Tác Phỉ Á dốc lòng xây dựng thể lực của mình gọi là ‘khúc’, quan hệ ích lợi gút mắt quá nhiều. Cho dù là Bá tước đại nhân cũng phải chịu tầng tầng kiềm chế, nếu muốn trở thành công, muốn được người khác thừa nhận, đa số là phải dựa vào kỹ xảo chu toàn.

Trước sau hoàn toàn là hai con đường khác nhau, chỉ có thể chọn một, không bao giờ có chuyện vẹn toàn đôi bên. Giống như Tác Phỉ Á vậy, tu luyện võ đạo không thành công thì kế hoạch xây dựng đoàn thể, thể lực sẽ gặp phải đủ loại khó khăn, đi một bước gian nan một bước.

Chẳng qua Dịch Áo không có hoàn toàn nghe lời Ngõa Tây Lý, dù sao hắn cũng trí nhớ hai kiếp người, đã sớm dưỡng thành phương thức suy luận của riêng mình.

Có một ngày Dịch Áo cảm giác Căn Luân và Chân Tri Luân bắt đầu vận chuyển ổn định, hơn nữa không cần hắn khống chế vẫn có thể tự động hấp thu nguyên lực. Hắn đem chuyện này nói cho Ngõa Tây Lý nghe, Ngõa Tây Lý lại quyết định mang theo hắn đến hoang nguyên. Thật ra thời gian tiếp xúc với Dịch Áo càng lâu, Ngõa Tây Lý lại càng tò mò, hắn muốn tận mắt nhìn xem tốc độ tăng cấp của Dịch Áo ở giai đoạn Thiên Phú võ sĩ có nhanh như Giác Tỉnh Giả hay không.

Dịch Áo và Ngõa Tây Lý tán gẫu ở trong phòng, La Y chạy ra chuẩn bị xe ngựa, ngay lúc này ngoài viện vang lên một trận tiếng động ồn ào. Vì cửa phòng không khóa nên Dịch Áo có thể thấy rõ ràng một gã mập quần áo hoa lệ và một tên võ sĩ xa lạ đang nghênh ngang xông vào sân, rồi nhắm hướng phòng hắn đi tới.

Thác Ni mang theo nhóm hộ vệ mấy lần ngăn cản trước mặt tên mập, nhưng hắn làm như không thấy, chỉ nghiêng người né tránh rồi tiếp tục bước nhanh về phía trước. Cuối cùng đám người Thác Ni phải lui qua một bên, hiển nhiên là bọn họ có cố kỵ trong lòng, lo lắng xúc phạm tới tên mập.

Dịch Áo và Ngõa Tây Lý liếc nhau một cái, trong mắt Ngõa Tây Lý mang theo ý cười gian xảo, còn Dịch Áo không hề dao động thần sắc. Một người căn bản không đặt cường giả ở Khắc Lý Tư bình nguyên vào mắt, đừng nói tới chỉ một tên Nam tước nho nhỏ, một người cất giấu trong lòng ngực một thú dữ vô cùng tàn nhẫn, khi ẩn nhẫn hắn có thể là một đứa trẻ ngoan, chỉ khi nào bị kích khởi hung tâm hắn sẽ không ngần ngại mười bước rải máu tươi để ‘báo đáp’, cho dù là máu của mình cũng vậy. Nếu như chỉ biết ẩn nhẫn, hắn đã phải chết yếu từ thời tráng niên rồi, nếu thế cũng không nhận được cơ hội trọng sinh.

Trong nháy mắt tên mập và võ sĩ xa lạ đã bước vào gian phòng. Thác Ni thật sự nóng nảy, hắn lại động thân ngăn ở trước mặt tên mập, tay phải đặt lên chuôi kiếm, trầm giọng nói: “Cát Mổ đại nhân, tiểu thư

liên tục dấn dò tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào đi vào trong viện nhỏ này. Đại nhân, đừng để ta phải khó xử.”

“Cút ngay.” Tên mập trở tay tát vào mặt Thác Ni.

Thác Ni là Quang Mang võ sĩ dĩ nhiên không thể nào bị đánh trúng, hấn lui về sau một bước né tránh một bạt tai, tay phải rút trường kiếm ra. Trong mắt Thác Ni tràn đầy tức giận, giờ phút này hắn thật rất muốn đâm một kiếm xuyên tim con heo trước mặt này.

“Người dám động tay?” Tên mập lạnh lùng nói.

‘Keng... keng...’ Nhóm hộ vệ của Tác Phỉ Á là lính dưới tay Thác Ni vội vàng rút vũ khí ra, bọn họ biết Tác Phỉ Á tiểu thư bảo hộ Dịch Áo vô cùng kiên quyết. Nếu như Dịch Áo có chuyện ngoài ý muốn, Tác Phỉ Á tiểu thư tuyệt đối bỏ qua bọn họ, vài ngày trước tình cảnh Bách Lệ Nhi chính là một chứng minh rõ ràng. Ngược lại, nếu như Cát Mỗ Nam tước làm ra động tác có tính thương tổn trước, chỉ cần bọn họ kịp thời ngăn trở là tốt rồi. Cho dù không tuân theo luật pháp Bá tước lĩnh, nhưng Tác Phỉ Á tiểu thư nhất định sẽ tận lực duy trì bọn họ.

(Bá tước lĩnh: lãnh địa của Bá tước)

“Các người...” Tên mập liền biến sắc mặt, con người lòng vòng một hồi, đột nhiên khẩu khí trở nên nhu hòa: “Thác Ni, người yên tâm, ta chỉ muốn nói vài lời với Dịch Áo thiếu gia khả ái mà thôi.”

Thác Ni không nói gì, hai mắt vẫn ngó chừng gấu gao Cát Mỗ, mũi kiếm khẽ run lên hăm dọa, tùy thời đều có thể đánh tới.

“Người chính là Dịch Áo?” Tầm mắt Cát Mỗ rơi vào người Dịch Áo, sau đó cười lên: “Quả thật rất đẹp mắt.”

Dùng từ ‘đẹp mắt’ để hình dung một người đàn ông ít nhiều gì cũng có mùi vị vũ nhục, thế nhưng Dịch Áo vẫn không nhúc nhích, hấn lười đáp lại đối thủ, chỉ lẳng lặng nhìn xuống ngón tay của mình.

“Quên đi, các người đã không yên lòng, ta đây có thể đi, Cổ Tư Đình, người tới nói thay cho ta.” Cát Mỗ quét mắt quanh một vòng, nói: “Phải ôn nhu một chút, hiểu không? Không thể để cho Tác Phỉ Á tiểu thư hiểu lầm chúng ta.”

“Đại nhân, ngài yên tâm đi.” Gã võ sĩ được gọi là Cổ Tư Đình hăng ném trường kiếm xuống đất, còn Cát Mỗ cười rú lên quái dị xoay người rời đi.

Cát Mỗ rời khỏi làm cho Thác Ni thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự không dám giết Cát Mỗ, nhưng cái tên Cổ Tư Đình này mà dám có cử động mang tính chất uy hiếp, hắn nhất định không ngần ngại một kiếm chém chết đối phương.

Cổ Tư Đình chậm rãi đi tới trước mặt Dịch Áo, nhóm Thác Ni vẫn đi theo phía sau Cổ Tư Đình, chuẩn bị tùy thời ứng biến.

“Đại nhân nhờ ta nói cho người biết...” Cổ Tư Đình vươn tay sờ sờ trên trán Dịch Áo: “Khắc Lý Tư bình nguyên không phải là địa phương người có thể ở lại, trước khi đại nhân tức giận, nhà người phải rời khỏi nơi này.”

Dịch Áo lẳng lặng nhìn Cổ Tư Đình, không nói lời nào.

“Nghe không hả? Lập tức rời đi.” Cổ Tư Đình vươn ngón tay gõ gõ lên trán Dịch Áo: “Càng nhanh càng tốt... tiểu tử, nếu không người sẽ chết rất thảm rất thảm, có nghe hay không? Mẹ kiếp... Người giả bộ ngu với lão tử?”

Thác Ni và nhóm hộ vệ dưới tay lộ ra thần sắc không đành lòng, khi dễ một thiếu niên yếu đuối kém trí lực như vậy đúng là quá đáng. Nhưng Cổ Tư Đình không có làm ra động tác mang tính chất uy hiếp, còn chưa đủ để bọn họ xuất thủ.

Đầu Dịch Áo bị gõ gõ hơi lay động một chút, còn Ngõa Tây Lý vẫn một mực quan sát Dịch Áo, thấy Dịch Áo thủy chung để mặc cho người ta định đoạt, hắn không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng.

Lúc này Ngõa Tây Lý có nói với Dịch Áo vấn đề này, hấn cho rằng người trẻ tuổi nên có tính cách nghiêm nghị không sợ cường quyền. Dịch Áo làm cho hấn có cảm giác âm nhu có thừa, dũng cảm không đủ. Nếu như làm việc gì vĩnh viễn phải ngó trước ngó sau, suy tư kín đáo, khi bảo đảm trăm phần trăm thắng lợi mới khởi xướng chiến đấu thì còn rèn luyện cái gì nữa? Trong thế giới hấn từng biết, những vị cường giả đứng trên đỉnh đại lục, bao gồm cả hấn trong đó, tất cả mọi người đều có kinh nghiệm cửu tử nhất sinh, là bởi vì lần lượt trải qua những kinh nghiệm sinh tử, bọn họ mới có khả năng tiến bộ không ngừng.

Huống chi Dịch Áo rất rõ ràng một điều, đó là có Ngõa Tây Lý tồn tại thì trong phạm vi Khắc Lý Tư bình nguyên nhỏ nhỏ này không có ai đủ sức tạo thành uy hiếp. Dưới tình huống như vậy, Dịch Áo vẫn lựa chọn ẩn nhẫn làm cho hấn thất vọng.

Nhưng ngay khi Ngõa Tây Lý định phẩy tay áo bỏ đi, Dịch Áo đột nhiên động.

“... nói chuyện đi...” Cổ Tư Đình chỉ ngón tay còn kém một tắc là chạm vào trán Dịch Áo, ngay lập tức hai mắt phát ra hàn quang, hai tay vẫn còn để trên ghế, nhưng cái đầu đã đập tới trước, một chiêu ‘đại đầu chùy’.

Đầu ngón tay so sánh với cái đầu, cái nào cứng hơn? Dịch Áo đã cho ra trả lời xác thực nhất, ngón tay của Cổ Tư Đình gãy ngang y như cành cây nhỏ đập vào đá. Khi hấn vừa mới cảm ứng được đau đớn từ đầu ngón tay truyền tới, Dịch Áo đại đầu chùy tiếp tục lao tới trước đập thẳng vào ngực Cổ Tư Đình.

Cổ Tư Đình là Thiên Phú võ sĩ cấp sáu, theo lý thuyết sẽ không dễ dàng trúng chiêu như thế, nhưng hấn quá khinh thường Dịch Áo. Hơn nữa Dịch Áo dùng phương thức công kích quá mức kinh thế hãi tục, chưa bao giờ có một võ sĩ nào dùng đầu của mình làm vũ khí cả, ngược lại phần đầu phải là vị trí yếu hại cần được bảo vệ tốt nhất mới đúng.

“Ầm...” Cái đầu Dịch Áo nện thật mạnh vào ngực Cổ Tư Đình, hai tay cùng lúc dùng sức chống đỡ thân thể nhảy lên lao về phía trước, cái đầu lại nện thẳng vào cằm Cổ Tư Đình.

Bởi vì Cổ Tư Đình bị trúng đòn nghiêm trọng ngay chính giữa ngực, đang định há miệng hét lên bỗng nhiên bị đánh đột ngột khép lại, hai hàm răng đụng vào nhau phát ra thanh âm nặng nề rồi nhanh chóng bể tan tành, non nửa đầu lưỡi bị cắn đứt, một vòi máu ở bên trong bắn ra kèm theo đầu lưỡi, văng vào vách tường phía sau lưng Dịch Áo và dính luôn ở trên đó.

Đám người Thác Ni nhìn không ra ảo diệu nhưng Ngõa Tây Lý lại sáng mắt lên, khi Dịch Áo dùng đầu đánh trúng ngực đối phương, chiêu sau bất kể là xuất thủ hay xuất cước đều sẽ chậm lại chút ít, từ đó tạo cơ hội cho đối phương tranh thủ thời gian. Chỉ có thừa cơ đâm thẳng lên cằm đối phương mới là phương án tốt nhất, hai kích cú thể nối tiếp nhau, quá tuyệt, triệt để bóp chết tất cả uy hiếp.

Ngõa Tây Lý vô cùng thích thú phong cách Dịch Áo kết thúc đối thủ, Dịch Áo không cô phụ kỳ vọng của hấn, một tia nghi ngờ cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, hấn an lòng mỉm cười híp mắt, còn kém một đường lớn tiếng trầm trồ khen ngợi nữa thôi.

Thân thể Cổ Tư Đình bay lên cao ba thước, sau đó ngã mạnh xuống mặt đất, hấn đã mất đi năng lực trả thù. Khối thân thể cứng đờ, cái miệng run rẩy mãi vẫn không có thanh âm nào phát ra.

“Dịch Áo thiếu gia, tại sao ngài lại động thủ đả thương khách nhân của chúng ta vậy?” Ngõa Tây Lý cười hắc hắc nói.

“Ta không có động thủ, cũng không có động cước.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Ta chẳng qua là định đứng lên, không cẩn thận đụng vào hấn thôi.”

“Như vậy hả?” Ngõa Tây Lý cười càng thêm sáng lạn, giống như phần kiệt tác này cũng có công lao của hấn: “Sau này không thể động tay động chân như vậy nữa, không tốt lắm nha!”

Thác Ni và nhóm hộ vệ lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, ánh mắt mọi người trở nên cực kỳ cổ quái, đây là Dịch Áo sao? Đây là Dịch Áo cả ngày ngăn người như cọc gỗ sao?

“Ném hấn ra ngoài.” Thác Ni phát phất tay cho đám thuộc hạ, tiếp theo mới nhìn qua Dịch Áo, tựa hồ có lời gì muốn nói nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng. Dịch Áo biến hóa quá nhanh, chuyện này không phải người như hấn có tư cách hỏi thăm, đợi tiểu thư trở về trang viên hấn nhất định phải lập tức bẩm báo.

20. Chương 20: Cơ Hội

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 20: Cơ hội

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong nháy mắt mọi người đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ lưu lại từng vết máu bầm đen, còn có nửa đầu lưỡi dính trên vách tường. Ngõa Tây Lý cười híp mắt nói: “Địch Áo, người làm đúng là không tệ, thanh niên trẻ tuổi phải như vậy, không nên e ngại khiêu khích và khiêu chiến.”

Thần sắc Địch Áo bất chợt thay đổi quái dị liếc sang Ngõa Tây Lý, hắn không nói gì vì biết vị đạo sư tiện nghi này tựa hồ đang khích lệ hắn đi giết người phóng hỏa...

Không biết thì không có tội, Ngõa Tây Lý truyền thụ kinh nghiệm cho hắn không có cách nào tưởng tượng nổi. Có một ít bí mật cho dù là Quang Mang võ sĩ cũng không được tiếp xúc, có lẽ là không có tư cách. Nhưng càng bước đến gần Cực Hạn võ sĩ là càng tiếp cận với cột trụ nguyên lực.

Vài ngàn năm trước, vô số sao băng từ trên trời giáng xuống phá hủy toàn bộ đại lục, chẳng những dẫn phát sinh vật cảm ứng nguyên lực, còn để lại rất nhiều mảnh vỡ thiên tai, còn được gọi là mảnh vỡ tinh thần, bên trong đó ẩn chứa lực lượng bàng bạc dày đặc như nước trong biển cả. Hấp thu nguyên lực từ thiên nhiên hiệu quả cực kỳ yếu ớt, nếu muốn nhanh chóng tăng cường thực lực chỉ có thể tận lực thu thập mảnh vỡ thiên tai.

Mỗi một khối mảnh vỡ thiên tai đều là trân bảo, ta có nhiều hơn người một khối thì lực lượng của ta sẽ tăng nhanh hơn người một chút, tiếp xúc với nguồn gốc lực lượng sớm hơn người một bước. Cực Hạn võ sĩ là quần thể vô lực cơ bản trên đại lục, cao hơn còn có Vô Tôn, lên thêm một tầng nữa là Thánh Vũ Sĩ, không có ai chịu buông tha cơ hội tăng cường lực lượng. Bởi vì tranh đoạt một khối hoặc vài khối mảnh vỡ thiên tai có thể dẫn phát thảm kịch, mỗi một ngày đều phát sinh liên tục.

Ngõa Tây Lý có thể sống tới ngày nay có ý nghĩa hắn đã trải qua vô số lần huyết chiến, hắn không thể nào không ra tay tranh giành.

Mảnh vỡ thiên tai không có cách nào tìm kiếm quy mô lớn, chỉ có thể dùng tay hoặc thân thể chạm vào chốc lát mới có khả năng cảm ứng được nguyên lực ba động, từ đó mới có thể xác định đó là mảnh vỡ thiên tai. Phần lớn mảnh vỡ thiên tai trên đại lục đều tập trung ở trong tay các đế quốc, công quốc, còn có đại quý tộc. Loại ưu thế này một khi tạo thành sẽ rất khó phá vỡ, trừ phi bọn họ tự giết lẫn nhau. Còn rất nhiều mảnh vỡ thiên tai ẩn sâu bên trong vùng hoang dã, tầng nham thạch, hoặc là đáy biển, thậm chí là trong thân thể dã thú. Dĩ nhiên, dã thú có mảnh vỡ thiên tai sẽ hung mãnh hơn dã thú bình thường nhiều lắm.

Cho nên bất kể các khu vực hoang vu, vắng vẻ đến mức nào đều có thân ảnh người mạo hiểm xuất hiện. Ở trong Khắc Lý Tư bình nguyên còn chưa được khai phá này cũng có một Đồi Tháp trần mang ý nghĩa như thế.

“Địch Áo, khuyết điểm của người chính là quá bình tĩnh, tĩnh táo không phải là không tốt, nhưng tĩnh táo quá độ chính là hèn yếu.” Ngõa Tây Lý nói: “Có đôi lúc đừng ngại để cho máu của mình bốc cháy lên, sôi trào lên, bất kể đối mặt đối thủ như thế nào, người đều phải tin tưởng rằng bản thân cường đại hơn hẳn đối phương.”

Địch Áo cười cười, hắn cảm giác phong cách của Ngõa Tây Lý có thiên hướng nghiêng về cực đoan, nhưng Ngõa Tây Lý đau khổ khuyên can là vì hắn, hắn không nên phụ tấm lòng người ta.

“Bây giờ... là lúc rời đi.” Ngõa Tây Lý đột nhiên trầm ngâm nói.

“Rời đi? Ngài bảo ta lúc này rời khỏi trang viên?” Địch Áo sững sốt: “Ta nhớ là ngài đã nói ta bây giờ còn chưa có tư cách đi ra ngoài?”

“Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ.” Ngõa Tây Lý nói: “Người đã giết chết tên kia, nếu tiếp tục lưu lại sẽ làm cho Tác Phỉ Á cảm thấy khó xử, không rõ hả? Người mới là điểm yếu lớn nhất của Tác Phỉ Á, nếu như người ra đi thì hôn ước kia tự động mất hiệu lực. Khi đó Tác Phỉ Á sẽ được khôi phục tự do, ta tin tưởng nàng có đầy đủ năng lực đối mặt khó khăn, tin tưởng ta đi, những ngày qua ta đã hiểu không ít chuyện, chỉ cần Tác Phỉ Á giữ vững thân phận chưa lập gia đình sẽ có rất nhiều con cháu quý tộc tận hết sức lực trợ giúp nàng.”

“Nhưng mà...” Dịch Áo cho rằng Ngõa Tây Lý quyết định quá đột ngột.

“Người ở lại đây chỉ là một gánh nặng, người đi ra ngoài sẽ trở thành cổ lực lượng quyết định trong tương lai. Tùy thời người đều có thể trở về, khi đó người mới có khả năng cung cấp trợ giúp chân chính cho Tác Phỉ Á.” Ngõa Tây Lý nói: “Hơn nữa người đã bị trì hoãn quá lâu, hiện tại đang ở vào thời kỳ hoàng kim cuối cùng. Nếu như người lãng phí tinh lực trên mặt cảm tình nam nữ, đến cuối cùng người sẽ hối tiếc không kịp.”

Dịch Áo sững sờ trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Trước kia ngài từng lãng phí rồi hả? Cho nên bây giờ... rất hối hận?”

“Người, tên tiểu tử này...” Ngõa Tây Lý đầu tiên là giận dữ, tiếp theo là tinh thần dần dần suy sụp. Dịch Áo không có đoán sai, thời điểm Ngõa Tây Lý mười chín tuổi từng yêu thích một nữ tử như điên dại, đáng tiếc là hần theo đuổi suốt năm năm cũng vẫn không có kết quả. Cho đến khi cô bé kia lập gia đình hần mới hóa bị phần thành sức lượng, toàn tâm toàn lực vui đầu vào việc tu luyện. Bây giờ cảm thụ được lực lượng của mình suy thoái từng ngày, thân thể già nua theo từng ngày. Hần quả thật hối hận ban đầu hoang đường, cho nên hần lo lắng Dịch Áo đi vào con đường sai lầm cũ. Tác Phỉ Á thật sự quá xuất sắc, hần không tin Dịch Áo có thể không chế tình cảm.

“Hắc hắc... ở độ tuổi này ai nấy đều như vậy mà?” Dịch Áo cười ha hả nói: “Bản thân mình tùy tâm tùy ý làm rất nhiều chuyện lại không cho đám hậu bối hưởng thụ tuổi trẻ, hình như có điểm không nói đạo lý?”

“Dịch Áo, đây là giáo huấn cả đời ta dùng bản thân mình thể nghiệm.” Ngõa Tây Lý nghiêm mặt nói: “Người tốt nhất nghiêm túc lại cho ta.”

“Được rồi, ngài bảo ta khi nào rời đi?” Dịch Áo vẫn phải nghe lời, biến chuyển thái độ chỉ trong chớp mắt.

“Người...” Dịch Áo trở mặt quá nhanh khiến cho Ngõa Tây Lý cảm thấy hoài nghi, hần ngó chừng Dịch Áo thật lâu, thấy thần sắc Dịch Áo rất trịnh trọng không giống đang nói đùa, lúc này mới gật đầu nói: “Người có thể quyết định là tốt rồi, thế nhưng không cần gấp gáp, cái tên Cát Mỗ kia kiêu ngạo như thế, dù sao cũng phải giáo huấn hần một chút.”

“Không phải là đã giáo huấn rồi sao?” Dịch Áo nói.

“Còn không đủ.” Ngõa Tây Lý nói: “Không thể giết hần, làm thế sẽ mang đến phiền toái cho Tác Phỉ Á, ừ... hần mang đến một nhóm hộ vệ, tên thực lực mạnh nhất là Quang Mang võ sĩ cấp một hai gì đó, giao cho ta, khuya hôm nay ta đi xử lý hần.”

“Không cần.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Để ta tới.”

“Người?” Ngõa Tây Lý lắc đầu nói: “Đây là một gã Quang Mang võ sĩ, đừng tưởng rằng bản thân nắm giữ một ít kỹ xảo đã trong mắt không có người, người căn bản không thể nào là đối thủ của hần.”

“Nếu như chính diện giao thủ có lẽ ta không đỡ nổi mấy chiêu.” Dịch Áo cười: “Nhưng để ta len lén giết chết hần, chuyện này không tính là vấn đề khó khăn.”

“Người thật sự nắm chắc?” Ngõa Tây Lý lộ vẻ kinh ngạc.

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu nói: “Cho dù ta thất thủ không phải là còn có ngài hay sao?”

“Tốt, bản thân ta muốn nhìn xem người làm thế nào.” Ngõa Tây Lý nói.

“Đúng rồi, ngài muốn đi đâu?” Dịch Áo nói: “Cùng đi với ta chứ?”

“Không, ta sẽ đi bảo vệ Tác Phỉ Á, tránh cho người không yên lòng về nàng.” Khóe miệng Ngõa Tây Lý nở nụ cười hòa ái, thật sự là hần đang nói dối. Nói một cách nghiêm khắc, hần và Dịch Áo không có tồn tại

tình cảm, đơn giản chỉ là vì tò mò và có hứng thú với phương thức chiến đấu của Dịch Áo. Vì thế hắn mới quyết định hướng dẫn Dịch Áo đi lên con đường võ đạo. Bản thân hắn đã không có biện pháp hoàn thành mơ ước, hắn hi vọng Dịch Áo có thể hoàn thành thay cho hắn. Mặc dù Tác Phỉ Á thiên phú rất tốt, nhưng so sánh với Dịch Áo vẫn còn thua kém không ít, nếu người trước là nhân tài thì Dịch Áo chính là thiên tài. Một thiên tài chỉ dùng thời gian ba ngày đột phá liên tiếp mười cấp, vì thế hắn không thể nào để ý tới Tác Phỉ Á, sau khi Dịch Áo rời đi hắn sẽ lặng lẽ đi theo Dịch Áo, bảo vệ Dịch Áo vượt qua giai đoạn yếu ớt nhất, nguy hiểm nhất, cái giai đoạn tùy thời đều có khả năng bị mật sát.

Về phần tại sao không nói rõ ràng cho Dịch Áo biết, là bởi vì Dịch Áo phải tự mình cảm thụ tư vị tử vong. Nếu như biết có người âm thầm bảo vệ, làm chuyện gì cũng không gặp nguy hiểm, chẳng những gây ảnh hưởng bất lợi khi Dịch Áo gia tăng lực lượng, có khi sẽ lưu lại tai hoạ ngầm trong tương lai.

“Cảm ơn ngài.” Dịch Áo mặc dù thông minh nhưng không thể nào đoán được ý nghĩ chân thực của Ngõa Tây Lý dưới tình huống không có một chút đầu mối, lời cảm ơn này phát ra từ tim từ phổi của hắn, vì hậu phương được giữ vững an toàn hắn mới rời đi không cần cố kỵ.

Vào lúc này La Y đã đánh xe ngựa đi vào trong sân, liếc thấy vết máu trên mặt đất liền thất kinh: “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì? Ta cảm giác những gã võ sĩ ở bên ngoài có thần sắc không đúng, nơi này...”

“Không có gì, đã xong rồi.” Dịch Áo nói: “La Y, người chạy qua chỗ Bích Cơ một chuyến, nhìn xem thương thế Bách Lệ Nhi ra sao. Nếu như nàng đã có thể bước đi thì bảo nàng đến đây, còn nữa, tận lực không để cho người khác biết ta bảo người đi tìm Bách Lệ Nhi.”

“Ta sẽ đi ngay bây giờ sao? Thiếu gia.”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.” Dịch Áo gật đầu nói.

Chờ La Y đi ra ngoài sân, Ngõa Tây Lý mới tò mò hỏi: “Người tìm Bách Lệ Nhi làm gì?”

“Ta cần một ít trợ giúp.” Dịch Áo nói: “Ngài không cho rằng một mình ta sẽ đi thẳng tới trước mặt tên Quang Mang võ sĩ kia rồi vung đao chém chết chứ? Hơn nữa, ta cần xác minh dùng phương thức của ta rốt cuộc có thể giết chết một Quang Mang võ sĩ hay không?” Dịch Áo có ý tứ là Khắc Lý Tư bình nguyên hoang vu không thể so với những kia thành thị trung tâm, ngoại trừ đại đa số Thiên Phú võ sĩ, bởi vì số lượng Cực Hạn võ sĩ rất ít ỏi nên lực lượng quyết định sẽ do Quang Mang võ sĩ tạo thành. Nếu như lấy phương thức của hắn có khả năng xử lý một gã Quang Mang võ sĩ, sau này ra ngoài mạo hiểm hắn sẽ có mức phán đoán tiêu chuẩn cho riêng mình.

Qua chừng mười phút, La Y vội vàng lái xe ngựa vào sân, sau đó mở cửa khoang xe đỡ Bách Lệ Nhi đi xuống.

Bách Lệ Nhi bước đi rất khó khăn, nhưng Dịch Áo tìm nàng chắc chắn là có chuyện, vì thế nàng nhất định phải tới. Tính cách Bách Lệ Nhi tương đối mạnh mẽ, nàng không muốn thiếu nợ Dịch Áo.

“Thiếu gia, ngài tìm ta có việc?” Không đợi Dịch Áo mở miệng, Bách Lệ Nhi đã chủ động hỏi.

“Người từng tiếp xúc với Cát Mỗ rồi hả?”

“Cát Mỗ? Ngài nói là Cát Mỗ Nam tước?” Bách Lệ Nhi sửng sốt.

“Đúng thế, chính là hắn.”

“Đã tiếp xúc mấy lần, đây là một tên rất đáng ghét.” Bách Lệ Nhi nói, vừa nhắc tới Cát Mỗ lửa giận trong lòng Bách Lệ Nhi lại danag ra, bây giờ nàng đã hiểu mình hoàn toàn bị Cát Mỗ lợi dụng.

“Hôm nay người tìm thời gian nói chuyện với hắn một chút.” Dịch Áo nói: “Đem chuyện vài ngày trước nói cho hắn biết.”

“Vài ngày trước xảy ra chuyện gì?”

“Người vì ta mới bị Tác Phỉ Á đánh một trận, cho nên người cực kỳ thống hận ta, đồng thời nguyện ý giúp hắn diệt trừ ta.”

“Ngài muốn...” Sắc mặt Bách Lệ Nhi tái nhợt, trước mắt Dịch Áo dự định đối phó Cát Mỗ? Vậy sẽ dẫn đến chuyện lớn, Cát Mỗ là Nam tước, nếu hắn xảy ra vấn đề ở trong trang viên, ngay cả Tác Phỉ Á tiểu thư cũng sẽ bị dính líu.

“Yên tâm, ta sẽ không đối phó Cát Mỗ.” Dịch Áo nhìn thấu Bách Lệ Nhi bắn khoả: “Ta muốn đối phó cái tên Quang Mang võ sĩ bên cạnh Cát Mỗ.”

“Dịch Áo, người rốt cuộc muốn làm gì?” Ngõa Tây Lý hỏi.

“Ta cần cơ hội, một cơ hội tiếp cận tên Quang Mang võ sĩ kia.”

21. Chương 21: Kinh Hồng Nhất Kiếm.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 21: Kinh hồng nhất kiếm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đêm đã khuya, trang viên hoàn toàn yên tĩnh, hôm nay khí trời không tốt lắm, mây đen phủ kín bầu trời, ngay cả trăng sao cũng bị che lại.

Đêm không trăng là thời gian lý tưởng dành cho sát thủ. Câu này quả thật có mấy phần đạo lý.

“Thiếu gia, làm như vậy là được rồi hả?” Bách Lệ Nhi đứng trước cửa viện mặt mày trắng bệch, thanh âm không khống chế nổi bắt đầu run rẩy.

Bách Lệ Nhi chưa từng giết người, đừng thấy nàng có thể truyền tin bảo Bích Cơ diệt trừ Dịch Áo không chút ngần ngại, nhưng bảo người khác đi làm là một chuyện, bản thân tự đi làm lại là một chuyện khác.

Có câu nói trong trăm hạng người vô dụng nhất chính là thư sinh, hai đạo lý này rất giống nhau. Đừng nhìn thư sinh múa bút thành văn gạn đục khơi trong, chỉ điểm giang sơn, tựa hồ toàn bộ thế giới đều có thể theo tâm nguyện của bọn họ mà biến chuyển. Nhưng thật sự để cho bọn họ đi làm, vậy thì sẽ lòi đuôi rồi, nói như rồng leo làm như mèo mửa ý chỉ loại người này.

“Không có chuyện gì!” Dịch Áo đứng sau lưng Bách Lệ Nhi nhàn nhạt nói: “Đi đi.”

Bách Lệ Nhi không còn lựa chọn nào khác, đành phải âm thầm cắn răng chậm rãi đi tới tòa viện nhỏ, tay phải nâng cầm một mảnh lụa đen, nếu một người có nhãn lực tốt sẽ nhìn thấy rõ ràng tám lụa đen đang run rẩy theo tiết tấu trên đầu ngón tay Bách Lệ Nhi, không ngừng đong đưa qua lại.

“Chờ một chút.” Dịch Áo nhíu mày, cảm xúc của Bách Lệ Nhi không ổn định, như vậy sẽ khiến cho đối phương sinh lòng nghi ngờ.

“Tại sao? Thiếu gia?” Bách Lệ Nhi dừng bước.

“Nhiệm vụ của người chỉ là đi qua nói vài câu, có cần phải khấn trương như vậy không?” Dịch Áo cố gắng áp chế khẩu khí trở nên nhu hòa, nói: “Sau đó người có thể an toàn rời đi.”

Bách Lệ Nhi rũ mắt xuống, nàng cũng không muốn khấn trương, thật sự là nàng không khống chế được bản thân.

“Nghe ta nè, bây giờ bắt đầu hít sâu.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Hít vào thật sâu, dùng sức... đúng, ngừng lại, đúng đúng, tốt, bây giờ bắt đầu từ từ thở ra, nhất định phải thở ra cho hết, không sai, đúng là như vậy, tiếp tục.”

Bách Lệ Nhi làm theo lời Dịch Áo, không ngừng hít sâu rồi lại thở ra, liên tiếp hơn mười lần quả nhiên cảm thấy nhịp tim đập không còn lợi hại như trước.

“Nhắm lại lời người muốn nói một trăm lần.” Dịch Áo ngẩng đầu nhìn lên quan sát sắc trời: “Không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Giờ phút này Bách Lệ Nhi rất biết điều, hoàn toàn dựa theo ý tứ Dịch Áo làm việc, không ngừng mặc niệm từng câu ở trong lòng, lập lại chừng hơn một trăm lần, nằng ngẩng đầu đợi Dịch Áo ra chỉ thị.

“Cảm giác khá hơn chưa?” Dịch Áo cười cười: “Đi đi.”

Bách Lệ Nhi lại hít vào một hơi dài, xoay người rón rén đi vào trong viện.

Trước khi Cát Mỗ Nam tước đi tới trang viên này đã biết diện tích trang viên không lớn, vì không muốn làm cho Tác Phỉ Á phiền toái nên hắn chỉ dẫn theo ba gã hộ vệ. Trên phương diện này hắn suy nghĩ coi như chu đáo, cả trang viên chỉ có mấy trăm người, Tác Phỉ Á dẫn về thêm mấy trăm, nếu như Cát Mỗ Nam tước cũng tiền hô hậu ủng mang theo một đám người chạy tới, Tác Phỉ Á thật sự không có địa phương bố trí bọn họ ăn ở.

Hơn nữa, Cát Mỗ Nam tước coi như là người có kiến thức, vừa mới bắt đầu hắn có thể ra vẻ cuồng ngạo không cần cố kỵ gì, nhưng sau khi biết hộ vệ của mình bị Dịch Áo đánh chết, hắn liền trở nên trầm mặc. Chẳng những không có báo thù Dịch Áo, ngược lại chui rúc ở trong trong viện nhỏ của mình.

Dưới tình huống bình thường, một thằng chân đất và với một thằng mang giày ai tiếc mạng hơn? Đường nhiên là người sau rồi, thân là người có địa vị cao quý, Cát Mỗ Nam tước đương nhiên cho rằng mình không cần thiết bất chấp nguy hiểm gây sự với Dịch Áo tìm phiền toái. Yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ Tác Phỉ Á trở lại thì tốt hơn, hắn là khách nhân, ở chỗ này nhận được đãi ngộ không tốt, Tác Phỉ Á là chủ nhân sẽ phải cấp cho hắn một công đạo.

Từ phương diện xử thế trong triết học mà nói, Cát Mỗ Nam tước phản ứng hợp tình hợp lý, nếu như đối phương là loài bò sát vô hại, hắn sẽ không ngần ngại đập một cước giết chết, nhưng một khi hắn hiểu được bản thân có thể bị nguy hiểm cần ngược, hắn sẽ trở nên cực kỳ cẩn thận.

Chốc lát sau, Bách Lệ Nhi đã đi tới trước cửa, quay đầu lại nhìn Dịch Áo ở phía sau một lúc. Sau đó ngừng thở cẩn thận treo dải lụa màu đen lên trên cửa sổ.

Dịch Áo nhảy lên, dùng đầu ngón tay ấn một cây đinh sắt dính lên dải lụa. Trải qua mười mấy năm rèn luyện nguyên lực, thân thể hắn đã sớm mạnh mẽ phi thường, cơ hồ không dùng nhiều khí lực, cây đinh sắt đã in sâu vào khung cửa sổ, dải lụa màu đen liền che mất một góc kính thủy tinh.

Tiếp theo đó Dịch Áo gạt đầu ra hiệu cho Bách Lệ Nhi, Bách Lệ Nhi duỗi ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ hai cái lên cửa sổ, nói: “Ngang Nạp tiên sinh? Ngang Nạp tiên sinh? ”

“Ai? Là Bách Lệ Nhi tiểu thư hả?” Trong phòng truyền đến tiếng hỏi, hiển nhiên là gã võ sĩ ở bên trong đã nhận ra thanh âm Bách Lệ Nhi.

“Là ta !” Bách Lệ Nhi nhẹ giọng nói: “Ta vừa nhận được một tin tức, nhưng Nam tước đại nhân đã ngủ nên ta không thể quấy rầy, ta tới nhờ người ngày mai nói với ngài ấy.”

Ban ngày Bách Lệ Nhi đã tiếp xúc với Cát Mỗ Nam tước, cũng nói ra nỗi oán hận của mình. Cát Mỗ đang lo lắng không có biện pháp cài đặt gián điệp nằm vùng bên cạnh Tác Phỉ Á. Vì thế hắn chắc chắn không bỏ qua cơ hội tốt này, hắn lập tức biểu lộ đồng tình với Bách Lệ Nhi, còn có thái độ tức giận và thù địch Dịch Áo, ngay tại chỗ phát ra lời thề nhất định sẽ báo thù rửa hận dùm cho Bách Lệ Nhi. Dĩ nhiên, Bách Lệ Nhi là người trong cuộc không thể ngồi bàng quan chờ đợi, nàng sẽ phải xuất lực hỗ trợ vài chuyện. Ví dụ như tìm kiếm và truyền lại tin tức, suy nghĩ và phương hướng của Tác Phỉ Á tiểu thư...vân...vân.

“Tin tức gì?” Gã nam nhân trong phòng đi tới bên cạnh cửa sổ, hạ giọng nói: “Bách Lệ Nhi tiểu thư, đi vào rồi nói.”

“Không được... như thế không tốt lắm.” Bách Lệ Nhi hơi do dự: “Hay là nói ở chỗ này đi.”

Gã nam nhân trong phòng ngẩng người một hồi, sau đó chợt hiểu ra, đêm hôm khuya khoắc nếu như Bách Lệ Nhi vào phòng của hắn, vậy thì nàng tới truyền tin tức hay là tới vụng trộm đây? Đúng là không dễ giải thích được. Hơn nữa Bách Lệ Nhi vẫn giữ mình trong sạch, chắc chắn sẽ không mạo hiểm danh tiếng để đi vào phòng của hắn.

“Hiếu.” Gã nam nhân rất khách khí nói: “Xin mời tiểu thư nói, tin tức gì?”

“Tác Phỉ Á tiểu thư...” Câu này còn chưa dứt Bách Lệ Nhi đã ngậm miệng lại, bởi vì tất cả lời kịch của nàng đến chỗ này là kết thúc, ngay lúc này Dịch Áo đột nhiên vươn tay trái ra dùng đầu ngón tay kéo vấy Bách Lệ Nhi lên, mò cả bàn tay vào trong đó, lại còn nhẹ nhàng nắn nắn mông Bách Lệ Nhi vài cái, đột nhiên xuất hiện động tác bất ngờ khiến cho Bách Lệ Nhi sợ hãi kinh hô: “A..a...”

“Bách Lệ Nhi tiểu thư?” Nghe thấy Bách Lệ Nhi kinh hô, gã nam nhân trong phòng vội vàng dán mặt lên cửa sổ nhìn chăm chú ra ngoài.

Bên ngoài cửa sổ đã bị một tầng lụa đen che kín, lúc này lại là đêm khuya nên tấm lụa đã ngăn cách hoàn toàn ánh sáng chiếu vào, gã nam nhân nhìn mãi vẫn không thấy gì, càng nhìn mắt càng trừng lớn, dốc toàn lực chú ý vào chuyện xảy ra bên ngoài, loại phản ứng này không thể khống chế được, nó hoàn toàn thuộc về bản năng.

Trường kiếm trong tay phải Dịch Áo im lặng bay ra, ở trên không trung vẽ thành một đạo kiếm quang loáng thoáng đâm xuyên qua cửa sổ.

“Keng...” thanh âm thủy tinh vỡ tan vang trong đêm tối cực kỳ chói tai, kiếm quang đâm xuyên qua tầng thủy tinh, xuyên thấu con mắt trái gã nam nhân ở trong phòng rồi tiến thẳng vào não hần.

Không phải là gã nam nhân kia lực lượng yếu nhược, mà là vì Dịch Áo bố trí kế hoạch quá âm hiểm, nếu là một võ sĩ vô cùng cường đại, trước tiên phải phát hiện nguy hiểm rồi mới cho ra phản ứng, tấm lụa đen ngăn cách tất cả ánh sáng, thủy tinh ngăn cách không khí lưu động, gã nam nhân kia không thể cảm ứng được gì hết. Hơn nữa Dịch Áo xuất kiếm cực nhanh, ánh mắt gã nam nhân cơ hồ dán chặt trên tấm thủy tinh, từ lúc đâm trúng thủy tinh đến lúc xuyên qua não chỉ trong chớp mắt mà thôi. Trường kiếm di chuyển trong khoảng cách vài ly, phạm vi này hoàn toàn vượt ra khỏi phản ứng cực hạn của sinh vật.

(Ly, phân, tấc = mm, cm, dexi-met)

Cho đến khi trường kiếm của Dịch Áo đâm vào đầu, hần mới cho ra phản ứng, một đạo hồng quang chói mắt bỗng nhiên sáng lên bao phủ toàn thân, lớp thủy tinh trên cửa sổ bị nguyên lực bành trướng chấn động nát bấy, hóa thành vô số mảnh vụn bèn nhọn bay ra ngoài, chỉ tiếc rằng đây là hành động cuối cùng của hần rồi.

Ngõa Tây Lý vẫn âm thầm quan sát Dịch Áo, từ tận đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo, nếu đổi lại là hần, hần có thể may mắn thoát khỏi không đây? Hần không biết. Nếu như..., nếu như Dịch Áo có nguyên lực ngang với hần, vậy thì kết quả sẽ như thế nào?

Tay trái Dịch Áo vẫn dừng lại trên mông Bách Lệ Nhi, sau đó dùng sức chuyển động thân hình bay tới ôm Bách Lệ Nhi vào ngực, toàn bộ mảnh vỡ thủy tinh bắn vào lưng hần như mưa rơi.

Con người Dịch Áo bỗng nhiên thu nhỏ lại, sau đó mới từ từ khôi phục lại bình thường, hần có thể cảm giác được từng trận đau nhói phía sau lưng, đây chính là lực chiến đấu của Quang Mang võ sĩ ?

22. Chương 22: Đạo Tặc.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 22: Đạo tặc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã nam nhân kia giải phóng nguyên lực đã làm kinh động rất nhiều người, một căn phòng khác truyền đến tiếng quát to: “Ai?” Tiếp theo là Cát Mỗ Nam tức thét lên chói tai: “Có ai không... có ai không...”

Dịch Áo trở tay nắm lấy vai Bách Lệ Nhi sải bước phóng ra ngoài viện, thế nhưng phía sau hần không có người nào đuổi theo. Cát Mỗ Nam tức chỉ mang đến ba gã hộ vệ, hiện tại đã có hai tên chết ở trong tay

Địch Áo, còn dư lại một gã hộ vệ phải chịu trách nhiệm bảo vệ Cát Mỗ Nam tước, không thể nào chạy ra tìm hung thủ được.

Lao ra khỏi viện nhỏ, chạy nhanh ra ngoài chừng mười thước Địch Áo liền chạm mặt thấy một đám võ sĩ lao tới, người cầm đầu là Phí Đức Sĩ.

Ngõa Tây Lý nói không sai, có đôi lúc Địch Áo biểu hiện quá mức bình tĩnh, thậm chí là gần như biến thái, đã đến mức này rồi hẳn còn cười cười nhìn Phí Đức Sĩ, sau đó mới quẹo sang một con đường nhỏ.

Phí Đức Sĩ thấy vậy cũng kinh ngạc trợn mắt há mồm, Địch Áo đang làm gì đó? Cường đoạt dân nữ hả? Nhóm võ sĩ bên cạnh hẳn cũng không biết làm gì nữa.

“Đại nhân, người kia... người kia hình như là Bách Lệ Nhi tiểu thư.” Một gã võ sĩ kinh ngạc hô lên.

Cái gì? Phí Đức Sĩ toát mồ hôi lạnh ướt trán, mặc dù Bách Lệ Nhi là do Địch Áo cứu mạng, nhưng làm như vậy hình như có chút quá đáng thì phải? Hơn nữa, cho dù thật sự muốn chiếm đoạt Bách Lệ Nhi cũng phải trưng cầu ý kiến Tác Phỉ Á tiểu thư trước mới đúng? Thế mà dám cả gan xuất thủ cưỡng đoạt, quả thực là không đặt luật pháp Bá tước lĩnh vào trong mắt mà.

“Chúng ta đuổi theo.” Phí Đức Sĩ quát lên, hẳn phải đoạt Bách Lệ Nhi từ trong ma chưởng trở lại, nếu không làm sao đối mặt với cơn tức giận của Tác Phỉ Á đây?

“Chậm đã, không nên quấy rầy chuyện tốt của những người trẻ tuổi.” Ngõa Tây Lý mỉm cười quái dị từ trong bóng tối đi ra, tối nay Địch Áo sẽ rời khỏi trang viên, hẳn cũng sẽ đi theo, cho nên không cần phải cố kỵ nữa.

“Người là ai?” Phí Đức Sĩ phát hiện đối phương khá quen mắt, ngó chừng Ngõa Tây Lý chốc lát đột nhiên nhớ tới người này chính là đầu bếp Địch Áo vừa tiếp nhận gần đây.

“Tránh ra.” Một gã võ sĩ không khách khí quát lên.

“Sư phụ dạy người trở thành võ sĩ chưa từng nói với người gì sao? Làm người phải tu dưỡng tâm tính, muốn làm một võ sĩ thành công càng phải tu dưỡng thật tốt.” Ngõa Tây Lý cười híp mắt chậm rãi đưa tay ra.

“Thiếu gia, ngài thật sự phải đi?” La Y lẩm bẩm hỏi, ở trong mắt hẳn, hiện tại Địch Áo đã trôi qua cuộc sống khổ tận cam lai, nhất là sau khi lập gia đình với Tác Phỉ Á, đến lúc đó không phải là muốn cái gì sẽ có cái đó hay sao? Hẳn thật sự không hiểu nổi tại sao Địch Áo phải lựa chọn rời đi.

“Ừ.” Địch Áo chậm rãi gật đầu, hẳn không phải là La Y, thứ mà La Y cho rằng hạnh phúc chưa chắc chính là hạnh phúc của hẳn. Thật ra Địch Áo đã muốn ra ngoài lịch lãm từ lâu rồi, nhưng Ngõa Tây Lý nói thực lực của hẳn quá kém nên mới tạm thời bỏ đi ý niệm trong đầu. Nhưng trải qua sự tình lúc này, cộng thêm Ngõa Tây Lý tận tình khuyên nhủ, hẳn đã hạ quyết tâm một lần nữa.

Cát Mỗ Nam tước không phải là người cuối cùng, những tên quý tộc theo đuổi Tác Phỉ Á sẽ xem Địch Áo như thù nhân. Những chuyện tương tự nhất định phải phát sinh liên tiếp, chẳng lẽ vẫn phải lệ thuộc vào Tác Phỉ Á che chở?

Địch Áo cũng không muốn ngồi một chỗ an nhàn kiếm cơm, hơn nữa nếu không có biện pháp tiêu trừ triệt để uy hiếp, không thể xử lý tên chủ trì thật sự, mà dùng phương pháp trừng phạt vài gã đồng lõa phát ra lời cảnh cáo, điều này có thể đạt được bao nhiêu hiệu quả? Nếu quả thật thương tổn một quý tộc làm kinh động Bá tước lĩnh đại nhân, hẳn sẽ tiêu đời liền.

Thay vì ở một chỗ hy vọng xa xôi còn không bằng xông ra ngoài tìm kiếm một vùng cho riêng mình. Ít nhất hẳn muốn giống như Ngõa Tây Lý, sau khi có được lực lượng đủ sức khinh thường quyền uy, rồi lại quay trở về gặp Tác Phỉ Á. Có lẽ hẳn sẽ trở về, có lẽ..., hết thấy đã không còn ý nghĩa.

Bích Cơ và Bách Lệ Nhi yên lặng nhìn Địch Áo, tâm tình của các nàng vô cùng phức tạp, vài ngày trước bọn họ tìm trăm phương ngàn kế muốn dồn Địch Áo vào chỗ chết. Giờ phút này biến thành chuyện rất buồn cười, cần gì chứ? Hẳn đã sắp rời khỏi nơi đây cơ mà. Hơn nữa, sau đó Địch Áo lên tiếng cứu các nàng một mạng, các nàng còn chưa biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt Địch Áo, bây giờ Địch Áo đã rời đi.

Thân hình Ngõa Tây Lý xuất hiện ở giữa không trung, sau đó hạ xuống đất nhẹ nhàng như một cọng lông hồng.

“Ngài vừa rồi đi đâu?” Địch Áo hỏi.

“Có vài người không hiểu lễ phép, ta phải giáo huấn bọn hần một chút.” Ngõa Tây Lý cười ha hả nói.

“Vậy sau này ngài làm sao ở lại trong trang viên?”

“Chuyện này... người biết gì chứ?” Ngõa Tây Lý chưa bao giờ thiếu huyệt trí tuệ, trong nháy mắt đã tìm được lý do: “Làm như vậy mới có khả năng khiến cho bọn hần coi trọng.”

Địch Áo suy nghĩ một lát chợt dời sang đề tài khác: “Vậy thì Tác Phỉ Á tiểu thư an toàn nhờ cậy ngài.”

“Yên tâm đi.” Ngõa Tây Lý bình thản nói, hần không nói nhiều lời là vì lưu lại cho ngày sau còn đường vấn hồi.

“Ta đi.” Địch Áo rất dứt khoát, ngay cả mấy từ ‘hẹn gặp lại’ cũng không nói, trực tiếp nhảy lên xe ngựa đi thẳng ra khỏi trang viên.

Đám người Ngõa Tây Lý đưa mắt nhìn Địch Áo thúc xe ngựa càng chạy càng xa, không có người nào lên tiếng, tất cả đều trầm mặc với tâm sự của riêng mình.

Đôi Tháp là một trấn nhỏ, dân bản xứ chỉ có vài mấy ngàn người, thế nhưng bởi vì vị trí địa lý đặc thù nên trong phương viên vài trăm dặm quanh đây chỉ có mỗi một địa phương này là nơi nhân loại có thể tập trung. Vì thế Đôi Tháp trấn tự nhiên trở thành trung tâm tiếp tế của tất cả mọi người từ nam chí bắc.

Có đôi lúc Đôi Tháp trấn cực kỳ náo nhiệt, xe ngựa thương nhân và dòng binh tới lui nối liền không dứt, tạo thành không khí phồn vinh cho trấn nhỏ nơi biên giới này.

Nếu như không có những nhóm giặc cướp thường xuyên gây náo loạn, có lẽ không bao lâu nữa Đôi Tháp trấn sẽ có thể từ trấn nhỏ biến thành tòa thành. Thế nhưng mọi người trên đại lục đều biết, đây chỉ là một mơ ước không thực tế, cho dù lại thêm một lần thiên tai ập xuống thì đám ọn giặc cướp kia vẫn không thể tuyệt tích. Đám kiếm sống bằng nghề cướp bóc này y như nấm mọc sau cơn mưa vậy, diệt một nhóm liền xuất hiện lại một nhóm khác.

Rất nhiều người ở trong Đôi Tháp trấn bị đám cướp thăm hỏi qua vài lần, khác nhau chỉ ở chỗ những thương đội có đầy đủ võ lực sẽ có thể tiến hành đàm phán cùng bọn cướp. Kết quả bình thường là thương đội lưu lại một ít tiền mồi lộ sẽ có thể tiếp tục lên đường. Còn những đoàn thương nhân thực lực nhỏ yếu sẽ bị cướp sạch sẽ.

Đôi Tháp trấn chính là mục tiêu đầu tiên của Địch Áo. Dựa theo Ngõa Tây Lý phân tích, Đôi Tháp là nơi thích hợp nhất cho Địch Áo trà trộn, nơi đó mặc dù hoang vu nhưng vị trí không quá vắng vẻ. Nếu như đổi thành hoàng sơn đầm lầy mờ mịt, hoặc là khu vực mới vừa phát hiện mảnh võ tinh thần. Đừng bảo là Cực Hạn võ sĩ, cho dù đụng phải Võ Tôn và Thánh Vũ Sĩ cũng là chuyện bình thường. Địch Áo còn chưa đủ khả năng giao thiệp với đám người kia, kỹ xảo cao minh cỡ nào cũng không đền bù nổi chênh lệch lực lượng, người ta tùy tiện vươn một ngón tay ra là có thể bóp chết Địch Áo rồi.

Đôi Tháp trấn nằm ở góc Đông Bắc, mặc dù cũng có một khu vực vẫn thạch rơi xuống. Nhưng trăm ngàn năm qua nơi đó đã bị các cường giả tìm tòi vô số lần, giá trị của nó đã hạ xuống cực thấp. Chỉ có một vài Mạo Hiểm Giả thực lực kém cỏi mới đi đến Đôi Tháp trấn tìm bảo khố. Đây chính là lý do Bá tước đại nhân để mặc cho Đôi Tháp trấn tự sinh tự diệt. Nếu như là khu vực vừa phát hiện mảnh võ sao băng, hần đã sớm phái quân đội tới phong tỏa nơi đây rồi.

Trong chớp mắt đã qua hai ngày, ngoại trừ gặp phải một lần bày sới tập kích, Địch Áo chỉ có một người một xe ngựa tiến về phía trước. Bởi vì quá mức yên lặng nên mỗi lần tu luyện xong, trong đầu hần sẽ xuất hiện một vài hình ảnh. Giọng nói, bộ dáng và nụ cười Tác Phỉ Á là xuất hiện nhiều nhất.

Tiếp theo chính là Ngõa Tây Lý rồi, hần nhớ rất rõ ràng trong một buổi trưa Ngõa Tây Lý cố ý chạy đến Đôi Tháp trấn mua một đồng đồ ăn. Lúc này hần đã đi đường hai ngày vẫn chưa tới Đôi Tháp trấn. Mặc dù hần lười thúc ngựa chạy nhanh, lúc bình thường chỉ để mặc cho ngựa từ từ chạy nước kiệu. Nhưng tốc độ Ngõa Tây Lý chạy đi cũng quá kinh người rồi.

Vào một ngày, Dịch Áo mới vừa ăn xong bữa sáng, đang quan sát cảnh sắc chung quanh đoán chừng còn cách Đồi Tháp trấn không xa lắm, đột nhiên nghe từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ quái, đây là lần đầu tiên hắn đi trên đường gặp người khác.

Có bóng người phóng qua xe ngựa Dịch Áo rất nhanh, hắn nghiêng đầu đưa mắt nhìn qua, lập tức chạm mắt với gã thanh niên kỳ sĩ thân hình dũng mãnh.

Hai người từ trong mắt đối phương thấy được mấy phần kinh ngạc, Dịch Áo kinh ngạc là vì bên hông đối phương treo một thanh trường kiếm còn lưu lại vết máu loang lổ. Không hề có vỏ kiếm, bộ dáng như vậy đúng là muốn dọa người ta, chẳng lẽ ngay cả vỏ kiếm cũng mua không nổi sao?

Mặt Khắc cũng rất kinh ngạc, khí trời như hiện tại, ở một chỗ thế này lại có người dám một thân một mình xuyên qua khu hoang dã. Phải biết rằng ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, sự uy hiếp không chỉ đến từ bọn cướp, mà còn có sói hoang nguyên quần kết thành bầy đàn, đây là một chủng loài rất thông minh, cũng rất nguy hiểm. Chúng nó sẽ không tập kích nhóm người, chỉ chuyên môn tìm người lạc đàn để hạ thủ.

23. Chương 23: Phiên Toái.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 23: Phiên toái.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mặt Khắc chưa bao giờ tin tưởng vận khí, có thể đi tới đây là có thể nói rõ tiểu tử này tuyệt đối không yếu đuối giống như bề ngoài của hắn. Thế nhưng chuyện này không có quan hệ gì tới hắn, hắn còn có chuyện trọng yếu phải làm. Mặt Khắc chỉ liếc Dịch Áo một cái rồi thúc dục thú cưỡi phóng đi.

Dịch Áo nhìn đối phương đi xa mới hạ màn xe xuống, ngồi lúi về trong góc. Những năm này hắn dưỡng thành một thói quen xấu, đó là chỉ cần ngồi xuống nếu như không có chuyện cần thiết hắn sẽ tuyệt đối không đứng lên. Cho dù là tấm ván gỗ trên xe ngựa lạnh như băng, Dịch Áo cũng có thể ngồi bình thản trên đó, phẳng phất như phía dưới chính là một tấm da thú mềm mại vậy.

Vùng quê lại khôi phục bình tĩnh, ngoại trừ tiếng xe ngựa cộc cạch chỉ còn lại tiếng gió gào thét. Có câu nói gió lạnh như dao nhưng Dịch Áo không có cảm giác gì cả, kể từ khi hắn dựa theo phương pháp ghi trong Thần Điển hấp thu Phong nguyên lực, thể chất hắn đã phát sinh biến hóa rất lớn, cho dù nhiệt độ thấp, thời tiết thay đổi thất thường cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Qua một lúc lâu lại có một trận tiếng vó ngựa dày đặc truyền đến cắt đứt Dịch Áo suy nghĩ.

Năm con tuần mã màu lông đồng nhất từ bên cạnh xe ngựa Dịch Áo xẹt qua, lúc này đám kỳ sĩ cũng lười nhìn Dịch Áo, chỉ phóng qua trực tiếp biến mất ở nơi xa.

Song đó không phải là kết thúc, gần hai giờ sau Dịch Áo thấy được hơn trăm tên võ sĩ, những người này cũng một bộ dạng vội vàng, toàn thể đều nhắm hướng Đông, chính là phương hướng Đồi Tháp trấn lao tới.

Dịch Áo bắt đầu do dự, có nên thay đổi lộ tuyến hay không? Nếu như phát sinh tình trạng gì, trên trăm tên võ sĩ tạo thành chiến đoàn không phải là chuyện đùa, lỡ may hắn bị dính lú tiển vào chuyện đó thì không tốt. Nhưng nơi này chỉ có một con đường, chẳng lẽ quay trở lại trang viên? Lỡ may đụng mặt các võ sĩ Tác Phỉ Á phải ra tìm hắn, lúc đó lại càng không ổn. Nếu muốn chạy đường vòng thì hai bên là khu hoang dã, xe ngựa không có biện pháp thông hành, chỉ có thể xuống xe dùng hai chân của mình bò ba. Dịch Áo đã lười quen rồi, vừa nghĩ tới việc tự mình chạy xuyên khu hoang dã hắn liền cảm thấy nhức đầu.

Suy nghĩ trong chốc lát, Dịch Áo ra quyết định không thay đổi phương hướng, tiếp tục đi tới Đồi Tháp trấn.

Qua thêm chừng nửa giờ, vòng qua một sườn đồi, phía trước Dịch Áo xuất hiện một dải đất gồ ghề, mấy gò đất này không cao. Nếu dùng chân leo lên sẽ không tốn hơn mười phút, nhưng vấn đề là phía trên gò đất

cây cối mọc rậm rạp, đá núi lởm chởm khó đi, người có thể đi qua, ngựa cũng miễn cưỡng leo được, nhưng xe không hề có hi vọng.

Ở giữa gò đất có một lối đi, thoạt nhìn giống như một lỗ thủng lớn, trong tình huống bình thường đủ để năm chiếc xe ngựa song song chạy qua, thế nhưng hiện tại lại bị người ta ngăn cản đến mức nước chảy không lọt.

Nói thật ra, đó là hai nhóm người đang giằng co với nhau, ở giữa là vài chiếc xe ngựa chở đầy hàng hóa, trên mặt đất còn có mấy cỗ thi thể và đao kiếm rơi rớt.

Nhìn tình hình tựa hồ là do chia của không đều dẫn đến tranh chấp, không khí trong sân khá khẩn trương, nhân mã hai phe đã bật kiếm giương cung hết sức căng thẳng. Địch Áo vừa xuất hiện lập tức đưa tới mọi người chú ý, đại đa số ánh mắt mang theo mùi vị cảnh giác, chỉ có một người là ngoại lệ.

Người này Địch Áo đã gặp qua, chính là gã thanh niên dũng mãnh mới thấy hai giờ trước. Mạt Khắc nhìn thấy Địch Áo bỗng nhiên lộ ra thần sắc mừng rỡ, bước nhanh lên nghênh đón Địch Áo, cười vang nói: “Người tới hơi chậm đó.”

Địch Áo nhú nhú mày cho xe ngựa ngừng lại, bộ mặt nghi ngờ nhìn sang Mạt Khắc. Nếu nói vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích. Địch Áo có thể khẳng định gã Mạt Khắc này muốn tạo áp lực cho phe bên kia mới làm ra bộ dạng quen thuộc. Nhưng tình cảnh trước mắt hình như là bọn hắn đang đánh cướp thương đội, chẳng lẽ toàn bộ đám người này đều là thổ phỉ?

“Huynh đệ, phối hợp một chút, sau khi chuyển thành công ta phân cho người một thành.” Mạt Khắc đi tới cạnh Địch Áo hạ thấp giọng nói, lại còn nhiệt tình vỗ vỗ bả vai Địch Áo, sau đó lớn tiếng hỏi: “Đám người Lao Luân Tư đâu rồi, chừng nào đến? Các người không phải cùng nhau tới hả?”

Thật ra Địch Áo rất muốn nói: “Ta chỉ vừa vắn đi ngang qua nơi này mà thôi, không có một chút quan hệ với tên này.” Thế nhưng lời nói ra đến khóe miệng liền nuốt trở vào, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù hắn phối hợp hay không nhất định sẽ đắc tội một phe trong đó, quả thực là một trận tai bay vạ gió mà.

Trong nháy mắt Địch Áo đã cho ra lựa chọn, nếu như lên tiếng phủ nhận bên phía Mạt Khắc khẳng định ghi hận trong lòng, còn bên kia cũng không thấy được thiện ý của mình. Như vậy đàm lao thì phải theo lao, ít nhất sẽ có một phe trong đó cảm kích đối với mình, về phần một thành tang vật kia, Địch Áo không có đặt ở trong lòng.

“Bọn họ trên đường gặp phải một vài phiền toái, sắp sửa đến rồi.” Địch Áo nói vô cùng bình thản.

Mạt Khắc trực tiếp ngây ngốc, ngay sau đó ngửa mặt lên trời cười to: “Phiền toái? Khắc Lý Tư bình nguyên còn có người dám tìm chúng ta gây phiền phức?”

Địch Áo biểu hiện ra ngoài Mạt Khắc dự liệu, vốn chỉ muốn Địch Áo phối hợp một hai câu là được, diễn trò để phe đối diện cho rằng bọn họ thật sự có viện quân. Đây là hành động Mạt Khắc kẹt lăm mới nghĩ ra, nếu không làm như vậy, nhóm hàng hóa ngày hôm nay bên phía Mạt Khắc nhiều nhất chỉ có thể chiếm lấy ba thành. Kết quả này Mạt Khắc không thể tiếp nhận, bởi vì ngay từ nửa tháng trước bọn họ đã theo dõi thương đội này rồi.

Giặc cướp đối xử với nhau có một quy củ bất thành văn, nếu như hai phe hoặc là nhiều phe cùng nhắm vào một thương đội, vậy thì phe thứ nhất phát hiện thương đội sẽ được ưu tiên lên trước. Đây là ước định ẩn nhằm tránh khỏi trường hợp tàn sát lẫn nhau. Dĩ nhiên, một đám côn đồ dựa vào cướp bóc để sống không thể nào vĩnh viễn chung đụng hòa bình, cũng không ít đoàn giặc cướp lớn thâu tóm phe quy mô nhỏ hơn. Nhưng một khi hai phe có thực lực tương đương nhau, nếu như ở giữa không có thâm thù đại hận, bình thường bọn họ sẽ không dễ dàng phát sinh xung đột.

Người có thể trở thành cao tăng trong đám giặc cũng không phải là ngu ngốc, bắt luận là cướp sạch thương đội hay là công kích nhóm cướp khác, trước khi động thủ ít nhất phải có tám phần nắm chắc. Hành động giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm sẽ không có ai đi làm, bằng không kết quả của người chỉ có một, đó là bị những nhóm cướp khác nuốt gọn.

Sở dĩ phát sinh cục diện giằng co là vì thủ hạ Mạt Khắc chịu trách nhiệm theo dõi thương đội xuất hiện vấn đề. Đại khái là chuyện làm ăn này xem như nằm gọn trong túi rồi, tên kia nhất thời cao hứng uống rượu quá nhiều, đến lúc hẩn tỉnh lại đuổi theo thương đội thì phát hiện đã có đám cướp khác ở đó.

Vì thế, sau khi cường chế người của thương đội rời đi, hai phe giặc cướp bắt đầu tranh giành rùm beng cả lên, tiêu điểm tranh luận đơn giản là phe nào được chia nhiều hơn. Tình huống như thế trước kia cũng có tiền lệ, đó là căn cứ số lượng nhân mã song phương để xác định, thật bất hạnh là ở chỗ bên phía Mạt Khắc ít người hơn hẳn phe kia.

Đang tranh chấp không xong, trong đầu Mạt Khắc bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhớ lại lúc trước gặp phải người thiếu niên kia, cho nên hắn bịa ra một cảnh tượng giả dối nhằm lừa gạt đối phương.

“Bốn thành đã không ít rồi, đây là ta xem trên tình cảm mọi người quen biết đã lâu. Thang Mỗ, ngươi phải học cách biết đủ.” Lúc đó Mạt Khắc nói như thế, giọng nói rất là lạnh nhạt.

Thủ lĩnh phe đối diện tên là Thang Mỗ ngẩn người ra một lúc, sau đó làm như nghe được một câu cực kỳ buồn cười, hắn cười ngửa tới ngửa lui nói: “Ha ha... Mạt Khắc, ngươi biết mình đang nói cái gì không? Ngươi đang ám chỉ ta đó hả? Hắn là ngươi muốn tăng thêm một thành đây? Ha ha...”

Nhìn thấy Thang Mỗ cười nhạo, Mạt Khắc chẳng những không có thẹn quá thành giận, ngược lại cũng cười theo: “Nếu như ngươi muốn phân cho ta thêm một thành cũng được, ta tin tưởng Lao Luân Tư sẽ rất cao hứng.”

Tiếng cười càn rỡ của Thang Mỗ lập tức dừng lại, phảng phất như đột nhiên bị người ta bóp cổ vậy: “Lao Luân Tư nào?”

“Còn là ai nữa đây? Không phải là ngươi đã gặp rồi sao?” Mạt Khắc nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Thang Mỗ trắng bệch, nói: “Chuyện này có quan hệ gì với Lao Luân Tư?”

“Đương nhiên là có quan hệ, lần này mua bán là lẽ ra mất ta đưa cho Lao Luân Tư.” Mạt Khắc thở dài rồi tiếp tục nói: “Ta từng nói cho ngươi biết rồi đó, ta chuẩn bị theo Lao Luân Tư làm một vụ.”

Thang Mỗ tự nhiên khát khô cổ họng, đây không phải là tin tức tốt đối với hắn. Lao Luân Tư cũng là thủ lĩnh giặc cướp, trước kia thực lực mọi người không thua kém bao nhiêu, cũng không có lui tới gì hết. Thế nhưng mấy năm gần đây, Lao Luân Tư không biết từ nơi nào thu nạp được một nhóm võ sĩ, thậm chí trong đó còn có Quang Mang võ sĩ, tên này đã liên tiếp tóm thâu mấy phe ăn cướp cỡ nhỏ rồi. Trong lúc nhất thời toàn bộ giặc cướp trên Khắc Lý Tư bình nguyên cảm thấy vô cùng bất an.

24. Chương 24: Chia Của.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 24: Chia của.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Quyền lực rất dễ dàng làm cho người ta hăm sâu vào trong đó, không thể nào tự kiềm chế được. Người xưa có câu ‘thà rằng làm cỏ hoang ngoài đồng cỏ chứ không làm đuôi phượng hoàng’, áp dụng cho mấy tên thủ lĩnh giặc cướp này là rất đúng. Bọn hắn đã quá quen với cuộc sống suốt ngày vênh mặt hất hàm sai khiến thuộc hạ, vì thế rất khó mà cam tâm tình nguyện cúi đầu thần phục những người khác. Mọi người cũng biết liên hiệp ở chung một chỗ là chuyện tốt, nhưng lại không nỡ rời khỏi cái ghế lãnh đạo kia. Cũng vì thế cho tới bây giờ Khắc Lý Tư bình nguyên không giặc cướp quy mô lớn xuất hiện, có lẽ đã từng xuất hiện những cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, không chịu được bao lâu sẽ phải sụp đổ. Là bởi vì hai chữ ích lợi mà thôi, nếu như xuất hiện giặc cướp quy mô lớn sẽ ảnh hưởng đến quyền lợi và địa vị của Bá tước đại nhân. Ngay sau đó quân chính quy trang bị đến tận rằng sẽ xuất động, đám cướp vốn đánh không lại trốn cũng không thoát, cuối cùng chỉ có nước bị tiêu diệt.

Chẳng lẽ Lao Luân Tư muốn chinh hợp tất cả giặc cướp trên Khắc Lý Tư bình nguyên? Thang Mỗ khó thể tin nổi chuyện này.

Còn có một nguyên nhân khiến cho Thang Mỗ sinh nghi, đó là hắn rất hiểu Mạt Khắc, cái tên này tuyệt đối là con lừa bướng bỉnh chưa bao giờ phục ai, vì sao đột nhiên cúi đầu với Lao Luân Tư rồi?

“Rất khó tin tưởng, đúng không?” Mạt Khắc nhún vai: “Không sao, một lát nữa người sẽ thấy Lao Luân Tư, bọn họ đang đi tới đây.”

“Được rồi, nếu như thật sự là Lao Luân Tư tới, vậy thì cứ làm theo lời người.” Thang Mỗ nửa tin nửa ngờ nói. Ngụ ý là nếu Lao Luân Tư không có xuất hiện, như vậy ta vẫn lấy đi bảy thành hàng hóa.

Địch Áo xuất hiện ở trước mặt bọn cướp dưới tình huống như vậy.

“Mạt Khắc, vị huynh đệ kia có phải..” Khẩu khí Thang Mỗ hết sức thân thiện, tựa hồ hắn đã tin hơn phân nửa lời Mạt Khắc nói, cho nên mới hạ thấp tư thái.

“Ha ha, để ta giới thiệu một chút, vị này là Thang Mỗ, danh hiệu ‘Mập Mạp’, vị này là...” Mạt Khắc còn đang suy nghĩ nên gọi Địch Áo thế nào mới tốt đã bị một thanh âm cắt đứt.

“Địch Áo.” Địch Áo cười cười mị mị, nếu như nói đến khả năng nắm giữ nguyên lực trong tay, có lẽ hắn vẫn chưa được xuất chúng/ Nhưng nói đến sức quan sát nhìn người đoán việc thì những người khác vô mong ngựa cũng chạy không lại hắn. Tên trùm thổ phỉ có danh hiệu ‘Mập Mạp’ hô hấp dần chậm lại, da thịt nơi huyết thái dương khẽ rung động. Việc này chứng minh mạch máu phía dưới đó đang nhảy lên với tần số cực nhanh, ánh mắt hắn phiêu hốt vô chừng né tránh tầm mắt người khác. Hắn là lo lắng lộ ra sơ hở khiến cho người khác cảnh giác.

“Địch Áo?” Thang Mỗ thay đổi khẩu khí, hình như đang chất vấn Địch Áo: “Tại sao ta chưa nghe nói qua về người?”

“Chuyện người chưa từng nghe còn rất nhiều.” Địch Áo hơi nhếch khóe miệng lên, nhìn qua đúng là có hàm xúc ý tứ mười phần châm chọc. Việc đã đến nước này không thể nào biến thành việc thiện rồi, đánh thì cứ đánh đi, không thành vấn đề. So sánh với nhóm hộ vệ Tác Phỉ Á, hai đám cướp này rõ ràng thấp hơn mấy bậc, lực lượng nồng cốt là do các Thiên Phú võ sĩ tạo thành, chỉ cần hắn cảnh giác một chút không để bị lâm vào tình cảnh vây công, những người này không có cách nào xúc phạm tới hắn được.

Không đợi Thang Mỗ nổi giận, một hán tử khôi ngô đứng ở phía sau hắn đã kìm nén không được, mạnh mẽ tung người lẳng không lao về phía Địch Áo, miệng mắng to: “Con thổ nhố chết tiệt kia, có biết đang nói chuyện với ai...”

Lời còn chưa dứt thì một tiếng nổ lớn vang lên, thân hình hán tử khôi ngô dùng tốc độ còn nhanh hơn bay ngược trở về. Có lẽ gã hán tử khôi ngô này muốn nói nhiều hơn, nhưng hắn không có cơ hội mở miệng nữa. Mạt Khắc và Thang Mỗ nhìn thấy rất rõ ràng, khi gã hán tử khôi ngô bổ nhào tới đồng thời Địch Áo cũng động, tốc độ nhanh gấp mấy lần gã hán tử khôi ngô kia.

Thang Mỗ ngăn cản không kịp chỉ có thể trở mắt nhìn Địch Áo tung cước đá lên trên lồng ngực gã võ sĩ kia. Tiếp theo Địch Áo mượn lực phản chấn trở mình trên không trung bay về vị trí cũ, không hề sai lệch một tí nào, phẳng phất như hắn vẫn ngồi ở chỗ đó chưa từng di động qua.

Đợi đến lúc Địch Áo ngồi lại trên xe ngựa, gã hán tử khôi ngô mới rơi xuống mặt đất, vùng giữa ngực và bụng bị lún sâu một lỗ, không biết đã đứt bao nhiêu khúc xương, khóe miệng không ngừng trào bọt máu, mắt thấy là không sống nổi.

Thang Mỗ không khỏi hít sâu một hơi lạnh, không có ai rõ ràng hơn hắn thực lực của tên thủ hạ này. Mặc dù chỉ mới đột phá Chân Tri Luân Thiên trở thành Phú võ sĩ cấp một, nhưng thực lực trong nhóm đồng bạn đã là siêu quần bạt tụy. Bởi vì tên này không tới mười tuổi đã sinh sống trong đám cướp rồi, kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú. Thang Mỗ không thể nào nghĩ tới đối phương trong chớp mắt đã giết chết một tên thuộc hạ. Cho dù ở trên đại lục có rất nhiều người làm được chuyện này, nhưng những người đó tuyệt đối không nên xuất hiện tại Khắc Lý Tư bình nguyên, không nên xuất hiện ở chỗ này.

Mạt Khắc đứng ở một bên cũng mở to hai mắt nhìn, hắn lẳng lặng đánh giá lại Địch Áo. Mặc dù hắn cũng có thể giết chết gã hán tử khôi ngô này, nhưng không có cách nào xử lý gọn gàng như Địch Áo được.

Đám người sau lưng Thang Mỗ nhất thời xôn xao, đồng bạn chết thảm đã khơi dậy hung tính trong người bọn chúng. Ánh mắt tất cả mọi người lộ ra hung quang gắt gao ngó sang Dịch Áo. Lúc này chỉ cần Thang Mỗ ra lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ nhào tới xé Dịch Áo thành mảnh nhỏ.

Thế nhưng Thang Mỗ không nói một lời, chẳng qua là kinh ngạc nhìn thi thể thủ hạ, giờ phút này Thang Mỗ đã hoàn toàn tin lời Mạt Khắc. Bởi vì ở trong trí nhớ của hắn, đám thủ hạ Mạt Khắc tuyệt đối không có nhân vật nào biến thái như vậy.

Hắn nhớ tới lời đồn đãi nghe lúc trước, những năm gần đây Lao Luân Tư thu nhận một nhóm Thiên Phú võ sĩ, trong đó thậm chí còn có Quang Mang võ sĩ. Mặc dù nhìn Dịch Áo có vẻ quá trẻ tuổi, nhưng chỉ có như vậy mới có khả năng giải thích được lời đồn đó.

Cho dù là Thiên Phú võ sĩ cấp mười, ở trong tình huống chiến đấu chính diện lập tức giết chết Thiên Phú võ sĩ cấp một cũng có chút khó khăn. Còn Quang Mang võ sĩ lại khác hẳn, ở giai đoạn này hàm lượng nguyên lực đã cao hơn mấy chục lần, còn có thể sử dụng các loại bí kỹ, hoàn toàn có thể trong nháy mắt kết thúc trận chiến đấu.

Ánh mắt Thang Mỗ xẹt qua cổ thi thể, càng lúc hắn càng tin chắc phán đoán của mình.

Trên thực tế, thực lực Dịch Áo không có cường đại như Thang Mỗ nghĩ, hắn mới vừa trở thành Thiên Phú võ sĩ căn bản không thể thi triển bí kỹ. Thế nhưng lực chiến đấu cao thấp lại không có cách nào phán định một cách đơn thuần, bởi vì tình huống của Dịch Áo có chút đặc thù. Mười mấy năm tu luyện chưa từng gián đoạn giúp cho Dịch Áo tích lũy lượng nguyên lực khổng lồ, đồng thời thân thể hắn cũng được nguyên lực rèn luyện rất tốt. Dịch Áo có thiên phú thuộc tính là gió, từ đó trực tiếp tạo thành kết quả chính là tốc độ Dịch Áo đạt đến mức độ kinh người, thậm chí không thua kém Quang Mang võ sĩ bao nhiêu.

Tuổi tác và tướng mạo Dịch Áo rất dễ dàng làm cho người ta khinh thị, thật ra gã hán tử khô ngô kia chỉ có ý giáo huấn tên thanh niên càn rỡ này một chút. Trong mắt hắn chuyện này hẳn là đơn giản như chim ưng bắt gà con vậy thôi. Đáng tiếc Dịch Áo không phải là gà con, hắn cũng không phải chim ưng, khi Dịch Áo xông tới hẳn thậm chí không có khả năng chống đỡ.

Dịch Áo lợi dụng tốc độ cao của mình và đà lao tới của gã hán tử khô ngô tạo nên lực phá hoại cực mạnh, chỉ cần một kích là mất mạng, không hề uớt át bản thủ chút nào.

Thang Mỗ còn phát hiện một chi tiết, đó là bên cạnh Dịch Áo không có bất kỳ thanh vũ khí nào. Điều này hiển nhiên không hợp với lẽ thường. Trên Khắc Lý Tư bình nguyên, ngay cả một đứa con nít cũng biết khi ra cửa phải cầm lên một con dao để phòng ngừa bị dã thú tập kích. Dạng võ sĩ gì không cần mang theo vũ khí? Phải là Quang Mang võ sĩ cấp năm trở lên, bước đầu sở hữu kỹ xảo và thực chất hóa nguyên lực, có thể thuần thực buông thả bí kỹ. Đối với loại võ sĩ này, có vũ khí cũng được mà không có cũng không sao, không thể ảnh hưởng đến lực chiến đấu của bọn họ.

“Được rồi...” Thang Mỗ ngăn cản đám thủ hạ đang định gây chuyện, hít sâu một hơi rồi nói với Mạt Khắc: “Xem ra người thật sự có ý định đi theo Lao Luân Tư, vậy thì theo lời người vừa mới nói...”

“Không thành vấn đề.” Mạt Khắc mỉm cười nói: “Ta từ trước đến giờ nói lời giữ lời, bốn thành đã không phải ít.”

Thang Mỗ gật đầu chuẩn bị đáp ứng, kết quả này không phải là quá xấu, cuối cùng đã có thể tìm về một điểm thăng bằng. Hắn mới vừa tổn thất một thuộc hạ tâm phúc, Thang Mỗ khổ sở đau lòng muốn chết, nếu như bây giờ Mạt Khắc lại cố ý gây sự nói ra điều kiện quá đáng, sợ rằng Thang Mỗ không khống chế được bản thân mở màn huyết chiến ngay lập tức.

Nhưng khi Thang Mỗ nhìn qua Dịch Áo liền phát hiện Dịch Áo đang khề nhừu mày, tựa hồ có chút bất mãn đối với hai chữ ‘bốn thành’, phát hiện này khiến cho tim Thang Mỗ nhảy chậm một nhịp, hắn có cảm giác không tốt.

Thật ra Dịch Áo chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi, đối phương rõ ràng đã nổi giận rồi. Mạt Khắc thân là trùm thổ phỉ, chắc chắn phải giữ gìn thể diện mới đúng, tại sao hắn còn phải chủ động phân bốn thành tang vật cho đối phương?

25. Chương 25: Thu Hoạch Nguy Hiểm.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 25: Thu hoạch nguy hiểm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đối với quy củ của đám giặc cướp, Dịch Áo tự nhiên không hiểu được. Nhưng bất kỳ một quy củ nào xuất hiện, cho dù là quy củ bất thành văn đều có ý nghĩa đặc thù của nó.

Có câu nói người chết vì tiền, chim chết vì gạo, những tên này bị vây trong tầng dưới chót nhất của xã hội mới đi đến Khắc Lý Tư bình nguyên hoang vu kiếm cơm, ăn bữa nay lo bữa mai, kiếm sống trên đầu đao liếm máu. Bọn hắn chỉ cầu được ăn no mặc ấm, cơm áo không lo mà thôi. Mặc dù rất nhiều người trong đó đã từ bỏ ước nguyện ban đầu, bởi vì bạo lực sẽ mang đến cho người một loại khoái ý.

Nếu như có một đám cướp có tâm tư chiếm đoạt toàn bộ hàng hóa làm của riêng, mà không suy nghĩ đến những đám cướp khác. Vậy thì không qua thời gian bao lâu, căn bản không cần quân đội tới tiêu diệt, đám giặc cướp đó tự nhiên bị đồng đạo tìm đến chém giết, tất cả cũng chỉ vì kiếm cơm mà thôi.

“Quên đi...” Thang Mỗ thở dài một hơi, đột nhiên có cảm giác mình đã già rồi, trên mặt nở nụ cười trái với lương tâm: “Theo người nói chẳng lẽ ta là người không hiểu quy củ hay sao? Nếu nhóm hàng này các người phát hiện trước, ta đây chỉ lấy ba thành là được.”

Mặt Khắc ngạc nhiên nhìn Thang Mỗ, hắn đã hơi hồ đồ rồi, tên này hổng nào rồi hả? Tiền tới tay lại không lấy? Song Mặt Khắc chợt phát hiện Thang Mỗ đang nói chuyện với mình nhưng ánh mắt thủy chung vẫn nhìn Dịch Áo ở bên cạnh. Hắn không khỏi trầm tư suy nghĩ nhìn sang Dịch Áo, hồi lâu vẫn im lặng không nói một lời.

Dịch Áo bị hai người nhìn đến phát ngứa, hắn không quan tâm kết quả chia của, dù sao cũng không có quan hệ gì tới hắn. Giờ phút này hắn đang ngồi an ổn trên cang xe, từ trong lòng ngực lấy ra một túi thịt bò, bình thản bỏ vào trong miệng từng miếng nhỏ.

Thấy Dịch Áo không có dị nghị thì Thang Mỗ thở phào nhẹ nhõm. Kết quả này hắn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nội tâm Mặt Khắc lại sung sướng như điên, liều mạng đè nén tâm tình không dám biểu lộ ra ngoài. Còn Dịch Áo không có một tia giác ngộ của người trong cuộc, chỉ lo nhai kỹ nuốt chậm thịt bò, tựa hồ thứ hắn đưa vào trong miệng là cao lương mỹ vị hiếm có trên đời vậy, bộ dạng cẩn thận đến mức kỳ lạ.

Bộ dạng này rơi vào trong mắt Thang Mỗ tự nhiên hiểu thành khinh thị đối với mình. Thế nhưng, ngay cả tiền trong túi áo hắn cũng có thể dứt khoát ném ra, loại nhục nhã nho nhỏ này Thang Mỗ tạm thời nhẫn nhịn, chẳng qua là trong lòng hắn đã hận Dịch Áo tới cực điểm.

Vận khí của Dịch Áo hình như không tốt lắm, chẳng những vô duyên vô cớ bị đẩy vào bên trong đám giặc cướp phân tranh, lại còn bị người ta oán hận nữa chứ, một mối thù cứ thế tự nhiên sinh ra.

“Vậy cứ làm như thế, các vị, ta đi trước một bước.” Thang Mỗ cố nặn ra nụ cười chào hỏi hai người, sau đó suất lĩnh thủ hạ mang theo ba thành hàng hóa rời đi.

“Cám ơn người anh em.” Đưa mắt nhìn Thang Mỗ rời đi, Mặt Khắc xoay người lại thành khẩn cảm ơn Dịch Áo.

“Tạ ơn thì không cần.” Dịch Áo thở dài và ngừng động tác nhai thịt, cẩn thận gói kỹ thịt bò lại rồi bỏ vào trong ngực. Bộ dạng cực kỳ trân trọng này làm cho Mặt Khắc buồn cười, chỉ là hắn ngại không dám cười thành tiếng, nhịn cười đúng là quá khổ cực rồi.

“Ta bây giờ có thể đi chưa?” Làm xong hết thấy những điều đó, Dịch Áo mới ngẩng đầu sang hỏi Mặt Khắc.

“Dĩ nhiên là được!” Mặt Khắc vội vàng cười nói, sau đó để cho đám thủ hạ đạo tặc mang tới hai chiếc xe ngựa: “Huynh đệ, những thứ này là của người.”

Nhìn hai cỗ xe ngựa chất đầy hàng hóa, Địch Áo vô cùng bất đắc dĩ nói: “Người dự định để ta tự mình dẫn theo ba chiếc xe ngựa lên đường hả? Nếu như trên đường không có người tới cướp, ta đây sẽ cảm thấy không thể nào tin tưởng nổi nha!”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Mạt Khắc cười lên sảng khoái, nói: “Người muốn đi đâu? Chúng ta đưa người đi.”

“Người tiền?” Địch Áo đỏ khốc đỏ cười nói: “Lão huynh à, rốt cuộc người là cướp hay là hộ vệ đây?”

Lúc này một người thanh niên thân hình thanh tú, chẳng qua không biết tại sao trên mặt lại bôi đầy nhọ nôi bu lại gần, nói: “Ca ca, tên này người tìm thấy ở đâu vậy?”

Thanh âm người trẻ tuổi này như chim hoàng oanh gáy sáng, thanh thúy dễ nghe dị thường. Địch Áo không khỏi ngẩn ra, đây rõ ràng là thanh âm nữ tử mới đúng.

“Vì sao nói như thế hả? Không biết lớn nhỏ.” Mạt Khắc giả vờ giận dữ mắng người tuổi trẻ kia, rồi mới cười nói với Địch Áo: “Đây là Na Già, muội muội ta, vì ta nuông chiều thành hư rồi, huynh đệ người đừng trách.”

Địch Áo gật đầu không nói gì, cho dù ở chỗ nào nữ nhân xinh đẹp đều là tài nguyên khan hiếm, nhất là địa phương hoang vu như Khắc Lý Tư bình nguyên. Trên căn bản không có nữ nhân có can đảm một mình một ngựa xuất hành, làm như vậy chính là sáng tạo cơ hội cho những tên sắc đảm ngấp trời mà thôi.

Cô bé tên Na Già kia cố ý che dung mạo lại, từ đó có thể đoán được diện mạo nàng hẳn là không xấu. Nhất là thân ở trong đám ăn cướp này, cho dù ca ca của nàng là thủ lĩnh, nhưng nàng ngày ngày trang điểm xinh đẹp, ăn mặc cầu kỳ sẽ khó bảo toàn sẽ không có vài tên giống được chịu không nổi kích thích nhắm mắt làm bậy.

Dĩ nhiên, nếu như Na Già vô lực vô cùng xuất chúng thì hoàn toàn khác, khi lựa chọn tính mạng và dục vọng, tin tưởng rằng tuyệt đại đa số người bình thường sẽ cho ra lựa chọn sáng suốt nhất.

“Có gì đặc biệt hơn người chứ...” Na Già ra vẻ tức giận quay đầu nhìn sang chỗ khác, nhỏ giọng lầm bầm, vẫn không quên liếc Địch Áo một cái.

“Huynh đệ, nói thật với người vậy, nếu như không có người hỗ trợ nhóm hàng này ta tối đa chỉ có thể giữ được ba thành. Cho dù bây giờ phân cho người một thành, ta cũng vẫn còn lời chán, người đừng có khách khí.” Nếu như nói trước đó Mạt Khắc chỉ muốn lợi dụng Địch Áo, thì bây giờ hẳn thật sự muốn kết giao với Địch Áo.

Nhưng một việc Mạt Khắc không nghĩ tới chính là Địch Áo vẫn lắc đầu cự tuyệt, loại thái độ xem kim tiền như cặn bã này nhất thời đưa tới Na Già hiểu kỳ, trên đời còn có loại người ngu ngốc như thế này? Tiền tới tay còn không lấy?

Địch Áo không biết mình mới vừa thoát khỏi danh hiệu ngu ngốc, bây giờ lại bị người ta âm thầm gán trở lại lần nữa. Thật ra hẳn là ngại phiền toái, không thể nào mang theo hai xe hàng hóa lên đường được, sớm muộn gì phải xử lý sạch. Chuyện này liên quan đến vấn đề tang vật, lại còn phải làm sao để rửa sạch đồng tài vật lai lịch không trong sạch này nữa. Ở trong bất kỳ thế giới nào đây vẫn là một môn học vấn cao thâm, Địch Áo đơn giản là lười lãng phí tinh lực vào chuyện này.

“Lão đại, người nhìn đây là cái gì?” Vào lúc này một gã đạo tặc hưng phấn chạy tới, trong tay đang cầm một cái hộp nhỏ màu đen, thì ra trong lúc vô tình hắn phát hiện góc nhỏ ẩn mật bên trong xe. Trong đó chẳng những cất giấu châu báu, còn có cái hộp không mở được này.

Có thể ở chung một chỗ với đồng châu báu đã chứng minh rằng đồ vật trong cái hộp nhất định rất quý giá.

Mạt Khắc nhận lấy cái hộp thử xem xét một chút, nhưng suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không thể mở ra, hẳn không khỏi kỳ quái lắm lắm: “Đây là cái đồ quỷ gì chứ, vì sao mở không ra?”

Na Già cũng hứng thú đưa tay giắt lấy, kết quả giống y như Mạt Khắc, cho dù là lắc hay đập cái hộp vẫn vững trãi như núi Thái Sơn. Na Già tức giận ném cái hộp xuống đất. “Phịch, cộp...” một tiếng va chạm vang lên, cái hộp vẫn bình yên vô sự và bắn lên cao cao, ngược lại tảng đá trên mặt đất lại xuất hiện vài vết rạn nứt.

Cái hộp vừa vắn bay đến trước mặt Dịch Áo, Dịch Áo thuận tay nhận lấy cái hộp, cầm trong tay mới phát hiện cái hộp làm bằng chất liệu rất kỳ lạ, không phải vàng không phải đá, đã cứng rắn lại còn mang theo vài phần mềm dẻo, khó trách có thể bật lên cao như vậy.

Cái hộp có kích thước vài tấc, phía trên không có bất kỳ vật trang sức nào, trên đó không hề có đường nổi, thoạt nhìn giống như là một khối sắt đúc cứng ngắt.

Bởi vì chưa từng thấy qua chất liệu này, cho nên Dịch Áo không thể phán định cái hộp này rỗng hay không. Thế nhưng nếu có đồ vật giấu ở bên trong, hẳn là phải có giá trị rất lớn.

Dịch Áo thử nhiều biện pháp vẫn không thể mở cái hộp ra, Mạt Khắc và Na Già nhìn thấy Dịch Áo chịu thua thì cười cười hả hê: “Quên đi, mở không ra thì vứt đi, ta thấy vật này căn bản là không mở ra được.”

Dịch Áo cười cười cúi đầu trầm tư, không phải hẳn thích để tâm vào chuyện vụn vặt, mà là hơi ngạc nhiên.

Dịch Áo bỗng nhiên nhớ tới một đoạn bí mật Ngõa Tây Lý từng nói cho hắn nghe khi giảng giải về nguyên lực. Danh như ý nghĩa, đây là một loại khóa phải dùng nguyên lực mới có khả năng mở ra, cái hộp này có nhiều chỗ tương tự với Ngõa Tây Lý miêu tả.

Loại khóa nguyên lực này từ lúc khởi nguyên cho đến ngày nay đã không còn biện pháp khảo chứng, cho dù lấy kinh nghiệm phong phú của Ngõa Tây Lý cũng chỉ biết một cách đại khái.

Trong tình huống bình thường, khóa nguyên lực dùng để phong ấn mảnh vỡ tinh thần, hoặc là những món đồ cực kỳ trọng yếu. Bất kể là cái trước hay sau đều gắn kèm nguy hiểm to lớn. Nếu như là mảnh vỡ tinh thần sẽ khiến cho võ sĩ cao cấp chú ý, thậm chí là điên cuồng. Nếu như là một vài bí mật đặc thù thì chủ nhân của nó chắc chắn không cho phép cái hộp rơi vào tay người khác. Có thể nói cái hộp này tương đương một tai họa không định giờ, trời mới biết nó ập xuống đầu vào lúc nào.

Giờ phút này, Dịch Áo đang nắm trong tay món đồ cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hắn mở miệng Mạt Khắc nhất định sẽ không cự tuyệt. Ở trong mắt Mạt Khắc, một cái hộp không mở ra được thì có ích lợi gì? Cho dù Dịch Áo không lấy, đoán chừng Mạt Khắc cũng sẽ vứt bỏ.

Dịch Áo hơi hơi khần trương, rốt cuộc là giữ hay là không giữ đây?

Dĩ nhiên Dịch Áo có thể nghĩ ra một phương pháp xử lý đơn giản hơn. Ví dụ như nhắc nhở Mạt Khắc cái hộp này hẳn là cất giữ vật phẩm rất trân quý rồi giao cho Mạt Khắc. Sau đó hắn lại tìm cơ hội giết người đoạt bảo xóa sạch dấu vết. Đến ngày sau chủ nhân tìm tới cửa cũng chỉ tìm Mạt Khắc gây phiền toái, không hề có liên hệ gì tới Dịch Áo.

Loại phương pháp này mặc dù âm độc nhưng lại có thể bảo vệ bản thân tốt nhất. Thế nhưng thái độ Mạt Khắc đối với hắn coi như không tệ, Dịch Áo luôn có hành vi và quy tắc riêng của mình. Người không phạm ta ta không phạm người. Ở tình huống trước mắt, mặc dù trong lòng có chút tham lam nhưng hắn không muốn hại ai.

Chốc lát sau Dịch Áo đã cho ra lựa chọn, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Hắn là không có ai biết mở vật này, người nói không sai, dứt khoát vứt đi.”

Vừa nói xong Dịch Áo tiện tay ném cái hộp vào bụi rậm ven đường.

Mạt Khắc nhún nhún vai mặc kệ, hắn và nhóm thủ hạ còn chưa có ý thức được, trong nháy mắt đó bọn họ đã dạo một vòng trước quầy môn quan.

Lúc này Mạt Khắc đã chuyển đề tài lên đồng hàng hóa, lần này Dịch Áo đành phải khước từ qua loa, sau đó dứt khoát thu nhận hai xe hàng hóa. Làm thế song phương đều vui vẻ, Mạt Khắc sẽ cao hứng vì kết giao được với Dịch Áo, còn Dịch Áo có thể nhanh chóng lên đường. Hắn không muốn dây dưa lâu dài với Mạt Khắc.

Trước khi đi Dịch Áo còn nhắc nhở Mạt Khắc một câu: “Gần đây nơi này không yên ổn lắm, hơn nữa một khi để cho Lao Luân Tư biết người lấy tên hắn giả danh lừa gạt, sợ rằng sẽ liên hợp với Thang Mỗ đối phó người. Nếu như có thể được thì người nên trốn đi.”

Mạt Khắc nhìn bóng lưng Dịch Áo đi xa, trong lòng không hiểu nhiều lắm. Khắc Lý Tư bình nguyên đã bao giờ yên ổn đâu chứ? Thang Mỗ và Lao Luân Tư liên hiệp lại? Nói đùa gì vậy, nếu quả thật dễ dàng liên hiệp như vậy, Đồi Thấp trần đã sớm biến thành lãnh địa của cường đạo rồi.

Dịch Áo không quan tâm Mạt Khắc có nghe theo khuyến cáo của mình hay không, hắn chỉ làm được nhiều đó mà thôi. Về phần cuối cùng Mạt Khắc sống hay chết đành phải nghe theo mệnh trời. Khi xe ngựa chạy được chừng mười dặm, Dịch Áo nhìn chung quanh xem không có ai rồi nhảy xuống xe, thân hình hắn như làn khói nhẹ phóng ngược về phương hướng cũ.

Rốt cuộc Dịch Áo đã trở về giải đất lúc trước, đúng như Dịch Áo dự đoán, đám người Mạt Khắc đã mang hàng hóa rời đi từ lâu rồi.

Dịch Áo trực tiếp lao vào trong bụi rậm, cẩn thận lục lọi một lúc sau mới tìm được cái hộp nằm dưới tảng đá. Đến lúc này Dịch Áo mới có thể buông lỏng tâm tình.

Không còn kịp suy nghĩ cẩn thận chu đáo, Dịch Áo không dám trễ nãi một phút nào, vừa lượm được cái hộp liền quay đầu chạy về chỗ xe ngựa. Dọc đường không có chạm mặt người nào, Khắc Lý Tư bình nguyên đúng là quá mức cô quạnh rồi. Dám hoạt động ở nơi hoang dã chỉ có thương đội và ăn cướp mà thôi.

Quay trở lại xe ngựa Dịch Áo thở phào nhẹ nhõm, trong đoạn thời gian ngắn này hắn giống như vừa trải qua một giấc mộng vậy, chỉ có cái hộp lạnh như băng trong ngực nhắc nhở hắn hết thảy đều là chân thật.

Xe ngựa vẫn chạy không nhanh không chậm, Dịch Áo chậm rãi nhắm hai mắt hồi tưởng lại toàn bộ quá trình. Sau khi xác định bản thân không có lưu lại bất kỳ sơ hở nào mới bắt đầu quan sát cái hộp trong ngực. Hắn thử điều động nguyên lực thăm dò, sau một lúc lâu rốt cuộc tìm được một lỗ thủng cực nhỏ, có thể tìm ra cái lỗ nhỏ này là nhờ hắn khống chế nguyên lực tinh chuẩn đến trình độ khủng bố. Nhưng hắn chỉ có thể làm được nhiều đó, muốn dò thêm một bước dò xét kết cấu nội bộ bên trong khóa nguyên lực thì thực lực trước mắt của hắn vẫn không đủ.

Bóng đêm dần dần buông xuống, cuối cùng Dịch Áo đã thấy được Đồi Thấp trần, trần nhỏ có một dãy tường rào thấp bé, đồ nát, khung cảnh tiêu điều hoàn toàn khác biệt với tiếng động ồn ào ở trong trần. Đồi Thấp trần nổi tiếng là nhờ điểm này, bên ngoài trần là vùng hoang dã mênh mông vô bờ, ở trong trần lại là ồn ào náo nhiệt, y như hai thế giới khác biệt vậy.

Trước kia Đồi Thấp trần không có sinh cơ bừng bừng giống như bây giờ, mà nó là một thế giới vô pháp vô thiên, cướp bóc, trộm cắp, thậm chí ám sát, đủ loại không khí không lành mạnh phủ lên cái trần nhỏ này. Cơ hồ mỗi ngày đều có người chết yểu nơi đầu đường, kể từ khi mười năm trước Mã Tát Nhĩ Đa xuất hiện, hết thảy mới bắt đầu thay đổi.

“Địa phương này do ta quản.” Đây là câu nói đầu tiên khi Mã Tát Nhĩ Đa bước vào Đồi Thấp trần, lúc ấy trong trần có chừng mấy ngàn người nhưng không ai dám tỏ vẻ phản đối. Bởi vì huy chương trước ngực Mã Tát Nhĩ Đa cho thấy thân phận của hắn, Quang Mang võ sĩ cấp mười. Mã Tát Nhĩ Đa chỉ cách Cực Hạn võ sĩ một bước ngắn, hắn tuyệt đối là tồn tại cường đại nhất trong phương viên vài trăm dặm quanh đây.

Cho dù là dân bản xứ Đồi Thấp trần hay là giặc cướp hoành hành phụ cận chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự phẫn nộ của mình. Thực lực Quang Mang võ sĩ cấp mười mạnh mẽ rõ ràng, hơn nữa Mã Tát Nhĩ Đa không phải đến đây một mình, ở phía sau hắn còn có mười mấy võ sĩ nữa. Mặc dù trên người không có đeo bất kỳ huy chương, nhưng từ khí thế là có thể nhìn ra được thực lực đám người này chỉ sợ cũng không thấp.

Một đội ngũ tinh nhuệ như vậy xuất hiện trong trần nhỏ vắng vẻ đúng là có chút khác thường, không có ai tin tưởng Mã Tát Nhĩ Đa đến nơi đây chỉ vì chiếm lĩnh Đồi Thấp trần.

“Ta là người làm ăn.” Thanh âm lạnh lẽo của Mã Tát Nhĩ Đa quanh quẩn trong Đồi Thấp trần: “Ta bắt kể các người là hạng người gì, là trộm hay là cướp cũng không có quan hệ tới ta. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, ở bên trong Đồi Thấp trần tốt nhất hành động theo quy củ một chút.”

Nghe đến đó những tên thổ phỉ sinh sống bằng cướp bóc âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mã Tát Nhĩ Đa biểu lộ ý tứ rất rõ ràng, đó là bắt kể các người ăn cướp ở đâu, chỉ cần không động thủ ở trong Đồi Thấp trần là được rồi, yêu cầu này cũng không tính quá đáng.

“Còn nữa...” Mã Tát Nhĩ Đa nhận lấy một lá cờ màu đen từ người phía sau, trung tâm lá cờ vẽ lấy một thanh đao nhỏ cong như sừng trâu, quỷ dị chính là chuôi đao có một bàn tay bằng xương trắng cầm lấy, cánh tay tái nhợt khô rạn, dưới khớp xương còn đang nhỏ xuống một giọt máu tươi đỏ sẫm. Toàn thể đồ án lộ ra khí tức âm trầm khiến cho người nhìn liền rét cả sống lưng.

“Phàm được cầm lá cờ này là đoàn xe của ta, muốn làm bằng hữu hay là địch nhân với ta, tự các người lựa chọn.”

Trong sân yên lặng như tờ, điểm này cũng không khó lựa chọn, không có ai nguyện ý trở thành kẻ thù của một vị Quang Mang võ sĩ cấp mười cả, trừ phi hấn ngại mạng mình quá dài.

Từ góc độ người ngoài cuộc để nhìn thì kết quả này có lẽ không tồi. Ngoại trừ Đồi Tháp trấn, Mã Tát Nhĩ Đa không có thay đổi gì khác, đám trộm cướp vẫn có thể hoành hành nơi hoang dã, thương đội lui tới vẫn được thăm hỏi đều đặn.

Một thời gian sau, số người ở nơi này thậm chí bắt đầu thích Mã Tát Nhĩ Đa rồi, bởi vì hấn làm cho Đồi Tháp trấn phồn vinh dần lên. Không chỉ là dân trong Đồi Tháp trấn có điều kiện sinh sống được cải thiện, ngay cả giặc cướp ở phụ cận cũng có một nơi an toàn rửa sạch tang vật. Dĩ nhiên, nếu thuận tiện còn có thể tiêu khiển thoải mái.

Về phần đoàn xe của Mã Tát Nhĩ Đa, trên thực tế không có đi qua chỗ này mấy lần, mấy tháng mới xuất hiện một lần, từ từ mọi người không hề quan tâm đến đội xe tọt cùng chuyên chở hàng hóa gì. Chỉ cần người không đánh chủ ý lên đội xe hàng, vậy thì Mã Tát Nhĩ Đa cũng không chủ động gây phiền toái cho người.

Nghe nói từng có một đám cướp không tin tà ra tay ngăn cản đoàn xe Mã Tát Nhĩ Đa, quá trình xảy ra không có ai biết được, nhưng kết quả là đám cướp cạn hơn bảy mươi người kia mai danh ẩn tích chỉ trong một đêm, phẳng phất như tan biến vào hư không vậy, sống không thấy người, chết không thấy xác. Từ đó về sau không còn người nào dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhiều lúc Mã Tát Nhĩ Đa sẽ ngồi trên tửu lâu phía đông trấn, vừa uống rượu mạch vừa chuyện phiếm với người khác, thái độ hiền lành giống như ông già hàng xóm vậy.

Địch Áo tiến vào Đồi Tháp trấn, nghênh đón hấn chính là một đôi mắt hứng thú từ trên tửu quán nhìn xuống. Thật ra Địch Áo không dễ bị người khác chú ý, ngay cả hai chiếc xe ngựa Mạt Khắc đưa cho hấn cũng lưu lại ở giữa đường rồi, hàng hóa cũng vứt bỏ hơn phân nửa, phần còn dư thì cất vào trong buồng xe, bởi vì hấn không muốn đụng tới phiền toái không cần thiết.

“Đi một mình?” Mã Tát Nhĩ Đa gắp chén rượu lên uống một hớp lớn, trong mắt tăng thêm phần kinh ngạc. Nhìn Địch Áo một thân phong trần mệt mỏi hấn là chạy đường xa tới đây, một gã thanh niên không biết trời cao đất rộng có lẽ đủ dũng khí xuyên qua Khắc Lý Tư bình nguyên. Nhưng đám giặc cướp, sói lang nơi đó không phải hạng hiền lành gì, hấn hiểu rõ ràng thế giới này tàn khốc như thế nào. Mã Tát Nhĩ Đa thường xuyên nhìn thấy hạng thanh niên gan dạ, nhiệt huyết như vậy.

Hấn nhìn không thấy dấu vết chiến đấu trên người Địch Áo, đây chính là vấn đề. Mã Tát Nhĩ Đa sẽ không cho rằng những cái đám cướp cạn kia đột nhiên lương tâm trời dậy, hướng chi mấy giờ trước Mã Tát Nhĩ Đa còn nghe nói phía tây trấn còn tụ tập hai đám cướp.

“Tiểu tử kia, có muốn đi lên uống một chén không?” Mã Tát Nhĩ Đa cười híp mắt nâng chén hỏi dò Địch Áo.

26. Chương 26: Tàn Sát Đạo Tặc.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 26: Tàn sát đạo tặc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo ngăn người kinh ngạc, mọi người ở trong Đồi Thấp trấn tốt như vậy sao? Hình như không hợp với lời đồn đãi, thế nhưng nhìn trang phục đối phương toát ra khí chất trầm ổn, hẳn là người rất có địa vị. Hiện tại hẳn còn có nửa xe hàng hóa cần phải thủ tiêu tang vật, sau khi giải quyết hết mới có thể tự do đi lại được. Trên thực tế Địch Áo muốn vứt bỏ hết tất cả hàng hóa, nhưng khi hắn đẩy ngã buồng xe mới đột nhiên tỉnh ngộ, hẳn từ trang viên ra ngoài lịch lãm lại quên mất một số loại vật phẩm cần thiết cho cuộc sống, cho nên hắn bây giờ cần mua hoặc trao đổi một vài vật dụng đó.

Mặc dù Địch Áo từng hưởng thụ cuộc sống mười mấy năm cơm đưa tới mồm quần áo dâng tới tận tay, nhưng khả năng tự lo tự sống vẫn phải có, lần trước liều mạng kiếm được một ít tang vật không thể hi sinh vô ích. Cho nên hắn lập tức thay đổi chủ ý, chọn lựa vài loại hàng hóa tương đối có giá trị giấu vào trong buồng xe.

“Người khỏe.” Địch Áo ngồi xuống đối diện Mã Tát Nhĩ Đa nhưng không có đụng vào ly rượu mạch trước mặt, bất luận là kiếp này hay kiếp trước, Địch Áo không có hứng thú với rượu.

“Nhìn dáng vẻ của người hẳn là lần đầu tiên tới Đồi Thấp trấn? Trên đường gặp phải phiền toái gì không?” Mã Tát Nhĩ Đa nhiệt tình hỏi.

“Cũng có vài phiền toái nhỏ, không thành vấn đề.” Địch Áo cười cười.

“Nói như vậy, ta có thể thay đổi cách nhìn đối với người rồi.” Mã Tát Nhĩ Đa tán thưởng nói: “Nếu đã đến Đồi Thấp, chính là bằng hữu của Mã Tát Nhĩ Đa ta, yên tâm, cho dù bên ngoài kia người đã làm gì, ở chỗ này người sẽ được an toàn.”

“Bất cứ chuyện gì?” Địch Áo nói.

Mã Tát Nhĩ Đa sừng sốt một lát, gật đầu nói: “Đúng thế, bất cứ chuyện gì.”

“Cảm ơn.” Địch Áo cười nói: “Ta tên là Địch Áo.”

Ngay lúc này, một cô gái tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, mặc y phục màu xanh đi lên lầu, sau khi đến gần mới nhẹ nhàng đặt một bình chất lỏng màu tím trước mặt Mã Tát Nhĩ Đa.

“Ha ha...” Mã Tát Nhĩ Đa sáng mắt lên, sau đó cầm cái bình lên, mở nắp ra, ngửi thật sâu một hơi.

“Ngài cần phải uống tiết kiệm, đây là lọ cuối cùng rồi. Đợt Mân Côi Lộ tiếp theo còn nửa tháng mới ủ xong.” Cô gái kia mỉm cười nói.

Tầm mắt Địch Áo quét qua người cô gái, dáng vẻ thùy mị coi như tạm được, làn da trên mặt hơi đen nhưng thoát nhìn khá nhu nhuận, dưới ánh trời chiều tỏa ra nét sáng bóng, vóc người linh lung đầy đủ, nên tròn thì tròn, nên lớn thì lớn. Hơn nữa, nàng mặc một cái quần mỏng kiểu cách khô gọt, phần lớn nữ nhân thích mặc quần dài phủ gót, đó là tượng trưng thực nữ. Còn nữ tử này quần ngắn lộ ra đầu gối mượt mà còn có non nửa bắp đùi trắng nõn, nhóm tửu khách khác cũng phải quay đầu lại nhìn ngó không thôi, từng ánh mắt tham lam ngó chừng nàng. Thế nhưng không có ai sửa bậy lung tung, hẳn là cổ kị Mã Tát Nhĩ Đa tồn tại.

“Ngã Lệ, Mân Côi Lộ năm nay ta bao hết.” Mã Tát Nhĩ Đa nói.

“Đây... không tốt lắm đâu.” Ngã Lệ vuốt tóc của mình, dáng vẻ phong tình vạn chủng liếc sang Địch Áo, gật đầu mang ý chào hỏi, sau đó nói với Mã Tát Nhĩ Đa: “Lữ điểm của ta không bán Mân Côi Lộ thì còn ai đến đây làm khách nữa? Ngài cho rằng mẹ con chúng ta năm nay ăn cái gì, uống gì nhaa..a?”

“Ta để người thua lỗ bao giờ chưa?” Mã Tát Nhĩ Đa cười nói: “Như vậy đi, một nửa tạm được rồi chứ? Năm nay ta đón rất nhiều khách, dù sao cũng không thiếu mấy thứ nhỏ nhặt.”

“Một lời đã định.” Ngã Lệ không có dây dưa trên vấn đề này mà nhượng bộ một bước: “Cùng lắm thì năm nay ta cực khổ một chút, ủ thêm vài đợt Mân Côi Lộ nữa vậy.”

“Buổi tối ta sẽ cho người mang tiền đặt cọc qua.” Mã Tát Nhĩ Đa nói.

“Nhìn ngài kìa, chẳng lẽ ta còn hoài nghi danh dự của ngài hay sao?” Ngã Lệ cười nói: “Đừng nhắc đến tiền đặt cọc, tuyệt đối không thiếu rượu cho ngài uống, yên tâm đi.” Nói xong Ngã Lệ xoay người đóng cửa đi tới thang lầu.

Ngã Lệ để lại ấn tượng cho Dịch Áo chính là ‘tạm được’, nhưng bóng lưng của nàng lại là ‘cực phẩm’ rồi, cái mông uyển chuyển đánh qua đánh lại mềm mại động lòng người, trong khoảnh khắc này những gã tửu khách trên lầu đều quên mất chén rượu trong tay, có kẻ trợn trắng hai mắt, có kẻ há to mồm, thậm chí còn có tên chảy nước dãi, thoát nhìn giống như là một đầu sắc lang chính hiệu.

“Ngã Lệ là quả phụ xinh đẹp nhất trong Đồi Thấp trần chúng ta.” Mã Tát Nhĩ Đa cười hì hì nói, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú Dịch Áo.

“À.” Dịch Áo đáp một tiếng: “Quả thật rất đẹp.”

Mã Tát Nhĩ Đa từ từ thu hồi nụ cười, lấy nhãn lực của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra được Dịch Áo rất đậm mật, không hề đặt mị lực của Ngã Lệ vào mắt. Chuyện này không nằm ngoài hai tình huống, một là xuất thân cao quý từng thấy qua đủ loại mỹ nữ, tập mãi thành thói quen rồi, hai là ý chí kiên định, có thể nhẹ nhàng không chế tâm tình của mình, bất kể là loại nào đều cho thấy Dịch Áo bất phàm.

“Nếu như ngươi có thể lại Đồi Thấp trần một thời gian ngắn, ngươi sẽ thích nơi này.” Mã Tát Nhĩ Đa cười nói.

“Cảm ơn ý tốt của ngài, ta chỉ đi ngang qua nơi này, sợ rằng dừng lại không bao lâu.” Về mặt Dịch Áo nhìn qua có chút tiếc nuối.

“Thật là đáng tiếc, chúc ngươi lên đường xuôi gió, tiểu tử.” Mã Tát Nhĩ Đa giơ giơ chén rượu, đồng thời cũng mang ý nghĩa kết thúc đoạn đối thoại này.

Sau khi Dịch Áo lễ phép cáo từ Mã Tát Nhĩ Đa rời khỏi tửu quán, từ trong góc đi ra một gã trung niên mặt mũi lạnh lùng đi tới bên cạnh Mã Tát Nhĩ Đa, nói: “Đại nhân, có muốn ta phái người theo dõi hắn hay không?”

“Người trẻ tuổi này hẳn là không có vấn đề.” Mã Tát Nhĩ Đa dời ánh mắt từ phía bóng lưng Dịch Áo trở lại: “Gần đây quản lý chặt chẽ cho ta, không thể bỏ qua những người khả nghi.”

“Vâng, đại nhân.” Người trung niên thấp giọng đáp, chậm rãi lui xuống.

Nói chuyện với Mã Tát Nhĩ Đa không làm cho Dịch Áo gia tăng cảnh giác, trên thực tế đại đa số mọi người sẽ không tin tưởng rằng lão già tầm thường này lại nắm giữ quyền sinh sát toàn trấn. Đối với Dịch Áo thì chuyện trọng yếu nhất là phải tìm được chỗ ở, may là Đồi Thấp trần có tới mười mấy gian lữ điếm.

Dịch Áo tìm được một nơi thích hợp rất nhanh, gian phòng không lớn nhưng được cái đơn giản sạch sẽ, tối trọng yếu là giá tiền không mắc.

Dàn xếp xong xuôi, Dịch Áo tiếp tục nghiên cứu cái hộp kia, nói rõ nói, công việc này thật sự khô khan nhưng Dịch Áo không biết mệt. Mười mấy năm dốc lòng tinh tu giúp cho Dịch Áo có khả năng kiên nhẫn mà người khác khó thể làm được, hắn cực kỳ kiên nhẫn.

Trải qua trăm ngàn lần thử nghiệm, mặc dù vẫn không dò ra cấu tạo nội bộ của khóa nguyên lực, nhưng Dịch Áo chợt phát hiện trình độ cảm ứng nguyên lực hình như đã gia tăng. Hơn nữa, tốc độ hấp thu nguyên lực cũng nhanh hơn một chút, mặc dù chỉ là khác biệt cực kỳ bé nhỏ nhưng phát hiện này vẫn làm cho Dịch Áo hưng phấn.

Đối với cảm nhận của Dịch Áo thì thời gian trôi qua rất nhanh, bởi vì khi hắn toàn tâm toàn lực điều khiển nguyên lực sẽ không để ý tới thời gian nữa. Trong nháy mắt trời đã gần sáng, bên ngoài truyền đến tiếng tiếng người náo nhiệt.

Dịch Áo dừng tu luyện trầm ngâm trong chốc lát, sau đó thân hình đột ngột bật lên, hai tay men theo bức tường leo lên xà nhà, quan sát khắp nơi một hồi mới đặt cái hộp ở trong góc tối.

Mang theo tùy thân khẳng định không được, có lẽ người mất cái hộp sẽ xuất hiện trong Đồi Thấp trần ngày hôm nay. Giấu cái hộp ở trên xà nhà cũng chỉ là tạm thời, hôm nay hắn sẽ đi chung quanh tìm xem có chỗ

nào ổn thỏa hơn không.

Địch Áo thu thập đơn giản một lát rồi ra khỏi phòng, chẳng qua là hấn mới vừa đi ra lữ quán đã thấy một đội võ sĩ cười tuấn mã vội vã chạy tới cạnh lão bản (ông chủ) lữ quán, cười nói hả hê với người bên cạnh: “Những đám cướp kia lần này đã trúng tường sắt rồi, người có nghe gì không, ngày hôm qua đoàn xe đến từ Hầu tước lĩnh bị cướp.”

“Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ bọn họ còn có thể xuất binh tiểu trừ? Rồi lại nói, ngoại trừ lá cờ đen ra làm gì có thương đội nào không bị cướp?” Lá cờ đen trong miệng tên kia ý chỉ đoàn xe Mã Tắt Nhĩ Đa.

“Lần này không giống trước, nói cho người biết, hai đám cướp ngày đã bị người ta tiêu diệt vào ban đêm ngày hôm qua.” Lão bản cười nhạt, hiển nhiên là khinh bỉ kiến thức nông cạn của người nọ: “Đám người không sợ trời không sợ đất kia đến chết cũng không biết mình chọc phải ai.”

“Là ai?” Người nọ tò mò hỏi.

Lão bản tửu quán thần thần bí bí nhìn chung quanh, thấy không ai chú ý mình mới hạ giọng nói: “Là Bá tước lĩnh Vi Nhĩ Tư tướng quân tự mình dẫn đội, đó là một tên giết người không chớp mắt đó.”

“Vi Nhĩ Tư?” Người nọ bị dọa cho sợ hết hồn, hiển nhiên hấn cũng nghe tiếng xấu của Vi Nhĩ Tư, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thiệt hay giả? Một đoàn thương đội mà thôi, cho dù tất cả hàng hóa bên trong là vàng cũng không đáng cho hấn đi một chuyến mà?”

“Người biết cái gì?” Lão bản rõ ràng đắc ý vì mình có tin tức mà người khác không biết: “Có thể để cho Cục Hạn võ sĩ xuất thủ tại sao có thể là tài bảo bình thường được.”

“Coi như là Vi Nhĩ Tư đi, nhưng người làm sao biết được?” Người nọ vẫn còn không tin.

“Người không cần hỏi điều này.” Lão bản nhếch miệng cười chậm rãi xoay người đi vào lữ quán, chỉ lưu lại một bóng lưng bí hiểm.

27. Chương 27: Gian Thương.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 27: Gian thương.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thanh âm hai người nói chuyện với nhau không lớn, nhưng lọt vào trong tai Địch Áo vô cùng rõ ràng, từ tận đáy lòng hấn không khỏi sóng biển dâng trào. Mặc dù đã sớm dự liệu sẽ có phát sinh tình huống này, nhưng không ngờ hành động của đối phương lại nhanh như thế, hoàn toàn thoát ra khỏi phạm vi Địch Áo suy nghĩ.

Địch Áo không chú ý tới việc người nghe thấy cuộc nói chuyện không chỉ có mình hấn, mấy người khác đang ăn uống trong đó sắc mặt đồng thời đại biến, tất cả đều ngừng động tác bốn mắt nhìn nhau.

“Thang Mỗ lão đại... thật...” Một người khách lẩm bẩm.

“Đừng quản nhiều như vậy.” Một gã đại hán khác thấp giọng nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là để ý tới tiểu tử Địch Áo kia.”

“Cho dù chúng ta bắt được hấn thì thế nào? Lão đại đã...”

“Thang Mỗ đã chết, không phải là còn có Lao Luân Tư lão đại sao?” Đầu kia đầu nói: “Lao Luân Tư lão đại đã biết có người giả mạo tên hấn lừa gạt hàng hóa rồi, nếu như chúng ta có thể đem tên tiểu tử này đi qua, hắc hắc... hấn sẽ rất cao hứng đó.”

“Người muốn nương tựa Lao Luân Tư?”

“Chứ người định nương tựa vào ai?” Tên kia lạnh lùng nói: “Bây giờ chúng ta và Thang Mỗ đã không còn tình nghĩa gì nữa rồi, tiểu tử, nhìn xa ra một chút, muốn tìm chết thì tự mình đi, đừng làm ảnh hưởng đến chúng ta, không nghe lão bản nói sao? Vì Nhĩ Tư tướng quân đã tới.”

Chuyển động quanh Đồi Tháp trấn hồi lâu, Dịch Áo suy nghĩ thấy có thể dùng hai chữ để hình dung.

Quy tắc.

Quy tắc có mặt ở khắp nơi.

Hai đám giặc cướp có thù cũ lại có thể cùng làm thực khách trong một tửu điểm. Nếu gặp nhau ở đầu đường xó chợ, bọn họ có thể nhục mạ, châm chọc lẫn nhau đỏ mặt tía tai, nhưng không có một người nào dám rút vũ khí của mình ra.

Buổi trưa ở đây tràn đầy phong tình trong lữ điểm của tiểu quả phụ Ngã Lệ, cảm giác lúc đó sẽ rõ ràng hơn. Trên thực tế, có khả năng hấp dẫn nhóm lữ khách không chỉ là Mân Côi Lộ của Ngã Lệ, còn có vóc người uyển chuyển, tròn mắt đưa tình kia nữa, toàn lữ điểm xem như không còn chỗ ngồi. Hơn nữa, các thực khách cũng không có ý định che dấu ánh mắt tham lam của mình, thậm chí còn dùng các loại giọng nói hạ lưu trên chóc Ngã Lệ. Thế nhưng, cả đám chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngã Lệ tựa như hồ điệp nhảy múa xuyên qua từng dãy bàn cơm, không có một người nào vươn cánh tay heo ra.

Không phải là không muốn, mà là không dám.

Bầu trời Đồi Tháp trấn bị bao phủ bởi một tầng quy tắc mờ ảo, sờ không tới, nhìn không thấy, ước thúc mọi người không dám tùy ý làm bậy.

Nghe những người khác tán gẫu, bản thân cũng chủ động hỏi thăm vài chuyện, Dịch Áo đã biết đại khái một ít lịch sử có liên quan tới Đồi Tháp trấn. Cộng thêm Ngõa Tây Lý khuyến cáo, dần dần hẳn xác nhận được một vài tin tức có căn cứ chính xác.

Mã Tát Nhĩ Đa có thể trở thành ông vua không ngai ở Đồi Tháp trấn, đơn giản là vì hắn có lực lượng không ai địch nổi, ít nhất ở chỗ này không người nào có thể đối kháng, lực lượng chính là căn bản để chế định quy tắc. Cho nên Ngõa Tây Lý mới xem thường tầng lớp quý tộc trên Khắc Lý Tư bình nguyên, thoát nhìn tựa hồ bọn họ nắm giữ hết thảy, nhưng nếu có một cỗ lực lượng cường đại từ bên ngoài xuất hiện, xâm nhập, tất cả mọi thứ sẽ bị phá vỡ, tiêu diệt.

Khi Dịch Áo đang dùng bữa thì bên ngoài nổi lên bão tuyết, qua một canh giờ bông tuyết chuyển thành hạt mưa, rõ ràng là mùa xuân sắp tới rồi.

Đợi đến lúc cơn mưa qua đi đã là ba giờ chiều, Dịch Áo chậm rãi đi ra lữ điểm Ngã Lệ, hẳn đã nghe được lượng tin tức tương đối đầy đủ. Trong trấn có hai gian tạp hóa danh tiếng coi như tạm ổn, tới đó mua bán hàng hóa khăng định thấp hơn giá trị thực tế, nhưng chỗ tốt là có thể giao dịch một lần là xong. Đồng hàng hóa kia bao gồm châu báu, quần áo, vật phẩm dùng để hóa trang, nữ trang...vân...vân, hẳn không thể chạy lẫn lộn khắp các cửa hàng được.

Dịch Áo trở lại lữ điểm, bắt chuyện với lão bản vài câu rồi mới chậm rãi đi lên lầu hai. Thế nhưng, khi cách gian phòng của mình còn bảy, tám thước đột nhiên đứng lại xem xét.

Bởi vì trên sàn nhà lưu lại mấy dấu chân xốc xếch đi thông gian phòng của hắn.

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Dịch Áo, có người muốn đối phó hắn, chuyện này cũng không có vấn đề gì, nhưng lưu lại dấu chân ở bên ngoài rõ ràng như thế hình như hơi quá rồi, rốt cuộc là mai phục hay là cảnh cáo đây? Quá không chuyên nghiệp rồi.

Dịch Áo xoay người trực tiếp đi lên lầu ba, đẩy cửa sổ nhỏ cạnh thang lầu ra quan sát phía ngoài chốc lát, thấy sau đó không người nào hẳn mới nhẹ nhàng nhảy lên giống như con rắn linh hoạt chui qua cửa sổ.

Dịch Áo điểm nhẹ chân lên bệ cửa sổ, thân thể thoảng cái bay ra ngoài liên tiếp xẹt qua mấy cái cửa sổ rồi đột nhiên trầm xuống phía dưới, tay phải cong lại thành trảo nắm lấy bệ cửa sổ, chỉ lộ ra nửa cái đầu lẳng lẽ nhìn vào bên trong.

Một, hai, ba, bốn, năm, trong phòng của hán tổng cộng có năm gã trắng hán, giờ phút này đang vây quanh trước cửa phòng, trong đó có hai tên trắng hán đang cầm một cái lưới lớn chuẩn bị tùy thời ném xuống. Mặt khác còn có ba gã trắng hán nắm chắc vũ khí đứng bất động trước cửa phòng.

Địch Áo buông lỏng đầu ngón tay, thân hình hóa thành một tia sáng nhàn nhạt rơi thẳng xuống mặt đất. Ngay khi hai chân tiếp xúc mặt đất đầu gối hần tự nhiên buông lỏng, cong lại, tiếp theo là cúi người, tay trái đưa ra trước, năm đầu ngón tay xuất ra một phần lực đạo hóa giải trọng lực, toàn bộ quá trình không hề phát ra thanh âm.

Sau một cái chớp mắt, Địch Áo dựng thẳng thân thể, nhẹ nhàng đánh rớt bùn đất dính trên đầu ngón tay, chậm rãi đi tới chuồng ngựa ở hậu viện.

Mã phu của lữ điếm đang tựa vào lan can ngủ say, cho đến khi Địch Áo đưa tay vỗ vỗ bả vai hần mới giật mình tỉnh dậy.

(mã phu: người chăm sóc ngựa)

“Địch Áo tiên sinh, ngài đây là...” Mã phu vừa dụi mắt vừa nói.

“Ta cần lấy ít đồ.”

“Ngài đợi chút.” Mã phu lấy một cái chìa khóa từ bên hông, chạy vài bước đến chỗ xe ngựa Địch Áo, mở khóa sắt trên cửa buồng xe ra, tiếp theo đưa tay kéo tờ giấy niêm phong rồi lẳng lặng đứng ở một bên.

Địch Áo mở cánh cửa xe, tiện tay cầm ra một kiện hàng ở bên trong, tiếp theo mới gật đầu ra hiệu cho tên mã phu.

Phu xe lấy ra tờ giấy niêm phong mới cẩn thận dán lên, rồi đưa cho Địch Áo một cây bút than, Địch Áo đã quen thuộc với mấy động tác này nên nhanh tay cầm lấy cây bút viết tên mình lên tờ giấy niêm phong.

Sau đó Địch Áo quay đầu nhìn về phía cửa sổ gian phòng của mình, hồi lâu mới cất bước đi ra ngoài.

Địch Áo không ngại chiến đấu, chẳng qua hần thích chiến đấu trong tình huống nắm giữ thiên thời địa lợi nhân hoà hơn, hần muốn vừa đánh là phải phát động một kích trí mạng kết thúc trận chiến thật nhanh.

Luôn luôn giữ mình ở trạng thái đỉnh phong là một chuyện không hề dễ dàng, nhưng Địch Áo có thể làm được. Hơn nữa hần còn có thể lợi dụng đủ loại nhân tố làm cho đối thủ của mình từ từ suy thoái thực lực, có lẽ là bố trí cạm bẫy, có lẽ là cố ý kéo dài thời gian khiến cho đối thủ không có cách nào giải phóng lực lượng chân chính.

Cổ thủ ở trong phòng chờ đợi con mồi sa lưới cần phải hao tổn không ít tinh lực, có lẽ chờ một canh giờ không tính là vấn đề, nhưng chờ thêm bảy, tám giờ, thậm chí mười mấy giờ đến người sắt cũng phải cảm thấy mệt mỏi. Đến lúc đó, hần sẽ tùy tiện nghĩ biện pháp hấp dẫn lực chú ý của đối phương, Địch Áo nắm chắc sẽ kết thúc chiến đấu trong một thời gian thật ngắn.

Việc hiện tại hần cần làm chính là đổi bọc châu báu thành tiền, sau đó tìm một chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mười phút sau, Địch Áo đã đi vào một cửa hàng cầm đồ, có lẽ là do mưa tuyết vừa rơi xong nên tiệm cầm đồ này không có một bóng người. Phía sau tấm lưới sắt bảo hộ chỉ có một lão nhân và mấy tên phụ việc đang tán gẫu gì đó.

Thấy Địch Áo tiến vào cửa tiệm, lão nhân kia vội vàng đứng lên mỉm cười nói: “Người trẻ tuổi, cần ta giúp gì hả?”

Địch Áo đi tới trước bàn dài, thả cái bọc châu báu trong tay xuống: “Người xem đi, mấy thứ này có thể cầm bao nhiêu?”

Lão nhân kia từ từ mở cái bọc ra, tầm mắt của hần bình thần quét mấy lần trên người Địch Áo, chốc lát sau mới chuyển tầm mắt sang bọc châu báu.

Trên thế giới có rất nhiều nghề nghiệp vừa nhìn là biết năng lực, nghề nào cũng có rất nhiều chi tiết phải chú ý. Nếu người làm không được thì không thể nào lẫn lộn trong giới đó được, một khi làm được người sẽ có cơ hội trở thành người nổi bật trong nghề.

Địch Áo cười cười, thật ra hắn cũng có thói quen giống lão nhân này.

Lão nhân tiện tay cầm lên một sợi dây chuyền, nhìn thoáng qua rồi nhẹ giọng nói: “Tỉ lệ tựa hồ không tốt lắm.”

“Châu báu tốt ta sẽ không tới đây cầm.” Địch Áo nói.

“Chớ xem thường Đôi Tháp trấn.” Lão nhân kia nở nụ cười: “Người trẻ tuổi, mới tới hả? Người còn không biết nơi này, đến khi người hiểu được, người sẽ không nói như vậy.”

“Ừ, có lẽ là thế, ta xin lỗi.” Địch Áo nhún nhún vai, hắn có chút kinh ngạc, xem ra người nơi này có điểm tự hào vì Đôi Tháp trấn.

“Không có gì phải xin lỗi hết, ta có thể hiểu được.” Lão nhân cười nói: “Đôi Tháp trấn đã nhiều năm không có tu sửa, đường phố vừa hẹp vừa bẩn, các Mạo Hiểm Giả từ bên ngoài lần đầu tiên đến cũng có ấn tượng không tốt.”

Trong khi nói chuyện, lão nhân đã quan sát đại khái bọc châu báu một lần, trầm ngâm chốc lát mới giờ ba ngón tay ra.

“Ba mươi kim tệ?” Địch Áo thở phào nhẹ nhõm, nhiều đó kim tệ cũng đủ để hắn sử dụng một thời gian.

28. Chương 28: Giao Dịch.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 28: Giao dịch.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người trẻ tuổi, đùa giỡn không đúng lúc nha!” Lão nhân vừa nói vừa lấy ba miếng kim tệ sáng lóng lánh từ trong quầy ra, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn dài.

“...” Địch Áo kinh ngạc sững sờ, hắn nhớ rất rõ ràng cái áo da cáo Bích Cơ thường mặc đã trị giá hai kim tệ, còn bọc châu báu của hắn nặng chừng hai cân, cho dù tỉ lệ châu báu không tốt nhưng cũng không thể rẻ mạt như vậy.

Vào lúc này cửa hàng cầm đồ lại có người tới, một nữ nhân dáng vẻ thướt tha từ ngoài tiến vào, Địch Áo nhận ra đôi phương, chính là tiểu quả phụ Ngã Lệ.

Hắn từng nói chuyện với Mã Tát Nhĩ Đa và rất nhiều thực khách nên biết rằng lúc bình thường Ngã Lệ luôn luôn mỉm cười niềm nở. Nhưng giờ phút này mặt nàng như sương lạnh, không nói một câu đã trực tiếp đi tới đặt một tờ ngân phiếu lên trên bàn, tiếp theo lại ném ra bảy, tám mai kim tệ, có lẽ là cố ý nên trong đó có hai mai kim tệ lẫn một vòng rồi rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lão nhân kia không thèm để ý, cúi người tìm kiếm kim tệ cực kỳ cẩn thận, đứng lên lau sạch sẽ miếng kim tệ dính đầy tro bụi rồi nhẹ nhàng đặt lên quầy, sau đó lại nhìn qua tấm ngân phiếu, từ trong quầy lấy ra một hộp nhỏ màu hồng phấn đưa cho Ngã Lệ.

Ngã Lệ hừ lạnh một tiếng giờ tay đoạt lấy cái hộp.

Lão nhân kia lại chuyển tầm mắt lên trên người Địch Áo, nói: “Người trẻ tuổi, nghĩ xong chưa?”

“Quá ít !” Trong mắt Địch Áo hiện rõ vẻ không hài lòng, mặc dù hắn không có đầu óc kinh tế giỏi giang nhưng cũng biết cái giá này quá rẻ mạt.

Ngã Lệ nhìn bọc châu báu đặt trên quầy đột nhiên nhếch chân đá nhẹ vào đùi Địch Áo, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Phanh...” Cánh cửa bị Ngã Lệ tung chân đá thật mạnh, tro bụi trên xà nhà đổ rào rào xuống đất.

Địch Áo hơi kinh ngạc trong lòng, đây là ý gì? Hoặc là...

“Năm kim tệ, không thể nhiều hơn nữa.” Lão nhân kia nói.

Địch Áo từ từ cột cái bọc lại, cân nhắc lưỡng lự hồi lâu, hiện tại hắn muốn nện cái bao này vào mặt đối phương. Thế nhưng ngoại trừ một vài trường hợp bất khả kháng, bình thường hắn vẫn là con người hiền lành vô hại. Huống chi đây chỉ là một lần giao dịch, không đồng ý thì đi tìm người khác là được rồi, không cần phải gây chuyện làm gì.

Thấy Địch Áo muốn đi, nụ cười trên mặt lão nhân bất chợt biến thành cổ quái, nói: “Người trẻ tuổi, ra khỏi cánh cửa này người cũng phải quay trở lại đây thôi. Ngoại trừ chúng ta ra, nơi này không có ai dám thu vật phẩm của thương đội Hầu tước.”

“Ngài uy hiếp ta?” Địch Áo cười còn vui vẻ hơn cả đối phương, mặc dù không rõ ràng đối phương dùng phương pháp gì nhận ra lai lịch mớ châu báu này, nhưng chỉ cần hắn muốn là có thể xử lý được phần lớn tình huống, bất luận là ở chỗ nào.

“Không, không, đây chỉ là một khuyến cáo thiện ý.” Lão nhân kia vội khoát khoát tay nói.

“Cám ơn, thật ra điều này không cần thiết.” Địch Áo cầm bọc châu báu đi ra khỏi cửa hàng cầm đồ liền thấy Ngã Lệ đang chờ ở góc đối diện, vừa thấy Địch Áo đi ra nàng vẫy vẫy tay với Địch Áo, sau đó mới xoay người đi về phía lối đi.

Khi Địch Áo đi theo Ngã Lệ trở lại lối đi, Mã Tát Nhĩ Đa đang nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

“Vi Nhĩ Tư, hình như ta đã nói với người rồi, chuyện của ta không cần người nhúng tay.” Mã Tát Nhĩ Đa lạnh lẽo nói.

“Người cho rằng ta nguyện ý tới đây nhìn bộ mặt chết của người hả?” Vi Nhĩ Tư hừ lạnh một tiếng, nói: “Phía trên hạ lệnh xuống, người này hẳn là vừa mới tiến vào Đồi Tháp trấn ngày hôm qua, người xem đi.” Vi Nhĩ Tư đưa ra một bức họa đặt trước mặt Mã Tát Nhĩ Đa.

Mã Tát Nhĩ Đa nghe thế thì hơi kinh ngạc, vốn còn tưởng rằng tên này chạy đến đây gây phiền toái cho mình, ai ngờ không phải như vậy. Mã Tát Nhĩ Đa cầm lấy bức họa nhìn thoáng qua, chân mày nhất thời nhíu lại, nói: “Ai vẽ đây? Tài nghệ cũng quá kém.”

Khóe miệng Vi Nhĩ Tư khẽ run rẩy, bởi vì sự tình trọng đại nên hắn không dám mượn tay người khác, bức họa này chính là bút tích của hắn, nhưng loại sự tình này Vi Nhĩ Tư tự nhiên không chịu thừa nhận, chẳng qua cãi chày cãi cối nói: “Thời gian gấp gáp nên vẽ cũng gấp vội vàng, thế nhưng độ tuổi không thể sai được, đại khái chừng hai mươi tuổi.”

Mã Tát Nhĩ Đa tiện tay ném bức họa sang một bên, nói: “Vật này không có một chút tác dụng, nói đi, người người muốn tìm có điểm đặc thù gì, ta rất là kỳ quái tại sao lão đại lại sai người từ xa chạy đến đây tìm người?”

Vi Nhĩ Tư liếc nhìn ‘tuyệt tác’ mình hao phí hơn hai canh giờ bị ném vứt bỏ ở một góc. Về mặt hắn đặc sắc tới cực điểm, muốn chữ âm lên nhưng lại không tìm được lý do, chuyện duy nhất hắn có thể làm là ho khan hai tiếng rồi chuyển sang đề tài khác: “Ngày hôm qua phía đông trấn có thương đội bị cướp, chuyện này người biết không?”

“Đúng là có chuyện đó, nhưng ta cũng không rõ ràng lắm.” Mã Tát Nhĩ Đa chậm rãi hồi đáp.

“Không rõ ràng lắm? Đây là địa bàn của người mà.” Nghe Mã Tát Nhĩ Đa trả lời, Vi Nhĩ Tư giận đến mức muốn xông tới đánh một trận.

“Địa bàn của ta? Địa bàn của ta chỉ có cực hạn bên trong Đồi Tháp trấn, người không cho rằng toàn bộ Khắc Lý Tư bình nguyên đều thuộc về ta quản lý đó chứ?” Mã Tát Nhĩ Đa cười lạnh nói.

“Người...” Vi Nhĩ Tư giận dữ đỏ bừng cả mặt, ngay cả lông mày cũng dựng lên, còn Mã Tát Nhĩ Đa ngồi ở một bên mỉm cười thoải mái, hẳn đã sớm nhìn tên này không vừa mắt rồi, hiện tại còn dám đi tới cửa tự tìm phiền phức.

Vi Nhĩ Tư rất muốn rút trường kiếm bên hông ra đâm một kiếm xuyên tim cái tên đáng ghét trước mặt này. Nhưng thực tế Vi Nhĩ Tư không dám làm như vậy, cũng làm không được, mười năm trước Mã Tát Nhĩ Đa đã là Quang Mang võ sĩ cấp mười, ngày hôm nay có lẽ đã tấn thân Cực Hạn võ sĩ rồi, chênh lệch giữa hai người cũng không lớn. Huống chi Mã Tát Nhĩ Đa trấn giữ Đồi Tháp trấn đã nhiều năm, cho dù hắn có thể giết chết Mã Tát Nhĩ Đa cũng không có khả năng rời khỏi căn phòng này.

“Được rồi, Mã Tát Nhĩ Đa, ta phải ta nhắc nhở ngươi một câu, phía trên rất coi trọng nhiệm vụ lần này, không được có sai lầm nào hết.” Vi Nhĩ Tư cố gắng đè nén lửa giận trong lòng xuống, nghiêm mặt nói.

“Nghiêm trọng như thế?” Mã Tát Nhĩ Đa bỗng nhiên nở nụ cười: “Thế nhưng, đây hình như là nhiệm vụ của ngươi mới đúng chứ, cùng ta có quan hệ sao?”

“Nếu như ngươi biết trong đội xe cất giấu thứ gì, sợ rằng ngươi không thể cười vui vẻ nổi.” Vi Nhĩ Tư lạnh lùng nói.

“Là cái gì?” Thấy vẻ mặt Vi Nhĩ Tư không giống giả bộ, Mã Tát Nhĩ Đa hiếu kỳ hỏi.

“Mảnh vỡ tinh thần.”

“Hả?” Mã Tát Nhĩ Đa đứng bật dậy, dungf ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Vi Nhĩ Tư.

“Ngươi cũng là người thông minh.” Ở trong lỗ điểm, Ngã Lệ dẫn Dịch Áo vào một gian phòng nhỏ, cười hi hi nói: “Ý? Hình như ta từng gặp ngươi ở chỗ nào đó rồi?”

“Thấy qua hai lần.” Dịch Áo nói: “Một lần là ở chỗ Mã Tát Nhĩ Đa đại nhân, một lần là ta tới lỗ điểm của ngươi dùng cơm.”

“Ngại quá, ta không có chú ý tới ngươi.” Trên gương mặt Ngã Lệ hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, tựa hồ áy náy vì mình không chú ý tới Dịch Áo.

Dịch Áo cười mị mị quan sát Ngã Lệ, khi ăn cơm buổi trưa hắn thấy những gã nam nhân kia cố ý nói vài câu thô lỗ trêu chọc nhưng Ngã Lệ không hề thay đổi thần sắc, điều này có thể chứng minh nội tâm nàng rất vững vàng, hiện tại đột nhiên bày ra bộ dạng nữ nữ hiền lành, định lừa ai đây?

“Ngã Lệ phụ nhân, ngài tìm ta có việc?” Dịch Áo đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng rồi, lấy sổ châu báu cho ta xem.” Ngã Lệ nói.

Dịch Áo đặt cái bọc lên trên bàn, đẩy tới.

Ngã Lệ mở ra quan sát hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Số châu báu này ngươi định bán bao nhiêu?”

“Ngươi muốn mua?” Dịch Áo hỏi.

“Vốn không có ý đó, bây giờ ta muốn mua toàn bộ.”

“Tại sao?”

“Ta không muốn để lão già kia làm ăn.” Ngã Lệ căm hận nói: “Lý do này ngươi hài lòng không?”

“Hiểu.”

“Đúng rồi, A Ba Sĩ ra giá bao nhiêu?” Ngã Lệ hỏi.

“A Ba Sĩ?”

“Là lão chủ của cửa hàng cầm đồ.”

“À, năm mươi kim tệ.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ngươi nói gì? Bao nhiêu? ?” Ngã Lệ cơ hồ muốn hét ầm lên.

“Năm mươi kim tệ.” Dịch Áo lập lại một lần với dáng vẻ thành khẩn, không có một tia bối rối nào cả.

“Vốn còn tưởng rằng ngươi là một người đáng hoàng, ai ngờ được... đừng nói là một đồng đồ nát này, cho dù ngươi cầm một khối mảnh vỡ tinh thần đưa đến chỗ A Ba Sĩ, hắn ra giá tuyệt đối không vượt qua ba mươi

kim tệ.” Ngã Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng câu từng chữ, đầu ngón tay vì dùng sức quá mức dần dần trắng bệch: “Người có tin hay không? Ta sẽ nện cái bọc này vào mặt người?”

Hình như giá quá cao? Sắc mặt Dịch Áo vẫn không có thay đổi, nhưng nội tâm có chút xấu hổ.

“Nói thật...” Dịch Áo mỉm cười nói: “Lúc ở trong cửa hàng cầm đồ, ta cũng muốn làm như thế.”

Ngã Lệ sững sốt ngẩn người ra, hồi lâu mới hiểu ý tứ Dịch Áo muốn đánh lão già A Ba Sĩ kia.

Vào lúc này nếu như Dịch Áo nói xin lỗi đã quá chậm, bất kỳ nói câu gì Ngã Lệ cũng không ngần ngại đuổi hẳn ra ngoài. Bây giờ Dịch Áo lại dùng kỹ xảo biểu đạt ý của mình, chẳng những lộ ra bản thân căm hận A Ba Sĩ, còn đặt mình ở vị trí người bị hại biến hai người trở thành đồng bệnh tương liên có kẻ thù chung, nên mọi việc diễn biến khác hẳn đi.

29. Chương 29: Chặn Giết.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 29: Chặn giết.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngã Lệ quan sát Dịch Áo chốc lát, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại, thế nhưng giọng nói vẫn còn lạnh lẽo: “Người ra giá một lần nữa đi.”

“A Ba Sĩ cho ta năm kim tệ.” Dịch Áo nói: “Chỉ cần người trả giá cao hơn hẳn, toàn bộ những thứ này đều thuộc về người.”

“Năm kim tệ?” Ngã Lệ nghi ngờ nhìn kỹ bao châu báu, lại nghĩ đến phong cách hành sự của A Ba Sĩ, cảm giác hẳn là không sai lắm mới nói: “Thật sự là năm kim tệ?”

“Ừ.”

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy một người làm ăn kiểu như người.” Ngã Lệ mỉm cười nói: “Ta cho người năm kim tệ, cộng thêm một đồng tiền là có thể cầm hết số châu báu này?”

“Cộng thêm một đồng?” Dịch Áo ngây dại, vốn hẳn muốn thử làm thương nhân lòng dạ hiểm độc một lần, cuối cùng làm không xong lại còn bị hố, hẳn ra giá như thế là vì muốn đối lấy cảm tình của Ngã Lệ, không ngờ rằng lại mua dây tự buộc chân mình.

Đáng tiếc là đối tượng Dịch Áo đang giao dịch không phải là quý nhân hào khí rộng rãi, mà là chủ quán nho nhỏ trong một thị trấn xa xôi. Bởi vì đánh giá đối phương sai lầm, lại thêm đối phương kinh nghiệm tràn trề, cho nên hẳn càng nói càng lâm vào bế tắc.

“Người là đại nam nhân sẽ không tính toán chi li với ta chứ?” Ngã Lệ cười hì hì nói: “Hồi này người nói chỉ cần ta ra giá cao hơn A Ba Sĩ, số châu báu này sẽ thuộc về ta, đúng không?”

“Người đã thêm vào một đồng tiền lại còn nói ta tính toán chi li?” Dịch Áo coi như hiểu được cái gì gọi là ‘bị cắn ngược’ rồi, hẳn ngó chừng Ngã Lệ nhìn hồi lâu, chỉ biết thở dài rồi lại thở dài nghĩ thầm: “Quên đi, khuya hôm nay trước tiên giải quyết mấy tên bên kia cho xong, ngày mai mua một ít đồ dùng cần thiết rồi rời khỏi Đồi Thấp trăn. Người nơi này... quá đáng giận.”

“Thế nào? Đồng ý?” Ngã Lệ nhìn thấu vẻ mặt Dịch Áo đang thả lỏng.

“Đồng ý.” Dịch Áo gật đầu.

“Tốt, đây mới gọi là đại nam nhân nha!” Ngã Lệ cười ha ha, sau đó khuôn mặt bất chợt nhăn nhó nói: “Thế nhưng, hiện tại ta không có nhiều tiền như vậy, thật là ngại quá, trước tiên ta ghi phiếu nợ cho người, lâu nhất là hai tháng, ta sẽ trả đủ tiền cho người, không thiếu đồng nào đâu, yên tâm đi.”

Địch Áo trợn mắt há mồm ngay tại chỗ, một chữ cũng phun không ra, dùng một câu nói kiếp trước hẳn từng nghe ‘sét đánh ngang tai vẫn bình thản đánh cờ chính là tướng tài’, Địch Áo không yêu cầu mình có khả năng bình tĩnh đến mức đó nhưng tâm tính hẳn cũng không kém. Thế mà giờ phút này hẳn thật sự không chế không nổi bản thân mình.

“Ta bây giờ viết phiếu nợ cho ngươi.” Ngã Lệ xoay người lấy giấy bút ra, viết được mấy chữ mới ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi, ngươi tên gì?”

Việc Địch Áo muốn làm nhất bây giờ chính là bóp cổ Ngã Lệ, sau đó treo nòng lên tường, rống to vào mũi của nòng, ngươi dám đùa bọn lão tử?

“Hình như ngươi đang khó xử?” Ngã Lệ nhận ra thái độ Địch Áo có điểm không đúng.

“Ta... ta cần tiền.” Địch Áo nói năng quá tối nghĩa rồi, bởi vì hẳn phải tận lực khống chế bản thân không bộc phát hung tính.

“Cần tiền làm gì?”

“Tiền có thể làm rất nhiều chuyện, ví như ở trọ, ăn cơm..., chẳng lẽ bảo ta ngủ ngoài đường hả?” Địch Áo đưa tay cầm lấy cái bọc, hẳn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với đối phương.

“Không sao!” Ngã Lệ dè tay Địch Áo xuống: “Ngươi có thể ở trọ chỗ của ta, ta chuẩn bị cho ngươi gian phòng tốt nhất, ăn cơm miễn phí. Mọi thứ cứ bao trên người ta, thế nào?”

“Còn bao thứ gì khác nữa không?” Địch Áo vừa nói vừa nheo mắt cười cười.

“A? Ngươi còn muốn cái gì?” Ngã Lệ không hiểu ra ý đồ trong đó.

Địch Áo biết mình lại sai lầm rồi, một quả phụ đã quen nghe thiên hạ trêu chọc không thể nào không hiểu ý tứ của hẳn. Nhưng bộ dạng Ngã Lệ không có gì khác biệt hết, chỉ có thể chắc chắn rằng Ngã Lệ và hẳn đều thuộc về loại người khống chế tâm tình rất tốt. Thế mà hết lần này tới lần khác hẳn cứ đâm đầu vào ngõ cụt.

“Không có gì.” Địch Áo buông lỏng tay ra: “Tìm cho ta một gian phòng.”

“Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ.” Địch Áo nói: “Ta cần nghỉ ngơi, đúng rồi, buổi tối ngươi nghỉ ngơi lúc nào?”

“Ta hả? Khoảng mười giờ.”

“Trước khi ngươi đi ngủ thì đánh thức ta dậy.”

Mười giờ, Địch Áo mở mắt cực kỳ đúng lúc, thật ra quản lý giờ giấc sinh học là một việc rất dễ dàng, chỉ cần ra ám hiệu cho tâm lý là được rồi. Vấn đề là phải tin tưởng vào khả năng khống chế tinh thần của chính mình.

Địch Áo đứng lên từ từ mặc quần áo vào, hẳn cũng không vội, vội vàng là một số người khác.

Hẳn vừa đi tới cửa phòng thì cánh cửa đã bị đẩy ra, Ngã Lệ từ bên ngoài đi vào nói với Địch Áo: “Ngươi đã tỉnh rồi hả?”

“Ừ.”

“Lúc này tỉnh dậy là muốn làm gì?”

“Chuẩn bị đồ đạc!” Địch Áo nói.

“Chỉ là thu dọn đồ đạc?” Ngã Lệ trừng to hai mắt.

Có lẽ do chuẩn bị nghênh đón một trận chiến đấu, giờ phút này Địch Áo phát ra một luồng nhuệ khí khiến cho người ta cảm giác cực kỳ khác thường. Hai mắt lấp lánh có thần, khí sắc trầm trọng, nhìn thế nào cũng không giống như đi thu xếp đồ đạc. Dĩ nhiên là phần lớn người bình thường sẽ không phát hiện dị thường, nhưng Ngã Lệ chắc chắn không nằm trong số người đó.

“Đúng vậy.” Địch Áo đáp.

“Quên đi, ta cũng lừa dối chuyện của người.” Ngã Lệ ngáp một cái lắc lư rồi khỏi gian phòng.

“Ngã Lệ.”

“Cái gì?” Ngã Lệ nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Áo.

“Ta cần một thanh kiếm.”

“Lộ chân tướng nha?” Nụ cười Ngã Lệ có chút cổ quái: “Dưới lầu có phòng chứa đồ, đều là đồ vật của mấy tên nghèo rớt mồng tơi để lại thế chấp, người tự đi lấy đi.”

Thời gian không lâu sau, Dịch Áo chậm rãi xuất hiện trên đường phố từ từ đi về hướng lữ điếm. Lúc này đã đến gần giữa đêm nên người đi đường rất ít ỏi, đã đi chừng mười phút cũng chỉ gặp phải hai người, còn đội tuần tra lại dừng tới vài nhóm.

Nếu như thật sự bộc phát xung đột, đội tuần tra ở Đồi Tháp trấn chẳng có tác dụng gì cả, bởi vì bọn họ nhân số tuy nhiều nhưng không có lực lượng trùng kiên, khó lòng tạo lực uy hiếp cho kẻ khác. Đội tuần tra tồn tại chỉ có một hiệu quả cảnh báo, đó là báo cho tất cả người mới tới rằng chúng ta đề phòng thâm nghiêm không nên ở chỗ này lộn xộn.

Trong lữ điếm cực kỳ vắng lặng, hiện tại đã đến giờ đi ngủ rồi, ngay cả lão bản lữ điếm cũng đã nghỉ ngơi. Chỉ lưu lại một tên tiểu nhị nhỏ tuổi núp ở trong quây lim dim, ở bên trong góc phòng còn có mấy nữ nhân trang điểm son phấn ngồi tán gẫu, các nàng thấy Dịch Áo đi tới liền ngậm miệng lại, ngoắc thẳng vào mặt Dịch Áo. Tựa hồ đang chờ đợi Dịch Áo mời các nàng uống vài chén. Chẳng qua là Dịch Áo không có để ý các nàng, chỉ đơn giản ngồi xuống ghế, thần thái lãnh đạm làm cho các nàng rất thất vọng.

Loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt này cũng có một vài điểm mấu chốt, ví như phải chú ý thời gian, cuối giờ chiều cả sảnh luôn luôn ồn ào náo nhiệt, khoảng thời gian này thích hợp nhất tới chọn người. Còn vào giữa đêm gái đẹp cơ hồ đã bị người ta chọn sạch rồi, người còn ở lại hầu như chỉ là canh tàn cơm cạn, trừ phi đói điên rồi chứ trên căn bản sẽ không có người đánh chủ ý lên các nàng.

Dịch Áo ngồi được mười mấy phút, tầm mắt dần chuyển vào mấy người phụ nhân kia, sau đó duỗi ngón tay ra ngoắc ngoắc một người trong nhóm.

Nữ nhân kia không dám tin tưởng, đầu tiên là nhìn chung quanh một vòng, tiếp theo mới dùng đầu ngón tay chỉ vào ngực mình để xác nhận.

Bất kể nói thế nào Dịch Áo cũng là bạn thanh mai trúc mã với Tác Phi Á, cuộc sống trong trang viên không hề thiếu thốn thứ gì. Tác Phi Á và quản sự Bích Cơ chưa bao giờ bạc đãi Dịch Áo, những thứ khác không nói, chỉ tính riêng trường bào hần đang mặc đã là hàng thượng phẩm rồi. Nếu so sánh với đại thành thị thì không có gì lớn, nhưng ở chỗ này tuyệt đối là người có thân phận, địa vị cao sang, để cho những nữ nhân kia phải tự ti mặc cảm.

Thấy Dịch Áo gật đầu, nữ nhân kia vui mừng quá đỗi, hôm nay không có làm ăn quyết định ngày mai nàng sẽ đói bụng, đối với nàng đây chính là đại sự cực kỳ quan trọng.

Nữ nhân kia đứng lên cố nỡ nụ cười đi về phía Dịch Áo, vừa đến gần liền đặt mông ngồi lên trên đùi Dịch Áo, bộ dạng như chim nhỏ dán chặt vào ngực hần. Thế nhưng thể trạng nàng tương đối tráng kiện, sức nặng thân thể ép cho cái ghế không ngừng rung động phát ra thanh âm kéo kẹt.

Một cỗ hương phấn thấp kém kèm mùi mồ hôi đập vào mặt khiến người ta hít thở không thông, nhưng thần sắc Dịch Áo không hề thay đổi. Điều này thể hiện rõ năng lực chịu đựng cường hãn của hần, phải biết rằng giờ phút này không khác gì cực hình cả, hơn nữa tay phải hần lại còn nhẹ nhàng khẽ vuốt vuốt cái lưng nữ nhân kia, làm như trong ngực hần thật sự là mỹ nhân thiên kiều bá mị vậy.

“Người đi thu thập mọi thứ, sau đó đến phòng tìm ta.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Không cần gõ cửa, trực tiếp đi vào.”

“Không cần chuẩn bị, chúng ta cùng nhau đi luôn.” Nữ nhân kia dịu dàng nói, cố ý xoay xoay thân thể mấy cái, mùi mồ hôi tuôn ra càng thêm nồng đậm.

“Nghe lời.” Dịch Áo đưa tay vỗ một cái lên mông nữ nhân: “Lầu hai, gian phòng bên trái, nhớ chưa?”

Nữ nhân kia đứng lên bày ra nụ cười tự cho là đẹp nhất, lại còn tặng cho Dịch Áo một nụ hôn gió, sau đó mới đi về hậu viện, các nàng cùng mượn chung một gian phòng tạp hóa nằm ở góc hẻo lánh nhất trong hậu viện. Dịch Áo bảo nàng đi thu thập cho thấy là không hài lòng với bộ dạng của nàng hiện tại, cho nên nàng phải đi trang điểm lại lần nữa.

30. Chương 30: Tình Cảnh Không Ổn.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 30: Tình cảnh không ổn.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo ngồi thêm một lát rồi đứng dậy đi lên thang lầu, đến khi ra khỏi tầm mắt những người khác hẳn liền men theo cửa sổ giữa thang lầu chui ra ngoài, lặng lẽ chờ đợi bên ngoài cửa sổ gian phòng của mình.

Đúng như Dịch Áo phỏng đoán, năm tên tráng hán vẫn còn đang chờ hán.

Có một số việc rất khó mà suy nghĩ thấu đáo, cái quan trọng là trí tuệ của người thi hành. Bọn họ lưu lại dấu vết trên hành lang rõ ràng như thế, hiển nhiên thuộc loại đầu óc nông cạn, nhưng lại cho rằng mình làm việc rất chu toàn. Dịch Áo không xuất hiện thì bọn họ vẫn chờ ở trong phòng, đã qua hơn mười giờ thế mà không hề cảnh giác chút nào.

Một việc càng thống khổ hơn nữa là Dịch Áo rời khỏi phòng lúc sáng sớm, bọn họ cũng tiến vào ẩn núp luôn, chưa kịp ăn uống gì hết, gã đầu mục cho là bản thân mình trí dũng vô song sợ đụng phải Dịch Áo quay trở lại hoặc lão bản lữ điểm làm náo động lộ tẩy, vì thế bọn họ cực khổ nhìn đối từ đó cho đến giờ, càng chờ lâu bụng càng đói, tinh thần lo lắng càng thêm trầm trọng. Lúc mới bắt đầu còn đỡ, mấy giờ trôi qua cũng ráng nhìn, đến tận bây giờ đã chờ mười mấy giờ rồi, có lý do gì mà không tiếp tục kiên trì?

Bên ngoài hành lang ngoài vang lên tiếng bước chân, mấy tên tráng hán núp trong bóng tối theo bản năng ngừng thở, nhưng ánh mắt lại rất bình thường. Bởi vì trong một ngày này tiếng bước chân qua lại không dưới vài chục lần, bọn họ đã quen rồi.

Tiếng bước chân đứng lại ở trước cửa, im lặng một lát rồi cánh cửa phòng bị đẩy ra, hai tráng hán cầm tấm lưới lớn đã sớm hết nhẫn nại, trong nháy mắt cửa phòng mở ra liền bắt chắp tất cả ném tấm lưới trong tay ra ngoài.

Đi theo sau cánh cửa là một nữ nhân mặc y phục màu tím xẻ tà thật dài, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, lại còn mở hai cánh tay ra giống như đang chờ đợi một cái ôm hạnh phúc.

Không đợi nàng nhìn thấy tình cảnh bên trong, một cái lưới lớn đã ụp xuống bao trùm cả người nàng, tiếp theo là gã đại hán một trái một phải lao ra kẹp lại cứng ngắc. Sau đó một đạo kiếm quang bắn tới dừng ngay tại vị trí cổ họng nữ nhân kia.

Trong chốc lát hai phe đều ngây dại, nữ nhân kia không nghĩ tới nghi thức hoan nghênh lại bạo lực và long trọng như thế, còn mấy gã tráng hán cũng không nghĩ tới tiến vào lại là một con mụ mập ú xa lạ, trong lúc nhất thời hai phe không biết nói gì nữa.

Kinh ngạc trôi qua chừng vài giây, vẫn là nữ nhân kia phản ứng đầu tiên, sợ hãi nói: “Các vị đại ca, các người ... quá nhiều người rồi, nếu không... ta phía dưới còn có mấy tỷ muội...”

Dịch Áo dùng đầu ngón tay nắm lấy khung cửa sổ, chỉ lộ ra nửa cái đầu quan sát động tĩnh bên trong. Lúc này cánh cửa sổ nhẹ nhàng mở ra, thân hình hắn lẳng lặng bay vào giữa phòng.

Khi nữ nhân kia nói đến mấy chữ ‘tỷ muội’, Dịch Áo đã phóng ra vài đạo kiếm ảnh, kiếm đầu tiên chỉ mang tính dò xét. Dù sao trước mặt có tới năm đối thủ, hắn cần phải thấy rõ thực lực của đối phương.

Địch Áo khom người sát đất di chuyển nhẹ như mèo, mặc dù phong cách của hắn là theo đuổi một kích tất sát, nhưng vì muốn dò xét nên kiếm này chỉ tới mục tiêu là bấp chân trái tên trắng hán đứng gần nhất. Thật ra bị thương trong tay hắn chính là chết, hắn sẽ không để cho kẻ địch có cơ hội chạy trốn.

Trắng hán kia ném tấm lưới ra còn đang ngăn người nhìn con mồi trong lưới, đột nhiên cảm giác bấp đùi chợt lạnh, thân thể mất thăng bằng nghiêng sang một bên, không khỏi kinh ngạc hô lên ầm ỉ.

“Có địch.” Gã trắng hán cầm đầu lúc này mới phát hiện Địch Áo, lập tức hét lớn cảnh báo rồi xoay người chém tới.

Hai tên trắng hán bao vây nữ nhân cũng quay đầu ngược trở lại, còn dư một gã núp trong góc cuống quýt tìm kiếm vũ khí của mình.

“Quá kém!” Địch Áo thở ra một hơi nhẹ nhõm, thân hình di động nhanh chóng không cho ba tên trắng hán bao vây, thuận thế điểm mũi chân đóng cửa phòng lại, nữ nhân kia vốn bị lưới trói ngăn cản giữa đường bị cánh cửa chắn văng ra té ngã mặt lên trời kêu la oai oải.

Không gian bất chợt tối thui, mấy tên trắng hán không kịp thích ứng nên hành động chậm lại, chỉ trong nháy mắt đó Địch Áo đã chạy sát vách tường tiến tới gần một tên trắng hán.

Trắng hán kia vừa mới ném sợi dây thừng xuống, còn đang tìm kiếm vũ khí của mình thì ánh sáng chợt tắt nên không thấy gì nữa, hắn thất kinh vừa sợ hãi la hét vừa lui về phía sau.

Chỉ có điều tốc độ hắn lùi về quá chậm, Địch Áo ẩn trong bóng tối nhanh chóng tiếp cận hắn, tiếp theo là trường kiếm đâm thẳng tới mi tâm hắn.

Kiểm ảnh phát ra tiếng xé gió lạnh khốc, một chiêu này cho thấy Địch Áo xuất thủ nhanh đến cỡ nào.

Gã trắng hán theo bản năng giơ cánh tay lên ngăn cản phía trước, “xẹt” một tiếng, trường kiếm đâm xuyên qua cánh tay hắn không chút trở ngại. Sau đó đâm thẳng tấp vào mi tâm hắn, gã trắng hán lập tức mất đi sinh cơ, thân hình mềm nhũn ngã xuống đất.

“Người là ai?” Trắng hán cầm đầu thấy Địch Áo xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn thì không dám tiếp tục truy kích nữa, ngược lại lui gấp về sau mấy bước, tiếp tục duy trì cảnh giới cao độ.

Hai tên trắng hán khác chia ra thủ thế một trái một phải, một gã trắng hán thì ôm chân kêu thảm, đến giờ phút này hắn mới có cảm giác đau đớn.

Thiên Phú võ sĩ có năng lực dung nhập nguyên lực vào vũ khí để gia tăng lực sát thương. Chẳng qua là nguyên lực của bọn họ quá yếu, trường kiếm tản mát ra quang mang không đủ sáng nên bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Địch Áo loáng thoáng, thứ bọn họ thấy chỉ là cái bóng mờ ảo quỷ mị còn kinh khủng hơn cả bóng tối. Hơn nữa, luồng ánh sáng nhạt này ngược lại còn làm bại lộ vị trí bọn họ.

Địch Áo không trả lời mà chậm rãi đi về phía gã trắng hán rên rỉ kia, dùng sức đá một cước, “ầm” đầu gã trắng hán đập mạnh vào sàn nhà, tiếng kêu rên lập tức im bặt. Sau đó Địch Áo nhẹ nhàng đâm ra một kiếm lạnh như băng vào cổ họng gã trắng hán, hắn hơi ngừng một chút rồi rút mũi kiếm ra, một vòi máu đột nhiên bắn lên không trung.

Bởi vì nguồn sáng không đủ nên thoát nhìn vòi máu toàn là màu đen, tình cảnh mặc dù không huyền lệ nhưng mùi máu tanh cực kỳ trầm trọng, nặng đến mức làm cho lòng người nổi điên.

“Lên.” Trắng hán cầm đầu hét lớn một tiếng, mặc dù hắn e ngại Địch Áo xuất thủ tàn nhẫn, nhưng việc đã đến nước này không thể nào hòa giải được rồi, chỉ có thể chiến đấu với đối phương tới cùng.

Địch Áo đứng yên tại chỗ, tựa hồ không nhìn thấy ba thanh trường kiếm đang tiến tới gần, cho đến khi khoảng cách song phương không được hai thước hắn mới đột nhiên lui về sau một bước, mũi chân đá vào cổ thi thể dưới đất rồi thuận đà nhảy lên.

Gã trắng hán mới chết này dáng vóc khôi ngô, thể trọng chừng một trăm tám mươi cân ở dưới chân Địch Áo lại nhẹ như rơm như rạ, cổ thi thể đột ngột từ mặt đất bay tới còn Địch Áo theo sát phía sau.

Ba gã tráng hán đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo là một cổ kinh phong vô cùng hung mãnh ào tới. Bọn hán ra sức huy động trường kiếm đập chém lung tung về phía trước, nhưng căn bản không thể chống lại trọng lượng ngàn cân bị nện cho điên đảo.

Nhưng cổ thi thể sẽ không tạo thành thương tổn quá lớn cho bọn hán, điểm trí mạng chính là Dịch Áo ở phía sau.

Nếu gian phòng sáng lên, thời gian quay chậm lại là có thể thấy Dịch Áo đâm một kiếm xuyên qua phần vai cổ thi thể kia, mục tiêu là cổ họng gã tráng hán.

Không bị bóng tối ảnh hưởng, lại bị thi thể che tầm mắt mà vẫn chính xác hoàn mỹ như thế, sợ rằng ngay cả Cực Hạn võ sĩ thân kinh bách chiến cũng khó thể làm được.

Một chiêu này thương tổn không lớn, chỉ lưu lại một vết dài hẹp và vừa đủ để chấm dứt một tính mạng. Gã tráng hán dùng tay che cổ họng, thân thể lão đảo mấy cái, miệng không ngừng phát ra thanh âm ghê rợn, vừa té xuống mặt đất đã lộn lộn không ngừng ra vẻ cực kỳ thống khổ.

Loại thanh âm thảm thiết trước khi chết này khiến cho lòng người sợ hãi, hai tên tráng hán còn sót lại lão đảo lui về sau, dừng khí chiến đấu cũng phải có giới hạn của nó. Mỗi lần đối phương xuất thủ bên này sẽ rơi rụng một người, đến như thế còn phải tiếp tục chiến đấu hay sao?

Dịch Áo đâm kiếm xuyên qua ngực xong liền dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lưỡi kiếm, một thanh âm trong trẻo vang lên. Ngay sau đó, từ thanh kiếm hiện ra từng đạo hào quang, nếu như nói trường kiếm của hai gã tráng hán tản mát ra quang mang như đom đóm, vậy thì trường kiếm của Dịch Áo chính là cây nến rực sáng.

Bóng tối lui dần vào trong góc, tình cảnh trong phòng rõ ràng hơn lúc này nhiều lắm, thậm chí có thể thấy khuôn mặt đang co quắp của hai tên tráng hán kia.

Dịch Áo đột nhiên phóng thẳng tới trước, kiếm quang ập xuống, khí thế tăng vọt trong nháy mắt ngưng tụ thành từng đạo kinh phong thổi quét ra bốn phía, làn gió thổi tẩm rèm cửa sổ bay lên ‘phần phật’.

Ngõa Tây Lý đã khuyên nhủ nhiều lần, cho dù hán đồng ý hay không vẫn luôn nhớ kỹ điều đó trong lòng, cho nên hiện tại hán đang thử thay đổi bản thân mình.

Ngõa Tây Lý từng nói, nếu không đấu đá lung tung, bỏ qua phần dưng cảm trong lòng sẽ không có cách nào trở thành võ giả chân chính. Ngõa Tây Lý còn nói, nếu như thế giới này chỉ có đêm tối, vậy thì vạn vật trong thiên hạ đều không thể sinh trưởng. Dịch Áo hiểu rằng cái đó gần với đạo lý âm dương cân bằng, Ngõa Tây Lý muốn thay đổi phong cách hướng về âm nhu của hán.

Gã tráng hán bị công kích vội vàng giơ trường kiếm lên ngăn cản kiếm quang của Dịch Áo.

31. Chương 31: Hôn Ước Trần Ngập Ngụy Cơ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 31: Hôn ước trần ngập ngụy cơ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng Dịch Áo đã đánh ra một kích toàn lực, cũng là lần đầu tiên hán thử không lưu lại bất kỳ đường sống nào, trường kiếm trên tay gã tráng hán trong tay yếu ớt giống như đũa tre vậy, vừa chạm liền gãy. Sau một khắc, đạo kiếm quang hung mãnh đã nhập vào trong cơ thể gã tráng hán còn không kịp ngưng tụ nguyên lực chống đỡ, ầm vang một tiếng, thân thể gã tráng hán từ một phân thành hai, máu thịt cuồn cuộn quay giữa không trung, hai khúc thi thể xoay tròn văng ra ngoài chia ra đụng vào hai bên vách tường.

Còn dư lại tên thủ lĩnh đã bị sợ đến choáng váng, hán di chuyển trong vô thức, lui rồi lại lui về phía sau.

“Người là Thiên Phú võ sĩ mấy giai?” Dịch Áo đột nhiên hỏi.

“Ba... cấp ba...”

Dịch Áo trầm mặc không nói, lực chiến đấu của đối thủ làm cho hắn hơi thất vọng, nhưng đây không phải là chuyện để hắn kiêu ngạo. Nói một cách nghiêm khắc thì Thiên Phú võ sĩ còn chưa có thật sự bước vào cánh cửa võ giả. Nếu như đối thủ là Quang Mang võ sĩ thì hắn chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ lui binh rồi. Mấu chốt là ở phương diện bí kỹ có uy lực quá lớn, muốn dùng thân thể đối kháng với bí kỹ, hắn sẽ chết rất thảm. Chống lại bí kỹ chỉ có thể là một loại bí kỹ khác, trên Thần Điển đã ghi lại rất rõ ràng điểm này.

Mặc dù trận chiến này đánh rất nhẹ nhàng nhưng có ý nghĩa trọng đại đối với hắn, bởi vì hắn đã tìm được cho mình một phong cách hành động chính xác, hoặc có thể nói là phương hướng phát triển cụ thể sau này.

“Đại nhân, ngài tha cho ta đi...” Tráng hán thủ lĩnh phù quỳ rạp xuống sàn nhà, nước mắt nước mũi chảy dài, nói: “Ta không dám nữa, sau này sẽ không dám nữa...”

Dịch Áo trầm tư trong chốc lát rồi đột nhiên xoay người đi tới chỗ cái bàn trong phòng.

“Đại nhân, van ngài...” Tráng hán kia còn đang gào khóc, nhưng động tác lại hoàn toàn khác với cái miệng, mắt hắn lộ ra hung quang dữ tợn, tay phải lặng lẽ cầm trường kiếm lên: “Cầu xin ngài...” Câu này còn chưa dứt, hắn đã tung người đánh về phía Dịch Áo.

Dịch Áo vẫn tiếp tục đi về phía trước, khi kiếm quang cách hậu tâm hắn không tới nửa thước thì thân thể hắn đột nhiên nghiêng qua một bên, tráng hán kia đâm hụt một kiếm, cùng lúc đó tay trái Dịch Áo cầm ngược trường kiếm đâm ra sau, hai thanh trường kiếm xẹt ngang qua.

“Đại nhân...” Tráng hán kia đột ngột im bật, kiếm của hắn đâm vào trong không khí, nhưng kiếm Dịch Áo lại đi thẳng vào trong miệng hắn.

Dịch Áo buông tay ra tiếp tục đi về trước, gã tráng hán kia té ngổ xuống sàn nhà, thân thể mềm nhuyễn từ từ ngã ra trước.

Tới trước bàn dài, Dịch Áo cầm lấy hòn đá lửa đốt nền lên, sau đó tiến tới cạnh mấy cỗ thi thể lục lọi cẩn thận.

Đây là chuyện không có biện pháp, hiện tại Dịch Áo quá nghèo. Hắn tới lữ điểm này với một chiếc xe ngựa, quần áo trên người cũng rất đắt tiền, cộng thêm khí chất bất phàm, cho nên lão bản lữ điểm không có bảo hắn đưa tiền thế chấp. Khi tới lữ điểm Ngã Lệ ăn uống, hắn còn phải moi móc trong đồng hàng hóa ra được mấy miếng ngân tệ, nếu không ngay cả tiền cơm hắn cũng đóng không nổi.

Chẳng qua là cuộc sống của mấy tên tráng này hình như cũng không tốt hơn hắn. Tìm kiếm hồi lâu chỉ thấy đúng một miếng kim tệ, còn có mười mấy ngân tệ, Dịch Áo lại cảm thấy thất vọng lần nữa. Sau đó hắn tùy tiện nhặt một thanh trường kiếm lên, vận khí hắn đúng là không tốt, trên lưỡi kiếm hiện đầy thật lỗ hổng, vết nứt nhỏ nhỏ. Hắn là sử dụng thời gian rất lâu chưa từng được mài lần nào, thanh kiếm này đem bán một ngân tệ cũng chẳng có ai mua.

Dịch Áo thở dài xoay người đi ra cửa, nữ nhân đáng thương kia còn đang nằm trong tấm lưới lớn, chỗ trán có một cục u to bằng cái bánh bao. Dịch Áo ngồi xổm xuống, dùng bàn tay vỗ vỗ lên chỗ sưng mấy cái, chốc lát sau nữ nhân kia mở hai mắt mở miệng ra nhìn về phía Dịch Áo.

Dịch Áo ném một miếng kim tệ cho nàng, nói: “Đây là phần của ngươi, cất đi, nhanh chân rời khỏi nơi này.” Đây là khoản tiền lớn nhất của hắn rồi, thật sự không nỡ tiêu hết, nhưng hắn bố trí một người hoàn toàn không liên quan vào cuộc nên trong lòng có chút áy náy. Nếu như người phục kích một lòng muốn lấy mạng hắn, đoán chừng nữ nhân kia đã chết ngay tại chỗ rồi, dùng một kim tệ bồi bổ lại vẫn quá ít, sau này có cơ hội rồi nói sau.

Nữ nhân kia không dám tin vào hai mắt mình, vừa nhìn miếng kim tệ nằm trên ngực mình vừa ngó chừng Dịch Áo.

“Đi nhanh đi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Một hồi ngươi muốn đi cũng đi không được nữa.”

“Cho... cho ta?”

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu, đứng lên tiến về phía cửa phòng, nếu như hắn không đi đoán chừng nữ nhân kia sẽ còn tiếp tục dài dòng.

Quả nhiên, nữ nhân kia thấy Dịch Áo đi tới cửa phòng lập tức cầm lấy kim tệ dùng một tốc độ kinh người lao xuống dưới lầu.

Thời gian không lâu sau, phía ngoài truyền đến mấy tiếng bước chân, rồi cửa phòng bị người ta đẩy ra, một nhóm người chen chúc đi vào trong, người cầm đầu chính là Mã Tát Nhĩ Đa.

“Không nghĩ tới lại kinh động tới ngài.” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Từ khi ta thấy được người, ta đã biết người không phải là kẻ biết an phận.” Mã Tát Nhĩ Đa cũng cười, nhìn quanh một lát rồi nói: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ mai phục và tập kích trong phòng của ta.” Dịch Áo nói.

“À? Đây là quả báo của bọn hắn?” Mã Tát Nhĩ Đa hơi dừng một chút, nói: “Thế nhưng, người cũng nên lưu lại mấy tên còn sống chứ?”

“Đó là trận chiến sinh tử, lúc ấy ta chẳng quan tâm chuyện gì nữa.”

“Thật sao?” Mã Tát Nhĩ Đa cười nói: “Nhưng tại sao ta lại có cảm giác đây lại là một trận chiến đấu đơn phương nhỉ?”

Vào lúc này, một gã võ sĩ tiến tới bên tai Mã Tát Nhĩ Đa thấp giọng nói: “Đại nhân, ta nhận ra bọn họ, bọn họ là thám tử của nhóm cướp Thang Mỗ.”

“Thang Mỗ?” Mã Tát Nhĩ Đa sững sờ chốc lát, sau đó phát ra thanh âm chế cười: “Ta cũng biết Vi Nhĩ Tư không đáng tin cậy, tiểu tử một đám cướp nho nhỏ còn lưu lại nhiều cá lọt lưới tới như vậy.”

“Ta có thể đi chưa?” Dịch Áo đứng lên.

“Người muốn đi đâu?” Mã Tát Nhĩ Đa hỏi.

“Đã náo thành như vậy, ta nghĩ cũng nên đổi sang chỗ khác.” Dịch Áo nói: “Sau này có chuyện gì, ngài có thể đến tửu điểm Ngã Lệ tìm ta.”

“Không vội, ta có mấy câu muốn nói cùng người.” Mã Tát Nhĩ Đa phát phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ: “Các người đi ra ngoài trước.”

Dịch Áo hơi kinh ngạc, hắn và Mã Tát Nhĩ Đa có duyên gặp mặt một lần thì làm gì có giao tình, bây giờ có ý gì đây?

“Người có biết tình cảnh hiện tại của người cực xấu hay không?” Mã Tát Nhĩ Đa mỉm cười nói.

“Ta?”

“Ừ.” Mã Tát Nhĩ Đa chuyển tầm mắt dao động bên trong phòng: “A Ba Sĩ nói cho ta biết, thương đội Hầu tước lĩnh bị cướp mất... ở chỗ của người hả?”

Dịch Áo không khỏi nhú mày, cái tên gian thương đáng chết kia thấy không có cách nào nhận được châu báu từ tay hắn liền quay đầu phản pháo, đúng là quá mức rồi.

“Nhìn đây là cái gì?” Mã Tát Nhĩ Đa ném một bức họa lên trên bàn.

Việt

“Đây là ta hả? Không giống lắm!” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Quả thật không giống, nhưng Vi Nhĩ Tư không phải là họa sĩ, hắn có thể vẽ người ra dáng con người đã tốt lắm rồi.” Mã Tát Nhĩ Đa nói: “Dịch Áo, người có thể giải thích một chút không?”

“Có thể để cho Vi Nhĩ Tư tưởng quân tự mình phác họa thật sự là một vinh quang lớn lao!” Dịch Áo lẩm bẩm.

Mã Tát Nhĩ Đa không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng chờ đợi Dịch Áo trả lời.

Địa vị song phương chênh lệch rất xa, Mã Tát Nhĩ Đa là ông vua không ngại ở Đồi Thấp trần, hẳn là Cực Hạn võ sĩ thực lực cường đại. Hàng ngũ này đã là cường giả đỉnh cấp trên Khắc Lý Tư bình nguyên, hơn nữa hẳn còn nắm giữ thế lực một phương. Ngay cả Vi Nhĩ Tư tướng quân tiếng tăm lừng lẫy cũng phải nhường nhịn Mã Tát Nhĩ Đa ba phần.

Địch Áo chỉ là một thanh niên mới ra ngoài lịch lãm, thân phận, thực lực...vân...vân rất nhiều phương diện thua xa Mã Tát Nhĩ Đa. Theo lý thuyết, bây giờ hẳn sẽ phải uốn mình theo thời thế, tìm cách lấy lòng Mã Tát Nhĩ Đa mới đúng. Nhưng thái độ Địch Áo lại khiến cho người ta cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì ánh mắt hắn đậm mạc hơn cả Mã Tát Nhĩ Đa.

Thời gian Ngõa Tây Lý và Địch Áo tiếp xúc với nhau quá ngắn, hắn chỉ thấy được một mặt của Địch Áo mà không để ý tới một mặt khác. Đó là vì thực lực tự thân thấp kém, một khi gặp phải nguy hiểm và phiền toái, Địch Áo sẽ theo bản năng lựa chọn tránh lui, nhưng nếu như lâm vào tình cảnh không thể tránh khỏi, hắn tuyệt đối không khuyết thiếu dũng khí, xương cốt Địch Áo cứng rắn hơn Ngõa Tây Lý tưởng tượng nhiều lắm.

Tựa như con tốt qua sông trên bàn cờ vậy, nó có thể đi về bên trái, có thể hướng phải, nhưng tuyệt đối không lui về phía sau, đây là điểm mấu chốt của nó, chuẩn tắc riêng của nó. Cho dù tan xương nát thịt cũng không hối tiếc.

“Thật ra đây chỉ là một trò khôi hài tràng không thể giải thích mà thôi.” Địch Áo than nhẹ một tiếng, sau đó hắn kể lại đầu đuôi câu chuyện gặp gỡ hai đám cướp, chỉ che giấu một màn cuối cùng.

Mã Tát Nhĩ Đa vẫn lắng lắng nghe, không có tiến hành hỏi thăm điểm trọng yếu trong đó, chờ Địch Áo nói xong hắn mới mỉm cười nói: “Ta nhìn ra được, ngươi thật sự bất hạnh...”

“Đúng vậy, ta cũng biết đã chọc vào một phiền toái lớn.” Địch Áo nói: “Vi Nhĩ Tư tướng quân cố ý vẽ bức họa này là muốn truy nã ta hả? Người xem, có cần ta đi tự thú hay không?”

“Không cần khẩn trương như thế, ta đã nói cho Vi Nhĩ Tư rằng Đồi Thấp trần không có người này.” Mã Tát Nhĩ Đa nói.

“Đây...” Địch Áo ngăn người, hắn không nghĩ tới Mã Tát Nhĩ Đa sẽ bảo hộ hắn, tại sao? Chốc lát sau, hắn nhẹ giọng nói: “Sợ rằng không thể thực hiện được, trong trấn có rất nhiều người từng gặp qua ta, lỡ may... Ha hả, Mã Tát Nhĩ Đa đại nhân, ta cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng ta không muốn mang phiền toái đến cho người khác.”

“Bọn họ không dám.” Mã Tát Nhĩ Đa lắc đầu: “Người rất kiêu ngạo, ha ha... Đây là một thói quen tốt, nhưng cũng là một thói quen dễ làm cho người ta chết non, có đôi lúc không nên dễ dàng cự tuyệt người khác trợ giúp.”

Địch Áo trầm mặc chốc lát, chậm rãi hỏi: “Tại sao?”

Mã Tát Nhĩ Đa cười cười, đột nhiên hỏi ngược lại: “Tác Phỉ Á tiểu thư có khỏe không?”

“Nàng...” Địch Áo ngạc nhiên: “Ngài biết ta?”

“Không nhận ra, cho nên ta muốn tìm cơ hội thử dò xét ngươi.” Mã Tát Nhĩ Đa cười híp hai mắt lại thành một đường chỉ nhỏ, nói: “Địch Áo thiếu gia, vì sao chạy đến Đồi Thấp trần rồi?”

Địch Áo ngơ ngác nhìn Mã Tát Nhĩ Đa, bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết giấu diếm quan hệ giữa mình và Tác Phỉ Á. Bởi vì hắn chưa bao giờ ra ngoài cửa, cho nên thiếu hụt thông tin, không ngờ thoáng cái đã bị Mã Tát Nhĩ Đa nói ra lai lịch, đối phương trợ giúp là vì Tác Phỉ Á?

“Thật ra từ lúc ngươi đi vào Đồi Thấp trần lần đầu tiên, nói cho ta biết tên của ngươi, ta đã nghĩ đến chuyện này rồi.” Mã Tát Nhĩ Đa cười nói: “Dù sao thì tỷ lệ trùng tên cũng không lớn lắm.”

“Đúng là không nghĩ tới.” Địch Áo dùng giọng nói bất đắc dĩ than thở: “Ta rất ít khi rời khỏi trang viên, không ngờ bên ngoài lại có người biết đến sự tồn tại của ta.”

“Đồi Thấp trần ở sát Nam tước lĩnh, ta làm sao không biết chuyện tình trong Nam tước lĩnh chứ?” Mã Tát Nhĩ Đa nói: “Huống chi... Bên đó còn viên minh châu của Khắc Lý Tư bình nguyên, Tác Phỉ Á tiểu thư,

người biết có bao nhiêu cặp mắt đang ngó chừng nàng không?”

“Cho nên ngài mới trợ giúp ta?” Dịch Áo nói.

“Không, việc này còn chưa tính là trợ giúp.” Mã Tát Nhĩ Đa mỉm cười nói: “Cho dù không có ta, cho dù cái gã Vi Nhĩ Tư bắt được người, chỉ cần người lộ ra thân phận của mình. Vi Nhĩ Tư tuyệt đối không dám tổn thương người một cọng tóc.”

Trong lòng Dịch Áo vô cùng kinh ngạc, Tác Phỉ Á có lực ảnh hưởng cường đại đến như thế? Ý tứ Mã Tát Nhĩ Đa là Vi Nhĩ Tư sẽ cấp cho Tác Phỉ Á mấy phần mặt mũi, vì thế sẽ không làm khó Dịch Áo. Thế nhưng địa vị hai người chênh lệch rất lớn kia mà?

Tựa hồ nhìn thấu Dịch Áo kinh ngạc, Mã Tát Nhĩ Đa lại nói: “Dịch Áo thiếu gia, người biết Tái Nhân Hầu tước đánh giá Tác Phỉ Á tiểu thư thế nào không?” Nhắc tới Tái Nhân Hầu tước, trong mắt Mã Tát Nhĩ Đa hiện lên một chút kính sợ.

“Không biết.”

“Tái Nhân đại nhân nói, nếu như Tác Phỉ Á tiểu thư có thể dồn tất cả thời gian và tinh lực trên việc tu luyện, nàng sẽ trở thành Cực Hạn võ sĩ trẻ tuổi nhất ở trong Hầu tước lĩnh.” Mã Tát Nhĩ Đa chậm rãi nói: “Nếu vậy, qua thêm vài năm nữa, mười mấy năm nữa thì sao? Võ Tôn đầu tiên của Khắc Lý Tư bình nguyên? Thậm chí là Thánh Vũ Sĩ? Ai có thể nói trước được...”

Nghe đến đó Dịch Áo không khỏi than nhẹ một tiếng, Ngõa Tây Lý cũng từng đánh giá Tác Phỉ Á tương tự như thế. Hình như trong mắt những cường giả chân chính việc Tác Phỉ Á đang làm lại là bỏ gốc lấy ngọn.

“Trên thực tế, ngoại trừ hai tên ca ca không nên thân của Tác Phỉ Á tiểu thư và Bá tước đại nhân đáng thương ra, cơ hồ mọi người đều biết Tác Phỉ Á tiểu thư có tiền đồ sáng lạn. Đa số mọi người đều tin tưởng Tác Phỉ Á không chỉ là viên minh châu trên Khắc Lý Tư bình nguyên, trong tương lai nàng có thể trở thành võ sĩ mạnh nhất đại lục.” Mã Tát Nhĩ Đa cười nói: “Chỉ cần Vi Nhĩ Tư còn có chút ít lý trí thì hẳn sẽ không làm khó người, không có ai nguyện ý thừa nhận lửa giận của Tác Phỉ Á tiểu thư.”

“Tại sao Bá tước đại nhân không tin tưởng Tác Phỉ Á?” Dịch Áo hỏi. Những tin tức này hẳn lần đầu tiên nghe được, khi Tác Phỉ Á trở lại trang viên chưa bao giờ nói chuyện bên ngoài.

“Người không hiểu?” Ánh mắt Mã Tát Nhĩ Đa trở nên cổ quái: “Bởi vì Tác Phỉ Á tiểu thư tương lai quá chói mắt, rồi sẽ có một ngày Bá tước lĩnh phải thay đổi chủ nhân.”

“Tái Nhân đại nhân coi trọng Tác Phỉ Á như vậy, hẳn không lo lắng gì sao?”

“Người đã bao giờ suy nghĩ vấn đề phụng dưỡng chính mình khi về già chưa?” Mã Tát Nhĩ Đa hỏi ngược lại.

“Không biết.”

“Bởi vì vô cùng xa xôi, đúng không?” Mã Tát Nhĩ Đa mỉm cười nói: “Muốn trở thành Võ Tôn, muốn trở thành Thánh Vũ Sĩ mạnh mẽ. Con đường Tác Phỉ Á tiểu thư phải đi còn rất dài, thời gian lâu như vậy có trời mới biết thế giới này sẽ biến thành cái dạng gì. Hơn nữa, có rất nhiều biện pháp có thể hóa giải khiêu chiến trong tương lai, vì thế bây giờ không cần phải khẩn trương.”

Dịch Áo nhạy cảm bắt được một tia thương hại trong mắt Mã Tát Nhĩ Đa, hiển nhiên cái là không liên quan tới Tác Phỉ Á, mà là vấn đề của hắn.

Đại não Dịch Áo nhanh chóng vận chuyển, Mã Tát Nhĩ Đa có thể nhận ra hắn, có thể hiểu rõ mọi chuyện xảy ra trong Nam tước lĩnh, vậy thì chắc chắn cũng biết hôn ước của hắn cùng với Tác Phỉ Á. Thương hại là vì hôn ước không thể nào thực hiện? Mã Tát Nhĩ Đa mới vừa rồi đã nói, có rất nhiều biện pháp có thể hóa giải khiêu chiến trong tương lai, mà biện pháp hữu hiệu nhất chính là biến người khiêu chiến thành người phe mình.

“Nói như vậy, ta có thể yên tâm ở lại Đồi Tháp trấn rồi?” Dịch Áo cười cười: “Bất kể nói thế nào, bây giờ Tác Phỉ Á vẫn là hôn thê của ta, cho nên không có ai dám trêu chọc ta?”

Lời Dịch Áo nói mang hơi hướng châm chích, không biết Mã Tát Nhĩ Đa có nghe hiểu hay không, hắn cau mày trầm ngâm chốc lát mới chậm rãi nói: “Chuyện này hình như hơi phức tạp.”

“Phức tạp?” Dịch Áo nói: “Có ý gì?”

Mã Tát Nhĩ Đa liếc qua Dịch Áo, hẳn vốn không cần thiết phải giải thích rõ ràng cho Dịch Áo biết, nhưng dính líu tới Tác Phỉ Á nên hẳn hy vọng có thể giữ vững quan hệ tốt đẹp với Dịch Áo. Trên thực tế Dịch Áo không có đoán sai, Mã Tát Nhĩ Đa nhìn thấy vụ hôn ước giữa Dịch Áo và Tác Phỉ Á không ổn. Bây giờ tin tức vừa mới truyền ra, những kẻ nóng lòng nhảy ra ngăn trở đều không phải loại người lương thiện, còn chủ sự lại là một đứa ngốc không có kinh nghiệm xử thế, đại nhân vật chân chính có tư cách văn hồi cục diện thì giữ vững trầm mặc. Trong mấy đại nhân vật đó tùy tiện đi ra một người lên tiếng phản đối cũng đủ để cho hôn ước mất đi hiệu lực, dĩ nhiên đây là Mã Tát Nhĩ Đa suy nghĩ, hẳn tự nhiên bỏ qua ý nguyện của Tác Phỉ Á, hoặc có lẽ là không biết.

Nhưng hôn ước mất đi hiệu lực không liên quan gì tới quan hệ giữa Tác Phỉ Á và Dịch Áo. Tác Phỉ Á có quý tộc huyết thống nguyện ý gả cho một người bình thường, bất kể là mang hàm ý báo ân hay vì điều gì khác cũng đủ để chứng minh Tác Phỉ Á coi trọng Dịch Áo. Đợi đến khi hôn ước mất đi hiệu lực, Tác Phỉ Á lòng mang áy náy nhất định sẽ tìm cách bù đắp cho Dịch Áo. Vì thế người trẻ tuổi Dịch Áo này có địa vị phi thường trọng yếu đối với hắn.

“Thương đội Hầu tước linh bị công kích mà ta lại thờ ơ để mặc những nhóm cường đạo cướp sạch thương đội.” Mã Tát Nhĩ Đa nói: “Hơn nữa, nếu như nói hàng hóa cất trong thương đội rất quý trọng thì tại sao Hầu tước đại nhân không phải ra cường giả chân chính. Để cho hai đám cướp nho nhỏ đánh tan hộ vệ thương đội? Nếu như nói hàng hóa thương đội không đáng giá thì Vi Nhĩ Tư tướng quân đi suốt đêm đến Khắc Lý Tư bình nguyên, tiêu trừ hai đám giặc cướp kia, thậm chí còn tự tay vẽ ra bức họa để truy xét tung tích của người, Dịch Áo, người không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

“Ta không rõ ràng lắm!” Dịch Áo lắc đầu, hẳn không phải là không hiểu, mà là vì chưa hiểu rõ ý định của Mã Tát Nhĩ Đa. Từ thái độ của Mã Tát Nhĩ Đa đối với Bá tước linh, còn cả việc phân tích Hầu tước đại nhân rất cặn kẽ thì đối phương có thể là người thuộc Hầu tước linh. Để mặc cho thương đội Hầu tước linh bị cướp mất hàng hẳn là Hầu tước thế lực nội bộ đấu đá lẫn nhau, thương đội kia chơi trò lừa dối dấu điểm một cái hộp có khóa nguyên lực có thể là do e sợ Mã Tát Nhĩ Đa biết được tin tức.

“Ta đã nói nhiều rồi, thời gian gần đây cần phải cẩn thận một chút, người yên tâm, thật sự xảy ra chuyện gì ta sẽ phái võ sĩ tới bảo vệ người.” Mã Tát Nhĩ Đa nói: “Đúng rồi, Dịch Áo, một lát nữa ta sẽ phái người lục soát phòng người một lần, còn có chiếc xe ngựa nữa, ha ha... không phải là ta hoài nghi người, mà là giúp người thoát khỏi hiểm nghi, hiểu không? Hi vọng người bỏ qua.” Trong khi nói chuyện, Mã Tát Nhĩ Đa nhìn Dịch Áo không chớp mắt, tựa hồ chuẩn bị nắm bắt biểu tình trên mặt Dịch Áo.

“Được, làm ngài phí tâm.” Dịch Áo gật đầu, thần sắc phi thường tự nhiên.

Lúc này Mã Tát Nhĩ Đa nói một câu làm bại lộ thân phận Dịch Áo, đó là vì Dịch Áo không có phòng bị, bây giờ còn định lập lại chiêu cũ thì lại là khinh người rồi.

Dịch Áo có tố chất tâm lý rất vững chắc, đừng nói loại thử dò xét này, cho dù hắn đang nằm ở trên giường tiến hành nam nữ giao chiến kịch liệt với phụ nữ có chồng, sau đó lập tức bị chồng người ta tra hỏi hẳn cũng có thể bình tĩnh, mặt không đỏ tim không nhảy giải vây cho mình.

Chỉ cần quần tới chứng cứ xác thực hay không, dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không thừa nhận.

32. Chương 32: Chân Hồng Chi Vũ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 32: Chân Hồng Chi Vũ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mã Tát Nhĩ Đa gạt đầu, hẩn nhìn thấy Dịch Áo biểu hiện bình thản, nhìn qua có chút quang minh lỗi lạc, một chút nghi ngờ cuối cùng đã bị bỏ sang một bên. Tiếp theo, Mã Tát Nhĩ Đa và mấy gã võ sĩ trước sau đi vào trong phòng, tìm tòi một vòng ‘rất có lễ phép’.

Phía sau chuồng ngựa truyền đến tiếng ngựa hí, hiển nhiên là thuộc hạ của Mã Tát Nhĩ Đa đã bắt đầu lục soát xe ngựa Dịch Áo. Nói cách khác, trước khi hai người nói chuyện ‘thành thật với nhau’, Mã Tát Nhĩ Đa đã sớm ra lệnh cho đám thuộc hạ rồi.

Về phần theo lời Mã Tát Nhĩ Đa nói lục soát nơi này chỉ là giải thoát hiềm nghi cho Dịch Áo. Lấy tâm cơ Dịch Áo dĩ nhiên sẽ không tin, nếu lục soát không thấy Mã Tát Nhĩ Đa sẽ làm người tốt, xem như hẩn đang làm một việc có ích, còn nếu như lục soát thấy cái hộp, dĩ nhiên cái hộp đó sẽ thuộc về Mã Tát Nhĩ Đa.

Cho dù là xuất hiện kết quả gì đều có lợi với Mã Tát Nhĩ Đa.

Chốc lát sau, quá trình lục soát trong phòng kết thúc. Lữ điểm bài biện rất đơn giản, cơ hồ không có gì để tra, trọng điểm nằm ở trên trên xe ngựa của Dịch Áo, nơi này chỉ là tìm kiếm làm dáng cho có mà thôi.

Tầm mắt Mã Tát Nhĩ Đa thủy chung không có rời khỏi người Dịch Áo, chỉ cần Dịch Áo lộ ra thần sắc bất an thì hậu quả khăng định không chịu nổi.

Rốt cục phía ngoài truyền đến tiếng huyết sáo tỏ rõ hành động lục soát lần này kết thúc.

“Các người nhanh tay thu thập gọn gàng nơi này, không nên quấy rầy Dịch Áo thiếu gia nghỉ ngơi.” Mã Tát Nhĩ Đa nói: “Như vậy, ừ... cứ thế là được rồi, sau này có chuyện gì người tùy thời tìm đến chỗ ta.”

“Chờ một chút, ta cùng đi với ngài.” Dịch Áo nói.

“Người muốn đi đâu?”

“Ta không phải đã nói rồi sao? Ta muốn dọn phòng qua lữ điểm Ngã Lệ.” Dịch Áo nói: “Nơi này mùi máu tanh quá nặng, ta sợ buổi tối ngủ sẽ gặp ác mộng.”

“Dịch Áo thiếu gia, người mà còn sợ ác mộng?” Tầm mắt Mã Tát Nhĩ Đa quét qua mấy cỗ thi thể, vừa cười ha hả vừa nhìn Dịch Áo đầy ẩn ý. Tin đồn là cái thứ không thể nào tin cậy, người có thể sử dụng phương thức tàn nhẫn như thế liên tiếp đánh chết năm gã võ sĩ làm sao là ngu ngốc được? Xem ra sau này trở về, hẩn cần tung thêm đại lực lượng tìm hiểu quá khứ Tác Phỉ Á và Dịch Áo cho rõ hơn.

“Người đang ngủ chung quy sẽ luôn yếu ớt.” Dịch Áo cười cười.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng, theo thang lầu đi xuống phía dưới đại sảnh. Dịch Áo muốn đi tìm xe ngựa của mình, còn Mã Tát Nhĩ Đa phải trở về nên bọn họ chia ra mỗi người đi một ngã. Mã Tát Nhĩ Đa đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, xoay người gọi lại Dịch Áo: “Dịch Áo, mấy ngày tới tốt nhất không nên rời khỏi trấn.”

“Hả?”

“Ta có một dự cảm không tốt lắm.” Mã Tát Nhĩ Đa trầm ngâm hồi lâu, sau đó không nhin được phát phát tay trực tiếp xuyên qua đại sảnh đi ra khỏi lữ điểm.

Câu nói kia thật sự là linh nghiệm, ở phía Nam cách Đồi Tháp Trấn hơn 70 dặm đang có mấy trăm tráng hán tụ tập chèn chèn thoải mái bên ngoài gian lều vải đơn sơ. Quan sát đơn giản thì phần lớn bọn họ đều là người thô kệch, toàn thể cùng gờ từng bát rượu to đổ thẳng vào miệng, bọn họ đang thi đua xem ai có thể chịu đựng rượu cồn hành hạ lâu hơn.

Động tác ăn cơm cũng thô lỗ như thế, cầm, xé, nhét, gặm, loay hoay ăn uống vô cùng thống khoái, giống như một đám sói hoang vậy. Thô lỗ hơn nữa là vừa ăn xong bọn họ tùy tiện chùi chùi bàn tay dính đầy dầu mỡ lên y phục của mình, sau đó kéo tóc mấy nữ nhân đang khóc ở một bên đi thẳng vào trong lều, có kẻ còn chơi trực tiếp ngay cạnh đồng lứa.

Nữ nhân kêu khóc kêu đau cũng không thể được một ai đồng tình, mà chỉ có thể dẫn tới từng đợt cười vang.

Không có quy củ, không có phạm vi, không có điểm giới hạn nào cả. Một nhóm giặc cướp hoàn toàn không có quy củ, không bao giờ được bảo đảm bất kỳ thứ gì, đặc biệt là tuổi thọ của chúng thông thường đều rất ngắn.

Có người nói một ít quân đội chính quy thậm chí có hành vi tàn nhẫn hơn cả cướp, thế nhưng quân chính quy trở thành súc sinh thì bọn họ lại là súc sinh có lý do, có lý tưởng. Khác hẳn với giặc cướp, sống hoàn toàn không biết đến ngày mai.

Thế nhưng trên thế giới luôn luôn tồn tại loại người độc hành, loại người lúc nào cũng không hợp với hoàn cảnh chung quanh. Ở trong doanh trại này có một người như thế, mặc dù hắn ngồi ở chính giữa nhưng những người chung quanh xem như không có sự tồn tại này. Bởi vì hắn không uống rượu, cũng không có ăn thịt, chỉ dựa lưng vào một cái cọc gỗ suy nghĩ gì đó đến nhập thần.

Nếu đi lại gần hắn, ngồi xổm xuống trước mặt hắn mới có thể thấy rõ sát cơ chớp động trong mắt hắn. Có lẽ là lịch duyệt còn không đủ nên tiếng kêu khóc của nữ nhân kia không thể dấy động bọn đại hán chung quanh, nhưng lại làm cho hắn mất tự chủ nắm chắc bàn tay, các đốt ngón tay dùng sức quá mạnh đã trắng bệch ra, móng tay in sâu vào lòng bàn tay hắn rỉ ra vài tia máu nhỏ nhỏ.

Vào lúc này, một đại hán xấp lại gần thấp giọng hô: “Ca Đồn đại nhân?”

“Có việc?” Thanh niên được gọi là Ca Đồn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn gã tráng hán đang mỉm cười nịnh nọt. Trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu, sát ý trong mắt đã biến mất toàn bộ, nhưng thần sắc lạnh lùng vẫn không hề thay đổi.

Nếu như là người ngoài thấy một màn như vậy nhất định sẽ trợn mắt kinh ngạc, bởi vì tráng hán đang cười nịnh nọt kia đầu mục bọn giặc cướp này, Lao Luân Tư. Mà thanh niên tên Ca Đồn kia chính là trợ thủ do Lao Luân Tư mời tới, hắn là một gã Quang Mang võ sĩ. Bọn họ vốn có quan hệ chủ thuê và dong binh, nhưng giờ phút này địa vị hai bên hình như đã đảo lộn.

“Ca Đồn đại nhân, chúng ta chuẩn bị tiến công Đồi Thấp trần?”

“Ừ.”

“Nhưng... nhưng tên Mã Tát Nhĩ Đa kia chính là Cực Hạn võ sĩ ...” Khuôn mặt gã tráng hán kia dần dần cứng ngắc lại.

“Hắn chỉ có một người, sợ cái gì?” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Mọi người cùng nhau tiến lên, dùng thịt người đè chết hắn là được.”

“Nói đùa gì vậy?!” Lao Luân Tư giật mình nhảy lên thật cao, nếu quả thật có thể dựa vào người đồng thể mạnh vậy chết một vị Cực Hạn võ sĩ thì hắn đã sớm công kích Đồi Thấp trần rồi.

“Người cũng biết là đùa giỡn?” Ca Đồn cũng không che dấu ý khinh miệt trong mắt.

“Đây...” Thấy ánh mắt đối phương, lửa giận trong lòng Lao Luân Tư lại bắt đầu dâng lên. Nếu như chỉ có một mình Ca Đồn thì hắn đã sớm hạ lệnh động thủ rồi. Nhưng Ca Đồn là đại biểu cho một nhóm người, một đám người rất đáng sợ, hắn thật sự không dám đắc tội bọn họ.

“Tối... ý? Tại sao là nàng ta? Phía trên lại coi trọng một Đồi Thấp trần nhỏ nhỏ như vậy?” Không biết cảm ứng được cái gì mà Ca Đồn đột nhiên lộ ra vẻ khiếp sợ, sau đó nhanh chóng chuyển thành nụ cười hả hê: “Tối tốt...”

Từ phương xa đang có một con tuần mã chạy lên gò núi, ở trong đêm tối mọi người quan sát rất có giới hạn, căn bản không nhìn xa tới như vậy. Vấn đề là người kỵ sĩ này biểu hiện quá mức chói mắt, toàn thân bao phủ trong một ngọn lửa đỏ bừng tỏa sáng như ánh mặt trời giữa màn đêm u tối, ngay cả tuần mã ở dưới cũng được chiếu sáng, trong phạm vi vài chục đều có ánh lửa thấp thoáng.

Sau một lát người kỵ sĩ kia đã lao xuống gò núi phóng thẳng tới chỗ doanh trại này, khi cách doanh trại chừng ba mươi thước người đó liền nhảy lên trời cao, thoáng dừng lại trên không trung một chút rồi mới rơi vào giữa trận doanh. Ngay khi người kỵ sĩ kia rơi xuống mặt đất phát ra tiếng nổ vang ầm ầm, một làn sóng xung kích mắt thường có thể thấy được quét ra bốn phương tám hướng, những tấm lều ở vùng phụ cận chừng ba mươi thước bị thổi ngã trái ngã phải, đồng lửa trại bị thổi văng tung tóe.

Người kỵ sĩ kia là một nữ nhân tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, hai mắt to tròn gợi cảm, đôi môi đỏ thắm như thoa son, thân nàng khoác chiến y màu xanh nhạt, giữa ngực bị xẻ một đường khá sâu mở hồ lộ ra nửa vùng ngực trắng nõn, còn có cặp chân thon dài sáng bóng tỏa ra sắc thái cực kỳ động lòng người.

Đám đạo tặc ở trong doanh trại nhìn thấy một màn xuất hiện oanh động như thế đều bị dọa cho sợ hãi ngẩn người, ngay cả rượu cũng quên uống, miệng đang ăn cũng ngừng nhai, cái tên đang chơi nữ nhân cũng tạm ngừng động tác lại.

Thế nhưng, lát sau cái tên đang khi nhục nữ nhân mặc kệ mọi thứ quay đầu lại tiếp tục ‘công việc’. Ánh mắt nữ võ sĩ bắt đầu dao động một vòng, sau đó đột nhiên phát ra tiếng hô trầm thấp đầy phần nộ.

Trong nháy mắt, từng con rắn lửa dữ tợn từ trên tay nữ võ sĩ kia nhẹ nhàng bay ra, chúng nó theo thế khổng tước xòe đuôi mở rộng ra bốn phía, ngay từ mới bắt đầu bọn chúng chỉ dài có bảy, tám thước, nhưng vài giây trôi qua bọn chúng đã kéo giãn cơ thể ra hơn mười thước, thậm chí bao phủ gần hết khu doanh trại.

Bọn đạo tặc mở to hai mắt ngơ ngác nhìn đàn rắn lửa bay múa trên bầu trời, ngay sau đó nữ võ sĩ gầm lên một tiếng đàn rắn lửa trên bầu trời đột nhiên lao xuống, nhóm đạo tặc đang uống rượu, ăn cơm không có chuyện, chỉ có những tên đang đùa bỡn nữ nhân mới bị nuốt chửng trong biển lửa hùng hục.

Nữ võ sĩ vung tay lên, vô số con rắn lửa đột nhiên điên cuồng quấy động kéo mấy tên giặc cướp còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra lên không trung. Chỉ trong nháy mắt, thân thể bọn chúng đã bị cắt thành từng mảnh vụn nám đen rơi lả tả xuống dưới.

33. Chương 33: Phóng Thích.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 33: Phóng thích.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám giặc cướp lúc này mới hoàn hồn lại la hét ầm trời, cầm đầu chạy loanh quanh trong doanh trại, nhưng không có một người nào dám giơ vũ khí lên phản kháng.

Chân Hồng Chi Vũ.

Đó là Chân Hồng Chi Vũ..

Trùm đạo tặc Lao Luân Tư chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt biến thành màu đen, thân thể lão đảo mấy cái rồi té sập xuống mặt đất.

Trên Khắc Lý Tư bình nguyên không có nhiều cường giả đạt đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ, mà người nắm giữ bí kỹ Chân Hồng Chi Vũ chỉ có mỗi một Hỏa Hồ Chu Dịch Ti.

Chu Dịch Ti là độc hành giả tiếng tăm lừng lẫy, nàng giết trộm cướp cũng giết quý tộc, hết thảy chỉ nhìn vấn đề tâm tình. Nếu tâm tình tốt, người khác chọc tới nàng, nàng có thể giả bộ không thấy gì hết, còn nếu tâm tình không tốt, động cái là hủy thôn diệt trấn. Trong phạm vi Bá tước lĩnh không có người nào dám chọc đến Chu Dịch Ti, cho dù là ba vị tướng quân của Bá tước lĩnh, ngay cả Bá tước đại nhân cũng phải nể mặt Chu Dịch Ti ba phần.

Về phần tâm tình Chu Dịch Ti hiện tại có tốt hay không đã không cần phải hỏi, Lao Luân Tư biết mười mấy huynh đệ dưới tay hắn đã phạm vào tội kỵ của Chu Dịch Ti.

“Chu Dịch Ti đại nhân, ngài tới rồi?” Ca Đốn tiến lên nghênh đón, nói năng cực kỳ thống khoái. Hắn ủy thân trong hang ổ đạo tặc mấy ngày qua rất là khổ cực, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy thống khoái.

Khi ánh nắng đầu tiên lọt vào cửa sổ, Dịch Áo ngồi ở trên giường chậm rãi mở mắt ra. Hắn đến ở trong lữ điểm Ngã Lệ đã bảy ngày rồi, giờ phút này hắn đã là Thiên Phú võ sĩ cấp hai, loại tốc độ tăng tiến này

hoàn toàn có thể dùng hai chữ bay vọt để hình dung. Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài hẳn là không có ai tin tưởng nổi, thế nhưng Dịch Áo vẫn không hài lòng với kết quả hiện tại.

Dịch Áo thu thập đơn giản xong mới rời khỏi phòng, theo thang lầu đi xuống phía dưới, bây giờ là thời gian dùng điểm tâm nên có rất nhiều thực khách ngồi trong đại sảnh. Dịch Áo khẽ nhíu mày nhìn đám người phía dưới, kể từ ba ngày trước lúc Vi Nhĩ Tư tướng quân rời đi bắt đầu có từng nhóm người xa lạ tràn vào Đồi Tháp trần. Một Đồi Tháp trần nhỏ nhỏ nhất thời có chút chật chội, không khí trở nên khẩn trương hơn trước. Chỉ cần không phải là người ngu ngốc thì có thể cảm giác được nhất định sắp có chuyện lớn xảy ra.

Chẳng những Mã Tát Nhĩ Đa càng ngày càng ít lộ diện, ngay cả Ngã Lệ cũng đã nhận ra gì đó, mặc dù nụ cười quyến rũ thường ngày vẫn còn nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện bên trong đó xen lẫn mấy phần sầu lo.

Đám người ngoại lai không có đi loạn chung quanh trần, mà tụ tập ở chung một chỗ bàn luận xôn xao, trong ánh mắt bọn chúng thỉnh thoảng hiện lên cảm xúc thô bạo khiến lòng người cực kỳ bất an.

Bọn người kia không hề kiêng sợ ai hết, cũng không đặt Mã Tát Nhĩ Đa vào trong mắt. Mặc dù Mã Tát Nhĩ Đa thủy chung vẫn không lộ diện, nhưng Dịch Áo tin tưởng những gã này còn có thể bình yên vô sự là vì bọn hắn còn chưa có chạm vào điểm mấu chốt của Mã Tát Nhĩ Đa.

Dịch Áo xuống ngồi ở chỗ cái bàn trống do Ngã Lệ dành riêng cho hắn, khẽ thở dài một hơi. Hắn khá là nhút nhát, còn không phải là vì cái cái hộp nhỏ kia hay sao? Nếu như Dịch Áo không biết dùng nguyên lực dò xét quá cái hộp thì hẳn có thể thừa dịp không người nào thấy tùy tiện ném cái hộp ném ở một địa phương nào đó, để cho bọn họ tự chém giết nhau là được. So sánh với những thứ tài vật không biết, an nguy bản thân vẫn quan trọng hơn.

Nhưng từ lúc Dịch Áo phát hiện cái hộp kia có thể giúp tăng cường mức độ cảm ứng và tốc độ hấp thu nguyên lực thì cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa hắn cũng không nguyện ý buông tay. Mặc dù hiện tại chưa có cách mở nó ra, nhưng Dịch Áo có thể khẳng định trong hộp rất có thể là một khối mảnh vỡ tinh thần, chỉ như thế mới có khả năng giải thích thông mọi chuyện.

“Này, vì sao người lần nào người cũng chỉ uống nước trong vậy nhỉ?” Ngã Lệ bước tới, ánh mắt nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sau đó ngồi thẳng xuống.

“Ta đây nên uống thứ gì mới đúng?”

“Rượu! Hẳn tử trong Khắc Lý Tư bình nguyên làm gì có người nào không uống rượu?” Hôm nay Ngã Lệ có chút khác thường, ít nhất là Dịch Áo chưa từng nhìn thấy nàng ngồi vào bàn của khách bao giờ.

“Người muốn nói chuyện này với ta?” Dịch Áo nhận thấy có vài ánh mắt tàn bạo đang ngó tới bản thân mình.

“Đúng vậy.” Ngã Lệ thật tình gật đầu, bộ dạng muốn tiếp tục tiến hành đề tài này: “Bằng không người cho rằng ta tìm người làm cái gì? Nếu như người ngại rượu quá đắt, ta có thể lấy ra mời.”

“Không cần.” Dịch Áo cười cười.

Vào lúc này, một gã tráng hán xa lạ vỗ bàn gào lên: “Lão bản, rượu đâu?”

Giữa hai hàng lông mày Ngã Lệ lộ ra mấy phần chán ghét, nhưng không có biện pháp nào khác, cuối cùng nàng vẫn phải đứng lên cầm lấy bầu rượu ở trong quầy mang đến cho gã đại hán kia.

Dịch Áo mới vừa đặt một cái bánh bao vào trong miệng, bên kia Ngã Lệ đột nhiên hét lên một tiếng lui nhanh về sau mấy bước. Nàng đã bị chọc giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, lông mày dựng đứng, đột nhiên giơ bầu rượu trong tay đập xuống đầu gã đại hán.

Đại hán kia giống như vừa chiếm được tiện nghi thật lớn, còn đang cười sung sướng tới mức hai mắt hí lại không nhìn thấy gì nữa, cũng không nghĩ tới một nữ tử nhu nhược dám động thủ với hắn. Vì thế trong lúc nhất thời hắn không có đề phòng bị bầu rượu đập ngay giữa trán.

“Rầm...” Bầu rượu hóa thành vô số mảnh nhỏ bắn ra chung quanh, trong đó có mấy mảnh vỡ văng vào mặt Ngã Lệ cắt ra mấy vết máu, nhiều đó đã có thể đoán được nàng dùng bao nhiêu khí lực vào cú đập kia rồi.

Đám thực khách chung quanh trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm vào Ngã Lệ, Địch Áo cũng tạm ngừng nhai.

“Mụ nội nó, người dám đánh ta?” Đại hán kia quát lên như sấm, sắc mặt tất cả đại hán ở chung quanh cũng trầm xuống.

Tiếp theo, gã đại hán kia đột nhiên lật ngược cái bàn lên, tung người tới đánh cho Ngã Lệ một cái bạt tai. Ngã Lệ cũng không ngờ đối phương đã man như thế, nằng lập tức bị đánh cảm đầu văng ra ngoài, thân hình chuyển động hai vòng giữa không trung rồi mới ngã xuống mặt đất.

Một cái bạt tai này quá mức ác độc, Ngã Lệ phải dùng hai cánh tay chống đỡ mặt đất cố gắng bò dậy, nhưng làm thế nào cũng không thể dựng người dậy nổi. Máu tươi từ mũi và khóe miệng nằng không ngừng nhiều xuống, trước mặt nằng hiện tại đã có một vũng máu đỏ bầm rồi.

Ngoại trừ đồng bọn của gã đại hán ra, phần lớn thực khách còn lại đều sợ ngây người, trong chớp mắt gây ra chuyện lớn như vậy đúng là không ai ngờ tới.

Nhưng một cái bạt tai chỉ mới là bắt đầu, gã đại hán kia rõ ràng chưa hết giận. Hắn tiến lên một bước, đưa tay ra nắm lấy tóc Ngã Lệ xách lên một cách tàn bạo.

Ngã Lệ đã mất đi lực lượng phản kháng triệt để, nửa bên mặt sưng lên, phía trên còn có một dấu bàn tay thật to. Vì thế hai mắt con to con nhỏ hoàn toàn mất tính đối xứng, máu tươi vẫn tiếp tục chảy xuống. Mỗi khi nằng hô hấp là lỗ mũi và khóe miệng không ngừng trào ra bọt máu, bộ dáng chật vật tới cực điểm.

“...muốn chết?” Đại hán kia dùng sức vung tay, Ngã Lệ lão đảo chạy lùi mấy bước nhưng vấp té đâm đầu bổ nhào xuống đất, mái tóc dài xinh đẹp lại bị gã đại hán giật xuống một nhúm. Hắn vung tay ném mớ tóc trong tay rồi bước đi đá một cước vào đùi nằng, Ngã Lệ đau không trụ nổi há miệng thét lên một tiếng thê lương.

“Dám đánh đại ca ta?” Một tên tráng hán khác cười hì hì nói: “Lột sạch đồ của nó, sau đó ném ra ngoài đường lớn, hắc hắc hắc...”

“Ý kiến hay!” Gã đại hán đang động thủ sáng mắt lên, lập tức đưa tay xé y phục Ngã Lệ.

Một tay Ngã Lệ bảo vệ vùng ngực, một tay liều mạng đẩy mạnh gã đại hán ra, tên kia cảm thấy phiền toái liền trở tay tung ra một cái bạt tai. Ngã Lệ bị đánh ngã ngược ra sau, lăn thêm mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại, máu tươi từ miệng phun ra tung tóe, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Gã đại hán tiến tới đưa tay ra lần nữa, ‘xoẹt’ một tiếng, một mảnh y phục trên đầu vai đã bị hắn kéo xuống.

“Cứu...” Ngã Lệ rên rỉ.

Nhóm thực khách bốn phía cảm như hén, bọn họ là người địa phương, có khi là khách quen, tất cả đều rõ ràng Mã Tất Nhĩ Đa là hạng người gì. Bọn họ nguyên ý phục tùng quy tắc của Mã Tất Nhĩ Đa là bởi vì Mã Tất Nhĩ Đa có lực lượng mang tính quyết định. Những kẻ xa lạ dám tùy ý làm bậy ở nơi này chứng minh rằng bọn chúng có lực lượng ngang với Mã Tất Nhĩ Đa. Dòng nước quá sâu, hiện tại không phải lúc bọn họ có thể ra mặt.

“Cứu cứu ta...” Ngã Lệ rên rỉ từng tiếng đứt quãng.

Địch Áo hoàn toàn ngừng lại mọi động tác, tựa hồ cả người hóa thành một pho tượng đá không hay không biết gì hết.

Ngõa Tây Lý đã nói với hắn rất nhiều chuyện, không biết tại sao giờ phút này hắn đột nhiên nghĩ đến một câu nói: “Cho dù một con rùa có thể sống trên một vạn năm, nhưng nó cũng chỉ là một con rùa, vĩnh viễn không thể nào trở thành Thú Vương. Thân là võ giả thì phải kiên quyết tiến về phía trước, làm chuyện bản thân mình muốn làm, làm việc mà người khác không dám làm, phải như thế mới có khả năng rèn luyện ý chí của mình để trở thành cường giả chân chính.”

Con rùa đen? Hắn sẽ làm con rùa đen rút đầu hay sao?

“Xem ai dám đến cứu người?” Đại hán kia quét mắt một vòng thấy đông đảo thực khách vội vàng tránh né tầm mắt của hắn, trong lòng cảm thấy rất đắc ý cất tiếng cười to.

Ngay lúc này, một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên từ sau quây lao ra, vừa kêu khóc vừa lao về phía Ngã Lệ: “Mụ mụ... mụ mụ...”

34. Chương 34: Quái Quyền.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 34: Quái quyền.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đại hán tiện tay quơ một cái, thân ảnh nho nhỏ liền bay thẳng ra ngoài đụng vào góc bàn, té ngửa mặt lên trời. Đó là con gái của Ngã Lệ, năm nay chỉ có năm tuổi, căn bản không chịu nổi loại hành hạ này, mặc dù không đến nỗi hôn mê ngay tại chỗ, nhưng hai mắt đã cứng ngắc lại rồi, hẳn là não bộ bị chấn động mạnh lắm vào trạng thái mù tạm thời. Lúc này nó mở miệng quay đầu, đưa tay mò khắp nơi luôn miệng gọi: “Mụ mụ... ô... con sợ...”

Đối với một cô bé, hoàn cảnh bốn phía đột nhiên biến thành một mảnh tối đen là cực kỳ đáng sợ, mụ mụ đang bị hành hung lại còn đáng sợ hơn nữa. Cánh tay nhỏ bé của nó đã lạnh như băng, thân thể không ngừng run rẩy, dùng tất cả khí lực kêu khóc vang trời, nó cần có cảm giác ấm áp và một tia sáng dẫn đường vượt qua nỗi sợ hãi.

Đột nhiên cô bé cảm thấy có hai bàn tay nhẹ nhàng bế nó lên, sau đó nó được đặt ngồi xuống một chỗ, một thanh âm ở gần nó vang lên: “Ài, ngồi ở đây nhé, không được lộn xộn.”

Ngay khi Dịch Áo vừa đứng lên, tầm mắt tất cả thực khách trong phòng đều tập trung lên trên người hắn. Về mặt mỗi người không giống nhau, có kính nể, có thương hại, có chê cười, có chút hả hê, chỉ có điều Dịch Áo không thèm để ý tới cách nhìn của người khác.

Dịch Áo chậm rãi đi về phía trước, giờ phút này hắn bất chợt có cảm giác triệt ngộ. Rốt cuộc từ khi nào hắn biến thành một người trước sợ sói, sau sợ hổ rồi nhỉ? Dòng máu nóng của hắn biến đi đâu rồi? Hẳn thật sự là không ưa đám người xa lạ này, không ưa thì giết chết toàn bộ là xong, suy nghĩ nhiều như vậy có ý nghĩa gì không?

Cả đời trước hắn đã suy nghĩ quá nhiều, làm được quá ít, lo liệu trung dung, cố hết sức tránh khỏi mọi phiền toái. Thế nhưng cuối cùng vẫn không vượt qua được cái chết, đạt được cơ hội trọng sinh, chẳng lẽ đây không là lúc để thay đổi hay sao?

Ngõa Tây Lý nói kiên quyết tiến về phía trước chính là phải làm chuyện mà mình muốn làm.

Bất kể lai lịch đối phương, bất kể dẫn phát hậu quả, bây giờ có muốn giúp Ngã Lệ một lần hay không?

Nghĩ đi!

Hành vi của những gã xa lạ kia có làm người tức giận hay không?

Có!

Nếu đã như vậy thì còn do dự cái gì?

Thấy Dịch Áo chậm rãi đi tới, một gã đại hán cười hì hì nghênh đón: “Đó, rốt cuộc cũng có một dũng sĩ đứng ra?”

Dịch Áo không thèm nhìn đối phương, hai chân đều đặn tiếp tục đi về phía trước, gã đại hán kia cũng không sợ hãi tiến lên ngăn cản. Khoảng cách hai người càng lúc càng gần, cuối cùng khi cách nhau không tới hai thước, gã đại hán kia đột nhiên giơ tay lên, một đạo kiếm quang đâm về phía cổ họng Dịch Áo nhanh như chớp.

Địch Áo tiến thẳng tới đón đỡ đạo kiếm quang, khi sắp chạm vào đạo kiếm quang thì thân hình hắn đột nhiên nghiêng qua một bên. Trường kiếm xẹt ngang cổ hắn, bởi vì khoảng cách quá gần nên cổ Địch Áo bị vạch ra một vết sườn nho nhỏ, cùng lúc đó năm ngón tay Địch Áo khép lại phóng thẳng tới trước.

Đại hán kia thất kinh cố gắng nghiêng đầu tránh né cánh tay Địch Áo. Đáng tiếc là tốc độ của hắn không có mau lẹ bằng Địch Áo, trong nháy mắt đã bị chế trụ bên sườn.

Ngay sau đó, Địch Áo vung tay trái ra chế trụ bắt giữ cánh tay cầm kiếm của gã đại hán, thân hình đột nhiên lui gấp về sau. Khi cánh tay hai người giương ra thành một đường thẳng tắp, Địch Áo dùng sức kéo gã đại hán về phía mình, đồng thời thân hình đổi lui thành tiến, cùi chỏ tay phải đánh tới mặt gã đại hán.

Ở trong mắt người ngoài, Địch Áo và đại hán kia mặt đối mặt với nhau, trên thực tế thân thể hai người còn có khoảng cách bằng hai nắm tay. Đòn cùi chỏ Địch Áo trúng ngay mục tiêu.

“Phịch...” Thanh âm da thịt va chạm nặng nề vang lên, nghe như hai con trâu rừng chạy lấy đà đụng thẳng vào nhau vậy, vào lúc này máu vung thành vòi, huyết hoa nở rộ.

Địch Áo mượn lực lui về phía sau một bước, tay trái nắm lại, thân hình đột ngột xoay nửa vòng, lại là một đòn cùi chỏ.

“Oành...”

Trong đại sảnh máu bay tứ tán, vẩy cả lên mặt lên người nhóm thực khách, rơi vào trong bàn ăn. Lầy Địch Áo làm trung tâm, không gian chung quanh hơn mười thước đã bị kín một tầng máu đỏ tanh nồng khiến người lợm giọng.

Thi thể không đầu khế lác lư mấy cái rồi mềm nhũn ngã xuống đất, đánh giết hung mãnh như thế khiến cho tất cả mọi người ở chung quanh cũng phải hít sâu một hơi lạnh. Thế nhưng, một màn này hù dọa đám giặc cướp kiếm sống trên đầu đao liếm máu không nổi, sắc mặt mấy tráng hán xanh mét, từ từ bức tới Địch Áo.

Địch Áo đứng lẳng lẳng ở nơi đó, không có bất kỳ động tác dư thừa, cũng không cần nói nhảm, đây rõ ràng là một trận chiến người chết ta sống.

“Người là ai?” Gã tráng hán xuất thủ đánh Ngã Lệ hắn là đầu lĩnh của bọn hắn, hắn vừa mở miệng hỏi những tên khác liền ngừng tay chờ đợi Địch Áo trả lời.

Địch Áo vẫn trầm mặc, hắn rất nhạy cảm với nguyên lực dao động, hiện tại phán đoán rằng mấy gã trước mắt này còn mạnh hơn nhóm người phục kích hắn. Trong đó ít nhất có hai người là Thiên Phú võ sĩ cấp bảy trở lên.

Địch Áo hiểu rõ sở trường của mình, hắn có thói quen một chọi một, làm như vậy hắn mới có thể dốc toàn bộ tinh thần và lực lượng tập trung vào một chỗ. Thậm chí đạt tới hiệu quả một kích đoạt mạng, nhiều thêm một người hắn sẽ phải phân tâm, tinh thần bị kiểm chế nên khó lòng phát huy toàn bộ lực chiến đấu. Cho nên hắn tuyệt đối không muốn bị vây khốn.

“Tiểu tử, ngươi có biết đã chọc tới tai họa lớn rồi không?” Gã đầu lĩnh lạnh lùng nói: “Bây giờ vẫn còn không muộn, quỳ xuống bái lạy có lẽ chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Ta không có thói quen đó.” Địch Áo thản nhiên nói.

“Ha ha... chúng ta sẽ làm cho ngươi quen.” Gã đầu lĩnh vung tay quát lớn: “Lên !”

Mấy đạo kiếm quang lao đến, thân hình Địch Áo chợt lóe nhanh chóng thoát khỏi phạm vi chiến đấu. Nhóm đối thủ có thực lực mạnh yếu khác nhau, từ lực đạo trên kiếm quang biểu hiện ra là có thể nhìn thấy rõ ràng. Nguyên lực yếu thì tản mát ra kiếm quang mờ mờ, nguyên lực cường đại thì kiếm quang phát sáng mạnh mẽ, thậm chí còn hình thành kiếm phong.

Nếu như là một chọi một, Địch Áo sẽ không e ngại bất cứ người nào trong đó, ít nhất hắn có thể thử tìm kiếm sơ hở tranh thủ kết thúc chiến đấu trong thời gian nhanh nhất. Thế nhưng, hiện tại phải đồng thời đối mặt với nhiều thanh kiếm lao tới, hắn chỉ có thể tạm thời lui bước.

Các thực khách trong sảnh thấy bộc phát hỗn chiến liền chen chúc nhau chạy ra ngoài, nhưng lại có mấy người lựa chọn lui vào sát góc tường, yên lặng quan sát tình hình chiến đấu.

Gian phòng này cũng không lớn lắm, chỗ Ngã Lệ nằm không thể đi được, nhằm tránh khỏi đối thủ dùng Ngã Lệ uy hiếp hấn. Hơn nữa hấn không muốn phát sinh ngộ thương, phương hướng cô bé ngồi trên quầy bên kia càng không thể đi tới, theo dạng này tính xuống thì địa phương Dịch Áo có thể tránh né bị rút nhỏ lại rất nhiều.

May là Dịch Áo có tốc độ tuyệt đối ưu thế, xê dịch nhanh chóng, chột cao chột thấp, thân hình hấn giống như làn gió nhẹ không ngừng di chuyển bên trong sảnh.

Thế nhưng mấy gã cướp kia cũng có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, sau một lúc lâu đã cho ra đối sách tương ứng. Tên đầu lĩnh dẫn dắt hai trợ thủ chịu trách nhiệm chủ công, một luồng kiếm quang thủy chung không rời khỏi Dịch Áo, mặt khác còn có ba gã tráng hán phân tán ra ngoài quầy nhiều phạm vi né tránh của Dịch Áo, tùy thời chuẩn bị ra tay ngăn trở.

Đến lúc này không gian hoạt động của Dịch Áo càng ngày càng nhỏ. Mặc dù song phương vẫn không có phát sinh tiếp xúc, luôn luôn là một đám đuổi theo, một người lẩn trốn, trận chiến thoát nhìn cũng không kịch liệt gì lắm, nhưng trên thực tế vô cùng hung hiểm. Chỉ cần Dịch Áo chậm trễ một chút sẽ rơi vào trong lưới ngay.

Dịch Áo biết rằng nếu tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt, nếu đối phương không có sai lầm vậy thì không bằng bản thân tự sáng tạo ra cơ hội.

Sau một khắc, Dịch Áo đột nhiên vươn tay ra chế trụ một góc bàn rồi dùng sức kéo mạnh về phía sau, các mâm thức ăn và đồ uống đặt ở phía trên theo đó bay thẳng ra sau.

Cái bàn, đồ ăn, đồ uống liền bị kiếm quang chấn nát bấy trong nháy mắt, thế nhưng tầm mắt của mấy gã tráng hán cũng bị che lại.

Thân hình Dịch Áo chột lách qua phía bên trái, gã đại hán kia coi như cơ trí, thấy tình hình như thế liền nhanh chóng lui về sau, vừa giơ trường kiếm lên chuẩn bị nghênh đón Dịch Áo công kích.

Mấy gã tráng hán chạy vượt qua đồng thức ăn hỗn độn bám sát phía sau Dịch Áo, nếu như Dịch Áo xuất thủ công kích tên đồng bọn thì bọn chúng sẽ lập tức vùng kiếm chém tới Dịch Áo.

Dịch Áo đột nhiên vọt tới chỗ vách tường, phía sau bị truy kích, phía trước bị ngăn chặn, mấy gã tráng hán không hiểu Dịch Áo đang định làm gì, nhưng có một điểm đáng tin, chỉ cần bọn chúng theo sát phía sau là có thể dồn Dịch Áo vào góc tường rồi.

Khi mấy tên cướp lộ ra sắc mặt vui mừng, Dịch Áo tung người nhảy lên, dùng chân điểm lên vách tường, thân hình nhẹ nhàng như chim yến bay sát theo trần nhà ra ngoài.

Mấy tên cướp đồng thời ngẩn ngơ tại chỗ, lúc này Dịch Áo đã phóng qua đỉnh đầu của bọn hấn rơi xuống trước người một gã đại hán, tên này lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, lật tay đâm một kiếm tới lồng ngực Dịch Áo.

Dịch Áo né người sang bên, khi trường kiếm gần tới trước ngực thì Dịch Áo lộ tay phải ra chế trụ cổ tay đối phương, sau đó dùng sức xoáy một vòng, tiếp theo bàn tay trái giơ lên đánh xuống một chưởng nhanh như chớp.

35. Chương 35: Thẩm Phán

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 35: Thẩm phán

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hấn đã kéo giãn khoảng cách song phương ra bảy, tám thước, chờ đến lúc những tên kia xông tới cũng đã chậm, hấn có đầy đủ thời gian đánh chết gã đại hán trước mắt.

Bàn tay Dịch Áo đánh trúng khuỷu tay gã đại hán, chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, cánh tay đó lập tức cong lệch hẳn đi, trường kiếm cũng bị thả lỏng rơi xuống mặt đất.

Dịch Áo lại đưa tay trái ra chuẩn bị vỗ thêm một chưởng lên người đối phương, làm cho tên đó triệt để tiêu mất lực chiến đấu, nhưng hán mới vừa vận khởi lực đạo đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến một trận gió lạnh.

Dịch Áo không cần quay đầu lại, theo phản xạ có điều kiện nhanh chóng lao tới trước, chẳng quan tâm dứt điểm gã đại hán kia nữa.

“Xùy...” Sau vai Dịch Áo đã bị cương khí cắt đứt để lại một vết thương sâu nửa tấc, máu tươi chảy ra thấm ướt y phục hán.

Dịch Áo lúc này mới có thời gian quay đầu lại xem xét tình hình, người đột nhiên phát động công kích sát thủ lại là một thành viên trong nhóm thực khách đứng xem náo nhiệt. Trong lòng Dịch Áo trầm xuống, thì ra những tên xa lạ thoát nhìn lớn lối kia chỉ là dùng để hấp dẫn người khác chú ý, phía sau lại có người của bọn chúng âm thầm trợ giúp.

Nếu Dịch Áo muốn tránh né công kích chỉ có thể thối lui theo thế công của đối phương, trong lúc nhất thời hán không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Nếu lựa chọn né tránh bên trái hoặc bên phải, vết thương nơi bả vai sẽ không nhỏ như vậy, mặc dù tránh được một kiếp nhưng phương hướng hán thối lui thật sự không ổn, bởi vì đó là hướng hán mới vừa thoát khỏi nhóm đại hán kia. Đến khi hán ổn định thân hình chuẩn bị thay đổi phương hướng thì trước sau trái phải đã hoàn toàn bị bao vây.

“Tiểu tử, người trốn cũng nhanh nha? Trốn hả, trốn nữa đi.” Gã đầu lĩnh nhe răng cười lớn.

Dịch Áo hít sâu một hơi đổ người về phía trước, nhưng quái dị chính là người bình thường té trên sàn nhà sẽ phát ra tiếng va chạm, còn Dịch Áo thì không có một chút động tĩnh. Đợi mấy gã đại hán nhìn kỹ mới phát hiện mười ngón tay Dịch Áo mở ra, dùng đầu ngón tay chống lên sàn nhà, hai chân giang ra, tư thế toàn thân thoát nhìn giống như con ếch vậy.

“Ha ha ha...” Gã đầu lĩnh cũng không hiểu đây là chiêu thức gì, cất tiếng cười càn rỡ : “Bây giờ muốn dập đầu lạy chúng ta? Quá muộn. Ha ha... Ta cho người biết, quá muộn rồi.”

Từ trước đến giờ Dịch Áo rất chán ghét tranh đua miệng lưỡi, hán không thèm để ý tới đối phương, hai chân từ từ cong lại, sau đó bật mạnh ra.

Giờ phút này Dịch Áo y như con lươn trơn trượt lướt trên sàn nhà, gã đại hán bị Dịch Áo chọn làm mục tiêu liền thất kinh, vội vàng huy động trường kiếm trong tay ra sức chém xuống phía dưới.

Thắng Quyền (quyền pháp theo tư thế nằm), cho dù là ở trong kiếp trước của Dịch Áo, Thắng Quyền cũng là một môn quyền pháp phi thường cổ quái. Ở trong lỗ điểm này căn bản không có người hiểu được Dịch Áo đang định làm gì.

Nếu như là mặt đối mặt chém giết lẫn nhau thì những tên cướp kinh nghiệm đầy mình này có rất nhiều kỹ xảo đối phó. Thế nhưng đối với một địch nhân công kích dán sát dưới sàn nhà thì động tác của bọn hán liền lộ vẻ cứng nhắc, tốc độ cũng chậm đi rất nhiều.

Người xem náo nhiệt nhận thức không được đây là chiêu gì, gã đại hán đang huy động trường kiếm trong lòng lại càng buồn bực, hán có cảm giác lực bất tòng tâm.

Thân hình Dịch Áo lướt thẳng tới trước, cánh tay phải giơ ra.

“Phịch...” Quả đấm của Dịch Áo đánh vào bàn chân gã đại hán, đừng nghĩ rằng tư thế cổ quái thì yếu ớt, Dịch Áo sử dụng lực lượng không hề nhỏ chút nào, một quyền này làm cho chung quanh sàn nhà xuất hiện vô số vết nứt vỡ.

Đại hán kia trơn tròn mắt nhìn xuống, đột nhiên phát ra thanh âm thê thảm: “A...” Sau đó nhảy lui mấy bước, Dịch Áo đánh một quyền này khiến cho bàn chân của hán muốn nát bét rồi, đừng bảo là tiếp tục chém giết, ngay cả đứng cũng không vững nổi.

Địch Áo lộn nhào liên tiếp mấy cái né tránh kiếm quang chém xuống, sau đó lại nằm nghiêng trên sàn nhà, chân trái quét ngang ra.

Gã tráng hán ở phía trước đang cuống quýt nhảy lui nhưng tốc độ Địch Áo lại nhanh hơn hẳn, trong chớp mắt đã áp đến rất gần rồi. Hắn muốn nhảy thẳng ra sau nhưng không kịp phát lực, mắt cá chân đã bị quét trúng một cước.

Gã tráng hán la lên một tiếng thảm thiết, thân hình ngã quy ngựa mặt lên trời, khi hắn chưa đụng vào mặt đất thì chân trái Địch Áo lại đá ra lần nữa, mục tiêu là thái dương gã tráng hán.

Tên kia căn bản không có biện pháp ngăn cản Địch Áo, nửa người trên của hắn bị hất nghiêng sang một bên, một góc huyết thái dương đụng vào vách tường dẫn phát chấn động dữ dội, lộ ra cả gạch xanh ở bên trong, đầu trán của tên kia lập tức phun ra từng vòi máu đỏ bầm.

Mấy gã đại hán thấy thế liền lâm vào đại loạn, bọn hắn không sợ mặt đối mặt chém người, nhưng khom lưng đâm chém một con rắn trơn trượt như thế thật sự là khó khăn. Tốc độ công kích, chiêu thức hàm tiếp, phòng thủ đều bị ảnh hưởng rất lớn, vì thế sức chiến đấu của bọn hắn giảm mạnh.

Động tác của Địch Áo càng lúc càng thuần thực, hiện tại đã không cần nghĩ biện pháp thoát khỏi chiến đoàn nữa rồi. Hắn có thể tùy thời né tránh và phát động phản kích, trong chốc lát hắn đã đánh bại bốn gã đại hán.

Gã đầu lĩnh nhận thấy có điểm không ổn liền hô to một tiếng, ba người đồng thời xoay người phóng ra ngoài lữ điểm.

Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát: “Chuyện gì xảy ra?” Lời nói còn chưa dứt, một thanh niên tóc đen tuổi chừng hai mươi đã xuất hiện, thân hình hắn tương đối thon gầy, nhưng bờ vai thoạt nhìn rộng rãi tương đối hùng tráng, theo đúng tiêu chuẩn lưng hổ mặt ưng.

“Ca Đồn đại nhân.” Sắc mặt gã đầu lĩnh lộ nét vui mừng, chỉ tay ra sau hét lớn: “Tên tiểu tử kia tập kích chúng ta.”

“À?” Người trẻ tuổi kia chậm rãi chuyển tầm mắt quét qua người Địch Áo, sau đó nhìn về phía Ngã Lệ đã hôn mê bất tỉnh.

Địch Áo đứng thẳng người lên, lẳng lặng nhìn đối phương. Huy chương Quang Mang võ sĩ trên ngực đối phương chói mắt như thế, nhưng hắn vẫn không có ý sợ hãi. Có lẽ là bị đè nén quá lâu, con hung thú ẩn trong lòng ngực Địch Áo cuối cùng từ trong ngủ say tỉnh lại. Nó khiến cho mỗi một tế bào toàn thân hắn đắm chìm trong cảm xúc hưng phấn, hắn còn có lực khổng lồ chế cường đại, cho nên chưa có làm ra cử động khiêu khích nào.

Như nếu như đối phương muốn ra tay, hắn không e ngại, nếu như đối phương không có xuất thủ, hắn cũng không tự tìm phiền toái.

Trước đó mọi loại tình huống đều phải đánh giá, từ các loại góc độ phán định ưu khuyết song phương, cho rằng mình chiếm ưu thế liền động thủ, cho rằng mình nằm trong hoàn cảnh xấu thì nén giận. Làm như vậy không sai, nhưng quá lý trí thì khác gì tượng gỗ chứ, còn có niềm vui thú gì đây?

Đối với thế giới này Địch Áo hiểu rõ có giới hạn, nhưng đã còn sống thì còn có rất nhiều chuyện tình phải giải quyết, lý trí chỉ là một phần của cuộc sống.

Giờ phút này, Địch Áo đã chân chính hiểu rõ tại sao Ngõa Tây Lý tiếc hận cho Tác Phi Á. Khổ tâm nuôi dưỡng thể lực của mình và con đường võ đạo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Tác Phi Á chu toàn quá lâu đã triệt để mất đi dũng khí tiến tới.

“Mấy người các ngươi đúng là quá kém cỏi, đang khi dễ người ta hả?” Ca Đồn vẻ mặt quái dị liếc sang bên cạnh.

“Hắc hắc... Ca Đồn đại nhân, dù sao sớm muộn gì bọn họ cũng phải chết.” Gã đầu lĩnh cười nói: “Còn không bằng trước hết để cho các huynh đệ tìm một ít thú vui.”

“Trên toàn đại lục ngoại trừ mấy vị Thần Vũ Giả ra, tất cả mọi người sớm muộn gì cũng phải chết, ngay cả ta cũng vậy.” Ca Đồn cười cười kỳ dị nói: “Không phải là mọi người chúng ta cũng nên biết điều một chút, đứng ở trước mặt các ngươi làm trò vui cho các ngươi xem chứ?”

“Này... Ca Đồn đại nhân...” Gã đầu lĩnh có cảm giác khó nói, không biết nên trả lời như thế nào cho đúng.

“Đại nhân, Chu Dịch Ti đại nhân không phải đã nói rồi sao? Nếu như Mã Tắt Nhĩ Đa không giao người ra, chúng ta sẽ phá hủy Đồi Tháp trấn, ha ha... Cho dù chúng ta không làm gì, bọn họ cũng sống không qua ngày hôm nay.” Một đại hán khác vội vàng tìm lối thoát cho gã đầu mục leo xuống.

“Ta cuối cùng coi như hiểu được tại sao các ngươi lại đi làm giặc cướp, rồi trở thành con chuột già người người thấy là đánh.” Ánh mắt Ca Đồn dần dần lạnh lẽo, nói: “Ta không quản được Chu Dịch Ti đại nhân, nhưng ta có thể quản các ngươi.”

“Đại nhân?” Mấy gã đại hán hai mặt nhìn nhau, nói cái gì đó? Giặc cướp là con chuột già người người tìm đánh? Nhưng người cũng là một thành viên trong băng cướp mà?

Ca Đồn chậm rãi giơ tay lên đột nhiên vung thẳng về phía trước, một đạo hỏa diễm hình trăng rằm liền xuất hiện ở trước người hắn, sau đó phá không bắn nhanh về phía gã đầu lĩnh.

Liệt Diễm Trảm, hai mắt Dịch Áo sáng lên, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy bí kỹ.

Gã đầu lĩnh hú lên quái dị, vừa dùng trường kiếm đập chém lung tung về phía trước, vừa nhanh chóng tránh sang một bên.

Mặc dù Liệt Diễm Trảm thuộc về kỹ xảo buông thả nguyên lực Hỏa hệ cơ bản nhất, nhưng không phải là thứ mà một Thiên Phú võ sĩ nhỏ nhoi có thể đối kháng. Trường kiếm căn bản không thể nào tạo thành ảnh hưởng đối với Liệt Diễm Trảm, trong nháy mắt đạo hỏa diễm đã bắn xuyên qua cổ hắn, đầu người văng lên giữa không trung. Đạo hỏa diễm tiếp tục chém thẳng vào vách tường ở phía sau, để lại một vết nứt dài hơn bốn thước, từ cái lỗ thủng này có thể thấy cảnh vật trong ngoài lũy diêm, hiển nhiên là vách tường đã bị Liệt Diễm Trảm xuyên thủng.

36. Chương 36: Thảm Phán.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 36: Thảm phán.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đại nhân? Đại nhân muốn làm gì?” Mấy tên đại hán bị dọa cho sợ hãi hồn phi phách tán, nổi điên lên la hét ồm ồm.

Ca Đồn lại giơ tay lên lần nữa, ngay lúc này toàn bộ không gian bỗng nhiên trở nên chói mắt, cánh cửa sổ của lũy diêm bị chấn động nát bấy, cửa chính cũng bị thiêu đốt hóa thành vô số đốm lửa văng tung tóe.

Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ tan nát, những người trong lũy diêm có thể nhìn thấy rõ ràng một đạo hỏa diễm xẹt ngang qua đường phố, bắn thẳng tới trước thật xa.

Dịch Áo đột nhiên nghĩ đến một câu nói ‘đom đóm mà đòi so sánh với ánh trăng?’

Vị Ca Đồn đại nhân trước mặt này chính là đom đóm, còn đạo Liệt Diễm Trảm theo sau kia chính là vầng trăng rực sáng.

“Ầm...” Một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, mọi người trong lũy diêm mất tự chủ lắc lư mấy cái, có người còn dùng tay che lỗ tai lại, trên mặt lộ vẻ thống khổ. Ngay sau đó, từng làn sóng xung kích hung mãnh từ trên đường phố tràn vào lũy diêm, mấy gã đại hán đứng gần cánh cửa lập tức bị tức lần sóng cuốn bay lên không trung, rồi nện mạnh vào vách tường. Dịch Áo cũng không có cách nào ổn định thân hình,

hắn tung mình nhảy lên mượn luồng lực lượng kia bay thẳng về phía quầy, sau đó điểm ngón chân lên trên khung cửa hóa giải thể xông, tiếp theo tung mình nhảy xuống ôm lấy cô bé còn đang khóc thét vào trong ngực.

Bàn ghế bay loạn va đập đầy phòng, quầy hàng cũng sụp đổ một mảng. Dịch Áo cố hết sức nằm phục người xuống, giơ phần lưng ra phía ngoài bảo vệ cô bé trong lòng ngực. Kỳ lạ là ở chỗ tiểu cô nương kia đột nhiên ngừng khóc, dùng hai tay nắm chặt vạt áo Dịch Áo không buông, cặp mắt vẫn còn mờ mịt vô thần.

Mấy thực khách đứng gần vách tường xem náo nhiệt cũng là bị chấn động làm ảnh hưởng. Trong toàn bộ lễ điểm, người duy nhất có thể đứng bất động chính là thanh niên tên Ca Đốn, hắn nhìn chăm chú vào Dịch Áo bóng lưng, sau đó lại dời tầm mắt ra ngoài lễ điểm.

“Hỏa Hồ Chu Dịch Ti? Tại sao là người?” Mã Tát Nhĩ Đa phần nộ đột nhiên gầm lên, thanh âm như sét đánh chấn động bốn phương.

“Mã Tát Nhĩ Đa, người đã già rồi.” Một giọng nói thanh thúy đáp lại Mã Tát Nhĩ Đa: “Ngay khi người nhận thấy được mình bắt đầu già yếu đã phải rời khỏi Tái Nhân, người nên đi thật xa sinh sống quãng ngày còn lại chứ không phải chạy đến chỗ này phát huy nhiệt lượng thừa.”

“Người tới Đồi Thấp trần làm cái gì?.” Mã Tát Nhĩ Đa đổi đề tài chất vấn, mặc dù hắn muốn gây sự nhưng quả thật hắn rất kiêng kỵ Hỏa Hồ Chu Dịch Ti.

“Còn phải hỏi sao? Đáng thương thay Mã Tát Nhĩ Đa, người đã già trở nên hồ đồ rồi sao... ha ha...” Giọng nói thanh thúy kia chuyển sang cười vang chế nhạo.

“Chu Dịch Ti, người cũng sẽ có ngày già yếu.” Mã Tát Nhĩ Đa trả lời một cách mỉa mai: “Người sẽ không cho rằng mình có thể trở thành Thần Vũ Giả bất hủ chứ? Ha ha.”

“Chớ nói nhảm nữa, Mã Tát Nhĩ Đa, sự kiên nhẫn của ta có hạn, người nên biết điều một chút đi.” Giọng nói thanh thúy kia dần dần lạnh đậm.

Ngoại trừ hai thanh âm đang nói chuyện với nhau, còn lại cả trần yên lặng như tờ. Bất kể người thuộc về phe nào cũng biết hiện tại mình không thể nắm giữ vận mệnh của mình, chính hai cường giả đang đàm luận mới quyết định bọn họ sống hay chết.

“Mảnh vỡ tinh thần đã thất lạc rồi, Chu Dịch Ti, thật là ngại khi để người chạy không công một chuyến.” Mã Tát Nhĩ Đa trầm giọng nói.

“Ha ha ha... Mã Tát Nhĩ Đa, người cho rằng ta là một đứa con nít cái gì cũng không hiểu sao?” Chu Dịch Ti cười lên thật to, nói: “Thứ ta muốn không phải là mảnh vỡ tinh thần, mà là cái tên phát hiện mảnh vỡ tinh thần đầu tiên kia. Mã Tát Nhĩ Đa, nếu như người chịu phối hợp ngày hôm nay ta sẽ không thương tổn người, nếu như tiếp tục giả vờ hồ đồ, ta sẽ biến Đồi Thấp trần của người thành một mảnh phế tích.”

Dịch Áo ngăn người, hình như Mã Tát Nhĩ Đa và đối phương biết rõ về nhau, hơn nữa còn có một đoạn chuyện xưa thì phải?

“Người kia... đã chết.” Mã Tát Nhĩ Đa nói chuyện mang đầy ẩn ý: “Ta mới vừa lấy được tin tức này thôi, Chu Dịch Ti, người nên biết Tam thiếu gia của Hầu tước lĩnh là hạng người gì. Hắn không chỉ tham lam mà còn ngu xuẩn, chỉ vì hắn muốn độc chiếm mảnh vỡ tinh thần mọi chuyện mới náo động thành bộ dạng như thế này.”

“Vậy thì không có biện pháp rồi, Mã Tát Nhĩ Đa, ta đã cho người cơ hội, bây giờ đừng có trách ta.”

“Chu Dịch Ti, tại sao? Kể từ khi người đầu nhập vào Phật Lang Duy vì sao lại biến thành như thế này chứ?” Mã Tát Nhĩ Đa quát lên: “Người rốt cuộc muốn gì?”

“Ta muốn người chết, giết hết toàn bộ cho ta.” Theo tiếng quát ra lệnh của Chu Dịch Ti, một làn sóng nhiệt vô hình nóng bỏng từ bên ngoài tràn vào trong trần.

Ngay sau đó là từng đợt nổ tung âm âm vang lên kịch liệt. Mặt đất run động không ngừng, cả gian lễ điểm cũng run rinh muốn sập, vô số tro bụi từ trên mái đổ xuống. Từ bên trong nhìn ra ngoài còn thấy vài đạo

hồng quang chớp hiện, làn sóng xung kích cuốn theo cát đá mịn mù. Hiển nhiên là Mã Tát Nhĩ Đa và Chu Dịch Ti đang toàn lực chiến đấu với nhau.

Tâm tình Dịch Áo biến lại vô cùng bình tĩnh, hần dùng phải khê vuốt mái tóc cô bé trong ngực, đây chính là cảm thụ của con kiến hôi? Hần không thể làm gì hết, có làm cũng không có ý nghĩa. Nếu như Mã Tát Nhĩ Đa và Chu Dịch Ti chiến đấu lan đến gần gian lỗ điểm này, có lẽ tất cả bọn họ sẽ hóa thành bụi bay. Đồng dạng là yên lặng chờ đợi tử vong phủ xuống, giờ phút này tình cảnh hần và cô bé trong ngực khác nhau bao nhiêu?

Không chỉ là Dịch Áo, tất cả mọi người trong trấn cũng đang đợi, bao gồm cả những tên cướp. Chu Dịch Ti thắng, bọn họ dĩ nhiên có thể đạt được mong muốn, nhưng nếu Chu Dịch Ti thua, Mã Tát Nhĩ Đa nhất định sẽ triển khai một đợt trả thù tanh máu, bọn họ đừng có mơ tưởng chạy thoát.

Thời gian trôi qua thật chậm, lại một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc truyền đến, trận chiến đấu bên ngoài đột ngột dừng lại.

“Mã Tát Nhĩ Đa, người xong...” Giọng nói thanh thúy vang lên lần nữa cho thấy rõ tương lai mờ mịt của Đồi Tháp trấn.

Thanh niên Ca Đồn không ngừng biến ảo sắc mặt, rồi hần đột nhiên xoay người bước ra khỏi lỗ điểm. Dịch Áo trầm mặc hồi lâu cũng ôm cô bé kia từ từ đi ra ngoài.

Mã Tát Nhĩ Đa đứng ở giữa đường lớn, hình thể hần tựa hồ trắng kiện hơn lần đầu Dịch Áo nhìn thấy, toàn thân cao thấp nhuộm đầy vết máu, cơ hồ biến thành một người máu rồi. Cánh tay phải của hần đã biến mất, chỗ bị chặt đứt hiện rõ vết cháy đen, trường bào và nhuyễn giáp bên trong cũng rách mướp, chỗ ngực có một lỗ thủng thật to. Từ đó có thể trông thấy phần da thịt nám đen, thậm chí có thể loáng thoáng thấy được cơ quan nội tạng ở bên trong, má phải cũng bị thiếu một khối thịt lớn làm lộ nửa hàm răng trắng hếu ra ngoài.

Máu tươi chảy xuôi theo gò má xuống đất, từ trong vết thương, từ lỗ mũi, từ hai lỗ tai, không ngừng trào máu. Chỉ sợ là một đứa con nít cũng có thể hiểu được Mã Tát Nhĩ Đa đã lâm vào tình cảnh đèn cạn dầu. Cho dù bây giờ Chu Dịch Ti lập tức rời đi, Mã Tát Nhĩ Đa cũng sống không nổi.

Thế nhưng hai chân Mã Tát Nhĩ Đa vẫn đứng thẳng trên mặt đất, ánh mắt hần rất bình tĩnh, không buồn không vui, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Chu Dịch Ti.

Ngõa Tây Lý dùng lời nói để thay đổi cách Dịch Áo suy nghĩ, còn Mã Tát Nhĩ Đa trong lúc vô tình đã dùng tánh mạng của mình dạy cho Dịch Áo một bài học. Cho dù là trọng thương chờ chết hần cũng không khuất phục, những lời nói lúc trước giải thích hoặc khuyên nhủ chỉ là vì trách nhiệm nhằm cố gắng tránh khỏi phát sinh xung đột, nhưng một khi chiến đấu bộc phát hần tất nhiên lựa chọn chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Hần có thể già, hần có thể yếu, hần cũng có thể chết, nhưng hần không thể nào hủy bỏ ý chí cả đời mình theo đuổi.

Đây mới thực sự là vô giả.

“Mã Tát Nhĩ Đa, người sẽ không tịch mịch, ta bảo đảm.” Chu Dịch Ti than nhẹ một tiếng, trong mắt nàng lộ ra cảm xúc rất phức tạp.

“Không nên thương tổn cư dân trong trấn, bọn họ là người vô tội.” Mã Tát Nhĩ Đa chậm rãi nắm chặt quyền trái lại.

“Đây là mệnh lệnh của Phật Lang Dục.” Chu Dịch Ti lắc đầu nói: “Nếu người không giao người ra đây, toàn bộ người trong Đồi Tháp trấn đều phải chết, nếu chúng ta không chiếm được thì những người khác cũng đừng mơ tưởng có nó.”

“Người kia thật sự đã chết rồi, cho dù người phá hủy Đồi Tháp trấn cũng không cải biến được chuyện gì.” Mã Tát Nhĩ Đa chậm rãi nhả ra từng câu từng chữ: “Chu Dịch Ti, từ khi trở thành tay sai của Phật Lang Dục người đã thay đổi rất nhiều, chẳng lẽ người quên quá khứ của mình rồi sao?”

“Ta chưa bao giờ quên, cho nên ta mới có thể trở thành Cực Hận võ sĩ.” Chu Dịch Ti giơ hai tay lên, một mảnh hỏa diễm dài hẹp đỏ bừng từ trong cơ thể nàng hiện ra, ngưng tụ thành một con Hỏa long to lớn bay

lượn quanh quần thân thể Chu Dịch Ti.

“Nếu ta sớm biết ngươi sẽ biến thành như vậy, lúc ban đầu ta sẽ đích thân giết chết ngươi.” Giọng Mã Tát Nhĩ Đa vô cùng trầm thấp và lạnh lẽo, hẳn không phải cảm thấy đau khổ cho bản thân, mà là vì mấy ngàn người vô tội bên trong Đồi Thấp trần.

“Bây giờ ngươi không còn cơ hội nào nữa, đúng không?” Chu Dịch Ti cười vang: “Gặp lại sau...”

Khi con Hỏa long sắp sửa đánh về phía Mã Tát Nhĩ Đa, ở trong mảnh phế tích phía sau Mã Tát Nhĩ Đa đột nhiên hiện lên một luồng hàn quang trắng sáng, tiếp theo là mấy đạo phong nhận (lưỡi đao gió) bắn nhanh tới Chu Dịch Ti.

Tốc độ phong nhận nhanh đến cực hạn, trước một giây vừa mới thành hình, trong chớp mắt đã ập tới trước người Chu Dịch Ti. Sau đó mọi người mới nghe được tiếng xé gió bén nhọn vang lên.

Phong nhận phá không bay đi dẫn phát khí lưu bạo động khiến cho Mã Tát Nhĩ Đa không tự chủ được lao đảo lui về phía sau mấy bước. Sau đó quỳ một gối xuống mặt đất, còn Chu Dịch Ti sắc mặt đại biến chẳng quan tâm công kích Mã Tát Nhĩ Đa làm gì nữa, cánh tay phải vung ra trước điều khiển con Hỏa long đón đỡ phong nhận.

“Ầm...” Hỏa long nát bấy nhảy mất hóa thành vô số tàn lửa văng tung tóe, trong bụi mù màu đỏ thân ảnh Chu Dịch Ti giống như một viên như đạn pháo bay thẳng ra ngoài xa hơn ba mươi thước dừng mạnh vào một cửa hàng.

“Chu Dịch Ti đại nhân?!” Ca Đồn kinh hô một tiếng, thân hình ở trên không trung vẽ ra một tia lửa đỏ rực rỡ vọt tới chỗ Chu Dịch Ti.

Sau một lát, Chu Dịch Ti từ trong cửa hàng nhảy ra ngoài, trên mặt hiện đầy vẻ hoảng sợ làm cho gương mặt nàng méo mó vô cùng khó coi, y như gặp quỷ ban ngày vậy. Chiến giáp trước ngực nàng không chịu nổi đã bể tan tành lộ ra nội y cũng rách nát ở bên trong. Nếu như phong nhận đánh vào mạnh hơn chút nữa, đoán chừng nàng đã triệt để toi mạng rồi.

Không để ý đến Ca Đồn đang tới hỗ trợ, Chu Dịch Ti lập tức xoay người bay vọt ra ngoài trần, tựa hồ không muốn lưu lại đây một giây nào nữa. Chỉ có điều tốc độ của nàng cũng không nhanh, bóng lưng lác lác lao đảo, hiển nhiên là nàng đã bị thương.

Tiếp theo là một màn khiến cho người ta khiếp sợ xảy ra, Ca Đồn vọt tới phụ cận đột nhiên xuất thủ, một đạo hỏa diễm hình trăng rằm xẹt qua không trung, mau chóng đuổi tới sau lưng Chu Dịch Ti.

Chu Dịch Ti thần hồn chưa kịp ổn định, lại không bao giờ nghĩ tới Ca Đồn dám xuất thủ với nàng, cộng thêm thương thể nghiêm trọng phân tán lực chú ý của nàng. Đến khi nàng nhận thấy có chỗ không ổn thì Liệt Diễm Trảm đã đánh trúng phía sau lưng nàng.

Chu Dịch Ti hét lên một tiếng bi thảm, đâm đầu bổ nhào xuống đất, nhưng trong lúc nàng ngã quỵ đồng thời cũng trở tay phát ra một đạo Liệt Diễm Trảm, theo thể ăn miếng trả miếng bắn về phía Ca Đồn.

Trước khi chiến đấu bộc phát, Chu Dịch Ti lần đầu tiên phát ra Liệt Diễm Trảm thanh thế cực kỳ mạnh mẽ, hồng quang chói mắt làm cho người ta mở mắt không ra. Còn bây giờ phát ra đạo Liệt Diễm Trảm màu sắc lờ mờ yếu ớt, uy thế hoàn toàn kém xa trước kia nhưng hình dáng vẫn lớn hơn Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn.

Chu Dịch Ti trả thù thành công, bởi vì nàng bị thương nặng, tâm thần chấn kinh mới không kịp trốn tránh. Còn Ca Đồn là vì thực lực chênh lệch quá xa nên không kịp né đòn phản công, khi hắn cố gắng né tránh thì đã bị Liệt Diễm Trảm của Chu Dịch Ti đánh trúng lồng ngực.

“Ầm...” Hai chân Ca Đồn rời khỏi mặt đất bay ngược ra xa hơn mười thước rồi lăn lông lốc mấy vòng mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Sau đó Chu Dịch Ti từ trên mặt đất bò dậy, không dám quay đầu lại mà tiếp tục chạy ra ngoài trần. Thật ra lúc này chỉ cần nàng phát ra một lần công kích nữa là có thể dễ dàng cướp đi tính mạng Ca Đồn, nhưng nàng không dám.

Đôi Tháp trấn đột nhiên vang lên một mảnh xô xao, nhóm giặc cướp trước đó ản núp tiến vào thấy Chu Dịch Ti thua chạy cũng sợ hãi chạy trốn tứ tán. Bọn chúng không phải sợ Mã Tát Nhĩ Đa đã sắp chết, cũng không phải sợ Ca Đồn làm phản không thể nào hiểu nổi. Chỗ mấu chốt là ở vị cường giả có thể một chiêu dễ dàng đánh bại Cực Hạn võ sĩ cấp bốn?

Địch Áo đứng ở chỗ phế tích quan sát tình hình, khi Mã Tát Nhĩ Đa chật vật né tránh hấn cũng nhìn thấy hết thấy, loại thực lực đáng sợ này chẳng lẽ là Vô Tôn?.

Bá tước lĩnh có diện tích lãnh thổ lên tới vài ngàn dặm, cho tới bây giờ còn chưa có ra đời cái loại cường giả cấp độ này.

Qua chừng vài phút, mọi người trốn trong phòng mới vội vàng chạy ra ngoài đường. Được sống sót sau tai nạn, bọn họ không biết nên xem là may mắn hay là bi ai nữa, hiện tại mỗi người mỗi vẻ đứng ngây ngốc ngó quanh.

Địch Áo ôm cô bé đứng ở trước người Mã Tát Nhĩ Đa, giờ phút này Mã Tát Nhĩ Đa đã tiến vào trạng thái hấp hối. Trên thực tế, nếu như hấn giằng co với Chu Dịch Ti thì sẽ không chết nhanh như vậy. Chu Dịch Ti bại trận làm cho ý chí chiến đấu của hấn lập tức sụp đổ, thương thế cực nặng vì thế bộc phát toàn diện, cho dù nơi này có thần y cũng đã hết cách xoay chuyển.

Địch Áo nhìn Mã Tát Nhĩ Đa, Mã Tát Nhĩ Đa cũng đang tìm kiếm gì đó ở chung quanh, hấn đang tìm thủ hạ có thể tin cậy. Biết mình sắp chết rồi nên hấn muốn khai báo một vài chuyện, chỉ có điều ý thức của hấn đã không còn rõ ràng lắm, lúc này kịch chiến một trận đám thủ hạ của hấn cố gắng xông lên trợ giúp, nhưng tất cả đều chết rớt trong Chân Hồng Chi Vũ của Chu Dịch Ti, mảnh phế tích ở phía sau tạo thành từ đó.

Rốt cuộc Mã Tát Nhĩ Đa thất vọng khép mi mắt lại, hô hấp càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng thở hắt ra một hơi nặng nề và không bao giờ... động nữa.

Cư dân trong trấn vội vàng vây quanh, đến lúc này mọi người mới khôi phục năng lực suy tư. Có một số việc chung quy phải ở thời điểm mất đi mới biết được nó quý trọng, lúc Mã Tát Nhĩ Đa còn sống, mọi người ngoài mặt phục tùng quy tắc, sau lưng nhưng oán trách Mã Tát Nhĩ Đa rất nhiều, trên đời này không có ai muốn bị người khác quản thúc, chỉ vì lực lượng chênh lệch mới cam chịu chèn ép. Đến hôm nay, bọn họ mới biết được bình an là trân quý cỡ nào, đã nhiều năm không có giặc cướp dám đến Đôi Tháp trấn làm xằng làm bậy, tại sao? Còn không phải bởi vì có Mã Tát Nhĩ Đa tồn tại hay sao?

Dĩ nhiên cũng có rất nhiều vẻ mặt khác, có kẻ khinh miệt, có kẻ hả hê, thậm chí là thù hận, hễ là tính mạng có trí tuệ là có tính toán nhỏ nhặt của riêng mình. Có số ít người suy nghĩ rằng, nếu như không phải là Mã Tát Nhĩ Đa giấu riêng thứ gì đó lại cự tuyệt giao ra, Đôi Tháp trấn sẽ không bị biến thành như thế này rồi? Hấn chết là tốt, sớm chết đi cho rồi.

Bản thân vụng trộm suy nghĩ vốn không có gì, nhưng không nên cười thành tiếng. Ở bên trong không cảnh nghiêm túc như thế này sẽ lộ vẻ vô cùng chói tai.

Địch Áo chậm rãi đứng lên nhìn về phía tiếng cười truyền đến, thì ra là người quen, lão bản cửa hàng cầm đồ, A Ba Sĩ.

Địch Áo chậm rãi cất bước đi tới chỗ A Ba Sĩ, tầm mắt chung quanh đã tập trung lên người hấn, rất nhiều người cũng nghe được tiếng cười chế nhạo kia.

Lát sau Địch Áo đã tới trước mặt A Ba Sĩ, lẳng lặng nhìn vào đối phương.

“Nhìn cái gì?” A Ba Sĩ nghiêm mặt khiển trách, hấn cũng hiểu rằng mình có chút quá đáng, vì thế vẻ mặt rất mất tự nhiên.

“Chỉ có một mình ngươi dám thu đồ vật của Hầu tước lĩnh thương đội bị cướp, từ đó nhìn ra được người có bối cảnh rất thâm hậu.” Địch Áo không có vì đối phương lên tiếng khiển trách mà tức giận.

“Vật gì bị mất? Ta không biết ngươi đang nói cái gì.” A Ba Sĩ nở nụ cười, thế nhưng Địch Áo đánh giá làm cho hấn rất đặc ý, vừa cười đùa vừa dùng ánh mắt sắc lảo quát nhìn bốn phía.

“Bối cảnh của người không liên quan đến ta, ta chỉ muốn nói cho người biết...” Dịch Áo chậm rãi nói “Ít nhất Mã Tát Nhĩ Đa không có lựa chọn chạy trốn, hẳn vì Đồi Thấp trấn chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, cho nên phải tôn trọng hẳn.”

“Này, tiểu tử, người cho rằng người đang nói chuyện với ai? Muốn chết...” A Ba Sĩ nổi giận, Mã Tát Nhĩ Đa chết có ý nghĩa quy tắc biến mất, bây giờ nơi này không còn tồn gông xiềng gì nữa. Mỗi người đều có thể tùy ý làm việc, cho nên A Ba Sĩ đã sớm quên mất quy định trước kia. Dĩ nhiên là phải có đủ thực lực, A Ba Sĩ khác với người bình thường rất nhiều, hẳn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho người nào khiêu chiến uy nghiêm của hắn trong thời khắc mấu chốt này. Vì thế hắn bực tức tiến lên một bước đưa tay nắm lấy vạt áo Dịch Áo.

Dịch Áo đột nhiên đá lên một cước nhanh như tia chớp trúng ngực A Ba Sĩ, A Ba Sĩ chỉ là một lão bản của hàng bình thường. Bối cảnh bình thường có lẽ có thể mang tính uy hiếp một chút, nhưng ở thời điểm mấu chốt nó cứu không nổi tính mạng con người. Hẳn thậm chí không thấy được Dịch Áo ra động tác, chỉ cảm thấy lồng ngực truyền đến một trận nhức nhối không khỏi phát ra thanh âm đau đớn, thân hình theo đó bay ra ngoài.

Dịch Áo điểm nhẹ mũi chân, một cục đá to bằng nắm tay bay lên giữa không trung, sau đó Dịch Áo vùng chân đá vào nó, ‘vút’ một cái cục đá đập trúng ngay trán A Ba Sĩ, máu tươi tuôn ra như suối.

Nếu như Mã Tát Nhĩ Đa còn sống, A Ba Sĩ sẽ không thất thố như thế, một cái trấn vô chủ làm cho hắn nghĩ tới quá nhiều thứ vốn không nên nghĩ, lại bỏ qua một vài thứ vốn không thể quên. Hẳn cho rằng hiện tại là lúc dùng tài lực chiêu mộ mấy gã võ giả để trấn trụ nơi này, ai ngờ còn chưa kịp hành động đã chết trước mặt người khác rồi.

Không có cứng như kim cương thì đừng có khinh thường đồ sứ.

37. Chương 37: Thay Đổi.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 37: Thay đổi.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp từ phương Đông chiếu xuống, ngày hôm nay cũng là một ngày như bình thường, nhưng Đồi Thấp trấn đã không còn là Đồi Thấp trấn trước kia.

Dịch Áo đẩy cửa phòng lữ điểm đi ra đường lớn, mọi căn nhà đều đóng cửa, chỉ có gian lữ điểm này mở rộng cánh cổng chào đón khách mà thôi. Thương nhân và lữ giả lưu lại Đồi Thấp trấn cơ hồ đã rời khỏi toàn bộ vào đêm qua, ngay cả người địa phương cũng đi không ít. Mã Tát Nhĩ Đa đã chết, thần bí cường giả xuất thủ giúp đỡ kia cũng mất tích, không ai biết mấy tên giặc cướp có trở về trả thù hay không, hiện tại Đồi Thấp trấn biến thành một địa phương vô cùng nguy hiểm.

Đây chính là thế sự vô thường, thương hải tang điền, ruộng hóa nương dâu trong câu nói của người xưa. Những thành thị nổi tiếng khắp đại lục, còn có các đế quốc hùng mạnh chắc chắn phải có một ngày suy bại.

Khi Dịch Áo còn đang thổn thức đột nhiên cảm giác có một cái cánh tay nhỏ tay nắm lấy bàn tay mình, hắn cúi đầu nhìn xuống, thì ra là nữ nhi của Ngã Lệ.

Dịch Áo không thấp, tiểu cô nương kia chỉ có mấy tuổi, nó phải cố gắng duỗi thẳng cánh tay ra, nhón chân lên mới có khả năng với tới tay Dịch Áo.

“Gì đây?” Dịch Áo cúi người xuống, làm như vậy tiểu cô nương kia sẽ không cần tiếp tục nhón chân lên.

“Ta đói...” Cô bé run run nói, nằng và mụ mụ khá giống nhau, hiển nhiên đây là một Ngã Lệ hồi còn nhỏ, không có mị thái mê người như lúc trưởng thành, nhưng hơn ở vài phần trong sáng, một đôi mắt to khề chớp chớp khiến người trùu mến.

Địch Áo suy nghĩ một chút, thật ra hần cũng đang đói bụng, vào lúc này ở góc đường có mấy bóng người di động hấp dẫn sự chú ý của hần. Địch Áo nhìn chăm chú tới đó thì không khỏi nhíu mày, hần ôm lấy tiểu cô nương chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Ngày hôm qua, gã Quang Mang võ sĩ tên Ca Đồn kia đột nhiên phát động công kích Chu Địch Ti, kết quả lại bị Chu Địch Ti thả ra Liệt Diễm Trảm đánh văng vào góc đường bất tỉnh nhân sự.

Địch Áo cho rằng đối phương đã chết, nhưng khi tới gần mới phát hiện gã Ca Đồn còn có thể cử động thân thể.

Quang Mang võ sĩ tại Khắc Lý Tư bình nguyên tuyệt đối là cường giả có khả năng quét ngang một cõi, thế mà bộ dạng Ca Đồn thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Bộ trường bào uy phong đã không cánh mà bay, bên trong có mặc một bộ nhuyễn giáp bây giờ cũng không còn. Nửa người trên lộ hần ra bên ngoài, quần và giày da biến mất không còn tung tích, cũng may hần là đàn ông, nếu không lúc này chắc chắn sẽ bị mấy tên cường đạo kia cường gian rồi giết chết ngay tại đường trường rồi.

Ca Đồn sở dĩ giãy dụa là vì bên cạnh đang có mấy người đang cố gắng tìm kiếm thứ gì đó trên người hần. Thật ra hần đã bị biến thành như vậy, còn thảm hơn cả tên ăn mày nữa, đánh chủ ý lên người hần căn bản không có khả năng thu hoạch, có lẽ thân phận của hần quá hấp dẫn người ta, một Quang Mang võ sĩ nghèo túng cũng không phải thường ngày tùy tiện có thể gặp được. Cho nên, mấy người kia không cam lòng, cố gắng dè Ca Đồn ra lật tới lật lui hy vọng kỳ tích sẽ phát sinh tìm được một món bảo bối có thể bán cao giá.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, mấy người kia vội vàng đứng thẳng lên quay đầu nhìn sang Địch Áo. Bọn họ lập tức trở nên khẩn trương, sợ hãi rụt rè lùi dần về phía góc đường, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Ngày hôm qua Mã Tát Nhĩ Đa mới vừa chết trận, Địch Áo đã ngang nhiên động thủ giết người, hơn nữa còn giết còn một người bọn họ chọc không nổi, việc này tạo thành lực xung kích rất lớn, nhiều người đã thoát khỏi Đồi Thập trấn vào ban đêm có quan hệ trực tiếp đến Địch Áo. Những người đó biết Địch Áo lần đầu tiên giết người ở trong Đồi Thập trấn, nhưng tuyệt đối không phải là một người cuối cùng, cuộc sống trong tương lai có lẽ sẽ ngày càng u ám.

Địch Áo không để ý đến mấy người kia, tầm mắt của hần rơi vào trên người Ca Đồn. Nói thật, hần rất bội phục sinh mệnh lực ngoan cường của Ca Đồn, thân thể bị thương nặng như vậy, lại bị người ta lột sạch quần áo, không có trị liệu, không có thức ăn nước uống bổ sung, thời tiết hiện tại đang đầu mùa xuân gió lạnh thổi liên tục, thế mà hần vẫn không chết, đúng là quá mức ương ngạnh.

Ngay khi Địch Áo nhìn về phía Ca Đồn thì hần cũng đang nhìn Địch Áo. Sắc mặt hần tái nhợt, đôi môi trắng bệch, hốc mắt hăm sâu, ánh mắt lộ vẻ u ám đục ngầu, trên lồng ngực hiện rõ vết máu khô khốc. Nếu như Ca Đồn không động đậy thì chẳng khác gì người chết.

“Nghiêm trọng không?” Địch Áo nhẹ giọng hỏi.

Địch Áo hỏi vấn đề khiến cho Ca Đồn không có cách nào trả lời, nghiêm trọng? Nếu nói thế có vẻ hần rất yếu ớt, giống như một đứa con nít chưa từng trải qua sóng gió, nói không nghiêm trọng? Không nghiêm trọng thì vì sao không đứng lên, đang làm giá sao?

Chốc lát sau Ca Đồn từ từ lắc đầu, động tác của hần cực kỳ khó khăn, hơn nữa tốc độ hô hấp lập tức dồn dập, tựa hồ chỉ là lắc đầu đã làm hao phí rất nhiều thể lực.

Địch Áo cười, hần nhìn ra được Ca Đồn thủy chung luôn bảo lưu một phần lực lượng cuối cùng. Nếu hần muốn ra tay thì có thể giết chết một hoặc vài người, nhưng kế tiếp chắc chắn là bị kịch, những người còn dư lại chỉ cần đập một cái là có thể đánh chết Ca Đồn.

Địch Áo trước tiên đặt cô bé ở một bên, dùng tay nhẹ nhàng nâng Ca Đồn lên bả vai, sau đó một tay mang Ca Đồn, một tay kéo cô bé đi về phía lữ điếm.

Ca Đồn căn bản không có biện pháp cất bước, hoàn toàn được Dịch Áo kéo đi, may là Dịch Áo khí lực lớn, đừng nói là mang một người, cho dù cùng một lúc khiêng vài người cũng không thành vấn đề.

“Cám ơn.” Ca Đồn do dự hồi lâu, cuối cùng nặn ra một chữ.

“Không cần.” Dịch Áo thản nhiên nói, ngày hôm qua tại lữ điểm Ngã Lệ, nếu như đối phương ra tay giúp đỡ mấy tên cướp thì hẳn đã đỡ nhiều lành ít rồi. Vì thế hiện tại hẳn không thể trở mặt nhìn đối phương bị một đám đạo tặc làm nhục.

Đảo mắt cái đã qua hai ngày, người trong Đồi Tháp trần càng ngày càng ít, có phòng ốc bị hỏa hoạn đổ sập cũng không có ai đi quản. Đợi đến khi cháy hết trở nên gạch mới tự nhiên tắt ngấm.

Lữ điểm Ngã Lệ vẫn được nhiều người chiếu cố, có lẽ là vì bên trong còn lưu trữ thức ăn hoặc là vì sắc đẹp. Đêm nào cũng có người không ngừng dạo quanh bên ngoài lữ điểm. Nhưng vì cố kỵ Dịch Áo thần bí và tàn nhẫn nên bọn họ không dám làm gì cả.

Dịch Áo không biết chiếu cố người khác, việc hẳn có thể làm chính là cấp cho Ca Đồn một gian phòng, tiếp theo là ném lên trên giường vài cái bánh bao và túi nước. Sự tình sau này thì hẳn bất kể, có thể sống sót hay không hoàn toàn dựa vào chính bản thân Ca Đồn.

Mấy ngày này Dịch Áo thường ngồi trước ngưỡng cửa lữ điểm phơi nắng, mỗi khi nhìn hạ hẳn sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nào là Tác Phi Á, tương lai của hẳn, xử lý cái hộp thế nào? Có nên thay đổi địa phương cất giấu hay không? Giấu ở nơi nào cho tốt, kiên quyết không thể mang theo trên người, còn vị cường giả thần bí kia là ai? Tại sao không lộ diện? Trong lòng hẳn có một cảm giác không rõ ràng lắm, tựa hồ một ngày nào đó trong tương lai vị cường giả thần bí này nhất định sẽ xuất hiện lần nữa.

Nếu như Bích Cơ hoặc Tác Phi Á thấy một màn như vậy nhất định sẽ không thể tin được vào mắt mình. Trước kia Dịch Áo luôn luôn trốn ở trong phòng mình, rất ít khi đi ra ngoài, vì sao bây giờ hẳn lại ra ngoài phơi nắng? Nhưng Ngã Lệ lại hiểu dụng ý Dịch Áo, mỗi một lần tập tễnh đi ra nhìn thấy Dịch Áo ngồi ở trước cửa, ánh mắt nàng sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Dịch Áo đang cảnh cáo mọi người trong Đồi Tháp trần, ta đây còn chưa đi, thành thật một chút cho ta, không nên tới quấy rầy gian lữ điểm này.

Đột nhiên một con tuần mã trắng như tuyết từ góc đường phía xa chạy tới, lúc gần tới cửa lữ điểm gã kỵ sĩ tò mò nhìn sang Dịch Áo một cái, sau đó mới tiếp tục thúc ngựa chạy về phía trước.

Dịch Áo bất động thần sắc, chờ gã kỵ sĩ kia chạy tới hẳn mới từ từ nhú mày, lại là một Quang Mang võ sĩ? Dịch Áo rất rõ ràng thực lực của mình, mặc dù hẳn mới vừa thăng lên Thiên Phú võ sĩ cấp ba, ở trong hàng Thiên Phú võ sĩ nhất phẩm, hẳn tự tin không có người nào có thể là đối thủ của hẳn. Cho nên hẳn không hề e ngại những ánh mắt càng ngày càng đáng sợ bên trong trần, hay là đám du dân hành động càng ngày càng thô bạo. Thế nhưng đối mặt với Quang Mang võ sĩ, hẳn không có cách nào nắm cục diện trong tay được.

Có phải đã đến lúc rời khỏi Đồi Tháp trần rồi? Nhưng Ngõa Tây Lý đã nói Đồi Tháp trần là địa phương thích hợp nhất cho hẳn lựa. Nói thích hợp nhất là vì Đồi Tháp trần có quy tắc vận hành riêng, thực lực phổ biến thuộc giai đoạn Giác Tỉnh Giả và Thiên Phú võ sĩ, ở đây thực lực Dịch Áo mới có thể bảo đảm được mấy phần an toàn.

Đáng tiếc là thế giới biến ảo quá nhanh, quy tắc vận hành của Đồi Tháp trần đã bị phá hủy, lại còn đưa tới một con thú cường đại. Thực lực Hỏa Hồ Chu Dịch Ti cường đại như vậy cũng chỉ là một thuộc hạ dưới tay người ta, thế lực này mà xuất động toàn diện chắc chắn có thể đánh nát Đồi Tháp trần trong chớp mắt. Cho dù Ngõa Tây Lý ở chỗ này cũng phải đồng ý hẳn rời khỏi chứ?

Dịch Áo thở dài đứng lên đi vào bên trong, hẳn cần thương lượng với Ngã Lệ và Ca Đồn. Tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, thương thế Ca Đồn còn chưa có hồi phục như cũ, Ngã Lệ mất đi núi dựa, nếu hẳn cứ thế rời đi chẳng phải là làm việc vô ích hay sao?

-o0o-

38. Chương 38: Hai Tên Cực Đoan.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 38: Hai tên cực đoan.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tốt nhất là mang theo bọn họ cùng đi, tìm được một chỗ an toàn nào đó rồi lại nói sau.

Vào lúc này, cái gã kỵ sĩ vừa chạy qua đã thúc ngựa quay trở lại, hần nhảy xuống ngựa bước vào lữ điếm. Nơi này là lựa chọn duy nhất của hắn, bởi vì những địa phương khác đều đã đóng cửa.

Gã kỵ sĩ là một thanh niên có mái tóc xoắn dài màu nâu đỏ, hần liếc sang Dịch Áo rồi mới đi tới vị trí gần cửa ngồi xuống. Hắn lấy làm khó hiểu trong lòng, một gian lữ điếm không tính là quá nhỏ, tại sao trong đại sảnh chỉ có hai cái bàn? Đúng là khó mà tin tưởng, thế này còn có thể kiếm tiền sao?

Thật ra mấy cái bàn đã bị phá nát toàn bộ trong trận chiến mấy ngày trước rồi, hai cái bàn này là Ngã Lệ lấy ra từ trong phòng chứa đồ.

“Lão bản đâu? Lão bản, tùy tiện mang ra cho ta vài món, thứ gì cũng được.” Người tuổi trẻ kia vỗ bàn kêu to: “Nhanh một chút, mụ nội nó ta sắp chết đói rồi.”

Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ, nếu đổi thành người khác hắn đã sớm nắm đầu ném ra ngoài rồi, nhưng đối phương là Quang Mang võ sĩ, náo lên một hồi chỉ sợ người bị ném chính là Dịch Áo hắn.

Dịch Áo vừa định dùng vẻ mặt ôn hoà nói cho đối phương biết lữ điếm này không còn buôn bán nữa. Ngay lúc này Ngã Lệ tự nhiên vén rèm nhìn ra ngoài, khi thấy huy chương võ sĩ trên ngực người tuổi trẻ kia, sắc mặt nàng đại biến vội vàng đánh mắt ra hiệu cho Dịch Áo, quay đầu chạy vào trong bếp.

Mã Tát Nhĩ Đa chết, còn có những sự tình xảy ra mấy ngày hôm trước khiến cho Ngã Lệ như chim sợ nã. Nàng rút cuộc hiểu rằng cuộc sống yên tĩnh trước kia chẳng qua là tổ kiến trên sa mạc mà thôi, tùy thời đều có thể sụp xuống, cho nên nàng trở nên trầm mặc, hành động cẩn thận hơn xưa nhiều.

Dịch Áo biết Ngã Lệ lo lắng, hiện tại cũng không cần thiết phải ra mặt nên hắn tự giác thối lui sang một bên.

“Người là lão bản?” Người tuổi trẻ kia hỏi.

“Không, ta chỉ là một lữ giả.” Dịch Áo trả lời.

“À!” Người tuổi trẻ kia chuyển tầm mắt qua nơi khác tiếp tục quan sát đại sảnh, nhất là vách tường bị Liệt Diễm Trảm bổ ra đã hấp dẫn phần lớn lực chú ý của hắn.

Thời gian không lâu sau, tấm rèm cửa phòng bếp lại được vén lên, Ngã Lệ vươn tay ra vẫy vẫy Dịch Áo. Đợi Dịch Áo đi tới nàng liền giao cái mâm thức ăn cho Dịch Áo.

Thì ra trước kia nàng có thể không cố kỵ biểu lộ phong tình của mình là vì có Mã Tát Nhĩ Đa làm chỗ dựa, không người nào dám đụng vào. Nhưng bây giờ nàng đã biết sợ nên căn bản không dám lộ diện, hơn nữa gương mặt Ngã Lệ vẫn còn sưng rất to, một con mắt sưng húp không thể nào mở ra, đi lại tập tễnh lung la lung lay vô cùng khó coi. So sánh với vòng eo lắc lư uyển chuyển như rắn nước trước kia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, giờ phút này Ngã Lệ không có một chút phong tình nào để biểu lộ, chỉ có thể nói nàng quá mức cẩn thận, thế nhưng loại thay đổi thế này cũng tính là chuyện tốt.

Dịch Áo bưng mâm thức ăn đi tới đặt ở trước mặt người tuổi trẻ kia.

Người tuổi trẻ thật sự rất đói bụng, thậm chí không kịp cầm dao nĩa lên, trực tiếp lấy tay cầm nguyên con gà vừa ra lò đưa thẳng vào trong miệng.

Địch Áo vừa định đi lại thấy động tác của người tuổi trẻ kia đột nhiên ngừng lại, qua vài giây sau hắn há miệng phun nguyên cục thịt gà ra ngoài, tiếp theo vỗ bàn một cái quát ầm lên: “Lão bản đầu? Đây là món gì hả? Trời đất ơi, vừa mặn vừa chát, trên thế giới còn có món gì khó ăn hơn thứ này không?”

Địch Áo sững sốt, vội vàng cười nói: “Ngài trước tiên đừng nóng giận, đợi ta xem thử một chút !” Rồi hắn cầm lấy dao ăn ghim một miếng thịt gà đưa vào trong miệng.

Quả nhiên là vừa đắng vừa chát. Có lẽ do Ngã Lệ đang rất khản trương, hoặc là vì thương thể chưa có khôi phục, có trời mới biết nằng cho vào con gà bao nhiêu ký muối, căn bản là không thể nào nuốt nổi.

Địch Áo cũng phun miếng thịt gà ra, cười khổ nói: “Quả thật là khó ăn, ngài vui lòng chờ một lát, ta sẽ đổi lại cho ngài một món ăn khác.”

Người tuổi trẻ kia hừ lạnh một tiếng, không có tiếp dây dưa: “Mau lên đi.”

Địch Áo bưng mâm thức ăn vào trong đưa cho Ngã Lệ, lại bị nằng hỏi ngược: “Tại sao?”

“Người bỏ muối quá nhiều.” Địch Áo nhận lấy mâm thức ăn, cầm miếng thịt gà đưa cho Ngã Lệ, nói: “Ăn thử đi, sau đó làm một phần thức ăn khác cho người ta.”

“Vâng.” Ngã Lệ đáp một tiếng.

Địch Áo bưng đĩa thịt bò đặt trước mặt ở người tuổi trẻ, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tại sao mình không ném thử trước? Nhưng mâm thức ăn đã bưng ra rồi, hắn không có biện pháp làm trò trước mặt khách nhân.

Người tuổi trẻ kia ăn một lần đau khổ đã biết cẩn thận hơn rồi, hắn đầu tiên là cúi đầu nhẹ nhàng ngửi ngửi hương vị.

Trên thực tế Ngã Lệ nấu nướng rất giỏi, chẳng những món ăn đa dạng, mà còn có thể làm cùng lúc nhiều món ăn. Từ lúc mới bắt đầu mở lữ điếm, toàn bộ đều là một mình nằng bận rộn trên dưới trước sau, sau lại thật sự không đủ thời gian mới muốn thêm đầu bếp nữ. Thế nhưng nếu gặp phải khách nhân đặc biệt, nằng sẽ đích thân xuống bếp, đa số khách nhân đều hài lòng với cung cách phục vụ của nằng.

Có lẽ là hài lòng với mùi thơm từ tảng thịt bò tản mát ra, thần sắc người tuổi trẻ kia đã hòa hoãn lại. Sau đó cầm lấy con dao cắt một khối thịt bò đặt vào trong miệng, nhưng chỉ vừa nhai một cái, vẻ mặt người tuổi trẻ kia lại cứng ngắc.

“Phif... mụ nội nó, thật là...” Người tuổi trẻ kia phun tảng thịt bò ra, giận dữ hét: “Lão bản đầu? Lăn ra đây cho ta. Lấy đại gia ra làm trò đùa có phải không? Lăn nhanh ra đây.”

Địch Áo đầu tiên là ngạc nhiên, lại có vấn đề? Rốt cuộc có chuyện gì? Chợt nhớ tới người tuổi trẻ kia lúc này đã nói “trên thế giới còn có món nào khó ăn hơn không?” thì hắn bắt đầu khó xử.

Địch Áo không biết nói gì nữa, hắn rất buồn cười, nhưng lúc này mà cười đối phương nhất định sẽ hung bạo, hắn muốn khuyên nhủ nhẹ nhàng, nhưng không có thói quen về phương diện này, cuối cùng hắn đành phải vờ trầm mặc.

Ngã Lệ nghe bên ngoài có tiếng rống giận dữ liền bị dọa hồn phi phách tán, đưa tay vén rèm lên ba chân bốn cẳng chạy ra, vừa chạy vừa khom người cung kính, nằng thật sự đang rất sợ hãi.

“Người có tin lão tử phá nát cái tiệm của người hay không?” Người tuổi trẻ kia đang quát mắng đột nhiên ngừng lại, hắn thấy được gương mặt Ngã Lệ sưng to như cái bánh bao, phía trên còn có dấu bàn tay bầm đen. Lúc này ánh mắt khép lại thành một đường nhỏ, bước chân khập khểnh, rõ ràng là có thương tích trong người, bộ dáng này mà làm ra được đồ ăn ngon mới là lạ.

Người tuổi trẻ kia giải tán khí thế, đôi môi ngáp ngừng bất định. Hồi lâu sau mới thở dài, nhưng khi hắn định ngồi xuống thì nhìn thấy Địch Áo đứng bên cạnh, lúc ấy tựa như nhớ ra gì đó liền đưa tay nắm lấy vạt áo Địch Áo, quát lên: “Người có còn là nam nhân không hả? Đánh lão bà của mình nặng tay như vậy?”

“...” Địch Áo thật sự không biết nên làm thế nào để biểu đạt tâm tình của mình, tại sao lại liên lụy tới hắn chứ?

“Không được... Đại nhân, van ngài...” Ngã Lê quỳnh quáng lên, ‘phịch’ một tiếng quỳ ở trên mặt đất, lúc này cô bé ở sau quây ló đầu ra, thấy tình cảnh như thế này liền sợ hãi khóc rống lên.

Người tuổi trẻ kia nhìn sang cô bé, lại nhìn Ngã Lê đang quỳ rạp dưới đất, từ từ buông lỏng Địch Áo ra: “Không trách được mọi người đều nói dừng quản việc nhà người ta, mụ nội nó... Lão tử giáo huấn nam nhân của người là muốn xả giận cho người. Kết quả, hình như lão tử không phải là người rồi, đúng là...”

Ngã Lê phát hiện gã thanh niên xa lạ trước mắt tựa hồ có điểm mềm lòng, tương đối dễ nói chuyện mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vào lúc này, phía trên truyền đến thanh âm lạnh lẽo: “Ai quấy rối ở chỗ này đó?” Theo tiếng nói phát ra, Ca Đồn mặt mày lạnh lùng từ trên thang lầu đi xuống.

Trong lòng Địch Áo liên tục cười khở, chuyện tình đã qua nhưng Ca Đồn đột nhiên xuất hiện, lại còn ném ra một câu tràn đầy khiêu khích thế này rất có thể tạo thành phiền toái lớn.

Chỉ có điều bây giờ không có bộc phát xung đột như Địch Áo nghĩ, Ca Đồn và người tuổi trẻ kia đều ngăn người ra, hai người bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, người tuổi trẻ kia đột nhiên kêu lên: “Ca Đồn, người quả nhiên ở chỗ này.”

“Lôi Mông, sao người lại tới đây?” Ca Đồn cũng nói.

“Ta tới nhật xác người.” Người tuổi trẻ kia nói.

“Cút.” Ca Đồn trả lời phi thường ngắn gọn.

“Ca Đồn, các người biết nhau hả?” Địch Áo hỏi.

“Chúng ta là bằng hữu tốt nhất.” Không đợi Ca Đồn nói chuyện, thanh niên được gọi là Lôi Mông đã giành nói.

Ca Đồn không có phản bác, chậm rãi di chuyển tới gần. Lôi Mông đột nhiên sững sốt, trầm giọng nói: “Người bị thương?”

“Vết thương nhỏ, không có chuyện gì.”

“Ai làm?” Lôi Mông hai mắt rực sáng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Người muốn báo thù cho ta?” Ca Đồn nói.

“Dĩ nhiên, chúng ta là...”

“Là Chu Địch Ti.” Ca Đồn cắt đứt tuyên ngôn của Lôi Mông.

“Hỏa Hồ Chu Địch Ti? ?”

“Đúng là nàng.” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Bây giờ còn muốn báo thù giúp ta không?”

“Chuyện này... báo thù có rất nhiều biện pháp, nếu chúng ta muốn làm nhất định phải tuyển ra một phương pháp tàn nhẫn nhất, ác độc nhất.” Lôi Mông ngồi xuống, con người không ngừng loạn chuyển: “Chúng ta cần thận phân tích một chút, Chu Địch Ti là hạng người gì.”

Ca Đồn cười phì phì ngồi ở đối diện Lôi Mông, bộ dáng tựa hồ rất xem thường Lôi Mông.

Lôi Mông làm như không nghe thấy, phối hợp nói: “Nghe nói trước khi Chu Địch Ti thành danh từng gặp gỡ rất nhiều chuyện thê thảm, cho nên tâm tình nàng luôn luôn phòng bị người khác rất mạnh, ừ, đúng rồi, nàng chưa từng gả cho ai phải không? Vậy thì khẳng định thiếu hụt kinh nghiệm, chúng ta tìm cơ hội tại phương diện này.”

Ca Đồn giương mắt nhìn lên trần nhà.

“Bi thương thì tâm chết, biết đây là ý gì không?” Lôi Mông càng nói càng dưng cảm: “Giết nàng rất dễ dàng, cũng rất đơn giản, nhưng làm thế quá tiện nghi cho nàng. Thứ chúng ta muốn chính là câu dẫn nàng, chiếm đoạt nàng, đùa bỡn nàng, cuối cùng lại vứt bỏ nàng, ha ha ha...”

“Ta thích phương pháp xử lý đơn giản.” Ca Đồn lại cắt đứt Lôi Mông phán đoán.

“Huynh đệ, đừng có giận, nghe lời ca ca, ca ca thông minh hơn người nhiều lắm.” Lôi Mông dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào thái dương của mình, nói: “Thế nhưng chuyện này do ai ra mặt đây? Người nhất định là không được.”

“Lôi Mông, võ giả nên có chút chí khí được không?” Ca Đồn chậm rãi nói: “Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện nhàm chán, có ý nghĩa gì chứ?”

“Ai không có chí khí? Ca Đồn, ta và người không giống nhau, người là kẻ điên, kẻ điên chân chính.” Lôi Mông rất cuộc giận dữ: “Ca Đồn, đầu người có phải đã bị con lừa Khắc Lý Tư bình nguyên đá rồi? Thật tình, một gã Quang Mang võ sĩ lại dám đón nhiệm vụ cấp B, người không phải là kẻ điên thì ai là kẻ điên?”

“Vây còn đỡ hơn người.” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Nói rằng muốn đi ra ngoài lịch lãm, người xem lại người đi, suốt ngày làm cái gì? Hôm nay giúp giao phong thư giúp lão thái thái, ngày mai giúp lão gia gia tìm trâu cày bị đánh cắp, người mà là Quang Mang võ sĩ?”

“Thuyền chạy cẩn thận xuôi dòng vạn năm.” Lôi Mông nói: “Cho dù là làm đại sự hay là việc nhỏ, chỉ cần có thể sống sót mới có cơ hội trở nên mạnh mẽ. Ca Đồn, người không nên xem nhẹ từng giọt từng giọt tích lũy, chung quy sẽ có một ngày...”

“Đúng vậy, chung quy sẽ có một ngày người trở thành Thần Vũ Giả.” Ca Đồn nói: “Khi người là Quang Mang võ sĩ một ngày có thể tìm được một con trâu cày, khi người trở thành Thần Vũ Giả một ngày có thể tìm được một vạn con trâu cày, ha ha... thành tựu của người còn cao hơn Thần Vũ Giả nhiều, Thần Ngưu Vũ Giả.”

“Ca Đồn, đừng có nói nhảm.” Sắc mặt Lôi Mông bắt đầu trở nên khó coi: “Đám cướp Phật Lang Duy hoành hành ở trong Hầu tước lĩnh thời gian dài bao lâu rồi? Quân đội Hầu tước lĩnh từng đi tiêu trừ mấy lần? Có lần nào thành công không? Cái tên Phật Lang Duy vô cùng gian xảo, dựa vào người cũng muốn đấu với hắn?”

“Ta không muốn đấu với hắn.” Ca Đồn nhàn nhạt trả lời: “Chỉ cần tùy tiện chém chết một tên thủ lĩnh dưới tay hắn là ta hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nói đùa gì vậy? Đám cướp Phật Lang Duy tổng cộng có tám gã thủ lĩnh, không, từ khi Chu Dịch Ti gia nhập đã là chín, toàn bộ bọn họ là Cực Hạn võ sĩ, người muốn giết ai? Người có thể giết ai?” Lôi Mông quát lên: “Đáng giận nhất là nhà người lại lựa chọn Chu Dịch Ti. Người nên biết mặc dù Chu Dịch Ti mới vừa gia nhập bọn chúng, nhưng thực lực của nàng tuyệt đối xếp hạng tiền tam, người muốn giết nàng?”

Lần này Ca Đồn không phản bác được rồi, hắn lựa chọn cơ hội là ngàn năm một thuở, đúng lúc Chu Dịch Ti người bị thương nặng còn không thành công nổi. Hiện tại muốn đối phó những gã thủ lĩnh khác lại càng khó khăn hơn nhiều, hắn không muốn thừa nhận nhưng không thể không thừa nhận. Hắn nhận nhiệm vụ cấp B quả thật rất là mạo hiểm, dĩ nhiên suy nghĩ ở trong lòng là một chuyện, còn thừa nhận sai lầm đối với bằng hữu lại là chuyện khác. Ca Đồn không trả lời, chỉ ra vẻ dậm dậm bất cần đời.

-o0o-

39. Chương 39: Chuẩn Bị.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 39: Chuẩn bị.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta có thể từ từ chờ đợi cơ hội.” Ca Đồn nói: “Thế nào cũng có lúc bọn họ lười biếng.”

“Người thật là... nghĩ như vậy còn đi làm thích khách?” Lôi Mông cười khở nói.

“Cái gì?” Ca Đồn sững sờ.

“Ai...” Lôi Mông thở ra một hơi thật dài, sau đó mặt mũi nghiêm nghị, dùng giọng nói cực kỳ trịnh trọng nói: “Các lĩnh chủ dùng cổ tay chính trị điều khiển phong vân toàn đại lục, các triết nhân dùng hành văn quyết định sử sách phong lưu. Thích khách dùng lực lượng của mình khiến cho mục tiêu không kịp đề phòng, hoàn thành một lần biến chuyển kinh thiên trong lịch sử, lưu lại một câu văn danh chấn ‘Cố – thích – khách!’ lưu truyền xuyên suốt lịch sử.” Càng nói về sau, khuôn mặt Ca Đồn càng thêm biến ảo. Nhất là một câu “Cố thích khách!” cuối cùng, vẻ mặt hắn cực kỳ khoa trương, tựa hồ đang diễn lại một người sắp chết phát ra thanh âm tràn đầy tử khí.

“Người... người nhìn lên?” Ca Đồn giận dữ quát lên.

“Đừng có lỗi nhật ký ra nói nữa, khi người và Khoa Luân Ma Y phu nhân vụng trộm với nhau, ta đang ở...” Lôi Mông đột nhiên ngậm miệng lại, bởi vì lúc này bộ dạng Ca Đồn rất dữ tợn, làm như tùy thời sẽ nhào lên xé hắn thành từng mảnh nhỏ vậy. Lôi Mông vội vàng ho khan một tiếng, xoay chuyển đề tài: “Không phải là ta muốn nhìn lên, mà là người đánh rơi nhật ký lên giường của ta, ta còn tưởng rằng người cố ý để lại cùng nhau nghiên cứu lý trình, cùng ta nỗ lực... ha ha... cùng nhau nỗ lực...”

Ca Đồn tức giận đến xanh mặt nhưng hắn không có biện pháp phát tác, đối với người bạn này, hắn hiểu rất rõ rồi. Đừng có thấy người ta nói năng mang đến cảm giác tục tĩu thô lỗ, trên thực tế tính cách lại cực kỳ nhã nhặn, làm chuyện gì cũng vô cùng cẩn thận. Quả thực là cái loại thấy lá cây rơi xuống sợ rớt trúng vỡ đầu, lập tức lẩn người né tránh. Người ta đến Đồi Tháp trấn tìm kiếm mình, có trời mới biết Lôi Mông đã hạ xuống bao nhiêu quyết tâm.

“Đúng rồi.” Lôi Mông rất sáng suốt dời đi đề tài: “Lúc này khi ta tới có thấy bên ngoài Đồi Tháp trấn đang tụ tập một vài đạo tặc dạo quanh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ca Đồn ngó chừng Lôi Mông chốc lát, lát sau mới phun ra một ngụm trọc khí kìm nén đã lâu, nói lại đơn giản một lần chuyện tình xảy ra ở Đồi Tháp trấn mấy ngày hôm trước. Cũng nói tới việc ám sát Chu Dịch Ti lưỡng bại câu thương.

“Thì ra là như vậy.” Vẻ cười giòn trên mặt Lôi Mông lập tức tan biến hết, nói: “Xem ra hai người chúng ta cần phải cẩn thận phân tích phân tích...”

Ca Đồn nghiêm nghị nhìn về phía Lôi Mông: “Người muốn nói gì?”

“Những tên cướp kia không dám mạo muội phát động công kích, hẳn là e ngại vị cường giả thần bí.” Lôi Mông chậm rãi nói: “Nhưng ta nghĩ mãi không thông tại sao bọn họ chỉ nhận thức đúng Đồi Tháp trấn? Rốt cuộc Đồi Tháp trấn có đồ vật gì hấp dẫn bọn họ?”

“Ta biết.” Ca Đồn nói: “Nguyên nhân gây ra là một mạo hiểm giả phát hiện một mảnh vỡ tinh thần cực phẩm ở trong Đồi Tháp trấn, sau đó giao dịch với thương đội Hắc Huyết linh, cuối cùng... ta cũng không rõ ràng lắm. Nghe nói thương đội Hắc Huyết linh bị hai nhóm giặc cướp trên Khắc Lý Tư bình nguyên hốt gọn, mảnh vỡ tinh thần cũng thất lạc. Chuyện này đã kinh động đến Bá tước đại nhân, Bá tước liền ra lệnh cho Vi Nhĩ Tư tướng quân suốt đêm hành quân đến đây tiêu diệt hai đám cướp kia, nhưng vẫn không tìm được mảnh vỡ tinh thần.”

“Gã mạo hiểm giả kia đâu? Hẳn mới là trọng điểm.” Lôi Mông hô lên.

“Mã Tát Nhĩ Đa nói hắn đã chết.”

“Mã Tát Nhĩ Đa là ai?” Lôi Mông nói: “Đúng rồi, lúc này người nói hắn là trưởng trấn trên thực tế của Đồi Tháp trấn?”

“Ừ.” Ca Đồn gật đầu.

“Thật sự là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm?” Lôi Mông nói.

“Người cho rằng thế nào? Nếu như không phải là cực phẩm mảnh vỡ tinh thần, Phật Lang Duy có chạy đến Khắc Lý Tư bình nguyên hay không?”

“Quá loạn, nơi này sắp sửa rối loạn triệt để.” Lôi Mông nói đầy tính châm biếm: “Khắc Lý Tư bình nguyên chưa từng xuất hiện mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, bây giờ tìm được một khối có ý nghĩa nơi này tồn tại một khu vực sao băng rơi xuống trước kia không có ai phát hiện. Dựa vào vãn thạch vỡ vụn hóa thành mảnh

nhỏ để phán đoán, khối vắn thạch đó tối đa không cao hơn ba mươi dặm. Nói cách khác, chỉ cần phát hiện vị trí chính xác sẽ có thể tìm được mười mấy khối mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, thậm chí có cả tinh thần hạch.”

“Nói chuyện này làm gì?” Ca Đồn khó hiểu cau mày lại, chỉ cần chính thức học tập bên trong một học viện bất kỳ cũng có thể biết được hệ thống thường thức này. Làm thế nào để tìm kiếm mảnh vỡ tinh thần, hoặc phân loại chúng ra sao.

“Làm gì? Đó là tinh thần hạch. Đồng học Ca Đồn của ta ơi!” Lôi Mông cười lạnh nói: “Phật Lang Duy có tư cách hưởng thụ không? Đừng nói là hấn, ngay cả Tái Nhân Hầu tước nếu như ngài ấy đủ thông minh cũng phải tránh ra thật xa. Không tin người chờ xem, không quá mấy ngày Công tước lĩnh sẽ dẫn người tiến vào Khắc Lý Tư bình nguyên.”

“Vấn đề bây giờ là hình như Tái Nhân Hầu tước đã tham dự vào rồi.”

“Đó là vì hấn ngu.” Lôi Mông nói: “Tham lam chính là nguyên nhân của mọi tội lỗi.”

“Nếu như mọi người trên thế giới tiểu tâm cẩn thận giống như người vậy, hễ đụng tới tài phú liền tránh ra xa, luôn luôn đi làm những chuyện không có một chút ý nghĩa. Ta nghĩ rằng thế giới này sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp.”

“Người đang khen ta hay là mắng ta đó?” Lôi Mông nói.

“Tự mình nghĩ đi.” Ca Đồn đứng lên.

“Này, Ca Đồn, nói nghiêm chỉnh nhé, chờ thương thế của người khá hơn một chút, chúng ta rời khỏi đây thôi.” Lôi Mông nói, lúc này châm chọc Ca Đồn hấn là thói quen đùa giỡn giữa hai người: “Đôi Tháp trấn từ nay về sau càng ngày càng nguy hiểm, cho dù không phải là vì mảnh vỡ tinh thần, Phật Lang Duy cũng sẽ tới tìm người tính sổ. Nghe nói hấn vẫn âm thầm thềm muốn chỗ kín của Chu Dịch Ti, hắc hắc hắc...”

“Tốt.” Ca Đồn gật đầu nói, vào lúc này hấn đột nhiên thấy trên mặt Dịch Áo lộ ra thần sắc muốn nói lại thôi, liền nhẹ giọng hỏi: “Dịch Áo, người đi theo chúng ta luôn nhé?”

“Ừ, ta cũng đang định rời đi.” Dịch Áo nói: “Thế nhưng, có thể mang theo Ngã Lệ không?”

“Không thành vấn đề.” Ca Đồn nói: “Nàng nguyện ý rời khỏi đây không?”

“Không muốn cũng phải đi, ta sẽ khuyên nàng.”

“Quyết định như vậy đi.” Ca Đồn nói.

“Này, các người còn chưa có hỏi ý kiến của ta mà?” Lôi Mông kêu lên, hấn không có ý kiến mang thêm mấy người, mấu chốt là ở chỗ những câu đại loại như ‘quyết định như vậy đi’ phải do hấn nói mới đúng. Hấn rất rất không hài lòng hành vi bao biện làm thay của Ca Đồn: “Vị này là...”

“Hấn là Dịch Áo, đã cứu mạng của ta.” Ca Đồn bủi môi nói: “Thế nào, người có ý kiến?”

“Không có ý kiến, nhưng mà...”

“Không có ý kiến là tốt rồi, lên lầu nghỉ ngơi đi, thương thế của ta vẫn chưa có phục hồi như cũ. Dịch Áo chỉ là Thiên Phú võ sĩ, nếu như gặp phải chuyện gì còn phải nhờ người xuất lực đó.”

“Người đây là thái độ gì chứ? Ta chạy đường xa như vậy tới tìm người là để khổ cực vì người hử?” Lôi Mông chịu không nổi thái độ vênh mặt hất hàm của Ca Đồn.

“Vậy người tới đây làm gì?” Ca Đồn hỏi.

“Ta...” Lôi Mông há mồm nhưng không biết nói gì, hấn tới Đôi Tháp trấn đương nhiên là vì tìm Ca Đồn, muốn cứu Ca Đồn ra khỏi nơi nguy hiểm, chuyện này cũng thuộc về phạm vi lao động ‘khổ cực’.

Lôi Mông trở mắt nhìn Ca Đồn đi lên thang lầu, cảm thấy trong ngực tràn đầy khổ tâm, ta đối với người tốt như vậy, người chung quy biểu đạt một lần cảm kích không được sao?

“Dịch Áo huynh đệ, người nói người như ta có phải rất dễ bị coi thường hay không?” Lôi Mông bày ra bộ dạng ủy khuất nói.

“Có một chút.” Dịch Áo cười cười xoay người đi lên thang lầu, có Lôi Mông trấn giữ nơi này, hẳn không cần ngồi ngoài cửa nữa. Hiện tại hẳn cần nắm chặt thời gian tiến hành tu luyện.

“Người...” Lôi Mông giận dữ, vì sao tên này cũng giống y Ca Đồn vậy chứ, không biết nói tiếng người hả? Không thể an ủi tâm linh ‘yếu ớt’ của hắn vài câu sao?

Đối với người trong Đồi Tháp trấn, tiếp tục lưu lại Đồi Tháp trấn đã thành một lựa chọn không hề sáng suốt. Đám giặc cướp Phật Lang Duy xuất hiện quanh trấn càng ngày càng thường xuyên hơn, đám giặc cướp này sở dĩ không có xông vào Đồi Tháp trấn, nguyên nhân phần lớn là vì vị cường giả thần bí kia tồn tại. Ngay cả Hỏa Hồ Chu Dịch Ti đại danh鼎鼎 cũng chiến bại trong vòng một chiêu, vì thế bọn chúng không có lá gan đi khiêu khích.

Theo như lời Ca Đồn và Lôi Mông, ở bên trong đoàn đạo tặc do Phật Lang Duy suất lĩnh tổng cộng có chín trăm thổ phỉ, phân ra thủ lĩnh chín nhóm cướp nhỏ. Chu Dịch Ti xếp hạng tiền tam, thực lực yếu nhất trong bọn chúng cũng là Cực Hạn võ sĩ, còn bản thân Phật Lang Duy đã đạt tới Cực Hạn võ sĩ cấp mười. Khoảng cách Võ Tôn chỉ còn một bước cực ngắn, đây là lý do tại sao đoàn đạo tặc Phật Lang Duy có thể hoành hành lâu như vậy.

Ngay cả Dịch Áo cũng có điểm bội phục Ca Đồn can đảm, nếu quả thật có thâm thù đại hận gì đó thì không đáng trách. Nhưng chỉ vì hai trăm kim tệ mà mạo hiểm lớn như vậy, hình như không đáng giá.

Hôm nay khí trời ẩm áp hơn hôm qua nhiều lắm, ngày xuân sáng rõ chiếu rọi trên thân người. Dựa theo thiên tính trước kia, Dịch Áo và Ca Đồn hẳn là lưu lại trong phòng mình tu luyện, nhưng có thêm một gã Lôi Mông, đây lại là ảo tưởng không thực tế. Hơn nữa, sau khi Lôi Mông phát hiện ra hầm rượu phía dưới lỗ điểm, hẳn liền đưa ra một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, đó là trước khi rời đi nhất định phải nghĩ biện pháp ‘giết chết’ toàn bộ số rượu trong hầm.

40. Chương 40: Đột Phá Vòng Vây.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 40: Đột phá vòng vây.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngã Lệ đã đồng ý rời đi nên không ngại Lôi Mông giày xéo hầm rượu Mân Côi Lộ còn chưa có ủ tốt, tạo thành kết quả là bất kể Lôi Mông đi đến chỗ nào luôn luôn ôm theo một thùng rượu. Kích thước thùng rượu cao chừng một thước, rộng nửa thước, rượu bên trong nặng trên trăm cân, thế mà Lôi Mông không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Vì thế, một khi Lôi Mông ôm thùng rượu đá văng cửa phòng ra, Dịch Áo không có cảm thấy kinh ngạc, phía sau còn có Ca Đồn không có biện pháp né tránh. Hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ theo sau Lôi Mông, cho dù lấy định lực vượt xa thường nhân của Dịch Áo cũng không thể an tâm tu luyện dưới tình huống bị một con ruồi quấy nhiễu không ngừng.

Trải qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Dịch Áo đã có bước đầu đánh giá về Lôi Mông và Ca Đồn. Ca Đồn bề ngoài lạnh lùng, không nói nhiều lắm, thoát nhìn hẳn là loại người thích mưu rồi động, nhưng sự thật lại khác hẳn hoàn toàn. Lá gan Ca Đồn to đến kỳ lạ, cơ hồ không có điều gì khiến hắn cố kỵ, trên thế giới chỉ có chuyện hắn làm không được, không có chuyện gì hắn không dám làm.

Lôi Mông làm cho người ta có cảm giác oanh oanh liệt liệt, giống như ông trời là lão đại, mặt đất là lão nhị thì hẳn chính là lão tam. Trên không phục quan lớn, dưới không sợ cường hào ác bá, nhưng trên thực tế hẳn lại là người cực kỳ cẩn thận. Hễ có chuyện gì là nhả ra một câu “chúng ta cẩn thận phân tích phân tích...”

Về phần khuyết điểm thì Dịch Áo tạm thời phát hiện một cái, trước mặt rượu ngon Lôi Mông mất đi một phần tự chủ, hẳn không thể nào quên mất thứ này. Đêm khuya ngày hôm qua, Lôi Mông trong lúc vô tình đi xuống mật thất, phát hiện hầm rượu dưới đó liền kinh hô ầm ĩ.

Bệnh tâm thần, tuyệt đối bệnh tâm thần. Tiếng huýt gió điên cuồng quanh quẩn trong phạm vi Đồi Tháp trấn rất lâu, ngay cả mấy con ngựa ở hậu viện cũng bị dọa sợ đến mức đập bay hàng rào trốn thoát, chạy loạn khắp sân.

Mới vừa ngồi xuống, Lôi Mông mặt mày đỏ hồng lại bắt đầu công khai lên án Ca Đồn, nói hăng nóng đầu làm chuyện càn rỡ. Không có chuyện gì đi nhận cái loại nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm này, đây là lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn.

Ca Đồn làm bộ bất cần, thản nhiên nói: “Thật ra mới bắt đầu thấy Chu Dịch Ti, ta cũng định bỏ qua nhiệm vụ bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn. Thế nhưng, nàng đã bị cao thủ thần bí đánh thành trọng thương, cơ hội như thế ta không lấy chẳng phải biến thành kẻ ngu rồi?”

Lôi Mông lại chuyển đề tài, bắt đầu lên án Ca Đồn lạnh lùng, nói mình chạy xa như vậy tới đây hỗ trợ, thế mà không cấp cho hắn một lời cảm ơn hay sắc mặt nhã nhặn một chút...

Dịch Áo đã hơi nhức đầu, thân là người của hai thế giới, Lôi Mông là gã nam nhân dài dòng nhất mà hắn từng thấy qua, nói chuyện không bao giờ dứt, nhất là uống rượu xong lại còn nghiêm trọng hơn.

Ca Đồn tựa hồ đã sớm quen với thái độ Lôi Mông, hẳn không thèm để ý, chỉ gơ bộ mặt bình thản ra đối phó, hoặc là nói hăng căn bản khinh thường cãi cò với Lôi Mông. Chỉ bình tĩnh nói một câu: “Ta mệt rồi.” Sau đó dựa vào vách tường nhắm hai mắt lại.

Đôi mắt Ca Đồn ra vẻ lãnh đạm nhưng Lôi Mông không có nổi giận, hẳn biết quấy rầy Ca Đồn thương thế chưa lành hình như không tốt lắm. Ngược lại quay sang nhích lại gần Dịch Áo, làm ra bộ dạng thần bí, còn cố ý giảm thấp thanh âm nói: “Ta phát hiện một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Dịch Áo bất đắc dĩ nhích ra xa một chút rồi hỏi, để tránh bị nước miếng của hắn phun dính mặt.

“Ta phát hiện...” Lôi Mông hạ thấp thanh âm hơn nữa: “Trong nhà kia, hình như có chút ý tứ với người.”

Dịch Áo ngẩn người, tên này có phải quá rồi rãnh hay không chứ? Trên thực tế Dịch Áo cũng đã nhận ra, mấy ngày gần đây thái độ Ngã Lệ quả thật hơi khác thường, nhưng vấn đề là chuyện đó có quan hệ gì tới Lôi Mông không?

“Người nhìn lầm rồi.” Dịch Áo trả lời không cần nghĩ ngợi, hẳn cứu Ngã Lệ không phải là vì muốn phát sinh chuyện gì. Mặc dù nhân cơ hội này có thể thuận lý thành chương thoải mái thu phục quả phụ ném lên giường, nhưng Dịch Áo thật sự không có hứng thú đối với Ngã Lệ. Ngã Lệ trong mắt người khác phong tình vạn chủng, còn Dịch Áo chỉ thấy bình thường thôi, căn bản không thể đánh đồng với Tác Phi Á.

“Làm sao có thể nhìn lầm được?” Lôi Mông trợn mắt thật to, nói: “Ánh mắt của ta luôn luôn chuẩn xác, chúng ta cần thận phân tích phân tích, căn cứ ta nhiều năm kinh nghiệm...”

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Dịch Áo đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Đột nhiên bị cắt lời Lôi Mông ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng.

“Hắn năm nay mới hai mươi một, theo ta được biết hắn lớn như vậy ngay cả bàn tay con gái cũng chưa từng được nắm qua lần nào.” Ca Đồn không biết mở mắt ra từ lúc nào, không thèm nhìn ánh mắt bị phân của Lôi Mông, mở miệng vạch trần không chút lưu tình.

“À.” Dịch Áo làm bộ bình tĩnh đại ngộ nói: “Vậy theo lời hắn kinh nghiệm nhiều năm là chỉ...”

“Đương nhiên là kinh nghiệm bị cự tuyệt vô số lần, bằng không người cho rằng hắn có kinh nghiệm gì chứ?” Nói xong câu đó Ca Đồn liền nhắm mắt lại.

Nhìn khuôn mặt Lôi Mông dần dần đỏ lên, Dịch Áo cười thâm trong lòng, xem ra gã Ca Đồn này cũng không hoàn toàn lạnh lùng như bề ngoài biểu hiện.

“Ăn cơm thôi.” Thanh âm Ngã Lệ từ phía dưới truyền lên, trùng hợp hóa giải lúng túng cho Lôi Mông.

Ba người nối đuôi nhau đi xuống thang lầu nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn, Lôi Mông vẫn ôm thùng rượu sắc mặt trở nên khó coi, do dự thật lâu mới thừa dịp Ngã Lệ đi vào phòng bếp nhỏ giọng hỏi Dịch Áo: “Thương thể nàng ra sao rồi?”

“Tốt hơn mấy ngày hôm trước.” Dịch Áo hồi đáp đơn giản, sau đó ngồi xuống ghế.

Ca Đồn ngồi ở đối diện Dịch Áo, không khách khí trực tiếp đưa tay cầm lấy cái bánh bao nhét vào trong miệng, Dịch Áo cũng bắt đầu bữa cơm.

“Ồ.” Lôi Mông gật đầu nhìn chằm chằm Dịch Áo và Ca Đồn.

“Người rót cuộc có ăn hay không? Không ăn thì tránh qua một bên. Nhìn ta làm cái gì?” Ca Đồn mất hứng, bất kỳ ai trong lúc ăn cơm bị nhìn chằm chằm cũng sẽ thấy không thoải mái.

“Người cũng biết ta mà, ta không có yêu thích gì nhiều, chỉ có ăn uống hơi cầu kỳ một chút. Lỡ may trong này lưu lại mùi vị ngày đó, ta đây không bằng đi uống nước lạnh qua bữa.” Lôi Mông vẫn còn chưa quên bữa ăn đầu tiên bước vào lữ điếm.

“Giếng ở sân sau, muốn uống thì đi ngay đi, không ai ngăn cản người.” Ca Đồn trợn mắt nhìn Lôi Mông nói: “Đi ăn chùa phải có giác ngộ ăn chùa, người giao ra đồng tiền nào chưa?”

“Nàng không lấy mà, ta đây có biện pháp gì chứ?” Lôi Mông la lên.

Lôi Mông nói thật, dù làm thế nào Ngã Lệ cũng không chịu lấy tiền. Đối với cách làm của Ngã Lệ, Dịch Áo có thể hiểu được một hai, nếu như ba người bọn họ bây giờ rời khỏi lữ điếm, bảo đảm không tới một phút sẽ có lưu dân (dân lưu lạc) xông vào. Phải giao ra mới có hồi báo, Ngã Lệ bắt buộc phải làm một cái gì đó, thí dụ như cung cấp đồ ăn, phòng ở miễn phí, mới có thể yên tâm thoải mái tiếp thụ mấy người Dịch Áo bảo vệ. Không phải người nào cũng vô liêm sỉ đến mức có thể hưởng thụ phúc lợi do người khác cung cấp mà không trả giá.

Thật ra, nếu như Ngã Lệ thu tiền mấy người Dịch Áo cũng sẽ không bỏ mặc nàng, nhưng Ngã Lệ không nghĩ như vậy, hoặc có thể nói đây là cách mà người yếu dùng để bảo hộ một chút tôn nghiêm của mình.

Lúc này Ngã Lệ từ trong bếp đi ra vừa vặn nghe thấy Ca Đồn nói đến hai chữ khó ăn, nhất thời khuôn mặt nàng đỏ bừng, khập khểnh đi mấy bước tới trước bàn nói: “Có phải lại cho muối nhiều nữa rồi? Thật tình xin lỗi, để ta mang vô nấu lại.” Vừa nói dứt lời nàng liền đưa tay định bưng mâm thức ăn trên bàn.

“Ta khẳng định người nghe lầm.” Ca Đồn vội vàng ngăn cản Ngã Lệ, đồng thời đánh mắt ra hiệu cho Lôi Mông: “Chúng ta đang khen người nấu ăn ngon, đúng không Lôi Mông?”

Mấy chữ cuối cùng Ca Đồn nhả từ trong kẽ răng ra, hàm chứa tính uy hiếp cực kỳ nồng nặc, Lôi Mông nghe được kim lòng không dám dè dặt mình một cái, liên tục nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tài nấu nướng của Ngã Lệ quả thực là tuyệt vời.”

Vì chứng minh bản thân không có nói láo, Lôi Mông nhanh chóng quơ lấy một tảng thịt bò đang bốc khói nghi ngút, ngay cả thổi cho nguội cũng không cần, cứ như vậy há miệng trực tiếp cắn một miếng lớn, dùng sức nhai nhai nuốt nuốt y như sói đói.

Thật ra Lôi Mông đã quá lo lắng, ngày đó Ngã Lệ tâm tình thất thường, hoàn toàn bị huy chương Quang Mang võ sĩ hù dọa choáng váng, cộng thêm thương thể làm ảnh hưởng đến khả năng nấu nướng của nàng.

Lôi Mông nhai được vài cái phát hiện mùi vị tảng thịt bò cũng không có бет bát như hân hưởng tượng, thể là hân yên tâm bắt đầu thật tình khích lệ Ngã Lệ.

Ngã Lệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt nhìn mấy người ăn uống. Chẳng qua là một bên mặt còn sưng to làm cho nụ cười của nàng có vài phần thâm trầm, khiến cho lòng người thương xót, đã bị thương thành bộ dáng này vẫn phải lo lắng đến mùi vị thức ăn trong bếp, quá khổ cực rồi.

Dịch Áo nhìn biểu hiện của hai người trong không khỏi hiểu thêm vài thứ. Hai người trước mặt đều là Quang Mang võ sĩ, từ trên người bọn họ nhìn không thấy tới một tia ngang ngược can rở nào hết, nhìn Ca Đồn bình thời luôn luôn một thân lạnh như băng, cự người ngoài ngàn dặm, lại e sợ Ngã Lệ khổ cực vội vội

vàng vàng giải thích. Còn Lôi Mông bộ dạng cao to lẫm liệt dưới tình huống chưa có tiếp xúc thức ăn đã ra vẻ hưởng thụ sung sướng an ủi Ngã Lệ, tâm tính hai người như thế nào từ đó có thể nhận ra được một ít.

Ngay lúc này chợt có mấy thân ảnh xuất hiện ở ngoài lũy điểm, một gã nam nhân gầy gò tuổi chừng ba mươi, vóc người tương đối bước vào lũy điểm nhìn quanh.

Sắc mặt Ngã Lệ nhất thời trắng bệch, trong mắt rõ ràng lộ ra nét sợ hãi, nàng thật sự biến thành một con chim trúng tên sợ cả cành cong.

Trước mắt thực lực mạnh nhất chính là Lôi Mông, dĩ nhiên phải gánh chịu trách nhiệm ‘bảo vệ quốc gia’, hần đột nhiên đứng lên bước nhanh ra ngoài nghênh đón, quát to: “Này này, các người là ai? Ở chỗ này lên lút làm cái gì?”

“Đại nhân, có một chuyện rất gấp gáp cần phải thương lượng với mấy vị đại nhân một chút.” Gã nam nhân gầy gò cười nói.

“Chuyện gì?”

“Đại nhân, tối ngày hôm qua ta ra ngoài trấn dò xét một vòng, có mấy nhóm giặc cướp hạ trại ở bên ngoài trấn, bọn họ...”

“Người đi vào rồi nói.” Lôi Mông sững sốt, sau đó ngoắc tay ý bảo gã nam nhân theo vào trong, khẩu khí của hần cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Gã nam nhân gầy gò cúi đầu khom lưng đi vào, Lôi Mông xoay người trở về vị trí của mình, tiếp theo chỉ chỉ một cái ghế: “Ngồi xuống đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Gã nam nhân kia phi thường cao hứng bước tới gần, Ca Đồn lộ vẻ lo âu giành trước hỏi cặn kẽ tình huống, nghe tới đoạn bọn giặc cướp say rượu cuồng hoan trắng đêm, Ca Đồn sắc mặt đại biến thấp giọng nói: “Hừ, những tên cướp thường có một thói quen, mỗi lần trước và sau bộc phát chiến đấu đều phải triệt để thả lỏng một lần, chuyện này có ý nghĩa trong vòng hai ngày tới bọn chúng sẽ triển khai tiến công.”

“Được rồi, chúng ta cẩn thận phân tích phân tích...” Lôi Mông lại nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, mỗi lần hần nói đến đây thần sắc sẽ trở nên cực kỳ nghiêm túc, giống y như một Đại tướng quân thân kinh bách chiến đang thảo luận vấn đề địch tình. Chỉ có điều khuôn mặt hần vẫn còn nét ngây ngô, cộng thêm mái tóc quần màu nâu đỏ làm cho bộ dạng hần có vẻ buồn cười nhiều hơn. Thế nhưng giờ phút này Ca Đồn và Địch Áo lại cười không nổi.

“Còn có gì để phân tích nữa chứ?” Ca Đồn nói: “Khuya hôm nay chúng ta phải xông ra ngoài.”

“Nói nhảm.” Lôi Mông la lên: “Ta dĩ nhiên biết là phải xông ra, nhưng mà xông ra từ chỗ nào? Phải đi đâu? Còn có thương thế của người ra sao rồi? Rất nhiều chuyện chúng ta cần phải thảo luận cẩn thận.”

“Lôi Mông, cảm ơn người.” Ca Đồn không có bởi vì Lôi Mông phản bác mà tức giận, ngược lại mỉm cười đa tạ.

“Chuyện gì?” Lôi Mông nghe thế liền lấy làm hồ nghi, trong dĩ vãng gặp phải loại tình huống này Ca Đồn chắc chắn sẽ trả lời lại một cách mỉa mai mới đúng, hôm nay tự nhiên lên tiếng cảm ơn mình, vậy là thế nào?

“Người biết rõ ràng Đồi Thấp trấn là một nơi nguy hiểm lại còn nguyện ý lưu lại cùng chúng ta. Ta biết người suy nghĩ rất khó khăn mới có thể cho ra quyết định này, cho nên ta cảm ơn người.” Ca Đồn nhẹ giọng nói.

Lôi Mông ngơ ngác nhìn Ca Đồn, nhất thời nói không ra lời, tức giận sao? Đây là từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên Ca Đồn biểu đạt cảm kích đối với hần, hần nên vui mừng mới đúng, cao hứng sao? Nhưng lời nói Ca Đồn rõ ràng có ý ngầm, chính là: “Nếu đối thành lúc bình thường, gặp chuyện không ổn người đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi.”

“Cho nên, hần cần rượu.” Địch Áo cười nói.

“Ở đây có rất nhiều rượu.” Ca Đồn dời tầm mắt vào thùng rượu bên cạnh Lôi Mông, cười ha hả, sau đó nói với gã nam nhân: “Các người muốn đi cùng chúng ta?”

41. Chương 41: Gia Thế.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 41: Gia thế.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vâng, đại nhân.” Trong mắt tên kia tràn đầy kỳ vọng. Người xưa thường nói tổ chim bị phá thì không có trứng lành, nếu mấy tên cướp thật sự xông vào, đoán chừng mọi người trong trấn sẽ bị giết chết sạch sẽ. Ngày đó Chu Dịch Ti đã nói muốn phá hủy Đồi Tháp trấn, thay vì ngồi chờ chết còn không bằng mọi người hợp lực xông ra ngoài, đây chính là nguyên nhân tại sao hắn mạo hiểm tới giao thiệp với đám người Dịch Áo.

“Biết ra ngoài tìm hiểu tình huống đám giặc cướp, người coi như cơ trí.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Người có thể gọi tới bao nhiêu người?”

“Có thể gọi tới hơn ba mươi huynh đệ, chúng ta phần lớn đều là Thiên Phú võ sĩ, còn có mấy tên Giác Tỉnh Giả.” Gã nam nhân nói.

“Các người là Mạo Hiểm Giả?”

“Ừ.” Nam tử kia cười khỏ nói: “Thật ra chúng ta vốn không hợp nhau, trong khoảng thời gian này đã động thủ đánh vài trận, nhưng tình hình bây giờ chúng ta phải hợp tác mới có sinh lộ.”

“Không sai.” Lôi Mông dùng sức vỗ mạnh cái bàn: “Ca Đồn, thương thế của người khôi phục thế nào rồi?”

“Nếu như chiến đấu trong thời gian ngắn hẳn là không thành vấn đề.” Ca Đồn nói.

“Tốt, ta quyết định.” Lôi Mông nói: “Khuya hôm nay chúng ta ngủ một giấc cho tốt, bình minh ngày mai chúng ta hợp lực xông ra.”

“Bình minh ngày mai?” Gã nam nhân hỏi lại.

“Không sai, khoảng thời gian trước bình minh là tối nhất, có lợi cho chúng ta hành động. Hơn nữa đó là lúc con người buồn ngủ nhất, buồn lòng nhất, làm thế sẽ gia tăng cơ hội cho chúng ta.”

“Tốt.” Gã nam nhân lộ vẻ vui mừng, nói: “Ta đi thông báo cho các huynh đệ, khuya hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, trước bình minh chúng ta sẽ tới đây tập hợp với mấy vị đại nhân.”

“Đi đi.” Lôi Mông gật đầu: “Còn nữa, nói cho người của người thu thập đồ đạc cho kỹ càng, đến lúc đó ta sẽ không chờ đợi.”

“Yên tâm đi, đại nhân, vật ngoài thân không có trọng yếu bằng tính mạng, chúng ta sẽ mang theo rất ít vật dụng.” Gã nam nhân cười nói.

Lôi Mông phất phất tay ý bảo cho tên nam nhân rời đi, Dịch Áo trầm ngâm chốc lát mới nói: “Cứ quyết định như vậy?” Hắn cảm giác Lôi Mông quyết định quá mức sơ sài, nhưng cũng không biết nói gì. Lôi Mông là Quang Mang võ sĩ, bất kể là lưu hay trốn toàn bộ phải trông cậy vào Lôi Mông xuất lực.

“Vậy người dự định thế nào?” Lôi Mông mở trừng hai mắt.

“Được rồi.” Dịch Áo đặt dao ăn xuống trầm ngâm suy nghĩ, hắn cảm giác có chỗ cổ quái nhưng nhất thời không thể nào xác nhận rốt cuộc là chỗ nào. Hắn cần tìm một chỗ an tĩnh suy tư và nghỉ ngơi, rời đi vào lúc sáng sớm, những vật khác có thể không cần nhưng cái hộp kia tuyệt đối không thể bỏ qua. Thế nhưng cũng không thể mang ở trên người, chỉ có thể tìm một nơi bí ẩn chôn xuống, đợi ngày sau trở lại Đồi Tháp trấn rồi lại tính.

“Dịch Áo, định làm gì đó?” Khóe miệng Ca Đồn giật giật, tựa hồ đang cảm thấy rất buồn cười.

“Mấy ngày qua hơi mệt, ta muốn đi nghỉ sớm.” Dịch Áo nói.

“Quay lại, chuyện đứng đắn còn chưa nói hết.” Ca Đồn nói.

“À?” Dịch Áo sững sốt nhưng vẫn nghe lời quay trở về, ngồi vào ghế của mình, trước tiên nhìn Ca Đồn, sau lại ngó về phía Lôi Mông.

“Dịch Áo, trước kia ta nói cho người mấy lần rồi, phải nhớ kỹ.” Ca Đồn cười nói: “Nếu như chỉ có mấy người chúng ta, Lôi Mông coi như có thể tin, nhưng nếu như có người ngoài ở đây, lời hấn nói người không nên tin một câu nào hết. Tên này trời sinh giỏi về nói dối, ban đầu chúng ta cùng nhau học tập ở trong học viện, hấn đã lừa không biết bao nhiêu đồng học và lão sư, người người đều nghĩ rằng hấn thô lỗ cục mịch, trên thực tế...” Nói xong lời cuối cùng, Ca Đồn lắc đầu, thở dài không dứt.

“Người vu oan ta.” Lôi Mông đỏ mặt tía tai kêu lên.

“Được rồi, nói chính sự.” Ca Đồn nói ” Lôi Mông, người rốt cuộc là nghĩ như thế nào ?”

Lôi Mông đột nhiên trở nên trầm mặc, qua chừng mười mấy giây mới hạ giọng nói: “Chúng ta đi vào buổi tối.”

“Buổi tối đi?” Dịch Áo sững sốt.

“Những tên cướp kia mới vừa hạ trại đã có người tới tìm chúng ta thương lượng cùng nhau chạy trốn, người không cảm thấy quá xảo hợp hả?” Lôi Mông nói.

“Người nói là trong bọn họ có nhân tuyến của bọn cướp?” Dịch Áo cũng không ngu, Lôi Mông mới vừa mở đầu hấn lập tức nắm được trọng điểm.

“Có lẽ cái tên tới giao thiệp với chúng ta chính là một thành viên bọn cướp.” Lôi Mông cười lạnh một tiếng, nói: “Đầu năm nay, nên lưu tâm phòng bị người nha! Hơn nữa, mang theo bọn họ đối với chúng ta không có một chút chỗ tốt, chúng ta chạy trốn chứ không phải đánh giặc, mục tiêu càng nhỏ càng tốt, mười mấy Thiên Phú võ sĩ? Ha ha... bọn họ có thể giúp cái gì?”

“Lôi Mông, vì sao nói vậy?” Ca Đồn không vui nói.

“Dịch Áo, ta không có ý nói người.” Lôi Mông cười nói: “Thật ra Ca Đồn đã nói với ta, người là một Thiên Phú võ sĩ không hề tầm thường, một người đối mặt mấy võ giả cùng cấp vậy công lại có thể dễ dàng thắng lợi, người phải có một vị sư phụ phi thường cường đại mới đúng.”

Dịch Áo nhìn sang Ca Đồn, cười cười không nói gì.

“Còn nữa, bọn cướp đang lo lắng vị cường giả thần bí kia mới không dám công kích Đồi Thập trấn.” Lôi Mông nói: “Nếu như các người là bọn cướp, các người sẽ làm gì? Đắn độn đứng ở bên ngoài trấn chờ đợi vị cường giả thần bí kia rồi đi hay sao?”

“Trong trấn hấn là phải có thám tử của bọn cướp.” Ca Đồn nói.

“Không phải ‘hấn là’ gì hết, ta có thể khẳng định.” Lôi Mông lên giọng cường điệu: “Giả mạo lừa dối, du dân không có gì khó khăn, cũng không khiến người ta sinh nghi.”

“Nếu như cùng bọn họ đột phá ra ngoài, có lẽ nguy hiểm nhất không phải là bọn cướp mà là công kích đến từ sau lưng chúng ta.” Dịch Áo nói.

“Quá đúng.” Lôi Mông dùng sức gật đầu: “Một vị trưởng bối của ta đã nói, đừng để cho những động vật khác đến quá gần người, trong rừng rậm cường giả luôn là cô độc, chỉ có người yếu mới có thể thành bầy thành nhóm. Người có thể đứng ở trên sườn núi phát ra hiệu lệnh, nhưng không thể có quá nhiều bằng hữu, bị người mình phản bội thường thường là trí mạng nhất.”

“Có thể nói ra những lời này, thật sự không đơn giản.” Thần sắc Dịch Áo biến ảo liên hồi.

“Đúng vậy, bối cảnh tiểu tử này rất thần bí.” Ca Đồn cười cười cổ quái.

“Ha ha... Đừng nói ta, hai người các người cũng thế mà?” Lôi Mông cười văng lên: “Nói người đi, Dịch Áo, một gã Thiên Phú võ sĩ đồng thời đối phó mấy võ giả đồng cấp vẫn có thể chiếm cứ ưu thế áp đảo, nhiều đó đã đủ để chứng minh người từ nhỏ được nuôi dưỡng cái dạng gì rồi. Còn người nữa, Ca Đồn, mục nội nó, ngày thứ nhất đến học viện đã thân thiết với Khoa Luân Ma Y phu nhân, cô nương kia chính là tình nhân

trong mộng của vô số nam nhân nha! Nếu như người không có chút bối cảnh đã sớm bị người ta chơi tàn rồi, thế nhưng nàng ở trước mặt người biết điều giống y con thỏ nhỏ, hắc hắc... Ta có một lần cố ý giả say hỏi chuyện có liên quan đến người, thần sắc của nàng rất khấn trương nha, thoát nhìn rất là cổ kỳ người.”

“Ngoại trừ những thứ đó, người còn có thể hàn huyên cái gì khác hay không?” Ca Đồn khinh miệt bĩu môi: “Một người đàn ông chỉ quan tâm đề tài như thế, ta nói nè, hình như trong nhà người không có huynh đệ, từ nhỏ lớn lên ở trong đám nữ nhân? Vì thế mới có bộ dạng lẩm cẩm...”

“Thúi lắm.” Lôi Mông giận đến nổ phổi mở miệng mắng to.

“Lời thô lỗ nói nhiều cỡ nào cũng không thể chứng minh người là nam nhân chân chính.” Ca Đồn lạnh lùng nói.

“Vẫn đỡ hơn người.” Lôi Mông thật sự tức giận: “Một tên ác ôn chỉ biết đùa bỡn nữ nhân.”

“Người biết cái gì?” Ca Đồn mỉm cười hòa nhã: “Thế giới này tràn đầy lừa dối, khắp nơi đều là phong cảnh tô son trát phấn, cuộc sống vô cùng trống rỗng, tịch mịch. Chỉ có nữ nhân xinh đẹp mới có thể làm cho linh hồn được an ủi, trong nháy mắt khi người đoạt lấy nàng sẽ nhận được sự thỏa mãn không gì so sánh nổi. Cho dù là Quân Đồ Minh đại đế vinh quang, hay là trời cao mệnh mỏng vô bờ, cùng với mặt trời sáng rõ cũng không thể sánh bằng.”

“Ta... không... được.....” Lôi Mông thống khổ nắm lấy tóc của mình nhăn nhó, rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua Dịch Áo: “Dịch Áo, người nghe được không? Người nghe được hả? Ác tâm... Thật là ác tâm. Tại sao ta lại thành bằng hữu với loại người này chứ?”

“Ta có thể hiểu được, đối với một người không biết hoan ái là vật gì, hắc căn bản không thể nào tiếp nhận.” Ca Đồn thần nhiên nói: “Giống một người chưa từng thấy được biển rộng, sẽ vĩnh viễn không hiểu được biển bao la dường nào.”

“Khụ...” Khi Lôi Mông muốn nhảy ra ngoài, Dịch Áo vội ho khan một tiếng, nói: “Hai vị, hình như lạc đề? Đợi đến lúc chúng ta trốn ra ngoài vẫn còn thời gian để nói chuyện nữ nhân.”

Ngã Lệ ngồi một bên xấu hổ đỏ mặt, Lôi Mông và Ca Đồn tranh luận quá rõ ràng rồi. Nàng chỉ biết dắt tay nữ nhi bước nhanh ra quầy hàng, địa vị ‘đại nhân’ Ca Đồn ở trong suy nghĩ của nàng hạ xuống một đường thẳng tắp. Ca Đồn đáng vẻ tuần tú cao sang tựa hồ không thích nói nhiều, luôn luôn ra vẻ chững chạc, ai ngờ được lại là hoa hoa công tử khắp nơi lưu tình.

“Mới này nói đến đâu rồi nhỉ?” Lôi Mông kịp thời phản ứng, hung hăng trợn mắt liếc Ca Đồn, ý nói là tại người làm hại ta lạc đề: “Đến buổi tối ta sẽ lặng lẽ đi ra ngoài trấn quan sát doanh trại bọn cướp, sau đó mới quyết định chúng ta chạy trốn theo phương hướng nào, đúng rồi, Dịch Áo, rời khỏi Đồi Thấp trấn người dự định đi đến đâu?”

“Ta?” Dịch Áo suy nghĩ một chút rồi nói: “Địa phương nào cũng được.”

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau, người đang đi trên đường thì phải có mục tiêu, Dịch Áo nói mình đi nơi nào cũng được có nghĩa là hắn đang ra ngoài lịch lãm, tương tự bọn họ.

42. Chương 42: Hồ Thánh Đế Tư.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 42: Hồ Thánh Đế Tư.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ngã Lệ phụ nhân?” Lôi Mông quay đầu kêu lên.

Ngã Lệ nghe tiếng gọi vội vàng vén rèm cửa lên, Lôi Mông nói: “Ngã Lệ phu nhân, Đồi Thấp trần không thể ở nữa, người muốn đi đâu?”

“Ta...” Ánh mắt Ngã Lệ lúc này trở nên mờ mịt, nàng chưa từng có ý định rời khỏi nơi này, vốn nghĩ rằng lấy Đồi Thấp trần làm địa phương sinh sống vĩnh viễn. Hiện tại quê hương đã bị phá hủy, hai mẹ con nàng nên đi đâu bây giờ?

“Ngã Lệ phu nhân, nếu như người không chê đường xa xa xôi thì đến Thủy Tinh thành, ta có mấy bằng hữu ở Thủy Tinh thành, người có thể tới đó định cư.” Ca Đồn nhìn thấu tình trạng quần bách của Ngã Lệ: “Ở nơi đó, người có thể mở một lữ điểm khác, cũng có thể mở quầy rượu, yên tâm, ta bảo đảm không có người nào dám khi dễ người.”

Ngã Lệ hiện tại không có chủ ý gì hết, thấy Ca Đồn ra mặt thay cho nàng thì liên tục gật đầu đáp ứng.

“Thủy Tinh thành? Quá xa thì phải?” Lôi Mông nói.

“Người có chỗ nào khác không?” Ca Đồn hỏi.

Lôi Mông chần chờ chốc lát rồi cười khổ lắc đầu, hẳn quen Ca Đồn ở trong học viện từng đánh nhau vài trận, có khi cùng nhau đánh người khác vài lần, không giải thích được tại sao trở thành bằng hữu, cuối cùng ước hẹn cùng nhau đi thật xa lịch lãm. Bọn họ không quen với cuộc sống nơi đây, căn bản không có biện pháp an trí Ngã Lệ.

Ngã Lệ nghe thấy rời đi vào buổi tối lập tức bắt đầu công việc chuẩn bị hành lý. So sánh với mấy người Dịch Áo, Ngã Lệ cần mang theo rất nhiều đồ, nào là đồ trang điểm, vật dụng thường ngày, y phục ...vân... vân, cộng thêm đồ chơi của con gái không nỡ vứt đi, loay hoay một hồi đã chất đầy nóc một chiếc xe ngựa.

Đợi đến lúc Ngã Lệ thu thập thỏa đáng trời cũng dần về khuya, lúc này Ca Đồn đã bọc tất cả chân ngựa bằng bao bố, ngay cả bánh xe ngựa cũng quấn rơm rạ, thoát nhìn hẳn rất có kinh nghiệm chạy trốn.

“Tình huống phía ngoài thế nào?” Lôi Mông vừa nhảy vào sân, Ca Đồn và Ngã Lệ đã chạy lại hỏi.

“Phía tây người nhiều nhất, những phương hướng khác không có nhiều người.” Lôi Mông ngừng lại suy nghĩ, lát sau mới tiếp tục nói: “Ta nghĩ rằng nên đi phía bắc, nơi đó khá gần Vĩnh Đồng băng xuyên, bọn chúng không dám đuổi theo qua đó đâu.”

Ca Đồn móc ra một tấm bản đồ từ trong ngực, nhìn kỹ một hồi kinh ngạc ngẩng đầu nói với Lôi Mông: “Người muốn đi Thánh Đế Tư hồ?”

“Dù sao mọi người cũng không có mục tiêu, nơi đó tương đối an toàn, Khắc Lý Tư bình nguyên sắp sửa chiến loạn rồi, ta không muốn bị dính vào trong đó.” Lôi Mông nhún vai.

“Nghe nói nơi đó có mấy điểm cổ quái.” Ca Đồn lẩm bẩm.

Lôi Mông chậm rãi gật đầu: “Nghe thấy không bằng mắt thấy, tự mình đi xem một lần coi như gia tăng kiến thức.”

“Cứ quyết định như vậy.” Ca Đồn nói.

“Ý? Dịch Áo đâu?” Lôi Mông hỏi.

“Hắn nói có một số việc, sẽ trở lại ngay.”

“Tên kia luôn luôn thần thần bí bí, không thể nói với chúng ta?”

Ánh mắt Ca Đồn chợt lóe sáng tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhưng hắn không có nói ra.

Đến khi Dịch Áo trở lại thì Ca Đồn và Lôi Mông đã chuẩn bị xong, bọn họ tự mình cưỡi ngựa, phía sau mỗi người còn có một con ngựa khác dự bị. Dịch Áo chịu trách nhiệm lái xe ngựa, mẹ con Ngã Lệ ngồi ở trong xe, may là hình thể hai người tương đối tinh tế nên không lộ vẻ chật chội gì lắm.

Khi lên đường Lôi Mông còn nói giỡn với Dịch Áo: “Nếu như người không muốn ngày ngày gặm bánh bao, nhất định phải bảo vệ tốt Ngã Lệ đó.”

Địch Áo tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói, đây là người ta an bài mình ở vị trí tương đối ít nguy hiểm. Chỉ cần Địch Áo không rời khỏi xe ngựa sẽ không phải lo lắng đánh lén từ phía sau. Nhưng chuyện này đối với Địch Áo lại là một vấn đề khó khăn, ưu thế của hắn là ở tốc độ, am hiểu di động nhanh chóng để đánh bại địch nhân chứ không phải mặt đối mặt đối kháng.

Đoàn người thừa dịp bóng đêm lặng yên rời khỏi Đồi Tháp trần theo hướng bắc, dọc theo đường đi thành công không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Nhưng vừa ra cửa trấn, sắc mặt Ca Đồn nhất thời khó coi: “Người nói không có nhiều người?”

“So với phía tây quả thật không nhiều.” Lôi Mông cười khan nói.

Địch Áo dõi mắt nhìn tới, phía trước có ít nhất năm mươi cái lều im ắng trong màn đêm, từ ánh lửa chiếu rọi còn có thể thấy bóng người đi ra đi vào.

Dựa theo bóng người trong đó để tính, ít nhất ở đây cũng có hai trăm tên cướp, cho dù chém đứt một nửa cũng hơn một trăm người. Còn phía bọn họ chỉ có ba người có lực chiến đấu, Ca Đồn còn có thương thế trong người không thể chiến đấu thời gian dài.

Số lượng địch ta đối lập quá xa, đừng nói Cực Hạn võ sĩ, chỉ sợ bên trong đám cướp này có một gã Quang Mang võ sĩ thôi thì mấy người Địch Áo không thể nào thoát được. Ưu thế duy nhất là ở chỗ bọn cướp vừa trải qua một đêm cuồng hoan, nhất định phản ứng chậm hơn lúc bình thường một chút.

Mấy người liếc nhau hội ý, từ trong mắt đối phương thấy được đáp án, bây giờ không xông ra đợi đến ngày mai cơ hội phá vòng vây lại càng thêm xa vời.

“Lôi Mông, mấy tên thủ lĩnh dưới tay Phật Lang Duy sẽ không xuất hiện. Ít nhất trước khi bọn hắn biết rõ rằng vị cường giả thần bí đã rời đi hay chưa. Chắc chắn bọn hắn sẽ không cần thiết đưa thân tới đây phạm hiểm.” Ca Đồn chậm rãi nói.

“Ha ha, người đang trấn an ta hả?” Lôi Mông cười khan nói: “Yên tâm, ta không phải là con nít.”

Trên mặt Ca Đồn hiện vẻ tàn khốc, thấp giọng cười gằn: “Tốt lắm, đi nào, nhìn xem thủ hạ Phật Lang Duy rốt cuộc có bao nhiêu tiền đồ.”

Ba người không cần che dấu hành tung nữa, không hẹn mà cùng gia tăng tốc độ lên đến cực hạn, trực tiếp phóng tới doanh trại bọn cướp.

Ca Đồn giương cờ đi đầu, khi còn cách doanh trại vài chục thước liền phát tay liên tục, mấy đạo hỏa diễm hình trăng rằm bắn ra nổ ầm ầm trong bóng đêm chờ sáng. Bất kỳ cái lều nào bị đánh trúng nhất thời lập tức sụp đổ, người ở bên trong bị đánh thức gào khóc om sòm luống cuống chạy ra ngoài. Thế nhưng hỏa diễm bốc cháy hừng hực cản trở bọn họ chạy trốn, chỉ có vài người cố nén đau đớn vọt ra, trên người cũng bị ngọn lửa thiêu đốt chặt vật không chịu nổi.

Lôi Mông không có xuất thủ, chỉ theo sát bên người Ca Đồn, giữa hai người đã sớm thành lập hành động ăn ý. Trong lúc chiến đấu luôn luôn lấy Ca Đồn chủ công, Lôi Mông phòng ngự.

Lúc này màn xe phía sau Địch Áo nhẹ nhàng vén ra, Ngã Lệ lộ nửa khuôn mặt thất kinh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.” Địch Áo xoay người cười cười trấn an Ngã Lệ, ý bảo nàng không cần lo lắng: “Yên tâm đi, một lát nữa là tốt rồi, bất kể phát sinh chuyện gì cũng đừng ra ngoài.”

Mặc dù chỉ thoáng nhìn qua nhưng Ngã Lệ đã thấy rõ mấy chục túp lều bị vây trong ngọn lửa, thế nhưng ở thời điểm này nàng làm gì cũng chỉ là dư thừa. Nàng chỉ có thể lưu ý đến con gái, mong mỗi khổ nạn sớm trôi qua.

Trong khi Địch Áo nói chuyện với Ngã Lệ, Ca Đồn và Lôi Mông đã xông ào vào doanh trại, đúng như dự đoán hồi nãy, đám thủ lĩnh không có xuất hiện, chỉ có lẻ tẻ vài tên cướp từ trong lều lao ra. Hơn nữa thực lực mấy tên cướp này thoát nhìn không có gì đặc biệt. Nếu không bị Ca Đồn dùng Liệt Diễm Trảm chém thành hai khúc thì cũng bị cọt đá từ dưới đất đâm thẳng lên không trung giết chết.

Cho đến lúc bọn họ không bị thương thành công xuyên qua doanh trại mới phát giác ra sự tình có điểm kỳ hoặc, nhiều lần bạt như vậy chẳng lẽ chỉ để bài biện? Phật Lang Duy đến tột cùng muốn làm gì đây?

Ngay khi mấy người bọn họ kinh nghi bất định thì hướng bên sườn trái đột nhiên lao ra một gã kỵ sĩ, vừa phát hiện mấy người Dịch Áo lập tức giương cung lấp tên.

Lúc kỵ sĩ kia vừa xuất hiện, đồng thời Ca Đồn cũng xuất thủ. Liệt Diễm Trảm tản ra nhiệt độ cực nóng lập tức chém gã kỵ sĩ thành hai khúc, song cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được gã kỵ sĩ bắn ra mũi tên cảnh báo.

Từ nơi xa vang lên tiếng la hét ầm ĩ, thanh âm càng tụ càng nhiều, sau đó rất nhanh đám người Dịch Áo thấy màn đêm bao phủ bình nguyên đột nhiên tỏa sáng ánh lửa từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây.

Tâm tình bọn họ nhất thời trầm xuống, thì ra mấy lần bạt bên ngoài chỉ để làm dáng, thật ra bọn cướp vẫn tuần tra đều đặn ở bốn phía. Làm như vậy bọn cướp có thể đạt được tính cơ động tốt hơn, nhằm ngăn cản hữu hiệu người trong Đồi Thấp trấn đột phá vòng vây. Từ đó nhìn ra được Phật Lang Duy thật sự quan tâm đến Đồi Thấp trấn.

“Khốn kiếp.” Lôi Mông hung hăng chửi ầm lên: “Đám người này đúng là không thiếu trò mà!”

“Sợ cái gì?” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Không phải là so sánh ai nhanh hơn sao? Vậy thì theo chân bọn họ vui đùa một chút.”

Đám người Dịch Áo mới vừa chạy hơn 100 thước đã chạm mặt với sáu tên kỵ sĩ vọt tới.

“Là Ca Đồn đại nhân.” Gã kỵ sĩ xông lên trước nhất đột nhiên hoảng sợ quá to lên, nhưng không đợi hắn làm ra phản ứng gì, Ca Đồn đã chém ra một đạo Liệt Diễm Trảm phá nát vùng ngực hắn.

Còn dư lại mấy tên kỵ sĩ mặc dù tràn đầy sợ hãi nhưng vẫn lao đến không hề do dự.

Khoảng cách song phương càng ngày càng gần, Ca Đồn thả ra hai đạo Liệt Diễm Trảm liên tiếp đánh chết hai gã kỵ sĩ. Ngay lúc này Lôi Mông cũng xuất thủ, phương thức công kích của hắn tương đối kỳ lạ, đưa tay cầm lấy tấm chắn giắt trên lưng ngựa rồi dùng sức ném ra ngoài.

Tấm thuẫn bằng kim khí nặng nề xoay tròn trên không trung vẽ ra một đường vòng cung quỹ dị, đập mạnh vào ngực một gã kỵ sĩ vang lên thanh âm nặng nề. Gã kỵ sĩ lập tức bị văng ra xa, trong thời gian nháy mắt này Dịch Áo thấy rõ ràng lồng ngực gã kỵ sĩ đã bị phá nát nát, không biết đã gãy bao nhiêu khúc xương nữa.

Một chuyện kỳ quái hơn nữa, tấm chắn va chạm với tên kỵ sĩ xong lại bắn lên cao, y nhưng có một bàn tay vô hình đang khống chế nó vậy, xoay tròn một hồi lại bay trở về trong tay Lôi Mông. Đây là lần đầu tiên Dịch Áo nhìn thấy phương thức công kích này, có điểm tương tự với vũ khí bumerang của thổ dân trong thế giới trước kia. Thế nhưng uy lực tuyệt đối không so sánh với nhau được, cho dù là một đầu voi cũng không thể nào chịu nổi một kích của Lôi Mông.

43. Chương 43: Cản Hại.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 43: Cản hại.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bọn họ cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện, liền hợp lực lao về phía trước, tranh thủ trước khi đại đội địch nhân vây kín, mở ra một con đường máu thoát thân. Nhưng còn chưa lao ra phía trước đã xuất hiện thêm mười mấy tên kỵ sĩ, lúc này ánh lửa từ bốn phương tám hướng đã rất gần đám người Dịch Áo, hiện tại đã có thể mơ hồ thấy được thân ảnh đối phương.

Trên mặt Ca Đồn hiện lên một tia sát khí, trong lòng âm thầm tính toán khoảng cách, đợi đến lúc song phương cách nhau chừng ba mươi thước đột nhiên vung tay lên, một đoàn hỏa diễm sáng rực lập tức hiện ra trước mặt đối thủ.

Gã kỵ sĩ đang lao tới huy động trường kiếm ngăn cản ngọn lửa, cố gắng phát huy đoàn hỏa quang kia, nhưng không đợi trường kiếm tiếp xúc với hỏa quang thì ngọn lửa đã nổ tung ầm ầm. Thanh âm đinh tai nhức óc chấn tai người đầu nhói, vô số đạo hỏa diễm đỏ bừng tạo thành tấm lưới lửa bao phủ phạm vi mười mấy thước, phàm là kỵ sĩ bị ngọn lửa lan đến gần đều bị thảm té rớt ngựa thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, ngay cả con ngựa cũng bị hỏa diễm hừng hực quần lấy.

“Người không muốn sống nữa hả?” Lôi Mông giận dữ hét vào tai Ca Đồn: “Thân thể người hiện tại căn bản không dùng được Viêm Bạo.”

“Mặc kệ nó đi.” Ca Đồn khẽ lắc lư thân hình, sau đó cười khổ nói: “Không dùng còn chết nhanh hơn.”

Địch Áo chú ý thấy mặt mày Ca Đồn từ từ ửng hồng lên, hiển nhiên sử dụng bí kỹ này đã quá sức chịu đựng của cơ thể hắn.

“Ta tới.” Lôi Mông cắn răng nói.

“Đừng lộn xộn.” Ca Đồn quát to, tay hắn vẫn không ngừng phát ra Liệt Diễm Trảm, trong chớp mắt lại đánh bay hai tên kỵ sĩ từ mặt bên xông tới ra ngoài. Chẳng qua giờ phút này sắc mặt Ca Đồn đã đỏ tía rồi, tựa hồ sắp sửa phun máu vậy.

Lôi Mông không nói một lời, bỏ qua ngựa cưỡi nhảy xuống mặt đất, một tầng quang mang màu vàng đất bao phủ người hắn, phẳng phát như là bộ khải giáp che kín toàn thân hắn, cứ như vậy lao thẳng tới bọn cướp ở phía trước.

“Người định làm gì?” Ca Đồn sắc mặt đại biến, nhưng lúc này không còn kịp ngăn cản Lôi Mông nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi Mông vọt vào trong đám cướp.

Giờ phút này Lôi Mông giống như là một chiến xa phá thành hình người, lấy khí thế vạn người không địch nổi xâm nhập vào trong, chỉ cần tên cướp nào tiếp xúc với vòng sáng bên ngoài thân thể Lôi Mông là cả người lẫn ngựa bị cứng rần chấn văng ra ngoài, bay ra thật xa lảng lờng lốc trên mặt đất. Thi thể người lẫn ngựa đều cong vẹo cực kỳ quỷ dị, có vài gã kỵ sĩ liều mạng dùng sức huy động vũ khí nhưng đao kiếm chém lên trên người Lôi Mông hoàn toàn không có tác dụng.

Ca Đồn biết rõ ràng trạng thái Bàn Thạch Thủ Hộ kéo dài không được bao lâu, những tên cướp kia cũng rất ương ngạnh, ý chí chiến đấu hung hãn không sợ chết vượt xa khỏi dự liệu của bọn họ. Nếu như không thể xông ra trước khi Lôi Mông hao hết nguyên lực, vậy thì kết cục đã có thể đoán trước.

Lúc này có mấy tên cướp từ mặt bên Ca Đồn vọt qua, Ca Đồn tựa hồ không thấy chúng, chỉ tập trung phóng thẳng tới chỗ Lôi Mông, hai tay liên tục phát ra từng đạo Liệt Diễm Trảm xuyên phá trường không. Những tên cướp cố gắng bao vây Lôi Mông đều bị đánh té rớt trên mặt đất.

Mấy tên cướp kia mừng rỡ cho rằng đã bắt được cơ hội tốt, lập tức giơ đao kiếm bổ về phía Ca Đồn, ngay lúc này Địch Áo khẽ nhắm mắt lại, hắn đột nhiên hiểu được.

Địch Áo từng đích thân giết chết Quang Mang võ sĩ, nhưng chiến quả kỳ tích này lại không được Ngõa Tây Lý khen ngợi. Trước khi rời khỏi trang viên, hắn cho là bởi vì Ngõa Tây Lý lịch duyệt thâm hậu mới không quen tán thưởng người khác, hiện tại hắn hiểu ra rằng mưu lợi giành chiến thắng không phải là chuyện giới giang hồ.

Đặt bẫy chiếm hết đủ loại tiên cơ, sau đó đánh bại một đối thủ thực lực cường đại hơn xa mình, loại kết quả này đáng để tự hào nhưng không thể đắc chí. Bởi vì không có người nào có thể ẩn núp vĩnh viễn trong bóng tối.

Giống như tình cảnh hiện tại đang sống mái với nhau, song phương lao vào đánh giáp lá cà, một bên muốn đi một bên muốn cản. Hắn căn bản không có thời gian bố trí bẫy rập, cũng không tìm được tiên cơ có thể chiếm, ai thua ai thắng chỉ nhìn vào chữ ‘dừng’, còn có cả ‘vô’ cứng đối cứng, hoàn toàn không có chỗ mưu lợi.

Thiên hạ đại đạo tương thông, ở trong chiến tranh giỏi về dụng binh mới là vương đạo, kì binh chỉ là phụ. Không ngừng đặt bẫy giết chết hàng trăm võ sĩ cường đại hơn mình cũng không có ý nghĩa gì cả. Trong một trận chiến đấu oanh oanh liệt liệt chỉ có dùng thực lực và bầu máu nóng xông pha mới có khả năng thu được kinh nghiệm và kiến thức tương ứng.

Bây giờ hần có thể làm gì?

Địch Áo đột nhiên nhớ lại có một ngày, Ngõa Tây Lý dẫn hần tới vùng hoang dã lắng nghe thanh âm của gió.

Lúc này mấy tên cướp đã tiến tới gần Ca Đồn, nhưng Ca Đồn lại muốn trợ giúp Lôi Mông nên không rảnh tay tự vệ. Trên thực tế, liên tiếp buông thả bí kỹ đã làm hần tiêu hao rất nhiều nguyên lực, bây giờ chỉ dựa vào ý chí chống đỡ thân hình, một khi tâm thần buông lỏng tùy thời đều có thể lâm vào tình trạng giống như Mã Tát Nhĩ Đa trước kia, vừa mất đi ý chí chiến đấu sẽ lập tức ngã quỵ ngay tại chỗ.

Địch Áo điểm nhẹ mũi chân lên càng xe, thân hình như gió nhẹ bay ra ngoài. Hần đã phân tán tinh thần vào trong không gian, ngoại trừ nhìn kỹ bên phía Ca Đồn, còn lưu ý đến luồng gió lưu động.

Động tác Địch Áo rất mềm mại, giống như một cơn gió phớt qua cành liễu vậy, thế nhưng tốc độ của hần lại mau tới cực điểm. Khi mấy tên cướp còn cách Ca Đồn chừng hai mươi thước Địch Áo mới cho ra phản ứng, đến lúc bọn hần giờ vũ khí lên Địch Áo đã lao tới trước mặt.

Tên cướp xông lên trước nhất bỗng nhiên thấy một bàn chân đột nhiên phóng lớn ở trước mặt mình, hần theo phản xạ có điều kiện nghiêng đầu sang một bên né tránh. Sau một cái nháy mắt, bàn chân Địch Áo đã đá lên mặt hần, tốc độ né tránh cộng thêm lực lượng Địch Áo thêm vào hợp thành một cổ lực lượng cực mạnh, thanh âm ‘răng rắc’ phát ra từ cần cổ tên cướp khiến cho lòng người sợ hãi. Thân hình hần bay thẳng tắp về phía sau, có điều hai chân hần còn vướng lại trên yên ngựa nên bị giật ngược trở lại, con ngựa bị kinh động tung chân đá lung tung ra sau, vô tình đá trúng mấy tên cướp đang xông tới.

Thật ra không có con ngựa hỗ trợ, đám cướp cũng không sống nổi.

Địch Áo bước nhẹ trên lưng ngựa, thân hình bay lên không lần nữa, động tác của hần thoát nhìn rất nhẹ nhàng êm ái nhưng con ngựa vẫn không chịu nổi, hí lên một tiếng thê lương rồi té ngã xuống mặt đất, cuộn theo một mảnh bụi mù cuộn cuộn.

Nhóm kỵ sĩ xung phong không thể nào giữ vững trận hình được nữa, cho dù mấy con ngựa không sợ hãi va chạm lẫn nhau, mấy gã kỵ sĩ cũng không dám dấn sát vào. Thế là bọn chúng bắt đầu phân ra giữ khoảng cách chừng nửa thân ngựa, làm như vậy mới có khả năng tránh khỏi ngộ thương.

Đoạn khoảng cách này đủ để bọn chúng phát hiện Địch Áo và cho ra hành động ứng phó kịp thời.

Một đám cướp vùng trường kiếm lên chạy song song với nhau cố gắng giáp công Địch Áo.

Địch Áo tiếp tục bay về phía trước. Khi kiếm quang tới rất gần người, hần đột nhiên lách sang bên sườn trái, nhằm ngay lỗ hổng đám cướp sơ hở do khoảng cách không đều.

đám cướp nhìn thấy trường kiếm sắp sửa chém địch nhân thành hai khúc, rồi lại thất bại không thể nào hiểu nổi, cảm giác như vậy đúng là không tốt, tròn mắt bọn chúng tròn kinh ngạc nhìn theo cái bóng tron như lượn kia.

Người trên không trung không chỗ mượn lực, căn bản không thể tùy ý thay đổi phương hướng, trừ phi là Quang Mang võ sĩ nắm giữ bí kỹ cao cấp Phong Dực.

Địch Áo đã tiếp cận được nhóm kỵ sĩ, hai chân đồng thời đá ra hai bên.

Nhận ra Địch Áo xuất thủ trợ giúp, Ca Đồn ở bên này vô tình nhìn thấy một bức tranh bạo lực cực kỳ mỹ lệ.

Địch Áo bay đến gần hai gã kỵ sĩ, hai chân đá mạnh vào ngực hai tên cướp, sau đó bọn chúng cả người lẫn ngựa bay thẳng lên trời, con ngựa ở giữa không trung vẫn theo quán tính đập mạnh bốn vó, sau đó rơi xuống mặt đất quay cuồng hơn mười mấy thước, co quắp mấy cái rồi không bao giờ ... động đậy nữa.

Sau một lát Dịch Áo đột nhiên ngừng đầu quan sát bốn phía thân hình bắn tới trước, sau đó hần thể nhưng ... biến mất tung tích.

Không nhìn thấy không phải là thật sự không thấy, chỉ đơn giản là Dịch Áo đã lọt vào phạm vi góc chết trong tầm nhìn của đám cướp. Vào lúc đám cướp thất kinh tìm kiếm chung quanh thì chân Dịch Áo lại từ trên đỉnh đầu bọn chúng đập xuống, rồi hần dựa vào lực lượng phản chấn lao về phía mấy tên cướp cuối cùng.

Tên cướp ở phía sau Dịch Áo đột nhiên thấp đi một đoạn, cổ hần bị đập thụt vào trong ngực, cùng lúc đó con ngựa dưới háng cũng mềm nhũn bốn vó quỳ rạp xuống đất, bụng ngựa nện mạnh vào mặt đất.

Chỉ một bước nhẹ nhàng mà lực lớn tới cỡ đó, chuyện này quả thực khó thể tưởng tượng nổi. Ca Đồn thấy một màn như vậy cũng phải hoảng sợ kinh hồn.

Mấy tên cướp còn sót lại bị dọa cho sợ hãi hồn phi phách tán, vừa liều mạng thúc ngựa quay lại vừa ném trường kiếm trong tay về phía Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo ở giữa không trung chợt cong lại làm cho kiếm phong xẹt qua bên sườn, tiếp theo hai tay lộ ra nắm lấy chuỗi kiếm, thân hình trầm xuống rơi lên trên lưng ngựa.

Khi tên cướp muốn quay đầu nhìn lại thì trường kiếm trong tay Dịch Áo đã từ sau lưng hần đâm tới, xuyên qua cổ họng hần rồi nhẹ nhàng cắt ngang một nhát, máu tanh bay tán loạn.

44. Chương 44: Giá Trị.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 44: Giá trị.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông ở bên kia cũng đã chuẩn bị kết thúc chiến đấu, hần sử dụng quang mang màu vàng bảo hộ giúp cho lực lượng cường đại khác thường, không hề cố kỵ đầu đá đâm đầu lung tung, làm như hần đã hóa thân thành một khối đá hoa cương cực kỳ vững chắc, chỉ cần vừa tiếp xúc là mấy tên cướp bị đánh bay y như rơm rạ. So sánh trên tương quan lực lượng thì Dịch Áo vẫn không thể bằng được, nhưng so sánh tốc độ thì Dịch Áo hơn xa Lôi Mông. Hần mỗi một cái phát tay nhắc chân mau lẹ và linh hoạt, thoạt nhìn song phương đều có sở trường riêng. Chỉ có điều, nếu tính đến phẩm cấp võ sĩ thì phải phán đoán khác đi một chút.

Gã kỵ sĩ cản đường cuối cùng theo đó xuy lơ trên mặt đất, lúc này nhóm cướp lớn nghe tiếng chạy tới đã đến rất gần rồi. Ca Đồn dùng thanh âm khàn khàn vô lực quát: “Mau, chạy tới Liệt Phong hạp cốc.”

Lôi Mông hít sâu một hơi nhảy lên chiến mã, hần và Ca Đồn liếc nhau hội ý là có thể nhìn thấy trong mắt đối phương cảm giác may mắn. Nếu như không phải lựa chọn phương hướng này, cho dù bọn họ có thể rời đi cũng không có cách nào thoát khỏi truy binh.

Rốt cuộc trước khi đại đội giặc cướp khép lại, mấy người Dịch Áo đã thành công xông ra ngoài, đám cướp dĩ nhiên không có ý định buông tha, tất cả bọn chúng cầm đầu thúc ngựa đuổi theo phía sau.

Tiếng vó ngựa tiếng vang dội quanh quẩn trên bầu trời Khắc Lý Tư bình nguyên, một phe liều mạng chạy trốn, một phe bán mạng đuổi theo. Thế nhưng bởi vì xe ngựa chậm chạp, khoảng cách song phương đang chậm rãi rút lại gần nhau.

Qua hơn nửa canh giờ phía trước xuất hiện một khe núi. Hai bên là vách núi cao ngất, chính giữa là một con đường nhỏ hẹp quanh co vừa vặn cho một chiếc xe ngựa chạy qua mà thôi. Dịch Áo lập tức hiểu ý Ca Đồn và Lôi Mông, hần hô lên: “Các người đi trước, ta lưu lại ngăn trở bọn chúng.” Ca Đồn đã không còn lực chiến đấu, Lôi Mông hao tổn cũng lớn, chỉ còn mỗi hần vẫn duy trì được thể lực hoàn hảo.

Ca Đồn và Lôi Mông sững sờ hồi lâu, sau đó Lôi Mông kêu lên: “Người đi, ta lưu.”

Địch Áo còn định nói chuyện, Ca Đồn đã quát lên: “Đừng nói nhiều, để cho Lôi Mông cảm hậu, hắn có thể làm được.”

Địch Áo biết Ca Đồn kiên trì để cho Lôi Mông cảm hậu nhất định là có đạo lý gì đó, vì thế cũng không kiên trì thêm, hắn lập tức phát roi thúc ngựa xông vào khe núi.

Qua chừng mười mấy phút, phía sau truyền đến từng đợt thanh âm đinh tai nhức óc. Địch Áo quay đầu nhìn lại chỉ thấy từng đồng nham thạch lớn nhỏ từ trên vách núi lăn xuống, lại có một bóng người phát ra tia sáng màu vàng đang chạy dọc theo vách núi đánh đắm loạn xạ. Mỗi một bước đi tới phía sau sẽ xuất hiện một mảnh mưa đá sụp đổ trắng diện kinh người, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác cổ quái. Thoạt nhìn Lôi Mông giống như một con gà mẹ vừa chạy vừa đẻ trứng, chỉ có điều số lượng trứng hơi nhiều một chút.

Thổ hệ nguyên lực còn có công dụng này, Địch Áo bưng tỉnh đại ngộ, không trách được Ca Đồn chiến đấu lộ vẻ khấn trương, thậm chí một mực liều mạng. Đợi đến lúc nhìn thấy khe núi, tuy vẫn chưa có thoát khỏi truy binh nhưng đã lộ ra thần sắc may mắn.

Trong chốc lát, Liệt Phong hạp cốc đã bị đá vụn lấp kín nước chảy không lọt. Địch Áo và Ca Đồn không hẹn mà cùng ghim cương ngựa thả chậm tốc độ, đến khi bọn hắn thấy cửa ra khe núi thì Lôi Mông từ phía sau chạy tới, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, thân hình lão đảo muốn ngã.

Địch Áo thấy Ca Đồn và Lôi Mông chật vật không chịu nổi lại còn cố gắng chống đỡ, bộ dáng yếu ớt đến mức chuẩn bị từ trên lưng ngựa té xuống rồi. Hắn liền ngừng xe ngựa lại, mấy người thương lượng vài câu rồi quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Đúng lúc phía trước có một cái ao nhỏ gần núi, mấy người vội vàng chạy tới, mặt đất gần ao coi như bằng phẳng, chỉ cần quét gọn đá vụn cảnh khô, sửa sang lại một lát là có thể dùng để nghỉ ngơi. Hai người Ca Đồn và Lôi Mông thở phào nhẹ nhõm dựa vào vách đá nghỉ ngơi, lúc này chiến đấu tiêu hao nguyên lực còn không nói, chỉ tính riêng ngồi trên lưng ngựa điên cuồng phóng đi trong thời gian dài như vậy đã rất là mệt mỏi, nếu đổi thành người bình thường chắc chắn chịu không được.

Địch Áo nhảy xuống xe ngựa mở cửa khoang, tình hình bên trong rất xốc xếch, An Kỳ Nhi đang ôm thật chặt Ngã Lệ, cả hai cơ hồ bị đồ vật chôn sâu phía dưới khoang. An Kỳ Nhi nghe thấy động tĩnh từ từ ngẩng đầu lên, mắt nó đầy nước mắt, đôi môi nhếch lên cong cong, nó đã dùng rất nhiều khí lực để chịu đựng, hiện tại đôi môi nó đã trắng bệch ra.

Địch Áo mỉm cười, Ngã Lệ chính là gánh nặng cho bọn hắn, đây là chuyện không thể phủ nhận. Nhưng gánh nặng cũng phân ra tốt xấu, xe ngựa liều mạng chạy trên bình nguyên, Ngã Lệ và An Kỳ Nhi ở trong xe không biết đã bị va đập bao nhiêu lần, phía ngoài la thảm kêu thét ngút trời thế mà An Kỳ Nhi dĩ nhiên không khóc, đúng là không dễ dàng cho nó.

Nếu như An Kỳ Nhi thật sự khóc văng lên nhất định sẽ mang đến cho bọn hắn nguy hiểm cực lớn, sẽ làm cho đám người Địch Áo dính vào phiền toái to hơn. Những tên cướp kia không phải người ngu, nếu biết trong xe có người, phát hiện ra nhược điểm của đám người Địch Áo thì làm sao lại ngu ngốc chạy ra ngăn cản Lôi Mông? Nếu như bọn chúng bỏ mặc Lôi Mông và Ca Đồn, tập trung công kích xe ngựa thì hậu quả không dám tưởng tượng, chỉ cần tiết tấu chiến đấu bị chậm lại mấy phút, có lẽ tất cả bọn họ sẽ rơi vào vòng vây tầng tầng lớp lớp.

“Không khóc, tiểu An Kỳ Nhi của chúng ta là kiên cường nhất.” Địch Áo cười nói.

Thật ra An Kỳ Nhi còn chưa hiểu ‘kiên cường’ là thứ gì, chỉ biết là Địch Áo đang khích lệ nó, cặp mắt khả ái chớp chớp mấy cái, rồi lại nhìn về phía Lôi Mông và Ca Đồn gần vách núi.

“Đúng vậy, tiểu An Kỳ Nhi rất là kiên cường.” Lôi Mông cũng cười ha hả.

An Kỳ Nhi nhìn về phía Ngã Lệ, nằng đang dùng tay vỗ về An Kỳ Nhi, cố sức nặn ra nụ cười: “Ừ, An Kỳ Nhi mới là ngoan nhất.” Trên thực tế Ngã Lệ đang rất sợ hãi, nằng bình thường sinh sống an ổn hòa bình trong một trấn nhỏ, tâm tính cũng không tốt hơn An Kỳ Nhi bao nhiêu, nhưng vì con gái của mình, nằng phải kiên cường lên.

“Hi hi.” An Kỳ Nhi rót cuộc mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển phát ra ánh sáng kiêu ngạo tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, nét ngây thơ chất phác rực rỡ không hề thiếu.

“Con bé này đúng là mỹ nhân phá nước phá nhà, khi nó trưởng thành khẳng định xinh đẹp hơn Ngã Lệ.” Lôi Mông dùng cùi chỏ thúc vào hông Ca Đồn, thấp giọng nói.

“Người có thể đợi.” Ca Đồn thản nhiên nói: “Nhiều nhất là mười năm, nó sẽ trưởng thành.”

“Con bà nó chứ.” Lôi Mông giận dữ tàn bạo nói: “Người không biết nói tiếng người hả?”

Lúc này Ngã Lệ đã ôm An Kỳ Nhi từ trong xe chui ra, giao cô bé An Kỳ Nhi cho Dịch Áo. Sau đó yên lặng đi qua một bên bắt đầu nổi lửa, đồ dùng nấu nướng trên xe ngựa cũng được lấy xuống, đây là việc làm duy nhất nàng có thể hỗ trợ. Nấu một bữa ăn ngon, nóng hổi giúp cho mọi người sớm hồi phục thể lực.

So sánh với hai người Ca Đồn, tình hình Dịch Áo tốt hơn rất nhiều, hấn dắt con ngựa dự bị đi ra, nói với hai người: “Ta ra ngoài dạo quanh một chút, các người cẩn thận.”

Lôi Mông gật đầu đáp ứng, chờ Dịch Áo cưỡi ngựa đi xa hấn mới nói với Ca Đồn ở bên cạnh: “Tên này không tệ nha!”

Ca Đồn không nói gì, ở trong tình huống đó lại dám chủ động lên tiếng cảnh hậu đã đủ để chứng minh Dịch Áo can đảm rồi. Hơn nữa lấy nhãn lực của hấn hoàn toàn có thể nhìn ra được Dịch Áo nói thật hay giả.

“Ta còn tưởng rằng chúng ta xong đời rồi chứ.” Lôi Mông lẩm bẩm, hấn vốn thích nói chuyện, thích biểu đạt. Đừng nói là chỉ một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, coi như là trời sập, núi đổ, nước sông cạn kiệt, sét đánh mùa đông, tuyết rơi mùa hạ cũng không thể nào làm cho hấn câm miệng.

“Ca Đồn, người không cảm thấy kỳ quái hả? Đám cướp Phật Lang Duy cũng có vài cường giả, tại sao không có tên nào xuất hiện?”

“Người rất hi vọng bọn chúng xuất hiện, sau đó giết chết chúng ta?” Ca Đồn trợn mắt nhìn Lôi Mông.

“Dĩ nhiên không phải thế, nhưng điểm này có hơi khác thường.” Lôi Mông cau mày nói: “Chúng ta cẩn thận phân tích phân tích.”

“Cút.” Ca Đồn quyết định rất dứt khoát, quát to lên ngăn cản con ruồi sắp vo ve.

“Không được như vậy, Ca Đồn.” Lôi Mông tận tình khuyên bảo: “Người phải học động não, gặp phải chuyện gì người luôn dựa vào dũng khí đi xử lý mà không thêm nghĩ tới tiền căn hậu quả. Sớm muộn người cũng sẽ biến thành một tên ngu ngốc cho coi. Biết chó và sói khác nhau chỗ nào không? Bởi vì sói phải tự mình đi săn, chó thì không cần, cho nên lực công kích của nó thoái hóa. Đầu óc con người cũng như vậy, thủy chung không dùng sẽ bị thoái hóa. Nếu như người muốn trở thành người cơ trí giống ta, người phải...”

“Người đang mắng ai đó hả?” Ca Đồn nheo mắt lại gầm gừ, trong mắt chớp động quang mang nguy hiểm.

“Ta không có mắng người.” Lôi Mông sừng sốt, sau đó lại cười nói: “Ta đang đánh giá một cách khách quan, mục nội nó, không phải người cho rằng là mình đó chứ?”

“Lôi Mông, chúng ta cần phải dưỡng thương.” Ca Đồn lạnh lùng nói, hấn biết bây giờ tuyệt đối không có biện pháp đối phó Lôi Mông.

“Người đã trải qua chuyện này rất nhiều lần rồi.” Lôi Mông không hề e sợ, tiếp tục lần tới: “Có biết tại sao người luôn luôn tái diễn những lời này không? Bởi vì người luôn luôn bị thương, bởi vì người hữu dũng vô mưu, còn ta tại sao xưa nay không có chuyện gì?”

45. Chương 45: Sói Hoang Nguyên

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 45: Sói hoang nguyên

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn giận đến ngứa răng, mỗi lần hắn bị thương Lôi Mông đều tìm cách kích thích hắn, đây mới là nguyên nhân căn bản hắn không ngừng lặp lại câu nói kia. Thế nhưng, ai bảo hắn mềm lòng chứ? Mỗi lần thương thế khỏi hắn hắn sẽ quên mất Lôi Mông khiêu khích, cho dù nhớ rõ nhưng lúc đó đã qua khá lâu, hắn không thể níu lấy chuyện xưa bắt bẻ người ta được.

“Ta đã nói nhiều như vậy, tự ngươi suy nghĩ thật kỹ đi.” Lôi Mông nói, Ca Đồn thở phào một hơi, cho rằng cuối cùng mình đã thoát khỏi con ruồi Lôi Mông, ai ngờ chỉ mới dừng lại một chút, Lôi Mông lại nói: “Cái gã Dịch Áo, hình như không đơn giản.”

Ca Đồn trầm mặc hồi lâu, hắn không ghét đề tài này nên có thể tham thảo với Lôi Mông: “Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy Thiên Phú võ sĩ nào giống như hắn, ngoại trừ lực lượng không bằng chúng ta, bất luận tốc độ hay là ứng biến hắn đều không kém ta và ngươi.”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, người nào mà không có bí mật, thực lực hắn mạnh đối với tất cả mọi người mới có lợi, đúng không?” Lôi Mông cười cười, từ khi Dịch Áo yêu cầu căn hậu ở khe núi, cảm tình hai người đối với Dịch Áo đã sinh ra biến hóa rất lớn, lúc trước ở chung một chỗ cùng Dịch Áo chỉ vì Dịch Áo từng cứu Ca Đồn. Còn hiện tại bọn hắn đã xem Dịch Áo như một bằng hữu chân chính có thể tin cậy.

Ca Đồn đảo cặp mắt trắng dã liếc qua, “Bản thân ta không muốn nghĩ nhiều như vậy, chính ngươi buộc ta suy nghĩ kia mà?”

Ngã Lệ hành động rất nhanh, không qua bao lâu từ đồng lửa đã truyền đến mùi thơm mê người.

“Thật là thơm.” Lôi Mông tham lam hít sâu một hơi, vui vẻ nói: “Ai dà, Ngã Lệ phu nhân, có thể quen biết người đúng là vinh hạnh của chúng ta đó.”

Ngã Lệ cảm kích nhìn sang Lôi Mông nhưng không nói gì, chỉ tiếp tục cúi đầu bận rộn nấu nướng. Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện khí chất Ngã Lệ biến hóa rất lớn, từ trên người nàng không còn nhìn thấy bộ dạng phong tình vạn chủng trước kia nữa. Giờ phút này Ngã Lệ giống như một vị phu nhân mộc mạc, yên lặng và tỉ mỉ làm bữa trưa thịnh soạn cho gia đình.

Có lẽ ngay cả Ngã Lệ cũng không nhận ra được loại thay đổi này, mấy ngày trước kịch biến làm cho Ngã Lệ nhận lấy một lần kinh nghiệm khắc sâu. Dưới tình huống ngay cả an nguy bản thân cũng không thể bảo đảm, quyền rũ hay hấp dẫn chỉ mang đến cho nàng khổ nạn. Ở chung một chỗ với mấy người Dịch Áo một đoạn thời gian, nàng có cảm giác mình là một người dư thừa, cho dù nàng có ngu ngốc cũng hiểu được tốc độ xe ngựa không chạy nhanh bằng một người một ngựa. Vì thế, sau khi nhìn thấy Ca Đồn và Lôi Mông bộ dạng mỗi một trong lòng nàng nhất thời rất khó chịu, trong đó kèm theo cả tự trách, tự ti ...v.v... đủ loại tâm tình mặt trái.

Lôi Mông lựa chọn kích lệ theo cách ăn nói bóng gió giúp cho tâm tình Ngã Lệ từ từ tốt lên, nàng vui mừng cảm giác được bản thân mình không phải là không có chỗ dùng.

Đến lúc Dịch Áo quay trở lại liền thấy Lôi Mông đang cầm tảng thịt bò cắn xé vô cùng khí thế, lại mỉm cười xấu xa với Dịch Áo: “Vì sao đến giờ mới trở về? Chậm thêm chút nữa là bị Ca Đồn ăn sạch rồi.”

Ca Đồn thở dài một hơi, “bình tĩnh, phải bình tĩnh” Trên thực tế hắn đang cầm tảng thịt bò đầu tiên, còn Lôi Mông đã xử lý triệt để bảy, tám tảng bự rồi. Nhưng hắn không thể vì mấy miếng thịt bò mà tranh luận với Lôi Mông, hắn không phải là con nít, chỉ có thể nhịn nhịn, cố gắng nhẫn nhịn.

Một tiếng ” Phì...” vang lên bên cạnh, Ngã Lệ thật sự không nhịn được bật cười ha hả, thấy mấy người ném ánh mắt về phía mình, nàng vội vàng cúi đầu xuống, nói: “Ta lại đi chuẩn bị vài món.” Nói xong liền chạy như bay tới chỗ đồng lửa.

Dịch Áo cười cười lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Ca Đồn, thuận tay ôm An Kỳ Nhi đặt lên đầu gối của mình: “Nhìn bộ dáng các người hắn là khôi phục không tệ lắm.”

“Thời gian không đủ, bây giờ một gã Quang Mang võ sĩ tùy tiện xuất hiện là có thể giết chết ta.” Ca Đồn cười khổ nói.

“Chúng ta không thể lưu lại ở chỗ này lâu được, ăn xong lập tức lên đường ngay.” Dịch Áo nói, không ai biết đám giặc cướp kia sẽ bỏ qua ý định hay không, nơi này không phải chỗ ở lâu, chỉ có thể ủy khuất Ca Đồn.

Nghỉ ngơi đơn giản trong chốc lát, đám người Dịch Áo bắt đầu gia tốc đi về phía trước, không có một ai dám lười biếng. Mọi người chạy đi đến lúc sắc trời trắng bạch, mặt trời đỏ chói mắt từ phương đông dâng lên mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Địa thế Khắc Lý Tư bình nguyên rất bằng phẳng, khe núi giống như Liệt Phong hạp cốc thật sự hiếm thấy, Lôi Mông có thể dùng lực lượng làm cho núi đá sụp đổ là do sơn thể phong hoá (thể chất của núi bị gió bào mòn) vô cùng nghiêm trọng. Di chuyển ở trong một cõi thiên địa mệnh mông vô bờ này, rất khó tìm được chỗ nào ẩn núp, nếu như đám cướp đuổi theo, từ cách xa vài chục dặm cũng có thể phát hiện bọn họ.

Nhìn Ca Đồn và Lôi Mông bộ dạng phong trần mệt mỏi, Dịch Áo lại đề nghị mọi người tìm một địa phương nghỉ ngơi. Tất cả tìm thấy một con sông nhỏ, thu thập qua loa một lát, Dịch Áo xung phong chịu trách nhiệm thủ vệ, còn những người khác chuyển vật dụng trong xe ra ngoài, sau đó chui vào buồng xe nghỉ ngơi.

Không gian trong buồng xe phương không lớn, hiện tại có người lớn và một đứa bé chen chúc lẫn nhau khó tránh khỏi va chạm khiến cho người ta lúng túng. Nhưng giờ phút này không ai cố kỵ nhiều như vậy, chỉ cần nhin một hồi mọi sự cũng sẽ trôi qua, thời gian dần trôi, mấy người trước sau tiến vào mộng đẹp.

Dịch Áo ngồi lẳng lặng bên bờ sông nhìn nước sông lưu động đến xuất thần, hẳn thật sự có thiên phú tu luyện thần kỳ giống như Ngõa Tây Lý nói không? Vì điều gì hẳn chỉ dùng thời gian ba ngày đã có thể từ Giác Tỉnh Giả trở thành Thiên Phú võ sĩ, nhưng bây giờ thời gian trôi qua lâu như vậy, hẳn mới thăng lên cấp bốn? Lần cuối cùng thăng cấp lại hoàn thành trong lúc chiến đấu đêm qua. Dựa theo quy luật Ngõa Tây Lý trình bày, phẩm cấp càng cao sẽ càng khó tăng lên, vậy thì hẳn muốn tấn thăng lên Quang Mang võ sĩ, ít nhất phải hao phí hơn nửa năm, quá lâu.

Bí kỹ, Dịch Áo khẩn cấp cần phải có năng lực buông thả bí kỹ, hẳn thậm chí đã nghĩ kỹ cách thức tu luyện và sử dụng bí kỹ. Trong thời gian mười mấy năm dậm chân tại chỗ, các loại hiệu dụng ưu và khuyết của bí kỹ, hẳn đã nghĩ tới nghĩ lui trăm ngàn lần đạt đến tình cảnh thuộc nằm lòng luôn rồi.

Mỗi một bước tu luyện cái gì, hẳn cũng có kế hoạch phi thường căn kẽ, vấn đề bây giờ là hẳn làm cách nào mới có khả năng sớm ngày trở thành Quang Mang võ sĩ?

Dịch Áo tu luyện một lát rồi đứng dậy tuần tra chung quanh một vòng, trầm tư suy nghĩ hồi lâu lại bắt đầu tu luyện. Dưới loại tình huống thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt cái đã đến trưa.

Dịch Áo đánh thức tất cả dậy, sau khi Ngã Lệ thức dậy lập tức nổi lửa nấu cơm, còn Lôi Mông làm chuyện đầu tiên đương nhiên là tìm người nói chuyện phiếm rồi. May là Ca Đồn đã quen với thanh âm âm ỉ từ Lôi Mông phát ra, Dịch Áo vẫn còn ngạc nhiên đối với Lôi Mông, hẳn không bài xích tiếp thu tin tức bên ngoài nên gom lại cùng đàm luận giết thời gian.

Chốc lát sau Ngã Lệ đã làm xong bữa cơm, Dịch Áo và ba người tụ tập bên cạnh đồng lửa, An Kỳ Nhi run run chen vào bên cạnh Dịch Áo. Hắn đưa tay ôm An Kỳ Nhi vào trong ngực, khí trời quả thật bắt đầu ấm áp rồi, nhưng gió đầu mùa xuân vẫn mang theo hơi lạnh thấu xương. Hơn nữa ở nơi hoang dã thế này, An Kỳ Nhi lúc này chạy đến bờ sông chơi một hồi đã bị lạnh đến mức đỏ bừng gò má.

“An Kỳ Nhi, trước tiên rửa mặt rửa tay, sau đó mới được ăn cơm.” Ngã Lệ đứng bên bờ sông phe phẩy cái khăn lông rồi la lớn.

An Kỳ Nhi nghe thấy cần phải rửa mặt rửa tay thì sinh lòng sợ hãi, mắt to loạn chuyển kêu lên: “Mụ mụ, ta rửa rồi.”

“Người, mới nhiều đó tuổi đã học nói láo rồi?” Ngã Lệ vừa tức vừa buồn cười, oán hận vung vẩy cái khăn lông trong tay, nói: “Rửa mặt rồi tại sao khăn lông vẫn còn khô thế này?”

Theo lý thuyết bên kia đã nắm giữ chứng cứ, An Kỳ Nhi hẳn là cúi đầu nhận tội mới đúng. Thế nhưng nó chỉ kinh ngạc chốc lát, rồi to mồm hỏi ngược lại: “Mụ mụ, người tin tưởng An Kỳ Nhi biết điều dễ thương hay là tin tưởng cái khăn lông kia?”

“Phì...” một tiếng, Lôi Mông dùng sức phun ra một cục xương thiếu chút nữa kẹt trong cổ họng, sau đó há mồm cười như điên. Dịch Áo cũng cười ra tiếng, ngay cả Ca Đồn thích giả bộ đậm mạc cũng toét miệng cười.

“Đứa nhỏ này. đứa nhỏ này.” Ngã Lệ giận không chịu được, cũng buồn cười không nhịn được, chỉ có thể bất lực dùng sức dậm chân tại chỗ. Nếu muốn trả lời vấn đề của An Kỳ Nhi thì độ khó quá lớn, nếu nói tin tưởng cái khăn lông nhất định sẽ thương tổn tâm linh nhỏ bé của An Kỳ Nhi, nếu nói tin tưởng An Kỳ Nhi thì quả thật phải xin lỗi trí thông minh của mình rồi.

An Kỳ Nhi nghe thấy mọi người ở chung quanh đều cười liên lộ vẻ khản trương, không ngừng ngoáy bên này một chút, ngoáy bên kia một chút, con ngươi xoay tròn đổi tới đổi lui, ngón tay nhỏ bé khả ái nắm chặt ống quần Dịch Áo.

“Tiểu An Kỳ Nhi của chúng ta là ngoan nhất, làm sao biết nói dối chứ?” Lôi Mông cười cho đã mới đưa tay cầm lấy một khối thịt nướng, cẩn thận bỏ đi phần lõi đưa cho An Kỳ Nhi: “Ăn đi, ăn đi, mụ mụ sẽ không mắng ngươi đâu!”

An Kỳ Nhi vui thích nhận lấy miếng thịt nướng, xoay người ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên quan sát sắc mặt Dịch Áo, tiếp theo lại nhìn về phía Ngã Lệ.

Ngã Lệ thở dài, ăn thì cứ ăn đi, đã luân lạc tới loại tình cảnh này rồi còn có cái gì để dạy nữa. Nàng chuyển sang góc khác ở bờ sông bắt đầu rửa mặt.

“Sau khi con bé này lớn lên.” Ca Đồn mỉm cười nói: “Có lẽ sẽ rất rất rất là giỏi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lôi Mông cười hì hì đưa qua thêm một khối thịt nữa.

“Ngươi làm vậy sẽ dưỡng cho nó thói quen xấu.” Dịch Áo nói.

“Cái gì là thói xấu?” Nụ cười Lôi Mông trở nên cổ quái.

“Coi như ta không nói gì.” Dịch Áo bắt đầu dĩ thử dài, dựa theo Ca Đồn đánh giá, bản thân Lôi Mông chính là một tên có khả năng nói dối từ bài này đến bài khác, đàm luận với hắn về tính chân thành đáng quý không khác gì đánh đàn cho bò nghe cả. Nghĩ đi nghĩ lại Dịch Áo thật sự nhức đầu, hắn không muốn để cho An Kỳ Nhi học cách nói dối, ít nhất không nên nói dối chỉ vì chỗ tốt, hoàn toàn là vì quán tính cuộc sống ở một thế giới khác.

Ở bên trong đám người này, Lôi Mông thì không cần phải nói rồi, Ca Đồn dám đến nằm vùng trong đám giặc cướp hiển nhiên kỹ xảo nói dối phải đạt đến tài nghệ nhất định. Còn Dịch Áo hẳn so sánh với hai người kia coi như là tám lạng nửa cân. Bản thân Dịch Áo đã tu luyện khả năng nói dối trở thành năng lực sinh tồn, nhưng lại yêu cầu, chỉ dạy một đứa bé giữ vững linh hồn tinh khiết hình như có chút buồn cười.

“Hiện tại chúng ta hẳn là an toàn rồi.” Dịch Áo dời sang đề tài khác: “Chúng ta sẽ đi đâu? Các người có mục tiêu không?”

“Đã nói với ngươi rồi mà, chúng ta muốn đi Thánh Đế Tư hồ.” Ca Đồn nói: “Người đi cùng chúng ta chứ?”

Không đợi Dịch Áo hồi đáp, Lôi Mông đã giành nói: “Dịch Áo, ngươi nên đi theo chúng ta, mọi người có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Tiếp xúc giữa người với người, từ khi quen biết đến lúc hiểu nhau không phải dễ dàng tạo dựng tín nhiệm như vậy, thậm chí phải gặp đủ loại khảo nghiệm cực kỳ gian khổ mới bắt đầu thành lập.

Dịch Áo công kích mấy tên cướp quậy phá trong lũ điểm, đến phiên Ca Đồn xuất hiện không làm khó Dịch Áo, sau đó Dịch Áo mới có thể viện thủ cho Ca Đồn trong thời khắc nguy nan nhất. Mọi người từng sống vai chiến đấu bên nhau một đoạn thời gian, cho nên giờ phút này Lôi Mông và Ca Đồn hy vọng Dịch Áo có thể theo chân bọn họ, mọi người cùng nhau làm bạn.

“Thánh Đế Tư hồ!” Dịch Áo nhú mày: “Vì sao ta cảm giác cái tên này khá quen thuộc nhỉ? Hình như nghe ai nói qua rồi thì phải?”

“Ngươi dĩ nhiên đã từng nghe nói qua.” Lôi Mông cười nói: “Nơi đó thật ra không có hồ, sau này có một nữ võ sĩ gọi là Đế Tư quyết chiến cùng địch nhân ở nơi đó. Bởi vì không địch lại số đông, cuối cùng chỉ có thể

thả ra Siêu Hạng Kỳ của cấp bậc Thánh Vũ Sĩ đồng quy vu tận với địch nhân. Nàng là võ sĩ Thủy hệ nên sau khi chết nguyên lực thoát ra ngoài, ngưng tụ ở nơi đó thành một cái hồ, chính là Thánh Đế Tư hồ.”

“Cũng có người nói Đế Tư chưa chết.” Ca Đồn nói: “Sau trận chiến ấy nàng biến thành Thần Vũ Giả bất hủ, vẫn luôn ẩn cư bên trong Thánh Đế Tư hồ.”

“Dĩ nhiên, truyền thuyết là cái thứ không đáng tin cậy.” Lôi Mông nói: “Thế nhưng Thánh Đế Tư hồ vẫn có địa vị siêu nhiên. Sau khi Đế Tư mất tích, nhóm đệ tử của nàng vẫn định cư ở chỗ đó, mãi về sau người người tụ tập càng ngày càng đông, bây giờ đã là một tòa thành.”

“Chúng ta tới đó làm gì?” Địch Áo cau mày hỏi. Bởi vì Ngõa Tây Lý từng nhắc nhở hắn, tận lực không nên đi tới thành thị trung tâm, cho nên hắn theo bản năng có chút bài xích.

Thật ra Ngõa Tây Lý có ý nghĩ của riêng mình, nếu như Địch Áo chỉ đảo quanh Khắc Lý Tư bình nguyên, lấy lực lượng của Ngõa Tây Lý có thể hộ vệ Địch Áo chu toàn. Nhưng đi tới thành thị trung tâm, Ngõa Tây Lý đã tiến vào thời kỳ già yếu sẽ có lòng bảo đảm vạn sự an bình.

“Người không muốn đi?” Lôi Mông nhìn thấu ý nghĩ của Địch Áo: “Vậy thì chúng ta đi chỗ khác cũng được.”

“Ít nhất cũng nên đến phụ cận Thánh Đế Tư hồ xem một chút, nghe nói phong cảnh nơi đó rất đẹp.” Ca Đồn không cam lòng nói.

“Phong cảnh? Người đang nhắm về phía đàn bà thì có!” Lôi Mông không chút ngại ngùng xuyên suy nghĩ trong lòng Ca Đồn: “Người nào không biết nơi đó có Thánh Đế Tư học viện chỉ chiêu thu nữ học viên, tất cả đều là Đại tiểu thư quý tộc từ khắp nơi tụ tập lại.”

Ca Đồn bất mãn liếc sang Lôi Mông, nhưng không thể phản bác.

Lôi Mông đột nhiên rung mình một cái, sau đó la lên: “Mụ nội nó, thiếu chút nữa trúng chiêu.”

“Chuyện gì?” Địch Áo sững sốt hỏi.

“Lúc ta đi tới chỉ nói cho tên này hắn là đột phá vòng vây phía bắc, hắn không nói cho ta biết muốn đi Thánh Đế Tư hồ. Khi đó ta cũng không có nghĩ nhiều, lại bị hắn lừa gạt.” Lôi Mông la âm lên: “Huynh đệ, đừng có điên cuồng như vậy được không? Đám người ở trong học viện Thánh Đế Tư là người và ta có thể chọc tới sao? Lỡ may náo loạn xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ chết không toàn thây đó.”

“Ta sẽ làm ra chuyện gì?” Ca Đồn hỏi ngược lại.

“Lấy phong cách của người, làm sao không gây chuyện cho được?” Lôi Mông vặn lại.

“Ta đây có phong cách thể nào?” Ca Đồn lại hỏi xoáy.

“Mụ nội, có chuyện gì mà người chưa từng làm hả? Câu dẫn phụ nữ có chồng, đùa giỡn nữ võ sư, của nữ học sinh.”

“Này này, ở đây có con nít.” Địch Áo hơi nhúc nhích, hắn cuối cùng đã hiểu câu ‘oan gia đối đầu’ có ý nghĩ gì rồi.

“Ta muốn tới Thánh Đế Tư hồ là muốn theo đường biển rời khỏi nơi này.” Ca Đồn không để ý tới Địch Áo, cho dù bất kỳ người nào bị chỉ trích như vậy cũng sẽ nổi giận: “Trực tiếp xuyên qua Phong Bạo Hải, ba ngày sau chúng ta có thể chạy tới Thủy Tinh thành.”

“Đúng vậy.” Lôi Mông ngăn người.

Ngay lúc này Ngã Lệ đột nhiên kinh hô một tiếng, dùng ngón tay run rẩy chỉ tới phương xa: “Các người nhìn xem, đó là cái gì?”

Lôi Mông và Ca Đồn đồng thời ngừng tranh chấp, đứng lên nhìn theo hướng ngón tay Ngã Lệ. Ở phía xa xa chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một mảnh đen thui chỉ chít đang tụ tập lại chung một chỗ.

“Là sói hoang nguyên.” Ca Đồn khẩn trương nói: “Bầy lớn sói hoang nguyên đang công kích một đội võ sĩ.”

Chiến đoàn đánh nhau cách nơi này càng ngày càng gần, chốc lát sau Ngã Lệ cũng có thể nhìn rõ tình hình chiến đấu bên đó. Nàng vội vàng tìm kiếm con gái, lại phát hiện An Kỳ Nhi chẳng biết từ lúc nào đã núp ở bên người Dịch Áo, hai tay nắm chặt lấy trường bào Dịch Áo.

Dịch Áo cúi đầu xuống, An Kỳ Nhi lập tức vươn hai cánh tay về phía Dịch Áo, vừa khóc vừa meo meo: “Ôm, sợ...!” Rốt cuộc là cô bé cũng bị các võ sĩ la hét, còn có tiếng gầm gừ của sói hoang nguyên làm cho sợ hãi.

“Những tên kia hẳn là muốn lợi dụng dòng sông nhỏ này thoát khỏi bầy sói dây dưa.” Lôi Mông thấp giọng nói.

“Nghe nói sói hoang nguyên không ngại bơi lội.” Dịch Áo nói xong liền ôm lấy An Kỳ Nhi, nói: “Ngã Lệ, dẫn An Kỳ Nhi trở lại trong xe.”

Ngã Lệ vội vàng đi tới nhận lấy An Kỳ Nhi từ trong ngực Dịch Áo, bước nhanh về phía xe ngựa. Chẳng qua là An Kỳ Nhi tựa hồ không nhớ rời xa Dịch Áo, có lẽ, đôi khi một cánh tay có lực sẽ tạo cảm giác an toàn hơn cả vòng tay của mẫu thân.

“Chúng ta thu thập nhanh đi, lỡ may sói hoang nguyên có thể qua sông là chúng ta phiền toái to.” Ca Đồn nói xong liền cất huy chương Quang Mang võ sĩ trước ngực vào trong túi.

Đây là một thói quen bất thành văn của ‘luật rừng’, khi đi địa phương nhiều người, đeo huy chương ghi rõ thân phận là để đạt được một vài tiện lợi cần thiết, giảm bớt ít nhiều phiền toái. Nhưng ở khu hoang dã, phần lớn mạo hiểm giả sẽ giấu huy chương của mình đi, triệt để bại lộ thực lực của mình ra ngoài là hành động rất ngu xuẩn. Bất kể là bị công kích hay đi công kích người khác, phải dựa vào lực lượng đột ngột bộc phát mới có khả năng phá vỡ kế hoạch của đối thủ. Từ đó giành được sinh cơ hoặc gia tăng phần thắng.

Lôi Mông tháo huy chương Quang Mang võ sĩ xuống, bọn họ bước nhanh đi tới bên cạnh xe ngựa, chất đồ vật lộn lộn lên trên nóc xe.

Mấy ngàn con sói hoang nguyên và mười mấy võ sĩ tạo thành chiến đoàn đã tiến tới gần bờ sông. Một con sói hoang nguyên có lực chiến đấu rất yếu, nhưng một đàn sói hoang nguyên phát động tập đoàn công kích, lực công kích sẽ trở nên phi thường kinh người. Cơ hồ qua vài phút sẽ có một hoặc vài tên kỵ sĩ bị cản ngã, phí công giã dựa mấy cái rồi triệt để biến mất trong dòng nước lũ màu xanh nâu.

“Giúp bọn hắn hay không đây?” Lôi Mông thấp giọng hỏi.

“Ái tâm lại bắt đầu tràn lan rồi?” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Ta có thương trong người, lực lượng của người còn chưa khôi phục, đành hoãn một chút đi.”

Lôi Mông nhún nhún vai không nói gì, ra ngoài lịch lãm lâu như vậy hẳn dĩ nhiên biết đáng sợ nhất trên thế giới không phải là dã thú, mà là con người. Dã thú chỉ công kích nhân loại khi đói bụng, những nhân tố dẫn phát nhân loại công kích lại có quá nhiều.

Số lượng những gã võ sĩ kia nhanh chóng giảm bớt, đến lúc bọn hắn vọt tới bờ sông chỉ còn lại có mười mấy người. Cả đám mừng rỡ như điên nhảy vào giữa sông, mặc dù nước sông lạnh như băng nhưng lại có thể mang đến cho bọn hắn ấm áp khi giành lại được tính mạng.

“Một lũ ngốc, nếu như bọn hắn lưu lại một ít võ sĩ ngăn cản bầy sói, tuyệt đối không chết nhiều người như thế.” Lôi Mông mỉm cười châm chọc: “Bọn hắn lại đang so sánh ai có tốc độ chạy trốn nhanh hơn. ha ha ha!”

46. Chương 46: Trận Chiến Buồn Cười.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 46: Trận chiến buồn cười.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ai lưu lại căn hậu đây?” Ca Đồn nói: “Người không thể đánh giá bọn họ giống như Dịch Áo.”

“Đúng vậy, Dịch Áo rất dũng cảm.” Lôi Mông cười nói.

“Được rồi, chúng ta cần phải đi.” Dịch Áo lắc đầu vô lực.

Mắt thấy con mồi đuổi bắt nhảy vào dòng sông, bầy sói không hề do dự chút nào, cả đàn lập tức tràn ra giữa sông. Tốc độ xung phong của bầy sói quá nhanh, phía trước mới vừa tiếp xúc nước sông, đám sói hoang nguyên phía sau liền đạp lên thân thể đồng bạn tiến về phía trước, trong nháy mắt đã bơi ra tới giữa sông.

Ca Đồn và Lôi Mông sắc mặt đại biến, Dịch Áo lập tức vung dây cương xua ngựa chạy gấp.

Những gã võ sĩ kia cũng thay đổi sắc mặt, chợt một thanh âm bén nhọn vang lên: “Giết hết bọn chúng!”

Mấy võ sĩ dẫn đầu bò lên bờ sông lập tức rút trường kiếm reo hò lao đến chỗ Ca Đồn và Lôi Mông, rõ ràng là bọn hãn có ý đồ giết người đoạt ngựa.

Trong mắt Lôi Mông hiện lên một tia mỉa mai, hãn vốn định nhắc nhở những gã võ sĩ kia không cần bối rối. Nếu như dàn trận dọc theo bờ sông ngăn trở bầy sói, chúng nó mất đi tốc độ rất khó tạo thành uy hiếp với bọn họ. Mặc dù không biết có thể kiên trì thời gian bao lâu, nhưng vẫn tốt hơn mọi người bị bầy sói xé nát nhiều, không nghĩ tới đối phương lại đánh chủ ý lên trên đầu mình, điều này thật sự mang tính châm chọc.

Ca Đồn, Lôi Mông không có tâm tình dây dưa với đối phương, chậm rãi phát tay điều khiển ngựa kéo giãn khoảng cách với đối phương. Mấy gã võ sĩ vừa lợi ra từ trong nước sông, thân thể bị nước sông lạnh thấu xương làm cho chết lặng mất cảm giác, căn bản đuổi không kịp Ca Đồn và Lôi Mông.

“Đợi một chút.” Lúc này chủ nhân của thanh âm đầy nữ tính kia đã bò lên bờ sông, thấy Ca Đồn và Lôi Mông càng chạy càng xa liền ra sức đuổi theo cao giọng kêu gọi ầm ỉ.

Ca Đồn và Lôi Mông dĩ nhiên không thể ở lại chờ, bọn họ không xuất thủ công kích mấy gã võ sĩ đã là rất nhân từ rồi.

“Ta là Khắc Ly Ti Tử tước của Thánh Đế Tư học viện.” Thanh âm bén nhọn lúc này đã biến thành gào khóc: “Nếu như các người nguyện ý giúp ta, ta sẽ trọng thưởng cho các người. Giúp ta với, ta cho các người hết thảy.”

Khắc Ly Ti Tử tước? Nữ nhân? ? Thánh Đế Tư học viện ? ? ? Ca Đồn và Lôi Mông ngây ngẩn cả người, sau đó ghì chặt đầu ngựa.

Nữ võ sĩ tên là Khắc Ly Ti xông tới trước vài chục bước, thân hình đột nhiên nhảy lên không trung, đôi tay vẽ một vòng lập tức ánh sáng màu trắng nở rộ ngưng tụ thành một làn sóng mãnh liệt cuốn tới chỗ Ca Đồn và Lôi Mông.

Vô số Băng Tinh không ngừng va chạm bên trong làn sóng, Băng Tinh sáng bóng tản ra màu lam nhạt nguy hiểm, trong chớp mắt đã bao phủ phương viên hơn mười thước, áp bách Ca Đồn và Lôi Mông lâm vào tình cảnh không thể lui cũng không thể né.

Băng Tinh Phong Bạo? Đối phương lại là một vị Quang Mang võ sĩ.

Ca Đồn ngơ ngác nhìn Băng Tinh Phong Bạo tới gần, không phải hãn phản ứng chậm, mà là không có biện pháp. Hỏa hệ võ sĩ có lực công kích cường đại nhất, lực phòng ngự lại yếu ớt nhất trong bốn hệ. Huống chi thường thể hãn rất nghiêm trọng, căn bản không có cách nào đối kháng cái loại bí kỹ công kích phạm vi lớn này.

Lôi Mông nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bay lên trời rơi xuống đầu ngựa Ca Đồn, một đoàn ánh sáng màu vàng đột nhiên phình to ra ngưng tụ thành một đạo hư ảnh chừng ba thước che chắn Ca Đồn lại.

“Ầm..” Băng Tinh Phong Bạo đụng mạnh vào Bàn Thạch Thủ Hộ hóa thành vô số vụn băng bay tán loạn, lan tràn ra bốn phương tám hướng. Lôi Mông không ngừng lui về phía sau, con ngựa của Ca Đồn cũng sợ hãi hí dài, liều mạng vung đầu ngựa lui gấp. Về phần con ngựa của Lôi Mông trong nháy mắt đã bị Băng Tinh Phong Bạo phân thành từng mảnh thịt vụn, ngay cả xương cũng nát bấy.

Cùng lúc đó tay phải Ca Đồn chậm rãi nắm thành quyền, một đoàn hỏa diễm màu đỏ xuất hiện ở trước mặt nữ võ sĩ. Uy lực Viêm Bạo rất lớn nhưng tốc độ buông thả bí kỹ quá chậm, lấy thực lực Ca Đồn ít nhất cần tốn hai giây mới có thể thi triển. Bây giờ người bị thương nặng, tốc độ lại càng chậm hơn nữa. Thế nhưng nữ võ sĩ kia đang ở giữa không trung, căn bản không thể nào né tránh Viêm Bạo, lúc này nàng miễn cưỡng thả ra Băng Tinh Phong Bạo đã làm hao tổn nguyên lực quá lớn. Tạm thời không thể sử dụng bí kỹ, chỉ có thể trợ mắt ngó hỏa diễm tràn tới.

“Ta là Khắc Ly Ti.” Tiếng la khóc tuyệt vọng vừa phát ra liền bị thanh âm nổ vang cắt đứt, nữ võ sĩ kia lập tức hóa thành một người lửa kêu la thảm thiết, sau đó cả người nàng hóa thành vô số mảnh vụn rơi lả tả xuống đất.

Ca Đồn lão đảo thân thể đâm đầu từ trên lưng ngựa xuống đất. Dưới cơn nóng giận, hắn đã vận dụng tất cả nguyên lực còn sót lại, hiện tại chống đỡ không nổi nữa, Lôi Mông cảm giác tình hình không ổn lập tức giải phóng Bàn Thạch Thủ Hộ nhẹ nhàng đón đỡ Ca Đồn.

Tất cả võ sĩ vừa bò lên bờ thấy chủ nhân đã bị đánh chết đều ngây người tại chỗ. Ánh mắt bọn hắn trống rỗng mờ mịt, không còn một tia sáng nào trong đó, cộng thêm thân thể bị đông lạnh cứng ngắt thoạt nhìn rất giống người chết.

Một lúc lâu sau, một gã võ sĩ nói một câu khá tối nghĩa: “Các người... chết chắc...”

“Chưa chắc.” Lôi Mông cười cười, hắn chậm rãi đặt Ca Đồn nằm lên mặt đất, sau đó nắm chặt hai đấm lạnh lùng nhìn các võ sĩ đứng đối diện.

Địch Áo cung cấp tin tức không sai, Tác Phỉ Á hàng năm bốn ba khắp Khắc Lý Tư bình nguyên, các võ sĩ dưới tay nàng thường xuyên đụng độ với sói hoang nguyên, dĩ nhiên hiểu rõ tập tính của loài sói hoang nguyên này.

Có thể phủ kín nửa mặt sông là dựa vào tốc độ chạy nước rút, thời điểm càng lúc càng nhiều sói hoang nguyên dừng chân cạnh bờ sông thì thể xông đã bị kìm hãm lại rồi. Mấy trăm con sói hoang nguyên lúc trước liều mạng xông vào giữa sông đang chập vọt quơ chân bơi lội, thân thể lúc chìm lúc nổi, chậm rãi dọc theo dòng sông di chuyển xuống phía dưới.

Gió lạnh thổi xương từ trên mặt sông thổi qua, chứng minh trận chiến đấu mới vừa rồi là hoang đường và buồn cười cỡ nào, cần gì phải khổ như thế chứ?

“Các người chết chắc rồi.” Mấy tên võ sĩ lại cảnh cáo lẫn nữa: “Thánh Đế Tư thành sẽ không bỏ qua cho các người.”

Địch Áo đã gấp lăm rồi, hắn nhảy xuống xe ngựa vọt tới bên cạnh Ca Đồn, cúi người dò xét Ca Đồn hô hấp, tiếp theo mới ôm Ca Đồn đặt vào trong xe.

“Thánh Đế Tư thành? Con bà nó chứ, người cho rằng lão tử đặt Thánh Đế Tư thành vào trong mắt?” Lôi Mông nhe răng mỉm cười sáng chói, sau đó chậm rãi đi thẳng về phía trước.

“Một gã Quang Mang võ sĩ lại có khẩu khí lớn như vậy?” Tên võ sĩ kia cười lạnh nói: “Muốn giết chúng ta diệt khẩu? Đừng có nằm mộng.” Vừa nói xong hắn đột nhiên xoay người nhảy vào giữa sông, men theo dòng chảy bơi xuống phía dưới hạ lưu.

Các võ sĩ còn lại cũng vội vàng nhảy xuống sông, trước có kẻ địch tràn đầy oán thù, sau có bầy sói hoang dã, dòng sông chính là sinh lộ duy nhất của bọn hắn.

“Lôi Mông, người chiếu cố Ca Đồn, bọn hắn giao cho ta.” Địch Áo tung người nhảy lên ngựa, không nhanh không chậm chạy dọc theo bờ sông.

Địch Áo biết Lôi Mông nhìn như tục tũn nhưng tâm cảnh yếu kém thường hay mềm lòng, còn không bằng Ca Đồn. Hắn lo lắng Lôi Mông bỏ qua những võ sĩ kia, loại chuyện diệt cỏ tận gốc này đích thân hắn đi làm mới có khả năng chu toàn được.

Đối với Địch Áo chỉ cần có thể bảo đảm ưu thế thể lực, địch nhân sẽ không tồn tại sinh lộ nào cả. Hắn hơn người thường ở tính kiên nhẫn, cho dù những tên võ sĩ kia có thể ở trong dòng sông mấy ngày mấy đêm, hắn cũng sẽ không nóng nảy chờ đợi mấy ngày mấy đêm.

Lúc này bầy sói ở bờ sông bên kia cũng bắt đầu di động, chậm rãi đuổi theo sát nút, tựa hồ bọn chúng định so sánh với Dịch Áo đức tính bền bỉ.

Khi Ca Đồn từ trong hôn mê tỉnh dậy thì sắc trời đã tối đen, hắc khố khăn chuyển động đầu nhìn bốn phía, từ cổ họng truyền đến cảm giác khô khan tê liệt làm cho hắc khố khăn không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ.

Ngã Lệ đang làm bữa ăn tối nghe vậy liền vội vàng lau tay sạch sẽ, bước nhanh tới buồng xe, dùng thanh âm vui mừng kêu lên: “Ca Đồn đại nhân tỉnh.”

“Ừ.” Ca Đồn khẽ gật đầu, miệng hắc khố khăn thật sự khó chịu, nhưng tính cách cô lập độc hành lại để cho hắc khố khăn mở miệng cầu xin giúp đỡ. Ca Đồn vươn tay ra cố gắng lật người đổi tư thế dễ chịu hơn.

Ngã Lệ cũng biết chiếu cố người bệnh, nghe thanh âm Ca Đồn khàn khàn lập tức hiểu Ca Đồn đang muốn thứ gì, nàng nhanh tay cầm lấy túi nước, đỡ đầu Ca Đồn đặt lên đùi mình. Sau đó chậm rãi đút túi nước vào miệng Ca Đồn.

Ca Đồn hé miệng uống liên tiếp vài ngụm, dòng nước mát mẻ thấm vào trong cơ thể giúp cho hắc khố khăn thoải mái hơn rất nhiều. Ca Đồn thở ra một hơi thoải mái, sau đó dời đầu từ trên đùi Ngã Lệ xuống. Lôi Mông chỉ trích hoa tâm của hắc khố khăn phải là bịa đặt, trên phương diện nam nữ vui vẻ, Ca Đồn có kinh nghiệm rất phong phú. ngay cả Lôi Mông cũng có thể nhìn ra Ngã Lệ có thái độ mập mờ đối với Dịch Áo, hắc khố khăn làm sao không nhận ra chứ? Vì thế hắc khố khăn không muốn phát sinh hiểu lầm.

“Bọn họ đâu?” Ca Đồn nhẹ giọng hỏi.

47. Chương 47: Tai Tinh.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 47: Tai tinh.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Bọn họ...” Ngã Lệ vừa muốn nói thì phía ngoài đã truyền đến tiếng gọi: “Ca Đồn tỉnh rồi hả?” Tiếp theo một thân ảnh xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt vui mừng ngó chừng Ca Đồn, thì ra là Lôi Mông.

Không biết tại sao ánh mắt Lôi Mông có chút quái dị, ngó chừng chăm chú vào người Ca Đồn mãi không tha, đảo mắt mười mấy giây trôi qua Ca Đồn không khỏi sinh ra cảm giác lạnh sống lưng, quát lên: “Người nhìn cái gì?”

“Ta đột nhiên phát hiện một sự thật.” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Chuyện gì?” Ca Đồn mới vừa hỏi một câu đã lộ ra thần sắc ảo não, vốn hắc khố khăn không nên hỏi, mỗi lần Lôi Mông ‘phát bệnh’ sẽ không phun ra lời gì hữu ích.

“Ca Đồn, chúng ta biết nhau lâu như vậy, ít nhất người cũng có một phần ba thời gian nằm ở trên giường dưỡng thương. Lần trước, lần gần đây, lúc này, nhiều lắm...” Lôi Mông dừng một chút nghĩ ngợi gì đó, nói: “Ta nói. Người có phải là tai tinh hay không?”

(tai tinh: sao quả tạ, sao tai vạ)

“Người mới là tai tinh đó.” Ca Đồn giận dữ, hắc khố khăn luôn luôn văn nhả thế mà cũng phải văng tục.

“Cho dù ta là tai tinh, ta sẽ là tai tinh vui vẻ.” Lôi Mông hỏi ngược lại: “Còn người?”

Ca Đồn tức cười không biết nên nói gì, quen nhau lâu như vậy, Lôi Mông chưa từng bị thương nặng. Tựa hồ trong cõi tối tăm nào đó thật sự lưu ý bảo hộ hắc khố khăn, rồi xem xét lại bản thân, thương tổn nặng nề hình như chưa từng gián đoạn thì phải?

Lôi Mông không có bỏ qua cho Ca Đồn, tiếp tục đếm đầu ngón tay tính toán: “Cộng thêm thời gian người và nữ nhân cùng nhau nằm trên giường, còn có lúc đi ngủ. Ai da aa.a aa.a, Ca Đồn, cả đời này của người cơ hồ đều trôi qua ở trên giường nha!”

Ngã Lệ ở một bên mắc cỡ đỏ bừng cả mặt chân tay luống cuống, nhưng thân thể Lôi Mông to lớn chặn ngay cửa xe, nàng muốn trốn cũng trốn không thoát.

“Người hâm mộ ta?” Ca Đồn nói một cách bất lực, sau đó phải nói lảng sang chuyện khác: “Địch Áo đâu?”

“Người xem lại bộ dáng của mình đi, có gì đáng giá để người khác hâm mộ?” Lôi Mông bĩu môi nói, sau đó quay đầu nhìn quanh: “Hắn đuổi theo đám người kia rồi, ta cố ý thả chậm tốc độ, tính toán thời gian hắn là sắp trở về rồi.”

“Đỡ ta ra ngoài.” Ca Đồn nói.

“Ca Đồn đại nhân, ngài bây giờ cần phải nghỉ ngơi.” Ngã Lệ vội vàng nói.

“Không có chuyện gì, mạng tên này cứng vô cùng, mấy ngày nữa sẽ không thành vấn đề.” Lôi Mông cười quái dị, nói xong hắn không để ý Ngã Lệ ngăn trở, lập tức lôi Ca Đồn đi ra.

Lôi Mông mới vừa dìu Ca Đồn xuống xe đã thấy từ nơi xa xuất hiện một điểm đen nho nhỏ, thời gian không lâu sau Địch Áo phóng ngựa chạy đến, khi tới vùng phụ cận hắn tung mình nhảy xuống ngựa, nói với Ca Đồn: “Ca Đồn, người không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, chỉ bị hao tổn quá lớn.” Ca Đồn nói.

“Địch Áo, đám người kia thế nào rồi?” Lôi Mông hỏi.

“Mười bảy tên, không thiếu một người.” Địch Áo thản nhiên nói.

Những võ sĩ kia cố gắng theo dòng sông chạy trốn, thấy Địch Áo theo sát không nghỉ lại phân ra hai nhóm, một phần bơi xuống hạ lưu, một phần bơi ngược lên thượng lưu, nhưng hết thảy chỉ là phí công.

Nhân lực Địch Áo trải qua huấn luyện đặc thù, hắn chỉ cần quét mắt một vòng là biết bên trong có bao nhiêu người. Khi mấy gã võ sĩ phân ra chạy trốn, hắn lập tức cho ra lựa chọn chính xác, đầu tiên là đuổi theo nhóm xuôi dòng hạ lưu. Nếu tính toán đơn giản thì thời gian bơi xuống một trăm thước chỉ bằng bơi lên ba bốn chục thước. Hơn nữa, khi bơi lên thể lực sẽ hao tổn nhiều hơn. Đến khi bọn hắn không nhìn thấy Địch Áo, cho rằng mình đã an toàn mới chật vật tránh bò lên bờ, lúc đó bọn hắn đã cạn kiệt sức lực rồi. Bọn hắn muốn trốn cũng trốn không được bao xa, ở trong vùng hoang dã mệnh mông vô bờ hoàn toàn không có địa phương ẩn thân, hiện tại đang là ban ngày nên Địch Áo dễ dàng tìm ra tung tích bọn hắn.

Tổng cộng có mười bảy tên võ sĩ, Địch Áo dĩ nhiên phải xác nhận tự tay đoạt đi mười bảy tính mạng, bao gồm tên chạy trốn trên vùng hoang dã, còn có hai tên trốn trong nước dùng ống cỏ lau hít thở cũng bị Địch Áo giết chết, nếu như đổi thành Lôi Mông có lẽ sẽ bỏ sót rồi.

“Địch Áo, có trách ta không?” Ca Đồn nhẹ giọng nói.

“Trách người chuyện gì?” Địch Áo sững sốt hỏi lại.

“Nhìn bộ dáng thì nữ tử tên Khắc Ly Ti kia hình như không đơn giản, còn trẻ như vậy đã là Tử tước. Hắn là có bối cảnh rất mạnh.” Ca Đồn chậm rãi nói: “Ta không nên giết nàng.”

“Cho dù người không giết, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.” Lôi Mông giành trước hô lên: “Bối cảnh là thứ gì chứ?”

“Giết thì giết thôi.” Địch Áo mỉm cười nói.

“Thế nhưng bọn họ từ Thánh Đế Tư thành đi ra, chúng ta có nên thay đổi mục tiêu hay không?” Ca Đồn nói.

“Ban đầu ta giữ lại mấy tên còn sống, hỏi ra được vài tin tức.” Địch Áo vừa nói vừa ngồi xuống cạnh đồng lửa.

“À? Tin tức gì?” Lôi Mông đỡ Ca Đồn ngồi xuống, mặc dù chung quanh không có một bóng người, nhìn tình huống hẳn là Dịch Áo đã giết chết sạch sẽ rồi. Nhưng trên đời không có bức tường nào mà gió không chui lọt, nếu như thực lực đối phương đủ cường đại điều tra đến vị trí Liệt Phong hạp cốc, Đồi Thấp trắn, lại điều tra đến đám cướp Phật Lang Duy, vẫn có thể khóa được bọn họ. Cho nên bọn họ phải làm cho rõ ràng sắp sửa gặp cái loại uy hiếp gì.

“Khắc Ly Ti đúng là học viên của Thánh Đế Tư học viện, hình như là do đánh nhau với đồng học khác, lại làm nhục đạo sư mới bị học viện xử phạt. Sau đó tức giận mang theo nhóm hộ vệ trốn đi, cuối cùng gặp phải chúng ta.” Dịch Áo nói.

“Những tên kia là hộ vệ?” Lôi Mông kêu lên.

“Hộ vệ có năng lực, có kiến thức sẽ không dễ mặc tiểu thư tùy ý gây chuyện, những tên a dua ăn theo phần lớn là ngu ngốc.” Dịch Áo cười nói: “Có một võ sĩ nói cho ta biết, Khắc Ly Ti có hai người thủ hộ đều là Cực Hạn võ sĩ, vì muốn thành công chạy ra khỏi Thánh Đế Tư thành, Khắc Ly Ti phải giấu diếm bọn hắn. Lúc ra khỏi thành bị binh lính ngăn cản, bọn hắn phải lưu lại đối kháng và bị đội tuần tra đả thương.”

“Nói như thế, hẳn là vận mệnh an bài.” Ca Đồn than thở: “Nếu như người thủ hộ vẫn theo bên cạnh nàng, chúng ta đã sớm bị giết chết.”

“Nói nhảm.” Lôi Mông kêu lên: “Nếu có Cực Hạn võ sĩ, bọn họ căn bản không e ngại bảy sói, cũng sẽ không phát sinh xung đột với chúng ta.”

“Đúng là vận mệnh an bài.” Dịch Áo gật đầu cười: “Có biết tại sao bảy sói đuổi sát bọn họ không tha không?”

“Tại sao?” Lôi Mông tò mò hỏi.

“Bọn họ trong lúc vô tình xông vào sào huyệt bảy sói bắt được mấy sói con màu bạc. Khắc Ly Ti rất thích mấy đầu sói con này, kiên trì muốn mang về nuôi.” Dịch Áo nói: “Lúc ấy có võ sĩ khuyến cáo nàng sẽ có thể dẫn tới bảy sói trả thù không chết không thôi, nhưng Khắc Ly Ti cương quyết giữ ý mình.”

“Trước kia nàng bị dạy hư rồi.” Ca Đồn thần nhiên nói: “Căn bản không biết thế giới bên ngoài hung hiểm.”

“Ôi ,những vị Đại tiểu thư quý tộc cao sang và ngu dốt.” Dịch Áo không hề che dấu ý khinh miệt của mình: “Các nàng...”

“Này này.” Lôi Mông đột nhiên la lên: “Không phải tất cả tiểu thư quý tộc đều là người xấu.”

Dịch Áo kinh ngạc, Lôi Mông phản ứng quá mức kịch liệt. Hơn nữa, hắn còn chưa nói gì kia mà, ví dụ hư hỏng có không ít, nhưng là ví dụ tốt cũng không thiếu. Ví như Tác Phỉ Á, hẳn dĩ nhiên sẽ không vì một con sâu mà ném cả nồi canh.

Ánh mắt Ca Đồn lóe sáng, khóe miệng vểnh lên nụ cười. Hắn và Lôi Mông là bằng hữu nhưng cũng không rõ ràng lắm gia thế Lôi Mông, thế nhưng Lôi Mông lúc này phản ứng đã đủ chứng minh rất nhiều điều.

“Thật ra lúc mới bắt đầu Khắc Ly Ti có thể dẫn dắt nhóm hộ vệ liều chết tác chiến với bảy sói, kết quả sẽ không bất như hiện tại.” Dịch Áo thay đổi đề tài, Ca Đồn có thể nhìn ra được, hắn cũng có thể nhìn ra. Gia thế Lôi Mông hẳn là rất tốt, có lẽ tỷ muội trong nhà rất nhiều, cho nên Lôi Mông mới phản ứng mạnh như thế: “Nhưng nhóm Quang Mang võ sĩ lại dẫn đầu chạy trốn, thi chạy đua với sói hoang nguyên sao? Đúng là quá ngu rồi.”

“Hình như Thánh Đế Tư học viện không đẹp giống như tưởng tượng.” Ca Đồn lẩm bẩm, không thể phủ nhận rằng một con cá thối đôi khi có thể làm hư cả nồi nước. Nhân loại lấy tự cư làm chính, loài vật phân bảy phân đàn, Khắc Ly Ti cật mạnh như thế lại không dám đối kháng bảy sói, nhưng dám động thủ giết người. Hình như trong lý trí nàng nhận định là mọi người ở trước mặt nàng sẽ phải biết điều nhận lấy cái chết, không một ai dám phản kháng. Hành vi hung tàn này sẽ khiến người cảm hận, từ đó suy ra những người khác ở trong Thánh Đế Tư học viện có tốt hơn không đây?

“Người kia, người kia... Rốt cục đã nói thật.” Lôi Mông la lên: “Còn không thừa nhận hả? Người đang hướng về những nữ tử của Thánh Đế Tư học viện.”

“Vậy thì thế nào?” Ca Đồn thản nhiên nói.

“Còn thế nào nữa? Người không sợ mang đến cho chúng ta phiền toái sao?” Thanh âm Lôi Mông càng ngày càng nhỏ, trước đây mấy giờ bọn họ đích thân giết chết một học viên rất có bối cảnh của Thánh Đế Tư học viện. Việc này thường sẽ có ý nghĩa nghiêm trọng hơn cả trêu chọc, lúc đó còn không sợ, bây giờ lại sợ cái gì?

Thật ra không phải Lôi Mông sợ, trong lòng mỗi người đều có một cán cân tiểu lý, cái cân nghiêng hướng nào sẽ ảnh hưởng đến lựa chọn của người đó. Khắc Ly Ti hạ hạ độc thủ trước, cho nên hắn động thủ phản công là hợp tình hợp lý, nói trắng ra là hắn chỉ sợ đuối lý.

“Tốt rồi, ăn cơm.” Ngã Lệ hô lên phá vỡ không gian trầm tĩnh.

48. Chương 48: Bộ Lạc Thần Bí.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 48: Bộ lạc thần bí.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Kể từ khi gặp gỡ với nữ học viên Thánh Đế Tư học viện, đoạn đường sau này bọn họ không đụng phải người nào nữa. Thời gian trôi nhanh, bọn họ đã bình thần chạy đi hơn mười ngày mới ra khỏi khu vực Khắc Lý Tư bình nguyên. Địa thế phía trước từ từ gồ ghề lồi lõm khó đi, từ rất xa bọn họ đã có thể nhìn thấy từng dãy núi non chập chùng.

Một buổi sáng sớm, Ca Đồn bị trận thanh âm lạ làm cho thức tỉnh, ngồi dậy lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Lôi Mông cũng tỉnh dậy, vừa xoa xoa hai mắt vừa thấp giọng nói: “Ta nói này, Ca Đồn, hay là chúng ta trực tiếp xuyên qua luôn, nhanh chân chạy đến Thánh Đế Tư thành. Ngày ngày sinh sống kiểu này lão tử chịu đủ rồi.” Nhằm tránh khỏi đụng đầu với những thuộc hạ nữ Tử tước ra ngoài tìm kiếm sinh ra hoài nghi không cần thiết. Bọn họ cố ý chạy một vòng tròn lớn, nếu không bây giờ đã sớm đến Thánh Đế Tư thành rồi.

“Hừ, người nghe kìa.” Ca Đồn thấp giọng nói.

Lôi Mông lắng tai nghe chốc lát, vội vàng kéo màn xe lên nhìn ra ngoài, sau đó bất chợt trợn mắt kinh ngạc.

Ở địa phương cách đó vài trăm thước đang có từng làn gió ngưng tụ thành lốc xoáy vùn vù, chậm rãi xoay tròn vây quanh một điểm đen nhỏ. Làn gió xoay tròn đều đặn nhưng có tiếng sấm nổ từ bên trong mơ hồ truyền ra, vô số đá vụn, cành lá trôi nổi lơ lửng ở giữa không trung, toàn bộ cây cỏ bị nghiền ép nằm bẹp xuống mặt đất, làm như lốc xoáy trên bầu trời nước có sức nặng không thể tưởng tượng nổi vậy.

“Một gã Thiên Phú võ sĩ làm sao có thể thả ra nguyên lực tràn cường đại như vậy?” Lôi Mông lẩm bẩm.

“Không nên quấy rầy hắn.” Ca Đồn thấp giọng nói: “Thoạt nhìn Dịch Áo có gặp gỡ kỳ diệu của riêng hắn.”

“Ca Đồn, đến lúc hắn trở thành Quang Mang võ sĩ, ta đoán rằng chúng ta không phải là đối thủ của hắn.” Lôi Mông lắc đầu than thở. Đoạn đường này hắn đã đi qua nên rất rõ ràng chênh lệch giữa Quang Mang võ sĩ và Thiên Phú võ sĩ to lớn đến mức nào. Giai đoạn Dịch Áo là Thiên Phú võ sĩ đã có thể thả ra nguyên lực tràn cường đại như thế, đến khi Dịch Áo trở thành Quang Mang võ sĩ, cường độ nguyên lực tràn tất nhiên sẽ tăng mạnh hơn nữa. Như vậy sẽ có ý nghĩa Dịch Áo thi triển bí kỹ có uy lực vượt xa cường giả cùng giai.

“Không nhất định.” Ca Đồn nói: “Có lẽ đến lúc đó chúng ta đã trở thành Cực Hạn võ sĩ.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông cười khỏ nói: “Mới qua hơn mười ngày Dịch Áo đã đột phá lần thứ hai, hẳn bây giờ là Thiên Phú võ sĩ cấp sáu, đúng không? Dựa theo tốc độ này mà tính, qua chừng một tháng hẳn sẽ có thể trở thành Quang Mang võ sĩ. Người có khả năng đột phá liên tục ba cấp trong thời gian ngắn như vậy không?”

Ca Đồn trầm mặc chốc lát, chậm rãi nằm xuống tấm nệm, lạnh lùng nói: “Ngủ.”

“Thế nào? Bị đả kích rồi hả?” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Người không nói lời nào, không ai bảo là người câm.” Ca Đồn nhắm hai mắt lại.

Qua một canh giờ, Dịch Áo mới có khả năng thức tỉnh từ trạng thái nhập định. Căn Luân và Chân Tri Luân của hắn đã biến thành màu xanh da trời tinh khiết, mỗi một lần hô hấp hắn có thể cảm giác được nguyên lực từ bốn phương tám hướng tụ tập lại quanh mình. Cảm giác phấn chấn này thật mà dùng lời nói để hình dung, tựa hồ trong thân thể hắn ẩn chứa lực lượng vô cùng vô hạn, hắn muốn ngửa mặt lên trời hét to nhằm phát tiết kích động ẩn sâu trong lồng ngực.

Dịch Áo điều chỉnh lại vài nhịp hô hấp rồi chậm rãi quay về xe ngựa. Hình như quan điểm Ngõa Tây Lý không thích hợp với bản thân hắn, cấp bậc càng cao càng khó tăng cường, nhưng hắn lại không có cảm giác giới hạn, chẳng qua là thời gian hao tổn sẽ nhiều hơn trước kia mà thôi.

“Dịch Áo, chúc mừng người!” Nghe tiếng bước chân Dịch Áo, Lôi Mông từ trong xe ló đầu ra nói.

Dịch Áo cười cười, trong nhận thức của hắn thăng cấp ở giai đoạn Thiên Phú võ sĩ không có gì đáng để chúc mừng.

Ca Đồn, Ngã Lệ còn có An Kỳ Nhi trước sau từ trong xe chui ra, lúc này tất cả mọi người đều đã tỉnh dậy nhưng vì không muốn ảnh hưởng đến Dịch Áo mới ẩn núp ở trong xe.

Ăn bữa sáng qua loa no cái bụng, mọi người lại bận rộn lên đường. Lần này bọn họ thay đổi phương hướng, ngay cả Lôi Mông vốn cẩn thận nhất cũng nhận không nổi nữa rồi, lên tiếng yêu cầu không đi đường vòng mà trực tiếp nhắm thẳng tới Thánh Đế Tư thành. Những người khác tự nhiên giờ hai tay tán thành.

Đảo mắt đã đến trưa, khi mọi người tìm kiếm địa phương nghỉ ngơi, Ca Đồn bỗng nhiên ồ lên một tiếng: “Đó là cái gì?”

Dịch Áo theo ánh mắt Ca Đồn nhìn tới phát hiện nơi xa có một cây cột đá đứng sừng sững trên mặt đất, ở trong cánh đồng bát ngát lộ vẻ cô quạnh đến kỳ lạ. Mấy người đi tới gần mới phát hiện phía trên cột đá có treo một thân người gầy teo, nhìn tình hình hẳn là đã chết một đoạn thời gian rất dài, phần lớn da thịt đã rửa nát lộ ra bộ xương trắng hếu. Nhưng từ những bộ vị trọng yếu vẫn có thể nhìn ra được cỗ thi thể này vẫn còn là con nít, nhiều nhất khoảng chừng mười tuổi.

Mấy người Dịch Áo nhú mày trầm tư, đối xử với một đứa bé có cần phải tàn nhẫn như thế không?

“Tại sao?” Ngã Lệ cảm giác được xe ngựa ngừng lại từ trong xe thò đầu ra, ngay sau đó liền bị thảm cảnh trước mắt dọa cho sợ hết hồn, vội vàng túm lấy An Kỳ Nhi đang định chui ra bên ngoài, dùng tay che mắt An Kỳ Nhi lại, nói: “Bảo bối, đừng nhìn.”

“Đi thôi, chỉ là một người chết mà thôi, chẳng có gì đẹp mắt cả.” Ca Đồn quan sát sắc trời, không nhìn được lắm bầm vài câu.

Lôi Mông liếc sang Ca Đồn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không thể nói ra miệng, thái độ hắn trầm mặc khác thường. Cho đến lúc rời khỏi nơi đó thật xa, hắn vẫn giữ bộ dạng suy nghĩ như cũ.

Lôi Mông không nói lời nào, đội ngũ nhất thời vô cùng tĩnh lặng. Trong lúc nhất thời ngay cả Dịch Áo cũng không thể thích ứng, hắn cảm thấy thế giới đột ngột an tĩnh đến kỳ lạ, cực kỳ thoải mái, bầu trời hình như xanh hơn rất nhiều. Dĩ nhiên, kẻ nào chưa từng chịu đựng Lôi Mông oanh tạc ngôn ngữ thì không thể nhận thức được tư vị này.

“Đang nghĩ gì thế?” Ca Đồn cũng phát hiện dị thường.

“Không có, ta có cái gì để nhớ chứ.” Lôi Mông cười cười, nhưng Dịch Áo và Ca Đồn có thể nhìn ra hắn chỉ cười miễn cưỡng.

“Không muốn nói thì thôi.” Ca Đồn nhún vai, không tiếp tục truy vấn, có lẽ nguyên nhân chính là Ca Đồn không muốn phá vỡ sự yên lặng hiếm có này.

Nhưng đi tới chưa được một dặm, mấy người lại phát hiện phía trước xuất hiện một cột đá.

“Phía trên kia không phải cũng có một cỗ thi thể chứ?” Dịch Áo cảm thấy tình hình bắt đầu quỷ dị, có rất nhiều phương thức giết người nhưng cái loại trói người trên cột phơi thây nơi hoang dã này, trong ấn tượng của Dịch Áo chỉ có những bộ lạc ở trong rừng rú, sa mạc chưa được khai hóa mới có khả năng làm được.

“Ta hi vọng không có.” Lôi Mông thở dài.

Dịch Áo và Ca Đồn liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy giọng nói Lôi Mông có điểm kỳ quái.

Chốc lát sau mấy người đi đến gần cột đá, phía trên rõ ràng buộc chặt một cỗ thi thể, tử trạng giống y như lúc trước, chẳng qua là trình độ rửa nát không có nghiêm trọng như thế. Hơn nữa, cỗ thi thể này có độ tuổi không lớn lắm.

Dịch Áo chợt phát hiện một chi tiết, đó là phía trên cột đá trải rộng có rất nhiều dấu vết, đường lần này vô tình phù hợp với khóa sắt dùng để trói thi thể, xem ra trước khi chết người này nhất định từng giãy dụa rất kịch liệt.

“Người biết đây là chuyện gì phải không?” Ca Đồn bỗng nhiên nhìn về phía Lôi Mông.

“Ta chỉ nghe nói qua vài câu mơ hồ.” Lôi Mông cười khổ nói: “Lúc này chưa nói là sợ các người không tin, huống chi ngay cả bản thân ta cũng không thể xác định.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Ca Đồn hỏi tới.

“Khi còn bé ta có nghe một vị trưởng bối nhắc tới loại chuyện này, vùng phụ cận Vĩnh Đồng băng xuyên có một bộ tộc kỳ quái. Bất luận nam nữ già trẻ, mỗi người đều là chiến sĩ thực lực không yếu, cho dù kém cỏi nhất trong đó cũng là Giác Tỉnh Giả.” Lôi Mông vừa cau mày nhớ lại vừa chậm rãi nói.

“Không thể nào!” Ca Đồn cắt đứt lời Lôi Mông. Mặc dù số lượng Giác Tỉnh Giả rất nhiều, nhưng có một điều kiện tiên quyết là phải thức tỉnh nguyên lực và đạt được thuộc tính riêng biệt, không thể nào người người đều có thể đạt tới yêu cầu.

“Ta còn chưa nói hết.” Lôi Mông bất mãn trợn mắt nhìn sang Ca Đồn: “Ta nói là..., ở trong bộ tộc này, thực lực tất cả người sống kém cỏi nhất cũng là Giác Tỉnh Giả.”

“Đây là ý gì?” Dịch Áo mơ hồ hiểu được hàm nghĩa khác trong lời nói của Lôi Mông: “Ý người là...”

“Kẻ nào không thể trở thành Giác Tỉnh Giả đều phải chết, thí dụ như đứa bé này.” Lôi Mông chỉ chỉ thi thể trên cây cột: “Mọi hài tử trong bộ tộc khi tới mười tuổi sẽ tiếp nhận thí luyện giác tỉnh, kết quả thí luyện sẽ quyết định bọn hắn có quyền tiếp tục sống sót hay không. Các người không có phát hiện mấy sợi xích kia buộc tương đối lỏng hay sao?”

“Bọn họ dùng biện pháp này để cưỡng chế kích thích tiềm năng nguyên lực?” Trên mặt Ca Đồn hiện ra mấy phần tức giận: “Nếu như đứng gần ngưỡng cửa sống chết vẫn không thể đột phá, không có cách nào trở thành Giác Tỉnh Giả, vậy thì những hài tử này sẽ bị tươi sống chết đói?”

“Nói cho chính xác..., là chết rét.” Sắc mặt Lôi Mông còn khó coi hơn cả Ca Đồn: “Ta đã nói rồi, bọn họ sinh sống tương đối gần Vĩnh Đồng băng xuyên.”

Ca Đồn ngây ngốc, ngay sau đó hắn phát hiện một điểm không hợp lý: “Dựa theo người thuyết pháp, ở nơi này vốn không nên xuất hiện loại chuyện thể này.”

49. Chương 49: Dã Nhân.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 49: Dã nhân.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ai biết được.” Lôi Mông thở dài: “Người còn có cách nào giải thích tốt hơn không? Ta cũng không hi vọng đụng phải mấy tên mất nhân tính kia đâu, nghe nói bọn họ có tính công kích rất mạnh với những người xa lạ.”

“Chúng ta lại đi đường vòng hả?” Không biết tại sao Dịch Áo có cảm giác rất xấu.

“Nơi này cách Thánh Đế Tư thành chỉ có mấy ngày lộ trình, bộ lạc kia không thể nào xâm nhập vào sâu trong phạm vi thế lực Thánh Đế Tư thành mà?” Ca Đồn chần chờ gợi ý.

“Mặc dù Thánh Đế Tư thành không tính là thế lực nhất lưu trên đại lục, nhưng cũng xem như đủ cường đại. Nếu bộ lạc kia di chuyển đại quy mô tới đây nhất định sẽ dẫn phát chiến tranh.” Lôi Mông nói.

“Được rồi.” Dịch Áo gật đầu bất đắc dĩ.

Đoàn người tiếp tục lên đường, may mà không thấy cột đá tương tự như thế nữa, dần dần mọi người vứt chuyện này ra sau ót. Càng đi về phía trước cảm giác càng thêm rõ ràng, không khí ngày càng ẩm ướt, thực vật trên mặt đất cũng nhiều hơn. So sánh với Khắc Lý Tư bình nguyên hoang vu, nơi này thoạt chùng có sinh khí hơn. Việc này khác hẳn với nhận thức của Dịch Áo, càng đi về phía bắc thời tiết càng khô ráo, khung cảnh càng hoang vu hơn mới đúng.

Tất cả mọi người đã quên hết bộ lạc thần bí kia, đoạn đường sau này không khí ngày càng lạnh lẽo, Lôi Mông lại bắt đầu mở mồm kiếm chuyện. Dĩ nhiên đối thủ chủ yếu của hắn là Ca Đồn, thói quen trong thời gian dài không phải nói dối là có thể dối. Nhờ có hai người vĩnh viễn cãi nhau, trên đường đi thật sự không một ai cảm thấy tịch mịch, Dịch Áo ở một bên lắng nghe cười híp cả mắt, thỉnh thoảng nói đùa mấy câu với An Kỳ Nhi ở trong xe. Thời gian trôi qua thật nhanh, sắc trời từ từ đen lại, màn đêm buông xuống.

Đêm đã khuya mọi người trước sau tiến vào mộng đẹp, từng đợt tiếng ngáy nho nhỏ từ trong xe truyền ra. Dịch Áo ngồi một mình bên cạnh đồng lửa, yên lặng cảm thụ nguyên lực lưu động trong không khí.

Dịch Áo chưa từng khát vọng lực lượng mạnh như bây giờ, bởi vì hắn rõ ràng cảm nhận được lực sát thương của bí kỹ. Ca Đồn có Viêm Bạo, Lôi Mông có Bàn Thạch Thủ Hộ, ngay cả nữ tử Khắc Lý Ti kia cũng có Băng Sương Phong Bạo, không cái nào mà không biểu hiện Quang Mang võ sĩ cường đại.

Dịch Áo chỉ có ưu thế duy nhất là tốc độ, nhưng tốc độ nhanh đến cỡ nào khi chiến đấu cũng không thể tạo ra tác dụng lớn. Đúng như lời Ngõa Tây Lý nói, một khi chênh lệch lực lượng quá xa, hết thảy kỹ xảo sẽ mất đi ý nghĩa.

Thật ra tốc độ lên cấp của Dịch Áo đã đứng đầu với tuyệt đại đa số người trên đại lục rồi. Ít nhất đến hiện tại vẫn không có bất kỳ gã Thiên Phú võ sĩ nào đủ sức tạo thành uy hiếp cho Dịch Áo.

Nhưng bất kể nói thế nào, dục vọng chính là động lực thôi thúc nhân loại đi tới, binh sĩ không muốn làm nguyên soái không phải là binh sĩ tốt. Nếu như Dịch Áo chỉ vì một chút thành quả trước mắt mà đắc chí, sợ rằng tiền đồ của hắn chỉ tới đây mà thôi.

Quá trình tiến giai không chỉ cần thiên phú, còn phải có đại lượng nguyên lực, quá trình hấp thu nguyên lực không thể mưu lợi, chỉ có thể dựa vào chính bản thân từ từ tích lũy. Mảnh vỡ tinh thần có tác dụng thúc đẩy quá trình tích lũy nhanh hơn một chút, chỉ một chút thôi. Nhưng điểm nhỏ này có thể khiến cho các cường giả trên đại lục thêm nhỏ dãi rồi. Dù sao trước khi đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết, tính mạng con người luôn có giới hạn, cho dù là Thánh Vũ Sĩ cũng không ngoại lệ.

Có một vài chi tiết mang ý nghĩa đặc thù, Ngõa Tây Lý từng nói với hắn, ở giai đoạn Thiên Phú võ sĩ và Quang Mang võ sĩ, tốt nhất không nên lợi dụng mảnh vỡ tinh thần để cao lực lượng của mình. Lời nói này không chỉ mang hàm nghĩa ‘người mang ngọc thì có tội’ dẫn phát nguy hiểm không đáng có. Quang Mang võ sĩ chính là giai đoạn nguyên lực bắt đầu trưởng thành, một khi vận dụng mảnh vỡ tinh thần gia tăng lực lượng trên diện rộng sẽ gặp phải hậu quả được không bằng mất. Giai đoạn sơ cấp dĩ nhiên sẽ tiến nhanh, nhưng càng về sau lại càng khó khăn, nhất là đến cảnh giới Võ Tôn cơ hồ nửa bước khó đi.

Bối cảnh Ca Đồn và Lôi Mông cũng không đơn giản, nếu muốn mảnh vỡ tinh thần chắc chắn không có gì khó khăn, nhưng tại sao bọn họ kiên quyết dùng lực lượng của mình đi lịch lãm?

Chỉ có hai chữ - Lý Tưởng.

Trong nhà Ca Đồn và Lôi Mông hẳn là có cường giả ngang cấp Ngõa Tây Lý, từng báo cho bọn họ những điểm trọng yếu như thế. Nếu như mục tiêu cả đời chỉ là trở thành Cực Hạn vô sĩ, vậy thì không cần thiết cố kỵ gì hết. Nếu như bọn họ muốn trở thành Vô Tôn, thậm chí Thánh Vũ Sĩ, vậy thì phải vượt qua dục vọng của chính mình, tạo lập một trụ cột vững chắc cho tương lai sau này.

Vì thế Ca Đồn và Lôi Mông mới chạy đến một địa phương xa lạ, hoàn toàn tự mình cố gắng phấn đấu, nhất là Ca Đồn, lần lượt đầu khổ chiến đấu bên bờ sinh tử cũng chỉ vì rèn luyện ý chí. Dĩ nhiên, cách làm của hắn có chút thái quá.

Địch Áo trầm tư hồi lâu, đang định đứng lên tuần tra bắt chợt phát hiện từ nơi xa có một bóng đen chợt lóe rồi biến mất, tốc độ nhanh đến mức làm cho người khác chắc lưỡi hít hà. Sắc mặt Địch Áo không khỏi ngưng trọng, hơi do dự nhưng vẫn bỏ đi ý nghĩ đánh thức hai người Ca Đồn. Hắn lặng lẽ ngồi tại chỗ, hai mắt khép hờ làm ra bộ dạng ngủ gật.

Qua một đoạn thời gian rất lâu, phía xa xa vẫn cực kỳ yên lặng tựa hồ chưa từng phát sinh chuyện gì. Nếu như đổi thành một người khác có lẽ sẽ cho rằng lúc này chỉ là ảo giác. Nhưng Địch Áo luôn luôn tự tin đối với nhãn lực của mình, biết là không có nhìn lầm, hẳn thủy chung không nhúc nhích. Đây là đặc điểm Địch Áo am hiểu nhất, không đề cập tới kinh nghiệm hai kiếp người, chỉ tính riêng cuộc sống mười mấy năm sau khi sống lại, ngày ngày yên lặng khổ tu đã làm cho tính cách hắn cực kỳ trầm ổn, nếu muốn so sánh kiên nhẫn sợ rằng trên đại lục này không có người nào có thể chọi lại hắn.

Một lát sau, bóng đen không nằm ngoài Địch Áo dự liệu lại xuất hiện lần nữa. Lần này cũng giống như trước, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, không hề phát ra một chút tiếng động nào. Trong khoảnh khắc đó, Địch Áo nhạy cảm bắt được động tác của đối phương, hình như không giống với người bình thường. Thay vì nói là con người, không bằng nói là một con báo. Địch Áo nhìn thấy rõ ràng người nọ di chuyển bằng bốn chân, sức bật mạnh mẽ nhưng khi rơi xuống đất lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Bởi vì màn đêm bao phủ dày đặc, tầm mắt Địch Áo chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi có hạn, cho dù là như thế, ngay khi bóng đen di động đến cách Địch Áo chừng năm mươi thước thì hắn đã có thể nhìn ra hình thể đại khái.

Dã nhân? Đây là ấn tượng đầu tiên của Địch Áo, hiện tại đang là đầu mùa xuân rét lạnh, trên thân thể người này chỉ choàng một tấm da thú, cánh tay và bắp đùi lộ hẳn ra ngoài. Đầu tóc rối bời tựa hồ mấy tháng không có tắm qua lần nào, thoát nhìn rất giống một cái ổ chim gắn ở trên đầu, làn da đen nhánh. Trong nháy mắt đó Địch Áo còn cho rằng mình gặp phải thổ dân da đen.

Có lẽ người nọ rất sợ bị Địch Áo phát hiện nên hành động vô cùng cẩn thận, hơn mười phút mới di động một lần. Thế nhưng mỗi lần di động lại vượt qua khoảng cách cũng vượt rất xa, từ từ tiến đến gần đồng lửa.

Địch Áo kiên nhẫn vô cùng cũng phải bội phục người này rồi. Bất kể người đến giết người hay là trộm đồ, không thể thống khoái một chút sao? Cứ như vậy thêm một hồi đoán chừng trời sáng luôn quá.

Khi người nọ cách Địch Áo không tới mười thước, Địch Áo đã chuẩn bị xuất thủ, mặc dù bộ dạng đối phương thoát nhìn còn chưa được khai hóa, nhưng Địch Áo vẫn không dám xem thường.

Rốt cuộc người nọ rón rén bò tới bên cạnh đồng lửa, chậm rãi đưa tay ra.

Địch Áo yên lặng tính toán góc độ, chỉ cần bóng đen kia đến gần hơn một chút Địch Áo sẽ có lòng tin áp chế đối phương ngay lập tức.

Song một màn khiến cho Địch Áo kinh ngạc xuất hiện, bóng đen kia cảnh giác ngó chừng Địch Áo nhưng không có tiến gần thêm bước nào, chỉ đưa tay về phía mấy món thức ăn còn dư lại bên cạnh đồng lửa.

Địch Áo hé mắt lặng lẽ quan sát, Đây có thể là động tác đối phương cố ý dùng để mê hoặc, Địch Áo dĩ nhiên không thể lộ ra sơ hở.

Thế nhưng người nọ thật sự cầm lấy thức ăn, lại còn chậm rãi lui về phía sau, toàn bộ quá trình tầm mắt thủy chung không hề rời khỏi Dịch Áo.

Cái quái gì đây? Mất khí lực lớn như vậy chỉ vì trộm đồ ăn? Dịch Áo không có cách nào giữ vững trấn định nổi, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Người nọ hiển nhiên bị động tác của Dịch Áo dọa cho sợ hãi, nhất thời ngừng di chuyển, tứ chi theo một tư thế cổ quái đứng trên mặt đất. Tư thế giống như chuẩn bị cầm đầu chạy trốn vậy, Dịch Áo chú ý thấy cho đến hiện tại người nọ vẫn không có ý định vứt bỏ thức ăn trong tay.

Hai người, bốn con mắt, cứ như vậy nhìn nhau. Giờ phút này không khí phảng phất như bất động, chỉ có đồng lửa thỉnh thoảng phát ra thanh âm nổ ‘lách tách’.

Hồi lâu sau, người nọ thấy hình như Dịch Áo không có ý định công kích liền chậm chạp và cẩn thận lui về phía sau một bước. Sau đó hồi lâu lại lui một bước, động tác người nọ lui về sau rất có ý tứ, đầu tiên là tay trái và đùi phải cùng nhau chuyển về sau, sau đó là tay phải và chân trái. Theo kiến thức trong đầu Dịch Áo, chỉ có loài bò sát mới có thể chọn lựa phương thức hành động như vậy.

50. Chương 50: Tổ Hợp Ban Đầu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 50: Tổ hợp ban đầu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mắt thấy người nọ cách mình càng lúc càng xa, Dịch Áo cảm giác mình phải làm cái gì đó mới đúng, không thể trở mắt nhìn người nọ tùy ý đi vô đi ra như vậy chứ?

“Người tới đây chỉ vì trộm thức ăn thôi hả?” Mặc dù Dịch Áo đã hạ giọng nói xuống rất thấp, nhưng ở trong màn đêm yên tĩnh vẫn vang vọng ra khá xa.

Thân thể người nọ bỗng nhiên căng thẳng, cho đến khi phát hiện Dịch Áo không có làm ra động tác gì nữa mới từ từ bình tĩnh lại.

“Đói.” Người nọ trầm mặc hồi lâu mới phun ra một âm tiết mơ hồ, cũng may thính lực Dịch Áo rất tốt, nếu không chắc là nghe không hiểu đối phương đang nói gì.

“Người không biết tự mình đi kiếm hả? Chung quanh đây không thiếu động vật.” Dịch Áo nhẹ giọng nói, mặc dù có lòng tin vào lúc này xông lên lên cuốn lấy đối phương, đợi đến khi Ca Đôn và Lôi Mông chạy ra ngoài thì đối phương khẳng định chạy không được. Nhưng hắn không làm được, người ta chẳng qua tới trộm đồ ăn mà thôi, làm như vậy có phải là chuyện bé xé ra to?

“Thơm.” Người nọ trầm mặc thật lâu mới phun ra một chữ.

Dịch Áo há mồm kinh ngạc, lúc này hắn không biết nên nói gì cho phải rồi, thì ra tên này ngửi thấy mùi đồ ăn mới đi tới đây.

Người nọ thấy Dịch Áo không nói thêm gì nữa, tiếp tục chậm rãi lui về phía sau. Cho đến khi thối lui hơn hai mươi thước mới xoay người vô cùng nhanh chóng lui nhanh, cứ như vậy cầm đầu chạy biến mất trong bóng đêm.

Dịch Áo kinh ngạc nhìn bốn phía không một bóng người, cảm giác giống như vừa tỉnh mộng vậy. Chỉ có thức ăn bên cạnh đồng lửa biến mất là chứng minh nơi này từng phát sinh câu chuyện.

Mãi cho đến hừng sáng Dịch Áo vẫn còn đang suy nghĩ người nọ rốt cuộc muốn làm gì. Mặc dù cuộc sống của dân chúng tầng dưới chót ở Thiên Tai đại lục không giàu có, nhưng Dịch Áo cho tới bây giờ chưa từng thấy người nào ăn mặc đơn sơ đến trình độ như vậy. Nhìn trình độ thân thủ nhạy bén của người nọ ít nhất

cũng là Thiên Phú võ sĩ, tùy tiện tới chỗ nào kiếm cơm mà chẳng được? Về phần y phục có cần phải bàn không?

“Chào đón, một ngày mới.” Trong xe bỗng nhiên truyền đến tiếng Lôi Mông kinh hô, sau đó là thanh âm Ca Đồn bất mãn: “Người la cái rắm.”

“A, ta đi nấu cơm...” Ngã Lệ cũng tỉnh, tay chân luống cuống chui ra buồng xe.

“Tối ngày hôm qua không phải còn dư lại một ít sao? Hâm nóng là được rồi.” Lôi Mông vừa nói vừa đi ra ngoài, nhìn về phía Dịch Áo cười khan hai tiếng rồi nói: “Người nhìn người kà, tại sao không gọi ta dậy, làm cho ngủ thẳng cho tới giờ luôn, người khẳng định rất mệt mỗi hả?”

“Ta không sao!” Dịch Áo cười cười.

“Đừng gắng gượng chống đỡ, nếu không thì như thế này đi, ăn xong điểm tâm người vào trong xe ngủ một lát, ta đánh xe.” Lôi Mông thật sự ngưỡng nung. Mặc dù thực lực hẳn cao hơn Dịch Áo, nhưng Lôi Mông luôn luôn xem Dịch Áo ngang hàng với mình. Hẳn nhận thức rất đơn giản, bằng hữu là bằng hữu, chỉ sợ có một ngày người trở thành quốc vương, hay lưu lạc biến thành tên ăn mày cũng không thể ảnh hưởng đến hữu nghị của hắn.

“Không cần lo lắng cho ta, nếu thật sự mệt nhọc ta sẽ nói.” Dịch Áo nói, không tự chủ nhìn thoáng qua bên cạnh đồng lửa, thức ăn còn dư lại đã bị trộm rồi, còn có cái gì để hâm nóng đây?

Sau một lát, Ngã Lệ kinh ngạc đứng ở bên cạnh đồng lửa ngó loạn chung quanh, nhưng không thể nào nhìn thấy đồ ăn muốn tìm.

“Khỏi tìm, Ngã Lệ phu nhân.” Dịch Áo nói.

“A...” Ngã Lệ kinh ngạc nhìn qua Dịch Áo, ngay sau đó liền cho ra phản ứng: “Vậy thì ta đi làm món mới.”

Không khí bữa ăn sáng có điểm quái dị, trong khi Ngã Lệ chuẩn bị món ăn, Lôi Mông một mực công kích vào sức ăn của Dịch Áo. Đợi đến lúc Ngã Lệ bưng bữa ăn sáng lên, mọi người bắt đầu dùng cơm nhưng Lôi Mông tự nhiên im lặng. Hai con mắt loạn chuyển bốn phía, thỉnh thoảng ngó Ngã Lệ, thỉnh thoảng dòm Dịch Áo, thỉnh thoảng buồn bực cúi đầu nhai đồ ăn. Qua chừng vài phút hẳn rồi cuộc không nhìn được, đột nhiên cầm con dao trong tay đao đưa về phía mâm thức ăn của Dịch Áo.

Không đợi Dịch Áo nói chuyện, Ngã Lệ đã kêu lên: “Đó là Dịch Áo...”

Lôi Mông thở dài một hơi, buông dao ăn xuống, rất trịnh trọng nói: “Ngã Lệ phu nhân, à, không, Ngã Lệ tiểu thư, ta thừa nhận sai lầm có được không? Ta sẽ không bao giờ chế giễu Dịch Áo nữa.”

“Người giễu cợt hắn...” Ngã Lệ lúc này đã đỏ bừng cả mặt, đầu cúi thấp xuống ngực, dùng thanh âm như muỗi kêu: “Đâu có liên quan tới ta...aa..a...”

Dịch Áo và Ca Đồn hồ nghi nhìn sang, bọn họ không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

“Vì sao không liên quan đến người?” Lôi Mông tỏ ra rất kích động, giờ cái mâm thức ăn của mình lên, tiếp theo chỉ vào Dịch Áo và Ca Đồn nói: “Hai người các người, tới nếm thử thịt nướng của ta.”

Dịch Áo vươn dao ăn ra tùy tiện cầm một miếng thịt nướng đặt vào trong miệng, mùi vị vừa mặn vừa chát, nhất định là quá nhiều muối, không đúng, tại sao thịt nướng lại ngon như vậy?

“Cũng bởi vì lúc này ta nói Dịch Áo là một thùng cơm.” Lôi Mông gõ gõ dao ăn lên cái mâm, kích động lên án: “Đây là hành vi máu chảy đầm đìa, trả thù trắng trợn...”

Ca Đồn cũng từ Lôi Mông trong mâm lấy ra một mảnh thịt nướng, nếm thường, khóe miệng lộ ra nụ cười.

“Ta không có...” Ngã Lệ luống cuống chân tay, trên thực tế nàng cảm thấy Dịch Áo cực khổ nhất, cơ hồ chỉ có mỗi hắn chịu trách nhiệm canh gác lúc trời tối, ăn nhiều hơn một chút thì thế nào? Lôi Mông tổ khổ đã kích không thể xúc phạm tới Dịch Áo, nhưng dẫn phát Ngã Lệ bất mãn. Cho nên nàng muốn trừng phạt Lôi Mông một lần nho nhỏ, nàng biết làm cách nào để có món ăn ngon, nhưng khi nàng cố ý làm chuyện xấu thì tương đối khó khăn. Nàng cảm thấy nếu mùi vị không mặn lắm thì không đủ hiệu quả trừng phạt, ai ngờ lại lỡ tay cho nhiều hơn týt: “Ta chỉ không cẩn thận...”

“Như vậy... sau này cẩn thận hơn được không?” Lôi Mông bắt đầu nói. Tâm tư Ngã Lệ không thể gạt được hẳn, nhưng Lôi Mông lòng dạ đại độ, chuyện này đối với hẳn không hề ảnh hưởng đến trò đùa trên toàn cục. Đừng nói hơn mười ngày tới Ngã Lệ vẫn chiếu cố vấn đề ẩm thực hàng ngày cho mọi người, cho dù nhìn trên mặt mũi An Kỳ Nhi, hẳn sẽ không giận được.

Ngã Lệ ngại ngừng đỏ rần cả mặt, xoay người chạy đi chuẩn bị một phần ăn khác cho Lôi Mông. Sau đó cố gắng ‘giải thích’ mọi chuyện rõ ràng, nếu không nằng làm sao ngăn đầu nhìn người được nữa.

“Ngã Lệ thật là lợi hại.” Ca Đồn cười nói: “Nữ nhân nha! Không thể nào đắc tội được.”

“An Kỳ Nhi cũng lợi hại.” An Kỳ Nhi hưng phấn giơ tay lên, nó rất thích nghe người khác khích lệ mẫu thân, đồng thời cũng hi vọng người khác không quên mất nó.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ca Đồn mỉm cười càng thêm vui vẻ.

Người buồn bực nhất đương nhiên là Lôi Mông rồi, hẳn vội ho khan một tiếng, nhìn về phía Dịch Áo: “Ta nói này Dịch Áo, ngươi có ý kiến gì không?”

“Hả?” Dịch Áo hiểu ý tứ Lôi Mông nên hơi lúng túng, không biết nên trả lời thế nào cho tốt, đành phải cười khan mấy tiếng ngó lên trời.

“Chúng ta có khách.” Ca Đồn đột nhiên thay đổi đề tài.

Theo tầm mắt Ca Đồn nhìn lại, từ phương xa xuất hiện mười mấy điểm đen nhỏ đang di chuyển tới hướng này, không khí đột nhiên trở nên trầm mặc. Lúc này Lôi Mông vứt mâm thức ăn xuống đất, bây giờ lại nhắt lên căn từng ngum thịt nướng thật lớn. Có nhiều thứ không cần người khác nhắc nhở, hẳn phải lấy đầy cái bụng trước khi khách lạ tới nơi. Như vậy bất kể là đánh hay là chạy, hẳn cũng có đầy đủ thể lực làm việc.

Mười mấy phút trôi qua, những điểm đen kia càng chạy càng gần, cầm đầu là một tráng hán thân cao chừng hai thước, trước ngực hẳn đầy lông đen, vai u thịt bắp, đi đường y như pháo đài di động tường. Bên cạnh gã tráng hán là một thanh niên cầm cự phủ (rìu có cán dài), hẳn thấp hơn tráng hán phía trước nửa cái đầu nhưng cũng đủ để cho phần lớn người khác phải nhìn lên.

Phía trước nhất là một gã đại hán cạo đầu trọc, còn lại đều đầu tóc rối bù, hình thể bọn họ khô ngô cường hãn, đa số là cao hơn đám người Dịch Áo. Bọn hẳn còn cách vài trăm thước, một cỗ khí lưu cuồng dã dũng mãnh đã ập tới bên này.

Ở phía sau nhóm tráng hán có ba con chiến mã, trên lưng ngựa đang chở thứ gì đó. Khi nhóm tráng hán cách bên này không tới trăm mét, đám người Dịch Áo rút cuộc nhìn thấy rõ ràng, thì ra trên lưng ngựa đang chở một người bị trói.

Là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, thần thái đám người Dịch Áo vô cùng tự nhiên. Ca Đồn từ từ đứng lên, đuổi người thả lỏng cái lưng mệt mỏi, nghỉ ngơi hơn mười ngày thương thế của hẳn đã tạm thời lành lặn. Lôi Mông cần quét mâm thịt nướng ‘mặn chát’ sạch sẽ, sau đó đoạt lấy mâm thức ăn Dịch Áo và Ca Đồn, không hề chê bai gì cả, cứ thế cắn xé liên tục. Dịch Áo cũng không hoang mang, đưa tay nhắt dao ăn của Ca Đồn lên, cộng thêm con dao của hẳn là hai cái, nhẹ nhàng mài lưỡi.

Ngã Lệ cảm thấy nguy hiểm tới gần liền ôm thật chặt An Kỳ Nhi núp ở phía sau Dịch Áo.

Chốc lát sau, đám võ sĩ kia đã chạy tới gần lửa trại, tráng hán cầm đầu trừng mắt quét qua nhóm người Dịch Áo. Khi hẳn thấy Ngã Lệ thì hai mắt sáng lên, sau đó vươn bàn tay thật to ra, dùng đầu ngón tay thô lỗ chỉ vào Ngã Lệ, nói: “Đây là phần của ngươi, chúng ta mỗi người một phần, lần này ngươi hài lòng chưa?” Nói xong gã tráng hán cất tiếng cười giòn giã, tiếng cười cực kỳ tục tĩu vang thật xa trong không gian trống trải.

Thanh niên cầm cự phủ quan sát Ngã Lệ hồi lâu rồi cười hắc hắc, sau đó bước về phía Ngã Lệ, từ đầu đến cuối hẳn hoàn toàn không đặt đám người Dịch Áo vào trong mắt.

51. Chương 51: Giải Cứu.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 51: Giải cứu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thương thế Ngã Lệ nhẹ hơn Ca Đồn nên tốc độ phục hồi cũng nhanh hơn rất nhiều. Mặc dù bên ba đường dài hơn mười ngày tâm trạng mệt mỏi, nhưng gió bụi khó thể che dấu nét phong tình của nàng, nhất là sóng mắt lưu chuyển tình tứ kia có một loại ma lực hấp dẫn người khác. Tại Đồi Tháp trần, đáng vẻ xuất chúng đã mang tai nạn đến cho nàng, ở chỗ này vẫn không thoát vận rủi.

Địch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông vẫn duy trì bình tĩnh, tựa hồ không có nghe được lời nói của đối phương, làm như không thấy đối phương bắt đầu động tác.

Trên thực tế phong cách của ba người bọn họ rất giống nhau, đều thuộc loại ‘tâm đen’.

Động thủ nhiều, ít mở miệng.

Lôi Mông thích nói chuyện nhưng đó là phương thức xua đuổi nhằm chán lúc không có việc gì, đến lúc xuất thủ hẳn mới lộ ra bộ mặt thật sự.

Nếu như đổi thành mấy tên thanh niên kinh nghiệm sống chưa đủ, có lẽ hiện tại đã bực tức nhảy ra mạnh mẽ lên án đối phương đã man bá đạo, biểu hiện bên mình chính khí, hoặc là vênh vao tự đắc tiết lộ thân phận bối cảnh gì đó, hi vọng giải quyết phiền toái không bình không đao.

Nhưng mấy thứ đó không thuộc về hành vi đám người Địch Áo, đánh thì đánh, giết thì giết, vứt hết mấy thứ vô dụng kia đi.

Thậm chí Ca Đồn còn thanh thần quan sát mấy con chiến mã, hình như con ngựa cuối cùng đang chở một nữ võ sĩ, đây chính là ‘mỗi người một phần’ trong câu tên kia nói thì phải.

Thanh niên vác cự phủ phát hiện mấy gã đối diện không dám đi ra ngăn cản, một người đàn ông đang ra sức cắn nuốt, một người đàn ông khác cúi đầu loay hoay với miếng da thú, rõ ràng là đang giả câm vờ câm điếc đây mà. Hai mắt hắn lộ vẻ khinh miệt, tiếp theo bước tới trước mặt Ngã Lệ, cười híp mắt chậm rãi đánh giá.

Hiện tại Ngã Lệ coi như là người có biểu hiện dũng cảm nhất rồi. Nàng tin tưởng đám người Địch Áo sẽ không vứt bỏ mình, cho nên không có chút sợ hãi dùng ánh mắt căm tức nhìn đối phương, khuôn mặt nhăn lại cau có, làm như thiếu chút là chửi ầm lên rồi.

Lôi Mông rót cuộc ăn no đặt tâm thức ăn xuống, dùng ống tay áo lau khóe miệng dính đầy dầu mỡ, sau đó từ từ đứng lên.

Trong chiến đấu quy mô nhỏ, tiểu đội tinh nhuệ thường thường do Hỏa hệ, Thổ hệ và Phong hệ võ sĩ tạo thành. Hỏa hệ võ sĩ có lực công kích cường đại nhất, Thổ hệ võ sĩ có lực phòng ngự vững chắc nhất, bọn họ một chủ công một chủ sự phòng, còn Phong hệ võ sĩ thì lợi dụng tốc độ mau lẹ đảm nhiệm vai trò quấy nhiễu và kết thúc chiến đấu, trong ba người không thể thiếu một người nào được.

Trọng trách của Phong hệ võ sĩ là nặng nhất, lúc nào hiệp trợ phòng ngự, lúc nào xông ra đánh lên công kích địch nhân, hoàn toàn dựa vào tình huống thực tế để phát huy. Chỉ cần xuất hiện sai lầm là có thể tạo thành bị kích không thể vãn hồi.

Trước kia Ca Đồn chiến đấu nhiều lần bị thương, chính là vì thiếu hụt võ sĩ Phong hệ trợ giúp.

Đại hán kia cười ha hả đặt cự phủ xuống mặt đất, vươn tay trái ra ngoắc ngoắc Ngã Lệ, Ngã Lệ hừ lạnh một tiếng trừng mắt ngó sang, đáng tiếc ánh mắt không có lực công kích. Ngược lại vào lúc này gã đại hán còn thấy Ngã Lệ càng thêm hấp dẫn.

Tráng hán cầm đầu bỗng nhiên nhìn về phía Lôi Mông, khi hai mắt Lôi Mông phát sáng tinh quang, đồng thời hắn theo bản năng cảm nhận được nguy cơ, lập tức lớn tiếng quát: “Cẩn thận ~!”

Người động thủ đầu tiên không phải là Lôi Mông, mà là Địch Áo.

Địch Áo đột nhiên ném tấm da thú ra ngoài đánh trúng mặt gã đại hán. Mặc dù trong tấm da thú có bọc một cái xiên thịt ăn nhưng rất khó tạo thành thương tổn, chỉ có thể che mắt gã đại hán trong nháy mắt mà thôi.

Thế nhưng nhiều đó cũng đủ cho Địch Áo làm được nhiều việc rồi.

Hai tay Địch Áo cầm hai con dao ăn, hấn cúi người đâm con dao vào hai bàn chân gã đại hán, găm hấn chặt xuống mặt đất.

Trong giây lát, Địch Áo nhẹ nhàng nhảy lên tung cước vào giữa hai chân gã đại hán kia.

Gã đại hán phát ra tiếng tru thảm thiết, mở to hai mắt ra thì thấy Địch Áo đứng quá gần, theo bản năng muốn né tránh không ngờ hai chân lại truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, đồng thời làm cho mọi cố gắng của hắn hóa thành vô ích.

Động tác Địch Áo nhanh như chớp, đối phương vừa trì hoãn thì chân hắn đã xuất hiện tại vị trí lồng ngực gã đại hán kia.

Một tiếng vỡ vụn vang lên làm cho người ta tê dại da đầu, thân hình Địch Áo tiếp tục bay lên không trung, vung tay cầm lấy cái xiên thịt còn đang lơ lửng, rồi trở tay đâm cái xiên vào mắt phải gã đại hán.

Địch Áo hành động liên tiếp như mây trôi nước chảy, mau lẹ và lưu loát vô cùng. Ở trong mắt Ngã Lệ, Địch Áo chỉ đứng lên nhảy qua một cái là xong, nằng còn chưa kịp che mắt An Kỳ Nhi thì máu tanh đã văng tung tóe khắp nơi.

Đại hán kia biểu hiện tác phong hoành tráng tới cực điểm, nhiều lần bị thương, ngay cả một con mắt cũng bị chọc mù. Thế nhưng không có tiêu mất ý chí chiến đấu, hắn gầm lên một tiếng vang dội, bất chợt cầm cự phủ lên cổ găng phát động phản kích.

Địch Áo đưa tay giữ lấy cán rìu, mặc dù hình thể hai người chênh lệch rất lớn, Địch Áo lại dùng một tay, nhưng hắn không hề thua kém lực lượng đối phương. Cự phủ đã giơ trời nhưng không thể động đây là một chứng minh cụ thể.

(cự phủ: rìu có cán dài)

Trong nháy mắt, Địch Áo khép năm ngón tay lại đâm tới trước.

“Thủ Kiếm.”

Hai chân gã đại hán đã bị đóng cứng trên mặt đất, hai tay lại đang giằng co với Địch Áo. Chỉ hơi trì hoãn một chút, Thủ Kiếm đã đâm vào giữa ngực hắn nhanh như chớp.

“Á...” Gã đại hán lại gào thét đau đớn, năm đầu ngón tay của Địch Áo đã cắm sâu vào trong bụng hắn. Thế nhưng Địch Áo cũng kinh ngạc phát hiện da thịt đối phương cực kỳ bền bỉ, chỉ dựa vào lớp da co dãn đã tiêu mất phần lớn lực xuyên thấu.

Địch Áo hít sâu một hơi thu Thủ Kiếm về, khi năm đầu ngón tay mới vừa rời khỏi thân thể đối phương, đột nhiên nắm lại thành quyền.

“Thốn Quyền.”

Quyền đầu nện mạnh vào giữa ngực và bụng gã đại hán, có lẽ da thịt đối phương có thể hóa giải phần lớn lực sát thương, nhưng không thể nào triệt tiêu loại lực lượng chấn động này. Lồng ngực gã đại hán sụp xuống, phần thân bay ngược lên trời, máu tanh nở rộ khắp không gian. Đến lúc này hai chân gã đại hán vẫn bị đóng chặt dưới mặt đất, máu tươi theo đó từ từ chảy xuống.

Địch Áo cúi người cầm lấy hai con dao ăn, dùng sức nhổ ra rồi phóng người tới trước.

Nếu như thả chậm động tác lại thì có thể thấy thân hình gã đại hán đang ngược về phía sau, còn Địch Áo từ sau vượt lên trước, từ từ áp sát vào rồi chân Địch Áo đạp mạnh lên trên ngực gã đại hán. Thân ảnh hắn linh hoạt và mềm mại như một con rắn nước, hai con dao ăn đâm vào cổ họng gã đại hán, sau đó quét ngang lưỡi dao ra hai bên, dứt khoát chặt đứt phân nửa cổ họng gã đại hán.

Trong chốc lát hai chân Định Áo hóa hư thành thực, thân hình đột nhiên bay lên như điều gặp gió, còn gã đại hán thì ngã xuống mặt đất và không còn động đậy được nữa.

Vào lúc này Lôi Mông cũng động, Bàn Thạch Thủ Hộ giúp cho hóa thân thành pháo đài di động phóng thẳng tới chỗ tráng hán cầm đầu.

Tráng hán kia tròn mắt kinh hãi đột nhiên điên cuồng hét lớn, trên người tản mát ra từng đạo ánh sáng hoàng kim nghênh đón Lôi Mông không hề sợ hãi.

Hai mắt Lôi Mông rực sáng, hắn không nghĩ tới đối phương cũng là Thổ hệ Quang Mang võ sĩ, chuyện này không tính làm gì, làm bằng hữu với ‘tai tinh’ Ca Đồn lâu như vậy. Trong mấy năm qua hắn đã đánh đấm vô số trận rồi, kinh nghiệm chiến đấu của hắn phi thường phong phú, nếu hai gã Thổ hệ Quang Mang võ sĩ thực lực tương đương đụng vào nhau sẽ so đấu ai dũng mãnh và quyết liệt hơn, ai có ý chí chiến đấu sa sút hoặc khiếp đảm sẽ bị đối phương áp đảo.

“Ầm...” Hai luồng quang mang màu vàng tông thẳng vào nhau, đầu tiên là hợp lại thành một đoàn, tiếp theo chợt văng ra, khí lưu thổi quét mãnh liệt ra bốn phía, cát bay đá chạy như gặp phải cuồng phong.

Bí kỹ bốn hệ đều có ưu khuyết điểm riêng biệt, không thể nói loại nào lợi hại nhất. Thế nhưng tại giai đoạn Quang Mang võ sĩ thì Thổ hệ và Phong hệ võ sĩ có một chút ưu thế, Thổ hệ Bàn Thạch Thủ Hộ được gọi là ‘tiểu linh vực’ đao kiếm khó thương tổn, có năng lực kháng đòn siêu cường chiếm hết tiện nghi trong những lần võ sĩ cùng giai chiến đấu. Phong hệ Phong Ưu Nhã lại càng lấn lướt ba hệ kia, Phong Ưu Nhã có thể giúp cho Phong hệ võ sĩ gia tăng tốc độ công kích lên gấp hai lần, theo nguyên lực tăng trưởng tốc độ hỗ trợ lại càng nhiều, thời gian càng lúc càng dài. Bí kỹ Hỏa hệ nói mạnh không phải mạnh, nói kém cũng không phải kém, rất khó xác định. Thế nhưng đạt đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ thì ưu thế của Hỏa hệ võ sĩ gia tăng nhanh chóng, bí kỹ cao cấp Chân Hồng Chi Vũ là chiêu thức công thủ ngang nhau, cho dù là đơn đấu hay quần đấu cũng có tác dụng rất lớn. Chỉ có điều bí kỹ cao cấp không phải là Cực Hạn võ sĩ nào cũng có cơ hội học tập, bí kỹ bình thường không có ai giữ bí mật làm gì, nhưng bí kỹ cao cấp lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Lôi Mông lui liên tiếp bảy, tám bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình, còn tráng hán cầm đầu chỉ lui về sau một bước, sau đó giơ chân lên đạp mạnh xuống mặt đất.

Mấy làn sóng xung kích lao tới chỗ Lôi Mông, nơi nó đi qua cỏ xanh bị nghiền nát, đá tảng bị lực lượng vô hình chấn văng ra xa, mảnh vỡ bóng loáng chĩnh tề như gương.

Liệt Địa Kích, đây là bí kỹ Thổ hệ Quang Mang võ sĩ cấp tám trở lên mới có khả năng nắm giữ.

52. Chương 52: Lực Lượng Kỳ Lạ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 52: Lực lượng kỳ lạ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông mới vừa đứng vững thì sóng xung kích đã ập tới trước người, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ chấn động điên cuồng, thân hình hắn mất tự chủ bay ngược ra sau.

Tráng hán cầm đầu nổi giận gầm lên một tiếng tiếp tục truy kích, đột nhiên hai đạo hỏa diễm hình trăng rằm xuất hiện ngăn chặn con đường của hắn.

Tráng hán cầm đầu sắc mặt đại biến, cùng một loại bí kỹ nhưng do võ sĩ cấp bậc khác nhau phóng thích ra sẽ có uy lực và tốc độ khác nhau. Trong nháy mắt gã tráng hán đoán ra được, địch quân còn có một Quang Mang võ sĩ cao giai.

Tráng hán kia thu hồi tay về trước ngực sau đó đẩy nhanh tới trước, quang mang màu vàng hiện lên đón đỡ Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn. Chỉ một lần va chạm là hỏa diễm tiêu tán hóa thành vô số đốm lửa phân tán khắp nơi.

Lúc này những gã võ sĩ phía sau đã ồa lên, bao vây Lôi Mông đang bò dậy từ trên mặt đất.

Tâm tình Lôi Mông không khỏi trầm xuống, hắn không sợ mấy con cá nhỏ nhưng đối phương có một Quang Mang võ sĩ thực lực mạnh hơn. Vì thế chiến lực của hắn bị kiềm chế nghiêm trọng, khi hỗn chiến căn bản không có cách nào bảo vệ Ca Đồn và Ngã Lệ, thật sự là phiền toái.

Địch Áo bị người ta lãng quên tiếp tục phóng lên, bay ra xa ba mươi thước mới rơi xuống mặt đất, ở hậu phương dắt ngựa chỉ có ba gã võ sĩ đang lưỡng lự không biết nên đi tăng viện hay ở lại, đúng lúc thấy Địch Áo rơi xuống quá hợp tâm ý bọn hắn, lập tức vung đao xông về phía Địch Áo.

“Tốt.” Lôi Mông ngược lại lộ vẻ mừng rỡ, hắn hiểu ra dụng ý Địch Áo trước tiên. Chỉ cần hắn và Ca Đồn có thể trì hoãn địch nhân chốc lát, chờ Địch Áo giải cứu mấy võ sĩ bị trói, cán cân tiểu ly tất nhiên nghiêng về phía bọn họ.

Thế nhưng, hình như Địch Áo nhanh trí còn hơn cả hắn, sau khi đánh chết đại hán kia đã bay thẳng tới chỗ này. Hắn là đã quyết định chủ ý trước lúc bộc phát chiến đấu.

Gã tráng hán cầm đầu phát hiện động tác của Địch Áo liền trở nên khẩn trương, đột nhiên quát lớn: “Ngăn cản hắn..”

Các võ sĩ đang bao vây Lôi Mông nghe thấy tiếng hô nhất tề dừng bước nhìn quanh, chờ bọn hắn nhận ra vị trí Địch Áo lập tức xách đao điên cuồng phóng đi.

“Như vậy cũng tốt” Lôi Mông hít sâu một hơi nhẹ nhõm, không có những con cá nhỏ quấy nhiễu. Hắn và Ca Đồn hợp lực sẽ có thể an ổn chiếm thượng phong, chẳng qua là Địch Áo chịu áp lực quá lớn.

Địch Áo lạnh lùng ngó chừng đám võ sĩ ở phía trước, hai chân đạp mạnh lao thẳng tới nghênh đón. Khi đối phương huy động chiến phủ sắp sửa chạm vào hắn, đột nhiên thân hình nghiêng sang một bên, mũi nhọn con dao ăn trong tay thuận thế đâm ra, từ vị trí nách bên phải đối phương đâm vào, gã võ sĩ đột nhiên cảm giác hai chân mềm nhũn vô lực, lảo đảo đổ nhào về phía trước.

Thân hình Địch Áo theo đó ngã nhào xuống đất, mũi chân nhấc tới trước, tên võ sĩ thứ hai nhào tới chuẩn bị cầm bổ chiến phủ ra thì đột nhiên mất đi mục tiêu. Trong khi hắn đang ngạc nhiên thì một đòn công kích ở dưới bắn ngược lên, thân bất do kỷ lung lay loạn choạng, thế nhưng hắn coi như đủ tỉnh táo, phản ứng không chậm, thuận thế đổi hướng chiến phủ chém thẳng vào đầu Địch Áo.

Địch Áo lách đầu sang né đòn, chiến phủ lướt qua lỗ tai hắn chém vào mặt đất, sức gió ép cho màng nhĩ hắn đau rát. Rất nhanh, gã võ sĩ đè xuống người Địch Áo, hai người tựa như một đôi ‘tình nhân’ ôm nhau lẫn lộn lốc, nhưng động tác Địch Áo không hề có tính thân mật nào, dao ăn trong tay như lưỡi con linh xà cắm vào trái tim gã võ sĩ, dùng sức xoáy mạnh.

Người võ sĩ thứ ba cũng chạy tới, hắn hơi do dự quan sát chiến đoàn, gã võ sĩ kia vóc người khô vơ cơ hồ che hết thân thể Địch Áo nên hắn không biết nên hạ thủ chỗ nào.

Hai tay Địch Áo dùng sức đẩy mạnh, gã võ sĩ kia liền văng ra ngoài đánh thẳng tới tên võ sĩ đang chặn chờ. Sau đó Địch Áo bắt lấy chuôi đao, rút dao ăn trên người đối thủ ra, tung người nhảy lên.

Gã võ sĩ thứ ba tính cách rất táo bạo, dưới tình huống không rõ đồng bạn sinh tử liền ra sức bổ chiến phủ tới, khí thế vô cùng mãnh liệt, tựa hồ muốn xử lý Địch Áo và đồng bọn cùng một thể.

Địch Áo đá một cước vào thân thể gã võ sĩ đang lơ lửng trên không trung lấy đà, tốc độ đột nhiên tăng nhanh lên mấy phần.

“Phốc...” Gã võ sĩ kia lập tức bị đồng bọn chém thành hai mảnh, vòi máu phun ra bốn phía tạo thành một bức tường đỏ bầm che khuất tầm mắt.

Sau một cái nháy mắt, tay phải Địch Áo đã xuyên thấu qua màn máu đỏ, dao ăn trong tay đâm sâu vào yết hầu gã võ sĩ cuối cùng, máu tươi của địch nhân bắn ra nhuộm đỏ nửa người hắn.

Địch Áo vẫn không ngừng lại, chẳng quan tâm lau sạch vết máu trên người, cứ thế tiếp tục vọt tới trước, mục tiêu của hắn chính là nữ võ sĩ bị trói trên ngựa.

Làm việc này không phải là vì thương hương tiếc ngọc, hắn đã biết đại khái tình huống Thánh Đế Tư thành, võ lực nơi đó là do Thánh Đế Tư học viện tạo thành. Mà phần lớn Thánh Đế Tư học viện là nữ học viên, cho nên thực lực nữ võ sĩ kia hẳn là mạnh nhất trong nhóm võ sĩ bị trói, nàng sẽ hữu dụng nhất đối với bọn họ.

Địch Áo đưa tay giữ lấy đầu nữ võ sĩ, trong chớp lát đã nhìn ra nàng đang hôn mê bất tỉnh.

Suy nghĩ một chút Địch Áo nắm lấy đai lưng nữ võ sĩ, sau đó dùng lực ném nữ võ sĩ lên không trung.

Ở trong tình hình gấp gáp này, hắn không có thời gian ẩn huyết Nhân Trung, cũng không có thời gian đi tìm nước lạnh, thật ra trạng thái hôn mê và bất tỉnh có điểm tương tự. Ngoại trừ hai loại phương pháp kia ra, còn có một phương pháp có thể giúp người hôn mê tỉnh lại, đó là cảm giác rơi tự do.

Vì bảo đảm hữu hiệu, trong khi nữ võ sĩ quay cuồng giữa không trung, Địch Áo điểm mũi chân nhảy lên, vung tay tát mạnh vào mặt nàng.

Quả nhiên, thời điểm nữ võ sĩ sắp sửa rơi xuống đất đã mở mắt nhìn mông lung. Địch Áo đưa tay đỡ lấy thân thể nữ võ sĩ, đặt nàng nằm ngang trên đầu gối mình, sau đó dùng dao ăn cắt sợi dây thừng đang trói cánh tay nữ võ sĩ.

Không biết sợi dây thừng dùng thứ gì chế thành mà vô cùng bền bỉ, Địch Áo dùng dao ăn cắt mấy cái vẫn không hề tổn hại.

Trong khi Địch Áo kinh ngạc mười mấy tên võ sĩ ở phía trước đã lui về rất gần, tiếng reo hò điên cuồng vang âm trời. Địch Áo không còn cách nào khác, đành phải trước tiên ném nữ võ sĩ trở lại lưng ngựa, cúi người nhặt lấy hai cây chiến phủ ném thẳng vào đám võ sĩ.

Bất kể là loại hình chiến đấu nào cũng tồn tại một vài quy luật tương tự, ví như kẻ xông vào trước nhất thường thường có ý nghĩa sẽ chết nhanh nhất.

Võ sĩ đi đầu mới vừa vung chiến phủ lên, hai lưỡi búa Địch Áo ném ra một trước một sau đã ập tới trước mặt. Lưỡi rìu thứ nhất chém đứt cánh tay phải của hắn như cắt đậu hủ, lưỡi rìu thứ hai trực tiếp bay thẳng tới đầu hắn. Sau đó Địch Áo chấp hai tay lại trước ngực giữ lấy lưỡi rìu đang công kích tới, rồi nhanh chóng tung cước vào phần bụng gã võ sĩ, tay phải điều khiển lưỡi rìu bổ thẳng vào mi tâm đối phương.

Ngoại hình Địch Áo không tương xứng lực lượng vốn có, một đòn này lập tức xuyên thủng đầu của đối phương, lưỡi rìu lộ ra từ sau não, Địch Áo dùng sức rút chiến phủ về để lại thi thể xụi lơ văng ra sau bảy, tám thước.

Đối với hạng người như Địch Áo, bất kỳ thứ gì cũng có thể trở thành vũ khí. Dùng dao găm, hắn có thể phát huy ra sự tàn nhẫn của dao găm, dùng trường kiếm, hắn có thể phát huy ra trường kiếm linh động, dùng loan đao, hắn có thể phát huy ra loan đao cuồng dã, dùng chiến phủ cũng có thể phát huy ra chiến phủ hung mãnh. Thật ra đây không tính là chuyện tốt, tinh lực mỗi người đều có giới hạn, Địch Áo tinh thông mọi thứ cũng có ý nghĩa hắn không chuyên thứ nào. Đối phó mấy gã Thiên Phú võ sĩ còn có thể, nếu như đối phó cường giả cấp bậc Võ Tôn, cho dù bọn họ không sử dụng bí kíp, Địch Áo dùng kỹ xảo cũng không thể đạt tới bất kỳ hiệu quả mang tính thực chất nào, bởi vì đối thủ hiểu biết kỹ xảo tốt hơn hắn.

“Giết chết nó, giết chết con đàn bà kia.” Lại là một tiếng rống giận dữ, hắn đã nhìn ra Địch Áo có lực chiến đấu phi thường cường hãn, khả năng di động mau lẹ, nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ mười mấy võ sĩ kia cũng bị tàn sát sạch sẽ, hắn phải tìm cách cứu vãn tình thế.

Nhóm võ sĩ kia ngăn người khó hiểu, rồi bất chợt lao tới chỗ nữ võ sĩ, còn gã tráng hán cầm đầu theo đó phát động tấn công, hắn bỏ qua Lôi Mông và Ca Đồn xông thẳng về phía Ngã Lệ.

Mọi người đều nói đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhưng gã tráng hán này chứng minh được trên thế giới không có thứ gì là tuyệt đối chính xác. Địch Áo cố gắng giải cứu tù binh, công kích điểm yếu nhất của hắn, còn hắn phát ra mệnh lệnh và tự mình hành động nhằm mục tiêu đồng dạng đám người Địch Áo cần phải cứu.

Ngã Lệ coi như thông minh, vừa phát hiện không ổn lập tức hét to một tiếng ôm An Kỳ Nhi bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Tình thế hai phe đã thay đổi, Dịch Áo đối phó mười mấy tên võ sĩ chắc chắn không có vấn đề, cấp cho hắn đầy đủ thời gian hắn có thể đánh ngã toàn bộ đám người này. Nhưng bảo hắn bỏ qua tốc độ di động chuyên tâm bảo vệ người khác, chuyện này trở nên khó khăn hơn nhiều, đối mặt chiến phủ như sóng cồn ập tới, Dịch Áo đỡ trái hờ phải cục diện vạn phần nguy cấp. Mặc dù liên tiếp đánh bay mấy gã võ sĩ, nhưng trên người hắn cũng lãnh thêm mấy vết thương.

Cục diện Lôi Mông và Ca Đồn vẫn không thể lạc quan, tráng hán cầm đầu liều mạng công kích Ngã Lệ, Lôi Mông mấy lần ngăn chặn đều bị hắn đung văng ra ngoài. Còn Ca Đồn thả ra Liệt Diễm Trảm và Viêm Bạo rất khó đánh tan Bàn Thạch Thủ Hộ của Quang Mang võ sĩ cấp đỉnh phong trong khoảng thời gian ngắn. Ca Đồn giống con ruồi bay loạn quanh quả trứng gà, nếu như quả trứng gà không có lỗ thủng thì hắn không có chỗ hạ thủ.

Dịch Áo hiểu rằng nếu tiếp tục như vậy tuyệt đối không ổn, khi hắn đánh tan một lần công kích nữa liền dùng cán rìu đâm vào mông con ngựa, con ngựa kia bị đau kinh hoàng hí thảm một tràng phóng chân chạy ra xa xa.

Đột nhiên có một cây chiến phủ bay lên giữa không trung xoay tròn đuổi theo con ngựa kia, cắm ngay phần mông con ngựa kia. Loại chiến mã bình thường này cơ hồ không có lực phòng ngự gì để nói, chiến phủ đâm vào lút cán cũng là lúc con ngựa kêu ré lên ngã xuống đất, nữ võ sĩ lập tức bị hất văng ra thật xa.

“Giết.”

“Giết nàng.”

Nhóm võ sĩ vùng chiến phủ nhào tới, trong lòng Dịch Áo ngập ngừng do dự, “buông tha đi, nếu miễn cưỡng bản thân chẳng những không cứu được đối phương, ngược lại sẽ đem mạng hắn bồi vào, chi bằng thừa dịp giết bớt mấy tên cho nhẹ gánh”.

Ngay lúc này, chiến đoàn bên phía Lôi Mông đột nhiên xảy ra biến hóa cực lớn, tráng hán cầm đầu một mực đuổi theo Ngã Lệ, giờ phút này còn cách nàng đã không tới hai mươi thước. Lôi Mông và Ca Đồn một mực đuổi theo liều mạng thì triển bí kỹ công kích, hiện tại hắn đột nhiên xoay người trở lại, trong khi Lôi Mông và Ca Đồn vẫn lao đầu về phía trước, khoảng cách song phương rút ngắn trong nháy mắt.

“Ca Đồn.” Lôi Mông rống lên giận dữ, hắn kịp thời cho ra phản ứng, biết rằng đây là đối phương bố trí bẫy rập.

Ca Đồn cũng phản ứng không chậm, lập tức lui về phía sau cố gắng kéo giãn khoảng cách.

Đáng tiếc vẫn muộn một bước, tráng hán kia giơ chân lên đạp mạnh xuống mặt đất.

Lại là Liệt Địa Kích.

Từng đạo sóng ngầm màu nâu đen nhanh chóng lan tới trước, Lôi Mông và Ca Đồn đồng thời nhảy lên. Lôi Mông có Bàn Thạch Thủ Hộ nên Liệt Địa Kích không thể nào tạo thành thương tổn cho hắn, chỉ có Ca Đồn lâm vào tình huống rất nguy hiểm.

Vừa né được đợt tấn công thứ nhất, Ca Đồn tiếp tục nhảy lên chuẩn bị nghênh đón đợt tiếp theo, nhưng động tác của hắn rõ ràng đã chậm chạp hơn trước.

Thế nhưng tráng hán cầm đầu cười cười dữ tợn, lại xoay người đuổi theo Ngã Lệ, còn Lôi Mông và Ca Đồn lộ vẻ ngưng trọng liếc nhau hội ý, tiếp tục truy kích? Quá ngu xuẩn rồi, nếu như đối thủ lại xuất ra một đòn hồi mã thương, chỉ cần bọn họ mất đi bất kỳ một lực lượng chiến đấu nào, trận chiến này sẽ không còn dư âm văn hồi tình thế.

“Không ổn.” Dịch Áo cau mày, thực lực của đối phương cường đại ngoài dự tính, cho dù hắn có thể giết chết toàn bộ những võ sĩ bên cạnh, ba người vậy công một có thể giành được thắng lợi không? Ngã Lệ làm sao bây giờ? Tiếp tục buông tha sao?

Nữ võ sĩ kia chậm chạp ngồi dậy, dùng ánh mắt lo lắng ngó chừng các võ sĩ đang vây quanh, sau đó tầm mắt chuyển hướng sang Dịch Áo. Miệng nàng bị vải thô che lại nên không thể lên tiếng, chỉ cố gắng phát ra tiếng rên rỉ, hai tay bị trói phía sau vận lực nhấc lên, đầu ngón tay liều mạng cử động tựa hồ đang triệu hoán cái gì đó.

Dịch Áo nhãn lực rất tốt lập tức phát hiện hai cánh tay của nữ võ sĩ kia nơi hiện ra một tầng bạch quang nhàn nhạt. Hơn nữa động tác và ánh mắt của nàng tựa hồ đang ra hiệu cho mình?

Lúc này hắn không rảnh để nghĩ ngợi lâu, lập tức điểm mạnh mũi chân xuống đất nhanh chóng bay lên, hắn đã dùng đến toàn lực, thân hình hóa thành một làn gió nhẹ lưu lại trên không trung một tàn ảnh mơ hồ, lao thẳng tới chỗ nữ võ sĩ.

Ngay khi Dịch Áo khởi động thì đám võ sĩ kia đã rút gần khoảng cách với hắn, vào lúc Dịch Áo rơi xuống vị trí phía sau người nữ võ sĩ, khoảng cách hai bên chỉ còn hơn năm thước.

Dịch Áo giữ lấy hai tay nữ võ sĩ đột nhiên có cảm giác lạnh như băng, dây thừng trói buộc bị đông cứng biến thành khối băng.

Dịch Áo mừng như điên, chiến phủ trong tay phải bỏ xuống phía dưới, lưỡi rìu nhắm vào giữa sợi dây trói hai cổ tay, dùng sức kéo lên. “Xệt” một tiếng, sợi dây thừng đã bị cắt đứt hơn nửa.

Nữ võ sĩ phát ra tiếng rít lạnh lẽo, hai cánh tay vung lên, đoạn dây thừng còn lại bị nàng cứng rắn bứt đứt. Sau đó nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, quát lớn: “Phía sau.” Theo một tiếng gầm giận dữ, hai tay nàng đã phát ra bạch quang chói mắt.

Dịch Áo đầu tiên là ngẩn người, rồi vội vã chạy ra sau lưng nữ võ sĩ.

Sau một lát hai tay nữ võ sĩ đã cắm trên mặt đất, một mảnh tuyết trắng dọc theo mặt đất nhanh chóng lan tràn ra xa, trong chớp mắt đã bao phủ phạm vi mười thước biến tất cả thành những khối băng cứng, các võ sĩ đang chạy đến đồng thời hóa thành những pho tượng lạnh lẽo.

“Đông Khí Ba.”

Luồng khí lạnh đã đánh cứng hai chân mấy tên võ sĩ vào mặt đất, hơn nữa khí lạnh còn tiếp tục lan tràn lên phía trên, dần dần bấp chân của bọn hắn biến thành băng trụ, có lẽ là nguyên lực trảng của nữ võ sĩ còn chưa đủ cường đại, luồng khí lạnh chỉ lan đến đầu gối là dừng lại. Nhưng điều này đối với Dịch Áo đã là một cơ hội quá tốt rồi.

“Mau.” Nữ võ sĩ hô hấp bắt đầu dồn dập.

Trước khi nữ võ sĩ nói chuyện, Dịch Áo đã lao ra ngoài, thân thể hắn nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh một gã võ sĩ.

Dịch Áo không cần làm gì nhiều, chỉ đạp nhẹ một cái mượn lực nhảy lên, thế mà gã võ sĩ không chịu nổi lực đạo đổ nhào về phía trước, thân thể hắn mới vừa tiếp xúc với mặt băng đã bị khí lạnh đông cứng, thì ra uy lực Đông Khí Ba vẫn chưa biến mất.

Dịch Áo như hồ điệp xuyên hoa bay lượn giữa quân địch, phía sau lưng hắn là các võ sĩ lần lượt té ngã, thỉnh thoảng có võ sĩ huy động chiến phủ công kích nhưng thân thể hắn đã bị đông lạnh cứng ngắc nên khó lòng tạo thành uy hiếp cho Dịch Áo.

Nữ võ sĩ kia lão đảo muốn ngã, phải dùng hai tay chống đỡ mặt đất mới có khả năng ổn định thân hình. Thế nhưng khi tầm mắt của nàng rơi vào trên người tráng hán cầm đầu, ánh mắt bỗng nhiên bắn ra hàn quang sáng rực, không biết nàng lấy ra khí lực từ nơi nào để tung người nhảy lên, hai tay hợp lại chém mạnh tới trước, miệng quát lớn: “Chết đi.”

Một đạo Băng Tinh chói mắt thành hình trên không trung như mũi tên nhọn vọt tới mục tiêu, trong nháy mắt đã đuổi theo phía sau lưng tráng hán.

Tráng hán kia quay đầu lại quan sát, trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi, thân hình đột nhiên lách sang một bên bỏ qua Ngã Lệ chỉ còn cách mười thước. Về phần Ngã Lệ từ đầu đến cuối không hề biết phía sau xảy ra

chuyện gì, một tay ôm chặt An Kỳ Nhi, một tay vén quần lên cao lộ ra hai chân thon dài trắng nõn, đôi giày đã sớm vứt mất rồi, nàng toàn tâm toàn ý không ngừng cắm đầu về phía trước chạy như điên.

Nếu như Ngã Lệ có cơ hội viết hồi ký nhất định sẽ viết lại quãng thời gian khó quên ngày hôm nay, cho tới bây giờ nàng vẫn không phát hiện ra nguyên nhân tại sao mình có thể chạy trốn nhanh như vậy.

Đạo Băng Tinh chói mắt tựa hồ có tính mạng riêng biệt, di chuyển cực nhanh trên không trung chỉ nhắm đúng gã tráng hán mà đuổi theo, vừa chạm vào liền quần lấy thân thể hấn lại.

Hàn Băng Tỏa Liên? Lôi Mông và Ca Đồn đồng thời động dung.

Tráng hán cầm đầu rống lên giận dữ, tiếp tục chạy nhanh tới trước, chỉ có Thổ hệ võ sĩ sử dụng Bàn Thạch Thủ Hộ mới có khả năng chống cự Hàn Băng Tỏa Liên công kích. Nếu đổi thành võ sĩ hệ khác hiện tại đã sớm bị trói cứng lại rồi, ít nhất bọn họ không thể tiếp tục hoạt động một cách tự nhiên.

Tráng hán kia vọt ra xa hơn mười thước, Hàn Băng Tỏa Liên rút cuộc bị quang mang màu vàng kéo giãn ra, lúc này Ca Đồn chém ra Liệt Diễm Trảm đánh trúng mục tiêu. Thế nhưng một chiêu này rất khó tạo thành thương tổn cho đối phương, nhìn vào thì giống như một đòn tiền đưa hơn.

“Ngã Lệ? Ngã Lệ.” Lôi Mông lớn tiếng kêu gào.

Ngã Lệ mất diễm tai ngơ tiếp tục liều mạng chạy trốn, hai mắt chỉ ngó chừng phương xa, giờ phút này nàng cực kỳ có lòng tin cứ như vậy chạy đến tận cùng thế giới.

Tráng hán cầm đầu và toàn bộ thuộc hạ đều bị giết chết, lần này coi như một trận đại thắng. Lôi Mông và Ca Đồn giúp đỡ nữ võ sĩ giải cứu đồng bạn, Dịch Áo đuổi theo thật xa cuối cùng mới mang được Ngã Lệ quay trở lại.

“Ngã Lệ, nhìn không ra nha!” Lôi Mông bắt đầu khoe khoang công phụ miệng lưỡi: “Người rất có tiềm chất của Phong hệ võ sĩ, đáng tiếc...”

“Được rồi.” Dịch Áo cắt đứt lời Lôi Mông, thật ra lúc này Ngã Lệ đã mê muội rồi, khi hấn đuổi theo giữ Ngã Lệ lại, thế mà nàng tung chân vung tay tấn công hấn. Hấn phải hét lớn mấy tiếng mới làm cho Ngã Lệ tỉnh táo lại, hiện tại nàng cần được an tĩnh.

“Các người khỏe, ta tên là Y Toa Bối Nhĩ, hấn gọi là Đồ Tạp, kia là Bối Khắc, chúng ta đều là võ sĩ từ Thánh Đế Tư thành.” Nữ võ sĩ kia đi tới gần nhẹ giọng giới thiệu.

“Người khỏe.” Ca Đồn gật đầu, làm ra thần thái vô cùng lạnh lùng nói: “Ta tên là Ca Đồn, hấn gọi là Dịch Áo, tên này là Lôi Mông.”

“Vì sao đến phiên ta liền biến thành ‘tên này’ rồi?” Lôi Mông cả giận nói.

Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc nhìn về phía Dịch Áo: “Gọi là Dịch Áo? Người từ đâu tới?”

Dịch Áo làm như không có chuyện gì đưa tay chỉ chỉ hướng Bắc: “Chúng ta từ bên kia Vĩnh Đồng băng xuyên tới đây, thế nào?” Trong lòng hấn có chút hồ nghi, chẳng lẽ dính dáng tới ‘án tử’ cô nàng Tử tước kia? Không nên nhanh như vậy chứ? Nếu thật sự như thế thì hậu đài của cô nàng Tử tước quá mức cường đại rồi.

53. Chương 53: Bằng Hữu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 53: Bằng hữu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau nghi ngờ, Ca Đồn hoàn hảo, vẻ mặt Lôi Mông lại mất tự nhiên. Hắn một lòng muốn hấp dẫn mỹ nữ chú ý, vừa nghe thấy nữ võ sĩ đặt câu hỏi liền theo thói quen tranh giành nói trước, thiếu chút nữa nói ra chuyện ở Đồi Tháp trắng. May là Địch Áo kịp thời trả lời trước, ài, may mà Địch Áo phản ứng nhanh.

“À.” Y Toa Bối Nhĩ lộ ra thần sắc bình tĩnh đại ngộ, nhìn thoáng qua Địch Áo nói: “Các người có bị bộ lạc công kích?”

“Ừ.” Địch Áo trả lời hàm hồ hồ hồ.

“Đúng rồi, Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư, đám người kia rốt cuộc là ai?” Lôi Mông hỏi: “Mụ nội nó, nếu như không phải là bọn hán quấy rầy thì bây giờ chúng ta đã đến Thánh Đế Tư thành rồi.”

“Các người từ Vĩnh Đồng băng xuyên đến vì sao không biết bọn họ?” Y Toa Bối Nhĩ sửng sốt.

“Chúng ta là Mạo hiểm giả, đến Vĩnh Đồng băng xuyên chỉ là vì hoàn thành một nhiệm vụ, nhưng chúng ta trên đường đi đã phân tán đội ngũ, không có biện pháp nào khác mới phải quay trở về.” Lôi Mông nói láo chưa bao giờ cần phải suy nghĩ trước, hơn nữa vẻ mặt rất tự nhiên, không hề lộ ra một chút sơ hở: “Kết quả ở trên đường gặp được mấy tên kia, đánh vài trận, ài...”

“Thì ra là như vậy.” Y Toa Bối Nhĩ cười cười: “Vận khí các người thật không tệ, chỉ gặp phải võ sĩ bộ lạc nhỏ. Nếu như các người đụng tới đại quân có lẽ đã sớm biến thành nô lệ hoặc là thi thể rồi.”

“Bọn họ rốt cuộc là ai?” Ca Đồn hỏi.

“Kể ra thì rất dài.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Có rất nhiều bộ lạc đời đời cư ngụ ở trong Vĩnh Đồng băng xuyên, trước kia bọn họ ít khi quan hệ với thế giới bên ngoài, nhiều lắm chỉ là giao dịch với thương nhân về vấn đề vũ khí, hàng da, rượu, muối gì đó thôi. Năm trước không biết xảy ra chuyện gì, những bộ lạc kia đột nhiên liên hợp lại di chuyển ra phía ngoài, điểm bọn họ dừng chân đã xâm phạm lãnh thổ Thánh Đế Tư thành, cho nên...”

“Chiến tranh?” Lôi Mông kinh ngạc hỏi: “Vì sao ta chưa từng nghe nói qua bên này đang có chiến tranh nhỉ?”

“Còn chưa có bộc phát xung đột lớn, song phương còn có thể giữ vững khắc chế nhất định, nhưng va chạm nhỏ thì không hề gián đoạn.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Bọn họ đã đánh lên tới cửa rồi, các người còn khắc chế cái gì?” Lôi Mông kêu lên.

Y Toa Bối Nhĩ không khỏi nhăn mày liếc sang Lôi Mông: “Ngài biết chiến tranh ý vị như thế nào không? Ý nghĩa là một tràng tai nạn sẽ xảy ra, ý nghĩa không ngừng tử vong, ý nghĩa xuất hiện ngàn ngàn vạn vạn cô nhi. Có lẽ ngài cảm thấy chiến tranh không coi vào đâu, nhưng đối với Thánh Đế Tư chúng ta đó là hệ quả không thể nào thừa nhận.”

Sắc mặt Lôi Mông bắt đầu khó coi, hắn sở dĩ nói như thế mục đích chủ yếu là muốn thể hiện ra bản chất nam tử hán đại trượng phu khí khái của mình, ai ngờ được kết quả không như mong muốn. Đối phương thế mà sử dụng đến cả từ tôn kính, ngay tại thời điểm này, từ tôn kính đại biểu cho bất hòa, thậm chí là chán ghét.

Hắn thật sự không phục, suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Người thật sự cho rằng Thánh Đế Tư thành còn có quyền lựa chọn? Bây giờ những bộ lạc kia có thể giữ vững khắc chế là vì bọn hán mới vừa liên hợp, nội bộ còn có quá nhiều mâu thuẫn. Một khi xuất hiện một vị lãnh tụ đủ sức mạnh chinh phục tất cả bộ lạc, lúc đó mới là tai nạn chân chính cho Thánh Đế Tư thành các người.”

Y Toa Bối Nhĩ đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là tức cười. Lôi Mông nói một câu này đã chạm tới điểm mấu chốt của bọn họ. Trên thực tế, cao tầng Thánh Đế Tư thành đã chia làm hai phái, một phái kiên quyết chủ chiến cho rằng những bộ lạc kia sớm muộn gì cũng sẽ phát động chiến tranh, bọn họ phán đoán không khác gì lời Lôi Mông vừa nói. Một phái khác ôm thái độ chờ thời, cho rằng thông qua đàm phán sẽ có thể giải quyết mâu thuẫn, bọn họ căn cứ vào Thánh Đế Tư thành và Khắc Lý Tư bình nguyên tiếp giáp biên giới, nếu thật sự không được thì dời những bộ lạc kia qua Khắc Lý Tư bình nguyên.

Nếu như là võ sĩ lệ thuộc vào Thánh Đế Tư thành nói ra mấy câu này thì không tính làm gì, thế nhưng một người người xa lạ chỉ tán gẫu vài câu đã nhìn ra vấn đề mấu chốt, vậy thì cực kỳ không đơn giản.

“Tại sao bọn họ đột nhiên di chuyển quy mô lớn?” Ca Đồn hỏi.

“Chuyện này...” Y Toa Bối Nhĩ sửng sốt, đây cũng là một vấn đề mấu chốt khác, nàng lẩm bẩm: “Chúng ta đang điều tra, hình như là... Vĩnh Đồng băng xuyên xuất hiện thú triều với quy mô lớn.”

Hai tên võ sĩ phía sau Y Toa Bối Nhĩ tựa hồ không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ một mực đứng tại chỗ mỉm cười chất phác, bọn họ thoát chết toàn dựa vào đám người Dịch Áo, trên mặt bọn họ biểu hiện tràn đầy cảm kích.

Y Toa Bối Nhĩ nhìn Ca Đồn, rồi lại liếc Lôi Mông. Mặc dù mới vừa tiếp xúc không lâu nhưng nàng đã cho ra phán đoán sơ bộ, hai Mạo hiểm giả trước mắt này không hề đơn giản.

“Hôm nay nhờ có các người.” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói: “Nếu như bị bọn họ mang về bộ lạc, ta đây...”

“Tiện tay mà thôi, Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư không cần để ý.” Ca Đồn thản nhiên nói, hắn một thân đạm bạc ưu nhã, tái cộng thêm hai đầu lông mày anh khí, thật sự là đẹp trai đến tàn bạo.

“Đây là việc chúng ta phải làm.” Lôi Mông vội vàng la lên, nếu như không phải sợ lộ dấu vết, hắn thật sự muốn đá Ca Đồn văng qua một bên.

“Ha ha...” Y Toa Bối Nhĩ che miệng cười, sau đó dời tầm mắt lên trên người Dịch Áo. Chỉ có điều nàng lúc định nói chuyện, Dịch Áo đã tung người bay ra ngoài vùng hoang dã, chốc lát sau trong tay hắn cầm một đôi giày vải nhỏ chậm rãi trở về.

Dịch Áo đi tới trước người Ngã Lệ, nhẹ nhàng đặt đôi giày vải trên mặt đất: “Bị thương không?”

“Không có...” Ngã Lệ đỏ mặt lắc đầu.

“Mang vào đi, coi chừng bị lạnh.” Dịch Áo nói.

“Dịch Áo, lúc này nghe các người nói, các người muốn đi Thánh Đế Tư thành?” Y Toa Bối Nhĩ nói, nàng không hỏi Lôi Mông, không hỏi Ca Đồn, đặc biệt đặt câu hỏi với Dịch Áo, hiển nhiên là nàng có một chút tâm tư.

“Đúng thế.” Dịch Áo không quay đầu lại vươn tay về phía An Kỳ Nhi. Ngã Lệ vội vàng giao An Kỳ Nhi cho Dịch Áo, sau đó bắt đầu mang giày.

Y Toa Bối Nhĩ mở trừng hai mắt thật to, nàng phát hiện ba gã Mạo hiểm giả này một người so với một người càng thêm ý tứ. Mặc dù Ngã Lệ rất đẹp, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác quê mùa, nàng tin tưởng rằng mình đẹp hơn Ngã Lệ nhiều. Cho dù ở trong Thánh Đế Tư học viện mỹ nữ như mây, nàng cũng là người nổi bật như hạc giữa bầy gà. Không nghĩ tới gã Mạo hiểm giả tên là Dịch Áo này không thêm để ý tới nàng, thậm chí còn lười liếc nàng một cái, ngược lại quan tâm người đàn bà kia.

“An Kỳ Nhi tốt nhất.” An Kỳ Nhi ôm chặt cổ Dịch Áo, dùng sức la lên: “An Kỳ Nhi không khóc.”

Dịch Áo thở dài, lúc ôm An Kỳ Nhi hắn có thể cảm giác được rõ ràng thân thể An Kỳ Nhi đang run rẩy. Loại tình cảnh máu thịt bay ngang thế này, An Kỳ Nhi không thể nào không sợ, nó có thể nhẫn nhịn không la không khóc đã là cực giỏi rồi.

“Đúng vậy, An Kỳ Nhi ngoan nhất.” Dịch Áo nhẹ nhàng vuốt tóc An Kỳ Nhi.

“Vậy thì chúng ta cùng nhau lên đường, coi như làm bạn.” Y Toa Bối Nhĩ phát ra lời mời: “Các người có bằng hữu ở Thánh Đế Tư thành không?”

Lôi Mông bỗng nhiên nói: “Không có, chúng ta lần đầu tiên tới Thánh Đế Tư thành.”

“Thật là tốt quá.” Y Toa Bối Nhĩ đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của mình, nói: “Nếu như các người không chê nhà cửa đơn sơ thì tới nhà chúng ta làm khách.”

“Dễ dàng như thế?” Ca Đồn lộ ra thần sắc chần chờ.

Lôi Mông oán hận muốn cho Ca Đồn một quyền, mỹ nữ đã chủ động mời người còn căng thẳng cái rắm?

“Bây giờ chúng ta đã là bằng hữu, có chỗ nào không thích hợp nữa?” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười nói.

“Vậy thì phiền toái Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư.” Lôi Mông vội vàng giành nói trước.

“Là các người đã cứu ta, chẳng lẽ ta không nên hồi báo chút gì sao?” Y Toa Bối Nhĩ nói, nụ cười của nàng càng thêm mê người. Nàng nhìn ra được Lôi Mông đang gấp gáp biểu hiện mình: “Lôi Mông, vị tiểu thư kia cũng là Mạo hiểm giả?”

“Nàng ta hả?” Lôi Mông xoay động tròn mắt, hạ giọng nói: “Người không nhìn ra được sao? Nàng ta là tình nhân Dịch Áo.”

Khóe miệng Ca Đồn lộ ra nụ cười giễu cợt, cái loại chiêu thức này Lôi Mông đã dùng rất nhiều lần rồi. Trước kia mỗi khi hắn và nữ tử nào đó tiếp xúc với nhau, Lôi Mông chắc chắn sẽ nhảy ra làm loạn. Nào là lão bà đang chờ Ca Đồn ở nhà, nào là tại sao để cho con cái khóc lóc ầm ĩ, hắn sẽ tìm mọi cách làm cho nữ tử kia nghĩ rằng Ca Đồn chân đứng hai thuyền. Nhưng hắn không biết, nam nhân có phương pháp chinh phục nữ nhân, nữ nhân cũng có cách riêng để chinh phục nam nhân. Nhất là những nữ tử tính cách tự phụ, ngược lại sẽ vì Lôi Mông khích bác mà sinh ra ý niệm cạnh tranh trong đầu, các nàng không tin mình thất bại.

Nói cách khác, một nam nhân không ai tranh giành còn là nam nhân tốt sao? Bên cạnh mỹ nữ xuất chúng luôn luôn có rất nhiều người theo đuổi, nam nhân cũng giống như vậy.

“À...” Y Toa Bối Nhĩ hồ nghi liếc liếc Lôi Mông, lại nhìn sang Ca Đồn nói: “Vậy thì chúng ta chuẩn bị một chút rồi lên đường.”

“Tốt, tốt.” Lôi Mông gật đầu lia lịa.

Thấy Y Toa Bối Nhĩ mang theo hai tên võ sĩ đi sưu tầm chiến lợi phẩm, Lôi Mông gãi gãi đầu ngại ngùng nói với Ca Đồn: “Đừng... đừng nói cho Dịch Áo biết, dù sao... dù sao hắn đã có Ngã Lệ.”

“Ôi, một thằng nhóc ngây thơ.” Ca Đồn lắc đầu, chậm rãi đi tới xe ngựa.

“Người... người nói ai đó?” Lôi Mông giận dữ bước nhanh đuổi theo Ca Đồn.

“Nói ai thì người đó tự biết.”

“Vậy còn đỡ hơn người, sắc lang.” Lôi Mông la ầm lên.

Thanh âm Lôi Mông hình như hơi lớn, Y Toa Bối Nhĩ ở bên kia cũng nghe được, nàng quay đầu lại nhìn về phía Lôi Mông và Ca Đồn khẽ lắc đầu. Loại tràng diện này nàng từng thấy nhiều lần, phần lớn nam nhân luôn tỏ ra văn nhã trước mặt nàng, nhưng xoay người lại liền nhục mạ lẫn nhau, thậm chí là đánh nhau kịch liệt.

54. Chương 54: Một Trò Đùa.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 54: Một trò đùa.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Y Toa Bối Nhĩ cho rằng mình có mị lực xuất chúng làm cho Ca Đồn và Lôi Mông tranh chấp. Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới khi Ca Đồn và Lôi Mông ngồi lên xe ngựa lập tức ném cô nàng Y Toa Bối Nhĩ ra sau ót.

“Ta coi như là hiểu được tại sao Thánh Đế Tư thành không cường đại lên nổi rồi.” Lôi Mông tựa vào buồng xe bày ra thần thái trí giả, nói: “Nữ nhân.”

“Nữ nhân thì sao?” Ca Đồn hỏi.

“Quá nhu nhược, những bộ lạc võ sĩ kia đã khi dễ tới tận cửa rồi, các nàng lại còn muốn khắc chế. Nếu đổi thành những địa phương khác, cho dù là một Nam tước lĩnh nhỏ cũng sẽ thề thốt xuất quân bảo vệ quyền lợi của mình.” Lôi Mông rung đùi đắc ý, trên mặt tràn đầy mùi vị lương sư chỉ giáo học đồ: “Sớm muộn gì Thánh Đế Tư thành cũng có một ngày suy yếu, không có bộ lạc này thì có cái bộ lạc kia, bộ lạc võ sĩ không tới thì những quân đội khác cũng xuất hiện. Cho dù lần này các nàng có thể đạt thành hiệp nghị hòa bình với các bộ lạc, nhưng vận khí của các nàng không thể nào tốt mãi được.”

“Nói nhảm, bất kỳ một quốc gia nào cũng có một ngày suy yếu dẫn đến diệt vong.” Ca Đồn thần nhiên nói.

Lời Ca Đồn nói không hề ảnh hưởng đến Lôi Mông, hắn yên lặng nhìn tầm thâm dưới chân, im lặng một lúc lâu.

“Người nghĩ gì thế?” Ca Đồn kinh ngạc hỏi.

“Nếu như có một vị Thần Vũ Giả thì sao?” Lôi Mông đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Giống như Nguyệt Ảnh đế quốc có Quân Đồ Minh đại đế vậy.”

“Thần Vũ Giả bắt hủ.” Ca Đồn cười cười nói: “Nhưng người đã quên Quân Đồ Minh đại đế sáng lập Nguyệt Ảnh đế quốc thế nào rồi hả?”

Lôi Mông nghe thấy thì rất buồn cười, mọi người đều nói Thần Vũ Giả có tính mạng bất hủ, nhưng Thần Vũ Giả không phải là vô địch, bởi vì trên thế giới này không chỉ có một Thần Vũ Giả.

“Không nghĩ tới, thế giới nội tâm của người cũng rất phong phú.” Ca Đồn mỉm cười nói: “Vì sao? Người cũng muốn có tính mạng bất hủ?”

“Ai mà không nghĩ tới?” Lôi Mông ừ ừ nói: “Ta có rất nhiều thứ không nở rời xa, gia nhân của ta, tỷ muội của ta, còn các người nữa. Biết không? Ta thật sự rất muốn mãi mãi xông pha cùng các người.”

Ca Đồn hơi động dung, hai người nhận thức thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên Lôi Mông biểu đạt ra tình cảm của mình với bằng hữu. Chỉ tiếc là bề ngoài của hắn làm lộ ra ý nghĩ trong đầu, ngay khi Lôi Mông thấy được sự biến hóa đó, lập tức bổ sung một câu: “Nhưng không bao gồm người, tai tình, vì sao người còn chưa chết nhỉ?”

Ca Đồn dở khóc dở cười: “Người hận ta như vậy sao?”

“Hận cũng không phải hận, nhưng người làm cho người ta rất phiền lòng.” Lôi Mông nhăn mặt nói: “Thấy mỹ nữ là tranh giành với ta, lần nào cũng thế. Nếu như người có thể đổi đổi các nàng thật tốt còn đỡ, nhưng người đã hành động thế nào?”

“Có một số việc phải nhìn vào năng lực của chính mình, ta không có biện pháp nhường cho người.” Ca Đồn nói: “Chẳng lẽ ta dụ dỗ nữ nhân, sau đó cỡi y phục nàng xuống, đặt lên trên giường người?”

Hai mắt Lôi Mông bắn ra tinh quang, dùng sức gật đầu lia lịa: “Tốt!”

“Người?” Ca Đồn thật sự bại trận, hắn đảo cặp mắt trắng dã tựa vào trong góc, cự tuyệt trao đổi với Lôi Mông.

Y Toa Bối Nhĩ là một hướng đạo sinh rất tốt, đoạn đường cùng nhau đi tới không có phát sinh chuyện gì, giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ rốt cục thấy được Thánh Đế Tư thành.

Địch Áo lần đầu tiên nghe nhắc tới Thánh Đế Tư thành tọa lạc ở gần Vĩnh Đồng băng xuyên, hắn từng nghĩ rằng nơi đây là một địa phương rét lạnh cứng người, nhưng trên thực tế nơi này lại vô cùng ấm áp.

Tuyết Sơn nguy nga, hùng vĩ hiện ra rõ ràng trước mặt bọn họ, ngọn núi cao vút đâm thẳng vào trong mây, dưới chân Tuyết Sơn lại là một vùng thảo nguyên rộng lớn xanh biếc. Từ vị trí đám người Địch Áo nhìn tới còn có thể thấy đại dương xanh thăm thẳm phía sau Thánh Đế Tư thành.

Tuyết Sơn, thảo nguyên, biển rộng vốn là những phong cảnh hoàn toàn khác biệt. Thế nhưng lại dung hợp hoàn mỹ ở quanh Thánh Đế Tư thành, đừng bảo là Địch Áo, ngay cả Ca Đồn và Lôi Mông cũng chưa từng nhìn thấy cảnh sắc tráng lệ như thế. Bọn họ thậm chí quên mất lên đường, cứ như vậy đứng ngẩn người trên gò núi.

“Thật là đẹp.” Lôi Mông lẩm bẩm.

“Đúng thế!” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười kiêu ngạo: “Nếu như các người thấy được Thánh Đế Tư hồ, các người sẽ giết mình hơn nữa.”

“Thánh Đế Tư hồ ở đâu?”

Y Toa Bối Nhĩ dùng ngón tay chỉ hướng Tuyết Sơn ở phương xa: “Ở trên Tuyết Sơn.”

“Không thể?” Lôi Mông la lên: “Thánh Đế Tư hồ ở bên trong Vĩnh Đồng băng xuyên? ?”

“Không phải là Vĩnh Đồng băng xuyên.” Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu nói: “Sau khi người vượt qua Tuyết Sơn mới có khả năng nhìn thấy Vĩnh Đồng băng xuyên chân chính, ngọn núi nơi đó cao hơn Tuyết Sơn rất nhiều.”

“Người từng đi tới Vĩnh Đồng băng xuyên?”

“Ừ, ta và lão sư từng tới đó thí luyện.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Tại sao phải tới đó thí luyện?” Lôi Mông biến thành ‘con nít ranh tò mò’, thật ra hẳn chỉ muốn nói thêm với mỹ nữ mấy câu mà thôi.

“Bởi vì ở nơi đó không chỉ tu luyện nguyên lực, còn có ý chí.” Y Toa Bối Nhĩ trả lời: “Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường, về nhà sớm một chút sẽ nghỉ ngơi được lâu hơn.”

Có câu nói ‘nhìn thấy núi chạy mòn chân ngựa’, thoát nhìn Tuyết Sơn đã ở trước mắt bọn hắn nhưng đi suốt hai giờ vị trí Tuyết Sơn tựa hồ không có bất kỳ biến hóa, vẫn gần gần xa xa như cũ. Thế nhưng, Thánh Đế Tư thành thì cách bọn họ không xa.

Bởi vì bộ lạc xâm lấn nên Thánh Đế Tư thành đề phòng sâm nghiêm, không đợi bọn họ tiếp cận đã có trăm tên võ sĩ cưỡi chiến mã ra khỏi cửa thành, phóng tới chỗ đám người Dịch Áo.

Lôi Mông cười hì hì nhìn đoàn võ sĩ, hẳn không hề khấn trương, người nhà mà, tóm lại là phải nói lương tâm. Hẳn đã cứu một nhóm võ sĩ của Thánh Đế Tư học viện, cho dù người ta không ném đại mỹ nữ lên trên giường hắn thì cũng phải chiêu đãi một bữa hoành tráng mới đúng.

Y Toa Bối Nhĩ hoan hô mừng rỡ, xông tới trước: “Hải Đế, Tật Thiến Lâm.”

“Y Toa Bối Nhĩ.” Đối diện cũng truyền đến tiếng hét chói tai, sau đó hai con chiến mã từ trong đoàn người chạy ra nghênh đón Y Toa Bối Nhĩ.

Sau một lát ba nữ võ sĩ trước sau nhảy xuống chiến mã, ôm nhau thăm thiết, cười đùa ầm ĩ, có thể gọi là ‘náo thành một đoàn’ rồi.

“Thật là ngây thơ và rực rỡ.” Ca Đốn nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ Thánh Đế Tư học viện thí luyện chỉ là đi tới Tuyết Sơn rồi quay về thôi sao?” Trong lời nói Ca Đốn có bao hàm sự khinh thị, nhưng hẳn có đạo lý của riêng mình, kinh nghiệm quá nhiều tâm tình sẽ trở nên trầm trọng, cứng rắn, rất khó lòng thất thố như vậy.

Lần đầu tiên Lôi Mông không có dấu võ mồm với Ca Đốn, hẳn không nhận được phẩy phẩy tay ra sau, lẩm bẩm: “Lùi ra sau, lùi ra sau.” Hắn vừa nói vừa tiến lên mấy bước, sau đó khoanh tay mỉm cười chờ đợi, bởi vì chút nữa nhất định sẽ phải giới thiệu mấy người bọn hắn, đứng trước sẽ chiếm cứ lợi thế, có lợi thế mới có cơ hội lưu lại cho đối phương ấn tượng khắc sâu.

Chỉ có điều Lôi Mông đánh giá quá thấp mấy thiếu nữ này, qua hơn mười phút sau, các nàng Y Toa Bối Nhĩ vẫn còn nói chuyện không ngừng, cuối cùng hình như nói tới chuyện gì không tốt, ba người bắt đầu phát ra thanh âm khóc nức nở.

Lôi Mông cảm giác da thịt trên mặt tê dại, không nghĩ tới nha, duy trì nụ cười thời gian dài còn mệt mỏi hơn cả đánh nhau với người ta nữa.

Qua hai mươi phút, nhóm Y Toa Bối Nhĩ cuối cùng ‘tạm thời’ nói xong mới mang theo hai nữ võ sĩ đi tới: “Ta giới thiệu với các người, đây là Hải Đế, đây là Tật Thiến Lâm, các nàng đều là bằng hữu tốt nhất của ta.”

“Các người khỏe.” Nữ võ sĩ tên là Hải Đế gật đầu nói: “Cảm ơn các người cứu Y Toa Bối Nhĩ.”

“Hoan nghênh đến Thánh Đế Tư thành làm khách.” Táp Thiến Lâm mỉm cười nói.

“Có thể thủ hộ Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư mỹ lệ là vinh hạnh của ta.” Lôi Mông nói rất có phong độ: “Giới thiệu với các người, đây là Dịch Áo, đây là Ca Đồn, chúng ta là Mạo hiểm giả đến từ phương xa.”

“Vị này là...” Hải Đế và Táp Thiến Lâm chuyển tầm mắt vào người Ngã Lệ.

“Vị này là thê tử Dịch Áo, Ngã Lệ phu nhân.” Lôi Mông cười nói.

Y Toa Bối Nhĩ lộ ra thần sắc hồ nghi, ngày hôm qua Lôi Mông nói Ngã Lệ là tình nhân Dịch Áo, hôm nay đã biến thành thê tử?

Ca Đồn âm thầm cười lạnh, xoay người ôm lấy An Kỳ Nhi từ trong tay Ngã Lệ, tiếp theo thấp giọng nói mấy câu bên tai An Kỳ Nhi, không biết ra sao chỉ thấy An Kỳ Nhi dùng sức gật đầu.

Ca Đồn ôm An Kỳ Nhi đi tới trước, An Kỳ Nhi lập tức hướng Lôi Mông mở rộng hai cánh tay cao giọng hô lên: “Ba ba, ôm... ôm.”

“Đều nói Thánh Đế Tư thành là địa phương có phong cảnh đẹp nhất thế giới, hôm nay...” Lôi Mông từ đầu đến cuối hoàn toàn không có ý thức được nguy cơ ở phía sau, vẫn cố gắng moi tất cả ý hay, văn tốt từ tận ruột gan ra nói.

An Kỳ Nhi thấy Lôi Mông không để ý tới nó bắt đầu nóng nảy, vươn tay ra kéo cổ áo Lôi Mông: “Ôm... ôm.”

Cái gì? Lôi Mông ngạc nhiên xoay người, An Kỳ Nhi lại mỉm cười ngọt ngào, chủ động ôm cổ Lôi Mông, thỏ thẻ: “Ba ba, ôm con đi.”

“An Kỳ Nhi nhớ người!” Ca Đồn thản nhiên nói.

Sắc mặt Lôi Mông biến thành xanh mét, da thịt trên mặt không ngừng co giật, tựa hồ đang muốn ăn thịt người vậy, mấy chữ “con mụ nội nhà người” xoay chuyển ở giữa cổ họng hắn, mấy lần thiếu chút nữa bật thốt lên nhưng lại miễn cưỡng khống chế bản thân. Một bên phải suy nghĩ văn hồi cục diện với mấy nữ tử trước mặt, mặt khác lại sợ làm cho An Kỳ Nhi sợ hãi, cuối cùng hắn đành phải vươn cánh tay cứng ngắc ra nhận lấy An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi cười hì hì vòng tay qua cổ Lôi Mông, tiếp theo dùng sức hôn trên mặt Lôi Mông một cái, nụ cười Lôi Mông đáp lại còn khó coi hơn cả khóc. Mùa xuân của hắn, mùa xuân hắn nghĩ rằng sắp tới đã bị một tiếng ‘ba ba’ này triệt để phá nát.

Ngã Lệ vừa then vừa giận, mấy người này bình thời hành sự vô cùng cẩn thận, tại sao hôm nay lại như thế chứ? Thế mà lấy nàng ra trêu đùa, hơn nữa An Kỳ Nhi vốn rất đáng thương, chưa được một tuổi đã mất đi phụ thân, căn bản không hiểu hàm nghĩa từ này. Nghe An Kỳ Nhi mơ hồ kêu gọi ‘ba ba’, Ngã Lệ cảm giác tâm mình đau nhói.

Lúc này Dịch Áo cũng ngu rớt, từ lúc nào Ngã Lệ biến thành vợ hắn rồi? Lôi Mông đang định làm gì?

Không chỉ là Dịch Áo bị làm cho hồ đồ, ba nữ tử đối diện cũng bốn mắt nhìn nhau. Bọn họ đang suy nghĩ, quan hệ của mấy người này thật sự quá loạn, Ngã Lệ là thê tử Dịch Áo, nhưng con của Ngã Lệ lại gọi Lôi Mông là ba ba, đây là chuyện gì?

“Khụ...” Y Toa Bối Nhĩ vội ho một tiếng: “Mọi người dừng ở chỗ nữa, chúng ta vào thành.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta vào thành thôi.” Hải Đế và Táp Thiến Lâm cũng cho ra phản ứng.

Lôi Mông còn đang nghiêng răng nghiêng lợi ngó chừng Ca Đồn, thần sắc Ca Đồn không hề dao động chậm rãi đuổi theo Y Toa Bối Nhĩ.

“Người được !” Lôi Mông cảm hận nói, mặc dù chỉ có hai chữ đơn giản nhưng bên trong lại ẩn chứa oán hận ngút trời.

“Người giới thiệu Ngã Lệ thế nào? Đó là báo ứng.” Ca Đồn trả lời không cần nhượng bộ.

Đường phố Thánh Đế Tư thành người đến người đi rất náo nhiệt, cửa hàng hai bên một gian rồi đến một gian, trên đường phố xuất hiện bên thương phẩm muôn màu muôn vẻ. Những người khác còn dễ nói, Ngã Lệ chỉ là một ‘thôn nữ’ cơ hồ chưa từng rời khỏi Đồi Tháp trấn, trong mắt nàng Thánh Đế Tư thành thật sự quá rộng lớn và hoa mỹ, khung cảnh làm cho nàng hoa mắt thần mê, một hồi ngó chừng bên này, một lát ngó sang bên kia, làm như hai mắt còn không đủ dùng.

Địch Áo phát hiện cửa hàng nơi này phần lớn là kinh doanh hương phấn, châu báu, đồ trang sức, vải vóc,... vân...vân. Nói cách khác đây là một tòa thành thị âm thịnh dương suy, dưới tình huống Thánh Đế Tư học viện chỉ chiêu thu nữ học viên đã quyết định tính chất cả tòa thành trong tương lai. Những tiểu thư quý tộc đến từ các đại đế quốc có khả năng mua hàng mà người bình thường không có cách nào tưởng tượng nổi. Thậm chí có thể nói, nếu như không có các nàng, Thánh Đế Tư tuyệt đối không thể nào biến thành một tòa thành.

55. Chương 55: Ánh Mắt U Buồn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 55: Ánh mắt u buồn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhà của Y Toa Bối Nhĩ chiếm diện tích không lớn không nhỏ, kích thước khoảng bảy mươi thước vuông, nằm trong hẻm nhỏ, hai bên có hai tầu lầu đều thuộc về gia đình nàng. Y Toa Bối Nhĩ không giống với học viên bình thường ở Thánh Đế Tư học viện, nàng sinh ra và trưởng thành ở chỗ này, cho nên tự mình giới thiệu tin tức nơi này đám người Địch Áo, lời trong miệng luôn luôn mang theo cảm giác kiêu ngạo.

Nhưng không biết tại sao Y Toa Bối Nhĩ không dẫn bọn hắn đi cửa chính, ngược lại lén lút đi vào bằng cửa nhỏ. Người đời thường nói ‘làm khách tùy chủ’ nên đám người Địch Áo không tiện hỏi han nhiều, làm vậy có thể khiến cho Y Toa Bối Nhĩ khó xử.

Đại đa số gia đình sẽ chiêu đãi khách nhân ở ngoại viện, Y Toa Bối Nhĩ mang bọn hắn của trái của phải hai ba vòng đi tới một tòa tiểu viện yên tĩnh, khu vực này diện tích không lớn, chỉ có một tòa nhà ở giữa cùng với hai gian phòng hình thành một khu vực độc lập. Trung tâm còn có bàn vuông và ghế ngồi bằng đá, phía trên là giàn nho xanh um tươi tốt, ngoài cùng còn có vườn hoa, bố cục cực kỳ trang nhã.

Y Toa Bối Nhĩ tựa hồ đang có việc gấp, chỉ nói mấy câu khách khí đơn giản rồi gọi người hầu lên phân phó, sau đó vội vã rời đi, Hải Đế và Tập Thiển Lâm cũng đi theo nàng.

Địch Áo đảo mắt qua phát hiện thần thái Ngã Lệ hơi hơi mông lung, hắn hiểu được đây là chuyện gì, một nữ tử lớn lên trong khu hoang dã đột nhiên đi tới tòa thành phồn hoa, nội tâm sẽ bị xung đột rất lớn, đôi khi còn có thể sinh ra cảm xúc trái ngược, ví như ghen tỵ, tự ti, khiếp đảm...vân...vân.

“Ca Đốn, hôm nay ngươi có hơi quá đáng.” Địch Áo lên giọng.

“Ta?” Ca Đốn kinh ngạc hỏi lại: “Ta làm gì?”

“Này, Địch Áo, có chuyện gì từ từ nói.” Lôi Mông vội vàng đứng giữa hai người, hắn là người rất coi trọng tình cảm, bất kể hắn và Ca Đốn cãi vã kịch liệt cỡ nào cũng không hề ảnh hưởng mức độ tin cậy đối với Ca Đốn. Hắn nhận thức Địch Áo được vài ngày rồi, nhưng chưa từng thấy qua Địch Áo dùng giọng điệu này để nói chuyện, cho nên Lôi Mông khá là khẩn trương.

Địch Áo nháy mắt với Ca Đốn, nói: “Ngươi không thể dùng Ngã Lệ nói giỡn. Bảo An Kỳ Nhi hô ‘ba ba’? Cũng chỉ có ngươi nghĩ ra được chuyện này.”

Ca Đốn nhìn về phía Ngã Lệ, sau đó chậm rãi đi tới nhẹ giọng nói: “Ngã Lệ, chuyện ngày hôm nay ta thật sự xin lỗi.”

“Cái gì?” Đến lúc này Ngã Lệ mới từ từ hồi tỉnh.

“Ta không nên dùng An Kỳ Nhi đùa giỡn, lần sau tuyệt đối không xảy ra nữa.” Ca Đồn nói rất thành khẩn.

“Ta biết các người đang đùa giỡn.” Ngã Lệ luống cuống chân tay, càng kiến thức nhiều điều nàng càng biết mình nhỏ bé. Có thể sống sót rời khỏi Đồi Thấp trấn đi tới đây hoàn toàn dựa vào đám người Địch Áo bảo vệ, Ca Đồn xin lỗi trình trọng như thế làm cho tâm nàng thấp thỏm lo âu, về phần xấu hổ lúc đó đã sớm không cánh mà bay rồi.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lôi Mông vô cùng đau đớn gào lên: “Ca Đồn, người đúng là quá đáng, quả thực là cố ý làm bại hoại danh tiếng Ngã Lệ, ta cho người biết...”

“Được rồi.” Ca Đồn cười lạnh nói: “Địch Áo có thể mắng ta, Ngã Lệ cũng có thể mắng ta, nhưng người có tư cách gì?”

“Vì sao ta không có tư cách?”

“Thử nghĩ người giới thiệu Địch Áo thế nào?”

Lôi Mông há mồm cứng lưỡi, đứng ngồi không yên len lén quan sát sắc mặt Địch Áo, rồi lại nhìn sang Ngã Lệ. Mặc dù hắn không cam lòng nhưng không có biện pháp phản bác, người tốt thì không thể làm việc trái với lương tâm.

Vào lúc này, Tập Thiển Lâm từ bên ngoài vội vã chạy vào, cười nói: “Đúng rồi, để hoan nghênh Y Toa Bối Nhĩ an toàn trở về, chúng ta chuẩn bị mở một buổi tiệc rượu, các người nguyện ý tham gia không?”

Vừa nghe thấy có rượu uống Lôi Mông lập tức vứt đau khổ lúc này lên chín tầng mây, liên tục kêu lên: “Nguyện ý, nguyện ý, là khuya hôm nay?”

“Không sai.” Tập Thiển Lâm nghịch ngợm búng tay, mặc dù tướng mạo nàng thua kém Y Toa Bối Nhĩ một chút, nhưng nụ cười ngây thơ trên mặt làm cho bộ dáng nàng khả ái hơn nhiều.

“Y Toa Bối Nhĩ đâu?” Địch Áo hỏi, nếu không phải là Y Toa Bối Nhĩ mời, hắn cảm giác không nên tùy tiện đáp ứng, lỡ may sinh ra hiểu lầm Y Toa Bối Nhĩ không muốn mời bọn họ thì ‘chuyện vui’ rất lớn.

“Nàng đang tiếp thụ tra hỏi.” Tập Thiển Lâm le lưỡi.

“Tra hỏi?” Địch Áo sững sốt.

“Ừ.” Tập Thiển Lâm nói: “Nàng len lút trốn ra ngoài thiếu chút nữa bị những võ sĩ bộ lạc bắt đi, Đại Vệ thúc thúc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, hi hi !”

Địch Áo hiểu được chuyện này, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì chờ Y Toa Bối Nhĩ trở về rồi nói sau.”

“Ai da, chờ nàng trở lại sẽ không kịp nữa.” Tập Thiển Lâm kêu lên: “Y Toa Bối Nhĩ nhờ ta chuyển cáo là các người nhất định phải đáp ứng. Các người lần đầu tiên đến Thánh Đế Tư thành, quen biết vài bằng hữu sẽ có lợi hơn, sau này làm chuyện gì cũng dễ dàng.”

“Không sai.” Lôi Mông vô cùng kích động, Y Toa Bối Nhĩ biểu hiện quá tận tình rồi.

Địch Áo nhìn sang Ca Đồn, nói: “Được.”

“Thật là tốt quá, đến thời gian Y Toa Bối Nhĩ có tới tìm các người.” Tập Thiển Lâm tầm mắt đảo qua: “Thế nhưng y phục các người đang mặc không thích hợp tham gia tiệc rượu. Ta lập tức đi gọi mấy thợ may vào lấy số đo để may đồ mới cho các người, một lát nữa sợ là không có đủ thời gian. Các người thấy thế nào?”

“Tốt, cảm ơn người.” Địch Áo nói.

“Là ta cảm ơn các người mới đúng, các người đã cứu bằng hữu tốt nhất của ta mà.” Tập Thiển Lâm cười nói: “Ta đi trước.”

“Ừ.” Địch Áo đáp.

Thời gian không lâu sau, người hầu dẫn mấy thợ may đi vào tiểu viện, Ngã Lệ không có gan tham gia tiệc rượu, bất kể đám người Dịch Áo khuyên nhủ thế nào cũng không có hiệu quả. Nàng ôm An Kỳ Nhi trốn vào phòng trong, chờ mấy thợ may rời đi, Lôi Mông lập tức gõ cửa báo cho nàng ra.

Đầu tiên là tắm, sau đó là cạo râu, Dịch Áo và Ca Đồn thoát nhìn rất thanh nhàn, hai người tắm rửa xong ra ngồi trước bàn đá trò chuyện.

Khi sắc trời tối đen, Lôi Mông rút cuộc biến thành một thanh niên tinh thần phấn chấn, một cái đầu tóc nâu đỏ xoăn tự nhiên, cộng thêm cặp mắt to, mày rậm có vẻ rất uy thế, một bộ trường bào màu xanh vừa sát thân thể, chân cũng đổi lại một đôi giày da báo mới tinh.

Thấy Ca Đồn và Dịch Áo còn đang bình thản trò chuyện, Lôi Mông lắc đầu chậm rãi đi tới: “Vốn không định nhắc nhở các người, nhưng mà... ai bảo chúng ta là bạn tốt chứ!”

“Người muốn nhắc nhở chúng ta chuyện gì?” Dịch Áo hỏi

“Các người định mang bộ dáng này đi tham gia tiệc rượu?” Lôi Mông kêu lên: “Ta dám cam đoan các người sẽ tay không mà về.”

“Ngu ngốc, người căn bản không hiểu nữ nhân muốn thứ gì.” Ca Đồn không hề che dấu vẻ khinh miệt trên mặt.

“Người...” Lôi Mông trừng lớn con ngươi, nhưng thử nghĩ đến chiến tích huy hoàng của Ca Đồn trước kia, hấn nổi giận không được. Chỉ biết ngồi nhích lại gần Ca Đồn, nhẹ giọng nói: “Vậy người nói thử xem, nữ nhân muốn thứ gì?”

“Mỗi người đều có dự vọng tìm kiếm cái lạ cái mới, nếu như người muốn hấp dẫn nữ nhân chú ý, đầu tiên người phải làm cho các nàng sinh ra cảm giác mới mẻ. Nói cách khác, khi các nàng nhìn thấy người lần đầu tiên, người sẽ phải làm cho các nàng nghĩ rằng người không giống những nam nhân khác.” Ca Đồn chậm rãi nói: “Các nàng không biết gì về người mới có thể sinh ra hứng thú, các nàng sinh ra hứng thú đối với người mới có thể thử tiếp cận, sau đó... cơ hội của người đã tới.”

“Vậy thì ta đây phải làm thế nào?” Giờ phút này Lôi Mông cực kỳ nhún nhường.

“Ánh mắt là cửa sổ linh hồn.” Ca Đồn chậm rãi nói: “Đối với nữ nhân, một đôi mắt u buồn, tràn đầy thương xót là có sức hấp dẫn nhất, u buồn đại biểu người trải qua rất nhiều chuyện xưa, thương xót đại biểu người thủy chung không có buông tha chính nghĩa của mình.”

Lôi Mông bị nói cho sượng mù dày đặc đầu óc mù mịt, suy nghĩ thật lâu rồi nói: “Ánh mắt u buồn? Người làm cho ta xem.”

Ca Đồn khoanh hai tay trước ngực, giương mắt nhìn về phía chân trời, hai mi mắt khẽ khép lại, không thể không thừa nhận, Ca Đồn rất có thiên phú biểu diễn, cộng thêm bộ dáng tuấn tú của hấn, thật sự rất giống một vị triết nhân đang suy tư vấn đề nhân sinh.

Lôi Mông cũng học bộ dạng Ca Đồn khoanh hai tay lại, hai mắt nheo lại, thế nhưng mắt hấn vốn rất lớn, lông mày vừa thô vừa rậm, ngay khi nheo mắt lại lập tức khiến cho người ta cảm giác đằng đằng sát khí.

“Người muốn tìm người đánh nhau?” Ca Đồn hỏi.

“Hả? Không phải ...” Lôi Mông nói: “Người không phải nói là ánh mắt u buồn sao?”

“Người như thế mà gọi là u buồn?”

“Vậy người nói rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?” Lôi Mông phát điên lên rồi.

“Lôi Mông, đừng nghe lời Ca Đồn.” Dịch Áo thật sự nhịn không được: “Giống như người là Thổ hệ võ sĩ, Ca Đồn là Hỏa hệ võ sĩ vậy, mỗi người đều đặc điểm khác nhau, có nữ tử thích Ca Đồn, nhưng nhất định sẽ có nữ tử khác thích người. Cái người cần không phải là thay đổi bản thân để thích ứng với người khác, mà là tìm được một nữ tử trời sinh phù hợp với người.”

Lôi Mông ngơ ngác nhìn sang, Dịch Áo nói rất đơn giản, hấn có thể nghe hiểu rõ ràng.

“Ha ha, Dịch Áo, không nhìn ra nha!” Ca Đồn ôm bả vai Dịch Áo: “Có thể nói ra những lời như thế, chứng minh người...”

Ca Đồn còn chưa nói hết thì Y Toa Bối Nhĩ từ bên ngoài đi vào, cười nói: “Các vị, chuẩn bị xong chưa?”

56. Chương 56: Thánh Đế Tư.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 56: Thánh Đế Tư.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông vạn phần mong đợi tiệc rượu và bữa tiệc cũng không làm cho hắn thất vọng. Khi bọn hắn tiến vào vườn hoa lập tức nghe được từng đợt oanh oanh yến yến, còn có mùi thơm nhàn nhạt phảng phất khắp nơi, hương thơm này không phải là hoa cỏ bình thường tỏa ra, mà là mùi son phấn và mùi thơm của cơ thể dung hợp thành làn gió thơm cực kỳ mê người. Dịch Áo không có việc gì, Lôi Mông cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh tốc độ, còn Ca Đồn khẽ nheo mắt lại, hắn bắt đầu u buồn...

Y Toa Bối Nhĩ có rất nhiều bằng hữu cần phải hàn huyên, bây giờ không phải là lúc giới thiệu đám người Dịch Áo. Nàng khai báo đơn giản mấy câu liền mang theo Hải Đế, Tật Thiên Lâm đi vào vườn cây.

Nữ nhân, khắp nơi đều là nữ nhân, đẹp đẽ, tú lệ, quyến rũ, thanh thuần..., các nàng quần năm tụ bảy tâm tình ở trong hoa viên, tùy tiện chuyển tầm mắt sang chỗ nào cũng có thể nhìn thấy phong cảnh đầy tính mê hoặc.

Dựa theo lý luận di truyền học, các quý tộc nắm giữ phần lớn tài nguyên xã hội sẽ hoàn toàn thay đổi cả thể chất và tinh thần, đời sau của bọn họ bình thường sẽ không quá khó coi. Trải qua trang điểm tỉ mỉ, y phục rực rỡ che dấu khuyết điểm sẽ biến thành mỹ nhân động lòng người. Nếu như ánh mắt không có quá mức khó tính, phần lớn người nơi này coi như là mỹ nữ, quả thực rất giống lễ hội tuyển phi cho hoàng thượng.

Ngã Lệ tiến vào Thánh Đế Tư thành lập tức thất thố, bây giờ đến phiên Lôi Mông ngơ ngác, hai con mắt trợn lên thật lớn, con người không có chút vẻ linh động, một hồi ngây ngốc ngó bên này, một hồi ngây ngốc ngó bên kia, ngay cả tư thế bước đi cũng cứng ngắc quái dị.

Phần lớn các nữ tử đang cười đùa với nhau, chỉ có một số nhỏ chú ý tới trong vườn hoa tự nhiên có thêm mấy gã nam nhân. Thế nhưng các nàng chỉ nhìn lướt qua nhàn nhạt, rồi chuyển tầm mắt sang nơi khác, hoàn toàn không giống Lôi Mông, hễ nhìn người nào là ngó chết không tha, tựa hồ muốn dùng ánh mắt đâm thủng thân thể đối phương vậy.

Thấy một gã võ sĩ xung phong có lẽ không thành vấn đề, nhưng thấy thiên quân vạn mã nhắm mình lao tới, cho dù tổ chất tâm lý con người có tốt đến mấy cũng sẽ cảm thấy khẩn trương. Chuyện này giống với lý luận về mỹ nữ, thấy một mỹ nữ, cho dù là dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, có lẽ Lôi Mông vẫn có thể khống chế tâm tình, nhưng khi hắn thấy khắp nơi đều là mỹ nữ như bướm vờn hoa, điều này làm cho Lôi Mông nháy mắt tiến vào trạng thái ngây ngốc.

“Lôi Mông, người bị gì rồi?” Dịch Áo hạ giọng hỏi, làm như vậy quá thất lễ, lỡ may đụng phải một nữ tử cay cú đến gây phiền toái với Lôi Mông thì cả đám cùng nhau mất mặt luôn, lại còn liên lụy đến Y Toa Bối Nhĩ.

“Thánh Đế Tư học viện mỹ nữ như mây. Quả nhiên danh bất hư truyền.” Ca Đồn thở dài một hơi, nói khẽ với Dịch Áo: “Yên tâm, một lát nữa tự hắn có thể thanh tỉnh lại, đi, trước tiên chúng ta dẫn hắn tới qua bên kia.” Nói xong Ca Đồn túm lấy Lôi Mông, lôi hắn tới chỗ dãy bàn ăn.

Lôi Mông bị Ca Đồn lôi đi nhưng tâm hắn lưu lại tại chỗ, cái cổ xoay ngược nửa vòng tròn tiếp tục ‘tìm hiểu’ sắc đẹp.

Mặc dù mỹ nữ rất nhiều nhưng vẫn phải có một hoặc vài người đặc biệt xuất chúng, Y Toa Bối Nhĩ từ trong vườn cây đi ra xem như rất đẹp, thế mà bên cạnh Y Toa Bối Nhĩ có một thiếu nữ mặc trường bào màu vàng kim, cười nói thanh nhã, dung mạo đoan trang vẫn đẹp hơn Y Toa Bối Nhĩ một chút. Nàng cao hơn Y Toa Bối Nhĩ nửa cái đầu, sở hữu hai cái hông tràn đầy nhục cảm, bộ ngực cao vút khê rung động theo từng trận cười duyên.

Có nhiều thứ không thể nào so sánh được, vừa so sánh là mỹ nữ trên toàn trường sẽ mất đi màu sắc.

“Hít hà !” Ca Đồn hít sâu một hơi, đúng lúc hần vừa đưa vào trong miệng một quả anh đào, kết quả nhìn thấy mỹ nữ lại cắn nhầm đầu lưỡi của mình.

Lôi Mông lại càng không chịu nổi, hai mắt đăm đăm, ngơ ngác nhìn thân ảnh màu vàng sáng đến xuất thần.

Địch Áo biểu hiện bình thản nhất, tầm mắt hần chỉ dừng lại trên người nữ tử kia chốc lát, mặc dù cũng kinh ngạc vì đối phương quá xinh đẹp nhưng hần không hề bị ảnh hưởng chút nào.

“Lôi Mông.” Ca Đồn vỗ vỗ bả vai Lôi Mông, một hồi Y Toa Bối Nhĩ sẽ đi qua giới thiệu bọn họ, Lôi Mông ngó chết đối phương như vậy không phải là khiến cho người ta chê cười sao?

Lôi Mông vẫn tiếp tục ngơ ngác nhìn sang bên kia.

Hai mắt Ca Đồn loạn chuyển, tiện tay cầm lấy một cái bánh bao mùi cá ở trên bàn ăn, lại lấy một cọng rau nhỏ nhẹ nhàng gắn lên trên bánh bao, dùng ngón tay đục một cái lỗ trên cái bánh bao, sau đó nhét một viên anh đào nhét vào lỗ thủng, chỉ nhét vào một nửa, để lộ nửa hạt anh đào ra ngoài.

(Hình tượng hạt anh đào và cái bánh bao thường được ví như bộ vị nào của phụ nữ nhỉ? – Dg ^^)

Ca Đồn đặt cái bánh bao vào lòng bàn tay Lôi Mông, nói: “Cho người.”

Động tác Ca Đồn khá là thô lỗ, Lôi Mông thanh tỉnh chốc lát quay đầu ngơ ngác hỏi: “Để làm gì?”

“Đưa cho vị nữ sĩ kia.” Ca Đồn hất đầu sang hướng thân ảnh màu vàng sáng kia: “Hỏi nàng xem có thích món này không?”

“À...” Lôi Mông đáp lời, chậm rãi lê chân tới trước.

“Ca Đồn, người điên rồi?” Địch Áo kêu lên, kiếp trước cộng thêm kiếp này hần đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, vì thể năng lực khống chế của hần vô cùng tốt, cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì hần cũng có thể có gắng giữ vững tinh táo. Nhưng ngay lúc này hần lại sợ hết hồn hết vía, không trách được Lôi Mông luôn nói Ca Đồn là tên điên. Làm gì có ai dám trêu chọc người ta như vậy? Hần hiểu được cái bánh bao là phép ẩn dụ cho thứ gì, nữ tử gặp phải loại vũ nhục này nhất định sẽ nổi giận, đến khi các đồng bạn của nàng biết tiền căn hậu quả, chắc chắn sẽ nhào đến trợ trận, đến lúc đó bọn họ sẽ bị oanh tạc tan xác không thừa lại chút tro bụi.

“Không cần phải gấp gáp, người chờ xem...” Ca Đồn đếm không nhanh không chậm: “Một... hai...”

Không đợi Ca Đồn đếm tới ba, Lôi Mông đột nhiên dừng bước, tiếp theo nhìn xuống lòng bàn tay mình, thân hình hần như bị điện giật, da mặt co quắp, ngay người một hồi lâu mới từ từ quay đầu lại, từng bước từng bước đi tới chỗ Ca Đồn.

“Con mụ nội... người... muốn... đùa bỡn... ta?” Lôi Mông nghiến răng nghiến lợi nhả ra từng chữ.

Địch Áo cũng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng Lôi Mông nói ra mấy chữ bao hàm rất nhiều ẩn ý.

“Lôi Mông, không tệ, không tệ, cảnh giác hơn trước kia rất nhiều.” Ca Đồn thản nhiên nói.

Lôi Mông hít sâu một hơi, nhưng khi hần định phát tác thì có hai nữ tử cười cười nói nói chạy tới trước bàn ăn, một người trong đó tò mò liếc sang bọn hần.

Lôi Mông lập tức mặt mày biến sắc, tay hần vẫn đang cầm cái bánh bao, lỡ may bị người ta nhìn thấy hình dáng bánh bao, hần nhất định không cần phải làm người nữa.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lôi Mông theo phản xạ giơ tay lên nhét cái bánh bao nhét vào trong miệng, mặc dù cái bánh bao mùi cá này chỉ là món điểm tâm nên thể tích không lớn, bột bánh cũng rất mềm, nhưng cái miệng Lôi Mông vẫn phình to ra rất rõ ràng.

Thấy tướng ăn của Lôi Mông quá mức chật vật, hai nữ tử kia che miệng cười trộm. Lôi Mông vội vàng chạy đến bàn rượu, thoáng cái làm sạch một ly lớn cổ nuốt cái bánh bao xuống, nhưng chưa kịp ‘xử lý’ thì mấy nữ tử bên cạnh phát hiện có chỗ khác thường, nhìn thoáng qua bên này cũng cười lên rạng rỡ.

Đây không phải là cơ hội tốt để tiếp cận, cái miệng Lôi Mông đã bị bánh bao lấp đầy, hắn trợn mắt nhìn thẳng quay trở về căn bản không có nhàn hạ đi tán gái.

Địch Áo cố nín cười rót chén rượu cho Lôi Mông, Lôi Mông không có khách khí đưa tay đoạt lấy chén rượu, đầu tiên là làm động tác nuốt xuống cực kỳ khó khăn, tiếp theo giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó chống hai tay lên bàn ăn thở hổn hển.

“Lôi Mông, các người đang làm cái gì đó?” Thanh âm Y Toa Bối Nhĩ bất chợt vang lên.

“Lôi Mông là một người thích rượu như mạng, hắn không nhịn được.” Ca Đồn đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Nàng thật sự xinh đẹp, Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư, tối nay nàng tản mát ra quang mang chiếu sáng cả bầu trời đêm nơi này.”

“Cảm ơn.” Khuôn mặt Y Toa Bối Nhĩ ửng hồng đáp lễ.

“Mạo hiểm giả dừng cảm, là các người đánh bại những bộ lạc vô sĩ kia?” Thiếu nữ mặc trường bào màu vàng nói: “Biết không? Các người đã cứu vớt một ngôi sao rực rỡ trong tương lai của Thánh Đế Tư học viện, dùng ngôn ngữ không cách nào biểu đạt hết nội tâm cảm kích của ta.”

“Tuyệt Nỳ, ta tính là gì chứ?” Sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ càng đỏ hơn: “Người và Tác Phỉ Á tỷ tỷ mới là ngôi sao của Thánh Đế Tư học viện chúng ta.”

Địch Áo biến sắc, Tác Phỉ Á? Tác Phỉ Á từng học tập ở Thánh Đế Tư học viện?

Trong mắt Y Toa Bối Nhĩ hiện lên thần sắc kinh ngạc, khi ở vùng hoang dã lần đầu tiên nghe đám người Địch Áo giới thiệu lẫn nhau, nàng cũng nhớ tới một gã Địch Áo chưa từng gặp mặt, cái người mà Tác Phỉ Á luôn luôn nhớ thương. Lúc đó nghe Địch Áo là một Mạo hiểm giả, lại từ Vĩnh Đồng băng xuyên đi ra nên nàng cho rằng chỉ là trùng tên mà thôi, nhưng bây giờ mỗi nghĩ ngờ kia lại nổi lên lần nữa.

“Tác Phỉ Á? Cái tên này hình như hơi quen tai.” Ca Đồn nói.

“Các người nhận nhiệm vụ mạo hiểm ở Bá tước lĩnh đúng không? Tác Phỉ Á là chủ nhân một nửa Khắc Lý Tư bình nguyên, người dĩ nhiên phải từng nghe qua nàng.” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười nói.

“Viên minh châu trên Khắc Lý Tư bình nguyên?” Ca Đồn bừng tỉnh đại ngộ: “Hèn gì ta nghe quen quen. Đáng tiếc ta lưu lại Bá tước lĩnh hơn nửa tháng vẫn không được nhìn thấy nàng.”

“Nếu như người chưa từng nhìn thấy nàng. Ta khuyên người không nên gặp nàng mới tốt.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Tại sao?” Ca Đồn không hiểu lắm.

“Ta sợ người sẽ không thể quên được nàng.” Y Toa Bối Nhĩ che miệng cười nói.

57. Chương 57: Thông Minh Quá Mức.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 57: Thông minh quá mức.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn cười cười, hần nhìn ra được Y Toa Bối Nhĩ phi thường sùng bái Tác Phỉ Á, nhưng hần không tin trên thế giới này có nữ nhân hoàn mỹ, hần không hỏi ngược lại là vì lễ phép.

Y Toa Bối Nhĩ và thiếu nữ Tuyết Ny nhìn thấu Ca Đồn xem thường, các nàng nhìn nhau cười mỉ mỉ, hình như ý là: “Nhìn đi, lại thêm một gã...”

“Đúng rồi, giới thiệu với các người.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Đây là bạn tốt của ta, Tuyết Ny, Quang Mang võ sĩ cấp mười, đạo sư của chúng ta nói trong vòng nửa năm Tuyết Ny sẽ có thể đột phá bức tường ngăn cản để trở thành Cực Hạn võ sĩ trẻ tuổi nhất Thánh Đế Tư học viện từ trước tới nay.”

Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời động dung, mặc dù nhìn không ra niên kỷ của Tuyết Ny nhưng có thể vượt qua lịch sử xưa nay ở Thánh Đế Tư học viện, điều này có ý nghĩa thành tựu trong tương lai của Tuyết Ny sẽ cao hơn tất cả cường giả từng xuất hiện ở trong Thánh Đế Tư học viện.

“Y Toa Bối Nhĩ, giới thiệu tên ta là được rồi, nói nhiều như vậy làm gì?” Tuyết Ny cười khổ nói: “Trẻ tuổi nhất, nếu như nàng nguyện ý ở lại học viện dốc lòng tu luyện, làm sao đến phiên ta được chứ.”

Y Toa Bối Nhĩ ngẩn người, Tuyết Ny và nàng đều hiểu được một chuyện. Thật ra không chỉ là các nàng, ban đầu lúc Tác Phỉ Á rời đi, nhóm đạo sư trong học viện cũng cảm thán thật lâu.

Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ không ngại phiền toái lần lượt giới thiệu mấy người Dịch Áo cho nhóm bạn học, nhưng bữa tiệc rượu không nhất định là địa phương tốt để tán gái. Hướng chi những nữ tử tới Thánh Đế Tư học viện tu tập đa số là không phú cũng quý, nhân giới cao hơn người bình thường rất nhiều. Muốn ở chỗ này hấp dẫn các nữ tử chú ý, chẳng những phải đủ đẹp trai, đủ tôn quý, lại còn phải có thực lực xuất chúng.

Nhóm bạn học Y Toa Bối Nhĩ cũng rất nhiệt tình, nhưng chỉ là lễ phép mà thôi, trong lời nói trêu đùa qua lại luôn giữ một khoảng cách nhất định. Trên thực tế, các nàng từ nhỏ đã rèn luyện qua hệ thống giáo dục cao cấp sẽ không dễ dàng mạo phạm ai, trừ phi là cực kỳ chán ghét đối phương. Dĩ nhiên, đối mặt với tình huống đột phát thì một vài nữ tử trong số đó phản ứng không tốt hơn người bình thường bao nhiêu. Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng rực rỡ, đóa hoa trong phòng ảm có quá nhiều nhược điểm. Đám người Dịch Áo mấy ngày hôm trước gặp phải nữ Tử tước kia chính là một ví dụ.

Nếu như từng trải qua cuộc sống hoang dã, nàng Tử tước kia sẽ không phản ứng với đám người Dịch Áo như thế. Ít nhất cũng có thể giữ vững hòa bình, nhưng khi lâm vào tuyệt cảnh nàng Tử tước lại làm ra một chuyện không nên làm.

Lôi Mông chuyển tới chuyển lui trong hoa viên, mặc dù trên mặt thủy chung giữ vững nụ cười nhưng tim của hần đã chứa đầy thương tích. Bất kể bắt chuyện với ai, đối phương chẳng qua đáp lại mấy câu rồi hòa vào nhóm tỷ muội nói đùa bàn luận, hoàn toàn gạt hần sang một bên, sau đó hần đành phải tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Kế hoạch u buồn của Ca Đồn cũng gặp thất bại, hần dùng ánh mắt thâm thúy lảng lảng nhìn lên bầu trời đêm, bày ra bộ dáng trầm mặc hồi lâu thủy chung không có một ai để ý đến hần. Mặc dù giờ phút này Ca Đồn thoát nhìn giống như triết nhân đang suy tư, nhưng thời gian ‘triết lý’ quá lâu, chung quanh lại là một mảnh cười đùa âm ỉ, hai sắc thái không thích hợp với nhau. Lúc này thâm thúy biến thành lẻ loi hiu quạnh làm cho người ta sinh lòng thương hại.

Chỉ có Dịch Áo là được người khác chú ý, ít nhất hần cũng được Y Toa Bối Nhĩ chú ý.

Y Toa Bối Nhĩ tán gẫu với nhóm bạn học mấy câu rồi quay trở về, rất tự nhiên rót cho Dịch Áo một chén rượu, mỉm cười nói: “Người chưa bao giờ uống rượu hả? Ném thử đi, đây là Phấn Hồng Dụ, ở chỗ khác không có đâu!”

Dịch Áo không thể từ chối đành đưa tay nhận lấy chén rượu, nhẹ nhàng uống một hớp: “Dùng anh đào ử?”

“Ừ.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Người rất lợi hại nhaa.a, thoáng cái là đoán được.”

“Mùi vị không kém.” Dịch Áo chậm rãi dao động chén rượu trong tay, thật ra Y Toa Bối Nhĩ nhận thấy Dịch Áo dị thường, Dịch Áo cũng cảm ứng được Y Toa Bối Nhĩ đang quan sát hần. Nhớ tới lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Y Toa Bối Nhĩ trực tiếp hỏi hần từ đâu tới, lúc ấy cảm thấy có chút đường đột, bây

giờ mơ hồ hiểu ra có thể là do Tác Phỉ Á từng tu luyện ở Thánh Đế Tư học viện. Rồi nàng đề cập tới hấn trong câu chuyện với Y Toa Bối Nhĩ, hình như thiếu nữ Tuyết Nỵ kia không biết gì hết, điều này có ý nghĩa Y Toa Bối Nhĩ và Tác Phỉ Á rất thân nhau.

“Hơi mệt rồi.” Y Toa Bối Nhĩ quét mắt một vòng, nói: “Địch Áo, theo ta đến bên kia ngồi một chút được không?”

“Được.” Địch Áo gật đầu, hấn có hảo cảm với Y Toa Bối Nhĩ, không nói lúc trước biểu hiện ở trong chiến đấu, mà còn do thái độ Y Toa Bối Nhĩ đối với Ngã Lệ rất tốt, chưa bao giờ lộ ra thần sắc vênh váo tự đắc. Hơn nữa, lấy tầm mắt Tác Phỉ Á tuyệt đối không dễ dàng kết giao bằng hữu với người khác, nàng có thể tiếp cận Y Toa Bối Nhĩ chứng minh rằng Y Toa Bối Nhĩ có điểm đáng giá kết giao.

Hai người một trước một sau đi vào một tòa lương đình nhỏ, Ca Đốn nhìn lướt qua hướng bên này, sau đó lại quay đầu trở về, tiếp tục u buồn...

“Địch Áo, ngươi là người địa phương nào?” Y Toa Bối Nhĩ vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế.

“Thủy Tinh thành.” Địch Áo nhẹ giọng nói.

“Ngươi nhận thức Tác Phỉ Á?” Y Toa Bối Nhĩ xoay chuyển vấn đề giống như thiên mã hành không, biến chuyển cực nhanh.

“Không biết.” Địch Áo không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, tức thời lộ ra thần sắc kinh ngạc hỏi ngược lại: “Tại sao đột nhiên hỏi ta vấn đề này?”

“Hai người bằng hữu của ngươi cảm thấy rất có hứng thú với Tác Phỉ Á, hỏi ta không ít chuyện có liên quan đến Tác Phỉ Á.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Ngươi biểu hiện quá bình tĩnh, có chút không bình thường.”

“Không bình thường?”

“Nam nhân nha!” Y Toa Bối Nhĩ cười cười hai mắt cong lại thành hình trăng rằm, còn dùng tay che miệng nói: “Hãy nghe nói tới nữ tử ưu tú là y như con ruồi vây quanh vậy, ngươi thoát nhìn không có một chút hứng thú, thật sự không bình thường. Trừ phi... ngươi không phải là nam nhân, hoặc là ngươi đã sớm quen biết Tác Phỉ Á.”

“Ngươi nói con ruồi là bao gồm cả ta và hai người bằng hữu?” Địch Áo cười khổ, hấn hơi nhúc nhích đầu, tiểu nha đầu này thật sự không dễ chọc: “Nếu để cho bọn họ nghe được, tâm bọn họ sẽ tan vỡ mất.”

“Đừng nói cho bọn họ biết là được, ta chỉ nói cho một mình ngươi nghe mà thôi.” Y Toa Bối Nhĩ nở nụ cười càng đậm: “Ngươi nghĩ thế nào?”

“Nghĩ cái gì?”

“Ngươi hiểu mà.” Y Toa Bối Nhĩ vênh môi lên.

“Nhìn lại những nữ tử kia đi.” Địch Áo chuyển tầm mắt vào trong hoa viên: “Đối với ta, các nàng chính là những công chúa cao cao tại thượng, xinh đẹp vô cùng, ta có thể nghĩ gì đây? Hoa càng đẹp càng nhiều gai, huống chi ta chỉ là một Thiên Phú võ sĩ nhỏ nhoi.”

“Lời thật lòng?”

“Lời thật lòng.” Địch Áo gật đầu, dáng vẻ phi thường thành khẩn.

“Ta từng đi tới Thủy Tinh thành, đó là một tòa thành thị cực kỳ mỹ lệ.” Y Toa Bối Nhĩ lại chuyển sang đề tài khác.

“Dĩ nhiên.” Địch Áo tức thời biểu hiện ra cảm giác tự hào.

“Ngươi biết ta thích nhất thứ gì trong Thủy Tinh thành không?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Cái gì?”

“Mọi nhà đều treo chuông gió bằng thủy tinh trước cửa, một trận gió nhẹ thổi qua từng dãy chuông gió sẽ phát ra tiếng ngân nga thật hay, quả thực là mỹ diệu.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nhìn Địch Áo: “Ngươi thấy đúng không?”

Địch Áo ngậy ngấn cả người, hẳn biết rõ đây là một lần dò xét nhưng không có cách nào nhanh chóng trả lời. Nếu gặt đầu, hẳn lo lắng đây là đồ vật Y Toa Bối Nhĩ tùy tiện đặt ra, nếu lắc đầu, lỡ may quả thật mọi nhà đều treo chuông gió thủy tinh, vì sao hẳn không nghe thấy tiếng chuông?

Sớm biết thì không bằng nói mình đến từ Đồi Tháp trần cho rồi, mặc dù nơi đó chỉ cách trang viên chừng trăm dặm, nhưng hẳn có thể kiên trì không phạm sai lầm, còn hiện tại hoàn toàn không có khả năng chu toàn rồi.

“Người chờ ba giây, hì hì, được rồi, ta không hỏi nữa, tránh làm khó người.” Y Toa Bối Nhĩ phát ra tiếng cười thanh thúy.

Địch Áo thở ra một hơi thật dài, bởi vì muốn giữ vững lễ phép nên cái lưng hẳn trước sau vẫn thẳng tắp, bây giờ xong việc lưỡi biếng tựa vào trên ghế. Y Toa Bối Nhĩ còn thông minh hơn hẳn dự đoán.

“Vì sao đột nhiên nghĩ đến rồi xa nhà, ra ngoài làm một Mạo hiểm giả?” Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi.

“Ta khát vọng lực lượng.” Địch Áo thản nhiên nói.

Y Toa Bối Nhĩ trầm mặc chốc lát: “Ta có thể hiểu được.”

“Hiểu?”

“Nàng mạnh bao nhiêu, áp lực của người sẽ nặng bấy nhiêu.” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói.

Địch Áo không nói, hẳn khát vọng lực lượng không phải bởi vì Tác Phỉ Á tạo thành áp lực, mà là vì bí mật nằm sâu trong trí nhớ.

Nhưng hẳn không cần thiết phải giải thích.

“Nàng biết không?” Y Toa Bối Nhĩ lại hỏi.

Địch Áo lắc đầu.

“Người lên chạy đi?” Y Toa Bối Nhĩ không khỏi nhú mào: “Vậy thì không tốt lắm.”

Địch Áo không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ.

Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên đỏ mặt, nàng hiểu ý Địch Áo. Mấy ngày trước nàng cũng len lén đi ra ngoài nghĩ rằng năng lực của mình đã có thể lập nên công lớn, ai ngờ lại bị bộ lạc võ sĩ bắt làm tù binh, mọi người tám lạng nửa cân, đừng có mong ở đây giả bộ thành thực chừng chạc.

“Ta có cảm giác giữa người và nàng, hình như có chỗ hiểu lầm.” Y Toa Bối Nhĩ lặp lại chiêu cũ, tiếp tục xoay chuyển đề tài.

“Hiểu lầm?”

“Đúng vậy, ta có vị hôn phu, mỗi lần nghĩ đến hẳn, nghĩ tới cuộc sống trong tương lai, ta sẽ có cảm giác rất hưng phấn.” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói: “Nhưng ở trên người nàng, ta không nhìn thấy ước mơ cho tương lai, cũng không có ngọt ngào. Ta chỉ có thể thấy trầm trọng và sầu lo, nàng sống mệt chết người, thật sự quá mệt rồi.”

“Ta biết, nàng có quá nhiều chuyện phải làm.” Địch Áo nói: “Đây không tính là hiểu lầm.”

“Tháng trước nàng gửi cho ta một phong thư.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Trong thư nàng nói Nam tước đại nhân nghe theo lời Nhị ca đề nghị, quyết định gả nàng cho người, nàng đồng ý.”

“Đúng thế.” Trong lòng Địch Áo cảm thấy rất căng thẳng, phạm vi Y Toa Bối Nhĩ nói chuyện quá rộng, nếu không phải hẳn đã được huấn luyện theo hệ thống kỹ lưỡng, hiện tại não hẳn chắc sẽ nứt ra mất.

“Trong mắt người, ta cũng không thấy một chút ngọt ngào.” Y Toa Bối Nhĩ ngưng trọng nhìn sang Địch Áo: “Đây chính là vấn đề của các người.”

Địch Áo ngạc nhiên, ngồi suy tư thật lâu mới lộ ra nụ cười miễn cưỡng, hẳn không biết nên giải thích như thế nào: “Người còn biết chuyện gì?”

“Biết rất nhiều.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Nàng nói người lúc còn nhỏ đã bị kinh sợ nghiêm trọng để lại bóng ma trong lòng, cho nên nàng vì người đi khắp nơi tìm kiếm thầy thuốc. Nàng nói người rất đáng thương, cần phải có người chiếu cố, nàng nói đây là trách nhiệm của nàng. Dịch Áo, có phải người rất ghét ta nói mấy thứ này không? Bị người ta xem như một kẻ yếu đuối, lòng tự ái của người bị thương tổn chứ?”

“Không.” Dịch Áo lắc đầu.

“Không? Vậy tại sao người len lén chạy ra ngoài? Quên đi. Không nói những thứ này.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Thật ra nàng vẫn không thể nhận ra chính bản thân mình, hì hì, đây là điểm duy nhất ta thắng được nàng.”

“Cái gì?” Dịch Áo không hiểu rõ lắm.

“Tên của người, ta đã nghe qua trăm ngàn lần.” Y Toa Bối Nhĩ tươi cười đắc ý: “Là một nữ tử, mỗi ngày đều nhắc đến tên của người, tuyệt đối không chỉ vì lòng thương hại, tin tưởng ta.”

Dịch Áo đột nhiên cảm thấy tâm mình không khỏi nhói đau, Tác Phỉ Á thật sự nhớ thương hắn sao? Hắn không dám tin tưởng, bởi vì khi Tác Phỉ Á và hắn ở chung một chỗ thường xuyên kể một vài chuyện nhằm chán không đến nơi đến chốn. Quan hệ giữa hai người mặc dù thân cận nhưng cuộc sống quá mức bình thản.

“Bây giờ giống hơn một chút rồi.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nhìn Dịch Áo, nàng thấy được Dịch Áo biến hóa sắc mặt, có thể đau lòng vì Tác Phỉ Á nhớ thương thì không có gì, đáng sợ nhất chính là thờ ơ.

“Giống cái gì?”

“Giống một oán phụ bị quăng đi.”

“Người đang nói ta?” Dịch Áo đỏ khốc đỏ cười, trước buổi tối hôm nay, có đánh chết hắn cũng không tin rằng Y Toa Bối Nhĩ tinh quái như vậy, nàng là một nữ tử cực kì thông minh.

58. Chương 58: Đội Trưởng Tương Lai.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 58: Đội trưởng tương lai.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chuyện nên nói ta đã nói xong, nếu như người không phải quá ngốc hẳn là hiểu được ý ta.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Chúng ta trở về thôi, tiểu oán phụ đáng thương, các bằng hữu của người một mực nhìn sang bên này, chắc là tìm người có việc.”

“Người đã có hôn phu?” Lần này đến phiên Dịch Áo nói sang chuyện khác: “Có thể suy nghĩ đến hai người bằng hữu của ta hay không?”

“Nói chuyện cẩn thận một chút.” Y Toa Bối Nhĩ vừa thẹn vừa giận liếc qua Dịch Áo: “Nếu như bị hắn nghe được thì phiền toái to.”

Dịch Áo cố ý thở dài, nữ tử thông tuệ như vậy giả cho người ngoài thật sự là đáng tiếc. Nếu như Y Toa Bối Nhĩ có chút hảo cảm đối với Ca Đốn hoặc Lôi Mông, hẳn nhất định cố gắng tác thành chuyện này. Thế nhưng, thoát nhìn Y Toa Bối Nhĩ rất hài lòng với vị hôn phu của mình, cho dù hắn có muốn làm mối cũng không đạt được hiệu quả gì.

Một lát sau, Y Toa Bối Nhĩ khoác tay Dịch Áo từ trong đình chậm rãi đi ra, thế giới này không có quá mức nghiêm khắc đối với vấn đề nam nữ. Nữ nhân khoác tay nam nhân chỉ là động tác lễ nghi biểu thị giao hảo, không có ý nghĩa gì cả.

Chỉ có điều sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ đỏ bừng làm cho người ta mơ hồ rồi. Lôi Mông thấy một màn như vậy liền tròn tròn hai mắt, hắn có thể không nản chí, không ỉu rũ chạy khắp nơi tìm kiếm cơ hội, lòng tin đó đến

từ chính bản thân Dịch Áo. Hẳn nỗ lực dĩ nhiên tốt hơn Dịch Áo không làm gì cả, ai ngờ trong nháy mắt Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ đã trở nên thân như thể mật, lòng tin của hắn theo đó nhanh chóng sụp đổ.

“Đúng rồi, người đã nghĩ xong chưa? Lúc nào trở về?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

Trở về? Dịch Áo lại cảm giác tim mình đau nhói, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nỵ cho rằng Tác Phỉ Á nên ở lại học viện tu luyện. Ngõa Tây Lý cũng nói Tác Phỉ Á đi lạc lối, ngay cả đạo sư Thánh Đế Tư học viện cũng thở dài tiếc cuối dùm cho Tác Phỉ Á. Nhiều đó đã đủ chứng minh Tác Phỉ Á chọn đường sai lầm rồi.

Hắn định trở mắt nhìn Tác Phỉ Á tiếp tục chạy trên con đường sai lầm hay sao? Nếu hắn thật sự đột phá bức tường ngăn cản trở thành Vô Tôn, thậm chí là Thánh Vũ Sĩ. Còn Tác Phỉ Á không thể gia tăng thực lực chút nào, có một ngày hồng nhan già đi, đầu đầy tóc bạc, nàng có thể hối hận vì sai lầm bây giờ hay không? Có thể thống hận Dịch Áo hay không?

Dịch Áo cảm giác ngực mình nặng trĩu như đeo một tảng đá lớn, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Không được, hắn phải trở về, ít nhất phải cố gắng khuyên nhủ Tác Phỉ Á, thật sự không được thì mời Ngõa Tây Lý hỗ trợ. Tác Phỉ Á vốn thông minh như vậy chắc chắn nàng sẽ tỉnh ngộ.

“Trước tiên chúng ta cần đi tới Thủy Tinh thành một chuyến.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Điều ta đang hỏi chính là bao lâu?”

“Đến khi ta thực sự trở thành một gã Quang Mang võ sĩ.” Dịch Áo nói: “Như vậy ta mới có thể thông dong đối mặt nàng.”

“Lòng tự ái nam nhân.” Y Toa Bối Nhĩ cười cười, nhưng nàng không có thuận thế đả kích Dịch Áo, ngược lại không nói thêm lời nào nữa.

Nhìn những nữ tử đang cười đùa kia, trong lòng Dịch Áo đột nhiên dâng lên một cỗ phiền não. Đồng dạng là nữ tử, các nàng ở chỗ này hưởng thụ thanh xuân tươi mát, còn Tác Phỉ Á đã đeo lên gánh nặng từ rất sớm, lúc đầu nơm nớp lo sợ từng bước, cho đến bây giờ vẫn phải thận trọng bốn bề, không biết Tác Phỉ Á đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết.

Không công bình, nếu như không phải trước kia trải qua nhiều chuyện như vậy, Tác Phỉ Á giờ phút này chắc chắn sẽ đứng giữa những nữ tử kia, tâm tình vui sướng hưởng thụ quãng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời.

Dịch Áo dừng bước, hắn không trì hoãn thêm phút giây nào được nữa. Hiện tại hắn phải làm những ngay những việc cần thiết.

Y Toa Bối Nhĩ nhận thấy cánh tay Dịch Áo đột nhiên cứng ngắc, nàng nói với Dịch Áo: “Xin lỗi, là ta đảo loạn tâm của người.”

“Không có gì !” Dịch Áo miễn cưỡng cười một cái.

“Ngày mai, ta và người đi đến Thánh Đế Tư hồ, cảnh tượng nơi đó hẳn là rất có lợi đối với người.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Bởi vì những bộ lạc võ sĩ kia quấy rầy nên học viện chúng ta đang tạm dừng giáo trình. Hiện tại ở bên đó rất an tĩnh, sẽ không có người quấy rầy người.”

“Chỗ tốt?”

“Thánh Đế Tư hồ là một địa phương luyện tâm rất tốt, ngày mai tới đó người sẽ biết.”

“Thánh Đế Tư hồ ở trên Tuyết Sơn?”

“Ừ, ta nhớ đã nói qua cho người rồi mà.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Ta đi ngay bây giờ.” Dịch Áo nói: “Một hồi nếu hai người bằng hữu của ta hỏi thì người nói cho bọn hắn biết ở đây chờ ta.”

“Không phải chứ?” Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc nói: “Thánh Đế Tư hồ cách nơi này rất xa, cho dù cưỡi ngựa cũng phải chạy mấy giờ mới tới Tuyết Sơn. Sau đó người còn phải leo núi, coi như là tới nơi...”

“Vậy bây giờ ta đi luôn.” Dịch Áo lắc đầu, hiện tại hần cần an tĩnh để suy nghĩ thật cẩn thận, sau này nên làm chuyện gì, làm ra sao..., nhưng có Lôi Mông ở bên cạnh thì hần không thể nào an tĩnh nổi. Chỉ có thể lựa chọn rời xa mọi người, hơn nữa Y Toa Bối Nhĩ nói hần nên đi tới Thánh Đế Tư hồ tu luyện, nơi đó hần là có tác dụng thần kỳ nào đó.

“Được rồi.” Y Toa Bối Nhĩ cũng dứt khoát, không có tiếp tục ngăn trở nữa: “Chúng ta cùng đi.”

“Ta tự đi là được rồi.” Dịch Áo vội vàng nói.

“Ta không nói là bây giờ đi với người.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Chẳng lẽ ta có thể vứt đám khách nhân ở đây sang một bên sao?”

“Vậy người?”

“Ta đi tìm cho người hai con ngựa, còn có giấy thông hành, bây giờ Thánh Đế Tư thành cảnh giới rất nghiêm, sắc trời cũng đã tối. Nếu không có giấy thông hành người căn bản không ra khỏi thành được.”

“Vậy làm phiền người.” Dịch Áo hỏi.

“Ta không thích nghe loại ngôn ngữ khách khí này.” Con người Y Toa Bối Nhĩ di chuyển lòng vòng, nói: “Đúng rồi, Dịch Áo, rốt cuộc người và Ngã Lệ có quan hệ như thế nào?”

“Bằng hữu, chúng ta quen nhau ở Đồi Tháp trấn.”

“À.” Y Toa Bối Nhĩ thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Dịch Áo đang định giải thích cho rõ lại nuốt chữ trở vào, Y Toa Bối Nhĩ xử sự rất có chừng mực, hỏi một câu là ngừng lại, tuyệt đối không nói nhiều. Nếu như nam nhân có khả năng tự khắc chế, nàng bây giờ cố ý nói một câu đã đủ rồi; nếu như nam nhân không biết khắc chế, cho dù nàng ngó chừng suốt ngày, không ngừng phát ra cảnh cáo vẫn không thể đạt được hiệu quả gì.

Ca Đồn quay đầu nhìn sang, lẳng lặng ngó bóng lưng Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ đến xuất thần, đột nhiên một bàn tay to lớn nện mạnh lên bả vai hần làm cho Ca Đồn sợ hết hồn, hần quay đầu nhìn lại thì ra là Lôi Mông.

“Người cũng thấy?” Lôi Mông thần thần bí bí nói.

“Nói nhảm.”

“Ta nói này, Ca Đồn, bình thời người luôn nói mình lợi hại vô cùng, ta bây giờ mới hiểu được thì ra người đang khoát lác nha!” Lôi Mông cười gian: “Bây giờ Dịch Áo đã mang Y Toa Bối Nhĩ đi, còn người? Bé con của người đang ở đâu?” Nói xong câu cuối cùng, Lôi Mông còn làm bộ nhìn quanh quẩn bốn phía.

“Người biết cái gì?” Ca Đồn bĩu môi khinh thường: “Ta căn bản không có hứng thú với các nàng.”

“À? Vậy người cảm thấy hứng thú với loại người nào?” Lôi Mông vẫn giữ vẻ mặt khinh thường.

“Muốn chinh phục nữ nhân, dĩ nhiên phải chinh phục tốt nhất.”

“Đừng nói nhiều, nói mau, rốt cuộc người cảm thấy hứng thú với ai?” Lôi Mông không nhịn được nữa.

Lôi Mông biểu hiện ý tứ quá rõ ràng, Ca Đồn đang bị Lôi Mông cười nhạo, điều này làm cho tâm linh hần bị thương tổn. Vì thế hần lạnh lùng liếc sang Lôi Mông, nói: “Viên minh châu của Khắc Lý Tư bình nguyên, Tác Phi Á.”

Lôi Mông không khỏi ngẩn người, khi ở trong Bá tước lĩnh hần đã nghe qua tên Tác Phi Á không ít lần.

Ca Đồn hừ lạnh một tiếng, tầm mắt hần quét một vòng trong hoa viên, lại ngẩng đầu tiến vào trạng thái u buồn, ý tứ của hần rất rõ ràng, nơi này chỉ là cỏ xanh hoa dại, ta căn bản nhìn không khá.

“Ca Đồn, Ca Đồn, nhìn ta này.” Lôi Mông chỉ chỉ vào mình, miệng hần không ngừng khép mở tựa hồ muốn nói gì đó. Khi Ca Đồn chuyển tầm mắt qua, hần mới phát ra âm thanh: “Ta nhổ vào...”

Ca Đồn khẽ cau mày, biểu tình ngưng trọng, thế nhưng hoàn cảnh chung quanh tương đối đặc thù, hần không thể phát tác ở chỗ này được, đành phải lạnh lùng nói: “Người không tin?”

“Ta phát hiện ánh mắt ngươi bây giờ mới đúng là u buồn.” Lôi Mông lộ vẻ âm dương quái khí nói.

Ca Đồn chậm rãi nói: “Lôi Mông, ta biết ngươi vẫn không phục ta.”

“Tại sao ta phải phục ngươi?” Lôi Mông làm ra vẻ kinh ngạc.

“Cho nên chúng ta tiếp tục như vậy là không được.” Ca Đồn nói: “Nếu gặp phải chuyện, ta muốn làm cách này, ngươi lại muốn làm cách kia, rốt cuộc chúng ta ai nghe ai đây?”

Lôi Mông sững sốt, mặc dù giờ phút này đang duy trì trạng thái chiến đấu nhưng hắn vẫn có lý trí của mình, lời Ca Đồn nói đúng là một vấn đề lớn.

“Bây giờ Dịch Áo đã gia nhập chúng ta, ngươi không cảm thấy chúng ta nên thành lập một tiểu đội Mạo hiểm giả sao?” Ca Đồn nói.

“Tiểu đội Mạo hiểm giả?” Hai mắt Lôi Mông rực sáng.

“Đúng vậy.” Ca Đồn gật đầu nói: “Đã có tiểu đội thì sẽ chọn ra đội trưởng, ngươi cho rằng ai thích hợp đây?”

“Đương nhiên là ta.” Lôi Mông kêu lên: “Lấy cơ trí siêu việt của Lôi Mông ta, nhất định sẽ có thể dẫn các ngươi đi đến một tương lai cực kỳ vinh quang.”

Ca Đồn hận muốn đánh cho mình một cái bạt tai, hắn đã hỏi một vấn đề quá ngu xuẩn. Lôi Mông có cơ trí hay không thì hắn không biết, hắn chỉ biết là từ trước tới giờ Lôi Mông không hiểu cái gì gọi là khiêm nhường cả.

“Không, như thế không công bình.” Ca Đồn cố gắng khống chế tâm tình của mình, chậm rãi nói.

“Vậy ngươi nói thế nào mới công bình?”

“Hắn là ba người chúng ta cùng nhau bỏ phiếu chọn lựa đội trưởng.”

“Như vậy hả?” Lôi Mông lẩm bẩm: “Ta nhất định là tuyển chính mình, ngươi khẳng định cũng ném một phiếu vào bản thân. Nếu như Dịch Áo cũng tự cấp cho hắn một phiếu, vậy thì làm thế nào? Đừng nói với ta tính cả Ngã Lệ vào nhé, nếu để cho Ngã Lệ tuyển chọn, nàng khẳng định tuyển Dịch Áo.”

“Vậy thì chúng ta có thể xác định một mục tiêu.” Ca Đồn nói: “Ai có thể hoàn thành mục tiêu sẽ chứng minh hắn có mị lực và trí tuệ cực cao, kể cả lực lượng và tính cách..., nhân tài như vậy mới có tư cách làm đội trưởng.”

“Mục tiêu gì?” Lôi Mông bắt đầu cảnh giác, hắn ngửi thấy mùi vị âm mưu.

“Ngươi không tin ta có thể chinh phục Tác Phi Á đúng không?” Ca Đồn nói: “Nếu như ta thật sự làm được, ta chính là đội trưởng.”

“Không thành vấn đề.” Lôi Mông dùng sức gật đầu: “Chúng ta đi Nam tước lĩnh tìm Tác Phi Á, nếu nàng đáp ứng ngươi, ngươi là đội trưởng, nếu như nàng không đáp ứng ngươi, ta chính là đội trưởng.”

Ca Đồn giận đến mức thiếu chút nữa hộc máu, người theo đuổi Tác Phi Á nhiều như vậy, nếu đổi là ai cũng không dám nói mình nắm chắc. Dựa theo Lôi Mông ý tứ làm việc, hắn thua chắc không thể nghi ngờ gì nữa.

“Đừng có nằm mộng, Lôi Mông, ta sẽ không rơi vào loại bẫy rập này.” Ca Đồn cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, ai có thể hoàn thành mục tiêu thì người đó chính là đội trưởng, Lôi Mông, ngươi cũng phải nỗ lực.”

“Nếu như chúng ta đều không có biện pháp hoàn thành mục tiêu thì sao? Ai tới làm đội trưởng?” Lôi Mông hỏi.

“Vậy thì đánh một trận.” Ca Đồn nói.

“Tốt.”

Năng lực khống chế tâm tình của Dịch Áo luôn luôn mạnh mẽ, điều này không phải nói tâm hắn cứng rắn như sắt đá, không bao giờ bị ngoại vật ảnh hưởng, mà ý chỉ một khi tâm tình của hắn xuất hiện không yên sẽ có thể tỉnh táo lại nhanh hơn người khác.

Hắn cười ngửa nhăm phương hướng Tuyết Sơn chạy như điên, chỉ qua nửa canh giờ hắn đã giải phóng được tâm kết của mình.

Hắn muốn nói vài câu công bằng với Tác Phỉ Á, không phải là trao đổi nội tâm, hắn chỉ nghĩ rất đơn giản là Tác Phỉ Á và bản thân mình đang đi trên hai con đường khác nhau, âm thầm lặng lẽ rời đi hoàn toàn là lỗi của hắn.

Nếu như Tác Phỉ Á vẫn kiên trì thì hắn có thể nghĩ biện pháp khuyên nhủ, có thể thuyết phục Tác Phỉ Á thành công hay không thì tính sau, ít nhất hắn phải chứng minh mình từng cố gắng trước đã.

Địch Áo đã cho ra quyết định, trước khi xuyên qua Phong Bạo Hải đưa Ngã Lệ đến Thủy Tinh thành, ủy thác bằng hữu Ca Đồn trông nom. Hắn phải nắm chặt thời gian tiến hành tu luyện sớm ngày trở thành Quang Mang võ sĩ, sau đó trở lại Khắc Lý Tư bình nguyên xử lý mọi việc, dù sao nơi đó cũng là quê hương của hắn từ khi sống lại.

59. Chương 59: Tĩnh Tu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 59: Tĩnh tu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo đã khôi phục tinh táo từ từ giảm chậm tốc độ, đồng thời khép hờ hai mắt hít thở thật sâu.

Giữa đêm Địch Áo đi tới dưới chân Tuyết Sơn, hắn nhảy xuống chiến mã phóng nhanh lên đỉnh núi. Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ không có nói rõ ràng nhưng hắn cũng hiểu ý tứ đối phương, Thánh Đế Tư hồ hắn là một địa phương tu luyện rất tốt.

Địch Áo di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, bước chân lướt đi băng băng trên mặt tuyết. Địa thế Tuyết Sơn càng đi lên càng chênh vênh nhưng đối với Địch Áo vẫn không có gì khó khăn, qua chừng hai canh giờ hắn đã lên tới đỉnh núi.

Quan sát chung quanh chốc lát, Địch Áo men theo sườn núi phóng đi, đi được vài trăm thước đột nhiên cảm giác không gian trước mắt tối sầm lại. Hắn vội vàng dừng bước, tối nay không có trăng, hắn dựa vào ánh sao âm đạm phát hiện khu vực phía trước có sự biến hóa lớn, Nơi đó không có băng tuyết, khắp nơi chỉ là đất đá lởm chởm, hắn di chuyển trên Tuyết Sơn rất lâu nên đã quen lợi dụng ánh sáng phản xạ từ mặt băng, bây giờ đột nhiên mất đi nguồn sáng, hắn nhất thời không kịp thích ứng.

Địch Áo bắt đầu thả chậm tốc độ, thân hình nhẹ nhàng nhảy qua từng chòm đá lớn, không biết chạy được bao lâu, khi hắn vòng qua một khối đá to cao gần mười thước phía trước đột ngột xuất hiện một vùng ánh sáng mờ ảo.

Thì ra đã đến Thánh Đế Tư hồ, Địch Áo chậm rãi bước tới bên hồ ngừng mắt nhìn xuống hồ nước đến xuất thần. Hắn cảm giác nơi này cực kỳ cổ quái, nhưng nhất thời không biết rốt cuộc cổ quái ở chỗ nào.

Mặt hồ phẳng như tấm gương không một chút tỳ vết, mặt đất bên cạnh hồ toàn là đá vụn lởm chởm tạo thành cảnh tượng đối lập, ánh sao chiếu xuống mặt hồ nước phản xạ lại quang mang nhu hòa tạo thành một bức tranh mỹ lệ khiến lòng người mê mẩn.

Bức tranh?

Địch Áo trầm ngâm nhìn chăm chú nhìn về phía hồ nước, hắn quan sát mặt hồ kỹ lưỡng, không có một tia rung động mây may, giống như không gian ngưng đọng vậy.

Nơi này quá an tĩnh, không có tiếng chim hót côn trùng kêu vang, không có gió, thế giới chung quanh hắn, bao gồm chính hắn đều biến thành chi tiết cho bức tranh mỹ lệ này.

Địch Áo ho nhẹ mấy tiếng, khi nghe thấy thanh âm của mình vang vọng lại, nội tâm của hắn thư thái hơn nhiều.

Ở chỗ này tu luyện có ích lợi gì? Địch Áo vừa suy tư vừa nhìn xuống hồ nước, nước trong hồ quá trong, trong đến mức ánh sáng phản xạ lên bầu trời đêm không thể phân biệt đâu là thực giả. Địch Áo đột nhiên có ảo giác tựa hồ không phải mình đang đứng bên hồ Thánh Đế Tư, mà là tồn tại trong một mảnh tinh không mịt mờ, trong nháy mắt này hắn thậm chí mất đi phương hướng.

Địch Áo hít sâu một hơi chậm rãi chìm vào trạng thái nhập định, nếu không nghĩ ra được thì để đó, không bằng tu luyện thực tế một lần xem sao.

Thời gian chậm rãi trôi qua như từng giọt từng giọt nước lăn qua cuốn lá, một trận thanh âm ‘ro ro’ như có như không vang vọng bên tai Địch Áo. Trên phương diện tĩnh tu hắn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, hoàn toàn không để ý tới loại tạp âm này, chỉ tận lực chăm chú vận chuyển Cần Luân và Chân Tri Luân.

Thanh âm càng ngày càng chói tai, vang dội nhưng Địch Áo thủy chung không có động đậy, không biết qua bao lâu đột nhiên một tiếng sét đánh đột nhiên nổ vang trong đầu Địch Áo, thanh âm kia biến mất nhưng tiếng sét một đạo tiếp theo một đạo chấn động rất có quy luật đánh vào đại não hắn.

Oành... oành...

Lấy định lực của Địch Áo hoàn toàn có thể giả như tai điếc mất mờ, nhưng vào thời khắc này hắn đột nhiên ý thức được, tiết tấu tiếng sấm thê mà trùng với nhịp tim đập của mình. Theo kiến thức hắn học được trong kiếp trước, khi con người ở trong phòng cách âm tuyệt đối mấy canh giờ sẽ có thể nghe được tiếng tim mình đập rõ ràng. Thậm chí là tiếng hít thở, tiếng máu chảy trong huyết mạch, chẳng lẽ tiếng sấm này là tim mình đang đập?

Địch Áo mới vừa ý động, trạng thái nhập định liền biến mất, tiếng sấm theo đó vô tung vô tích. Địch Áo từ từ mở mắt ra, nhịp nhàng hoạt động một hồi chuẩn bị tiến vào nhập định lần nữa, ngay lúc này hắn nghe được từ nơi xa truyền đến tiếng bước chân.

Sắc mặt Địch Áo khê biến, thân hình lập tức lui về phía sau ẩn dưới một tảng đá lớn.

Thời gian trôi qua không lâu, từ trong màn đêm âm u bỗng nhiên hiện ra một cái bóng đen, từ xa nhìn lại giống như là dã thú đang cầm đầu chạy trốn.

Bóng đen kia thấy trước mặt là Thánh Đế Tư hồ thì ngậy người chốc lát, tựa hồ bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi. Sau đó vội vã quan sát bốn phía, tiếp theo hành động giống như Địch Áo, lắc mình núp ở sau một tảng đá lớn. Trong nháy mắt này Địch Áo mượn ánh sao thấy rõ bộ dạng bóng đen, không phải là dã thú gì hết, rõ ràng chính là cái tên dã nhân nhìn thấy vài ngày trước.

Ngay sau đó từ trên ngọn núi có năm thân hình cao lớn lao xuống, trên ngực một gã đại hán rõ ràng có xăm hoa văn một đầu sói, cái đầu sói trong đêm tối lóe ra ánh sáng xanh biếc phi thường dữ tợn.

Trong lòng Địch Áo có cảm giác trầm trọng, mấy đại hán này có chút tương tự với võ sĩ bộ tộc gấp gờ mấy ngày trước, chẳng lẽ bọn họ xuất thân từ cùng một bộ lạc?

Một người võ sĩ trong số đó cúi người cẩn thận phân biệt dấu vết trên mặt đất, một lúc lâu sau mới đứng lên nói với vẻ không quá chắc chắn: “Hắn là phương hướng này...”

“Đây là kết luận của ngươi?” Một gã võ sĩ khác cười lạnh nói: “Ngươi muốn ta nhảy vào trong hồ bắt người?”

“Không cần thiết, hắn không thể nào ẩn núp trong nước.” Một gã võ sĩ quả quyết nói: “Chẳng lẽ các ngươi đã quên rằng tất cả Thủ hộ giả không bao giờ rời khỏi dãy núi Âu Cổ Mạn Sơn, bọn họ không thể nào biết bơi.”

“Tìm kiếm thử đi, lần này nói thế nào cũng không thể lại để cho hắn chạy thoát, tất cả mọi người cẩn thận một chút, đừng làm kinh động đám đàn bà kia.”

Năm võ sĩ phân tán ra trận thế hình quạt dọc theo bờ hồ tìm kiếm, đám võ sĩ hành động rất cẩn thận, ngay cả bụi cỏ thấp bé cũng không bỏ qua, bọn hắn dùng đao kiếm trong tay thọc loạn vào trong đó để xác nhận có huyết động hay người nào tồn tại hay không. Xem tình hình như thế, cho dù Địch Áo hay là dã nhân

cũng không thể thoát khỏi những người đó tìm thấy, sau đó rất nhanh một gã võ sĩ trong đó đã đến gần nơi Dịch Áo ẩn nấp.

Vận khí quá kém? Dịch Áo nhíu nhíu mày, giờ phút này hẳn hi vọng những người đó tìm thấy dã nhân trước, chứ không phải phát hiện bản thân hắn. Nếu như vậy hẳn có thể không dính vào sự tình này, mặc dù từ bề ngoài không thể phán đoán thực lực những võ sĩ này, nhưng Dịch Áo nhận ra khí tức nguy hiểm từ hoa văn đầu sói trên người gã võ sĩ kia, hẳn không muốn nhận thêm phiền toái.

Song mọi việc không như mong muốn, gã võ sĩ kia vẫn tiếp tục đi tới chỗ tảng đá Dịch Áo ẩn thân, chỉ cần vòng qua bên phải tảng đá là có thể phát hiện Dịch Áo rồi. Vào lúc này một tên võ sĩ hướng khác còn cách vị trí dã nhân vài thước.

Dưới tình huống này xem như không còn sự lựa chọn nào khác, Dịch Áo yên lặng di động xoay quanh tảng đá. Nếu như từ trên cao nhìn xuống phía dưới sẽ phát hiện một tình cảnh rất có ý tứ, hai người đang đi vòng quanh một tảng đá.

Bởi vì sợ những võ sĩ khác giết mình, động tác Dịch Áo di chuyển rất chậm vì không dám để cho phát ra thanh âm. Còn gã kia võ sĩ hồn nhiên không biết nguy hiểm sắp ập đến.

Khi hai tay Dịch Áo sắp tiếp xúc đến sau ót gã võ sĩ, tựa hồ hắn cảm thấy phía sau khác thường bỗng nhiên xoay đầu lại, đập vào mắt hắn chính là Dịch Áo đứng đó đờ đờ sát khí. Cho dù là ai dưới tình huống như vậy, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ gần trong gang tấc, sợ rằng cũng sẽ xuất hiện tình trạng kinh ngạc chốc lát.

Hai tay Dịch Áo đánh tới nhanh như chớp, tay trái nắm giữa cằm gã võ sĩ, tay phải vững vàng đè đỉnh đầu hắn xuống, lúc này gã võ sĩ mới kịp phản ứng, há to miệng dự định phát ra tiếng cảnh báo. Thế nhưng lúc này hai tay Dịch Áo xoay vòng theo hai phương khác nhau, ‘rắc’ một tiếng, gã võ sĩ nhất thời mất đi sinh khí, Dịch Áo vẫn không buông tay, nhẹ nhàng cúi thi thể gã võ sĩ nằm xuống mặt đất.

Đáng tiếc là Dịch Áo bỏ qua một điểm trọng yếu, Thánh Đế Tư hồ thật sự quá an tĩnh, một thanh âm cực nhỏ vang lên vẫn làm cho những người khác chú ý.

60. Chương 60: Võ Tôn.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 60: Võ Tôn.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một gã võ sĩ cách Dịch Áo gần nhất bỗng nhiên dừng bước nhìn lại vị trí phát ra thanh âm, song tầm mắt hắn chỉ nhìn thấy một mảnh đất đá lởm chởm, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Gã võ sĩ kia mới vừa thở phào nhẹ nhõm quay đầu trở lại, nhưng ngay sau đó đột nhiên tỉnh ngộ ra vấn đề quái lạ ở chỗ nào, nơi đó rõ ràng phải có một tên đồng bọn mới đúng. Gã võ sĩ nhất thời khản trương trầm giọng quát: “Đặc Lý?”

Ba gã võ sĩ khác nghe thấy thanh âm, vội vàng nhìn sang hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không thấy Đặc Lý.” Tên kia võ sĩ vừa nói vừa chậm rãi đi về phía khả nghi.

“Làm sao có thể?” Mấy tên võ sĩ khác kinh ngạc tới cực điểm, mặc dù gã võ sĩ tên là Đặc Lý không phải là người mạnh nhất trong nhóm, nhưng thực lực xem như không yếu. Vì sao đột ngột biến mất không một tiếng động?

Tất cả võ sĩ còn lại đều nhắm vị trí Dịch Áo đi tới, Dịch Áo suy nghĩ đối sách thật nhanh, lại còn ngưng thần lắng nghe tiếng bước chân, âm thầm tính toán khoảng cách hai bên.

Đợi đến lúc gã võ sĩ gần nhất còn cách vị trí Dịch Áo không đủ năm thước, Dịch Áo điểm mũi chân vào thi thể phía dưới, cổ thi thể nhất thời bay ra ngoài.

Gã võ sĩ thấy từ phía sau nham thạch đột nhiên bay ra một bóng đen, theo bản năng nghĩ rằng đó là địch nhân muốn chạy trốn, hấn không cần suy nghĩ lao vọt tới chém một đao vào cổ thi thể kia.

Thân hình Dịch Áo lóe lên phóng xuyên qua vòi máu, vung quyền đánh tới mặt gã võ sĩ, tốc độ phản ứng của gã võ sĩ cũng rất nhanh, vừa lui một bước vừa vung chiến đao chém thẳng vào đầu Dịch Áo.

Gã võ sĩ quyết định phát động phản kích không hề sai, chiến đao trong tay hấn so sánh với quyền đầu Dịch Áo rõ ràng chiếm cứ ưu thế rất lớn. Nhưng hấn đánh giá tốc độ Dịch Áo sai lầm nghiêm trọng, khi hấn giơ chiến đao lên dùng sức bổ ra đột nhiên cảm giác một cổ kinh phong ập vào mặt.

“Ầm...” Gã võ sĩ giống như bị điện giật chợt lui về phía sau, đâm đầu ngã xuống đất.

Gã võ sĩ xăm hoa văn đầu sói vọt tới bên này, Dịch Áo vẫn một mực chú ý tới đối phương. Thân hình hấn lập tức lui nhanh về phía sau, chớp hiện vài cái đã biến mất ở trong đồng đá lởm chởm.

Bây giờ đã là sau nửa đêm, hơn nửa Thánh Đế Tư hồ khắp nơi đều là đá tảng to lớn, nơi này cung cấp cho Dịch Áo bức tường bảo vệ tuyệt hảo.

Mặc dù Ngõa Tây Lý nhiều lần cảnh rằng phải dũng cảm trực diện đối kháng, nhưng không phải nói để cho lúc Dịch Áo cận kề cái chết lại liều mạng quyết chiến. Đối phương có thể buông thả đầu kỹ, Dịch Áo chỉ có thể dựa vào chính mình, thực lực không bằng đối phương thì không có biện pháp đánh chính diện. Vì thế trước khi Dịch Áo xuất hiện đã quyết định kéo dài trận chiến với đối thủ, lợi dụng địa hình và màn đêm tiến hành du đấu.

“Lục soát, moi cái tên kia ra cho ta.” Gã võ sĩ hoa văn đầu sói giận dữ hét lớn.

Gai gã võ sĩ còn sót lại đáp ứng một tiếng, một trái một phải đi tới vị trí Dịch Áo vừa biến mất, nhưng lúc này Dịch Áo đã sớm chạy xa rồi, nơi đó không có gì cả.

Gã võ sĩ hoa văn đầu sói nhảy lên trên một tảng đá lớn, từ trên cao nhìn xuống bốn phía, làm như vậy chỉ cần Dịch Áo hiện thân lần nữa sẽ không thể chạy trốn khỏi tầm mắt hấn.

Hai tên võ sĩ kia thì cẩn thận tìm kiếm trong đồng đá tảng gai góc, bọn hấn hành động rất ăn ý, tận lực không rời khỏi đồng bọn quá xa.

Dịch Áo ẩn núp ở trong đám đá tảng tự nhiên không thể nào nhìn thấy đối phương an bài, hấn chỉ có thể ngưng thần lắng nghe tiếng bước chân, tùy thời chuẩn bị tấn công một đợt mạnh mẽ nhất.

Lúc này đã nhận ở bên kia thấy võ sĩ bộ tộc dồn lực chú ý sang nơi khác thì lặng lẽ di động, hấn rón rén bò ra nơi xa. Mặc dù tư thế dán sát mặt đất rất khó làm cho người ta phát giác, hành động không hề phát ra âm thanh, nhưng nơi này thật sự là quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức thanh âm rất nhỏ cũng sẽ biến lớn hơn gấp mấy lần. Cho dù là một cục đá vụn rơi xuống đất, ở trong màn đêm yên tĩnh thế này cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Dã nhân hiển nhiên không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế, mới vừa bò ra mấy bước liền phát giác không đúng, nhất thời ngừng động tác, thân thể cương ngắc ở một chỗ.

Nhưng mà đã chậm rồi, gã võ sĩ hoa văn đầu sói đứng ở trên tảng đá lớn bỗng nhiên xoay người nhìn về phía vị trí phát ra thanh âm, sắc mặt vô cùng kinh ngạc, nơi này còn có người khác?

Hai gã võ sĩ cảm nhận được chỗ khác thường, đồng thời dùng cước bộ dùng ánh mắt dò xét nhìn qua võ sĩ hoa văn đầu sói. Nhìn bộ dáng có lẽ gã võ sĩ này là thủ lĩnh của nhóm.

Gã võ sĩ thủ lĩnh do dự một hồi rồi phát tay chỉ hướng một tảng đá lớn, ý bảo hai tên võ sĩ đi qua bên kia xem xét, còn bản thân tiếp tục lưu lại cảnh giác chung quanh.

Ngoại trừ thanh âm hai gã võ sĩ bước đi phát ra, khu vực này không còn thanh âm nào nữa, dã nhân nằm trên mặt đất đột nhiên nhảy lên phóng tới Thánh Đế Tư hồ.

Gã võ sĩ thủ lĩnh lập tức bắt được thân ảnh dã nhân, hất tung người nhảy lên cao tay phải đẩy tới trước, một vòng hỏa diễm có đường kính hơn năm thước xoay tròn xuyên qua không gian đuổi theo dã nhân.

Dã nhân lập tức thay đổi phương hướng, nhưng vòng hỏa diễm tựa hồ có ý thức riêng biệt, đang bay ở trên không trung đột nhiên vẽ thành một đường cong mỹ lệ tiếp tục đuổi tới chỗ dã nhân, khoảng cách giữa hai bên rút ngắn cực nhanh.

Dã nhân đột nhiên ngã lặn xuống đất, vòng hỏa diễm lướt qua phía sau lưng hất đánh trúng tảng đá lớn trước mặt. Còn dã nhân không kịp giữ thân hình, cả người lặn nhanh mấy vòng đụng vào tảng đá, chẳng qua hấn rất biết cách tự bảo vệ mình, lập tức dùng hai tay ôm đầu, thân thể co lại thành một đoàn, mặc dù lực va chạm không nhỏ nhưng hấn vẫn không bị thương tổn.

Sau chốc lát, dã nhân phúi phúi mấy cục đá vụn trên người rồi nhảy dựng lên, tiếp tục phóng tới Thánh Đế Tư hồ. Ngay lúc đó ở phía trước đột nhiên có một luồng hỏa diễm nhanh chóng nổ rộ.

“Viêm Bạo.”

Dã nhân biết loại bí kỹ này rất lợi hại, hấn hú lên quái dị nghiêng thân hình lui gấp ra sau. Nhưng phản ứng của hấn vẫn hơi chậm, lúc này đã có bảy, tám tia lửa đánh trúng người hấn. Ngay sau đó làn sóng xung kích cuốn thân thể hấn lên giữa không trung, dã nhân văng ra xa hơn mười thước mới rớt xuống mặt đất.

“Người không phải là chạy trốn rất nhanh sao? Chạy đi, tiếp tục chạy đi cho ta xem.” Gã võ sĩ thủ lĩnh cười khẩy nói, chẳng qua là hấn dám buông lỏng cảnh giác, thỉnh thoảng đề phòng liếc quanh bốn phía.

Dã nhân chật vật ngồi dậy, quần áo trên người hấn đã rách nát lộ ra da thịt nám đen. Nếu như đổi thành người bình thường, da thịt bị đốt rụi thế này đã sớm đau đến chết đi sống lại, lên tiếng hét thảm rồi Vay mà dã nhân thủy chung cắn chặt hàm răng, dùng ánh mắt tràn đầy thù hận ngó chừng gã võ sĩ ở đối diện.

“Giao ra đây.” Gã võ sĩ thủ lĩnh chậm rãi nói “Đừng bắt ta phải động thủ.”

Ngay lúc này, một thanh âm nhu hòa và lạnh như băng từ giữa hồ truyền tới: “Các người, cái đám Dã nhân chưa khai hóa này lá gan càng lúc càng lớn, ngay cả Thánh Đế Tư hồ cũng dám tới làm bẩn?”

Nhu hòa là chỉ thanh âm tự nhiên của nữ tử kia, lạnh như băng lại chỉ trong thanh âm của nàng tràn đầy căm hận.

Thân hình gã võ sĩ xăm hoa văn đầu sói lập tức cứng ngắc, hấn di chuyển tầm mắt ngơ ngác nhìn về phía Thánh Đế Tư hồ.

Đột nhiên có một luồng ánh sáng từ chỗ xa xa hiện lên, luồng sáng đẹp đẽ kia cấp tốc xẹt qua không gian rơi xuống bờ hồ.

Nguyên lực phát sáng trong đêm tối cực kỳ chói mắt, Dịch Áo có thể nhìn thấy rõ ràng đó là một nữ nhân, tuổi chừng hai mươi, đôi môi anh đào, hai hàng lông mày đen khê cau lại biểu lộ rõ ràng nàng không vui. Trên người nàng là một bộ trường bào màu xám nhạt, nhưng trong quá trình phát ra nguyên lực tràng đã che mất nó đi, hiện tại nguyên lực ngưng tụ thành một bộ chiến y màu trắng bạc sáng chói.

Võ Tôn?

Dịch Áo hít sâu một hơi lạnh, Quang Mang võ sĩ và Cực Hạn võ sĩ khác nhau ở chỗ Quang Mang võ sĩ có phạm vi công kích trong vòng mười thước, Cực Hạn võ sĩ có khả năng công kích cự ly xa và sát thương quy mô lớn. Giống như Ca Đồn và Lôi Mông mấy ngày trước liên thủ đối phó võ sĩ bộ lạc, mặc dù đánh chém rất hoành tráng nhưng không có tạo thành ảnh hưởng gì đối với chung quanh. Còn Hỏa Hồ Chu Dịch Ti và Mã Tát Nhĩ Đa giao chiến ở trong Đồi Tháp trần chốc lát đã tạo ra một mảnh phế tích.

Nhưng chênh lệch giữa Võ Tôn và Cực Hạn võ sĩ lại còn xa hơn nữa, Võ Tôn có khả năng cụ thể hóa nguyên lực, khống chế nguyên lực ngưng tụ thành chiến y làm cho lực phòng ngự vượt xa hết thấy chiến giáp được chế tạo. Nhất là Địa hệ Võ Tôn, chiến y bên bỉ đạt đến trình độ nghịch thiên, cho dù đứng ở một chỗ mặc cho mấy Cực Hạn võ sĩ điên cuồng oanh tạc mấy phút cũng chưa chắc tạo thành thương tổn.

Gã võ sĩ thủ lĩnh cũng đoán ra thân phận đối phương, hấn đã sớm sợ hãi mặt không còn chút máu, hàm răng không ngừng run rẩy va chạm phát ra thanh âm ‘lách cách’.

Hai mắt Dịch Áo lóe sáng không chừng, bên trong Thần Điển có ghi một đoạn thường thức bấy giờ lần đầu tiên phát huy công dụng. Thực lực nữ nhân kia ở vào khoảng Vô Tôn cấp một cấp hai, bởi vì đối phó một Quang Mang võ sĩ nhỏ nhỏ không cần phải thả ra nguyên lực chiến y, việc này chứng minh nàng còn chưa đạt trình độ thu phát tự nhiên, một khi sử dụng nguyên lực sẽ tự động ngưng tụ thành chiến y.

61. Chương 61: Phiên Toái Tới.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 61: Phiên toái tới.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người... người không thể giết ta.” Gã võ sĩ kia lui về sau hô lên: “Ta là Cách Nhĩ của bộ lạc Đầu Sói, người không thể giết ta, không thể.”

“Cách Nhĩ? Coi như là tộc trưởng các người nhiều loạn an bình ở Thánh Đế Tư hồ, hẳn cũng phải chết.” Nữ nhân kia run nhẹ ngón tay, một vài đạo băng tinh lao ra xuyên thấu trong mắt hắn, theo sau tiếng nổ tung ầm ầm, cái đầu gã võ sĩ hóa thành vô số vụn băng bắn ra chung quanh.

Hai tên võ sĩ còn sót lại xoay người liều chạy trốn, chỉ có điều bọn hắn mới chạy được mấy bước thì băng tinh đã từ sau lưng vượt qua, hai tiếng nổ vang lên, thân thể bọn hắn đồng thời vỡ vụn thành từng khối băng rơi xuống mặt đất.

Sau đó nữ nhân kia liếc về phía dã nhân, thân hình chợt lóe rồi biến mất.

Dịch Áo ngừng thở, hắn đang lặng lẽ xem ‘náo nhiệt’ đột nhiên thấy nữ nhân kia biến mất, nháy mắt lại cảm giác trên đỉnh đầu tự nhiên phát sáng? Thậm chí hắn có thể thấy được cái bóng của chính mình.

Trong lòng Dịch Áo cả kinh từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên nữ nhân kia đang lơ lửng trên bầu trời lạnh lùng nhìn hắn.

“Là Y Toa Bối Nhĩ đề nghị ta đến Thánh Đế Tư hồ tu luyện.” Dịch Áo vội vàng ném ra tấm bia đỡ đạn, sau đó nhẹ giọng nói: “Nếu như ta quấy nhiễu ngài tinh tu, ta có thể lập tức rời đi.”

“Học viên lần đầu tiên tới đây tu luyện, nhiều nhất không qua nửa giờ sẽ không chịu nổi áp lực tĩnh lặng.” Nữ nhân kia chậm rãi nói: “Người có thể chịu đựng hơn hai canh giờ, rất giỏi.”

Dịch Áo ngẩn người, không phải chứ? Đối phương đang khích lệ mình?

“Thu thập những đồ bỏ kia.” Nữ nhân kia để lại một câu nói, sau đó thân hình bay lên cao, trong nháy mắt đã phóng tới giữa hồ rồi mất hút.

Dịch Áo ngẩn người trong chốc lát, rốt cuộc là có ý gì? Thu thập xong những cỗ thi thể kia là phải lập tức rời khỏi nơi đây, hay là vẫn được phép tiếp tục lưu lại tu luyện? Tình hình đối phương có chút khó dò, lỡ may chọc giận đối phương, chẳng phải là người ta giơ một ngón tay ra là bản thân mình tan xác?

Dịch Áo mang theo tâm tình phức tạp chậm rãi bước ra đám đá tảng, dã nhân cũng nhìn thấy Dịch Áo, hai người trừng mắt nhìn nhau, hình như cảm thấy may mắn vì mình còn có thể sống sót

“Cảm ơn... người cứu ta.” Dã nhân cố hết sức mới nói được mấy chữ.

“Không cần khách khí.” Dịch Áo tức giận trả lời, tên dã nhân trước mắt này tựa hồ cũng tới từ Vinh Đồng băng xuyên, có thể là cùng một bộ lạc võ sĩ với mấy tên kia, hẳn là một trận tàn sát lẫn nhau mà thôi.

Sau đó Dịch Áo phát huy vai trò ‘nô bộc cần mẫn’, thu thập mấy cỗ thi thể máu chảy đầm đìa, rồi lại lau dọn sạch sẽ mặt đất. Nhìn bộ dạng nữ nhân kia không nhiễm một hạt bụi hẳn là rất thích sạch sẽ, cho nên Dịch Áo không dám làm qua loa, dứt khoát cởi trường bào dính đầy máu tươi ra, dùng trường bào bao bọc thi thể, một chuyến lại một chuyến đi ra thật xa, ném tất cả ‘đồ bỏ đi’ vào trong biển tuyết mịt mờ.

Mặt trời từ phương Đông dâng lên chiếu ánh nắng ấm áp xuống vùng đất, Thánh Đế Tư hồ vẫn duy trì không khí yên tĩnh, ánh sáng và bóng tối giao nhau không hề tạo thành ảnh hưởng. Chỉ có đồng đá tảng kia lộ ra sừng sững, gai góc khiến lòng người cảm thấy bất an.

Đột nhiên một thanh âm cười đùa phá vỡ không gian yên tĩnh: “Địch Áo, ta còn hỏi tại sao ngươi len lén chạy đến đây, thì ra phong cảnh nơi này rất đẹp.”

Địch Áo lập tức mở mắt, xoay người lại thấp giọng quát: “Nhỏ giọng chút.” Cái tên Lôi Mông này nói quá lớn tiếng, lỡ may cái vị Vô Tôn thủ hộ Thánh Đế Tư hồ cảm thấy mình bị quấy rầy, đến lúc đó bọn họ tự nhiên trúng tai bay vạ gió.

Lôi Mông ngăn người, la lên: “Để làm gì? Ngươi đang ở đây câu cá?”

Địch Áo chẳng quan tâm giải thích gì nữa, trực tiếp nhảy lên bắt lấy tay Lôi Mông kéo xuống sườn núi: “Không được nói chuyện, đi theo ta.”

Thấy thần sắc Địch Áo phi thường khấn trương, Lôi Mông rút cuộc ngậm miệng lại, mặc dù Ca Đốn cảm thấy kinh ngạc nhưng không có hỏi, dù sao Địch Áo nhất định sẽ giải thích cho bọn hắn.

Khi rời xa khu vực đất đá kia, Lôi Mông không nhịn được thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Nơi này có một người, ngàn vạn lần không nên chọc giận người đó.”

“Ngươi sợ hắn đến nỗi không dám làm gì à?” Lôi Mông lại đề cao thanh âm, giọng nói vang vọng đến tận Thánh Đế Tư hồ. Hắn đến đây là muốn kiến thức phong cảnh đẹp để mọi người thường tự hào truyền miệng, một phương diện khác là muốn tìm Địch Áo. Kết quả mới vừa gặp mặt đã bị Địch Áo ngăn trở, trong lòng hắn dĩ nhiên sẽ chút ít giận dữ. Nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, Lôi Mông liền ý thức được bản thân thất thố, nếu như là tình huống bình thường, Địch Áo sẽ không khấn trương như thế, hắn lại hạ thấp thanh âm xuống hỏi: “Vậy thực lực tên kia rất mạnh?”

“Một vị Vô Tôn.” Địch Áo nhẹ giọng nói.

“Cái gì? Vô Tôn??” Ca Đốn kinh hãi: “Địch Áo, ngươi tận mắt thấy?”

“Ừ.” Địch Áo gật đầu: “Tối ngày hôm qua đúng lúc có mấy người chạy đến Hồ Bờ làm loạn, kết quả vị Vô Tôn kia đột nhiên xuất hiện giết chết mấy tên phá hủy sự yên lặng nơi đây rồi.”

“Thiệt hay giả?” Lôi Mông không dám tin tưởng.

“Ngươi cứ nói đi?” Địch Áo hỏi ngược lại.

“Quá mức bá đạo rồi.” Lôi Mông nói: “Thánh Đế Tư hồ là nhà hắn hả?”

“Không sai lắm.” Địch Áo nói, người ngoài đều nói nơi này là Thánh Đế Tư hồ, từ giọng điệu của nữ Vô Tôn kia hẳn là thường xuyên ở tại chỗ này rồi. Mặc dù có điểm khác biệt nhưng cũng đủ để chứng minh một vài chuyện.

“Tên kia là truyền nhân của Thánh Vũ Sĩ - Đế Tư?” Lôi Mông mở to hai mắt.

“Hắn là như vậy.”

Lôi Mông lúc này cảm như hén, Thánh Vũ Sĩ là tồn tại trên đỉnh đại lục, cường giả cấp bậc này đại biểu cho rất nhiều truyền kỳ, hoặc bản thân bọn họ chính là truyền kỳ. Cho dù lá gan hắn có to đến cỡ nào cũng không dám lấy Thánh Vũ Sĩ - Đế Tư ra nói giỡn.

Chốc lát sau bọn họ đã leo lên đỉnh núi, từ trên đó nhìn xuống có thể thấy rõ ràng Thánh Đế Tư hồ nằm lẳng lặng ở giữa lòng núi. Mặc dù hình dáng không có quy tắc nhưng ánh sáng tỏa ra giống y như một viên bảo thạch tinh khiết vậy.

Lôi Mông ngơ ngác nhìn Thánh Đế Tư hồ, hồi lâu mới dùng giọng bất đắc dĩ nói: “Sớm biết chúng ta đừng tới đây.”

“Địch Áo, truyền nhân Thánh Vũ Sĩ - Đế Tư có phát hiện ra ngươi không?” Ca Đốn đột nhiên hỏi.

“Phát hiện.”

“Hắn không có thương tổn người?”

“Ta không có quấy rối, tại sao thương tổn ta? Không phải là người nào cũng to mồm như Lôi Mông người.”
Địch Áo nhún vai nói: “Còn nữa, ta sửa chữa một chút, người ta là nữ nhân.”

“Nữ nhân? Thoạt nhìn bao nhiêu tuổi?” Ca Đồn hỏi.

“Khoảng chừng hai mươi.”

Ca Đồn trầm mặc, trên thực tế muốn đánh giá một võ giả có tiền đồ hay không, chỉ cần quan sát dáng ngoài là có thể cho ra đáp án chuẩn xác. Nếu lực lượng đang ở giai đoạn đỉnh phong thì võ giả sẽ không già yếu, có thể nói là thanh xuân vĩnh viễn.

Một khi tiến vào thời kỳ suy thoái, tướng mạo võ giả sẽ biến chất với tốc độ cực nhanh. Trong vòng vài ba năm, dài nhất không vượt quá mười năm, nguyên lực của hắn sẽ biến mất sạch sẽ, tiếp theo là nghênh đón tử vong.

Qua thật lâu, Lôi Mông mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Vây. Chúng ta nên làm gì? Không phải ở chỗ này hóng gió chứ?”

“Trở về thôi.” Địch Áo nói, có Lôi Mông và Ca Đồn ở đây, hắn không có cách nào tu luyện được, lại còn lo lắng ngăn ngừa quấy nhiễu vị Vô Tôn kia, không bằng trở về Thánh Đế Tư thành cho rồi.

“Mụ nội, đây không phải là đi không một chuyến hử?” Lôi Mông thở dài nói.

“Vây các người muốn làm gì?” Địch Áo hỏi.

Lôi Mông há miệng nhưng không có lên tiếng, đúng vậy nha, Địch Áo hỏi rất có đạo lý, còn có thể làm gì đây? Vị Vô Tôn cường đại kia ẩn núp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, hắn đã không còn hứng thú cười đùa.

“Đi thôi.” Ca Đồn nói.

Mấy người xuống núi, thảo nguyên bát ngát giống một tấm thảm xanh biếc trải dài trước mắt bọn họ, làm cho người ta có cảm giác thư thái vô cùng. Đi đường hơn một giờ, rốt cuộc bọn họ rời khỏi chân núi, Ca Đồn nhãn lực rất tốt, liếc nhìn một thân ảnh nho nhỏ từ một góc thảo nguyên chạy tới chỗ bọn họ, hắn nhẹ giọng hô lên: “Ý? Bên kia là cái gì?”

Địch Áo và Lôi Mông theo phương hướng ngón tay Ca Đồn nhìn lại, thấy được thân ảnh kia Địch Áo nói: “Hình như là Tuyết Ny, nàng tới làm gì?”

“Hắn là tìm chúng ta.” Lôi Mông nói.

“Chúng ta ở chỗ này đợi nàng.” Ca Đồn nói.

Mười phút trôi qua thật nhanh, những thân ảnh kia càng ngày càng gần, bây giờ Lôi Mông và Ca Đồn cũng nhận ra được, quả nhiên là Tuyết Ny.

Thế nhưng so sánh với bữa tiệc rượu ngày hôm qua, sáng hôm nay Tuyết Ny tựa hồ đã biến thành một người khác.

Chủ yếu là vẻ mặt, ngày hôm qua Tuyết Ny cười nói thanh nhã, tính cách lộ vẻ hiền hoà, nàng xinh đẹp bao trùm trên tất cả thiếu nữ. Ngay cả Y Toa Bối Nhĩ cũng phải âm thầm thất sắc, nhưng hôm nay Tuyết Ny mặt mày nhợt nhạt, hai mắt hàm uy đằng đằng sát khí.

“Tuyết Ny, sao ngươi lại tới đây?” Lôi Mông kêu lên.

Tuyết Ny không nói, chỉ thả chậm ngựa lại đi tới gần bọn họ.

Đám người Địch Áo liếc nhau dò xét, có gì đó không đúng, hình như có chuyện không bình thường.

Chốc lát sau, Tuyết Ny chạy tới vị trí cách bọn họ mười thước, tầm mắt nàng quét qua đám người Địch Áo, đột nhiên trầm giọng hỏi: “Là các người giết Khắc Ly Ti?”

Đám người Dịch Áo đồng thời cảm thấy tâm tình chìm xuống, vụ án lộ rồi? Nhưng lúc này bọn họ có thể nói gì đây? Dưới tình huống không kịp đề phòng, ba người biểu hiện ra vẻ mặt khác nhau đã làm cho mọi việc không cần phải giải thích.

62. Chương 62: Tử Thù.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 62: Tử thù.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tuyết Ny lại im lặng chờ đợi đáp án từ ba người Dịch Áo, mặc dù nàng không có lập tức động thủ nhưng sự tồn tại của nàng đã là một loại áp lực.

Lôi Mông thu liễm nụ cười, hai mắt bắn ra tinh quang yên lặng nhìn sang Tuyết Ny. Khuôn mặt Ca Đồn cũng lạnh lẽo, Dịch Áo hít sâu một hơi.

Trong vòng nửa năm, Tuyết Ny có thể trở thành một vị Cực Hạn võ sĩ, nàng phá vỡ lịch sử thăng cấp trẻ tuổi nhất của Thánh Đế Tư học viện. Hiện tại đối mặt với một Quang Mang võ sĩ ở trạng thái đỉnh phong, ba người bọn họ liên thủ lại có thể đối kháng với Tuyết Ny không?

Song phương cứ thế nhìn nhau, không ai nói lời nào, ngay cả làn gió thổi qua người bọn họ cũng trở nên rét lạnh.

Không biết qua bao lâu khóe miệng Tuyết Ny đột nhiên nhếch lên, sau đó mỉm cười như cảnh xuân ập tới: “Làm rất tốt.”

Dịch Áo, Lôi Mông và Ca Đồn lập tức biến thành ba pho tượng đá. Tuyết Ny trước sau biến hóa quá lớn, loại cảm giác chênh lệch như sông so với biển này khiến cho bọn họ cơ hồ không dám tin vào tai mắt của mình. Mãi rất lâu sau, Dịch Áo mới phản ứng đầu tiên, dùng khẩu khí hỏi thăm nói: “Tuyết Ny tiểu thư, đây là....”

“Ta rất chán ghét Khắc Ly Ti.” Tuyết Ny chậm rãi nói: “Các người nghe đây, ta không dám cam đoan nhưng ta có thể nói cho các người biết, phần lớn học viên ở Thánh Đế Tư học viện đều không đồng tình với Khắc Ly Ti, sẽ không có một ai bị thương dù cho Khắc Ly Ti.”

“Tuyết Ny tiểu thư thật là...” Lôi Mông thở phào nhẹ nhõm, đỡ khóc đỡ cười kêu lên: “Sau này không nên hù dọa người như vậy.”

“Không phải gan các người rất lớn sao? Ngay cả Khắc Ly Ti cũng dám giết, còn giả bộ sợ ta?” Tuyết Ny mỉm cười nói.

“Hoàn toàn không giống nhau.” Lôi Mông kêu lên: “Là nàng muốn giết chúng ta, cho nên chúng ta mới động thủ.”

“Vậy lúc này tại sao các người không động thủ?” Tuyết Ny nói.

Ca Đồn và Lôi Mông liếc mắt nhìn nhau, cố ý bỏ qua vấn đề làm cho bọn họ hấn lúng túng này, không động thủ chỉ là vì không thể bảo đảm giành phần thắng. Nếu không, chiến đấu đã sớm bộc phát rồi.

“Hồngбет, Ngã Lệ.” Dịch Áo đột nhiên nghĩ đến Ngã Lệ.

“Chờ người nghĩ đến Ngã Lệ mọi chuyện đã sớm không thể văn hồi rồi.” Tuyết Ny cười nói: “Yên tâm đi, bây giờ Ngã Lệ đang ở một chỗ an toàn.”

“Tuyết Ny tiểu thư, làm sao người biết Khắc Ly Ti chết có liên quan tới chúng ta?” Dịch Áo hỏi.

“Vấn đề này người nên đi hỏi Y Toa Bối Nhĩ.” Tuyết Ny nói: “Nhiệm vụ của ta là dẫn các người tới hải cảng.”

“Nhiệm vụ?” Ca Đồn không khỏi nhú mày: “Đi hải cảng làm gì?”

“Là Y Toa Bối Nhĩ nói cho ta biết, không phải các người muốn xuyên qua Phong Bạo Hải đi đến Thủy Tinh thành sao?” Tuyết Ny ngạc nhiên hỏi.

Lôi Mông lập tức nhìn về phía Dịch Áo: “Dịch Áo, người nói với Y Toa Bối Nhĩ?”

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu, thoát nhìn có thể tin nhiệm Tuyết Ny được. Nếu không nàng sẽ không biết nhiều như vậy, hắn trầm mặc chốc lát rồi mở miệng nói: “Trong buổi tiệc rượu ngày hôm qua đã có không ít người biết thân phận của chúng ta, có phải chúng ta mang đến cho Y Toa Bối Nhĩ phiền toái rất lớn?”

“Nàng có thể ứng phó.” Tuyết Ny mỉm cười nói: “Đừng có thấy nàng luôn luôn lười biếng tu luyện, nhưng đầu óc của nàng cực kỳ thông minh. Đối với nàng, điểm phiền toái nho nhỏ này căn bản không tính là vấn đề, hơn nữa vị hôn phu của nàng đã trở lại Thánh Đế Tư thành rồi. Nếu như không có hắn giúp đỡ, Ngã Lệ cũng không thể nào chạy trốn tới hải cảng, người biết không? Hai gã cận vệ của Khắc Lỵ Ti đang đại náo trong học viện đó, yêu cầu lập tức giao các người ra.”

Dịch Áo trầm mặc, hắn hiểu rõ Tuyết Ny muốn nói cho hắn biết, trong tương lai chớ có quên Y Toa Bối Nhĩ từng trợ giúp người. Hai gã cận vệ của Khắc Lỵ Ti chỉ là Cực Hạn võ sĩ, bọn hắn không dậy nổi sóng lớn. Thánh Đế Tư học viện không dễ trêu chọc, vấn đề là ở chỗ Khắc Lỵ Ti còn trẻ, thực lực không ra gì nhưng đã trở thành Tử tước. Còn cao hơn cả phụ thân Tác Phỉ Á, chuyện này hoàn toàn có thể chứng minh lai lịch Khắc Lỵ Ti. Y Toa Bối Nhĩ quả quyết ra tay trợ giúp bọn họ, áp lực nàng thừa nhận tuyệt đối không nhỏ, không cần Tuyết Ny nhắc nhở, hắn không thể nào quên được ân tình ngày hôm nay.

Tuyết Ny mang theo đám người Dịch Áo vòng qua Thánh Đế Tư thành, một đường đi về phía đông. Rốt cuộc trước lúc hoàng hôn buông xuống đã tới hải cảng. So sánh với Thánh Đế Tư thành thì đường phố khu hải cảng có vẻ nhỏ hẹp, vừa dơ vừa loạn, thế nhưng dòng người lui tới náo nhiệt hơn hẳn chủ thành.

Ở trong mắt Dịch Áo đây là do xây dựng không có quy hoạch, hải cảng là nơi tập kết hàng hóa thì phải xây đường phố rộng lớn mới tốt. Đường phố ở Thánh Đế Tư thành xây rộng lãng phí không gian và tiền tài, ngoại trừ đẹp mắt ra thì không còn tác dụng nào khác.

Mấy võ sĩ đứng ở đầu đường thấy Tuyết Ny lập tức tiến lên nghênh đón, nói chuyện với nhau chốc lát bọn họ xoay người đi vào một con hẻm nhỏ. Tuyết Ny quay đầu ra hiệu cho đám người Dịch Áo rồi dẫn đầu đi theo.

Mấy gã võ sĩ trực tiếp đi vào một viện nhỏ, sau đó vẫn xuyên qua gian nhà đi tới cửa sau, lại đến một. con đường khác. Cứ như vậy ba lần bốn lượt, bọn họ mới đi tới bến tàu.

Rất khi băng qua Phong Bạo Hải vào mùa hè, bởi vì lúc đó sóng to gió lớn. Cho dù là thuyền lớn cũng có khả năng bị đánh đắm, hai mùa xuân thu lại là thời gian hoàng kim cho thương đội lui tới. Mặc dù hiện tại mới đầu mùa xuân, nhưng bến tàu đã có xe ngựa ra vào tấp nập.

Mấy gã võ sĩ tiếp tục xuyên qua dòng người, khi bọn hắn đi qua một đồn canh gác thì dòng người chợt ít đi rất nhiều. Bên trong Thánh Đế Tư thành có một vài gia tộc lớn, phần lớn có khu vực riêng ở khu hải, đồn canh gác cũng chỉ có nhiệm vụ kiểm tra giữ trị an mà thôi. Phần lớn quyền hành thuộc về các quý tộc Thánh Đế Tư thành, bình thời thương đội gia tộc ra vào tiện lợi, không có việc gì thì cho thương nhân khác thuê thu được khoản tiền kèch xù. Thật ra đây là một loại tượng trưng cho thân phận.

Chốc lát sau, mấy gã võ sĩ đi tới chỗ một chiếc thuyền buồm cỡ trung, men theo mạn thuyền bước lên trên, thân ảnh Y Toa Bối Nhĩ hiện ra phía sau lan can thuyền, nàng đang cười ha hả ngoắc tay với đám người Dịch Áo.

Dịch Áo cũng lên thuyền, khi nhìn thấy Ngã Lệ ôm An Kỳ Nhi từ trong khoang thuyền bước ra hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ.

“Cảm ơn người!” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Nghiêm túc như vậy?” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Làm cho nhân gia không được tự nhiên.”

“Làm cho người phiền toái rồi.” Dịch Áo cười khỏ nói.

“Được rồi, được rồi, chúng ta nói một vài chuyện đứng đắn trước đã.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Dịch Áo, các người đánh giá thể lực sau lưng Khắc Lý Ti quá thấp, thật ra người phải nói sớm cho ta biết sự kiện kia. Nếu có thể chuẩn bị trước, chúng ta sẽ không bị động như vậy.”

“Tại sao nạn họ lại nhận định là chúng ta?” Lôi Mông trừng mắt hỏi, hắn đã chứng kiến phong cách hành sự tàn nhẫn của Dịch Áo, tin tưởng rằng Dịch Áo sẽ không làm việc qua loa bỏ sót đối tượng.

“Các người từ Đồi Tháp trần đi ra đúng không?” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói: “Hai Quang Mang võ sĩ cao cấp và một Thiên Phú võ sĩ, mang theo một nữ nhân tên là Ngã Lệ, lại còn có một đứa bé nữa. Từ Liệt Phong hạp cốc đào tẩu ra ngoài, một Quang Mang võ sĩ trong đó gọi là Ca Đốn. Bởi vì hắn đột nhiên tập kích Hỏa Hồ Chu Dịch Ti trong khi Chu Dịch Ti bị trọng thương, Phật Lang Duy đã hạ tất sát lệnh đối với tên Ca Đốn này, biết tiền thưởng là bao nhiêu không? Một ngàn kim tệ đó!”

Dịch Áo, Ca Đốn và Lôi Mông không khỏi bốn mắt nhìn nhau.

“Đám cướp Phật Lang Duy đã tiến thẳng về phía Bắc cắt đứt thương lộ Nam tước lĩnh. Ít nhất con đường nối thông Thánh Đế Tư thành và Khắc Lý Tư bình nguyên đã bị chặn lại, căn bản không còn nhìn thấy người đi đường.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Nhưng đúng lúc đó lại có mấy gã võ sĩ đột nhiên từ Khắc Lý Tư bình nguyên xông ra, đúng dịp cứu vớt Y Toa Bối Nhĩ xinh đẹp nhất, thông minh nhất thế giới.”

“Người..., đồ quỷ linh tinh này, thật sự không biết xấu hổ.” Tuyết Ny bị chọc cười văng lên.

“Hơn nữa, mấy võ sĩ kia vô tình cũng có một kẻ tên là Ca Đốn, lại mang theo một nữ nhân tên là Ngã Lệ.” Y Toa Bối Nhĩ không có phản kích Tuyết Ny, cứ tiếp tục nói.

Đám người Dịch Áo không nói được gì hết, chỉ ngơ ngác nhìn Y Toa Bối Nhĩ.

“Mấu chốt nhất chính là cửa ra Liệt Phong hạp cốc chỉ cách địa phương Khắc Lý Ti bị tập kích có mấy giờ lộ trình.” Y Toa Bối Nhĩ quét mắt qua đám người Dịch Áo: “Thế nào? Các người còn muốn hỏi gì không?”

“Nhưng... nhưng bọn họ không có chứng cứ trực tiếp chứng minh do chúng ta làm mà?” Lôi Mông lẩm bẩm, hắn lúc này mới biết được thì ra bọn họ lại có nhiều sơ hở như vậy.

“Bé trai gốc ghêch.” Y Toa Bối Nhĩ nói không chút khách khí: “Người cho rằng bọn hắn làm việc phải tìm được đầy đủ căn cứ chính xác sao? Đừng nói là tên người, thời gian, địa điểm đều phù hợp, cho dù không phải là do các người làm, chỉ vì cầu mong gia tộc giảm bớt trừng phạt, hai tên cận vệ của Khắc Lý Ti cũng sẽ cắn chặt các người không tha, ai bảo các người là người ngoài chứ?”

Lôi Mông vẫn cho rằng bản thân mình có trí tuệ cực cao, bây giờ bị Y Toa Bối Nhĩ gọi là ‘đứa gốc’, nếu là lúc bình thường hắn đã sớm phát tác rồi, nhưng giờ phút này chỉ biết im lặng đứng đó.

63. Chương 63: Khảo Nghiệm.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 63: Khảo nghiệm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nghe Tuyết Ny nói là hai tên cận vệ của Khắc Lý Ti vẫn luôn gây chuyện ở trong học viện?” Ca Đốn mở miệng hỏi, không chỉ là Dịch Áo áy náy, hắn và Lôi Mông cũng biết lần này đã thiếu Y Toa Bối Nhĩ nhân tình rất lớn.

“Bọn hắn có thể làm gì không?”

“Bọn hắn không trọng yếu.” Y Toa Bối Nhĩ hơi nhíu mày, hiển nhiên nàng cũng cảm thấy có chút khó xử: “Ta thì không cần để ý tới bọn họ, chỉ có điều...”

“Vậy rốt cuộc người đang lo lắng cái gì?” Tuyết Nỵ kinh ngạc hỏi.

“Phật Lang Duy.” Dịch Áo đột nhiên nói.

Hai mắt Y Toa Bối Nhĩ sáng rực, nhìn Dịch Áo cười ha hả: “Xem ra ta lại phải đánh giá người một lần nữa rồi. Dịch Áo, người rất tốt, thật sự không tệ.”

“Chuyện này có liên quan gì tới Phật Lang Duy?” Ca Đốn trợn mắt há mồm hỏi.

“Trong quá trình hai tên cận vệ của Khắc Ly Ti ra ngoài tìm kiếm nàng, khẳng định đã tiếp xúc qua với Phật Lang Duy, bọn hắn có thể đạt thành quan hệ hợp tác.” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói.

“Đây chỉ là suy đoán của người?” Ca Đốn hỏi.

“Lúc này Y Toa Bối Nhĩ nói ra mấy tin tức chỉ có đám cướp Phật Lang Duy mới biết.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Ca Đốn, người không cảm thấy kỳ quái tại sao Y Toa Bối Nhĩ lại biết những tin tức này hay sao?”

“À?” Ca Đốn ngạc nhiên.

“Dịch Áo nói không sai.” Y Toa Bối Nhĩ thở dài một hơi, nói: “Phật Lang Duy đã mang người lẫn vào trong Thánh Đế Tư thành rồi, hộ vệ của ta bắt được mấy tên võ sĩ khả nghi, bọn họ đều là thành viên đám cướp Phật Lang Duy.”

“Trời đất ơi, cái tên kia vẫn chưa chịu thôi nữa hả?” Lôi Mông hét lên: “Ca Đốn chỉ dả thương Chu Dịch Ti có chút xú, như thế còn chưa thể tạo thành vấn đề nha! Vậy mà hắn đuổi thẳng tới Thánh Đế Tư thành luôn?” Lôi Mông vốn định văng tục, nhưng nghĩ đến trong sân còn có mấy vị nữ sĩ đành phải nuốt ngược lời ‘cay đắng’ trở vào.

“Làm cho ta đau đầu chính là Phật Lang Duy.” Y Toa Bối Nhĩ cực kì thông minh, dĩ nhiên biết lúc này Lôi Mông định nói gì, nàng liếc sang Lôi Mông đe dọa, rồi nói tiếp: “Gã Phật Lang Duy này phi thường giáo hoạt, Tái Nhân đại nhân ở Hầu tước lĩnh mấy lần phái binh tiêu trừ đám cướp Phật Lang Duy nhưng vẫn không thể có hiệu quả. Hơn nữa Phật Lang Duy là Phong hệ võ sĩ thực lực đạt đến Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là trở thành Võ Tôn rồi. Nghe nói hắn chuyên tu hai loại bí kỹ, Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh, vì thể năng lực sinh tồn cực kỳ cường hãn, trừ phi là Võ Tôn đỉnh phong hoặc là Thánh Vũ Sĩ xuất thủ, những cao thủ cấp dưới rất khó lưu hắn lại.”

“Ta biết Phật Lang Duy là một tên phi thường giáo hoạt.” Dịch Áo nói: “Vì thế người không thể dễ dàng bắt giữ thành viên của bọn hắn như vậy, điểm này sợ rằng có chỗ cổ quái.”

“Dĩ nhiên.” Hai mắt Y Toa Bối Nhĩ phát ra tia sáng kỳ dị, lúc trước nàng khuyên nhủ Dịch Áo, nguyên nhân rất lớn là do không muốn Tác Phỉ Á bị thương tổn. Nhưng nội tâm chân thực của nàng, ít nhiều gì cũng có ý niệm tội nghiệp Tác Phỉ Á. Bởi vì thân phận của Dịch Áo và Tác Phỉ Á hoàn toàn chênh lệch, thế nhưng bây giờ Dịch Áo làm cho nàng kinh ngạc liên tục. Nàng không từng nghĩ tới Dịch Áo lại có thể suy nghĩ kín đáo như thế.

“Người biết?” Dịch Áo sững sốt, hắn không hiểu được tại sao Phật Lang Duy làm như vậy, nhưng nhìn thần sắc Y Toa Bối Nhĩ hình như nàng nắm rõ hết thảy trong lòng bàn tay.

“Nếu như người đứng ở trên lập trường của ta, người sẽ rõ điều đó.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Là các người đã cứu ta, đúng không? Nếu như bọn họ chỉ ra và xác nhận các người là hung thủ nhằm gây áp lực cho ta, bảo ta giao người ra, ta đây có thể cúi đầu hay không?”

“Không biết.” Dịch Áo cười, đều là người thông minh nói chuyện với nhau rất dễ dàng, Y Toa Bối Nhĩ mới vừa mở đầu hắn đã hiểu ý Y Toa Bối Nhĩ.

“Đúng nha!” Y Toa Bối Nhĩ đắc ý dào dạt nói: “Nếu như ta cúi đầu, người trong Thánh Đế Tư thành sẽ nghĩ ta thế nào đây? Các người giết Khắc Ly Ti là chuyện của các người, nhưng đối đãi ân nhân cứu mạng lại là chuyện của ta. Bán tiểu thư làm sao bán đứng các người được? Nếu làm như vậy ta sẽ thành trò cười cho người khác.”

“Vì thế Phật Lang Duy cấp cho người một bậc thang.” Dịch Áo cười nói.

“Ừ, một bậc thang đầy đủ thể diện.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Ta nhận thấy các người gặp nguy hiểm sẽ phái người hộ tống các người ra khỏi Thánh Đế Tư thành, điều này xem như ta hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Về phần Phật Lang Duy có ngăn chặn các người ở nửa đường hay không, vậy thì không quan hệ gì tới ta.”

“Đợi một chút, người nói Phật Lang Duy sẽ công kích chúng ta ngoài biển?” Ca Đồn hỏi.

“Yên tâm đi.” Y Toa Bối Nhĩ dùng chân đá lên boong tàu: “Đây là Thiểm Điện Hào, con thuyền này có thuyền trưởng và thủy thủ ưu tú nhất. Chỉ cần các người xuất hiện trên mặt biển sẽ không có bất kỳ thuyền bè đuổi theo các người nổi. Phật Lang Duy chỉ là một con sài lang ở trên đại lục, lọt vào biển rộng hắn còn không bằng một con côn trùng Phải biết rằng trộm cướp và hải tặc là hai loại nghề nghiệp hoàn toàn bất đồng, hì hì...”

“Chung quanh đây có hải tặc không?” Dịch Áo nói: “Nếu Phật Lang Duy nghĩ rằng người sẽ đưa chúng ta ra ngoài, hắn không thể nào không có chuẩn bị tương ứng.”

“Đưa các người ra ngoài thành không nhất định phải đi đường biển, hướng Đông Nam, ta có thể đưa các người đến Hầu tước lĩnh của Tái Nhân đại nhân, hướng nam, ta có thể đưa các người đến Khắc Lý Tư bình nguyên.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Mặc dù Phật Lang Duy rất giáo hoạt nhưng hắn không phải là vạn năng. Hắn không dám gây chuyện ở trong Thánh Đế Tư thành, nên mới phải nghĩ biện pháp ép ta đưa các người ra, con đường chúng ta sẽ đi không phải hắn có thể quyết định.”

Trong lúc nói chuyện chợt có hai thanh niên thân hình cao lớn, đẹp trai bắt phàm mang theo một đám võ sĩ từ trong khoang thuyền nối đuôi nhau đi ra, thấy đám người Dịch Áo trên boong, bọn họ hơi ngần người.

Khi bọn họ đánh giá đám người Dịch Áo thì nhóm Dịch Áo cũng đang đánh giá bọn họ, gã thanh niên mặc trường bào màu lam dáng vẻ vô cùng hào sảng, mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, lúc mỉm cười lộ ra hàm răng chỉnh tề, còn gã thanh niên mặc trường bào màu trắng tướng mạo thiên về âm nhu, có vài phần thanh tú, nhưng mặt mày đầy đặn tản ra uy thế nhàn nhạt, hắn là một người đã quen phát ra hiệu lệnh.

“Ta giới thiệu các người với nhau vậy.” Y Toa Bối Nhĩ đi tới, thân mật khoác tay gã thanh niên mặc trường bào màu lam: “Đây là Khoa Lâm, hôn phu của ta, trưa này đã phiền hân hỗ trợ đó. Khoa Lâm, đây là Dịch Áo, đây là Ca Đồn, tên này là Lôi Mông.”

“Các người tốt.” Khoa Lâm mỉm cười gật đầu.

“Người khỏe.” Đám người Dịch Áo cũng đáp lại.

“Y Toa Bối Nhĩ, vì sao không giới thiệu ta?” Gã thanh niên mặc trường bào màu trắng nói.

“Người là ai aa.a? Ta có quen người sao?” Y Toa Bối Nhĩ cười híp mắt trả lời.

“Người...” Gã thanh niên mặc trường bào màu trắng nhất thời cảm lạnh, liếc sang Khoa Lâm nói: “Khoa Lâm, đây là vị hôn thê của người, tự người nói đi.”

“Người là ai nhaa.a? Chúng ta từng quen người hả?” Khoa Lâm vừa nói vừa khoác vai Y Toa Bối Nhĩ, hành động này cho thấy hân sẽ đứng cùng Y Toa Bối Nhĩ một trận tuyến. Về phần Y Toa Bối Nhĩ nở nụ cười càng ngày càng đắc ý, y như tiểu hồ ly trộm được bảo bối vậy.

“Thật sự không có biện pháp gì với hai người các người.” Gã thanh niên mặc trường bào màu trắng gãi đầu cười khổ, sau đó chuyển tầm mắt đến nhóm Dịch Áo: “Ta tự giới thiệu mình cũng được, ta tên là Cách Lý Phỉ Tư.”

“Người khỏe.” Đám người Dịch Áo gật đầu chào hỏi.

“Dịch Áo, nếu như các người mệt nhọc thì cứ đi xuống nghỉ ngơi.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Thiểm Điện Hào cần phải bổ sung nước ngọt và thức ăn, ngày hôm nay không có biện pháp xuất hành rồi, sáng sớm ngày mai các người sẽ rời đi.”

“Hiếu.” Dịch Áo đáp.

“Các người rảnh rồi thì có thể đi ra ngoài tâm sự với mọi người, nhưng không nên xuống thuyền.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Tốt.”

Mấy gã võ sĩ dẫn đám người Dịch Áo đi xuống khoang thuyền, an bài gian phòng cho bọn hần, bên trên Y Toa Bối Nhĩ không có vội vã rời đi. Dù sao nàng cũng là người địa phương, có khá nhiều tài nguyên và quyền lực có thể điều động, nàng lưu lại mới có khả năng cung cấp bảo đảm tốt nhất cho đám người Dịch Áo.

“Y Toa Bối Nhĩ, lần này nàng hài lòng chưa?” Thấy mọi người đã đi hết rồi, Khoa Lâm mới hạ giọng nói. Nói xong còn vươn tay ngắt lỗ mũi Y Toa Bối Nhĩ đang vươn lên ngạo nghễ. Nói thật ra Phật Lang Duy không dễ chọc, gia tộc sau lưng Khắc Lỵ Ti lại càng khó đối phó, hần có thể động thân đứng ra hoàn toàn là vì Y Toa Bối Nhĩ.

“Có biết tại sao ta muốn giúp bọn hần không?” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Dĩ nhiên biết, bởi vì bọn họ từng cứu Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư khả ái.” Khoa Lâm tràn đầy sủng nịch.

“Không chỉ vì như thế.” Y Toa Bối Nhĩ nhếch chân lên, dán miệng sát bên tai Khoa Lâm, nhẹ giọng nói: “Dịch Áo chính là hôn phu của Tác Phỉ Á tỷ tỷ.”

“Cái gì?” Khoa Lâm thất kinh, sau đó quay đầu nhìn về phía Cách Lý Phỉ Tư, còn sắc mặt Cách Lý Phỉ Tư bất chợt trắng bệch. Thế nhưng hần làm như xử lý rất giỏi loại chuyện này, hoặc là giỏi về khống chế tâm tình của mình, chỉ qua vài lượt nháy mắt đã khôi phục lại bình thường.

Tuyết Ny cũng thất kinh, tiếp theo nàng liếc về hướng Cách Lý Phỉ Tư, quan sát kỹ lưỡng thần sắc và cử chỉ hiện tại của Cách Lý Phỉ Tư.

Khoa Lâm ngu ngơ trong chốc lát, rồi chậm rãi hỏi: “Làm sao thế được, Tác Phỉ Á đính hôn hồi nào?”

“Tâm sự của nữ nhân làm sao nói cho người biết được?” Y Toa Bối Nhĩ cười híp cả mắt: “Tác Phỉ Á tỷ tỷ rất thân thuộc với chàng sao?”

“Gã Dịch Áo kia thoát nhìn rất bình thường.” Khoa Lâm lắc đầu: “Cho dù Tác Phỉ Á thật sự quyết định tìm một người nam nhân có thể phó thác trọn đời cũng không thể nào là hần.”

“Ý chàng nói là ta đang bị đặt làm bại hoại danh dự Tác Phỉ Á tỷ tỷ?” Y Toa Bối Nhĩ ra vẻ không vui.

“Này...” Khoa Lâm lâm vào thế khó xử, do dự một chút, bất chợt quay đầu nhìn về phía Cách Lý Phỉ Tư. Nhưng lúc này Cách Lý Phỉ Tư lại chuyển tầm mắt ra ngoài biển, tựa hồ không có hứng thú đối với chuyện này.

“Đây là tin tức tháng trước Tác Phỉ Á tỷ tỷ viết thư nói cho ta biết.” Y Toa Bối Nhĩ lấy ra một phong thư từ sau thắt lưng, mở ra đưa đến trước mặt Khoa Lâm: “Tự chàng xem đi.”

“Nhìn thư của người khác hình như không tốt lắm.” Khoa Lâm có chút lúng túng.

“Giữa chúng ta làm gì có chuyện giấu nhau nữa.” Y Toa Bối Nhĩ xoay xoay tròn mắt, hồi lâu sau mới nói: “Vậy thì chàng xem đoạn này cũng được.” Nói xong nàng lật sang tờ thứ hai, dùng đầu ngón tay tìm kiếm trên bức thư.

Tuyết Ny há miệng như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn là hóa thành tiếng thở dài người khác không nghe được. Sau đó nàng đi tới mép thuyền, đưa lưng về phía đám người Y Toa Bối Nhĩ ngắm nhìn Thánh Đế Tư thành ở phương xa.

Khoa Lâm thấy không lay chuyển được ý tứ Y Toa Bối Nhĩ, đành phải nhìn vào phong thư mấy lần, lúc này tầm mắt Cách Lý Phỉ Tư chuyển trở lại nghiêng đầu nhìn về phía lá thư.

Đúng là bút tích Tác Phỉ Á, cũng là khẩu khí độc hữu của Tác Phỉ Á, luôn luôn nhàn nhạt, không có ý thân cận cũng không có ý xa cách.

Trong suy nghĩ những thanh niên theo đuổi Tác Phỉ Á thì nàng không thể nghi ngờ là một băng sơn mỹ nhân, thế nhưng trên ý nghĩa lại không giống với băng sơn bình thường. Tác Phỉ Á có thể mỉm cười với người, có thể nói chuyện cùng người, thế nhưng những thứ này không thể đại biểu cho cái gì, chỉ cần tiếp xúc thời gian dài, phần lớn mọi người sẽ cảm giác được trên người Tác Phỉ Á có một loại bất hòa và đề

phòng phát ra từ sâu tận trong linh hồn. Một năm trước từng có người vấp phải trắc trở rồi tổ khổ, hẳn nói rằng trong lòng Tác Phỉ Á ẩn giấu một tòa núi băng cự tuyệt hòa tan.

Khoa Lâm thở dài một hơi đưa thư cho Y Toa Bối Nhĩ, sắc mặt Cách Lý Phỉ Tư lại trắng bệch hơn trước.

Bọn họ đều không hiểu rốt cuộc gã Dịch Áo kia có bản lĩnh gì, mà được Tác Phỉ Á ưu ái? Hơn nữa, ở trong thư Tác Phỉ Á còn trích dẫn một danh ngôn thường treo ngoài miệng những người ngâm thơ hát rong, ý nghĩa đại loại là ‘ta an lòng ở lại với cố hương’. Câu này dĩ nhiên là ám chỉ, Dịch Áo là người duy nhất có thể làm cho nàng cảm thấy an lòng.

“Ta hơi mệt, cần phải nghỉ ngơi một chút.” Cách Lý Phỉ Tư đột nhiên nói, sau đó trực tiếp đi xuống khoang thuyền.

“Không chừng lại xảy ra chuyện.” Khoa Lâm cười khổ nói: “Ta đi theo dõi hắn.”

Y Toa Bối Nhĩ nhún vai, cẩn thận cất bức thư vào người, xoay người định đi vào trong khoang thuyền, lúc này Tuyết Ny đột nhiên lạnh lùng nói: “Y Toa Bối Nhĩ, người đang đùa với lửa.”

“Tuyết Ny?” Y Toa Bối Nhĩ sửng sốt: “Ta làm gì?”

“Đừng giả bộ hồ đồ, Y Toa Bối Nhĩ.” Tuyết Ny chậm rãi nói: “Người làm như vậy, có phải là muốn làm cho Cách Lý Phỉ Tư triệt để hết hy vọng?”

“Đau dài không bằng đau ngắn.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Ta làm như vậy có gì sai?”

“Người...” Tuyết Ny luôn luôn không biết cách biểu đạt ý tứ bản thân, nàng biết rõ Y Toa Bối Nhĩ làm như vậy là không thỏa đáng, nhưng không biết nên nói gì để cảnh cáo Y Toa Bối Nhĩ.

“Được rồi, Tuyết Ny.” Y Toa Bối Nhĩ cười duyên nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

“Ý người nói là sẽ xảy ra chuyện?” Tuyết Ny trầm giọng nói.

“Trẻ tuổi khí thịnh mà, lúc mới đầu khẳng định nghĩ không ra, hoặc có thể có tìm biện pháp làm khó Dịch Áo. Nhưng Dịch Áo lập tức rời khỏi đây rồi, chờ một thời gian ngắn nữa hắn sẽ tỉnh táo lại.”

“Người xác định?” Tuyết Ny cười lạnh nói: “Người xác định Cách Lý Phỉ Tư chỉ biết phát tiết bất mãn của mình giống như một đứa con nít?”

“Hắn có thể làm gì nữa?”

“Nếu như hắn mượn đao giết người? Người phải rõ ràng nhóm Dịch Áo đã chọn tới dạng đối thủ gì?” Tuyết Ny nói: “Hoặc hắn mang theo đám hộ vệ công kích Dịch Áo?”

“Không thể nào, lấy phẩm cách của Cách Lý Phỉ Tư sẽ không làm chuyện như vậy.” Y Toa Bối Nhĩ quả quyết.

“Ta biết, bởi vì Khoa Lâm nên người xem Cách Lý Phỉ Tư gần như ca ca của mình.” Tuyết Ny nói: “Nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn có phẩm cách tốt đẹp.”

“Tuyết Ny, ta và Cách Lý Phỉ Tư quen biết nhau bao lâu rồi? Người cho rằng ta không biết hắn?” Y Toa Bối Nhĩ cũng bắt đầu tức giận.

“Đúng vậy, danh tiếng Cách Lý Phỉ Tư rất tốt, hắn vì một nữ tử bị ô nhục có thể đuổi theo kẻ phạm tội trên trăm dặm, thấy tên ăn mày rét run trong gió lạnh, hắn có thể ném tất cả tiền trên người ra, nhưng việc đó có thể đại biểu cái gì?” Tuyết Ny nói rất gay gắt: “Gã võ sĩ kia tại sao phải lựa chọn chạy trốn? Bởi vì hắn biết Cách Lý Phỉ Tư đã nhúng tay vào quần chuyện này, cho nên phải trốn, hắn vốn không phải là đối thủ của Cách Lý Phỉ Tư. Có thể ném tất cả tiền trên người cho tên khát cái không chút đắn đo là bởi vì chút tiền kia đối với hắn hoàn toàn không đáng kể. Hắn không cần phải suy nghĩ. Y Toa Bối Nhĩ, những thứ này không thể tính là khảo nghiệm, hiểu không? Nếu như người chưa từng tận mắt nhìn thấy hắn lựa chọn ở một khắc sống còn cuối cùng, người đừng có nói rằng người hiểu được phẩm cách của hắn.”

Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc đứng đơ ngay tại chỗ, từ khi nàng nhận thức Tuyết Ny tới nay, Tuyết Ny chưa bao giờ nói nhiều như thế.

“Y Toa Bối Nhĩ, ta thừa nhận ngươi rất thông minh, nhưng chỉ dựa vào thông minh thì không thể nào tính toán nhân tính.” Tuyết Ny chậm rãi nói: “Gặp phải những chuyện không quan trọng, Cách Lý Phỉ Tư có thể nhún nhường, phong độ thân sĩ như vậy có thể đứng đầy đường. Nhưng nếu có người muốn lấy đi vật trân quý nhất, ngươi có thể bảo đảm hấn sẽ tiếp tục làm thân sĩ không?”

“Nhưng mà...” Sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ bắt đầu phát sinh biến hóa.

“Y Toa Bối Nhĩ, vĩnh viễn không nên khảo nghiệm nhân tính người khác.” Tuyết Ny trầm giọng nói: “Làm vậy sẽ khiến cho ngươi được không bù nổi mất, thậm chí là không kịp hối tiếc.”

“Khoa Lâm đang ngó chừng hấn.” Y Toa Bối Nhĩ miễn cưỡng nói: “Cách Lý Phỉ Tư sẽ không làm chuyện gì hồ đồ. Cho dù hấn muốn làm cũng không có cơ hội nhaa.a?”

“Đây chính là điểm ta lo lắng nhất.” Tuyết Ny nói: “Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư là bằng hữu có thể phó thác sinh tử lẫn nhau, nếu như Cách Lý Phỉ Tư cầu khẩn Khoa Lâm giúp hấn, hấn sẽ lựa chọn thế nào đây? Nếu như Cách Lý Phỉ Tư nói cho Khoa Lâm, Tác Phỉ Á và Dịch Áo ở với nhau sẽ cực kỳ bất hạnh, gia tộc Khắc Ly Ti sẽ xem Tác Phỉ Á như mục tiêu để tiến hành trả thù. Ngươi cho rằng Khoa Lâm thật sự tuân thủ nguyên tắc? Y Toa Bối Nhĩ, ngươi còn nhớ đạo sư từng cảnh báo ngươi điều gì không? Ngươi quá thông minh, luôn cho rằng hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, cho nên ngươi rất ít khi sai lầm, nhưng một khi ngươi phạm sai lầm sẽ là sai lầm cực lớn không thể vãn hồi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.”

Đầu óc Y Toa Bối Nhĩ quay cuồng choáng váng, nàng không thể không thừa nhận, giả thiết Tuyết Ny đưa ra rất có thể phát sinh. Nàng cảm thấy thất kinh, nhớ lại lời Tuyết Ny cảnh cáo, vĩnh viễn không nên khảo nghiệm nhân tính người khác.

Tuyết Ny tựa hồ lo lắng đã dư thừa, trong nháy mắt nửa ngày trôi qua không hề phát sinh chuyện gì, Cách Lý Phỉ Tư nghỉ ngơi chốc lát rồi quay trở lại trên bong thuyền. Sắc mặt hấn rất bình tĩnh, hình như không có gì xảy ra vậy. Chỉ có điều Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy có chỗ không bình thường, các võ sĩ dưới tay nàng đều bị nàng phân phối ra các nơi, có người không ngừng lên xuống thuyền, có người đi qua đi lại xem xét. Hơn nữa, Y Toa Bối Nhĩ còn cố ý lùi ra sau thuyền tuyệt đối mệnh lệnh, tránh cho người khác nghe thấy.

Mãi cho đến ban đêm, Y Toa Bối Nhĩ mới được nghỉ ngơi một lát, vừa đúng lúc thời gian ăn tối, nàng ra lệnh cho võ sĩ đi tới phòng mời khách nhân ra ngoài dùng cơm. Dịch Áo là người thứ nhất đi ra, hấn nhìn sang Y Toa Bối Nhĩ nhưng không nói gì, từ từ ngồi ở xuống ghế đợi những người khác.

Nếu như nhận được đầy đủ tin tức, cho dù chỉ là một câu nói Cách Lý Phỉ Tư một mực theo đuổi Tác Phỉ Á. Dịch Áo sẽ lập tức đoán ra được tình cảnh của mình, đáng tiếc hấn không biết gì hết, chỉ cảm giác được Y Toa Bối Nhĩ có điểm không đúng, nhưng hôn phu người ta đang ở trên thuyền, hấn không thể biểu hiện thân cận quá mức sẽ tạo thành hiểu lầm.

Chốc lát sau khách nhân đã ngồi trên bàn ăn, mọi người vừa tán gẫu vừa hưởng dụng bữa ăn tối phong phú, không khí cực kỳ hòa hợp.

Y Toa Bối Nhĩ rất có hứng thú nói chuyện, nàng là người nói nhiều nhất, từ chủ đề bộ lạc võ sĩ xâm lấn, nói tới đủ loại chuyện lý thú ở trong Thánh Đế Tư học viện kỳ, đề tài thỉnh thoảng trầm trọng, thỉnh thoảng thoải mái, thỉnh thoảng làm cho người ta ôm bụng cười vang, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang lạng lẽ điều khiển cảm xúc của mọi người.

Đảo mắt qua hai canh giờ mắt thấy bữa dạ tiệc chuẩn bị kết thúc, đột nhiên con thuyền bỗng dừng chân động mấy nhịp.

“Chuyện gì xảy ra?” Lôi Mông hô lên, hấn nhìn xuống chén rượu trước mặt, nước rượu màu hồng phấn không ngừng lắc lư, thân thể hấn cũng dao động không yên.

64. Chương 64: Phân Liệt.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 64: Phân liệt.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thuyền rời bến.” Y Toa Bối Nhĩ bình thản nói.

“Hả?” Lôi Mông đáp một tiếng, sau đó phát hiện có điểm kỳ hoặc, kinh ngạc hỏi: “Rời bến? Chúng ta đi đâu?”

“Thủy Tinh thành, không phải ta đã nói với các người rồi hay sao?” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi cắt một miếng thịt cá đặt vào trong miệng từ từ đáp, hơn hai canh giờ này nàng nói rất nhiều nhưng ăn không được bao nhiêu. Trên bàn còn có loại rượu Phấn Hồng Dụ mà nàng thích nhất vẫn chưa động tới.

“Không phải chứ? Y Toa Bối Nhĩ, người khai thuyền rồi?” Ca Đồn hỏi, thật ra hắn không quan tâm lúc nào rời khỏi, dù sao thì bọn họ không cần làm việc, cứ nằm ngủ trong khoang thuyền là được, vấn đề là ở Y Toa Bối Nhĩ.

“Không hoan nghênh ta hả?” Y Toa Bối Nhĩ cười nói.

“Chuyện này không phải là hoan nghênh hay không.” Ca Đồn sững sốt, hắn không biết nên đáp lại thế nào. Y Toa Bối Nhĩ quyết định quá đột ngột, lần này có thể thoát khỏi Thánh Đế Tư thành an toàn, bọn họ đã thiếu một nhân tình rất lớn, nếu như Y Toa Bối Nhĩ đích thân hộ tống bọn họ đến Thủy Tinh thành, phần nhân tình này lại càng nặng.

Tuyết Ny ở bên cạnh than không dứt, nàng vẫn lo lắng Y Toa Bối Nhĩ sẽ phạm vào tính tình bướng bỉnh, kiên trì tín nhiệm vị hôn phu Khoa Lâm của mình. Kiên trì nhìn xem đến tận cùng, thậm chí không tiếc lấy đám người Dịch Áo ra làm mồi để khảo nghiệm Khoa Lâm có thể giữ vững chuẩn tắc hay không. May là chuyện tình lo lắng nhất không có phát sinh, Y Toa Bối Nhĩ vẫn có khả năng thừa nhận sai lầm, biết sai là sửa, lập tức bố trí một loạt hành động thay đổi hoàn toàn kế hoạch lúc đầu.

Y Toa Bối Nhĩ dứt khoát điều động võ sĩ trong gia tộc, bọn họ tạo thành đạo phòng tuyến thứ hai ẩn hình phía sau trạm canh gác. Khoa Lâm, Cách Lý Phỉ Tư và nhóm hộ vệ chỉ có thể ra, không thể vào, hoàn toàn chặt đứt đường dây liên lạc với bên ngoài của Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư. Bản thân Y Toa Bối Nhĩ không có rời đi, Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư chỉ có thể lưu lại ở trên thuyền, phạm vi hoạt động đã rút nhỏ lại cực hạn.

Không thể phủ nhận Y Toa Bối Nhĩ là một nữ tử phi thường thông minh. Nếu như không thẹn với lòng, Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư sẽ rất thương yêu Y Toa Bối Nhĩ, lúc mới vừa lên thuyền Khoa Lâm lộ ra vẻ mặt sủng nịch không hề che dấu, đây là một chứng minh rõ ràng. Đoán chừng lỡ may Y Toa Bối Nhĩ gây chuyện lộn xộn vô lý, hắn cũng sẽ toàn lực ủng hộ. Thế nhưng, nếu như hắn muốn lên lên lút lút làm việc gì, trí tuệ của Y Toa Bối Nhĩ sẽ làm cho người ta kiêng kỵ, cho dù Khoa Lâm muốn giúp Cách Lý Phỉ Tư cũng phải bảo đảm một điều kiện tiên quyết, đó là làm trong trường hợp Y Toa Bối Nhĩ không hay biết gì hết. Nếu không, bên kia mới vừa cầu kết Phật Lang Duy giết chết Dịch Áo, bên này bộc lộ ra quá sớm, kết quả Y Toa Bối Nhĩ bức tức quyết liệt với Khoa Lâm. Chuyện này được không bù nổi mất, Cách Lý Phỉ Tư sẽ không bởi vì hạnh phúc của mình mà hủy diệt hạnh phúc của bằng hữu.

Cho nên Y Toa Bối Nhĩ không đi, bọn họ chỉ có thể ở lại bên cạnh Y Toa Bối Nhĩ nhằm tránh khỏi hiềm nghi. Trong khi Y Toa Bối Nhĩ nói chuyện thao thao bất tuyệt vô cùng lý thú, mặc dù bọn họ như ngồi trên đồng lửa, như đốt chạm vào than hồng vẫn bắt buộc phải miễn cưỡng khống chế bản thân. Đợi đến khi Y Toa Bối Nhĩ xuống thuyền, mới là thời cơ bọn họ triển khai hành động.

Hiện tại Y Toa Bối Nhĩ dứt khoát phụng bồi đám người Dịch Áo đi tới Thủy Tinh thành đã làm rối loạn toàn bộ trận thế. Bộ lạc võ sĩ xâm lấn khiến cho Thánh Đế Tư thành gặp phải nguy cơ to lớn, các nàng không chỉ là người Thánh Đế Tư thành, mà còn là học viên của Thánh Đế Tư học viện, có nghĩa vụ cống hiến một phần sức lực cho quê hương của mình, duy trì vinh dự Thánh Đế Tư học viện, những điều đó các nàng không thể nào trốn tránh. Nói cách khác, Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư không bao giờ nghĩ tới Y Toa Bối Nhĩ lại theo thuyền ra khơi vào lúc này.

Trên thực tế, khi Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny thương lượng chuyện này, nàng đã do dự một đoạn thời gian rất lâu, thân là Quang Mang võ sĩ đỉnh phong nên nàng là lực lượng trụ cột của Thánh Đế Tư thành. Còn một điều quan trọng nhắc nhở Y Toa Bối Nhĩ, đó là nàng có thể gây phiền toái, có thể làm chuyện gì đó thương tổn bản thân, nhưng nàng nhất định không làm cho Tác Phỉ Á thất vọng. Về phần Tuyết Ny không dính dáng vào vấn đề này, nhưng lại bị Y Toa Bối Nhĩ liên tục cầu khẩn nên đành phải đáp ứng.

“Y Toa Bối Nhĩ, nước ngọt và thức ăn đã bổ sung xong chưa?” Cách Lý Phỉ Tư nhẹ nhàng nói.

“Bổ sung tạm ổn rồi, nếu như chúng ta không quá lãng phí sẽ đủ cho chúng ta chạy tới Thủy Tinh thành.” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói.

“Vậy thì tốt.” Cách Lý Phỉ Tư gật đầu hài lòng, sau đó mỉm cười nói: “Trước giờ ta vẫn muốn đi tới Thủy Tinh thành xem thử thế nào, bây giờ đã có được cơ hội rồi, Khoa Lâm, còn người?”

“Đúng vậy, ta cũng muốn đi.” Khoa Lâm vội vàng nói.

“Các người tiêu rồi!” Tuyết Ny thầm than trong lòng, trong mắt nàng hiện lên một tia đồng tình, bởi vì trước đó Y Toa Bối Nhĩ từng suy đoán phản ứng của bọn hắn.

Nếu như Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư trách cứ Y Toa Bối Nhĩ mấy câu, ngược lại sẽ chứng minh bọn họ quang minh lỗi lạc. Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư chạy về Thánh Đế Tư thành là để đối kháng với những bộ lạc võ sĩ, Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên mang bọn họ tới Thủy Tinh thành, điều này thật sự quá đáng. Nhưng người nào trong lòng có quỷ, đột nhiên phát hiện Y Toa Bối Nhĩ hạ lệnh khai thuyền, khẳng định cho rằng Y Toa Bối Nhĩ đã nhận ra điều gì đó, lúc này mọi chuyện đã không thể vãn hồi, ý niệm đầu tiên trong đầu bọn họ chính là bảo vệ tốt bản thân trước, bảo vệ tốt tình hữu nghị với Y Toa Bối Nhĩ.

Bọn họ không dám trách cứ Y Toa Bối Nhĩ là bởi vì bọn họ chột dạ.

Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên trầm mặc, cầm đầu ăn uống liên tục, thế nhưng động tác của nàng tương đối cứng nhắc. Chốc lát sau, từng giọt nước mắt tinh khiết bỗng dưng lăn xuống gò má, men theo gương mặt trắng bệch chậm rãi nhỏ xuống mặt bàn.

Địch Áo, Lôi Mông và Ca Đồn ba mặt nhìn nhau, Y Toa Bối Nhĩ thế nào rồi? Hơn nữa, bộ dáng hiện tại của nàng rất cổ quái, mắt đang rơi lệ nhưng mặt lại cười, tốc độ ăn càng lúc càng nhanh, tựa hồ mấy món ăn kia có hương vị ngọt ngào làm cho nàng phấn chấn lắm vậy. “Y Toa Bối Nhĩ, nàng... nàng bị gì đó?” Khoa Lâm luống cuống chân tay nhảy dựng lên, vội vàng đi tới bên cạnh Y Toa Bối Nhĩ.

“Ăn rất ngon, chàng không thấy sao?” Y Toa Bối Nhĩ ngẩng đầu lên nở nụ cười, ôn nhu nói.

“Rốt cuộc là sao?” Giọng nói Khoa Lâm trở nên trầm trọng, cho dù là ai cũng có thể nhận ra đây chỉ là lý do Y Toa Bối Nhĩ tạm thời đưa ra.

“Không có chuyện gì!” Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu.

“Không đúng, nàng nhất định có chuyện.” Khoa Lâm chậm rãi nói: “Y Toa Bối Nhĩ, không thể nói với ta sao?”

Lôi Mông đá nhẹ chân Địch Áo và Ca Đồn ở dưới bàn một cái, sau đó nháy mắt với Ngã Lệ, lúc này bọn họ nên tìm cơ hội cáo từ mới tốt.

“Khoa Lâm.” Mi mắt Y Toa Bối Nhĩ vẫn còn vương nước mắt, chân mày khẽ cong lại, nói: “Ta có một chiếc thuyền buồm cỡ trung khác dừng ở trên bến tàu nguy trang thành Thiểm Điện Hào, chàng nói xem, khuya hôm nay sẽ có người tới tập kích nó hay không?”

“Không thể?” Khoa Lâm do dự nói: “Thuộc hạ Phật Lang Duy không thể nào lẫn vào trong hải cảng đã được cảnh giới sâm nghiêm, cho dù bọn họ tiến vào được thì làm sao biết nơi đó là bến tàu của nhà nàng?”

“Nếu như lúc chúng ta quay trở về từ Thủy Tinh thành, biết được con thuyền bị tập kích thì sao?” Y Toa Bối Nhĩ kiên trì tìm kiếm một đáp án rõ ràng hơn.

“Vậy nghĩa là trong chúng ta nhất định có nội gian.” Trong mắt Khoa Lâm hiện lên một tia tàn khốc: “Y Toa Bối Nhĩ, tại sao lại nói như vậy? Có phải nàng nghe được tin tức gì không?”

“Không có, ta chỉ muốn biết rõ hơn một chút.” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ nhàng nói.

Lôi Mông đang định tìm cơ trở về phòng nghỉ ngơi, ai ngờ nghe đến hai chữ ‘nội gian’ không khỏi đặt đít ngồi xuống chỗ cũ, hình như chuyện này không ổn, hẳn phải nghe cho rõ ràng.

“Nội gian? Chúng ta có nội gian?” Cách Lý Phỉ Tư chậm rãi nói: “Mấy vị bằng hữu Dịch Áo không cần phải nói, nếu như nội gian ở trong bọn họ thì cả nhóm không thể nào chạy tới Thánh Đế Tư thành. Tuyệt Ny? Còn người nữa, Y Toa Bối Nhĩ? Các người lại càng không có khả năng, nếu như các người muốn động tay động chân, đám người Dịch Áo đã sớm bị Phật Lang Duy bắt giữ rồi. Còn dư lại chỉ có ta và Khoa Lâm, Y Toa Bối Nhĩ, không phải người hoài nghi nội gian là một trong hai người chúng ta đó chứ? Thật là...” Cách Lý Phỉ Tư rõ ràng đang lấy lui làm tiến.

“Dĩ nhiên không biết.” Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu: “Nếu như ta hoài nghi các người, ta đã sớm làm lớn chuyện rồi.”

Tuyệt Ny dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng day day trán, tầm mắt hạ xuống, đến nước này thật sự không thể vãn hồi nữa rồi. Y Toa Bối Nhĩ không có nói rõ là muốn giữ đường sống chu toàn cho bọn hắn, cố ý giấu diếm đám người Dịch Áo là vì lưu lại mặt mũi cho Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư. Ở trong lòng Y Toa Bối Nhĩ còn ngây thơ ảo tưởng rằng chờ cho câu chuyện không vui qua đi, mọi người vẫn có thể làm bằng hữu, nàng không hy vọng nhìn thấy Dịch Áo và Cách Lý Phỉ Tư thù oán lẫn nhau.

Vì thế nàng cần phải nói xin lỗi, chỉ có thể âm thầm xin lỗi mà thôi. Đáng tiếc Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư chẳng những không hối hận, ngược lại liên hợp diễn trò, điều này làm cho câu chuyện phát triển theo chiều hướng xấu hơn.

65. Chương 65: Gió Lốc.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 65: Gió lốc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thời gian không còn sớm nữa.” Dịch Áo đột nhiên đứng lên: “Chúng ta phải trở về nghỉ ngơi thôi.”

Lôi Mông và Ca Đốn không muốn đi nhưng Dịch Áo mạnh mẽ lôi khỏi bàn ăn, bọn họ không thể nào lưu lại xem vợ chồng son người ta cãi nhau được. Vì thế tất cả đành phải đứng lên đi theo phía sau Dịch Áo với nỗi niềm tiếc nuối.

Khi tới phòng mình, Dịch Áo đẩy cửa tiến vào trong, nhưng ngay khi hắn định đóng cửa thì Lôi Mông lách người vào theo, Ca Đốn thấp giọng nói với Ngã Lệ: “Ngã Lệ, người đi về trước, khuya hôm nay không nên ra ngoài, hiểu không?”

“Được.” Ngã Lệ đáp lại.

“Tại sao?” Dịch Áo hỏi: “Có việc?”

“Dịch Áo, cảm giác được không? Hình như có chuyện không ổn.” Lôi Mông vừa nói vừa ngồi lên trên giường: “Chúng ta cẩn thận phân tích phân tích...”

Ca Đốn nhìn lướt qua hai bên hành lang, sau đó đóng cửa phòng lại, sắc mặt hắn đổi thành lạnh lẽo: “Lúc này Y Toa Bối Nhĩ nhắc tới nội gian là có ý gì?”

“Có ý gì còn phải hỏi sao?” Lôi Mông nói tiếp: “Ca Đốn, sau này làm việc cần phải biết cách sử dụng đầu óc, tại sao Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên lên đường? Nhất định nàng không có nói giỡn, trên thuyền chắc chắn có nội gian.”

“Vậy người nói nội gian là ai?” Hiện tại Ca Đốn không có tâm tình cãi nhau với Lôi Mông.

“Ta cảm giác...” Lôi Mông hơi do dự: “Gã Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư hình như có điểm không ổn.”

“Chính là bọn họ.” Dịch Áo nói: “Nếu không Y Toa Bối Nhĩ sẽ không thương tâm đến như vậy.”

Nhắc tới tình cảnh Y Toa Bối Nhĩ rơi lệ, tất cả mọi người trầm mặc thật lâu, Dịch Áo nói: “Nhưng ta vẫn không rõ một chỗ, tại sao Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư đang giúp đỡ chúng ta tại sao đột nhiên làm phản.”

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau, đúng là một chuyện không ai có thể hiểu nổi.

“Chúng ta nên nghĩ biện pháp len lén rời khỏi thuyền?” Lôi Mông nói.

“Nơi này là biển rộng.” Ca Đồn cười lạnh nói: “Người muốn xuống thuyền?”

“Nhưng chúng ta phải làm một cái gì đó chứ?” Lôi Mông kêu lên.

“Chúng ta nên tin tưởng bằng hữu.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Không chỉ là tin tưởng nhân cách của nàng, cũng phải tin tưởng năng lực của nàng.”

“Chúng ta chỉ trùng hợp cứu nàng một lần mà thôi.” Ca Đồn nói: “Dịch Áo, người thật sự cho rằng Y Toa Bối Nhĩ bởi vì chúng ta mà trở mặt với hôn phu của mình?”

“Đối với một vài người, đừng nói chúng ta chỉ cứu hần một lần, cho dù cứu mười lần, vài chục lần, đến thời điểm mấu chốt hần cũng sẽ hạ độc thủ với chúng ta không hề nhũn mảy. Nếu như cái chết của chúng ta có thể mang đến cho hần đủ chỗ tốt.” Dịch Áo nói: “Nhưng đối với một vài người, chúng ta giúp hần một lần, vậy là đủ rồi.”

“Người bảo đảm Y Toa Bối Nhĩ là loại người như thế?” Ca Đồn lạnh giọng hỏi.

“Ta bảo đảm.” Dịch Áo nói.

Ca Đồn thở dài một hơi, Dịch Áo đã nói đến nước này hần không thể tiếp tục phản bác. Lôi Mông một lát ngó bên này, một lát ngó bên kia tràn đầy khổ tâm, hần cảm giác Dịch Áo nói có đạo lý, lại cảm thấy Ca Đồn cẩn thận là chính xác, hoàn toàn không thể cho ra chủ ý nào khác.

Nếu như không có Y Toa Bối Nhĩ, bọn họ sẽ không khó xử như vậy, đánh thắng được thì đánh, rõ ràng đánh không lại thì dùng ám chiêu, ám cũng không bảo đảm thắng lợi thì tìm đường chạy. Nhưng bây giờ bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Quá bị động rồi.

Trầm mặc thật lâu, ngay cả Lôi Mông vốn luôn dài dòng cũng tìm không ra chủ đề gì để nói, bọn họ ngồi suy tư chốc lát rồi chia nhau quay về nghỉ ngơi, dĩ nhiên, nhất định lại là một đêm không ngủ.

Sáng hôm sau Dịch Áo rời khỏi giường thật sớm, nhìn ra biển rộng mênh mông vô bờ, không gian cực kỳ yên lặng làm cho trong lòng hần sinh ra cảm giác lằng lằng khó nói thành lời.

Rời khỏi trang viên chỉ là vì theo đuổi lực lượng hay sao? Ý nghĩ này đã sinh ra từ lâu rồi nhưng hần vẫn không hành động, có thể nhịn đau hạ quyết tâm lập tức rời đi hoàn toàn là vì Tác Phỉ Á. Là vì Bích Cơ và Bách Lệ Nhi ám toán, rồi những chuyện tương tự sau này theo nhau lao đến.

Đã từng có lúc hần không cần để ý ánh mắt người khác, bây giờ mới hiểu được hần có thể dễ dàng tha thứ người khác lên án bản thân, nhưng không thể chịu đựng nổi khi người khác khinh thường Tác Phỉ Á. Thanh niên tuấn kiệt theo đuổi nàng nhiều năm như vậy, mà nàng không có chút động tâm, ngược lại muốn gả cho một tên ngu ngốc vô năng. Bởi vì hần cho nên không biết bao nhiêu người cười nhạo sau lưng Tác Phỉ Á, chuyện này càng không thể nhẫn nhịn.

Hơn nữa, hần không muốn lệ thuộc vào một nữ nhân che chở.

“Đang suy nghĩ gì đó?” Một thanh âm ôn nhu vang lên bên người.

Dịch Áo quay đầu lại nhìn thoáng qua, thì ra là Y Toa Bối Nhĩ, rõ ràng là nàng ngủ không ngon giấc, sắc mặt tái nhợt, khóe môi nhếch lên nụ cười có vài phần giả dối.

“Không nghĩ gì hết.” Dịch Áo thở dài, hần biết mình đã mang đến cho Y Toa Bối Nhĩ một phiền toái lớn, nếu hần không xuất hiện có lẽ bây giờ Y Toa Bối Nhĩ và Khoa Lâm đang ở chung một chỗ thân mật rồi. Nhưng

ngiht đi thì ngiht lại, nếu như hần không đến Thánh Đế Tư thành, Y Toa Bối Nhĩ đã sớm rơi vào trong tay bộ lạc võ sĩ rồi, chẳng lẽ đây là vận mệnh?

“Hắc hắc, sáng sớm tốt.” Mọi bàn tay to bè vỗ mạnh vào bả vai Dịch Áo: “Các người đang nói chuyện gì?”

Không cần quay đầu Dịch Áo cũng biết chủ nhân bàn tay này là ai, hần bắt đắ dĩ lắ đầu nói: “Chúng ta đang nói một chuyện rất trọng yếu.”

“Chuyện gì?” Lôi Mông lập tức sinh lòng hiếu kỳ.

“Đó chính là chừng nào Lôi Mông nhà người có thể cho chúng ta an tĩnh một lát đây?” Dịch Áo nói.

Sắc mặt Lôi Mông sụp xuống một đồng, còn Y Toa Bối Nhĩ thì che miệng cười khẽ, đúng lúc này Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư trước sau đi lên boong tàu. Dịch Áo và Lôi Mông có thể giả bộ không biết gì hết, vẫn chào hỏi đối phương rất nhiệt tình, nhưng Y Toa Bối Nhĩ lại làm không được, nằng lập tức dời tầm mắt sang nơi khác, không khí lập tức trầm trọng.

May là bữa điểm tâm sắp tới, Tuyết Ny và Ngã Lệ cùng nhau đi lên boong tàu, An Kỳ Nhi ngây thơ rực rỡ tò mò với tất cả mọi thứ, nó từ nhỏ ở trong Đồi Tháp trấn căn bản không có cơ hội nhìn thấy biển rộng. Bây giờ hưng phấn la to chạy nhảy trên boong tàu, một lát chạy qua bên trái, một lát chạy sang bên phải, có An Kỳ Nhi làm loạn không khí bắt đầu đầm ấm hơn một chút.

Cuộc sống trên biển tương đối khô khan nhưng cũng tư vị khác hẳn bình thường, mặt biển xanh lam rộng lớn vô hạn, trải rộng ra tận cùng tầm mắt. Trên bầu trời thỉnh thoảng có mấy con chim biển bay qua, lưu lại một chuỗi thanh âm thanh thúy rồi vỗ cánh bay về phương xa, gió biển mát mẻ, thường thức hải sản tươi mới, tất cả mọi thứ làm cho người ta chìm đắm sung sướng khó mà kìm chế.

Ăn xong bữa sáng, Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư vội vã trở lại gian phòng của mình, Tuyết Ny bị Y Toa Bối Nhĩ lôi đi, ngoại trừ đoàn thủy thủ ra, trên boong thuyền chỉ còn lại mấy người Dịch Áo.

“Cảm giác thế nào?” Ca Đồn bưng chén rượu đi tới bên cạnh Dịch Áo, tựa vào mép thuyền cười hỏi: “Rất đẹp hả?”

“Quả thật rất đẹp.” Dịch Áo gật đầu: “Thế nhưng cái tên Phong Bạo Hải hình như không hợp với thực tế.”

Mới vừa nghe thấy cái tên Phong Bạo Hải, Dịch Áo cho rằng đây là một vùng hải vực rất khó thông hành, đi lại trên biển có hai chuyện đáng sợ nhất, một là mạch nước ngầm, hai là bão tố. Nhưng Phong Bạo Hải ở trước mặt Dịch Áo hiện tại đang cực kỳ yên bình và tĩnh lặng, thỉnh thoảng lật lên bọt sóng rồi lại quay về yên lặng.

“Ha ha, ta biết người sẽ nói như vậy.” Ca Đồn cười nói: “Bây giờ là mùa xuân dĩ nhiên không có sóng to gió lớn, nếu như người đến nơi đây vào mùa hạ, ta dám cam đoan không có một chiếc thuyền nào dám kéo người ra biển, bất kể người cho bao nhiêu tiền cũng không có tác dụng.”

“Nguyên một mùa hạ đều như vậy? Quá khoa trương đi?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi lại, thật ra trong thế giới trước kia Dịch Áo từng được chứng kiến biển gầm nhấc lên sóng gió động trời. Đó là cỗ lực lượng có thể phá hủy hết thảy mọi thứ, nhưng thứ này giống như thủy triều vậy, có lên tất có xuống, đây là quy luật tự nhiên. Không thể toàn bộ mùa hè đều là bão tố vẫn vũ được.

“Lúc nhỏ ta cũng không tin.” Ca Đồn đổi sang một tư thế thoải mái, chậm rãi nói: “Nhưng kể từ khi ta chân chính nhìn thấy loại tình cảnh này mới phát hiện rằng, nếu so sánh với lực lượng đại dương thì nhân loại quá yếu đuối.”

Phảng phất như chứng thực lời Ca Đồn nói, cả bầu trời bỗng nhiên tối om, mới vừa nãy vạn dặm không mây, trong nháy mắt trời đêm u ám, mặt biển vốn bình tĩnh trở nên ầm ì như sấm động.

Dịch Áo ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại quay đầu nhìn về phía Ca Đồn nói: “Không phải người mới vừa nói mùa xuân không có chuyện gì sao?”

Lúc này Ca Đồn cũng sợ run, nghe được Dịch Áo nghi vấn không khỏi cười khổ nói: “Đôi khi Phong Bạo Hải có thể thay đổi tính tình.”

Y Toa Bối Nhĩ vội vã đi lên mũi tàu, nhìn lên bầu trời âm u lập tức nhíu mày, nòng lớn lên ở cạnh Phong Bạo Hải tự nhiên rõ ràng khí trời như thế này mang ý nghĩa gì, nhưng vấn đề bây giờ đang là mùa xuân, trên căn bản không thể nào xuất hiện tình huống như thế.

Một lát sau thuyền trưởng cũng chạy tới, thấy tình cảnh trước mắt đầu tiên là ngăn người, sau đó thay đổi sắc mặt vừa lớn tiếng quát mắng thủy thủ, vừa chỉ huy bọn họ xem xét buồm neo cẩn thận. Nhìn mọi người trên bong thuyền bận rộn, Địch Áo nhất thời khản trương, dù sao nơi này không phải là lục địa, đối mặt biển rộng cuồng bạo cho dù là Cực Hạn võ sĩ cũng không thể làm gì được.

66. Chương 66: Sóng U Linh.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 66: Sóng U Linh.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này gió biển bắt đầu thổi tạt mãnh liệt, không khí trở nên ướt át, tất cả dấu hiệu đều cho thấy rõ sắp sửa có mưa to ập xuống.

“Mau xuống dưới, không ai được ra ngoài.” Thuyền trưởng ra lệnh cho đám người Địch Áo không chút khách khí.

Ngã Lê lập tức ôm An Kỳ Nhi chạy xuống boong tàu, ba người Địch Áo liếc nhau một cái, tất cả đều đi tới bên cạnh thuyền trưởng.

“Chúng ta có thể làm những gì?” Địch Áo hỏi.

Thuyền trưởng kinh ngạc nhìn sang mấy người: “Tạm thời không cần, nếu cần ta sẽ gọi các người.”

“Chúng ta sẽ ở lại đây, yên tâm đi, sẽ không biết làm phiền đến các người.” Ca Đồn mở miệng nói, thật ra ba người đều có ý nghĩ giống nhau, bọn họ tình nguyện ở lại trên bong thuyền thừa nhận mưa sa gió giạt chứ không chịu ở trong khoang thuyền chờ đợi bất an. Bất kể lúc nào, nắm giữ vận mệnh ở trong tay mình vẫn tốt hơn.

Thuyền trưởng chần chờ chốc lát vẫn phải đáp ứng, chủ yếu là thân phận Quang Mang võ sĩ của Ca Đồn và Lôi Mông xuất ra tác dụng. Nếu như ba người bọn họ chỉ là Thiên Phú võ sĩ, chỉ sợ đã sớm bị thuyền trưởng đá một cước lọt xuống khoang thuyền rồi.

Tầng mây trên bầu trời càng lúc càng dày đặc, gió biển càng lúc càng mạnh, thổi vào thân người không còn cảm giác mát mẻ như trước mà là một trận rét lạnh thấu xương, đột nhiên một cơn sóng lớn ập tới, cả thân thuyền nhất thời chấn động kịch liệt, xoay tròn nửa vòng.

Một gã thủy thủ đang lo hạ cột buồm đột ngột té xuống từ độ cao hơn mười thước, phần lớn thủy thủ là người bình thường, nếu như lần này thực sự va chạm với sàn thuyền kết quả nhất định thê thảm vô cùng. May là Địch Áo đứng ở vị trí cách cột buồm không xa, bước mấy bước rồi nhảy tới gần đưa tay giữ lấy đai lưng gã thủy thủ, nhưng tốc độ hấn rút xuống quá nhanh kéo theo Địch Áo trầm xuống dưới. Tình hình lúc này biến thành Địch Áo ở trên cao, gã thủy thủ ở phía dưới, nếu cứ như thế rơi xuống đất, cho dù gã thủy thủ không chết cũng phải trọng thương.

Địch Áo vận eo phát lực ở trên không ném gã thủy thủ ra ngoài. Đồng thời Ca Đồn đã lao đến kịp lúc đón lấy gã thủy thủ, liên tục lui về sau mấy bước hóa giải xung lượng rồi mới ổn định thân hình đặt gã thủy thủ đặt nằm trên bong thuyền.

Gã thủy thủ tìm được đường sống trong chỗ chết đầu óc vẫn còn choáng váng, tựa hồ không thể tin được bản thân mình lại không bị tổn thương chút nào.

Y Toa Bối Nhĩ lẳng lẳng đứng nhìn Dịch Áo, dưới tình huống này cứu người rất đơn giản, nhưng cứu người không có một chút thương thì vô cùng khó khăn. Nói cách khác, đám người Dịch Áo chỉ cần giúp cho gã thủy thủ không chết đã hết lòng hết dạ rồi, căn bản không cần thiết phải hao tổn công sức như thế. Phải biết rằng phát lực ở giữa không trung rất dễ bị nội thương, Dịch Áo chỉ là một Thiên Phú võ sĩ có thể làm được như vậy lại càng đáng quý.

Dịch Áo hạ xuống boong thuyền thở ra một hơi mệt nhọc, tình huống vừa rồi khá nguy hiểm. Nếu xảy ra vào mấy ngày trước, Dịch Áo tuyệt đối không thể phát lực trên không trung được, hiện tại đã chứng minh năng lực của hắn đã tiến bộ rất lớn. Dịch Áo không nhin nghĩ thầm trong lòng, nếu có cơ hội thì nên tới Thánh Đế Tư hồ thêm lần nữa mới được. Đúng như Y Toa Bối Nhĩ nói, nơi đó là địa điểm tu luyện cực kỳ tốt.

Từ khi cứu gã thủy thủ đến lúc Dịch Áo ngừng lại điều tức chỉ diễn ra trong thời gian mấy lần hô hấp. Thế mà lại mấy đợt sóng lớn liên tục vỗ tới, cũng may bọn họ đã kịp thời chuẩn bị, mãi cho đến khi thành công hạ tất cả cột buồm xuống vẫn không có xảy ra chuyện gì nữa.

Cảm giác thân thuyền chấn động kịch liệt, Khoa Lâm, Cách Lý Phỉ Tư và Tuyết Ný lần lượt chạy ra khỏi khoang thuyền.

“Y Toa Bối Nhĩ, nàng không sao chứ?” Khoa Lâm bước nhanh về phía Y Toa Bối Nhĩ.

“Hình như ta không có yếu ớt như vậy.” Mặc dù boong tàu không ngừng đung đưa nhưng Y Toa Bối Nhĩ vẫn có thể đứng vững vàng trên đó, nàng trả lời mà không thèm nhìn tới Khoa Lâm.

Mặc dù đứng phải cô nàng tiểu thư đang tức giận nhưng Khoa Lâm không hề tức giận, ôn nhu nói: “Thật ra ta cũng biết nàng không sao, nhưng là do ta lo lắng cho nàng, ta...”

Không đợi Khoa Lâm nói xong, Y Toa Bối Nhĩ cắt ngang không chút khách khí: “Thay vì lo lắng cho ta, còn không bằng lo lắng bản thân người đi.”

Khoa Lâm ngơ ngác, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, trên boong thuyền đang có nhiều người như vậy, Khoa Lâm không nghĩ tới Y Toa Bối Nhĩ lại không lưu mặt mũi cho mình. Cuối cùng Khoa Lâm đành phải nỗ lực khống chế bản thân, mở miệng hỏi: “Y Toa Bối Nhĩ, nàng rốt cuộc nghĩ thế nào?”

Tuyết Ný khẩn trương nhìn chăm chú vào người Y Toa Bối Nhĩ yên lặng không nói, nếu như giờ phút này Y Toa Bối Nhĩ nói ra sự thật chân tướng, như vậy có ý nghĩa quan hệ giữa nàng và Khoa Lâm sẽ không còn khả năng văn hồi dư âm.

Đúng lúc này, một cơn mưa từng giọt từng giọt lớn bằng hạt đậu tương ập xuống con thuyền, sau đó mưa sa bão táp ào ạt đổ xuống như trút nước. Sấm sét chớp lóe ngang dọc bầu trời, tiếng sấm nổ đùng đùng, vô số tia chớp màu vàng ẩn hiện trong đám mây đen.

“Mau thả neo.” Thuyền trưởng khẩn trương quát to một tiếng, bọn họ đều ngăn người, theo lý thuyết khi con thuyền lâm vào mưa bão, phương pháp thích hợp nhất chính là tiến lên men theo làn sóng. Bởi vì làm vậy tốc độ sẽ nhanh hơn, có thể lẫn tránh phần lớn sóng gió, hiện tại neo thuyền không phải là cách tốt. Nhưng khi bọn họ nhìn theo tầm mắt thuyền trưởng, đập vào mắt bọn họ là một bức tường sóng dài dài đặc màu trắng đục, bọn họ lập tức hiểu rõ vấn đề, mấy gã thủy thủ cùng nhau vọt tới hợp lực ném cái neo vào trong lòng biển, sau đó bắt đầu dùng sức chuyển động bàn quay.

“Đây là cái gì?” Dịch Áo cũng chú ý tới phương xa dị tượng, nhìn thuyền trưởng và bọn khẩn trương vẻ mặt, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ dự cảm bất tường.

Y Toa Bối Nhĩ quay đầu nhìn lại, con người bắt chợt co rút lại tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng không thể nào tin nổi.

Khoa Lâm cũng thay đổi sắc mặt, lẩm bẩm: “Y Toa Bối Nhĩ, không phải là sóng U Linh trong truyền thuyết chứ?”

Nguy hiểm lâm đầu Y Toa Bối Nhĩ tạm thời quên mất chuyện không vui với Khoa Lâm, lo lắng nói: “Cho dù không phải là nó, nhưng loại sóng quy mô lớn cỡ này, Thiểm Điện Hào sẽ vượt qua rất gian nan.”

Lúc này thuyền trưởng đã cầm lấy một sợi dây thừng trói mình vào cột buồm, thân nhiên nói: “Các người đều vào khoang thuyền hết đi, chuyện nên làm đã làm rồi, kế tiếp mặc cho số phận vậy.”

Đám thủy thủ hạ neo xong, không nói một lời học theo bộ dạng thuyền trưởng, tìm một chỗ tương đối chắc chắn tự cột bản thân mình vào đó.

Thấy loại tình cảnh này, thuyền trưởng không nói gì nữa, chỉ thở dài than thở. Trên thực tế, trong lòng mọi người rất rõ ràng, dưới tình huống này dù có trốn hay không cũng không khác nhau bao nhiêu. Nếu như người ở trên bong thuyền gặp nạn, núp trong khoang thuyền cũng không thể sống nổi.

Địch Áo nhìn sang Lôi Mông và Ca Đốn, hẩn phát hiện kể từ khi Khoa Lâm nói ra ba chữ sóng U Linh, vẻ mặt hai người này trở nên rất khó coi. Hiển nhiên bọn họ có hiểu biết về nó, Địch Áo đang định mở miệng hỏi sóng U Linh rốt cuộc là thứ gì, đột nhiên phát hiện trong đoạn thời gian ngắn ngủi này bức tường nhỏ ở phương xa đã lớn hơn trước rất nhiều lần, đến hiện tại không cần hỏi những người khác, Địch Áo cũng biết đây là thứ gì rồi.

Dĩ nhiên là một cơn sóng thần, dựa theo khoảng cách để đánh giá, sợ rằng nó phải cao hơn hai mươi thước, thứ này không phải là sóng biển bình thường nữa rồi. Ở trong kiến thức trước kia Địch Áo từng biết, loại sóng biển này được gọi là sóng Tử Thân.

Sóng lớn đến trình độ như vậy đủ để đập nát tất cả mọi thứ thành mảnh nhỏ, cho dù là thuyền hay người đều rất khó thoát khỏi lực lượng xung kích cuồng bạo này. Đối diện với sức mạnh thiên địa, Địch Áo có phát giác bản thân chỉ là một tồn tại nhỏ bé tới cực điểm.

Giờ phút khắc mưa đá và cuồng phong đã biến thành chuyện nhỏ không đáng kể, ngay cả sấm chớp trên bầu trời cũng không còn chói mắt như trước. Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung về phía cơn sóng thần đang cuộn cuộn lao đến kia.

Y Toa Bối Nhĩ đứng thẳng tắp trên bong thuyền, mặc cho mưa gió thổi rất mạnh, hai hàng lông mày của nàng vẫn nhúu chặt làm như đang đau khổ suy tư đối sách. Tuyết Ny đứng ở bên cạnh, toàn thân hai người đã sớm bị nước mưa nhuộm ướt làm lộ ra thân thể lung linh đầy mê hoặc.

Ca Đốn im lặng đưa cho Địch Áo và Lôi Mông một sợi dây thừng, mấy người bọn họ buộc chặt thân mình vào con thuyền. Vào lúc này, cho dù là Quang Mang võ sĩ hay là Thiên Phú võ sĩ đều có cơ hội sinh tồn ngang nhau, nếu ở đây có Cực Hạn võ sĩ thì kết quả của hẩn cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Trời mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa dày đặc nện xuống boong thuyền rung động không ngừng, cuồng phong thổi mạnh đến mức khiến cho tai người đau rất. Thế nhưng tất cả mọi người đều cố gắng mở to hai mắt, bởi vì ai nấy hiểu rõ ràng một chuyện, có lẽ đây là thời khắc cuối cùng của sinh mạng bọn họ rồi.

Rốt cuộc khi sóng thần lan đến gần, tiếng sấm nổ vang đinh tai nhức óc tràn ngập không gian, mặt biển phẳng phát như biến thành nổi nước sôi đung đưa kịch liệt, làm như nháy mắt cái sẽ lập tức sụp đổ.

Trong mắt mọi người lộ ra thần sắc tuyệt vọng, chỉ có tự mình trải qua mới có khả năng cảm thụ được loại sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm này. Vẫn còn có người mang hy vọng may mắn trong lòng, đến hiện tại nhất thời nản lòng thoái chí, yên lặng chờ đợi thời khắc cuối cùng ập đến.

67. Chương 67: Bên Bờ Sinh Tử.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 67: Bên bờ sinh tử.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khi mọi người chờ đợi giây phút sinh tử, bất chợt có một thân ảnh như u linh xuất hiện ở phía sau Thiểm Điện Hào. Thân hình hắn tựa như đóng cứng ở trên không trung, mặc cho mưa sa bão táp thổi vào vẫn không thể rung chuyển hắn nổi.

Hắn yên lặng quan sát Dịch Áo, mắt thấy Dịch Áo dùng dây thừng cố định thân thể lại, cẩn thận quần từng vòng qua người, hắn khẽ lắc đầu lầm bầm: “Tiểu tử ngốc, đã nói với ngươi vô số lần rồi, tại sao ngươi thủy chung không thể lĩnh ngộ vậy chứ.”

Trong giây phút này không còn bất kỳ thanh âm nào tồn tại nữa, Dịch Áo có thể nhìn thấy Lôi Mông ở bên cạnh liên tục mở miệng nhưng không thể nghe được hắn đang nói gì.

Nước biển chung quanh đột nhiên hạ thấp xuống, điên cuồng chấn động, không đợi cơn sóng thần cao như núi kia nhào tới, luồng thủy lưu mãnh liệt đã đẩy Thiểm Điện Hào trôi ra rất xa. Trên boong thuyền nhất thời biến thành một mảnh hỗn độn, ngoại trừ Tuyết Ny vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững thân hình, tất cả những người khác đều lão đảo ngã trái ngã phải. Sau một lát, cơn sóng thần cao mấy chục thước ập tới, mang theo uy thế ngập trời nện xuống Thiểm Điện Hào không hề thương tiếc, khắp không gian vang lên tiếng nổ rung trời.

Lực lượng cuồng mãnh trong nháy mắt thổi quét qua phương viên mấy ngàn thước, thậm chí Dịch Áo xuất hiện tình trạng mất đi cảm giác ngăn ngừa, không khỏi theo bản năng há to miệng ra, để mặc cho nước biển tràn vào trong miệng, bởi vì làm như vậy mới có khả năng bảo vệ màng nhĩ không bị thương tổn.

Đám thủy thủ hiển nhiên không biết được phương thức bảo vệ như Dịch Áo, trong tai bọn họ chảy ra mấy lần máu đỏ, nghiêm trọng hơn thì đứt khoát nằm gục trên mặt đất nôn mửa liên tục.

Cho dù là Tuyết Ny, Ca Đồn là Quang Mang võ sĩ cũng có bộ dạng rất khó coi, cũng may bọn họ có thể dùng nguyên lực hộ thân, nếu không lúc này đã biểu hiện y như đám thủy thủ kia rồi.

Khi cơn sóng lớn ập vào, Thiểm Điện Hào đột nhiên chìm xuống phía dưới, sau đó lại bị ném lên trời cao, lúc này mọi người mới cảm nhận được cơn sóng thần hàm chứa năng lượng to lớn đến mức nào. Cột buồm đứng mũi chịu sào lập tức gãy làm hai khúc, chẳng qua là bây giờ không có ai đi chú ý loại chuyện nhỏ nhặt này. Mỗi người liều mạng giữ chặt lấy bất kỳ thứ gì có thể với tới, cố gắng giữ thân mình ở trên boong thuyền, nếu như lúc này bị ném ra ngoài biển chỉ sợ không có mấy phần khả năng sống sót.

Tiếp theo là sợi xích nối liền cái neo, dưới lực lượng vô cùng to lớn kéo ngược ra xa, từng đoạn từng đoạn khóa sắt bị đứt gãy chìm vào lòng biển sâu, chỉ còn một đoạn xích hung hăng bay lượn theo quỹ tích rất quái dị.

Dịch Áo cảm thấy đỉnh đầu chợt lạnh, còn chưa kịp phản ứng liền thấy một bóng đen đánh trúng đầu gã thủy thủ đối diện. Thậm chí Dịch Áo không nghe thấy thanh âm gì cả, bỗng dưng phần đầu gã thủy thủ đầu vỡ toác ra hóa thành một vòi máu bắn thẳng lên không, chỉ còn lại một cổ thi thể không đầu co quắp lại ngã xuống boong thuyền.

Trong lòng mọi người tự dưng rét run, tốc độ khủng khiếp như thế đoán chừng ngay cả Tuyết Ny cũng không thể tránh thoát, huống chi một người thủy thủ bình thường. Điểm đáng ăn mừng chính là dây xích chỉ có một sợi.

Ngay sau đó thân Thiểm Điện Hào lại bắt đầu chìm xuống phía dưới, cả thân thuyền tiếp tục bị sóng lớn dẫn động cơ hồ nghiêng ngã sắp sửa lật úp đến nơi rồi. Một gã thủy thủ ở gần mép thuyền nhất thời không thể đứng vững, trong nháy mắt bị ném bay ra ngoài, cũng may ngang hông có buộc sợi dây thừng kéo hắn trở lại. Toàn thân hắn nện mạnh vào thân thuyền, gã thủy thủ bỗng nhiên nhận đòn nghiêm trọng lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Có lẽ là trong lúc nguy cấp kích phát tiềm năng của hắn, thần trí gã thủy thủ vẫn giữ thanh tĩnh, khi hắn cố gắng dọc theo sợi dây thừng bò lại boong tàu, Thiểm Điện Hào lại bị lay động trôi ra thật xa, lần này sợi dây thừng không thể chịu được áp lực, rốt cuộc đứt rời trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ của gã thủy thủ, Hắn luôn miệng la hét gì đó, nhưng thanh âm chưa kịp phát ra đã bị nước biển nuốt sống.

Trong lòng mọi người sinh ra cảm giác bị thương, bởi vì ai nấy đều rõ ràng đây là vận mệnh, có lẽ chốc nữa bọn họ sẽ là một người trong số kém may mắn đó.

Những người ở trên thuyền, ngoại trừ Dịch Áo coi như trấn định ra, đa số đã hoảng sợ tới cực điểm, mặc dù đối diện biển rộng mênh mông, cho dù là Quang Mang võ sĩ hay người bình thường đều có cơ hội sinh tồn như nhau. Thế nhưng không thể phủ nhận một điều, đó là đám người Dịch Áo vẫn tốt hơn nhóm thủy thủ, bởi vì bọn họ có khả năng nắm giữ cơ hội sống sót cao hơn.

Đây chính là chỗ tốt của thực lực cao cường, thực lực cao giao cho bọn họ lòng tin kiên định, lòng tin sẽ mang đến cho bọn họ dũng khí.

Dùng giả chưa chắc vô địch, nhưng kẻ chết nhất vĩnh viễn không có khả năng đứng ở trên đỉnh vinh quang.

Dịch Áo điều chỉnh nhịp hô hấp của mình xuống cực thấp nhằm tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống ngoài ý muốn. Đột nhiên, một đạo tàn ảnh mơ hồ từ trên cao lao xuống, ‘xẹt’ một tiếng, sợi dây thừng bên hông hắn đứt rời.

“Ý?” Dịch Áo kinh ngạc, hắn cảm giác đạo tàn ảnh rất giống bí kỹ Phong hệ - Phong Nhận. Sau đó hắn mới kịp phản ứng tới sợi dây thừng đứt có ý nghĩa như thế nào, vội vàng vươn tay ra giữa lấy lan can, nhưng đã chậm một bước, mũi thuyền lại nảy lên cao hất Dịch Áo bay ra khỏi boong tàu như chiếc lá cuối thu.

“Dịch Áo ~!” Lôi Mông nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay vận sức túm chặt sợi dây thừng đứt, thân hình bị kéo bay thẳng tới chỗ Dịch Áo.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là Ca Đồn cũng đồng thời xuất ra động tác giống như thế, nếu như hiện tại mọi người có thể giữ vững tâm bình khí hòa, Ca Đồn và Lôi Mông nhất định sẽ nhìn nhau cười cười, đây mới là huynh đệ tương thông, bọn họ cùng đến cùng đi, sinh tử cũng phải chung một chỗ.

Hai người một trái một phải lao thẳng về phía Dịch Áo, nhưng mũi thuyền bất chợt hạ xuống, còn Dịch Áo đã bị vút ra thật xa.

“Dịch Áo ~!” Lôi Mông rống lên giận dữ nhưng hắn đã không thể ra sức nữa rồi, con thuyền nhanh chóng nghiêng ngã chấn động liên tục, làm cho khoảng cách giữa ba người càng lúc càng xa.

Ca Đồn vươn tay ra nắm lấy Lôi Mông, một cánh tay khác gắt gao nắm chặt mép thuyền, quát to: “Cẩn thận ~!”

Lôi Mông như vừa mới trong mộng tỉnh lại, vội vàng nhào người tới mép thuyền, sợi dây thừng của bọn họ cũng đã đứt. Nếu như không tìm được cố định địa phương, một khi Thiểm Điện Hào lại chấn động thêm lần nữa, tình cảnh của bọn họ sẽ giống y như Dịch Áo.

Dịch Áo bị văng lên không trung, tâm hắn lại chìm đến đáy cốc, thời gian vào giờ khắc này tựa hồ cực kỳ chậm chạp. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng của mình đang từ từ biến mất, sau đó thân hình hắn chợt ngừng lại giữa không trung, hồi sau đâm đầu rơi thẳng xuống phía dưới.

Mặt biển gầm thét giống một con quái thú đang há miệng đầy nanh nhọn ở phía dưới lạnh lùng chờ đợi hắn.

Rơi xuống tất nhiên là hữu tử vô sinh.

(chết chắc rồi ...!)

Thần sắc Dịch Áo bắt đầu trầm trọng, hai mắt trợn tròn, gân xanh trên trán nổi lên chằng chịt, sau đó hắn gầm lên như bệnh tâm thần: “Không...~!”

Hắn có quá nhiều chuyện chưa có hoàn thành, hắn có quá nhiều không cam lòng chưa xử lý, hiện tại bị một trận gió lốc không thể nào giải thích được thôn phệ sinh mạng, đây là chuyện hắn tuyệt đối không có cách nào tiếp nhận.

“Như thế mới đúng !” Ngõa Tây Lý đứng ở sau đuôi Thiểm Điện Hào mỉm cười đắc ý: “Tiểu tử, phương pháp tu luyện của ngươi đã giúp cho thân thể ngươi biến thành một tòa bảo khố, vì thế việc hiện tại ngươi cần làm chính là quên đi hết tất cả lý trí, triệt để buông thả năng lực của bản thân.”

Dịch Áo điên cuồng thúc dục nguyên lực, đột nhiên một thanh âm loáng thoáng xuyên qua luồng gió lốc hung mãnh, truyền vào lỗ tai hắn: “Lắng nghe thanh âm của gió !”

Địch Áo không có thời gian rảnh phán đoán đó là nghe nhầm hay là thực sự, hấn lập tức giải phóng toàn bộ lực lượng tinh thần đang sở hữu.

Bạo ngược, vô cùng bạo ngược, tựa hồ có thể phá hủy toàn bộ thế giới, đây là khí tức hấn cảm nhận được. Nhưng Địch Áo không sợ, hấn toàn lực giải phóng tinh thần, còn có cả toàn bộ nguyên lực trong cơ thể. Giờ phút này Địch Áo đã quên mất hết thảy, chỉ chuyên tâm làm một chuyện, đó là hoàn toàn dung nhập vào trong gió lốc.

Hấn là gió, gió cũng là hấn.

Thân hình Địch Áo đang rơi xuống đột nhiên chậm lại, sau đó theo làn gió bay lên giữa không trung.

Thiểm Điện Hào vẫn đang chặt vật đối kháng biển gầm, nhóm thủy thủ trên thuyền lần lượt bị cuốn đi, nhưng vào lúc này Địch Áo không nhìn thấy gì hết.

Ẩn giấu trong phong bạo hung mãnh là Phong hệ nguyên lực vô cùng vô tận, nếu như có thể ngưng tụ số lượng nguyên lực này vào trong thân thể, hấn chắc chắn sẽ là một tồn vượt xa mọi cường giả trên đại lục này. Mảnh vỡ tinh thần so sánh với phong bạo chỉ như hạt cát và sa mạc mênh mông. Mỗi một lần Địch Áo hít thở sẽ có một đạo kết giới tương tự với lĩnh vực xuất hiện, lấy thân thể Địch Áo làm trung tâm nhanh chóng bành trướng ra bốn phía. Mỗi một lần Địch Áo đổi khí, đạo kết giới mà mắt thường khó phát kia lập tức nhập trong cơ thể Địch Áo, Căn Luân và Chân Tri Luân theo đó phát sáng chói mắt, cơ hồ trong chớp mắt đã biến thành màu tím trong suốt, một lần lại một lần biến hóa. Trong thời gian rất ngắn, Địch Áo đã liên tục đột phá hai giai, nhưng lúc này hấn không thể nào cảm nhận được.

68. Chương 68: Tấn Cáp.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 68: Tấn cấp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thân hình Địch Áo lơ lửng giữa không trung, thỉnh thoảng đầu trên chân dưới, thỉnh thoảng đầu dưới chân trên, thỉnh thoảng chuyển động quay cuồng. Nếu đổi thành bất kỳ một người nào khác, bị xoay chuyển liên tục như vậy trong vòng mấy phút nhất định sẽ choáng váng đầu óc, nhưng Địch Áo không cảm nhận được gì hết.

Gió biển gào thét, mưa rơi tầm tã, Thiểm Điện Hào nghiêng trái lách phải theo từng nhịp sóng biển dâng trào, mỗi một lần dòng đưa đều tác động trực tiếp đến tâm can mọi người. Lỡ may Thiểm Điện Hào lật úp, chắc chắn sẽ không có người nào may mắn sống sót ở trong cơn sóng thần và gió lốc cuồng bạo này.

Trên thực tế, nếu đổi sang một chiếc thuyền khác chỉ sợ đã sớm bị tan nát thành từng mảnh nhỏ rồi. Nhờ có Thiểm Điện Hào được kiến tạo với suy nghĩ kỹ lưỡng về tốc độ và khả năng chịu đựng nên tài liệu sử dụng tương đối đặc thù. Nhất là xương rồng làm trụ cột con thuyền, toàn thân thuyền là do vỏ thụ trăm năm chế tạo, loại cây này chỉ cần vượt qua trăm năm tuổi là thân cành cứng rắn đao kiếm khó thương tổn. Dùng để kiến tạo chiến hạm thật sự là lãng phí tài nguyên, nhưng cũng may là như vậy mới giúp cho Thiểm Điện Hào kiên trì đến tận bây giờ chưa có nứt vỡ.

Chấn động kịch liệt khiến cho không ai có thể đứng yên tại chỗ, dĩ nhiên vẫn có ngoại lệ, ví như Tuyết Ný, boong tàu cứng rắn trong tay nàng lại mềm như đậu hũ. Lúc này Tuyết Ný đã vươn tay ra chạm vào mép tàu, một tay khác giữ lấy Y Toa Bối Nhĩ, chỉ có nàng với thực lực Quang Mang võ sĩ cấp mười mới có thể phân tâm chiếu cố người khác dưới tình huống nguy cấp như thế này.

Càng về sau tất cả mọi người lại càng chết lặng, thậm chí có người âm thầm suy nghĩ trong lòng, lật thì lật mẹ nó đi cho rồi, chung quy vẫn đỡ hơn cứ phải lo lắng hải hùng từng giây từng giây một như thế này, quá phiền não rồi.

Không biết qua thời gian bao lâu, mưa tan gió tán, một vầng mặt trời đỏ hồng hiện ra giữa bầu trời, ánh sáng ấm áp trải dài trên mặt biển. Đến lúc này tất cả mọi người trên bong thuyền mới phát giác mặt biển bốn phía đã trở về yên tĩnh, phẳng phất như cuồng phong lúc nãy chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Hình như không có một ai dám tin tưởng loại hạnh phúc này đột nhiên xuất hiện, mọi người vẫn đứng ngẩn người tại chỗ. Qua một lúc lâu, trên bong thuyền bỗng nhiên vang lên thanh âm hoan hô dữ dội. Trên mặt mọi người tràn đầy vui sướng khi sống sót sau tai nạn, tất cả ôm nhau ăn mừng. Cho dù là Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny cũng gia nhập vào hàng ngũ chúc mừng.

Chưa từng chân chính mất đi rất khó mà hiểu được quý trọng. Có lẽ trước ngày hôm nay, tuyết đại đa số người ở nơi này không bao giờ nhận thức được ý nghĩa chân chính của tính mạng. Người sống cả đời, cây cỏ một thu, trọng điểm không nằm ở từ trước tới nay người đã làm gì, mà ở chỗ con đường sau này còn dài bao nhiêu.

Giờ phút này, ánh mặt trời trong mắt mọi người không còn chói mắt như trước, gió biển thổi vào giống như vòng tay của tình nhân, ôn nhu, mềm mại. Mặc dù y phục ướt đầm dính sát vào người, khí trời đầu xuân gió lạnh thấu xương, nhưng không có ai bỏ đi thay quần áo. Mọi người giương mắt nhìn quanh bốn phía, tứ chi bất động, tựa hồ mỗi một lần hô hấp chính là hạnh phúc lớn lao chưa từng có.

“Cười? Để ta xem các người ai dám cười?” Một tiếng rống giận dữ rống bất chợt cắt ngang, sau đó thân thể Lôi Mông hiện lên một tầng kim quang, hấn tròn mắt nắm tay xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Tại sao?” Y Toa Bối Nhĩ ngạc nhiên nói.

“Địch Áo bị cuốn đi rồi.” Tuyết Ny ảm đạm nói.

Mọi người thu liễm nụ cười, thật ra gặp nạn không chỉ mỗi mình Địch Áo, nghĩ đến đồng bạn gặp gỡ bất hạnh, bọn họ cảm giác được lúc này hoan hô có chút quá đáng.

“Cái gì? Địch Áo? Địch Áo ở đâu?” Y Toa Bối Nhĩ cả kinh, sau đó lớn tiếng kinh hô, tình cảnh phong bạo quá mức hỗn loạn, nàng không có chú ý tới Địch Áo bị cuốn đi.

Lôi Mông và Ca Đồn im lặng nhìn nhau, mặc dù bọn họ đang cực lực khống chế tâm tình, nhưng mặt mày đã vận vẹo làm lộ cảm xúc bi thống, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được điểm này.

Đúng lúc này từ đuôi thuyền đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó có người khóc thét la ầm lên: “Địch Áo đại nhân, ngài dẫm lên người ta.”

Da mặt Lôi Mông bất chợt co quắp lập tức phóng về phía đuôi thuyền, Ca Đồn, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny vội vàng đuổi theo. Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư liếc nhau, bọn hắn có thể nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt đối phương, mặc dù lúc này không nói gì nhưng bọn hắn đều vui mừng khi Địch Áo mất tích mà, ai ngờ được đảo mắt một cái vui mừng trở thành buồn bực.

Lôi Mông chạy tới đuôi thuyền thấy Địch Áo lẳng lặng đứng ở đó, trước người Địch Áo là một gã thủy thủ đang ôm bấp chân mình rên rỉ đau đớn.

“Địch Áo.” Lôi Mông vui mừng quá đỗi, bước tới mấy bước ôm choàng lấy Địch Áo.

Tựa hồ là nghe thấy tiếng Lôi Mông gọi, Địch Áo chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi hắn vốn đen nhánh bây giờ hoàn toàn là một màu trắng. Càng làm cho người kinh hãi chính là luồng sáng trắng đó đang chậm rãi xoay tròn như hai ốc xoáy thu nhỏ vậy.

“Lôi Mông, cẩn thận.” Thấy ánh mắt Địch Áo, Tuyết Ny đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức quát lên.

Thế nhưng Tuyết Ny nhắc nhở quá chậm, bàn tay Lôi Mông đã đụng vào bả vai Địch Áo.

“Ầm...” Một đoàn khí lăng lấy thân thể Địch Áo làm trung tâm bất chợt nổ tung mãnh liệt, boong tàu Địch Áo dưới chân xuất hiện vô số vết nứt chằng chịt. Lôi Mông và mấy gã thủy thủ ở chung quanh bị luồng khí lăng cuốn lên giữa không trung, dây thừng bên hông mấy gã thủy thủ còn chưa kịp tháo cũng bị đứt đoạn, tất cả mọi người bị đánh bay ra ngoài biển rộng.

“Con mẹ nó, cứu... cứu.” Lôi Mông mới vừa hô lên đã chìm vào trong lòng biển, chỉ thấy bọt sóng lăn tăn, còn thân ảnh hắn đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa.

Khí lạng bộc phát không có lực sát thương, mấy gã thủy thủ bị chấn động choáng váng đầu óc, lại bị nước biển lạnh như băng kích thích nên bọn họ lập tức tỉnh táo lại. Không cần người trên thuyền ra lệnh, bọn họ đã bơi tới chỗ Lôi Mông biến mất, sau đó hít sâu một hơi lấy đà lặn xuống, những người ở đuôi thuyền vội vàng chạy ra khẩn trương quan sát.

Tuyết Ny không có tới tham gia náo nhiệt, chỉ đứng tại chỗ ngó chừng Địch Áo.

Chốc lát sau Lôi Mông đã được nâng lên mặt biển, thoát nhìn hắn rất trấn định, còn biết tận lực giữ vững tư thế bất động để mặc cho người khác lôi đi. Khi cứu viện người bị chìm dưới nước, sợ nhất là người ta giãy dụa lung tung quây rầy cứu hộ. Lôi Mông lại là Quang Mang võ sĩ, nếu như hắn ôm chặt một người hoặc ghì lấy cương quyết không buông tay, nhất định sẽ làm cho mọi việc khó khăn hơn.

Người trên boong thuyền vội vàng ném ra mấy sợi dây thừng xuống biển, mấy gã thủy thủ ở dưới nước nâng Lôi Mông bơi lại gần thuyền, rồi dùng dây cột chặt Lôi Mông lại.

Nhóm Ca Đồn thấy Lôi Mông đã bình an mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mọi người chuyển lực chú ý lên trên người Địch Áo. Địch Áo vẫn yên lặng đứng ở nơi đó, khác với lúc này là màu trắng trong con người của hắn đã chậm chậm biến mất, lộ ra con người màu đen.

“Địch Áo, lên cấp rồi?” Y Toa Bối Nhĩ giật mình hỏi.

Tuyết Ny khẽ gật đầu, trong nội tâm nàng tràn đầy nghi vấn, trong khoảng thời gian ngắn này Địch Áo thăng liền bốn cấp trở thành Quang Mang võ sĩ. Chuyện này đối với nàng còn không phải là đáng kinh hãi.

Cái chính là theo như nàng biết, chỉ có một loại cường giả mới dám chọn phương pháp đối kháng với tự nhiên để gia tăng thực lực của mình.

“Thánh Vũ Sĩ.”

Trong vòng nửa năm, nàng có thể đột phá chương ngại trở thành Cực Hạn võ sĩ trẻ tuổi nhất Thánh Đế Tư học viện. Gia tộc nàng và học viện đã chuẩn bị rất nhiều mảnh võ tinh thần cho nàng, tốc độ tiến cấp ở giai đoạn Cực Hạn võ sĩ và Võ Tôn không chỉ quyết định bởi thiên phú, nhân nãi, mà còn quyết định bởi ho tài lực, thể lực... và một số lực lượng ẩn hình.

Đến giai đoạn Thánh Vũ Sĩ, mảnh võ tinh thần không còn ảnh hưởng rõ ràng như vậy nữa, trừ phi hắn nắm giữ quyền lực khổng lồ của một đế quốc mới có thể thu thập tài nguyên cả nước vào chung một chỗ và tự mình sử dụng.

Phần lớn Thánh Vũ Sĩ sẽ đi tới một địa phương đặc thù nào đó, ví như Thánh Vũ Sĩ - Đế Tư đi tới Vĩnh Đồng băng xuyên sáng lập ra một tòa thành. Rất nhiều Thánh Vũ Sĩ sống nửa đời còn lại ở một nơi ít người lui tới, địa phương ít người lui tới chắc chắn là điều kiện tự nhiên cực kỳ ác liệt. Thánh Vũ Sĩ sẽ dựa vào lực lượng của chính mình đối kháng với tự nhiên, chỉ hy vọng thành công đột phá.

Nhưng phương pháp này võ sĩ cấp thấp không thể mô phỏng, đột phá Thánh Luân nằm ở giữa lòng mây trở thành Thánh Vũ Sĩ sẽ có được lực lượng ý chí cường đại, cũng có thể gọi là niệm lực. Nếu không có loại lực lượng này sẽ không thể hấp thu nguyên lực trong tự nhiên trên diện rộng. Ví dụ như một Thủy hệ võ sĩ cấp thấp chạy đến Vĩnh Đồng băng xuyên tu luyện, chắc chắn hắn sẽ chết vì lạnh cóng hoặc đông cứng chứ không thể sinh ra hiệu quả gì.

Cho dù võ sĩ cấp thấp có thể hấp thu nguyên lực cuồng bạo trong tự nhiên, nhưng thể chất bọn họ cực kỳ yếu kém không có cách nào thừa nhận nguồn lực quá lớn tràn vào. Kết quả chính là toàn thân bạo phát mà chết.

Địch Áo đang biểu hiện ra khả năng nằm ngoài thường thức.

69. Chương 69: Lĩnh Ngộ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 69: Linh ngộ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu như Dịch Áo tu luyện ở trong khoang thuyền và liên tiếp đột phá bốn cấp, Tuyết Ny sẽ không kinh ngạc. Nhưng tình cảnh hiện tại thực sự đáng kinh hãi.

“Dịch Áo, ngươi không có chuyện gì?.” Lôi Mông vừa mới trào qua mép thuyền đã lập tức rống lên.

“Cái gì?” Dịch Áo mới vừa khôi phục thanh tĩnh, nghe thấy Lôi Mông lên án làm cho hắn không hiểu gì cả. Sau đó rất nhiều hình cảnh trước đó xẹt nhanh trong đầu hắn, những chuyện sau này hắn không nhớ ra được, chỉ nhớ rõ lúc sắp rơi vào biển rộng, hoa mắt một cái hắn đã trở lại trên thuyền rồi.

“Lão tử liều mạng với ngươi.” Lôi Mông giận dữ nhảy lên boong tàu, nhanh chóng chạy tới gần Dịch Áo. Thật ra hắn cũng phát hiện có điểm cổ quái, phát tiết lửa giận lên trên người Dịch Áo hoàn toàn là vì thể diện. Dịch Áo còn chưa có động thủ mà hắn đã bị đánh văng ra rớt xuống biển, phải biết rằng hắn đã là Quang Mang võ sĩ cấp bảy.

“Đừng cos lộn xộn.” Tuyết Ny đột nhiên nói: “Hiện tại hắn cần an tĩnh. Dịch Áo, ngươi lập tức trở về phòng mình, bắt đầu tĩnh tu, Lôi Mông, Ca Đồn, các người không được quấy rầy Dịch Áo.”

“Được rồi, các người đứng ở đó làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Mấy người bên kia, lập tức đi kiểm tra xem Thiểm Điện Hào bị tổn hại chỗ nào. Nếu như phát hiện phải lập tức tu bổ. Dịch Áo, ngươi nghe lời Tuyết Ny, trở về phòng tĩnh tu đi, yên tâm, trừ phi ngươi đi ra ngoài, chúng ta sẽ không quấy rầy ngươi.”

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu, thật ra hắn rõ ràng bản thân mình đang cần gì nhất. Thế nhưng bởi vì lòng dạ sâu xa, vẻ mặt hắn thủy chung không có bất kỳ biến hóa. Cho dù Tuyết Ny không nói, hắn cũng phải đi về yên lặng suy nghĩ quá trình xảy ra hồi này.

“Dịch Áo, ngươi tới đây.” Tuyết Ny tiến lại gần Dịch Áo.

“Tốt lắm, tất cả chúng ta giải tán.” Y Toa Bối Nhĩ nói, nàng biết Tuyết Ny có chuyện trọng yếu muốn nói với Dịch Áo.

Lôi Mông không cam lòng, Ca Đồn phải nín lấy lấy nói: “Đi, chúng ta đi xem Ngã Lệ thể nào rồi.” Nói xong không để ý tới Lôi Mông phản kháng, hắn mạnh mẽ lôi Lôi Mông đi ra xa. Lúc này Lôi Mông ở dưới biển không có nghe thấy rõ ràng. Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc hỏi Dịch Áo.

“Chuyện gì?” Dịch Áo đi tới cạnh Tuyết Ny, nhẹ giọng nói.

“Dịch Áo, Vĩnh Đồng băng xuyên là một chỗ tu luyện rất tốt, không chỉ thích hợp Thủy hệ võ sĩ tu luyện, mà còn thích hợp với Phong hệ võ sĩ. Ở đó có một ngọn núi Tuyết Phong cao gần vạn thước, hàng năm ở trên đó luôn luôn có cuồng phong mãnh liệt.” Tuyết Ny mỉm cười nói: “Nếu có cơ hội, ngươi thử tới đó một lần.”

“Cái gì?” Dịch Áo nghe mà không hiểu, ngọn núi cao gần vạn thước chẳng phải là đã gần chạm tới tầng bình lưu rồi? Chạy tới đó tu luyện?

“Sau này ngươi sẽ rõ.” Tuyết Ny nhẹ giọng nói: “Hơn nữa, đội ngũ đạo sư Thánh Đế Tư học viện thường xuyên tới đó, nếu tu luyện gặp phải khó khăn cũng có người để hỏi. Tóm lại, khẳng định sẽ có lợi cho ngươi, dĩ nhiên, biện pháp tốt nhất là ngươi gia nhập Thánh Đế Tư học viện.”

“Hình như Thánh Đế Tư học viện chỉ chiêu thu nữ học viên?” Dịch Áo càng thêm khó hiểu.

“Quy củ là chết, người là sống.” Tuyết Ny giải thích, lúc này nàng đã hiểu bản thân mình biểu hiện hơi gấp. Thật ra hao tổn tâm cơ thuyết phục Dịch Áo còn không bằng nghĩ cách thuyết phục Tác Phỉ Á. Bởi vì Tác Phỉ Á sẽ không cự tuyệt cuộc sống học tập và tu luyện chung với Dịch Áo ở Thánh Đế Tư học viện.

“Không làm chậm trễ thời gian của ngươi nữa, Dịch Áo, nhanh chân trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tốt.” Dịch Áo nhìn sang Tuyết Ny tỏ ý cảm ơn, rồi xoay người bước nhanh về phía khoang thuyền.

Nhóm thủy thủ bắt đầu đi xung quanh kiểm tra tình huống Thiểm Điện Hào, còn có vài thủy thủ đi xuống khoang thuyền xem xét thành viên bị thương. Khi Dịch Áo bước vào gian phòng của mình, Y Toa Bối Nhĩ nháy mắt ra hiệu cho hai gã thủy thủ phân ra đứng trước cửa phòng Dịch Áo.

Dịch Áo không quan tâm đến chuyện bên ngoài, vừa đóng cửa phòng lại hắn lập tức ngồi lên giường nhắm mắt nội thị. Căn Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân mới vừa đột phá nổi liền thành Tam Luân ở trong huyết mạch, cả ba đang lóe lên hồng quang u ám.

Trở thành Quang Mang võ sĩ chân chính dĩ nhiên đáng để mừng rỡ, nhưng Dịch Áo không thể nào tiếp nhận một chuyện, đó là hắn quên mất quá trình.

Còn có đạo Phong Nhận ẩn chứa tia sáng bạc kia nữa? Là tên khốn nạn nào ở trong tối chơi xỏ hắn? Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư không phải là Phong hệ võ sĩ, hơn nữa góc độ cũng không phù hợp, hắn cảm giác dịch nhân ẩn núp ở trên bầu trời, nhưng nơi đó thật sự có người sao? Hay là hắn nhìn lầm rồi?

Những người khác không tới quấy rầy Dịch Áo, Thiểm Điện Hào được tu bổ đơn giản xong bắt đầu lên đường, đảo mắt đã tới thời gian ăn tối những Dịch Áo vẫn không xuất hiện.

Ở trong phòng, Dịch Áo chậm rãi mở mắt, trải qua mấy giờ tĩnh dưỡng Chính Luân đã biến thành màu đỏ thẫm, Dịch Áo trầm mặc chốc lát bỗng nhiên nở nụ cười vui sướng.

Rất cuộc hết khổ.

Dịch Áo nhảy xuống giường đi tới vách khoang, xoay người nhìn thẳng về phía cửa phòng, thân thể hắn khẽ co rúc, hai chân cong lại, mắt lóe tinh mang nhìn chằm chằm phía trước.

Ở trong thân thể hắn, Căn Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân đang vận chuyển với một tốc độ đều đều kỳ diệu, lần đầu tiên hắn hưng phấn gần như mất khả năng khống chế cảm xúc.

Mới vừa trở thành Quang Mang võ sĩ nên bí kỹ hắn có thể tu luyện chỉ có hai loại, một là Phong Nhận, một là Phong Ưu Nhã. Nhưng lúc này Dịch Áo đã rất thỏa mãn, trước giờ cả ngày lẫn đêm chờ đợi dai dẳng, rất cuộc ngày hôm nay đã trở thành thực tế.

Bí kỹ Dịch Áo muốn tu luyện nhất đương nhiên là Phong Ưu Nhã, chiêu này sẽ giúp cho lực chiến đấu và năng lực sinh tồn của hắn gia tăng trên diện rộng.

Thân hình Dịch Áo càng lúc càng cong, thoát nhìn rất giống một cây cung bị kéo căng ra, trước kia hắn chưa từng thấy võ sĩ khác thi triển Phong Ưu Nhã, chỉ dựa vào nội dung ở trong Thần Điển là không đủ. Vì thế hắn vận dụng toàn lực, hi vọng thực hiện chuẩn xác theo phán đoán, bởi vì lần thử nghiệm này ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong của hắn trong tương lai.

Sau một lát, rất cuộc Dịch Áo lao bắn tới trước, trong nháy mắt thân hình hắn phát động chột phát ra tiếng động thanh thúy.

Phong Ưu Nhã có thể giúp cho tốc độ di động của võ sĩ tăng lên gấp hai, nguyên lực bản thân càng cường đại thì tốc độ gia tăng càng nhiều, thời gian bảo trì cũng kéo dài hơn.

Nếu như thời gian có thể chạy chậm lại sẽ thấy da thịt trên mặt Dịch Áo rung động liên hồi, đó là kết quả do phong áp tạo thành. Không gian tựa hồ như đọng lại, hắn cảm giác mình chỉ nháy mắt một cái cánh cửa phòng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Dịch Áo chỉ kịp cúi thấp đầu xuống rồi tông thẳng vào cánh cửa phòng.

“Ầm ~!” Cánh cửa bị đụng nát bấy, thân hình Dịch Áo lưu lại trên không trung một tàn ảnh mơ hồ vẫn tiếp tục lao thẳng tới trước.

Khi hắn nháy mắt một cái nữa, kết quả là cánh cửa phòng thứ hai lại xuất hiện ở trước mặt.

“Ầm ~!” Cánh cửa phòng bị đụng nát bấy, va chạm liên tiếp làm cho Dịch Áo cảm thấy không gian trước mắt biến thành màu đen, ngay lúc này hắn thấy một vách tường bay tới với tốc độ cực nhanh.

Dịch Áo không thể nào hình dung nổi tâm tình lúng túng lúc này, hắn không có cách nào thay đổi phương hướng, chuyện có thể làm chính là giơ hai cánh tay lên bảo vệ trước người.

“Ầm ~!” Dịch Áo tông vào vách khoang thuyền, thời gian qua chừng vài giây, thân thể hắn y như tờ giấy dán cứng trên vách, sau đó một làn gió nhẹ thổi tới, thân hình tà tà bay xuống.

Hai gã thủy thủ canh giữ trước cửa phòng Dịch Áo sợ hết hồn, bọn họ lập tức xoay người quan sát, nhưng hiện tại Dịch Áo đã bay vào trong phòng đối diện. Bọn họ không thể nào nhìn thấy Dịch Áo, chỉ có hai cánh cửa phòng hóa thành vô số vụn gỗ bay lượn đầy trời.

Ngã Lệ mặc nội y, tay cầm một bộ trường bào màu trắng đang làm dáng ở trước gương. Buổi sáng gặp phải sóng U Linh, nàng rất nhanh trí lập tức ném hết quần áo bên trong tủ ra ngoài, sau đó ôm An Kỳ Nhi núp vào trong. Mặc dù bị sóng đánh lật tới lật lui, cuối cùng chịu không nổi hành hạ bất tỉnh nhân sự, nhưng chỉ là vài vết thương nhẹ, coi như là may mắn lắm rồi.

Thế nhưng y phục của nàng đã bị dính máu, trước bữa ăn tối, Y Toa Bối Nhĩ gọi nàng vào rồi cho nàng một bộ trường bào. Hiện tại đang đứng trước gương thử trang phục mới tự dựng cửa phòng bị đục nát.

Ngã Lệ thất kinh quay đầu lại nhìn, vội vã dùng hai tay cuốn trường bào che lại cảnh xuân trên người. Kết quả cũng giống như hai gã thủy thủ, nàng chỉ thấy được từng mảnh gỗ vụn văng ra.

Đang sững sờ bất động, bất chợt phía sau truyền đến thanh âm thở gấp, Ngã Lệ quay đầu lại liền thấy Dịch Áo đang chật vật bò dậy.

“Dịch Áo, ngươi...” Hai má Ngã Lệ đỏ bừng.

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?” Theo tiếng quát ầm ĩ, Lôi Mông và Ca Đồn nghỉ ngơi ở cách vách trước sau xông vào trong phòng, khi thấy Dịch Áo, lại thấy Ngã Lệ đang từ từ lui vào trong góc, bọn họ đều ngẩn người ra.

Qua chừng mười mấy giây, một nụ cười xấu xa hiện lên trên khóe miệng Ca Đồn, hắn cười ha hả nói: “Dịch Áo, không nhìn ra nha, không ngờ nhà ngươi lại gấp đến như vậy.”

“Ta không cố ý.” Dịch Áo lắc đầu, hắn vốn bị đục không nhẹ, kết quả lão đảo đi được mấy bước, suýt nữa ngã nhào.

“Ai da...” Lôi Mông cũng la lên: “Không phải ngươi đang tu luyện ở trong phòng sao? Thế nào lại đi uống trộm rượu rồi?”

Đây là chuyện khó xử nhất từ khi Dịch Áo trọng sinh tới nay, hắn không biết nên giải thích thế nào nữa, đành phải cẩn thận lắc lư lão đảo đi ra khỏi phòng Ngã Lệ, lại nhìn về phía đối diện, sau đó xoay người đi sâu vào trong hành lang, tiếp theo quẹo vào một gian phòng, hất tay đóng chặt cửa phòng lại, Lôi Mông đi theo phía sau hắn thiếu chút nữa bị đập vỡ mũi.

“Ngươi?” Lôi Mông đưa tay đẩy cửa phòng ra, nhưng Dịch Áo đã khóa từ bên trong. Lôi Mông giận dữ dùng sức đập mấy cái, hét lên: “Dịch Áo, mở cửa ra, đây là phòng của ta.”

“Ngươi đổi lại phòng khác.”

“Mụ nội, tại sao ta phải đổi.” Lôi Mông giơ chân lên định đập cánh cửa, đột nhiên nghe thấy Ca Đồn ở phía sau nói: “Lôi Mông, tới đây.”

Lôi Mông dừng động tác, xoay người đi tới chỗ Ca Đồn, Ca Đồn đang khoanh tay tựa lưng vào khung cửa, đưa mắt quan sát gian phòng Dịch Áo.

Lôi Mông nhìn theo tầm mắt Ca Đồn, thấy sàn nhà nơi góc tường có vết nứt giống mạng nhện, hai cánh cửa phòng vừa vặn nằm trên một đường thẳng tắp. Mà ở phía trước chính là vách tường của gian phòng Ngã Lệ, nơi đó cũng xuất hiện vết nứt.

Sắc mặt Lôi Mông trở nên ngưng trọng: “Đây là bí kỹ Phong Ưu Nhã?”

“Hắn là thế.” Ca Đồn gật đầu.

“Nhưng Dịch Áo mới vừa trở thành Quang Mang võ sĩ đã có thể buông thả bí kỹ?” Bọn họ đã trải qua một bước này, sau khi trở thành Quang Mang võ sĩ cần phải tĩnh tu mấy ngày, hoặc là hơn mười ngày mới có khả năng bắt đầu tu luyện bí kỹ.

“Phong Ưu Nhã không thể nào khoa trương như vậy.”

“Đi hỏi Dịch Áo.” Ca Đồn nói.

Dịch Áo đang trốn ở trong phòng đã biết được mình phạm vào sai lầm, toàn lực phát động bí kỹ Phong Ưu Nhã quá mức nguy hiểm. Nếu như lúc này phía trước không phải là vách tường mà là lưới dao sắc bén, hắn cũng sẽ cứng rắn đâm đầu vào. Nếu nói Phong Ưu Nhã, mấu chốt là ở hai chữ ‘ưu nhã’, lẽ ra phải dùng một cách thức phát động nhẹ nhàng và uyển chuyển hơn, điều động nguyên lực vừa đủ là được, làm vậy mới có thể tiến thối tự nhiên. Nếu lần nào lao thẳng một đường như thế, các cường giả bao nhiêu năm trước sẽ không mệnh danh bí kỹ này là Phong Ưu Nhã, mà phải gọi Phong Tự Tuyệt mới chính xác.

Nếu như Ngõa Tây Lý ở chỗ này nhất định sẽ than thở không thôi vì ngộ tính xuất chúng của Dịch Áo. Đối với Dịch Áo một lần giáo huấn là đủ rồi, hắn đã bỏ nắm được ý nghĩa sâu xa của Phong Ưu Nhã.

Dịch Áo không có tâm tình ra ngoài dùng cơm, hắn không ngừng phát động Phong Ưu Nhã, trì hoãn tốc độ từ chậm đến mau, thân hình của hắn thỉnh thoảng bay lên trần nhà, thỉnh thoảng chạy trên vách tường, thỉnh thoảng nhẹ nhàng rơi xuống. Sau đó hóa thành một dãy tàn ảnh bay vút lên cao, trong lúc nhất thời khắp phòng đều là bóng dáng Dịch Áo di động.

Dịch Áo vẫn không biết mới vừa trở thành Quang Mang võ sĩ, mỗi ngày chỉ nên tu luyện Phong Ưu Nhã vài ba lần, tới lần thứ năm là nguyên lực khô kiệt rồi, sau đó phải trải qua thời gian tĩnh dưỡng mới có khả năng khôi phục trạng thái đỉnh phong. Nếu bản thân đang ở trong vòng nguy hiểm, các võ sĩ căn bản không dám lãng phí nguyên lực cho việc tu luyện, không chừng đến lúc cần thiết sẽ biến thành sơn dương đới làm thịt trước mặt địch nhân.

Năng lực của Dịch Áo quả thực có thể dùng từ ‘ngịch thiên’ để hình dung, hắn tiến bộ nhanh hơn các võ sĩ đồng giai nhiều lắm.

70. Chương 70: Chức Đội Trưởng.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 70: Chức đội trưởng.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong nháy mắt đã qua ba ngày, Dịch Áo trốn ở trong phòng cố gắng tu luyện cả ngày cả đêm, ngoại trừ đến lúc dùng cơm, vào thời gian khác không thể nhìn thấy thân ảnh của hắn. Nếu như nói Dịch Áo đột nhiên lên cấp làm cho người ta kinh hãi, thì việc hắn khắc khổ tu luyện làm cho mọi người phải khâm phục. Đám thủ thủ âm thầm oán trách ở sau lưng, gian phòng Dịch Áo cơ hồ vang dội không ngừng, hắn bay lủi liên tục ở trong phòng dĩ nhiên phát ra tiếng vang, thanh âm chấn động khiến cho rất nhiều người không được an bình.

Có vài lúc thanh âm đột nhiên ngừng lại, mọi người mới vừa thở phào nhẹ nhõm, cho rằng tối nay mình có thể ngủ ngon giấc rồi, ai ngờ qua một giờ sau, thanh âm lại vang lên lần nữa. Đó là vì Dịch Áo thông qua tĩnh tu khôi phục nguyên lực, sau đó lại bắt đầu tu luyện.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dịch Áo không ngừng biến hóa, nếu như nói một ngày tu luyện không ngừng chỉ là vì hưng phấn, vậy thì ngày thứ hai, ngày thứ ba vẫn duy trì khắc khổ như thế lại làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Còn nữa, tại sao nguyên lực của Dịch Áo cường đại như vậy? Tại sao tốc độ khôi phục nguyên lực nhanh như vậy?

Tuyệt Ny tràn đầy nghi ngờ đối với hết thảy mọi thứ về Dịch Áo. Ở trong mắt nàng, về phương diện tu luyện Dịch Áo vượt xa nàng, cho dù tư chất có chênh lệch một chút nhưng vì sao cho đến bây giờ Dịch Áo mới trở thành Quang Mang võ sĩ.

Rốt cuộc phía trước đã xuất hiện hải cảng Thủy Tinh thành, đám người Lôi Mông âm thầm thở dài một hơi sáng khoái. Cuối cùng đã đến, nói thật, cảnh sắc trên biển dĩ nhiên là tráng lệ, nhưng nó không thể mang đến cho bọn hắc cảm giác an toàn. Nhất là khi đối mặt với sóng thần và cuồng phong mấy ngày hôm trước, mặc dù Y Toa Bối Nhĩ nói rõ đây chỉ là ngoài ý muốn, sóng U Linh ở trong Phong Bạo Hải từ trước đến giờ chính là một tồn tại thần bí tới cực điểm, bình thường chỉ xuất hiện vào mùa hè, ai ngờ lại trùng hợp như thế, bọn họ vô tình ra khơi có một lần đã gặp được.

Trên thực tế trong lòng bọn họ đều lưu lại bóng ma, không nhiều cũng ít. Dĩ nhiên Dịch Áo là ngoại lệ, hẳn là người duy nhất nhận được chỗ tốt, cho đến tận bây giờ ánh mắt Ca Đồn và Lôi Mông khi nhìn Dịch Áo vẫn có chút kỳ lạ. Bởi vì những chuyện phát sinh trên người Dịch Áo không thể nào tưởng tượng nổi.

Trước mấy ngày rõ ràng còn là một Thiên Phú võ sĩ tầm thường, vì sao thời gian qua chốc lát đã biến thành Quang Mang võ sĩ rồi? Thử nghĩ đến bản thân mình khổ tu nhiều năm, Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời than thở không nguôi, rốt cuộc trên đời còn có thiên lý hay không đây?

Nếu như bọn họ biết mười mấy năm trước Dịch Áo đã làm những gì, chỉ sợ bọn họ sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Thiểm Điện Hào chậm rãi bỏ neo gần hải cảng, mấy gã thủy thủ bận rộn xuống thuyền bổ sung thức ăn và nước ngọt. Dịch Áo nghe báo tin cũng đi lên boong tàu, yên lặng nhìn tới hải cảng.

Y Toa Bối Nhĩ đi tới bên cạnh Dịch Áo, nhẹ giọng nói: “Chúng ta nên từ biệt rồi.”

“Chuyện lần này đã làm phiền người, hi vọng không làm cho người quá khó xử.”

Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Người nên biết tại sao ta muốn giúp người, thay vì quan tâm chúng ta, người nên quan tâm đến Tác Phỉ Á nhiều hơn. Nếu để cho ta biết người làm chuyện gì có lỗi với Tác Phỉ Á, ta sẽ không bỏ qua người.” Nói tới đây Y Toa Bối Nhĩ còn cố ý liếc sang Ngã Lệ, nàng tin tưởng Dịch Áo hiểu ý của mình.

Dịch Áo ngạc nhiên, hồi lâu mới cười khổ nói: “Làm sao thể được, người nhìn ta giống loại người đó sao?”

“Vậy cũng khó nói, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Ta không có khả năng chỉ nhìn một cái là biết trong lòng người khác đang suy nghĩ gì!” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên gia tăng thanh âm.

Khoa Lâm lập tức biến sắc mặt, rồi lại nhanh chóng khôi phục bình thường, chỉ có Cách Lý Phỉ Tư vẫn thủy chung giữ được bộ dạng nhàn nhã, tựa hồ hết thảy không có liên quan gì tới hắc. Nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ánh mắt hắc rất phức tạp, kể từ khi biết Dịch Áo thăng cấp Quang Mang võ sĩ khi đối kháng với phong bạo. Cách Lý Phỉ Tư đã thu hồi lòng khinh thị, trước đó Cách Lý Phỉ Tư không hề đặt Dịch Áo vào trong mắt, chỉ là một Thiên Phú võ sĩ mà thôi, tính là gì chứ?

Hiện tại đã hoàn toàn khác xưa, ít nhất trong tất cả mọi người Cách Lý Phỉ Tư từng thấy qua, không có một ai có thể làm được như Dịch Áo, trong khoảng thời gian ngắn nhảy lên vài bậc. Hơn nữa, đó chưa chắc đã là cực hạn, thứ duy nhất biến hóa rõ rệt là suy nghĩ trong lòng Cách Lý Phỉ Tư, hắc đã xem Dịch Áo như một đối thủ thực sự.

Tuyết Ný lo lắng nhìn sang Y Toa Bối Nhĩ, nàng hiểu rất rõ tính cách của nữ bằng hữu này. Nói dễ nghe thì chưa nàng như cô bé bao giờ gặp khó khăn thật sự, nói không dễ nghe thì đầu óc nàng có ý nghĩ vô cùng ngây thơ. Nữ tử ôm ấp ước mơ lãng mạn không có gì đáng trách, nhưng từ lúc đầu phải phân rõ đâu là mộng ảo đâu là thực tế. Trên thế giới này làm gì có người hoàn mỹ vô khuyết xuất hiện.

Đứng ở góc độ Tuyết Ný thì Khoa Lâm không có làm sai, hành vi của Cách Lý Phỉ Tư cũng không thể nói là độc ác. Bởi vì thế giới này vốn là cường giả vi tôn, tất cả đều phải dùng thực lực để nói chuyện.

Dĩ nhiên những lời này Tuyết Ný không thể nào nói với Y Toa Bối Nhĩ, bởi vì nhóm người như các nàng có cách nhìn ra thế giới không giống nhau. Vì thế cách định nghĩa tính cách con người cũng có sự khác biệt, hết thảy mọi thứ chỉ có thể do Y Toa Bối Nhĩ tự mình lĩnh ngộ.

Mọi người ở trên bến cảng mang theo tâm tư khác nhau nói lời từ biệt, tạm thời chia ra đủ các nẻo đường. Nhóm người Y Toa Bối Nhĩ sẽ lưu lại bến tàu bổ sung tốt thức ăn và nước ngọt, sau đó theo Thiểm Điện

Hào trở về Thánh Đế Tư thành. Lúc này tình hình chiến tranh với các bộ tộc võ sĩ vô cùng khẩn cấp, bọn họ là lực lượng trung kiên của học viện dĩ nhiên phải trở về xuất lực.

Mấy người Dịch Áo lẳng lặng nhìn ra hải cảng náo nức nhộn nhịp, nơi này rõ ràng phồn vinh hơn Thánh Đế Tư. Chỉ có điều trị an không được tốt lắm, không đợi mấy người Dịch Áo rời khỏi bến tàu đã thấy hai gã trộm cắp đánh nhau âm ỉ.

Thấy tình cảnh như thế, Ngã Lệ và An Kỳ Nhi lộ vẻ lo sợ bất an, cả hai cúi đầu đi theo mấy người Dịch Áo. Hồi tưởng lại sự tình Ca Đồn từng nói, Dịch Áo không khỏi cau mày nhẹ giọng hỏi: “An bài Ngã Lệ ở chỗ này không có nguy hiểm gì chứ?”

Sắc mặt Ca Đồn khá lúng túng, dù sao đề nghị này là hắn nói ra, đành phải gãi gãi đầu nói: “Yên tâm đi, bằng hữu của ta ở chỗ này coi như có chút thế lực, những chuyện khác không dám nói nhưng chiếu cố mẹ con Ngã Lệ thì không thành vấn đề.”

Dịch Áo gật đầu an lòng, nếu Ca Đồn đã nói như vậy tự nhiên đã có nắm chắc, nên hắn không cần nói thêm nữa.

Ra khỏi bến tàu, rời xa đám người chật chội, mấy người nhất thời cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

Ca Đồn hiển nhiên là đã tới nơi này, quen cửa quen ngõ dẫn đường rẽ mấy vòng đi tìm một gian cho thuê xe ngựa, hắn mượn một chiếc cho cả nhóm đi đường. Thật ra Ca Đồn có ý nên đi dạo trong thành một lát, cuộc sống lênh đênh trên biển vài ngày thực sự rất bình lặng, hiện giờ bất chợt đi tới địa phương náo nhiệt như thế, nếu không đi tham quan thì thật đáng tiếc. Thế nhưng, bởi vì mẹ con Ngã Lệ chỉ là người bình thường, ở trên biển một thời gian dài như vậy đã rất mệt mỏi. Hơn nữa trận sóng thần đột ngột xuất hiện kia làm cho tinh thần cả hai chịu không nổi. Cho nên Dịch Áo đề nghị mọi người trước tiên đi tìm bằng hữu Ca Đồn, dàn xếp cho mẹ con Ngã Lệ ổn thỏa rồi lại nói sau.

Dịch Áo ngồi trên xe ngựa phát hiện một chuyện rất trọng yếu, đó là kể từ khi xuống thuyền đến tận bây giờ Lôi Mông chưa từng nói một câu nào, chẳng lẽ tên này đổi tính?

Dịch Áo xoay người nhìn thoáng qua, chỉ thấy Lôi Mông cau mày, ánh mắt u buồn, hình như đang suy tư một vấn đề khó lý giải.

Lúc này Ca Đồn cũng phát hiện Lôi Mông dị thường, không khỏi tò mò nhích người tới hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Lôi Mông nhìn sang Ca Đồn, đột nhiên làm ra bộ dạng tràn đầy tự tin nói: “Nói cho người biết, người nhất định phải thua rồi. Ta đã suy nghĩ kỹ mấy phương án khác nhau, đợi đến lúc trở về Khắc Lý Tư bình nguyên, hắc hắc...”

Dịch Áo không khỏi ngăn người, hắn vốn dự định dàn xếp mẹ con Ngã Lệ cho tốt sẽ nghĩ biện pháp trở về trang viên tìm Tác Phi Á, vì sao hai tên này cũng trở về?

“Chuyện gì?” Ca Đồn sững sờ chốc lát, hồi lâu mới hiểu ý Lôi Mông, hắn dùng ánh mắt thương hại nhìn Lôi Mông, nói: “Lôi Mông, đừng có nằm mộng nữa. Nếu ta nhớ không lầm, từ trước tới giờ nhà ngươi còn chưa từng nắm tay một nữ nhân nào nha? Lôi Mông, hãy nói cho ta biết, là cái gì đã cho ngươi tin tưởng như vậy?”

“Loại người hoa tâm như ngươi làm sao có thể hiểu rõ chân tình đáng quý?” Lôi Mông khinh thường cười lạnh hai tiếng, nói: “Hãy chờ xem, ta tin tưởng lấy trí tuệ của nàng nhất định có thể nhìn thấu bộ mặt giả tạo của ngươi.”

“Đợi một chút!” Dịch Áo thật sự rất tò mò, không nhịn được chen vào câu chuyện: “Các người rốt cuộc đang nói chuyện gì? Vì sao ta nghe không hiểu?”

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau cười gian, trăm miệng một lời nói: “Ngươi chưa nói cho hắn biết hả?”

71. Chương 71: Va Chạm

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 71: Va chạm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi vừa ra khỏi miệng, hai người đã nhận ra vấn đề ở chỗ nào, cả hai cảm thấy có chút băn khoăn. Nếu như tranh giành vị trí đội trưởng, vậy thì về tình về lý cũng phải nói cho Dịch Áo biết, mặc dù lấy thực lực hiện tại của Dịch Áo còn không đủ khiêu chiến bọn họ. Nhưng đây lại là sự tình liên quan đến ba cá nhân, bọn họ bỏ qua Dịch Áo là không đúng. Thế nhưng, hai người đều cho rằng người kia đã nói cho Dịch Áo biết, tạo thành kết quả là cho tới bây giờ Dịch Áo không biết gì hết.

“Là như thế này.” Ca Đồn ho khan một tiếng, nói: “Trước kia Lôi Mông từng đề nghị, chúng ta quyết định thành lập một tiểu đội mạo hiểm giả.”

Ca Đồn còn chưa nói hết đã bị Lôi Mông bất mãn cắt đứt: “Ta nói như thế lúc nào? Rõ ràng là người nói trước.”

“Nhưng người và ta cùng nhau thảo luận chi tiết, nói thế cũng không sai mà?” Ca Đồn Bị phản đối nhưng không hề bối rối, hắn vô cùng bình tĩnh phản ngược lại Lôi Mông.

Lôi Mông gật đầu theo bản năng

Ca Đồn tiếp tục nói: “Trở lại đề tài lúc này, tiểu đội mạo hiểm giả này là do Lôi Mông đề nghị với ta. Ấy, tại sao Lôi Mông đá ta?”

“Ta lấy làm kỳ quái, người cần gì phải lôi kéo ta vào chuyện này?” Lôi Mông bất đắc dĩ nói.

“Người có thể lừa gạt Dịch Áo một chuyện lớn như vậy, tại sao ta không thể lôi kéo người?” Ca Đồn nói vô cùng oanh phong lẫm liệt.

“Hình như người cũng không nói mà?” Lôi Mông quả thực muốn điên lên rồi.

“Được rồi, được rồi, đừng cãi.” Dịch Áo vội vàng lên tiếng ngăn cản, nếu để cho hai người này tiếp tục âm ỉ, sợ rằng mãi cho đến lúc mặt trời lặn cũng không có kết quả gì: “Tiểu đội mạo hiểm giả là sao? Ta biết rồi, các người muốn ta tham gia?”

“Đã có tiểu đội thì sẽ xuất hiện vấn đề, đó là ai làm đội trưởng? Vấn đề này chúng ta cần phải cẩn thận phân tích phân tích...” Lôi Mông lập tức nổi lên hứng thú, chỉ có điều trong miệng hắn nói ‘phân tích’, thực tế chỉ là lặp lại trận đánh cuộc ngày đó hắn và Ca Đồn bàn với nhau mà thôi.

Lôi Mông kể chuyện thao thao bất tuyệt, nườm nượp tung bay, hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt Dịch Áo đang từ từ trở nên cổ quái. Đến khi Lôi Mông nói xong, Dịch Áo mới dùng ánh mắt phức tạp nhìn hai người, tựa hồ đang cố gắng nhấn nại chuyện gì đó.

“Các người nói là ai có thể theo đuổi Tác Phi Á thành công, người đó sẽ có tư cách làm đội trưởng?”

“Ta đây cũng suy nghĩ vì người.” Ca Đồn vỗ vỗ bả vai Dịch Áo rất tình cảm, nói: “Nếu như dùng quả đấm để quyết định thắng bại, chẳng phải người không có cơ hội nào hay sao?”

“Là người nghĩ cho bản thân mình thì đúng hơn, nếu như so sánh lực lượng, đoán chừng người cũng không có cơ hội nhỉ?” Lôi Mông ở một bên lạnh lùng nói.

“Người nói gì?” Ca Đồn giận tím mặt, trừng mắt nhìn Lôi Mông chằm chằm, nếu như không phải Dịch Áo đứng ở giữa hai người, chỉ sợ hắn đã sớm nhào tới ẩu đả rồi.

Dịch Áo im lặng nhìn kỹ hai tên này, mãi mới há miệng nhưng không biết nên nói gì nữa, theo đuổi Tác Phi Á? Nói đùa gì vậy?

Không biết vào thời điểm hắn dẫn Tác Phi Á đứng ở trước mặt bọn họ, bộ dạng hai người này sẽ đặc sắc đến thế nào nhỉ? Dịch Áo thật sự rất mong đợi giây phút đó mau đến.

Thủy Tinh thành không lớn, ít nhất là Địch Áo nghĩ như vậy. So sánh với Thánh Đế Tư thành, nơi này có hơi thở tự nhiên và gần gũi hơn, bớt đi vài phần khí thế của thành thị.

Khi Ca Đồn và Lôi Mông tiếp tục đấu võ mồm thì chiếc xe ngựa đã quẹo vào một hẻm nhỏ. Có thể là vì lâu năm không được tu sửa, mặt đường trong ngõ hẻm gồ ghề khó đi, cơ hồ không có chỗ nào bằng phẳng, xe ngựa chạy qua xóc nảy kịch liệt.

Thế nhưng mọi người không có ảnh hưởng gì nhiều, so với sóng thần và gió lốc thì mức độ xóc nảy thế này hoàn toàn không đáng kể.

Ca Đồn bảo phu xe dừng xe ngựa trước một đình viện, hần nhảy xuống xe vung tay vỗ ầm ầm lên cánh cửa. Nhìn bộ dáng không hề giống tới làm khách, ngược lại giống tới phá nhà cướp của hơn.

Nhưng Ca Đồn vỗ hồi lâu vẫn không có ai đáp lại, gã phu xe chờ được kêu lên: “Mấy vị thiếu gia, chúng ta sẽ đi đâu nữa?”

“Người đi đi.” Ca Đồn quay đầu lại phất phất tay, sau đó nói với Lôi Mông và Địch Áo: “Bọn họ không có ở nhà, chúng ta ra đầu hẻm chờ một chút?”

“Trước tiên nên đi tìm một gian lữ điếm.” Lôi Mông nói.

Trong khi mấy người bọn họ thương lượng, An Kỳ Nhi đột nhiên rời khỏi vòng tay Ngã Lệ chạy đến trước cửa một đình viện khác, ngơ ngác nhìn vào bên trong. Bởi vì trong đó có một đứa bé gần bằng tuổi An Kỳ Nhi đang há mồm gặm một bánh bao. Thật ra An Kỳ Nhi đã ăn nó lúc ở trên thuyền rồi, thế nhưng những người có kinh nghiệm đều biết con nít không biết ăn no hay đói. Nếu như cảm thấy đồ ăn ngon, nó vẫn cứ tiếp tục ăn, chỉ sợ ăn no vỡ bụng cũng không biết cách dừng miệng.

Giờ phút này An Kỳ Nhi là như thế, thằng bé trai có tướng ăn quá mê người rồi, bộ dạng nhai nhồm nhoàm trông rất ngon miệng. Làm như cái bánh bao nó đang ăn là ngon nhất thế giới vậy, làm cho An Kỳ Nhi nhin không được, thậm chí bắt đầu dút ngón tay vào trong miệng, không ngừng chấm mút.

Thằng nhỏ cũng nhìn thấy An Kỳ Nhi thèm thuồng, dùng sức nuốt miếng bánh trong miệng xuống, sau đó cười hì hì vươn tay ra đưa bánh bao cho An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi mỉm cười ngọt ngào đưa tay ra đón lấy, thằng nhỏ đột nhiên giật cái bánh bao trở về, hô lên: “Giành ăn đồ của người ta, đúng là không biết xấu hổ.”

An Kỳ Nhi rất ít khi tiếp xúc với đứa nhỏ bằng tuổi mình, nó có cảm giác thân cận từ trong nội tâm, nhưng cử động của đối phương đã làm thương tổn nó. An Kỳ Nhi vênh miệng lên, hai hàng lông mày khê run rẩy tỏ vẻ giận dữ.

Thằng nhỏ càng cười lên đắc ý, sau đó lại đưa cái bánh bao tới trước.

An Kỳ Nhi ngẩn người, lại vươn tay ra lần nữa. Thật ra con nít phải ở chung một chỗ chơi đùa với nhau mới có lợi cho phát triển trí lực. Nhưng An Kỳ Nhi thường xuyên ở bên cạnh Ngã Lệ trong tử điếm, rất ít khi đi ra ngoài. Nếu đổi lại một góc độ để nói, mặc dù tình trạng trị an ở Đới Tháp trấn thời kỳ Mã Tất Nhĩ Đa thống trị tương đối tốt, nhưng cục diện vẫn rất phức tạp, phần lớn chỉ có thương đội và mao hiểm giả lui tới. Ngã Lệ không thể nào để cho An Kỳ Nhi ra ngoài đùa bỡn được, vì thế trí lực An Kỳ Nhi phát triển hơi chậm, ít nhất là không so được với thằng nhỏ đối diện.

Thằng nhỏ lại rút tay về lần nữa, rồi cứ cười hì hì kêu lên: “Không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ.”

Không chỉ là thằng nhỏ đang cười, mấy người phụ nhân trong viện cũng truyền ra tiếng cười vụng trộm, hiển nhiên các nàng đều thường thức thằng nhỏ cơ trí.

Địch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông lộ ra thần sắc không vui, Ngã Lệ vội vàng đi tới vươn tay định ôm An Kỳ Nhi trở về. Đúng lúc này An Kỳ Nhi xuất ra một động tác làm cho mọi người trợn mắt lú lú.

Nó vung cánh tay nhỏ bé mồm mỉm lên đánh về phía mặt thằng nhỏ, thằng nhỏ đang rung đùi cười cười đắc ý, không thể nào nghĩ tới An Kỳ Nhi đột nhiên phát động công kích. Vì thế nó không có phòng bị, kết quả một cú đấm này nện thẳng vào mắt.

Cũng may là An Kỳ Nhi chưa từng học qua cách thức đánh nhau, chỉ vung tay lung tung có vẻ giống mà thôi. Nếu thật sự dùng quả đấm hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thằng nhỏ lão đảo rút lui mấy bước đặt mông ngồi xuống đất, cái bánh bao trong tay rớt xuống dính đầy bụi đất.

Tiếng cười trộm trong viện biến thành kinh hô, lúc này thằng nhỏ đã lớn tiếng khóc thét, ngay lập tức có một người đàn ông quát lên: “Chuyện gì xảy ra?”

“Lão gia, con nhỏ kia đã thương thiếu gia.” Mấy người phụ nhân hô lên.

Ca Đồn lắc đầu bước tới chỗ An Kỳ Nhi, nếu như đã gặp phiền toái, thân là ‘đội trưởng tương lai’, hẳn có trách nhiệm ‘gánh chịu hậu quả’.

Lúc này, tiếng gã nam nhân ở trong viện lại kêu lên tràn đầy khủng hoảng: “Không được.”

Từ trong viện bất chợt truyền đến một trận ba động nguyên lực, bởi vì quá đột ngột nên Ca Đồn và Lôi Mông không kịp phản ứng, tình cảnh trước mắt đã vô cùng nguy cấp.

Thân hình Dịch Áo hóa thành một dãy tàn ảnh xẹt qua Ca Đồn nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã lao tới gần cánh cửa ôm lấy An Kỳ Nhi, mũi chân hắn điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình bắn thẳng lên không trung.

Một đạo Liệt Diễm Trảm từ trong nhà bắn ra xẹt ngang qua gót chân Dịch Áo, đánh trúng một bên tường viện trong con hẻm nhỏ nổ ầm một tiếng, tường viện đã bị bổ ra một vết nứt rất sâu, cát đá văng ra chung quanh.

Ca Đồn và Lôi Mông mặt mày xanh mét, con nít đùa giỡn với nhau vốn là chuyện bình thường, thế mà có tên khốn nạn dùng bí kỹ công kích một đứa nhỏ yếu ớt, thật sự là quá đáng.

Thế nhưng có người còn tức giận hơn cả bọn hắn, một gã võ sĩ mặc áo giáp màu đen sải bước từ trong viện đi ra, ngó chừng Dịch Áo một cách tàn bạo.

“Ba Lỗ, Ba Lỗ ~!” Một người đàn ông từ trong viện đuổi tới ôm lấy cánh tay gã võ sĩ, nói gấp: “Chỉ là con nít đùa giỡn thôi, không cần phải như vậy.”

“Còn Ni Nhĩ lão gia, ngài quá nhân từ rồi, đối phó với loại dân đen này không thể khách khí.” Gã võ sĩ không nhận được dùng sức đẩy ‘Còn Ni Nhĩ lão gia’ ra ngoài. Hành động cho thấy, mặc dù hắn dùng từ tôn kính nhưng trong lòng không có thêm ngó đến mặt mũi ‘Còn Ni Nhĩ lão gia’.

“Ca Đồn, nơi này là địa bàn của người.” Lôi Mông chậm rãi nói: “Đánh nhau hay nhịn tùy người!”

Trong dĩ vãng nếu hai người bọn họ gặp phải chuyện, luôn luôn là Ca Đồn lạnh lùng xông lên đầu tiên, Lôi Mông thì lại ưu tiên nghĩ đến phương thức rút lui an toàn hoặc là xử lý triệt để.

Hành động tùy ý, thấy máu giết người.

-o0o-

72. Chương 72: Lại Phải Chạy?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 72: Lại phải chạy?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn không có trả lời, nhưng nụ cười khinh miệt giắt trên khóe miệng đã bại lộ ý nghĩ của hắn.

Gã võ sĩ nhận thấy có tầm mắt lạnh lẽo bắn tới liền quay đầu nhìn thoáng qua, bộ mặt hẩn lập tức ngáy ngốc khi thấy Ngã Lệ, tròn mắt thì đảo liên hồi.

Mặc dù Ca Đồn và Lôi Mông không có đeo huy chương trên ngực, nhưng bọn hẩn từng vượt qua rất nhiều lần sinh tử, đã sớm tôi luyện ra nhuệ khí sắc bén như đao. Đây là thứ không phải Thiên Phú võ sĩ bình thường có được, Dịch Áo lại càng không cần phải nói, nếu không có Phong Ưu Nhã tăng tốc thì hẩn không thể nào kịp thời lao đến cứu An Kỳ Nhi. Gã võ sĩ không phải là tên mù, hiển nhiên phải nhận ra được điểm này.

Đồng thời đối mặt ba Quang Mang võ sĩ, gã võ sĩ giáp đen cũng phải thu liễm thái độ kiêu ngạo, trầm giọng nói với Dịch Áo: “Người là Phong hệ Quang Mang võ sĩ?”

Dịch Áo không trả lời, chỉ cúi đầu cười đùa với An Kỳ Nhi.

“Ba người các người đã bị thành chủ đại nhân mộ binh rồi.” Gã võ sĩ mặc giáp đen dùng sức vung tay, sau đó kêu lên: “Người đâu, dẫn bọn chúng tới phủ thành chủ.” Nói xong hẩn còn liếc về phía Ngã Lệ, cái loại ngôn ngữ ngây thơ này không thể gạt được người khác, sắc mặt Ca Đồn càng lúc càng lạnh.

“Con mụ nội nó, Ca Đồn, người dẫn chúng ta tới địa phương nào vậy hả?” Lôi Mông lẩm bẩm: “Nói cho người biết, ta kiên quyết phản đối người làm đội trưởng, loại người không có đầu óc như người chỉ có thể mang chúng ta vào chỗ chết mà thôi.” Ngay tại lúc này Lôi Mông vẫn không quên đả kích, tố khổ với Ca Đồn, nhiều đó đủ để chứng minh hẩn cực kỳ tham vọng với vị trí đội trưởng mạo hiểm giả.

Ngay sau đó chợt có mấy tên võ sĩ từ trong viện tử đi ra, nghênh ngang đi tới phía sau Dịch Áo, quát lên: “Nghe lời đại nhân lập tức đi theo chúng ta.”

“An Kỳ Nhi, không nên dùng cái tát đánh người, phải nắm tay lại, đúng, dùng sức, không sai, đúng là như thế.” Dịch Áo không có nhân hạ trả lời mấy tên võ sĩ, hẩn đang chịu chịu trách nhiệm ‘dạy dỗ’ An Kỳ Nhi cách thức đánh người.

“Nào, đâm vào lòng bàn tay của ta!”

An Kỳ Nhi cười thật ngọt ngào, nó không biết lúc này nguy hiểm cỡ nào, dựa theo lời Dịch Áo nói dùng nắm đấm đánh vào lòng bàn tay Dịch Áo, miệng còn không ngừng kêu lên: “Đánh... đánh!”

Mấy tên võ sĩ lộ sắc giận, quay đầu nhìn về phía tên thủ lĩnh, còn chủ nhân trang viện thì đứng ở một bên gấp gáp chà xát hai tay vào nhau. Hẩn cũng nhìn ra được mấy gã võ sĩ xa lạ này không dễ trêu chọc, nhưng thành chủ đại nhân lại càng không dễ đụng tới, vì thế hẩn đang rất khó xử.

“Các người không có nghe lời ta nói?” Gã võ sĩ giáp đen kia quát lên âm lãnh.

“Nói cho ta biết thành chủ Y Lai Trạch ở đâu?” Ca Đồn chậm rãi hỏi.

“Y Lai Trạch đã bệnh chết một tháng trước.” Gã võ sĩ giáp đen sừng sốt: “Người là ai? Có quan hệ gì với Y Lai Trạch?”

“Đội hộ vệ Thủy Tinh thành đâu?” Ca Đồn lại hỏi.

“Bọn họ bị điều đến khu vực khai thác mỏ rồi.” Thần sắc gã võ sĩ giáp đen bắt đầu ngưng trọng, hẩn không nghĩ tới mấy tên mạo hiểm giả rõ ràng vừa mới từ bên ngoài đến, thế mà lại quen thuộc Thủy Tinh thành như thế: “Người rốt cuộc là ai?”

“Cút đi, thừa dịp tâm tình của ta còn chưa có phiền tới cực điểm.” Ca Đồn hít sâu một hơi, nói như rít: “Lập tức cút.”

“Người...” Gã võ sĩ giáp đen giận dữ, sau đó hai tròn mắt xoay động đột nhiên tung người nhào tới chỗ Ngã Lệ.

Ý nghĩ của hẩn không sai, đối phương thoát nhìn không phải là hạng người lương thiện gì, hẩn dĩ nhiên phải lựa chọn điểm yếu nhất để tiến công. Đáng tiếc là Ngã Lệ đã có nguyên vẹn giác ngộ về bản thân, cũng có đầy đủ kinh nghiệm ‘chạy trốn’, vừa thấy gã võ sĩ giáp đen di động, Ngã Lệ đã xoay người chạy tới chỗ Lôi Mông không chút hoang mang.

Lúc này An Kỳ Nhi gặp phải nguy hiểm đã làm cho Lôi Mông và Ca Đồn tự trách rồi, lần này tuyệt đối không có ai dám khinh thường sơ xuất nữa.

Lôi Mông hét lớn một tiếng sai bước tiến lên, khi hấn và Ngã Lệ băng ngang qua, quang mang màu vàng kim đột nhiên đại thịnh. Lôi Mông lập tức cầm đầu chạy tới gần cả gã võ sĩ kia, còn Ngã Lệ chạy ra thật xa rồi quay đầu lại xem náo nhiệt.

Có một loại trí tuệ gọi là mộc mạc, giống như lão nông không biết chữ dùng than củi gạch chéo mấy hàng đếm ngày đếm mùa vậy. Ngã Lệ cũng có khả năng suy nghĩ tương tự, mặc dù không hiểu rõ ràng phân biệt cấp bậc võ sĩ thế nào, lực lượng chênh lệch ra sao. Nhưng nàng biết phần lớn võ sĩ đeo vũ khí bên hông là Thiên Phú võ sĩ thực lực bình thường nhất, còn Quang Mang võ sĩ thả ra bí kỹ uy lực vượt xa đao kiếm bình thường, vũ khí không hề có ý nghĩa đối với bọn họ.

Ca Đồn và Lôi Mông thuộc về Quang Mang võ sĩ cao cấp, Địch Áo cũng thành công thăng cấp rồi, ba đánh một không có đạo lý bại trận, cho nên nàng không cần phải hoảng hốt.

Lôi Mông phóng ra Bàn Thạch Thủ Hộ xung phong lao tới thanh thế cực kỳ kinh người, gã võ sĩ giáp đen sắc mặt đại biến, giơ tay lên đánh ra một đạo Liệt Diễm Trảm.

Lôi Mông không trốn không tránh tiếp tục đâm đầu xông tới, nổ ‘ầm’ một tiếng vang dội, Liệt Diễm Trảm hóa thành vô số đốm lửa bắn ra. Còn Bàn Thạch Thủ Hộ trên người Lôi Mông không có một chút dao động, không phải là Lôi Mông thực lực mạnh mẽ, mà là gã võ sĩ kia thực lực quá yếu, phẩm cấp của hắn tối đa chỉ cao hơn Địch Áo một cấp, có khi chỉ là một giai.

Chờ đến lúc gã võ sĩ kia biết không hay, định thay đổi phương hướng lẩn tránh đã quá muộn, Bàn Thạch Thủ Hộ tản mát ra tia sáng màu vàng kim giống như tòa núi lớn ập tới nện mạnh vào thân thể hắn.

Gã võ sĩ giáp đen kêu lên thảm thiết, thân hình y như viên như đạn pháo bay thẳng ra ngoài, té ngã xuống đất rồi lăn xa hơn hai mươi thước, nằm yên trên mặt đất không còn động tĩnh gì nữa.

“Các người điên rồi?” Một tên võ sĩ khác rút vũ khí ra, chỉ có điều mũi kiếm của hắn lại đang run rẩy, thanh âm lọt ra ngoài lại càng run hơn nhiều, giờ phút này bọn họ rốt cuộc hiểu rõ đang phải đối mặt với một Quang Mang võ sĩ cao cấp, tên kia run run nói: “Các người dám tập kích thị vệ của thành chủ đại nhân?”

“Người có biết hai chuyện mà lão tử quen thuộc nhất là gì không?” Lôi Mông nhe răng cười nói: “Giết người, chạy trốn.”

Vừa mới dứt lời Lôi Mông đã tung người nhào tới, hắn căn bản không cần xuất thủ, chỉ cần đâm thẳng vào đối phương là tất cả đối thủ kêu thảm vắng ra thật xa, chỉ qua vài giây toàn bộ địch nhân đã bị Lôi Mông tông ngã.

Lão chủ nhân trang viện bị tình cảnh dọa cho sợ hãi, thân hình run run từ từ thối lui vào trong viện. Thế nhưng Lôi Mông và Ca Đồn cố ý không để mắt đến hắn, từ tình huống vừa rồi để phán đoán, chủ nhân trang viện này và nhóm võ sĩ động thủ không phải là đồng bọn. Bọn họ không cần thiết gây khó khăn cho một người bình thường.

Đúng lúc này, từ đầu hẻm truyền đến tiếng kinh hô: “Ca Đồn? Ca Đồn, thật sự là người hả?”

Theo sau tiếng nói chợt có bảy, tám đại hán tràn vào hẻm nhỏ như ong vỡ tổ, cầm đầu là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, khí chất vững trãi, hắn đang dùng ánh mắt vui mừng nhìn tới bóng lưng Ca Đồn.

Ca Đồn quay đầu lại, khi thấy đối phương liền mỉm cười bình thản: “Tác Luân, đã lâu không gặp.”

“Trời đất ơi, thật sự là người.” Thanh niên tên là Tác Luân la to lên, sau đó bước nhanh xông về phía Ca Đồn, sắc mặt hắn đã trở nên đỏ bừng, hắn là đang vô cùng hưng phấn.

“Bằng hữu của người?” Lôi Mông nhếch môi: “Tối thật là đúng lúc, hắc hắc...” Bề ngoài Lôi Mông có vẻ tục tũn thô lỗ, nhưng nội tâm hắn cực kỳ nhạy nhui. Hiện tại hắn đang tranh đoạt vị trí đội trưởng với Ca Đồn, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội ‘đả kích’ Ca Đồn. Lời của hắn nếu được ‘phiên dịch’ lại sẽ có nghĩa là: “Bằng hữu của người cũng không đáng tin cậy lắm thì phải, thời điểm mấu chốt còn phải để cho Lôi Mông ta ra sức mới dẹp yên được.”

Ca Đồn liếc sang Lôi Mông, dáng vẻ hận đến ngứa răng nhưng không có lên tiếng phản bác.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tác Luân rút cuộc thấy được nhóm võ sĩ nằm bất động trên mặt đất, không khỏi sửng sốt mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Ca Đồn thần nhiên nói: “Đi, chúng ta đi vào rồi hãy nói.”

Tác Luân đã ý thức được nhóm võ sĩ nằm dưới đất nhất định là xảy ra xung đột với đám người Ca Đồn. Hắn nhú mày suy ngẫm hồi lâu, tựa hồ hạ quyết tâm rồi mới nói: “Mang tất cả tên kia vào trong viện, mau.”

Mấy gã đại hán ở phía sau Tác Luân xông lên, khi bọn họ nâng thân thể gã võ sĩ giáp đen lên, một gã đại hán trong đó kinh ngạc kêu lên: “Nhị ca, tên này là Ba Lỗ, là thị vệ thành chủ đại nhân.”

Thân thể Tác Luân khẽ run rẩy, sau đó tức giận quát lên: “Đã bảo các ngươi nhanh tay lên một chút, không nghe thấy hả?”

Mấy gã đại hán không nói thêm lời nào nữa, một gã đại hán trực tiếp nhảy qua đầu tường, chạy ngược lại mở cánh cửa trang viện, những người còn lại thì vác mấy tên võ sĩ vào trong viện.

Lôi Mông đưa tay vuốt vuốt cằm, đôi mắt híp thành một đường chỉ nhỏ, hắn thấy được phản ứng của Tác Luân, chờ Dịch Áo đi tới, hắn tiến tới bên cạnh Dịch Áo thấp giọng nói: “Theo kinh nghiệm của ta, chúng ta có thể sẽ phải tìm đường chạy trốn nữa rồi.”

“Chạy thì chạy chứ sao !” Dịch Áo lơ đãng trả lời, An Kỳ Nhi ở trong ngực Dịch Áo vui vẻ tiếp lời: “Chạy... chạy... chạy nữa...”

-o0o-

73. Chương 73: Ta Có Nam Nhân

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 73: Ta có nam nhân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chúng ta chọc tới thành chủ lặn đó! Người ta tùy tiện điều tới một đội kỵ sĩ, người nghĩ rằng chúng ta có thể chạy ra ngoài nổi không?” Lôi Mông đuổi theo sau Dịch Áo, thật ra đã làm đến trình độ này, hắn sẽ không để ý đến nguy hiểm sắp gặp phải, mà hắn hi vọng thấy được Dịch Áo khản trương. Khi đó hắn mới có chỗ thể hiện ra ‘trí tuệ thâm ảo’ của mình làm cho Dịch Áo khâm phục.

“Ta chỉ cần chạy trốn nhanh hơn người là được.” Dịch Áo cười nói.

“Mụ nội...” Lôi Mông trợn mắt lú lười: “Người... chuyện như vậy nghĩ trong lòng đã rất vô sỉ rồi, người lại có thể nói ra miệng?”

Lúc này Ca Đồn đi tới bên cạnh Tác Luân, nhẹ giọng nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, năm nay Y Lai Trạch mới hơn 40 tuổi, vì sao đột nhiên bệnh chết?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm.” Tác Luân đau khổ nói.

“Bái Tác Tư đâu?” Ca Đồn nói.

“Đại ca, hắn...” Tác Luân đột nhiên ấp a ấp úng nói không nên lời.

“Nói ~!” Sắc mặt Ca Đồn chuyển sang lạnh lẽo.

Lôi Mông và Dịch Áo cảm thấy kinh ngạc, không đúng, quan hệ giữa Ca Đồn và đối phương không giống như bằng hữu, hình như giống cấp trên và thuộc hạ hơn.

“Đại ca bị thành chủ tân nhiệm Hào Uy Nhĩ bắt lại.” Tác Luân cúi đầu.

“Các võ sĩ trực thuộc đội hộ vệ Thủy Tinh thành đâu? Tại sao bọn họ không can thiệp?”

“Đội hộ vệ đã sớm bị Bá tước lĩnh Lạc Tư đại nhân điều đến khu vực khai thác mỏ rồi.” Tác Luân nói.

“Khu vực khai thác mỏ? Chẳng lẽ khu vực khai thác mỏ đã phát sinh bạo động?” Ca Đồn sững sờ.

“Không!” Tác Luân cười khổ nói: “Đây là Bá tước lĩnh Lạc Tư đại nhân cố ý an bài. Bởi vì Y Lai Đặc chết quá đột ngột, Lạc Tư đại nhân lo lắng Hào Uy Nhĩ không có cách nào khống chế nhóm võ sĩ lỗ mãng kia, cho nên điều tất cả võ sĩ ra ngoài.”

“Tại sao Y Lai Đặc lại đột ngột chết như vậy chứ?” Ca Đồn chậm rãi nói.

“Đại ca cũng là vì điều tra nguyên nhân Y Lai Đặc đại nhân chết mới xảy ra xung đột với thành chủ tân nhiệm Hào Uy Nhĩ.” Tác Luân nói.

“Gã thành chủ Hào Uy Nhĩ kia chính là một tên phế vật, đúng không?” Lôi Mông đột nhiên nói.

“À?” Tác Luân giật mình, hắn không biết nên trả lời thế nào.

“Lôi Mông, ý người muốn nói gì?” Ca Đồn hỏi, hắn lẩn lộn giang hồ chung với Lôi Mông quãng thời gian không ngắn, khẳng định rằng Lôi Mông đã phát hiện chỗ khác thường.

“Các người nói cho ta biết lai lịch trước kia của Hào Uy Nhĩ.” Lôi Mông nói.

“Hắn là đường đệ của thúc thúc phu nhân Bá tước đại nhân.” Tác Luân nói.

“Người nói mẹ nó là cậu em vợ đi cho rồi, còn nói quanh co lòng vòng?” Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã cảm râm.

“Lai lịch của hắn rất trọng yếu?” Ca Đồn hỏi, hóa giải lúng túng cho Tác Luân.

“Dĩ nhiên trọng yếu.” Lôi Mông nói: “Chúng ta cần thận phân tích phân tích...”

Tầm mắt của mọi người đều tập trung vào Lôi Mông, điều này làm cho Lôi Mông rất thích ý, hắn cất tiếng nói trầm thấp: “Ta nhìn ra được thành chủ Y Lai Đặc và đội hộ vệ có mối quan hệ rất hòa hợp. Cho nên làm cho Bá tước lĩnh Lạc Tư đại nhân cảm thấy bất an, nhưng các người chớ quên trên đại lục có câu danh ngôn là “tường cứng thì mọi người cùng đẩy”. Nếu như Y Lai Đặc còn sống, Lạc Tư đại nhân muốn phái người tới tranh quyền với Y Lai Đặc, khẳng định đấu không lại người ta. Thế nhưng, bây giờ Y Lai Đặc đã chết, bán mạng cho Y Lai Đặc còn có ý nghĩa gì không?”

Trong lòng Tác Luân cảm thấy không vui, muốn mở miệng phản bác nhưng không rõ quan hệ giữa Lôi Mông và Ca Đồn nên hắn chỉ có thể nuốt ngược lửa giận vào trong.

“Những tên võ sĩ kia đều là người, bọn họ cần phải ăn uống, cần phải nuôi sống già trẻ lớn bé trong nhà, còn phải tu luyện, bọn họ cần một hoàn cảnh tương đối an tĩnh. Mà thành chủ tân nhiệm Hào Uy Nhĩ có quyền lực hợp pháp, chỉ cần hắn là người có chút đầu óc sẽ thu phục đội hộ vệ rất dễ dàng.” Lôi Mông cố ý bỏ qua thái độ của Tác Luân, tiếp tục nói: “Vì thế Bá tước lĩnh Lạc Tư đại nhân không cần thiết điều đội hộ vệ đi, hắn làm như vậy ý nghĩa rằng ở trong lòng hắn, Hào Uy Nhĩ chỉ là một tên phế vật. Giống như chiếu cố một đứa con nít mới biết đi vậy, hắn phải dọn sạch chướng ngại trên đường, nếu không thẳng nhỏ kia chắc chắn sẽ té ngã.”

“Khu vực khai thác mỏ sinh sống rất gian khổ đúng không?” Dịch Áo đột nhiên nói.

“Hả? Quả thật không tốt lắm.” Tác Luân trả lời.

“Lạc Tư đại nhân rất muốn Hào Uy Nhĩ có một quá trình phát triển tốt đẹp.” Dịch Áo nói: “Điều đội hộ vệ đến khu vực khai thác mỏ là để đe dọa, chờ các võ sĩ nhịn không được cuộc sống khổ khổ, lúc đó Hào Uy Nhĩ sẽ ra mặt cầu tình triệu hồi đội hộ vệ về. Đây là ân điển, ha ha, ân uy đều đủ. Cho dù Hào Uy Nhĩ ngu ngốc đến mức nào cũng có thể khống chế những gã võ sĩ kia.”

Lôi Mông sững sờ trong chốc lát, hồi lâu mới vô cùng buồn rầu thở ra thật sâu. Hắn rất ... rất không thoải mái. Vốn cho rằng mình đã phân tích cực kỳ tinh tế tỉ mỉ rồi, kết quả Dịch Áo lại càng tiến xa hơn, hắn

biết Dịch Áo phân tích có đạo lý, những người khác không nói chính là âm thầm đồng ý, ít nhất bản thân hẳn cũng bị thuyết phục.

Tác Luân cũng thay đổi thái độ, lúc này Lôi Mông nói các võ sĩ trực thuộc đội hộ vệ sẽ quên lãng Y Lai Đặc rất nhanh làm cho hắn không cam lòng. Thiếu chút nữa mở miệng phản bác, nhưng Dịch Áo nói mới đúng là một kích trầm trọng đánh sâu vào tâm linh hắn. Các võ sĩ đội hộ vệ sẽ không phục tùng mệnh lệnh của Hào Uy Nhĩ, đơn giản là vì song phương căn bản không có tồn tại quan hệ. Nếu quả thật Hào Uy Nhĩ ra mặt cầu tình triệu hồi đội hộ vệ từ khu vực khai thác mỏ về, mọi chuyện sẽ rất khó nói.

“Xem ra cái gã Lạc Tư Bá tước kia cũng có chút bản lĩnh.” Ca Đồn chậm rãi nói.

“Ca Đồn, thời gian cấp bách, ta sẽ cho người đi an bài xe ngựa, các người lập tức rời khỏi đây.” Tác Luân thanh tỉnh lại rất nhanh, hắn không muốn Ca Đồn bị liên lụy vào vũng nước đục này.

“Báai Tác Tư còn bị đang nhốt, người bảo ta rời đi? Người không muốn cứu đại ca của người hả?” Ca Đồn thản nhiên nói.

“Ca Đồn, nơi này không phải là Thiên Không Thành, người không giúp chúng ta nổi.” Tác Luân cười khổ nói: “Hơn nữa, các người mới vừa giết chết thị vệ của Hào Uy Nhĩ, hẳn nhất định sẽ phải người đến bắt giữ các người, bây giờ không đi sẽ muộn mất.”

“Tiểu tử, thì ra người từ Thiên Không Thành chạy đến?” Lôi Mông làm bầm oán trách.

Ca Đồn lườm lườm Lôi Mông, quay đầu nói với Tác Luân: “Nếu chúng ta đi, các người ở đây làm sao bây giờ? Các người cũng đi, Báai Tác Tư làm sao bây giờ?”

Tác Luân á khẩu không trả lời được, nhưng hắn biết tuyệt đối không thể lưu lại Ca Đồn, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển hi vọng tìm ra một cái cơ hợp lý.

“Nếu như dùng tốc độ nhanh nhất đến khu vực khai thác mỏ sẽ mất thời gian bao lâu?” Dịch Áo hỏi.

Nghe Dịch Áo nói, sắc mặt Tác Luân lập tức trở nên ngưng trọng, chỉ có thể nói Lôi Mông một lòng xây dựng hình tượng cơ trí cuối cùng thất bại trong gang tấc. Đến cuối cùng lại để Dịch Áo chiếm tiện nghi, Tác Luân cho rằng Dịch Áo có chủ ý nên vội vàng trả lời: “Ba ngày rưỡi.”

“Nếu như vậy người đi tới Bá tước lĩnh, tốc độ nhanh nhất cần thời gian mấy ngày?”

“Năm ngày.”

“Thủ hạ Hào Uy Nhĩ có bao nhiêu võ sĩ?”

“Bốn Quang Mang võ sĩ và hơn ba mươi Thiên Phú võ sĩ.” Tác Luân trả lời.

“Đi chuẩn bị mấy gian phòng, Ngã Lệ cần phải nghỉ ngơi.” Dịch Áo nói.

Có lẽ là bị Y Toa Bối Nhĩ lây nhiễm, cách Dịch Áo nói chuyện cũng trở nên thiên mã hành không (tùy ý, tự do, thay đổi cực nhanh) rồi. Tác Luân nháy mắt sững sốt, nghĩ mãi vẫn không hiểu ý Dịch Áo, cuối cùng đành phải dùng ánh mắt cầu trợ nhìn qua Ca Đồn.

“Bọn hắn bây giờ chỉ còn lại có ba Quang Mang võ sĩ? Khả khả...” Lôi Mông nhếch miệng cười gian, đi tới khu vực khai thác mỏ nhanh nhất là bảy ngày, đi Bá tước lĩnh nhanh nhất là mười ngày. Hai chữ nhanh nhất là chỉ có một người lên đường, một đội võ sĩ cùng nhau di chuyển tốc độ sẽ phải chậm lại. Như vậy sẽ có ý nghĩa, chỉ cần giải quyết mấy Quang Mang võ sĩ thủ hạ dưới trướng Hào Uy Nhĩ, bọn họ có tám, chín ngày tuyệt đối an toàn.

“Nếu như chỉ là cái loại tôm tép như thế này...” Ca Đồn quét mắt qua thi thể Ba Lỗ, sau đó cười lạnh xoay người đi vào trong.

Lúc Tác Luân hiểu ra ý nghĩ chân thực của Ca Đồn đã bị dọa cho mặt mũi không còn chút máu. Bất kể nói thế nào Thủy Tinh thành cũng là một tòa thành chính quy, Hào Uy Nhĩ là chủ nhân Thủy Tinh thành một cách hợp pháp, ba Quang Mang võ sĩ đối kháng cả tòa thành? Quá khoa trương...

Dĩ nhiên tình thế Thủy Tinh thành có chỗ đặc thù, có câu nói lúa gạo trăm cây người trăm dạng, trên đại lục có ngàn vạn quý tộc lãnh chủ, nhưng phong cách hành sự của các lãnh chủ không bao giờ giống nhau.

Lặc Tư Bá tước là một người có dục vọng khổng chế cực mạnh, kể từ khi hắn đảm nhiệm năm thứ nhất Bá tước lĩnh đã tìm giải tán quân đội bên trong các tòa thành, sau đó ra lệnh mạnh mẽ mộ binh võ sĩ đủ cấp bậc. Những người không muốn phục tùng, phần lớn đã bị buộc phải cao chạy xa bay rồi, Y Lai Đặc cố gắng ở lại và chu toàn Thủy Tinh thành nhiều năm, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi cái chết.

Chính là vì Lặc Tư sử dụng thủ đoạn quá tàn khốc, lực lượng phòng bị bên trong Thủy Tinh thành đã bị yếu đi nghiêm trọng. Nếu so sánh với Thánh Đế Tư thành thì nó chỉ như trứng gà và đá tảng. Thế nhưng, cho dù tòa thành đã vô cùng yếu ớt cũng không phải ba gã Quang Mang võ sĩ có thể đối kháng với nó..

Đội hộ vệ không có ở đây nhưng Thủy Tinh thành còn có đội trị an, Hào Uy Nhĩ dù sao cũng là thành chủ. Nếu thật sự bị mấy trăm người vây công thì hậu quả chắc chắn không chịu nổi.

Mặc cho Tác Luân nói như thế nào, Ca Đồn vẫn không thay đổi ý định. Tác Luân không có biện pháp nào khác, đành phải tìm cơ hội trao đổi với Lôi Mông và Dịch Áo. Hắn nghĩ là Ca Đồn tính cách ngang tàng, một khi nhận thức đúng phương hướng sẽ tuyệt đối không lùi bước. Lôi Mông và Dịch Áo là người thông minh, xem ra chỉ có Dịch Áo mới có thể cho ra lựa chọn chính xác.

Ai ngờ được hắn hao hết miệng lưỡi, Lôi Mông và Dịch Áo luôn luôn tìm cách lảng sang vấn đề khác, cố ý tránh né đề tài kia. Sau đó hắn thật sự bất lực, đầu đầu suy nghĩ mãi vẫn không có biện pháp.

Thật ra Tác Luân đang lo lắng dư thừa, nếu như không phải Ca Đồn cực kỳ quan tâm Bái Tác Tư kia. Cho dù Tác Luân cầu xin bọn họ lưu lại, bọn họ cũng sẽ rời đi. Dịch Áo và Lôi Mông rất rõ ràng, nếu muốn Ca Đồn thay đổi chú ý chỉ có một biện pháp, đó là trước tiên phải cứu Bái Tác Tư ra.

Đảo mắt đã tới giờ cơm trưa, đám người Dịch Áo ngồi ở trong sân rảnh rỗi nói chuyện phiếm. Thật ra Lôi Mông không hề rảnh, một hồi đi qua đông, một lát đi sang tây, một lát phụng bồi An Kỳ Nhi chơi đùa, hoàn toàn không có an tĩnh một giây nào cả.

“Đừng có đi qua đi lại trước mặt ta nữa được không?” Khi Lôi Mông lại chuyển qua trước mặt Dịch Áo lần nữa, Dịch Áo thật sự nhịn không được.

“Cảm giác làm đến nơi đến chốn thật là tốt.” Lôi Mông vừa nói vừa dùng sức đập xuống mặt đất vài cái, sau đó đặt mông ngồi ở bên cạnh Dịch Áo, hạ giọng nói: “Bây giờ người biết chưa?”

“Biết cái gì?” Dịch Áo nói.

“Cái tên kia.” Lôi Mông hất đầu về phía Ca Đồn, nói: “Làm việc xưa nay luôn luôn bắt kể hậu quả, nếu không phải ta giúp đỡ hắn, ai...”

“Ta thấy hắn rất tốt.” Dịch Áo nói.

“Hắn hiền lành như vậy người còn khen hắn?” Lôi Mông ngạc nhiên.

“Ít nhất ta biết được một chuyện, nếu như sau này ta gặp phải nguy hiểm, chắc chắn hắn sẽ không bỏ mặc ta.” Dịch Áo nói.

“Chuyện này...” Lôi Mông thở dài, trời cao làm chứng, hắn tuyệt đối không có chất vấn tấm lòng của Ca Đồn. Ngược lại, nếu như Ca Đồn không là một người cực kỳ quý trọng tình cảm, hắn không kết giao Ca Đồn. Nói như vậy chỉ là muốn nổi bật tầm quan trọng của mình mà thôi.

Đúng lúc này, Tác Luân và một người đàn ông trước sau đi vào sân, cả hai chậm rãi đi tới chỗ Ca Đồn. Dịch Áo và Lôi Mông đều biết người nam nhân kia, đó là chủ nhân tòa trang viện bên cạnh, cũng là hàng xóm tạm thời của bọn họ. Hơn nữa, phía sau còn có một đứa bé trai đi theo, chính là đứa bị An Kỳ Nhi đánh vào buổi sáng.

An Kỳ Nhi biểu hiện rất bình tĩnh, nó quét mắt qua thằng nhỏ một cái, sau đó làm như không thấy cúi đầu tiếp tục chơi đồ hàng.

Đồ hàng An Kỳ Nhi chơi là một số châu báu giá trị thấp Dịch Áo bán cho Ngã Lệ. Vào lúc này, An Kỳ Nhi đang làm nhiệm vụ phủ hoa cỏ lên số châu báu biến thành một mảnh xanh um tươi tốt, bộ dạng khá giống cái tổ chim.

“Ca Đồn, đây là Côn Ni Nhĩ, hàng xóm của ta.” Tác Luân nở nụ cười cứng nhắc: “Hắn tới xin lỗi chúng ta.”

Ca Đồn ngẩng đầu nhìn qua gã nam nhân, nhàn nhạt đáp: “À!”

“Ca Đồn đại nhân.” Gã nam nhân cố gắng cười lấy lòng: “Ta không có quan hệ gì với tên Ba Lỗ kia, thật sự không có. Ngày hôm nay hắc tới tìm ta là muốn cưỡng bức mua hai cửa hàng của ta. Ta lúc ấy không có đáp ứng, hắc đang muốn tìm một ít chuyện dọa cho ta sợ, đúng lúc...”

“Ta biết rồi.” Ca Đồn cắt đứt lời hắc, trên thực tế hắc cũng không định làm khó đối phương.

Lúc này thằng nhỏ sợ hãi nhích từng bước tới gần An Kỳ Nhi, vươn cổ ra nhìn vào sổ châu báu An Kỳ Nhi đang loay hoay bận rộn, một hồi lâu sau nó rút cuộc không nhịn được, nói: “Người đang chơi cái gì vậy?”

An Kỳ Nhi ngẩng đầu liếc sang thằng nhỏ, rồi lại cúi đầu bắt đầu tiếp tục nhiệm vụ của mình. An Kỳ Nhi là một đứa bé biết phân biệt tốt xấu, nó thân với Dịch Áo là vì Dịch Áo cho ăn ngon, thường xuyên dạy dỗ, khích lệ nó. Nó thân với Lôi Mông là vì Lôi Mông luôn đi theo bày trò chơi, nhưng chỉ có mỗi Ca Đồn là không thân, ai bảo Ca Đồn suốt ngày nghiêm mặt ra vẻ hình sự.

Đối phương buổi sáng mới trêu chọc nó, nó không thể nào quên nhanh như vậy.

“Chúng ta cùng nhau chơi nhé!” Thằng nhỏ cúi thấp người xuống, trơ mắt nhìn An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi xoay mặt qua một bên, lại dời mắt ngó sang chỗ khác, làm ra vẻ phi thường cao ngạo.

“Thứ này thật là đẹp mắt.” Thằng nhỏ chỉ ngón tay vào một sợi dây chuyền trên mặt đất, nói: “Cho ta mượn chơi một chút được không?”

“Không!” An Kỳ Nhi cự tuyệt rất dứt khoát.

“Ta sẽ cho người bánh bao.”

“Không!” An Kỳ Nhi vẫn không bị thuyết phục.

Thằng nhỏ hơi tức giận, nhìn An Kỳ Nhi một hồi đột nhiên đưa tay chop lấy sợi dây chuyền, định đứng lên chạy đi. An Kỳ Nhi phản ứng rất nhanh nhẹn, nó không quản sợi dây chuyền, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quả đấm, tiếp theo một quyền vung ra, miệng còn hô lớn: “Đánh!”

Dù sao An Kỳ Nhi cũng được ‘minh sư’ chỉ dạy, một quyền này trúng ngay giữa mục tiêu, thằng nhỏ kêu đau một tiếng té ngã nện mông xuống mặt đất, sau đó dùng tay che mặt lại ngơ ngác nhìn An Kỳ Nhi.

“An Kỳ Nhi!” Ngã Lệ tức giận, vội vã bước tới giữ lấy An Kỳ Nhi, giơ tay lên vỗ một phát không nhẹ không nặng lên mông dít An Kỳ Nhi.

Tính cách An Kỳ Nhi càng ngày càng kiên cường, nó thể mà không có khóc, cũng không có la, chỉ quay đầu nhìn Ngã Lệ, thể nhưng vành mắt của nó đã ướt ướt.

“Người...” Thấy bộ dạng của An Kỳ Nhi, Ngã Lệ bắt đầu mềm lòng, thở dài một tiếng nhẹ nhàng nói với An Kỳ Nhi: “An Kỳ Nhi, người không được khi dễ bạn.” Lúc này Ngã Lệ âm thầm oán trách trong lòng, Dịch Áo không dạy điều tốt, hết lần này tới lần khác đi dạy An Kỳ Nhi đánh người, quá kỳ cục rồi, nếu tiếp tục như vậy sẽ dạy hư An Kỳ Nhi.

Thật ra Ngã Lệ đã bỏ qua một vấn đề, đi theo đám người Dịch Áo bốn ba nhiều ngày như vậy, Trải qua nhiều phen nguy hiểm ý chí của nàng đã lặng lẽ thành thực, tiếng rên la thảm thiết, vùi máu bay múa đầy trời ...vân...vân làm cho nàng không còn Ngã Lệ lúc trước nữa rồi. Lúc này rất ít chuyện có thể hù dọa nàng, ít nhất nàng đã biết cách bảo vệ mình, bảo vệ An Kỳ Nhi, không làm tăng gánh nặng cho mọi người.

Kinh nghiệm An Kỳ Nhi và Ngã Lệ trải qua những sự tình giống nhau, bởi vì nó quá nhỏ nên không thể ghi nhớ rõ ràng. Nhưng theo thời gian trôi đi, nó đã không giống với đứa bé bình thường nữa, sẽ có lúc nó thể hiện ra đặc điểm khác biệt của mình.

“Không cho.” An Kỳ Nhi dùng thanh âm thanh thúy hét lên, cặp mắt của nó không hề nhượng bộ, có thể nói đây là lần đầu tiên An Kỳ Nhi va chạm với Ngã Lệ.

“An Kỳ Nhi, đối xử với bạn bè phải thân mật.” Ngã Lệ tận lực giữ vững ngữ khí ôn nhu: “Người hung dữ như vậy, sau này tất cả mọi người sẽ không chơi với người nữa, đến khi người gặp chuyện sẽ không có ai giúp người, lúc đó người làm gì đây?”

“Ta có mụ mụ.” An Kỳ Nhi tiếp tục nói không hề hoảng sợ.

“Nhưng mụ mụ không thể đi với người cả đời aa.a!” Ngã Lệ yêu thương vuốt ve mái tóc An Kỳ Nhi: “Nếu có một ngày, mụ mụ đi, làm sao người làm?”

Ngã Lệ muốn dạy cho An Kỳ Nhi hiểu được triết lý nhân sinh, nhưng lời nói hiện tại của nàng đối với An Kỳ Nhi là quá mức thâm ảo. An Kỳ Nhi không hiểu được ý nghĩa trong đó, nó chỉ cho rằng sẽ có một ngày mụ mụ không cần nó nữa.

Mới vừa rồi ánh mắt còn kiên định, giờ phút này đã trở nên cực kỳ bối rối, nó ngẩng đầu nhìn loạn khắp nơi cầu trợ, đúng lúc thấy được Lôi Mông và Dịch Áo đang cười híp mắt, An Kỳ Nhi chợt trở nên an tĩnh.

Cũng đáng trách Lôi Mông, không có việc gì ở chỗ này khoe khoang, luôn luôn nói nam tử hán đại trượng phu nên cái gì, không nên làm cái gì... hễ bắt được cơ hội gia tăng danh vọng là hấn lập tức thể hiện ‘cơ trí và lực lượng’. Làm hại An Kỳ Nhi trầm ngâm chốc lát, sau đó đột nhiên nói ra một câu chấn kinh thiên địa

“Ta có nam nhân!”

Nụ cười của Dịch Áo và Lôi Mông lập tức cứng ngắc, ngay cả Ca Đồn cũng ngây ngẩn cả người, Ngã Lệ há mồm ngu rớt. Thật lâu sau mới kịp phản ứng, thở dài một tiếng: “Người... đây... đứa nhỏ này, không đáng tin cậy nhất trên thế giới này chính là nam nhân đó!”

Đáng tiếc tâm ý An Kỳ Nhi đã quyết, nó hất tay Ngã Lệ ra chạy đến trước mặt Dịch Áo, lúc này ánh mắt của nó có chút khiếp đảm. Vươn hai cánh tay về phía Dịch Áo, thấp giọng kêu lên: “Ôm một cái!” Tựa hồ nó đang sợ rằng nam nhân thật sự không đáng tin cậy.

Dịch Áo cười khỏ một tiếng, khom lưng bế An Kỳ Nhi lên, An Kỳ Nhi theo đó mở miệng cười tươi như hoa. Ngã Lệ giận đến dậm chân bình bịch, oán hận nói: “Các người cứ như vậy sẽ làm hư nó.”

“Ngã Lệ, không phải người đang ghen tỵ với An Kỳ Nhi đó chứ?” Lôi Mông cười híp mắt nói, tiếp theo quay đầu dí sát vào mặt An Kỳ Nhi, bộ dạng không có một chút tốt lành gì: “An Kỳ Nhi, vậy ai là nam nhân của người?”

Cái vấn đề này có chút khó khăn rồi, An Kỳ Nhi ngẩng đầu nhìn Dịch Áo, lại nghiêng mặt qua ngó Lôi Mông. Dịch Áo đối xử tốt với nó, Lôi Mông cũng tốt luôn, hiện tại nó không biết nên tuyển ai.

Lúc này nụ cười của Lôi Mông từ từ cứng ngắc, hấn cho rằng An Kỳ Nhi chạy đến chỗ Dịch Áo tìm kiếm bảo vệ thì lựa chọn đầu tiên nhất định là Dịch Áo. Như vậy sẽ có một trò cười thật to rồi, sau này không có chuyện gì làm có thể lôi ra chọc Dịch Áo tìm vui. Nhưng hấn không nghĩ tới An Kỳ Nhi cũng rất thích hấn, trong lòng không khỏi vừa vui sướng vừa rầu rĩ, lại có cả bất an.

-o0o-

74. Chương 74: Thế Lực Đen

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 74: Thế lực đen

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông theo bản năng quay đầu đi, hấn cho rằng làm như vậy An Kỳ Nhi sẽ dồn lực chú ý lên trên người Dịch Áo. Nhưng không ngờ kết quả vừa vặn ngược lại, cử động của hấn rơi vào trong mắt An Kỳ Nhi được hiểu thành biểu hiện tức giận, cho nên vốn đang tại do dự An Kỳ Nhi rất nhanh làm ra lựa chọn.

An Kỳ Nhi khoan khoái vươn tay về phía Lôi Mông, ở trong tâm tư non nớt của nó, làm như vậy Mông thúc thúc sẽ không nổi giận nữa chứ?

Lôi Mông xem như tự cầm gạch đập vào chân mình, nhưng nhìn thấy An Kỳ Nhi nở nụ cười rạng rỡ như hoa, hắn chỉ biết cười khổ đón lấy An Kỳ Nhi.

“Sướng ghê nhỉ, Lôi Mông!” Ca Đồn cười cười giơ ngón tay cái ra trước mặt Lôi Mông, nói: “Ta thu hồi những lời ta từng nói trước kia, xem ra nhà ngươi vẫn rất có mị lực.”

Những người chung quanh đều buồn cười, chẳng qua là ngại mặt mũi nên không dám cười ra tiếng.

Lúc này chợt có một đại hán vội vã đi tới cạnh Tác Luân thấp giọng rỉ tai mấy câu, sau đó Ca Đồn ngoắc ngoắc gọi gã đại hán kia nhỏ giọng hỏi gì đó.

Lão Côn Ni Nhĩ thấy ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa, cười nói mấy câu với Tác Luân theo rồi tay đưa con của mình đi ra khỏi viện. Lúc này thằng nhỏ bước đi rất chậm chạp, thủy chung vẫn dùng ánh mắt u oán nhìn An Kỳ Nhi, không tới hai canh giờ bị đánh liên tiếp hai lần làm cho tâm linh của nó bao phủ một bóng ma, bóng ma e sợ An Kỳ Nhi.

Bên này Ca Đồn ra hiệu cho Lôi Mông và Dịch Áo, mấy người đi ra một chỗ khác.

“Chuyện hơi khó giải quyết.” Về mặt Ca Đồn trở nên nghiêm túc: “Người của Tác Luân nghe ngóng được Bái Tác Tư bị giam dưới hầm ngầm nhà ngục. Đó là địa phương nhốt trọng phạm, cơ quan tầng tầng, thủ vệ đông đảo, rất khó lòng xông vào.”

“Sau đó?” Dịch Áo hỏi, hắn không tin Ca Đồn cứ như vậy mà từ bỏ ý định, hơn nữa Ca Đồn nói là ‘rất khó’ xông vào, nghĩa là vẫn có cơ hội.

“Chỉ có thể nghĩ biện pháp từ những phương diện khác.” Ca Đồn cười cười.

“Chúng ta đi cứu người, không phải giết người. Cho nên không dễ xử lý.” Lôi Mông nhíu mày: “Những gã canh giữ nhà tù không thể nào trở mặt nhìn chúng ta cứu Bái Tác Tư. Nếu như bọn chúng lấy Bái Tác Tư làm con tin thì chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đây là chuyện của người.” Ca Đồn thản nhiên nói: “Người chịu trách nhiệm nghĩ biện pháp, ta chịu trách nhiệm cứu người.”

“Ca Đồn, thật ra người cũng rất thông minh, chỉ có điều người không thích động não, cứ tiếp tục như vậy bộ não của người sẽ thối mất.” Lôi Mông nói rất thâm thúy: “Bây giờ còn có chúng ta phụng bồi người, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta sẽ rời đi. Phi phi phi...” Lôi Mông đột nhiên kịp thời phản ứng, bởi vì lời nói này giống y như lúc này Ngã Lệ nói với An Kỳ Nhi.

“Ta có bằng hữu.” Ca Đồn nhẹ giọng nói.

Câu này tương đối buồn cười, rõ ràng là Ca Đồn đang bắt chước An Kỳ Nhi, mấy người nhìn nhau chốc lát đột nhiên cười lên ha hả.

“Thật phục người.” Lôi Mông lắc đầu: “Như vậy đi, ta và Tác Luân bàn bạc cẩn thận một chút.”

“Quên đi, ta đi nói với hắn, hắn còn không tin tưởng người.” Ca Đồn nói.

Nói xong, Ca Đồn xoay người đi tới chỗ Tác Luân. Hai người hàn huyên hồi lâu, mấy gã thủ hạ Tác Luân rời đi, chỉ có Tác Luân lưu lại, thế nhưng sắc mặt hắn rất khó coi, tựa hồ phản đối đề nghị của Ca Đồn.

Lôi Mông không nhịn được, tiến tới gần vỗ vỗ bả vai Tác Luân: “Tác Luân, Bái Tác Tư là đại ca của người hả?”

“Đúng thì thế nào?” Tác Luân nghe ra hàm ý trong lời nói Lôi Mông, sắc mặt càng thêm âu lo.

“Ta rất là kỳ quái.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Người có muốn cứu đại ca của người hay không, chúng ta không xen vào, nhưng người cũng không thể ngăn cản chúng ta cứu người chứ?”

“Quên đi, Lôi Mông.” Ca Đồn lúc này nói chen vào: “Hắn không có ý đó.”

“Người biết cái gì?” Tác Luân cũng tức giận hét vào mặt Lôi Mông, đang định nói tiếp gì đó thì Ca Đồn chìa ánh mắt bén nhọn sang hắn, đành phải nuốt toàn bộ ngược trở vào.

Địch Áo đứng bên cạnh thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một tia nghi ngờ, vốn là hấn lấy làm kỳ lạ với quan hệ Ca Đồn và Tác Luân. Hiện tại thấy tình cảnh này, cảm giác trước đó đã rõ ràng hơn nhiều rồi.

Lôi Mông nhún vai không nói gì nữa, mặc dù hấn luôn luôn thích nói nhiều, nhưng đó là bởi vì kẻ chịu đựng hấn là người thân hoặc bằng hữu. Còn người như Tác Luân lo trước lo sau thật sự không có tiền đồ, nếu như không phải Ca Đồn có quan hệ với Tác Luân, Lôi Mông căn bản lười nói nhảm.

“Tác Luân, mấy ngày qua các người sống thế nào?” Địch Áo đột nhiên hỏi.

“Chúng ta...” Tác Luân hơi lúng túng: “Chúng ta hợp tác với các thương nhân Thủy Tinh thành, cùng nhau làm ăn...”

“Làm ăn? Làm sinh ý gì?”

“Thí dụ như chúng ta chịu trách nhiệm an toàn cho các thương nhân, sau đó thu một chút ...”

“Thu phí bảo hộ? Ha ha, loại chuyện này trước kia lão tử làm thường xuyên đó.” Lôi Mông thoáng cái trở nên phấn khởi, hiển nhiên là hấn vẫn luôn tự hào quá khứ của mình.

Sắc mặt Tác Luân lại càng lúng túng hơn, đầu cũng từ từ cúi thấp xuống tránh khỏi tầm mắt người khác.

Địch Áo hiểu rằng nhóm bằng hữu của Ca Đồn chơi trò Hắc bang, còn thành chủ Y Lai Đặc dĩ nhiên là ô dù cho thế lực đen này.

“Ta có biện pháp.” Lôi Mông bỗng nhiên hưng phấn vỗ tay thật lớn.

“Thật?” Ca Đồn hỏi.

“Nhớ kỹ, vĩnh viễn không nên hoài nghi trí tuệ của Lôi Mông ta.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Chúng ta lo lắng chính là những gã thủ vệ sẽ dùng Bái Tác Tư làm con tin, đúng không? Cho nên trước tiên chúng ta có thể đi bắt một con tin, nhìn xem cuối cùng ai sợ ai!”

“Hào Uy Nhĩ?” Địch Áo lập tức phản ứng.

“Không được, tuyệt đối không được.” Tác Luân đột nhiên biến sắc nói: “Kể từ khi tới Thủy Tinh thành, hình như là hấn tự biết thực lực không đủ, hoặc là tên kia trời sinh đam mê sĩ diện. Cho dù đi đến nơi nào, bên cạnh Hào Uy Nhĩ không bao giờ ít hơn hai mươi tùy tùng.”

“Trời đất, quá khoa trương đi, chẳng lẽ tên này đi nhà xí cũng dẫn theo một đồng người phụng bồi hấn?” Lôi Mông hô lên.

“Cho dù không đạt tới trình độ này, nhưng cũng không khác biệt nhiều.” Tác Luân thở dài: “Cho nên ta khuyên các người tốt nhất là bỏ cái chủ ý đó đi, mặc dù thực lực các người rất mạnh, nhưng bọn họ nhiều người.”

“Có đôi lúc, nhiều người không hấn là hữu dụng.” Ca Đồn mỉm cười nhàn nhạt.

Địch Áo và Lôi Mông đồng thời gật đầu, kể từ khi bọn họ quen biết tới nay cùng sống vai chiến đấu rất nhiều trận. Trên căn bản đều là lấy ít thắng nhiều, bản thân Ca Đồn chỉ là Cực Hận võ sĩ còn dám đánh lên Hỏa Hồ Chu Địch Ti, còn có người nào hấn không dám động?

“Không được, không thể được.” Tác Luân lắc đầu lia lịa.

“Tác Luân, câm miệng.” Ca Đồn trầm mặt xuống.

Tác Luân ngơ ngác nhìn qua Ca Đồn, chốc lát sau bất đắc dĩ sải bước vào trong phòng phía sau viện.

“Tên này có chuyện gì?” Lôi Mông nói: “Hấn rất sợ chúng ta đi cứu đại ca của hấn?”

Chỉ có Ca Đồn là hiểu được ý nghĩ Tác Luân, nhưng hấn không thể giải thích dùm cho Tác Luân, cuối cùng khẽ thở dài một hơi rồi thôi.

Bóng đêm bao phủ, Thủy Tinh thành bắt đầu náo nhiệt, bởi vì đặc sản nơi này là thủy tinh, rất nhiều thương nhân từ khắp nơi trên đại lục tràn về đây. Trong thành tự nhiên thành lập vô số tụ điểm ăn chơi,

chỉ tính riêng thu nhập từ thuế đã là một khoản thu nhập không nhỏ rồi. Hơn nữa sản xuất khoáng thạch thủy tinh, thu hoạch đổi thành kim tiền lại càng kinh khủng, khó trách Lạc Tư Bá tước lại khẩn cấp đoạt lấy vị trí thành chủ như vậy.

Nhóm người Ca Đồn chia làm hai đội, Tác Luân mang theo mấy người đi trước, Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông theo ở phía sau. Thật ra dựa theo ý Ca Đồn, bọn họ nên ở lại trong nhà Bái Tác Tư chờ thuộc hạ Hào Uy Nhĩ tìm tới cửa, nhưng chờ đến tối vẫn không có tin tức, sau khi để cho người của Tác Luân ra đi ngoài tìm hiểu mới biết được, thì ra Hào Uy Nhĩ vẫn ngủ say chưa tỉnh.

Kể từ khi đến Thủy Tinh thành đảm nhiệm chức vụ, thời gian Hào Uy Nhĩ làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, sáng sớm ngủ, hoàng hôn rời giường. Sau đó ăn cơm, uống rượu, rồi rảnh đi chơi, chơi đến sáng sớm thì ngủ, có trời mới biết khi nào Hào Uy Nhĩ mới có động tĩnh, vì vậy còn không bằng ra ngoài đi dạo.

Đang đi tới đột nhiên Tác Luân biến sắc mặt, dừng bước ngay tại chỗ. Đám người Dịch Áo nhận thấy khác lạ, dời tầm mắt theo hướng Tác Luân nhìn thì phát hiện một đám đại hán sắc mặt bất thiện đang lao ào đi về phía bọn họ.

“Này, Tác Luân, đã lâu không gặp!” Tên mập cầm đầu bộ dạng cợt nhả tiến đến trước người Tác Luân, đưa tay ôm lấy cổ Tác Luân, nói: “Lại có thời gian đi dạo phố nữa chứ? Xem ra ta nên cho người vào ngục ở chung với Bái Tác Tư, như vậy ta sẽ không còn nhìn thấy bản mặt đáng ghét của ngươi nữa.”

Tác Luân cúi đầu không nói tiếng nào, ở sau lưng ra hiệu cho mấy người Dịch Áo đi trước. Nhưng ở vào tình thế này tự nhiên không có ai nghe hấn.

“Tên này bụng tương đối lớn nha!” Lôi Mông cười nói, mặc dù thanh âm hấn không lớn, nhưng khoảng cách với đối phương rất gần nên ai nấy đều nghe thấy rõ ràng, hấn chỉ tay vào bụng tên mập vừa cười vừa nói: “Các người đoán xem, mấy tháng rồi?”

“Ta đoán chừng chín tháng.” Dịch Áo nói.

“Mất người kém đến thế hả?” Ca Đồn thản nhiên nói: “Lớn như thế kia mà, ta xem hai mươi tháng cũng không sai.”

“Hoài thai nhiều nhất là mười tháng đúng không?” Giọng nói Lôi Mông không chắc chắn gì lắm.

“Người nói là người.” Ca Đồn nói: “Người nhìn lại cho kỹ đi, đó mà là người sao?”

“Không phải là người thì là cái quái gì?”

“Là heo!”

“Hình như heo mang thai chỉ có năm tháng?” Dịch Áo nói.

“Heo bình thường là năm tháng, nhưng heo mọi thời gian mang thai dài hơn một chút.” Ca Đồn nói: “Ngay cả chuyện này cũng không biết?”

“Không biết thật mà!”

-o0o-

75. Chương 75: Đồ Sát

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 75: Đồ sát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tên mập nghe thấy bên kia đàm luận sôi nổi liền quay đầu lại quan sát đám người Ca Đồn, sau đó bắt đầu nhìn quanh bốn phía, hiển nhiên hẳn không ý thức được đám người Ca Đồn đang chơi xỏ hắn, cứ theo bản năng tìm kiếm một người phụ nữ mập mập có thai.

“Nhìn cái rắm.” Lôi Mông thấy thế thì mất hứng: “Trên mặt lão tử trên có gì để nhìn hả?”

Khuôn mặt tên mập co quắp lại giật giật mấy cái, đến lúc này hắn mới kịp phản ứng, đang định nổi giận thì phía sau lưng đột nhiên bị người kéo lại. Hắn quay đầu thì thấy một gã tâm phúc đang liên tục nháy mắt ra hiệu với hắn, tên này xem như có chút kiến thức, đối phương kiêu ngạo như vậy, dám cả gan tìm tới gây phiền phức nhất định là có chỗ dựa. Lát sau tên mập cố nén lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: “Mấy vị, các người có quan hệ gì với Bái Tắc Tư?”

“Không có quan hệ gì hết.” Ca Đồn cười cười, nhưng vẻ mặt hắn lại hoàn toàn khác hẳn.

Sắc mặt tên mập không ngừng biến ảo, đột nhiên quay đầu lại nói với Tác Luân: “Tốt lắm, Tác Luân, trợ thủ mới tìm được đúng không? Hắc hắc, đừng cao hứng được quá sớm, Hào Uy Nhĩ đại nhân chỉ tùy tiện vươn một ngón tay ra là có thể bóp chết người.” Nói xong, tên mập hất tay đẩy Tác Luân ra, bước về chỗ phe mình.

Lôi Mông đã sớm đứng chặn ở phía sau, lúc này tiến lên một bước ngăn chặn tên mập giữa đường.

Tên mập lạnh lùng nói: “Mấy vị huynh đệ, các người nhất định muốn gây phiền toái với ta? Biết ta là ai không?”

Lôi Mông khoanh tay trước ngực, cười híp mắt nhìn tên mập, hắn lười trả lời vấn đề quá mức đơn giản này.

Đồng bọn tên mập xông lên, đồng thời rút vũ khí ra, trong đó phần lớn sử dụng chủ thủ, mấy tên không có vũ khí thì tùy tiện nhặt gạch đá ở trên đường phốc.

Địch Áo đột nhiên cảm giác hoảng hốt, tình cảnh này hình như rất quen ...

Đúng lúc này, từ phía xa xa truyền đến tiếng hét lớn: “Chuyện gì xảy ra? Tránh ra, tránh ra.” Theo giọng nói chợt có mười mấy đại hán lao qua, bọn họ mặc nhuộm giáp màu đen, tay cầm trường kiếm, trang bị rất chỉnh tề. Nếu so với những tên côn đồ thuộc nhóm tên mập thì tốt hơn nhiều.

“Hạ Phổ đại nhân.” Hai mắt tên mập sáng rực, lớn tiếng kinh hô.

Võ sĩ cầm đầu có tuổi chừng bốn mươi, hắn mặc một bộ nhuộm giáp màu trắng nổi bật phân biệt với nhóm thuộc hạ, trước ngực đeo một cái huy chương võ sĩ, chính giữa huy chương có khắc hình một thanh kiếm nhỏ, trên thân kiếm có bảy ngôi sao màu vàng, điều này đại biểu hắn là một Thiên Phú võ sĩ cấp bảy.

Nghe thấy tiếng gọi âm ỉ, gã võ sĩ cầm đầu nhìn về phía trước đụng với ánh mắt tên mập, hắn cười nói: “Ngải Phát Lí, lại là người gây chuyện hả?”

“Hạ Phổ đại nhân, không thể trách ta.” Tên mập nói đầy ủy khuất: “Ta và các bằng hữu vốn định tìm một chỗ uống rượu, ai ngờ đụng phải đệ đệ Bái Tắc Tư ở chỗ này, người xem, chính là tên tiểu tử ngu ngốc kia, mẹ nó, ta đi qua chào hỏi hắn, thế mà hắn lại nhục mạ ta, mắng ta còn chưa tính, hai chúng ta trước kia không đối phó hắn. Hiện tại hắn dám mắng chửi đến cả Hào Uy Nhĩ đại nhân, ngài nói ta có thể làm như không nghe thấy sao?”

“Đệ đệ Bái Tắc Tư?” Võ sĩ tên là Hạ Phổ sững sốt, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo quét nhanh một vòng, rơi vào trên người Tác Luân.

“Hạ Phổ đại nhân, cái tên Bái Tắc Tư đã làm quá nhiều chuyện xấu, thành chủ đại nhân nhốt hắn vào nhà ngục, đây là vì dân trừ hại.” Tên mập tiếp tục quạt gió thổi lửa: “Thế nhưng, tiểu tử này rõ ràng ghi hận trong lòng, hắc hắc hắc, ta dám cam đoan, sớm muộn gì hắn cũng náo loạn.”

“Dám nhục mạ thành chủ đại nhân?” Hạ Phổ lạnh lùng nói: “Người đâu, bắt hắn lại.”

Lôi Mông đưa lưng về phía đám võ sĩ, hắn một mực không thèm để ý tình hình ở đây, bộ dạng có lẽ rất mong đợi xảy ra chuyện xấu. Còn Địch Áo yên lặng thở dài bước qua một bên, hắn không thích đánh nhau như Lôi Mông. Phải biết rằng, đánh nhau và ẩu đả là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nếu hắn phải động thủ, hắn sẽ tận sức một kích đoạt một mạng, xử lý trận đấu trong thời gian ngắn nhất.

Đối với Dịch Áo, đánh lộn không chỉ là kỹ xảo sinh tồn, mà còn là một loại nghệ thuật, hẳn tình nguyện đứng ở một bên quan sát chứ không muốn động thủ lung tung, bởi vì làm thế là khinh nhờn nghệ thuật.

Tên mập thấy Dịch Áo trốn vào góc đường liền kêu to lên: “Đại nhân, tên kia cũng là đồng bọn Tác Luân, còn có hai người này, hắc hắc, Hạ Phổ đại nhân, Tác Luân tự nhiên chiêu mộ mấy võ sĩ từ bên ngoài, rốt cuộc hẳn muốn làm gì đây?”

“Bắt hết toàn bộ bọn họ lại.” Hạ Phổ nổi giận quát ầm lên.

Những tên võ sĩ đứng phía sau đồng loạt lao lên, đặc biệt chiếu cố trọng điểm mấy võ sĩ Tác Luân vừa chiêu mộ, mấy người Dịch Áo dĩ nhiên hứng lấy phần lớn đối thủ. Chỉ có hai tên võ sĩ chạy tới chỗ Tác Luân.

“Này, này, các người định làm gì?” Lôi Mông vừa la to vừa áp sát Ca Đồn, hẳn giả bộ thất kinh nhưng trong lòng lại cực kỳ hồi hộp, “hình như người đi đường vẫn còn quá ít, chưa đã ghiền, chờ một chút, chờ một chút...”

Có bốn võ sĩ nâng cao trường kiếm lập thể bao vây Dịch Áo, nếu Dịch Áo dám phản kháng, bọn họ sẽ hạ sát thủ không chút do dự, bởi vì đây là quyền lực bọn họ được giao.

Khi gã võ sĩ xông lên trước nhất cách Dịch Áo đã chừng năm thước, Dịch Áo chậm rãi ngẩng đầu lên, bên trong tròng mắt đen thâm thúy kia không có ý cười, không có tức giận, cứ nhàn nhạt như vậy nhìn tới đối phương.

Không biết tại sao, gã võ sĩ kia đột nhiên cảm giác có một cỗ hàn khí từ dưới cột sống chạy thẳng lên trên, hẳn đột nhiên hét lên một tiếng, thân hình nhảy tới phía đâm một kiếm vào cổ họng Dịch Áo.

Trên thực tế, gã võ sĩ cũng không hiểu tại sao mình phải chủ động công kích đầu tiên, tựa hồ hết thảy xuất phát từ bản năng. Bởi vì bản năng của hắn cảm nhận được sắp gặp phải nguy cơ to lớn, hoặc là bản năng nói cho hắn biết, nếu không phát động công kích, hắn sẽ chết ngay lập tức.

Dịch Áo lui một bước kéo dài khoảng cách, sau đó lật tay chế trụ cổ tay gã võ sĩ, một tiếng xương nứt vang lên, một cảm giác đau nhói tê tâm liệt phế tràn lên não, gã võ sĩ kêu lên thảm thiết, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Dịch Áo vung tay phải ra trước bắt được chuôi kiếm, sau một cái nháy mắt, thân hình hắn bắn về phía trước nhanh như chớp, kiếm quang chói mắt đồng thời nở rộ.

Gã võ sĩ tiếng đột nhiên ngừng la hét, một cái đầu lâu cùng với vòi máu văng lên giữa không trung.

Gã võ sĩ theo ở phía sau thấy một đoàn kiếm quang chói mắt chém tới liền cuống quýt vung trường kiếm đón đỡ.

Chẳng qua là hắn đã đánh giá thấp tốc độ đoàn kiếm quang, khi hắn giơ trường kiếm lên thì đoàn kiếm quang phía trước còn cách sáu, bảy thước. Thế nhưng lúc hắn bỏ trường kiếm ra, đoàn kiếm quang đã xẹt ngang qua người, hắn dùng toàn lực quay đầu, cố gắng nhìn tới đoàn kiếm quang, nhưng lại phát hiện thân thể mình đã không còn nghe lệnh nữa, cái đầu tự nhiên rơi xuống phía dưới.

Hai tên võ sĩ khác thấy phía trước máu me bay ngất trời, mới vừa ngây ngốc một chút bỗng nhiên vô số kiếm ảnh từ trong màn máu đỏ bay ra ngoài, không đợi bọn họ cho ra phản ứng, kiếm ảnh đã lướt nhanh qua hai thân thể.

Lôi Mông ngây dại, mọi người ở chung quanh xem náo nhiệt cũng phát hiện án mạng chết người, cả đám hô to một tiếng rồi chạy trốn tứ tán. Lúc này hắn còn ngại người xem quá ít, bây giờ đã không phải là vấn đề ít nhiều, mà là vấn đề có người nào hay không!

Các võ sĩ còn sót lại thấy đồng bọn ngộ hại vội vàng xông tới, thân hình Dịch Áo đột nhiên dừng lại tại chỗ, tàn ảnh tán loạn đồng thời biến mất, trường kiếm trong tay khê rừ xuống, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, từng giọt máu tươi theo mũi kiếm nhỏ xuống mặt đất.

Nếu như là một võ sĩ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú đứng ở đối diện Dịch Áo nhất định sẽ giữ vững tinh thần thận trọng. Bởi vì Dịch Áo tản mát khí chất nhẹ nhàng như gió, đậm mạc mà uy, không gấp, không vội, cẩn thận chuẩn bị kỹ lưỡng, khi có cơ hội sẽ phát huy toàn lực công kích.

Đáng tiếc là những gã võ sĩ kia không hiểu, bọn hắc chỉ biết là Dịch Áo công khai hành hung tại Thủy Tinh thành, hơn nữa còn làm hại đồng bạn của bọn hắc. Vì thế bọn hắc phải vì đồng bạn, hoặc vì nhiệm vụ đòi lại công đạo.

“Giết hắc.”

“Giết.”

Các võ sĩ reo hò lao tới Dịch Áo, hai chân Dịch Áo khẽ chấn động, thân hình hóa thành một đạo lưu quang bắn thẳng vào trong đám võ sĩ.

Ưu thế lớn nhất của Dịch Áo là hắc kỹ xảo và kinh nghiệm cấp đại sư. Bất kể học được loại bí kỹ gì, hắc sẽ không mù quáng lệ thuộc vào bí kỹ để chiến đấu.

Hắc sẽ suy nghĩ làm thế nào để gia tăng lực sát thương lên đến cao nhất, phải suy nghĩ năng lực kéo dài tác chiến, phải suy nghĩ phát huy trong lúc đơn đả độc đấu thế nào, lại còn suy nghĩ trong tình thế lấy ít địch nhiều phải bảo vệ mình ra sao, phải suy nghĩ phối hợp với Ca Đồn và Lôi Mông thế nào cho thật hoàn mỹ.

Nếu đổi thành Phong hệ Quang Mang võ sĩ bình thường, phong cách chiến đấu sẽ rất tương tự nhau, một là dùng Phong Ưu Nhã di động nhanh chóng để nắm bắt cơ hội xuất thủ thích hợp, rồi dùng Phong Nhận công kích đối thủ. Bởi vì Phong Nhận có lực công kích quá yếu, Phong Ưu Nhã lại gia tăng ưu thế trên diện rộng, cho nên Phong hệ võ sĩ rất ít khi đối kháng địch nhân chính diện.

Còn phương thức công kích của Dịch Áo lại mang đến cảm giác thống khoái lâm ly lưu loát, hắc xuất thủ với tốc độ cực nhanh, hơn nữa thân thể vận động tốc độ cao giúp cho kiếm chiêu của hắc trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhuễn giáp bên bỉ biến thành mềm như giấy, da thịt chắc chắn chỉ là là một khối đậu hũ. Mỗi lần Dịch Áo chém ra một kiếm, phía sau sẽ phun lên từng vòi máu đỏ lôm.

Dịch Áo huy kiếm chém đứt địch nhân trước mặt, thân hình nhanh chóng di động ra xa, kiếm quang chớp động lần lượt hạ gục từng đối thủ.

Ca Đồn và Lôi Mông cũng thấy được một màn khiến cho bọn họ phải kinh hãi. Thân hình Dịch Áo len lỏi ở trong đám võ sĩ quá nhanh, phía sau hắc chỉ có tàn ảnh và một chùm máu đỏ tươi liên tiếp phun lên. Những gã võ sĩ lao tới với khí thế ào ạt, có một số tên không kịp phản ứng đã mất đi sinh mạng ngã quỵ xuống đất. Tình cảnh này Dịch Áo giống như một lão nông phu cầm lưỡi hái gạt cỏ dại vậy.

Một trận ẩu đả dưới kiếm Dịch Áo lại biến thành một chiến trường giết chóc tanh máu, một trận chiến tru diệt hoàn toàn nghiêng về một phía.

Tác Luân u mê tại chỗ, hắc đã nghe Ca Đồn nói, Ca Đồn và Lôi Mông là cấp bảy Quang Mang võ sĩ, còn Dịch Áo chỉ mới trở thành Quang Mang võ sĩ không được mấy ngày. Một Phong hệ võ sĩ tạo ra lực sát thương vượt qua Hỏa hệ võ sĩ lấy công kích uy mãnh trừ danh?

Nếu đổi thành Ca Đồn buông thả bí kỹ Viêm Bạo, từ lúc vận chuyển nguyên lực cho đến thành công buông thả, rồi khi Viêm Bạo tạo thành sát thương. Quá trình trước sau ít nhất cần có thời gian vài giây, trong thời gian vài giây này Dịch Áo đã tạo ra một khu vực chiến trường tanh máu.

Sau một lát Dịch Áo thu kiếm dựng thẳng lưng lên, tầm mắt nhàn nhạt của hắc rơi vào trên người Hạ Phổ. Đến thời khắc này Hạ Phổ còn chưa có hoàn hồn, hắc vẫn tiếp tục ngơ ngác nhìn về phía trước.

Ca Đồn đột nhiên hít sâu một hơi tiến lên trước một bước, một đạo hỏa diễm hình trăng rằm theo bàn tay hắc bắn thẳng về phía trước.

Liệt Diễm Trảm.

Hạ Phổ giống như bị tê liệt toàn thân vậy, cho đến khi Liệt Diễm Trảm đánh trúng thân hắc vẫn không có phản ứng, kết quả cả người lẫn ngựa cùng nhau bay ra xa bảy, tám thước, té lộn trên mặt đất rồi ... không bao giờ động được nữa.

Tên mập vẫn còn đang cười, chẳng qua là nụ cười có vẻ quỷ dị, da mặt hắc không ngừng giật giật, trên trán ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắc có thể đoán được quá trình bắt đầu lại không đoán được kết cục cuối cùng.

76. Chương 76 77: Thích Khách Đại Đạo.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 76 77: Thích khách đại đạo.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta nghĩ rằng ngươi đã đủ điên cuồng rồi. Không nghĩ tới Địch Áo còn điên cuồng hơn cả ngươi.” Lôi Mông lẩm bẩm: “Thì ra ta đây kết bằng hữu với hai kẻ điên.” Ở trong vùng hoang dã, phương pháp thích hợp nhất chính là chơi luật rừng. Vì thế Lôi Mông không sợ giết người ở nơi đó, nhưng ở trong thành thị lại là một chuyện khác. Nơi này có quy tắc riêng, nếu ai dám tùy ý làm bậy chắc chắn xúc phạm đến người soạn ra quy tắc và người chấp hành. Rất dễ dàng bị mọi người chỉ trích, mặc dù Thủy Tinh thành không tính là lớn, nhưng sau khi sự tình lan truyền ra, bọn họ sẽ trở thành tội phạm truy nã của Bá tước lĩnh, Hầu tước lĩnh thậm chí là Công tước lĩnh.

“Ngươi sợ?” Ca Đồn mỉm cười nói, hắn không có nhìn Lôi Mông, tầm mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh Địch Áo, trong mắt tràn đầy tán thưởng, đây mới là võ sĩ. Hắn trước kia đã coi thường Địch Áo.

“Sợ? Ta bây giờ sợ có ý nghĩa gì không?” Lôi Mông hít sâu một hơi tâm tình ổn định lại rất nhanh, toàn bộ là do Ca Đồn ban tặng, lần lượt chịu đựng khảo nghiệm ngoài ý muốn làm cho tâm lý của hắn có năng lực khôi phục vô cùng cường hãn.

“Vì sao ngươi cười khó coi như vậy nhỉ?” Lôi Mông để hai tay ra sau lưng, hai chân bước tiêu sái đi đến bên cạnh tên mập, nói: “Ngươi tên gì? Ngải Phát Lí?”

“Đại nhân có trí nhớ thật tốt.” tên mập cúi đầu khom lưng mỉm cười nịnh nọt, thế nhưng mồ hôi trên trán càng ngày càng dày đặc.

“Ta biến thành ‘đại nhân’ từ lúc nào vậy?” Lôi Mông làm bộ kinh ngạc nói: “Ta chỉ là võ sĩ được Tác Luân chiêu mộ mà thôi, ngươi không cần khách khí đối với ta như vậy.”

“Không dám, không dám.” Tên mập khấn trương đến mức không biết nên nói gì cho phải, mặc dù bản thân hắn không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng chỉ dám tác uy tác phúc giới hạn ở trong phạm vi Thủy Tinh thành mà thôi, người bị hắn ức hiếp là một vài lương dân yếu đuối, làm sao mà thấy qua cảnh tượng máu chảy thành sông như thế này.

“Nhìn ngươi kìa, lão tử là người dễ giận như vậy sao?” Lôi Mông cười lên ha hả, đưa tay khoác lên vai tên mập, nhẹ vừa dùng lực một chút, nửa người tên mập nhất thời mất đi tri giác, thiếu chút nữa co quắp té ngã xuống mặt đất. Lôi Mông bĩu môi khinh thường, mặc dù đã sớm nhìn ra tên này thực lực không đủ, nhưng không nghĩ tới thậm chí còn không bằng võ sĩ bình thường.

Địch Áo thấy Ca Đồn giết chết gã võ sĩ tên Hạ Phổ, từ từ đi tới bên cạnh Lôi Mông, cuộc nói chuyện lúc này tất cả mọi người đều nghe rõ ràng rành mạch. Hiển nhiên tên mập này có quan hệ với thành chủ Hào Uy Nhĩ không cạn, bằng không những võ sĩ kia sẽ không ra mặt dùm hắn.

Tên mập thấy ‘sát thần’ Địch Áo đi tới cạnh mình nhất thời sắc mặt trắng bệch, thần sắc khấn trương tới cực điểm. Lôi Mông có thể cảm giác được thân thể hắn đang run rẩy với tần số cực cao.

Không đợi Địch Áo đi tới gần, hai chân tên mập đã mềm nhũn ra, ‘phịch’ một tiếng quỵ xuống đất, vẻ mặt như đưa đám, nói: “Tha mạng!”

Địch Áo nhìn tới tên mập không biết nên khóc hay cười nữa, vì sao luôn luôn có người như thế xuất hiện nhỉ? Bình thời khi dễ người khác thì vênh vào tự đắc, uy phong lẫm lẫm, chỉ khi nào gặp phải cường giả không thể nào địch nổi lập tức hiện ra bộ mặt khác hẳn, sớm biết như thế cần gì phải giả bộ chứ.

“Đổi lại một địa phương khác đi, tên này sắp bị người hù chết rồi.” Lôi Mông cười hì hì giờ tay xách tên mập lôi đi, xoay người tiến vào trong hẻm nhỏ.

Địch Áo và Ca Đồn cũng theo vào hẻm nhỏ, Tác Luân nhìn bóng lưng Ca Đồn chỉ biết cười khổ, âm thầm thở dài não ruột, trận chiến mà hắn không tình nguyện cuối cùng cũng tới.

Đi tới điểm cuối ngõ hẻm, Lôi Mông tiện tay ném tên mập xuống mặt đất, tên mập bị té nặng nề đau đớn nhất thời nghe răng trợn mắt hết phẩm, Lôi Mông tiến tới dẫm lên ngực hắn quát: “Cầm miệng cho ta.”

Có lẽ là Lôi Mông dùng khí lực hơi lớn, tên mập chẳng những không có im lặng, ngược lại la hét càng thêm thê thảm.

Địch Áo nhú mày, cảm thấy tên này phản ứng hơi quá. Không phải chỉ bị té ngã, rồi bị đá một cước thôi sao, có cần phải la hét thảm như vậy không?

Hơn nữa, một chuyện làm cho người ta chán ghét chính là thanh âm tên này thật sự khó nghe, y như là heo nái bị thọc tiết vậy.

Địch Áo nhìn tên mập lăn lộn dưới đất, mũi chân chợt điểm ra đúng ngay vị trí trái tim, tên mập đang kêu rên thảm thiết đột nhiên ngừng lại, phảng phất như bị thứ gì đó bóp chặt cổ họng vậy. Cả người co rút lại như con tôm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi hột từ trên trán lăn xuống, há mồm không ngừng nôn khan.

Lôi Mông sợ hết hồn: “Không bị người đá chết chứ?”

“Không thể, ta căn bản không có dùng lực.” Địch Áo nói thật nhưng Lôi Mông và Ca Đồn lại không tin. Trong nhận thức của bọn hắn, muốn tạo thành bao nhiêu thương tổn thì phải phát ra bất nhiêu lực lượng, mắt thấy tên mập bị đau muốn ngất đi tại chỗ, Địch Áo lại nói không có dùng lực?

Qua một hồi lâu tên mập mới yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Địch Áo tràn đầy sợ hãi, tựa hồ giờ phút này Địch Áo ở trong mắt hắn đã tiến cấp lên thành ác ma.

“Nói đi, người có quan hệ gì với Hào Uy Nhĩ?” Lôi Mông cũng học bộ dạng Địch Áo, nhẹ nhàng đá một cước lên ngực tên mập, nhưng đòn này đối với tên mập mới vừa trải qua đau đớn kinh khủng thì chỉ như gãi ngứa mà thôi, có thể không cần để ý đến.

Thấy tên mập không có một chút phản ứng, Lôi Mông liếc mắt nhìn về phía Địch Áo, ý tứ rất rõ ràng, không phải người mới nói người là dùng lực mà?

Địch Áo chỉ biết cười khổ, chẳng lẽ phải giải thích cho Lôi Mông cái gì gọi là sức bật, cái gì gọi là lực bạo phát, khi dạ dày bị đá kích sẽ xuất hiện phản ứng ra sao?

“Không có, không có quan hệ gì hết.” Tên mập nói lấp lắp.

Lôi Mông thở dài: “Người là khờ hay là ngu? Đã đến mức này rồi còn dám không nói thật?” Sau đó nhìn về phía Địch Áo nói: “Người tới đi, hạ thủ nhẹ một chút, đừng giết chết hắn.”

Quả nhiên không nằm ngoài Lôi Mông dự đoán, không đợi Địch Áo cho ra động tác, mặt mày tên mập đã tái mét không còn chút máu kêu lên: “Ta nói, ta nói, ta và Hào Uy Nhĩ có chút ít quan hệ!”

Tựa hồ là sợ mình nói chậm sẽ chịu khổ bị Địch Áo hạ độc thủ. Dưới tình thế cấp bách như thế này, tên mập nói năng rất nhanh nhưng hoàn toàn không có mạch lạc. Mọi người vẫn có thể nghe rõ ràng chân tướng, thì ra tên mập này trước kia Bái Tác Tư còn tại vị chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, ỷ vào trong nhà có chút tiền mới ra ngoài làm xằng làm bậy.

Sau khi Hào Uy Nhĩ lên làm thành chủ, tên mập biết được sở thích của Hào Uy Nhĩ, không biết từ nơi nào chuẩn bị được hai cô bé sinh đôi tướng mạo thanh thuần dâng lên. Một chiều này quả nhiên hữu hiệu, Hào Uy Nhĩ nhận lấy hai tỷ muội như hoa như ngọc liền tán thưởng tên mập. Sau này nhờ có thành chủ Hào Uy Nhĩ làm chỗ dựa, địa vị tên mập ở trong Thủy Tinh thành nhất thời gia tăng lên nhanh chóng, mơ hồ trở thành bá chủ một phương.

Nếu như là một tháng trước, tên mập nhìn thấy nhân vật như Tác Luân sợ rằng không dám thử mạnh, nhưng bây giờ lại dám nhục nhã Tác Luân ngay tại chỗ, sự đời biến ảo làm cho người ta phải cảm thán ngậm ngùi.

Dĩ nhiên, trời càng cao rơi càng thảm, đây là một thực tế không cần phải bàn cãi. Trước đó không lâu tên mập còn đang diễu võ dương oai, nhưng bây giờ lại nằm gục trên mặt đất, ngay cả dũng khí đứng lên cũng không có, so sánh trước sau quả thực khác nhau như trời với đất.

“Nói như vậy, ngươi và Hào Uy Nhĩ rất quen thuộc?” Lôi Mông sờ sờ cằm, làm như đang suy nghĩ gì đó.

Tên mập vô thức gật đầu, ngay sau đó tỉnh ngộ những người này hẳn là đồng bọn của Tác Luân, rất có thể tới gây phiền toái cho Hào Uy Nhĩ, vì thế hắn bắt đầu gấp gáp lắc đầu lia lịa.

“Hiện tại Hào Uy Nhĩ mới vừa rời giường đúng không?” Dịch Áo chậm rãi hỏi: “Có biết hắn đang ở chỗ nào không?”

Tên mập hơi do dự, mặc dù mấy người Dịch Áo chính là hiện thân của hung thần ác sát làm cho hắn vạn phần sợ hãi. Nhưng trong quãng thời gian sinh hoạt lâu dài ở nơi này đã để lại trong lòng hắn một bóng ma. Nói cách khác, bất kể đám người Dịch Áo đáng sợ đến cỡ nào, lợi hại ra sao, sớm muộn gì cũng phải cút đi, bọn họ không thể nào đại biểu cho quy luật chính thống. Mà chính thống ở đây là gì? Là Hào Uy Nhĩ thành chủ, là Lạc Tư Bá tước, kể cả Hầu tước đại nhân tôn quý. Vì thế việc hắn phải làm bây giờ tìm cách chơi trò lá mặt lá trái, tận lực bảo vệ mình.

“Không cần phải gấp gáp trả lời.” Dịch Áo nói: “Thế nhưng ta phải cảnh báo với ngươi, ngươi chỉ có cơ hội trả lời một lần, nếu như Hào Uy Nhĩ không có ở chỗ ngươi nói, ngươi sẽ chết.”

“Nếu như ta không biết?” Tên mập run rẩy hỏi.

“Vậy ngươi sẽ chết ngay lập tức.” Sắc mặt Dịch Áo chuyển sang lạnh lẽo.

Hai con ngươi của tên mập loạn chuyển vòng vòng, không biết hắn đang suy nghĩ gì ở trong lòng.

“Nhớ kỹ, chỉ có một cơ hội thôi.” Lôi Mông cười ha hả bồi thêm một câu.

Thời gian trôi qua chừng một phút, rốt cuộc tên mập ngập ngừng nói: “Hình như là ở tại Dạ Lai Hương.”

“Tác Luân, ngươi biết chỗ đó không?” Ca Đốn xoay người lại hỏi.

“Biết.” Tác Luân gật đầu.

“Dịch Áo, ngươi nghĩ thế nào?” Lôi Mông hỏi.

“Trong thành xảy ra chuyện lớn như vậy, Hào Uy Nhĩ thân là thành chủ bắt buộc phải có hành động.” Dịch Áo nói: “Đoạn đường từ Dạ Lai Hương tới đây, chúng ta có thể tùy ý tìm một chỗ phục kích hắn. Thế nhưng, tốt nhất là ở gần Dạ Lai Hương, đường càng dài đội hộ vệ của Hào Uy Nhĩ cảnh giới sẽ càng nghiêm mật.”

“Phục kích hắn?” Ca Đốn trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó cười lên thật to nói: “Tốt, thật là quá tốt.”

Dịch Áo kinh ngạc ngẩn người, có cần phải kích động đến thế không?

“Lý tưởng của tên này là trở thành thích khách xuất sắc nhất đại lục.” Lôi Mông đứng ở một bên bĩu môi: “Ngươi đã quên rồi hả?”

Dịch Áo bỗng nhiên nhớ tới lúc bọn họ mới vừa quen biết, Lôi Mông từng thuật lại một vài sự tình, đó là các lĩnh chủ dùng bàn tay chính trị điều khiển phong vân trên đại lục, các triết nhân dùng ngòi bút hành văn phê phán sử sách. Thích khách dùng lực lượng của mình hoàn thành một lần biến chuyển lịch sử kinh thiên, lưu lại trong ký ức mọi người một đoạn sử thi tanh máu.

“Đó không phải là thích khách, Ca Đốn.” Dịch Áo mỉm cười nói: “Thích khách chân chính phải lấy tự nhiên làm chủ. Vào mùa xuân, ngươi là một bụi cỏ xanh, vào mùa thu, ngươi chính là lá rụng, vào mùa hạ, ngươi sẽ là một giọt mưa sa, vào mùa đông, ngươi sẽ biến thành bông tuyết lạnh lẽo. Ca Đốn, bộ mặt suốt ngày nhăn nhó như ngươi, đôi khi còn đờ đờ sát khí, lúc ngươi cách địch nhân vài dặm, ngươi ta đã biết ngươi tới đòi mạng rồi, còn có thể gọi là thích khách được sao?”

Ca Đồn ngơ ngác nhìn sang Dịch Áo, Lôi Mông ở một bên cất tiếng cười to, chỉ cười được mấy tiếng, hắt lại lộ ra thần sắc do dự: “Ai dà, ta nói này Dịch Áo, nghề nghiệp trước kia của ngươi là gì?”

Vấn đề trị an trong thành là đại sự, bất kỳ tòa thành thị nào cũng phải coi trọng. Mặc dù Hào Uy Nhĩ không thích xử lý chính sự, nhưng dù thế nào đi nữa chuyện lần này không thể nào tránh khỏi. Bởi vì tâm tình không tốt, từ khi hắt nhận được tin tức đã biểu hiện bộ dạng hùng hù hỏ hỏ, đêm qua hắt đang hằng hái ‘phụng bồi’ hai kỹ nữ, nghe thấy tin tức kia đã bạt tai tên lính liên lạc một phát té lăn ra đất.

Hào Uy Nhĩ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, đám võ sĩ thủ hạ một mực căm như hến. Mặc dù bất cứ người nào trong bọn họ ra mặt, tùy tiện vươn một ngón tay là có thể bóp chết Hào Uy Nhĩ, nhưng chênh lệch địa vị còn tại đó, không có một ai dám hành động can rở, nhiều nhất là âm thầm chửi rủa trong bụng mà thôi.

Trên thực tế, mỗi một quý tộc ra đời cần phải có võ lực cường đại chống đỡ, chỗ tốt nhận được từ đó không chỉ là một người. Nếu nói một người đắc đạo, gà chó cũng được lên trời, đủ loại thân thích sẽ theo đó trở thành quý nhân. Vì thế quý tộc ra đời cần phải có võ lực, nhưng không phải tất cả quý nhân đều có quyền nắm giữ võ lực.

Dưới tình huống bình thường, quý tộc đời thứ nhất sẽ có lực lượng và thế lực mạnh nhất, lại còn có được đầu óc phi phàm. Nếu không như thế, sẽ không có cách nào sáng lập gia tộc, cũng không có cách nào được xã hội thượng lưu thừa nhận. Thế nhưng, đời thứ hai, đời thứ ba v...v thừa kế sẽ không thể so được với đời trước. Có lẽ, quả thật trên đời có thứ gọi là số mệnh, có lẽ, là cuộc sống vô cùng ưu việt đã tiêu diệt dã tính của bọn họ dần dần, chuyện hổ phụ sinh khuyển tử, dẫn chứng xuất hiện ừn ừn...

-o0o-

77. Chương 78: Tập Kích

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 78: Tập kích

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lặc Tư Bá tước thuộc về quý tộc đời thứ nhất, đây là do căn cơ của hắt không quá vững chắc nên mới để cho Thủy Tinh thành vượt ra ngoài hắt khống chế. Cho đến mười mấy năm vận hành sau này, lực ảnh hưởng của hắt càng ngày càng yếu nhược, lúc mới bắt đầu đã phải xuất thủ thu thập những gã thành chủ bằng mặt không bằng lòng, làm cho cho tình thế và căn cơ vô cùng bất ổn. Còn bản thân Hào Uy Nhĩ chính là ‘quý nhân gà chó’ (đời quý tộc ăn theo) điển hình rồi. Cuộc sống hắt lúc niên thiếu rất khó khăn, suốt ngày chơi bời lêu lổng, lại còn không biết chữ, hơn nữa tính tình hoàn toàn không có tu dưỡng, khi hắt còn bé cực kỳ hâm mộ giai cấp quý tộc có cuộc sống xa hoa phù phiếm, bây giờ có điều kiện như thế, dĩ nhiên hắt phải liều mạng hưởng thụ.

Thế nhưng, thái độ Lặc Tư đối với Hào Uy Nhĩ rất phức tạp, một bên thống hận Hào Uy Nhĩ kém cỏi, một phương diện khác tận lực chiều cố Hào Uy Nhĩ. Bởi vì trước khi Lặc Tư trở thành Bá tước từng đắc tội mấy nhà quý tộc, người ta phải gia đình tới bắt tỷ tỷ Hào Uy Nhĩ, chuẩn bị mang trở về dâm dục một phen, dùng chuyện này để trả thù Lặc Tư. Lúc ấy Hào Uy Nhĩ tự dưng nổi điên che trước mặt tỷ tỷ (thực tế là đường tỷ - chị họ), hắt bị đám gia đình đánh cho mình đầy thương tích, ngay cả mắt cũng mù một con, cận kề cái chết vẫn không lùi bước. Mặc dù không có làm ra tác dụng quyết định, nhưng sự cố gắng đó đã trì hoãn được mấy phút, cuối cùng Lặc Tư kịp thời trở về.

Từ đó Lặc Tư Bá tước đã tâm bưng bưng không cho phép người khác can thiệp chính vụ của hắt, Bá tước phu nhân biết mình có hoàn cảnh không tốt, không được giáo dục đến nơi đến chốn, tướng mạo bình thường ...vân... vân, cho nên tự ti mặc cảm, rất ít khi ra mặt yêu cầu Lặc Tư Bá tước làm cái gì cho nàng. Chỉ khi nào liên lụy đến Hào Uy Nhĩ, Bá tước phu nhân mới đổi thành một người khác hoàn toàn, nhất là khi Lặc

Tư Bá tước muốn xử phạt Hào Uy Nhĩ, thậm chí Bá tước phu nhân sẽ biến thành một con sư tử mẹ tức giận, gầm thét, giương nanh múa vuốt liều mạng bảo vệ..., đến nước đó Lạc Tư Bá tước cũng phải mềm lòng, lập tức tha cho Hào Uy Nhĩ.

Đây là một loại nguyên tắc rất mộc mạc, gã đường đệ này (em họ) đã cứu nàng, cho nên nàng không cho phép bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì xúc phạm tới Hào Uy Nhĩ. Về phần Hào Uy Nhĩ đã làm những gì ở bên ngoài, thương tổn bao nhiêu người, nàng không cần phải quản. Thật ra ở trên Hào Uy Nhĩ còn có hai gã ca ca, nhưng địa vị bọn hắn ở trong lòng Bá tước phu nhân còn lâu mới có thể so sánh với Hào Uy Nhĩ.

Vì thế Hào Uy Nhĩ không hề kiêng sợ gì hết, dù sao cuối cùng mọi chuyện vẫn có thể lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chỉ cần tỷ phu không ngã, bản thân hắn chính là bá vương, không có ai đủ sức quật ngã hắn.

Rửa mặt, thay trang phục, lại ăn vài món điểm tâm, hao phí chừng một canh giờ, cuối cùng Hào Uy Nhĩ ngồi lên kiệu rời khỏi Dạ Lai Hương.

Vừa mới tiến ra đường cái, nhóm võ sĩ đã thấy phía trước có hai người cãi lộn ở giữa đường, ngăn chặn con đường bọn hắn phải đi.

“Mụ nội người, đừng phải ta còn dám mắng người? Người có tin lão tử đập nát đầu người như trái dưa hấu hay không?” Một người trong đó lớn tiếng la hét ầm ĩ.

Gã đại hán khác bị nắm vạt áo, thân thể bị nhấc lên mấy tấc, mũi chân phải nhón lên mới có thể chạm vào mặt đất ổn định thân hình, hắn vừa giãy dụa vừa quát to: “Người dám đánh ta? Người dám?”

Các võ sĩ của Hào Uy Nhĩ phóng ngựa xông lên, võ sĩ đi ở trước nhất vung roi ngựa đánh xuống, quát: “Cút ngay, cút ngay cho ta.”

Người thanh niên dùng sức đẩy mạnh gã đại hán đang giằng co qua một bên, sau đó xoay người dùng ánh mắt khiêu khích ngó tới đội võ sĩ.

Gã võ sĩ ở trước nhất thầm giận trong lòng, có câu ‘chủ nào tớ nấy’, bọn họ đi theo Hào Uy Nhĩ đã quen uy phong lẫm liệt, hiện tại lên tiếng cảnh báo đã rất nhân từ rồi. Nhìn thấy đối phương lộ ra bộ dạng không cam lòng, hắn thúc ngựa xông lên dự định dạy dỗ cái tên ngu ngốc kia.

Khi khoảng cách song phương rút ngắn chừng ba thước, một đạo quang mang màu hoàng kim từ trên người Lôi Mông nở rộ, tiếp theo thân hình Lôi Mông đột nhiên di động, lao thẳng tới đội võ sĩ.

Pháo đài di động lại bắt đầu phát uy, thân thể máu thịt căn bản không có cách nào đối kháng với Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông, mấy gã võ sĩ và cả ngựa cưỡi bị đánh bay liên tiếp, sau đó nặng nề rơi xuống đất, trong nháy mắt cả đám gãy xương đứt gân hoàn toàn mất đi lực chiến đấu, hoặc là mất luôn tính mạng.

Lôi Mông từ từ tăng nhanh tốc độ, nhắm thẳng vào chiếc xe ngựa ở cuối cùng, đó là chiếc xe Hào Uy Nhĩ đang ngồi.

“Địch tập kích, địch tập kích.” Đám võ sĩ lúc này bắt đầu rối loạn.

Đột nhiên có hai đạo hỏa diễm hình trăng rằm xuyên qua đội võ sĩ bắn về phía Lôi Mông, còn có một gã võ sĩ dứt khoát nhảy xuống chiến mã, cất bước nghênh đón kẻ địch không hề sợ hãi.

Liệt Diễm Trảm mới vừa thành hình trên không trung, trên một tòa tiểu lâu bên cạnh, một gã thanh niên đang xem náo nhiệt mím bình thần, tiếp theo, tay phải hắn đưa ra trước, chậm rãi nắm lại thành quyền, sau đó một đạo quang mang chói mắt xuất hiện ở vị trí trung tâm đội võ sĩ.

“Viêm Bạo.”

Gã võ sĩ mới vừa thả ra Liệt Diễm Trảm hơi kinh ngạc, còn gã võ sĩ lao tới chỗ Lôi Mông thì ngừng bước trầm tư chốc lát. Sau đó hắn sải bước tới trước, hình như không hề lo lắng đợt công kích từ phía sau.

“Ầm ầm...” Liệt Diễm Trảm đánh trúng người Lôi Mông, nguyên lực Bàn Thạch Thủ Hộ run rẩy mấy lượt, sau đó nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, cước bộ Lôi Mông càng lúc càng nhanh, vừa nhe răng cười vừa giương mắt nhìn chăm chú vào gã võ sĩ.

Trước mặt cỗ xe ngựa, gã Hỏa hệ võ sĩ phất tay lên lần nữa, bốn đạo Liệt Diễm Trảm liên tiếp bắn ra, mục tiêu của hắn lại là Lôi Mông. Viêm Bạo có vị trí công kích cách hắn rất xa, có lẽ người tập kích không có xem Hào Uy Nhĩ là mục tiêu, cho nên hắn không cần phải khẩn trương, về phần địch nhân ở trên tiểu lâu, hắn tin tưởng đối phương không sống được lâu.

Đột nhiên, một gã võ sĩ khác từ trong đội ngũ phóng lên cao, bắn thẳng về phía Ca Đồn, thân hình hắn vẽ ra một dãy tàn ảnh trên không trung, phía sau lưng hắn ánh lửa hừng hực do Viêm Bạo thả ra, cặp mắt vô cùng âm lãnh kia tập trung vào người Ca Đồn.

Ca Đồn không thêm để ý tới đối phương, chậm rãi giơ tay lên chuẩn bị thêm một lần Viêm Bạo.

Gã võ sĩ ở trên không trung đột nhiên chuyển hướng sang dãy lan can gần đó.

Phong Ưu Nhã có thể đề cao tốc độ võ sĩ trên diện rộng, còn có thể hoàn thành chuyển hướng giữa không trung, nhưng điều này phải được quyết định kỹ lưỡng trước khi thi triển Phong Ưu Nhã, tùy ý biến hóa là không thể, trừ phi có thể thi triển Phong Dực.

Mặc dù có đủ loại hạn chế nhưng Phong Ưu Nhã vẫn có thể tạo thành ưu thế rất lớn, ví như trù thủ phi Phật Lang Duy hung danh nổi như cồn, mỗi một lần hắn buông thả Phong Ưu Nhã đều có thể hoàn thành năm lần lộn vòng trên không trung, đừng bảo là dùng bí kỹ công kích hắn, ngay cả khóa định vị trí của hắn đã là chuyện cực kỳ khó khăn.

Gã võ sĩ kia thoát nhìn khí thế hung hãn, tựa hồ sau một cái nháy mắt sẽ phát động một kích trí mạng đối với Ca Đồn, nhưng hắn lộn vòng chuyển hướng đã biểu lộ dụng ý chân chính, đó là dụ địch.

Đáng tiếc đây là một hành vi vô dụng, Ca Đồn từ đầu đến cuối hoàn toàn không có ý định công kích hắn.

Ánh mắt gã võ sĩ lúc này chuyển từ âm lãnh sang tức giận, lại có cả lo lắng, sự việc có điểm không ổn... Đối với những võ sĩ khác hệ, nếu bị Phong hệ võ sĩ tác chiến cận thân là yếu điểm trí mạng, đối phương bắt buộc phải liều mạng buông thả công kích, tìm trăm phương ngàn kế ngăn trở mới đúng, trong kinh nghiệm của hắn, trước giờ chưa từng thấy võ sĩ nào ngu ngốc như thế.

Thế nhưng khoảng cách song phương vốn có hạn, hắn phóng ra Phong Ưu Nhã đồng thời cũng rút ngắn vị trí và thời gian suy nghĩ. Ở trong tình thế nguy cấp này, hắn không có biện pháp suy tư cẩn thận, chỉ có thể dõng mãnh đánh giá đám người ngồi trên lầu.

Một người trẻ tuổi ngồi trong góc lẳng lặng hưởng dụng thức ăn của mình, động tác của hắn rất chậm, tựa hồ những món ăn kia có sức nặng khó thể tưởng tượng, tướng mạo người tuổi trẻ kia coi như anh tuấn, nhưng khí chất rất bình thường, rõ ràng chỉ là người đi đường không có liên quan.

Gã võ sĩ nhanh chóng dời tầm mắt sang bàn thứ hai, trên bàn có bốn người khách, hai nam hai nữ, hơn nữa đều là võ sĩ, bọn họ cũng đang trợn mắt nhìn vào bóng lưng Ca Đồn.

Con người gã võ sĩ lập tức co rút lại, sau đó chuyển ngược tầm mắt về người trẻ tuổi thứ nhất, chiến đấu đột nhiên bộc phát như thế này, người khác vốn phải lộ vẻ thất kinh mới đúng, nhưng người trẻ tuổi này quá bình tĩnh, chính là hắn.

Hắn lại thi triển Phong Ưu Nhã xuyên qua dãy phố, lộn vòng thêm một lần nữa đã rơi vào dãy lan can tiểu lâu, toàn bộ động tác không quá hai giây, trong thời gian chớp mắt này hắn có thể tìm ra địch nhân đang ẩn nấp đã là đáng quý rồi, nhưng vẫn tương đối muộn.

Chỉ kém hai phân nữa là mũi chân hắn có thể chạm vào lan can, sau đó hắn sẽ có thể thả ra Phong Ưu Nhã lần nữa. Thế nhưng lúc này cũng là thời điểm động tác của hắn chậm chạp nhất, yếu ớt nhất.

Vào thời khắc này, gã thanh niên hắn đang nhìn chăm chăm ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra hàn quang lạnh lẽo, giống như một con mèo đói đang tìm đồ ăn trong bếp, tự nhiên có con gà từ đâu chạy tới ...

Gã võ sĩ cảm giác tâm tình đột ngột rớt xuống, gã thanh niên kia hóa thành một dãy hư ảnh lao thẳng tới chỗ hắn.

-o0o-

78. Chương 79: Tiết Tẩu Chiến Đấu.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 79: Tiết tẩu chiến đấu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã võ sĩ huy động hai tay liên tục, bốn đạo Phong Nhận nhàn nhạt bắn nhanh ra, đây là việc duy nhất hắn có thể làm, chỉ hy vọng có thể trì hoãn qua một đợt công kích của đối phương, cho dù chỉ là trong nháy mắt, hắn sẽ có thể vận hồi được tình thế.

Địch Áo nghiêng người về phía trước, thân hình hắn dán sát mặt đất hóa thành một mũi tên lao bắn tới.

Bốn đạo Phong Nhận xét qua lưng Địch Áo, còn bản thân Địch Áo lại vọt ra khỏi tiểu lâu một viên đạn pháo, đồng thời kiếm quang nổ rộ chém dây lan can nát bấy, hai chân gã võ sĩ lập tức bị chém thành từng khúc.

Ca Đồn hoàn thành hai chiêu Viêm Bạo, lúc này đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn gã võ sĩ mất đi hai chân, sau đó giơ tay lên chém ra một đạo Liệt Diễm Trảm.

Gã võ sĩ kia la thảm rớt xuống xuống phía dưới, thống khổ khó thể chịu đựng nổi khiến cho trước mắt hắn biến thành một mảnh tăm tối, căn bản không nhận thấy Liệt Diễm Trảm tồn tại. Sau một cái chớp mắt, Liệt Diễm Trảm đã đánh trúng thân thể hắn, tiếng la thảm liền bị cắt đứt, thân thể bị tàn phá xoay tròn văng ra ngoài.

Địch Áo đã bay ra ngoài phố, cổ tay phải rung lên, trường kiếm rời tay bắn về phía gã Hỏa hệ võ sĩ ở dưới, sau đó hai tay hắn chạm nhẹ vào vách tường, thân thể cuộn lại, hai chân mũi chân đạp vào tường lấy đà vọt tới chỗ gã Hỏa hệ võ sĩ.

Các võ sĩ trên đường phố đã bị Ca Đồn thả ra hai chiêu Viêm Bạo đánh bại hơn phân nửa, chỉ còn lại có năm, sáu tên. Gã Hỏa hệ võ sĩ chú ý thấy tình hình biến hóa ở phía trên, lập tức ngừng đầu nhìn chăm chăm vào thân ảnh Địch Áo.

Về mặt hắn không có biến hóa quá lớn, nhưng đây là hắn đang miễn cưỡng khống chế bản thân, đồng bạn của hắn là Phong hệ Quang Mang võ sĩ cấp năm. Kết quả vừa chạm mặt đã bị chém chết, trong lòng hắn đang cực kỳ hồi hộp đã khó thể hình dung, nhưng giờ phút này không phải là lúc e ngại, đối phương vừa ra tay đã dùng đến sát chiêu lưu lại một bãi chiến trường tanh máu như thế này. Nhiều đó đã đủ để chứng minh ý đồ của đối phương rồi, đây là trận chiến người chết ta sống, không có ai nguyện ý bỏ tay chờ chết, huống chi hiện tại đang đối mặt một gã Phong hệ Quang Mang võ sĩ cao cấp, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Thân hình Địch Áo mau lẹ tới cực điểm, chỉ một lần bật mạnh lấy đà đã đuổi kịp trường kiếm bắn ra lúc trước, trong nháy mắt khi hắn bắt được chuôi kiếm, kiếm quang lại nổ rộ một lần nữa.

Hỏa hệ võ sĩ vùng mạnh hai tay ra, hai đạo Liệt Diễm Trảm xuất hiện ngăn cản kiếm quang của Địch Áo.

Thân hình Địch Áo đột nhiên biến hướng, lộn vòng một cái tránh né Liệt Diễm Trảm rất nhẹ nhàng, sau đó áp sát gã Hỏa hệ võ sĩ huy kiếm chém về phía cổ hắn.

Hỏa hệ võ sĩ vừa thả ra Liệt Diễm Trảm đã tung mình lui về phía sau, hắn vừa mới di động thì trường kiếm Địch Áo đã theo đó chém xuống, tránh được đòn Địch Áo công kích trong gang tấc.

Tiếp theo, gã Hỏa hệ võ sĩ phát tay lần nữa, lại một đạo Liệt Diễm Trảm bắn nhanh ra. Thế nhưng đạo Liệt Diễm Trảm này tựa hồ mất đi tính chính xác, nó bay thẳng tới cánh tay phải Địch Áo.

Khoảng cách song phương quá gần, chớp mắt một cái Liệt Diễm Trảm đã tiến tới gần đối thủ. Địch Áo liền thu kiếm lại, lập tức phát động Phong Ưu Nhã, thân hình phóng sang bên cạnh, sau đó trở tay đâm ra một kiếm về phía sau ót gã võ sĩ.

Gã Hỏa hệ võ sĩ lại tung mình lui về sau, hất tay đánh ra một đạo Liệt Diễm Trảm.

Lần này Liệt Diễm Trảm lại càng mất đi chính xác, trực tiếp bay sang phía khác. Nhân lực Dịch Áo rất tốt, lập tức đoán ra được phương hướng Liệt Diễm Trảm, thân hình hắn dừng lại tại chỗ để mặc Liệt Diễm Trảm bay ngang qua bên hông.

Dịch Áo không có tiếp tục phát động công kích, chỉ lẳng lặng quan sát đối thủ, còn gã Hỏa hệ võ sĩ thì giương cặp mắt cá chết ngó chừng Dịch Áo.

Lúc trước Dịch Áo có thể đánh trọng thương tên Phong hệ võ sĩ trong nháy mắt, chủ yếu là nhờ đánh lên xuất kỳ bất ý, hơn nữa hắn nắm bắt thời cơ chiến đấu có thể nói là hoàn mỹ. Chỉ có điều Phong Ưu Nhã không phải là vô địch, nếu như đối phó với một Quang Mang võ sĩ có đủ kinh nghiệm, dồn toàn bộ tinh thần đề phòng thì hắn không thể nào dễ dàng đắc thủ.

Mấu chốt là ở tiết tấu, bất kể Dịch Áo lựa chọn né tránh theo phương hướng nào, tóm lại vẫn phải tiếp cận đối phương, sau đó mới có thể phát động công kích, cực chẳng đã mới phải buông thả Phong Ưu Nhã từ xa. Gã Hỏa hệ võ sĩ sử dụng chiến lược rất đơn giản, chỉ cần Dịch Áo động thì hắn cũng di động theo, sau đó dùng Liệt Diễm Trảm công kích vị trí hắn vừa đứng trước đó, về phần có thể đánh trúng Dịch Áo hay không, hắn không thể quan tâm nhiều như vậy.

Nắm giữ tiết tấu, nói thì thật đơn giản, khi làm mới khó. Đầu tiên là phải có dũng khí suy xét trong vòng sinh tử, tiếp theo là phải có đầy đủ kinh nghiệm, hai thứ không thể thiếu một. Mắt thấy Phong hệ võ sĩ dùng tốc độ cao tiến tới gần mình là thất kinh, luống cuống tay chân, cho dù may mắn thoát khỏi chiêu thứ nhất, cũng không có khả năng né tránh chiêu thứ hai, chiêu thứ ba...

Mấu chốt nhất chính là Phong Ưu Nhã hao tổn rất nhiều nguyên lực, còn hơn cả Hỏa hệ bí kỹ Viêm Bạo nữa. Một gã Phong hệ Quang Mang võ sĩ bình thường thả ra ba, năm lần Phong Ưu Nhã sẽ hoàn toàn mất đi lực chiến đấu, gã Hỏa hệ võ sĩ rõ ràng là muốn chơi trò hao tổn chiến với Dịch Áo. Đợi đến khi Dịch Áo hao hết nguyên lực, hắn sẽ có thể thay đổi chiến cuộc.

Đáng tiếc là Dịch Áo thuộc loại đối thủ cực kỳ hiếm thấy, lấy trình độ nguyên lực của hắn bây giờ hoàn toàn có thể kéo dài chiến đấu mấy canh giờ, loại ý đồ này nhất định thất bại.

Thân hình Dịch Áo đột nhiên biến hướng phóng sang một góc phố khác, gã Hỏa hệ võ sĩ hơi chần chờ một chút rồi mới tung mình lui về phía sau, lại phát tay chém ra một đạo Liệt Diễm Trảm.

“Ha ha ha!” Dịch Áo mỉm cười ranh mãnh, ánh mắt nhìn đối phương cực kỳ hứng thú.

Hai người cách nhau tới hơn mười thước, Liệt Diễm Trảm xem như không có ý nghĩa gì hết, đạo hỏa diễm xuyên qua đường phố trống trải bắn thẳng vào một gian hàng, làm cho bên trong nổi lên một trận kinh hoàng náo loạn.

Gã Hỏa hệ võ sĩ không nghĩ tới Dịch Áo lại chơi hư chiêu, vừa thấy nụ cười Dịch Áo ẩn chứa mùi vị khinh miệt, mặt hắn lúc này không được tự nhiên nữa rồi, ánh mắt bắt đầu tối lại.

Dịch Áo không ngừng vận chuyển Căn Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân, khi về mặt đối phương xuất hiện biến hóa, thân hình hắn lập tức lao thẳng tới.

Gã Hỏa hệ võ sĩ phòng bị xuất hiện sơ hở, hắn phải suy nghĩ đối phương đang muốn tấn công hay lại là hư chiêu?

Gã Hỏa hệ võ sĩ ngây ngốc một chút, thân hình Dịch Áo đã nhanh chóng tiến tới gần, trong khi cường giả quyết đấu, chỉ cần hơi do dự sẽ phạm phải sai lầm không thể vãn hồi. Hắn lập tức hiểu ra tình cảnh của mình, vừa rống lên giận dữ, vừa tiếp tục buông thả Liệt Diễm Trảm, thân hình lui nhanh về sau.

Chẳng qua lần này gã Hỏa hệ võ sĩ lại phạm sai lầm, Dịch Áo căn bản không có ý định tiến tới gần hắn. Khi gã Hỏa hệ võ sĩ tung mình lui về sau, đồng thời hắn cũng buông thả Phong Ưu Nhã bay ngang qua bầy, tám thước, rồi di chuyển một đường vòng cung lớn bay về phía sau lưng gã Hỏa hệ võ sĩ.

Trên đường phố xuất hiện một cảnh chiến đấu cổ quái, gã Hỏa hệ võ sĩ khi lui khi tiến liên tục phóng thích Liệt Diễm Trảm. Còn Dịch Áo lúc né lúc dừng làm cho tất cả đòn công kích của gã Hỏa hệ võ sĩ trở nên vô dụng, trường kiếm trong tay Dịch Áo vẫn giữ được lực lượng chờ đợi thời cơ phóng ra kiếm quang trí mạng.

Sau một lát, luồng kiếm quang xuyên thấu qua thân thể gã Hỏa hệ võ sĩ, từng đoạn máu thịt văng ra chung quanh. Lúc này Dịch Áo tiếp tục vọt thẳng tới trước hơn mười thước mới dừng lại, thu kiếm đứng thẳng, quay đầu lại lạnh lùng nhìn đối thủ.

Ca Đồn đã giải quyết xong nhóm võ sĩ còn lại, gã Thổ hệ võ sĩ còn sống thực lực vốn không bằng Lôi Mông, hẳn bị Lôi Mông và Ca Đồn giáp công đã tràn ngập nguy cơ.

Dịch Áo sải bước đi tới chỗ xe ngựa, phu xe vẫn còn ngồi ở trên cang xe ngẩn ngơ. Dịch Áo không có làm khó hắn, phát phát tay ra hiệu, gã phu xe như được lệnh đại xá, vội vã ném roi ngựa xuống cầm đầu chạy trốn vào trong hẻm nhỏ.

Dịch Áo mở cửa khoang xe, thấy bên trong có một tên một mắt đang run rẩy ở trong góc.

“Hào Uy Nhĩ thành chủ đại nhân, nên xuống xe rồi.” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Các người là ai?” Tên một mắt cố gắng kèm chế sợ hãi, mở miệng hỏi.

Đúng lúc này, từ trên đường phố truyền đến tiếng nổ ầm ầm, Dịch Áo quay đầu nhìn lại, thì ra gã Thổ hệ võ sĩ đã bị đánh văng lên không trung, Ca Đồn liên tiếp thi triển Liệt Diễm Trảm không chút lưu tình. Mỗi khi gã Thổ hệ võ sĩ chậm lại, hoặc rơi xuống phía dưới sẽ có một đạo Liệt Diễm Trảm đánh trúng hắn, ép buộc hắn phải nhảy lên. Cuối cùng gã Thổ hệ võ sĩ bay ra xa hơn mười thước, thậm chí bay qua chiếc xe ngựa mới hạ xuống mặt đất, từng dòng đỏ sẫm từ trên không trung vãi ra rơi lên trên xe ngựa, cũng rơi vào người Dịch Áo.

-o0o-

79. Chương 80: Trao Đổi Con Tin.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 80: Trao đổi con tin.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo, biểu hiện không tệ!” Lôi Mông một lòng xem mình là đội trưởng, dùng sức vỗ vỗ bả vai Dịch Áo. Trên thực tế trong lòng hắn đang rất ganh tỵ, cộng thêm chút xấu hổ. Ba đầu ba, song phương đều là tổ hợp tốt nhất Thổ hệ, Hỏa hệ, Phong hệ. Trận chiến này vốn phải đánh vô cùng gian khổ mới đúng, có thể kết thúc chiến đấu nhẹ nhàng như thế là nhờ Dịch Áo lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giải quyết triệt để Phong hệ võ sĩ của đối phương, lại một mình đánh chết Hỏa hệ võ sĩ. Còn bản thân hắn và Ca Đồn hai người đánh một, thời gian hao phí lại dài hơn cả Dịch Áo, việc này làm cho hắn rất thẹn thùng. Thế nhưng, Lôi Mông lòng dạ rộng rãi, trong nháy mắt đã quên mất cảm thụ lúc này, cười hì hì bước sang bên cạnh Dịch Áo, nhìn vào trong buồng xe nói: “Thành chủ đại nhân của chúng ta đâu? Không phải là sợ đến choáng váng rồi chứ?”

“Các người cần tiền? Hay là cần cái gì?” Việc đã đến nước này, Hào Uy Nhĩ không cần phải sợ nữa rồi, hắn dùng còn mắt duy nhất nhìn Lôi Mông chăm chăm, hiển thị rõ bản sắc côn đồ ác bá mấy năm về trước.

“Chúng ta chỉ cần người biết điều hợp tác với chúng ta thôi.” Lôi Mông vươn tay ra nắm lấy vạt áo Hào Uy Nhĩ, mạnh mẽ kéo Hào Uy Nhĩ ra ngoài, sau đó ném Hào Uy Nhĩ xuống mặt đất.

“Đừng nói nhảm nữa, muốn giết cứ giết.” Hào Uy Nhĩ chật vật ngồi dậy, con mắt độc nhất trùng lớn, nói như hét: “Mấy đứa tạp chủng các người nhớ lấy, Lạc Tư Bá tước sẽ không bỏ qua cho các người.”

Lôi Mông ngồi xổm xuống đất, nhắm một con mắt lại, dùng một con mắt khác nhìn chăm chăm vào Hào Uy Nhĩ: “Trời đất ơi, người không có lỗ tai hả? Lão tử nhắc lại một lần nữa, nên biết điều hợp tác với chúng ta.”

“Muốn ta làm gì?” Nếu như là lúc bình thường, có người nhái bộ dạng một mắt của hắn thì hắn đã sớm nổi giận bộc phát uy phong rồi. Thế nhưng tình thế bây giờ người ta mạnh hơn, hắn chỉ có thể giả bộ không thấy gì hết.

“Một người bằng hữu của chúng ta tên là Bái Tác Tư bị người bắt, bây giờ muốn dùng người đổi lấy hắn, hiểu chưa?” Lôi Mông đưa tay sờ sờ đầu Hào Uy Nhĩ.

Hào Uy Nhĩ đột nhiên hét lên một tiếng, gương mặt múa vuốt đánh về phía Lôi Mông: “Tới đi, tên tạp chủng, dù sao lão tử cũng không muốn sống nữa rồi, tới đi!”

Nói thật, Lôi Mông cũng bị dọa cho sợ hết hồn, không kịp nghĩ gì đã trở tay nện một quyền vào mặt Hào Uy Nhĩ, tên kia lập tức ngã lăn xuống đất. Khi Lôi Mông nhảy lên chuẩn bị bổ sung một cước vào người Hào Uy Nhĩ, thần sắc hắn đột nhiên sưng sờ, quay đầu thấp giọng nói với Ca Đồn: “Ca Đồn, người bằng hữu kia của ngươi, hình như...”

“Ta biết.” Sắc mặt Ca Đồn đã xanh mét, hai người bọn họ không phải là ngu ngốc, theo lý thuyết khi dùng một tù nhân đổi lấy an toàn cho mình, Hào Uy Nhĩ không có lý do gì cự tuyệt. Nhưng Hào Uy Nhĩ biểu hiện kịch liệt như thế đã chứng minh một chuyện, tình huống Bái Tác Tư cực kỳ không ổn, hoặc có thể là đã bị giết chết. Chỉ có như thế Hào Uy Nhĩ mới cho ra phản ứng dị thường này.

“Bất kể nói thế nào, chúng ta cần phải tận mắt nhìn thấy mới được.” Dịch Áo than nhẹ một tiếng, nói: “Đi thôi.”

Trong khi nói chuyện, Tác Luân và Ngải Phát Lí đã ra khỏi tiểu lâu, bên cạnh còn có mấy gã đại hán. Bọn họ chính là thủ hạ Bái Tác Tư, chiến trường tanh máu tanh làm cho bọn họ không thể thích ứng, sắc mặt hoặc trắng hoặc xanh có vẻ cực kỳ khó coi. Mặc dù trong ngày thường bọn họ coi như là hạng người ngang ngược, nhưng chuyện cần làm hàng ngày chỉ là kêu gọi bằng hữu, hù dọa những người bình thường. Cảnh tượng kinh khủng thế này không nên phát sinh ở trong Thủy Tinh thành, nó phải phát sinh ở trên chiến trường mới đúng.

“Có cần ra ám hiệu với Tác Luân? Để cho hắn chuẩn bị tâm tư trước?” Lôi Mông thấp giọng nói.

“Không cần.” Ca Đồn lắc đầu: “Một người đàn ông ngay cả điểm nhỏ này còn không có năng lực thừa nhận hay sao?”

“Tiêu chuẩn của người...” Sắc mặt Lôi Mông trở nên quái dị: “Không phải là tiêu chuẩn nam nhân, mà là tiêu chuẩn kẻ điên.”

“Đừng nói nhảm nữa, đi thôi.” Ca Đồn lảng tránh đề tài này.

Ngải Phát Lí sợ hãi núp ở phía sau Tác Luân, thế nhưng con mắt duy nhất của Hào Uy Nhĩ còn dùng rất rõ. Hắn lập tức nhận ra Ngải Phát Lí, mở miệng phun một ngụm nước bọt kèm máu tươi, oán hận mắng: “Ngải Phát Lí, thì ra là cái tên súc sinh nhà ngươi bán đứng ta. Chờ coi, ha ha, nghe nói ngươi có một đứa con gái rất đẹp?”

“Không, chuyện không liên quan đến ta.” Ngải Phát Lí trả lời ngập ngừng, hắn vừa nói vừa nhìn lên đám người Dịch Áo.

“Mụ nội mày.” Hào Uy Nhĩ lại nhổ một bãi nước bọt, mắng to: “Không phải là ngươi bán đứng ta, bọn họ có thể tìm tới nơi này hay sao? Yên tâm, Lạc Tư Bá tước sẽ cực kỳ thương yêu con gái của ngươi, ha ha ha.”

Sắc mặt Ngải Phát Lí trắng bệch, sau đó sải bước xông lên đá vào mặt Hào Uy Nhĩ, khi Hào Uy Nhĩ ngã lăn ra đất, hắn ngồi xuống cười lên trên người Hào Uy Nhĩ, hai đấm liên tục ‘làm việc’, vừa đánh vừa mắng: “Con mẹ mày, lão tử sẽ thương yêu lão bà của ngươi trước, ngươi có tin không? Có tin hay không?”

“Đáng đánh, tên súc sinh nhà ngươi, đáng đánh.” Hào Uy Nhĩ chẳng những không cầu xin, ngược lại cố gắng bật người dậy, đánh nhau với Ngải Phát Lí rối loạn cả lên, chỉ có điều hắn thể lực kém cỏi, người đang bị thương, căn bản không phải là đối thủ Ngải Phát Lí.

“Được rồi.” Lôi Mông đi tới xách Ngải Phát Lí lên ném qua một bên, hắn nhìn là hiểu Hào Uy Nhĩ một lòng muốn chết, nếu Ngải Phát Lí cứ tiếp tục đánh như vậy, ngược lại thành toàn cho hắn.

“Náo cái gì mà náo...”

Ngải Phát Lí vẫn chưa hết giận, lực tục bò dậy xông qua Hào Uy Nhĩ, Lôi Mông thấy thế không nhin được nữa, tay phải vỗ nhẹ vào ngực Ngải Phát Lí làm cho hắn rút lui vài bước đặt mông té ngã xuống dưới đất, lúc này hắn mới thanh tỉnh lại, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lôi Mông.

“Chúng ta đi thôi.” Dịch Áo phát phát tay: “Tác Luân, người biết cai ngục ở chỗ nào không?”

“Biết, biết.” Tác Luân vội vàng nói.

Tác Luân làm phu xe, đám người Dịch Áo chui vào trong khoang xe dưỡng sức. Cả nhóm chạy theo hướng tây Thủy Tinh thành, dọc đường đi không có gặp phải ngăn trở, thời gian trôi qua chừng vài tiếng, bọn họ đã tới trước cửa nhà ngục Thủy Tinh thành.

Khi bọn họ thương lượng đối sách, Tác Luân từng nói nhà ngục đề phòng sâm nghiêm, nhưng cái gọi là sâm nghiêm đối với đám người Dịch Áo chỉ là thùng rỗng kêu to. Bn họ chỉ lo lắng đám thủ vệ bắt Bái Tác Tư làm con tin mới bỏ qua ý niệm mạnh mẽ đột phá nhà ngục trong đầu.

Bây giờ Hào Uy Nhĩ rơi vào tay bọn họ nên không còn chuyện gì phải lo lắng nữa, cho dù Hào Uy Nhĩ một lòng muốn chết, nhưng đám thủ vệ nhất định không dám trơ mắt nhìn Hào Uy Nhĩ bị giết.

Ngải Phát Lí xung phong nhận việc đi ra ngoài giao tiếp với nhóm thủ vệ. Khi mấy gã thủ vệ thấy cỗ xe ngựa nghênh ngang dừng trước cửa nhà ngục, bọn hắn đang định đi lên xua đuổi thì Ngải Phát Lí đã nắm lấy Hào Uy Nhĩ chui ra khỏi buồng xe.

Hào Uy Nhĩ một mắt là điểm đặc thù quá rõ ràng, mấy gã thủ vệ mặt mày biến sắc vội vàng chạy lên, Tác Luân nhảy xuống xe ngựa rút một cây chủy thủ từ bên hông ra, đặt sát cổ họng Hào Uy Nhĩ, lạnh lùng nói: “Đừng động.”

Mấy gã thủ vệ không dám động đây, còn Hào Uy Nhĩ liều lĩnh chật vật né tránh, thậm chí là cố ý đưa cổ của mình đụng vào chủy thủ. Ngải Phát Lí phải dùng tất cả khí lực mới đè hắn lại, dưới tình huống vừa tức vừa vội, hắn vung quả đấm đập lên đầu Hào Uy Nhĩ đánh bầy, tám quyền, nhưng đầu người là nơi cứng rắn nhất, kết quả kẻ la hét kêu đau ngược lại là hắn.

“Ngải Phát Lí, người điên rồi?” Một gã thủ vệ thấy thế liền kinh sợ, lớn tiếng quát.

“Con mẹ mày, lão tử mới không điên.” Giờ phút này Ngải Phát Lí không sợ trời, không sợ đất, kêu lên: “Tên súc sinh này mới là kẻ điên.” Nói xong hắn lại vung quả đấm đánh thật mạnh vào lưng Hào Uy Nhĩ.

“Mang Bái Tác Tư ra đây, sau đó chúng ta trả lại thành chủ đại nhân cho các người.” Tác Luân lạnh lùng nói, việc đã đến nước này hắn thông suốt hơn cả Ngải Phát Lí, dù sao Thủy Tinh thành đã không thể lưu lại được rồi.

Mấy gã hộ vệ liếc nhau hội ý, lát sau có một gã quay đầu chạy vào trong ngục giam. Sự tình trọng đại, bọn họ không dám tự tiện làm chủ.

Chốc lát sau có một gã đại hán mang theo một đám võ sĩ đi ra, đại hán kia còn cách thật xa đã la lớn: “Đại nhân, là ngài sao?”

Hào Uy Nhĩ ngẩng đầu lên nhìn thấy gã đại hán kia, lập tức liều mạng lắc đầu lia lịa, hắn đang muốn nói cho đối phương biết tuyệt đối không nên đồng ý trao đổi. Thế nhưng, Ngải Phát Lí đang chế trụ hắn gắt gao, cái đầu vừa dao động mấy cái, máu tươi đã theo cần cổ chảy xuống đất.

Gã đại hán kia thấy tình cảnh của Hào Uy Nhĩ cũng phải hít sâu một hơi lạnh. Hắn không nói nhiều lời làm gì, chỉ phát phát tay ra hiệu, mấy gã võ sĩ xoay người chạy về trong ngục giam.

Trên thực tế, nhóm thủ vệ cai ngục cách nơi phát sinh sự tình quá xa, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Nếu như bọn hắn biết có mấy Quang Mang võ sĩ tập kích đoàn xe Hào Uy Nhĩ, cho dù Hào Uy Nhĩ yêu cầu bọn hắn trao đổi, nhưng một khi suy nghĩ vì tính mạng của mình, bọn hắn sẽ có thể trực tiếp cự tuyệt.

Thời gian không lâu sau, mấy gã võ sĩ xách một chiếc chiếu đi ra, có một người nằm trên chiếu nhưng không thấy rõ bộ dáng, bởi vì ở trên mặt đã bị một lớp vải thô che lại.

80. Chương 81: Báo Thù

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 81: Báo thù

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đại ca !” Tác Luân hô to một tiếng, giao thanh chủy thủ cho Ngải Phát Lí rồi xông tới trước. Còn Ngải Phát Lí nhìn chủy thủ trong tay đến xuất thần, không trách hấn ngốc, chỉ đổ cho thế giới này biến hóa quá nhanh, mấy giờ trước hấn và Tác Luân là kẻ thù không đội trời chung, bây giờ bỗng dưng trở thành đồng bọn, hấn không ngu ngốc mới là lạ.

“Chậm đã.” Gã đại hán ở đối diện quát lên: “Bây giờ trao đổi người.”

Tác Luân sững sốt quay đầu nhìn lại, bên trong buồng xe vẫn một mực im ắng, không có bất kỳ âm hiệu nào được phát ra.

Bởi vì vấn đề góc độ, gã đại hán cho rằng Tác Luân đang nhìn tới Ngải Phát Lí. Trong lòng không khỏi thâm giận, thì ra Ngải Phát Lí mới là chủ mưu? Cũng khó trách, không có Ngải Phát Lí phối hợp, Tác Luân căn bản không có biện pháp bắt được Hào Uy Nhĩ vốn có đông đảo hộ vệ.

“Ngải Phát Lí, còn không đổi người?” Gã đại hán kia quát to.

“Ta...” Ngải Phát Lí sững sốt, chuyện này có cái rắc gì quan hệ tới hấn? Nếu hấn có thể quyết định thì đã sớm mang theo một nhà già trẻ lớn bé chạy ra khỏi thành rồi, trong cả hai phe, hấn chọn không nổi phe nào hết.

“Ngải Phát Lí, bỏ hấn ra đi.” Tác Luân nói.

“Được.” Ngải Phát Lí đứng thẳng lên, đẩy mạnh Hào Uy Nhĩ ra, tiếp theo đá một cước vào hông đít Hào Uy Nhĩ, miệng quát lớn: “Còn không mau cút đi.” Dù sao hấn cũng không có đường lui, nếu Hào Uy Nhĩ không chết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hấn, còn không bằng làm thêm một ít chuyện đổ dầu vào lửa khiến cho song phương sống mái với nhau.

Gã đại hán kia càng thêm giận dữ, lạnh lùng ngó chừng Ngải Phát Lí, còn bản thân Ngải Phát Lí không hề sợ hãi, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn lại đối phương, trong lòng âm thầm oán hận: “Nhìn con mẹ nhà người, sau lưng lão tử có đại nhân vật nha, chờ một lát sẽ đến phiên các người khóc.”

“Thả người.” Gã đại hán quát lên.

Mấy gã võ sĩ mang chiếu đi tới mấy chục bước, sau đó ném chiếu xuống mặt đất, còn Hào Uy Nhĩ lăn một vòng lập tức xông về phía nhóm cai ngục. Không phải hấn muốn tìm kiếm sự bảo vệ, mà là hi vọng những gã hộ vệ kia mau chóng rút miếng vải trong miệng hấn ra, hấn có chuyện khẩn cấp muốn nói.

Mấy gã võ sĩ lập tức che chở Hào Uy Nhĩ vào giữa, nhanh chóng lui về phía sau, hai gã võ sĩ trong đó bận rộn mở lối cho Hào Uy Nhĩ, còn có một võ sĩ móc miếng vải trong miệng Hào Uy Nhĩ ra.

“Bắt hấn, bắt lấy Bái Tác Tư.” Hào Uy Nhĩ bỗng nhiên khàn giọng hô lên.

“Đại ca!” Tác Luân cũng đồng thời kêu lên, tiếp theo thân hình lay động mấy cái quỳ rạp xuống đất.

Miếng vải thô trên chiếu đã bị vén lên lộ ra một thân thể máu thịt nhầy nhụa, bên trong có phải là Bái Tác Tư hay không, đại khái ngoại trừ Tác Luân ra không còn ai có thể nhận ra được nữa. Khuôn mặt người nọ đã bị rạch mấy trăm đao, hơn nữa còn là dùng dao mỏng như lá liễu rạch lên, làn da mặt bị cắt rách thành từng lát. Hai vai trái phải đều có một lỗ máu, hấn là vết thương do thiết câu (móc câu làm bằng sắt) cắm

vào, nửa người dưới lại càng thê thảm, từng mảng lớn da thịt rời ra, thậm chí có bộ phận lòi ra xương cốt trắng hếu, ngay cả xương hai chân hần cũng không hoàn chỉnh.

Gã đại hán nghe thấy thanh âm Hào Uy Nhĩ, đầu tiên là ngăn người, sau đó nhanh chóng rút trường kiếm ra dẫn nhóm võ sĩ xông tới.

Cùng lúc đó cánh cửa buồng xe bị đẩy ra, Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông trước sau chui ra ngoài. Mặc dù không có đeo huy chương võ sĩ, nhưng ba người bọn họ tản ra sát khí oai phong lẫm lẫm, gã đại hán kia ngăn người, cánh tay vươn ra ngăn cản nhóm thủ hạ lại.

Lôi Mông đi tới trước chiếu cúi người cẩn thận quan sát chốc lát, sau đó chậm rãi đứng lên, sắc mặt hần đã trở nên đỏ bừng tím tái.

“Đây... phải. chó cắn.” Lôi Mông nhả ra từng từng chữ câu, tầm mắt hần rơi vào đám võ sĩ: “Các người... còn là người không?”

Ca Đồn hít sâu một hơi, cánh tay chém thẳng về phía trước, một đạo Liệt Diễm Trảm phá không bắn về phía đám võ sĩ: “Giết ~!”

Ca Đồn vừa mới hô lên chữ ‘giết’ thì Dịch Áo đã động, thân hình bắn nhanh ra như một tia chớp, khi Liệt Diễm Trảm đánh trúng mục tiêu thì Dịch Áo đã xông vào giữa đám người. Chỗ nào kiếm quang đi qua là nơi đó vòi máu văng tung tóe, mục tiêu của Dịch Áo rất rõ ràng, đó là Hào Uy Nhĩ. Bái Tác Tư biến thành bộ dáng này, Hào Uy Nhĩ chắc chắn là nguyên nhân tội lỗi.

Mặc dù Lôi Mông đứng gần nhất nhưng lại là người cuối cùng xông lên, tốc độ chính là nhược điểm của Địa hệ võ sĩ.

Tay phải Ca Đồn mở ra rồi chậm rãi khép lại, Lôi Mông và Dịch Áo có thể cảm ứng được nguyên lực tràn của hần đang điên cuồng chấn động, việc này chứng minh Ca Đồn đã thật sự nổi giận.

Gã đại hán trợn mắt há mồm kinh hãi, hần không nghĩ tới phe đối diện thoáng cái xuất hiện ba gã Quang Mang võ sĩ, mắt thấy đám người Dịch Áo đã tiến vào giữa đội hình. Hần theo đó cho ra phản ứng kịp thời, vừa xoay người chạy trốn vừa quát ầm lên: “Rút lui, mau rút lui.”

“Viêm Bạo.”

Một luồng lửa bỗng nhiên rực sáng ở giữa đoàn người, Dịch Áo đã tận mắt thấy rất nhiều lần Ca Đồn buông thả Viêm Bạo, nhưng lần này không giống với trước kia. Đầu tiên là đoàn hỏa diễm nhanh chóng khuếch trương rộng ra, biến thành một hỏa trụ to lớn chừng phương viên hai thước.

(Hỏa cầu là quả cầu lửa, đoàn hỏa diễm là luồng lửa kéo dài, hỏa trụ là hỏa diễm bốc cháy thẳng lên cao theo hình trụ, tinh hỏa là đốm lửa)

Thân hình Dịch Áo di chuyển nhanh chóng thoát khỏi đám người, Lôi Mông đột nhiên ngừng bước, miệng lẩm bẩm: “Tiểu tử này lại...”

“Viêm Bạo, là Viêm Bạo.”

“Nhanh lên một chút, mau tránh ra.”

Thấy hỏa trụ to lớn lan tràn ra ngoài quá nhanh các gã võ sĩ phát ra tiếng hô thất kinh, đáng tiếc là bọn hần mới vừa chen chúc thành một đồng, đến lúc muốn chạy ra bên ngoài đã không còn kịp nữa.

Bàn tay Ca Đồn bỗng nhiên nắm chắc thành quyền, bên phía ngoài cũng xuất hiện cảnh tượng tương ứng, hỏa trụ to lớn trong đám người đồng thời bạo liệt, hỏa diễm bắn ra bốn phía cắn nuốt mọi thứ trong phạm vi mười thước. Những người đứng ở trong phạm vi nổ tung liền bị nổ thành từng mảnh, máu thịt bể tan tành bay tán loạn giữa không trung. Cho dù là người ở vị trí khá xa cũng bị liên lụy.

Lần này Ca Đồn buông thả Viêm Bạo có uy lực lớn hơn bình thường rất nhiều, dĩ nhiên, uy lực thay đổi thì nguyên lực cũng gia tăng theo đó. Sắc mặt hần lập tức trắng bệch, giơ tay lên chém ra hai đạo Liệt Diễm Trảm, nhìn bộ dáng trong một khoảng thời gian ngắn, hần không thể nào sử dụng Viêm Bạo được nữa.

Đám hộ vệ ở trong ngục giam lao ra và các võ sĩ ở bên ngoài đều bị Viêm Bạo đánh chết hơn phân nửa, số võ sĩ may mắn còn sống sót vội vã phân tán ra chạy trốn theo bốn phía, hy vọng thoát khỏi tầm mắt đám người Dịch Áo. Phản ứng nhanh chóng, lộ tuyến thuần thực làm cho người ta không khỏi sinh ra một loại ảo giác, đám người này khẳng định không phải là lần đầu tiên làm như vậy.

Dịch Áo đảo ánh mắt qua phát hiện Hào Uy Nhĩ được gã đại hán kia che chở thoát khỏi phạm vi sát thương của Viêm Bạo, cả hai đang liều mạng chạy như điên về phía nhà ngục.

Lúc này Ca Đồn cũng phát hiện thân ảnh Hào Uy Nhĩ, nhưng trì hoãn một hồi Hào Uy Nhĩ và gã đại hán đã chạy được rất xa. Lấy tốc độ Ca Đồn tuyệt đối không thể nào đuổi kịp bọn hắn, dưới tình thế cấp bách Ca Đồn hô lớn: “Dịch Áo ~!”

“Bọn họ chạy không thoát.” Lôi Mông cười dữ tợn, sai bước chạy về phía trước, huynh đệ hắn đã thật sự nổi giận, vì thế bất kể Hào Uy Nhĩ trốn chỗ nào hắn sẽ đuổi theo tới chỗ đó. Cho dù Hào Uy Nhĩ có thể thoát trở về, hắn cũng sẽ phá hủy Thủy Tinh thành không hề ngần ngại.

Gã đại hán không có thời gian quay đầu lại, chỉ một lòng kẹp lấy Hào Uy Nhĩ cắm đầu chạy như điên, trong lòng hắn rất rõ ràng chênh lệch giữa bản thân mình và Quang Mang võ sĩ. Hiện tại đã biết những người này bởi vì Bái Tác Tư bị hành hạ thành bộ dạng kia, nhất định sẽ là cục diện không chết không thôi. Ngay lúc này chỉ xem ai chạy nhanh hơn thôi, chỉ cần chạy vào trong doanh trại sẽ có một chút hi vọng trốn tránh tìm đường sống. Gã đại hán âm thầm cảm thấy may mắn mình là một Phong hệ võ sĩ, nếu không dưới tình huống phải ôm một người, với thực lực Thiên Phú võ sĩ của hắn căn bản không thể nào chạy nhanh như vậy.

Cánh cửa trại giam cách gã đại hán càng ngày càng gần, rốt cuộc khi cách cánh cửa còn có năm sáu thước, gã đại hán cuối cùng thở ra một hơi, cánh tay đang kẹp lấy Hào Uy Nhĩ chống đỡ không nổi thể trọng Hào Uy Nhĩ. Toàn bộ quá trình chỉ dựa vào tinh thần cầu sinh chống đỡ, giúp cho hắn có khả năng chạy như điên ở trong thời gian thật ngắn tới được đây. Lúc cách mục tiêu gần trong gang tấc, tâm thần vừa nói lỏng, gã đại hán ngược lại mất đi khí lực, về phần Hào Uy Nhĩ bị ném xuống đất thì đành phải giả lơ đi vậy, hắn là thành chủ đại nhân sẽ không so đo chuyện nhỏ như thế này.

Cửa nhà ngục mở ra, một đám hộ vệ bộ dạng kinh sợ đón bọn hắn vào trong rồi lập tức đóng cửa lại.

“Mau, đi mật đạo.” Gã đại hán hét lên, hàng phòng ngự của ngục giam này chỉ có thể hù dọa một ít người bình thường. Hiện tại đối mặt ba Quang Mang võ sĩ, bọn hắn căn bản không có lực hoàn thủ, muốn ngăn cũng ngăn không nổi, chỉ có thể cố gắng bảo toàn bản thân.

Một nhóm người vây quanh Hào Uy Nhĩ cùng nhau phóng về hướng nam ngục giam, cùng lúc đó một thân ảnh nhảy lên cao vượt qua tường rào gần mười thước, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, chính là Dịch Áo.

-o0o-

81. Chương 82: Đồng Niên. (thượng)

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 82: Đồng niên. (thượng)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Các người đi ngăn cản hắn.” Gã đại hán thấy Dịch Áo hiện thân liền sợ hết hồn hết vía quát lên.

Các võ sĩ rơi ở phía sau hai mặt nhìn nhau, sau đó ‘phần phạt’ một tiếng tản ra khắp nơi khác với hướng đi của nhóm Hào Uy Nhĩ, đây đã là cực hạn bọn hắn có thể thừa nhận. Thấy đầu lĩnh lại để cho bọn hắn đi chịu chết, nhất định là không một ai chịu làm, bây giờ mỗi người đi một ngã, dù sao oan có đầu nợ có chủ, Bái Tác Tư không phải là bọn hắn làm hại.

Gã đại hán vừa vội vừa giận, nhưng giờ phút này không phải là lúc truy cứu, hắn đột nhiên tiến lên mấy bước kẹp Hào Uy Nhĩ dưới hông. Sau đó lao nhanh về phía trước, sắc mặt hắn đã đỏ bừng, hiển nhiên đã dùng đến toàn bộ khí lực.

Thân hình Dịch Áo chớp động bay nhanh tới trước, hắn không có lòng dạ nào để ý tới những gã võ sĩ chạy trốn. Nhưng nếu có ai cản đường, hắn sẽ không để ý giết thêm một mạng.

Kiểm quang loang loáng, một đường trải dài máu đỏ tươi, Dịch Áo nhanh chóng xuyên qua đám người không ngừng tiếp cận gã đại hán.

Gã đại hán đột nhiên nhào vào trong một gian nhà kho, liều mạng kéo ra một cái lồng treo, sau đó bỗng nhiên có thanh âm vang lên dữ dội, một tấm lưới sắt từ phía trên rơi xuống che chắn nhà kho lại.

Dịch Áo dừng bước ở trước lưới sắt, hàng rào lưới sắt này là do sắt đúc tạo thành, cự ly nhỏ hẹp ngay cả mèo chó cũng đừng mong chui qua. Lúc này gã đại hán quay đầu lại nhìn về phía Dịch Áo, miệng phát ra tiếng cười cổ quái, tựa hồ là đang trào phúng chế giễu đối thủ.

Dịch Áo hừ lạnh một tiếng, trường kiếm khê nhích lên, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hô của Lôi Mông: “Dịch Áo, tránh ra !”

Dịch Áo lập tức thu kiếm lui qua một bên, sau một cái nháy mắt, Lôi Mông bao phủ bên trong luồng ánh sáng màu vàng kim lao tới y như một viên đạn pháo, tông mạnh vào hàng rào sắt.

“Ầm...” Hàng rào sắt phát ra thanh âm tan vỡ chói tai, vị trí bị Lôi Mông va chạm chính diện đã lõm vào phía trong hơn một thước, mấy cây cột sắt đã bị gãy ngang lộ ra một cái lỗ rộng chừng hai thước.

Lôi Mông lui về sau mấy bước, đang định tông thêm một lần nữa thì Dịch Áo bất chợt lao tới, bay thẳng vào trong khe hở.

Gã đại hán sợ hãi hồn phi phách tán, nhào tới góc tường liều mạng dò tìm, thế nhưng mật đạo đã rất lâu không có sử dụng, hắn không có cách nào tìm được vị trí chính xác của cửa động.

Lúc này Dịch Áo đã tiến tới gần, kiểm quang lóe lên, gã đại hán không kịp phản ứng chút nào, một cái đầu lâu phóng lên cao đụng vào vách tường phía sau, sau đó rơi xuống mặt đất lăn lông lốc.

Hào Uy Nhĩ bỗng nhiên ngẩng đầu ngó trừng Dịch Áo rất tàn bạo, ngón tay vươn ra chỉ vào chóp mũi Dịch Áo, nói: “Tên tạp chủng, bắt được ta thì sao chứ? Người dám giết ta? Lạc Tư Bá tước sẽ không bỏ qua...”

Kiểm quang lóe lên, một ngón tay dính máu rơi xuống mặt đất.

Hào Uy Nhĩ giật mình ngơ ngác, không thể tin được đó là ngón tay của mình. Sau đó nhìn vào bàn tay chỉ còn lại có bốn ngón, vị trí ngón trở đã biến mất tiêu, nơi đó bây giờ là một lỗ thủng đang không ngừng tuôn trào máu tươi.

Qua một lúc sau, Hào Uy Nhĩ mới hét lên thảm thiết, che kín vết thương lại, miệng liên tục hít thở gấp gáp, ánh mắt nhìn về phía Dịch Áo càng thêm oán hận.

“Giờ mới đúng đó!” Dịch Áo cười cười không thèm để tới ánh mắt tàn độc của Hào Uy Nhĩ, huy kiếm vồ vồ vào mặt Hào Uy Nhĩ: “Ta không giết ngươi là vì cần phải giao ngươi lại cho bằng hữu của ta, đi thôi, thành chủ đại nhân.”

Lôi Mông đã dựa vào man lực cứng rắn giật sập hàng rào sắt, hắn khoanh tay lạnh lùng nhìn Hào Uy Nhĩ. Nếu như Hào Uy Nhĩ có thể hợp tác, hắn sẽ không tàn nhẫn đi hành hạ một người sắp chết, nếu tên này không chịu hợp tác, vậy thì hắn sẽ không khách khí làm gì. Đến lúc này Hào Uy Nhĩ đã bị Dịch Áo chém một kiếm làm cho thanh tỉnh, cúi đầu không nói tiếng nào đi tới gần Lôi Mông.

Đợi đến khi Dịch Áo và Lôi Mông áp giải Hào Uy Nhĩ trở về, bên kia đã không còn người nào nữa rồi, có thể chạy cũng đã chạy, trốn không thoát dĩ nhiên biến thành thi thể. Ca Đồn và Tác Luân đứng ở trước chiếu, Ngải Phát Lí ở một bên thẩn thức không ngui. Cảm xúc của hắn rất sâu, trước đây không lâu Bái Tác Tư là nhân vật nổi tiếng trong Thủy Tinh thành, không nghĩ tới đảo mắt một cái đã biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, tính mạng mỏng manh như tờ.

Ca Đồn ngẩng đầu lên thấy Hào Uy Nhĩ đi ở trước nhất, hần mặt mày xanh mét từ từ đứng lên, Tác Luân đang khóc ròng bên cạnh chiếc chiếu bỗng nhiên xoay người lại, hú lên một tiếng ghê rợn rồi lao về phía Hào Uy Nhĩ. Thật ra vóc người Hào Uy Nhĩ tương đối tráng kiện, nhưng khí thể Tác Luân như hổ điên, khí lực cũng được gia tăng lên rất nhiều, thoáng cái đã đẩy Hào Uy Nhĩ ngã nhào xuống đất, sau đó cầm chủ thủ đâm Hào Uy Nhĩ không ngừng.

Động tác của Tác Luân không có quy luật gì hết, chỉ có tốc độ là nhanh, giống như một bộ cơ khí mất đi không chế, trong chớp lát, trên thân thể Hào Uy Nhĩ đã hiện ra hơn trăm lỗ máu, ban đầu Hào Uy Nhĩ còn cố gắng chận vật né tránh, tiếp theo thân thể càng lúc càng nhu nhược, cuối cùng đã không còn nhúc nhích. Nhưng Tác Luân vẫn không ngừng đâm xuống, lát sau động tác của hần từ từ chậm lại, có lúc cánh tay giơ lên không trung hồi lâu mới chậm rãi đâm xuống, hiển nhiên hần đã tiêu hao hết khí lực.

Ca Đồn than nhẹ một tiếng, Tác Luân cũng cúi đầu khóc nức nở.

Địch Áo nhìn sang Bái Tác Tư, hai lỗ máu trên bả vai hần có điểm kỳ quái, màu sắc da thịt chung quanh đã biến thành màu đen, có lẽ đã rửa nát, nhưng máu ở bên trong chảy ra lại là màu đỏ. Địch Áo cau mày suy nghĩ đại khái tình hình vừa trải qua, khi bọn hần chạy tới cửa ngục giam yêu cầu trao đổi con tin, Bái Tác Tư hần là vẫn bị treo trên thiết câu, sau đó những gã võ sĩ kia mới cuống quýt hạ Bái Tác Tư xuống, làm cho vết thương trên vai Bái Tác Tư lại rách ra lần nữa.

Thật ra thương thế của Bái Tác Tư vô cùng nghiêm trọng, căn bản không có biện pháp cứu chữa. Nếu như hần vẫn bị treo tại chỗ hần là có thể kiên trì thêm mấy ngày, lúc này bị giằng co hành hạ một phen, bây giờ lâm vào tình thế hít vào ít thở ra nhiều, sắp sửa chịu không nổi nữa rồi.

“Tác Luân.” Thanh âm Bái Tác Tư nhỏ đến mức không thể nghe, ít nhất Tác Luân đứng ở bên kia không có nghe được.

“Tác Luân.” Ca Đồn quát lên: “Đại ca của người gọi !”

“Đại ca?” Tác Luân cuối cùng khôi phục thần trí, nhanh chóng chạy tới chiếc chiếu, hần muốn ôm Bái Tác Tư nhưng không dám, vì sợ động tác của mình làm cho Bái Tác Tư gia tăng thương tổn, bộ dạng ngáp ngừng đau khổ, lát sau lại bắt đầu khóc rống lên.

Bái Tác Tư miễn cưỡng giơ cánh tay tái nhợt lên, đầu ngón tay khô gầy chỉ vào Tác Luân, nhưng tầm mắt hần lại chuyển hướng Ca Đồn.

“Yên tâm, ta sẽ tìm địa phương an bình cho Tác Luân.” Ca Đồn biết Bái Tác Tư muốn phớt lờ Tác Luân cho hần, từ sâu trong hốc mắt không khỏi ước ướn : “Để cho hần có cuộc sống không buồn không lo.”

“An bình, không...” Bái Tác Tư cười, trong ánh mắt ảm đạm đột nhiên bắn ra tia sáng: “Sinh tử do hần...”

“Bái Tác Tư?” Ca Đồn chậm rãi cúi người, hần cảm giác hình như mình nghe lầm.

“Người giúp được hần nhất thời, không giúp được hần. Cả đời.” Bái Tác Tư cố hết sức nói, hần thở dốc càng ngày càng lợi hại, cuối cùng đã nói không ra lời.

“Ý của hần là giúp cho Tác Luân có một cơ hội.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Nếu như Tác Luân có thể làm được, tự nhiên sẽ sống sót, nếu như Tác Luân không làm được, hần sẽ không trách người.”

“Ca Đồn, còn nhớ rõ tại sao chúng ta ra ngoài lịch lãm không?” Lôi Mông chậm rãi nói: “Đây vốn là một thế giới mạnh được yếu thua, Bái Tác Tư, còn có những võ sĩ chết ở trong tay chúng ta. Thật ra ví dụ có rất nhiều, tại sao hần nằm ở chỗ này? Bởi vì hần không đủ mạnh, tại sao chúng ta có khả năng giết sạch những gã võ sĩ kia? Bởi vì chúng ta đủ mạnh. Ít nhất là mạnh hơn bọn hần. Ha hã, thế giới này thật sự có địa phương an bình sao? Người có thể bảo đảm cái loại thái bình này có thể duy trì bao lâu? Ca Đồn, thay vì để cho Tác Luân sống sót một cách vô nghĩa, không bằng giúp hần một cơ hội tôi luyện. Về phần có thể làm được hay không, phải dựa vào chính hần.”

Lời Lôi Mông nói xong cực kỳ chấn động, Địch Áo ngẩng đầu nhìn Lôi Mông kinh ngạc ngoài dự liệu, hần phải nhìn lại tên này với cặp mắt khác xưa rồi.

Ca Đồn do dự không chừng, một hồi lâu vẫn không biết nói gì.

“Mụ nội nhà ngươi, còn do dự gì nữa?” Lôi Mông không nhịn được hét lên: “Nếu như ngươi không tìm được nơi thích hợp an trí Tác Luân thì giao cho ta.”

Da thịt trên mặt Bái Tác Tư không ngừng giật giật, hắn cố gắng gạt đầu dùng ngón tay chỉ hướng Lôi Mông: “Hắn... đúng.”

Ca Đồn hít sâu một hơi, dứt khoát gạt đầu nói: “Tốt, ta đáp ứng ngươi.”

Bái Tác Tư cười, chẳng qua là tia sáng trong mắt hắn từ từ âm đạm, ngón tay chỉ hướng Lôi Mông cũng chậm rãi rũ xuống.

“Đại ca ~!” Tác Luân kêu lên bi thống.

Thế nhưng Bái Tác Tư đã không nghe được nữa rồi, mi mắt hắn lặng lẽ khép lại, lồng ngực phập phồng cũng dừng lại.

Đến khi khuyên nhủ Tác Luân thật tốt, mang theo thi thể Bái Tác Tư trở lại trang viện đã vào giữa đêm rồi. Tựa hồ Ca Đồn không nhận được Tác Luân cứ mãi khóc lóc rên rỉ, mới vừa đi vào sân đã xoay người bước nhanh ra ngoài, chỉ để lại một câu nói: “Đi, theo ta uống rượu.”

Lôi Mông và Dịch Áo liếc nhau, cả hai không nói gì cả, lặng lẽ cất bước đi theo phía sau Ca Đồn.

-o0o-

82. Chương 82: Đồng Niên. (trung Hạ)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 82: Đồng niên. (trung hạ)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn con ruồi bay tán loạn trên đường, đi một lúc lâu cuối cùng mới tìm được một tòa tửu lâu, lại là cái chủng loại có Vũ nương (kỹ nữ đàn hát múa vui cho khách). Tửu lâu đã đóng cửa, thế nhưng Ca Đồn bất chấp tất cả, trực tiếp đập bay cánh cửa xông vào trong.

Có lẽ là do nguyên nhân sự tình đã truyền ra ngoài, mấy tên phục vụ trong tửu lâu nhận ra thân phận đám người Ca Đồn, chẳng những không có ngăn trở, ngược lại còn cố gắng mỉm cười lấy lòng.

Không khí cực kỳ ngưng trọng, Ca Đồn không nói một câu, chọn đại một cái bàn ngồi xuống uống rượu. Hành vi này vốn không có gì, bởi vì bình thời hắn không thích nói chuyện, nhưng Lôi Mông cũng không nói một câu nào cả, khiến cho Dịch Áo âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, vừa lấy thêm mấy bầu rượu, Ca Đồn đột nhiên nhìn về phía Lôi Mông và Dịch Áo: “Ừa? Các ngươi không uống với ta?”

“Hê hê, vì sao không uống?” Lôi Mông cười hì hì nói, nếu như đổi thành lúc bình thường, Lôi Mông đã sớm đầu đá với Ca Đồn nhưng bây giờ hắn lại vô cùng biết điều. Thật ra trong mối quan hệ bằng hữu, một khi tâm tình ai không tốt người đó chính là lão đại, việc những người khác nên làm là dụ dỗ, khuyên nhủ, hòa theo để xoa dịu tâm hình. Nếu như ngay cả chuyện này cũng làm không được, rất khó tưởng tượng bọn họ làm sao có thể đồng sanh cộng tử được.

Lôi Mông vừa nói xong liền giơ chén rượu lên, nháy mắt ra hiệu cho Dịch Áo, ý bảo Dịch Áo cũng uống vài hớp.

“Trong ba người chúng ta, dù sao cũng phải có một người giữ vững thanh tỉnh chứ?” Dịch Áo thân nhiên nói, đang ở trong miệng hồ không thể không cẩn thận được. Nhìn bộ dạng Ca Đồn lúc này, tối hôm nay nhất định phải không say không nghỉ rồi, kẻ hầu rượu cũng không khá hơn chút nào, lỡ may ba người bọn hắn cùng say té ở đây, đừng tới một ít võ sĩ ở Thủy Tinh thành thì thật sự là mất mạng oan uổng.

“Không sai.” Lôi Mông uống được nửa chén rượu, nghe thấy Dịch Áo nói lại đặt chén rượu xuống: “Dịch Áo, vậy người uống với Ca Đồn đi, ta canh cho.”

Lôi Mông mới vừa nói xong, thân hình Dịch Áo đã lóe lên bay ra phía sau Lôi Mông, đưa tay đè bả vai Lôi Mông xuống: “Vậy người theo Ca Đồn uống đi.” Từ khi trọng sinh tới nay, bất luận khi nào, bất kể gặp gỡ chuyện gì, hần thủy chung vẫn duy trì cảnh giác và lý trí. Cho nên hần không muốn uống rượu, cho dù biết rõ uống rượu say sẽ không phát sinh chuyện gì, hần vẫn không muốn uống. Mất đi năng lực khống chế bản thân là sự sợ hãi xuất phát từ sâu trong nội tâm hần.

Không phải không thừa nhận, người lòng dạ rất sâu bình thường đều không muốn uống rượu.

Lúc này Lôi Mông giơ ra bộ mặt khổ sở, hần rất thích uống rượu, nhưng lại không thích quá tùy ý trong tình cảnh nguy hiểm.

Lôi Mông dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Dịch Áo, ý tứ quá rõ ràng, vậy thì người đến đây đi, huynh đệ, yên tâm có ta đây.

“Ha ha.” Ca Đồn nở nụ cười, dùng ngón tay chỉ vào Dịch Áo: “Người không muốn uống... người không muốn uống.” Ca Đồn lại chỉ ngón tay sang Lôi Mông: “Ta biết, các người đều rất chán ghét ta.”

“Nói cái gì vậy?” Lôi Mông cả giận hết âm lên, sau đó ngẩng đầu nốc sạch nửa chén rượu còn dư lại.

“Không chỉ là các người chán ghét ta, ngay cả Bái Tác Tư cũng chán ghét ta, ha ha, thậm chí hần còn cực kỳ hận ta.” Ca Đồn đã hơi thất thố, hần cười ha ha hỏi: “Muốn biết tại sao ta và hần biết nhau không?”

“Tại sao?” Lôi Mông thích nhất là cái loại chuyện này, lập tức nâng cao tinh thần, hai mắt phát sáng rực rỡ.

”Khi đó ta chỉ có sáu, bảy tuổi, có một ngày, ta còn nhớ rõ đó là một buổi sáng sớm bầu trời trong vắt, phụ thân dẫn một đứa bé trai tới trước mặt của ta, nói cho ta biết.

“Ca Đồn, hần gọi là Bái Tác Tư, sau này sẽ là thị giả thiếp thân của người, hần sẽ sống vì người, cũng sẽ chết vì người. Sự tồn tại của người là vinh quang duy nhất cả đời hần.”

Ca Đồn đưa tay cầm chén rượu lên, cổ tay hần run run, rượu trong chén không ngừng rơi xuống mặt bàn.

“Ha ha, các người có hiểu không, một đứa con nít sáu, bảy tuổi căn bản không hiểu được ý nghĩa những lời đó. Ta chỉ biết là ta nhận được một món đồ chơi tốt nhất, từ đó về sau ta có thể tận tình, tùy tâm khi dễ hần, còn hần vĩnh viễn không bao giờ phản kháng.”

“Sau đó thì sao?” Lôi Mông hỏi.

“Sau đó, ta có dũng khí làm rất nhiều chuyện, ví như nói, dấm nát Uất Kim Hương mà tỷ tỷ ta thích nhất thành bùn lầy, lấy kim khâu quần áo cắm lên ghế ngồi, gỡ bức tranh phụ thân treo trên tường xuống, sau đó dán vào đó. Ha ha, lá gan của ta rất lớn hả? Nhưng ta không sợ, dù sao nếu có người khác hỏi tới, ta sẽ nói là do Bái Tác Tư làm.”

Lôi Mông nghiêng đầu liếc sang Dịch Áo, rồi bĩu môi về phía Ca Đồn, hần đang nói, có nghe thấy không? Tên này khi còn bé quả thực là ác bá chính hiệu mà.

“Cho dù trêu đùa người khác thế nào, ta cũng không bị trừng phạt, vì thể lá gan của ta càng lúc càng lớn, cho đến một ngày...” Ca Đồn đột nhiên trầm mặc, hồi lâu sau mới cười nói: “Ta trộm một quyển bí kỹ ông nội vô cùng trân quý, xé thành từng mảnh để nướng trứng chim.”

“Ồi giờ ời !” Lôi Mông nhịn không được nữa, bật thốt: “Người quá phá sản đi?”

“Đúng vậy, cho đến bây giờ mỗi khi nhớ đến ta vẫn còn sợ hãi.” Ca Đồn nói: “Cha và ông nội của ta quát lên như sấm, nhất là cha ta, hần nín lấy cổ ta lôi xuống giường, mẫu thân tiến lên ngăn trở cũng bị cha đẩy ngã xuống mặt đất. Sau đó bọn họ gầm thét hỏi ta đã giấu bí lục ở chỗ nào? Ta nói cho bọn họ biết nó đã bị Bái Tác Tư đốt rụi.”

Không gian đột nhiên trở nên yên lặng như tờ, Lôi Mông và Dịch Áo cũng nói không ra lời, rất rõ ràng, bản bí lục phi thường trọng yếu. ngay cả mẫu thân Ca Đồn cũng bị ăn đòn oan uổng, kết quả của Bái Tác Tư hoàn toàn có thể đoán được.

“Sau đó, cha ta phái người cột Bái Tác Tư vào thân cây đánh hấn hơn ba trăm roi, bởi vì hấn là người hầu thiếp thân của ta. Cho nên ta cũng có trách nhiệm, đúng vậy, ha hả, ta có trách nhiệm !” Ca Đồn hít sâu một hơi: “Ta bị phạt quỳ một đêm, còn Bái Tác Tư ở bên cạnh không ngừng chịu phạt. Mỗi khi hấn hét thảm một tiếng giống như có một lưỡi dao cắt vào tâm ta. Sau khi người hành hình rời khỏi, ta khóc lóc xin lỗi Bái Tác Tư, cuối cùng nói cho hấn biết, ta sẽ lập tức đi nói rõ với phụ thân. Thế nhưng Bái Tác Tư ngăn cản ta lại, hấn nói nếu bây giờ ta đi, hấn chịu khổ này giờ sẽ biến thành vô ích. Hấn còn nói, hấn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên đi lời thề, có thể bảo vệ ta là kiêu ngạo duy nhất trong đời hấn.”

“Người ...” Lôi Mông cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, nhưng lại không có lý do gì trách cứ Ca Đồn, dù sao cũng là chuyện cách đây quá lâu.

“Cuối cùng, cha ta cắt đứt hai chân Bái Tác Tư ở trước mặt ta, rồi đuổi hấn ra khỏi nhà.”

“Không đúng.” Dịch Áo đột nhiên nói: “Chuyện náo lớn như vậy làm sao có thể bỏ qua cho Bái Tác Tư? Ta đoán người trong nhà vận dụng trọng hình đối với Bái Tác Tư là vì cảnh cáo người đứng không? Bọn họ đã sớm biết là do người làm.”

“Ha ha, Dịch Áo, người đứng là thông minh, qua bảy, tám năm sau mới nghĩ tới điều đó.” Ca Đồn mỉm cười chua chát.

Nhắc tới quá khứ tràn đầy hối hận, tốc độ Ca Đồn uống rượu càng lúc càng nhanh, Lôi Mông cũng thương cảm thay cho Ca Đồn, đến lúc này hai người dần dần mất đi khả năng khống chế.

Trong nháy mắt một canh giờ đã qua, tiểu nhị không biết bưng ra bầu rượu thứ mấy rồi, thấy Ca Đồn và Lôi Mông lâm vào trạng thái bừa bãi mông lung, hấn dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn sang Dịch Áo, Dịch Áo phát phát tay ra hiệu, tiểu nhị đặt bầu rượu mới lên bàn rồi vội vàng lui xuống.

Khi mở tửu lâu sợ nhất là hai loại người, một là say rượu gây chuyện, hai là ăn cơm chùa. Mấy gã Quang Mang võ sĩ này uống nhiều quá, hậu quả không thể nghĩ ngờ càng thêm nghiêm trọng, thậm chí có thể hủy diệt cả gian tửu lâu, thế nhưng Dịch Áo luôn giữ vững thanh tĩnh, ít nhiều gì vẫn để cho bọn họ cảm thấy an ủi, bọn họ chỉ có thể ký thác hi vọng lên trên người Dịch Áo.

Ca Đồn và Lôi Mông bàn chủ đề càng ngày càng mơ hồ, Ca Đồn nói chuyện tình của mình lúc đồng niên, mà tuổi thơ của Lôi Mông tựa hồ cũng không đẹp gì lắm, nhân duyên đặc biệt đến trình độ Dịch Áo cũng phải lác mắt.

Lôi Mông tổng cộng có hơn ba mươi tỷ muội, dĩ nhiên bao gồm cả con của mấy thúc thúc nhà hấn, nhưng bất kể nói thế nào, nhà có hơn ba mươi đứa con nhưng chỉ có một mình hấn là nam tử, xác suất cỡ này cũng quá kinh người.

Khi lần đầu tiên Lôi Mông đi học bị chúng bạn cười nhạo, mặc dù những học viên kia không dám nhận nói chính diện, nhưng sau lưng chỉ chờ Lôi Mông nói ra nói vào. Thậm chí còn dùng Lôi Mông làm vài trò đùa độc ác.

Bởi vì cử chỉ Lôi Mông có chút nữ tính hóa, chuyện này hoàn toàn có thể lý giải, cùng nhau chung sống và lớn lên với hơn ba mươi tiểu nha đầu cả ngày riu ra riu rít, quá trình mưa dầm thấm đất, hấn quả thật không thể nào trở thành nam nhi khí khái, anh minh dũng cảm nổi.

Vận hạnh nhất chính là các trưởng bối của Lôi Mông ôm kỳ vọng rất lớn với đứa cháu đích tôn độc nhất này. Thường xuyên lôi hấn ra truyền vào một vài quan niệm nam tử hấn đại trượng phu, nếu như bọn họ thật sự để cho Lôi Mông ở chung với nhóm tỷ muội kia, cơ hồ có thể khẳng định được tính cách Lôi Mông tất nhiên bị biến chất.

Vì thế Lôi Mông rất chán ghét những ánh mắt bất thiện kia, hấn học cách nói tục, cũng thích nói tục. Từ góc độ tâm lý học để phân tích, đây coi như là một loại ám hiệu tâm lý, ám hiệu bản thân là đàn ông, cũng nhắc nhở người khác hấn là một đại hấn tác phong thô lỗ.

Sau đó Lôi Mông không thể nào chịu được tình cảnh bị cô lập, dứt khoát rời nhà trốn đi, chạy trốn tới một địa phương xa xôi, đúng lúc học chung với Ca Đồn cùng một học viện. Tiếp theo hấn biết Ca Đồn cũng trốn nhà đi, cả hai lập tức trở thành bằng hữu tốt nhất, đây có thể xem như là kết quả tương tác của vận mệnh.

Thế nhưng, Lôi Mông chỉ có thể thay đổi ấn tượng bề ngoài đối với người khác, phong cách từ nội tâm hẳn vẫn cực kỳ nhẵn nhụi, cẩn thận, gặp phải chuyện gì đều nghĩ nhiều, làm ít. Còn Ca Đồn ôm tâm thái chịu tội ra ngoài lịch lãm, hẳn chẳng những không thêm quan tâm cách nhìn của người khác, ngay cả vấn đề chính bản thân hẳn cũng không cần để ý. Phong cách hành sự tự do phóng khoáng, muốn làm là làm, không bao giờ do dự, hai người đi cùng nhau vô tình trở thành tổ hợp bù đắp cho nhau hoàn chỉnh.

Từ từ chủ đề Ca Đồn và Lôi Mông đàm luận càng ngày càng phong phú, từ khi bọn họ rời khỏi học viện, nói tới Thánh Đế Tư thành. Hơn nữa, còn vạch ra đầy đủ chi tiết của mấy vị mỹ nữ Thánh Đế Tư học viện, cuối cùng nói đến Thủy Tinh thành.

“Người đâu, gọi mấy Vũ nương tới đây.” Ca Đồn la lớn.

“Tốt tốt.” Lôi Mông dùng sức gạt đầu, cười hắc hắc không ngừng.

Tên tiểu nhị nghe thấy tiếng gọi theo bản năng nhìn sang Dịch Áo, Dịch Áo trầm ngâm chốc lát rồi gạt đầu với tiểu nhị, thời gian không lâu sau, sáu Vũ nương trang điểm xinh đẹp dịu dàng đi tới, hai người một tổ chia ra ngồi ở bên cạnh đám người Dịch Áo.

Ca Đồn đúng là dân chuyên nghiệp, hẳn tự nhiên choàng tay ôm eo hai Vũ nương, chu miệng hôn loạn. Còn Lôi Mông nở nụ cười y như Trư Bát Giới, nhưng tay chân hẳn rất quý củ, không giống như khách ra ngoài tìm thú vui.

Bên cạnh Dịch Áo cũng có hai Vũ nương phụng bồi, chẳng qua không phải hẳn chú ý Vũ nương, mà là Lôi Mông ở bên cạnh, tên này nhìn đúng là có ý tứ. Tối hôm nay Ca Đồn và Lôi Mông sẽ ngủ lại trong tửu lâu này rồi, hẳn rất muốn biết ngày mai sau khi Lôi Mông tỉnh rượu nhìn thấy bên cạnh có hai nữ nhân, hẳn sẽ biểu hiện ra sao nhỉ?

Đúng lúc này chợt có một thân ảnh đi lên co đầu rụt cổ nhìn quanh, Dịch Áo nhận ra là Ngải Phát Lí, hẳn hất tay Vũ nương ra, chậm rãi đi tới.

“Dịch Áo đại nhân, cuối cùng đã tìm được ngài.” Ngải Phát Lí cười nói.

“Chuyện gì?” Dịch Áo dôi mắt nhìn quanh thật kỹ.

“Đại nhân, ta mang theo các huynh đệ kê biên tài sản nhà Hào Uy Nhĩ, tổng cộng đào ra được mấy ngàn kim tệ, mười mấy tờ khế đất (giấy tờ sở hữu), còn có ba, bốn hòm châu báu, người xem...” Ngải Phát Lí hạ giọng nói.

“À?” Dịch Áo giật mình, bọn họ chỉ lo khuyên nhủ Tác Luân, vốn không nghĩ tới đi thăm dò tịch thu tài sản trong nhà Hào Uy Nhĩ. Gã Ngải Phát Lí này xem như cơ trí, nhưng mấu chốt nhất chính là sau khi Ngải Phát Lí tìm được đồ, bình thường nên chia của với bọn thủ hạ, sau đó chia nhau ra bỏ trốn mất dạng mới đúng, Căn bản không cần thiết tới báo cáo đám người Dịch Áo.

Ngải Phát Lí thấy Dịch Áo không nói, vội vàng giải thích: “Đại nhân, ta phải người để ý bọn hắn rất kỹ, tài sản châu báu nhiều như vậy, bọn hắn tuyệt đối không dám giấu riêng.”

“Lặc Tư Bá tước nhất định sẽ thanh tẩy Thủy Tinh thành, các ngươi cũng không thể tiếp tục lưu lại trong thành được nữa.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Vậy thì phân cho bọn hắn chút ít tiền, bảo bọn hắn dẫn người nhà đến những thành thị khác sinh sống, về phần phân cho mỗi người bao nhiêu, tự người phân phối đi.”

“Vâng.”

“Còn người, Ngải Phát Lí, người muốn đi đâu?” Dịch Áo hỏi.

“Ta...” Ngải Phát Lí không khỏi ngập ngừng.

“Tài bảo còn dư lại đều thuộc về ngươi.” Dịch Áo nói: “Thế nhưng tốt nhất là ngươi nên nhanh tay lên một chút. Khoảng chừng thời gian ba, bốn ngày sẽ không có chuyện gì, cuộc sống sau này tự ngươi tính toán đi.”

“Dịch Áo đại nhân, ta có thể đi đâu đây?” Ngải Phát Lí cười khổ nói: “Mang theo những thứ đó trên người, sớm muộn gì ta cũng bị người khác xử gọn.”

“Vậy người muốn đi cùng chúng ta?” Dịch Áo nói, hần cười thầm trong lòng, xem ra tên Ngải Phát Lí này vẫn có chút thông minh, nếu nói mang ngọc có tội, cầm theo tài vật mà không có biện pháp cung cấp đủ lực lượng bảo đảm, ngược lại sẽ dẫn đến phiền toái. Tài vật càng nhiều, nguy hiểm càng lớn.

“Đại nhân, van cầu ngài mang ta theo với, ta sẽ rất nghe lời.” Ngải Phát Lí cầu khẩn.

“Chuyện này mình ta không thể làm chủ, đợi ngày mai hỏi lại Ca Đồn và Lôi Mông đã.” Dịch Áo nói: “Ngải Phát Lí, trước tiên người nên suy nghĩ biện pháp bán tất cả những khế đất và trân bảo kia đi, nhất là khế đất, thứ đó đối với chúng ta không có một chút tác dụng, cho dù giữ lại cũng chỉ là giấy vụn mà thôi.”

“Hiểu rồi, đại nhân.” Ngải Phát Lí phần chấn tinh thần, nói: “Thế nhưng bây giờ đã là giữa đêm rồi, không có biện pháp tìm người mua, chỉ có thể đợi đến ngày mai.”

“Không vội, chúng ta còn thời gian vài ngày.”

“Vâng, đại nhân, ta sẽ không quấy rầy ngài nữa.” Ngải Phát Lí tươi cười thi lễ, sau đó bước nhanh xuống lầu.

Dịch Áo trầm ngâm, không phải hần vì đồng tình mới lưu Ngải Phát Lí lại, mà là vì Tác Luân. Mặc dù Ca Đồn đồng ý cấp cho Tác Luân một cơ hội, nhưng Dịch Áo thấy chuyện này vẫn chưa ổn thỏa. Sau khi suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng hần cho rằng Tác Luân là một đồng bần lầy nhão nhẹt, từ lúc ban đầu bọn họ thương lượng làm sao đi cứu Bái Tác Tư, Tác Luân biểu hiện quá mức hèn yếu, sau khi nhìn thấy thăm trạng của Bái Tác Tư, Tác Luân lại càng điên cuồng quá mức.

Muốn trở thành cường giả chân chính không phải là không thể, nhưng đầu tiên là phải có tính cách đặc biệt mà đại đa số người khác không có, hoặc có thiên phú tu luyện cực cao. Còn không thì phải nhận được vận khí cực kỳ tốt mới có được địa vị và tư cách nhất định. Ít nhất cũng phải có được một trong những đức tính như tinh táo, tàn nhẫn và lý trí, có kiên nhẫn, chịu đựng và thận trọng, có đầy đủ nhạy cảm thấy rõ an nguy, nhưng mà Tác Luân không có gì cả.

Cho dù Ca Đồn cấp cho Tác Luân một cơ hội, đặt Tác Luân trên một đỉnh núi cao chót vót. Tác Luân cũng không thể nào trở thành chim ưng được, tuyệt đối không có cách nào giương cánh ra bay lượn, hần chỉ có một đường đâm đầu rớt xuống núi chết bất đắc kỳ tử mà thôi. Tư cách, thiên phú là trời cao ban cho, kiên nhẫn và chịu đựng là do chính bản thân tu dưỡng ra, đạo võ giả hoàn toàn không có đường tắt.

Bây giờ Ca Đồn tâm tình không tốt nên hần không có biện pháp khuyên nhủ, chờ qua vài ngày nữa tới lúc Ca Đồn muốn hỗ trợ Tác Luân, hần nhất định sẽ khuyên can Ca Đồn.

Lấy biểu hiện của Tác Luân, kết quả tốt nhất dành cho hần là giống như Bái Tác Tư. Sinh sống trong một tòa thành, mượn địa vị cấp trên để khuếch trương thế lực của mình, ngay cả ở điểm này Dịch Áo cũng lo lắng Tác Luân làm không tốt, cho nên cần phải tìm trợ thủ cho Tác Luân.

Khi Dịch Áo trở về liền thấy Ca Đồn bước đi lắc lư được hai Vũ nương dìu đi vào hành lang, còn Lôi Mông đang cười cười gian tà đi theo phía sau Ca Đồn.

“Đại nhân.” Hai nàng Vũ nương đưa mắt hỏi ý Dịch Áo, đối với các nàng, đám người Dịch Áo không chỉ là ba người khách, mà là ga võ sĩ trong chớp mắt có thể làm cho cả tòa thành máu chảy thành sông. Vì thế trong lòng bọn họ đang rất sợ hãi, sợ rằng làm không tốt sẽ chọc cho khách nhân nổi giận.

“Các người lui ra nghỉ ngơi.” Dịch Áo phất phất tay, hần mỉm cười nhìn tới bóng lưng Ca Đồn và Lôi Mông, có đôi lúc, hần thật sự muốn được như Ca Đồn lúc này, đặt xuống tất cả tâm thái đề phòng, cần rõ thống khoái lâm ly một hồi, nhưng hần làm không được.

Đối với hai tên kia, một đêm này trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt sắc trời đã sáng. Từ Lôi Mông trong phòng truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ, chốt lát sau cửa phòng mở ra, Lôi Mông từ bên trong ló đầu ra ngoài dòm chung quanh, sau đó lập tức nhảy ra men theo hành lang đi thẳng tới. Hần vẫn duy trì trạng thái đề phòng cao độ, đi đường luôn luôn khom lưng, cất bước nhẹ nhàng, bộ dạng y như con mèo già định vào bếp ăn trộm đồ vậy.

“Lôi Mông, sớm nha!” Một thanh âm đột nhiên từ bên trên truyền đến.

Lôi Mông bị dọa cho sợ hết hồn, thân thể theo đó run lên một trận, sau đó hắn làm như không nghe thấy gì hết, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước, chẳng qua là cước bộ nhanh hơn lúc đầu rất nhiều.

“Lôi Mông, ngươi định đi đâu?” Dịch Áo bất đắc dĩ lắc đầu hỏi một câu.

Lôi Mông nhận thấy thật sự tránh không thoát mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy Dịch Áo đang thoải mái, nhàn nhã ngồi ở trên xà nhà, hắn kêu lên: “Vì sao ngươi trốn ở trên đó hù dọa người ta hả?”

“Ta trốn? Ta hù dọa người nào?” Dịch Áo tung người nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Lôi Mông há miệng, vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Không có thời gian lý đến ngươi, ta có chuyện cần phải ra ngoài.”

“Tại sao mặt của ngươi lại đỏ như cái ớt nhỉ vậy?” Dịch Áo cũng nhin không được nữa, cất tiếng cười to: “Lôi Mông, thoát nhìn tình hình chiến đấu rất thảm thiết nha!”

“Thảm thiết?”

“Ừ ừ, hắc hắc, ngay cả y phục cũng bị xé rách.”

Lôi Mông theo bản năng nhìn xuống hai chân, trợn mắt nhìn Dịch Áo: “Ngươi, cái tên xấu xa này, trốn ở chỗ này là để chê cười ta đó hả?”

-o0o-

83. Chương 83: Hưởng Thụ Cuộc Sống

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 83: Hưởng thụ cuộc sống

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo làm chuyện gì xấu xa?” Theo tiếng nói, cửa phòng Ca Đồn mở ra, ngay sau đó Ca Đồn và hai Vũ nương xuất hiện ngoài cửa.

Từ thần thái để nhận xét, Ca Đồn tự nhiên hơn Lôi Mông nhiều lắm, lúc đi ra cửa hắn vẫn ôm trái ôm phải không thèm quan tâm ánh mắt của người khác. Còn bộ dạng Lôi Mông nhăn nhó nhí nhí y như một đứa con nít.

“Hắn?” Lôi Mông chỉ lên trên xà nhà nói: “Hắn trốn ở phía trên kia.”

Ca Đồn ngẩng đầu lên nhìn, rồi lắc đầu nói: “Đứa ngốc, Dịch Áo sợ đầu heo chết như người gặp chuyện không may, cho nên ở trên đó canh gác nguyên một đêm, cho dù ngươi không cảm tạ hắn cũng không thể phát lửa giận lên trên người hắn chứ?”

“Ngươi...” Lôi Mông cứng họng, lại còn cố gắng chống chế: “Ngươi tốt hơn ta bao nhiêu? Ngày hôm qua say đến mức đi đường cũng không vững, ta là heo chết, ngươi cũng thế thôi.”

“Lại đánh chủ ý lên người ta rồi?” Ca Đồn cười hắc hắc, đột nhiên hất hai Vũ nương ra, dùng sức vỗ vỗ cửa phòng Lôi Mông: “Đi ra ngoài, đi ra hết cho ta ”

Cửa mở ra, hai Vũ nương cười hì hì đứng ở trong đó, đến khi tầm mắt của các nàng rơi vào trên người Lôi Mông, nụ cười lại càng vui vẻ hơn.

“Hai người các ngươi, ngày hôm qua không phải là lừa biếng đó chứ? Có làm cho Lôi Mông thiếu gia của chúng ta hài lòng không?” Ca Đồn nghiêm mặt hỏi: “Bằng không tại sao Lôi Mông thiếu gia của chúng ta lại giận dữ như vậy, thấy ai cũng muốn cắn một phát?”

“Đại nhân, chúng ta không có dám lừa biếng chút nào mà.” Vũ nương bên trái vội vàng nói.

“Đúng thế, đúng nha !”

“À? Ta đây không tin.” Ca Đồn nói: “Nói một chút, tối hôm qua các ngươi đã làm những gì?”

“Ca Đồn~!” Lôi Mông giận dữ rống lên một tiếng, sau đó vội vã chạy tới, bộ dạng tựa hồ là thật sự giận dữ.

“Được rồi, đừng trêu Lôi Mông nữa.” Dịch Áo nói: “Da mặt hần mỏng.”

“Da mặt hần mỏng?” Ca Đồn thở dài nói: “Hần chỉ mỏng ở mỗi phương diện này thôi, là bởi vì không có kinh nghiệm. Nếu như làm được mấy lần, ha hả, chờ hần chín mùi, ngươi sẽ biết tên này rốt cuộc vô sỉ đến cỡ nào.”

Đến khi bọn hần ra khỏi hành lang, Lôi Mông đã sớm ngồi vào bàn, thấy Dịch Áo và Ca Đồn đi ra liền trực tiếp quay đầu lại.

Hai Vũ nương đi theo sau Ca Đồn rất cơ trí, vội vàng đi tìm tiểu nhị, sau đó rất nhanh, bọn họ đã mang lên một bữa ăn sáng đầy đủ.

Ca Đồn vẫn đang ngó chừng Lôi Mông, còn Lôi Mông một mực tránh né tầm mắt những người khác. Mặc dù hần đã dùng bộ mặt căng thẳng đầy cảm hờn phát ra lời cảnh cáo, nhưng việc này hù dọa không ngã Ca Đồn. Ngay cả Cực Hạn võ sĩ thực lực vượt xa, hần cũng không sợ, làm sao lại sợ một gã Lôi Mông?

“Đúng rồi, Lôi Mông, ngươi nhận được lễ vật chưa?” Ca Đồn đột nhiên hỏi.

“Lễ vật gì?” Lôi Mông buồn bực hờn dỗi nói.

“Xong xong, Lôi Mông, ngươi thua thiệt lớn.” Ca Đồn nói: “Trong cuộc đời mỗi người đàn ông chỉ có một cơ hội này thôi, ngươi...”

Dịch Áo vội vàng đá Ca Đồn một cước ở dưới đáy bàn, sau đó cố ý nói sang chuyện khác: “Mấy ngày này, chúng ta nên làm những gì?”

“Ngươi có ý gì?” Ca Đồn sững sốt.

“Bởi vì Bái Tắc Tư cản đường những người khác nên mới phải gặp phải biến cố này, nhưng cho dù là Hào Uy Nhĩ hay là mấy gã Quang Mang võ sĩ thuộc hạ hần chỉ thanh đao ở trong tay người khác đao mà thôi. Ca Đồn, ngươi hiểu ý ta chứ?”

“Lặc Tư Bá tước?” Ca Đồn chậm rãi ngồi thẳng lên, hừ lạnh một tiếng: “Cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hần.”

Lôi Mông ngồi ở một bên cũng phải hít vào một hơi lạnh, dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn Dịch Áo. Đầu óc hần rất thanh tỉnh, tự nhiên nghe hiểu thâm ý trong lời nói của Dịch Áo. Tâm tình hần vừa vội vừa tức, mọi chuyện đã qua, Hào Uy Nhĩ đã chết, những gã võ sĩ kia cũng đã bị trừng phạt, cuối cùng bọn họ nên tìm cho Tắc Luân một địa phương an cư lạc nghiệp mới đúng. Tại sao Dịch Áo lại nhắc tới Lặc Tư Bá tước? đây là Bá tước lĩnh chân chính, thủ hạ nhất định sẽ có cường giả thực lực tương ứng với thân phận hần. Người ta tùy tiện phái ra một Cực Hạn võ sĩ cũng có thể đánh cho ba người bọn họ chịu không nổi.

Dịch Áo nhún vai bất đắc dĩ, đây là chuyện không có cách nào khác, cho dù hần không nói, Ca Đồn cũng sẽ triển khai hành động. Ví dụ như lần trước, Ca Đồn sẽ bỏ rơi Lôi Mông, một mình lên vào Đồi Tháp trấn cổ gắng ám sát Hỏa Hồ Chu Dịch Ti.

Nếu như Ca Đồn đi một mình chính là tự tìm đường chết, còn không bằng ba người cùng nhau nghĩ biện pháp.

“Hai vị...” Lôi Mông bỗng nhiên duỗi ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, nói ra từng câu từng chữ: “Rốt cuộc các ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Ba người không nói gì thêm nữa, tửu quán hoàn toàn yên tĩnh, phẳng phất như cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Ca Đồn cũng mở miệng: “Không phải chỉ là một Bá tước thôi sao?” Hần cười lên dữ tợn: “Nếu như là ở ...” Nói tới đây, không biết Ca Đồn nhớ ra cái gì đó bỗng nhiên ngậm miệng lại, nhưng vẻ mặt khinh thường vẫn còn đọng lại như cũ.

“Mấy từ đó mà người cũng có thể nói được?” Lôi Mông không biết nên nói gì cho phải, mặc dù hẳn biết rõ trong tình huống này không nên đả kích Ca Đồn, nhưng nếu để cho hai người ở trước mặt này muốn làm gì thì làm, hậu quả chắc chắn là không chịu nổi: “Nếu như không coi Bá tước vào đâu, vậy thì chúng ta đây? Chẳng qua là Quang Mang võ sĩ bé nhỏ không đáng kể mà thôi, ngay cả thu thập loại người như Hào Uy Nhĩ cũng phí một phen trắc trở, chúng ta lấy cái gì đi đổi phó một vị Bá tước?”

“Không có chuyện gì là tuyệt đối.” Dịch Áo thần nhiên nói: “Hơn nữa, không phải là chúng ta đi tìm gã Bá tước kia gây phiền toái ngay bây giờ, chúng ta tới giết người, không phải là đi chịu chết.”

Lôi Mông không ngừng gãi gãi đầu, trước kia hẳn vẫn cho rằng chuyện thống khổ nhất là gặp được tên điên Ca Đồn, hiện tại hẳn rất cuộc hiểu được còn có một chuyện thống khổ hơn nhiều, đó chính là đồng thời đối mặt hai kẻ điên.

“Thế nhưng trước lúc đó, việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là an trí Tác Luân cho tốt, và cả hai mẹ con Ngã Lệ.” Dịch Áo nói.

Ánh mắt Lôi Mông lộ ra thần sắc vui sướng, hẳn cho rằng Dịch Áo mới vừa nói những lời kia chỉ là vì an ủi Ca Đồn chứ không phải là thật lòng muốn đi đổi phó một vị Bá tước, nhưng một câu cuối của Dịch Áo lại đẩy hẳn vào vực sâu tăm tối.

“Sau đó chúng ta mới có khả năng yên tâm vạch kế hoạch hành động, dù sao chuyện này quá mức nguy hiểm, không thể liên lụy tới bọn họ.”

“Người cũng biết nguy hiểm?” Lôi Mông rên rỉ một tiếng.

“Chuyện nguy hiểm ta từng làm rất nhiều.” Dịch Áo cười mỉ mỉ nói.

“Dịch Áo.” Ca Đồn chần chờ nói: “Ta biết người vì ta mới nói như thế, nhưng vẫn nên thôi đi, không thể để cho mọi người bởi vì ta mà mạo hiểm quá lớn.”

“Sau đó thì sao? Người tự mình đi làm?” Dịch Áo nói.

Ca Đồn mặc nhiên không nói, trên thực tế ngày hôm qua nhắc tới quá khứ Bái Tác Tư, một nửa bởi vì uống quá nhiều rượu, còn có một nửa là lưu lại cho Dịch Áo và Lôi Mông ám hiệu rằng sau này mỗi người sẽ đi một ngã.

“Thật ra ta không hoàn toàn vì người, từng có một vị trưởng bối nói với ta một câu.” Dịch Áo nhìn Ca Đồn nhàn nhạt: “Thân là võ giả sẽ phải kiên quyết tiến về phía trước, làm chuyện mình muốn làm, làm cả chuyện những người khác không dám làm, như vậy mới có khả năng rèn luyện ý chí của mình, trở thành cường giả chân chính.”

“Chúng ta không nói chuyện này nữa có được không?” Lôi Mông cầu khẩn: “Không quản các người muốn đi làm cái gì, dù sao trước tiên cũng phải an bài nhóm Ngã Lệ cho tốt đã.”

“Được.” Dịch Áo gật đầu, hẳn lại nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, ta nói cho các người biết, chúng ta phát tài rồi.”

“Phát tài? Phát tài cái gì?” Ca Đồn hỏi.

“Mặc dù thời gian Hào Uy Nhĩ làm thành chủ không dài nhưng vợ vét được không ít, hiện tại hẳn đã chết, những thứ kia...”

Lôi Mông đột nhiên ném cái bánh bao lên trên bàn, nhảy dựng lên chạy ra ngoài.

“Lôi Mông, người làm gì đó?” Ca Đồn kêu lên.

“Đi đến nhà Hào Uy Nhĩ.” Lôi Mông xoay người ngoắc ngoắc ngón tay: “Các người đang lo lắng gì vậy?”

“Chờ đến lúc nhà người phản ứng, nhà Hào Uy Nhĩ không còn thừa nổi một cọng lông.” Ca Đồn nói: “Dịch Áo nói cho chúng ta biết đã phát tài, người còn không hiểu ý tứ của hẳn?”

“À?” Lôi Mông dừng lại chỉ chốc lát, sau đó xám xịt quay trở về.

“Hắc hắc, lần nào tên này được nữ nhân làm cho dễ chịu đều có biến hóa không nhỏ.” Ca Đồn đưa tay quệt miệng nói: “Cơ trí thường xuyên giắt trên khóe miệng đâu rồi? Đầu óc đâu? Bị mất hết rồi hả?”

Hôm nay Lôi Mông rõ ràng đang ở vào thế hạ phong, hắn nhìn trái nhìn phải, làm bộ như không nghe thấy Ca Đồn nói.

“Địch Áo, chúng ta thu vào bao nhiêu?” Ca Đồn buông tha Lôi Mông, quay đầu nói với Địch Áo.

“Một ngàn kim tệ, có không ít khế đất và châu báu.”

“Một ngàn? Rốt cuộc là một ngàn?”

“Cụ thể ta cũng không biết.” Địch Áo nói: “Thật ra tối ngày hôm qua ta không nghĩ tới đi tới xem xét nhà Hào Uy Nhĩ, là Ngải Phát Lí nhắc nhở ta, nói chuẩn xác là hắn lật sạch nhà Hào Uy Nhĩ rồi mới cố ý đến đây tìm báo cho chúng ta.”

“Ngải Phát Lí?” Ca Đồn trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu mới nói: “Hắn có ý gì? Muốn cùng đi với chúng ta?”

Ca Đồn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với tiền tài, phải biết rằng ban đầu hắn chỉ vì mấy trăm kim tệ đã dám tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Hỏa Hồ Chu Địch Ti.

“Không sai.”

“Hắn không có giấu đi một phần chứ?” Ca Đồn hỏi.

“Chắc là không, nếu muốn cùng đi với chúng ta, hắn lại cất giấu một khoản thì đúng là quá ngu xuẩn.” Địch Áo nói: “Huống chi, hắn sẽ giấu ở chỗ nào? Không sợ bị chúng ta phát hiện hay sao?”

“Người đáp ứng?”

“Ừ.” Địch Áo suy nghĩ một chút, cảm thấy cần phải nói rõ việc này hơn: “Ta đã nghĩ qua, tính cách Tác Luân có chút hèn yếu, bất kể muốn làm cái gì, hắn cần phải có một trợ thủ đầy đủ kinh nghiệm.”

“Vậy thì cứ mang hắn theo.” Ca Đồn nói.

-o0o-

84. Chương 84: Khách Từ Phương Xa.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 84: Khách từ phương xa.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thần sắc Ca Đồn rất bình thản, Địch Áo nhận ra là bởi vì hắn đáp ứng nên Ca Đồn mới đồng ý mang Ngải Phát Lí theo, hoặc là vì hắn ý thức được Tác Luân ý thức không đủ nên muốn tìm trợ thủ cho Tác Luân.

“Kế tiếp, chúng ta nên làm gì?” Ca Đồn nói.

“Hưởng thụ, thời điểm cần liều mạng chúng ta đã liều mạng không sợ chết rồi, hiện tại đến thời điểm hưởng thụ, chúng ta cũng phải tận hưởng cho thoải mái.” Địch Áo cười nói: “Dù sao chúng ta còn có mấy ngày.”

“Tốt, chúng ta cũng nên nếm thử tư vị làm thành chủ.” Ca Đồn cũng nở nụ cười, sau đó chỉ mũi giáo sang Lôi Mông theo thói quen: “Lôi Mông, bây giờ kim tệ đầy đủ cho người tìm một ngàn bé con. À không, sai lầm rồi, là một vạn mới đúng, dĩ nhiên, nếu như thân thể người có thể chịu đựng được...”

Hai ngày sau, cuộc sống mọi người trôi qua phi thường vui vẻ, ăn cơm, uống rượu, tán gẫu, tán gái ... vân... vân, cơ hồ đều là hoạt động tiêu khiển. Mặc dù đám người Địch Áo ngoài mặt lộ vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cũng rõ ràng cuộc sống chịu khổ đang chờ đợi bọn họ, bây giờ tiêu khiển thoải mái chỉ là vì nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lôi Mông đi ra bến tàu dự định dùng giá cao thuê một chiếc thuyền, từ đó có thể trở về Thánh Đế Tư thành hoặc là xuyên qua vịnh trực tiếp xuôi nam. Bất kỳ phương hướng nào cũng an toàn hơn ở trên đất bằng, nhưng tất cả thuyền trưởng đều cự tuyệt Lôi Mông. Bởi vì trước đó mấy ngày Phong Bạo Hải xuất hiện sóng U Linh, điều này có ý nghĩa triều kỳ trên Phong Bạo Hải đã tới sớm hơn bình thường, hoặc là nói tình hình khí tượng năm nay quá mức dị thường. Đối với những người quen thuộc với hải vực này, triều kỳ Phong Bạo Hải bất thường nghĩa là liên quan đến tử vong. Không có người nào nguyện ý ra biển vào lúc này, tất cả thuyền bè đều bỏ neo bên trong hải cảng, toàn bộ thủy thủ cũng được giải tán vào thành nghỉ ngơi.

Thật ra không chỉ có Lôi Mông, rất nhiều đoàn thương nhân cũng bị ngăn ở bên trong Thủy Tinh thành. Bởi vì nóng lòng quay vòng vốn, sợ bị kẹt lại lâu quá sẽ không có lợi cho hàng hóa, bọn họ ra giá còn cao hơn Lôi Mông, tuy nhiên vẫn không có thuyền trưởng nào nguyện ý mạo hiểm.

Lôi Mông từng thử qua phương pháp cưỡng bức, kết quả vẫn không được, đám thuyền trưởng tận tình khuyên bảo Lôi Mông, giảng giải lợi hại trong đó, cuối cùng Lôi Mông không có thuyết phục được đám thuyền trưởng, ngược lại còn bị bọn họ thuyết phục.

Về phần chuyện bán của cải gia sản Hào Uy Nhĩ lấy tiền mặt thì tiến triển rất chậm, đồng châu báu còn dễ nói, mặc dù nhóm thương nhân ngoài mặt cự tuyệt Ngải Phát Lí, nhưng sau lưng lại âm thầm tìm tới tận cửa, hi vọng thu mua đồng châu báu kia. Hơn nữa còn là thu mua toàn bộ, cự tuyệt giả mù sa mưa chỉ là để che dấu tai mắt người khác mà thôi, tránh cho ngày sau Lạc Tư Bá tước tìm bọn hắn phiền phức.

Nhưng giấy tờ khế đất rất khó bán đi, dù sao châu báu cũng là vật nhỏ, có thể mang theo trong người, cũng có thể giấu đi. Thế nhưng đất đai trong và ngoài thành lại ở một chỗ, tên nào mua là tên đó lập tức xui xẻo.

Thế nhưng đám người Dịch Áo không có đau lòng vì chuyện đó, dù sao bọn họ đến đây tay không, bây giờ có của cải mang đi là tốt lắm rồi. Hơn nữa trong nhóm thủ hạ Tác Luân và Ngải Phát Lí, chỉ có một nửa số người nguyện ý thu nhận tiền tài, số người còn lại đều nguyện ý đi theo bọn họ. Trong tay nhóm Dịch Áo còn dư lại hơn hai ngàn kim tệ, đã đủ cho bọn họ sử dụng trong quãng thời gian dài.

Có một ngày, mấy người bọn họ tán gẫu ở trong tửu lâu chuyện chuẩn bị chạy trốn. Sự tình ở trong Thủy Tinh thành đã có Tác Luân và Ngải Phát Lí, bọn họ không cần tự mình ra mặt, nơi này bọn họ chính là ông vua không ngại, hoàng đế một cõi rồi, mặc dù chỉ là trong thời gian vài ngày.

Dĩ nhiên, điều này là do chênh lệch địa vực tạo thành, nghe nói trong những thành thị lớn chân chính có thể dùng từ cường giả như mây để hình dung. Thiên Phú võ sĩ không bằng gà chó, Quang Mang võ sĩ có mặt ở khắp nơi. Đám người Dịch Áo mà xuất hiện nơi đó sẽ không tính là gì cả, nhưng ở tại Thủy Tinh thành, lực lượng của bọn họ đủ để cho bọn họ oai chấn tứ phương.

Hôm nay Ca Đồn và Lôi Mông rất thanh nhàn, mấy Vũ nương đều đã về nghỉ ngơi, thế nhưng bên cạnh Dịch Áo vẫn còn một người. Bởi vì tiếp xúc quen thuộc, nhóm Vũ nương phát hiện Ca Đồn và Lôi Mông không có đáng sợ như bọn họ tưởng tượng, thái độ theo đó từ từ trở nên tự nhiên hơn. Còn Dịch Áo vẫn lộ vẻ bình thản quá mức lại làm cho các nàng chú ý, ba người bằng hữu luôn ở cạnh nhau như hình với bóng, các nàng đã thành công ‘bắt’ được hai người, chỉ còn lại một người tự do ở ngoài ‘lưới pháp luật’. Các nàng cảm giác có chút sơ sót, cho nên phái ra mỹ nữ đẹp nhất gian tửu lâu này, Vũ nương Thái Mật vô cùng xinh đẹp tới dụ dỗ Dịch Áo.

Ca Đồn thỉnh thoảng quan sát Dịch Áo, hắn phát hiện Dịch Áo phản ứng hoàn toàn không giống với nhóm bạn cùng lứa tuổi. Khi Vũ nương quần lấy Dịch Áo không tha, hắn không phiền, khi Vũ nương cố ý lơ là Dịch Áo, hắn cũng không giận. Chỉ có loại người chân chính không đặt nữ sắc ở trong lòng mới có khả năng biểu hiện bình thản như thế.

Mất thấy sắp tới buổi trưa, Dịch Áo đang định bảo Thái Mật đi báo cho tiểu nhị chuẩn bị bữa trưa, đột nhiên thấy một gã võ sĩ được võ trang đầy đủ vội vã chạy tới, khí chất gã võ sĩ này rất khác với đội võ sĩ ở Thủy Tinh thành. Bởi vì Thủy Tinh thành là một tòa Hải thành ven biển, lại ở vị trí hậu phương Bá tước lĩnh, cơ hồ chưa từng phát sinh xung đột gì quá lớn. Cho nên võ sĩ nơi này thiếu hụt nhuệ khí sát phạt, mấy ngày hôm trước bọn họ công kích ngục giam đã phát hiện ra điểm này. Những gã võ sĩ kia chỉ là một đám

ô hợp có thể khi dễ người bình thường, nếu bảo bọn họ trực diện chiến đấu một trận máu tanh chân chính, cần bản là không thể.

Mà gã võ sĩ đột nhiên xuất hiện này có ánh mắt rất sắc bén, hần quét mắt một vòng ở trong đại sảnh đột nhiên thấy được Dịch Áo, hần ngẩn người một lát, sau đó lập tức xoay người vội vã chạy xuống phía dưới.

Mặc dù gã võ sĩ chỉ dừng lại trong đại sảnh vài giây, nhưng đám người Dịch Áo đã phát hiện tình thế có biến hóa. Sắc mặt Ca Đồn chuyển sang lạnh lẽo nói: “Tên kia là ai? Chẳng lẽ là thuộc hạ Lạc Tư Bá tước?”

“Không thể.” Lôi Mông nói: “Lúc này mới qua mấy ngày? Lạc Tư Bá tước bây giờ căn bản không thể biết được Thủy Tinh thành có biến hóa, làm sao phải người tới nhanh như vậy? Ngải Phát Lí, người đi ngó chừng tên kia, xem hần có lai lịch ra sao?”

“Hiểu, đại nhân.” Ngải Phát Lí thấy Lôi Mông phân nhiệm vụ, lập tức phẫn chấn tinh thần đứng lên.

“Ta cảm giác tên kia hình như quen lắm.” Dịch Áo nhũ mày, thấp giọng rù rì: “Nhưng nghĩ mãi không ra đã gặp nhau ở nơi nào.”

“Quen mặt? Người nghĩ nhanh đi...” Lôi Mông sốt ruột nói.

Dịch Áo trầm ngâm thật lâu, cười khổ lắc đầu nói: “Thật sự nghĩ không ra.”

“Nghĩ không ra thì thôi.” Ca Đồn nói: “Ngải Phát Lí đã theo sau hần rồi, chờ hần trở lại chúng ta sẽ hỏi kỹ lưỡng là được.”

“Chỉ có thể như vậy.” Dịch Áo thấp giọng nói.

“Dịch Áo, người làm sao vậy?” Lôi Mông phát hiện thần sắc Dịch Áo có chút dị thường.

“Ta cũng không biết tại sao, cảm giác khá khẩn trương, tim tự dưng đập dồn dập.” Dịch Áo thở ra một hơi.

Ca Đồn và Lôi Mông không khỏi liếc nhau, quen biết nhau quãng thời gian dài như vậy, bọn họ hiểu rất rõ phong cách Dịch Áo rồi. Bất kể gặp phải dạng đối thủ gì, chưa từng thấy Dịch Áo có thời điểm lùi bước, vì sao lần này cảm thấy khẩn trương kỳ lạ như thế?

“Thái Mật, đi chuẩn bị bữa trưa cho chúng ta, mau một chút.” Ca Đồn đột nhiên nói: “Có lẽ xế chiều chúng ta có việc phải làm.”

“Vâng.” Thái Mật cười hì hì nhấc đầu khỏi bả vai Dịch Áo, một bước một bước nhẹ nhàng đi vào trong hành lang.

Thời gian không lâu sau bữa trưa đã được chuẩn bị xong, Ca Đồn và Lôi Mông vừa dùng bữa vừa suy nghĩ miên man. Bởi vì trong lòng có việc, bọn hần nói chuyện rất ít, đến khi bữa trưa ăn gần xong, Ca Đồn gọi thêm hai bầu rượu, bọn họ uống cạn sạch một bình mà Ngải Phát Lí vẫn không có xuất hiện.

“Ngải Phát Lí, cái tên này bình thời nhìn rất cơ trí, hôm nay bị gì vậy nhỉ?” Ca Đồn đã nhịn không được.

Ca Đồn mới vừa nói xong từ chỗ thang lầu đã truyền đến tiếng bước chân, Ngải Phát Lí thân thể cứng ngắc, đi từng đi về phía trước, lý do thân thể hần cứng ngắc là vì trên bả vai hần có một bàn tay, một võ sĩ xa lạ võ trang đầy đủ theo sát phía sau Ngải Phát Lí.

Dịch Áo thấy người kia xuất hiện liền cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, hai mắt ngưng trọng, miệng khẽ mở ra nhưng không nói một lời.

Gã võ sĩ đẩy tay tới trước, Ngải Phát Lí liền đổ nhào đụng vào bức tường, sắc mặt hần tràn đầy khủng hoảng, đang dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang đám người Dịch Áo, còn gã võ sĩ xoay người, đảo ánh mắt qua rơi lên trên người Dịch Áo.

Ngay sau đó có một đám võ sĩ từ phía dưới lần lượt đi lên, xếp hàng chỉnh tề bên cạnh gã võ sĩ kia.

“Phô trương không nhỏ nha!” Ca Đồn nhìn xuống chén rượu, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật lâu rồi không có náo nhiệt như thế.” Lôi Mông nhe răng cười nói: “Ca Đồn, chúng ta cạn chén.”

Ca Đồn cười một tiếng, nâng chén nhẹ nhàng đụng với Lôi Mông một cái, những gã võ sĩ kia rõ ràng là tới vì bọn hắn. Cho dù Lôi Mông vốn hành sự cẩn thận cũng không sợ người khác cố ý tìm đến gây phiền toái, lại càng không nói tới Ca Đồn xưa nay máu nóng tràn trề. Hơn nữa, bất kể đánh nhau hay là giết người, bên nào xuống tay trước tóm lại sẽ chiếm được chút ít tiện nghi, bọn họ uống chén rượu này xong sẽ lập tức ném võ chén rượu phát ra tín hiệu động thủ.

Đúng lúc này lại có một thân ảnh chậm rãi đi lên, cước bộ của nàng rất nhẹ, cũng rất thông dong, lộ vẻ ung dung và đại khí. Đợi đến khi nàng đứng ở trên thang lầu, đầu tiên là cúi đầu trầm mặc chốc lát, tựa hồ đang chuẩn bị làm gì đó, sau đó ngẩng đầu lên quét tầm mắt về phía đại sảnh, ánh mắt của nàng cũng rơi vào người Dịch Áo.

Có lẽ là vì ánh sáng bên ngoài quá mức chói mắt, bóng người kia tỏa ra một tầng kim quang nhàn nhạt làm cho người ta có cảm giác nàng tràn đầy khí tức thần thánh khó thể xâm phạm, gương mặt trắng nõn như búp măng tinh khiết vô ngần, nàng đẹp không thuộc về loại hình thanh xuân tươi mát, cũng không thuộc về loại hình thành thục hấp dẫn, mà là loại trang nhã và ôn nhu đến cực hạn.

Cả gian đại sảnh bất chợt trở nên yên lặng như tờ, lúc này Ca Đồn và Lôi Mông tỏa ra khí thế dang dang sát khí cũng phải ngưng đọng, bọn họ từng thấy qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng không có một người nào có thể đẹp đến mức làm cho người khác hít thở không thông như vậy. Ngay cả Thái Mật cũng lộ vẻ ghen ghét, gần như là ghen tỵ điên cuồng.

Nữ nhân kia cởi áo choàng ra, gã võ sĩ lúc này áp chế Ngải Phát Lí một mực cung kính tiến tới một bước đưa tay nhận lấy cái áo choàng. Tiếp theo, nữ nhân kia chậm rãi đi tới chỗ Dịch Áo, tầm mắt mọi người cũng di chuyển theo thân ảnh của nàng.

Có ít người trời sinh đã trở thành trung tâm của thế giới, chỉ sợ hẳn hoặc nàng không cần phải làm gì cả, không cần nói gì hết, tự nhiên sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt chú ý đến mình.

Thời gian trôi qua rất chậm, sau một lát nữ nhân kia chậm rãi ngồi xuống đối diện Dịch Áo, nàng đầu tiên nhìn xuống đồng thức ăn hỗn độn trên mặt bàn, sau đó mỉm cười nói: “Dịch Áo, xem ra mấy ngày qua ngươi sống rất tốt.”

Đám người Dịch Áo đã quyết định hưởng thụ, dĩ nhiên không để ủy khuất bản thân, nếu tính tiền bữa trưa này ít nhất phải hao tốn hai kim tệ, đồ ăn tự nhiên là nhiều. Đối với người thường, đây tuyệt đối là cuộc sống vô cùng xa hoa, một bữa trưa này đủ cho cả nhà người ta chi phí hơn nửa năm. Mặc dù nơi này là một trong những tửu lầu sang trọng nhất Thủy Tinh thành, nhưng cái giá này cũng rất cao, cực kỳ hiếm thấy.

Ca Đồn và Lôi Mông lập tức chuyển tầm mắt lên trên người Dịch Áo, ánh mắt hai tên tròng thật to, trong mắt tràn đầy ý chất vấn. Nếu như không phải đang có nữ nhân mỹ lệ cực điểm trấn trụ bọn họ, đoán chừng bọn họ đã nín lấy cổ Dịch Áo lớn tiếng tra vấn rồi, đại loại như: “Tiểu tử, từ lúc nào ngươi quen biết được mỹ nữ cực phẩm như thế này hả?”

Đúng lúc này, Thái Mật đột nhiên xuất ra cử động nằm ngoài dự đoán của mọi người, nàng dĩ nhiên không nghĩ tới nữ nhân kia tới vì Dịch Áo. Còn Dịch Áo lại là con mồi của nàng, bởi vì cảm giác ghen tỵ quá lớn làm cho nàng nổi điên, nàng đột nhiên muốn làm một chuyện gì đó hung hăng đả kích đối thủ.

“Dịch Áo đại nhân, tối ngày hôm qua ngài thật sự rất lợi hại.” Thái Mật đặt mông ngồi vào trong ngực Dịch Áo, nũng nịu nói: “Người ta đúng là không nổi nha! Khuya hôm nay tha cho người ta một buổi được không? Có được không vậy?”

-o0o-

85. Chương 85: Chính Khí Chánh Thê.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 85: Chính khí chánh thê.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lửa giận trong lòng Dịch Áo đột ngột dâng lên, hẳn thật sự lo lắng Tác Phỉ Á tin lời Thái Mật tạo thành ngăn cách trong quan hệ giữa hai người. Dĩ nhiên, lúc này Dịch Áo không có thời gian suy tư tại sao hẳn phải lo lắng, mà sự lo lắng lại mang ý vị như thế nào.

“Đừng chơi những loại thủ đoạn thế này làm gì!” Tác Phỉ Á khẽ cau chân mày, thần nhiên nói: “Thời điểm lão nương tám tuổi đã ngủ chung với hẳn rồi, cút.”

Thần sắc Tác Phỉ Á cực kỳ đậm đặc, nhưng giọng nói mang theo khí khái đại nghĩa lẫn nhiên chỉ có chính thể mới có, nàng bình tĩnh trực diện tiếp nhận bất kỳ khiêu khích nào. Khi người ta xấu hổ thẹn thùng bị một luồng chính khí đập vào mặt sẽ mất đi tỉnh táo vốn có, Thái Mật còn định tiếp tục náo động một phen, giờ phút này lại ngơ ngác chẳng biết làm gì nữa, hồi sau tự giác nhảy ra lồng ngực Dịch Áo, lão đảo chạy vào hành lang.

Nàng muốn khiêu khích đối thủ nhưng kết quả lại hoàn toàn bại trận, thật ra đây là do nàng tự tìm. So dung mạo, nàng xa xa không bằng, so địa vị, Tác Phỉ Á mang theo một đám võ sĩ, ai cao ai thấp vừa xem là hiểu ngay, so thân thế, nàng là một hoa tàn nhụy rũa cũng muốn tranh giành với người ta? Chỉ có thể tự rước nhục vào thân.

Tác Phỉ Á mới vừa xuất hiện đã làm cho người ta có cảm giác thần thánh, phiêu nhiên xuất trần, bây giờ chỉ một câu ‘lão nương’ lập tức đẩy nàng rớt xuống thánh đàn, biến thành một tục nhân còn sống sờ sờ ra đó. Thế nhưng, tình hình như vậy ngược lại giúp cho không khí chung quanh nàng tăng thêm mấy phần thân cận.

Lôi Mông và Ca Đồn như bị sét đánh ngây ngốc nhìn sang Dịch Áo. Ánh mắt tất cả những người ở chung quanh cũng biến đổi, tám tuổi? Súc sinh mà, quá súc sinh! Một giai nhân cực phẩm như vậy, vì sao người có thể ‘hạ độc thủ’ khi nàng tám tuổi?

“Người... vì sao tới đây?” Dịch Áo cảm giác cổ họng mình truyền đến từng đợt khô khốc.

“Ta hả?” Tác Phỉ Á cười cười: “Ta đầu tiên là tìm đến Đồi Tháp trấn, đánh một trận với đám cướp Phật Lang Duy, từ miệng bọn hắn mới biết người và hai tên Quang Mang võ sĩ một đường hướng bắc. Ta đuổi theo tới Thánh Đế Tư thành đúng lúc gặp một vài đồng học, các nàng nói cho ta biết Y Toa Bối Nhĩ mang các người đi tới Thủy Tinh thành, sau đó, ta tới đây.”

Hắn là Tác Phỉ Á cố ý xuyên tạc ý tứ Dịch Áo, nàng không giải thích tại sao mình tới, tựa hồ vấn đề này không cần thiết phải giải thích, mà nàng tập trung giảng giải quá trình ‘ngàn dặm tìm chồng’ của mình.

“Có thể mượn được thuyền?” Cảm xúc của Dịch Áo từ từ bình tĩnh lại, nhưng trong ngực tựa như có vật gì đó bít kín, cực kỳ... cực kỳ khó chịu.

Tin tức Phong Báo Hải bộc phát sóng U Linh hẳn là đã truyền tới Thánh Đế Tư thành. Tình huống nơi đó phải giống như Thủy Tinh thành mới đúng, thuyền trưởng bên đó không thể nào đồng ý ra biển vào lúc này.

“Ta mua một chiếc thuyền.” Tác Phỉ Á nói: “Khi Phỉ Đức Sĩ còn trẻ thường xuyên ra biển, do hắn đảm nhiệm vị trí thuyền trưởng.”

Dịch Áo nói không ra lời, hẳn không thể nào thừa nhận hết thấy mọi việc Tác Phỉ Á đã làm, cảm giác và ân tình này quá nặng rồi.

“Này, mỹ nữ, có thể thỉnh giáo tên nàng không?” Ca Đồn vội ho khan một tiếng, giọng nói vô cùng lễ phép.

Tác Phỉ Á liếc sang Ca Đồn, nhưng không có để ý tới lời Ca Đồn, sau đó chuyển tầm mắt lại Dịch Áo: “Dịch Áo, có biết không? Người bây giờ đã rất nổi tiếng.”

“Ta?”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu: “Bọn họ ở trong thành hỏi thăm cái tên Dịch Áo, kết quả rất nhiều người biết người.”

“Người dẫn theo bao nhiêu người tới?”

“Khi đến Thánh Đế Tư thành, bên cạnh ta có hơn tám mươi võ sĩ, bây giờ không còn nhiều lắm, chỉ còn lại chín người bọn họ.” Tác Phỉ Á cười cười nói: “Như vậy cũng tốt.”

Địch Áo hiểu rõ phương thức Tác Phỉ Á nói chuyện, lời nàng nói thường xuyên cẩn thận và ẩn chứa rất nhiều ý tứ. Nếu nói như vậy là chuyện tốt, ý là những gã võ sĩ kia không dám bất chấp nguy hiểm đến Thủy Tinh thành, bọn họ không đáng tin cậy. Ăn uống miễn phí còn có thể, một khi thật sự gặp phải thời điểm máu chốt quyết định, hoặc là đại sự sinh tử, biểu hiện của bọn hắn cũng sẽ như vậy.

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau, tư vị bị mỹ nữ hoàn toàn bỏ qua không tốt gì lắm, mới vừa rồi bọn họ cảm thấy gò bó khó xử là bởi vì bọn họ vốn tưởng rằng vị mỹ nữ này tới báo thù Địch Áo. Bọn họ nên giúp Địch Áo hay không đây? Từ trên đạo lý mà nói, bọn họ cho rằng Địch Áo phải tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc, tám tuổi, một cô bé tám tuổi nha? Thật sự rất quá đáng. Nhưng bọn họ và Địch Áo là bằng hữu, không thể trở mặt nhìn bằng hữu chịu khổ, không ra tay giúp sẽ có lỗi với lương tâm, bọn họ thật sự lâm vào tình thế cực kỳ khó xử.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Địch Áo và đối phương nói chuyện với nhau, không khí tựa hồ rất hữu hảo, bọn họ càng ngày càng hồ đồ rồi. Rốt cuộc Địch Áo và vị mỹ nữ kia có quan hệ như thế nào? Quá khó hiểu...

“Bây giờ ta đã tìm được người.” Tác Phỉ Á nói: “Vậy thì theo ta đi.”

“Đi đâu?” Địch Áo hỏi.

“Phong Báo Hải không đi được nữa, bây giờ cũng không cần thiết tiếp tục mạo hiểm.” Tác Phỉ Á suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta theo đất bằng mà đi, theo ta về nhà.”

“Thật là có lỗi, ta mạn phép cắt lời một chút.” Lôi Mông cố gắng nâng cao dũng khí, chen vào câu chuyện: “Chúng ta là bạn tốt của Địch Áo, nàng cũng nên suy nghĩ đến cảm thụ của chúng ta chứ? Nàng muốn mang Địch Áo đi đến chỗ nào?”

“Khắc Lý Tư bình nguyên.” Có lẽ nhìn thấy bộ dáng Lôi Mông tương đối mộc mạc, ít nhất trong lời nói của hắn không có hai chữ ‘mỹ nữ’ mang hàm ý khinh bạc, Tác Phỉ Á rốt cuộc đáp lại.

“Nhà nàng ở Khắc Lý Tư bình nguyên? ?” Lôi Mông chợt gia tăng thanh âm lên vài phần, diện tích Khắc Lý Tư bình nguyên có hạn, nhân vật xuất chúng nơi đó cũng rất có hạn. Hắn lập tức nghĩ tới một người tên là Tác Phỉ Á, được khen là viên minh châu Khắc Lý Tư bình nguyên, chẳng qua là hắn không dám tin tưởng chuyện này, ngập ngừng hỏi: “Vậy... vậy... tên của nàng là...?”

“Ta tên là Tác Phỉ Á.”

“Loảng xoảng loãng xoảng ~!” Chén rượu trên tay Ca Đồn rót xuống, hắn không kịp lau rượu đổ lên người, chỉ ngơ ngác nhìn sang Địch Áo.

Lôi Mông cũng lập tức sa sút tinh thần, tiếp theo tựa lưng vào ghế ngồi đáng vẻ cực kỳ bất lực, giấc mộng đội trưởng của hắn, giờ này phút này rốt cuộc tan vỡ.

“Hai vị bằng hữu của người tương đối kỳ quái nha!” Tác Phỉ Á mỉm cười nói, lấy nhãn lực của nàng tự nhiên có thể nhìn ra thần sắc Ca Đồn và Lôi Mông có chỗ khác thường. Thế nhưng nàng không muốn hỏi, nếu như Địch Áo muốn nói cho nàng biết, nàng sẽ nghe. Nếu như Địch Áo không muốn nói, nàng sẽ dứt khoát quên đi một màn này.

“Bọn họ muốn làm đội trưởng đến điên rồi, cho nên...”

“Địch Áo, Địch Áo...” Lôi Mông lập tức nhảy dựng lên, ôm bả vai Địch Áo, nhân cơ hội cắt đứt lời Địch Áo: “Đây là bằng hữu của người đúng không? Người ta đi xa như vậy tìm người, chúng ta cũng nên chiêu đãi long trọng một chút, người thấy thế nào?”

“Ta không phải là bạn hắn.” Tác Phỉ Á khẽ cười nói.

“Hả?” Lôi Mông sửng sốt, chợt lộ ra sắc mặt vui mừng, xem ra hắn hiểu lầm, Địch Áo và Tác Phỉ Á không có quan hệ giống như hắn nghĩ. Điều này cũng có ý nghĩa hắn vẫn còn cơ hội làm đội trưởng, ừ, bắt buộc phải cố gắng, nắm chắc cơ hội.

Ca Đồn cũng vậy, bộ dạng thất vọng hóa thành vui mừng, hẳn thậm chí dùng ánh mắt khinh thường liếc qua Lôi Mông, tiểu tử, muốn tranh giành với ta? Nhà người mà đòi tranh với ta?

“Ta là hôn thê của hần.” Tác Phỉ Á lại nói, một câu cực kỳ đơn giản.

Nụ cười trên mặt Lôi Mông cứng ngắc ngay lập tức, sắc mặt nhanh chóng suy sụp, nhìn nụ cười của hần thấy thế nào cũng mang ý giả dối. Nếu như không phải đang ở trước mặt mọi người, hẳn thật sự muốn phát điên rồi.

“Không nên trêu đùa người ta như vậy chứ? Tâm linh bọn ta rất yếu ớt đó!” Cả hai người cùng lúc oán thăm.

Ca Đồn cũng thế, vẻ mặt ngu ngơ và sa sút tinh thần, nếu như chỉ ăn thiệt một lần coi như còn có thể chống đỡ cho qua cơn. Thế nhưng tâm tình của hần bị công kích liên tục, thế là xuất hiện một ít tâm tình xấu.

“Chúng ta không nên hàn huyên ở chỗ này.” Dịch Áo đột nhiên đứng lên nói.

“Tốt nhất, Dịch Áo, trước tiên dẫn ta đi gặp Ngã Lệ, đồng học ta nói cho ta biết, nàng rất đẹp.” Tác Phỉ Á chuyển tầm mắt xét qua hai người Lôi Mông và Ca Đồn. Trải qua lần này dò xét, nàng đoán ra được đại khái nhiều chuyện, tâm tình đối phương biến hóa kịch liệt hẳn là có quan hệ tới nàng và Dịch Áo.

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu, nếu nói không hề làm gì trái với lương tâm thì không sợ ma quỷ gõ cửa. Nếu như hần thật sự có gì đó với Ngã Lệ cũng khó lòng giấu diếm Tác Phỉ Á. Cho dù hần có thể nguy trạng bản thân mình hoàn mỹ, Ngã Lệ có thể làm được không?

Trên thực tế Dịch Áo quá đa tâm, Tác Phỉ Á từ đầu đến cuối không có quan sát hần, giờ phút này Lôi Mông và Ca Đồn liên tục biến hóa cổ quái lại có lực hấp dẫn với Tác Phỉ Á hơn, nàng muốn tìm ra lời giải trong đó.

“Ha ha, ha ha.” Ngải Phát Lí cười khan vài tiếng: “Thì ra mọi người đều là phe mình.”

“Không có thương tổn người chứ?” Phỉ Đức Sĩ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngải Phát Lí, hần đang dùng phương thức lấy lòng bằng hữu Dịch Áo đại biểu cho thái độ các võ sĩ dưới trướng Tác Phỉ Á. Biểu đạt một ý nguyện là bọn họ tôn trọng lựa chọn của Tác Phỉ Á.

“Không có, không có...” Ngải Phát Lí lắc đầu liên tục.

Đoàn người đi xuống lầu dưới, Tác Phỉ Á đột nhiên quay đầu thấp giọng nói với Phỉ Đức Sĩ: “Người phái mấy người đi điều tra Lạc Tư Bá tước, ta cần hết thấy tình báo liên quan đến hần, hiểu không? Không phải hạn chế gì cả, cho dù là Lạc Tư Bá tước thích xuyên mặc y phục màu gì, thích uống rượu gì cũng có giá trị của nó.”

“Vâng, tiểu thư.” Phỉ Đức Sĩ trả lời: “Thế nhưng, ở địa phương này có thể tra không ra nhiều lắm, ta sẽ cố hết sức.”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu.

-o0o-

86. Chương 86: Vấn Đề Ở Giữa Hai Người

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 86: Vấn đề ở giữa hai người

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tác Phỉ Á tiểu thư.” Lôi Mông theo bóng lưng Phỉ Đức Sĩ rời đi, ngáp ngừng hồi lâu vẫn phải nuốt ngược lời định nói ngược trở vào.

“Người định nói gì?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói, nàng nhìn ra được Dịch Áo và hai người trẻ tuổi này có quan hệ rất tốt, như vậy nàng không thể tiếp tục lạnh lẽo giống như lúc này, nàng phải cấp cho đối phương đầy đủ tôn trọng.

“Vị võ sĩ kia khiến cho ta có áp lực rất mạnh.” Lôi Mông nói: “Hắn?”

“Người quan sát đủ cẩn thận.” Tác Phỉ Á thuận tiện đề cao Lôi Mông một chút, chỉ nhiều đó đã làm cho Lôi Mông cười đến toét miệng.

“Hắn là một vị Cực Hạn võ sĩ.” Tác Phỉ Á lại nói: “Dịch Áo cũng biết chuyện này, là vì hắn, ta với Bá tước đại nhân trên Khắc Lý Tư bình nguyên huyền não rất không vui!”

“Cực Hạn võ sĩ?” Lôi Mông và Ca Đồn thất kinh, đại danh Tác Phỉ Á như sấm bên tai, bọn họ rất hiểu thân phận những người như Tác Phỉ Á, chỉ là người thừa kế mà thôi. Xem như có thể thành công tiếp nhận tước vị Nam tước, chiêu dụ một vị Cực Hạn võ sĩ xuất lực cho mình tuyệt đối là vượt qua giới hạn. Khó trách làm cho Bá tước đại nhân bất mãn, nếu đổi thành bất kỳ mộ vị lãnh chủ nào khác cũng không thể để mặc cho quyền lực của mình bị uy hiếp.

Khi Tác Phỉ Á đi tới trang viện của Tác Luân lại dẫn phát một cơn bạo động, người nơi này không biết quá khứ Dịch Áo. Trong lúc bất chợt thấy một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành tìm tới tận cửa liền cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Ngay cả An Kỳ Nhi ngồi ngây ngốc tại chỗ, nghiêng người núp ở phía sau Ngã Lệ, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ ngoác chùng Tác Phỉ Á không chớp mắt.

Tác Phỉ Á cúi người xuống vẫy vẫy tay với An Kỳ Nhi, An Kỳ Nhi đầu tiên là ngẩng đầu lên nhìn Ngã Lệ, tiếp theo mới chậm chậm đi về phía Tác Phỉ Á.

Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông đều rất cưng chiều An Kỳ Nhi, những người khác bị ảnh hưởng cũng phải đối xử với An Kỳ Nhi thật tốt. Nếu không sẽ chọc giận mấy người Dịch Áo. Dưới loại tình huống này, An Kỳ Nhi sinh hoạt càng lúc càng lớn gan, không còn sợ người lạ giống như trước kia.

Tác Phỉ Á nhẹ nhàng ôm An Kỳ Nhi, An Kỳ Nhi không có động đậy, để Tác Phỉ Á tùy ý ôm nó vào lòng. Cặp mắt của nó vẫn nhìn chăm chăm vào Tác Phỉ Á, việc này chứng minh An Kỳ Nhi cũng có năng lực phân biệt xấu đẹp. Dĩ nhiên ánh mắt của nó tinh khiết hơn đám người lớn nhiều lắm, ít nhất trong mắt của nó không có một tia ghen tỵ.

“An Kỳ Nhi thật là xinh đẹp, đúng không?” Tác Phỉ Á cười nói.

An Kỳ Nhi hơi hơi xấu hổ, nhưng vẫn gật gật đầu, thoát nhìn là trăm phần trăm đồng ý lời Tác Phỉ Á nói.

“Tiểu nha đầu này, sau khi lớn lên khẳng định không ai chịu nổi.” Lôi Mông nói, sau đó nhờ vào An Kỳ Nhi, lên tiếng chọc cười Tác Phỉ Á.

“Thế nhưng, nếu để cho nó đi theo các người sẽ không có chỗ tốt nào cả.” Tiếp theo, Tác Phỉ Á nói: “Ở độ tuổi này chính là thời kỳ hoàng kim giác tính nguyên lực, nó cần an bình chứ không phải bốn ba khắp nơi.”

“Quá nhỏ thì phải? Nó mới mấy tuổi thôi mà?” Ca Đồn nói.

“Nếu như các người thật sự muốn nó thành tài thì bây giờ phải bắt đầu chuẩn bị cho nó rồi.” Tác Phỉ Á nói.

“Ý người là chúng ta nên dạy nó cảm ứng nguyên lực?” Lôi Mông giật mình hỏi.

“Lấy kinh nghiệm tu luyện cá nhân của các người thì không thể nào chỉ đạo nó đầy đủ.” Tác Phỉ Á lắc đầu nói: “Ta nói chuẩn bị là nghĩ biện pháp tìm một vị sư phụ chính quy cho An Kỳ Nhi, một học viện có đầy đủ nhu yếu phẩm cần thiết, các người cảm thấy Thánh Đế Tư học viện thế nào?”

“Thánh Đế Tư học viện?” Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau, sau đó lại nhìn về phía Dịch Áo. Nếu An Kỳ Nhi có thể tiến vào Thánh Đế Tư học viện, đây là một chuyện rất tốt, thế nhưng bọn họ còn có ý nghĩ khác. Tác Phỉ Á đề nghị quá đột ngột, không phải là bởi vì Ngã Lệ nên có ý định đuổi hai mẹ con rời xa Dịch Áo chứ?

Thật ra Lôi Mông và Ca Đồn quá coi thường Tác Phỉ Á rồi, lấy cá tính Tác Phỉ Á, nếu như cho rằng Ngã Lệ tạo thành uy hiếp, nàng sẽ không dùng phương pháp mưu lợi này để xử lí. Mà nàng sẽ đường đường

chính chính phân thắng bại với Ngã Lệ, muốn đưa An Kỳ Nhi đến Thánh Đế Tư học viện, thật sự là ý tốt với An Kỳ Nhi, cũng là vì sự phát triển trong tương lai của An Kỳ Nhi.

“Ngã Lệ, ý người thế nào?” Tác Phỉ Á nhìn về phía Ngã Lệ.

“Hả?” Sau khi thấy Tác Phỉ Á, Ngã Lệ đầu tiên là âm thầm thất thần, An Kỳ Nhi nhận được kỳ ngộ từ trên trời giáng xuống lại làm cho nàng rất vui mừng, nhanh chóng hòa tan tự ti trong nội tâm: “Tốt lắm, nhưng mà...”

“Chỉ cần người nguyện ý là được rồi, những sự tình khác đặt lên trên người ta.” Tác Phỉ Á mỉm cười nhìn về phía Dịch Áo: “Dịch Áo, có muốn nhận một con gái hay không?”

“Con gái?” Dịch Áo sững sốt: “Người nói là...”

“Ừ, An Kỳ Nhi sẽ là con gái của chúng ta, nếu gặp phải chuyện gì ta cũng có thể ra mặt nói chuyện. Bằng không sẽ có vài sự tình không thích hợp!” Tác Phỉ Á nói.

Thế giới do tính mạng trí tuệ tạo thành không thể nào có chuyện luôn luôn an ổn. Cho dù là Thánh Đế Tư học viện mỹ nữ như mây cũng vậy, mỗi một năm đều có học viên tốt nghiệp, mỗi một năm cũng có học viên tiến mới vào học viện, trong lúc vô tình sẽ cho ra đời vô số đoàn thể lớn nhỏ. Theo dòng thời gian trôi qua, mặc dù đa phần là đường ai nấy đi, nhưng vẫn tồn tại lực ảnh hưởng nhất định, đoàn thể do Tác Phỉ Á và Tuyết Ny, Y Toa Bối Nhĩ tạo thành là một ví dụ trong đó.

Tuyết Ny tính cách bền bỉ, trên phương diện tu luyện cực kỳ khắc khổ, nhờ đó mới có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ trẻ tuổi nhất Thánh Đế Tư học viện, Y Toa Bối Nhĩ là cô bé hoạt bát, thông minh, giỏi về sát sắc mặt, mưu kế đầy bụng, cộng thêm Tác Phỉ Á tài giỏi. Ba người đều có sở trường, sở đoản bù đắp cho nhau, từ đó mới tạo thành danh tiếng ở trong Thánh Đế Tư học viện. Y Toa Bối Nhĩ mở tiệc rượu, rất nhiều tiểu thư, kiều nữ đến từ khắp đại lục vội vàng tới tham dự, chúc mừng, đây chính là một minh chứng cụ thể.

Tác Phỉ Á suy nghĩ rất chu đáo, nàng lo lắng An Kỳ Nhi bị các hậu duệ giai cấp quý tộc ở trong Thánh Đế Tư học viện bắt nạt, trước tiên bày ra danh phận cho An Kỳ Nhi, như vậy trong tương lai xảy ra chuyện gì nàng sẽ có thể ra mặt lấy lại công đạo cho An Kỳ Nhi.

“Biện pháp này đúng là tốt.” Ca Đốn đột nhiên nở nụ cười, liếc mắt nhìn về phía Lôi Mông: “Dịch Áo, chẳng những người có một đứa con gái, mà còn nhiều thêm một gã con rể đó.”

Dịch Áo không khỏi lắc đầu bật cười, hẩn hỉu ý Ca Đốn, mấy ngày hôm trước An Kỳ Nhi hùng hồn tuyên bố ‘ta có nam nhân’ lựa chọn Lôi Mông. Ca Đốn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội giễu cợt Lôi Mông.

“Mụ nội nhà người.” Lôi Mông lúc này nhảy dựng lên, bất chấp Tác Phỉ Á đang có mặt ở đây, hét lên: “Người có gan nói lại lần nữa ta xem?”

“Này này, chẳng lẽ An Kỳ Nhi không bao giờ trưởng thành sao? Khi trưởng thành sẽ không kết hôn hay sao? Ta nói sau này Dịch Áo sẽ có thêm con rể, sai chỗ nào chứ?” Ca Đốn thản nhiên nói: “Người gấp cái gì? Chẳng lẽ...”

Lôi Mông bị á khẩu không trả lời được, cái miệng mở rộng ra nhưng không nói thành lời.

Tác Phỉ Á kinh ngạc, mặc dù nàng cực kỳ thông minh, nhưng chuyện tình nam nhân với nhau đôi khi nằm ngoài phạm vi phái nữ hiểu biết. Nhìn bộ dạng Lôi Mông tức đến sùi bọt mép, quả thực là khúc nhạc dạo đầu trước khi bộc phát, đây là bằng hữu sao?

“Mụ nội người...” Một thanh âm thanh thúy bỗng dưng vang lên.

“Lôi Mông.” Dịch Áo bất đắc dĩ nói: “Đã nói qua với người rồi, không nên nói thô tục trước mặt An Kỳ Nhi.”

“Mụ nội người... hi hi.” An Kỳ Nhi tựa hồ cảm giác những lời này rất có lực, lặp lại thêm một lần nữa.

Mọi người nhất thời cảm như hén, Ngã Lệ vội vàng đứng dậy, cố gắng dùng uy nghiêm của mẫu thân hù dọa An Kỳ Nhi: “An Kỳ Nhi, không được học nói thô tục. Một chút cũng không được!”

“Mụ nội người...”

Ngã Lệ cũng hết chỗ nói rồi, Tác Phỉ Á vừa tới đây nên nàng không tiện phát tác, tiếp tục thì không ổn mà lui cũng không được, hoàn cảnh tương đối lúng túng.

“Xong, An Kỳ Nhi đi theo người học xấu mất rồi.” Ca Đồn nói rất thâm thía, sau đó vỗ vỗ bả vai Lôi Mông: “Người phải chịu trách nhiệm.”

“Người...” Lôi Mông thiếu chút nữa lại văng tục ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng vẫn kịp thời nuốt ngược trở vào.

Đợi đến khi mọi người biết rõ mọi chuyện, Tác Phỉ Á thuận lý thành chương nhận lấy quyền chỉ huy, toàn bộ quá trình tựa hồ là hoàn thành trong nháy mắt. Ca Đồn và Lôi Mông thấy Tác Phỉ Á ra lệnh cho Ngải Phát Lí và Tác Luân xoay quanh một vòng mới đột nhiên giật mình, chẳng biết từ lúc nào Tác Phỉ Á đã trở thành trung tâm của bọn hắn.

Còn Tác Phỉ Á không ngừng chỉ đạo, nàng gộp Ngải Phát Lí, Tác Luân vào chung với đám võ sĩ của mình, rồi lại chia ra mấy tiểu tổ, ra lệnh cho bọn hắn ra ngoài thu thập hết thấy tin tức có liên quan đến Lạc Tư Bá tước, chính nàng thì chịu trách nhiệm ghi chép lại.

Cho đến khi ăn bữa tối Tác Phỉ Á mới lộ diện, dùng bữa qua loa xong nàng lập tức trở lại gian phòng Dịch Áo, nơi đó đã bị nàng trưng dụng.

Dịch Áo hiểu rõ phong cách Tác Phỉ Á, trước giờ nàng làm chuyện gì luôn luôn không biết mệt mỏi, khuyên giải không có tác dụng. Huống chi Lôi Mông và Ca Đồn một mực đảo quanh người hắn, rõ ràng là bọn họ có rất nhiều vấn đề liên quan tới Tác Phỉ Á muốn hỏi, cho nên hắn trốn vào trong phòng từ sớm, bắt đầu an tâm tu luyện tránh né hai tên kia.

-o0o-

87. Chương 87: Hồng Nhan Họa Thủy.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 87: Hồng nhan họa thủy.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đảo mắt đã qua một đêm, lúc ăn sáng Tác Phỉ Á không có xuất hiện, Dịch Áo bảo Ngải Phát Lí đi tìm. Tác Phỉ Á truyền lời lại nói đợi xử lý xong mọi chuyện trước đã, nhưng đợi đến lúc mặt trời lên cao vẫn không thấy bóng dáng Tác Phỉ Á, Dịch Áo không yên lòng dứt khoát tự tìm tới cửa.

Đẩy cửa phòng ra, ánh mắt Dịch Áo đầu tiên là nhìn vào giá nến, mấy ngày qua hắn cơ hồ không có trở lại nơi này, thường xuyên ở bên ngoài phụng bồi Ca Đồn và Lôi Mông đàm luận đủ thứ chuyện. Giá nến trong phòng thủy chung chưa hề động tới, nhưng chỉ một đêm, trên giá nến đã ngưng tụ một tầng sáp thật dày.

“Nàng vẫn không ngủ?” Dịch Áo nói với ý tứ trách cứ.

“Người đã đến rồi?” Tác Phỉ Á ngẩng đầu lên cười cười nói: “Không có biện pháp, ngủ không được, đối với ta thì Lạc Tư là một đối thủ hoàn toàn xa lạ, ta cần phải hiểu rõ hắn.”

“Đối thủ?” Dịch Áo sửng sốt.

“Người còn định gạt ta?” Tác Phỉ Á đứng lên, đưa tay nắn nắn mi tâm của mình, nhẹ giọng nói: “Tối ngày hôm qua, ta đã nói chuyện với Ca Đồn, thái độ hắn rất kiên quyết, nhất định phải diệt trừ Lạc Tư Bá tước báo thù cho bằng hữu của hắn.”

“Ta không định gạt người.” Dịch Áo nói: “Người mang theo Phí Đức Sĩ chạy tới, chính là trợ thủ cực mạnh chúng ta đang rất cần mà.”

“Vậy thì tốt.” Tác Phỉ Á cười nói.

“Đói bụng không?” Dịch Áo nhẹ giọng hỏi.

“Không đói bụng.” Tác Phỉ Á nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên nói: “Hôm nay khí trời thật đẹp, Dịch Áo, theo ta đi dạo phố được không?”

“Đi dạo phố?” Dịch Áo ngây người, sau đó bật cười nói: “Vì sao đột nhiên nghĩ đến đi dạo phố rồi?” Trong ấn tượng của hắn, Tác Phỉ Á an bài thời gian mỗi ngày đều rất chặt chẽ, hình như chưa từng ra ngoài đi dạo lần nào.

Tác Phỉ Á cúi đầu xuống, hai mắt lóe sáng, suy nghĩ cái gì đó đến xuất thần, thật lâu mới ngẩng đầu lên ôn nhu nói: “Dịch Áo, người biết vấn đề giữa chúng ta ở chỗ nào không?”

“Người nói gì? Vấn đề giữa nàng và ta?” Dịch Áo sững sốt, chậm rãi hỏi.

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu: “Dịch Áo, nếu nói cho rõ, đối với người, ta thích không nổi.”

“À.” Tâm Dịch Áo bất chợt trầm xuống.

“Nhưng khi ta và người ở chung một chỗ, ta không sợ chết, cũng không sợ sống sót.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Cho dù chúng ta vẫn sống đến khi đầu bạc tóc trắng phau, đi lại tập tễnh, sống đến khi không còn một chút niềm vui thú nào, chỉ cần có người ở bên cạnh ta, ta sẽ không sợ.”

Dịch Áo lẳng lặng nhìn Tác Phỉ Á, một cảm giác nói không ra lời lan tràn trong lòng hắn. Hàm nghĩa trong lời Tác Phỉ Á nói đã không còn đơn giản là vấn đề ‘thích’ hay không, mà là vấn đề sinh tử tương giao. Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm, vươn tay ra định vuốt ve khuôn mặt Tác Phỉ Á, nhưng lại sợ hành động đường đột với Tác Phỉ Á, cánh tay cuối cùng vẫn dừng lại giữ không trung.

Tác Phỉ Á mỉm cười ôn nhu, chậm rãi nghiêng đầu chủ động dán gương mặt sát vào lòng bàn tay Dịch Áo: “Nhưng không thể làm như vậy được, chúng ta còn trẻ, hẳn là phải tìm được rất nhiều niềm vui thú, đúng không? Cho nên, theo ta ra ngoài dạo phố.” Nói xong lời cuối cùng, Tác Phỉ Á đổi thành giọng ra lệnh.

Cái chết của Hào Uy Nhĩ tựa hồ không có mang đến bất kỳ ảnh hưởng gì cho Thủy Tinh thành, đường phố trong thành vẫn ngựa xe nước, qua lại không dứt, không khí trong thành náo nhiệt ầm ĩ cũng không làm cho người ta cảm thấy phiền não. Thứ duy nhất khiến cho Dịch Áo có cảm giác không thoải mái, chính là bất kể hắn và Tác Phỉ Á đi tới đâu cũng sẽ có người đứng xa xa quan sát bọn họ và bàn luận xôn xao. Chỉ khi nào Dịch Áo ném ánh mắt qua đó, những tên này mới tự động né tránh sang nơi khác, làm như Dịch Áo là đại ma vương tàn ác bạo ngược vậy.

Tác Phỉ Á sóng mắt lưu chuyển đã sớm thu hết tình cảnh chung quanh vào mắt, nàng chỉ thấp giọng cười trộm, nói: “Thấy chưa, người rất nổi danh đó.”

Dịch Áo ho khan một tiếng, có thể không nổi danh được sao? Bên đường giết người, đột kích nhà ngục, ngay cả thành chủ Thủy Tinh thành cũng chết trong tay bọn hắn, khó trách những người bình thường kia nhìn bằng ánh mắt khác thường. Thế nhưng khẩu khí Tác Phỉ Á có mùi vị ranh mãnh, hắn bắt buộc phải phản kích.

“Nàng cho rằng bọn họ đang nhìn ai?” Dịch Áo mỉm cười nói: “Bọn họ đang nhìn nàng, nhìn viên minh châu của Khắc Lý Tư bình nguyên đó nha!”

“Không phải thế, bọn họ đang nhìn người.”

“Sai lầm rồi.”

“Không sai.” Không đợi Dịch Áo nói xong, Tác Phỉ Á lập tức cắt ngang.

Hai người vì chuyện này cãi nhau một trận, lát sau bọn họ nhìn nhau cười cười, đồng thời bỏ qua đề tài này.

“Người thật sự thay đổi rất nhiều.” Tác Phỉ Á vừa quan sát bốn phía, vừa tự nhiên khoát tay Dịch Áo.

“Con người luôn luôn phải thay đổi.” Dịch Áo cười cười, từ cánh tay truyền đến cảm giác mềm mại làm cho hắn không nhịn được âm thầm rung động trong lòng, nghiêng đầu nhìn sang Tác Phỉ Á: “Nàng cũng thay đổi mà?”

“Ta thay đổi chỗ nào?” Tác Phỉ Á nghiêng đầu qua hỏi.

“Nhớ được lúc vừa ra cửa, người nào đó từng nói chúng ta không phải đi dạo phố, mà là...”

“Mà là tìm kiếm niềm vui thú.” Tác Phỉ Á nói tiếp: “Ta nói sai gì chứ? Người không cảm thấy cuộc sống trước kia của chúng ta quá trầm lặng hay sao?”

“Đúng vậy.” Dịch Áo cười nói: “Vốn trước kia nàng sẽ không để ý tới cuộc sống trầm muộn như thế.”

“Đứa ngốc.” Tác Phỉ Á mỉm cười nhìn về phía Dịch Áo, ôn nhu nói: “Trước kia không phải là người cũng giống ta?”

Dịch Áo thoáng cái ngây ngốc, nói chuẩn xác Dịch Áo trước kia giống như một con rắn, hẩn ẩn núp trong góc vắng lặng chờ đợi lột xác, hoàn toàn không bị chuyện bên ngoài ảnh hưởng, hẩn chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, yên lặng chờ đợi ngày lột xác hóa thành rồng.

Hẩn và Tác Phỉ Á gặp gỡ tương đối giống nhau, hơn nữa hai người cũng rất bền bỉ, cho nên ở trong lòng bọn họ trong lúc vô tình hiện lên từng dãy tường rào ngăn chặn ở sâu trong tâm linh.

Thế nhưng, giờ phút này dãy tường rào kia tựa hồ sắp sửa sụp đổ, bởi vì Dịch Áo cảm nhận được nhu tình, còn Tác Phỉ Á lại cười hết sức ngọt ngào.

“Nhìn, bên kia!” Tác Phỉ Á đột nhiên chỉ tay ra, ánh mắt của nàng bị một quầy hàng bên cạnh hấp dẫn, phía trên gian hàng bày đầy vật phẩm trang sức bằng thủy tinh, đồ trang sức điêu khắc đủ loại hình dáng tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, thoát nhìn đúng là tuyệt đẹp.

Sau đó, Tác Phỉ Á kéo tay Dịch Áo đi tới, chậm rãi chọn lựa từng món.

“Thích thì cứ mua.” Dịch Áo thấy Tác Phỉ Á vẫn ngó chừng một con thỏ thủy tinh, bộ dạng cực kỳ hâm mộ, bất giác có chút buồn cười, quen biết Tác Phỉ Á lâu như vậy, hẩn chưa bao giờ thấy được nàng hiển lộ vẻ mặt con nít như thế này.

“Ta rất muốn mua, nhưng mà ta không có tiền, làm sao bây giờ?” Tác Phỉ Á cười nói.

“...” Dịch Áo dở khóc dở cười, không có tiền? Nắm giữ toàn bộ quyền lực tài chính cả Nam tước lĩnh lại dám nói mình không có tiền?

“Ta cũng không có mang theo!” Dịch Áo buông tay ra, lời hẩn chứa đầy ẩn ý.

“Hẹp hòi.” Tác Phỉ Á không nhịn được liếc Dịch Áo một cái.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, người bán hàng cũng nhịn không được nữa rồi, còn có thiên lý hay không đây? Nhà người mang theo một cô nương xinh đẹp như vậy ra cửa, ngay cả vật phẩm trang sức nhỏ cũng mua không nổi? Ở trong mắt người bán hàng, Dịch Áo đâu phải là không có mang tiền, mà căn bản là không có tiền. Người bán hàng không có nhận ra người trẻ tuổi ở trước mặt này, chính là nguyên nhân tội lỗi huyền ảo Thủy Tinh thành long trời lở đất. Nếu không chỉ sợ hẩn đã sớm bỏ chạy mất dạng rồi, làm gì còn dám khí định thần nhân đứng ở chỗ này giương mắt đánh giá chứ.

“Cô nương thích thì cứ lấy đi, không đáng bao nhiêu tiền mà.” Người bán hàng khẳng khái nói, còn khinh thường liếc sang Dịch Áo, hàm ý trong ánh mắt rất rõ ràng, kẻ lường gạt như người ta từng thấy nhiều lần.

“Có thật không?” Tác Phỉ Á cười lên sung sướng: “Vậy thì cảm ơn nha!”

Dịch Áo trợn mắt há mồm nhìn Tác Phỉ Á, lại nhìn sang người bán hàng bộ dạng dương dương đắc ý, hình như chính hẩn chiếm được đại tiện nghi thì phải? Hẩn cảm lạnh không biết nên nói gì nữa, như vậy cũng được?

Tác Phỉ Á vui sướng đặt con thỏ nhỏ trong lòng bàn tay, mặc dù biết rõ vật này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng không thể phủ nhận chính là nó được chạm trổ rất tốt. Con thỏ thủy tinh được điêu khắc sống động, hình dáng đáng yêu, cho dù Dịch Áo nhìn thấy cũng có cảm giác yêu thích.

“Lão gia, những đồ chơi này thật là xinh đẹp.” Bên cạnh đột nhiên truyền tới thanh âm một nữ nhân: “Ta muốn mua một vài cái mang về, có được không?”

“Vật phẩm bày ở trên đường có gì tốt đâu mà mua, vừa nhìn là biết không đáng giá tiền rồi.” Thanh âm gã nam nhân có chút khó chịu.

Địch Áo nhú mào quay đầu nhìn lại, thì ra đó là một người trung niên, bên cạnh đang có một nữ tử chừng mười bảy, mười tám tuổi. Nhìn y phục gã trung niên này hiển nhiên gia cảnh không kém, chỉ là bề ngoài quá bảnh bao, mười ngón tay đeo tới tám cái nhẫn vàng sáng chói, ngay cả trên mũi cũng gắn mấy viên bảo thạch, phía sau còn đi theo mười mấy tên võ sĩ, ai nấy mặt lộ ra sát khí, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt cảnh giác quan sát bốn phía.

Mặc dù Địch Áo không có đặt mười mấy võ sĩ vào trong mắt, thế nhưng nhìn qua Tác Phỉ Á đang cực kỳ hưng phấn chơi đùa ‘chiến lợi phẩm’, hẳn thật sự là không đành lòng quấy rầy nàng. Vì thế liền quay đầu trở lại, cho rằng không nghe thấy gì hết.

Lúc này Tác Phỉ Á đưa con thỏ thủy tinh đến trước mặt Địch Áo, cười hì hì nói: “Thế nào? Dễ thương không?”

“Người thích là tốt rồi.” Địch Áo cười nói.

-o0o-

88. Chương 88: Một Khuôn Mặt Mới.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 88: Một khuôn mặt mới.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã trung niên kia liếc về phía Tác Phỉ Á, nhất thời giật mình nghĩ người tại chỗ, thật lâu sau hẳn mới thanh tỉnh, ngay sau đó ánh mắt trở nên nóng bỏng, ho khan một tiếng, nói với nữ tử ở bên cạnh: “Người đã thích những món đồ này thì tùy tiện chọn đi, mua bao nhiêu cũng được.”

Nữ tử kia vốn đã thất vọng, nghe thấy người trung niên thay đổi lời nói liền cao hứng hoan hô một tiếng, chạy tới gian hàng chọn lựa sôi nổi.

Ánh mắt người bán hàng rất độc, liếc thấy nhóm người này là khách hàng lớn chẳng thềm quan tâm Địch Áo và Tác Phỉ Á nữa, cho dù cô nương xinh đẹp đến mức nào cũng không thể so sánh với cơm ăn.

“Cái này bao nhiêu tiền?” Địch Áo chỉ vào con thỏ thủy tinh trong lòng bàn tay Tác Phỉ Á, lúc này là cố ý trêu chọc Tác Phỉ Á chơi, mặc dù người bán hàng nói không cần tiền, nhưng qua nhiều năm như vậy Địch Áo còn chưa tặng một món lễ vật nào cho Tác Phỉ Á. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên cùng Tác Phỉ Á đi dạo phố, cho nên con thỏ thủy tinh này Địch Áo phải mua lại mới tốt.

“Ta đã nói là đưa cho vị cô nương này rồi, các người đi thôi, không cần tiền.” Người bán hàng cố nặn ra vẻ tươi cười, trong lòng chán ghét Địch Áo tới cực điểm, tên này nha, không có tiền còn bày đặt chết vì sĩ diện.

Địch Áo câm lặng tại chỗ, dân chúng nơi này đúng là thuần phác, có tiền cũng không xài được?

“Ta thấy không bằng như vậy đi, các người đừng cãi cọ nữa.” Gã trung niên bỗng nhiên bước tới, mở miệng nói.

Địch Áo và Tác Phỉ Á không khỏi ngẩn ra, ngay cả người bán hàng cũng không hiểu gì hết.

“Làm ăn không dễ, nhất là làm ăn vốn nhỏ, đừng có thấy vật này nhỏ, tóm lại cũng là tiền vốn.” Người trung niên nói rất đúng trọng tâm, nhưng nghe vào tai lại có mùi vị bề trên: “Còn người...” Người trung niên chỉ Địch Áo: “Người trẻ tuổi, làm người cần phải làm đến nơi đến chốn, không có tiền thì không cần gấp gáp, nhưng không thể ham tiện nghi, ngay cả lễ vật cho người yêu cũng mua không nổi, người không cảm thấy đỏ mặt sao?”

“Ta có đỏ mặt không?” Địch Áo xoay người nhìn cười hỏi Tác Phỉ Á.

“Người đâu có đỏ mặt !” Tác Phỉ Á liếc sang Dịch Áo, nàng cười tươi như hoa, đáng vẻ ôn nhu làm cho những người chung quanh phải ngơ ngác.

Người trung niên kia cũng không ngoại lệ, cứ nhìn chăm chăm Tác Phỉ Á, qua một lúc sau mới ý thức được bản thân có chút thất thố, vội vàng ho khan mấy tiếng, quay đầu nói với người bán hàng: “Đồ vật vị tiểu thư này mua cứ tính vào trương mục của ta, một số tiền nhỏ ta vẫn phải có.”

Nói đến hai chữ ‘tiền nhỏ’, người trung niên rõ ràng tăng cao thanh âm, dụng ý trong đó không cần suy nghĩ cũng biết, đơn giản là muốn chê bai Dịch Áo mà thôi.

Thế nhưng lòng dạ Dịch Áo rất sâu, tâm tình bây giờ lại rất tốt, không thể nào chỉ vì điểm nhỏ này mà tức giận, hắn cầm lấy con thỏ thủy tinh từ trong lòng bàn tay Tác Phỉ Á, ném trở lại gian hàng: “Đi, chúng ta đến chỗ khác.”

“Tốt.” Tác Phỉ Á cười nói, mặc dù lúc này nàng biểu hiện rất yêu thích, nhưng trong đó ít nhất có năm phần là giả. Kể từ khi Dịch Áo không từ mà biệt, nàng từng suy nghĩ rất nhiều lần, cho nên bây giờ mới cố gắng thay đổi bản thân. Không sai, an nguy của nàng và Dịch Áo rất trọng yếu, vì thế nàng mới khổ tâm lao lực kinh doanh chuẩn bị cho tương lai, nhưng an nguy không phải là toàn bộ cuộc sống. Nàng có thể chịu được khô khan, có thể chịu được trầm muộn, nhưng Dịch Áo có thể làm được không? Nếu tiếp tục như vậy, người nào có thể bảo đảm Dịch Áo sẽ không rời khỏi nàng lần nữa?

Chỉ có thể nói Tác Phỉ Á hiểu lắm Dịch Áo rồi, điều này cũng trách nàng, bởi vì muốn né tránh đề tài vì sao Dịch Áo trốn đi. Chỉ cần sau này nàng và Dịch Áo có thể hành sự cẩn thận là tốt rồi.

Người trung niên kia thấy Tác Phỉ Á muốn đi, nhất thời không còn bình tĩnh như lúc này biểu hiện, vội vàng đi lên một bước ngăn cản hai người, cười nói: “Vị tiểu thư này, gặp gỡ hiếm có đừng có khách khí với ta, nhìn xem còn thích thứ gì thì cứ việc nói, bao hết lên trên người của ta.”

Dịch Áo thở dài, lại nhìn sang Tác Phỉ Á, đúng là hồng nhan họa thủy mà. Ban đầu Ngã Lệ chọn cho bọn họ không ít phiền toái, bây giờ Tác Phỉ Á cũng vậy.

Tác Phỉ Á khẽ chau mày, trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, bản thân nàng chỉ muốn an tĩnh đi dạo với Dịch Áo, tại sao hết lần này tới lần khác lại có đám người không thể nào chịu nổi nhảy ra chứ?

“Cảm ơn ý tốt của ngài, chúng ta chuẩn bị tìm một chỗ dùng bữa, không quấy rầy ngài nữa.” Tác Phỉ Á vẫn còn cố gắng lần cuối cùng.

“Dùng bữa? Tốt, đúng lúc chúng ta cũng có dự định này, mọi người cùng nhau đi luôn, không phải là càng thêm náo nhiệt sao?” Tướng mạo gã trung niên này coi như đang hoàng, nụ cười cũng rất thân thiết, nhưng ánh mắt nóng bỏng của hắn đã làm bại lộ ý nghĩ chân thực.

“Tránh ra.” Dịch Áo thản nhiên nói, nếu như Ca Đồn và Lôi Mông ở chỗ này nhìn thấy vẻ mặt Dịch Áo, bọn họ khẳng định biết Dịch Áo đang muốn làm gì.

“Làm vậy hình như không quá lễ phép thì phải? Ta đây rất thành tâm mời hai vị.” Người trung niên còn đang cười nói, những võ sĩ đứng phía sau hắn lập tức im lặng xông lên. Hiển nhiên đây là cảnh cáo Dịch Áo, cho dù người có muốn đi hay không cũng phải đi thôi!

Lần này ngay cả Tác Phỉ Á cũng bắt đầu tức giận rồi, cho dù là đám quý tử mắt cao hơn trán trên Khắc Lý Tư bình nguyên cũng chưa từng có ai dám vô lễ với nàng như vậy.

Tác Phỉ Á giận dữ khí chất biến hóa nghiêng trời lệch đất, hai lúm đồng tiền như hoa như ngọc đột nhiên biến mất, giữa hàng lông mày hiện lên một lần ngang tràn đầy băng hàn và kiêu ngạo.

“An tĩnh chút!” Dịch Áo đột nhiên kéo tay Tác Phỉ Á, cười nói: “Có biết không? Nguyên vọng trước kia của ta là báo thù cho Khắc Lôi bá bá.”

Tác Phỉ Á sửng sốt, lão quần gia Khắc Lôi gợi lên cho nàng quá nhiều ký ức. Trên thực tế, sau khi nàng hoàn toàn thi triển tài năng, hai tên ca ca của nàng trước sau thử đưa ra vài lần dò xét, nói bọn họ khi đó còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cho nên hơi bạo động, muốn dỗ dành nàng. Nhưng Tác Phỉ Á trực tiếp cự tuyệt mọi thiện ý, tình nguyện đưa mình vào hoàn cảnh sinh tồn phức tạp và nguy hiểm, nàng muốn kiên trì cho đến cuối cùng.

Rất nhiều người không thể nào lý giải được, ngay cả phụ thân Tác Phỉ Á cũng không hiểu, phải biết rằng đây chính là hai ca ca cùng cha khác mẹ của nàng.

Nguyên nhân chính là vì Khắc Lôi, cũng vì Dịch Áo, Tác Phỉ Á không dám lơ là chút nào. Nếu như nàng tha thứ cho hai tên ca ca, như vậy nàng dùng cái gì để đối mặt với Dịch Áo, đối mặt với mộ bia Khắc Lôi bá bá. Vì thế nàng lựa chọn cương quyết không tha thứ.

“Bây giờ, nguyện vọng của ta đã thay đổi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Ta muốn, bảo vệ người ”

Mấy chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, thân hình Dịch Áo bỗng nhiên biến mất, đồng thời tiếng xé gió theo đó rít lên dữ dội.

Trong chốc lát, Dịch Áo đã xuất hiện ở trước mặt gã trung niên, khuỷu tay phải hất ra nện thẳng vào khuôn mặt vuông vức kia.

Có lẽ là hắn muốn dùng máu tươi để chứng thực lời thề vừa nói ra, Dịch Áo đã dùng tới một kích toàn lực. Lấy lực lượng hiện tại của hắn, coi như là một đầu trâu rừng cũng sẽ bị đánh bay ra ngoài, lực lượng và tốc độ dung hợp hoàn mỹ với nhau tạo thành một bức tranh quỷ dị.

Cái đầu gã trung niên kia đầu bắt chợt ngã ra sau, cả người cong lại, phần bụng giờ lên cao, đầu hắn theo quán tính đập mạnh xuống mặt đất, máu me đỏ sẫm văng ra bốn phía.

Dịch Áo bộc phát lực lượng quá mãnh liệt, hai chân gã trung niên kia thậm chí còn chưa kịp rời khỏi mặt đất, trong mắt đó Dịch Áo xuất ra vô số động tác mà người bình thường không thể nào thấy rõ, trong mắt bọn họ chỉ thấy thân thể gã trung niên kia bay thẳng về phía sau vẽ ra một dãy tàn ảnh.

Dịch Áo không ngừng vọt tới trước, nhóm võ sĩ ở phía trước chỉ kịp đặt tay lên chuôi kiếm nhưng bộ mặt vẫn duy trì nét ngây dại.

“Phong Ưu Nhã !” Tác Phỉ Á cũng kinh ngạc, nàng cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

Dịch Áo đá một cước vào ngực một gã võ sĩ, trong lúc đối phương bay ngược ra sau, hắn đã nắm lấy chuôi kiếm của đối phương, tiếp theo là từng luồng kiếm quang nổ rộ.

Khi Ca Đồn và Lôi Mông lần đầu tiên phát sinh xung đột với Ngải Phát Lí thì Dịch Áo lựa chọn khoanh tay đứng nhìn. Bởi vì hắn không biết đánh nhau, cũng không muốn đánh nhau, nhưng đến lúc đội võ sĩ trị an muốn công kích hắn, hắn sẽ lập tức bộc phát toàn bộ sức mạnh vốn có.

Nói trắng ra tính cách Dịch Áo là như vậy, đối phương tiến một bước, hắn có thể lùi một bước, trong mắt hắn chỉ vì tranh chấp nhỏ nhặt mà phát sinh xung đột thật sự không có ý nghĩa. Nếu đối phương lại tiến một bước, hắn sẽ lui thêm bước nữa, giữ vững khắc chế nhẫn nhịn, nhưng nếu đối thủ được thể tiếp tục tiến sát, hắn sẽ phải động thủ. Bởi vì hắn không phải mèo, không phải sói, hắn giống như một đầu sư tử chúa, hoàn toàn lười biếng động thủ với kẻ yếu, nhưng nếu bắt buộc phải xuất thủ, dù cho đối thủ chỉ là một con thỏ, hắn cũng sẽ dùng đến toàn lực.

Thật ra người hiểu rõ Dịch Áo nhất trong thế giới này chính là La Y ở lại trang viên, lúc ấy Dịch Áo từng nói, hắn sẽ không bao giờ lên tiếng uy hiếp ai, bởi vì làm vậy chỉ làm cho địch nhân đề cao cảnh giác.

-o0o-

89. Chương 89: Bí Kỹ Đáng Sợ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 89: Bí kỹ đáng sợ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bây giờ Dịch Áo cũng hành động như thế, trước khi hấn động thủ không bao giờ có bất kỳ lời cảnh cáo nào, hành động của hắn hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của đối phương. Một là nhường đường cho ta đi, còn không lão tử lập tức làm thịt ngươi, đơn giản thế thôi.

Kiểm quang sắc bén không có gì cản trở nổi, những gã võ sĩ kia liền rối loạn thành một đoàn, có kẻ cố gắng rút vũ khí ra chống cự, có kẻ hoảng sợ chạy trốn, cũng có kẻ hô to mấy chữ ‘giết người, báo quan’.

Thân thể Dịch Áo đã dung nhập vào trong luồng kiếm quang, kiếm quang lưu động tới chỗ nào, chỗ đó sẽ biến thành một mảnh máu thịt bay ngang. Tốc độ di chuyển của Dịch Áo nhanh đến cực điểm, mấy gã võ sĩ phía trước vừa bị đánh chết, thi thể của bọn hắn còn chưa kịp rơi xuống mặt đất đã có mấy võ sĩ phía sau gặp phải công kích trí mạng. Một loạt động tác tàn sát vô cùng lưu loát này khiến cho người ta sinh ra ảo giác, tựa hồ những gã võ sĩ kia lần lượt xếp hàng để được chết vậy.

Trong nháy mắt, ngoại trừ hai tên võ sĩ vừa bắt đầu đã lựa chọn chạy trốn ra, những võ sĩ khác đều đã nằm thẳng trên mặt đất, người nữ tử kia ngậy người chốc lát, sau đó trực tiếp ngã quỵ bất tỉnh nhân sự.

Người bán hàng không ngừng run rẩy, ngay cả gian hàng của hắn cũng theo đó run lên từng đợt, vật phẩm thủy tinh xui xẻo vang lên một trận thanh âm hỗn loạn, đồng thời cũng chịu không được lực va chạm, trời mới biết đã có bao nhiêu đồ vật bị vỡ nát rồi.

Dịch Áo chậm rãi hạ cổ tay xuống, trường kiếm rời tay bay ra cắm vào mặt đất, tiếp theo Dịch Áo xoay người chậm rãi đi về phía Tác Phỉ Á. Còn Tác Phỉ Á cẩn nhẹ đôi môi, nhú mày lẳng lặng nhìn hắn.

“Có phải cảm thấy ta quá tàn nhẫn hay không?” Dịch Áo nhẹ giọng hỏi.

“Người trở thành Quang Mang võ sĩ từ khi nào?” Thật ra Tác Phỉ Á chỉ quan tâm đến chuyện này.

“Mấy ngày trước, ở Phong Bạo Hải.” Dịch Áo cười cười: “Chúng ta gặp phải sóng U Linh, lúc ấy sợi dây thừng của ta đột nhiên bị đứt.” Nói đến chuyện đó Dịch Áo có chút do dự, cho đến bây giờ hắn vẫn không rõ ràng là có người nào ở trong tối cố tình hại hắn hay không.

“Cái gì?” Tác Phỉ Á sững sốt, thần sắc hơi bối rối nói: “Sau đó thì sao?”

“Không phải ta đang đứng ở chỗ này sao, gặp cái gì?” Dịch Áo cười nói: “Sau đó ta bị văng ra ngoài, mắt thấy sắp sửa rơi vào biển rộng, ta không biết gì nữa rồi, chờ ta tỉnh lại... đã là Quang Mang võ sĩ.”

“Người... gạt người” Tác Phỉ Á oán hận nói.

“Ta có thể thề.” Dịch Áo trịnh trọng nói.

“Quên đi.” Tác Phỉ Á chủ động kéo tay Dịch Áo: “Một hồi trở về người cẩn thận nói cho ta nghe tình huống lúc đó.”

Đúng lúc này, Ngải Phát Lí mang theo mấy người đại hán lao đến, thấy cảnh tượng máu tanh trước mắt, hắn lại lộ ra nụ cười có vẻ hả hê, thật không ngờ trên đời này vẫn còn có người mắt không trông dám chọc tới tên sát tinh này.

Thông qua đội trị an bị toàn diệt, còn có trận chiến đấu trong ngục giam, Ngải Phát Lí đã quá hiểu phong cách hành sự của đám người Dịch Áo. Thủ đoạn tàn nhẫn nhất không phải là Lôi Mông cả ngày hỉ hủ, cũng không phải là Ca Đồn luôn luôn lãnh khốc, mà là Dịch Áo thoạt nhìn rất hiền hoà, người chết trong tay Dịch Áo vượt xa cả hai tên Lôi Mông và Ca Đồn cộng lại.

“Dịch Áo đại nhân, ngài không có sao chứ?” Ngải Phát Lí mỉm cười chào hỏi, một bên muốn lấy lòng Dịch Áo, một bên khác là muốn biểu hiện bản thân, các người thấy không? Lão tử và Dịch Áo đại nhân quan hệ rất tốt đó!

“Ta không sao!” Dịch Áo lắc đầu nói: “Ngải Phát Lí, người mang người đi điều tra xe, hình như Thủy Tinh thành vừa xuất hiện vài khuôn mặt mới.”

“Mấy cửa thành đều có người của chúng ta gác chừng, không thể như thế được.” Ngải Phát Lí suy nghĩ một lát, sau đó bình tĩnh đại ngộ nói: “Ta biết rồi, bọn họ tới bằng biển đường.”

“Điều tra xong lập tức nói cho ta biết.”

“Không thành vấn đề, đại nhân.” Ngải Phát Lí đáp một tiếng, xoay người dẫn mấy đại hán vội vã đi ra bến tàu.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Dịch Áo nói với Tác Phỉ Á.

Rất trùng hợp, Dịch Áo và Tác Phỉ Á mới vừa tay nắm tay rời đi, Ngải Phát Lí chạy vội về phía bến tàu, liền có một đám võ sĩ từ trong một con hẻm nhỏ lao ra. Nhìn thấy thảm cảnh phía trước, bọn họ hơi ngạc nhiên, sau đó bộ dạng sợ hãi chạy lại quan sát.

“Toàn bộ đều ở đây.” Gã võ sĩ cầm đầu sắc mặt xanh mét quát lên: “Vậy thì bọn họ...”

“Đại nhân, người xem...” một gã võ sĩ chỉ vào thi thể gã trung niên kêu to.

Sắc mặt gã võ sĩ cầm đầu càng thêm khó coi, tiếp theo quát lên như điên: “Đội trị an đâu? Mẹ nó, đội trị an đang làm cái gì vậy? Không ai quản sao?” Cũng khó trách hắn nổi điên, đồng bạn bị giết khiến cho hắn cực kỳ tức giận, lại tận mắt thấy đồng bạn bị phơi thây nơi đầu đường, ngay cả người thu thập thi thể cũng không có.

Trên đường phố im ắng không có ai đáp lại hắn, toàn bộ Thủy Tinh thành chỉ có bốn đội trị an, cho đến hiện tại đã bị đám người Dịch Áo toàn diệt một đội, còn lại ba đội trị an nghe được tiếng gió lập tức cây đổ bầy khỉ tan, chạy ra khỏi thành như đàn ong vỡ tổ.

Gã võ sĩ cầm đầu quét mắt một vòng, nhìn thấy người bán hàng đang vội vàng thu dọn đồ đạc thì bước đi qua hỏi: “Chuyện này do ai làm?”

“A?” Người bán hàng vốn đã run rẩy đứng không vững, một câu hỏi này làm cho hắn sợ hãi té ngổ trên mặt đất, nghe thấy Ngải Phát Lí gọi tên Dịch Áo, rốt cuộc hắn biết được Dịch Áo là ai rồi, làm gì dám nói chứ? Hắn liều mạng lắc đầu: “Ta không biết, ta cái gì cũng không biết.”

“Người ở chỗ này bán đồ, vì sao lại không biết?” Gã võ sĩ cầm đầu sắc mặt u ám nói: “Có tin lão tử giết người ngay tại chỗ hay không?”

“Ta...” Người bán hàng rong cũng muốn qua đời luôn cho rồi, hắn không dám nói bên này, cũng không dám nói bên kia, trong hai phe, phe nào cũng có thể giết hắn dễ như dấm chết một con kiến.

Gã võ sĩ cầm đầu đưa tay lật ngược gian hàng, sau đó níu cổ áo người bán hàng, hai mắt trợn thật lớn, quát: “Nói !”

“Hắn tên là Dịch Áo. Hắn là Dịch Áo.” Người bán hàng lập tức hét ầm lên: “Bọn họ tổng cộng có ba người, đều là Quang Mang võ sĩ, đại nhân, thành chủ Hào Uy Nhĩ đại nhân chính là bị bọn họ sát hại.”

“Ba Quang Mang võ sĩ?” Gã võ sĩ cầm đầu kinh ngạc, sau đó hừ lạnh nói: “Bọn họ ngụ ở chỗ nào?”

“Ở trong nhà Tác Luân.”

“Tác Luân là ai? Nhà của hắn ở địa phương nào?”

“Ngài theo con đường này đi về phía nam. Không không không, là đi về phía đông, thấy một pho tượng võ sĩ, sau đó quẹo về hướng nam, ngài tới đó hỏi thăm nhà Tác Luân, tất cả mọi người đều biết.”

“Hừ.” Gã võ sĩ cầm đầu hừ lạnh một tiếng, đẩy người bán hàng rong ra, tiếp theo vung tay lên mang theo nhóm võ sĩ hùng hùng hổ hổ chạy về hướng đông. Chẳng qua là hắn vừa đi vài bước đột nhiên vung tay lên, một đạo hỏa diễm hình trăng rằm hiện ra đánh thẳng tới chỗ người bán hàng, tên kia lập tức bị Liệt Diễm Trảm đánh bay ra xa.

Khi Dịch Áo và Tác Phỉ Á trở lại trang viện liền thấy Phí Đức Sĩ lo lắng đi tới đi lui trong sân. Thật ra chính hắn bảo Ngải Phát Lí mang người đi tìm Dịch Áo và Tác Phỉ Á. Ngải Phát Lí thấy một màn tanh máu kia đã khai báo lại toàn bộ.

Thấy Tác Phỉ Á, Phí Đức Sĩ lập tức tiến lên chào đón: “Tiểu thư, ngài không phải nói buổi sáng cần phải nghỉ ngơi hay sao? Tại sao lại đi ra ngoài?”

“Ta ngủ không được.” Tác Phỉ Á mỉm cười nói.

“VẬY CŨNG PHẢI NGỦ.” PHÍ ĐỨC SĨ NÓI: “LÚC NGÀI Ở TRÊN THUYỀN VẪN KHÔNG CÓ NGHỈ NGƠI TỐT, CỨ TIẾP TỤC NHƯ VẬY THÂN THỂ LÀM SAO CHỊU NỔ.”

“ĐƯỢC RỒI, ĐƯỢC RỒI.” TÁC PHỈ Á MỈM CƯỜI PHÁT PHÁT TAY: “NGAY BÂY GIỜ TA SẼ ĐI NGHỈ NGƠI.”

PHÍ ĐỨC SĨ KHÔNG NÓI GÌ NỮA, CHỈ QUAY SANG NHÁY MẮT VỚI DỊCH ÁO, TRONG ÁNH MẮT CÓ MẤY PHẦN TRÁCH CỨ.

TÁC PHỈ Á THẤY ĐƯỢC PHÍ ĐỨC SĨ HÀNH ĐỘNG MỜ ÁM, NÀNG CƯỜI CƯỜI LIẾC DỊCH ÁO, KHÔNG BIẾT LÀ GIẾU CỘT DỊCH ÁO GÁNH TỘI THAY CHO NÀNG, HAY Ý BẢO DỊCH ÁO ĐI THEO NÀNG.

DỊCH ÁO KHÔNG NÓI GÌ, HẮN KHÔNG NGHĨ TỚI TÁC PHỈ Á TRƯỚC GIỜ CHƯA CÓ ĐƯỢC NGHỈ NGƠI TỐT. NẾU NHƯ TỐI HÔM QUA PHÍ ĐỨC SĨ NÓI CHO HẮN BIẾT, HẮN SẼ TÌNH NGUYỆN THIÊU HỦY TOÀN BỘ TÌNH BÁO, CHỨ KHÔNG NGUYỆN ĐỂ CHO TÁC PHỈ Á PHÍ SỨC HAO TỔN TÂM CƠ NHƯ THẾ.

“DỊCH ÁO, TỐI ĐÂY AA.A!” TÁC PHỈ Á ĐI VÀO TRONG NỘI SẢNH, QUAY ĐẦU LẠI NGOẮC NGOẮC TAY RA HIỆU.

DỊCH ÁO LÚNG TÚNG LIẾC MẮT QUA PHÍ ĐỨC SĨ, CÒN PHÍ ĐỨC SĨ LẠI QUAY MẮT SANG MỘT BÊN. DỊCH ÁO DO DỰ MỘT LÁT, SAU ĐÓ ĐÀNH PHẢI CẮT BƯỚC ĐI THEO TÁC PHỈ Á.

CHỜ CHO THÂN ẢNH DỊCH ÁO VÀ TÁC PHỈ Á BIẾN MẮT, PHÍ ĐỨC SĨ MỚI BẮT ĐẮC DĨ LẮC ĐẦU, HẮN KHÔNG THỂ NGĂN TRỞ ĐƯỢC. VỢ CHỒNG SON NGƯỜI TA MỚI VỪA ĐOÀN TỤ, HƠN NỮA TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NÀY HẮN THƯỜNG XUYỀN THẤY TÁC PHỈ Á ÂM THẦM THƯƠNG NHỚ, MỆT MỎI MỘT CHÚT VẪN ĐỠ HƠN LÀ THƯƠNG TÂM, ĐÚNG KHÔNG CHỨ?

THẾ NHƯNG, PHÍ ĐỨC SĨ KHÔNG CÓ Ý ĐỊNH GIAO TÌNH BÁO NGÀY HÔM NAY SƯU TẦM ĐƯỢC CHO TÁC PHỈ Á. HẮN MUỐN TỰ MÌNH XỬ LÝ CHUYỆN NÀY, NGHĨ TỚI ĐÂY PHÍ ĐỨC SĨ LẠI NHỨC ĐẦU, HẮN BỘI PHỤC NHẤT NĂNG LỰC TÁC PHỈ Á TRÊN PHƯƠNG DIỆN NÀY. CHO DÙ LÀ BỊ HẠN CHẾ NHƯ THẾ NÀO, CHUYỆN TÌNH PHỨC TẠP RA SAO, MỘT KHI LỘT VÀO TAY TÁC PHỈ Á SẼ ĐƯỢC SỬA SANG LẠI NGAY NGẮN RÕ RÀNG, HẮN LẠI KHÔNG LÀM ĐƯỢC NHƯ VẬY, CÓ LÀM CHẬM TRỄ ĐẠI SỰ HAY KHÔNG ĐÂY?

KHI PHÍ ĐỨC SĨ ĐANG CAU MÀY SUY TƯ, CÁNH CỬA TRANG VIÊN ĐỘT NHIÊN BỊ TỪ BÊN NGOÀI ĐÁ VĂNG RA, MỘT Đám VÔ SĨ CHEN CHÚC NHAU TIẾN VÀO TRONG. VỪA THẤY PHÍ ĐỨC SĨ, MỘT GÃ VÔ SĨ HÉT LÊN: “ĐẠI NHÂN, KHÔNG SAI, CHÍNH LÀ CHỖ NÀY, NHÌN ĐI, BÊN KIA CÓ BỐN CÁI GHẾ ĐÁ VÀ MỘT CÁI BÀN ĐÁ.”

“LỤC SOÁT TOÀN BỘ, KÉO TẮT CẢ MỌI NGƯỜI RA NGOÀI CHO TA.” GÃ VÔ SĨ CẦM ĐẦU TÀN BẠO LA LÊN: “BA QUANG MANG VÔ SĨ MÀ DÁM KIÊU NGẠO NHƯ VẬY, HÔM NAY LÃO TỬ TUYỆT ĐỐI KHÔNG THA CHO BẤT KỲ TÊN NÀO. SAU ĐÓ, CÁC VÔ SĨ DƯỚI TAY HẮN ĐỒNG LOẠT LAO VÀO BÊN TRONG, NHƯNG CÒN CÓ NĂM VÔ SĨ KHÔNG HỀ DI ĐỘNG, CỘNG THÊM GÃ CẦM ĐẦU LÀ SÁU NGƯỜI ĐỨNG THẲNG Ở GIỮA SÂN. BỌN HẮN ĐỀU ĐEO HUY CHƯƠNG QUANG MANG VÔ SĨ TRƯỚC NGỰC, NẾU Ở TRÊN ĐƯỜNG BỌN HỌ SẼ KHÔNG ĐEO VẬT NÀY, HIỆN TẠI LÀM THẾ LÀ ĐỂ ĐE DỌA DỊCH NHÂN.

SÁU ĐÁNH BA, BỌN HẮN KHÔNG CÓ LÝ DO GÌ ĐỂ BẠI, VẤN ĐỀ LÀ Ở CHỖ NẾU NHƯ DỊCH NHÂN LIỀU CHẾT CHỐNG CỰ SẼ CÓ THỂ CÓ TẠO THÀNH TỔN THƯƠNG CHO BỌN HẮN. PHƯƠNG ÁN CHIẾN ĐẤU TỐT NHẤT CHÍNH LÀ TRỰC TIẾP ĐE DỌA DỊCH NHÂN KHÔNG ĐÁNH MÀ CHẠY, TRONG NHÓM BỌN HẮN CÓ HAI GÃ PHONG HỆ VÔ SĨ, TUYỆT ĐỐI BẢO ĐẢM KHẢ NĂNG BẮM SÁT DỊCH NHÂN, TỪ TỪ ĂN RÓT ĐỐI THỦ, TỪ ĐÓ THẮNG LỢI CHỈ LÀ CHUYỆN SỚM MUỘN.

PHÍ ĐỨC SĨ ĐỨNG LÊN NÓI: “CÁC NGƯỜI TÌM AI?”

“ĐỪNG ĐỘNG!” GÃ VÔ SĨ CẦM ĐẦU QUÁT LÊN DỮ TỌN.

PHÍ ĐỨC SĨ QUẢ NHIÊN KHÔNG CÓ CỬ ĐỘNG, CHỈ CÓ ĐIỀU TRONG MẮT HẮN TỪ TỪ HIỆN LÊN MỘT LƯỜNG SÁT CƠ.

CÁC VÔ SĨ NHẬN NHIỆM VỤ LỤC SOÁT NGƯỜI TRONG TRANG VIÊN CHUẨN BỊ TIẾN VÀO NỘI SẢNH, ĐỘT NHIÊN MỘT GÃ VÔ SĨ ĐI ĐẦU TIÊN GÀO THÉT ĐIÊN CUỒNG, TIẾNG GÀO THÉT TỰA HỒ CÓ ĐẶC TÍNH LÂY LAN, CHỈ TRONG CHỚP MẮT MẤY GÃ VÔ SĨ Ở PHÍA SAU CŨNG GÀO LÊN ĐAU ĐÓN.

“XẢY RA CHUYỆN GÌ?” VẬY VÔ SĨ CẦM ĐẦU LỚN TIẾNG HÉT LÊN.

KHÔNG CÓ AI ĐÁP LẠI HẮN, CÁC VÔ SĨ PHÍA TRƯỚC ĐỒNG LOẠT NGÃ XUỐNG ĐẤT, VỪA LA HÉT VỪA LIỀU MẠNG CHÀ VUỐT THÂN THỂ, CÓ KẼ ĐAU ĐẾN MỨC KHÔNG NGỪNG ĐẬP ĐẦU XUỐNG ĐẤT, SAU ĐÓ CÓ VÀI ĐỐM ĐEN XUẤT HIỆN TRÊN NGƯỜI CÁC VÔ SĨ, VẾT ĐEN NHANH CHÓNG KHIẾCH TÁN RA BAO PHỦ TOÀN THÂN BỌN HẮN.

KHI DỊCH ÁO VÀ TÁC PHỈ Á ĐI RA NHÌN THẤY MÀN LÀM HẮN PHẢI KHIẾP SỢ, MƯƠI MẤY NGƯỜI ĐANG LẤN LỘN TRÊN MẶT ĐẤT, TAY CHÂN CO QUẮP, THÂN THỂ BỊ ĐỐT CHÁY NÁM ĐEN, NGAY CẢ LÒNG BÀN CHÂN VÀ HÀM RĂNG CŨNG BIẾN THÀNH MÀU ĐEN

Ca Đồn và Lôi Mông lao ra ngoài, bọn họ cũng trợn mắt há mồm kinh hãi ngay tại chỗ.

Một gã võ sĩ lớn tiếng tru lên đau đớn, giờ hai tay lên trời hình như muốn bắt lấy vật gì đó, kết quả cánh tay hắn đột nhiên đứt gãy rơi xuống, ngay sau đó toàn bộ cánh tay hóa thành tro bụi tung bay giữa không trung.

Tiếng gào thét từ từ dừng lại, thời gian trước sau chỉ diễn ra chừng mấy phút và những võ sĩ kia đã biến mất tập thể, ngay cả vũ khí trên người bọn họ cũng bị hòa tan thành nước thép chậm rãi ngưng đọng trên mặt đất. Đây là thứ duy nhất bọn hắn có thể lưu lại, đại biểu cho bọn hắn từng tồn tại trên đời này.

Sáu gã Quang Mang võ sĩ ngang nhiên đứng thẳng trong viện yên lặng đến cực độ, khí thế lớn lối đã sớm không cánh mà bay. Bọn họ cố hết sức giữ vững phần đầu của mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn tới Phí Đức Sĩ, cảm xúc bị thương ẩn trong mắt y như của con ếch nhìn thấy rắn độc.

Võ sĩ bốn hệ Địa, Hỏa, Thủy, Phong đều có sở trường riêng, không thể nói võ sĩ một hệ nào lợi hại nhất, nhưng trong một giai đoạn riêng biệt sẽ có một hoặc hai hệ nổi danh rộng rãi.

Ví như ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ, Địa hệ võ sĩ có năng lực phòng ngự xuất chúng, Phong hệ võ sĩ có ưu thế tốc độ kinh người, còn Hỏa hệ võ sĩ là khó xử nhất.

Nhưng đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ, Hỏa hệ võ sĩ mới xuất hiện ưu thế lực lượng của mình, thậm chí có thể nói là một mình dẫn phát oanh động.

Bởi vì ở giai đoạn này, Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ có thể nắm giữ hai loại bí kỹ khiến cho địch nhân vừa thấy là phải run sợ trong lòng.

Bí kỹ thứ nhất là Chân Hồng Chi Vũ.

Chân Hồng Chi Vũ là chiêu thức công phòng nhất thể, khi phát động thể công thì hàng nghìn hàng vạn con hỏa diễm ngưng tụ thành một, uy lực hung mãnh tuyệt luân, lùi lại một bước tiến hành phòng ngự thì hàng nghìn hàng vạn đồng thời thu về, có thể nói là phòng thủ kín kẽ gió thổi không lọt. Ngoại trừ Địa hệ võ sĩ ra, năng lực phòng ngự của Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ ở giai đoạn này là vô cùng cường hãn.

Bí kỹ thứ hai là Âm Diễm.

Âm Diễm là một loại hỏa diễm vô hình có lực sát thương kinh người, chính là bí kỹ mà Phong hệ Cực Hạn võ sĩ sợ nhất. Loại hỏa diễm này không thể nhìn thấy, phạm vi bao phủ không nhỏ, điều này giúp cho Âm Diễm biến thành bầy rập trí mạng, một khi chạm vào hỏa diễm, nó sẽ lây lan với tốc độ kinh người, về phần khả năng thông qua cảm ứng nguyên lực để tránh né chỉ thuần túy là nói giỡn. Phong hệ võ sĩ lúc tác chiến bình thường phải tranh giành ưu thế cận chiến, cho dù cảm ứng được cũng không có biện pháp tránh né. Biện pháp duy nhất chính là không tiếp xúc gần người với Hỏa hệ võ sĩ, dùng bí kỹ công kích từ xa đối kháng với Hỏa hệ võ sĩ. Thế nhưng vừa phải duy trì Phong Ưu Nhã liên tục, vừa phải vận dụng nguyên lực phát động công kích từ xa, nguyên lực hao tổn quá nhanh, căn bản không thể nào chịu nổi trận chiến lâu dài.

Mà bí kỹ Thủy và Phong hệ, bao gồm cả những bí kỹ khác của Hỏa hệ, toàn bộ so sánh với Chân Hồng Chi Vũ và Âm Diễm cũng phải ảm đạm thất sắc.

Không khí đột ngột trở nên yên lặng đến tĩnh mịch, mấy kẻ một lòng tới tìm phiền toái không bao giờ nghĩ tới nơi này lại xuất hiện Cực Hạn võ sĩ cao cấp. Mười mấy người còn sống sờ sờ ra đó, trong nháy mắt đã bị thiêu đốt thành tro bụi, so với tình cảnh máu thịt lâm ly thì kinh khủng hơn nhiều lắm.

Không biết trầm mặc qua bao lâu, Phí Đức Sĩ cuối cùng mở miệng: “Ta không có động.”

Gã võ sĩ cầm đầu nuốt một ngụm nước miếng xuống rất khó khăn, nếu như có thể cầu xin tha thứ, hắn sẽ lập tức ủy khuất bản thân, cho dù phải quỳ xuống dập đầu cũng được..

“Phí Đức Sĩ, đây là xảy ra chuyện gì?” Tác Phí Á hỏi.

“À!” Phí Đức Sĩ cười nói: “Ta cũng không biết nữa, tự nhiên bọn họ trực tiếp đá cửa xông vào, sau đó nói muốn tìm Địch Áo, còn bảo ta không được lộn xộn.”

“Các người tìm ta có chuyện gì?” Địch Áo nói.

“Người... người.” Gã võ sĩ cầm đầu áp a áp ứng nói: “Người ở trên đường... giết người của chúng ta.”

Trong tình hình bình thường, những lời như thế này hẳn là lẽ thường khí hùng rống ra thật to mới đúng, thế nhưng gã võ sĩ này có thái độ cực kỳ buồn cười.

“Là đám người kia?” Sắc mặt Dịch Áo chuyển sang lạnh lẽo, nói: “Bọn họ đáng chết ”

“A...” Gã võ sĩ cầm đầu đáp một tiếng, sau đó xoay người định đi.

“Đứng lại !” Phí Đức Sĩ quát lên.

“Các người không thể thương tổn ta.” Gã võ sĩ cầm đầu đột nhiên xoay người hét lớn: “Ta là tùy tùng của Võ Tôn Ma Phi đại nhân, Ma Phi đại nhân sắp sửa tới Thủy Tinh thành rồi.”

“Đáng tiếc, nhà người không phải là Ma Phi.” Phí Đức Sĩ lạnh lùng nói.

Gã võ sĩ đã toát mồ hôi hột đầy mặt, nhưng hắn không dám lộn xộn chút nào, đừng nói là hắn, hai tên Phong hệ võ sĩ khác cũng biết điều đứng nguyên tại chỗ. Đây chính là khác biệt giữa Cực Hạn võ sĩ và Quang Mang võ sĩ, nếu như ở cùng giai đoạn, chỉ thua kém mấy bậc có lẽ còn có cơ hội thủ thắng. Nhưng vài Quang Mang võ sĩ muốn đối kháng với một vị Cực Hạn võ sĩ cao cấp, căn bản là không có bất kỳ hi vọng nào. Thực lực Ca Đồn tại giai đoạn Quang Mang võ sĩ coi như rất tốt, hắn thừa dịp Hỏa Hồ Chu Dịch Ti trọng thương mới đột nhiên hạ độc thủ, cuối cùng vẫn xem bị Chu Dịch Ti giết chết.

“Ma Phi? Hình như ta đã nghe qua cái tên này.” Tác Phỉ Á trầm ngâm chốc lát, sau đó cặp mắt của nàng đột nhiên sáng lên: “Hắn là hắn!”

“Tiểu thư?” Phí Đức Sĩ nhẹ giọng nói, cứ giằng co như vậy không phải là biện pháp, nên tha hay giết, cuối cùng vẫn phải đợi Tác Phỉ Á nói chuyện mới được.

Tác Phỉ Á không nói gì, nàng nhíu mày, hai mắt mơ hồ, không chừng suy nghĩ mông lung, tựa hồ đang tự hỏi gì đó.

Phí Đức Sĩ không thúc giục nữa, bình thần đặt hai tay ở sau lưng, yên lặng đứng ở nơi đó, hắn có đủ kiên nhẫn chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Tác Phỉ Á đột nhiên xoay người bước nhanh vào trong trong sảnh, chỉ nói vọng lại: “Dịch Áo, còn có Ca Đồn và Lôi Mông, các người vào đây, ta muốn thương lượng cùng các người một việc.”

Phí Đức Sĩ hiểu được đây là Tác Phỉ Á ra lệnh, hắn xoay người bước đi, mấy gã Quang Mang võ sĩ kia cho rằng mình dựa vào uy danh Võ Tôn Ma Phi đã hù sợ đối phương thì Phí Đức Sĩ đưa cánh tay phải lên.

Ám Diễm nhìn không thấy nhưng có thể dựa vào y phục trên người những gã võ sĩ kia để phán đoán, vết cháy đen từ từ lan rộng. Từ góc độ Dịch Áo quan sát, tựa hồ có một cây bút lông dính đầy mực đang từ từ quét lên trên thân thể mấy gã Quang Mang võ sĩ.

Phong hệ võ sĩ có năng lực sinh tồn mạnh mẽ lúc này biểu hiện ra rõ ràng, mặc dù động tác của bọn hắn hơi chậm nhưng vẫn có thể lướt qua phạm vi Ám Diễm bay ra ngoài nhanh như tia chớp. Hai tên chia ra một trái một phải bỏ chạy, thế nhưng Ám Diễm đã dính vào hai chân bọn hắn, chỉ mới chạy được bảy, tám thước, hai tên võ sĩ trước sau té ngã xuống đất.

Ca Đồn giơ tay lên bắn ra hai đạo Liệt Diễm Trảm, chia ra đánh trúng hai tên võ sĩ còn đang giãy dụa, không gian thoáng trở nên cực kỳ an tĩnh.

90. Chương 90: Định Ra Đội Trưởng.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 90: Định ra đội trưởng.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tầm mắt Lôi Mông chuyển lên trên người Dịch Áo: “Dịch Áo, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lôi Mông và Ca Đồn căn bản không biết chuyện, cho đến bây giờ vẫn còn đang hồ đồ.

Dịch Áo vừa đi tới gần Tác Phỉ Á vừa kể lại đơn giản mọi chuyện, hắn tận lực tránh nhắc tới Tác Phỉ Á, chỉ nói gã trung niên kia cố ý đối nghịch với hắn.

Thật ra Dịch Áo có nói hay không cũng thế thôi, Lôi Mông và Ca Đồn không phải là ngu ngốc, tự nhiên không có nguyên nhân nào lại nhìn Dịch Áo không vừa mắt? Vậy cũng được sao? Tiếp theo nhìn lại Tác Phỉ Á xinh đẹp chói lọi đứng ở nơi đó, chuyện sau này không cần phải hỏi nữa, khẳng định trăm phần trăm có liên quan tới Tác Phỉ Á.

Cả hai tự vấn lòng mình, nếu như không có quan hệ với Dịch Áo, bọn họ ở trên đường phố nhìn thấy Tác Phỉ Á sẽ cam tâm chỉ nhìn thoáng qua thôi sao?

Lôi Mông gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Ta vẫn cho rằng Ca Đồn chiếm hầu hết nguyên nhân tai họa, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, người cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu.”

“Chuyện lần này không có quan hệ tới ta mà?” Ca Đồn không vui, bất luận là ai, nếu như bị lấy làm vật tham chiếu, nhất là chủng loại mặt trái tâm tình thế kia, sợ rằng không thể nào vui vẻ nổi.

Lôi Mông và Ca Đồn nói chuyện với nhau làm cho Tác Phỉ Á kinh ngạc, vào lúc này còn nói ra những lời như thế, rõ ràng là đang oán giận nằng và Dịch Áo, Tác Phỉ Á cảm thấy không hiểu, đây chính là bằng hữu được Dịch Áo xem trọng sao?

Thế nhưng, nhìn thấy Dịch Áo không có biểu lộ ý không vui, Tác Phỉ Á cũng không nói gì, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh Dịch Áo.

“Không sai, lần này không có quan hệ tới người, nhưng còn lần sau? Người dám cam đoan lần sau người không hề dính dáng tới?” Lôi Mông chứa đầy mâu công kích sang hướng Ca Đồn, đứng một chỗ nói nước miếng tung bay, vì gia tăng tính trọng yếu trong lời nói, hắn còn múa hai cánh tay lung tung cả lên, thiếu chút nữa đập trúng lỗ mũi Ca Đồn.

Ca Đồn lui về phía sau mấy bước, không phải là vì chột dạ, mà là sợ bị thể công ‘nước bọt’ của Lôi Mông liên lụy, không nhận được cắt ngang câu chuyện: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì, nói thẳng ra đi.”

Khuôn mặt Lôi Mông cứng lại, hiển nhiên không ngờ rằng Ca Đồn khám phá dụng ý thực sự của hắn.

Mọi người đều giống nhau, hiểu rõ người khác chung quy vẫn dễ dàng hơn lý giải bản thân. Lôi Mông nói chuyện vòng vèo, trước tiên lật lên lá bài tẩy để chiếm cứ ưu thế đạo đức và đạo lý, không thể nghi ngờ sẽ có thể đạt tới hiệu quả làm ít công to. Lôi Mông không có chú ý mình đã dưỡng thành thói quen này, đối với Ca Đồn căn bản không phải là một bí mật.

Thế nhưng Lôi Mông khôi phục lại bình thường rất nhanh, phảng phất như không nghe thấy Ca Đồn nói, tiếp tục nói với bộ dạng vô cùng đau đớn: “Tất cả mọi người đều là người lớn, có thể lý trí một chút được không? Tại sao nhất định phải sử dụng bạo lực đây? Có chuyện gì mà lời nói không thể giải quyết?”

“Ta và người không giống nhau.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Ta không thích nói nhảm.”

“Ha ha, Dịch Áo, người nói câu này đúng là trúng ý trong bụng ta đó.” Ca Đồn cười to.

“Các người...” Lôi Mông vừa tức vừa vội, nói: “Ta đây thích nói nhiều lời sao??”

“Đây là tự người nói đó nha?” Ca Đồn bĩu môi: “Nếu có thể động tay thì cần gì phải nói chuyện? Dịch Áo, người nói đúng hay không?”

“Ta cũng cảm thấy quả đấm có sức thuyết phục hơn.” Dịch Áo cố nín cười, bởi vì hắn đã mơ hồ đoán ra mưu đồ của Lôi Mông.

“Ta đã sớm liệu được.” Lôi Mông thở dài một tiếng: “Đây chính là điểm chúng ta chênh lệch nhau, chỉ có điều thế này...”

Tác Phỉ Á khẽ nhủ mày, Lôi Mông đang có ý gì? Định tuyên bố mỗi người đi một ngã?

“Các người đã dễ dàng vọng động như vậy, ta đây chỉ đành phải cố gắng chịu đựng cực khổ, nói thật, vị trí này ta cũng không muốn ngồi, nhưng vì suy nghĩ an toàn cho mọi người.”

“Đợi một chút” Ca Đồn vội vàng cắt đứt lời Lôi Mông: “Người nói vị trí nào?”

“Vị trí đội trưởng, tiểu đội của chúng ta vốn thực lực không tính là hùng hậu, nếu như không có một vị đội trưởng có khả năng chỉ huy toàn cục, chẳng phải là tình cảnh sẽ rất nguy hiểm?” Khi Lôi Mông nói những lời này rõ ràng có chút lo lắng, len lén liếc mắt sang Tác Phi Á. Trong ấn tượng của hắn, Ca Đồn và Dịch Áo không có biện pháp tranh giành với hắn. Ca Đồn không cần phải nói, Dịch Áo cũng chỉ hơi hơi thông minh, chỉ có Tác Phi Á tạo cho hắn áp lực cực lớn, cũng may là Tác Phi Á xuất hiện quá muộn nên không có tư cách làm đội trưởng.

“Ta nhớ rằng vị trí đội trưởng đã sớm định rồi thì phải?” Dịch Áo nói thật chậm.

“Có sao? Ta làm sao không nhớ rõ?” Lôi Mông cười khan hai tiếng.

“Nếu như người cho rằng cần thiết, ta có thể nhắc nhở lại một lần.” Dịch Áo hắng giọng lấy hơi, nói: “Hình như ngày đó người nói như thế này...”

“Ha ha ha ha!” Lôi Mông khần trương liên tục khoát tay, cố nặn ra nụ cười nói: “Ta chỉ tùy tiện nói chơi mà thôi, vì sao người tưởng là thật chứ.”

Nhìn bộ dạng Lôi Mông trước ngạo mạn sau cung kính, Ca Đồn ra vẻ hả hê nói: “Cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng nói không thể tùy tiện được, đây là giáo huấn đó, huynh đệ.”

Lôi Mông nhất thời giận dữ la lên: “Vậy thì nói hết ra luôn đi, dù sao ban đầu chính là chủ ý của người, ta sợ gì hả?”

Nụ cười của Ca Đồn bất chợt cứng lại, nếu như nơi này không có người ngoài, hắn cũng không sợ Lôi Mông nói ra yếu điểm, nhưng cực kỳ bất hạnh là đang có Tác Phi Á hiện diện ở đây. Nếu như nói ra hết mọi chuyện, vấn đề thể diện sẽ rất khó xử, có lẽ chuyện này sẽ trở thành trò cười cả đời hắn.

“Quên đi, quên đi, Dịch Áo, chẳng qua là cười giỡn thôi, ha ha!” Ca Đồn cười khan nói, hắn lập tức lựa chọn thay đổi đề tài: “Đúng rồi, Tác Phi Á, không phải nói là có chuyện cần thương lượng với chúng ta sao?”

Tác Phi Á không biết nên nói gì lúc này, nàng nhìn Ca Đồn, lại nhìn Lôi Mông, chợt hỏi: “Dịch Áo, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nàng cảm giác mấy người Dịch Áo biểu hiện rất cổ quái.

“Không có gì!” Dịch Áo nói: “Là thế này, chúng ta muốn tạo thành một tiểu đội mạo hiểm giả, ta vốn sẽ trở thành đội trưởng, nhưng hai người bọn họ không phục.”

“Không có, ta ủng hộ cả hai tay.” Ca Đồn nói.

“Ta...” Lôi Mông cắn răng, cơ hồ là nhả ra từng chữ một: “Ta... không có... ý kiến.”

Tác Phi Á đã không biết nên nói gì cho phải, Dịch Áo nhận thức những người nào vậy chứ? Biết rõ ràng đã chọc phải thù nhân lợi hại, nhưng không có một chút lo lắng chuyện tương lai, ngược lại ở chỗ này tìm trăm phương ngàn kế tranh giành vị trí đội trưởng?

Thế nhưng, điều này cũng làm cho Tác Phi Á hiểu rõ Ca Đồn và Lôi Mông hơn, nếu như lúc trước chỉ là vì Dịch Áo mới cười với hai người này, bây giờ Tác Phi Á lại xem bọn họ như bằng hữu. Con người khi còn sống sẽ gặp được rất nhiều sự tình, nhưng loại người giống như Ca Đồn và Lôi Mông, khi phải đối mặt với đối thủ cấp bậc Võ Tôn vẫn không ngần ngại ra mặt vì bằng hữu, đây là chênh lệch thực lực rất xa đó? Sợ rằng đại đa số con người không thể nào làm được điều này.

Hoặc có thể nói bọn họ đã thoát khỏi phạm vi bằng hữu bình thường, có lẽ phải gọi là đồng bạn cùng sinh cùng tử mới đúng.

“Tốt lắm, tất cả mọi người chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ phải rời khỏi nơi này.” Tác Phi Á nói, còn cố ý cười cười với Dịch Áo: “Đội trưởng đại nhân, xin hỏi ngài còn có ý gì muốn bổ sung không?”

“Ách, hẳn là không có.” Dịch Áo bị hỏi bất ngờ nên không kịp ứng phó, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười trợn mắt nhìn Tác Phỉ Á, trước kia vì sao không có phát hiện Tác Phỉ Á còn có một mặt tinh nghịch như vậy nhỉ?

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau, sau đó lại nhìn sang Dịch Áo, sắc mặt cả hai có điểm cổ quái. Thế nhưng hai người cũng không nói gì, rất dứt khoát xoay người đi vào trong phòng.

Khi hai người quẹo sang khúc quanh, rốt cuộc không nhìn được bắt đầu bàn luận xôn xao, thanh âm tuy nhỏ nhưng vẫn bị Dịch Áo và Tác Phỉ Á nghe thấy rõ ràng rành mạch, Dịch Áo thậm chí còn hoài nghi hai người này là cố ý làm như vậy.

“Xem ra làm đội trưởng cũng không phải là chuyện tốt.” Đây là Lôi Mông cố ý đè thấp thanh âm xuống.

“Ai nói có lẽ là không phải, chắc chắn là không phải rồi, người không có nhìn thấy gì cả, Dịch Áo ngay cả hít thở cũng không dám thở gấp, hắc hắc, bình thời thoát nhìn tương đối mạnh mẽ cứng rắn, không nghĩ tới thì ra là miệng cộp gan thổ.” Ca Đồn phối hợp với Lôi Mông đúng là một chuyện hiếm thấy, xem ra trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối cả, trước mặt cùng chung lợi ích, cho dù lạnh lùng như Ca Đồn cũng lưu lạc trở thành đồng đảng Lôi Mông.

Dịch Áo lắc đầu cười khổ, trên đời này có một câu ngạn ngữ, “người không ăn không được nỡ sẽ nói rằng nỡ chưa.”

“Ha ha, bọn họ luôn luôn như vậy phải không?” Tác Phỉ Á che miệng cười khẽ.

Dịch Áo nghiêm mặt, nhưng cuối cùng vẫn nhìn không được, bật cười: “Sau này nàng sẽ biết, ở chung một chỗ với hai người này, chuyện gì cũng có thể phát sinh.”

Tác Phỉ Á cười lại càng vui vẻ, có lẽ ngay cả Dịch Áo cũng không có ý thức được lời hắn nói mang ý vị như thế nào. Nhưng Tác Phỉ Á lại cảm nhận được sự thân mật tự nhiên ở giữa mấy người này. Câu ‘sau này nàng sẽ biết’ có ý nghĩa là trong tiềm thức Dịch Áo rất hi vọng Tác Phỉ Á có thể theo bên cạnh hắn. Đối với Tác Phỉ Á, một câu này còn trân quý hơn bất kỳ lời thề trang trọng nào.

-o0o-

91. Chương 91: Mượn Dao Giết Người

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 91: Mượn dao giết người

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thủy Tinh thành lại trở về yên tĩnh, cho dù là thương gia hay là binh dân, toàn bộ đều biết đám ‘sát thần’ Dịch Áo còn tồn tại. Ở trong mắt mọi người, trang viên nhóm Dịch Áo đang ở đã biến thành một địa phương cực kỳ kinh khủng. Thử nghĩ xem, năm sáu Quang Mang võ sĩ hùng hổ xông vào trong, thế mà còn không bằng cục đá rơi xuống hồ nước, không hề dẫn phát một tia rung động nào cả đã hoàn toàn biến mất tung tích, ngay cả thi thể cũng nhìn không thấy. Trong lúc nhất thời không có một người nào dám bước ngang qua cánh cửa trang viên đó.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, cuối cùng đám người Dịch Áo cũng được thanh tĩnh, tiếc nuối nhất là Ca Đồn và Lôi Mông đã không thể ra ngoài ‘tiêu sái’ nữa rồi, bởi vì toàn bộ quyền lực tài chính đã chuyển giao vào tay Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á lúc ấy nói như thế này: “Nam nhân không thể đặt tinh lực vào những việc vặt được, đây là việc của nữ nhân.”

Ban đầu Ca Đồn và Lôi Mông vô cùng tán thưởng Tác Phỉ Á, tựa hồ không nói như vậy sẽ biểu hiện bọn họ không đủ tính cách nam tử khí khái. Nhưng đợi đến lúc hai người phát hiện sự tình nghiêm trọng thì

đã quá trễ, mọi người ăn ở chung một chỗ, muốn đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng phải có lý do chứ? Không thể trực tiếp nói với Tác Phỉ Á rằng: “Buổi tối chúng ta quá cô đơn tịch mịch nên muốn ra ngoài tìm mấy cô nương.”

Đoán chừng một khi làm như vậy chỉ có một hậu quả, đó là bị Tác Phỉ Á trực tiếp đá bay ra cửa.

Mặc dù Dịch Áo từng uyển chuyển tiết lộ với bọn họ, Tác Phỉ Á không phải là người không biết đạo lý, các người cứ đi thử xem sao, hi vọng sẽ rất lớn. Thế nhưng Ca Đồn và Lôi Mông nghĩ thế nào cũng cảm thấy không yên lòng về Dịch Áo. Quan trọng nhất là hai tên này đều mong đợi Tác Phỉ Á có thể giới thiệu mấy vị mỹ nữ Thánh Đế Tư học viện kia mà. Làm gì chịu phá hư hình tượng quang vinh của mình ở trước mặt Tác Phỉ Á chứ?

Trên thực tế bất kể Ca Đồn hay là Lôi Mông, trong lòng Tác Phỉ Á đã sớm không còn bất kỳ hình tượng nào có thể nói nữa rồi. Khi Tác Phỉ Á sưu tập tình báo có liên quan đến Lặc Tư Bá tước, không cẩn thận đã tìm hiểu được mấy người Dịch Áo làm gì trong thời gian gần đây. Dưới tình huống không phải ở phía đối lập, Tác Phỉ Á mới cảm thấy sự lựa chọn của mình không hề sai, phải biết rằng Dịch Áo chưa từng có chạy vào trong tửu lâu vui đùa với Vũ nương giống như những người khác.

Buổi trưa Tác Phỉ Á nghĩ ra một kế hoạch, vốn định lập tức thảo luận với nhóm Dịch Áo, nhưng sau đó cảm thấy không quen nên nhẹ nhàng đặt xuống. Thế nhưng, Ngải Phát Lí đến bến tàu hỏi thăm được một vài tình báo trọng yếu, cùng với đại lượng tin tức bổ sung, kế hoạch trong đầu Tác Phỉ Á từ từ hoàn thiện hơn. Vì thế trong khi Lôi Mông và Ca Đồn nhàm chán chạy loạn trong sân, còn không bằng mời bọn họ đi qua mở cuộc họp.

Thật ra Lôi Mông thích nhất là ‘hội họp’, ngay từ câu ‘chúng ta cần thận phân tích phân tích...’ cảm trong mồm hắn đã quá rõ vấn đề này rồi. Nhưng hắn và Tác Phỉ Á không giống nhau, tụ tập đại lượng tin tức, tiến hành sàng chọn, phán đoán ưu thế kẻ địch và hoàn cảnh xấu bên ta, những việc này đã thành thói quen tự nhiên của Tác Phỉ Á. Còn Lôi Mông ‘hội họp’ chỉ tâm thái tùy hứng và hoàn cảnh mà bộc phát.

Lôi Mông và Ca Đồn cùng nhau cười ha hả đi vào phòng Dịch Áo, nhìn thấy Tác Phỉ Á mặt mày ngưng trọng ngồi ở trong đó, nụ cười trên mặt bọn họ bất chợt giảm đi, đổi lại thành thần sắc nghiêm túc.

“Ngày mai chúng ta phải lên đường.” Tác Phỉ Á chậm rãi nói: “Các người có nghĩ tới chúng ta sẽ đi đâu hay không? Bắt đầu từ chỗ nào?”

“Không phải ngày hôm qua người nói chúng ta sẽ đi Khắc Lý Tư bình nguyên sao?” Lôi Mông ngồi xuống ghé rồi nói.

“Đó là nói cho Lặc Tư Bá tước nghe.” Tác Phỉ Á nói.

“Nói cho hắn nghe?!”

“Đúng vậy!” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Lúc ấy trên tửu lâu có không ít khách nhân, các người thật sự cho rằng đó là địa phương thương lượng kế hoạch?”

“Ta cũng biết.” Lôi Mông nói: “Từ trên đất bằng đi Khắc Lý Tư bình nguyên không phải là ý kiến hay, từ đó bắt buộc phải đi qua hai trạm kiểm soát, chúng ta lại không có giấy thông hành, rất có thể xảy ra vấn đề.”

“Không sai.” Tác Phỉ Á nói: “Bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, một là đi đường biển, chúng ta sẽ men theo ven biển đi tới, cho dù gặp phải sóng U Linh, chúng ta cũng có thể lập tức lên bờ.”

“Men theo bờ biển? Chúng ta muốn đi vòng qua Phong Bạo Hải, không phải là tốn hơn một năm?” Ca Đồn hỏi.

“Ta không muốn trở về Thánh Đế Tư thành.” Tác Phỉ Á nói.

“Đi về phía nam?”

“Ừ.” Tác Phỉ Á suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Lựa chọn con đường này cũng không phải là an toàn, chúng ta không có thuyền trưởng tương xứng, cũng không có đội thủy thủ thích hợp, không có cả hải đồ, càng đến gần bờ biển, khu vực đá ngầm lại càng nhiều. Lỡ may xui xẻo gặp nạn, chúng ta sẽ phải lâm vào khốn cảnh.

Hơn nữa, khu vực gần biển chính là phạm vi hải tặc hoạt động, nếu như gặp phải nhóm lớn hải tặc, chúng ta sẽ rất phiền toái.”

“Nếu như chúng ta chia nhau ra ngồi thuyền nhỏ?” Ca Đồn hỏi.

“Ca Đồn, phải dùng đầu óc nghĩ kỹ có được hay không? Tác Phỉ Á lúc này đã nói rồi, chúng ta không đủ thủy thủ, người định tự mình chèo thuyền?” Lôi Mông kêu lên, hề phát hiện bất kỳ cơ hội nào có thể biểu hiện bản thân thông minh và tài giỏi, Lôi Mông sẽ không bao giờ bỏ qua.

“Người có những biện pháp khác?” Ca Đồn hỏi Tác Phỉ Á, hẳn không có để ý tới Lôi Mông.

“Đi trên đất bằng.” Tác Phỉ Á nói.

“Hướng nam?”

“Hướng nam.” Tác Phỉ Á gật đầu.

“Ta không thành vấn đề.” Ca Đồn nói, Tác Phỉ Á quyết định hoàn toàn phù hợp ý nguyện của hắn.

“Thật ra có vấn đề đối với các người, chúng ta đi hướng nam nhất định phải xuyên qua Bá tước lĩnh của Lạc Tư Bá tước.” Tác Phỉ Á nói: “Ca Đồn, ta rất lo lắng người vọng động sẽ làm cho mọi người chúng ta không ít phiền toái.”

“Nếu không để cho Lạc Tư Bá tước có một vài chuyện làm, chúng ta đi Bá tước lĩnh có ý nghĩa gì nữa?” Ca Đồn nói: “Ha hả, quên đi, người yên tâm, ta sẽ không lỗ mãng.”

“Ta không yên lòng.” Tác Phỉ Á nói đối chọi gay gắt: “Lôi Mông, người có tin tưởng Ca Đồn sẽ không lỗ mãng?”

“Hắn?” Tác Phỉ Á hỏi rất đúng người, Lôi Mông bảo đảm phản đối Ca Đồn, phải biết rằng, trước kia hắn từng bị lừa không ít lần.

“Lời của hắn có thể tin là thật sao? Nếu thế thì heo nái cũng biết leo cây rồi.”

“Vậy thì các người đi đường các người, ta tự mình tìm Lạc Tư Bá tước tính sổ.” Ca Đồn nói, hiện tại hắn đã bộc phát tính tình ngang bướng, cho dù nói như thế nào hắn nhất định phải báo thù rửa hận cho Bái Tác Tư

“Ca Đồn, người nói như vậy là không đúng.” Tác Phỉ Á nói: “Mọi người là bằng hữu, người cho rằng Lôi Mông và Dịch Áo có thể trở mặt nhìn người đi chịu chết?”

Ca Đồn không nói gì, Dịch Áo vẫn duy trì trầm mặc, Lôi Mông một lát liếc bên này, một lát liếc bên kia, hẳn không biết nên đứng ở phe nào cả.

“Chuyện này giao cho ta.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói; “Ta sẽ diệt trừ Lạc Tư Bá tước.”

“Người??” Ca Đồn hỏi lại tràn đầy hoài nghi.

“Nếu như ngay cả ta cũng làm không được, người có thể làm được sao?” Tác Phỉ Á hỏi ngược lại.

Ca Đồn im lặng, mặc dù còn không rõ ràng thực lực Tác Phỉ Á, nhưng lực lượng Phỉ Đức Sĩ đã lưu lại cho hắn ấn tượng quá sâu. Nếu như Tác Phỉ Á không thể xử lý Lạc Tư Bá tước, chỉ bằng chính hắn lại càng không có khả năng làm được việc gì.

“Người định làm gì?” Trầm mặc chốc lát, Ca Đồn mở miệng hỏi, hẳn muốn hỏi cho rõ ràng, ít nhất Tác Phỉ Á không thể lừa hắn cho qua chuyện.

“Buổi trưa ta nghe thấy tên của Võ Tôn Ma Phi thì nảy ra một ý nghĩ.” Tác Phỉ Á nói: “Bây giờ ý nghĩ của ta đã đầy đủ, đầu tiên chúng ta sẽ phân tích cái gã Ma Phi này.”

“Tốt.” Lôi Mông mừng rỡ, lời Tác Phỉ Á nói rất hợp khẩu vị hắn, nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về Võ Tôn Ma Phi, điều này làm cho hắn cảm thấy vạn phần tiếc nuối.

“Nói đến Ma Phi sẽ phải nhắc tới Phỉ Tể đại công.” Tác Phỉ Á nói: “Bắc có Phong Bạo duyên hải, nam có đầm lầy Hắc Ám, tây là thung lũng hoang địa, phạm vi ranh giới mấy vạn dặm đều thuộc về lãnh địa Phỉ

Tể đại công. Thế nhưng, Phỉ Tể đại công ban đầu hùng tâm bừng bừng bây giờ đã già rồi, nghe nói mấy năm trước bởi vì một ít chuyện từng huyền não với các cường giả Thiên Không Thành rất không vui, mất đi Thiên Không Thành ủng hộ, tình cảnh của hắn coi như càng thêm bi đát. Đây là nguyên nhân căn bản Hầu tước lĩnh bên trong lãnh địa của hắn bắt đầu tranh đấu lẫn nhau, bọn họ cho rằng Phỉ Tể đại công đã không còn tư cách khống chế công quốc, một vị đại công mới nhất định sẽ ra đời ở bên trong nhóm bọn họ.”

“Điều người nói chúng ta cũng biết, nhưng Ma Phi và Phỉ Tể đại công có liên hệ gì?” Lôi Mông kỳ quái hỏi, lời Tác Phỉ Á nói là quốc gia đại sự, chẳng lẽ lại có quan hệ tới một Võ Tôn?

“Nói như vậy để làm rõ ràng hơn vài chuyện.” Tác Phỉ Á nói: “Ở bên trong nhóm Hầu tước lĩnh, Tát Mỗ Nhĩ và Sơn Đế xung đột với nhau kịch liệt nhất. Bọn họ đã chém giết lẫn nhau năm, sáu năm rồi, Thủy Tinh thành thuộc về lãnh địa Tát Mỗ Nhĩ. Bởi vì kịch chiến liên tục nhiều năm, thế lực Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, phần lớn võ sĩ đều phải bổ sung vào hàng ngũ quân đội của hắn. Nội bộ và hậu đài của Hầu tước lĩnh gần như trống rỗng, cho nên mấy gã Quang Mang võ sĩ như các người mới có thể khống chế một tòa thành thị, nếu đổi thành Khắc Lý Tư bình nguyên, ha ha, căn bản là không thể.”

“Ta vẫn còn không rõ.” Lôi Mông lẩm bẩm.

-o0o-

92. Chương 92: Xuôi Nam.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 92: Xuôi nam.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ma Phi đã từng là Thống soái quân đội Tát Mỗ Nhĩ, chú ý, đã từng...” Tác Phỉ Á cười nói: “Chỉ có điều hắn cũng gặp phải tình cảnh giống như Phỉ Tể đại công, hắn bắt đầu già yếu, việc này có ý nghĩa lực lượng của hắn sẽ ngày càng xuống dốc. Hơn nữa, vào nửa năm trước hắn phạm phải một sai lầm trí mạng, đó là phái ra một tiểu đội tinh nhuệ do mười bảy Cục Hạn võ sĩ tạo thành, lên vào Sơn Đế Hầu tước lĩnh ám sát con trai trưởng của Sơn Đế Hầu tước. Kết quả đây là một cái bẫy, suốt mười bảy gã Cục Hạn võ sĩ chết trận toàn bộ, không một ai sống sót.”

Đám người Lôi Mông tập trung nghe rất kỹ.

“Lần đó tổn thất quá lớn khiến cho Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước giận tím mặt, lập tức miễn trừ tất cả chức vụ của Ma Phi.” Tác Phỉ Á nói: “Trước kia Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước vẫn dùng Ma Phi làm Thống soái, mặc dù Ma Phi mất đi lực lượng chiến đấu, nhưng hắn có năng lực chỉ huy ưu tú. Thế nhưng sai lầm trí mạng này đã triệt tiêu tất cả chiến công trước kia của hắn, làm mất đi Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước tín nhiệm.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Lạc Tư Bá tước?” Lôi Mông vẫn còn không rõ.

“Các người có thể tưởng tượng được cảm xúc lúc đó của Võ Tôn Ma Phi không?” Tác Phỉ Á làm như không nghe thấy Lôi Mông nói, bình thần tiếp lời: “Cả đời hắn chém giết vì Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước, chỉ vì sai lầm một lần đã mất đi toàn bộ vinh quang, thậm chí hắn không còn thể diện tiếp tục lưu lại Hầu tước lĩnh, bắt buộc phải âm thầm trốn đi, quyết định rời khỏi Thủy Tinh thành. Bởi vì nơi này là tối hậu phương bên trong lãnh địa Tát Mỗ Nhĩ, hắn đã bị tuyên cáo “Ta sẽ không bao giờ cho người xuất lực nữa!”, các người nói tâm tình Ma Phi lúc đó như thế nào?”

“Bi thương, chua xót, tuyệt vọng, có cảm giác bị vứt bỏ.” Ca Đồn nói.

“Đúng.” Tác Phỉ Á nói: “Chúng ta lại phân tích đến Lạc Tư Bá tước, thời gian Lạc Tư trở thành Bá tước chỉ mười mấy năm, cho đến tận bây giờ hắn vẫn không thể được toàn thể giai cấp thừa nhận, phái một gã Hào Uy Nhĩ vô năng tới đảm nhiệm chức vụ thành chủ Thủy Tinh thành đã chứng minh thuộc hạ dưới tay

hắn không có bao nhiêu người hữu dụng rồi. Như vậy, một Võ Tôn bị quăng đi và một Bá tước đại nhân vô cùng thiếu hụt nhân tài gặp nhau sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Bọn họ sẽ lập tức trở thành bằng hữu.” Ca Đồn nói: “Lặc Tư Bá tước cần danh vọng Võ Tôn Ma Phi, hơn nữa Ma Phi đã đảm nhiệm chức vụ Thống soái nhiều năm, không thể nào không có dòng chính của riêng mình. Nếu có thể mượn hơi Võ Tôn Ma Phi sẽ có ý nghĩa một nhóm võ sĩ thực lực mạnh tiến vào Bá tước lĩnh hiệu lực cho hắn. Còn Ma Phi đã bị Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước vứt bỏ, nhưng có thể được một vị Bá tước tôn trọng coi như là tạm thời an ủi tâm linh. Hơn nữa, cho dù lực lượng của hắn ngày càng suy thoái, nhưng hợp tác với một vị bá tước, hắn vẫn tin tưởng mình có thể khống chế cục diện, ít nhất không thể bị vứt đi lần nữa.”

“Nếu như Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước biết chuyện này sẽ nghĩ như thế nào?” Tác Phỉ Á nói: “Ta có thể nhắc nhở các người một chút, tiểu đội tinh nhuệ do Cực Hạn võ sĩ tạo thành bị diệt toàn quân đã là tổn thất rất lớn, lúc đó lại thay đổi Thống soái khiến cho sĩ khí quân đội rơi xuống thêm lần nữa. Một vài Bá tước lĩnh mất đi lòng tin đối với cục diện chiến đấu bên trong lãnh địa Hưu tước, thậm chí âm thầm liên hệ tin tức với Sơn Đế Hưu tước, hi vọng sau khi Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước triệt để chiến bại sẽ được giữ lại địa vị lãnh chủ của mình. Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước hiện tại đang lâm vào tình cảnh nội忧 ngoại hoạn.”

Lôi Mông có vẻ hồi hộp, tốt cho một chiêu mượn dao giết người, Võ Tôn Ma Phi đảm nhiệm Thống soái nhiều năm không chỉ có dòng chính của mình, lại còn nắm giữ rất nhiều cơ mật. Nếu để cho Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước biết Ma Phi và Lặc Tư đi lại với nhau, tất nhiên sẽ lập tức quyết định diệt trừ tai họa triệt để. Còn có thể mượn lần này cảnh cáo những Bá tước lĩnh khác. Điểm mấu chốt là ở Ma Phi và Lặc Tư đang rất cần nhau, chỉ cần bọn họ gặp mặt sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản bọn họ hợp tác.

Ngày thứ hai, trời vừa hừng đông, mọi người bắt đầu hành động. Tối hôm qua Tác Phỉ Á tường thuật rõ ràng các phương án đã được mọi người đồng ý, ngay cả Lôi Mông một lòng muốn biểu hiện cũng tìm không ra một chút tật bệnh, đừng nói tới Ca Đồn làm gì. Về phần Dịch Áo, cho dù thật sự có suy nghĩ cũng sẽ không nói chính diện, hắn có thể đập Lôi Mông, có thể đá Ca Đồn, nhưng không thể phản đối Tác Phỉ Á đang muốn đề cao hình tượng của mình. Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ sau lưng của hai tên Lôi Mông và Ca Đồn.

Ngày hôm nay bọn họ phải xử lý rất nhiều chuyện, trước kia đám người Dịch Áo không bao giờ nghĩ tới mọi chuyện sẽ phức tạp như thế, bọn họ muốn đi lúc nào thì sẽ tùy tiện gói mấy bao quần áo, sau đó rời đi là được. Nhưng sau khi đổi thành Tác Phỉ Á chủ quản tài chính tự nhiên hiện ra rất nhiều hạn chế, mà bọn họ không thể phản đối là vì những việc này lại là hạn chế rất có hiệu suất.

Đầu tiên là Tác Phỉ Á bán chiếc thuyền đi, vì muốn xuyên qua Phong Báo Hải đi đến Thủy Tinh thành tìm Dịch Áo, Tác Phỉ Á mua một chiếc thuyền sáu cột buồm ở Thánh Đế Tư thành, bây giờ chỉ mới đi được mấy ngày, thân thuyền vẫn còn đầy đủ vững chắc. Mặc dù trước mắt phải vội vã rời đi, thời gian có hạn, nhưng nhờ Tác Phỉ Á có năng lực giao tiếp tốt, cuối cùng bán ra với một giá tiền không tệ.

Đám người Dịch Áo vốn định thiêu hủy mấy tờ khế đất cũng được Tác Phỉ Á bán luôn rồi, chủ yếu là bán cho mấy thương đội coi tiền như rác do Võ Tôn Ma Phi phái ra đi tiền trạm. Sau khi Tác Phỉ Á nắm giữ một số tin tức có giá trị, liền dựa vào sơ hở của đám thương nhân mà lừa gạt bán sạch đồng giấy tờ nhà đất còn sót lại.

Quản sự thương đội bị Dịch Áo giết chết, tất cả hộ vệ cũng chết sạch, những gã thương nhân kia lên trời không đường, xuống đất không cửa, tin tức hoàn toàn mù tịt, vô cùng mừng rỡ mua lại khế đất từ tay Tác Phỉ Á.

Lúc mới bắt đầu Ca Đồn có chút xem thường, nếu như đổi thành hắn đã sớm cướp đoạt tiền tài thương đội kia vào tay rồi. Nhưng Tác Phỉ Á không có ý định làm vậy, năng có nguyên tắc của riêng mình, Tác Phỉ Á không có ý nâng cao giá tiền, toàn bộ quá trình đều hoàn thành trong hoàn cảnh giao dịch công bình, công khai, công chính. Gã thành chủ Hào Uy Nhĩ từng cố động lừa gạt, tranh giành khu vực đất đai đều có vị trí cực tốt, mười mấy tờ khế đất ở chung một chỗ chiếm diện tích lớn kinh người, tổng trị giá lại càng kinh khủng hơn nữa.

Những gã thương nhân kia bán sạch tất cả hàng hóa, thậm chí các loại phụ tùng gia truyền tùy thân cũng bán ra luôn, cũng kém một chút, cuối cùng phải đưa thêm Na Lộ, cô nàng này vốn là Vũ công cao cấp thương đội mua được ở Hưu tước lĩnh. dùng một cái thể giới khác mà nói, Vũ công là khởi đầu sự nghiệp,

sau khi có công hiến nhất định sẽ tiến nhập vào đoàn múa hát phục vụ cho giai cấp quý tộc sẽ biến thành Vũ nữ. Dưới tình huống bình thường, căn cứ vẻ đẹp khác nhau cùng với số lượng công việc, trong vòng một năm đến ba năm, Vũ nữ sẽ thăng cấp thành Vũ nương.

Loại công việc này phần lớn đều mang sắc thái bi kịch, bởi vì các nàng vừa bắt đầu chỉ cần có chút nhan sắc và tài năng sẽ phát triển rất nhanh, trong vòng vài năm sẽ đứng lên đỉnh cao nhất của sự nghiệp. Chẳng những thu vào cao nhất, địa vị cũng cao nhất, nhưng theo thời gian trôi qua, tuổi tác càng ngày càng cao, thu nhập và địa vị sẽ càng ngày càng thấp, cho đến lúc bị người đời quên lãng.

Sau khi hoàn thành chuyện giao dịch, song phương đường ai nấy đi, còn Ca Đồn lại giữ vững trầm mặc. Nếu như hẳn xuất hiện cướp bóc tuyệt đối không có cách nào làm được sạch sẽ như thế, những gã thương nhân kia đã lấy ra đến đồng tiền cuối cùng rồi.

Tác Phỉ Á cũng lười quản những gã thương nhân kia sẽ phải chịu đựng tai họa nào ập xuống, nàng có nguyên tắc, nhưng nguyên tắc và từ thiện là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa Tác Phỉ Á còn muốn rất nhiều xe ngựa, thu mua chín xe ngựa khoáng thủy tinh thành phẩm (hàng thủy tinh đã gia công sơ qua), dù sao nhiều người cùng đi trên đường, chung quy vẫn phải tìm thân phận thích hợp để che giấu. Nếu không rất dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi, chỉ cần vận chuyển mấy xe khoáng thủy tinh này đến mục tiêu bình yên vô sự là có thể kiếm một khoản tiền khá lớn. Lấy đầu óc của Tác Phỉ Á tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Đây chính là chỗ khác nhau giữa người với người, những khối kim tệ đặt ở trong tay đám người Ca Đồn sẽ nghĩ tới nên tiêu xài như thế nào. Nhưng Tác Phỉ Á sẽ suy nghĩ nên làm thế nào để biến thành tiền nhiều hơn.

Mặc dù Tác Phỉ Á đã sớm kết thúc một tràng đàm phán cực kỳ vang dội, nhưng từ khi mọi người thu thập xong rồi khỏi Thủy Tinh thành từ cửa bắc, cho đến lúc đoàn xe hội hợp đã vào lúc xế chiều.

Đoàn xe đi theo hướng bắc, sau đó vòng qua hướng tây, di chuyển một vòng tròn lớn, cuối cùng rẽ sang hướng nam Thủy Tinh thành, dọc theo đại lộ chậm rãi đi về phía trước.

Phí Đức Sĩ dẫn nhóm võ sĩ che chở hai bên đoàn xe, đoạn này đường là trọng yếu nhất, chờ đến khi đi được vài chục dặm sẽ không có bất kỳ người nào biết được lai lịch bọn họ.

93. Chương 93: Lộ Bí Mật.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 93: Lộ bí mật.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo và Tác Phỉ Á ngồi chung một buồng xe, Ca Đồn và Lôi Mông ngồi chung một buồng xe. Vốn đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, nhưng Ca Đồn và Lôi Mông vì muốn chơi xấu Địch Áo nên thường xuyên chạy sang xe người ta ngồi chơi, Tác Phỉ Á hoàn toàn không có biểu hiện gì không vui, ngược lại nàng hàn huyên với Ca Đồn, Lôi Mông rất sáng khoái.

Khung cảnh đẹp, uống rượu ngon, đồ ăn hương vị ngọt ngào, mỹ nhân động lòng người, Lôi Mông cảm thấy tinh thần cực kỳ sảng khoái, mục đích của nó, trong đội ngũ có thêm một nữ nhân đã hoàn toàn không giống trước nữa, đây là chạy nạn? Không, đây là một chuyến lữ hành nhẹ nhàng và thoải mái mới đúng.

Ca Đồn cũng buông lỏng hơn trước, không giống như lúc bình thường bộ mặt cả ngày nhăn nhó, có lẽ vào lúc này suy nghĩ của hắn không khác gì Lôi Mông.

Chẳng qua là bao gồm cả Địch Áo, ba người bọn họ không có phát hiện đáng mất Tác Phỉ Á chớp động vài tia đắc ý. Đồng thời, nàng nhớ lại Y Toa Bối Nhi ở Thánh Đế Tư thành thật lâu rồi không gặp.

Có nhiều thứ gọi là tư tưởng truyền giao, không phải do tự năng tìm hiểu, mà là Y Toa Bối Nhĩ truyền lại cho nàng.

Muốn bắt lấy tâm của người nam nhân kia? Muốn địa vị của mình trong lòng hắn không thể phá vỡ? Muốn giành được hảo cảm của bằng hữu hắn không? Phải thật sự dần dần bồi dưỡng tính thụ động cho hắn.

Cho đến khi có một ngày hắn và người tách ra, hắn sẽ phát hiện thế giới này đột nhiên vô cùng cô quạnh, muốn uống rượu, sẽ không có ai nâng cốc đến cho hắn, muốn biểu đạt lý tưởng hào hùng, tìm không ra một người có thể im lặng lắng nghe tất cả cuồng ngôn của hắn, khi một nhọc cũng không có thanh âm ôn nhu giải phiền, lúc gặp phải đả kích tâm tàn ý lạnh sẽ không có một ai đáng cho hắn tín nhiệm, hoặc ngưỡng mộ hoặc sùng bái nhìn hắn. Cho đến lúc đó, thường thường thì hắn sẽ lập giác ngộ.

Vì thế hắn sẽ có cảm giác nôn nóng bất an, cảm thấy thế giới hoàn toàn thay đổi, sau đó chính là hoài niệm, nếu đã như vậy, bất kể hắn bay xa đến đâu, đi lâu đến mức nào, sớm muộn gì cũng có ngày trở lại bên cạnh người.

Tóm lại, nhất định phải làm cho nam nhân trở nên lười biếng, nhưng không thể quá ỷ lại, ít nhất không thể đánh mất dũng cảm và dã tâm hào hùng ẩn sâu trong lồng ngực.

Lần đầu tiên nghe Y Toa Bối Nhĩ nói, Tác Phi Á cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, không cho rằng trên thế giới này có một gã nam nhân ưu tú nào đáng giá cho nàng làm như vậy, nhưng bây giờ nàng muốn thử một lần.

Dọc theo con đường ngày đi đêm nghỉ, thủy chung không có gặp phải bất kỳ phong ba va chạm nào, đi suốt tới ngày thứ chín, một đoàn ngựa thồ do trăm gã võ sĩ tạo thành đi ngang qua bên người bọn họ. Đoàn ngựa thồ này thấy mọi người núp ở trong xe, chỉ có mấy võ sĩ che chở hai bên, thoát nhìn hắn là một thương đội bình thường, vì thế bọn hắn không có rảnh để mắt tới mọi người, chỉ vội vã phóng ngựa chạy tiếp.

Tốc độ đoàn xe chạy tương đối chậm, tính toán thời gian khoảng chừng vài ngày sau, Lặc Tư Bá tước mới cho ra phản ứng.

Tiếp tục đi về phía trước, lại thêm chín ngày nữa trôi qua, bọn họ rốt cuộc chạy tới Bá tước lĩnh. Tác Phi Á đề nghị nghỉ ngơi trong Bá tước lĩnh một ngày, thật ra nàng muốn tung tin đồn ra ngoài.

Võ Tôn Ma Phi bị đuổi ra khỏi Hầu tước lĩnh.

Tại sao? Bởi vì hắn già nên hồ đồ rồi, phạm phải sai lầm lớn làm chôn vùi một tiểu đội tinh nhuệ do mười mấy Cự Hận võ sĩ tạo thành.

Thật là đáng tiếc!

Đáng tiếc cái gì? Tất Mỗ Nhĩ hầu tước đại nhân không có giết hắn đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Vậy bây giờ hắn đi tới địa phương nào?

Đi tới Thủy Tinh thành, thật ra, Võ Tôn Ma Phi cũng là có vài câu oán hận, hắn thân phục Tất Mỗ Nhĩ hầu tước cả đời, thế mà chỉ vì một sai lầm nhất thời mà đuổi hắn đi.

Tác Phi Á cho rằng mấy lời đồn này đã tương đối đầy đủ, tốt quá hoá dở, Lặc Tư Bá tước có thể lần áp phần lớn quý tộc mới sở hữu được Bá tước lĩnh, hiện tại hắn đang cần nhân tài nên sẽ không thể bỏ qua cơ hội như thế.

Lại qua một ngày, bọn họ rời khỏi Bá tước lĩnh tiếp tục hướng nam, cho đến khi hoàn toàn ra khỏi phạm vi Bá tước lĩnh mới bắt đầu vòng sang phía tây nam.

Trong chốc lát bọn họ đã đi đường một tháng, thế nhưng càng đến gần phương nam, chiến tranh lưu lại dấu vết càng nhiều. Hơn nữa, còn thường xuyên nhìn thấy vài tiểu đội võ sĩ nho nhỏ, mấy năm kịch chiến đã làm cho con dân bên trong lãnh địa Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước mỗi một không chịu nổi. Phần lớn lực lượng vũ trang ở trong Bá tước lĩnh đã bị điều hết ra ngoài, lực khống chế của nhóm Bá tước dưới quyền đối với lãnh địa của mình càng ngày càng kém, cộng thêm bạo dân nổi dậy như ong vỡ tổ, thế cục một mảnh thoái nát. So sánh xuống, Lặc Tư Bá tước trị vì lãnh địa coi như là Thiên đường rồi, thoát nhìn Lặc Tư có năng lực thi hành biện pháp chính trị khá tốt, chỉ tiếc là hắn đã thành địch nhân.

Có một ngày, đoàn xe tiếp tục tiến về phía trước, bởi vì thế cục vô cùng hỗn loạn, Ca Đồn và Lôi Mông cũng ra ngoài cưỡi ngựa chung với nhóm võ sĩ. Tùy thời chuẩn bị hiệp trợ Phí Đức Sĩ hộ vệ đoàn xe, Tác Phi Á lo lắng nhìn ra phương xa, nghe không bằng thấy, nàng không nghĩ tới di chứng chiến tranh lại nghiêm trọng như thế.

Lôi Mông và Ca Đồn lại có vẻ không tìm không phổi, thỉnh thoảng ca giọng trò chuyện với nhau, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới năng lực, tất cả là nhờ vào hoàn cảnh thực tế mà trưởng thành.

Tác Phi Á theo thói quen nắm giữ mọi nguy cơ gần tới, nàng không muốn chỉ vì một lần xử lý qua loa nào đó làm chôn vùi tất cả cố gắng trong quá khứ. Lôi Mông và Ca Đồn gây chuyện khắp nơi, tìm đường sống trên lưỡi đao mũi kiếm, bọn họ cũng có theo thói quen xử lý nguy cơ của riêng mình, chẳng quản người là ai tới gây phiền toái, cứ đánh là được. Nếu như điều này lo lắng, điều kia sợ hãi, còn không bằng đi về nhà ôm hài tử cho rồi.

“Nơi này đúng là không yên ổn !” Bộ dạng Lôi Mông thoải mái nhàn nhã lắc lư thân thể, nói: “Này, người hẳn là cao hứng mới đúng nha, vì sao lại buồn bã ỉu xìu như thế?”

“Ta cao hứng chuyện gì?” Ca Đồn liếc mắt nhìn về phía Lôi Mông, hẳn đang cảnh giác đề phòng, dựa theo lệ cũ trong dĩ vãng, chỉ cần Lôi Mông lấy giọng điệu này để nói chuyện, bình thường sẽ không phải là chuyện tốt.

“Sắp sửa gặp phải một nhóm giặc cướp rồi, đây không phải là chủng loại mà người rất thích hay sao? Chẳng lẽ người mất hứng?”

“Hừ!” Ca Đồn hừ lạnh một tiếng, sau đó không có để ý tới Lôi Mông.

“Ha ha!”

“Rồi sẽ giống như trước, lần nào cũng đánh đến mức máu tươi tuôn trào ướt đầm chiến bào, sau đó nằm ở trên giường mười ngày nửa tháng, quá hạnh phúc rồi!” Lôi Mông cười rú lên quái dị.

“Ta và người căn bản không có tiếng nói chung.” Ca Đồn chẳng thèm để ý lời trêu chọc, nói: “Đóa hoa trong nhà ẩm vĩnh viễn không thể nào hiểu được nam tử hán đại trượng phu xem vết sẹo trên người là huy chương đáng tự hào.”

“Người thú vị lắm!” Lôi Mông giận tím mặt, bất chợt đề cao thanh âm lên, Ca Đồn nói đã chọc đúng điểm yếu không thể nhẫn nhịn của hắn.

Người nọ nhận thấy bên cạnh có động tĩnh liền nỗ lực mở hai mắt ra, khi liếc nhìn sang Dịch Áo, hắn dừng lại chốc lát, sau đó về mặt trở nên kích động, dùng toàn bộ khí lực giơ cánh tay lên run rẩy chỉ vào Dịch Áo, giọng nói vô cùng yếu ớt: “Cầu... van cầu người!”

Dịch Áo hơi kinh ngạc, nơi này có nhiều người như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác lại chỉ vào mình chứ? Nhưng nhìn kỹ lại Dịch Áo bỗng nhiên phát giác dung mạo người này tương đối quen thuộc, hình như đã gặp nhau ở nơi nào rồi thì phải?

“Chuyện gì?” Theo giọng nói truyền đến, Tác Phi Á và Phí Đức Sĩ cũng đi tới phụ cận.

“Có người bị thương, có thể là do giặc cướp làm.” Lôi Mông nói.

“Tốt lắm, chúng ta còn phải lên đường đó.” Phí Đức Sĩ xoay người rời đi.

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau, sau đó Lôi Mông vươn tay kéo Dịch Áo, nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Cầu... cầu người, cứu ... muội muội ... ta” Người nọ thấy Dịch Áo không có phản ứng, Lôi Mông còn định lôi Dịch Áo đi đã gấp đến độ muốn bật người ngồi dậy, nhưng tình trạng thân thể hắn không cho phép làm như vậy, chỉ có thể phí công chặt vật lẩn lộn trên mặt đất.

Thanh âm người nọ lọt vào trong tai Dịch Áo có cảm giác đã từng quen biết, Dịch Áo trong lòng vừa động, từ khi rời khỏi trang viên tới nay bản thân hắn quen biết không có bao nhiêu người. Vì sao hắn nhớ không ra là đã gặp ở địa phương nào nhỉ? Chẳng qua vị trí và hoàn cảnh hiện tại nguy cơ trùng trùng, hắn không muốn chọc tới phiền toái không cần thiết.

“Đi.” Dịch Áo nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.”

“Dịch Áo, van người...” Hai mắt người nọ trừng to đến mức muốn lọt ra ngoài, giọng nói đứt quãng: “Ta dùng mảnh vỡ tinh thần ở Khắc Lý Tư bình nguyên... đổi lại ...bản đồ.”

Dịch Áo bỗng nhiên xoay người, Tác Phỉ Á cũng lộ vẻ kinh ngạc, người này biết tên Dịch Áo? Về phần Ca Đồn và Lôi Mông lại tràn đầy kinh hãi, mảnh vỡ tinh thần? Bản đồ? Ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên? Bọn họ cùng nhau trải qua sự kiện kia, dĩ nhiên rõ ràng thứ gọi là bản đồ mảnh vỡ tinh thần ẩn chứa ý nghĩa gì.

Dịch Áo tiến về phía trước vài bước, cúi người đưa tay định lau vết máu đến trên mặt người nọ, Ngải Phất Lí đứng ở một bên vội vàng xông lên dùng ống tay áo của mình chà qua chà lại nhanh chóng. Thoạt nhìn tên mập này đã biết rõ địa vị của mình, bất kể là việc bắn sống, việc cực, hay là đi ăn cướp..., hắn luôn luôn biểu hiện rất tốt.

94. Chương 94: Tình Cảnh Nguy Hiểm.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 94: Tình cảnh nguy hiểm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Rốt cuộc dung mạo người nọ đã hiện ra ở trước mặt mọi người, mặc dù bởi vì mất máu quá nhiều sắc mặt hắn vô cùng tái nhợt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là một thanh niên anh tuấn.

“Người là... Mạt Khắc?” Dịch Áo chậm rãi nói.

Dịch Áo kinh ngạc nhìn người nọ, không ngờ lại là thủ lĩnh đám cướp, Mạt Khắc. Vốn còn tưởng rằng Mạt Khắc đã sớm chết ở trong tay Vi Nhĩ Tư, không nghĩ tới còn có thể gặp hắn ở nơi này.

“Cầu... người!” Mạt Khắc thấy Dịch Áo nhận ra mình thì nở nụ cười vui mừng. Sau đó lại bắt đầu lo lắng nắm được cánh tay Dịch Áo, dùng sức nắm chặt đến mức Dịch Áo cảm thấy đau rất.” Mạt Khắc, đã xảy ra chuyện gì?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Cứu muội muội ... của ta!”

“Muội muội người?” Dịch Áo nhớ tới cái kia gọi Na Già điều ngoa cô bé: “Nàng tại sao?”

“Ở bên kia.” Mạt Khắc chỉ ngón tay qua hướng rừng cây phía sau: “Mau, không còn kịp rồi!”

“Được, người đừng nói nữa, nằm yên đó.” Dịch Áo đứng dậy nhìn về phía Tác Phỉ Á, nói: “Nàng chiếu cố hắn dùm, mấy người chúng ta qua bên kia xem thể nào.”

“Đi đi.” Tác Phỉ Á gật đầu, sau khi suy nghĩ liền bổ sung một câu: “Hay là để cho Phí Đức Sĩ cùng đi với các người.”

“Không cần, để nàng ở chỗ này một mình, ta không yên lòng.” Dịch Áo không quay đầu lại, câu nói vừa dứt đã dẫn Ca Đồn, Lôi Mông chạy tới rừng cây.

Tác Phỉ Á há miệng định nói gì, nhìn thấy Dịch Áo từ từ đi xa chỉ cảm thấy buồn cười, mình nói thế nào cũng là Quang Mang võ sĩ, có yếu ớt như hắn nói không? Thế nhưng Tác Phỉ Á rất thích thú với loại giác che chở này, nói cho chính, không có nữ nhân nào cự tuyệt được loại bá đạo tràn đầy tinh thần mật thể này.

Mấy người Dịch Áo vừa xâm nhập vào trong rừng liền có thể nghe thấy tiếng động lạ vang lên rõ ràng, nghe giống như có một nhóm người đang liên tục cất tiếng cười quái dị, trong đó còn kèm theo thanh âm kim khí va chạm, còn có tiếng rên rỉ yếu ớt như tơ.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, Dịch Áo hít một hơi dài, bước chân đẩy nhanh tốc độ bỏ lại hai người Ca Đồn ở phía sau.

Từ sâu trong nội tâm, Dịch Áo có chút hảo cảm đối với huynh muội Mạt Khắc, mặc dù chỉ có duyên gặp mặt một lần nhưng Mạt Khắc cơ trí để lại cho Dịch Áo ấn tượng rất sâu. Sau đó rất nhiều cử động cho thấy tâm địa Mạt Khắc không xấu, nếu không hẳn hoàn toàn có thể độc chiếm phần của Dịch Áo.

Nếu như đổi thành người nào không quen biết, Dịch Áo sẽ có thể lạnh lùng bỏ mặc. Nhưng Mạt Khắc thì khác, hẳn đoán ra Mạt Khắc có thể biết được bí mật mảnh vỡ tinh thần, chuyện này có ý nghĩa cực kỳ trọng đại đối với hắn. Trên thực tế, cho tới giờ phút này hắn vẫn còn nhớ đến cái hộp sắt chôn ở Đồi Tháp trần.

“Này này, đứng lại cho ta, định làm gì đó?” Theo giọng nói, hai gã đại hán từ trong rừng lao ra che trước mặt Dịch Áo, quát ầm lên: “Lăn ra xa một chút!”

Dịch Áo bỗng nhiên di động xuyên qua chỗ hở giữa hai gã đại hán, hai tay nhấc lên bắn ra hai đạo Phong Nhận xuyên thấu qua cổ họng bọn hắn cực kỳ nhanh gọn.

Thân hình Dịch Áo di chuyển nhanh như tia chớp, tiếp tục phồng thẳng tới trước, đến khi hắn xuyên qua mấy lùm cây đã thấy phía trước có một mảnh đất trống, ở đó đang có mười bảy, mười tám đại hán vây quanh. Có một gã đang cười dâm dăng đưa tay cởi quần áo, có người đang tham lam lục lọi thân thể trắng nõn nằm trên mặt đất.

Một gã đại hán vừa vặn ngẩng đầu lên nhìn thấy thân ảnh Dịch Áo chạy nhanh đến thì không khỏi kinh ngạc há to miệng, đang định lên tiếng cảnh báo thì Dịch Áo đã vọt tới trước mặt hắn đá một cước vào ngực. Theo tiếng xương sườn gãy răng rắc, gã đại hán bị đá bay ngược ra sau hơn mười thước, sau đó rớt xuống mặt đất một cách nặng nề, khuôn mặt trắng như tờ giấy, chỉ có thở ra chứ không còn hít vào được nữa.

Mấy gã đại hán còn lại phát hiện dị biến nhất thời vội vàng nhảy lên, múa may vũ khí trong tay chạy tới chỗ Dịch Áo.

Dịch Áo mượn lực phản chấn tà tà lướt sang một bên, thân thể hơi nghiêng tới trước, giữ vững bất động chờ thời cơ, sau đó thân ảnh hắn lao tới một gã đại hán nhanh như chớp. Gã đại hán kia còn đang cầm lấy cái quần bị tụt lưng chừng, chỉ có thể lúng túng lùi về phía sau, bộ dạng này chỉ có thể mặc người chém giết, khổ sở đến cực điểm.

Thế nhưng gã đại hán kia coi như nhanh trí, vội vàng bỏ người ngã nhào xuống đất, lúc này Dịch Áo phát động Phong Ưu Nhã không có biện pháp đột ngột thay đổi phương hướng, một đạo tàn ảnh cuốn theo kinh phong xẹt qua mặt gã đại hán kia.

“Cứu ta !” Gã đại hán kia tung người đứng dậy, kêu lên kinh hãi.

Dịch Áo bắn thẳng về phía một cây đại thụ, mũi chân hắn điểm lên thân cây buông thả Phong Ưu Nhã lần nữa, bay thẳng ra ngoài xa.

Gã đại hán kia cảm giác tình hình không ổn liền quay đầu về phía sau, khi hắn quay đầu lại Dịch Áo đã vươn tay ra bóp chặt yết hầu gã đại hán.

Thân hình Dịch Áo tiếp tục vọt tới trước, gã đại hán kia bị kéo chuyển động nửa vòng tròn, máu đỏ vấy ra, yết hầu gã đại hán đã bị năm ngón tay Dịch Áo mạnh mẽ xé rách, vị trí cổ họng hiện ra một lỗ máu cực kỳ kinh khủng.

Gã đại hán liều mạng che cổ họng không có yết hầu, cước bộ lão đảo chạy về phía nhóm đồng bọn, máu tươi không ngừng tuôn trào từ giữa ngón tay hắn. Những người khác lại đang nhìn hắn với cặp mắt kinh hãi, cho dù là Dịch Áo dùng một quyền đánh chết hắn cũng không thể khiến lòng người rung động như tình cảnh này.

Tay phải Dịch Áo nắm lại thành quyền, khối thịt ở trong lòng bàn tay hắn lập tức biến thành thịt nát. Nếu như hắn có thể kịp thời cứu muội muội Mạt Khắc, Mạt Khắc trọng thương sắp chết cũng có thể được an ủi đôi chút, nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa rồi, thương thế Na Già còn nặng hơn cả Mạt Khắc, vì vậy chỉ có một đường giết sạch hung thủ mà thôi.

Thân hình Dịch Áo bất chợt ngừng lại, trong chốc lát Phong Ưu Nhã lại được thả ra lao trực tiếp về phía nhóm đối thủ. Bọn kia thấy Dịch Áo đánh tới nhất thời sợ hãi hồn phi phách tán, trường kiếm trong tay vung lên lung tung cố gắng ngăn cản không cho Dịch Áo tiếp cận.

Cánh tay Dịch Áo vung lên, một dòng máu đỏ sẫm từ trong tay của hắn bắn ra, gã đối thủ ở đối diện cuống quýt bỏ tới một kiếm. Một trận thanh âm trầm trọng vang lên, máu thịt văng ra bốn phía, dính đầy mặt mày đầu cổ tên kia, thì ra hắn bỏ trúng khối yết hầu mà Dịch Áo móc ra từ trên cổ gã đại hán kia.

Thừa dịp người nọ bị máu thịt bay tán loạn nhiều loạn tầm mắt, Dịch Áo giương tay lên, một đạo Phong Nhận bắn tới không một tiếng động, đầu tiên là chặt đứt cánh tay phải cầm kiếm của tên kia, sau đó tiện đà xuyên thấu lồng ngực hắn. Vết thương trước ngực không lớn, nhưng lại đục thủng ra tận sau lưng hắn.

Nếu như Ca Đồn và Lôi Mông ở chỗ này nhất định sẽ lấy làm kỳ quái, bởi vì tốc độ Dịch Áo chậm hơn trước rất nhiều.

“Lên.”

“Giết hắn đi.”

“Các huynh đệ, không cần phải sợ.”

Bọn đại hán kêu la hỗn loạn, vung vũ khí chém tới Dịch Áo. Chúng loại vũ khí của bọn hắn rất phong phú, có trường kiếm, có chiến phủ, có cả gạch đá và gậy gỗ bình thường, đúng là điển hình của đám ô hợp. Bọn hắn có can đảm vây công Dịch Áo không phải là vì khí khái thấy chết không sờn, mà vì bọn hắn đều rõ ràng một khi đối mặt Phong hệ võ sĩ, quay đầu chạy trốn chẳng những không có tác dụng, ngược lại còn có thể bị người ta giết chết nhanh hơn.

Sinh lộ duy nhất chính là mọi người liên hiệp lại buông tay đánh cược một lần.

Một gã đại hán trung niên ánh mắt lóe sáng, chỉ do dự chốc lát rồi nhặt một thanh trường kiếm nằm trên mặt đất lên, vừa hô lớn vừa cầm đầu nhào tới.

Dịch Áo đang giết chóc đến cao hứng nên không chú ý tới chi tiết này, mặc dù bốn phía đều là đại hán vạm vỡ vung cao binh khí, nhưng nếu hắn toàn lực tiến công, nhiều lắm là mất mười mấy giây sẽ có thể đánh chết tất cả bọn chúng.

Nhưng Dịch Áo không thể làm như vậy, hắn nhất định phải chuẩn bị giai đoạn chiến đấu cao hơn cho tương lai.

Mặc dù kiếm quang sắc bén cũng chỉ có thể tàn sát một vài người yếu, nếu như đám võ sĩ trước mặt này là Cực Hạn võ sĩ, vậy thì hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nếu như hắn không tu luyện kỹ xảo võ học lên tới cảnh giới tuyệt hảo thì làm sao đối kháng với những cường giả cao cấp hơn? Đáp án rất rõ ràng, không thể. Người khác không nói, chỉ mỗi một Hỏa Hồ Chu Dịch Ti đã có thể khiến cho hắn thức thủ vô sách.

Bất kỳ thế giới nào cũng có một bộ quy tắc riêng, hắn phải thuộc lòng và hoàn toàn nắm giữ cách thức sử dụng nguyên lực chiến đấu.

Thế nhưng, hiện tại Dịch Áo không cần sử dụng toàn lực thì khoảng cách thực lực song phương đã chênh lệch rất xa. Dịch Áo như hổ vào bầy sói, lui tới trong đám người rất nhẹ nhàng, Phong Nhận lần lượt bắn ra từng đạo không ngừng thu gặt tính mạng đối thủ, những gã đại hán kia lại không thể đụng vào góc áo của hắn.

Ca Đồn và Lôi Mông rút cuộc chạy tới, nhìn thấy Dịch Áo đang tả xung hữu đột chém giết đám đại hán người ngã ngựa đổ, lúc này có một gã đại hán trung niên tựa hồ bị ép cực kỳ chật vật, trực tiếp ném trường kiếm trong tay về phía Dịch Áo. Trình độ công kích này tự nhiên không ảnh hưởng gì tới Dịch Áo, hắn chỉ hơi nghiêng người là có thể tránh khỏi, tốc độ không hề giảm bớt xông về phía gã đại hán trung niên.

Dịch Áo tiện tay phát ra một đạo Phong Nhận, lúc này hắn đã chuẩn bị tốt công kích dứt điểm địch nhân, đột nhiên ánh mắt gã đại hán trung niên xẹt qua một tia hung quang, hai cánh tay mạnh mẽ vung ra, theo động tác đó là hai đạo hỏa diễm hình trăng rằm xuất hiện lao thẳng tới chỗ Dịch Áo.

“Liệt Diễm Trảm.”

“Dịch Áo, cẩn thận.” Ngay khi gã đại hán trung niên thu tay về, Ca Đồn đã nhận ra điểm không đúng, bởi vì động tác đó thật sự quá quen thuộc. Nhưng khi Ca Đồn lên tiếng cảnh báo thì đã chậm, gã đại hán trung

niên phát ra hai đạo Liệt Diễm Trảm, đạo thứ nhất đánh tan Phong Nhận, đạo thứ hai chém về phía lồng ngực Dịch Áo hoàn toàn không bị cản trở.

“Quang Mang võ sĩ?” Con người Dịch Áo chợt co rút lại, hắn không ngờ rằng trong đám địch nhân còn có Quang Mang võ sĩ tồn tại, nếu thế Dịch cũng sẽ không dám chém giết không hề cố kỵ như vậy. Đáng sợ hơn nữa, chính là gã đại hán này lại có thể ẩn nhẫn đến khi Dịch Áo buông lỏng cảnh giác, khoảng cách song phương chỉ còn cách ba thước mới ngang nhiên xuất thủ.

Mắt thấy hỏa diễm sắp sửa chạm tới, Dịch Áo đột nhiên ngừng thở, mạnh mẽ lộn một vòng thay đổi quỹ tích Phong Ưu Nhã, may là lúc này hắn không có toàn lực thi triển Phong Ưu Nhã, nếu không hắn chỉ có thể trợ mắt đâm đầu vào rồi.

Đây đã là cực hạn Dịch Áo có thể làm được, nếu đổi lại những võ sĩ cùng giai khác, sợ rằng còn không kịp phản ứng đã bị Liệt Diễm Trảm đánh trúng rồi.

“Ầm...” Dịch Áo vẫn không thể né tránh hoàn toàn, vai trái bị Liệt Diễm Trảm đánh trúng cả người nhất thời văng ra ngoài, Dịch Áo cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, trực thân thể còn ở trên không trung đã phun ra một ngụm máu tươi, sau đó mới té ngã xuống mặt đất.

“Chết đi.” Gã đại hán kia nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy tới một bước, hai cánh tay tiếp tục chém tới trước.

Hai đạo Liệt Diễm Trảm phá không lao về phía Dịch Áo.

Ý chí chiến đấu của Dịch Áo vô cùng bền bỉ, hắn có thể đánh trận chiến đơn giản, nhưng cũng không úy kỵ đánh cược liều chết một lần. Mặc dù chấn động kịch liệt làm cho hắn tối mắt tối mũi, nhưng hắn vẫn có thể duy trì bình tĩnh.

Dịch Áo lập tức tung mình nhảy lên, Cầm Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân trong thân thể vận chuyển nguyên lực rất hỗn loạn. Hiện tại hắn không có biện pháp buông thả Phong Ưu Nhã, cũng không có biện pháp buông thả Phong Nhận, chỉ có thể ném một cỗ thi thể ở trên mặt đất lên dùng để ngăn cản Liệt Diễm Trảm, còn chính hắn thì cố hết sức né sang một bên.

“Xệt...” Cỗ thi thể kia bị hỏa diễm cắt ra thiêu rụi, văng mạnh ra sau. Một mảnh thi thể vô tình trúng Dịch Áo đang chật vật né tránh, đẩy hắn lùi về sau mấy bước, ngã ngối xuống đất.

“Dịch Áo~!” Lúc này hai người Ca Đồn và Lôi Mông đã gấp đến đỏ mắt, trên người Lôi Mông sáng ngời quang mang vàng kim lao thẳng tới chỗ gã đại hán trung niên kia. Ca Đồn vọt tới không ngừng phát ra Liệt Diễm Trảm.

Đến lượt gã đại hán trung niên kia không ngờ tới đối phương còn có hai tên Quang Mang võ sĩ. Dưới tình thế cấp bách, hắn sợ hãi cực độ vội vàng quay đầu bỏ chạy, nhưng Ca Đồn làm gì để cho hắn chạy trốn dễ dàng như vậy. Một đạo Liệt Diễm Trảm bay phá trường không ngăn cản con đường gã đại hán trung niên chạy trốn, ép hắn phải thay đổi phương hướng, từ đó tạo thành hậu quả trực tiếp chính là đại hán trung niên phải đối đầu chính diện với Lôi Mông.

Trong mắt gã đại hán trung niên hiện lên một tia tàn khốc, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng bị địch nhân đẩy vào chỗ chết, còn không bằng liều mạng một lần để giành lại ưu thế.

Sau một lát, gã đại hán trung niên bỗng nhiên chuyển hướng nhanh chóng tiến tới gần Dịch Áo, thấy Dịch Áo nằm yên không nhúc nhích sinh tử không biết, gã đại hán trung niên nhe răng cười tà. Sau đó hắn trở tay chém ra hai đạo Liệt Diễm Trảm liên tiếp, một đạo nghiêng đón Lôi Mông, một đạo bay tới Ca Đồn.

Vào lúc đó, gã đại hán trung niên kia đã chạy tới gần Dịch Áo, giơ chân lên định đạp xuống ngực hắn.

Đúng lúc này Dịch Áo vốn đang nằm trên mặt đất, thoạt nhìn đã mất đi tất cả lực chống cự bỗng nhiên mở to hai mắt lạnh lùng nhìn gã đại hán trung niên, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh thấu xương.

Gã đại hán trung niên cảm giác trầm xuống, theo bản năng thu hồi bàn chân lại, nhưng hắn đã quên mất mình đã không có năng lực này.

Thời gian phẳng phất như ngừng trôi, gã đại hán trung niên có thể nhìn thấy rõ ràng Dịch Áo chậm rãi vùng tay phải lên, từ trong lòng bàn tay phát ra một luồng ánh sáng màu trắng nhạt, gã đại hán trung niên cố gắng phát ra Liệt Diễm Trảm ngăn cản Dịch Áo công kích. Nhưng lại hoảng sợ phát hiện động tác của mình chậm nửa nhịp, khi hắn vừa thu cánh tay trở về trước ngực, còn chưa kịp vùng ra thì Phong Nhận của Dịch Áo đã xuyên thấu bàn chân phải của hắn.

Chân phải của gã đại hán trung niên kia vỡ tan tành, sau đó là mắt cá chân, tiếp theo là bắp chân, cuối cùng là đầu gối cũng hóa thành máu thịt xương cốt văng ra chung quanh. Phong Nhận xuyên qua màn máu tanh bắn lên tới mặt hắn, rồi bay thẳng lên trời cao, lưu lại trên mặt hắn một vết thương thật sâu.

Trong màn máu thịt hỗn loạn, gã đại hán trung niên phát ra một tiếng thê lương. Bởi vì Dịch Áo lựa chọn góc độ quá ác độc, hắn buông thả Phong Nhận cơ hồ xuyên phá nửa người đối thủ.

Không đợi gã đại hán trung niên té xuống đất, Ca Đồn phát ra Liệt Diễm Trảm nối gót theo sau hung hăng bổ vào lưng hắn, không trung lại hiện lên một trận mưa máu. Gã đại hán trung niên gặp phải hai đòn nghiêm trọng liên tục nên không thể nào chịu nổi nữa, thân hình hắn đổ ầm ầm xuống đất trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Lúc này những gã võ sĩ còn sót lại đã thối lui ra khỏi chiến trường, sau khi Lôi Mông và Ca Đồn chạy tới hỗ trợ, một đám võ sĩ vốn đang vây công Dịch Áo lập tức bỏ chạy tứ tán. Không ngờ trong đó vẫn còn một gã Phong hệ võ sĩ cùng cấp với gã đại hán trung niên kia. Nhìn thấy đối phương xuất hiện thêm hai Quang Mang võ sĩ, bọn hắn đã không dám đối kháng nữa, tình cảnh bây giờ chỉ còn nước thừa dịp hỗn loạn không ai để ý, cố gắng chạy trốn bảo mạng.

Lôi Mông đã vọt tới bên cạnh đỡ Dịch Áo ngồi dậy.

“Thế nào rồi? Không sao chứ?” Lôi Mông gấp gấp hỏi.

“Nếu ta nói là không có chuyện gì, người có thể tin không?” Dịch Áo cười cười vô lực.

“Dù sao thì vẫn không chết được.”

Nói thật ra vận khí Dịch Áo coi như không tệ, nếu như không có trải qua một lần tu luyện vượt cấp ở Phong Bạo Hải, có lẽ giờ phút này Dịch Áo đã biến thành một cỗ thi thể lạnh băng rồi.

Sau khi tiến giai lên Quang Mang võ sĩ, Dịch Áo có được nguyên lực khổng lồ làm hậu thuẫn, đã có năng lực tạm thời biến hướng, mặc dù chỉ là trong chớp mắt ngắn ngủi, nhưng nhiều đó đã xuất ra tác dụng cứu nguy từ trong hiểm cảnh.

Nếu lúc đó Dịch Áo không thể dịch chuyển sang bên, kết cục sẽ rất khó dự liệu, sợ rằng không chết cũng phải trọng thương. Vào lúc này Dịch Áo chỉ bị thương nơi vai trái, nhìn qua có vẻ nghiêm trọng, nhưng bộ phận khác vẫn còn hoàn hảo, sở dĩ học máu là vì nội tạng bị chấn động quá mạnh, chỉ cần tu dưỡng mấy ngày sẽ không có chuyện gì nữa.

Ca Đồn không có nóng lòng áp sát Dịch Áo, hắn sải bước đuổi theo nhóm võ sĩ chạy trốn tứ tán. Viêm Bạo, Liệt Diễm Trảm liên tục bay ra, hiện tại hắn mang tâm tư giết được tên nào thì cứ giết.

Lôi Mông đi tới chỗ thi thể gã đại hán trung niên, sau khi xác định đối phương đã tử vong mới bước trở về, nói: “Lần sau đừng chạy nhanh như vậy có được không, vì sao ta đột nhiên phát hiện nhà người còn bạo lực hơn cả ta vậy nhỉ?”

“Người không nghe thấy thanh âm kia sao?” Dịch Áo bất đắc dĩ thở dài, nhìn sang Na Già đang nằm cách đó không xa, buồn bã nói: “Tiếc là vẫn không kịp.”

Lôi Mông đi qua quan sát Na Già, sau đó lập tức quay đầu sang nơi khác, bộ dạng của nàng quá thê thảm, hắn không đành lòng nhìn lâu: “Quên đi, dù sao chúng ta đã tận lực rồi, đúng không? Dịch Áo, gã Mạt Khắc kia rốt cuộc là ai?”

“Đó là thủ lĩnh một đám cướp, trước kia Vi Nhĩ Tư dẫn quân tru diệt bọn hắn, có lẽ hắn trốn ra được.” Dịch Áo nói: “Đỡ ta đứng lên!”

“Vậy... cô bé này thì sao? Chúng ta có mang về cho Mạt Khắc không?” Lôi Mông thấp giọng nói.

“Không cần, làm thế sẽ khiến cho Mạt Khắc càng thêm phiền não.” Dịch Áo lắc đầu: “Mạt Khắc đã biết tâm ý của chúng ta, nhưng không có tận mắt nhìn thấy. Cứ im lặng để cho hắn dễ chịu hơn.”

“Cũng tốt.” Lôi Mông đỡ Dịch Áo dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Ngoài rừng, Tác Phỉ Á chỉ đã chờ đến nóng lòng, nhưng không thể Mạt Khắc ném ở chỗ này được, sau khi do dự một hồi, nàng nói với Phỉ Đức Sĩ nói: “Hay là người đi xem thế nào, tại sao lâu như thế vẫn chưa trở lại?”

Phỉ Đức Sĩ không nhịn được cười cười nói: “Tiểu thư, bên kia là ba Quang Mang võ sĩ, ở bên này chỉ có một người, tiểu thư nói ta rốt cuộc nên đi hay ở?”

Tác Phỉ Á khẽ nhíu mày, nhưng suy nghĩ một hồi cũng cảm thấy khá buồn cười, thật sự là quá quan tâm sẽ bị loạn, hình như trong tâm tư nàng vẫn xem Dịch Áo là đứa nhỏ ngốc ở trong trang viên thì phải? Trên thực tế, trong lúc vô tình đứa nhỏ kia đã trưởng thành rồi.

Rốt cuộc, thân ảnh Dịch Áo và Lôi Mông xuất hiện ở trong phạm vi Tác Phỉ Á nhìn thấy, nàng vội vàng tiến tới nghênh đón, liếc nhìn vết máu trên người Dịch Áo, sắc mặt nàng đại biến: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không sao đâu, chỉ bị đánh lén.” Dịch Áo cười cười, mặc dù miệng vết thương vẫn đang truyền đến từng trận đau nhức, nhưng Dịch Áo cố nhẫn nhịn, hắn không muốn để cho Tác Phỉ Á lo lắng.

95. Chương 95: Thủ Tịch Hội Viên.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 95: Thủ tịch hội viên.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chảy máu nhiều như vậy còn nói không có chuyện gì?” Tác Phỉ Á cảm thấy đau lòng, đỡ lấy Dịch Áo từ trong tay Lôi Mông, nhanh chóng xem xét vết thương trên vai Dịch Áo.

“Toàn là máu của người khác, yên tâm đi, đúng rồi, Mạt Khắc thế nào rồi? Để ta đi xem một chút.” Dịch Áo vội vàng chuyển sang đề tài khác.

Tác Phỉ Á không biết rõ quan hệ giữa Dịch Áo và Mạt Khắc, còn tưởng rằng Mạt Khắc thật sự là bằng hữu Dịch Áo, vì thế nàng đề xuống lo lắng trong lòng đỡ Dịch Áo đi đến trước mặt Mạt Khắc.

Lúc này Mạt Khắc không để ý người khác khuyên can, chống hai tay trên mặt đất chập vạt ngồi dậy, vết thương trên người bởi vì động tác quá mạnh nên có vài chỗ bị nứt ra, nhưng Mạt Khắc phảng phất như không cảm thấy đau đớn, ánh mắt ngó chăm chăm vào Dịch Áo.

Dịch Áo khẽ lắc đầu, hắn không biết nói gì cho phải, chỉ có thể dùng động tác trả lời Mạt Khắc.

Thân thể Mạt Khắc thoáng cái mềm nhũn xuống, làm cho Ngải Phát Lí đang đỡ hắn sợ hết hồn, vừa lắc lư thân thể Mạt Khắc vừa kêu lên: “Này, này, người làm sao vậy? Tỉnh...”

Mạt Khắc giống như đã chết, thân thể không còn nhúc nhích gì nữa, tùy ý thân thể của mình bị người ta dao động tới lui, hai mắt vô thần ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Dịch Áo đứng lảng lạng ở nơi đó, bí mật Mạt Khắc nắm giữ có ý nghĩa phi thường trọng đại, nhưng hắn không muốn ép hỏi một người sắp chết, làm vậy quá vô sỉ, cũng quá tàn nhẫn. Cho dù Mạt Khắc cứ thế mà chết, hắn cũng không hối hận.

Dĩ nhiên, đối với rất nhiều người, loại ngạo khí này thật sự là ngớ ngẩn, trước mặt chỗ tốt cực lớn hoàn toàn có thể bỏ qua nguyên tắc thường hay tuân thủ.

Nhưng Dịch Áo không phải là người như thế, hắn không nói câu nào là vì không biết cách an ủi Mạt Khắc. Đối mặt một người chết, vài câu an ủi sẽ mang lại cảm giác vô cùng ấm áp, nhưng sự thật vẫn là sự thật, nếu hắn mở miệng an ủi sẽ phải nói dối, còn nếu nói thật lại sợ Mạt Khắc chết không yên lòng.

Dịch Áo im lặng, hình như Lôi Mông cũng biết sự tình trọng đại, thủy chung vẫn duy trì trầm mặc.

Lúc này Ca Đồn áp giải một gã võ sĩ cả người đầy máu đi ra khỏi rừng cây, hắn thấy tất cả mọi người đang vây quanh Mạt Khắc, không nói gì chỉ đá một cước cho gã võ sĩ ngã xuống đất, rồi đứng ở bên cạnh Lôi Mông.

Thời gian trôi qua thật lâu, ánh mắt Mạt Khắc rốt cuộc chuyển động, dùng suy yếu thanh âm nói: “Dịch Áo, ta muốn... nói cho một mình... người!”

Lôi Mông và Ca Đồn liếc nhau, sau đó Ca Đồn cúi người một nắm lấy tóc gã võ sĩ lôi sang một bên, những người khác thấy Lôi Mông và Ca Đồn đã tránh ra cũng vội vàng đi về phía xe ngựa. Mặc dù Tác Phi Á cảm thấy rất tò mò, nhưng vẫn không thể lưu lại được, nàng và Phí Đức Sĩ cùng nhau thối lui ra thật xa.

Dịch Áo chậm rãi đi tới đứng ở trước mặt Mạt Khắc, đỡ lấy Mạt Khắc từ trong tay Ngải Phát Lí. Còn Ngải Phát Lí đã biết điều chạy ra xa.

Mạt Khắc nhỏ giọng nói mấy câu, hắn cũng biết bản thân sống không được bao lâu nữa, dứt khoát nói thẳng vào chính đề, chỉ rõ từng điểm trên bản đồ nằm trong đầu hắn. Chỉ mới nói được mấy câu, hắn đã dùng hết thể lực còn sót lại, thở gấp ra từng ngụm từng ngụm khí nóng.

“Trước tiên người nên nghỉ ngơi đã.” Dịch Áo nhẹ giọng nói, hắn không đành lòng nghe tiếp.

“Ta vốn là định... mang theo... tìm một địa phương... an tĩnh... sống.” Mạt Khắc liều mạng nói tiếp, hắn sợ mình chần chừ một chút sẽ không thể tỉnh lại nữa: “Nhưng thế giới này... quá tàn khốc, khắp nơi... đều là... ăn thịt người!”

Dịch Áo cảm thấy một trận ảm đạm, mặc dù Mạt Khắc không thể biểu đạt chính xác, nhưng hắn có thể lý giải được ý tứ trong đó, mạnh được yếu thua, dĩ nhiên, thế giới này vốn là như thế.

“Dịch Áo... không nên giống như ta... ngàn vạn lần!” Con người Mạt Khắc nhô hẳn ra ngoài, bỗng nhiên với tay nắm lấy y phục Dịch Áo, nói gấp: “Người phải cố gắng, cố gắng!”

Một cảm giác cực kỳ bi ai từ trong lòng Dịch Áo dâng lên lấp đầy tâm tư hắn, làm cho hắn không thở nổi, nói cho chuẩn xác, Dịch Áo không phải đang bi ai vì Mạt Khắc, mà là vì chính mình.

Hắn có thể hiểu được cảm giác bi ai của Mạt Khắc khi bó tay chờ chết và không cam lòng, bởi vì hắn từng thể nghiệm qua cảm giác như vậy. Sau đó hắn sống lại ở thế giới này, mười mấy năm trầm mặc, ẩn nhẫn cùng khổ tu là vì không muốn cảm nhận cái loại bi ai này nữa.

Thế nhưng một tháng này tiếp xúc với Tác Phi Á, hắn bắt đầu lười biếng rồi, lời Mạt Khắc nói giống một tiếng sét nổ ngang tai, vang vọng sâu trong tâm linh hắn.

Ngón tay Mạt Khắc từ từ buông lỏng ra, thân thể cũng mềm nhũn, bộ ngực phập phồng cũng theo đó ngừng lại.

Dịch Áo từ từ đặt Mạt Khắc nằm trên mặt đất, ánh mắt đảo qua rơi lên trên người gã tù binh, hắn nhát giọng nói: “Giết hắn đi!”

Lần này coi như là hắn tể diện Mạt Khắc, có lẽ, nếu nói từ góc độ khác, Mạt Khắc nói ra vị trí mảnh vỡ tinh thần cho Dịch Áo biết cũng không tính là gì. Bởi vì ngoại trừ Dịch Áo ra, hắn không còn người nào để nói nữa, nhưng Mạt Khắc cũng có thể giấu bí mật này vào phần mộ, dùng hành động này để giấu cọt cái thế giới bạo tàn này lần cuối cùng.

Nhưng Dịch Áo không quản thiếu nhiều hay thiếu ít, chung quy vẫn thiếu Mạt Khắc một cái nhân tình. Vì thế, có vay thì có trả.

Ca Đồn sững sốt, nếu muốn giết hắn đã sớm giết rồi, cần gì phải giải tên này ra ngoài làm gì? Dụng ý của hắn là lưu lại một người sống để điều tra tin tức khu vực chung quanh.

Phí Đức Sĩ cau mày, hắn muốn động nhưng lại không thể động, dù sao hắn cũng chỉ là võ sĩ thủ hộ Tác Phỉ Á, hai bên còn ngăn cách một tầng ở giữa.

Đúng lúc này Tác Phỉ Á đột nhiên giơ tay lên, một đạo băng trùy màu lam nhạt dài đến hai thước hơn bắn ra xuyên thấu lưng gã tù binh.

Băng trùy còn to hơn cả thân thể gã tù binh kia, thậm chí hắn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bị phân thành hai mảnh, vòi máu văng ra tứ phía, Ca Đồn đứng ở bên cạnh không kịp ứng phó bị dòng máu nhuộm đỏ cả người.

Tác Phỉ Á làm như không có chuyện gì phát sinh, chỉ yên lặng nhìn Dịch Áo, nhưng dụng ý của nàng không chỉ đơn giản như thế.

Các người không thi hành? Vậy thì để ta tới.

Phí Đức Sĩ chậm rãi cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười kỳ lạ, hắn đi theo Tác Phỉ Á đã rất lâu rồi. Từ trước tới giờ chưa từng thấy Tác Phỉ Á bạo lực như thế, vậy là đủ rồi, hắn đã biết sau này mình nên làm gì cho phải.

Ca Đồn lấy tay lau máu tươi trên mặt, hắn bất đắc dĩ cười khổ, không phải là ta không thừa nhận Dịch Áo làm đội trưởng. Ta chỉ nói ra đề nghị thôi mà, cần gì phải thô lỗ như vậy chứ?

“Ngải Phát Lí.” Dịch Áo nói.

“Đại nhân, ta ở nơi này.” Theo thanh âm đáp lại, Ngải Phát Lí vội vàng nhảy ra ngoài, hắn không phải là Phong hệ võ sĩ, nhưng tốc độ di động cực kỳ mau lẹ, mỗi khi có chuyện gì cần hắn, bảo đảm hắn sẽ nhảy ra trước tiên. Mỗi khi đến thời điểm cần né tránh, đảo mắt cái hắn sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

“Trong rừng cây còn có một cô bé, bây giờ hắn là đã chết.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Người vào đó xem sao, sau đó an táng huynh muội bọn họ ở chung một chỗ.”

“Hiểu, đại nhân.” Ngải Phát Lí vung tay lên, mang theo mấy gã đại hán sải bước tiến vào trong rừng cây.

“Tác Phỉ Á, ta có chuyện trọng yếu muốn nói với người.” Dịch Áo nói: “Ca Đồn, Lôi Mông, các người cũng đi luôn.”

“Dịch Áo, thương thể của người...” Tác Phỉ Á nói.

“Không có chuyện gì.” Dịch Áo lắc đầu.

Nếu như đổi lại một trường hợp khác, Tác Phỉ Á nhất định sẽ bắt buộc Dịch Áo trước tiên băng bó vết thương cho kỹ, sau đó lại đi làm chuyện khác. Nhưng nhìn thần thái trên mặt Dịch Áo, nàng có cảm giác rất trầm trọng, cuối cùng vẫn phải than nhẹ một tiếng, im lặng đi theo sau.

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhìn nhau, cũng không nói gì cả, đi theo Dịch Áo tiến vào một góc rừng cây.

Dịch Áo tùy tiện tìm gốc cây chậm rãi ngồi xuống, máu tươi nơi đầu vai còn đang thấm thấu ra ngoài, Tác Phỉ Á thấy vậy vừa đau lòng vừa lo lắng, nhưng nàng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

“Tác Phỉ Á, nàng vẫn còn chưa biết đúng không?” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Trên Khắc Lý Tư bình nguyên có một khu vực tập trung mảnh vỡ tinh thần cực phẩm.”

“Dịch Áo, không phải người đang nói đùa chứ?” Tác Phỉ Á sững sốt: “Đừng nói là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, cho dù hàng thứ phẩm thấp nhất ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên cũng đã rất đáng giá, nếu không Khắc Lý Tư bình nguyên làm sao hoang vu đến như vậy?”

“Quả thật là có.” Ca Đồn chậm rãi nói.

“Không sai, Tác Phỉ Á.” Lôi Mông gật đầu nói.

“Các người...” Tác Phỉ Á quét mắt một vòng, có gắng kiềm chế kích động trong nội tâm: “Vì sao các người biết được?”

“Nói ra thì rất dài.” Dịch Áo nói: “Lôi Mông, người nói.”

“Gì chứ? Cuối cùng tên này cũng bắt đầu vai trò đội trưởng rồi?” Lôi Mông không khỏi bĩu môi xem thường, hắn đang định tìm cách phản kích Dịch Áo, Ca Đồn ở một bên vội vàng thúc giục: “Nói mau, bình thời nhà ngươi nói nhảm rất nhiều, đến lúc nói chuyện lại không chịu nói, bệnh gì mà nặng quá vậy?”

Lôi Mông giận dữ, nhưng tình thế bên hắn đang yếu, Dịch Áo và Tác Phỉ Á là toàn gia, khẳng định đứng ở cùng một chiến tuyến. Còn hắn và Ca Đồn ai thắng ai bại còn phải nhìn thái độ Dịch Áo và Tác Phỉ Á. Dĩ nhiên, nếu như hợp tác với Ca Đồn sẽ thành hai đầu hai尾 sẽ có thể tranh đấu với Dịch Áo và Tác Phỉ Á. Nhưng chuyện này hắn không muốn nghĩ tới, hắn tuyệt đối không bao giờ hạ thấp tư thái hợp tác với Ca Đồn, chức đội trưởng làm không được nữa rồi, đội phó cũng không thể trông cậy, vị trí này là của Tác Phỉ Á. Vậy thì hắn bằng bất cứ giá nào cũng phải làm thủ tịch đội viên, dẫn Ca Đồn ở dưới chân cho bằng được.

Lôi Mông vội ho khan một tiếng rồi tường thuật lại mọi chuyện từ khi phát sinh ở Đồi Thấp trăn cho đến một loạt sự tình sau này. Khai báo tất cả đầu đuôi cho Tác Phỉ Á nghe, sự thật chứng minh Lôi Mông quả thật thích hợp với loại nhân vật này. Nếu như đổi thành Ca Đồn, có thể chỉ nói mấy câu là xong, căn bản không thể nào cung cấp đầy đủ tin tức cho Tác Phỉ Á.

96. Chương 96: Bằng Hữu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 96: Bằng hữu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thật ra thương đội Hầu tước lĩnh vận chuyển mảnh vỡ tinh thần rơi vào trong tay của ta.” Dịch Áo nói.

“Cái gì?” Ca Đồn thất kinh: “Người quá hồ đồ, Dịch Áo. Ta vẫn hỏi tại sao người tiến bộ nhanh như vậy. Chẳng lẽ người muốn làm Cực Hạn võ sĩ cả đời sao?”

Đây là nhận thức chung trên toàn đại lục, tại giai đoạn Quang Mang võ sĩ tuyệt đối không thể dùng mảnh vỡ tinh thần gia tăng thực lực bản thân, làm vậy sẽ dẫn tới hậu quả nuông chiều thành hư. Mặc dù có thể nhanh chóng trở thành Cực Hạn võ sĩ, nhưng đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ một bước cũng khó đi.

Thế nhưng, Ca Đồn nói ra lời nói này đủ để chứng minh lý tưởng của hắn rồi. Vì thế hắn cho rằng các bằng hữu cũng giống như hắn, nhìn xa trông rộng hơn một chút.

“Ta không có dùng!” Dịch Áo nói: “Ta lưu lại ở trong Đồi Thấp trăn.”

“Thì ra khối mảnh vỡ tinh thần cực phẩm nằm trên người của người?” Lôi Mông bất mãn kêu lên: “Lúc ấy tại sao không nói với ta?”

“Vừa thấy mặt, nhà ngươi đã đá sát sát, ai biết người là loại người nào chứ?”

“Chung quy đã đá sát sát chính là Ca Đồn kia mà?” Lôi Mông không phục.

“Ít nhất Ca Đồn còn giúp ta một lần, còn người?”

“Ta lúc ấy nghĩ người là một tên thích đánh lão bà, cho nên mới...”

“Lão bà của ai?” Ca Đồn và Lôi Mông đang nhỏ giọng nói chuyện, không có ý định quấy rầy Tác Phỉ Á, nhưng những lời này lại có thể làm cho nàng bỗng nhiên tỉnh lại từ trong trầm tư.

“Ta, là lão bà của ta.” Lôi Mông há hốc mồm cứng lưỡi nói.

“Ừ?” Tác Phỉ Á nhú mày, muốn nói dối trước mặt nàng, đầu tiên phải không chế được vẻ mặt của mình, còn Lôi Mông biểu hiện quá thất bại rồi, nàng căn bản không tin.

Địch Áo thật sự hận không thể đá Lôi Mông một cước văng ra ngoài. Ít nhất người có thể nói chuyện này đang hoàng nghiêm chỉnh, Tác Phỉ Á không phải là loại người không biết thông tình đạt lý, hoặc là người nói dối cho hoàn mỹ một chút. Bộ dáng kia thuần túy là muốn hãm hại người mà.

“Khụ... để ta giải thích vậy.” Ca Đồn vội ho một tiếng, nói: “Ngã Lệ mở lỗ điểm ở Đồi Tháp trần, có một lần bị cơn đồ uy hiếp, là Địch Áo xuất thủ cứu giúp Ngã Lệ. Sau đó Lôi Mông tới lỗ điểm tìm ta, hẳn cho rằng Ngã Lệ là lão bà của Địch Áo.”

Đủ đơn giản, Ca Đồn quả nhiên là nam nhân có phong cách gọn gàng linh hoạt. Nhưng hẳn giải thích hai câu đơn giản như vậy, còn không bằng không nói. Rốt cuộc Địch Áo làm gì lại khiến cho Lôi Mông hiểu lầm? Có phải hai người đang hôn nhẹ hay ôm ấp?

Trong lòng Địch Áo gấp gáp tuôn trào từng cơn sóng, hẳn thật sự muốn lập tức nện cái miệng Ca Đồn cho nát bét, hai người này, tên nào cũng không thể giúp hắn giảm bớt lo lắng.

“Không trách An Kỳ Nhi thân với người như vậy.” Tác Phỉ Á nhìn về phía Địch Áo cười một tiếng, chợt nhẹ nhàng buông chuyện này xuống: ” “Đúng rồi, Địch Áo, Mạt Khắc nói vị trí cho người biết chưa?”

“Ừ, hẳn là có thể tìm tới.”

“Thế nhưng chúng ta cần phải bàn bạc kế hoạch thật cẩn thận.” Tác Phỉ Á nói: “Nếu như có một kế hoạch tốt, bảo tàng này nhất định sẽ thành đôi cánh giúp chúng ta bay lên cao, nếu như kế hoạch không tốt sẽ là một chén rượu độc mà chúng ta tự nguyện uống vào.”

“Tác Phỉ Á, ta muốn hỏi nàng một chuyện.” Địch Áo nói.

“Người hỏi đi.”

“Có cần chúng ta tránh đi hay không?” Lôi Mông nói.

“Người có thể đi.” Địch Áo gật đầu nói.

“À.” Lôi Mông đứng lên đi được hai bước, đột nhiên phát hiện Ca Đồn vẫn còn lưu tại nguyên chỗ, hắn nói: “Ca Đồn, vì sao người không đi?”

“Hắn không nói muốn đi.” Địch Áo nói.

“Mụ nội, ta cũng không muốn đi mà, chỉ khách khí với các người một chút, người...”

“Xì !” Ca Đồn bĩu môi.

Lôi Mông thở phào quay trở về, đặt cái mông ngồi xuống, hẳn rời đi, người ta ba người ở chỗ này khai hội, chẳng phải là đại biểu người ta đều là thành viên trọng yếu, chỉ có mỗi hắn bị bài trừ ra ngoài?

“Người muốn hỏi chuyện gì? Nói đi.” Tác Phỉ Á nói.

“Tại sao Phí Đức Sĩ nguyện ý rời khỏi Bá tước lĩnh, đến phục vụ cho nàng?” Địch Áo nói.

“Ừ.” Tác Phỉ Á suy nghĩ hồi lâu, nói: ” “Không phải chỉ mấy câu là có thể nói rõ ràng.”

“Vậy nàng nói cho ta biết, hẳn có thể tín nhiệm không?”

“Lúc ta muốn xuyên qua Phong Bạo Chi Hải tới tìm người, phần lớn võ sĩ đều cố gắng khuyên can ta, chỉ có mỗi hắn không nói một câu.” Tác Phỉ Á chậm rãi nói: “Khi ta bước lên thuyền, hẳn cũng đi theo. Nếu như chúng ta thật sự gặp gỡ sóng U Linh, cho dù hắn là Cực Hạn võ sĩ cũng có thể nộp mạng, người nói chúng ta có thể tín nhiệm hắn không?”

“Được rồi, cần phải tìm một cơ hội làm việc với hắn cho rõ ràng.” Địch Áo nói, thiên tính hắn không có cách nào dễ dàng tín nhiệm bất kỳ ai, trừ phi tự mình đi cảm thụ. Giờ phút này Ca Đồn và Lôi Mông được hắn tín nhiệm là bởi vì cả nhóm đã hợp tác trải qua rất nhiều nguy hiểm sinh tử.

“Tốt, phần ta không có vấn đề gì nữa, Tác Phỉ Á, nàng nghĩ chuyện này nên làm thế nào?”

“Thời gian ngắn ngủi, người bảo ta nghĩ ra được gì chứ?” Tác Phỉ Á cười nói: “Điểm duy nhất chúng ta có thể lợi dụng, chính là Tái Nhân Hầu tước có thành kiến với Bá tước lĩnh, bọn họ không phải là một lòng một dạ hợp tác với nhau.”

“Đừng nói bọn họ, ngay cả mấy đứa con của Tái Nhân Hầu tước cũng không phải một lòng mà.” Lôi Mông cười lạnh nói: “Nếu như sau này con cái của ta lục đục với nhau giống như bọn họ, lão tử sẽ sớm bóp chết tất cả chúng nó, tránh cho đến già còn phải đau khổ quan tâm.”

“Lôi Mông, người không hiểu.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Trong nhà của người không có nam hài, chỉ có ba mươi mấy tỷ muội, vì thế sẽ không có ai tranh giành với người.”

“Người, vì sao người biết?” Lôi Mông bị dọa cho sợ hãi cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Ngày đó người tự nói.”

“Ngày nào?” Lôi Mông lập tức hỏi tới.

Dịch Áo hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Ca Đồn, lại thấy Ca Đồn cũng mang vẻ mặt mờ mịt, mới hỏi: “Ca Đồn, người cũng không nhớ?”

“Không nhớ, hần nói lúc nào?” Ca Đồn hỏi.

“Ngày đó người tâm tình không tốt, cho nên uống rượu với Lôi Mông.”

“À, chính là cái ngày Lôi Mông mất đi đồng trinh đó hả?”

“Cút.” Lôi Mông quát lên như sấm.

“Các người.” Tác Phỉ Á mặt mày đỏ rực, đỏ khốc đỏ cười nói: “Các người nói chuyện có thể kiểm soát ngôn ngữ một chút được không?”

Trên thực tế, Tác Phỉ Á có năng lực thích ứng mạnh phi thường, ở chung một chỗ đoạn thời gian tương đối lâu dài đã bồi dưỡng ra được năng lực miễn dịch cực mạnh với ngôn ngữ của hai tên Ca Đồn và Lôi Mông. Đồng thời hai tên này cũng đã quen với sự hiện diện của Tác Phỉ Á, nếu đổi thành trước kia, bọn hần tuyệt đối không dám làm trò lung tung trước mặt Tác Phỉ Á thần thánh và nghiêm nghị. Trong suy nghĩ của bọn hần, Tác Phỉ Á chỉ là một nữ tử có dung mạo xuất sắc, suy nghĩ kín đáo, chỉ nhiều đó thôi, không có gì không chịu nổi cả.

“Ồ, Lôi Mông, trong nhà của người nhiều tỷ muội như vậy hả? Giới thiệu cho ta một người nha!” Ca Đồn nói: “Chúng ta chính là huynh đệ tốt kia mà, ngàn ngữ nói, cây nho nhà mình tuyệt đối không thể bị chôn hoang ăn trộm.”

“Người... đi... chết !” Lôi Mông nhả ra từng câu từng chữ, gân xanh trên trán giật giật liên hồi.

“Ca Đồn, bớt tranh cãi đi.” Dịch Áo bắt đầu dĩ nhiên, hần phát hiện tựa hồ Lôi Mông thật sự tức giận.

“Này, chúng ta đang nói chuyện đứng đắn.” Tác Phỉ Á lại càng bắt đầu dĩ nhiên hơn, nàng chưa từng thấy người nào giống như Ca Đồn và Lôi Mông, suốt ngày ầm ĩ không ngừng, hơn nữa còn náo quá hung bạo. Bộ dạng giống như sau một lát sẽ lập tức biến thành thù nhân không đội trời chung vậy. Thế mà bọn họ lại là bạn thân mới kỳ lạ.

“Là ai chuyển sang đề tài khác vậy?”

Đám người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều nghĩ không ra câu trả lời.

“Rốt cuộc là ai?” Tác Phỉ Á gia tăng thanh âm lên nghiêm khắc hơn, lúc bình thường nàng bắt kể mọi chuyện, nhưng nói đến đại sự nhất định phải giữ vững nghiêm túc.

“Là Dịch Áo.” Ca Đồn là người đầu tiên nghĩ tới, dùng ngón tay chỉ hướng Dịch Áo: “Hần nói trong nhà Lôi Mông rất nhiều nữ tử, hình như là hơn ba mươi...”

“Ba trăm cũng không liên quan tới người.” Lôi Mông lạnh lùng nói.

“Làm sao? Xem thường ta?” Ca Đồn làm bộ không vui, nói: “Cảm thấy ta sẽ làm bồi nhọ gia đình người?”

“Không có liên hệ gì hết!” Thần sắc Lôi Mông trở nên cực kỳ ngưng trọng: “”Là do ngươi không đứng đắn. Ta cho ngươi biết, Ca Đồn, đừng có đánh chủ ý lên người nhà của ta.”

“Đó là bởi vì ta chưa có gặp phải nữ tử nào để cho ta thật sự động tâm.” Ca Đồn nói.

“Ta nhỏ vào.” Lôi Mông chẳng thèm ngó tới, nói: “Ngươi có thể tiến hành lừa gạt người khác, định gạt ta?”

“Ta đã lừa gạt ngươi bao giờ chưa?”

“Sao mà chưa được?”

“Này, uy... uy...” Tác Phỉ Á giận dữ đỏ mặt tía tai, nói gấp: “Lần này là ai thay đổi đề tài?”

“Là hần.” Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời chỉ vào lỗ mũi đối phương.

“Quên đi.” Tác Phỉ Á đứng lên, nàng quyết định sau này có chuyện thương lượng chỉ gọi một mình Dịch Áo là tốt rồi, Ca Đồn và Lôi Mông chỉ biết quấy rối mà thôi.

“Tác Phỉ Á.” Dịch Áo kéo tay Tác Phỉ Á lại, nói: “”Có đôi lúc không cần nghĩ quá nhiều, cũng không cần phải hiểu rõ ràng, kẻ trí nghĩ đến nghìn điều, nàng còn suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng không thể nào tiên đoán được tất cả sơ hở và vấn đề, chỉ cần vạch ra một kế hoạch đại khái là được rồi.”

“Đúng vậy, trên thế giới này làm gì có kế hoạch hoàn mỹ.” Lôi Mông kêu lên.

Tác Phỉ Á đứng yên bất động, cũng không nói chuyện, mỗi khi nàng làm chuyện gì đều toàn lực ứng phó, chưa bao giờ có người nào dám phá hư tâm tình của nàng như vậy.

97. Chương 97: Huy Chương Song Đầu Xà

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 97: Huy chương Song Đầu Xà

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đứa ngốc, bọn họ làm như vậy một nửa là vì thói quen, một nửa là vì giúp cho ta quên mất chuyện không vui lúc này ” Dịch Áo cười nói, từ khi thấy Mạt Khắc, đây là lần đầu tiên hần cười, có bằng hữu như thế, hần cũng không thể không cười được: “Thật ra ở chung một chỗ với hai người bọn họ, cần phải có thời gian thích ứng, ban đầu ta cũng mất một đoạn thời gian rất dài mới thích ứng được.”

“Ý ngươi là tính tình của ta và Ca Đồn rất cổ quái?” Về mặt Lôi Mông có chút lúng túng, hần quả thật có ý tứ như thế, bởi vì lúc này Dịch Áo vẫn lộ vẻ rất khó coi.

“Nhìn đi, chính hần cũng thừa nhận kìa.” Dịch Áo cười nói.

Tác Phỉ Á lắc đầu, rút cuộc nở nụ cười: “Các ngươi đó, thật sự không có biện pháp, Dịch Áo, ngươi đi theo bọn hần học xấu không ít, trước kia ngươi không phải như thế.” Tác Phỉ Á nói lời này cũng không sai, trước kia Dịch Áo cực ít nói chuyện, cho dù hai người bọn họ ở chung một chỗ cũng chỉ có Tác Phỉ Á không ngừng nói, còn Dịch Áo vẫn thủy chung im lặng lắng nghe.

“Ta? Ta không có thay đổi.” Dịch Áo nói.

“Không thay đổi?” Tác Phỉ Á nói: “Vậy ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi và Ngã Lệ ta đã làm gì khiến cho Lôi Mông hiểu lầm nàng là vợ của ngươi?”

“...” Dịch Áo ngậy ngẩn cả người, hình như lúc mới bắt đầu Tác Phỉ Á cũng không quan tâm đến chuyện này, tại sao lại nhắc tới rồi?

Người khởi xướng Lôi Mông lập tức chuyển tầm mắt qua một bên, Ca Đồn cũng ngáp một cái, tựa hồ đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ.

Mai táng huynh muội Mạt Khắc xong, mọi người tiếp tục đi về phía trước. Đám người Dịch Áo càng thêm cẩn thận, nơi này là một mảnh hỗn loạn, ngay cả không khí cũng ẩn chứa mùi vị nguy hiểm, thế nhưng quy mô đoàn xe ở bậc tương đối, bạo dân nho nhỏ không dám đánh chủ ý lên bọn hắn, còn đám giặc cướp chân chính lại xem thường đoàn thương đội này, mỗi một ngày đều trôi qua rất bình tĩnh.

Dịch Áo lại thay đổi, hắn mỗi ngày đều tập trung tu luyện, trước khi Mạt Khắc chết nói ra những lời đó đã đâm sâu vào trong tâm linh hắn, gợi cho hắn nhớ lại quá nhiều chuyện cũ, khát vọng lực lượng trong tâm linh hắn còn mãnh liệt hơn cả lúc thiếu niên.

Có một ngày, đoàn xe chuyển qua khe núi, trước mặt mọi người xuất hiện một thôn xóm nho nhỏ.

Đã sắp ban đêm rồi, theo lý thuyết lúc này hắn là khói bếp lượn lờ, ánh lửa bập bùng mới đúng. Nhưng cái thôn nhỏ này cực kỳ trầm lặng, ngay cả bóng người đi lại cũng không nhìn thấy.

Mọi người không khỏi liếc nhau dò ý, tất cả đều cảm giác có điểm kỳ lạ.

“Nhìn sắc trời, có lẽ chúng ta sẽ cắm trại ở chỗ này.” Dịch Áo chậm rãi nói, hắn dẫn đầu xuống ngựa: “Đi, chúng ta đi qua xem thế nào.”

“Thương thế của ngươi còn chưa ổn mà.” Tác Phỉ Á sắc giọng, ngay sau đó chuyển ánh mắt sang Ca Đồn và Lôi Mông, ý tứ rất rõ ràng, tại sao các ngươi không đi?

“Ta đây không có lỗi kéo hắn nha, là bản thân hắn muốn đi.” Ca Đồn vội vàng tránh tội.

Lôi Mông há miệng nhưng phát hiện lời mình muốn nói đã bị Ca Đồn giành nói trước, đành phải buông ra một câu: “Ta cũng vậy.”

Dịch Áo cười cười: “Không có nghiêm trọng lắm! Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, hiện tại đã tốt rồi.”

“Dù sao ta không muốn ngươi lại bị thương.” Tác Phỉ Á kiên định lắc đầu: “Hoặc là ngươi mang Phí Đức Sĩ theo.”

Dịch Áo buồn rầu nhúc nhúc đầu, rồi lại không đành lòng cự tuyệt ý tốt của Tác Phỉ Á, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ vài thứ, nhất định phải tìm thời gian cẩn thận nói chuyện với Tác Phỉ Á. Quả thật nhờ có Phí Đức Sĩ là Cục Hạn vô sĩ ở cùng một chỗ, Dịch Áo căn bản không thể nào gặp phải bất kỳ nguy hiểm. Nhưng cứ tiếp tục như vậy, chừng nào hắn mới có khả năng trưởng thành? Chừng nào mới trở thành cường giả chân chính? Nếu cứ như thế, còn không bằng ở lại trang viên, chẳng phải nguy hiểm sẽ nhỏ hơn hay sao?

Mấy người Dịch Áo mới vừa bước vào thôn liền ngửi thấy mùi hôi thối nồng đậm, tiếp tục đi về phía trước phát hiện trên con đường mòn hai bên thôn trang nằm ngổn ngang mười mấy thi thể. Xem tình hình hắn là vừa chết đi không lâu, vết thương không có xuất hiện dấu hiệu rửa nát.

Từ vị trí vết thương và dấu vết lưu lại trên mặt đất, có thể nhìn ra được những người này trước khi chết có tiến hành chống trả kịch liệt. Chuyện này thật kỳ quái, lúc bình thường thôn dân phát hiện mình không phải là đối thủ của giặc cướp sẽ bỏ qua chống cự. Dù sao đám giặc cướp chỉ cần tiền tài, nếu không có nguyên nhân đặc thù sẽ không giết người lung tung, cái đó là đạo lý bất kỳ ai cũng hiểu, bởi vì nếu giết sạch thôn dân, sau này bọn chúng sẽ đi đâu cướp bóc.

Mấy người tiếp tục đi thẳng về phía trước, khi tới quảng trường giữa thôn thì thấy mặt đất nơi này có rất nhiều dấu chân và vết tích ấu đả, chung quanh là cây gỗ, bồ cào nằm rải rác, thậm chí có cả thái đao (dao mổ heo). Từ đó có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu lúc đó nhất định rất kịch liệt, hiển nhiên bọn cướp bị thôn dân chống cự đợt thứ hai ở chỗ này.

Thế nhưng khiến cho mấy người bọn họ nghi ngờ, chính là ngoại trừ mấy cỗ thi thể nằm ở ngoài thôn thì không còn phát hiện bất kỳ thi thể nào nữa. Việc này tựa hồ không hợp với lẽ thường, chiến đấu càng kịch liệt thì người chết càng nhiều mới đúng.

Mấy người đi một vòng trong thôn, khi không còn phát hiện gì nữa đang định rời khỏi nơi này, Ca Đồn vừa vặn đi ngang qua một cái giếng nước, lơ đãng nhìn thoáng qua bên trong. Ngay sau đó tựa như bị sét đánh đột ngột, hắn quay đầu lại dùng ánh mắt cổ quái nhìn mấy người Dịch Áo.

“Tại sao?” Lôi Mông tò mò đi tới, tò mò nhìn vào trong giếng, sau một lát Lôi Mông vội rút đầu trở về, miệng hung hăng xì một tiếng khinh miệt: “Thật sự không còn nhân tính nữa rồi.”

Địch Áo và Phí Đức Sĩ cũng đi tới bên cạnh giếng, cả hai cũng tò mò vì sao Ca Đồn và Lôi Mông biểu hiện kinh hãi như thế. Thì ra ở trong giếng chất đầy thi thể, số lượng cụ thể không có cách nào tính nổi, nhưng dựa theo chiều cao giếng nước để tính, ít nhất cũng có mấy chục thi thể.

Bên cạnh còn có bốn cái giếng, tất cả đều chất đầy thi thể, không hề có ngoại lệ.

Đối với thôn nhỏ như thế này thì nhân khẩu chỉ chừng một trăm người. Nói cách khác, thôn này hiển nhiên không phải bị cướp bóc bình thường, chuyện tình tàn sát cả thôn không thể nào chỉ là phát rồ nhất thời có thể làm được. Mặc dù người lớn có tội nhưng con nít thì có gì sai chứ? Địch Áo nhìn thấy rõ ràng ở trong giếng có mấy khuôn mặt non nớt.

“Đừng có để cho ta biết là ai làm!” Ca Đồn lạnh lùng nói.

Lôi Mông nhìn sang Ca Đồn, mặc dù Ca Đồn luôn có khuynh hướng đi tìm phiền toái, nhưng tình hình hiện tại hẳn không có chỉ trích làm gì. Chuyện này quả thật quá mức tàn nhẫn.

“Chôn bọn họ đi.” Địch Áo thần nhiên nói, bất luận ở thế giới nào cũng sẽ có chuyện như vậy phát sinh, có lẽ không thể mang lại bao nhiêu lợi ích cho kẻ sát nhân, nhưng đôi khi hành động như vậy lại có thể thỏa mãn những người có tâm lý âm u bạo ngược.

Lôi Mông đi tới trước, hít sâu một hơi, hai cánh tay gân thịt nổi lên, sau đó gầm lên một tiếng, ánh sáng màu hoàng kim bỗng nhiên nở rộ, hai nắm đấm của hắn nện mạnh vào thành giếng. Một tiếng nổ chấn động vang dội, thành giếng làm bằng đá xanh dưới một quyền của Lôi Mông lại yếu ớt như đậu hủ, tất cả lập tức biến thành từng khối vụn rơi xuống dưới. Đợi đến khi bụi mù tan hết, toàn bộ miệng giếng đã bị đá xanh lấp mất. Có lẽ từ đây về sau sẽ không còn có ai biết được ở dưới cái giếng này mai táng mấy chục mạng người.

Lúc này Địch Áo đột nhiên cảm giác được chân mình dẫm lên cái gì đó cứng rắn, cúi đầu xuống nhìn thì thấy đó là một cái huy chương. Địch Áo nhặt cái huy chương từ dưới đất lên, đặt vào trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát, bề mặt huy chương điêu khắc một con Song Đầu Xà rất sống động, bên dưới là hình sợi dây đeo bằng bạc, hẳn là trong lúc chiến đấu bị giật rớt xuống.

Đồ vật này thường sẽ xuất hiện trên người quân đội chính quy hoặc là võ sĩ gia tộc, tự nhiên xuất hiện ở nơi này hiển nhiên là có điểm dị thường. Địch Áo nghiên cứu hồi lâu không có tìm được đầu mối, tiện tay ném cho Ca Đồn, nói: “Nhìn cái này xem!”

Mấy người vừa đi ra khỏi thôn vừa nghiên cứu lai lịch cái huy chương này, thế nhưng không có ai cho ra kết luận hữu dụng, ngay cả Phí Đức Sĩ cũng lắc đầu tỏ vẻ chưa từng thấy qua.

Khi mấy người Địch Áo đi ra khỏi thôn trang mới phát hiện bên ngoài chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một đội kỵ sĩ, tên kỵ sĩ cầm đầu đang nói chuyện với Tác Phỉ Á.

Thấy đám người Địch Áo từ trong thôn đi ra, mấy tên kỵ sĩ lập tức giục ngựa tiến lên ngăn chặn.

Địch Áo nhú mày, phảng phất như không nhìn thấy mấy tên kỵ sĩ này, vẫn bình thản đi thẳng tới trước.

“Đứng lại.” Một gã kỵ sĩ vừa quát lên đã cảm thấy hoa mắt một trận, bóng dáng Địch Áo tự nhiên biến mất, đến lúc kịp phản ứng thì Địch Áo đã xuất hiện ở phía sau lưng hắn.

Mấy tên kỵ sĩ nhất thời lộ ra thần sắc tức giận, đang định quay đầu ngựa đuổi theo Địch Áo, lúc này Phí Đức Sĩ đã đi tới cạnh bọn họ.

“Tránh ra!” Phí Đức Sĩ nói vô cùng bình tĩnh, không thấy hắn có động tác gì cả, tự dưng bên cạnh mấy tên kỵ sĩ hiện ra mấy ngọn lửa, đám kỵ sĩ vẫn có thể giữ vững trấn định nhưng chiến mã thì không làm được điều này. Toàn bộ chiến mã kinh hoàng thối lui, đám kỵ sĩ liều mạng nắm chắc dây cương cũng không làm được gì, thoát nhìn giống như lời Phí Đức Sĩ nói có sức sát thương cực lớn vậy.

98. Chương 98: Giao Tiếp.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 98: Giao tiếp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Keng, keng ...” thanh âm kim khí vang lên liên tiếp, mấy tên kỵ sĩ then quá hóa giận rút vũ khí bên hông ra, còn Phí Đức Sĩ vẫn lạnh lùng như cũ, chậm rãi đi tới chỗ Tác Phỉ Á.

“Chờ một chút.” Gã kỵ sĩ cầm đầu cuống quýt lớn tiếng ngăn cản thủ hạ, mấy tên kỵ sĩ kia không nhận ra thực lực Phí Đức Sĩ, nhưng hắn lại thấy rõ ràng, cũng biết được Phí Đức Sĩ không có ác ý. Nếu quả thật động thủ, chỉ sợ không chỉ là mấy đạo hỏa diễm đơn giản như vậy.

Địch Áo dậm chân một cái, thân hình nhẹ như cánh chim bay qua đầu đám kỵ sĩ, rơi xuống bên cạnh Tác Phỉ Á.

“Người không sao chứ?” Địch Áo nhìn qua Tác Phỉ Á, phát hiện nàng không có chỗ nào bất ổn mới yên lòng.

“Ta có thể xảy ra chuyện gì?” Tác Phỉ Á cười nói “Vị này là thị vệ trưởng Tập Mạt Tư ở Nam tước lĩnh, đang hỏi chúng ta từ đâu tới.”

Địch Áo gật đầu không nói gì nữa, Tập Mạt Tư ở một bên sắc mặt có chút khó coi, hành vi của mấy người Địch Áo rõ ràng không đặt bọn họ vào trong mắt.

Thật ra điều này không thể trách thái độ đám người Địch Áo quá ác liệt, một màn phát sinh ở trong thôn kia đã kích thích bọn họ rất lớn. Mặc dù nhìn qua nhóm người Tập Mạt Tư giống như quân chính quy, nhưng ai có thể bảo đảm không phải là do bọn họ làm ra đây?

“Trong thôn có chuyện gì?” Tác Phỉ Á nhận thấy kể từ khi đám người Địch Áo trở về, sắc mặt ai nấy đều khác thường, không khỏi tò mò hỏi một câu.

Địch Áo nhìn sang Tập Mạt Tư, nhạt giọng nói: “Chết sạch.”

“Cái gì?” Tác Phỉ Á kinh ngạc hỏi.

“Người nói gì?” Tập Mạt Tư quá sợ hãi, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào Địch Áo, đám kỵ sĩ thuộc hạ hắn cũng lộ vẻ khiếp sợ.

“Ta nói người trong thôn đều đã chết hết rồi.” Địch Áo thản nhiên nói: ” “Nếu như không tin, người có thể đi vào xem, thi thể đã được chúng ta chôn cất, toàn bộ đều nằm ở trong mấy cái giếng đó.”

Không cần Tập Mạt Tư phân phó, lập tức có hai gã kỵ sĩ phóng vào trong thôn, qua một lúc sau mới chạy trở về, sắc mặt nghiêm trọng gật đầu với Tập Mạt Tư.

Tập Mạt Tư cũng hít sâu một hơi lạnh, quay đầu nhìn về phía Địch Áo, nói: ” “Biết là ai làm không?”

“Ha ha!” Lôi Mông đứng bên cạnh đột nhiên cười lên thật to: “Nơi này rốt cuộc là địa bàn của ai vậy hả? Vấn đề này hẳn là chúng ta hỏi người mới đúng chứ?”

Những kỵ sĩ khác nhất thời lộ sắc giận, bắt đầu mở miệng tranh cãi xôn xao, Tập Mạt Tư lập tức quay đầu lại tron mắt hung hăng cảnh báo đám thuộc hạ, kì thực hắn cũng rất tức giận. Nếu như không có Phí Đức Sĩ tồn tại, chỉ sợ hắn đã sớm hạ lệnh bắt trói mấy tên lớn lối này lại rồi.

“Tác Phỉ Á tiểu thư!” Tập Mạt Tư cân nhắc một lúc mới nói ra thật chậm, sợ giọng nói quá kích động dẫn phát xung đột không cần thiết: “Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Nam tước đại nhân nhất định phải điều tra đến cùng, hi vọng ngài có thể thông cảm cho khó xử của ta.”

Tạp Mạt Tư nhân lực cũng không kém, nhìn ra địa vị Tác Phỉ Á trong những người này khẳng định không thấp. Hơn nữa trong mắt hắn, giao thiệp với một vị nữ sĩ mỹ lệ hiển nhiên dễ dàng hơn. Ít nhất đối với thái độ đám người Địch Áo mới vừa biểu hiện, rất có thể sẽ trực tiếp bỏ qua lời hắn nói.

“Thông cảm trong lời nói của ngài là chỉ cái gì đây?” Tác Phỉ Á cười cười đáp.

Lời Tác Phỉ Á nói ẩn giấu nhiều ý trong đó, Tạp Mạt Tư không khỏi ngần ra. Tình cảnh hiện tại hắn nói gì cũng không thích hợp, không thể nói thẳng các người đều có hiềm nghi, cần phải theo ta trở về tiếp thụ Nam tước đại nhân thẩm hỏi. Làm như vậy rất có thể dẫn đến xung đột vô ích, nhưng lại không thể biểu hiện quá mềm yếu, làm vậy còn không bằng im luôn cho rồi, khỏi cần nói gì cho mất mặt mũi.

Không khí tự nhiên trở nên lúng túng, đám kỵ sĩ thủ hạ Tạp Mạt Tư từ thái độ của thủ lĩnh mơ hồ ý thức được không ổn, cả nhóm bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

Nếu tiếp tục giằng co cũng không phải là biện pháp, một lúc sau, Tạp Mạt Tư mới nói một cách khó khăn: “Hi vọng trước khi điều tra rõ chuyện này, các vị không nên rời khỏi phạm vi Nam tước lĩnh.”

Câu này vừa ra khỏi miệng, ngay cả bản thân Tạp Mạt Tư cũng phải chột dạ, hắn biết rất rõ những người đứng trước mặt thật sự muốn đi thì nhóm kỵ sĩ bên mình không thể ngăn được. Thế nhưng chỉ vì chức trách, Tạp Mạt Tư phải làm một cái gì đó, trừ phi hắn chuẩn bị đối mặt lửa giận của Nam tước đại nhân.

“Cũng phải có hạn chế thời gian chứ? Là bao lâu đây? Một ngày? Hay là một năm?” Tác Phỉ Á cười mỉa mỉ nói.

Chỉ cần không phải kẻ ngu đều có thể nghĩ thấy mùi vị trong lời Tác Phỉ Á nói, ở chỗ này chờ một năm? Cho dù Tác Phỉ Á nguyện ý chờ, Nam tước đại nhân dám lưu bọn họ lại sao?

Để cho Tạp Mạt Tư buồn bực chính là hắn căn bản tìm không ra cách phản bác, trên thực tế chuyện tương tự như vậy không phải là lần đầu tiên xảy ra. Theo thế cục ngày càng khẩn trương, ngay cả giặc cướp cũng bắt đầu liều mạng hoạt động, trong lãnh địa mỗi ngày đều phát sinh mười mấy chuyện máu chảy đầu rơi, không biết đám giặc cướp này từ đâu nhô ra, bay quanh phạm vi Nam tước lĩnh khiến cho nhóm binh dân cực kỳ hoang mang, không còn dám một mình ra cửa như trước.

“Thời gian cụ thể ta cần phải trở về xin chỉ thị Nam tước đại nhân.” Tạp Mạt Tư suy nghĩ thật lâu mới tìm ra một đáp án không tính là mất mặt.

“Một ngày.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói, nàng quyết định không làm khó vị thị vệ trưởng đáng thương này nữa, cấp cho đối phương một bậc thang cũng tốt. Dù sao nơi này không phải là Khắc Lý Tư bình nguyên, không cần thiết bởi vì một chuyện nhỏ mà bộc phát xung đột với quân đội chính quy.

“Cái gì?” Tạp Mạt Tư nhất thời không hiểu được ý tứ Tác Phỉ Á.

“Người có thể trở về nói với Nam tước đại nhân, chúng ta sẽ dừng lại ở chỗ này một ngày. Về phần chuyện này rốt cuộc có quan hệ với chúng ta hay không, tin tưởng Nam tước đại nhân sẽ cho ra phán đoán chính xác.”

Tạp Mạt Tư mừng rỡ, ngồi trên lưng ngựa vòng tay cung kính thi lễ theo kiểu kỵ sĩ, nói: “Ta sẽ chuyển đạt lời của ngài lại cho Nam tước đại nhân.”

Tạp Mạt Tư thậm chí đang rất cảm kích Tác Phỉ Á, bởi vì làm như vậy chẳng những lưu lại mặt mũi cho hắn trước mặt đám thủ hạ, mà khi trở về cũng có thể dễ dàng khai báo với Nam tước đại nhân.

Địch Áo đứng ở một bên nhìn thấy hết một màn này, đáy lòng cảm nhận sâu hơn một tầng. Thân là quân đội chính quy nhưng lại ăn nói khép nép với một thương đội nho nhỏ, nguyên nhân rõ ràng chỉ có một, đó chính là chênh lệch lực lượng. Nếu như bên này chỉ là người bình thường, tin tưởng rằng cục diện trước mắt sẽ đảo ngược lại, nói một cách khoa trương thì bọn họ có thể rời khỏi Nam tước lĩnh hay không còn chưa biết được.

Nhận được đáp án hài lòng, Tạp Mạt Tư đang định mang theo đám kỵ sĩ rời đi, Địch Áo đột nhiên móc ra một vật ném tới chỗ hắn

“Cho người cái này!”

Tạp Mạt Tư vội vươn tay ra bắt lấy, nhìn huy chương Song Đầu Xà trong lòng bàn tay, hồ nghi hỏi: “Đây là...”

“Chúng ta phát hiện ở trong thôn.” Ương áo nói.

Tạp Mạt Tư đột nhiên biến sắc, lập tức thu huy chương Song Đầu Xà lại, gạt đầu chào Dịch Áo rồi dẫn đám kỵ sĩ chạy về phương xa.

“Dịch Áo, người cũng quá âm hiểm.” Lôi Mông kêu lên.

“Âm hiểm? Người đang nói ta?” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Người biết rõ cái huy chương đó có thể là do đám hung thủ cố ý lưu lại, lại còn giao huy chương cho bọn họ?”

“Nam tước đại nhân phái thị vệ của mình ra ngoài tuần tra đã chứng minh hẳn không còn biện pháp khống chế tình thế.” Dịch Áo cười cười, quay đầu nói với Tác Phi Á nói: “Tác Phi Á, nàng thật sự quyết định chúng ta chờ đợi ở đây?”

“Sẽ không có vấn đề gì đâu!” Tác Phi Á mỉm cười nói: “Các người không có lưu ý gì sao? Kể từ khi rời khỏi lãnh địa Lạc Tư Bá tước, chúng ta một mực ghé qua lãnh địa Nam tước, Tử tước, có lúc còn vượt qua Bá tước lĩnh. Ở loại địa phương này có thứ gì có khả năng uy hiếp chúng ta đây?”

“Tác Phi Á nói không sai.” Lôi Mông nói rất lẫm liệt: “Mấy người chúng ta cộng thêm Phí Đức Sĩ, thu thập một Nam tước lĩnh không thành vấn đề chứ? Đám hung thủ kia chỉ dám dùng biện pháp đó để nhiễu loạn trị an bên trong lãnh địa, hẳn là thực lực không mạnh hơn Nam tước lĩnh bao nhiêu. Nếu như đụng tới chúng ta, bọn chúng xem như xui xẻo.”

“Được rồi.” Thấy những người khác không có dị nghị gì nữa, Dịch Áo liền bỏ qua đề tài này.

Đoàn người bắt đầu chuẩn bị đóng trại dã ngoại trước khi trời tối, dĩ nhiên là có nhóm Ngải Phát Lí tự giác làm việc, không cần tới đám người Dịch Áo đích thân động thủ. Thời gian không lâu sau, trên mặt đất nổi lên mấy dãy lều, tốc độ làm việc quá tốt, ngay cả Dịch Áo cũng phải thay đổi cách nhìn với Ngải Phát Lí. Không thể không nói, tên mập này đúng là không tệ, xử lý mấy việc vặt ngay ngắn rõ ràng đến nơi đến chốn.

Ngã Lệ ôm An Kỳ Nhi đi xuống xe ngựa, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối cho mọi người làm, dọc theo con đường này, cho dù là Lôi Mông có khẩu vị tương đối khó khăn, hay là Tác Phi Á dùng qua không ít cao lương mỹ vị cũng quen dần với món ăn do Ngã Lệ nấu, cả đám ăn ngon khen không dứt miệng. An Kỳ Nhi lại càng được mọi người vô cùng sủng ái, cả ngày chạy nhảy ôm ấp cực kỳ sung sướng, vì thế lễ trình tụy dài nhưng không hề khô khan. An Kỳ Nhi vừa xuống xe ngựa liền nhìn chung quanh một vòng, khi thấy thân ảnh Lôi Mông, nhất thời vui vẻ cười thật tươi, cặp chân ngắn ngủn chạy tung tăng tới chỗ Lôi Mông.

99. Chương 99: Kịch Biến.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 99: Kịch biến.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông cực kỳ sợ hãi, cuống quýt trốn ra phía sau Dịch Áo, tựa hồ đã sớm dự liệu hẳn sẽ làm như vậy, thân hình Dịch Áo chợt lóe bay tới bên cạnh Tác Phi Á. Ngay cả Ca Đồn cũng chạy ra thật xa, Lôi Mông không còn chỗ nào ẩn núp đành phải bắt đắc dĩ đứng nguyên tại chỗ nhìn An Kỳ Nhi chạy tới gần.

“Hi hi!” An Kỳ Nhi nhào tới ôm lấy bắp đùi Lôi Mông, nháy nháy cặp mắt khả ái nhìn Lôi Mông, nói: “Lôi Mông thúc thúc, kể chuyện xưa.”

“Tốt, tốt ... kể chuyện xưa.” Lôi Mông khóc không ra nước mắt bế An Kỳ Nhi lên. Trước đó có một lần Lôi Mông cao hứng kể một câu chuyện xưa cho An Kỳ Nhi nghe, từ đó đến nay cơ hồ mỗi ngày An Kỳ Nhi đều quần lầy Lôi Mông. Nói nghiêm trọng hơn thì ngày nào không nghe kể chuyện xưa, nó liền náo không cho ai ngủ cả.

Vấn đề là chuyện xưa trong đầu Lôi Mông chỉ có mấy cái, lần qua lộn lại cũng quá nhiều lần rồi. Thế nhưng An Kỳ Nhi làm như nghe không biết mệt, có đôi khi Lôi Mông cũng hoài nghi tiểu nha đầu này tinh lực quá dồi dào hay không?

“Từ từ nói, đối xử với con nít nhất định phải kiên nhẫn.” Dịch Áo cười nói.

“Mụ nội nó, người chỉ biết nói mát.” Lôi Mông cá giận nói, nhưng không đợi cho hắn nói xong, Ca Đồn mở bên kia đã nhíu mày lăm lăm: “Chú ý một chút, không được ăn nói thô tục, người định dạy An Kỳ Nhi nói câu gì nữa đây?”

“Ta...” Lôi Mông há miệng, ở trong lòng mắng to không dứt, việc này không thể trách ta được, tại sao các người không đến đây thử kể chuyện xưa cho nó nghe? Con mẹ nó chuyện xưa, sau này lão tử nhất định không bao giờ làm cái loại việc ngu ngốc này nữa.

Lôi Mông còn đang mắng thầm, An Kỳ Nhi đã hôn ‘chụt’ một phát lên mặt Lôi Mông, bộ dạng hý hửng nói: “Kể chuyện xưa, kể chuyện xưa, lòi Mông thúc thúc, kể chuyện xưa cho ta nghe đi.”

Lôi Mông có thể nói ác với Dịch Áo và Ca Đồn, nhưng đối với An Kỳ Nhi cho dù làm thế nào cũng không thể hạ nhẫn tâm được. Huống chi trong lòng Lôi Mông vẫn có mấy phần đặc ý, đã nhìn thấy chưa? An Kỳ Nhi thân với ta nhất, trong các người không có ai so sánh được đâu.

Nghĩ tới đây, tinh thần Lôi Mông cuối cùng lấy lại chút ít thăng bằng, khinh thường liếc sang Ca Đồn, sau đó ôm An Kỳ Nhi đặt ngồi sang bên cạnh, nói: “Hồi xưa hồi xưa, có một cô công chúa rất đẹp rất đẹp.”

Mặc dù Lôi Mông không có ý định so đo với Ca Đồn nữa, nhưng Ca Đồn tựa hồ không muốn bỏ qua cho hắn, đứng ở nơi xa mở miệng cười nhạo: “Lôi Mông, có phải cả đời này của ngươi chưa từng thấy qua công chúa hả? Vì sao lần nào mở đầu cũng là câu này hết vậy, có một cô công chúa, có một công chúa rất đẹp rất đẹp, làm cho tai của ta nghe sắp sửa muốn đóng vảy luôn rồi. Có thể đổi lại câu khác không hả?”

“Tổ...” Lôi Mông cố nén hai chữ ‘sư cha’ ngược trở về, trong lòng buồn bực vạn phần, lão tử đi ra lịch lãm chứ không phải làm bảo vệ, có chuyện nói đã là không tệ rồi. Các người ở một bên nghe là được, làm gì còn chọn này lựa nọ? Có còn nhân tính hay không?

“Đang suy nghĩ gì đó?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hỏi Dịch Áo, hai người bọn họ ngồi cách Lôi Mông và Ca Đồn rất xa, đây là vì không có biện pháp nào khác. Nếu như ngồi cách hai người này quá gần, cho dù là chủ đề nghiêm túc cỡ nào cuối cùng cũng sẽ trở thành chuyện cười hết.

“Không có gì!” Dịch Áo cười cười: “Chỉ cảm thấy, hơi rối loạn.”

Tác Phỉ Á dĩ nhiên biết chữ ‘rối loạn’ trong lời Dịch Áo nói có ý nghĩa gì, nàng khẽ thở dài nói: “Thế giới này vốn là như thế, khi chiến tranh bộc phát, đối với những người bình thường có lẽ ngay cả sống sót cũng sẽ biến thành hy vọng xa vời.”

“Có Phỉ Đức Sĩ ở chỗ này, bọn họ không dám nói gì, cũng không dám làm việc gì!” Dịch Áo chậm rãi nói: “Bất kể nàng trêu chọc ai, hay là ra lệnh cho người nào, tất cả mọi người sẽ luôn luôn hàng phục.”

“Dịch Áo, người muốn nói gì?”

“Nếu như Phỉ Đức Sĩ không có ở đây thì sao?” Dịch Áo thở ra một hơi, giọng nói nhàn nhạt: “Ta quá yếu đuối, có biết không? Tác Phỉ Á, ta khát vọng lực lượng càng ngày càng mãnh liệt.”

Tác Phỉ Á nhìn Dịch Áo, nàng có cảm giác có dòng điện thoáng cái xẹt qua tâm linh của mình. Kể từ khi gặp lại, hai người đều cố ý tránh khỏi một vài vấn đề khó xử, đây là lần đầu tiên Dịch Áo thổ lộ tiếng lòng với nàng. Từ giờ phút này bắt đầu, Tác Phỉ Á rõ ràng cảm giác được Dịch Áo thay đổi, hình tượng nam hài luôn trầm mặc ở trong trí nhớ từ từ mơ hồ đi, thay vào đó là một nam tử vô cùng kiên nghị.

Tác Phỉ Á rốt cuộc hiểu bản thân mình sai ở chỗ nào, quả thật, nàng đã quá chu toàn với Dịch Áo, chỉ cần Dịch Áo rời khỏi phạm vi tầm mắt của nàng, nàng sẽ bắt đầu lo lắng. Nhưng từ một phương diện khác, Tác Phỉ Á đã kéo dài thói quen này mười mấy năm dần dần hình thành tiềm thức, đó là ý định bảo vệ Dịch Áo, không để cho Dịch Áo bị một điểm thương tổn nhỏ nào.

Nếu như đứng ở trên góc độ của Dịch Áo thì sao? Tác Phỉ Á đột nhiên cảm giác được tâm tình áy náy, nàng là học viên kiệt xuất nhất Thánh Đế Tư học viện, Tác Phỉ Á dĩ nhiên biết muốn trở thành cường giả chân chính, chắc chắn phải trải qua vô số kinh nghiệm khó khăn hiểm trở. Đầu tiên là phải có dũng khí giương cánh bay lượn, sau này mới có thể trở thành đại bàng vỗ cánh trường không, hóa hóa kiêu diễm dĩ nhiên trân quý, nhưng nó không bao giờ chịu nổi mưa gió tàn phá.

Con đường trở thành cường giả từ trước đến nay không bao giờ bằng phẳng.

Nhìn ánh mắt Dịch Áo tràn đầy khát vọng, hốc mắt Tác Phỉ Á đã bắt đầu ươn ướt, nhẹ giọng nói: “Ta hiểu, Dịch Áo!”

Vào giữa đêm, Dịch Áo đang ở trong rừng luyện tập Phong Ưu Nhã, thật ra võ sĩ Phong hệ chỉ mới học được Phong Ưu Nhã vẫn còn chưa tính là thành hình, bởi vì còn có một bí kỹ khác phi thường trọng yếu: Tật Phong Tấn Ảnh.

Phong Ưu Nhã là bí kỹ hỗ trợ rút ngắn khoảng cách song phương, Tật Phong Tấn Ảnh chỉ có thể hỗ trợ hoạt động trong phạm vi bảy tám thước và trạng thái này sẽ biến mất rất nhanh. Thoạt nhìn bí kỹ Tật Phong Tấn Ảnh tựa hồ khá kém, nhưng một khi võ sĩ Phong hệ nắm giữ được hai loại bí kỹ này, năng lực sinh tồn và chiến đấu sẽ gia tăng trên diện rộng.

Tật Phong Tấn Ảnh có thể gián đoạn quá trình vận chuyển nguyên lực của Phong Ưu Nhã. Nói cách khác, khi địch nhân phát hiện vị trí Phong hệ võ sĩ xuất hiện để bố trí bẫy rập, Phong hệ võ sĩ có thể dùng Tật Phong Tấn Ảnh mạnh mẽ thay đổi phương hướng, điều này đại biểu cho Phong hệ võ sĩ có thêm một cơ hội bù đắp sai lầm.

Nhất định phải thừa nhận loại năng lực này cực kỳ trân quý, từ xưa đến nay có vô số cường giả vẫn lạc ở trong hành trình phát triển, không phải vì thiên phú bọn họ không tốt, cũng không phải vì bọn họ không đủ thông minh, mà là bởi vì bọn họ không có cơ hội sửa chữa sai lầm.

Trùm thổ phỉ Phật Lang Duy ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên có thể lần lượt thoát khỏi vòng vây của Tái Nhân Hầu tước, chính là nhờ hần tu luyện Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh tới cực hạn. Thân là chủ nhân Hầu tước lĩnh, thuộc hạ dưới trướng Tái Nhân có tới mấy Võ Tôn cường đại, nhưng ngay cả Võ Tôn xuất thủ cũng không có biện pháp lưu Phật Lang Duy lại.

Bí kỹ Tật Phong Tấn Ảnh cần phải đột phá Tâm Luân mới có khả năng buông thả, Dịch Áo còn cách cảnh giới Cực Hạn võ sĩ rất xa xôi.

Trên đầu Dịch Áo đã hiện ra vài lớp mồ hôi hột, nhưng vẫn chưa có ý định ngừng lại nghỉ ngơi. Hần tiếp tục bay qua bay lại, không ngừng phóng thích Phong Nhận.

Nếu không trải qua cảm giác khoảng cách đột ngột rút ngắn sẽ không thể nào theo kịp tốc độ, cũng sẽ tạo thành phiền toái đối với con mắt, lỗ tai và các giác quan khác.

Cây cối hai bên xẹt qua để lại từng đạo tàn ảnh, thoạt nhìn giống như hai hàng rào kín mít, thế nhưng muốn dùng Phong Nhận đánh trúng tất cả cây khô dọc đường, cho dù hần vùng hai cổ tay đến nỗi gân cũng làm không được. Ngay cả đánh trúng một thân cây chỉ định trong số đó cũng rất khó khăn, bởi vì vận chuyển với tốc độ cao làm cho cảnh tượng chung quanh trở nên mơ hồ, chỉ cần hơi thất thần là mục tiêu sẽ biến mất ngay lập tức, sau đó không thể nào kịp thời xác định lại.

Nếu như nhảy lên trên không trung thì bầu trời sẽ biến thành một mảnh mờ mịt, cảnh tượng vốn đã mơ hồ lại càng mờ mịt hơn nữa. Vừa di chuyển tốc độ cao vừa xoay người sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đối với thị giác.

Việc này không thể trách Dịch Áo, trong phương diện sinh lý học thì thân thể, thần kinh và thị giác con người đều có giới hạn thừa nhận. Dịch Áo dựa vào nguyên lực cường đại mới có thể chống đỡ tới giờ này,

nếu đổi thành Quang Mang võ sĩ cấp một khác, đừng bảo là chiến đấu như Dịch Áo, cho dù là huấn luyện một phần mười thời gian so với hắn, thân thể và nguyên lực bọn họ đã không thể chịu đựng nổi.

Thật ra từ lúc bắt đầu tập luyện, Dịch Áo từng nghĩ qua dùng Phong Nhận công kích lá cây, nếu như luyện tập thành công sau này lực sát thương của hắn sẽ đạt tới trình độ lớn nhất. Thử suy nghĩ đến cảnh tượng đó xem, hắn cấp tốc lao tới trước, không ngừng thả Phong Nhận ra hai bên, còn địch nhân không ngừng ngã quỵ xuống đất, kết quả này thật sự rất tuyệt vời. Nhưng đến lúc tập luyện chân chính, Dịch Áo mới hiểu được ý nghĩ hoàn toàn vô nghĩa. Chỉ cần thân hình của hắn vừa động, tất cả mọi vật trong tầm mắt sẽ nổi thành một mảnh, ngay cả màu sắc cũng lẫn lộn chung một chỗ, hắn tìm đâu ra lá cây để bắn chứ?

Cho đến sau nửa đêm Dịch Áo mới ngừng tập luyện, mặc dù trước đó Ngõa Tây Lý từng cường điệu rất nhiều lần là hắn có thiên phú cực cao, nhưng hắn chỉ hơi cao hứng mà thôi. Bởi vì hắn biết dù cho thiên phú tốt đến cỡ nào, nếu không có đồ lượng mồ hôi tương xứng cuối cùng cũng chỉ là phế vật.

Vì thế, sau khi bị Mạt Khắc kích thích, Dịch Áo lập tức giãy dụa bứt ra khỏi nhu tình do Tác Phi Á mang đến. Ngày ngày khắc khổ tu luyện y như trước kia, dĩ nhiên, chuyện này không có nghĩa là hắn cự tuyệt Tác Phi Á, đó là vì hắn muốn cảnh cáo bản thân không thể lười biếng.

“Ôn nhu hương chính là mộ anh hùng.” Rất nhiều người thích nói câu này, thật ra điều này có chút bất công. Lấy việc Thương Trụ mất nước đổ thừa cho hoàn cảnh của mình chỉ thuần túy là cường từ đoạt lý. Ngay cả bản thân mình còn không chế không được, thì còn đi làm Vương cái quái gì? Suy xét như thế xuống, người rơi vào ôn nhu hương mà không biết tự kiềm chế, còn xưng là anh hùng làm gì?

Dịch Áo cười trường bào bị mồ hôi đổ ra ướt nhẹp, chậm rãi đi về trại. Ca Đồn đang ngồi bên cạnh đồng lửa vô cùng buồn chán, nghe thấy có tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn lên, thấy Dịch Áo bước tới thì hỏi: “Huynh đệ, người tập xong rồi?”

Dịch Áo cười cười, không có đáp lại Ca Đồn, đưa tay cầm lấy một cây Mộc côn, quán trường bào lên đó rồi cắm ở bên cạnh đồng lửa, chậm chậm xoay tròn, trường bào nhất thời bốc lên từng đợt hơi nước mù mịt.

”Trong khi người luyện tập tại sao không cởi trường bào xuống? Ca Đồn nói.

“Không thể mỗi lần đánh nhau đều phải cởi y phục xuống chứ?” Dịch Áo cười nói. Nếu như nói đến đại trí tuệ nhìn rõ thế sự thì Dịch Áo còn thiếu sót rất nhiều, nhưng nói đến phương diện kỹ xảo chiến đấu bảo đảm không có ai tỉ mỉ hơn Dịch Áo.

Khi di chuyển tốc độ cao, trường bào ướt đẫm chẳng những lạnh thấu xương, lại còn mang đến cảm giác nặng nề y như mặc áo giáp. Khi Dịch Áo tập luyện bình thường cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng hắn cũng không muốn trong lúc chiến đấu chân chính bị cảm giác xa lạ làm nhiễu loạn tiết tấu chiến đấu.

Hắn làm hết thấy là vì chiến đấu, hắn có kỳ ngộ, có nghị lực, có thể chịu đựng gian khổ, cái hắn cần chính là thời gian.

“Đừng quá liều mạng.” Ca Đồn nhẹ giọng nói.

”Không phải người cũng tu luyện ở bên kia sao? Dịch Áo nói.

“Ta và người không giống nhau.” Ca Đồn cười khổ nói: “Nếu như ta làm giống người, cao nhất chỉ một canh giờ là nguyên lực của ta hao hết.”

“Tại sao không bao giờ hỏi ta?” Dịch Áo đột nhiên nói.

“Hỏi người cái gì?” Ca Đồn sững sốt.

“Hỏi ta tại sao nguyên lực có thể chống đỡ thời gian lâu như vậy.”

“Ai mà không có một vài bí mật trong người chứ?” Ca Đồn cười nói.

Dịch Áo trầm ngâm suy nghĩ, hắn đột nhiên đang nhớ lại một loại lý luận tình cờ nghe được ở thế giới khác, nói rằng cảm xúc của nhân loại là một phản ứng hoá học. Bây giờ nghĩ lại tựa hồ cũng có đạo lý, không có Lôi Mông ở đây, hắn và Ca Đồn nói chuyện với nhau có vẻ thuận lợi hơn nhiều. Nhưng có thêm Lôi Mông sẽ hoàn toàn bất đồng, không nói được mấy câu đã âm ỉ lên rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dịch Áo không khỏi cười thành tiếng.

“Người cười cái gì?” Ca Đồn hỏi.

“Không có gì.” Dịch Áo nói: “Những ngày qua, Lôi Mông cũng rất liều mạng.”

“Hắn? Hắn đang muốn đuổi theo ta.” Ca Đồn bĩu môi. Ở tại Thủy Tinh thành, mắt thấy thảm trạng Bái Tác Tư, hắn đã thật sự nổi giận, đồng thời thành công thăng cấp Quang Mang võ sĩ cấp tám. Thật ra đây là quá trình nước chảy thành sông, hắn đạt tới cấp bảy đã được mười tháng rồi, lấy thiên phú của hắn, nếu có một đoạn thời gian rèn luyện, không phải do thường xuyên nằm ở trên giường dưỡng thương, có lẽ hắn đã thăng cấp từ sớm rồi.

“Nếu để cho Lôi Mông nghe được, hắn sẽ rất nóng nảy đó.” Dịch Áo nói.

“Xem như cấp cho hắn đủ lý do thăng cấp vậy.” Ca Đồn mới vừa muốn nói chuyện, đột nhiên ngây ngốc hỏi: “Thanh âm gì vậy nhỉ?”

Dịch Áo đứng lên nhìn về phía rừng cây, xuyên qua một mảnh rừng cây là ruộng lúa, xa hơn nữa chừng ba trăm thước là một gò núi, từ phía sau gò núi truyền đến thanh âm người hô ngựa hí, còn có ánh lửa chiếu rọi bập bùng lúc sáng lúc tối.

Dịch Áo và Ca Đồn liếc nhau dò ý, cả hai đều thấy được trong mắt đối phương sự kinh ngạc, liên tưởng đến tình cảnh kinh khủng hoàng hôn ngày hôm qua, không khỏi phán đoán đến một tràng diện giống như thế.

“Hình như không ổn.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Ca Đồn gật đầu: “Những gã hung thủ kia không những giết người, mà còn phóng hỏa đốt làng. Có thể bọn hắn muốn dẫn Nam tước đại nhân ra ngoài.”

Dịch Áo kinh ngạc nhìn sang Ca Đồn.

Ca Đồn không để ý ánh mắt Dịch Áo, hắn chỉ hướng cuối đườn, nói: “Nghe Tác Phi Á nói, nơi này cách Nam tước lĩnh hơn ba mươi dặm, từ Nam tước lĩnh cũng có thể thấy được ánh lửa phát ra. Không qua bao lâu, Nam tước lĩnh nhất định sẽ xuất động võ sĩ.”

“Lôi Mông luôn nói người không có đầu óc.” Dịch Áo cười nói: “Ta có thể chứng minh, hắn sai lầm rồi.”

“Người mới không có đầu óc.” Ca Đồn cười mắng, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói: “Ta qua đó xem một chút.”

Vừa dứt lời Ca Đồn đã chạy vào rừng cây, Dịch Áo ngăn người nói với theo: “Ca Đồn.”

“Chuyện gì?” Ca Đồn quay đầu lại.

“Chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Không nên chọc thêm phiền toái.”

“Không có chuyện gì, ta chỉ đi qua xem tình hình thế nào thôi.” Ca Đồn nói, sau đó hắn xoay người xông vào rừng cây, thân hình lóe lên mấy cái đã biến mất không thấy nữa.

Dịch Áo lắc đầu cười khổ, cuối cùng hắn cũng có thể cảm nhận được cảm giác của Lôi Mông.

“Lời tên kia nói tuyệt đối không thể tin được, hắn ngoại trừ gây họa thì không có bốn sự nào khác, tên kia cứ cách mười ngày nửa tháng sẽ bị người ta đánh cho gần chết. Lão tử kỳ quái nhất chính là tại sao hắn lại có thể sống tới ngày nay?”

Ca Đồn chỉ đi qua xem một chút? Nếu như nhìn thấy chuyện gì đó ác tâm, hắn có thể khống chế bản thân không nhúng tay vào? Không thể tin được...

Đúng lúc này, đám người Tác Phi Á cũng nghe được thanh âm lạ, vội vàng chui ra khỏi buồng xe, Lôi Mông vừa xoa cặp mắt ngái ngủ vừa la lớn: “Dịch Áo, Ca Đồn đi đâu rồi?”

“Qua bên kia.” Dịch Áo bất đắc dĩ chỉ tới gò núi ở xa xa.

Lôi Mông nhìn sang thì thấy ánh lửa chớp động trên gò núi, còn có nghe thấy loáng thoáng tiếng la hét ầm ĩ, sắc mặt hắn lúc này chợt thay đổi, hai mắt trừng to lên, vẻ buồn ngủ đã mất sạch: “Mụ nội nó, vậy chúng ta còn chờ cái gì? Mau đi...”

Tiếp theo Lôi Mông sai bước xông vào rừng cây, Dịch Áo thở ra một hơi, quay đầu nói với Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á, nằng ở lại đây, ta theo bọn hắn xem tình hình thế nào!”

“Thương thế của người...” Tác Phỉ Á cắn răng nói: “Được rồi, Phỉ Đức Sĩ, người cũng đi theo bọn hắn.”

“Tiểu thư, chuyện tình không đơn giản.” Phỉ Đức Sĩ dõi mắt nhìn lên trên gò núi, hắn lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng. Mặc dù hắn bình thời không thích nói chuyện, luôn luôn dựa theo mệnh lệnh Tác Phỉ Á để làm việc, nhưng không có nghĩa là hắn không có phán đoán của mình. Đêm hôm khuya khoắc làm ra động tĩnh lớn như vậy, ý đồ đã quá rõ ràng, đây là muốn dẫn đội võ sĩ Nam tước linh ra ngoài. Hoặc có thể nói là muốn ‘mời’ Nam tước đại nhân ra, từ thần sắc Tạp Mạt Tư vào buổi chiều để phán đoán, Nam tước đại nhân đã bị một đoàn đạo tặc xuất quỷ nhập thần làm cho bể đầu sứt trán. Bây giờ có được một cơ hội chắc chắn sẽ đích thân dẫn đội võ sĩ đi tiểu trừ. Đám đạo tặc lại dám đánh chủ ý lên người Nam tước, thực lực chắc chắn không yếu kém.

“Ta biết !” Tác Phỉ Á nói: “Các người cùng đi, ta và số võ sĩ còn lại sẽ bảo vệ mẹ con Ngã Lệ !”

100. Chương 100: Vây Giết!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 100: Vây giết!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Leo lên tòa núi nhỏ kia, liền có thể nhìn thấy rõ ràng thôn trang dưới chân núi, hiện tại thôn trang đã biến thành một biển lửa, ở trong thôn, các nam nhân, nữ nhân còn có lão nhân cùng hài tử, vừa bị thiết kê gào vừa chạy loạn xung quanh, cố gắng tìm được một con đường sống, nhưng mà cho dù bọn họ chạy đến đâu thì đều sẽ bị những tên võ sĩ hù dọa chạy trở về.

Giết chóc cũng không có phát sinh, hoặc là nói tạm thời không có phát sinh, Dịch Áo thấy một màn như vậy càng thêm xác định, dụng ý thực sự của những võ sĩ kia không phải là tàn sát thôn dân mà là dụ Nam tước đuổi tới.

Kỳ thật, quý tộc cũng có xấu có tốt, có quý tộc tham lam, tàn nhẫn cũng có quý tộc chính nghĩa, từ ái, nói các quý tộc đều là người tốt đương nhiên là buồn cười, nhưng nói các quý tộc đều là hỗn đản, vậy cũng là không đúng.

Văn minh của toàn bộ đại lục phát triển lên từ phong kiến, phong kiến chân chính cùng trung ương tập quyền là hai khái niệm khác nhau, đại khái mà nói Công Tước của công quốc chiếm cứ thổ địa lớn nhất, sau đó đem những thổ địa khác phân cho hầu tước, hầu tước cũng chiếm cứ thổ địa lớn nhất, tốt nhất, sau đó đem những thổ địa khác lại phân cho bá tước, còn bá tước thì đem thổ địa của mình phân cho Tử tước cùng Nam tước. Lực lượng của Công Tước cổ nhiên là vô cùng cường đại, nhưng quyền lực của hắn chỉ giới hạn bên trong lãnh địa của mình, thí dụ như hắn không thể chi phối quyền thừa kế của hầu tước, chẳng Bá tước nào nhìn không vừa mắt, hắn có thể phái người đem tên Bá tước kia xử lý, nhưng muốn hủy bỏ tước vị Bá tước, vậy thì hoàn thành một đồng trình tự rắc rối.

Đương nhiên, quy tắc chỉ là mặt ngoài, nếu đối mặt với với lực lượng mạnh mẽ, bất kỳ quy tắc gì cũng sẽ bị bóp méo.

Chính là bởi vì như vậy, rất nhiều quý tộc đều có một loại ý thức trách nhiệm mãnh liệt, trong lãnh địa có thái bình hay không, dân cư của lãnh địa là từng bước gia tăng hay dần giảm đi, những điều này trực tiếp ảnh hưởng đến hưng vong của toàn gia tộc.

Nhất là quý tộc tầng dưới chót nhất, chỉ cần hơi có chút năng lực, liền tuyệt đối chú trọng phương diện này, không để cho con dân trong lãnh địa có được ấn tượng xấu về mình, nếu làm quá, phần đông nông phu liền sẽ đến cậy nhờ nơi khác, như vậy, vị trí của hắn cũng không ngồi được lâu.

Lãnh địa không phải là cho không, Nam tước và Tử tước phải cống nạp cho Bá tước, mà bá tước thì phải cống nạp cho Hầu tước, nếu không thì lãnh địa sẽ bị thu hồi, sau đó sẽ chọn lựa lại từ các quý tộc có tước vị nhưng không có đất phong mà phân phối lãnh địa.

Nghiêm khắc mà nói, quý tộc kỳ thật là một ngành nghề nguy hiểm cao, mỗi lần đại lục xảy ra biến đổi, các gia tộc lớn nhỏ sẽ nối tiếp nhau mà biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

Trách nhiệm của nông phu là làm ruộng, mà trách nhiệm của quý tộc không những là quản lý mà còn phải chiến đấu, mỗi khi có sự uy hiếp từ bên ngoài xâm nhập lãnh địa thì lãnh chúa nhất định phải đứng ra ngăn chặn, chiến đấu vì con dân của mình.

Bất quá, đây cũng chỉ là quy tắc mặt ngoài, còn làm được hay không thì chưa biết được.

Nói thí dụ như Tác Phỉ Á, buổi chiều phát hiện một thôn trang bị đồ lặc, nàng chỉ là cảm thấy kinh ngạc nhưng đổi thành Khắc Lý Tư Bình Nguyên, nàng coi như đào xuống ba thước đất cung phải bắt hung thủ cho bằng được.

Còn có, Tác Phỉ Á vốn là có thể rất nhanh đuổi theo Dịch Áo, nhưng nàng lại ở trấn phục cận chiến đấu với băng cướp Phật Lang Duy, cũng là vì băng cướp này đã uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn của Nam tước lĩnh.

Lúc ấy nhân thủ của nàng không đủ, một mặt phái người quay về Nam tước lĩnh điều động võ sĩ, một mặt phái sứ giả hướng Bá tước lĩnh cùng Hầu tước lĩnh cầu viện, may mắn là hôm trước phái sứ giả ngày hôm sau quân đội của hầu tước lĩnh tức thì liền xuất hiện, mà băng cướp Phật Lang Duy bởi vì có mấy tên đầu sỏ đều đã đi vào Thánh Đế Tư Thành, sức chiến đấu giảm đi kết quả là bị quân đội của Tác Phỉ Á cùng Hầu tước lĩnh đánh cho chạy trốn chết.

Chẳng qua là, Dịch Áo cũng không biết việc này mình vô tình đã cứu Tác Phỉ Á, nếu lúc ấy Phật Lang Duy chờ được thủ lĩnh đến, cơ hồ là Tác Phỉ Á sớm đã ngọc nát hương tan.

Dịch Áp lặng lẽ tiếp cận thôn trang, với bản lĩnh của mình thì chắc là sẽ không lộ ra dấu vết gì, nhưng bởi vì lo lắng Lôi Mông phía sau bị người phát hiện, đành phải chậm lại tốc độ quay đầu lại thấp giọng dặn vài câu, kết quả xoay người lại đã không nhìn thấy Ca Đồn đâu.

Tại trong thôn trang, các võ sĩ chậm chậm dồn các thôn dân vào một khu, cuối cùng mấy trăm thôn dân đều bị vây giữa sân rộng, còn các võ sĩ thì quây thành vòng tròn.

Trong sân tình cảnh phi thường hỗn loạn, người lớn kêu la, tiểu hài tử khóc lóc, không ngừng lên tiếng cầu khẩn, mấy nam thanh niên huyết khí phương cương thì nhảy lên phía trước, lớn tiếng nói gì đó, tựa hồ là đang chất vấn đối phương vì sao tập kích thôn mình.

“Đều cầm miệng hết cho ta!” Võ sĩ cầm đầu bắt thành hình hét to.

Giữa sân tức thì trở nên hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiểu hài tử không hiểu biết cũng bị người lớn bên cạnh bịt miệng lại.

“Thời gian không sai biệt lắm, Đặng Khảng hẳn là sắp tới rồi!” Võ sĩ cầm đầu dùng ánh mắt không kiên nhẫn quét qua giữa sân, tiếp theo quát :“Đem bọn chúng giết hết cho ta.”

Tức thì đám người liền hỗn loạn, bọn họ vốn đang ôm hy vọng may mắn, bây giờ nghe thấy người ta muốn động thủ, lập tức chạy trốn bốn phía.

Bất quá các võ sĩ đã tọa thành vòng vây chặt như nơm cối, thôn dân bình thường làm sao là đối thủ của các võ sĩ được chứ, qua một người liền bị chém ngã một người, tới hai người thì bị chém ngã một đôi, chỉ mấy chốc, xung quanh sân đã xuất hiện mấy chục thi thể, các thôn dân còn lại thấy tình thế không ổn thì lại nhanh chóng lao về giữa sân rộng, bọn họ giẫm đạp lên nhau, xô đẩy, tiếng la hét thấu trời, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Hồng rồi! Địch Áo và Lôi Mông liếc nhìn nhau, bọn hắn có thể đoán được, Ca Đồn sắp sửa xuất hiện. Nếu như không có đổ máu, Ca Đồn còn có thể nhẫn nại, nhưng hiện tại... chuẩn bị động thủ thôi.

Quả nhiên, thân ảnh của Ca Đồn ở trong một phòng ốc im ắng bay lên, tiếp theo tay phải nắm thành quyền, sau đó đột ngột thụt về phía sau, tiếp theo thân ảnh của hắn liền lao xuống dưới.

Dưới tình huống không có Lôi Mông làm lá chắn, gia hỏa kia vẫn biết bảo vệ ta...

Một điểm hỏa quang bùng sáng giữa các võ sĩ, tiếp theo nhanh chóng phồng to lên biến thành quả cầu lửa, ngay sau đó, quả cầu lửa nổ tung hóa thành vô số lưu quang bắn ra tứ phía.

Những võ sĩ kia bị đánh bất ngờ trở tay không kịp, cũng may mắn bọn hắn không đứng tập trung với nhau, chỉ có sáu bảy võ sĩ bị lưu quang đánh trúng, cả người lẫn ngựa ngã xuống đất.

Võ sĩ cầm đầu kia sau khi nhìn thấy ánh lửa xuất hiện liền quay đầu lại, chỉ là hỏa cầu bạo phát chỉ trong hai giây, Ca Đồn đã ẩn đi trước khi ánh lửa xuất hiện, hắn không nhìn thấy được.”

“Quang mang võ sĩ?” Võ sĩ cầm đầu ki dùng một tay chỉ, quát :“Vài người tới bên kia.”

Khi khoảng cách mười mấy võ sĩ gần đó hò hét vọt vào ngõ tắt nhỏ thì Ca Đồn lại ở trong một chuồng heo hẻo lánh, hắn hít sâu một hơi, rồi lặng lẽ phóng xuất ra một quả bạo viêm.

Địch Áo có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, phong cách của Ca Đồn là dùng cứng đối cứng, phải là sớm đã dùng liệt diệt trăm bắn phá tứ tung, chẳng lẽ hắn cũng biết liệt diệt trăm sẽ bại lộ vị trí sao?

Võ sĩ cầm đầu kia giận tím mặt, thân hình từ trên lưng ngựa nhảy lên, cho dù Ca Đồn đã nằm xuống trước nhưng cơ bản vị trí vẫn bị hắn phát hiện.

Hỏa quang lại nổ rộ trong tiếng nổ, mà võ sĩ cầm đầu kia thì xuyên thẳng qua ánh lửa, trên người hắn được một vòng bảo hộ màu hoàng kim đem hắn bảo vệ, chặn lưu quang thương tổn đến mình.

Ngay sau đó, hai chân võ sĩ kia rơi trên mặt đất, lại một tiếng nổ đìếc tai nhức óc vang lên, một đạo sóng xung kích hình tròn lấy võ sĩ kia làm trung tâm, rất nhanh bay ra tứ phía, trong nháy mắt liền hợp thành một cái lưới lớn trong phạm vi mười thước.

Có hai võ sĩ cùng mấy thôn dân bất hạnh bị bao phủ bên trong, chiến mã trong nháy mắt liền bị cắt thành mấy khối, trên chiến mã còn có mấy người võ sĩ và các thôn dân đồng dạng cũng bị cắt nát, mà phòng ốc bốn phía đồng thời sụp đổ, bao gồm cả chuồng heo kia, toàn bộ hóa thành bụi mù bay đi, còn Ca Đồn thì vô cùng chặt vật từ trong bụi khói lặn ra ngoài, thoát nhìn tựa hồ không có bị thương, nhưng hắn đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

“Địa chi tiền đạp? Cực hạn võ sĩ?” Lôi Mông chấn động, theo sau muốn lao ra.

“Cứ từ từ...” Địch Áo ở một bên kéo Lôi Mông lại.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, ngay sau đó một thanh âm hô lớn :“Dừng tay... dừng tay...”

Võ sĩ cầm đầu kia hung tợn liếc mắt nhìn Ca Đồn một cái, tiếp theo phất tay, các võ sĩ dưới tay hắn nhanh chóng tụ tập cùng nhau, hiển nhiên, người sắp đến mới là đại họa của hắn, về phần Ca Đồn, cũng chỉ là một võ sĩ tạo ra một chút phiền toái, hắn có thể đợi một lát nữa rồi lại thu thập.

Trong khoảng khắc, đoàn nhân mã do trăm võ sĩ tạo thành đã tới gần, dẫn đầu là một võ sĩ tráng niên tuổi chừng ba mươi, quân áo của hắn đẹp đẽ quý giá, nhưng dung mạo lại có vẻ rất nhếch nhác, râu ria xồm xoàm, tóc tai tán loạn, tựa hồ nhiều ngày rồi không tắm rửa chải chuốt.

“Nguyên lai là người, Cao Thăng!” Võ sĩ kia ghì chặt chiến mã, lạnh lùng nhìn đối phương.

“A, Đặng Khăng Nam tước, rốt cục chịu rời khỏi ổ chó của ngươi rồi sao?” Võ sĩ tên là Cao Đăng kia dùng giọng điệu khinh miệt nói.

“Nếu ngươi muốn đổi phó ta, cứ việc đến thành của ta.” Đặng Khăng Nam tước cố gắng kiềm chế lửa giận của mình, gằn ra từng chữ nói :“Khi dễ những bình dân đó, ngươi còn xứng là một võ sĩ sao?”

“Ha, lão bà không có hai chân kia của người quả thật lợi hại, ta không phải đối thủ của nàng.” Cao Đăng cười to :“Nàng cũng sẽ không theo người ra đây đó chứ? Chẳng lẽ cần phải nhờ các người khiêng ra đây?”

“Người dám vũ nhục An Đông Nỵ!” Song quyền của Nam tước Đặng Khăng dần dần nắm chặt.

“Vũ nhục?” Cao Đăng xì một tiếng :” Đặng Khăng, ta sau bắt người, sẽ đem người đi gặp tiện nhân kia, nếu ta bảo nàng ta quỳ trên mặt đất liếm ngón chân của ta, người nói nàng có nghe theo lời ta nói hay không?”

Đặng Khăng Nam tước sững sốt, theo sau sắc mặt đại biến.

“Chậm đã!” Cao Đăng cười lạnh nói :“Người không nên tới đây.” Nói xong hắn phất phất tay, phía sau một võ sĩ giơ tù và lên thổi, tiếng tù và trong trời đêm truyền ra rất xa.

Không đợi Đặng Khăng Nam tước phản ứng, một đạo liệt diệt trăm bông nhiên phóng ra. Mấy võ sĩ dưới tay Cao Đăng một mực nhìn chăm chăm Ca Đồn nhưng vẫn bị đánh trở tay không kịp, một võ sĩ trong đó bị liệt diệt trăm bông trúng bay vọt ra ngoài.

“Hắc hắc... thấy không? Gia hỏa Ca Đồn kia tức giận rồi.” Một thanh âm lười nhác theo sau vang lên :“Cảm giác bị người ta coi thường... chà chà, thật không dễ chịu mà!”

101. Chương 101: Lại Đột Phá!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 101: Lại đột phá!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cùng lúc Ca Đồn xuất thủ, các võ sĩ thủ hạ của Cao Đăng cũng xông về phía Ca Đồn, tiếp theo bỗng nhiên phát hiện bên người đối phương lại nhiều hơn hai người thì lập tức ngừng cước bộ.

Thần sắc của Cao Đăng trở nên ngưng trọng, hắn phóng xuất ra địa chỉ tiễn đạp tương đương biểu lộ thân phận cực hạn võ sĩ, nhưng võ sĩ xa lạ kia lại phát động công kích, xem ra căn bản không e ngại hắn, hiển nhiên có chút không tầm thường.

Tương phản hoàn toàn với Cao Đăng, Tạp Mạt Tư bên cạnh Đặng Khăng Nam tước nhìn thấy đám người Địch Áo thì liền lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Tiểu tử, đây không phải là chuyện người có thể nhúng tay vào.” Cao Đăng lạnh lùng nói :“Lập tức biến ngay thì ta có thể tha cho người.” “Ta kháo!” Lôi Mông nổi giận nói :“Lão tử khinh loài chó má nhà người, ta cứ không đi đây, người làm được gì?”

Ánh mắt của Cao Đăng đảo qua đám người Địch Áo :“Các người thật sự muốn tìm chết sao?”

“Ai chết còn chưa biết được đâu!” Ca Đồn cười lạnh nói.

“Tốt, tốt...” Cao Đăng thở gấp cười gằn, bất quá thần thái của mấy người trẻ tuổi trước mắt này có chút cổ quái, tựa hồ căn bản không để tâm tên võ sĩ vào mắt, cái loại thông dong cùng trấn định này tuyệt đối không phải giả bộ, hắn do dự một lát, cuối cùng thận trọng nói :“Các vị, các người là mạo hiểm giả sao? Chuyện nơi này vốn không quan hệ đến các người, nghe ta đi, xen vào việc của người khác không sống được thọ đâu, các người tốt nhất là lập tức rời khỏi nơi này.”

“Lão tử hàng ngày lo chuyện bao đồng, hình như không có vấn đề gì a!” Lôi Mông cười lạnh nói.

Những lời này có chút vô sỉ, Ca Đồn không khỏi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lôi Mông, là người hàng ngày lôi kéo ta, không cho ta xen vào mới đúng thì phải?

Cao Đăng thật sự nhịn không được trầm giọng nói :“Vì sao nhất định phải đối lập với chúng ta chứ?”

“Vì sao a?” Ca Đồn cười lạnh một tiếng, dùng ngón tay chỉ thi thể của những thôn dân kia :” Khắc khổ tu luyện, đi lên con đường cường giả, chẳng lẽ chính là vì đi lãng nhục những người yếu sao?”

Cao Đăng thần sắc trở nên có chút kỳ quái :” Vậy ngươi nói là vì cái gì?”

“Là vì bảo hộ!” Ca Đồn nói từng chữ :” Bảo hộ những người ngươi yêu quý, hơn nữa cũng là người yêu quý ngươi.”

Cao Đăng đột nhiên cất tiếng cười to, cười đến ngắt nghẹn, thậm chí cười đến chảy ra nước mắt :“Ha ha ha...” Từ sau khi Quân Đồ Minh Đại Đế phá hủy Thần Vực thật lâu thật lâu ta chưa từng nghe qua lời nói ngu xuẩn này, ha ha.” Thậm chí còn có võ sĩ cười nhạo những lời này. Ca Đồn trong mắt sát khí càng ngày càng đậm :“Thần Vực đã không tồn tại, loại lời nói này còn có ý nghĩa sao?” Cao Đăng lại cười to :“Tiểu tử, ngươi không nên làm mạo hiểm giả, mà nên đến Thiên Không Chi Thành đi, những lão gia hỏa kia trước đây thích làm nô tài của Thần Vực, cũng chỉ bọn hần mới có thể mù quáng tin vào thuyết giáo này của Thần Vực.”

“Ngươi chẳng những vũ nhục Thần Vực mà còn vũ nhục Thiên Không Chi Thành.” Ca Đồn mặt đanh lại gần ra từng chữ.

“Ta nói không đúng sao? Nước tiểu của thần vũ giả của Thần Vực, mấy lão gia hỏa của Thiên Không Chi Thành liền coi là rượu ngon uống hết.”

“Ca Đồn!” Dịch Áo phát hiện thần sắc Ca Đồn không đúng, lập tức hét lớn.”

“Đi chết đi!” Ca Đồn đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình thẳng tắp đánh tới phía trước, hai tay không ngừng huy động, chưởng tám đạo liệt diễm trăm phá không bay ra, cơ hồ đầu đuôi nối nhau, hướng Cao Đăng vọt tới.

Ca Đồn không phải nổi giận mà là hoàn toàn điên cuồng, hần thậm chí hoàn toàn quên chênh lệch lực lượng giữa song phương.

Cao Đăng ánh mắt lộ ra một tia nham hiểm, chân phải đồng thời nâng lên, nếu đối phương không nghe khuyên bảo, vậy thì sớm thu dọn một chút, giờ khắc này, hần rất bội phục mình, nói mấy câu liền làm cho đối phương tự đưa mình tới cửa.

Công kích của Ca Đồn quá mức đột ngột ngay cả Phí Đức Sĩ ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cũng bị khiến cho trở tay không kịp.

“Lên!” Một tiếng nổ vang thật lớn truyền ra, xung quanh thân thể Cao Đăng xuất hiện vô số đạo vết rách cực nhỏ, hơn nữa vết rách đang rất nhanh mở rộng ra phía ngoài, mà Ca Đồn không ngờ nhìn không thấy, vừa bay vèo tới trước, vừa không ngừng phóng thích liệt diễm trăm.

Phong chi ưu nhã của Dịch Áo cũng đồng thời phóng xuất ra ngoài, thân hình trên không trung vẽ ra từng đạo tàn ảnh, tiếp theo lộn một vòng, xuất hiện bên người Ca Đồn, nương theo thế của phong chi ưu nhã, dùng đầu vai huyếch mạnh vào vai Ca Đồn.

Dịch Áo đã xuất toàn lực, Ca Đồn lúc này bị đụng bay ra ngoài, mà Dịch Áo cũng bay về hướng ngược lại, đúng lúc này, địa chi tiến đạp mà Cao Đăng phóng thích ra cũng đã đánh tới.

Tinh thần Dịch Áo tức thì trầm xuống, hần đi ra hoàn toàn là phản ứng tự nhiên toàn lực đi cứu Ca Đồn, lúc ấy không kịp suy nghĩ, tới giờ phút này hần mới xuất hiện, Ca Đồn được cứu, thế nhưng ai cứu hần đây.

Nếu đầu ngón chân có thể tiếp xúc mặt đất một tí thôi, hần lại có thể phóng thích phong chi ưu nhã, nhưng hiện tại hần đang bay, không thể khống chế phương hướng, chỉ có thể trở mắt nhìn thấy từng đạo kinh khí lợi hại đánh úp lại.

May mà bởi vì Ngõa Tây Lý đã nói với hần rất nhiều điều, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, hần liền nhớ tới lời nói của Ngõa Tây Lý, thân là Phong Hệ võ sĩ, gió là chiến hữu duy nhất của ngươi, muốn hiểu được gió đầu tiên phải học cách lắng nghe, theo hiểu biết càng sâu sắc, một ngày nào đó ngươi sẽ phát hiện, nguyên lai ngươi chính là một luồng gió vô ưu vô lự giữa thiên địa, tùy tâm sở dục, khi đó ngươi có thể sẽ có chút nghi hoặc, bởi vì ngươi không biết là ngươi biến thành gió, hay là gió có tri giác mới biến thành ngươi.

Người không phải rất muốn biết lai lịch cùng quá khứ của ta sao? Tới ngày nào đó người tự nhiên sẽ biết.

Căn luân, chân tri luân cùng chính luân trong cơ thể Dịch Áp đang điên cuồng chấn động, ý niệm của hắn toàn bộ tản mát ra, nhập vào trong trời đất vô cùng vô tận.

Địa chi tiến đạp dần phát ra kinh lưu tốc độ cực nhanh, ở trong mắt Dịch Áo thì lại rất chậm, đương nhiên, hắn cảm giác thân thể của chính mình động tác càng ngày càng chậm, ma chấn động nguyên lực trong cơ thể lại càng đạt đến một tốc độ không tưởng, nhất là chính luân của hắn, nếu dùng tốc độ của địa chi tiến đạp để hình dung, như vậy chính luân đang chấn động với tần suất tuyệt đối vượt qua một trăm.

Đột nhiên, căn luân, chân tri luân cùng chính luân đang chấn động đột nhiên đồng thời đình chỉ, mà thân hình của Dịch Áo cũng tung bay về phía sau.

Thời gian tựa hồ dần trôi nhanh hơn, nhưng Dịch Áo có thể cảm ứng rõ ràng, kinh lưu đã ngừng xâm phạm thân thể, giống như nước sông chảy lui về phía sau, bởi vì thân thể của hắn đang dần dần bay khỏi phạm vi bao phủ của địa chi tiến đạp.

Những người ở chỗ này không có ai có thể nhìn thấy ảo diệu ở bên trong, địa chi tiến đạp khuếch trương rất nhanh, mà thân thể của Dịch Áo cũng lui về sau rất nhanh, tốc độ của hắn không ngờ vượt qua tốc độ công kích của địa chi tiến đạp, đây cũng là nguyên nhân hắn cảm thấy mình đang chậm chậm bay đi.

Bất quá ở trong mắt những người khác, tốc độ của Dịch Áo nhanh tới cực điểm, hơn nữa, là bị địa chi tiến đạp đánh bay ra ngoài.

Cái trán của Lôi Mông toát ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt của hắn vô cùng thống khổ, bởi vì hắn đang đối mặt với một vấn đề rất khó lựa chọn, là cứu Dịch Áo hay cứu Ca Đốn..

Đợi cho Dịch Áo đã bay ra ngoài, Lôi Mông rốt cục đã ra quyết định, điểm rơi của Dịch Áo là ngôi vụn, mà Ca Đốn lại bay về phía đám võ sĩ đối địch kia, có cứu Dịch Áo hay không cũng không có ý nghĩa, nếu Dịch Áo thương thể nhẹ, tự nhiên có thể sống được, nếu Dịch Áo thương thể trầm trọng, hắn có tới cũng vô dụng, nhưng lấy lực phòng ngự yếu ớt của phong hệ võ sĩ, có thể ngăn cản được địa chi tiến đạp, sát chiêu của Thổ Hệ cực hạn võ sĩ sao?

Theo thân hình di chuyển, hốc mắt của Lôi Mông đã trở nên ẩm ướt, nếu như là sớm vài năm, hắn mới vừa tách khỏi những tỷ muội kia, có lẽ hắn bây giờ đã rơi lệ.

“Ca Đốn!” Lôi Mông nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng chỉ có bản thân hắn tự biết, người hắn chân chính muốn kêu lên là Dịch Áo.

Mắt thấy Ca Đốn ngã tới, một tên võ sĩ ra sức chém mạnh trường kiếm của mình về phía chân Ca Đốn, lực phòng ngự của hỏa hệ quang mang võ sĩ cũng không có gì đặc biệt, Ca Đốn bị đâm cho văng đầu hoa mắt, không kịp thấy rõ chuyện gì đã xảy ra thì đã cảm giác được đau đớn từ trên đùi truyền đến, tiếp theo hắn lại cảm thấy cơ thể mình rơi mạnh xuống mặt đất cứng rắn.

Các võ sĩ thủ hạ của Cao Đăng ủa lên, Lôi Mông toàn lực phát động bàn thạch bảo hộ, một đường đầu đá lung tung, rốt cục cuối cùng gục trên người Ca Đốn.

“Tránh ra!” Cao Đăng hét lớn một tiếng tiếp theo phóng người đánh tới phía Ca Đốn và Lôi Mông.

Những võ sĩ kia biết Cao Đăng sắp phóng thích bí kỹ, làm sao còn dám đứng nguyên tại chỗ, nhào nhào tán ra phía ngoài.

“Cứu bọn họ! Theo ta lên!” Đăng Khảm xoay người nhảy khỏi chiến mã, xông nhanh lên phía trước, bất quá, hắn là một gã địa hệ quang mang võ sĩ, tốc độ vĩnh viễn không phải sở trường của hắn, chờ hắn đuổi tới, Ca Đốn cùng Lôi Mông đã sớm bị giết chết.

Cao Đăng vừa nhe răng phát ra tiếng cười nham nhở, vừa giơ chân lên, đúng lúc này, thân hình của hắn đột nhiên khựng lại, tiếp theo xoay người qua một hướng khác, nhìn đến một nhân ảnh đứng ở trên ngôi vụn đang lặng lặng nhìn mình.

Trong hai con người của bóng người đó, có hai luồng hỏa diễm đang cháy lên, Cao Đăng đột nhiên cảm thấy run rẩy, đó là biểu tượng của nguyên lực hiện hóa, loại cảnh giới này, có lẽ hắn cả đời này cũng không cách

nào đạt đến.

“Cao Đăng!” Đặng Khăng phát ra tiếng rống giận dữ, hấn hy vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của Cao Đăng, nhưng tiếp theo liền nghe được tiếng hét của thị vệ trưởng Tập Mạt Tư :“Đại nhân, nhìn phía sau...”

Đặng Khăng tức thì dừng bước lại, phát hiện ngoài thôn trang đang có mấy chục võ sĩ cưỡi ngựa hò hét xông tới, mà những người dẫn đầu hẳn cũng nhận biết, một người là cửu giai phong hệ quang mang võ sĩ, một người là thập giai phong hệ quang mang võ sĩ, Đặng Khăng có một cảm giác cả người lạnh lẽo, nơi này tất cả mọi người đều trốn không thoát.”

Phí Đức Sĩ bước tới trước một bước, còn Cao Đăng thì lui về phía sau, Phí Đức Sĩ trong lòng cực hận, hận Ca Đồn quá xung động, liên lụy đến Dịch Áo, vừa hận chính mình nghe theo lời của Tác Phỉ Á, cho mấy người trẻ tuổi này có cơ hội tới luyện, hiện tại hối hận thì cũng đã muộn.

“Các hạ là...” Cao Đăng gượng gạo lộ ra nụ cười.

Phí Đức Sĩ không trả lời, chỉ giơ tay lên.

Đoàn người ngựa từ bên ngoài thôn đã sắp tiếp cận nơi này, hai cao giai phong hệ võ sĩ cầm đầu cười lớn nói :” Đặng Khăng, lâu lắm rồi a...” Nói xong bọn hắn nhanh chóng nhảy khỏi chiến mã, phóng thích phong chỉ ưu nhã, diện xạ bắn đến.

Ở cái địa phương này, thập giai phong hệ võ sĩ đã là tồn tại lợi hại nhất rồi, đương nhiên, tốc độ của bọn hắn cũng phù hợp với thực lực của bọn hắn, cực kỳ nhanh, tiếp theo trong phút chốc biến thành hai bóng người màu đen, nhưng bọn hắn không có phát hiện, mãi cho đến khi sắp hạ xuống mặt đất còn cười to vài tiếng mới phát hiện không ổn, liếc mắt nhìn nhau một cái, tiếp theo ngã nhào xuống đất.

102. Chương 102: Va Chạm!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 102: Va chạm!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khi hai phong hệ thập giai võ sĩ phát ra tiếng kêu bi thảm, các võ sĩ lao theo phía sau còn chưa biết được chuyện gì đã xảy ra, bọn hắn chỉ biết là, nếu đánh hạ Nam tước lĩnh, chẳng những có thể có rượu uống, thịt ăn, chia nhiều tiền mà còn có rất nhiều nữ nhân chờ bọn hắn đến chơi, sau khi trở về còn được khen thưởng hậu hĩnh nữa.

Cứ thể đoàn người ngựa nối tiếp nhau lao đến với tốc độ vô cùng nhanh, các võ sĩ lại quá mức hưng phấn, kết quả hơn chục võ sĩ chen chúc nhau mà đến, kết quả loạn thành một đoàn, bất kể là quang mang võ sĩ hay thiên phú võ sĩ.

Trong thiên địa đột nhiên vang lên từng tiếng gào thét quỷ khóc thần sầu, mắt thấy những võ sĩ kia không ngừng giãy dụa, kêu la, thân thể càng ngày càng thấp bé, cuối cùng hòa thành tro bụi phiêu tán, cái loại sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn vô pháp dùng lời nói mà hình dung được, cho dù Đặng Khăng Nam tước thân là đối thủ cũng cảm như hén.

“...Các...Các hạ... Có phải có hiểu lầm gì hay không?” Cao Đăng vừa lui về sau vừa miễn cưỡng rặn ra vẻ mặt tươi cười.

“Người làm cho ta mất thể diện...” Phí Đức Sĩ nhấn từng chữ thật chậm nói :“Ta biết ăn nói với tiểu thư thế nào đây?”

“...Ngài nói là vị tiểu thư nào?” Cao Đăng nói, nếu quỳ xuống cầu xin tha thứ có thể được đối phương khoan dung, hẳn sẽ không chút do dự quỳ xuống, về phần tôn nghiêm của võ sĩ, tất cả đều là chó má, hẳn cho tới bây giờ chưa từng tin qua.

Chỉ là, không ai biết, Cao Đăng nhất giai cực hạn võ sĩ uy phong là thế mười mấy năm, không ngờ lại có suy nghĩ này.

“Chết đi!” Phí Đức Sĩ đột nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ, thân hình như đạn pháo bắn thẳng lên trời cao.

Cao Đăng vốn tưởng rằng còn có thể nói với đối phương vài câu, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm giận dữ, làm cho hắn sợ tới mức run cả người, đợi hắn phục hồi tinh thần lại, Phí Đức Sĩ đã ở trên trời cao.

Theo hai tay Phí Đức Sĩ di chuyển, từng ngọn lửa phun mạnh ra, số lượng lên đến trăm ngàn, ở trong thiên địa không ngừng khuấy động. Diện tích thôn trang này không phải là nhỏ, nhưng ngọn lửa phun mạnh từ trong cơ thể Phí Đức Sĩ ra không ngờ che khuất cả bầu trời bao la phía trên thôn, gương mặt nhìn lên thì đầu đầu đều là màu lửa đỏ.

Chân hồng chi vũ!

Cao Đăng hít vào một hơi hít vào một hơi, hắn biết rõ rằng, tu luyện chân hồng chi vũ cực kỳ khó khăn, dưới tình huống bình thường, một hỏa hệ võ sĩ sau khi tu luyện chân hồng chi vũ, sẽ không đem nguyên lực dư thừa đi tu luyện những bí kỹ khác nữa, nhưng đối phương vừa rồi rõ ràng phóng ra một cái ám điểm, lại liên tưởng đến hỏa điểm trong hai con ngươi của Phí Đức Sĩ, Cao Đăng có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Ngay sau đó, Phí Đức Sĩ đã nâng tay ép xuống, hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa ngưng tụ thành một cột lửa rộng vài chục thước, ầm ầm lao xuống.

Các võ sĩ thủ hạ của Cao Đăng còn có các võ sĩ của Nam tước Đặng Khẳng, cũng nháo nhào bỏ chạy ra phía ngoài, ngay cả Lôi Mông cũng ôm Ca Đốn chạy thẳng ra phía ngoài thôn.

Cao Đăng biết, người khác có thể trốn nhưng riêng hắn thì trốn không thoát, vào thời khắc cuối cùng này, hắn vẫn là biểu hiện ra một chút huyết khí, hú lên quái dị, quang mang màu hoàng kim tức thì tỏa ra, tiếp theo hào quang ngưng tụ thành một tầng lân phiến cự hình, lân phiến càng hợp càng nhiều càng hợp càng dày, kết quả thân ảnh của hắn hoàn toàn bị nuốt trọn.

Địa long thủ phi!

Đây là bí kỹ phòng ngự mạnh nhất của địa hệ cực hạn võ sĩ, lực phòng ngự nếu so với bàn thạch thủ hộ thì cường đại hơn nhiều, nhưng loại bí kỹ này có chút không dễ coi, bị các võ sĩ hệ khác gọi là địa long chi đản (trứng của địa long), sau khi một tên địa hệ quang mang võ sĩ thành công đột phá bình chương, câu nói đầu tiên của bằng hữu chúc mừng thường là sắp đẻ trứng rồi hả? Đương nhiên, Lôi Mông một ngày nào đó cũng phải đẻ trứng...

Chân hồng chi vũ là bí kỹ lực công kích cường đại nhất của hỏa hệ cực hạn võ sĩ, uy lực vượt xa ám điểm âm ngoan, mà bí kỹ phòng ngự mạnh nhất của địa hệ cực hạn võ sĩ, mạnh nhất đối với mạnh nhất, ai có thể thắng, chúng ta sắp được thấy kết quả rồi.

Oanh... Theo tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất kịch liệt run rẩy lên, đảo mắt thường có thể thấy được sóng xung kích kéo theo bụi mù cao hơn mười thước thổi quét ra bốn phía, phòng ốc cả thôn hình như đều là xây bằng cát, bụi mù cuốn tới đâu thì phòng ốc ở đó sụp đổ, mà hỏa điểm cháy trên phòng ốc cũng hóa thành vô số lưu quang, theo bụi mù khuấy động.

Các võ sĩ hai bên chia thành hai hướng cố gắng chạy ra ngoài thôn ào ào ngã quỵ, chiến mã cũng không chịu nổi chấn động kịch liệt, hí lên rồi ngã xuống mặt đất.

Kỳ thật những võ sĩ mà vẫn còn có thể đứng đều là cường giả, mà ngồi, nằm, còn có hôn mê bất tỉnh thì đều là phế vật.

Tại trên vị trí Cao Đăng đứng lúc này đã xuất hiện một cái hố to rộng chừng hơn mười thước, làm kẻ khác kinh ngạc chính là, Cao Đăng đang nằm ở đáy hố, hơn nửa thân trên của hắn còn bảo trì hoàn hảo, còn phần nửa người dưới của hắn thì không có biện pháp đánh giá. Máu tươi không ngừng chảy xuống từ phần eo của hắn, còn có nội tạng bầy nhầy rơi rớt, ánh mắt của hắn cũng đã trở nên mờ mịt.

Phí Đức Sĩ chậm rãi giơ hai tay lên, từng ngọn lửa to lại khuấy động trên không trung, lại đem không trung nhuộm đỏ.

Theo hai tay của hắn ép xuống, hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa nối đuôi nhau lao xuống, võ sĩ thủ hạ của Cao Đăng có gần trăm, nằm, ngồi, chạy trốn cái dạng gì cũng có, mà công kích của Phí Đức Sĩ lại đem bọn hắn toàn bộ bao phủ.

Oanh..., mặt đất một lần nữa run rẩy, nhưng mà chấn động lần này không bằng lần thứ nhất. Phí Đức Sĩ lần thứ ba giơ tay lên, ánh mắt lạnh như băng tìm tòi võ sĩ còn sót lại, hắn thật sự nổi giận rồi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ địch nhân nào.

Mà ở một đồi núi khác, một nhân ảnh màu trắng đang bắn đến, chính là Tác Phỉ Á, nội tâm của nàng cực kỳ lo lắng, bởi vì dưới tình huống bình thường, Phí Đức Sĩ tuyệt đối sẽ không phóng thích chân hồng chi vũ trừ khi là gặp phải kinh địch.

Một đạo nhân ảnh từ trong đồng hoang tàn xuyên ra, vừa phúi phúi tro bụi đầy người vừa nhìn lên không trung, còn Phí Đức Sĩ lập tức nhắm lấy cá lọt lưới, phản thủ muốn ép xuống, kết quả lại lập tức ngăn người.

Nhân ảnh đó chính là Dịch Áo. Phí Đức Sĩ sửng sốt, sao lại thế nào? Chẳng lẽ phần nộ còn có thể làm cho hắn sinh ra ảo giác sao?

“Dịch Áo, ngươi không việc gì chứ?” Một thanh âm run rẩy truyền đến.

“Không có việc gì!” Dịch Áo vội vàng nói :“Ca Đồn thế nào rồi?”

Dịch Áo không bị sao nhưng Ca Đồn thì khác, vừa rồi Lôi Mông ôm Ca Đồn chạy trốn, hắn vẫn cố nén không nói chuyện, bởi vì Dịch áo có chuyện, nhất định sẽ khiến cho Ca Đồn cả đời sống trong hối hận, cho nên hắn mới không muốn đả kích Ca Đồn nữa, nhưng hiện tại Dịch Áo không có việc gì, cho nên Lôi Mông cũng không khống chế mình nữa.

“Ngươi cái tên ngu xuẩn này!” Lôi Mông đem Ca Đồn ném vào tường, dùng sức lắc lắc thân thể Ca Đồn :“Lúc nào cũng xúc động như vậy, mẹ nó, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi hả? Đừng giả chết với ta, đứng lên.”

“Lôi Mông, tay hắn...” Dịch Áo kêu lên, một cánh tay của Ca Đồn đã gấp lại, cũng không biết là té gãy hay là vì lúc Lôi Mông cứu Ca Đồn toàn lực bỏ nhào về phía trước va đập mà gãy, hơn nữa, Ca Đồn hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, thân ảnh Phí Đức Sĩ từ không trung hạ xuống, hắn lẳng lặng nhìn Dịch Áo, đột nhiên nói :” Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Ta rõ ràng thấy ngươi...”

“Ta cũng không biết!” Dịch Áo cười khổ nói, hắn không biết phải nói như thế nào, động tác hắn dựa vào để an toàn tránh thoát, tuyệt đối không phải bí kỹ, hoặc là nói không phải bí kỹ hiện này, mà thuộc loại bí kỹ hắn sáng tạo ra.

“Ngươi...” Phí Đức Sĩ thở dài một hơi :“Quên đi, cái khác ta không quản, chỉ cần ta có thể ăn nói với tiểu thư là được rồi.”

Lúc này, một thanh âm từ đằng xa truyền đến :“Dịch Áo! Dịch Áo!”

“Ta ở đây!” Dịch Áo trả lời.

Thân hình Tác Phỉ Á rất nhanh xuyên qua đồng hoang tàn tràn ngập bụi mù, liếc mắt một cái nhìn thấy Dịch Áo hoàn hảo đứng đó, tuy rằng trên quần áo xuất hiện thêm mấy chục vết máu nhàn nhạt, khiến cho mày xám tro thoát nhìn rất chặt vật nhưng thần sắc coi như không tệ, Tác Phỉ Á lúc này mới thở ra một hơi yên tâm. Quay đầu nhìn thấy Ca Đồn, không khỏi cả kinh :“Ca Đồn làm sao vậy?”

“Hừ! Tiểu thư, chờ hắn tỉnh lại chính ngài hỏi đi!” Phí Đức Sĩ oán khí chưa tan, giọng điệu tự nhiên rất không thân thiện.

“Hắn bị thương rồi, chúng ta trước hết đem hắn mang về.” Tác Phỉ Á mơ hồ hiểu ra cái gì đó nói :“Chuyện này sau này hãy nói.”

“Chờ một chút!” Nam tước Đặng Khăng dẫn theo Tạp Mạt Tư đi tới :“Ngài là Tác Phỉ Á tiểu thư sao?”

“Ngài là...” Tác Phỉ Á nhìn Tật Mạt Tư liếc mắt một cái, lập tức đoán được thân phận của đối phương :” Ngài là Đặng Khăng Nam tước?”

“Ngài thật sự rất sắc sảo.” Đặng Khăng liếc mắt nhìn Phỉ Đức Sĩ, tiếp theo tầm mắt đảo qua nhóm người Dịch Áo, tuy rằng đã kiến thức được thực lực cường đại của đối phương nhưng thần thái của hắn vẫn rất đúng mực, không tỏ ra vẻ cao ngạo :” Tác Phỉ Á tiểu thư, bằng hữu của ngài bị thương, không chỉ là cánh tay, ngài xem chân của hắn.”

Đám người Dịch Áo nhìn tới, quả nhiên tư thế đặt chân của Ca Đồn có chút cổ quái.

“Bằng hữu của ngài không thích hợp đi trên đường xóc nảy.” Đặng Khăng Nam tước nói :“Không bằng ngài cùng bằng hữu của mình đến thành của ta đi, tạm ở đó một đoạn thời gian.”

”Chuyện này... Tác Phỉ Á nhìn nhìn Dịch Áo, nàng đang trưng cầu ý kiến của Dịch Áo.

“Kỳ thật ta cũng muốn biểu đạt lòng cảm kích của ta.” Đặng Khăng Nam tước nhẹ giọng nói :“Bằng hữu của ngài đã cứu ta cùng các võ sĩ của ta, hơn nữa vì thế khiến cho các bằng hữu của ngài lâm vào hiểm cảnh, hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội bồi thường, nếu không ta sẽ rất khó yên lòng.”

Đối phương đã nài nỉ như vậy, Tác Phỉ Á cũng không tiện cự tuyệt, hơn nữa ánh mắt của đối phương rất trong suốt, nam nhân trước dung mạo của nàng mà vẫn có thể bảo trì sự trong suốt thật sự không nhiều lắm, ít nhất cũng chứng minh được phẩm cách của đối phương. Càng mấu chốt chính là, bọn họ không biết Ca Đồn bị thương nặng cỡ nào, quả thật không tiện đi lại trên đường xóc nảy.

“Được rồi, vậy xin quấy rầy ngài.” Tác Phỉ Á quay đầu hướng Phỉ Đức Sĩ nói :“Đi nói cho các võ sĩ chuẩn bị lên đường.”

“Vâng, tiểu thư.” Phỉ Đức Sĩ lên tiếng tức thì bay về phía núi.

Tầm mắt Tác Phỉ Á lại dừng ở trên người Ca Đồn, lẩm bẩm nói :“Lôi Mông nói quả thật không sai... ách...”

103. Chương 103:nam Tước Phu Nhân!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 103:Nam tước phu nhân!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trận này, đối với nhóm người Dịch Áo mà nói, chỉ có thể coi là là thắng thảm, nhưng đối với Đặng Khăng Nam tước ý nghĩa liền bất đồng, nếu như không có nhóm người Dịch tham gia vào, hắn tuyệt đối trốn không thoát lần dụ sát này (dẫn dụ ra rồi giết).

Vận khí của Ca Đồn hiển nhiên kém hơn nhiều, tựa hồ điều này đã trở thành một quy luật, chỉ cần chiến đấu có quy mô lớn một chút thì Ca Đồn ít có khi toàn thân trở ra, lần phá vây ở đôi tháp trấn tuy rằng không có bị thương nhưng hắn cũng không phải là lành lặn cả, nguyên lực hao hết, tu dưỡng mấy ngày mới khôi phục lại.

Sắc trời vừa sáng thì đoàn xe cũng đi vào tòa thành của Đặng Khăng, Dịch Áo ban đầu là bố trí ổn thỏa cho mẹ con Ngã Lệ, tiếp theo tìm Ngài Phát Lí hỏi phòng của Ca Đồn rồi đẩy cửa đi vào. Lôi Mông đang là vừa kiểm tra thương thế cho Ca Đồn vừa thấp giọng nói gì đó, nhìn thấy Dịch Áo, sắc mặt Ca Đồn tức thì biến đổi, mà Lôi Mông cũng có vẻ có chút khẩn trương, vào lúc này, thói quen nói láo được hơn chục tỷ mực hun đúc mà dưỡng thành không ngờ mất hiệu lực.

” Dịch Áo, ta...” Ca Đồn muốn nói lại thôi.

” Ngừng, trước hãy nghe ta nói.” Dịch Áo khoát tay, ngồi ở ghế trên :” Ca Đồn, ai cũng có lúc phạm sai lầm, không cần giải thích, quan trọng là có thể rút kinh nghiệm. Ta thích Ca Đồn ban đầu hơn, Ca Đồn hiện tại

nói chuyện ngập ngừng, sắc mặt xấu hổ làm cho ta có chút không thích, nếu người có thể khôi phục lại bộ dáng như cũ, ta sẽ ở đây nói chuyện với người một lát, nếu người thủy chung cho rằng có lỗi với ta, người sẽ không yên lòng, như vậy ta lập tức đi, miễn khó xử cho ta và cho người.”

Lời nói này của Dịch Áo cực kỳ mạnh mẽ, kỳ thật hẳn biết, Ca Đồn tính cách rất thẳng, khuyên giải quanh co lòng vòng tuyệt đối sẽ không tuyệt đối sẽ không có hiệu quả gì, còn không bằng trực tiếp đem Ca Đồn bức đến góc chết.

Ca Đồn giật mình, tiếp theo nét cười chậm rãi hiện lên khóe miệng của hắn, sau đó hừ lạnh một tiếng :“Ra oai cái gì? Đừng tưởng rằng người làm đội trưởng, lại cứu ta một lần là người có thể ở trước mặt ta khoa tay múa chân, chẳng qua sau này ta sẽ tìm cơ hội cứu lại người một lần.”

“Vậy người cứ từ từ mà đợi, có lẽ chờ mấy chục năm cũng không có cơ hội.” Dịch Áo cười.

Lôi Mông thấy tình hình này, cảm giác quái dị liền mất đi, lúc này mừng rỡ, lực lượng trong tay cũng lớn hơn một chút.

“Ai nha... Người có thể nhẹ tay được một chút hay không.” Ca Đồn oai oái kêu lên.

“Người cho là lão tử nguyện ý chăm sóc tên điên nhà người sao?” Lôi Mông âm dương quái khí nói :“Đừng hô to gọi nhỏ giống như đàn bà nữa, không phải là bị thương sao, người không nghe nói vết sẹo là huân chương của nam tử hán sao, kiên nhẫn một chút đi, huân chương nhiều lắm đó...”

Ca Đồn giận dữ, hắn muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới động đến vết thương, tức thì đau đớn, lại ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Mông, nếu ánh mắt cũng có thể giết người, phỏng chừng Lôi Mông đã chết nhiều lần rồi.

“Thế nào? Không có chuyện gì chứ?” Tác Phi Á vội vàng đi vào, nàng sau khi sắp xếp cho các võ sĩ ở trong thành liền chạy tới thăm Ca Đồn.

“Tay bị gãy thì có tính là chuyện gì?” Lôi Mông nói :“Bà nội hắn, may mà không xảy ra chuyện gì, ta còn tưởng rằng hắn thật sự trở nên ổn trọng rồi chứ.”

“Không cần người quan tâm.” Ca Đồn nói.

“Ta thấy người toàn thân ngoại trừ cái mồm thì không có chỗ nào cứng rắn cả.” Lôi Mông cười lạnh nói.

“Người thú vị lắm!” Ca Đồn giận không kềm được, đối với mỗi người đàn ông mà nói, đây là vũ nhục kinh khủng.

“Các người có thể bớt tranh cãi hay không.” Tác Phi Á nhin không được gắt một câu, hai người bằng hữu này của Dịch Áo thì điểm nào cũng tốt, nhưng mà luôn khắc khẩu nhau thật sự là làm cho Tác Phi Á có chút đau đầu.

“Đừng cãi nữa, để ta nhìn một chút.” Dịch Áo bắt đầu dĩ nói, thật không biết Ca Đồn lấy đâu ra tinh lực, xương cốt đứt gãy, còn có sức lực mà tranh cãi với Lôi Mông.

Ca Đồn thấy bàn tay Dịch Áo chỉ mình thì tức thì cảnh giác nói :“Người muốn làm gì?”

“Nhìn thương thế của người kìa, đừng nhúc nhích, người nghĩ rằng ta muốn làm gì người chứ?” Dịch Áo vừa bực vừa buồn cười nói.

Ca Đồn tức khắc lắc đầu :“Ta không cần người xem.” Cũng không phải Ca Đồn không tin Dịch Áo mà vừa rồi bị Lôi Mông hành hạ đau quá rồi.

Dịch Áo tựa hồ không nghe thấy Ca Đồn nói, vươn thẳng tay ra, nếu xương gãy lệch khỏi vị trí, vậy thì khó trị rồi.

“Uy ta nói không cần mà...”

Dịch Áo lúc này bắt lấy chân trái của Ca Đồn, tức thì vận vẹo, tiếp theo từ phía Ca Đồn đột nhiên phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Được rồi, chân này không có vấn đề.” Nói xong Dịch Áo thừa dịp khi Ca Đồn há mồm thở dốc duỗi tay xé ống tay áo của Ca Đồn, trên cánh tay của Ca Đồn hiện ra một loại vận vẹo quái dị, cánh tay phía dưới thì mềm nhũn nằm yên.

“Dịch Áo, người đang làm gì thế?” Lôi Mông hỏi.

“Chân của hần bị trật khớp, hiện tại đã đỡ hơn rồi.” Dịch Áo vừa nói vừa duỗi tay sờ nhẹ vào chỗ gãy, trong chốc lát liền đưa ra kết luận, ngẩng đầu nói với Lôi Mông :“Tìm vài nhánh cây, còn có dây thừng nữa.”

“Được!” Lôi Mông đáp rồi liền xoay người đi, nhưng đi chưa được mấy bước thì lại quay trở về :“Kích thước thế nào?”

Dịch Áo quả thực hết chỗ nói rồi, chút việc này còn cần người khác nghĩ hộ nữa chứ...

“Dùng để cố định miệng vết thương, người nói là cỡ nào?” Dịch Áo tức giận nói.

Lôi Mông cười gượng hai tiếng, hiểu là mình đã hỏi một vấn đề tương đối ngu ngốc, vội vàng chạy xa.

“Dịch Áo người sẽ chữa trị loại tổn thương này sao?” Tác Phỉ Á tò mò hỏi.

Dịch Áo lúc này mới giật thót biết rằng không nên ở trước mặt Tác Phỉ Á hiển lộ loại năng lực này, nhưng cũng không thể nhìn thấy Ca Đồn không quản, nếu đã tới nước này mà lại dừng tay ngược lại càng khiến người ta hoài nghi, vì thế cười nói :“Hần là không thành vấn đề, yên tâm đi.”

Tác Phỉ Á gật gật đầu, cũng không có nghĩ nhiều, dù sao chuyện thần kỳ hơn cũng đã phát sinh trên người Dịch Áo.

“Có ý gì? Người không biết hần sẽ trị thương sao?” Vốn Ca Đồn thấy bộ dáng kiên định của Dịch Áo, mà cái chân kia sau khi đau qua quả thật cũng không đau nữa liền mới an tâm, nhưng nghe được đoạn đối thoại giữa hai người thì liền bắt đầu khẩn trương.

“Đúng vậy a, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.” Tác Phỉ Á nói.

Nghe Tác Phỉ Á nói xong, Ca Đồn lập tức quay đầu chuyển hướng Dịch Áo nói :“Dịch Áo huynh đệ, không, Dịch Áo đội trưởng, người đã cứu ta một lần, ta sau này nhất định sẽ báo đáp cho người, nhưng người không thể lợi dụng để báo tư thù a.”

“Người không tin ta như vậy sao? Ta chỉ là sợ cánh tay của người bị phế, cho nên mới giúp người xử lý vết thương một chút.” Dịch Áo nén cười nói, nguyên tưởng rằng Ca Đồn bản tính hiền mạng, không nghĩ tới là sẽ có lúc có bộ dạng thế này.

“Người là muốn xử lý ta phải không?”

Dịch Áo không để ý Ca Đồn, lúc này Lôi Mông cầm vài cái nhánh cây cùng dây thừng chạy trở về, Dịch Áo nhận lấy nhánh cây để qua một bên, hay tay vịn chặt cánh tay của Ca Đồn nói :“Chịu đau một chút, chờ lộn xộn.”

Ca Đồn thấy việc đã đến nước này, đã không còn đường cứu vãn, cũng chỉ có thể cắn răng gật đầu.

Dịch Áo hai tay xé dịch, liền đem hai đoạn xương gãy nối lại với nhau, sau đó rất nhanh cầm lấy nhánh cây cùng dây thừng cố định lại cánh tay của Ca Đồn, cả quá trình chỉ mất vài giây đồng hồ.

Tác Phỉ Á cùng Lôi Mông ở một bên nhìn đến ngây người, đây cũng quá nhanh đi?

Đối với loại gãy xương thế này, đối với Dịch Áo mà nói chẳng qua là chút bệnh nhỏ, kiếp trước, tổn thương gân xương phải nói là như cơm bữa, cho nên Dịch Áo tự nhiên học được vài phương pháp nối xương, thậm chí có một lần chân của Dịch Áo bị gãy, cũng chính tự hần nối lại.

“Xong rồi sao?” Ca Đồn thấy Dịch Áo dừng động tác, không dám tin hỏi.

“Người thấy nhanh sao? Không bằng lặp lại một lần nữa vậy?” Dịch Áo cười nói.

“Ha, Dịch Áo nha, thật không nhìn ra được người còn có loại bốn sự này.” Ca Đồn cười nói.

“Hiện tại biết rồi sao, mới vừa rồi còn không chịu cho Dịch Áo chữa trị cho người.” Tác Phỉ Á trêu chọc.

Ca Đón cười ngây ngô vài tiếng, biết mình đuối lý nên dứt khoát ngậm miệng lại.

Đến trưa, Đặng Khăng Nam tước tự mình đến mời mọi người đi xuống ăn cơm trưa, khi vào thành, bởi vì bọn bề nhiều việc, còn phải an bài mọi người, Dịch Áo không có cẩn thận quan sát, hiện tại trời sáng, cảnh sắc trong thành không có chỗ nào he chần, tuy rằng bên trong được quét dọn sạch sẽ, nhưng nơi nào cũng lộ ra chút mùi vị cũ nát, điều này hiển nhiên không hợp với thân phận của một vị Nam tước lĩnh.

Tựa hồ là nhìn ra sự nghi hoặc của đám người Dịch Áo, Đặng Khăng cười khổ nói :” Không có biện pháp, chiến trận kéo dài, tiền cũng có chút không đủ dùng, trong thời gian dài cũng không có tu sửa qua.”

Tác Phỉ Á chăm chú nhìn Đặng Khăng liếc mắt một cái có lẽ những người khác không rõ ràng lắm điều này có ý nghĩa như thế nào, nhưng mà Tác Phỉ Á rất rõ ràng, một vị Nam tước lĩnh, cho dù trong lãnh địa hỗn loạn cỡ nào, nếu quả thật muốn vơ vét của cải, ít nhất cũng có thể tìm ra hơn mười loại phương pháp kiếm tiền hữu hiệu , đương nhiên bất luận là loại phương pháp nào cũng không nằm ngoài việc bóc lột bình dân.

Mà vị Đặng Khăng Nam tước thậm chí ngay cả tiền tu sửa tòa thành của mình cũng không có, nghe tựa hồ có chút khó tin, nhưng mà từ đó mà thuyết minh một sự thật, hẳn chân chính suy nghĩ vì con dân trong lãnh địa.

Chờ bọn hắn đi đến nhà ăn thì phát hiện ngồi bên cạnh chủ tọa là một nữ nhân có dung mạo mỹ lệ, với tình huống bình thường, đó là chỗ ngồi của nữ chủ nhân.

Đặng Khăng vừa nhiệt tình tiếp đón mọi người ngồi xuống, vừa giới thiệu nói :“Đây là thê tử của ta, An Đông Ny.”

Đám người Dịch Áo sôi nổi tự giới thiệu, đến phiên Phí Đức Sĩ thì Dịch Áo chợt phát hiện Phí Đức Sĩ nhìn thấy trung niên mỹ phụ kia ánh mắt có chút kỳ quái, không khỏi lưu tâm vài phần, có thể làm cho một vị cực hạn võ sĩ biểu hiện ra khác thường, hiển nhiên không phải là một chuyện nhỏ.

Đặng Khăng chú ý tới biểu tình của Phí Đức Sĩ, cười nói :“Quên nói với các vị, thực lực của An Đông Ny so với ta còn mạnh hơn.”

Phí Đức Sĩ chần chờ hơn nửa ngày, nhẹ giọng hỏi :“Ngài là...”

“Đừng nghe Đặng Khăng nói bừa, cái gì mà thực lực mạnh với không mạnh, đều là chuyện của mấy năm trước, ta đã mất đi hai chân, ngay cả thành bảo cũng ra không được, làm sao còn được như võ sĩ khác chứ.” An Đông Ny thản nhiên nói.

Trên mặt của mọi người không khỏi cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc, có thể làm cho Phí Đức Sĩ cẩn thận như vậy, thực lực hẳn là không tầm thường, nhưng, một nữ nhân sống mà không có hai chân, tựa hồ cũng đã rất mạnh mẽ rồi.

104. Chương 104 : Cao Giai Bí Kỹ!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 104 : Cao giai bí kỹ!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

” Tất cả mọi người ngồi đi.” Đặng Khăng Nam tước cười nói.

Đám người Dịch Áo dời ánh mắt, đều tự tìm một vị trí ngồi xuống, may mắn thế nào, Dịch Áo lại ngồi bên tay trái của An Đông Ny phu nhân, hẳn vừa mới ngồi xuống, An Đông Ny phu nhân liền lộ ra thần sắc hồ nghi, tầm mắt theo đó rơi vào trên người Dịch Áo.

Không biết vì cái gì, An Đông Ny phu nhân có vẻ có chút thất thố, nhìn chằm chằm Dịch Áo không rời, Tác Phỉ Á ở bên kia vội ho một tiếng, An Đông Ny phu nhân lại như tượng không nghe được cái gì.

” An Đông Ny? An Đông Ny!” Đặng Khăng Nam tước liền tiếp gọi vài tiếng.

An Đông Ny phu nhân lúc này mới sực tỉnh, dùng ánh mắt xin lỗi nhìn quét một vòng, cười nói :“Xấu hổ quá, mới rồi hơi có chút thất thần.”

Địch Áo cười cười, chợt cùng Tác Phỉ Á liếc nhau một cái.

” An Đông Ny, ta giới thiệu cho nàng một chút, đây là Địch Áo.” Đặng Khăng Nam tước thấy lực chú ý của An Đông Ny luôn luôn đặt ở trên người Địch Áo, liền giới thiệu Địch Áo trước, lại nói tiếp :” Đây là Tác Phỉ Á tiểu thư, đây là Lôi Mông, bọn họ còn có một người bạn tên là Ca Đồn, bất quá Ca Đồn bị thương không thể tham gia buổi cơm trưa, vị này chính là Phỉ Đức Sĩ tiên sinh...” Đặng Khăng Nam tước lần lượt giới thiệu một vòng những người có tư cách tham gia buổi cơm trưa này.

“Địch Áo tiên sinh chào ngài.” Đối với những người khác, An Đông Ny An Đông Ny chỉ là lễ phép gật đầu, cuối cùng lại chuyển đến trên người Địch Áo/

“Chào ngài!” Địch Áo trong lòng có chút khó hiểu, An Đông Ny phu nhân đối với chính mình tựa hồ có chút quá mức nhiệt tình.

“Ta đối với dao động của nguyên lực có chút miễn cảm.” An Đông Ny cười cười, nàng cũng nhìn ra nghi hoặc của Địch Áo :” Nguyên lực của ngài so với những phong hệ võ sĩ khác không giống nhau, tuy rằng lần đầu tiên liền nói mấy điều này là có chút mạo muội, nhưng ta thật sự không không chế nổi sự tò mò của ta.”

” Địch Áo, đừng để ý.” Đặng Khăng cười khỏ nói :” An Đông Ny bình thường thì không sao, nhưng nàng một khi bắt đầu tu luyện hoặc là nói tới chuyện tu luyện thì liền sẽ biến thành một người khác.”

“Có ai lại miêu tả về thể tử mình như thế chứ?” An Đông Ny mỉm cười liếc mắt nhìn Đặng Khăng, lúc này, một người thị nữ đi tới, thấp giọng nói bên tai An Đông Ny vài câu.

An Đông Ny khom người :“Thật xin lỗi, ta bận không tiếp chuyện được.”

“Nàng đi đi.” Đặng Khăng Nam tước vội vàng nói.

Thị nữ kia phụ đẩy ghế dựa đi về phía cửa phòng, nguyên lai ghế dựa là đặc chế, phía dưới được lắp bốn cái bánh xe, nhìn thấy thân ảnh của An Đông Ny biến mất ở cửa, sắc mặt Đặng Khăng Nam tước ảm đạm một hồi, tuy rằng An Đông Ny không ngại cho người khác thấy tình trạng thảm hại của mình vì nàng đã quen rồi, nhưng mà Đặng Khăng Nam tước thủy chung không thể tha thứ cho chính mình.”

“Kỳ thật, An Đông Ny nguyên vốn không phải như thế.” Thanh âm của Đặng Khăng Nam tước đột nhiên trở nên trầm thấp :“Từ sau khi nàng ấy mất đi hai chân, nằm mộng cũng muốn hồi phục lại, cho nên nàng liều mạng tu luyện, muốn trở thành Võ Tôn, nàng đây không phải là vì lực lực mà là vì có được phong chi dực.”

“Sau đó, nàng rốt cục trở thành Võ Tôn, nhưng ta chỉ là một Nam tước một cái nho nhỏ, ta nghĩ phương pháp, bốn ba mấy năm trời, nhưng thủy chung không thể cho An Đông Ny...” Nói tới đây, thanh âm của Đặng Khăng Nam tước có chút tắc nghẽn.

Mọi người đầu tiên là sắc mặt thay đổi, tiếp đó là cảm thấy kính nể, một nữ nhân đã không có hai chân lại có thể trở thành Võ Tôn? Đây quả thực là khó có thể tưởng tượng, nàng rốt cuộc là đã khổ luyện cỡ nào a?

Tác Phỉ Á khẽ thở dài một hơi, tức cảnh sinh tình, nàng không khỏi nhớ lại hồi ở Thánh Đế Tư học viện, kỳ thật nàng vốn có thể tiếp tục tu luyện, nhưng vì gặp được một người đạo sư mà đã hoàn toàn cải biến ý tưởng của nàng.

Không có ai sẽ không không đem tâm pháp bí kỹ cao giai truyền thụ cho người khác, dưới tình huống bình thường, bí kỹ cao giai đều là bị những thế lực lớn lưng đoạn, đây cũng là biện pháp hay nhất để thu nhận võ sĩ tinh anh. Người đã đột phá đại thành luân, thăng thành Võ Tôn rồi sao? Nhưng người còn chưa phải là Võ Tôn chân chánh, không có bí kỹ cao giai phối hợp, người chẳng qua là cường đại hơn cực hạn võ sĩ mà thôi.

Không quản người trước kia tao ngộ việc gì, thiếu nợ cái gì, hôm nay, ta cho người một loại cuộc sống khác xa trước kia, như vậy, người nhất định phải nguyện trung thành với ta.

Không biết có bao nhiêu thiên tài cứ như vậy bị mai một, trước cảnh giới Võ Tôn, bình thường sẽ không bị quấy nhiễu, trở thành mạo hiểm giả cũng tốt, làm người độc hành cũng hay, làm thương nhân hay làm đạo tặc cũng chẳng có gì, không ai can thiệp, nhưng mà, nếu đã có được thực lực của Võ Tôn, các võ sĩ đến bước này chỉ có hai lựa chọn, hoặc là muốn tự do, tiếp tục cuộc sống của mình, hoặc là, dựa vào những đại quý tộc hoặc đại gia tộc, trở thành võ sĩ bảo hộ.

Loại lực lượng này, các quý tộc tuyệt đối sẽ không cho phép tự do tại khu mình thống trị dây máu ăn phần, chuyện này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến địa vị thống trị của bọn họ.

Đặng Khăng Nam tước tán thán, mà tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, ngay trước mặt khách nhân nói những câu này, Đặng Khăng làm cho người ta có một loại cảm giác bất ngờ. Có lẽ, đây là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, sự mong mỏi của hắn đối với bí kỹ cao giai phong chi dực hẳn là không sai biệt lắm so với An Đông Ny, cho nên nhìn thấy cường giả xa lạ, chỉ cần có một phần vạn hy vọng, hắn cũng sẽ thử, hy vọng có thể giành được sự cảm thông.

Không thể phủ nhận, loại thử nghiệm này là phi thường gây thương, chẳng lẽ có ai đó sẽ bởi vì đồng tình mà đem bí kỹ phong chi dực giao cho bọn họ sao? Coi như Đặng Khăng kiên trì thử hơn một vạn lần, chỉ sợ sẽ là tiếp nhận một vạn lần thất vọng.

Đúng lúc này, phòng ăn mở ra, An Đông Ny được thị nữ đẩy vào, chứng kiến những khách nhân trong phòng lặng ngắt như tờ, An Đông Ny kỳ quái hỏi :“Chuyện gì xảy ra vậy?”

(Đoạn này text hình như thiếu, mình tìm không ra nên dịch tiếp vậy mong các độc giả thông cảm, mà đọc diễn biến xem chừng là giải thích vì sao các khách nhân lặng ngắt như tờ và vì sao An Đông Ny lại chú ý tới Dịch Áo)

“Ngài nói nguyên lực của Dịch Áo so với những phong hệ võ sĩ khác là khác nhau a?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Đúng vậy.” An Đông Ny gật đầu nói :“Từ lúc Dịch Áo bước vào nhà ăn, phong nguyên lực tràn ngập trên không trung đều là áp sát về phía hắn.”

“Ta như thế nào lại không cảm ứng được?” Lôi Mông kêu lên.”

An Đông Ny cười, tiếp theo lôi vạt áo của mình lên, nhẹ nhàng giặt xuống một sợi chỉ, tiếp theo đem sợi chỉ để trên một con dao trên bàn ăn, nhìn xung quanh một chút, rồi đem chuôi dao cắm vào một ổ bánh mì, cuối cùng đem chiếc bàn đặt bánh mì đẩy tới trước người Dịch Áo.

Sợi chỉ đang thống xuống đột nhiên bắt đầu động, hướng về hướng Dịch Áo run nhẹ, chờ thêm bảy tám giây nữa, bắt đầu rung động hướng về phía ngược lại.

“Nhìn ngọn nến góc tường.” An Đông Ny dụng một ngón tay chỉ.

Tầm mắt của mọi người liền tập trung vào ngọn nến, diện tích của nhà ăn không nhỏ, bắt quá cửa sổ chỉ có ai cái, tuy rằng bây giờ là chính ngọ, nhưng ánh sáng vẫn là không đủ, cho nên nến ở góc tường đã được người hầu đốt lên.

Cùng với sợi chỉ kia giống nhau, ngọn lửa đang cháy trên cây nến khi thì hướng về một hướng hơi hơi nhúc nhích, khi thì lại chuyển về một phương khác, nếu không phải An Đông Ny chỉ ra, bình thường sẽ không có người chú ý loại sự tình rất bình thường này.

“Các người còn nhìn không ra sao?” An Đông Ny phụ nhân nhẹ giọng nói :” Dòng khí trong phòng, đang theo tiết tấu hô hấp của Dịch Áo mà không ngừng biến hóa.”

Tác Phỉ Á bỗng nhiên giặt mình, vào buổi tối khi xử lý công chuyện thì Dịch Áo thường xuyên sẽ ở cùng nàng một hồi, nếu thời gian dài, nàng sẽ cảm giác được có chút không thoải mái, trước kia nàng còn cho là bị Dịch Áo quấy nhiễu, không thể tập trung tinh lực suy nghĩ, hiện tại mới hiểu được, là bên cạnh Dịch Áo, ngọn nến thủy chung không ngừng nhúc nhích, tầm nhìn của nàng theo đó mà lúc sáng lúc tối, trong thời gian dài, đương nhiên sẽ không thoải mái.

Dịch Áo vội ho một tiếng, hắn không nghĩ tới sức quan sát của đối phương không thua gì Ngõa Tây Lý, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tầm mắt của mọi người cũng đã rơi vào trên người Dịch Áo, nhất là Phỉ Đức Sĩ, tận mắt nhìn thấy Dịch Áo bị trúng địa chi tiến đập bay đi, kết quả lại bình yên vô sự, hẳn biết Dịch Áo khẳng định có bí mật gì đó.

“Mọi người cũng nên dùng cơm thôi.” An Đông Ny phu nhân đột nhiên đổi đề tài.

Bữa cơm này có chút nặng nề, cơ hồ không có ai nói chuyện, thân là chủ nhà, hẳn là nên chủ động điều tiết không khí, nhưng Đặng Khăng Nam tước vì chuyện phiền muộn kia mà cảm xúc phi thường không tốt, mà An Đông Ny phu nhân cũng duy trì trầm mặc, khi nhìn Dịch Áo, trong ánh mắt tỏ ý xin lỗi, nếu đụng với ánh mắt của Dịch Áo, nàng liền thoáng lộ ra nét cười khổ.

Dùng xong cơm trưa, Dịch Áo chuẩn bị trở về phòng của mình nghỉ ngơi, nhưng lại khi lên thang lầu thì nghe được tiếng bước chân có ý phát ra âm thầm phía sau, hẳn quay đầu nhìn lại, thì ra là Tác Phỉ Á, hẳn đi Tác Phỉ Á cũng cùng đi theo, hẳn dừng Tác Phỉ Á liền đứng ở nơi đó, hẳn biết tránh né không được cho nên khi đẩy cửa phòng mình ra thì đứng ở một bên chờ Tác Phỉ Á tiến vào.

Tác Phỉ Á cười dài đi vào phòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Dịch Áo.

“Thời tiết hôm nay rất tốt, có muốn đi ra ngoài một chút hay không?” Dịch Áo trong lời nói tràn ngập ý trêu chọc.

Tác Phỉ Á biến sắc, đứng lên muốn ra ngoài Dịch Áo vội vàng kéo Tác Phỉ Á :“Được rồi, ta nói cho người biết.”

Tác Phỉ Á một lần nữa lộ ra ý cười, bất quá, tốc độ tim đập của nàng lại đang nhanh hơn, biểu hiện của Dịch Áo càng ngày càng phi phàm, lại liên tưởng đến trước kia, nàng có một loại cảm giác, tại sâu trong lòng của Dịch Áo, nhất định có khúc mắc gì đó.

Ánh mắt của Dịch Áo lóe ra, phải nói thực cho Tác Phỉ Á sao? Đây không phải không tín nhiệm tín nhiệm hay không tín nhiệm, chỉ vì nắm giữ quyền lực của Nam tước, còn phải chiếu cố tốt cho Dịch Áo hẳn, Tác Phỉ Á đã hết lòng hết sức, đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tác Phỉ Á nắm giữ tài nguyên quá ít, phụ thân nàng không phụ giúp được nhiều, nàng hoàn toàn là dựa vào cố gắng của mình mới có ngày hôm nay.

Nếu mà kể ra toàn bộ mọi chuyện, Tác Phỉ Á có thể chịu đựng được sao? Mục tiêu của hẳn quá lớn, mà lực lượng hiện tại của bọn hẳn quá nhỏ, lấy tính cách của Tác Phỉ Á, một khi biết nội tình, nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ mình, gánh nặng như vậy nàng kham không nổi a.

Một tiếng cuồn cuộn tiếng tắc ý trong đầu Dịch Áo vang lên :“Người cũng đừng oán ta, chỉ do người không biết tự lượng sức mình.”

Máu liên tục bắn tung tóe, đem ký ức trong đầu của Dịch Áo nhuộm thành một màu đỏ tươi.

” Dịch Áo, người làm sao vậy?” Thanh âm của Tác Phỉ Á có chút sợ hãi, tuy rằng Dịch Áo không có mở miệng nói chuyện, nhưng nàng từ trong ánh mắt của Dịch Áo thấy được một sự cuồng bạo.

“Không có chuyện gì.” Dịch Áo thở ra một hơi dài, thần trí tỉnh táo lại, nhưng sắc mặt của hẳn vẫn rất âm trầm :” Tác Phỉ Á, người tin tưởng ta chứ?”

“Ngốc, không tin ta còn đến tìm người sao?” Tác Phỉ Á vừa nói vừa khẽ tựa vào người Dịch Áo, cánh tay trắng nõn rất tự nhiên khoát lên trên vai Dịch Áo, khẽ vuốt nhẹ, tựa hồ đang vỗ về nỗi buồn của Dịch Áo.

Tác Phỉ Á trầm mặc một lát, vừa rồi có ý đùa giỡn nóng nảy muốn đi, chỉ là vì trêu chọc Dịch Áo, nhưng nếu đối mặt với chuyện trọng đại, nàng sẽ rất lý trí.

“Kinh hỉ của người ta phải đợi bao lâu nữa?” Tác Phỉ Á nhẹ nhàng nói, nếu Dịch Áo thực không muốn nói, nàng sẽ không để ý đến chuyện này nữa, biểu hiện ra là chờ đợi sự kinh hỉ, để cho Dịch Áo biết, nàng một chút cũng không có tức giận.

“Ba tháng!” Dịch Áo chậm rãi nói, hẳn đối với chính mình tràn ngập tin tưởng, thời gian ba tháng, vậy là đủ rồi.

105. Chương 105: Vấn Khách!

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 105: Vấn khách!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Theo màn đêm buông xuống, trong thành bảo dần dần trở nên náo nhiệt, bởi vì Đặng Khăng Nam tước đã đặc biệt chuẩn bị một buổi yến hội để thết đãi khách nhân. Mới đầu Dịch Áo cùng Tác Phỉ Á cũng không muốn đi, Dịch Áo không thích cái loại không khí này, mà Tác Phỉ Á thì ngược lại tham gia nhiều loại yến hội này quá rồi nên cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng khi Đặng Khăng vô ý lộ ra tin tức là các cô nương trẻ tuổi xinh đẹp quanh đây cũng tới tham gia yến hội thì Ca Đồn cùng Lôi Mông liền trở nên hăng hái, hơn nữa còn giúp đỡ Đặng Khăng khuyên bảo hai người Dịch Áo, lời nói cũng rất là đường hoàng, đến cuối cùng Dịch Áo thậm chí cảm thấy nếu như mình không đi thì quá không nể mặt Nam tước, cho nên cũng đành phải đáp ứng.

Đối với Ca Đồn thì Dịch Áo quả thật hết đường nói, cánh tay mới vừa băng bó xong, đi đường vẫn còn khập khiễng, thế mà còn muốn đi tán gái!

Trong phòng tiệc rôm rả tiếng nói chuyện, trên khuôn mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười, bởi vì tất cả mọi người đều biết, mới đêm ngày hôm qua, Nam tước đại nhân đã đánh thắng một trận tuyệt vời.

Đây có phải mang ý nghĩa chiến tranh sắp kết thúc hay không? Tuy rằng không ai có thể cho đáp án chính xác, nhưng đại đa số mọi người đều có những suy nghĩ rất lạc quan. Trong đó tự nhiên khó tránh khỏi có chút mê hoặc bản thân, nhưng trong thế giới hỗn loạn này, không nghĩ như vậy thì còn có thể làm gì chứ? Không phải ai cũng đều có được quyền lợi quyết định vận mệnh của chính mình.

Ví như tuyệt đại đa số người trong đại sảnh này, sinh tử cùng tồn vong của bọn họ phụ thuộc chặt chẽ vào Đặng Khăng Nam tước, nếu Nam tước bại trận, kết cục của bọn họ cũng thê lương vô cùng.

Đặng Khăng phụ đẩy xe lăn của An Đông Ny đi tới, dọc theo đường đi không người hàn huyên cùng mọi người, trên mặt thủy chung hiện ra nụ cười thân thiết, có thể nhìn ra được, sự kính trọng của mọi người ở đây đối với Đặng Khăng là xuất phát từ nội tâm.

“Như thế nào còn chưa đi khiêu vũ thế?” Đặng Khăng mỉm cười hỏi, tiện tay bưng một chén rượu trên bàn, hướng Dịch Áo hỏi, thấy Dịch Áo lắc đầu thì lại nói tiếp: “Ta lâu rồi không nhìn thấy một người trẻ tuổi không uống rượu, bất quá đó là một cái tính rất tốt.”

An Đông Ny trừng mắt nhìn trượng phu: “Nếu đã biết là tốt, làm sao ông còn uống?”

Đặng Khăng nhún vai: “Đó là đối với người trẻ tuổi mà nói, còn người có tuổi giống như ta, thỉnh thoảng uống một chén, trái lại tinh lực sẽ dồi dào, ta nói không sai chứ Dịch Áo?”

“Ngài mà cũng tính là đã già sao?” Dịch Áo cười nói.

“Nếu ông già rồi vậy tôi thì sao?” An Đông Ny nghiêm mặt.

“Điều này còn hỏi sao?” Đặng Khăng nâng tay của An Đông Ny, hôn nhẹ lên một cái: “An Đông Ny của ta so với mười năm trước giống nhau như đúc, có câu này ta phải nói với nàng, nếu cứ tiếp tục già đi thế này, không được bao lâu nữa, ta sẽ cảm giác thấy mình không còn xứng với nàng nữa.”

Dịch Áo chỉ cảm thấy trên người nổi lên một tầng da gà, tuy rằng nhìn ra được tấm lòng yêu thương thật tâm thật ý của Đặng Khăng đối với An Đông Ny, nhưng mà quả thật rất buồn nôn.

Dù gì cũng là vợ chồng cùng chung hoạn nạn nhiều năm, trên mặt An Đông Ny vẫn là ngần không được nổi lên một từng đỏ ửng, oán trách nói: “Chú ý một chút, Dịch Áo còn đang ở chỗ này đấy.”

“Sợ cái gì, ta đây là cho hần một cơ hội học tập miễn phí, hần cảm tạ ta còn không kị đấy chứ.” Dem so sánh với Ca Đồn, độ dày da mặt của Đặng Khăng tuyệt đối là cấp đại sư, Dịch Áo cùng Tác Phi Á rất cục hiểu được vì sao lấy thực lực của Đặng Khăng lại có thể lọt vào mắt xanh của An Đông Ny trong số những người theo đuổi, lời nói lãng mạn như thế có thể được hần rất tự nhiên nói ra, chỉ cần điểm này thôi là rất nhiều người cũng làm không được.

“Đúng rồi, thương thế của Ca Đồn thế nào rồi?” An Đông Ny quan tâm hỏi, tựa hồ tâm tư của phụ nữ vĩnh viễn so với nam nhân tinh tế hơn một chút. Trên thực tế ngay cả Dịch Áo cũng cơ hồ quên mất chuyện Ca Đồn còn có thương thế trong người, nguyên nhân rất đơn giản, gia hỏa này quả thực là rất hoạt bát.

“Ca Đồn?” Dịch Áo cười nói :“Có nhiều cô gái như vậy ở trong này, hần còn sẽ để ý một vài vết thương nhỏ kia sao?”

Dịch Áo vừa dứt lời, chợt nghe đến phía sau truyền đến thanh âm của Ca Đồn :“Nói bậy bạ gì ta đó?”

Dịch Áo quay đầu nhìn lại, ra vẻ kinh ngạc nói :“Quả thật là hiếm thấy a, trong lúc cấp bách cư nhiên còn có thể rút ra thời gian đến gặp chúng ta, ta có phải là nên cảm thấy vinh quang và may mắn hay không đây?”

Ca Đồn nở nụ cười khổ :“Ta nào biết các cô nương ở nơi này lại nhiệt tình như vậy...”

An Đông Ny khẽ cười nói :” Phải biết rằng, người ở trong lòng các cô nương ở đây chính là anh hùng, đương nhiên sẽ rất nhiệt tình với người.”

Dịch Áo cười nhìn về phía cánh tay treo ở trước ngực của Ca Đồn :“Ta cảm thấy là cũng quá nhiệt tình đi?”

“Ta cuối cùng so với Lôi Mông mạnh mẽ hơn.” Ca Đồn nhảy mắt về phía trước.

Dịch Áo theo ánh mắt của Ca Đồn nhìn tới, giờ phút này Lôi Mông sắc mặt đỏ bừng bị một đám oanh oanh yến yến vây quanh ở giữa, theo lý thuyết Lôi Mông lớn lên trong đám nữ nhân hần là rất giỏi giao tiếp với nữ nhân mới đúng. Lôi Mông hiện giờ càng ngại ngùng, các cô gái càng thêm cuồng nhiệt, Lôi Mông vài lần muốn ly khai đều bị kéo trở về, mắt thấy đã muốn chống đỡ không được.

” Hai người các người chỉ biết ở đây vui sướng khi người gặp họa, cũng không đi giúp Lôi Mông.” Tác Phi Á sáng giọng.

“Ta chính là rất vất vả mới thoát ra, người cũng không thể kêu ta trở về tiếp tục chịu khổ chứ?” Ca Đồn nói :“Nếu không, để cho Dịch Áo đi đi, nghe nói đội trưởng Dịch Áo của chúng ta kinh nghiệm đầy mình a.”

“Có chuyện này sao?” Tác Phi Á tựa tiểu phi tiểu nhìn Dịch Áo.

“Lời hần nói mà cũng tin được sao?” Dịch Áo bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Ca Đồn.

Lúc này một võ sĩ đi nhanh đến bên cạnh Đặng Khăng thấp giọng vài câu cái gì, chỉ thấy Đặng Khăng hơi hơi nhú mày, trầm ngâm một lát, nhìn nhìn mấy người Dịch Áo cười nói :“Ta xin cáo lỗi đi ra ngoài một chút, các vị cứ ở trong này chậm rãi tán gẫu.” Nói xong lại cúi xuống bên tai An Đông Ny dặn vài câu rồi xoay người đi ra ngoài.

“Đợi một chút!” An Đông Ny gọi lại Đặng Khăng, thản nhiên nói :“Ta đi cùng với người.”

“Ta làm mình được rồi.” Đặng Khăng nhìn thấy thê tử :“Nàng ở đây bồi chuyện nhóm người Dịch Áo.”

An Đông Ny lắc lắc đầu :” Người nghĩ rằng ta không biết chủ ý của Mã Tu là gì à? Chỉ sợ hần không phải tự mình trở về a?”

Đặng Khăng thở dài :” Bất kể như thế nào, hần cũng là đệ đệ của ta, với lại lần này hần là đi cùng với Uy Liêm bá tước, nàng ra mặt có chút không thích hợp.”

An Đông Ny im lặng không nói, đích xác, bá tước tự mình tới cửa báỉ phỏng, nếu nàng xuất hiện, không thể nghi ngờ là thể hiện Đặng Khăng quá mức vô năng, chuyện gì đều phải dựa vào nàng.

“Ta đi cùng với Nam tước đại nhân.” Dịch Áo bỗng nhiên nói, tuy rằng không rõ ràng lắm đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, nhưng Dịch Áo có thể đọc lo lắng trong mắt An Đông Ny, hiển nhiên hiển nhiên phải đi

gặp khách nhân không mang theo thiện ý, trải qua nửa ngày ở chung, Dịch Áo đối với vợ chồng Đặng Khăng rất có hảo cảm, nhất là An Đông Ny, cho nên mới phải chủ động đưa ra yêu cầu này.

Trên mặt An Đông Ny lộ ra vui mừng, có Dịch Áo đi cùng Đặng Khăng, nàng đã có thể yên tâm, nghe Đặng Khăng nhắc qua tình hình hôm qua, dưới sự công kích toàn lực của cực hạn võ sĩ Dịch Áo lại có thể bình an vô sự, tuy rằng phong hệ võ sĩ vốn là trừ danh tốc độ, nhưng mà An Đông Ny thân là phong hệ võ sĩ trong lòng rất rõ ràng, Dịch Áo tuyệt không phải là quang mang võ sĩ bình thường, nếu không tuyệt đối không có khả năng có kết quả như vậy.

Đặng Khăng giật mình, do dự một chút rồi nói :“Như vậy không ổn lắm đâu...”

“Có cái gì mà không ổn.” An Đông Ny cướp lời :“Hoặc là ta đi, hoặc là Dịch Áo đi, ông chọn một cái đi.”

“Nói ta là thị vệ của ngài là được rồi, hẳn là không thành vấn đề.” Dịch Áo cười nói.

“Vấn đề quả thật là không có, chỉ là cảm thấy rất uy khuất cho người.” Đặng Khăng cười khổ nói, xem ra thê tử đối với đệ đệ không nên thân của mình không có chút hảo cảm nào.

Thấy sự tình đã ngã ngũ, Đặng Khăng không có từ chối nữa, cùng với Dịch Áo ly khai khỏi phòng tiệc, dọc theo dọc theo đường đi Đặng Khăng có vẻ có chút lo lắng, Dịch Áo đều nhìn thấy hết, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là yên lặng đi theo phía sau Đặng Khăng.

Đi đến trước cửa phòng nghị sự thì Dịch Áo phát hiện hai bên đại môn đứng chặn kín mười mấy tên võ sĩ, bên trái là cầm đầu thị vệ Tập Mạt Tư, mà phía bên phải thì một người Dịch Áo cũng chưa từng gặp qua, hiển nhiên là người mà Uy Liêm Bá Tước kia mang đến.

“Đại nhân!” Thấy Đặng Khăng xuất hiện, nhóm võ sĩ Tập Mạt Tư nhất tề cúi chào, còn đối với những võ sĩ kia thì đứng bất động, giống như là không có nhìn thấy Đặng Khăng.

“Như thế nào không đi tuần tra, còn đứng ở chỗ này làm gì?” Đặng Khăng kinh ngạc hỏi.

Tập Mạt Tư không có lên tiếng, chỉ là dụng ánh mắt hướng về phía đối diện.

Đặng Khăng nhìn về phía những võ sĩ đối diện kia, một đám ánh mắt hung ác, mặt lộ sát khí, thân hình đứng thẳng tắp, hiển nhiên là tinh nhuệ võ sĩ chân chính, không khỏi nhíu nhíu mày, sau khi suy nghĩ một chút liền không có nói gì nữa, cùng Dịch Áo lập tức hướng đại môn đi đến.

Tiến vào phòng nghị sự, đầu tiên liền nhìn thấy một lão giả tinh thần quắc thước ngồi ở chủ tọa, bên tay trái là một trung niên nhân dáng người cường tráng, dung mạo có vài phần tương tự với Đặng Khăng, còn có một võ sĩ cúi thấp đầu không thấy rõ diện mạo đứng phía sau lão giả.

” Bá tước các hạ, cơn gió nào thổi ngài tới đây thế?” Đặng Khăng cười đi tới.

” Đã lâu không gặp, Đặng Khăng đại nhân.” Lão giả hòa ái cười nói, nhìn về Dịch Áo phía sau Đặng Khăng :” Vị này chính là...”

“Đây là thị vệ ta mới nhận, còn không mau bái kiến Bá tước đại nhân?” Đặng Khăng xoay đầu lại, giả vờ quá lên, nhưng trên mặt của hắn thì lộ ra thần sắc xin lỗi.

” Bá tước đại nhân!” Diễn kịch thì phải diễn tới cùng, Dịch Áo phi thường phối hợp, làm bộ như sợ hãi khom người lễ.

Lão giả hơi đánh giá Dịch Áo một chút rồi mất đi hứng thú, lập tức đưa ánh mắt lên trên người Đặng Khăng :“Nghe nói Đặng Khăng đại nhân gần đây không được như ý a.”

Đặng Khăng vừa mới ngồi xuống, nghe câu nói của đến lão giả không khỏi ngăn ra :” Ý của ngài là...”

“Đại ca, đừng gắng gượng nữa.” Trung niên nhân kia cười lạnh mở miệng nói :“Hiện tại người nào không biết lãnh địa của người đã biến thành hang ổ của đạo phỉ.”

“Mã Tu, người không biết nội tình thì không nên nói lung tung.” Đặng Khăng trong mắt hiện ra tia buồn bực, hướng lão giả nói “: Khi Bá tước đại nhân tới tới, phó đoàn trưởng Cao Đăng của kinh cực võ sĩ đoàn không ngờ giả thành đạo tặc, ở bên trong lãnh địa của ta giết người phóng hỏa, không biết Bá tước đại nhân đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

“Có loại sự tình này? Người chính mắt thấy được sao?” Lão giả kinh ngạc hỏi :” Đặng Khăng đại nhân, không nên nói lung tung, ta biết người cùng Cao Đăng có mâu thuẫn, nhưng...”

106. Chương 106: Đệ Thất Võ Sĩ Đoàn!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 106: Đệ thất võ sĩ đoàn!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta có thể thề ngay tại hôm qua, Đặng Khăng vì dẫn dụ ta đi ra đã tập kích một thôn trang trong lãnh địa của ta.” Đặng Khăng vừa nói vừa lấy ra một đồ vật, nặng nề đập lên trên bàn :“Song đầu xà võ sĩ đoàn cũng như vậy, đây là chứng cứ.”

Lão giả yên lặng nhìn huy chương trên bàn, đột nhiên nói :“Cao Đăng đâu?”

“Đã chết, cái loại người này sống căn bản là chặt đứt.” Nhớ tới việc Cao Đăng giết hại bình dân của mình, Đặng Khăng oán hận nói.

” Cao Đăng chính là địa hệ cực hạn võ sĩ a?” Lão giả kia kinh ngạc nói :“Là người giết hấn?”

“Ta...” Đặng Khăng Nam tước ngăn người, hấn vốn định nói là đám người Dịch Áo ra sức mới giết được Cao Đăng, nhưng hấn đã nói dối trước rồi, không có biện pháp cải lời, đành phải nói :” Không phải, là Cao Đăng chọn giật một số mạo hiểm giả.”

“Mạo hiểm giả?” Lão giả kia trầm ngâm nói :“Bọn họ ở nơi nào?”

“Bọn họ...” Đặng Khăng cười khổ nói :“Đại nhân, những mạo hiểm giả này không phải là trọng điểm mà quan trọng là võ sĩ đoàn của chúng ta rốt cuộc đã làm gì? Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước đại nhân phái song đầu xà võ sĩ đoàn cùng kinh cực võ sĩ đoàn đóng tại rìa Hắc Hà, chẳng lẽ không phải để phòng bị Sơn Đê võ sĩ đoàn tập kích sao? Dịch nhân của bọn họ ở phía đối diện, tại sao lại có thể chia dao về người một nhà?”

” Ta chỉ là Bá tước, không có quyền chỉ huy võ sĩ đoàn a.” Lão giả thở dài :” Yên tâm, ta sẽ phái người hướng Hầu tước đại nhân báo cáo, Đặng Khăng, người có biết những mạo hiểm giả này là từ đâu tới không?”

“Điều này ta không biết.” Đặng Khăng lắc lắc đầu, hấn trong lòng có chút kỳ quái, vì cái gì đối phương cứ quan tâm đến những mạo hiểm giả này thế nhỉ?”

“Người không nhận biết bọn hấn?” Lão giả mặt trầm xuống :“Vậy bọn họ tại sao lại giúp người? Đặng Khăng, người phải nói thật, ta hoài nghi, bọn họ chính là do gian tặc do sơn đê phái tới.”

” Không có khả năng!” Đặng Khăng vội vàng nói :” Ta cùng bọn họ tán gẫu qua, bọn họ là từ Hầu tước lĩnh bên kia tới.”

“Nga? Bọn họ tổng cộng có mấy người?”

“Hai người!” Đặng Khăng mở lớn mắt nói :“Đại nhân, ngài muốn tìm bọn họ sao?”

“Người có thể tìm sao?”

“Một người trong bọn họ bị Cao Đăng đả thương, phỏng chừng đi không nhanh, nếu hiện tại phái người đuổi theo, sáng sớm ngày mai có lẽ đuổi kịp bọn họ.” Đặng Khăng trong lòng mơ hồ có cảm giác không ổn, chẳng lẽ bối cảnh của Cao Đăng rất thâm hậu sao? Đối phương rất sợ Hầu tước đại nhân sẽ trách móc xuống, cho nên muốn đem những mạo hiểm giả này bắt lấy đền tội? Điều này không thể được, hấn bất kể thế nào cũng phải bảo đảm an toàn cho đám người Dịch Áo.

“Quên đi, nếu đã đi rồi cũng không cần đuổi theo.” Lão giả kia khoát tay áo :“Đặng Khăng, người lại đây, cái này người có biết là chuyện gì xảy ra không?” Nói xong, lão giả kia đem một phong thư đặt ở trên bàn.

Đặng Khăng hồ nghi đi tới, cầm lấy lá thư mở ra thoáng nhìn, nhưng hắn chỉ nhìn vài câu thì liền lộ ra thần sắc kinh hãi, đem thư ném ở trên bàn :“Đại nhân ta có thể dùng có tính mạng của ta đảm bảo ta cần bản không biết phong thư này, cũng chưa từng có qua lại gì với những võ sĩ của sơn đế bên kia.”

Mã Tu ở một bên cũng tò mò nghiêng đầu, nhìn lên nội dung trên thư.

“Ha ha... Để hầu tước cho người điều kiện rất hậu đãi a.” Lão giả kia cầm lấy thủ, vừa xem vừa lẩm bẩm nói :” Bá tước lĩnh? Chắc chắc... Từ Nam tước thăng tới Bá tước lĩnh, giai đoạn này vốn là rất chậm chạp, có người dụng một đời cũng đi không xong, Đặng Khăng, người trẻ tuổi như vậy liền trở thành Bá tước, trong lòng cảm thấy thế nào?”

” Đại nhân, ngài là đang giễu cợt ta sao?” Đặng Khăng nghiêm mặt nói :“Lãnh địa của ta ở đây, con dân của ta ở bên ngoài hỗn chiến mấy năm, võ sĩ của bọn chúng xông tới bao nhiêu lần? Giết của chúng ta bao nhiêu người? Đại nhân, xin ngài an tâm, ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước đám lang soi kia.”

“Người a... cứ thích nghiêm túc như vậy.” Lão giả kia nở nụ cười, theo sau đem lá thư này nhẹ nhàng buông, tiếp theo nhìn về phía đệ đệ của Đặng Khăng :“Mã Tu, người cảm thấy chuyện này thế nào? Chờ ca ca người thành Bá tước, người cũng có thể trở thành Nam tước lĩnh, không cần phải giống như bây giờ, tới tìm ca ca người gây phiền phức.”

Mã Tu trở nên xấu hổ nói :“Đại nhân... Không phải...”

” Đặng Khăng, nói cho ta biết, nếu người của Sơn Đế thật sự đến tiếp xúc với người, người sẽ làm thế nào?” Lão giả kia nghiêm mặt nói.

” Đại nhân, ta sẽ làm thịt hắn, sau đó đem đầu của hắn treo trên cột cờ, a, ta biết làm như vậy quá không văn minh, giống như Dã Man Nhân, nhưng ta thích.” Đặng Khăng cười lạnh nói :” Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, chính là bọn chúng chém đứt hai chân của An Đông Ny.”

“Tâm kết này của người vẫn là không có biện pháp giải khai.” Lão giả kia hơi hơi cười rộ lên :” Kỳ thật, ta cũng biết, tới tìm người cũng chỉ là phí công phí sức.”

“Đại nhân? Ngài là có ý gì?” Đặng Khăng sững sờ.

Đúng lúc này, bên ngoài thành bảo đột nhiên truyền đến một trận reo hò, Mã Tu sững sờ, chợt vọt tới cửa sổ, nhìn ra xung quanh bên ngoài, theo sau quay đầu lại thất kinh kêu lên :“Bá tước đại nhân, ca, bên ngoài đều là...” Hắn đột nhiên nói không được nữa, tên võ sĩ đứng sau hắn, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, đôi mắt của đối phương đang tản ra hàn quang lạnh lẽo.

“Đều là cái gì?” Đặng Khăng quát.

Võ sĩ kia đột nhiên xuất thủ, một quyền oanh trên ngực Mã Tu, Mã Tu ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra, thân thể giống như đạn pháo bay ngược về phía sau, tiếp sau đó đập vào bức tường chân nhẵn, hai mắt của hắn đã lồi ra, miệng sùi bọt mép xen lẫn máu tươi.

Đặng Khăng sững sờ rồi phát ra tiếng rống giận dữ :“Mã Tu!” Tuy rằng đệ đệ của hắn rất đồ mắt lấy được lãnh địa của hắn, bình thường gây cho hắn không ít phiền toái, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, tay đứt ruột xót a.

“Đừng nên lộn xộn, Đặng Khăng.” Lão giả kia thản nhiên nói :“Ta xin giới thiệu một chút, vị này chính là đội trưởng thứ bảy võ sĩ đoàn của Sơn Đế Hầu tước, ngũ giai cực hạn võ sĩ A Ba Tư.”

“Uy Liêm Bá tước, ngài... Ngài không ngờ lại phản bội Hầu tước đại nhân?”

“Ta đã già, cho dù ngày mai có chết, ta cũng chẳng để ý.” Lão giả kia cười cười :“Nhưng trong nhà của ta còn có mấy trăm người, ta không thể đem vận mệnh toàn gia tộc ký thác vào trên người cái tên gốc Tắt Mồ Nhĩ kia, người hiểu được ý của ta chứ?”

“Ta nhớ rằng khi ta trở thành Nam tước lĩnh, ngài từng nói với ta, Tắt Mồ Nhĩ là một người thống trị anh minh.” Đặng Khăng hít sâu một hơi, chậm rãi nói :“Ngài đã quên rồi ư? Nhưng ta không thể quên, bởi vì đây là quang vinh của cả đời ta.”

“Những lời này đã không còn ý nghĩa.” Lão giả kia khoát tay áo :” Đặng Khăng, buông bỏ đi.”

“Ngài sai lầm rồi.” Song quyền Đặng Khăng nắm chặt lại, trên thân thể toát ra ánh sáng màu vàng kim, hần là cao giai quang mang vô sĩ, cũng không e ngại trực diện chiến đấu.

Lão giả kia không nhúc nhích, võ sĩ phía sau cũng không động đậy, bọn hần vẫn thông dong nhìn Đặng Khăng đem nguyên lực vận chuyển tới cực hạn.

“Được rồi, được, Đặng Khăng, thông minh một chút đi...” Lão giả kia khẽ cười nói :“Chúng ta làm giao dịch được không? ”Người thành thành thật thật bất động, ta chỉ giết người, còn có An Đông Ny, người trong lãnh địa vẫn là có thể sống sót, bất quá nếu người gây phiền phức cho chúng ta, ta đảm bảo, trong lãnh địa của người sẽ không còn một người còn sống.”

Biểu tình Đặng Khăng đột nhiên trở nên ngốc trệ, thân hình cũng có chút cứng ngắc.

” A Ba Tư đại nhân, lời nói của ta có hữu hiệu hay không?” Lão giả kia quay đầu nói với võ sĩ phía sau.

” Uy Liêm đại nhân, mỗi câu nói của ngài đều là mệnh lệnh.” Võ sĩ kia cung kính khom người :“Nếu Đặng Khăng Nam tước nguyện ý phối hợp, ta nhất định sẽ ước thúc võ sĩ đoàn của ta, nếu không muốn phối hợp... ha ha, vậy thì không thể trách ta.”

Đặng Khăng tức giận đến cả người run run, nhưng, đối thủ của hần là tên võ sĩ mang xú danh nhất của Sơn Đệ võ sĩ đoàn, đây không phải là uy hiếp, nhiều nhất tính là một loại lừa gạt, cho dù hần bỏ vũ khí xuống, con dân trong lãnh địa cũng sẽ bị giết hại.

“Đi thôi, Đặng Khăng.” Lão giả kia chậm rãi đứng lên :“Để cho chúng ta cùng nhau được kiến thức một lần phong thái của võ tôn An Đông Ny đi, ha ha...”

Theo tiếng reo hò từ bên ngoài truyền vào, người trong yến hội liền giật mình, bất quá, mọi người vẫn là duy trì bình tĩnh, dưới sự khai thông của các võ sĩ, nhanh chóng phóng vào trong thành bảo, hai người thị nữ vội vàng phụ đẩy An Đông Ny tới trước đại sảnh thành bảo, theo sau cũng gia nhập vào đội ngũ chạy trốn.

Kỳ thật chỗ dựa lớn nhất của thành bảo này, không phải là những võ sĩ kia, lại càng không phải là tường thành cao cao kia, mà là một nữ nhân mất đi hai chân, An Đông Ny.

Hơn nữa, bên dưới tòa thành vừa sâu vừa lớn đủ để giấu kín hơn một ngàn người cùng đại lượng vật tư, mọi người sống tại trong thành bảo cùng với phụ cận thành đã thành thói quen loại chiến thuật này, địch nhân đến xâm phạm bọn họ liền sẽ ẩn núp đi, chờ địch nhân đi rồi thì bọn họ lại trở ra.

Oanh... Đại môn của thành bảo đã bị phá vỡ, các võ sĩ ào ào vây quanh phía sau An Đông Ny, còn Tác Phỉ Á, Lôi Mông còn có Phí Đức Sĩ thì đi đến tầng cao nhất của tòa thành, quan sát động tĩnh phía dưới, Ca Đồn thì mang theo mẹ con Ngã Lệ, còn có nhóm người Tác Luân Na trốn xuống địa đạo.

Rất nhiều võ sĩ từ cửa vọt vào, chỉ là vừa chạy vài bước thì liền nhìn thấy An Đông Ny im lặng ngồi ở cửa, các võ sĩ ngay tức khắc liền dừng lại kết một tiếng.

“Là võ sĩ đoàn chính quy.” Phí Đức Sĩ đứng ở tầng cao nhất của tòa thành chậm rãi nói.

Những võ sĩ kia nhিপ bước chỉnh tề, sĩ khí cao ngút, xem ra chính là quân đội huấn luyện chính quy.

“Oh sh!t.. Tất cả đều là quang mang vô sĩ!” Lôi Mông nhin không được kinh hô một tiếng :“Bọn chúng đến từ quân đội nào?”

Phí Đức Sĩ mới vừa bắt đầu chỉ chú ý quan sát động tác của những võ sĩ kia, lại quên quan sát những yếu điểm khác, nghe được câu nói của Lôi Mông, sắc mặt của hần lúc này trở nên ngưng trọng.

Những võ sĩ kia đang chậm rãi tán ra xung quanh, bọn hần tập chung cùng một chỗ, đội hình nghiêm chỉnh, tản ra thì lập tức biến thành từng tổ đội, hoặc ba người, hoặc bốn người, tiến thoái có nhিপ điệu, khí thế uy nghiêm, rõ ràng là rất quen thuộc với chiến trận.

“Tiểu thư, Ca Đồn đã dẫn theo bọn chúng tới rồi, chúng ta không phải nên...”

“Địch Áo đâu?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hỏi.

107. Chương 107: Thê Tử Tốt!

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 107: Thê tử tốt!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Các người đến nội sảnh đi!” An Đông Ny thần nhiên nói, đối phương đều là quang mang võ sĩ, hơn nữa tự động chia thành từng tổ đội, nhìn ra được phối hợp cực kỳ thành thạo, đối với võ sĩ bên ta cao hơn một cấp bậc, bọn họ ở lại đây chẳng những giúp không được gì mà nàng còn phải phân tâm chiếu cố.

Các võ sĩ phía sau An Đông Ny đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn thật ra biết thực lực của bản thân mình không đủ, cũng rõ ràng sự dũng mãnh phi thường của nữ chủ nhân, nhưng mà đại chiến chưa bắt đầu, bọn hắn lại chạy đi để cho một nữ nhân lưu lại liều mạng, rất là mất mặt nam nhân.

An Đông Ny tức giận khoát tay áo, các võ sĩ phía sau không dám kiên trì nữa, đồng loạt thối lui vào trong đại sảnh.

Các võ sĩ của đệ thất võ sĩ đoàn xông tới từng chút một, nhưng bọn hắn cũng không dám đi tới quá gần, vẫn duy trì khoảng cách hơn hai mươi thước, tuy rằng chút khoảng cách này đối với một phong hệ võ sĩ chân chính mà nói, căn bản không tính là gì, nhưng như vậy ít nhất làm cho tâm lý của bọn hắn cảm thấy an toàn một chút.

“Ta rất kỳ quái, là ai đã cho các người dũng khí như thế.” Thanh âm réo rắt của An Đông Ny vang vọng trong trời đêm, một trận gió thổi tới, làn váy của nàng theo cơn gió mà lay động hiện ra trong đó là sự trống rỗng, đây là nhắc nhở những địch nhân kia, các người đang đối mặt với một người tàn phế.

Bất quá, An Đông Ny chưa bao giờ bởi vì sự tàn tật của mình mà tự ti, đối mặt với đối thủ trên khuôn mặt đang đè nén sự bất an, nàng ngược lại muốn cười, cất tiếng cười to.

Thân có tàn tật, cường địch lại coi nàng như hổ, đây là một loại kiêu ngạo.

Trong chiến trận chính tề đột nhiên xảy ra một trận xôn xao, bọn hắn chỉ là võ sĩ tầng dưới, căn bản không biết con bài chưa lật của thủ trưởng là cái gì, mà sự đáng sợ của nữ nhân trước mặt kia, từ trong lòng bọn hắn đã hình thành bóng ma in đậm. Bất quá, hai chân của nữ nhân kia chính là do các võ sĩ của đệ thất võ sĩ đoàn chặt xuống, nhưng mà, đây là đã trả một cái giá thảm trọng, mà khi đó nữ nhân kia bất quá là một thất giai cực hạn võ sĩ mà thôi.

Tại nơi cao nhất của tòa thành, nghe được lời nói của An Đông Ny, sắc mặt Tác Phỉ Á đột nhiên đại biến: “Không xong, Dịch Áo...”

Được sự nhắc nhở của Tác Phỉ Á, sắc mặt của Phỉ Đức Sĩ cùng Lôi Mông cũng thay đổi, bọn hắn thấy được sự xáo động của những võ sĩ kia, cũng cảm giác được sự e ngại của bọn họ, chuyện khác thường tất có yêu dị, bọn hắn có thể nén sợ hãi đến đây, tất nhiên là có chỗ ỷ trượng.

Một loạt tiếng kèn từ phương xa truyền đến, chiến trận cũng theo đó phát sinh biến hóa, hơn chục võ sĩ đồng thời xuất thủ, từng đạo liệt diễm trăm xẹt qua trường không, hướng An Đông Ny kích bắn tới.

An Đông Ny như cũ lẳng lẳng ngồi ở trên ghế, hết thảy phát sinh ở đối diện nhìn như không thấy.

Oanh... Rầm rầm rầm... Liệt diễm trăm đồng loạt bắn đến, nổ trung trên người An Đông Ny, thanh âm, chấn động kịch liệt kia tựa hồ như có tới trên trăm mặt trống bị gõ lên, đạo liệt diễm trăm trước vừa mới nổ tung thì một đạo liệt trăm sau đã xuyên vào trong ngọn lửa, khói lửa hùng hực phóng lên cao hơn mười thước.

Ánh lửa tan hết, lộ ra thân ảnh của An Đông Ny, nàng dường như không có việc gì đứng ở giữa đại môn chính sảnh, mà ghế dựa phía sau đã bị thiêu tàn, chỉ còn lại tro xương.

An Đông Ny đang đứng!

Toàn bộ võ sĩ đều đem tầm mắt chuyển đến trên đồi An Đông Ny, nơi đó chẳng biết lúc nào xuất hiện hai cột sáng màu trắng xanh, chống đỡ thân thể của An Đông Ny, mà trên thân thể của An Đông Ny cũng vờn quanh từng đạo quang mang màu xanh trắng.

Hào quang không ngừng quay cuồng, ngưng đọng lại, cuối cùng biến thành một cái chiến giáp, tính chất của chiến giáp kia rất kỳ lạ, trong suốt, mặt trên chớp động từng đạo lưu quang, khi thì nhảy lên khi thì hạ xuống, khi thì mấy đạo lưu quang chạm vào nhau bạo lên từng vòng sáng chói mắt.

Trong chiến trận lại xuất hiện từng đợt xôn xao, coi như chưa thấy qua cường giả cấp bậc võ tôn chiến đấu thì cũng đã từng nghe nói qua, sự khác biệt lớn nhất giữa võ tôn và cực hạn võ sĩ chính là nguyên lực chiến giáp của võ tôn.

Đột phá đại thành luân, võ tôn liền có năng lực nguyên lực hiện hóa, chiến giáp do nguyên lực ngưng tụ thành cứng cõi vô cùng, nhất là chiến giáp của địa hệ võ tôn ngưng luyện, có thể dưới tình huống không chút sứt mẻ thừa nhận mấy cực hạn võ sĩ điên cuồng oanh tạc, hơn nữa, nguyên lực chiến giáp, có được năng lực tự động chữa trị, cho dù trong một cuộc chiến đấu bị vỡ nát, chỉ cần hấp thụ đủ nguyên lực, chiến giáp liền có thể hoàn toàn khôi phục, nếu còn có được đại lượng tinh thần toái phế, tốc độ khôi phục càng nhanh hơn.

Đương nhiên, giống như những bí kỹ khác, cần tiêu phí thời gian cùng nguyên lực để luyện tập, dưới tình huống bình thường, nhất giai võ tôn muốn phóng xuất ra chiến giáp của mình, ít nhất cần mấy chục giây, nhưng An Đông Ny thì khác, nàng không được học cao giai bí kỹ, chỉ có thể đem toàn bộ tinh lực dụng ở trên ngưng luyện chiến giáp, cho nên tốc độ phóng thích chiến giáp vượt xa cường giả đồng cấp.

Phía sau lại truyền đến tiếng kèn lệnh, các võ sĩ của đệ thất võ sĩ đoàn, có nén sự khủng hoảng của mình, tiếp tục đánh từng đợt liệt diễm trăm về phía An Đông Ny.

An Đông Ny đứng ở nơi đó, mặc cho liệt diễm trăm không ngừng công kích lên thân thể của mình, tiếng nổ vang lên liên tục, coi như nguyên lực chiến giáp của nàng có thể triệt tiêu thương tổn của liệt diễm trăm, nhưng ở đây còn ẩn chứa lực đánh vào, theo lý thuyết, An Đông Ny hẳn là lão đảo lui về phía sau mới đúng, nhưng nàng thủy chung vẫn đứng không nhúc nhích, tựa hồ cột sáng màu trắng xanh kia đã đâm sâu vào trong lòng đất.

Tiếng kèn không ngừng, các võ sĩ phóng thích liệt diễm trăm cũng không dừng, trên quảng trường thành bảo, tự hồ đang cử hành một buổi chúc mừng lễ lớn, pháo hoa hết đợt này đến đợt khác nổ rộ, mà liệt diễm trăm như mưa rơi bay tới kia, đã đem quảng trường chiếu sáng trưng.

An Đông Ny dù sao cũng không phải là thổ hệ võ tôn, cứ ngạnh kháng như vậy, nguyên lực của nàng rất nhanh sẽ hao hết, bất quá, nàng một chút cũng không có nôn nóng, chỉ là ánh mắt trở nên càng ngày càng sắc bén, xuyên thấu qua ánh lửa hừng hực, nàng một mực tìm kiếm thủ lĩnh của võ sĩ địch quân, nhược điểm lớn nhất của nàng chính là hành động bất tiện, nguyên lực chiến giáp cung cấp chống đỡ cho nàng, cũng không đủ giúp nàng phát huy ra lực chiến đấu chân chính, cho nên nàng nhất định phải tìm được thủ lĩnh của địch nhất, đánh rắn phải đánh đập đầu.

Tại trong phòng hội nghị của thành bảo, những võ sĩ kia đang chậm rãi tới gần Địch Áo, Địch Áo thoát nhìn có chút khẩn trương, lập tức lùi lui về sau mấy bước, thối lui tới góc tường, tránh xa đối phương, cũng tránh xa Đặng Khăng Nam tước.

“Quên đi, đừng làm khó tiểu bằng hữu.” Lão giả đã đi tới cửa nở nụ cười, trong mắt hẩn, điều băn khoăn nhất chính là An Đông Ny, sau đó là những mạo hiểm giả đột nhiên xuất hiện, hiện tại hết thấy đều ở trong lòng bàn tay hẩn, hẩn không ngại ban phát lòng nhân từ của mình.

Những võ sĩ kia hướng về phía bài trừ cười gằn, sau đó xoay người đi theo lão giả ra ngoài.

Ngoài cửa, các võ sĩ vẫn đang giằng co, mà Tạp Mạt Tư đang ở cửa gấp đến độ đi qua đi lại, chứng kiến Đặng Khăng đi ra ngoài, hẩn như được đại xá, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Đặng Khăng đã giành nói :” Tạp Mạt Tư, mang theo người của người rời khỏi đây trước đi.”

“Cái gì?” Tạp Mạt Tư biểu tình có vẻ có chút cứng ngắc.

” Nghe không hiểu lời của ta sao?” Đặng Khăng quát, đồng thời hần cũng hướng Táp Mạt Tư đánh mắt.

“Đại nhân?” Táp Mạt Tư thấy thế thì càng hồ đồ.

Bất quá, lão giả kia một mực quan sát động tác của Đặng Khăng, hần nhàn nhạt cười, chậm rãi nói :” Đặng Khăng đại nhân, nhìn bên này...” Nói xong, hần vỗ vỗ bàn tay.

Đặng Khăng sửng sốt, hướng về phía lão giả chỉ nhìn lại, nơi đó đang đậu mấy chiếc xe ngựa, đều thuộc về lão giả kia, mấy võ sĩ nghe được thanh âm vỗ tay liền tiến lên mở cửa xem một nữ nhân từ trong xe kinh ngạc nhìn ra ngoài, vừa vận dụng phải tầm mắt của Đặng Khăng, nàng miễn cưỡng lộ ra tươi cười nói :“Ca...”

Đặng Khăng thấy được nữ nhân kia, còn thấy được hài tử mà nữ nhân đó đang ôm trong lòng, tức thì cảm thấy lạnh như băng, hần tuy rằng chán ghét Mã Tu nhưng đứa em dâu này nhân phẩm không tệ, hơn nữa Mã Tu mới vừa bị người ta giết chết, hài tử kia là huyết mạch duy nhất của Mã Tu.

“Người... Người rốt cục muốn thế nào?” Đặng Khăng cắn răng nói.

“Hừ! Hài tử đang ngủ.” Lão giả kia đem ngón trỏ đặt trước môi, ý bảo Đặng Khăng nói nhỏ chút, theo sau đứng sát gần Đặng Khăng, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Đặng Khăng :“Nghe lời, hiểu không? Đặng Khăng, ngẫm lại đi, chỉ cần người và An Đông Ny chết, tất cả mọi người có thể tiếp tục sống sót, toàn bộ.”

“Đại nhân?” Táp Mạt Tư rốt cục hiểu được là chuyện gì xảy ra, hần vừa mới tiến tới một bước thì võ sĩ đi theo bên người lão giả kia tiện tay chém ra, một đạo liệt diễm trăm bay tới trước người Táp Mạt Tư, Táp Mạt Tư căn bản không kịp trốn tránh, bị liệt diễm trăm đánh văng ra ngoài nặng nề rơi xuống đất.

“Người xem, thật tội nghiệp không?” Lão giả kia nhìn thấy thân ảnh của Táp Mạt Tư, thấp giọng nói :” Bởi vì người cố chấp, đại hại chết một người, người rốt cuộc muốn hại chết bao nhiêu người mới có thể vừa lòng đây?”

Thê tử của Mã Tu chứng kiến tình cảnh bi thảm này, sợ tới mức lên tiếng thét chói tai, mà hài tử cũng bị nàng làm tỉnh lại, lập tức khóc lớn lên.

Tiếng thét chói tai cùng tiếng la khóc của hài tử giống như cây kim đâm vào tim của Đặng Khăng, ánh mắt của hần càng ngày càng trống rỗng, song quyền nắm chặt cũng buông lỏng ra.

“Xin mời!” Lão giả kia cười hướng một bên thủ thế nhường.

An Đông Ny rốt cục quyết định xuất thủ, nhưng ngay khi nàng hít sâu một hơi, rất nhanh vận chuyển nguyên lực thì trên không đột nhiên truyền đến tiếng rống to :“Đều dừng tay lại cho ta.”

An Đông Ny tức thì quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Uy Liêm Bá tước, Đặng Khăng, còn có một người võ sĩ xa lạ đứng ở nơi đó, trong nội tâm nàng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác xấu.

Võ sĩ kia đầu tiên là hướng An Đông Ny vẫy vẫy tay, tiếp theo nhắc chân cong gối đá vào Đặng Khăng, Đặng Khăng thân bất do kỷ, phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất.

” An Đông Ny phu nhân, ta cảnh cáo ngài ngàn vạn lần không nên lộn xộn.” Võ sĩ kia cười to nói :“Nếu người động một lần, ta liền vận gãy một cánh tay của Nam tước đại nhân, người động hai lần, ta vận gãy hai cánh tay, nếu người còn động, ta sẽ đem hai con mắt của hần móc ra, hiểu rồi chứ?” Nói xong, hần để tay trên vai Đặng Khăng.

Một võ sĩ từ trong đám người đi ra, đó là địa hệ võ sĩ, hần phóng xuất ra bàn thạch bảo hộ, tiếp theo cúi đầu hướng An Đông Ny vọt tới.

An Đông Ny vẫn không nhúc nhích, nàng không có hai chân căn bản không thể bảo trì cân bằng, cuối cùng ngã lộn về phía sau.

“Ha ha...” Lão giả kia vui vẻ nở nụ cười, theo sau nói với Đặng Khăng :“Người có một người vợ rất tốt.”

108. Chương 108: Thê Tử Tốt, Ta Cũng Có!

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 108: Thê tử tốt, ta cũng có!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chiến trận do đệ thất võ sĩ đoàn tạo thành chậm rãi tán ra hai bên, một người vạm vỡ có nụ cười ác độc chậm rãi đi ra, hẳn chính là phó đoàn trưởng của đệ thất võ sĩ đoàn, tứ chi phát triển, đầu óc ngu si, những lời này dùng để mắng chửi người, tuy nhiên câu nói này cũng có chút buồn cười, gia hỏa này tứ chi hoặc cả chi thứ năm rất phát triển, nhưng ý nghĩ một chút cũng không đơn giản. Vừa rồi An Đông Ny không tấn công ngay các võ sĩ là muốn tìm được hắn, đáng tiếc, gia hỏa này bảo vệ mình rất giỏi.

Hiện tại đại cục đã định, hẳn rốt cục nhện không được đứng ra, muốn phát tiết một lần phần nợ tích tụ một thời gian dài.

” An Đông Ny, còn nhớ rõ ta chứ?” Đại hán kia âm trầm nói.

Các võ sĩ lui qua một bên, hẳn chỉ là một vật thí nghiệm đến dò xét phản ứng của An Đông Ny, hiện tại đã có được kết quả.

An Đông Ny không có để ý đối phương, ánh mắt của nàng thủy chung yên lặng nhìn lên trên, nhìn vào thân ảnh mình cực kỳ quen thuộc.

Từng kỷ niệm nhiều năm trước ở trong đầu nàng hiện lên, những khoảnh khắc ngọt ngào không biết khi nào đã biến thành trách nhiệm nặng trĩu, còn đối với sự khát khao cuộc sống, cũng biến thành một loại giãy dụa không cam lòng, mấy năm nay, bọn họ quả thật quá gian nan.

“Nàng đã là cực hạn võ sĩ, nhưng ta... nhưng ta chỉ mới trở thành quang mang võ sĩ, chúng ta...” Đặng Khăng luôn có lòng cầu tiến, trong chớp mắt chớp động thần sắc xấu hổ.

“Hiện tại để ta bảo hộ ngươi, đến tương lai, tới lượt ngươi bảo vệ ta là được rồi.” An Đông Ny đồng dạng còn thanh xuân vô tư nói, nàng một chút cũng không thêm để ý đến sự chênh lệch thực lực, nói như vậy chỉ vì muốn làm cho Đặng Khăng cảm thấy dễ chịu.

“Nhưng người nhà của nàng...”

“Quần bọn họ làm cái gì chứ!” An Đông Ny cực kỳ kiên định nói, nàng dứt khoát không dựa vào sự an bài của gia tộc, chỉ có Đặng Khăng mới có thể làm cho nàng vui vẻ, cho nên Đặng Khăng đi tới chỗ nào thì nơi đó là nhà của nàng.

Tuy rằng nàng trên việc tu luyện luôn luôn rất khắc khổ, nhưng lòng của nàng cũng không màng danh lợi, coi như cùng Đặng Khăng cùng nhau ẩn cư nơi hoang dã làm một đôi nông phu nông phụ, nàng cũng nguyện ý.

Nhưng mà, An Đông Ny trước đó tuyệt thật không ngờ, lực lượng của nàng tạo thành áp lực cực lớn cho Đặng Khăng. Đặng Khăng có tự ái của mình hẳn không muốn cả đời đều dựa vào thê tử bảo vệ, cho nên, hắn nhất định phải phấn đấu, giống như An Đông Ny nói, một ngày nào đó, hắn muốn có được lực lượng để bảo vệ An Đông Ny.

Lúc ấy chính là quan hệ giữa Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước và Sơn Đế hầu tước càng ngày càng căng thẳng, song phương đều chiêu binh mãi mã khắp nơi, bởi vì sự tồn tại của An Đông Ny, Đặng Khăng xem như thuận buồm xuôi gió, rất nhanh kế thừa tước vị của phụ thân, trở thành Nam tước lĩnh.

Nam tước cùng Nam tước lĩnh tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng quyền hành và địa vị lại tồn tại sự chênh lệch cực lớn, trên lãnh địa của Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, Bá tước có hơn chục, nhưng Bá tước có được lãnh địa cũng chỉ có mấy người, cạnh tranh kịch liệt cỡ nào có thể thấy được.

Đặng Khăng là được phá cách đề bạt, hẳn đối với Uy Liêm Bá tước, còn có Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước dị thường cảm kích, nhất là Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, là Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước khi tuần tra, là Uy Liêm Bá tước đã đặc biệt cất nhắc hắn cho nên Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước mới biết tới sự tồn tại của Đặng Khăng hắn.

Tiếp theo, chiến tranh liên bạo phát, Đặng Kháng mang ơn tri ngộ vì thế dốc hết tâm huyết, giữ vững lãnh địa, đồng thời cung cấp rất nhiều vật tư, thậm chí chủ động suất lĩnh võ sĩ của Nam tước lĩnh tham chiến, Đặng Kháng chẳng những muốn hồi báo Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước, còn muốn lập nhiều chiến công hiển hách, hẳn muốn trở thành đại nhân vật chân chính mãi cho đến An Đông Ny vì cứu hẳn mất đi hai chân, Đặng Kháng mới từ trong điên cuồng tỉnh táo lại.

Kế tiếp, Đặng Kháng mỗi một ngày đều là sống trong dày vò tự trách, đợi đến khi An Đông Ny trở thành võ tôn, hẳn lại tới cửa xin Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước xin giúp đỡ, nhưng An Đông Ny biết điều đó là không thể, Tát Mỗ Nhĩ đã tra ra lai lịch của nàng, nên dứt khoát phái người đuổi Đặng Kháng ra ngoài.

Sau đó, bọn họ cứ như vậy giãy dụa đi từng bước cho tới hôm nay, rốt cuộc sắp được giải thoát rồi sao? Không biết vì cái gì, An Đông Ny chẳng những không có sợ hãi mà còn có một loại cảm giác thoải mái.

Bất quá, đại hán đang chậm rãi đi tới kia cũng không dám thả lỏng, hẳn nhìn chăm chăm An Đông Ny, thật lâu thật lâu sau bất chợt giơ chân lên mạnh mẽ giẫm xuống An Đông Ny.

” An Đông Ny không nghĩ tới người cũng có hôm nay sao?” Đại hán kia dùng chân đạp đầu An Đông Ny, sử xuất một chút khí lực không ngừng nghiền.

An Đông Ny như cũ yên lặng nhìn lên thiên thai, bất quá, nguyên lực chiến giáp cũng không có biến mất, mà đại hán kia cũng không có phóng thích bí kỹ, loại động tác này không hề có lực tổn thương.

“ha ha, còn nhớ rõ lời ta chứ? Một ngày nào đó, ta sẽ đem người dẫm nát dưới chân.” Ánh mắt của đại hán kia rất hưng phấn, cũng rất thỏa mãn, tiếp đó lại giơ chân lên, dùng sức giậm liên tiếp :“Cầu ta đi, cầu ta đi.”

An Đông Ny vẫn là không động, trong mắt nàng, bóng người trên thiên thai theo sự giẫm đạp của đại hán kia không ngừng đong đưa, trong mắt An Đông Ny cực kỳ bi ai, nàng là võ sĩ, nàng không hy vọng chết đi bằng phương thức khuất nhục này.”

“Cầu ta đi...” Đại hán kia còn đang dùng sức giậm, ánh mắt của hắn tuy rằng càng ngày càng hưng phấn, nhưng trong lòng thủy chung vẫn duy trì cảnh giác, không có phóng thích bí kỹ, không phải là không muốn mà là bởi vì không dám.

Khi một người phát hiện tánh mạng của mình gặp nguy hiểm thì bản năng sẽ bảo vệ mình, cho nên hẳn muốn dụng đủ loại động tác không mang theo lực sát thương dần dần tan rã nguyên lực chiến giáp của An Đông Ny sau đó lại sau đó lại từng chút thương tổn thân thể của An Đông Ny, như thế khi An Đông Ny mà quyết định phản kháng thì đã vô lực phản hồi rồi/

Nếu chỉ là muốn vũ nhục An Đông Ny, hẳn có rất nhiều biện pháp hay, ví dụ như lột sạch quần áo trên người An Đông Ny đem ngâm nước tiểu, thậm chí là lột sạch, tin tưởng thủ hạ của hắn sẽ rất nguyện ý cùng một vị võ tôn tiếp xúc thân mật, võ sĩ của đệ thất võ sĩ đoàn không phải là người tốt, nhưng đây chỉ là suy nghĩ thôi, hẳn tuyệt đối không dám, An Đông Ny bạo tẩu hoàn toàn có tư cách đem tất cả bọn họ đánh chết trong thành bảo.

Oành... Thình thịch... Mỗi một lần giẫm đạp, thân thể An Đông Ny theo đó mà quăng quật, mà nửa cái đầu của nàng đã dính bùn đất, nhưng nàng như cũ không cam lòng, cũng không nguyện bỏ cuộc, lúc trước nàng mất đi hai chân, như cũ có thể trở thành võ tôn, hết thấy nhờ vào ý chí sắt thép của nàng.

“Đừng xúc động.” Lão giả kia nhẹ giọng nói :” Hiện tại đệ lục võ sĩ đoàn của Sơn Đế Hâu tước hẳn là đã vượt qua Hắc Hà, các người không có bất kỳ hy vọng gì đâu, dùng mạng của người cùng An Đông Ny đổi lấy sự an toàn cho những người dân kia, không phải là trách nhiệm của người sao? Ha ha... Đúng rồi, không nên quên hài tử của đệ đệ người...”

Khóe miệng của Đặng Kháng đã muốn chảy ra máu tươi, chứng kiến An Đông Ny bị người làm nhục, hẳn rất muốn liều mạng với địch nhân, nhưng nghe được lời nói của lão giả kia lại làm cho hắn lâm vào trong mâu thuẫn vô cùng vô tận.

Nhìn ra được, Uy Liêm Bá tước phi thường phi thường hiểu rõ Đặng Kháng.

Lão giả kia nở nụ cười, đối với biểu hiện của Đặng Khăng hần phi thường hài lòng, tiếp theo ánh mắt đảo qua, thấy được Dịch Áo sợ hãi rụt rè đứng tại phía sau, hần khẽ lắc đầu.

Người trẻ tuổi như vậy, hần đã thấy nhiều lắm, đi ra ngoài lịch lãm thời gian không lâu, kinh nghiệm tích lũy chưa đủ, có tinh thần trọng nghĩa, có lý tưởng của mình, đây cũng là nguyên nhân hần đi theo sao? Hần muốn bảo vệ Đặng Khăng sao? Ha ha...

Thần sắc Dịch Áo biến hóa hoàn mỹ, biểu hiện sợ hãi đối với lực lượng cường đại rất chuẩn, ánh mắt còn mang theo vài phần không cam lòng, bất quá, đầu óc của hần một mực vận chuyển rất nhanh, cũng đang đợi cơ hội. Phó đoàn trưởng của kinh cực võ sĩ đoàn, cực hạn võ sĩ, mà võ sĩ bên người Uy Liêm Bá tước thực lực khăng định so với Cao Đăng mạnh mẽ hơn, bên cạnh đó còn có bốn quang mang võ sĩ, nếu hần muốn hành động thì chỉ có cơ hội một kích, hần có thể làm những gì?

Đánh giết cực hạn võ sĩ kia? Cơ bản không thể bắt lấy Uy Liêm Bá tước kia, trao đổi con tin? Cui như Uy Liêm Bá tước tay trời gà không chặt, nhưng các võ sĩ của Sơn Đế sẽ đồng ý trao đổi sao? Uy Liêm Bá tước nhiều nhất chỉ tính là một người quy phục, nếu tình thế tốt, Uy Liêm Bá tước đương nhiên có thể được tôn trọng, nếu gặp phải nguy cơ, những võ sĩ kia sẽ mạo hiểm đi bảo vệ Uy Liêm Bá tước sao? Không thể nào!

Dịch Áo luôn luôn nhanh trí, như vào thời khắc này, hần không có biện pháp nào trong đầu, hần lại nghĩ ra một biện pháp nhưng rồi lại bác bỏ.

Một hạt tuyết rất nhỏ từ không trung chậm rì rì rơi xuống, rơi xuống trong cổ Dịch Áo thì hóa thành giọt nước, cũng vào lúc này Dịch Áo mắt sáng rực lên.

“Này Uy Liêm đại nhân.” Dịch Áo mở miệng nói.

“Cái gì?” Lão giả kia hỏi lại.

“Kỳ thật ta cũng có một người thê tử rất tốt...” Dịch Áo vẻ mặt cười lấy lòng, tiếp theo bước tới trước.

Có ý gì? Lão giả kia hoài nghi, chẳng lẽ là muốn đem thê tử của hần dâng ra... Võ sĩ kia cũng đang dùng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Dịch Áo, nếu nữ nhân kia thực có vài phần tư sắc, hần chắc là sẽ không cự tuyệt.

Tác Phỉ Á nhẹ nhàng tung người, dấn vào vách tường tòa thành, giống như một viên lưu tinh rơi xuống phía dưới, nòng tin tưởng Dịch Áo đã hiểu được ám hiệu của mình.

Động tác của Tác Phỉ Á lặng yên không một tiếng động, mà trên thiên thai các võ sĩ đều bị Dịch Áo hấp dẫn, không có phát giác một thân ảnh đang từ trên không rất nhanh hướng thiên thai tiếp cận.

Các võ sĩ đứng trên mặt đất đã có người phát hiện ra thân ảnh của Tác Phỉ Á, bất quá, chờ bọn hần phát ra thanh âm thì Tác Phỉ Á cũng đã hoàn thành xong động tác của nàng.

Quang mang màu lam thủy từ trên hai tay Tác Phỉ Á sáng lên, tiếp theo một đạo sương hoa bạch sắc theo vách tường nhanh chóng lan tràn xuống phía dưới.

Đồng khí ba! (khí đông)

Thân hình của Dịch Áo cũng đồng thời bắn nhanh ra, trên không trung để lại tiếng vang thanh thúy, nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là, mục tiêu của Dịch Áo không phải cực hạn võ sĩ kia, cũng không phải Uy Liêm Hầu tước, lại càng không phải mấy người quang mang võ sĩ mà là Đặng Khăng phía trước.

Dịch Áo Dịch Áo phóng thích phong chi ưu nhã, tốc độ cũng đạt tới cực hạn, trước khi mọi người kịp phản ứng, hần đã đánh vào phía sau lưng Đặng Khăng, tiếp theo, thân hình Đặng Khăng ngã bay về phía trước, cứ như vậy vô lực từ trên thiên thai ngã rơi xuống.

“Người...” Khóe mắt võ sĩ kia muốn nứt ra, hần không kịp công kích Dịch Áo, xoay người muốn đuổi theo Đặng Khăng, muốn bảo đảm an toàn của bọn hần nhất định phải đem Đặng Khăng khống chế chặt chẽ ở trong tay.

Đúng lúc này, đồng khí ba của Tác Phỉ Á tiếp tục tập kích, cả thiên thai không ngờ trong nháy mắt biến thành băng tảng, bao gồm cả võ sĩ muốn động kia, Uy Liêm Bá tước, còn có bốn quang mang võ sĩ, toàn bộ bị băng tảng đông cứng.

An Đông Ny một mực nhìn chăm chăm thiên thai thiên thai, là người đầu tiên phát hiện Đặng Khẳng bay ra thiên thai ngã xuống phía dưới, bất quá đại hán kia còn chưa chú ý tới động tĩnh phía sau, vẫn còn đang liên tục giậm lên đầu An Đông Ny.

109. Chương 109: Sự sụp đổ của đệ thất võ sĩ đoàn!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 109: Sự sụp đổ của đệ thất võ sĩ đoàn!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

An Đông Ny đột nhiên duỗi tay, một phát bắt được mắt cá chân của đại hán kia.

Đại hán kia đang đập sung thích chí, đột nhiên phát hiện mắt cá chân của mình bị bắt chặt, hán không khỏi sửng sốt, như thế nào... như thế nào An Đông Ny dám động sao?

Hán dù sao cũng là cực hạn võ sĩ nhận thấy được không thích hợp, bản năng lập tức vận chuyển nguyên lực, bất quá, phản ứng của hán vẫn là chậm một chút, An Đông Ny đã bắt được mắt cá chân của hán, không có khả năng chạy thoát.

Một trận đau nhức từ mắt cá chân truyền đến, hán thậm chí có thể nghe được tiếng vỡ vụn của xương cốt của mình, trong đầu ngón tay mảnh khảnh kia của An Đông Ny ẩn chứa lực lượng đáng sợ khó có thể tưởng tượng, khung xương của đại hán trắng kiện kia, trong tay nàng không ngờ yếu ớt giống đậu hũ.

Ngay sau đó, An Đông Ny đã vung tay chém ra, đem thân thể đại hán kia vứt ra ngoài.

Kỳ thật đại hán kia thân cao một thước chín, so với An Đông Ny cao hơn một nửa, nhưng mà, hán không hề có lực phản kháng, mắt thấy thân hình của hán trên không trung càng ngày càng cao, càng ngày càng xa, bay qua tường thành cao cao, cuối cùng rơi xuống phía dưới.

An Đông Ny chỉ nhẹ nhàng ném một cái, liền đem đại hán kia ném ra xa vài trăm thước, không có ai biết được bàn thạch bảo hộ có thể chống đỡ được va chạm mãnh liệt như thế hay không, cũng không có nghe được tiếng đánh, bởi vì An Đông Ny đã khởi thân, hai tay ở trước ngực hợp lại, tiếp theo phản thủ hướng ra phía ngoài đẩy tới.

Trong thành bảo tức thì cuộn cuộn nổi lên vô số bụi đất, tiếng gió điếc tai, giống như tiếng sấm rền, lúc trước ván cửa bị các võ sĩ phá hư nhanh chóng bị văng ra khỏi khung cửa, giống như hai trang giấy quay cuồng bay ra ngoài.

Giữa sân trên trăm tên võ sĩ bị phong bạo xảy ra thành linh thổi cho người người ngã ngựa, có người thì không ngừng lui về phía sau, có người thì té.

Cụ phong phá!

Thân là phong hệ cực hạn võ sĩ mới có thể nắm giữ bí kỹ này, so sánh với bí kỹ chân hồng chi, ám diễm vân vân các loại đồng cấp thì có vẻ kém hơn một chút, thậm chí có thể nói, cụ phong phá là một loại bí kỹ gân gà, nhưng vào thời khắc này, một chiêu cụ phong phá lại làm cho trên một trăm tinh nhuệ quang mang võ sĩ tạm thời mất đi sức chiến đấu.

”Ồ khốn!” A Ba Tư trên thiên thai phát ra tiếng rống giận dữ, trong lòng hán kinh sợ, đã vô pháp dùng lời nói mà hình dung được, hành động điều kiện tiên quyết chính là khống chế được Đặng Khẳng, đã không có Đặng Khẳng, ngay cả mạng hán đã có thể bảo trụ được, càng không nói tới kế hoạch chó má gì.

A Ba Tư hai mắt trợn lên, bộ dáng hung ác tựa hồ muốn ăn thịt người, tiếp theo, từng điểm ánh lửa sáng lên trên người hán, theo sau một quang sáng hình tròn nhanh chóng căng phồng lên.

Hỏa diễm chấn động!

Khối băng dưới hai chân hắn lập tức dập nát, theo quang sáng khuếch trương, băng tầng trên thiên thai cũng đang nhanh chóng hoà tan, Uy Liêm Bá tức mới vừa muốn mở miệng hô lên gì đó thì đã bị quang sáng khuếch trương bắn trúng, tóc, râu của hắn, còn có quần áo đều bị cháy hết, chờ hắn bay ngã ra ngoài rơi xuống phía dưới thì đã biến thành một hỏa nhân.

Khôi đá dưới băng tầng cũng đang không ngừng dập nát, quang sáng kia thoát nhìn rất nhẹ, trên thực tế lại có được uy lực cực lớn, chỉ trong nháy mắt, cả thiên thai, còn có khung sắt chống đỡ thiên thai toàn bộ bị hủy, vô số khối đá, sắt thép như mưa rơi xuống.

Địch Áo đã trước một bước phóng xuất ra phong chi ưu nhả nhảy cách xa thiên thai, mà Tác Phi Á thân hình cố định ở một chỗ, tuy rằng không thể điều khiển gió, nhưng nàng có thể điều khiển thủy nguyên lực, băng trụ màu lam nhạt đem hai tay của nàng cố định chặt chẽ vào vách tường.

Oanh... Rầm rầm... Trong tiếng nổ vang thật lớn, thiên thai triệt để bị dập nát, ngay cả cổng lầu hình trụ phía sau cũng thiếu chút nữa bị A Ba Tư chặt đứt.

Tiếp theo, A Ba Tư theo đá vụn hạ xuống phía dưới, mục tiêu của hắn vẫn là bắt lấy Đặng Khăng, nếu không hết thủy cũng không có ý nghĩa.

Tác Phi Á phóng xuất ra đồng khí ba đối với hắn không tạo thành thương tổn gì, vền vền làm cho động tác của hắn chậm chạp một chút trong thời gian ngắn, nhưng nhảy mất này lại là trí mạng, nếu hắn lập tức nhảy ra thiên thai đuổi theo Đặng Khăng, vẫn là có rất lớn nắm chắc một lần nữa không chế được Đặng Khăng, giờ phút này hắn thật muốn đem Địch Áo xé thành mảnh nhỏ.

Đúng lúc này, một đạo nhân ảnh từ cổng lầu hình trụ vọt ra hướng A Ba Tư đuổi tới.

Đó chính là Phí Đức Sĩ, lực lượng của hắn cũng không thích hợp đánh lén, cho nên, nhiệm vụ của hắn là tạm thời chờ đợi, chờ Tác Phi Á sau khi đắc thủ trở ra ổn định thế cục, hiện tại, hắn có thể gia nhập chiến đấu.

Trăm ngàn ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên, lực lượng của Phí Đức Sĩ được hiển lộ ra, còn cặp mắt thì toát ra vẻ kinh miệt, đó là chứng minh sự tin tưởng của Phí Đức Sĩ, hắn đã nhìn thấy đối phương.

Dưới tình huống bình thường, một người cực hạn võ sĩ không ngu ngốc gì sẽ đem hỏa diễm chấn động làm bí kỹ chủ chiến của mình, luận uy lực công phòng, không bằng chân hồng chi vũ, luận hiệu quả ám tập cùng lực sát thương, lại không bằng ám diễm, tuyệt đối là bí kỹ bỏ đi.

Điều này mang ý nghĩa, đối phương lúc trẻ tuổi có lẽ là bởi vì nóng lòng thượng vị, hoặc là nguyên nhân khác, mượn lực lượng của tinh thần toái phiến mạnh mẽ tăng lên nguyên lực của mình, tuy rằng cuối cùng đã trở thành cực hạn võ sĩ vô sĩ nhưng ở trên năng lực nắm giữ nguyên lực, xa xa không đủ tiêu chuẩn, mỗi một ngọn lửa chân hồng chi vũ phóng xuất ra đều cần thao tác tinh diệu, cho nên đối phương tránh khó tìm dễ, đem tinh lực đặt ở trên hỏa diễm chấn động.

Hù dọa người khác một chút thì còn được, chứ ở trước mặt Phí Đức Sĩ thì căn bản là đồ vứt đi.

Phí Đức Sĩ lẳng không tấn công, khí thế kinh người, A Ba Tư lộ ra vẻ khủng hoảng, hắn trăm triệu không nghĩ tới, ngoại trừ An Đông Ny ra, trong thành bảo còn cất giấu một đối thủ cường đại như vậy.

Giờ phút này, Đặng Khăng đã rơi vào trong cơn lốc hung mãnh, cát bụi đầy trời, che chặn tầm mắt của hắn, hắn cái gì cũng nhìn không thấy, trong hoảng loạn, hắn chỉ có thể toàn lực phóng thích bàn thạch thủ hộ, chờ đợi và chậm chạp biết lúc nào phát sinh.

Bóng người tựa như tia chớp từ trong bão cát xuyên ra, ngón tay mảnh khảnh kia không ngờ dễ dàng xuyên thấu qua màn hào quang của bàn thạch bảo hộ, bắt được đai lưng của Đặng Khăng, tiếp theo vung tay, Đặng Khăng liền bay ra ngoài, theo sau xuyên qua bão cát rồi rơi vào trong đại sảnh.

Oành... Đặng Khăng nặng nề ngã xuống mặt đất, tuy rằng bộ dáng có chút chật vật, nhưng trên người không có bị thương, hắn dụng lực lắc đầu, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài mà ngẩn người.

A Ba Tư theo sát phía sau rơi vào gió lốc, trên thực tế chiến đấu các nơi cơ hồ đều là trong nháy mắt hoàn thành, nhưng đối với A Ba Tư từ khi hắn phá vỡ băng trụ sau đó phóng thích hỏa diễm chấn động, hủy

diệt thiên thai rơi xuống phía dưới thì thời gian chỉ mất có ba giây, nhưng trong ba giây đồng hồ này thì kết quả chiến đấu đã ngã ngũ.

An Đông Ny như gió trong cơn lốc, A Ba Tư lập tức đã phát hiện thân ảnh An Đông Ny đang tiến lại gần, ánh mắt của hắn lúc này trở nên điên cuồng, khắp nơi đều có cường địch, hắn không thể trốn, hôm nay, chính là trận chiến cuối cùng của hắn.

“Chết đi!” A Ba Tư dùng ra toàn bộ khí lực, phát ra thanh âm rít gào điếc tai thanh âm, tiếp theo một quang sáng lấy thân thể hắn làm trung tâm, rất nhanh khuếch trương ra phía ngoài.

Lại là hỏa diễm chấn động!

Bất quá, quang sáng màu lửa đỏ bùng lên này, so với hỏa diễm chấn động mà hắn vừa rồi phóng thích mỹ miều hơn nhiều lắm.

A Ba Tư đã đem toàn bộ nguyên lực phóng thích ra, đây đã là tuyệt chiêu của hắn, không còn cần bản khoản gì nữa.

Nếu An Đông Ny rất nhanh lui về phía sau, tránh xa lực trùng kích của hỏa diễm chấn động, không cần nàng động thủ, A Ba Tư cũng mất đi năng lực chiến đấu, nhưng, An Đông Ny sẽ không lui về phía sau.

Chiến đấu, không chỉ là một loại kỹ xảo mà còn là để thể hiện ý chí, An Đông Ny cũng không hề tính toán nguyên lực hao tổn, nàng muốn đem toàn bộ phần nộ của mình phát tiết ra ngoài.

Oanh! An Đông Ny đã thẳng tắp bắn vào trong ngọn lửa, nguyên lực chiến giáp của nàng nháy mắt trở nên đỏ bừng một mảnh, khiến cho cả người nàng tản mát ra quang mang chói mắt.

Ngay sau đó, An Đông Ny huy động hữu quyền thẳng hướng đánh về phía trước ngực A Ba Tư.

Hỏa diễm chấn động đang khuếch trương tức khắc khựng lại, hơi dừng một chút rồi nổ tung, hóa thành vô số loạn lưu cực nóng hướng mọi nơi bay tới.

Nửa cái cánh tay của An Đông Ny cũng xuyên vào trong lồng ngực A Ba Tư, quyền phong xuyên qua lưng A Ba Tư, từ trong vết thương thậm chí có thể chứng kiến xương sống lưng bị đánh gãy.

Ánh mắt A Ba Tư càng ngày càng ảm đạm hắn đuổi tay tựa hồ muốn bắt lấy An Đông Ny, nhưng cuối cùng vẫn là không bắt được, chỉ có thể suy sụp quỳ rạp xuống đất.

An Đông Ny lạnh lùng rút nắm tay ra, tiếp theo chậm rãi đi đến đại môn của thành bảo, uy lực của cụ phong phá cũng đã tiêu thất, bụi cát quay cuồng trên không trung đổ rào rào rơi trên mặt đất, các võ sĩ bị vây trong cơn lốc lúc này mới nhìn thấy tình cảnh trong sân, đội trưởng của bọn họ chẳng biết lúc nào đã nằm trong vũng máu, mà bên ngoài xa xa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ :“Người đầu mau tới cứu ta, mau...”

Những võ sĩ kia hơi dừng một chút, tiếp theo hô lên một tiếng chạy về phía đại môn, có võ sĩ thấy khoảng cách quá xa, trực tiếp phóng thích bí kỹ công kích tường vây, nhưng không quản là dạng bí kỹ gì, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến người khác, thanh âm tức giận mắng chửi, gào thét vang lên vô cùng hỗn loạn.

Đệ thất võ sĩ đoàn là quân đội tinh nhuệ dưới quyền Sơn Đế hầu tước, kỷ luật vốn không phải kém như vậy, nếu hai vị đội trưởng còn ở đây, bọn hắn cũng không sợ làm vật hy sinh, cũng không có biện pháp cự tuyệt, nhưng hai vị đội trưởng người chết người thì ở xa kêu cứu, bọn hắn lại đang đối mặt với một vị võ tôn thực lực vô cùng cường đại, chỉ có thể dùng núi cao mà hình dung, toàn thể sụp đổ là tất nhiên.

Năng lực sinh tồn của phong hệ võ sĩ vào thời khắc này được thể hiện ra, một đám bay lên đầu tường, tiếp theo nhảy xuống tường cất bước chạy như điên, trong nháy mắt ẩn vào bóng đêm, toàn bộ đều là phong hệ võ sĩ, mà những võ sĩ còn đang loay hoay ở dưới tường vây đều là võ sĩ của các hệ khác.

Phí Đức Sĩ cất bước vọt tới trước, hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa không lưu tình chút nào hướng những võ sĩ kia bay tới, hắn vốn không muốn gây ra phiền toái, càng không muốn can thiệp vào chiến tranh giữa Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước cùng Sơn Đế Hầu tước, nhưng cừu hận đã gieo xuống, giết cùng không giết không có bất kỳ khác nhau, như vậy, nếu hắn vừa rồi đồng tình với An Đông Ny thì hiện tại cũng giúp một tay.

“Không tốt...” Đặng Khăng trong đại sảnh đột nhiên kịp phản ứng, quát to một tiếng, phóng về phía sau.

110. Chương 110: Phải Tàn Nhẫn Mới Có Chỗ Đứng Yên Ổn!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 110: Phải tàn nhẫn mới có chỗ đứng yên ổn!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tại phụ cận phòng tiếp khách của thành bảo, Lôi Mông đang cùng mấy võ sĩ giằng co, tọa giá của Uy Liêm Bá tước đã trở nên te tua, trên mặt đất nằm năm sáu cỗ thi thể, hiển nhiên, nơi này vừa mới xảy ra chiến đấu kịch liệt.

”Tránh ra!” Một tên võ sĩ lớn tiếng quát, tay phải của hắn giơ cao lên một đứa con nít, trực chờ chuẩn bị đem hài tử này ném xuống mặt đất.

”Con ta... con của ta...” Một nữ nhân vừa kêu gào vừa liều mạng giãy dụa, bất quá mấy mấy võ sĩ giữ chặt nàng ta căn bản không thể thoát ra.

”Hắc hắc...” Lôi Mông cười quái dị: “Dọa lão tử? Lão tử không nhận biết bọn họ, không tránh ra đó các người làm gì?” Nói xong, Lôi Mông bước từng bước, chậm rãi đi thẳng về phía trước, kỳ thật trong lòng của hắn phi thường chán nản, trước khi phát sinh chiến đấu kịch liệt thì chứng kiến mấy võ sĩ đang tạm giam một nữ nhân, hắn biết thân phận nữ nhân kia có thể không đơn giản, liền muốn trộm tới gần, sau đó đột nhiên xuất thủ đánh lén. Đáng tiếc, hắn là địa hệ võ sĩ, tốc độ vĩnh viễn là thứ yếu, địch nhân chỉ chết có mấy tên, người thì không thể cứu ra.

”Không nên ép ta!” Võ sĩ giơ hài tử lui về phía sau từng bước, tay phải giơ lên cao hơn.

”Nó cũng không phải là con của lão tử.” Lôi Mông lại bước vài bước tới trước.

”Không nên vọng động Lôi Mông.” Theo tiếng hô, Đặng Khẳng băng qua phòng, bước nhanh về phía này.

Nhìn thấy thân ảnh Đặng Khẳng, mấy võ sĩ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, trước mặt gia hỏa dầu muối không vào này, nói thật là làm cho bọn hắn không có biện pháp, nhưng mà Đặng Khẳng thì khác.

”Nam tước đại nhân, ngài tới vừa kịp lúc, kêu gia hỏa này lập tức rút đi.” Võ sĩ giơ trẻ con âm trầm nói: ”Nếu không...” Võ sĩ kia đột nhiên làm cái động tác muốn ném xuống.

”Đừng!” Đặng Khẳng sắc mặt đại biến, theo sau đó xoay người nói: ”Lôi Mông, người rời đi trước, nơi này giao cho ta.”

Giao cho người? Lôi Mông ở trong lòng âm thầm nói thầm, Đặng Khẳng mới vừa xuất hiện, trên khí thế so với người ta thấp hơn, như vậy còn có thể làm được cái gì chứ? Bất quá, Đặng Khẳng dù sao cũng là chủ nhân nơi này, Lôi Mông cũng không tiện chủ trương, hơn nữa Lôi Mông cũng không chứng kiến trước đó chuyện gì đã xảy ra, mặc dù không yên lòng, nhưng vẫn là lui về phía sau.

Mấy võ sĩ đối diện xì xào bàn tán với nhau vài câu, tức thì sắc mặt thay đổi, ban đầu nhìn thấy Đặng Khẳng thì bọn hắn trong lòng là cao hứng phi thường, như vậy bọn hắn có thể thoát khỏi sự dây dưa của tên cứng đầu kia, nhưng hiện tại bọn hắn đã nghĩ tới một vấn đề phi thường nghiêm trọng, Đặng Khẳng không phải là bị Uy Liêm Bá tước bắt đi sao? Như thế nào lại chạy về đây được? Chẳng lẽ phía trước...

”Nam tước đại nhân, ta cũng không muốn làm khó dễ hài tử này.” Khẩu khí của võ sĩ hòa hoãn: ”Bất quá, ta cần ngài phối hợp, lại đây, chậm rãi đi tới...”

”Được!” Đặng Khẳng không chút nghĩ ngợi một lời đáp ứng tiếp theo chậm rãi đi thẳng về phía trước.

”Đặng Khẳng, người thực qua tới sao?” Một thanh âm từ góc tường truyền đến.

Lôi Mông theo phương hướng thanh âm nhìn lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mấy tên võ sĩ kia liếc mắt nhìn sang Dịch Áo thì nhận ra là tên tiểu thị vệ của Đặng Khẳng, cũng không có để Dịch Áo vào mắt.

” Dịch Áo...” Đặng Khăng dựng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dịch Áo, hiện tại hắn đã hiểu, mới vừa rồi là Dịch Áo đem hắn cứu ra miệng hổ, nếu không thì kết cục của hai vợ chồng bọn hắn là có thể đoán được.

” Đặng Khăng Nam tước!” Võ sĩ đối diện lớn tiếng quát.

Đặng Khăng cười khổ tiếp theo lại bước thẳng về trước.

” Đặng Khăng Nam tước, ngài... quả thật là một phê vật.” Dịch Áo than một tiếng, tiếp theo lắc đầu, mới đầu thấy Đặng Khăng biết điều như vậy, hắn cho rằng Đặng Khăng là đang giả vờ tìm cơ hội phản kích, nhưng sự thật chứng minh, hắn là lấy bụng mình đo lòng người khác, Đặng Khăng hoàn toàn không có ý niệm phản kháng trong đầu, điều này làm cho hắn phi thường thất vọng.

”Dịch Áo các hạ, ngài... Ngài đây là có ý gì?” Đặng Khăng ngạc nhiên hỏi ngược lại, bởi vì Dịch Áo nói rất khó nghe, hắn theo bản năng sử dụng kính ngữ.

”Còn muốn ta nói sao? Từ sau khi địch nhân bắt đầu hiển lộ địch ý, thẳng đến hiện tại, ngài đã làm được những gì?” Dịch Áo lạnh lùng nói :”Chúng ta đều là đang nghĩ cách tiêu diệt địch nhân, còn ngài thì đang giúp địch nhân mài dao, ngài nhận thấy vũ khí của địch nhân còn chưa đủ sắc bén sao?”

”Ta... Ta có biện pháp nào chứ?” Đặng Khăng trên mặt lộ ra đau xót :”Ta là lãnh chúa, bảo hộ các con dân an toàn, đây là trách nhiệm ta không thể trốn tránh.”

”Ngài thật vĩ đại a...” Dịch Áo châm biếm cười :”Ngài ngay cả mình cũng bảo hộ không được, còn có thể bảo vệ ai? Ngài có tư cách đi bảo hộ người khác sao?”

”Ta không thẹn với lương tâm!” Đặng Khăng nhấn từng chữ.

”Thật sự?” Dịch Áo phát ra tiếng cười lạnh :”Chứng kiến An Đông Ny té trên mặt đất như vậy, bị địch nhân giẫm đạp, ngài thật sự không thẹn với lương tâm? Xem ra ngài không những là phê vật mà còn là phê vật vô sỉ.”

”Người...” Sắc mặt Đặng Khăng trở nên xanh mét, thân thể đã run nhè nhẹ.

”Đặng Khăng Nam tước!” Võ sĩ đối diện quát to, tiếp theo lại lại động tác ném hài tử, nhưng toàn bộ lực chú ý của Đặng Khăng đều tập trung trên người Dịch Áo, đối với âm thanh khác đều không nghe thấy, bởi vì bị Dịch Áo đâm trúng điểm yếu nhất trong lòng.

”Ngài rất ích kỷ, Nam tước đại nhân.” Dịch Áo lạnh lùng nói.

”Ta ích kỷ?” Đặng Khăng tức giận cười lớn, hắn nhận thấy rằng những hy sinh cố gắng của mình đủ để lưu trong sử sách.

”Ngài quý trọng thanh danh của mình còn hơn hết thảy, ngài không muốn danh dự của mình xuất hiện bất luận vết nhơ gì.” Trong mắt Dịch Áo đã tràn ngập mỉa mai :” Được rồi, ngài nguyện ý làm một anh hùng, đây là chuyện của ngài, người khác không có quyền can thiệp, nhưng, ngài hỏi qua An Đông Ny chưa? Nàng có muốn làm anh hùng như vậy hay không?”

Sắc mặt Đặng Khăng trở nên cứng ngắc lại, sau một lúc lâu không nói gì.

”Hoặc là... Ngài trong lòng cho là như vậy, An Đông Ny nếu là thê tử của ngài, như vậy nhất định sẽ hy sinh vì ngài, vì danh dự và thành tựu chói lọi của ngài?”

”Người thú lắm!” Đặng Khăng quát :”Dịch Áo các hạ...Thật... Thật không nghĩ tới, nguyên lai ngài là một người ác độc như vậy.”

”Ta có ác độ cỡ nào thì cũng chưa từng thương tổn bất kỳ người bằng hữu nào của mình.” Dịch Áo cười lạnh nói :”Mà người, người ác độc hơn ta nhiều lắm, An Đông Ny, người cho rằng ta nói có đúng hay không?”

Đặng Khăng giật mình quay đầu lại, mà Dịch Áo đồng thời ở nơi này như điện bắn đến, thẳng tắp đánh về phía Đặng Khăng.

Lôi Mông đã thấy được ám hiệu của Dịch Áo, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng từ sự tín nhiệm đối với bằng hữu, hắn vẫn là lựa chọn xuất thủ, trong nháy mắt Đặng Khăng quay đầu lại, hắn đã vung lên nắm tay, ra sức đánh trên sườn phải Đặng Khăng.

Công kích của Dịch Áo theo sát phía sau, từ một hướng khác đánh tới, một con dao chém về phía cổ Đặng Khăng.

Sườn phải đã bị đòn nghiêm trọng, đau đớn kịch liệt làm cho không thể thở, nguyên lực vận chuyển cũng chậm đi, ngay sau đó, con dao của Dịch Áo đã bổ trúng cổ Đặng Khăng, Đặng Khăng lung lay té xuống, ánh mắt đại ra nhìn Dịch Áo.

Dịch Áo thu tay lại, tiếp đó lại cho một dao, Đặng Khăng rốt cục chống đỡ không được, ngã nhào xuống đất.

” Dịch Áo, không phải chứ?” Đánh cũng đã đánh rồi, Lôi Mông cảm thấy khẩn trương :” Người rút cuộc muốn làm gì? Vạn nhất chọc giận An Đông Nỵ kia, chúng ta cũng không được an lành.”

”Người phải tàn nhẫn thì mới có chỗ đứng yên ổn.” Dịch Áo cười, tiếp theo trở lại nhìn về phía đối diện, lấy tay chỉ phía võ sĩ giơ trẻ con, lạnh lùng nói :”Hiện tại, người có thể quảng rồi.”

Võ sĩ kia nghe vậy không khỏi lui về phía sau vài bước, cho hấn mấy lá gan hấn cũng không dám thật sự quảng chết hài tử, đây là tiền vốn bảo mệnh bọn hấn, hoàn toàn có thể tưởng tượng, trong tay đã không có con tin, bọn hấn sẽ rơi vào kết cục gì.

”Người không dám? Ta tới giúp người!” Lời còn chưa dứt, Dịch Áo đã phóng ra phong chi ưu nhã, thân hình trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, lời còn chưa dứt võ sĩ kia.

” Đặng Khăng đại nhân... Đặng Khăng đại nhân...” Võ sĩ kia vừa điên cuồng hô vừa lui về sau.

Tình huống này có chút quỷ dị, bọn hấn rõ ràng là địch nhân của Đặng Khăng, nhưng lại đang dung một loại thanh âm tha thiết hô hoán Đặng Khăng tựa hồ đem Đặng Khăng trở thành chủ nhân của bọn họ.

Động tác của Dịch Áo không chút cố kỵ, có thể cứu đương nhiên sẽ cứu, cho nên hấn cũng không có toàn lực phóng thích phong chi ưu nhã, nếu cứu không được cũng không sao, Đặng Khăng trong mắt hấn chỉ là một phế vật, hấn không hề để ý đến việc Đặng Khăng có ghi hận trong lòng hay không.

Võ sĩ kia thấy thân hình Dịch Áo lao nhanh tới gần, cũng quyết tâm tàn nhẫn, đem hài tử kia như vũ khí ra sức ném tới Dịch Áo.

Thân hình của Dịch Áo lộn vòng một cái, như tia chớp tới gần võ sĩ kia, nâng tay chém một dao.

Dịch Áo chém hai lần mới đánh ngắt Đặng Khăng chẳng qua là bởi vì hấn không muốn thật sự đánh bị thương làm bị thương, mà Đặng Khăng lại là địa hệ võ sĩ, cho dù chưa kịp phóng thích nguyên lực, thân thể cũng cực kỳ cứng cỏi, cho nên xuất hiện một chút lệch lạc, nhưng tuyệt không thể bởi vì chút lệch lạc này mà khinh thị lực sát thương của Dịch Áo.

Phốc... Dịch Áo nắm chặt con dao đâm mạnh vào cổ họng võ sĩ kia, tiếp theo cũng không nhìn đến đứa trẻ mà lạ đánh tới các võ sĩ phía sau.

Chuyện trên thế giới có đôi khi rất kỳ quái, nếu Dịch Áo biểu hiện có chút do dự, những võ sĩ kia có lẽ sẽ động thủ thương tổn người đàn bà kia cùng hài tử để thị uy Dịch Áo, nhưng động tác của Dịch Áo toàn bộ không hề cố kỵ, khiến những võ sĩ kia trái lại sợ hãi rụt rè.

Võ sĩ ở giữa kéo nữ nhân kia đi lui về sau, võ sĩ hai bên đồng thời xuất thủ, bốn đạo liệt diễm trăm giao nhau ập tới hướng hướng.

Dịch Áo trên mặt cười lạnh, trải qua nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm của hấn cũng dần dần trở nên phong phú, hiện tại chỉ nhìn bí kỹ địch nhân phóng xuất ra, đại khái có thể đoán ra cấp bậc của đối phương.

Mắt thấy sắp đụng trúng liệt diễm trăm, thân hình Dịch Áo ở giữa không trung tức thì lộn mèo về trước, đây là hấn bí kỹ hấn tự mình lĩnh ngộ ra, chưa có đặt tên, giờ phút này, lòng tin của Dịch Áo gia tăng, có thể tùy thời thay đổi phương hướng tiến lên của phong chi ưu nhã, giúp cho năng lực sinh tồn của hấn trở nên rất cường đại.

Ngay sau đó, song chuồng Dịch Áo mở ra, trong nháy mắt xuyên qua giữa hai võ sĩ, đầu ngón tay lướt nhẹ trên cần cổ của hai võ sĩ, hai đạo phong nhận đồng thời bắn ra, bắn thủng cổ của hai võ sĩ này. Tình cảnh này giống như lấy súng bắn sát thái dương, căn bản không có đường sống né tránh.

111. Chương 111: Song Đầu Xà Đào Tẩu

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 111: Song Đầu Xà đào tẩu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã võ sĩ còn sót lại rút tay về trước ngực bắt đầu vận chuyển nguyên lực. Năm ngón tay chậm rãi nắm lại, Dịch Áo quá quen thuộc động tác mở đầu này, nhìn là biết hắn chuẩn bị sử dụng Viêm Bạo.

Lôi Mông vẫn còn đang chạy về phía trước, hắn cực kỳ thống hận tốc độ của mình, cũng thống hận Dịch Áo quá dứt khoát, lưu loát, đến khi hắn chạy tới trợ giúp sợ rằng chiến đấu đã kết thúc.

Thấy gã võ sĩ chuẩn bị buông thả Viêm Bạo, tâm trí Lôi Mông thoáng cái căng thẳng hẳn lên. Hắn không lo lắng cho Dịch Áo, mặc dù Viêm Bạo có phạm vi công kích rất lớn, nhưng Dịch Áo có thể thi triển Phong Ưu Nhã chạy tới vị trí an toàn trước khi hỏa diễm nổ tung. Thế nhưng, người đàn bà và đứa nhỏ kia chắc chắn phải chết.

Dịch Áo bỗng nhiên tăng tốc, không khí đồng thời vang lên tiếng xé gió trầm muộn, vô số tàn ảnh mơ hồ xâu thành một chuỗi dài lao về phía gã võ sĩ. Khi đầu ngón tay gã võ sĩ chạm vào nhau, quyền phong của Dịch Áo đã đánh trúng cổ họng hắn.

Phía sau lưng Dịch Áo có ánh lửa lóe lên rồi lập tức biến mất, Viêm Bạo còn chưa kịp xuất hiện đã bị dập tắt. Gã võ sĩ bị đánh văng ra sau, trong ánh mắt hắn tràn đầy khó hiểu, chỉ có Cực Hạn võ sĩ thi triển Tật Phong Tấn Ảnh mới có khả năng đột ngột gia tăng tốc độ Phong Ưu Nhã. Nhưng đối phương rõ ràng không phải là Cực Hạn võ sĩ, làm sao có thể công kích hắn trước khi buông thả Viêm Bạo?

“Ồ...ô...” Đứa bé ở dưới mặt đất đột nhiên khóc văng lên, Lôi Mông vội vàng chạy tới bế đứa bé bên cạnh thi thể gã võ sĩ lên, lúc này nữ nhân kia đã nhào tới gần, cơ hồ là đoạt lấy đứa bé trong tay Lôi Mông.

Lôi Mông nhún nhún vai, nói với Dịch Áo: “Ta nói này, Dịch Áo, lúc này người quá mạo hiểm.”

“Quên lời ta nói rồi hả?” Dịch Áo cười cười, xoay người đi tới bên cạnh Đặng Khăng, dùng chân đá vào đầu Đặng Khăng.

Thế nhưng Đặng Khăng đã hôn mê sâu không dễ dàng tỉnh dậy như vậy, Dịch Áo đá liên tiếp mấy cái mà Đặng Khăng không hề có phản ứng. Cuối cùng Lôi Mông nhìn thấy động tác của Dịch Áo quá bạo lực mới tiến lên đẩy Dịch Áo ra, sau đó hắn cúi người lay động thân thể Đặng Khăng, thật lâu sau Đặng Khăng mới chậm quá mở mắt.

Khi hắn cử động vài lượt thì trong đầu hiện lên cảnh tượng trước khi hôn mê, nhìn thấy Lôi Mông và Dịch Áo ở trước mặt. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng tung người nhảy lên, quang mang màu hoàng kim đồng thời nở rộ bao phủ toàn thân hắn.

Lôi Mông không kịp ứng phó, lão đảo lui lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình, hắn quát lên: “Đặng Khăng, ngươi điên rồi hả?”

Đặng Khăng nhìn chăm chú vào Dịch Áo, sau đó lao tới chỗ Dịch Áo.

“Ca...” Nữ nhân kia đứng ở phía sau thấy một màn như vậy mới vội vã kêu lên.

Đặng Khăng lúc này mới chú ý tới tiếng khóc nho nhỏ ở bên kia, quay đầu nhìn lại thì thấy người nhà đang bình an đứng ở nơi đó, mấy gã võ sĩ uy hiếp nàng lúc trước đã nằm trong vũng máu.

“Người... không có chuyện gì?” Đặng Khăng ngơ ngác hỏi.

Nữ nhân kia lắc đầu, ánh mắt chuyển qua hướng Dịch Áo, mở miệng định nói lại thôi.

“Người càng ngày càng làm cho ta ngủ không chịu nổi, Đặng Khăng Nam tước!” Dịch Áo cười cười khinh bỉ, sau đó dứt khoát xoay người đi vào phòng giữa.

Không đợi Đặng Khăng nói chuyện, từ phương xa truyền đến từng đợt thanh âm ầm ầm rung chuyển, Dịch Áo cũng sốt, thân hình đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài tòa thành, An Đông Ny và Phí Đức Sĩ đang kể vai chiến đấu cũng nghe thấy thanh âm kia, không khỏi cau mày nhìn về phương xa. Lúc này gã đại hán bị đứt một chân lộ vẻ vui mừng, nói: “An Đông Ny, nếu như ngươi bỏ qua cho ta, ta có thể nói vài lời hữu ích vchoi ngươi. Nếu không, ngươi và Nam tước lĩnh sẽ lập tức biến thành phế tích. Ha ha a, đoàn võ sĩ thứ sáu đã chạy tới rồi, biết đoàn trưởng đoàn võ sĩ thứ sáu là ai không? Ta nói cho...”

Hắn đang nói đột nhiên cảm hợm, tay chân luống cuống buông thả nguyên lực, một tầng lân phiến xuất hiện chung quanh thân hắn ngưng tụ thành vòng bảo hộ.

“Địa Long Thủ Hộ.”

An Đông Ny bình thần đứng ở đó, hai tay không ngừng vung quyền đánh tới tấp, quyền ảnh như mưa từ từ xé nát vòng ánh sáng của Địa Long Thủ Hộ.

Đại hán kia ngậy người ra, từ từ cúi đầu nhìn xuống cánh tay An Đông Ny đang cầm ở trước ngực, cánh tay nàng chỉ còn có nửa đoạn ở bên ngoài, quả đấm và nửa cánh tay đã đâm sâu vào trong lồng ngực hắn. Chốc lát sau, gã đại hán mỉm cười đau khổ, ngẩng đầu nhìn An Đông Ny lần cuối rồi ngửa mặt lên trời gục ngã.

An Đông Ny kéo cánh tay của mình ra, ngang nhiên đứng thẳng tại chỗ, nguyên lực chiến giáp trên người nàng không có lưu lại một vết máu nào, từng tia sáng không ngừng lóe lên, di chuyển chung quanh làm cho chiến giáp càng thêm mỹ lệ. An Đông Ny được chiến giáp bảo hộ giống như một thanh hung khí càn quét tứ phương, sát khí ngất trời.

Phí Đức Sĩ thở dài một hơi, hắn đang hối hận.

Thật ra An Đông Ny có thể bắt giữ đối phương, dưới tình huống không rõ tình thế đối phương ra sao, một tù binh rõ ràng là có giá trị hơn một người chết. Nhưng An Đông Ny không có bất kỳ thỏa hiệp, nàng cũng không cần khổng chế sát cơ của mình, ngươi muốn tới, ta liền chiến, không bao giờ sợ hãi. Đây là thế giới nội tâm của An Đông Ny, đây mới thực sự là Võ Tôn.

Đáng tiếc An Đông Ny có một nhược điểm trí mạng, Đặng Khăng. Trước kia Phí Đức Sĩ thường xuyên bôn ba qua lại giữa Thánh Đế Tư thành và Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước lĩnh. Đại danh Võ Tôn Ma Phi như sấm bên tai, nhưng hắn chưa từng nghe nói tới người nào tên An Đông Ny, chỉ có thể nói là An Đông Ny bị Đặng Khăng liên lụy rồi. Nếu không, nàng đã sớm tỏa sáng một vùng, oai chấn bốn phương.

“Chúng ta trở về.” An Đông Ny nhẹ giọng nói.

Khi An Đông Ny và Phí Đức Sĩ trở lại trên tường thành thì mặt đất đã bắt đầu run rẩy từng hồi, thanh âm như sấm rền nổ vang càng ngày càng gần. Các võ sĩ Nam tước lĩnh vội vàng vọt tới lỗ châu mai nhìn ra bên ngoài, còn Dịch Áo, Lôi Mông và Đặng Khăng cũng lên trên tường thành. An Đông Ny thấy Đặng Khăng liền lộ vẻ vui mừng, chậm rãi đi đến bên cạnh Đặng Khăng.

Có thật là thẹn với lương tâm hay không, chỉ nói ngoài miệng thì không có tác dụng. Giờ phút này Đặng Khăng không dám nhìn An Đông Ny, còn An Đông Ny tựa hồ biết Đặng Khăng có chỗ áy ngại, chủ động vươn tay ra khoác vào tay Đặng Khăng, nàng dùng động tác này nói cho Đặng Khăng biết, ta không thêm để ý, nhưng thân hình Đặng Khăng bất chợt cứng ngắc lại.

Bóng đêm bao phủ vùng quê, một đám mây đen nghìn nghịt đang nhanh chóng di chuyển về phía tòa thành, qua thêm một lúc, mọi người mới nhận ra là đoàn người do trăm tên kỵ sĩ tạo thành.

Đặng Khăng quan sát một hồi, la lên thất thanh: “Hình như là đoàn võ sĩ Song Đầu Xà.”

Song Đầu Xà? Dịch Áo đột nhiên cảm giác được hình như từng nghe qua cái tên này. An Đông Ny nhíu mày nói: “Là bọn họ? Người từng nói bọn họ và đoàn võ sĩ Bụi Gai của Cao Đăng đã phản bội Hâu tước?”

(Bụi Gai: hán việt là Kinh Cức, ta thấy ko đẹp lắm nên dịch sang thuần việt).

Đặng Khăng oán hận gật đầu, bọn người kia thật đúng là không kiêng sợ gì cả, bọn chúng cho rằng mình và An Đông Ny đã bị A Ba Tư giết chết? Nếu không làm sao dám tiến công tòa thành của mình? Đặng Khăng quay đầu phân phó cho nhóm võ sĩ ở phía sau: “Đi vào kho vũ khí mang nỏ thủ thành mang lên đây.”

Bởi vì lúc đoàn võ sĩ thứ bảy tấn công quá đột ngột, cho nên nỏ thủ thành thành ở trong kho không kịp phát huy tác dụng, bây giờ tự nhiên tình huống bất đồng. Loại nỏ đặc chế này không có cách nào tạo thành thương tổn cho võ sĩ cao cấp, nhưng đối với Thiên Phú võ sĩ lại là vũ khí trí mạng.

Trong thành nhất thời bắt đầu hoạt động nhộn nhịp, nhân viên bình thường lui vào tầng hầm dưới đất, nỏ thủ thành trầm trọng được mang lên tường thành, một vài võ sĩ vận chuyển bao cát che vết nứt bị tổn hại trên tường thành. Đám người Dịch Áo và vợ chồng Đặng Khăng lẳng lặng đứng ở trên tường thành chờ đợi địch nhân.

Khi đoàn kỵ sĩ đến gần tòa thành, mọi người đã có thể thấy rõ bộ dạng nhóm kỵ sĩ thì không khỏi có chút kinh ngạc, bọn họ làm gì giống quân đội tới công thành, nói là chạy nạn có lẽ chuẩn xác hơn.

Thấy Đặng Khăng đứng ở trên thành, tất cả kỵ sĩ đều lộ vẻ vui mừng lao thẳng đến, khi tới gần cửa thành mới vội vàng hãm tốc độ chậm lại, gã kỵ sĩ cầm đầu la lớn: “Đặng Khăng đại nhân, mau cho chúng ta đi vào, đoàn võ sĩ Bụi Gai làm phiền rồi.”

Đặng Khăng ngẩn ra, nhưng ngay sau đó nở nụ cười lạnh, loại thủ pháp này không khỏi quá vụng về rồi. Chẳng lẽ bọn người kia cho rằng mình không biết bọn họ đã làm những chuyện gì? Hắn chậm rãi giơ tay trái lên, các võ sĩ trên tường thành chỉ đợi cánh tay kia hạ xuống sẽ lập tức bắn nỏ ra ngoài không chút lưu tình.

“Đặng Khăng đại nhân, ngài điên rồi?” Thấy động tác của Đặng Khăng, gã kỵ sĩ cầm đầu vừa sợ vừa giận quát ầm lên.

“Á Lực Khắc, người đã làm gì bản thân còn không rõ ràng sao?” Đặng Khăng đang có một cổ lửa giận thiêu đốt trong lòng, nguyên nhân là địch nhân vũ nhục hắn, ngay cả Dịch Áo cũng giễu cợt hắn, bây giờ tự nhiên hắn phải phát tiết lửa giận lên trên người đối phương, lúc hắn chuẩn bị phát lệnh công kích thì có một trận vó ngựa dày đặc từ phía sau đoàn võ sĩ Song Đầu Xà truyền đến. Lại một đám mây đen nghìn nghịt xuất hiện ở vùng quê, từ tình hình mà đoán cũng có trên trăm tên kỵ sĩ đang phóng tới nơi này.

112. Chương 112: Diễn Sinh Bí Kỹ

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 112: Diễn Sinh bí kỹ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã kỵ sĩ Á Lực Khắc sắc mặt đại biến, hung hăng nhìn chăm chăm lên tường thành, quát to: “Ta hỏi lần cuối cùng, có để chúng ta vào hay không?”

Đặng Khăng nhìn trên mặt Á Lực Khắc không thấy thần sắc giả bộ, trong lòng không khỏi bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là đối phương đang biểu diễn cao minh, hay là phán đoán của mình xuất hiện vấn đề?

“An Đức Sâm ở đâu?” Đặng Khăng hỏi.

“Nếu như An Đức Sâm đại nhân có ở đây lại đến phiên ta và người nói nhảm hả?” Mắt thấy những nhóm kỵ sĩ kia sắp sửa chạy tới đây, Á Lực Khắc cực kỳ lo lắng nói: “An Đức Sâm đại nhân đã bị những tên phản đồ giết rồi, chính là đoàn võ sĩ thứ sáu của Sơn Đế xuất thủ.”

Đặng Khăng nhớ tới Uy Liêm Bá tước từng nói, đoàn võ sĩ thứ sáu của Sơn Đế Hầu tước đã vượt qua sông Hắc Thủy, trong lúc nhất thời lại càng do dự không biết nên tin tưởng Á Lực Khắc hay không.

Địch Áo thấy Á Lực Khắc đeo huy chương có khắc đồ án Song Đầu Xà giống với huy chương hắn đưa cho Tập Mạt Tư, lập tức rõ ràng tại sao tên này lại có phản ứng như thế, hắn lắc đầu nói: “Để cho bọn họ vào đi, hắn là không có vấn đề.”

Đặng Khăng ngạc nhiên nói: “Không phải là người giao cái huy chương cho Tập Mạt Tư đấy sao? Chẳng lẽ hung thủ là người khác?”

Hai người trao đổi nhưng lại không hề nhìn nhau, giống như ở giữa bọn họ đang có một bức tường vô hình ngăn cách vậy.

“Cái huy chương kia hắn là hung thủ cố ý lưu lại nơi đó.” Địch Áo giải thích, mặc dù xem thường đối phương nhưng vì nể mặt An Đông Ny, hắn vẫn phải trả lời: “Từ thực lực hung thủ để đoán thì tàn sát bình dân cả thôn không tốn bao nhiêu khí lực, vì sao lại có thể làm rơi huy chương xuống đất, mục đích thực sự của bọn họ là dẫn người ra ngoài. Mưu đồ lâu như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một điểm nhỏ này mà bọn họ để lộ dấu vết hay sao?”

“Ý người là Cao Đăng cố ý để huy chương lại là muốn giá họa cho đoàn võ sĩ Song Đầu Xà?” Đặng Khăng đã bắt đầu tin tưởng lời Địch Áo nói.

“Khả năng này rất lớn, bởi vì cho dù là ai giết người cũng phải chuẩn bị đối mặt lửa giận của An Đông Ny.”

Lúc này nhóm kỵ sĩ ở phía sau chỉ còn cách Á Lực Khắc vài trăm thước, cho dù bây giờ Đặng Khăng lập tức nhường ra một lối đi thì mấy trăm gã kỵ sĩ cũng không thể nào tiến vào tòa thành trong đoạn thời gian ngắn ngủi.

Trong mắt Á Lực Khắc xẹt qua một tia tuyệt vọng, không hạ lệnh tiếp cận tòa thành của Đặng Khăng nữa, mà hắn quay đầu ngựa hét lên điên cuồng: “Các huynh đệ, cho dù chết chúng ta cũng phải chết đứng, liều mạng với chúng nó.”

Các võ sĩ cũng thù hận nhìn về phía Đặng Khăng, vội vàng dịch chuyển lập trận, im lặng rút vũ khí bên hông ra, không khí bị thương xơ xác tràn ngập trong mắt nhóm võ sĩ. Một đường chạy trốn tới đây, bọn họ đã mỗi một người lần ngựa rồi, còn cho rằng có thể dựa vào tòa thành Đặng Khăng ngăn cản truy binh, nhưng không nghĩ tới lại bị người mình cấm cửa không cho vào, đây đúng là một loại châm chọc cực kỳ chua xót.

Ban đầu Địch Áo giao huy chương cho Tập Mạt Tư tự nhiên là không có hảo tâm gì, dù sao cũng có một phương không nhận ra, sau đó bọn họ sẽ náo loạn cả lên. Đến lúc đó sẽ không còn người nào lưu ý tới một đoàn thương đội nhỏ nhỏ, chỉ có điều Địch Áo cũng không nghĩ tới mọi chuyện lại có thể diễn biến tới tình cảnh như bây giờ.

Đặng Khăng do dự một lát, rốt cuộc vẫn phải tin Địch Áo phán đoán, nhưng giờ phút này đã quá trễ, nhóm kỵ sĩ đuổi theo phía sau đã cắt ngang đội ngũ Á Lực Khắc. Một phe nhanh chóng xung phong, một phương đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, ngay lập tức hiện ra trình độ cao thấp giữa song phương.

Đội kỵ sĩ Á Lực Khắc y như cỏ dại bị lưỡi liềm lướt qua, máu đỏ phun lên người ngã ngựa đổ thành từng dãy.

“Bắn đám người ở phía sau.” Đặng Khăng lập tức hối hận vì mình quyết định chậm chạp, nếu như hắn có thể quyết định sớm vài phút thôi, đám kỵ sĩ Á Lực Khắc sẽ không hi sinh vô ích như vậy.

Theo Đặng Khăng ra lệnh, vô số tên nô sắc bèn bắn ra, tiếng xé gió vang lên liên tiếp, trong nháy mắt đã bắn rớt hơn mười tên kỵ sĩ, những kỵ sĩ ở sau nhất thời tạm dừng thể xung phong.

Đặng Khăng theo bậc thang lao xuống, sau đó nhảy qua cửa thành đổ nát đi tới bên cạnh Á Lực Khắc, la lớn: “Các người đi vào trước!”

“Cút ~!” Á Lực Khắc không thèm nhìn Đặng Khăng một cái, hai mắt đỏ rực thúc ngựa xông về phía quân địch. Mắt thấy bộ hạ của mình bị người ta tru diệt như giết gà mổ dê, Á Lực Khắc không có buông thả bí kỹ ‘làm thịt’ Đặng Khăng coi như là rất lý trí rồi.

Đặng Khăng đỏ mặt, nhưng lúc này không kịp giải thích gì nữa, chỉ có thể đi theo phía sau Á Lực Khắc, thử lấy hành động để đền bù sai lầm của bản thân.

Ngay khi Đặng Khăng xông ra ngoài, đồng thời An Đông Ny cũng hành động. Nàng vỗ nhẹ lên tường thành, cả người bay thẳng ra ngoài, đi sau mà đến trước, ngăn chặn trước mặt Đặng Khăng. Sau đó hai tay hợp lại cùng lúc đẩy tới, một luồng gió lốc vô cùng sắc bén hiện ra từ hư không, phong bạo cuộn cuộn cuốn theo cát đá bay đầy trời.

Cho dù là người hay chiến mã đều bị phong bạo xuất hiện bất thành linh thổi bay tứ tán, ngã trái ngã phải. Cho dù là đoàn võ sĩ Song Đầu Xà hay là nhóm kỵ sĩ đối địch cũng lâm vào tình trạng y như nhau.

“Mau, thổi lui vào trong thành.” Đặng Khăng hô lớn với Á Lực Khắc.

Nguy cấp thời khắc, Á Lực Khắc cũng không kịp tính sổ Đặng Khăng, lập tức lớn tiếng hô quát ra lệnh cho nhóm thủ hạ rút lui. Á Lực Khắc đã sớm nghe thấy đại danh An Đông Ny, có vị Võ Tôn này ở đây, bọn họ không cần thiết đứng lại chịu chết.

Thế nhưng đội ngũ Á Lực Khắc có thể bắt lấy cơ hội An Đông Ny tạo ra, tranh thủ thời gian rút lui lui ra sau, nhóm kỵ sĩ đuổi theo lại không thể kịp thời kìm hãm thế xung phong. Toàn thể kỵ sĩ đâm đầu vào trong luồng gió lốc, nhất thời cả đám y như uống rượu say lắc lư đảo đảo, một hồi sau mới choáng váng ngã xuống đất, nhất thời người ngã ngựa hí vang bên tai không dứt.

“An Đông Ny chưa có chết!” Gã võ sĩ cầm đầu nhận ra thân ảnh An Đông Ny, hoảng sợ hô to lên.

“Một người tàn phế mà sợ cái gì? Giết nàng cho ta.” Một thanh âm tiêu điều vang lên ở giữa đám người, một tia bạch quang nhanh chóng lao ra, bỗng nhiên mở rộng trên không trung hóa thành một cây băng trùy thô to bằng cánh tay, gào thét đánh tới An Đông Ny.

An Đông Ny tung ra một trảo đón đỡ băng trùy, nhưng đúng lúc này băng trùy bỗng nhiên tản ra hóa thành mười đạo hàn quang phân ra bao phủ chung quanh thân thể An Đông Ny.

An Đông Ny phản ứng tuy nhanh nhưng vẫn không kịp trở tay, nàng liên tục huy động hai tay ngăn cản bảy, tám đạo hàn quang, còn dư lại vài đạo băng tinh đã đánh trúng thân thể nàng. An Đông Ny không có hai chân, phải dựa vào nguyên lực chiến giáp chống đỡ mới có khả năng miễn cưỡng đi lại, nhưng cũng nhờ thế thời gian nàng buông thả Phong Ưu Nhã vượt xa Phong hệ võ sĩ bình thường, một khi nàng thành công giải phóng Phong Ưu Nhã, tốc độ tuyệt đối là nhất hạng, ít nhất lấy thực lực hiện tại của Địch Áo không có cách nào so sánh với nàng.

Trên người An Đông Ny không ngừng lóe ra thanh quang, từng đạo hàn quang va chạm thân thể An Đông Ny rồi lập tức nát bấy, không thể mang đến cho nàng bất cứ thương tổn gì.

“Diễn Sinh bí kỹ?” Tác Phỉ Á và Lôi Mông đồng thời sợ hãi.

“Đây là Diễn Sinh bí kỹ?” Địch Áo cũng sợ hãi, trong Thần Điển có một đoạn giảng giải tương tự, nhưng người ghi chép lộ vẻ rất bình thường, không có chú thích nhiều về loại bí kỹ này. Một đạo đột nhiên tách ra thành mấy đạo nguyên lực khác nhau, cũng có một vài loại bí kỹ khác phát sinh đồng dạng biến hóa, vì thế người ghi chép Thần Điển không có theo đuổi hình thức, mà phải không ngừng đột phá, không ngừng lĩnh ngộ mới có khả năng phát triển lâu dài. So sánh với đó, loại bí kỹ nho nhỏ này hoàn toàn không có giá trị.

Nếu như nói Quang Mang võ sĩ là dòng suối, vậy thì Cực Hạn võ sĩ sẽ là một con sông nhỏ, còn Võ Tôn chính là trường giang rộng lớn. Luyện tập bơi lội trong dòng suối, dù cho kỹ thuật có tốt đến cỡ nào cũng không thể đối mặt với sông lớn cuộn trào, điểm kỹ thuật nho nhỏ đó sẽ không có bất kỳ ý nghĩa.

Phương thức suy nghĩ của Địch Áo đã sớm được Thần Điển dẫn dắt, không hề để mắt tới kỹ xảo nhỏ này. Huống chi lời giảng giải trong Thần Điển còn cường điệu vài câu, trước khi trở thành Cực Hạn võ sĩ tốt nhất là không nên lãng phí tinh lực, cho nên Địch Áo chưa từng thử qua.

“Nguyên lực chiến giáp quả nhiên khiến cho người ta hâm mộ.” Người vừa phát ra công kích thở dài một hơi, lên tiếng than thở.

Đột nhiên, nhiệt độ bốn phía rơi xuống cực nhanh, sau đó một thân ảnh từ trong chiến trận địch quân lao ra, mặt đất chẳng biết từ lúc nào đã ngưng tụ thành tầng băng thật dày, lớp băng men theo nhóm kỵ sĩ lan tràn ra ngoài, đánh thẳng tới chỗ An Đông Ny đang đứng, chỉ qua chốc lát tầng băng đã bao trùm phạm vi mấy chục thước.

Cho dù là độ dày hay là tốc độ lan tràn cũng không phải là trình độ mà Tác Phẩm Á buông thả Đông Khí Ba có thể so sánh. Đây rõ ràng là bí kỹ Thủy hệ Cực Hạn võ sĩ cao cấp mới có thể buông thả.

“Băng Phong.”

Dùng chiêu số này đối phó những Võ Tôn khác có lẽ không hề có một chút tác dụng, nhưng An Đông Ny lại mất đi hai chân, cho dù kịp thời buông thả Phong Ưu Nhã chạy ra ngoài, nhưng phạm vi tầng băng bao trùm quá lớn. Trong khi An Đông Ny hết đà phải rơi xuống đất, vừa tiếp xúc với tầng băng thì băng tinh nhanh chóng lan tràn lên, ngưng tụ thành một lớp băng cứng thật dày bao bọc An Đông Ny ở bên trong, biến thành một bức tượng băng hình người lạnh lẽo.

113. Chương 113: Trảm Sát

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 113: Trảm sát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Về phần Đặng Khăng ở phía sau lưng An Đông Ny cũng không kịp chạy trốn, hắn cực kỳ bất lực đứng nguyên tại chỗ bị băng phong ở bên trong, không còn năng lực động đậy.

Không chỉ là An Đông Ny và Đặng Khăng, ngay cả đoàn võ sĩ thứ sáu và một vài võ sĩ cũng bị băng phong. Dĩ nhiên, lực sát thương của lớp băng rất kém, đến khi băng tan ra bọn họ sẽ có thể khôi phục lại bình thường. Thế nhưng, gã võ sĩ núp ở trong trận chỉ có thể làm được như vậy, hắn có thể vây khốn An Đông Ny, nhưng không thể nào tạo thành thương tổn cho An Đông Ny. Chỉ qua vài giây ngắn ngủi, khối băng bỗng nhiên hiện ra vô số tia sáng màu xanh nhạt, số lượng tia sáng không ngừng gia tăng, sau đó một tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ khối băng đã bị An Đông Ny dẫn phát chấn động nát bấy, trong lúc nhất thời băng tinh bay tán loạn đầy trời.

Người nọ hiển nhiên đã sớm dự liệu được kết cục như vậy, khi An Đông Ny vừa mới phá băng, trên mặt băng trơn nhẵn lại tỏa ra một tầng khí lạnh trắng xoá, An Đông Ny không kịp cho ra động tác nào đã bị đông cứng lại thành tượng băng lần nữa.

“Bắt lấy hắn.” Người nọ hét lớn, hiển nhiên chữ ‘hắn’ ở đây là chỉ Đặng Khăng, trừ phi đầu óc hổng mất mới có thể vọng tưởng bắt giữ một vị Võ Tôn.

Người nọ sử dụng chiến thuật hoàn toàn chính xác, đây là nguyên nhân chủ yếu hắn dám ngang nhiên xuất thủ với An Đông Ny, chỉ cần hắn vây khốn An Đông Ny một đoạn thời gian, lúc đó bọn kỵ sĩ dưới tay hắn sẽ có thể bắt giữ Đặng Khăng. Sau đó thế cục xem như phát sinh nghịch chuyển, đoàn võ sĩ thứ bảy cũng biết tình cảm của Đặng Khăng và An Đông Ny, đoàn võ sĩ thứ sáu dĩ nhiên cũng phải biết. Khối xương mềm nhất của Võ Tôn An Đông Ny không phải là hai chân tàn phế, mà là Đặng Khăng Nam tước.

Dĩ nhiên, hết thảy những điều đó có thể thành công với điều kiện tiên quyết là đám người Dịch Áo không có hiện diện ở nơi này.

Khi gã võ sĩ thả ra Băng Phong, Phí Đức Sĩ lập tức nhận ra chiêu này hoàn toàn nhằm vào An Đông Ny, hắn quay đầu nói với Dịch Áo: “Bảo vệ tiểu thư!”

Dịch Áo gật đầu, lúc trước hắn có thể cứu Đặng Khăng trong tay A Ba Tư hoàn toàn là dựa vào mưu lợi. Tình hình trước mắt lại khác hắn, gã Thủy hệ Cực Hạn võ sĩ kia có phạm vi công kích rộng kinh người, mấy người Dịch Áo xông qua chỉ có một kết quả, đó là biến thành tượng đá giống như Đặng Khăng.

Phí Đức Sĩ dậm chân nhảy lên cao mười thước, quanh người bắn ra từng đạo hỏa diễm cực nóng tán loạn, giống như hàng vạn hàng nghìn xúc tua vũ động giữa không trung nhuộm cả bầu trời thành một mảnh đỏ bừng.

Lúc này An Đông Ny đã bị đông cứng lần thứ hai, mấy chục gã võ sĩ phe đối thủ đang trực tiếp lao về phía Đặng Khăng.

Phí Đức Sĩ vung tay lên, từng ngọn lửa đỏ rực hung ác lao thẳng xuống mặt đất, mười mấy gã võ sĩ mới vừa lao ra ngoài trận doanh đã bị luồng hỏa diễm từ trên trời giáng xuống nhập vào cơ thể, cả đám vội vàng kêu thảm té ngã lăn lộn trên mặt đất.

Theo từng động tác của Phí Đức Sĩ, vô số ngọn lửa bay múa đầy trời, hung hăng nhập vào trong đám võ sĩ, tiếng nổ “ầm ầm” cuộn cuộn khắp thiên địa, mưa hỏa diễm đồ sát tứ phương, đây quả thực là tru diệt hoàn toàn nghiêng về một phía. Bởi vì đám kỵ sĩ xông lên trước nhất làm rối loạn trận hình, ít nhất cũng có một phần ba nhóm kỵ sĩ bị Phí Đức Sĩ đánh gục ngay tại chỗ, tất cả võ sĩ còn sót lại đều thất kinh tản ra chạy trốn chung quanh.

“Bắt giữ hẩn nhanh lên!” Người nọ liều mạng gầm hét, thanh âm mang theo mấy phần tuyệt vọng, hẩn không bao giờ nghĩ tới nơi này còn có một vị Cực Hạn võ sĩ cao cấp. Vốn có thể bắt giữ được Đặng Khăng hay không chính là điểm mấu chốt của hành động lần này, cho dù không thể hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng có thể bình yên rời đi. Thế nhưng bây giờ Đặng Khăng lại trở thành rơm rạ bảo vệ tính mạng bọn họ, không có lá bùa hộ mệnh này, cho dù bọn họ có thể thoát khỏi An Đông Ny không có hai chân, nhưng không thể nào trốn thoát Chân Hồng Chi Vũ công kích.

Đám kỵ sĩ bị Phí Đức Sĩ đánh cho đầu óc choáng váng, hồi lâu sau mới cho ra phản ứng, chạy trốn chắc chắn là không được ích lợi gì, hi vọng sinh tồn duy nhất chính là Đặng Khăng ở cách đó không xa. Chỉ cần chop hẩn vào trong tay, thế cục sẽ lập tức chuyển cơ, cho nên đám kỵ sĩ vội vàng hét ầm lên, liều mạng phóng tới chỗ Đặng Khăng.

Phí Đức Sĩ làm sao để cho bọn hẩn dễ dàng được như ý, hai tay thúc dục Chân Hồng Chi Vũ lên đến cực hạn, hàng nghìn hàng vạn con rắn lửa bay múa chung quanh, mỗi một lần vũ động sẽ thu hoạch đi một vài tính mạng, nhân số đối phương thật sự nhiều lắm. Hơn nữa cũng tương đối thông minh, không có ulla tới trước như ong vỡ tổ, mà phân tán ra bốn phương tám hướng chạy tới Đặng Khăng, vì thế khó tránh khỏi có vài con cá lọt lưới.

Thế nhưng có châm chọc ý tứ hàm súc chính là, bởi vì phương viên vài trăm thước mặt đất cũng bị tầng băng bao trùm, chiến mã hơi chút chạy mau chút ít liền lập tức trơn ngã xuống đất, có ít người từ trên mặt đất bò dậy, tiếp tục hướng vọt tới trước, sau đó lại lần ngã nhào, nhưng mà không đợi bọn họ một lần nữa đứng lên, liền bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

Gã võ sĩ kia Băng Phong vậy khốn An Đông Ny chiến lực mạnh nhất, đồng thời cũng mua dây buộc mình đoạn tuyệt khả năng tiến tới gần Đặng Khăng.

Hẩn nhìn thấy đồng bọn hết đứng lên rồi té xuống, vừa đi được mấy bước thì gặp phải rắn lửa thiêu đốt mất mạng, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có. Cho dù hẩn là người tâm chí kiên định cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm xúc tuyệt vọng, thế nhưng gã võ sĩ này không giống binh lính bình thường, hẩn biết hiện tại nên lựa chọn thế nào mới có lợi nhất. Chẳng qua là bọn hẩn đã không còn khí thế cao trào như lúc trước, cả đám chỉ lẳng lẳng lao tới chỗ Đặng Khăng. Trong quá trình tiếp cận này, bọn hẩn phải vượt qua bức tường lửa do hàng vạn hỏa xà tạo thành, muốn vượt qua bức tường này phải trả giá bằng tính mạng của bọn hẩn.

Một nhóm người té xuống bên trong ngọn lửa thì sẽ có nhóm khác lập tức vọt lên, cảnh tượng tre già măng mọc thoát nhìn vô cùng bi tráng. Tựa hồ bọn họ muốn dùng thân thể máu thịt của chính mình để tìm kiếm con đường sinh tồn.

Người nọ không có ý thức được một việc, đó là hẩn phái toàn bộ thủ hạ đi bắt Đặng Khăng, chỉ có chính hẩn lưu tại một chỗ không ngừng buông thả khí lạnh vậy khốn An Đông Ny. Dẫn đến hậu quả trực tiếp chính là hẩn cũng không thể ẩn núp ở trong đám người nữa.

Phí Đức Sĩ đang đợi thời điểm này, vừa lúc có mấy gã võ sĩ liều mình đột phá hàng phong tỏa của Chân Hồng Chi Vũ, vọt tới trước mặt Đặng Khăng. Phí Đức Sĩ không thêm quân Đặng Khăng, thân hình lóe lên mấy cái đã xuất hiện ở tiền tuyến. Theo động tác của hẩn, vô số hỏa diễm quần quanh, xoắn lại với nhau hội tụ thành một hỏa trụ to chừng mười thước đập xuống đầu gã võ sĩ kia.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, tia lửa bắn ra bốn phía, mặt đất chung quanh đám võ sĩ đã bị đào ra một cái hố to, chỉ có mảnh nhỏ dưới chân gã võ sĩ là bình yên vô sự. Hai tay hắc huy vũ cực nhanh tạo ra một bức tường băng triệt tiêu bớt một phần lực lượng từ một kích toàn lực của Phí Đức Sĩ.

“Băng Chi Chương Bích.”

An Đông Ny lại phá băng lao ra, gã võ sĩ kia làm sao để cho An Đông Ny tùy ý thoát khỏi, khi tường băng xuất hiện cái khe, hắc cũng đồng thời chỉ tay về phía An Đông Ny, một luồng khí lạnh từ mặt băng nhanh chóng ập tới.

Thế nhưng đối thủ của đoàn võ sĩ thứ sáu không chỉ có mỗi An Đông Ny và Phí Đức Sĩ. Mắt thấy thủ lĩnh quân địch quá khó dây dưa, Địch Áo nhảy xuống tường thành, nhanh chóng phóng tới tiền tuyến, còn Tác Phi Á và Lôi Mông nhìn nhau dò ý, sau đó vội vàng bám sát Địch Áo.

Trước khi An Đông Ny lại bị Băng Phong một lần nữa, Tác Phi Á hô to: “Địch Áo.”

Địch Áo không cần quay đầu lại cũng hiểu Tác Phi Á muốn làm gì, mũi chân hắc điểm nhẹ trên mặt đất nhảy lên không trung.

Một làn sương trắng dọc theo mặt đất nhanh chóng lan tràn về phía trước, đây là Đông Khí Ba do Tác Phi Á buông thả.

Gã thủ lĩnh địch quân đã dùng bí kỹ Băng Phong sáng tạo ra một tầng băng phạm vi trăm thước vuông, còn Tác Phi Á thi triển Đông Khí Ba lan tràn trên tầng băng đó, chẳng những uy lực được gia tăng trên diện rộng, tốc độ lan tràn cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhóm võ sĩ của đoàn võ sĩ thứ sáu liều mạng tiếp cận Đặng Khăng, căn bản không có lưu ý tới khí lạnh đang lan tràn, đến khi bọn hắc phát hiện có chỗ không đúng thì đã chậm. Đông Khí Ba được gia tăng uy lực nhanh chóng quán lấy bọn họ biến tất cả thành tượng băng.

Lôi Mông vốn là đi theo phía sau Tác Phi Á, ngay khi Tác Phi Á thả ra Đông Khí Ba, hắc đột nhiên đẩy nhanh tốc độ lao thẳng tới trước. Theo bước chân hắc di chuyển, tầng băng lần lượt bị đập nát bươm, điều này làm cho bước tiến của hắc cực kỳ trầm ổn.

Phí Đức Sĩ đang rất giận dữ, đối mặt với uy hiếp của hắc mà đối phương vẫn có thể buông thả bí kỹ công kích An Đông Ny, điều này quả thực là không có đặt Phí Đức Sĩ hắc vào trong mắt

Sau chốc lát, ngọn lửa đỏ bùng lan tràn ra bốn phía ngăn chặn mười mấy gã võ sĩ đang cố gắng xông lên, sau đó ngọn lửa tụ tập lại chính giữa ngưng tụ thành một vòng hỏa hoàn (vòng tròn lửa) to lớn không ngừng quay cuồng, vào lúc này Phí Đức Sĩ hóa thành một khối vụn thạch lao thẳng xuống dưới.

114. Chương 114: Từ Biệt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 114: Từ biệt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này hắc và địch nhân còn cách nhau hơn năm mươi thước, điều này làm cho uy lực Chân Hồng Chi Vũ yếu đi. Hiện tại hắc muốn tiến tới gần đối phương, dùng phương pháp cứng đối cứng va chạm nhìn xem Chân Hồng Chi Vũ rốt cuộc có thể đột phá đạo phòng ngự của đối phương hay không.

Lôi Mông buồn bực cảm đầu xông tới trước, y như một con trâu rừng đầu đá lung tung, toàn bộ tượng băng cản đường bị hắc tông vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, thân người ở trong khối băng phun máu tung toé thành vòi bay ra xa xa. Đến khi hắc tiếp cận Đặng Khăng thì tốc độ theo quán tính có sẵn tăng nhanh gấp đôi, húc vai vào bức tường băng cản đường.

Thế nhưng bí kỹ Bằng Phong tạo ra tường băng bền chắc hơn tầng băng bình thường rất nhiều, Lôi Mông dùng toàn lực va chạm chỉ làm cho nó xuất hiện vài vết nứt nhỏ nhỏ. Còn bản thân Lôi Mông lại bị lực chấn động đẩy lùi bảy, tám bước, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Lôi Mông hít sâu một hơi, cúi người lấy đà vọt tới lần nữa.

“Ầm...” Lần này bức tường băng không thể tiếp tục thừa nhận lực va chạm nữa, vết nứt trên bề mặt bắt đầu mở rộng, vụn băng bay loạn ra chung quanh. Thế nhưng chính thể bức tường băng vẫn chưa sụp đổ, nếu muốn cứu Đặng Khăng ra ngoài, Lôi Mông sẽ phải tăng thêm một phần lực.

Lôi Mông nhúu mày xoay động trông mắt, lập tức chạy lùi ra mấy bước lấy đà tông vào tường băng, thanh âm ầm ầm vang lên liên tiếp.

Qua hồi lâu, Lôi Mông đột nhiên nhảy lên cao bỏ một cước vào bức tường băng, mượn lực phản chấn bay về phía Tác Phỉ Á ở tiền tuyến.

Tác Phỉ Á cười cười, nàng đã hiểu dụng ý của Lôi Mông, lập tức phối hợp chạy tới phát ra một đạo Bằng trụ đánh lên vết nứt trên bức tường băng.

Tường băng phát ra tiếng ma sát trầm muộn, từ từ bị đẩy lùi khỏi phạm vi mặt băng. Nhóm võ sĩ thuộc Nam tước lĩnh ủa lên che chở tượng băng kia, hai mắt Đặng Khăng bị vây khốn ở trong vầng sáng to nhìn chằm chằm tới trước, không biết hẳn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài hay không, nếu thấy thì cảm tưởng lúc này của hẳn sẽ ra sao?

Trong nháy mắt, thế cục đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, các võ sĩ mới vừa rồi liều mạng xông tới trước ngậy ngậy đứng im tại chỗ như tượng gỗ, thiếu chút nữa bọn họ đã có thể thành công, nhưng thực tế vô tình đã đánh cho bọn hắn một cái bạt tai nặng nề.

Lôi Mông nhỏ ra một bãi nước miếng, giờ phút này hẳn bắt đầu đồng tình với cách nhìn của Dịch Áo, mấy lần kịch chiến khuya hôm nay đều lấy Đặng Khăng làm trung tâm. Để cho hẳn cực kỳ bất đắc dĩ là năng lực xử lý của Đặng Khăng quá kém, phản xạ chiến đấu lại càng kém hơn nữa. Nhưng đây không phải là lỗi của Đặng Khăng, thiên phú mỗi người luôn luôn không giống nhau, bởi vì có người cả đời không thể giác tỉnh. Thế nhưng biết rõ làm không được lại còn chạy loạn ra ngoài đưa cơ hội cho địch nhân, đây chính là lỗi Đặng Khăng.

Đúng lúc này từ phương xa đột nhiên xuất hiện ánh lửa, Phỉ Đức Sĩ hóa thân thành sao băng đâm thẳng tới chỗ thủ lĩnh quân địch, đây là một lần tỷ thí không có một chút kỹ xảo. Bức tường băng bị đánh nát bấy trong nháy mắt, hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt mười mấy võ sĩ chung quanh. Có hai Địa hệ võ sĩ lập tức buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, nhưng ở trước mặt Chân Hồng Chi Vũ của Phỉ Đức Sĩ, trình độ chống cự thể này không có bất kỳ ý nghĩa nào, quang mang hoàng kim chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó thân thể bọn hắn bắt đầu bốc cháy hừng hực.

Gã thủ lĩnh Thủy hệ Cực Hạn võ sĩ không chịu nổi lực va chạm kịch liệt, thân hình bay thẳng về phía sau. Hẳn cũng rất quyết đoán, nhận thấy mình không phải là đối thủ Phỉ Đức Sĩ, lại không có bất giữ hi vọng Đặng Khăng, không cần suy nghĩ gì thêm, vừa định trụ thân hình lại liền xoay người chạy lùi về phía hậu phương, hẳn là không còn có ý định lo lắng cho đám võ sĩ thủ hạ nữa rồi.

Lôi Mông ngừng bước ngẩng đầu quan sát tình thế, ánh lửa hừng hực ở xa xa tỏa sáng rực rỡ làm cho Lôi Mông có mấy phần hâm mộ, cũng có mấy phần mong đợi. Hẳn còn trẻ, tin tưởng rằng bản thân hẳn sẽ có một ngày nắm giữ được loại lực lượng mạnh mẽ kinh thiên động địa như thế này.

Dịch Áo không ngừng biến ảo, trong lòng hẳn có một nghi vấn, cường giả như vậy tại sao cam nguyện đi theo Tác Phỉ Á? Nếu nói không có ích lợi không mời nổi đại thần, Phỉ Đức Sĩ bỏ qua Bá tước lĩnh, tìm sang nương tựa Tác Phỉ Á, hẳn nhận được gì từ Tác Phỉ Á?

Khối băng vây khốn An Đông Nỵ lại bể tan tành, sau một cái nháy mắt, thân hình An Đông Nỵ đã bắn ra nhanh như chớp, gương mặt nàng ửng đỏ, đôi mi thanh tú nhúu chặt bọc lộ cơn giận đang gào thét trong lòng.

Giờ phút này An Đông Nỵ đã tức đến mức sùi bọt mép rồi, từ lúc khai chiến đến giờ nàng luôn bị địch nhân khống chế bó tay bó chân, đây là một loại trêu chọc không thể nào chịu đựng nổi.

Theo từng bước chân An Đông Ny lao tới, mười mấy đạo Phong Nhận trắng nhạt từ trong tay nàng bắn ra vẽ thành một dãy tàn ảnh mắt thường rất khó nhìn thấy. Những gã võ sĩ ở chung quanh chưa kịp phản ứng đã bị trúng đòn liên tiếp ngã quy.

Phí Đức Sĩ làm sao để cho thủ lĩnh quân địch dễ dàng chạy trốn như thế, ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ lại bắt đầu bốc cháy mạnh mẽ, không ngừng tỏa ra nhiệt lực cuộn cuộn. Thế nhưng, mỗi một lần ngọn lửa lao tới gần, gã võ sĩ thủ lĩnh sẽ lập tức quay đầu lại thả ra Băng Chi Chương Bích ngăn cản Phí Đức Sĩ truy kích.

Phí Đức Sĩ cười lạnh, chậm rãi đưa tay ra thi triển Âm Diễm

Có lẽ là cảm ứng được nguy cơ tới gần, hoặc là nghe được tiếng gió do An Đông Ny phát ra, gã võ sĩ thủ lĩnh bỗng nhiên ngừng bước quay người lại, vừa rống giận vừa đẩy hai tay ra.

Một tầng băng cứng nhanh chóng ngưng kết lại lan tràn ra bốn phía, gã võ sĩ thủ lĩnh tạo ra Băng Phong với hi vọng kim hãm được địch nhân.

Đáng tiếc Phí Đức Sĩ và An Đông Ny đã có chuẩn bị. Sau khi thả ra Âm Diễm, thân hình Phí Đức Sĩ bay lên cao như điều gặp gió, vô số đạo hỏa diễm quanh quẩn triệt tiêu luồng khí lạnh công kích, còn An Đông Ny bỗng nhiên bắn lên trời cao, lộn vòng một cái phóng thẳng tới chỗ gã võ sĩ kia.

Không gian chung quanh Gã võ sĩ thủ lĩnh dần dần ngưng tụ một tầng băng dày đặc sương mù bốc hơi cực kỳ lạnh lẽo, lúc này khuôn mặt hắn đã vụn vỡ rất khó coi, dần dần biến thành màu đen u ám. An Đông Ny biết rõ Phí Đức Sĩ đã phóng ra Âm Diễm, trong lúc xông về trước tạo ra một màn khiến cho Phí Đức Sĩ kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Sau một cái chớp mắt, ở trên nguyên lực chiến giáp màu xanh nhạt của An Đông Ny lóe ra từng đạo lưu quang điên cuồng, Âm Diễm có lực sát thương rất đáng sợ nhưng không thể nào tạo thành thương tổn đối với An Đông Ny trong khoảng thời gian ngắn. Chỉ thấy bóng nàng xẹt qua thân thể gã võ sĩ thủ lĩnh, một cái đầu vẫn còn giữ tình trạng kinh sợ văng lên không trung.

Đối với Nam tước lĩnh, trận chiến tối nay chính là một lần khảo nghiệm nguy hiểm nhất, hai đoàn võ sĩ chủ chiến của Sơn Đế Hầu tước lặng lẽ đột nhập vào cảnh nội, lại còn xúi giục đoàn võ sĩ Bụi Gai tạo phản. Điểm mấu chốt chính là Uy Liêm Bá tước cũng phản bội Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước, bố trí bẫy rập trí mạng cho An Đông Ny. Nếu như không có đám người Tác Phỉ Á tồn tại, chỉ một trận chiến tối nay Nam tước lĩnh đã sớm bị người ta phá hủy tan tành rồi.

Bây giờ chuyện còn lại chính là quét dọn chiến trường, mặc dù đoàn võ sĩ thứ sáu, thứ bảy cùng với đoàn võ sĩ Bụi Gai phản bội đã thành tàn quân, nhưng thực lực vẫn còn tại đó. Nhóm võ sĩ Nam tước lĩnh không có tư cách truy kích, dù tư cách đuổi giết chỉ có lác đác vài người, An Đông Ny duy trì vận chuyển nguyên lực chiến giáp trong thời gian dài đã rất mệt mỏi rồi. Còn Phí Đức Sĩ chịu xuất thủ hỗ trợ là vì đám võ sĩ Sơn Đế đã uy hiếp bọn hắn, mặt khác là bởi vì hắn đồng tình với An Đông Ny. Hiện tại chiến đấu đã kết thúc, hắn không cần phải lãng phí tinh lực ở trên người những gã võ sĩ chạy trốn.

Về phần đám người Tác Phỉ Á và Dịch Áo lại càng không cần phải nói, dù sao đây không phải là chuyện của bọn hắn, thấy đơn giản thì làm, còn không thì thôi. Chỉ có Ngã Lực Khắc của đoàn võ sĩ Song Đầu Xà kiên quyết yêu cầu truy kích tàn quân, nhưng thấy không có người hưởng ứng, cuối cùng đành phải phần nộ bỏ đi ý niệm trong đầu.

Các võ sĩ Nam tước lĩnh chịu trách nhiệm quét dọn chiến trường, đám người Dịch Áo thì lui về trong thành. Phí Đức Sĩ nói mình hơi mệt, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi. Còn đám người Dịch Áo lại ngủ không được, người trẻ tuổi vốn dư thừa tinh lực, lại dễ dàng phát sinh đủ loại cảm xúc, Lôi Mông đi tìm Ca Đồn khoe khoang miệng lưỡi, Dịch Áo và Tác Phỉ Á tán gẫu với nhau đến giữa khuya.

Ngày thứ hai, Dịch Áo rời giường thật sớm đi tìm Tác Phỉ Á, ngày hôm qua hắn và Tác Phỉ Á nói tới Diễn Sinh bí kỹ, nhưng bởi vì thời gian quá muộn nên chưa có nói rõ vấn đề.

Dịch Áo đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Phí Đức Sĩ đang thấp giọng nói chuyện với Tác Phỉ Á. Dịch Áo đưa tay gõ cửa hai cái, cười nói: “Không có quấy rầy các người chứ?”

Tác Phỉ Á ngẩng đầu, thấy là Dịch Áo thì dịu dàng đứng lên, nói: “Người tới đúng lúc, Phí Đức Sĩ mới vừa rồi đang nói tới người đó, hi hi.”

“Nói tới ta?” Dịch Áo sững sốt.

“Là khen người!” Tác Phỉ Á mỉm cười nói: “Phí Đức Sĩ nói người thông minh, cơ trí, có cái nhìn đại cục, thành tựu trong tương lai nhất định không thể đo lường.”

“Còn gì nữa không?” Dịch Áo cười ha hả ngồi lên trên ghế.

“Ha ha, người còn muốn nghe cái gì?” Tác Phỉ Á bật cười nói.

“Nàng muốn nói cái gì thì ta nghe cái đó!” Dịch Áo nói.

“...” Tác Phỉ Á dĩ nhiên hiểu điểm tâm tư này của Dịch Áo, nàng không nhịn được liếc sang Dịch Áo, rồi lại liếc qua Phí Đức Sĩ, ý tứ rất rõ ràng, Phí Đức Sĩ đang ở chỗ này, không nên làm chuyện không đúng đắn.

Phí Đức Sĩ mỉm cười nhìn Dịch Áo và Tác Phỉ Á, tiếp xúc thời gian dài như vậy, hẳn đã nhận địa vị Dịch Áo trong lòng Tác Phỉ Á. Mới vừa nói mấy câu kia đúng là lời xuất phát từ trong lòng hẳn. Lần đầu tiên xuất thủ, hẳn và Tác Phỉ Á không có bao nhiêu lòng tin vẫn hồi cục diện, nhưng Dịch Áo trực tiếp xử lý vấn đề Đặng Khắc giúp cho tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt. Lần thứ hai xuất thủ, vốn hẳn đã dặn dò Dịch Áo ở lại trong thành bảo vệ Tác Phỉ Á, nhưng Dịch Áo không có làm theo lời hẳn. Mặc dù các võ sĩ đối phương vây khốn Đặng Khắc không phải là do Dịch Áo giết chết, nhưng là bởi vì nơi đó đã có Tác Phỉ Á và Lôi Mông ra tay, Dịch Áo chạy ra tiền tuyến đầu tiên hoàn toàn có năng lực bảo vệ Đặng Khắc.

“Đúng rồi, Dịch Áo!” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Chỗ này không nên ở lâu, Phí Đức Sĩ tiên sinh mới vừa nói, Sơn Đế Hầu tước là một người có thù tất báo. Hai đoàn võ sĩ chủ chiến của hẳn đã bị đánh cho tàn phế rồi, hẳn tuyệt đối sẽ không ẩn nhẫn, thậm chí có thể điều võ sĩ từ tiền tuyến trở về. Dịch Áo, người thấy nên làm thế nào?”

“Ta nghe các người.” Dịch Áo nói: “Thế nhưng, tốt nhất là làm theo phán đoán của Phí Đức Sĩ tiên sinh, cũng nên nói cho An Đông Ny biết, nàng...”

“Ta nhìn ra được, người rất có hảo cảm với nàng.” Tác Phỉ Á nói.

“Nàng là võ sĩ chân chính.” Dịch Áo nói.

“Được rồi, ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với nàng.” Tác Phỉ Á suy nghĩ một chút rồi nói: “Ca Đốn mới vừa bị thương, ít nhất chúng ta phải lưu lại ở chỗ này hai ngày. Sơn Đế Hầu tước không thể nào phản ứng nhanh như vậy, cho nên tạm thời không có gặp nguy hiểm.”

“Tốt.” Dịch Áo gật đầu nói.

Đúng lúc này phía ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tác Phỉ Á nói: “Mời vào.”

Cửa phòng mở ra, An Đông Ny ngồi ở trên xe lăn được thị nữ đẩy đi vào, nàng quét mắt một vòng mỉm cười nói: “Các người đều ở đây!”

“An Đông Ny phu nhân, có chuyện gì không?” Tác Phỉ Á hỏi.

An Đông Ny hơi do dự, mở miệng nói: “Ngã Lực Khắc đã phái võ sĩ chạy tới Hầu tước lĩnh hồi báo đại thắng lần này rồi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhiều lắm là ba, năm ngày sau, Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước sẽ phái sứ giả tới đây. Hơn nữa, Ngã Lực Khắc cũng viết ở trong thư tên của các người, hẳn rất sùng bái các người, ha ha, các người ở lại chỗ này mấy ngày nữa?”

Dịch Áo và Tác Phỉ Á liếc nhìn nhau, mở miệng hỏi: “Tại sao hẳn lại viết tên của chúng ta vào đó?”

Thần sắc An Đông Ny càng thêm do dự, qua thật lâu mới cười khỏ nói: “Ngày hôm qua các người cũng ở đó mà, không nhìn thấy gì sao? Đặng Khắc hoài nghi đoàn võ sĩ Song Đầu Xà làm phản nên cự tuyệt bọn họ tiến vào tòa thành. Kết quả làm cho đoàn võ sĩ Song Đầu Xà tổn thất quá lớn, Ngã Lực Khắc lòng mang oán hận nhất định sẽ bất mãn đối với Đặng Khắc. Không muốn để cho Đặng Khắc độc chiếm công lao này.”

“Uy Liêm Bá tước phản bội bị giết, nhưng cũng nhượng xuất ra một vị trí rất tốt.” Dịch Áo nói: “Cho dù Ngã Lực Khắc cố tình quấy rối Đặng Khăng cũng không thể ngăn cản Đặng Khăng lên chức mà?”

“Đúng là như vậy.” An Đông Ny thở dài một hơi dài đặc.

“Vậy thì sau này nên gọi là Đặng Khăng Bá tước rồi?” Tác Phỉ Á cười nói: “Ta trước tiên chúc mừng hai vị, nếu như dựa theo tình huống bình thường, Đặng Khăng nên thăng làm Tử tước trước, sau đó giữ vững đất phong hiện tại, cuối cùng mới bước tiếp lên Bá tước. Đây đúng là một kỳ ngộ vô cùng tốt. Hơn nữa, nếu như là lúc trước nhất định sẽ có người đứng ra phản đối một vị Nam tước trực tiếp đề thăng lên làm Bá tước, bây giờ sẽ không có người nào phản đối. Bởi vì vị trí này quá nguy hiểm, Uy Liêm Bá tước làm phản, còn những Bá tước khác thì sao đây? Sẽ kẻ vai chiến đấu với Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước?” Tác Phỉ Á đưa ám chỉ cho An Đông Ny, nhóm Bá tước lựa chọn phản bội Tát Mỗ Nhĩ là bởi vì Tát Mỗ Nhĩ bị Sơn Đế áp chế không thở nổi, hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh xấu. Trận chiến này thắng lợi cũng không thể nào làm ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cuộc, cho nên cái ghế Bá tước này không có bất kỳ ý nghĩa.

“Cảm ơn người, Tác Phỉ Á.” An Đông Ny mỉm cười rất miễn cưỡng, Tác Phỉ Á đã uống phí tâm cơ rồi. Giờ phút này về mặt An Đông Ny không có một tia hoảng hốt, căn bản không nghe hiểu hàm ý trong đó.

“Đặng Khăng bây giờ nhất định đang rất hưng phấn?” Dịch Áo hỏi.

“Ừ, đêm hôm qua hẳn không có nghỉ ngơi, một mực vội vội vàng vàng.” An Đông Ny nhìn sang Dịch Áo, nói: “Hai chữ ‘hưng phấn’ này tựa hồ mang nghĩa xấu thì phải?” Nàng không hiểu ý tứ Dịch Áo nên hỏi lại.

“An Đông Ny, nói cho rõ đi.” Dịch Áo nói: “Không thể để cho Đặng Khăng tiếp tục lộn xộn, lúc này Phí Đức Sĩ tiên sinh đã nói Sơn Đế nhất định sẽ trả thù, hiện tại các người lựa chọn tốt nhất chính là rời khỏi Nam tước lĩnh ”

“Không thể !” An Đông Ny lắc đầu nói: “Đặng Khăng chờ đợi một ngày này đã lâu lắm rồi, hẳn làm sao có thể buông tha lãnh địa này chứ.”

Tác Phỉ Á và Dịch Áo đồng thời ngạc nhiên, chốc lát sau Dịch Áo không nhịn được hỏi một câu: “Nếu như ngay cả tính mạng cũng mất, lãnh địa sẽ có ý nghĩa gì đây?”

“Không phải là ta không muốn...” An Đông Ny cười nói, chỉ có điều nụ cười của nàng buồn bã ỉu xìu, hoàn toàn khác hẳn với khí thế bức người tối hôm qua.

“Thủ hạ Sơn Đế tổng cộng có ba vị Võ Tôn.” Phí Đức Sĩ giơ ba ngón tay lên, thản nhiên nói: “Là ba Võ Tôn đó!”

An Đông Ny trầm mặc chốc lát, sau đó nàng cố ý chuyển sang đề tài khác: “Lúc này ta hỏi các người ở chỗ này thêm vài ngày là có dụng ý. Thực lực các người cao hơn Ngã Lực Khắc một chút, thủ hạ Tát Mỗ Nhĩ đã sớm điều linh, hẳn nghe được có mấy Mạo hiểm giả cường đại như các người nhất định sẽ phái sứ giả chạy tới mời gia nhập.”

“Chúng ta không có thói quen bán mạng cho người khác.” Dịch Áo nói.

“Ta chỉ sợ tình thế lúc đó không phải do các người làm chủ.” An Đông Ny cười khổ nói: “Nếu như các người muốn đầu nhập vào Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước, coi như ta không nói gì là được. Nếu như các người không muốn gia nhập, tốt nhất nên rời khỏi đây cho sớm, chiến cuộc càng ngày càng khó khăn, tình hình Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước càng ngày càng táo bạo. Hẳn sẽ nghĩ mọi biện pháp lưu các người lại, thậm chí sẽ không tiếc sử dụng bạo lực.”

“Người như vậy, người còn có lòng tin đối với hẳn?” Dịch Áo nói.

“Nếu không thì có thể làm gì được?” An Đông Ny hỏi ngược lại: “Tòa thành này là ta và Đặng Khăng đích thân xây lên, ta không chiến đấu vì Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước, mà là thủ hộ ngôi nhà của ta và Đặng Khăng.”

Dịch Áo và Tác Phỉ Á cũng không biết nên nói gì nữa, hẳn đã nhìn ra không phải là An Đông Ny không muốn buông tha, mà nguyên nhân nằm ở chỗ Đặng Khăng.

“Các người đã quyết định chưa?” An Đông Ny chậm rãi hỏi: “Thế nhưng ta có một khuyến cáo, Tát Mỗ Nhĩ không phải là một người thống trị tốt, nhưng Sơn Đế cũng không phải. Cuộc chiến tranh này không

liên quan tới các người, các người không cần thiết phải lưu lại.”

“Chúng ta sẽ ở lại hai ngày.” Tác Phỉ Á nói.

“Vậy thì tốt.” An Đông Ny thở phào nhẹ nhõm: “Đúng rồi, Tác Phỉ Á, đoàn xe của người có mấy chiếc vận chuyển thủy tinh khoáng thạch phải không? Bán cho ta đi.”

“Người muốn mua thủy tinh làm gì?” Tác Phỉ Á ngạc nhiên nói.

“Dù sao cũng là chúng ta đánh thắng, tóm lại sẽ phải tổ chức ăn mừng. Dùng thủy tinh trang trí tòa thành sẽ mang lại không khí ngày lễ.” An Đông Ny cười cười.

Tác Phỉ Á quan sát An Đông Ny trong chốc lát, đột nhiên hiểu ra dụng ý của An Đông Ny. Đoàn xe vốn đã chạy chậm, nay lại kéo theo mấy xe khoáng thạch thủy tinh lại càng chậm chạp hơn nữa. An Đông Ny muốn giúp cho bọn họ có thể nhẹ nhàng lên đường, sớm ngày rời khỏi cái nơi thị phi này.

“Được rồi.” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Trên giá tiền ta sẽ ưu đãi cho các người.”

“Quyết định như vậy đi!” An Đông Ny phát phát tay, ý bảo thị nữ đưa nàng trở về, ngay khi nàng ra khỏi cửa phòng, đột nhiên quay đầu lại chậm rãi nói: “Cảm ơn các người, bằng hữu của ta, nếu như có thể, ta thật sự hi vọng các người ở lại tòa thành của ta để làm khách. Ta sẽ tận sức khoản đãi các người, chỉ có điều hiện tại không đủ thời gian.”

“Đáng tiếc!” Tác Phỉ Á nói: “Chúng ta cũng định ở lại thêm vài ngày.”

“Đúng vậy, thật là đáng tiếc.” An Đông Ny cười cười, tầm mắt của nàng quét qua đám người Dịch Áo, rồi nhanh chóng quay đầu ra hiệu cho thị nữ đẩy nàng ra hành lang.

“Đã nhìn ra chưa?” Tác Phỉ Á thấp giọng nói: “Trong ánh mắt của nàng có một loại đau thương.”

“Nhưng chúng ta chỉ có thể giúp đến một bước này thôi.” Dịch Áo nói.

115. Chương 115: Lễ Vật

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 115: Lễ vật

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hai ngày sau trôi qua trong không khí không mặn không nhạt, Dịch Áo nói cái câu kia, nếu đổi thành bất kỳ nam nhân nào khác đều chịu không được. Cho nên quan hệ giữa Đặng Khăng và bọn họ sinh ra khúc mắc, có nhiều thứ không phải là ân tình có thể thay đổi, nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Khi đám người Dịch Áo không có ở đây, Đặng Khăng luôn luôn chuyện trò vui vẻ, nhưng đến lúc đám người Dịch Áo đi tới Đặng Khăng sẽ lập tức im lặng, sắc mặt trở nên lạnh nhạt.

Dịch Áo không ưa cái sắc mặt đó nên rất ít khi ra ngoài, Lôi Mông và Ca Đồn cũng kín đáo phê bình Đặng Khăng. Sắp sửa lên làm Bá tước rồi, còn bày ra bộ dạng kia? Vì sao không suy nghĩ trong quá trình chiến đấu, những người khác phải mạo hiểm tới mức nào mới cứu hãn ra khỏi vòng nguy hiểm?

Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người rời giường thật sớm bắt đầu thu dọn đồ đạc. Dịch Áo lặng lẽ rời phòng, bước lên thang lầu, đi tới gian phòng An Đông Ny.

Mới vừa bước lên hành lang, Dịch Áo đột nhiên phát hiện thân ảnh Đặng Khăng, hãn lắc đầu dựa lưng chờ giây lát ở sát góc tường. Nếu đã nhìn nhau không vừa mắt, không bằng ở chỗ này né tránh một lát để khỏi phải lúng túng.

“Ca...” Một thân ảnh xuất hiện lên tiếng gọi Đặng Khăng.

“Dậy sớm thế?” Đặng Khăng xoay người, khẽ cười nói.

“Ngủ không được.” Nữ nhân kia nhẹ nhàng lắc lư hài tử đang ngủ say trong ngực, vừa né tránh nhìn thẳng vào Đặng Khăng.

“Có chuyện gì sao?” Đặng Khăng hỏi.

“A... không có.” Nữ nhân kia cả kinh, vội vàng lắc đầu.

“Có chuyện gì nhất định phải nói cho ta biết.” Đặng Khăng nhẹ giọng nói: “Chỉ cần là chuyện ta có thể làm được, ta chắc chắn sẽ giúp người.”

“Ta biết ca rất tốt với ta.” Ánh mắt nữ nhân kia trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, trong đó có mấy phần an tĩnh, có mấy phần cảm kích, thậm chí có cả mấy phần sùng bái. Ngày đó Đặng Khăng vì cứu hai mẹ con nàng mà trả giá như thế nào, nàng là người hiểu rõ ràng nhất, phần ân tình này còn nặng hơn cả trời cao biển rộng.

Thật ra không chỉ là nữ nhân kia, các con dân trong Nam tước lĩnh đều suy nghĩ như thế. Đặng Khăng thủy chung vẫn là hình tượng vô cùng cao lớn, là một vị lãnh chủ tràn đầy từ mẫn rất được dân chúng kính yêu. So sánh với nhau thì người thủ hộ thực tế của Nam tước lĩnh, An Đông Ny, chỉ làm cho người khác kính sợ.

Kính yêu và kính sợ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, các con dân kính yêu Đặng Khăng, cho nên nguyện ý thân cận với Đặng Khăng. Dĩ nhiên, Đặng Khăng cũng là người bình dị luôn luôn gần gũi với dân chúng, thời điểm nhân hạ hãn thậm chí có thể đứng nơi đầu ruộng nói chuyện phiếm với các nông phu, không có biểu lộ một chút địa vị cao cả. Hãn thậm chí có thể nhớ được bảo tất cả sinh nhật người hầu và binh sĩ trong thành, cho đến cuộc sống thường ngày của họ, hãn sẽ cố ý đưa ra một phần lễ vật nhỏ gọi là quà mừng. Mặc dù không phí nhiều tiền, nhưng song phương đều vui vẻ, người nhận được ân huệ dĩ nhiên cảm động đối với Đặng Khăng đến rơi nước mắt. Bản thân Đặng Khăng cũng thu hoạch được thứ bản thân cần có.

An Đông Ny lại làm không được điều đó, nàng cơ hồ dành tất cả thời gian trên việc tu luyện. Nam tước lĩnh an toàn phải dựa vào lực lượng của nàng thủ hộ, dưới áp lực cực lớn, nàng hận tại sao mỗi ngày chỉ có hai mươi bốn giờ, căn bản không dám lãng phí thời gian trong những chuyện không có ý nghĩa. Hơn nữa, An Đông Ny là một Võ Tôn, một con hổ có thể tâm sự chuyện trong lòng với mấy con kiến hay không? Trên đời này có lẽ sẽ có vài người như vậy, nhưng An Đông Ny thì không, cho dù thật sự có lúc nhân hạ, nàng cũng tình nguyện một mình một người suy tư vài thứ, chứ không phải đi hàn huyên nói nhảm.

Trên thế giới đôi khi nảy sinh những chuyện kỳ quái như thế, thời gian và tinh lực của mỗi người đều có hạn, An Đông Ny dồn toàn bộ thời gian và tinh lực trên việc tu luyện, tùy thời khắc nguy hiểm chuẩn bị động thân bảo vệ Nam tước lĩnh. Còn Đặng Khăng biết thiên phú của mình không sánh kịp An Đông Ny, cho nên hãn dành tinh lực và thời gian vào những phương diện khác.

Mà hai người cống hiến cho cái lãnh địa này là rất rõ ràng, các con dân ôm lòng kính nhi viễn chi đối với An Đông Ny, Đặng Khăng trở thành lãnh tụ không thể thiếu.

Địch Áo chờ nơi khúc quanh giấy lát, sau đó mới bước lên hành lang chậm rãi đi thẳng về phía trước, nữ nhân kia vẫn đang si ngốc nhìn theo phương hướng Đặng Khăng biến mất. Nghe thấy có tiếng bước chân bỗng nhiên giật mình, xoay người lại thì thấy Địch Áo, nàng cúi đầu vội vã lui về gian phòng của mình.

Địch Áo khẽ nhíu mày, vừa đi vừa suy nghĩ gì đó, chốc lát sau hãn đã đi tới trước cửa phòng An Đông Ny, nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng hai cái.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra thanh âm An Đông Ny.

Địch Áo đẩy cửa đi vào: “An Đông Ny phu nhân, mạnh khỏe!”

“Là Địch Áo hả? Đúng lúc ta cũng muốn tìm người đây.” An Đông Ny ngẩng đầu, nhìn thấy là Địch Áo mới lộ ra nụ cười bình thản.

“Thật sao?” Địch Áo cũng cười, hãn định nói ra ý của mình thì nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào, hãn bước nhanh đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Đặng Khăng đang đứng ở chỗ đám người hầu nói cái gì đó, thỉnh thoảng vỗ vỗ bả vai người này, thỉnh thoảng mỉm cười hài hước trêu chọc bọn hãn dẫn phát một trận cười to ồn ào. Rất rõ ràng, Đặng Khăng cực kỳ thích hưởng thụ cảm giác như vậy, bọn người

hầu thì vây quanh Đặng Khăng giống như vì sao bao quanh trăng sáng, trên mặt bọn họ hiện ra sự vui vẻ từ nội tâm.

Xem Đặng Khăng một lát rồi lại nhìn An Đông Ny đơn độc, Dịch Áo không nhịn được thở dài ra một hơi, người nơi này có ai hiểu được An Đông Ny cô độc hay không?

Đây là gian phòng của An Đông Ny, mỗi ngày nàng đều dành cho việc tu luyện, vì không muốn quấy rầy Đặng Khăng, cũng vì không muốn làm ảnh hưởng đến bản thân. Nàng lựa chọn ở trong một góc hẻo lánh bên trong thành, Dịch Áo cũng không có nhìn lầm, An Đông Ny cực kỳ cô độc.

“Các người giúp ta nhiều như vậy, ta cuối cùng nên giúp lại các người những thứ gì đây?” An Đông Ny mỉm cười nói, sau đó đẩy một phong thư trên bàn tới.

“Ngài cũng đã giúp chúng ta rồi, không phải là mua dùm chúng ta tất cả khoáng thạch thủy tinh hay sao?” Dịch Áo nhún vai, ánh mắt rơi vào phong thư, nói: “Đây là cái gì? Cấp cho ta?”

“Không sai.” An Đông Ny gật đầu.

“Nghe nói Bá tước đại nhân không hài lòng đối với việc ngài mua thủy tinh giá cao?” Dịch Áo vừa nói vừa cầm bức thư lên: “Ta bây giờ có thể mở ra không?”

“Mở ra đi.” An Đông Ny cười khổ nói: “Ta phát hiện người và Đặng Khăng hẳn là có điểm hiểu lầm, hẳn không phải là loại người hẹp hòi. Hẳn chỉ không hiểu tại sao ta lại thu mua thủy tinh, sau khi ta giảng giải cho hẳn hiểu rõ, hẳn đã không có ý kiến gì nữa.”

“Ta biết Bá tước đại nhân là một người khẳng khái hào phóng.” Dịch Áo cười nói, thật ra lời của hắn đã chứng minh hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu không hẳn sẽ không gọi Đặng Khăng là “Bá tước”.

Dịch Áo rút ra một xấp giấy thật dày ở bên trong thư, đọc lướt qua mấy lần, sắc mặt bất chợt đại biến, quay đầu nhìn về phía An Đông Ny.

“Ta không giúp được các người cái gì, đây là chuyện duy nhất ta có đủ khả năng.” An Đông Ny thản nhiên nói: “Kể từ khi ta trở thành Giác tỉnh giả tới nay, mỗi một bước tìm hiểu được khi thăng cấp đều có ghi ở trong đó. Còn có kinh nghiệm ngưng luyện nguyên lực chiến giáp, hi vọng có thể trợ giúp các người. Ha ha, ta nghe Lôi Mông nói, người thăng cấp có thể dùng từ cấp tốc để hình dung, ta tin tưởng người sẽ cần tới nó rất nhanh thôi.”

Dịch Áo chậm rãi chuyển tầm mắt, trầm mặc rất lâu sau, đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: “Thật là đúng dịp.”

“Đúng dịp?” An Đông Ny lộ ra thần sắc khó hiểu.

“Đây là của ta.” Dịch Áo cũng lấy ra một phong thơ từ trong lòng ngực, bởi vì đều là phong thư do Nam tước lĩnh chế tạo nên bề ngoài cả hai bức thơ giống nhau y chang.

“Đây là cái gì?” An Đông Ny nhận lấy phong thư, tò mò hỏi.

“Thư tình.” Dịch Áo nói: “Nhưng ngài không nên hiểu lầm, không phải là ta viết cho ngài.”

“Người, cái tên tiểu tử này.” An Đông Ny đỏ khốc đỏ cười, tiện tay ném phong thư lên trên bàn.

“Tiểu tử? Đúng là đã thương lòng tự ái của ta mà.” Dịch Áo thầm than trong lòng.

“Đúng rồi.” An Đông Ny nói: “Dịch Áo, sau khi các người rời khỏi Nam tước lĩnh có dự định đi tới chỗ nào?”

“Chúng ta hướng bắc, vượt qua Hắc Hà, sau đó xuyên qua sa mạc, đi tới Khắc Lý Tư bình nguyên.”

“Các người có từng nói chuyện này với người khác không?” An Đông Ny khẩn trương hỏi.

“Không có.”

“Vậy thì tốt.” An Đông Ny thở phào nhẹ nhõm: “Không nên nói cho ai nghe hết, hiểu không? Cho dù là Đặng Khăng hỏi các người, các người cũng không được nói thật ”

“Tại sao?” Dịch Áo ngạc nhiên nói.

“Ta hoài nghi trong thành có gian tế địch nhân.” An Đông Ny nói: “Có lẽ núp ở bên cạnh Đặng Khăng, cho nên các người nhất định phải cẩn thận ”

“Cẩn thận Sơn Đế Hầu tước trả thù?” Địch Áo chậm rãi nói: “Ngài rút cuộc nói thật, ha hả, ta từng nghĩ ngài không hề lo lắng chuyện này. Nếu đã như vậy, tại sao không thử khuyên can Đặng Khăng, bảo hắn tạm thời rời khỏi Nam tước lĩnh?”

“Chờ các người rời đi, ta sẽ cố gắng khuyên hắn.” An Đông Ny cười khổ nói: “Nhưng ta không dám cam đoan có thể thuyết phục được hắn, nếu như hắn kiên trì lưu lại, đó chính là vận mệnh của chúng ta.”

Địch Áo nhìn An Đông Ny hồi lâu, đột nhiên phun ra hai chữ: “Cổ hủ.”

“Chưa từng có người nào dám nói như vậy ở trước mặt ta.” An Đông Ny nghiêm mặt lại.

“Thật ra ngài là người rất hiền hoà.” Địch Áo chậm rãi cất lá thư An Đông Ny đưa cho hắn, nói: “Có đôi khi ta thật sự nghĩ không ra, những võ sĩ trong Nam tước lĩnh tại sao lại cách ly ngài rất xa.”

“Trong toàn bộ Nam tước lĩnh, ta chỉ thích một mình Đặng Khăng, cũng chỉ muốn chiếu cố một mình hắn.” An Đông Ny cười cười: “Vì thế thái độ của ta tương đối lạnh lẽo, bất cận nhân tình, bọn họ không thể nào dám tiếp xúc với ta.”

“Vì sao ta lại có cảm giác ngài tuyệt đối không có lạnh lẽo nhỉ?”

“Các người không giống, chúng ta từng sống vai chiến đấu với nhau, không phải sao?” An Đông Ny nhẹ giọng nói: “Thật ra trước khi ta gặp Đặng Khăng, ta vẫn muốn làm một Mạo hiểm giả, có được chiến hữu có thể tin nhiệm, cùng nhau cười vui, cùng nhau chiến đấu, soạn nhạc... Ít nhất cũng có vài ký ức làm ta cảm động. Đáng tiếc, ta đã bỏ lỡ, Địch Áo, người biết không? Khi gặp được các người, ta phi thường phi thường vui vẻ, thật, cho nên ta không tiễn các người, làm vậy sẽ khiến cho ta cảm thấy mất mát. Nhưng nếu có một ngày các người tới chỗ ta làm khách, ta nhất định sẽ đi ra ngoài nghênh đón các người.”

“Ta cũng vậy, chỉ thích nghênh đón, không thích đưa tiễn.” Địch Áo cười: “Cứ như vậy đi, An Đông Ny phụ nhân, gặp lại sau!”

“Gặp lại sau!” An Đông Ny gật đầu, mặc dù nàng đang cố hết sức khống chế tâm tình của mình, nhưng sắc mặt nàng rõ ràng bắt đầu ảm đạm lại.

Địch Áo đi tới cửa, đột nhiên đứng lại, xoay người nói: “An Đông Ny, nếu có thời gian, tốt nhất người nên đọc lá thư này, còn có, chúc mơ ước của người trở thành sự thật.”

Mơ ước? Bây giờ ta còn có mơ ước sao? An Đông Ny lại cười khổ, sau đó ngồi ở một chỗ, không nhúc nhích. Từ bên ngoài truyền đến thanh âm người hô ngựa hý, hiển nhiên là đoàn xe Tác Phi Á đang chuẩn bị lên đường, An Đông Ny lặng lẽ tiến tới cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống cảnh tượng phía dưới.

Rút cuộc đoàn xe Tác Phi Á bắt đầu rời đi, An Đông Ny tiếp tục ngồi ở chỗ cửa sổ ngẩn người. Vì Đặng Khăng, nàng từ bỏ gia tộc, cũng từ bỏ tất cả bằng hữu, đi tới một địa phương hoàn toàn xa lạ, ngoại trừ Đặng Khăng ra, không có bất kỳ người nào có thể động đến tâm tư nàng, nhưng đám người Địch Áo xuất hiện đã gợi lên quá nhiều hồi ức.

Không biết qua bao lâu, An Đông Ny mới tỉnh mộng, tầm mắt của nàng rơi vào lá thư kia, khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái, thư tình? Mấy tiểu tử kia đúng là cực kỳ ý tứ. Thế nhưng, khi nàng mở phong thư ra lại phát sinh phản ứng giống y như Địch Áo lúc đó vậy. Chỉ nhìn mấy lượt là sắc mặt đại biến, thậm chí thả ra nguyên lực chiến giáp, phá tan cửa sổ, bắn thẳng lên trên nóc tòa thành.

Đoàn người Tác Phi Á đã đi xa, chỉ có thể nhìn thấy mấy điểm đen nho nhỏ ở xa xa, An Đông Ny run rẩy toàn thân, hai hàng lệ nóng cuộn cuộn nhỏ xuống.

116. Chương 116: Sa Mạc Hỏa Diễm

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 116: Sa mạc Hỏa Diễm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ở trong xe, Dịch Áo lấy ra bản tâm đắc An Đông Ny đưa cho hắn, cẩn thận đọc một hồi. Tác Phỉ Á thấy Dịch Áo có vẻ đọc đến nhập thần, tò mò hỏi: “Dịch Áo, người đang xem gì đó?”

“Thư tình.” Dịch Áo cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Thư tình? Viết cho người?” Tác Phỉ Á trong lòng lại càng kỳ quái, nàng không lo lắng Dịch Áo, tình cảm nhiều năm qua làm cho nàng không hề e ngại bất kỳ khiêu chiến nào, không chỉ có lòng tin đối với Dịch Áo, nàng còn có lòng tin hơn nữa đối với chính bản thân mình. Nàng chỉ lấy làm kỳ quái là ai có lá gan lớn như vậy, cho rằng lão nương dễ khi dễ hay sao?

“Ừ.” Dịch Áo nói.

“Ai viết cho người?” Tác Phỉ Á hỏi tới.

“An Đông Ny phu nhân.”

Tác Phỉ Á kinh ngạc ngậy người, sau đó liếc xéo Dịch Áo, tựa lưng vào buồng xe không thèm để ý Dịch Áo nữa.

Dịch Áo đợi hồi lâu không thấy Tác Phỉ Á có động tĩnh gì, lắc đầu nói: “Thật là vô nghĩa mà.”

“Ta nên làm thế nào người mới cảm thấy có ý tứ?” Tác Phỉ Á mỉm cười hỏi ngược lại.

“Nàng nên tỏ vẻ tức giận, sau đó chất vấn ta !”

“Chất vấn người cái gì?” Tác Phỉ Á nói: “Còn nữa, sau này không nên lấy An Đông Ny phu nhân ra nói giỡn, nàng là một nữ nhân mạng khổ.”

“Bây giờ chỉ có hai chúng ta thôi mà.” Dịch Áo nói: “Nàng nên chất vấn ta vài câu chứ, chẳng lẽ nàng không có một chút tức giận nào sao?”

“Ta đây có phải là khóc lóc cầu xin người không nên vứt bỏ ta?”

“Vậy thì hơi quá, nhưng ... không phải là không thể.” Dịch Áo cười nói.

“Đi chết đi !” Tác Phỉ Á oán hận đá Dịch Áo một cước.

“Mùi vị đúng rồi đó, nhưng vẫn chưa đủ.” Dịch Áo co chân lại, nói: “Tăng thêm cay cú một chút.”

Tác Phỉ Á thật sự là bất lực rồi, nàng đột nhiên phát hiện hình như Dịch Áo không có trầm ổn như nàng vẫn thường tưởng tượng.

“Có phải là ngày nào cũng quần lấy người, có việc liền khóc sụt mướt, thậm chí là cố tình gây sự, người mới cảm thấy hài lòng?” Tác Phỉ Á nói.

“Thỉnh thoảng nào một lần cũng không có gì, tất cả đều là gia vị của cuộc sống.” Dịch Áo nói: “Chỉ khi nào làm như vậy quá nhiều lần mới khiến cho người ta phiền chán.”

“Đàn ông các người ...” Tác Phỉ Á thở dài nói: “Cho dù là thứ tốt đến đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày trở thành cũ nát, khi đó người định làm gì?”

Dịch Áo cười, sau đó chậm rãi gấp bức thư của An Đông Ny lại, vẫy vẫy tay với Tác Phỉ Á. Còn Tác Phỉ Á cũng nghe lời dịch chuyển lại gần, nhẹ nhàng tựa vào vai Dịch Áo.

“Chẳng qua ta nói giỡn với nàng chút thôi.” Dịch Áo vươn tay ôm Tác Phỉ Á, thấp giọng nói: “Có biết không? Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện vĩnh viễn sống ở trong trang viên với nàng.”

“Ý chàng là chuyện rời khỏi trang viên, đơn giản là vì không có lựa chọn nào khác?” Tác Phỉ Á nhìn chăm chú vào Dịch Áo, đôi giọng hỏi.

“Ừ.”

“Tại sao? Rốt cuộc là ai đang ép chàng? Là ta sao?” Tác Phỉ Á nói, trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này, nhưng Đặng Khăng và An Đông Ny là một ví dụ sờ sờ trước mắt. Nàng đang hồi tưởng lại, rốt cuộc mình có tạo áp lực cho Dịch Áo hay không?

“Không phải thế!”

“Vậy thì tại sao?” Tác Phỉ Á hỏi tới, nàng nhất định phải biết rõ ràng vấn đề này.

Dịch Áo dời tầm mắt sang nơi khác, Tác Phỉ Á dùng hai tay kẹp hai bên má Dịch Áo, mạnh mẽ xoay trở về đối diện với nàng, bốn mắt nhìn nhau không thể nào trốn tránh được.

Đúng lúc này cửa buồng xe bị người ta giật mạnh ra, ngay sau đó Lôi Mông nhảy vào, liếc nhìn Dịch Áo và Tác Phỉ Á chốc lát, ngay sau đó thân hình hắn lập tức cứng ngắc lại. Giờ phút này Tác Phỉ Á đang tựa lên vai Dịch Áo, dùng hai tay giữ lấy mặt hắn, từ sau lưng nhìn tới chính là đang định...

Tư thế Lôi Mông khá là chật vật, hắn đã bước một chân vào buồng xe, cái chân còn lại đặt ở bên ngoài, hai tay vịn cửa, hiện tại đi vào cũng không được, thối lui cũng không xong, lại không biết nên nói cái gì, chỉ đành đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Dịch Áo giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, Lôi Mông lúc này mới kịp phản ứng, hô lên một tràng quái khiếu, thân hình lập tức bay ngược ra ngoài.

Khuôn mặt Tác Phỉ Á đỏ bừng, vội vàng rời khỏi bả vai Dịch Áo, ngồi trở lại trong góc buồng xe.

“Lôi Mông, ngươi đang làm cái gì vậy?” Thanh âm Ca Đồn từ ngoài truyền tới.

“Hả? Ta không có làm gì nha!” Lôi Mông ấp a ấp úng trả lời.

“Ngươi thật sự không làm gì? Tại sao Dịch Áo công kích ngươi?” Ca Đồn rõ ràng không tin.

“Mụ nội nhà ngươi, ta còn định hỏi hắn đó!” Lôi Mông la ầm lên.

“Dịch Áo và Tác Phỉ Á đang làm gì vậy?” Ca Đồn đổi đề tài.

“Tự ngươi đi xem là biết ngay.” Lôi Mông nói.

“Bọn họ... có chỗ không thích hợp hả?” Ca Đồn hạ thấp thanh âm, hắn đã mơ hồ đoán ra được nguyên nhân, có thể là do Lôi Mông sơ sẩy quấy rầy thế giới riêng tư của hai người kia.

“Ai dè...” Lôi Mông nói: “Lúc này bọn họ còn đang uống rượu đấy.”

“Lúc này mà uống rượu?” Ca Đồn hồ nghi hỏi.

“Không tin một mình ngươi đi xem!” Lôi Mông quyết tâm muốn lừa Ca Đồn lên xe.

Ca Đồn liếc Lôi Mông một cái, bước nhanh tới chỗ xe ngựa Dịch Áo và Tác Phỉ Á, cửa buồng xe mới vừa rồi bị Lôi Mông mở ra còn chưa có khép lại, hắn tiện tay gõ cửa xe một cái, sau đó nhảy vào trong.

“Ngươi và Lôi Mông có ý đồ gì đó?” Dịch Áo hỏi.

“Không phải ...” Ca Đồn nói: “Chúng ta chỉ muốn hàn huyên với các ngươi mà thôi.”

Lôi Mông đợi ở ngoài hồi lâu không thấy trò hay mở màn, điều này làm cho hắn rất thất vọng, một người chờ đợi ở ngoài rất nhàm chán, do dự chốc lát, hắn vẫn bước nhanh tới chỗ xe ngựa.

Lần này hắn không có vội vã nhảy lên, mà trước tiên đưa cái đầu của mình vào trong. Nhìn thấy Dịch Áo và Ca Đồn đang nói chuyện bình thường, tựa hồ không có vấn đề gì xảy ra, lúc này hắn mới chui vào buồng xe.

Dịch Áo không có để ý tới Lôi Mông, Tác Phỉ Á lại càng không phản ứng, Lôi Mông cảm giác không thú vị gì hết, ngáp ngừng chốc lát, rốt cuộc không nhịn được nói: “Dịch Áo, là ngươi không đúng !”

“Ta không đúng?” Dịch Áo nói: “Là ta đối đãi ngươi không giống như đối đãi Ca Đồn, hay là cái gì khác?”

Lôi Mông gãi gãi đầu, Địch Áo và Tác Phỉ Á chắc chắn là cùng phe, nếu như không đoàn kết tốt với Ca Đồn, kết quả khẳng định không hay ho gì. Lôi Mông cười khan hai tiếng, chợt thay đổi đề tài: “Đúng rồi, Tác Phỉ Á, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Xuyên qua Hắc Hà, vẫn hướng bắc, trở về Khắc Lý Tư bình nguyên.” Tác Phỉ Á nói, mặc dù thần sắc nàng tương đối bình tĩnh, nhưng trái tim lại đập cực nhanh. Dù sao cũng là nữ tử, nàng xấu hổ là chuyện đương nhiên. Dĩ nhiên, Tác Phỉ Á có đủ khả năng hàm dưỡng, nếu không đã sớm đá Lôi Mông xuống xe rồi.

“Về hướng bắc? Chẳng phải là phải xuyên qua sa mạc Hỏa Diễm?” Lôi Mông kêu lên: “Đến địa phương quý quái đó làm gì? Chúng ta mang theo nhiều xe ngựa như vậy, rất khó lòng xuyên qua sa mạc đó?”

“Chúng ta không phải xuyên qua sa mạc, mà là di chuyển men theo rìa sa mạc.” Tác Phỉ Á cải chính.

“Ta nghe nói nơi đó có rất nhiều đạo tặc.” Lôi Mông nói: “Nguy hiểm lắm đó?”

“Sa mạc Hỏa Diễm thì có gì mà đáng sợ?” Tác Phỉ Á nở nụ cười: “Không có đất đai, không có thành thị, lại không có bất kỳ thương lộ nào, người đi đường thừa thớt, tới đó làm cường đạo có tiền đồ hay không?”

“Nhưng ta nghe nói...”

“Phí Đức Sĩ từng đi qua nơi đó.” Tác Phỉ Á nói: “Những người tụ tập nơi đó, phần lớn là lưu dân (dân lưu lạc), rất ít võ sĩ, cho dù bọn họ muốn làm cường đạo cũng không có bao nhiêu lực chiến đấu.”

“Lưu dân? Tại sao bọn họ không đi nơi khác ở?” Ca Đồn kinh ngạc hỏi: “Chỉ cần bỏ ra chút sức và thời gian là được mà. Tự dưng chạy đến sa mạc làm gì?”

“Nguyên nhân rất nhiều, Phí Đức Sĩ không có nói cặn kẽ cho ta nghe.” Tác Phỉ Á nói: “Có một ít bị người ta hãm hại sinh ra địch ý đối với giai cấp quý tộc, bọn họ tình nguyện sống tự do tự tại trong mảnh đất hoang vu khô cằn, chứ không muốn nương tựa vào quý tộc. Một ít thì đắc tội với người có quyền thế nên không còn đường nào có thể đi, đành phải chạy trốn tới chỗ đó sống tạm qua ngày.”

“Địa phương như thế thường thường là rất phức tạp.” Lôi Mông nói.

“Ta biết.” Tác Phỉ Á nói: “Nhưng chúng ta chỉ có thể đi xuyên qua đó, chẳng lẽ còn muốn trực tiếp xuyên qua sa mạc hay sao?”

“Vậy...” Lôi Mông suy nghĩ một chút, nói: “Ta chỉ đề nghị thử thôi, tình huống cụ thể người cứ việc quyết định, đúng rồi, có rượu không?” Thật ra dụng ý hần nói chuyện không phải là vì thay đổi kế hoạch của Tác Phỉ Á, mà là đang tìm một cơ hội như thế này.

Tác Phỉ Á bất đắc dĩ nhìn sang Lôi Mông, đưa tay lấy ra một bình rượu từ trong cái rương gỗ trong góc buồng xe, ném cho Lôi Mông.

Lôi Mông sung sướng lập tức mở nắp uống vài ngụm, hai con ngươi không ngừng loạn chuyển, hần đang tìm kiếm đề tài.

Lôi Mông bình thời luôn luôn thích biểu lộ bản thân rất có đầu óc, xử sự cẩn thận, tựa như không có chuyện gì có thể làm khó hần. Thế nhưng hần sợ nhất hai dạng, một là không có chuyện làm, hai là không có người hưởng ứng, cái trước còn có thể miễn cưỡng chịu được, cái sau xem như là đoạt đi tính mạng hần.

Đây chỉ là bắt đầu, sau đó ngày nào Lôi Mông và Ca Đồn cũng ngồi trên xe ngựa Tác Phỉ Á, hủy diệt triệt để thế giới ảm áp của cặp vợ chồng son.

117. Chương 117: Một Lần Đánh Cuộc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 117: Một lần đánh cuộc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra Ca Đồn không thích nói chuyện, tính hẩn khác hẩn với Lôi Mông. Mấy ngày này không rời khỏi Lôi Mông phần lớn là vì bị buộc bắt đắc dĩ, không làm không được. Đôi khi hẩn giành nói trước cũng là vì trả thù Lôi Mông. Còn Lôi Mông lớn lên ở trong vòng tay chiếu cố của mười mấy tỷ muội. Nếu như nói một nữ nhân tương đương năm trăm con vịt, như vậy quanh quẩn chung quanh Lôi Mông có ít nhất một vạn con vịt, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh cuộc sống của hẩn đáng sợ đến cỡ nào. Nói là rèn luyện cũng được, nói là hành hạ cũng thế, dù sao ngày qua ngày, năm qua năm, Lôi Mông rốt cuộc luyện thành bản lãnh nói chuyện từ sáng sớm cho đến giữa đêm. Có lẽ không cần phải có đề tài yêu thích, mà đây là thói quen, hoặc có thể gọi là bản năng.

Nếu để cho hai người bọn họ cùng ở trong một xe, kết quả tất nhiên là Ca Đồn nhần nhục chịu đựng, rốt cuộc không nhịn nổi mới chạy sang chỗ Dịch Áo. Lôi Mông dĩ nhiên không thể nào tự biên tự diễn được, khi đó hẩn sẽ phát điên. Kết quả hai người chân trước chân sau cùng nhau tiến vào buồng xe Dịch Áo, tiếp theo là bên phía Dịch Áo bắt đầu náo nhiệt.

May mắn chính là trong vòng mười mấy năm tỉnh mạch trước đây, Dịch Áo đã rèn luyện thành một loại bản lĩnh rất đặc biệt, hẩn có thể tùy ý phong bế lực thức, cho dù Lôi Mông la to sát bên tai hẩn cũng không có chút ảnh hưởng. Chỉ có Tác Phi Á mới lộ ra bản tính đáng quý nhất, bất kể Lôi Mông và Ca Đồn náo lợi hại đến mức nào, nàng cũng có thể bình thản chịu đựng gian khổ, phải biết rằng Tác Phi Á cũng không có bản lĩnh phong bế lực thức như Dịch Áo, nàng hoàn toàn dựa vào à tâm tính nhẫn nại.

Thời gian trôi qua thật nhanh theo từng đợt cái nhau, vừa vượt qua Hắc Hà, sau đó hướng bắc, lại đi hơn mười ngày, thảm thực vật dần dần thưa thớt nói cho bọn hẩn biết đã đến gần sa mạc.

Tác Phi Á lựa chọn đi theo lộ tuyến biên giới sa mạc Hỏa Diễm, đây đã là con đường tối cận rồi. Nếu như lại đi sâu hơn chút nữa là tiến vào phạm vi sa mạc, bên trong sa mạc Hỏa Diễm khắp nơi đều là lưu sa (cát chảy, bão cát). Một khi không cẩn thận sẽ cuốn vào trong đó, dưới hấp lực khổng lồ của lưu sa, có rất ít người đủ khả năng tránh thoát ra ngoài. Ít nhất phần lớn người trong đội ngũ này làm không được.

Mặc dù chỉ đi dọc theo sa mạc nhưng lúc nào cũng có gió nóng thổi rất cả mặt, chịu đựng thời gian dài khiến cho da dẻ có cảm giác muốn nứt ra. Cũng may mặt đất không bị sa hóa nghiêm trọng, xe ngựa có thể miễn cưỡng chậm chạp tiến lên, hầu như không có một địa phương nào để tránh gió. Tác Phi Á quả thật là can đảm khi lựa chọn con đường này, dù sao thích đẹp là thiên tính của nữ tử, không có liên quan gì tới thực lực hay một vài nhân tố khác.

Ban đêm, đội ngũ đi tới gần một ngọn núi nhỏ, ở nơi hoang dã mênh mông vô bờ, tìm được một chỗ tránh gió thế này đúng là rất khó. Vì thế mọi người lập tức quyết định dừng lại chỗ này nghỉ ngơi.

Bọn họ bắt đầu dựng trại tạm thời, sau khi bận rộn một phen khói bếp lượn lờ bốc lên trong doanh trại.

“Sa mạc chết tiệt.” Ca Đồn lẩm bẩm, hẩn thấy môi mình đã khô nứt ra rồi, lưỡi liếm vài cái thậm chí có mùi vị huyết tinh, hiển nhiên là môi hẩn đã chảy máu.

“Đúng vậy, đúng vậy !” Lôi Mông gật đầu nói: “Ta cảm thấy cái mặt đã không thuộc về mình nữa.”

“Ngươi là Địa hệ võ sĩ còn sợ sa mạc?” Ca Đồn ném lại một câu, sau đó chậm chậm đi ra xa.

“Địa hệ võ sĩ thì sao?” Lôi Mông nhìn về phía bóng lưng Ca Đồn, la lớn.

“Ý hẩn là ngươi có lực phòng ngự mạnh nhất.” Dịch Áo cũng ném cho Lôi Mông một câu.

“Phòng ngự mạnh nhất thì thế nào?” Lôi Mông cảm thấy không hiểu.

“Bọn họ đang nói da mặt của ngươi dày nhất.” Tác Phi Á đi theo phía sau Dịch Áo bước ngang qua Lôi Mông, nhân tiện ném ra một câu nữa.

“Mụ nội...” Lôi Mông nổi giận chửi ầm lên: “Tiểu tử kia, đứng lại cho ta, cái tên khốn kiếp đến từ Thiên Không Thành.” Loại khiêu khích này hẩn không thể nào nhẫn nại được, tự nhiên bỏ qua ý định đoàn kết với Ca Đồn.

Mấy người Ca Đồn ngồi ở trên tảng đá, ngắm nhìn về phía xa xa, mặc dù nơi này vẫn còn bên ngoài sa mạc Hỏa Diễm, nhưng đã lộ vẻ hoang vu vắng lặng. Chỉ cần giương mắt nhìn ra xa là có thấy hết tất cả mọi vật, ngoại trừ một ít dải đất nhấp nhô và đá tảng lởm chởm ra thì không còn gì nữa.

Lôi Mông đi lại gần, nói: “Thế nào, cảm thấy xương cốt đã cứng rắn rồi đúng không? Lại dám khiêu khích ta, ta biết ngươi đã là Quang Mang võ sĩ cấp tám, rất giỏi hả? Lại đây, chúng ta đánh một trận phân cao thấp, đừng giả bộ vô tội trước mặt ta, rốt cuộc ngươi có còn là nam nhân hay không? Đi ra ngoài nhanh lên!”

Địch Áo đột nhiên thấp giọng nói mấy câu vào tai Tác Phỉ Á, sau đó Tác Phỉ Á lắc đầu vươn ra một ngón tay, tiếp theo lại rí tai nói với Địch Áo mấy câu. Địch Áo xoay người tiến tới bên cạnh Ca Đồn nói mấy câu, Ca Đồn vươn ra hai ngón tay.

Sau đó ba người đồng thời móc ra mấy kim tệ từ trên người ném xuống đất, cùng lúc dời tầm mắt sang Lôi Mông.

“Đừng tưởng rằng chọc ta cho đã rồi xem như không có chuyện gì.” Lôi Mông gầm thét: “Làm lão tử là bùn đất hả? Nhanh lên, nếu là võ sĩ chân chính thì đứng ra.”

Ba người Địch Áo không hề nhúc nhích, cả đám đều nhìn chăm chú vào Lôi Mông.

Lôi Mông càng nói càng kích động, không biết qua bao lâu đột nhiên một trận cuồng phong từ trên gò núi cuốn qua, cát vàng bỏng rát đầy trời đập vào mặt. Lôi Mông vội vàng dùng hai cánh tay bảo vệ đầu, đợi bão cát đi qua hấn lại dốc toàn bộ sức mạnh vào mồm, đang định tiếp tục giáo huấn Ca Đồn. Vào lúc này, Địch Áo lấy ra một túi nước từ trên người, rút nắp đây chậm rãi uống vài ngụm nước.

Lôi Mông vốn định tiếp tục giáo huấn đột nhiên ngừng lại, hấn cảm giác cổ họng của mình vừa đau vừa rát, hình như muốn bốc lửa vậy. Mụ nội nó, cái địa phương quỷ quái này, ngay cả nói cũng không thể nói lâu được.

Lôi Mông tiến tới một bước giật túi nước từ trong tay Địch Áo, làm một hơi hết sạch toàn bộ nước bên trong. Sau đó vứt túi nước cạn khô qua một bên, xoay người nhìn sang chỗ khác, lỡ bị ngắt quãng nửa chừng, theo tình hình này hấn không có hứng thú tiếp tục giáo huấn Ca Đồn.

“Ngươi lừa đảo ...” Ca Đồn và Tác Phỉ Á đồng thời thở phò kêu lên.

“Không có !” Địch Áo gơ ra khuôn mặt vô tội, nói: “Ta chỉ là khát nước, rồi uống mấy ngụm, lúc trước không có ai ra quy định không cho uống nước mà?”

“Ý gì đây?” Lôi Mông xoay người lại, khó hiểu nhìn tới ba người Địch Áo.

“Ngươi chơi ăn gian !” Tác Phỉ Á kêu lên: “Nếu như ngươi không cố ý dụ dỗ Lôi Mông, hấn ít nhất có thể nói hơn một canh giờ.”

“Hai canh giờ !” Ca Đồn trịnh trọng cải chính.

“Ta ... mẹ nó ...!” Các người có còn là người hay không? Lôi Mông như gặp phải lôi điện kích thích, ngây ngốc đứng ở tại chỗ, lúc này hấn trong lúc vô tình lại bị ba tên bất lương này đùa bỡn.

“Trước đó cũng không có quy định, cho nên ta thắng.” Địch Áo cười ha hả, cúi người nhặt kim tệ ở dưới đất lên.

“Tác Phỉ Á, ngươi thấy chưa?” Ca Đồn đột nhiên dời mục tiêu: “Tên này một bụng quỷ, tâm tư gian tà, lựa chọn hấn làm hôn phu có thể là sai lầm trí mạng đó.”

“Đúng vậy, trước kia hấn không phải như thế.” Tác Phỉ Á làm ra vẻ đau thương.

“Đó là hấn cố ý giấu diếm người khác, bây giờ xem như lộ nguyên hình rồi.” Ca Đồn nói: “Ngươi cần phải cẩn thận suy nghĩ, tên nam nhân này rốt cuộc có đáng giá tín nhiệm hay không?”

“Ca Đồn, có mấy lời không thể nói lung tung.” Địch Áo vừa bỏ kim tệ vào trong túi áo vừa nói: “Có tin ta liêu mạng với ngươi hay không?”

“Hà hà...” Ca Đồn lập tức cười ngu, vốn định nêu ra vấn đề nhân phẩm của Dịch Áo, châm chọc hần mấy câu. Nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng hần đã ngơ ngác trước tiên. Dịch Áo biểu hiện trong chiến đấu biết tròn biết méo, mau lẹ, sắc bén, hữu hiệu, nếu như hần và Dịch Áo đơn đả độc đấu, lâm vào hiểm cảnh nhất định là hần.

Tác Phỉ Á cũng cười, mặc dù biết đây chỉ là đùa giỡn, nhưng nghe thấy Dịch Áo sẽ vì nàng mà liều mạng với Ca Đồn. Điều này hiển nhiên là đặt nàng ở vị trí cực kỳ trọng yếu, Tác Phỉ Á xem như thỏa mãn.

Đổi thành lúc bình thường, Lôi Mông tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tốt này, đã sớm xông lên tìm cách náo loạn rồi, hoặc là mượn hơi Dịch Áo thành lập một chiến tuyến, hoặc là liên hiệp hai người kia công kích Dịch Áo, bỏ đá xuống giếng cũng tốt.

Nhưng hần mới vừa bị trêu chọc một lần, trong ngực vẫn còn một cơn ác khí, hần phải kiên trì thêm chút nữa.

“Lão tử không thèm xen vào!” Lôi Mông tàn bạo kêu thét ở trong lòng.

Đây chính là tâm tính hần quá non nớt, mấy người Dịch Áo không nói lời nào, cùng lắm là cảm thấy không thú vị, nhàm chán mà thôi, còn Lôi Mông không nói lời nào có khi sẽ bị ghen thành nội thương. Đám người Dịch Áo khẳng định không chết được, nhưng chính hần sẽ gặp nguy hiểm.

Đợi đến khi sắp dùng bữa tối, Lôi Mông nhẫn nại cũng đến cực hạn, hai mắt vốn nhìn ra phương xa rồi cuộc chuyển lại gần, đột nhiên mở miệng nói: “Đó là con gì? Không phải là con chuột chứ?”

Mọi người quay đầu nhìn lại phát hiện một đám sinh vật khá giống chuột, nhưng chân trước nhỏ, chân sau cực to đang nhảy nhảy tới chỗ bọn họ.

“Đó là chuột nhảy.” Phỉ Đức Sĩ cười nói.

118. Chương 118: Hỏa Hồng Thú

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 118: Hỏa Hồng Thú

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu như đã mở miệng, Lôi Mông liền thả lỏng cảm xúc, hần vừa nhận được đáp án cũng lập tức tăng cao hứng thú, nhìn về phía Dịch Áo chào hỏi nhiệt tình: “Dịch Áo huynh đệ.”

Dịch Áo nhìn sang Lôi Mông, mở miệng vô cùng bình thản: “Chuyện gì?”

“Có thể nói chuyện với Tác Phỉ Á một chút hay không?” Lôi Mông không thèm để ý tới thái độ Dịch Áo, dùng bộ mặt cột nhả nói tiếp: “Ở trong xe của nàng hình như còn có rượu?”

“Đúng là có rượu, thế nhưng bây giờ không thể uống.” Dịch Áo cười cười, quả nhiên không ngoài dự liệu, một khi tên này lộ ra vẻ mặt thế này nhất định là có ý đồ.

Lôi Mông mặt nhất thời xụ mặt, than thở: “Không cần hẹp hòi như vậy chứ?”

“Lúc này mới có mấy ngày? Không nhịn được nữa rồi?” Ca Đồn ở một bên nghiêng đầu qua nói với Lôi Mông: “Mấy bình rượu còn dư lại phải để dành, nếu như phía trước không tìm được thôn trấn thì làm sao bây giờ?”

“Vận khí không đến nỗi kém như thế chứ? Mấy ngày hôm trước còn gặp một thôn nhỏ mà?” Miệng lưỡi Lôi Mông luôn luôn đủ khả năng xảo biện. Đi trong sa mạc lâu như vậy, mặc dù lúc trước tiếp liệu ở trong thôn một ít thức ăn và nước ngọt, nhưng không thể tìm được hàng cao cấp. Vì thế mấy ngày gần đây chất lượng thức ăn giảm xuống rất nhiều, Lôi Mông dần dần chuyển chủ ý lên cái ruộng Tác Phỉ Á giấu riêng.

Ca Đồn tức giận nói: “Vận khí có thể cho thấy gì không?”

Lôi Mông phần nộ ngậm miệng lại, trong khi đang tìm cách phản kích chợt nghe từ nơi xa truyền đến thanh âm ừng ừng giống như có đại đội chiến mã đang vọt tới nơi này. Mọi người không khỏi ngừng động tác nhìn ra xa, đập vào mắt chính là một mảnh bụi mù tràn ngập không gian.

Đợi đến lúc gần hơn, mọi người mới phát hiện đó là trên trăm con lạc đà, chủng loài này trong sa mạc rất thường gặp. Thế nhưng khiến cho mọi người kỳ quái chính là lạc đà luôn luôn lười biếng, nếu không cần thiết nó rất ít khi tiến hành chạy đi xa. Tình thế trước mắt tựa như phía sau đang bị quái vật đáng sợ đuổi theo.

“Hình như có điểm không đúng.” Phí Đức Sĩ nhíu nhíu mày.

Tác Phi Á nhìn tới thân ảnh đàn lạc đà, nói: “Tại sao?”

“Bất kể là chuột nhảy hay là lạc đà đều không hoạt động tại biên giới sa mạc, hơn nữa một khi bọn chúng định cư sẽ không dễ dàng di chuyển.” Phí Đức Sĩ chậm rãi nói.

“Ý của người là...” Tác Phi Á vừa suy nghĩ vừa hỏi.

“Ta hoài nghi trong sa mạc xuất hiện một hoặc vài con quái vật đáng sợ khiến cho bọn chúng phải rời khỏi địa bàn sinh sống.” Phí Đức Sĩ nói ra phán đoán của mình.

“Yêu thú biến dị?” Ca Đồn nghi ngờ hỏi. Sau thời đại thiên tai, nhân loại và dã thú đều phải chịu tai nạn thảm khốc, sau đợt tai biến có một ít nhân loại nắm giữ nguyên lực, còn dã thú cũng nhận được lực lượng tương ứng. Khi đó số lượng yêu thú biến dị vượt xa cường giả nhân loại. Theo thời gian trôi qua, nhân loại từ từ nắm giữ địa vị chủ đạo, bởi vì vì nhân loại có trí tuệ, có khả năng đoàn kết, có thể chủ động đi tìm mảnh vỡ tinh thần, còn dã thú thì không.

Phí Đức Sĩ cười cười nói với Ca Đồn: “Yêu thú tùy tiện có thể đụng tới sao? Huống chi, nếu quả thật chính là yêu thú, sợ rằng nơi này không có mấy người có khả năng chạy thoát.”

Lôi Mông rốt cuộc tìm được cơ hội, đi tới bên cạnh Ca Đồn, vỗ vỗ bả vai Ca Đồn nói rất chân tình: “Tiểu tử, đừng khí thì có thể khen, thế nhưng nhà người phải xem lại thực lực của mình!”

“Cút sang một bên!” Ca Đồn trả lời rất đơn giản.

“Người...” Lôi Mông giận dữ, đang định nói gì đã nghe Ngã Lệ ở bên kia nói lớn: “Ăn cơm !” Cho nên Lôi Mông chẳng thèm quan tâm cãi nhau với Ca Đồn, hấp tấp chạy đi.

Có lẽ, thứ duy nhất có thể ngăn cản Lôi Mông nói chuyện chỉ có một chuyện duy nhất này, thời điểm miệng Lôi Mông chất đầy đồ ăn thường thường cực kỳ an tĩnh.

Khi mấy người nói chuyện tào lao trời nam đất bắc, bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, sau đó mọi người nhìn thấy gã đại hán thủ hạ Tác Luân vốn chịu trách nhiệm trực đêm ba chân bốn cẳng chạy trở lại.

“Bọ... bọ cạp !” Gã võ sĩ chạy gấp đến nỗi thở không ra hơi, mặt mày trắng bệch hô lớn.

“Lớn to đầu như vậy rồi còn sợ bọ cạp?” Tác Luân cũng đỏ mặt dùm cho thủ hạ của mình, tức giận quát lớn.

“Không phải thế!” Gã võ sĩ vội vàng biện giải: “ Nhiều lắm... vô số.”

Lúc này mọi người ở bên cạnh đồng lửa cũng nghe thấy bốn phía vang lên thanh âm xào xạc làm cho da đầu người ta tê dại, không khỏi đứng lên quan sát chung quanh.

Không có qua bao lâu, theo thanh âm xào xạc càng lúc càng lớn, dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người có thể thấy rõ ràng một mảnh thủy triều từ trong bóng tối men sát mặt đất lao qua, nhìn kỹ lại thì phát hiện luồng thủy triều đen thui này dĩ nhiên là do ngàn vạn con bọ cạp tạo thành.

Hai chân Ngã Lệ mềm nhũn nhất thời ngã ngồi xuống đất, hoảng sợ vạn phần lui về phía sau, An Kỳ Nhi nhào vào trong ngực Ngã Lệ, thân thể lạnh run, không dám nhìn thêm chút nào nữa.

“Đừng sợ, có chúng ta ở đây.” Tác Phỉ Á bước lên phía trước giúp đỡ Ngã Lệ, thật ra nhìn thấy loại cảnh tượng kinh khủng này, ngay cả Tác Phỉ Á cũng phải cố nén lắm mới không có thất thố.

Phí Đức Sĩ vung tay lên thả ra một đạo Âm Diễm, đàn bò cạp trước mặt mọi người vẫn đang di chuyển nhanh chóng. Kết quả là toàn thể đám đầu vào ngọn lửa hóa thành một mảnh tro bụi nhàn nhạt, thanh âm rít lên không dứt, một mùi cháy khét khó ngửi xông lên tràn ngập trong không khí.

Tựa hồ đã nhận ra trước mặt có thứ gì đó bọn chúng không thể vượt qua, sau khi tổn thất gần ngàn đồng bọn, đàn bò cạp bình chia làm hai đường vượt qua phạm vi Âm Diễm bao phủ, tiếp tục bò về phía trước.

Thoạt nhìn mục đích của đàn bò cạp rất rõ ràng, chẳng qua là liều mạng chạy về phía trước mà thôi, bọn chúng không có ý định công kích đoàn người Dịch Áo. Điều này làm cho Phí Đức Sĩ thở phào nhẹ nhõm, bò cạp là sinh vật một khi quyết định mục tiêu công kích tuyệt đối là cái loại cực đoan tre già măng mọc, chết rồi lại lên. Không phải một hai đạo Âm Diễm có thể ngăn cản được.

Dĩ nhiên, nếu như đàn bò cạp thật sự phát động công kích cũng không có kết quả tốt, cùng lắm thì Phí Đức Sĩ không tiếc hao phí nguyên lực, buông thả mấy đạo Âm Diễm che chở toàn bộ mọi người lại là ổn.

Qua hồi lâu đàn bò cạp mới dần dần đi xa, lưu lại mọi người đứng tại chỗ bốn mắt nhìn nhau, cho dù là người không hiểu biết về sa mạc, giờ phút này cũng cảm thấy trong đó có điểm dị thường. Tính cả mấy con chuột nhảy là lạc đà lúc trước thì không còn nghi ngờ gì nữa, trong sa mạc nhất định có chuyện không bình thường.

Dịch Áo bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời, một vầng trăng sáng sáng tỏ ở trên không trung, bầu trời đêm tĩnh mịch, vạn dặm không mây.

“Đang nhìn gì đó?” Lôi Mông tò mò hỏi.

Dịch Áo lắc đầu không nói gì, trong nhận thức của Dịch Áo, hễ sinh vật xuất hiện dấu hiệu di chuyển đại quy mô thế này đều là điềm báo trước thiên tai sắp xảy ra. Thí dụ như động đất, biển gầm, tương ứng chính là bầu trời sẽ u ám lại rất nhanh, thế nhưng khí trời giờ phút này khác với phán đoán của hắn.

“Ban đêm cẩn thận một chút.” Phí Đức Sĩ nói, bằng vào kinh nghiệm lịch duyệt của hắn cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những người khác lại càng không hiểu.

Mọi người gật đầu, xảy ra chuyện như vậy chỉ sợ đêm nay không có ai an tâm ngủ rồi. Ngoại lệ duy nhất là An Kỳ Nhi, dù sao nó vẫn là con nít, sau khi nghe Lôi Mông kể chuyện xưa lập tức vứt chuyện kinh khủng mới vừa phát sinh ra sau ót, bắt đầu sinh động hoạt náo, giằng co một hồi một hồi là dựa vào người Ngã Lệ tiến vào mộng đẹp.

An Kỳ Nhi mới vừa ngủ không được bao lâu, Dịch Áo chợt thấy phương hướng sâu trong sa mạc bỗng nhiên lóe sáng lên, sau đó ánh lửa hùng hực phóng lên cao, toàn bộ bầu trời biến thành một mảnh đỏ bừng.

“Đó là gì vậy?” Dịch Áo ngạc nhiên đặt câu hỏi.

Mọi người nhìn theo phương hướng ngón tay Dịch Áo, phát hiện ra ánh lửa tỏa ra từ nơi đó. Phí Đức Sĩ càng lộ vẻ ngưng trọng, từ trình độ lan tỏa của ánh lửa để đoán, so sánh với hắn dùng toàn lực buông thả Chân Hồng Chi Vũ cũng không thua kém bao nhiêu.

“Ta đi xem tình hình, các người lưu lại.” Phí Đức Sĩ nói.

Đám người Dịch Áo liếc nhau nghi ngờ, mọi người không có dị nghị gì cả, trước kia đã có vết xe đổ của Đặng Khăng, bây giờ cho dù là Ca Đốn cũng không dám vội vã xúc động.

Phí Đức Sĩ lao thẳng vào trong sa mạc, lúc này ánh lửa đã bắt đầu lóe sáng, từ nơi xa mơ hồ truyền đến thanh âm nổ vang kịch liệt, hiển nhiên nơi đó đang phát sinh một trận chiến đấu kịch liệt.

Một lúc lâu sau, thân ảnh Phí Đức Sĩ từ trong bóng tối chạy trở về.

“Xảy ra chuyện gì?” Tác Phỉ Á vội hỏi.

Phí Đức Sĩ không có nhìn Tác Phỉ Á, mà nhìn thoáng qua Ca Đốn, cười cười nói: “Một tin tức tốt và một tin tức xấu, các người muốn nghe cái nào trước?”

Mọi người nhìn nhau, trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ Phí Đức Sĩ.

“Đầu tiên nói tin tức tốt đi.” Tác Phỉ Á cũng rất tò mò, Phí Đức Sĩ luôn luôn nghiêm cẩn vì sao đột nhiên cười giỡn rồi?

“Tin tức tốt là... Ca Đồn nói không sai, quả thật có một con yêu thú.”

Ca Đồn ngẩn ra, ngay cả nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh, chần chờ hỏi: “Vậy thì tin tức xấu?”

“Tin tức xấu chính là...” Phí Đức Sĩ bỗng nhiên nói rất nghiêm túc: “Bằng vào thực lực của mấy người chúng ta rất khó bắt được nó.”

“Rốt cuộc là con gì, nói nhanh đi!” Mọi người lập tức sinh ra lòng hiếu kỳ.

“Là một con Hỏa Hồng Thú.”

Phí Đức Sĩ vừa dứt lời Ca Đồn liền nhảy lên thật cao, vui mừng hô: “Thật hả?”

119. Chương 119 : Ngư Ông Hưởng Lợi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 119 : Ngư ông hưởng lợi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn không có cách nào giữ vững bình tĩnh được, Hỏa Hồng Thú là thú cưỡi tất cả Hỏa hệ võ sĩ cao cấp tha thiết ước mơ. Hỏa Hồng Thú thuộc về chủng loài biến dị hoàn toàn mới, chỉ vừa xuất hiện ở mấy ngàn năm sau trận thiên tai.

Nhưng cho tới tận bây giờ, trên toàn bộ đại lục cũng không có bao nhiêu võ sĩ có được Hỏa Hồng Thú làm thú cưỡi. Loài vật này quá rất khó săn bắt, lực lượng của nó đủ để sánh ngang với Cực Hạn võ sĩ, tốc độ nhanh như gió, có kháng tính cực mạnh với Hỏa hệ. Hơn nữa số lượng Hỏa Hồng Thú cực kỳ thưa thớt, sinh tồn ở sâu trong sa mạc, không biết tại sao đầu Hỏa Hồng Thú này lại xuất hiện ở nơi này.

Nhìn về mặt Ca Đồn, Lôi Mông bắt đầu khẩn trương lên: “Này, người không định đi bắt nó chứ?”

Người duy nhất trong đội ngũ có tư cách chiến đấu với Hỏa Hồng Thú chỉ có mỗi một Phí Đức Sĩ. Nhưng Phí Đức Sĩ là một gã Hỏa hệ võ sĩ, cho dù là Chân Hồng Chi Vũ hay là Âm Diễm hầu như không thể tạo thành thương tổn cho Hỏa Hồng Thú. Những người khác đi tới sợ rằng chỉ có thể biến thành thức ăn trong miệng Hỏa Hồng Thú mà thôi.

Ca Đồn cũng ý thức được điểm này, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng, rõ ràng là đồ vật tha thiết ước mơ ở ngay trước mặt, nhưng hắn không thể làm gì được, cảm giác như vậy chỉ có người nào đích thân trải qua mới có thể cảm nhận được.

“Thật ra không phải là không có hy vọng.” Phí Đức Sĩ bỗng nhiên nói.

Ánh mắt Ca Đồn lập tức sáng lên, căng mắt ra ngó chừng Phí Đức Sĩ.

“Theo ta quan sát, đầu Hỏa Hồng Thú này bị thương không nhẹ.” Phí Đức Sĩ cười cười, hắn có thể hiểu được tâm tình Ca Đồn, trên thực tế Ca Đồn có thể nhẫn nhịn cho đến bây giờ, không có trực tiếp xông qua bắt Hỏa Hồng Thú coi như là tiến bộ rất lớn rồi.

Tất cả mọi người không có lên tiếng, im lặng chờ đợi Phí Đức Sĩ nói tiếp đoạn sau.

“Đầu Hỏa Hồng Thú đang đánh nhau với một con Đại Tích Dịch, chúng ta trước tiên đứng ở một bên quan sát. Nếu như bọn chúng đánh đến lưỡng bại câu thương, xem như chúng ta có cơ hội.” Phí Đức Sĩ mới vừa nói xong, Ca Đồn chạy thẳng ra ngoài, miệng còn kêu lên: “Vậy còn chờ cái gì nữa?”

Phí Đức Sĩ nhìn theo bóng lưng Ca Đốn, bắt đắc dĩ lắc đầu, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Đám người Tác Luân, Ngải Phất Lí lưu lại trông nom lều trại, mấy người Dịch Áo đuổi theo phía sau.

Chạy chừng hai mươi phút, mọi người đã tiến vào trong sa mạc hoang vu, chiến trường ở ngay phía trước. Lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Hồng Thú, trong lòng mọi người không khỏi sinh ra cảm giác hưng phấn.

Đầu Hỏa Hồng Thú khá giống ngựa, nhưng phía trên có hai cái sừng nhọn sắc bén, hình thể lớn hơn ngựa nhiều lắm, tứ chi tráng kiện cao chừng hai mét, thân thể tuyền một màu đỏ, phía trên trải lớp lông hồng quang. Tựa hồ có hỏa diễm di động bên trong thân thể Hỏa Hồng Thú vậy.

Giằng co với Hỏa Hồng Thú là một con Đại Tích Dịch (tắc kè lớn) thân dài vượt qua hai mươi thước, trong miệng thụt thò đầu lưỡi chẻ nhánh đang chảy xuôi từng giọt dịch nhờn, dịch nhờn rơi xuống mặt đất lập tức thiêu đốt làm bốc lên một làn khói xanh đen, hiển nhiên nước bọt của con Tích Dịch này có chứa kịch độc.

Hai con thú này thoát nhìn đã đấu với nhau rất lâu, trên thân Tích Dịch có rất nhiều dấu vết bị lửa đốt, còn có vài chỗ da thịt có vết thương nám đen bốc mùi thịt nướng, không ngừng chảy máu tươi. Bộ dạng Hỏa Hồng Thú cũng tương đối chật vật, một chân sau thỉnh thoảng run rẩy, xương sườn bên hông còn có một vết thương thật dài, từ chỗ da thịt trên miệng vết thương có màu xám trắng là có thể đoán được chỉ vừa mới bị gần đây.

Đại Tích Dịch tựa hồ không dám đến gần Hỏa Hồng Thú, nó kiên nhẫn bò quanh Hỏa Hồng Thú, thỉnh thoảng phun ra một bãi dịch nhờn. Hỏa Hồng Thú thủy chung duy trì cảnh giác, vừa thấy Tích Dịch phun ra dịch nhờn lập tức há mồm phụt ra một luồng hỏa diễm đốt cháy bãi dịch nhờn kia.

Một khi Hỏa Hồng Thú xuất ra tư thế công kích, Tích Dịch lập tức lui về phía sau, dừng xem Tích Dịch hình thể to lớn, nhưng nó hành động vô cùng mau lẹ, tứ chi ngắn nhưng vững trãi, chỉ cần cử động vài đợt là bò ra thật xa.

Đánh nhau một hồi, Hỏa Hồng Thú từ từ mất đi tính nhẫn nại, đột nhiên há miệng phun ra một đạo hỏa diễm cực nóng bắn thẳng về phía Tích Dịch.

Tích Dịch lập lại chiêu cũ, ‘xẹt’ một tiếng lui gấp về phía sau, vào lúc này Hỏa Hồng Thú giơ vó trước lên đập mạnh xuống mặt đất. Ầm vang một tiếng, một luồng lửa đỏ xuất hiện ở dưới chân Hỏa Hồng Thú lao nhanh chóng tới Tích Dịch.

Tích Dịch rõ ràng không nghĩ tới Hỏa Hồng Thú còn có chiêu này, dưới tình huống không kịp đề phòng, căn bản không thể nào thay đổi phương hướng. Nó bị luồng lửa đỏ vừa vọt đánh trúng, gần một nửa thân thể nhất thời bốc cháy, té ngã lăn lộn thống khổ trên mặt đất, trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng.

Hỏa Hồng Thú thấy công kích có hiệu quả, lập tức cúi đầu xuống chĩa hai cái sừng ra trước, bốn vó phát lực ừng ừng trùng kích Tích Dịch.

Mặc dù một chân bị thương nên tốc độ Hỏa Hồng Thú xung phong không nhanh, lại có xiêu vẹo, nhưng lực sát thương của chiêu này hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

“Ầm...”

Hỏa Hồng Thú đâm thẳng vào thân Đại Tích Dịch, mặc dù hình thể Tích Dịch lớn gấp mấy lần Hỏa Hồng Thú, nhưng vẫn bị đụng bay thẳng ra sau. Mọi người cho rằng con Đại Tích Dịch sẽ phải chạy trốn chết, thì ở trên không trung chợt lóe một cái, Đại Tích Dịch bắn đầu lưỡi dài mấy chục thước ra ngoài, lao tới chỗ Hỏa Hồng Thú nhanh như chớp.

Hỏa Hồng Thú chưa kịp cao hứng vì đã thương đối thủ đã bị đầu lưỡi đỏ lòn đột nhiên xuất hiện đánh trúng thân thể, nó gào thét kinh thiên động địa, liều mạng vọt tới chỗ Tích Dịch rơi xuống.

Tích Dịch rớt thẳng xuống đất bụi mù tung tóe lên đầy trời, con này không biết đã sống bao nhiêu năm mà sinh mệnh lực vô cùng cường hãn, chịu đựng một lần công kích cường hãn và bị va chạm trầm trọng như thế vẫn có thể lập tức bò dậy. Nó chỉ lắc lắc đầu vài cái rồi rống lên nghênh đón Hỏa Hồng Thú đang xông tới, xem bộ dáng là đã thật sự nổi giận rồi.

Từ vị trí mấy người Dịch Áo có thể thấy rõ ràng phần bụng Tích Dịch hiện ra một cái lỗ máu to bằng miệng chén, máu tươi không ngừng tuôn trào ra ngoài. Thế nhưng loại thương thế này đối với quái vật dài hơn hai mươi thước thì cơ hồ không để ý, ngược lại Hỏa Hồng Thú thả ra luồng hỏa diễm tạo thành thương tổn không nhỏ đối với Tích Dịch. Cho tới lúc này trên người Tích Dịch vẫn đang có hỏa diễm bốc cháy hừng hực.

“Ầm...”

Lại một tiếng nổ vang mãnh liệt, hai con quái vật lớn đụng thẳng vào nhau, lực lượng cuồng mãnh làm cho mặt đất cũng phải run rẩy, một làn sóng xung kích xuất hiện càn quét trong phương viên trăm mét, phẳng phất như là một trận bão cát dâng lên tận trời làm cho đám người Dịch Áo chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ vài hình ảnh bên trong.

Hai cái sừng nhọn của Hỏa Hồng Thú đã đâm sâu vào trong cơ thể Tích Dịch, lại còn hung hăng khuấy động mấy cái, còn Tích Dịch lại rỗng giằng liều mạng đề cái đầu Hỏa Hồng Thú xuống đất.

Hai bên có thể coi như là lực lượng ngang nhau, Hỏa Hồng Thú dùng sừng nhọn khuấy động trong cơ thể Tích Dịch, miệng không ngừng phun lửa đốt cháy phần bụng da thịt mềm mại của Tích Dịch. Còn Tích Dịch nhờ có hình thể lớn hơn, cái miệng cắn chân Hỏa Hồng Thú, cố gắng lật ngã nó.

Hỏa Hồng Thú và Tích Dịch dây dưa ở chung một chỗ, mỗi một lần quay cuồng sẽ khiến cho mặt đất chấn động kịch liệt, bây giờ chỉ còn xem ai té xuống trước mà thôi.

Chiến đấu kịch liệt, cảnh tượng máu tanh tới cực điểm, đây là phương thức chiến đấu nguyên thủy nhất, đồng thời cũng là lực lượng thuần túy va chạm với nhau, không có một chút tư lợi.

Dịch Áo nhớ tới Ngõa Tây Lý từng nói, trước mặt lực lượng tuyệt đối, người sẽ phát hiện cái gọi là kỹ xảo căn bản không có đất dụng võ.

Khi đó Dịch Áo còn xem thường điều đó, nhưng bây giờ Dịch Áo rốt cuộc cảm nhận được cái gì mới gọi là lực lượng chân chính.

Khi Dịch Áo đang có điều suy nghĩ, Ca Đồn thấy chiến trường cách mình càng ngày càng xa liền đứng dậy định tiến tới gần hơn. Nếu như Hỏa Hồng Thú giết chết Tích Dịch đương nhiên là chuyện tốt, chỉ khi nào Hỏa Hồng Thú không địch lại, Ca Đồn không thể trở mặt nhìn bảo bối ước mơ của mình bị giết.

Ca Đồn vừa mới động đã bị Phí Đức Sĩ đè xuống: “Nằm xuống, hình như bên kia có người.”

Tất cả mọi người đồng thời giật mình, nhất là Lôi Mông khẩn trương nằm gục tại chỗ nhìn loạn chung quanh: “Ở đâu? Người đâu?”

“Thấy không? Ở phía sau vùng sa mạc nhấp nhô kia kìa.” Phí Đức Sĩ chỉ hướng một mảnh sa mạc hoang vu cách đó vài trăm thước.

Mọi người dời mắt nhìn tới, quả nhiên phía sau vùng sa mạc hoang vu đó mờ hồ lộ ra mấy cái chấm đen, chẳng qua là hai con cự thú đầu đá quá mức kịch liệt, tro bụi đầy trời làm cho bọn họ không thấy rõ cảnh vật ở xa.

“Là ai nhỉ?” Tác Phi Á lẩm bẩm nói.

“Nhìn bộ dáng hẳn là tới vì Hỏa Hồng Thú.” Phí Đức Sĩ cũng ngưng trọng, có lá gan đánh chủ ý lên Hỏa Hồng Thú, không thể nào là người bình thường.

“Làm sao bây giờ?” Lôi Mông thấp giọng nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tranh giành hay không tranh giành? Đó là một vấn đề nghiêm trọng, trên đường đi bọn họ thủy chung tận lực xóa mọi dấu vết tránh khỏi phiền toái, bây giờ đối mặt với hấp dẫn cực lớn, nên lựa chọn như thế nào đây?

Buông tha? Mặc dù an toàn nhưng bọn hắn cảm thấy có chút không cam lòng, nhất là Ca Đồn. Có khả năng người tới tranh đoạt có thực lực cường đại hơn so với bọn hắn tưởng tượng. Ngoại trừ Phí Đức Sĩ và Dịch Áo có một ít năng lực bảo đảm an toàn ra, ba người khác sẽ lâm vào nguy hiểm cực độ. Huống chi Dịch Áo sẽ bắt kẻ đồng bạn, một mình chạy trốn hay sao?

“Trước tiên nên nhìn một lát đã.” Phí Đức Sĩ chậm rãi nói.

120. Chương 120 : Cướp Sa Mạc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 120 : Cướp sa mạc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong khi bọn hắn nói chuyện với nhau, trận chiến trong vùng sa mạc hoang vu đã phát sinh biến hóa, Hỏa Hồng Thú hung tính nổi lên rút sừng nhọn ra, sau đó ngẩng đầu phun một quả hỏa cầu về phía Tích Dịch khổng lồ. Khoảng cách bọn chúng quá gần, vì thế con Tích Dịch không kịp tránh né, bị quả hỏa cầu vừa vọt đánh trúng thân thể, một trận nổ tung hoa lửa bắn ra bốn phía, lưu lại vết cháy đen thật lớn trên người nó. Đại Tích Dịch có lớp lân phiền lực phòng ngự cường hãn không thể nghi ngờ, nhưng da thịt dưới bụng cũng có chỗ non mềm, nó bị trúng đòn đau không khỏi nổi lông miêng ra, hai mắt đồng thời nhắm lại vì không muốn bị hỏa diễm thiêu đốt.

Hỏa Hồng Thú giống như một tia chớp đổ bùng lao nhanh tới trước, sừng nhọn chìa ra đâm vào hốc mắt con Tích Dịch khổng lồ, sau đó dùng sức hất lên.

Lực lượng Hỏa Hồng Thú cường hãn thể hiện ra rõ ràng, thân thể con Tích Dịch khổng lồ dài hơn hai mươi thước lại bị dựng đứng lên, sau đó ngã lật ra sau. Không gian trong sa mạc vang lên một tiếng trầm muộn, con Tích Dịch nằm trên bờ cát bụng ngửa lên trời. Sau chốc lát, Tích Dịch khổng lồ bỗng đứng rống lên cuống cuống bỏ chạy ra xa, thú tính cuống đã tóm lại vẫn có giới hạn. Hiện tại nó đã bị thương nặng, mắt cũng mù một con, nó đã mất đi ý chí chiến đấu, vì thế không dám tiếp tục tranh đấu với Hỏa Hồng Thú nữa.

Hỏa Hồng Thú ngẩng cao đầu nhìn về phía Đại Tích Dịch chạy trốn không ngừng hí vang, tựa hồ đang phát biểu tuyên ngôn thắng lợi.

Rất nhanh, thân ảnh Đại Tích Dịch biến mất ở sau trong sa mạc, thần thái Hỏa Hồng Thú cũng bắt đầu uể oải xuống, thân hình lung la lung lay bước mấy bước rồi nằm gục xuống bãi cát, quay đầu ra sau liếm vết thương nơi chân của mình.

“Rốt cuộc chúng ta nên làm gì bây giờ?” Ca Đồn gấp giọng nói: “Nhanh lên nào, ta sợ ta không chế không được bản thân mình.”

Mọi người cảm thấy rất buồn cười, trong dĩ vãng Ca Đồn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bệnh trạng của mình, bây giờ có thể nói ra lời này đủ để chứng minh hắn lo lắng đến mức nào rồi.

“Hỏa Hồng Thú rất hữu dụng đối với Hỏa hệ võ sĩ các người, đúng không?” Dịch Áo nói.

Phí Đức Sĩ và Ca Đồn đồng thời gật đầu.

“Vậy thì tranh đoạt thôi.” Dịch Áo mỉm cười nói.

Lôi Mông gãi gãi đầu, nhìn về phía quý Phỉ Á: “Tác Phỉ Á, ý của người thế nào?”

Thần sắc Tác Phỉ Á có chút kỳ lạ, trong kinh nghiệm của nàng chưa từng chủ động chém giết tranh đoạt thứ gì cả, nhiều nhất là phòng thủ phản kích mà thôi. Trước giờ nàng chỉ đề phòng hai tên ca ca, hầu như chỉ va chạm vài lần nho nhỏ, vì thế giờ phút này nàng không kịp thời nghĩ ra chú ý, nàng có cảm giác nếu quả thật xuất thủ, hình như là vi phạm nguyên tắc võ sĩ.

“Ta nghe các người.” Tác Phỉ Á nói.

Tác Phỉ Á xuất ra một phiếu này coi như là bỏ cuộc rồi, Dịch Áo và Ca Đồn là chủ chiến, chỉ còn lại có Phí Đức Sĩ và Lôi Mông đứng ở một chỗ trừng to mắt ra nghĩ ngợi.

“Hỏa Hồng Thú cũng không phải là của bọn hần!” Dịch Áo nhìn thấu Lôi Mông bắn khoả, nhàn nhạt nói: “Có bản lãnh thì tranh đoạt Hỏa Hồng Thú, không có bản lãnh tự nhiên rời đi.”

Lôi Mông híp mắt lại, Dịch Áo nói không sai, Hỏa Hồng Thú là yêu thú biến dị trong sa mạc hoang vu, vốn không thuộc về bất kỳ ai, từ đạo lý mà nói, bọn họ có quyền đi tranh đoạt.

“Tốt.” Lôi Mông dùng sức gật đầu.

“Vậy thì chuẩn bị.” Dịch Áo nói.

Lúc này phía trước mặt bọn họ, ở sau dãy cát nhấp nhô xuất hiện mấy chục thân ảnh chạy tới theo trận thế nửa vòng tròn, chậm rãi tiếp cận Hỏa Hồng Thú.

Hỏa Hồng Thú thấy bóng người lập tức đứng lên, vừa gầm gừ trầm thấp vừa lui về phía sau. Dưới tình huống bình thường Hỏa Hồng Thú là yêu thú cực kỳ khó bắt giữ, nó có thực lực ngang với Cực Hạn võ sĩ, cộng thêm tốc độ nhanh như chớp, hề chậm chạp một chút là mất dấu nó ngay lập tức. Nhưng ngày hôm nay, đầu Hỏa Hồng Thú này xem ra chạy trời không khỏi nắng rồi, một chân sau của nó đã bị thương, sau lại bị Tích Dịch cắn mãi không tha, bây giờ nó hoàn toàn dựa vào ba chân duy trì thăng bằng, cái chân bị thương thủy chung co lên không dám hạ xuống đất, lấy loại trạng thái này nó căn bản chạy không thoát.

“Vì sao đều là võ sĩ?” Lôi Mông ngạc nhiên nói: “Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng hần cảm giác được những người đó nên bước không chậm không vội, cử chỉ thông dong, tựa hồ không có khẩn trương vì Hỏa Hồng Thú cường đại.

“Không đúng.” Tác Phi Á từng nói sống trong sa mạc đều là lưu dân, rất ít võ sĩ, chẳng lẽ toàn bộ võ sĩ ở trong sa mạc Hỏa Diễm đã tập trung tới nơi này?

Tác Phi Á không phản bác gì được, chỉ có thể chuyển tầm mắt lên trên người Phí Đức Sĩ, hi vọng Phí Đức Sĩ có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý” bởi vì những tin tức đó là Phí Đức Sĩ nói ra.

“Chuyện này... ta đây đã tới sa mạc Hỏa Diễm từ nhiều năm trước !” Phí Đức Sĩ cười khổ nói: “Khi đó thật sự nhìn không thấy mấy tên võ sĩ.”

“Rất cuộc là bao nhiêu năm?” Lôi Mông nghi ngờ hỏi.

“Hai mươi năm thì phải!” Phí Đức Sĩ ngẩng đầu lên trời, bình thản nói.

Lôi Mông nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, tình báo hai mươi năm trước còn có thể hữu hiệu? Đây thuần túy là nói dối quân tình nha! Hần là trối lại đem ra pháp trường chém đầu được rồi. Dĩ nhiên hần chỉ có thể tưởng tượng ở trong lòng, nếu thật sự chọc Phí Đức Sĩ nổi giận, người bị chém đầu nhất định là hần.

Lúc này những gã võ sĩ kia đã bắt đầu tiến công, chỉ có điều bọn hần lấy ra vũ khí làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt. Phần lớn là cái ná dành cho con nít chơi đùa, kích cỡ tương đối lớn, dài chừng một thước, dây ná thô sơ, trên đó đang cài đặt hòn đá nho nhỏ.

(Cái ná: khúc gỗ hình chữ Y, giữa buộc dây cao su, con nít hay dùng để bắn đạn đá.)

Hỏa Hồng Thú bắt đầu nôn nóng bất an, mặc dù những hòn đá bắn tới như mưa kia không có cách nào tạo thành thương tổn cho nó, nhưng đau đớn là không tránh khỏi. Trận mưa đá nho nhỏ này khiến cho nó rất phiền toái, hơn nữa còn có một vài hòn đá cố ý công kích cái chân bị thương của nó, rất cuộc nó không nhin được phải bộc phát lửa giận, lão đảo vọt tới mấy bước, mở miệng bắn ra một quả cầu lửa.

Khi Hỏa Hồng Thú cất bước về phía trước, mấy võ sĩ đối diện nó vội vàng bỏ chạy ra sau, quả cầu lửa bay ra xa năm, sáu mươi thước rồi rơi xuống cát dẫn phát một tiếng nổ vang thật lớn cuốn theo bụi bay mù mịt.

Thế nhưng những gã võ sĩ kia không hề bị thương, lập tức xoay người lao trở lại, ra sức bắn đá về phía Hỏa Hồng Thú.

Khi Hỏa Hồng Thú thay đổi phương hướng, nhóm võ sĩ liền nhanh chóng lui về phía sau, rồi lại gia tăng công kích. Làm như thế mấy lần, Hỏa Hồng Thú rất cuộc mất đi lý trí, không ngừng lắc lư cái đầu, nó không quản có công kích có hữu hiệu hay không nữa, cứ thế bắn ra hỏa cầu liên tiếp tới chỗ nhóm nhân loại võ sĩ kia.

Đám người Dịch Áo nhìn thấy rất rõ ràng, một loạt hành động này rõ ràng cho thấy đang cố ý tiêu hao lực lượng Hỏa Hồng Thú, hơn nữa những gã võ sĩ kia động tác phi thường thuần thực, phối hợp lẫn nhau đúng lúc đúng chỗ, nắm giữ khoảng cách cũng vừa vặn, tựa hồ không phải là lần đầu tiên chiến đấu với Hỏa Hồng Thú.

“Mụ nội chúng nó !” Lôi Mông lẩm bẩm: “Đám người kia hình như bắt Hỏa Hồng Thú rất chuyên nghiệp?”

“Thoạt nhìn bọn họ chuẩn bị rất đầy đủ.” Dịch Áo cau mày nói.

“Không phải là bọn hần cố ý gây xích mích giữa Hỏa Hồng Thú và Đại Tích Dịch tranh đấu đó chứ?” Ca Đồn đột nhiên chen vào một câu.

“Bất kể như thế nào, nguyện vọng của bọn hần nhất định là uống phí.” Phí Đức Sĩ nói không mặn không nhạt, trải qua quan sát trong khoảng thời gian này, hần đã phán đoán ra đối phương không có đủ lực uy hiếp mình. Nói cách khác, đầu Hỏa Hồng Thú này sẽ thuộc về bọn họ, hần cũng không muốn làm quá độ, chỉ cần triển lộ lực lượng của mình ra một chút là có thể hù dọa những võ sĩ kia chạy rồi.

Đúng lúc này, một bóng người màu trắng từ sâu trong sa mạc hoang vu phóng tới. Đây là một nữ võ sĩ, vóc người yếu đuối, đầu tóc dài màu đen, vì cách xa nên không thấy rõ hình dáng, nhưng bộ dáng không thể nào chê được.

“Đại nhân, chuyện tình ổn rồi!” Một gã võ sĩ kêu lên.

“Tốt, không có phí công nửa tháng chờ đợi !” Nữ võ sĩ cười lên vui sướng: “Các người cẩn thận, chờ mệnh lệnh của ta!” Nói xong, nữ võ sĩ kia đã vọt tới chỗ Hỏa Hồng Thú.

Sắc mặt Lôi Mông biến đổi, hần là một thanh niên dư thừa tinh thần trọng nghĩa, nếu như tranh giành với một đám nam võ sĩ, vì Ca Đồn, hần sẽ tiếc gì hết, mọi chuyện đều không thành vấn đề. Hần không bao giờ nường tay với đối phương, nhưng mà tranh giành đồ với một cô bé làm cho hần không đành lòng. Hơn nữa nghe khẩu khí nữ hài tử kia chỉ vì con Hỏa Hồng Thú này mà bố trí kế hoạch hơn nửa tháng. Hiện tại xuất thủ cưỡng đoạt, chẳng phải là biến thành cường đạo hay sao?

Hỏa Hồng Thú đã vô lực buông thả nguyên lực công kích, chỉ đứng ở một chỗ không ngừng gầm thét, nữ võ sĩ vọt tới vị trí cách Hỏa Hồng Thú chừng ba mươi thước, vươn hai tay ra chống xuống mặt đất. Một tầng sương trắng đột nhiên xuất hiện, dọc theo cát đất lan tràn về phía trước rất nhanh.

Hỏa Hồng Thú lộ ý sợ hãi, liều mạng lui gấp về phía sau, Thủy hệ nguyên lực là thiên địch của nó. Nếu như nó còn có thể giữ vững trạng thái đỉnh phong tự nhiên không e ngại công kích trình độ này, nhưng bây giờ nó đã vô lực chống đỡ.

Bị thương một chân sau, Hỏa Hồng Thú lui bước rất chậm, trong nháy mắt, màn sương trắng đã lan lớn đông cứng một vùng thành băng, Hỏa Hồng Thú cũng bị đông cứng trong đó.

“Chính là bây giờ!” Nữ võ sĩ kia quát lên.

121. Chương 121: Trận Chiến Khó Khăn.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 121: Trận chiến khó khăn.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hai tên võ sĩ đồng thời xông tới trước, bọn họ kéo ra một tấm lưới rất lớn lóe sáng trong đêm tối, không biết là dùng thứ gì chế luyện, nhưng khẳng định là lợi khí bắt Hỏa Hồng Thú.

Địch Áo, Ca Đồn, còn có Lôi Mông chuyển tầm mắt lên trên người Tác Phỉ Á, một Thủy hệ nữ võ sĩ xuất thủ bí kỹ chiêu bài của Thánh Đế Tư học viện, “Đông Khí Ba”, bọn họ tự nhiên nghĩ tới đối phương và Tác Phỉ Á có liên lạc với nhau.

“Là nàng !” Phỉ Đức Sĩ lẩm bẩm nói.

“Đúng là nàng ta.” Tác Phỉ Á thì cười khở.

“Nàng là ai?” Địch Áo hỏi.

“Nữ nhi của Lộ Dịch Sĩ Bá tước, Trần Lâm, nàng cũng là học viên Thánh Đế Tư học viện, thế nhưng khi ta đến học viện thì nàng đã tốt nghiệp.”

“Lộ Dịch Sĩ Bá tước?” Ca Đồn sửng sốt, hần sinh sống trên Khắc Lý Tư bình nguyên hơn một năm, dĩ nhiên biết tên chủ nhân Bá tước lĩnh.

“Ta xem... coi như hết.” Lôi Mông thấp giọng nói, hần vốn đã không đành lòng xuất thủ, bây giờ lại có đầy đủ lý do nên không nhịn được nói ra ý kiến của mình.

“Ài...” Phỉ Đức Sĩ thở dài một hơi, hần từng hiệu lực cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước, mặc dù bây giờ ngược lại đầu phục Tác Phỉ Á nhưng không thể xoay người một cái là hạ thủ với chủ cũ được. Trừ phi Lộ Dịch Sĩ Bá tước và Tác Phỉ Á xảy ra xung đột kịch liệt, ngoài ra hần không có lựa chọn nào khác.

“Coi như hết.” Tác Phỉ Á nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tâm tình cũng lộ vẻ trầm thấp rồi, nghiêm khắc mà nói, đám người Địch Áo xem như đang đi dọc bên bờ thiện ác. Bọn họ không phải là người tốt, nhưng cũng không phải là người xấu, chuyện tình đại công vô tư bọn họ không thể làm, cho nên mới khinh thị Đặng Khăng Nam tước, nhưng mà chuyện tình tội ác chồng chất bọn họ cũng sẽ không bao giờ làm, bởi vì bọn họ có nguyên tắc và kiên trì của riêng mình.

Đúng lúc này lại có một bóng đen khác từ trong sa mạc hoang vu lướt tới, thân hình nhanh như quỷ mị, nhanh chóng đến gần nữ võ sĩ kia.

Nữ võ sĩ kia bỗng nhiên quay đầu lại, nàng phát hiện đối phương ý đồ bất thiện, không hề nghĩ ngợi lập tức thả ra một đạo Đông Khí Ba.

Trong khi màn sương trắng lan tràn tới, bóng đen kia đột nhiên bắn lên không trung, lộn một vòng rồi lao thẳng về phía nữ võ sĩ.

Nữ võ sĩ kinh mà không loạn, lập tức thả ra một đạo Băng Trùy nghênh đón bóng đen kia.

Bóng đen kia lại có thể lộn vòng lần nữa tránh né Băng Trùy chỉ trong gang tấc, sau đó hần lướt qua bên cạnh nữ võ sĩ, thân hình nàng bỗng nhiên cứng ngắc, chậm rãi quỳ xuống, ngã đập đầu xuống bãi cát.

Đám võ sĩ thủ hạ trợn mắt há mồm nhìn một màn kinh khủng đó, còn hai tên võ sĩ đang nắm lưới nhào tới cũng không biết nên làm cái gì nữa, chỉ biết giữ tấm lưới lớn ngăn người tại chỗ.

“Mễ Nhĩ, người điên rồi?” Một gã võ sĩ rống lên: “Người dám thương hại tiểu thư của chúng ta?”

“Hắc hắc hắc, thương tổn?” Bóng đen kia dừng ở bên cạnh thi thể Trần Lâm, cười lạnh nói: “Người ta cũng đã giết, các người muốn thế nào?”

“Người...” Gã võ sĩ lui lại hai bước, quát: “Lộ Dịch Sĩ Bá tước tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người !”

“Lộ Dịch Sĩ Bá tước có bỏ qua cho ta hay không là chuyện sau này.” Gã võ sĩ Mễ Nhĩ cười lạnh nói: “Quan trọng là hiện tại ta có bỏ qua cho các người hay không.”

“Giết Hỏa Hồng Thú !” Gã võ sĩ đột nhiên hạ lệnh, lập tức dẫn đầu nhào tới chỗ Hỏa Hồng Thú. Thật ra Trần Lâm mang bọn hần tới đây hợp tác với đối phương, bây giờ đối phương đột nhiên trở mặt, không thể nghi ngờ là vì cướp đoạt Hỏa Hồng Thú. Muốn chạy trốn trước mặt một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, xem như là không thể rồi. Như vậy còn không bằng cá chết lưới rách, giết chết Hỏa Hồng Thú.

“Người dám...” Gã võ sĩ Mễ Nhĩ biến sắc, thân hình bắn tới trước nhanh như chớp.

Hai người đồng thời chạy nước rút nhưng tốc độ chênh lệch quá xa, người trước y như một con ốc sên, người sau nhẹ nhàng như chim yến. Trong chớp mắt, hai thân ảnh đã gần đụng nhau.

Hỏa Hồng Thú bị băng phong đột nhiên thoát khỏi khối băng, sau đó mở to miệng bắn ra một quả hỏa cầu.

Gã võ sĩ kia chỉ lo lưu ý Mễ Nhĩ ở phía sau, bị một chiêu này làm cho không kịp ứng phó, đến lúc nhận ra khác thường thì đã không kịp thay đổi phương hướng, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, gã võ sĩ đã hóa thành người lửa nhào qua chỗ Mễ Nhĩ.

Mễ Nhĩ sững sốt, nhẹ nhàng thả ra Tật Phong Tấn Ảnh thay đổi phương hướng, tránh qua một bên.

“Ha ha ha, làm rất khá, làm rất tốt !” Mễ Nhĩ cất tiếng cười to, sau đó mặt mày nhàn lại, quát lên: “Các huynh đệ, động thủ ”

Theo tiếng quát của hắn, vô số bóng đen từ trong sa mạc xông lên, thanh âm náo loạn vang lên khắp vùng.

“Chúng ta tách ra chạy, mau !” Một gã võ sĩ thủ hạ của Trần Lâm kêu lên.

Không biết vì sao đến lúc này các võ sĩ kia mới tỉnh dậy từ trong mộng, hô lên một tiếng chia ra mấy đường liều mạng chạy trốn.

“Muốn chạy? Không có khả năng, ha ha.” Mễ Nhĩ cười lạnh thả ra Phong Ưu Nhã, thân hình hắn như quỷ mị lướt trên không trung, mỗi một lần dừng lại sẽ có một đạo Phong Nhận bắn ra, tiếp theo là một gã võ sĩ nằm gục trong vũng máu.

Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh là bí kỹ cường lực mà Phong hệ võ sĩ dùng để bảo vệ tánh mạng và giết địch. Mễ Nhĩ thân là Cực Hạn võ sĩ lại càng vận dụng tiêu sái tự nhiên, so sánh với Dịch Áo thì tốc độ của hắn không nhanh hơn Dịch Áo bao nhiêu. Nhưng thân hình tiến thối phá lệ lưu loát, làm cho người ta có cảm giác vô cùng tự nhiên.

Nhóm võ sĩ Trần Lâm có một phần bị thủ hạ Mễ Nhĩ bao vây, song phương triển khai một trận đánh nhau chết sống, một bộ phận khác bị Mễ Nhĩ giết chết toàn bộ, sau đó Mễ Nhĩ vọt tới phương hướng đám người Dịch Áo.

Đám người Dịch Áo thấy tránh không thoát, đang định đứng thẳng người lên chống đỡ thì các võ sĩ liều mạng chạy trốn kia thấy phía trước có người chặn đường, tất cả đều bị dọa cho sợ hãi cứng người.

“À, ha ha, Mễ Nhĩ ơi là Mễ Nhĩ, ngươi lại có khách mới nữa rồi.” Thấy có người xa lạ xuất hiện, Mễ Nhĩ phát ra tiếng cười quái dị, sau đó hắn dừng lại cẩn thận quét mắt quan sát đám người Dịch Áo. Khi tầm mắt của hắn rơi vào người Tác Phỉ Á, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, hiển nhiên hắn đang kinh hãi và hâm mộ dung mạo Tác Phỉ Á, hồi sau hắn chỉ vào người nàng, nói : “Ngươi... là của ta !”

“Tên này có bệnh nào đúng không?” Lôi Mông gãi gãi đầu, lên tiếng châm chọc.

“Không chỉ có tật bệnh, hơn nữa còn là bệnh nan y.” Dịch Áo cười lạnh nói.

“Ngươi có thấy người nào tự nói chuyện với chính mình không?” Lôi Mông lại nói.

“Ta từng thấy...” Ca Đồn đột nhiên nói chen vào

“Ai?” Lôi Mông không nhịn được giơ ra bộ mặt xem thường, Ca Đồn đúng là một đứa ngốc, hắn đang nghĩ biện pháp đả kích tâm lý kẻ địch, thế mà còn xen vào làm loạn chuyện của hắn.

“Ngươi...” Ca Đồn nói.

“Mụ nội ngươi, bây giờ chúng ta đang có kẻ thù chung đó?” Lôi Mông vừa tức vừa vội.

Mễ Nhĩ cũng lười phản ứng với Lôi Mông, hắn thủy chung ngó chừng Tác Phỉ Á, ánh mắt càng ngày càng nóng, chốc lát sau hắn chậm rãi nhả ra từng chữ: “Ngươi ..đi... theo... ta !”

“Ngươi cũng xứng?” Dịch Áo cố gắng áp chế lửa giận, cũng may hắn không giống như Ca Đồn đụng chút là vọng động xông lên, nếu không đã sớm phát động công kích rồi.

Mễ Nhĩ cười cười, sau đó chậm rãi chuyển tầm mắt rơi vào người Dịch Áo.

Thời gian tựa như ngừng trôi, ở trong một sát na này, thân hình Mễ Nhĩ bỗng nhiên xuyên phá trường không lao thẳng tới Dịch Áo.

Phí Đức Sĩ chờ đợi đã lâu, hẳn biết chiến đấu với một Phong hệ Cực Hạn võ sĩ phải nắm bắt được cơ hội, nhất cử diệt địch là tốt nhất. Nếu không càng đánh sẽ càng phiền toái, nhất là trong đội ngũ chỉ có một mình hắn là Cực Hạn võ sĩ, hẳn chú ý bên này thì hở bên kia, không thể nào chiếu cố chu toàn hết được.

Tay phải Phí Đức Sĩ nắm lại chuẩn bị buông thả Âm Diễm, đúng lúc này hắn phát hiện trong mắt Mễ Nhĩ hiện lên một tia mỉa mai, kinh nghiệm mạo hiểm nhiều năm giúp cho hắn dường thành khứu giác chiến đấu cực kỳ nhạy cảm. Cho nên khi chuẩn bị thả ra Âm Diễm, hắn cũng nhận thấy có chỗ không ổn, tạm thời trì hoãn xuất thủ.

Sự thật chứng minh, phán đoán của Phí Đức Sĩ chính xác.

Khi Mễ Nhĩ đến trước mặt Dịch Áo chừng mười thước, đột nhiên biến hướng, phóng về phía Phí Đức Sĩ, mà Dịch Áo lầm tưởng mục tiêu của Mễ Nhĩ là mình, bắt đầu lui về sau, đồng thời phóng ra hai đạo Phong Nhận.

Ánh mắt Phí Đức Sĩ lóe lên, lập tức huy động tay trái, phóng xuất ra một đạo Liệt Diễm Trảm bình thường về phía Mễ Nhĩ.

Khóe miệng Mễ Nhĩ hơi nhếch lên, không chỉ Phí Đức Sĩ có khứu giác chiến đấu mẫn tuệ mà hắn cũng có, trong đám địch nhân trước mặt, chỉ có Phí Đức Sĩ cho hắn cảm giác áp lực nặng nhất nên hắn muốn thử xem thực lực của đối phương.

Liệt Diễm Trảm sao? Chỉ đến thế là cùng.

Ngay sau đó, thân hình Mễ Nhĩ lại vọt vào, bắn nhanh về phía Tác Phỉ Á.

Cùng lúc với Liệt Diễm Trảm đánh hụt, Mễ Nhĩ đã vọt đến trước mặt Tác Phỉ Á, mục đích của hắn rất rõ ràng, hắn thề bắt lấy nữ tử như Tác Phỉ Á nên hắn nhất định phải đánh bại nàng đầu tiên, như thế thì cuộc chiến tới, hắn có thể phát huy ra thực lực của mình, không cần sợ ném chuột vỡ đồ, nếu không, Tác Phỉ Á kẻ vai chiến đấu cùng vài cái Quang Mang Võ Sĩ không khỏi làm hắn vướng chân vướng tay.

Tiếc là Mễ Nhĩ đánh giá thấp thực lực của những người trước mặt, có lẽ trong nhận tri của hắn, bằng vào tốc độ của mình hoàn toàn có thể đạt được mục đích trước khi người khác kịp phản ứng.

Mắt thấy Mễ Nhĩ vọt về phía mình, Tác Phỉ Á đã không kịp tránh rồi. Rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể lật hai tay chặn trước người, một đạo sương mù trắng xóa xuất hiện trên tay nàng.

Mễ Nhĩ cười lạnh một tiếng, thân hình lại vọt vào, đột nhiên vọt lên, phóng qua đỉnh đầu Tác Phỉ Á, hạ xuống sau lưng nàng. Nhưng ngoài sự đoán trước của hắn, đạo sương mù Tác Phỉ Á phát ra không phải dùng để công kích hắn mà để băng kín mình lại.

Mễ Nhĩ theo bản năng rung mình một cái, cánh tay chụp vào Tác Phỉ Á cũng không khỏi đình chỉ trên không trung. Nếu chỉ muốn giết chết Tác Phỉ Á thì rất đơn giản, hủy diệt cả tảng băng và người là được, chắc chắn rất khó thoát khỏi cái chết.

Từ lúc Mễ Nhĩ đánh nghi binh đến Dịch Áo lui ra sau, tiếp đến Mễ Nhĩ nhằm về phía Phí Đức Sĩ, lại ngược tập Tác Phỉ Á, mà Tác Phỉ Á lại lập tức đóng băng mình lại, hết thấy chỉ phát sinh trong tích tắc.

Lúc này Phí Đức Sĩ cũng ra tay, tay phải đột nhiên nắm chặt, phóng xuất Âm Diễm. Ca Đồn khoát tay, một đạo Liệt Diễm Trảm gào thét xuất thế. Lôi Mông cũng phóng xuất ra Bàn Thạch Thủ Hộ nhưng lại không tham dự tiến công, ngược lại lui về phía sau mấy bước.

Mễ Nhĩ cũng chỉ rung mình một chút liền lâm vào cục diện bị động ngay, bất quá với một vị Phong Hệ Cực Hạn Võ Sĩ thì vẫn chưa đủ cấu thành uy hiếp.

Thân hình Mễ Nhĩ như làn khói vọt lên không trung, tránh thoát công kích của Ca Đồn và Lôi Mông, tà tà hạ xuống mặt đất, khóe miệng vẫn lộ một chút cười lạnh, tuy không thể đánh bại Tác Phỉ Á nhưng cũng không khác là mấy, trong tích tắc này, Mễ Nhĩ đã thấy rõ thực lực của những người ở đây, chẳng qua chỉ là vài tên Quang Mang Võ Sĩ mà thôi.

Một cái Phong Hệ Cực Hạn Vô Sĩ chống lại vài cái Quang Mang Vô Sĩ, kết cục hoàn toàn có thể đoán trước, chỉ có thể là giết hại nghiêng về một phía, sẽ không có chút nào trì hoãn.

Mễ Nhĩ đang muốn tiếp tục phát động thể công, bỗng nhiên phát hiện từ tay trái truyền đến cảm giác bị phỏng, theo bản năng quay đầu lại. Vừa thấy liền kinh ngạc phát hiện đầu năm ngón tay trái của mình, không biết từ bao giờ xuất hiện một vết đen, hơn nữa diện tích của nó đang không ngừng mở rộng.

Biểu tình của Mễ Nhĩ từ kinh ngạc biến thành hoảng sợ, theo sau liền hét thảm một tiếng, quả quyết vùng tay phải lên, chém xuống cổ tay trái của mình.

Thật ra Phí Đức Sĩ đã phóng xuất Âm Diễm ngay giữa Tác Phỉ Á và Mễ Nhĩ, vận khí của Mễ Nhĩ coi như không sai, nếu hắn thật sự muốn hạ độc thủ với Tác Phỉ Á thì lúc này không chỉ đơn giản là một bàn tay thôi.

Âm Diễm quả là một loại bí kỹ cường đại, nhưng nó càng khảo nghiệm về năng lực nắm giữ cục diện của người phóng thích hơn bởi không thể nào dự đoán quỹ tích di động của địch nhân, nhất là một vị Phong Hệ Cực Hạn Vô Sĩ lại càng khó hơn.

Đối với Phí Đức Sĩ mà nói, đây là một khảo nghiệm vô cùng hà khắc, chẳng những phải làm địch nhân bị thương nặng mà còn phải cố kỵ đến người một nhà.

Thông qua điều chỉnh biên độ chấn động nguyên lực, tinh diệu khống chế phạm vi công kích của Âm Diễm. Phạm vi quá lớn, tuy có thể sát thương địch nhân nhưng đám người Ca Đồn cũng sẽ bị cuốn vào, lại còn phải khống chế thời gian thiêu đốt của nó nữa. Tốt nhất là lóe lên rồi thôi, dự phòng Dịch Áo, Ca Đồn hoặc Lôi Mông quá xúc động mà phát động cận chiến, biến thành thảm họa.

Trong tích tắc phải bận tâm đến nhiều thứ, nhiều quyết định như vậy là chuyện rất không dễ với Phí Đức Sĩ, may mà hắn đã đạt đến lô hỏa thuần thanh về mặt khống chế kỹ xảo, nguyên lực. Dù sao cũng chỉ kém một bước là trở thành Vô Tôn, hắn tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm cấp thấp, đây cũng là lý do căn bản vì sao các võ sĩ vẫn luôn tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực cho việc tu luyện bí kỹ. Nếu không có sự luyện tập trăm ngàn lần, nhất định không thể khống chế tinh diệu đến vậy.

Có điều Phí Đức Sĩ rất coi thường đám người Dịch Áo, Lôi mông và Ca Đồn. Kinh nghiệm chiến đấu của họ rất phong phú, Ca Đồn chỉ phóng ra Liệt Diễm Trảm, mà Lôi Mông lại không tiến phản lui cũng vì họ biết nhất định Phí Đức Sĩ sẽ dùng Âm Diễm công kích tên võ sĩ kia, cho dù không cung cấp được sự trợ giúp cho đồng bọn thì ít nhất cũng không nên biến thành trở ngại.

Lúc này Dịch Áo đã vọt tới, không bận tâm tên Mễ Nhĩ kia, khẩn trương nhìn Tác Phỉ Á bị băng cứng kia, ngay sau đó, tầng băng xuất hiện vài cái khe, lập tức hóa thành vô số khối vỡ trên mặt đất, Tác Phỉ Á lại phá băng mà ra,

Thấy Tác Phỉ Á không sao, lúc này Dịch Áo mới nhẹ nhàng thở ra, khi Mễ Nhĩ đột nhiên biến hướng, nhắm về phía Tác Phỉ Á, Dịch Áo khẩn trương vô cùng. Thảm trạng trước của Trần Lâm vẫn còn rõ trước mắt, lấy thực của Tác Phỉ Á thì sao có thể trốn thoát đánh lên của một cái Cực Hạn Vô Sĩ?

Bất quá, Tác Phỉ Á có thể nhận được sự tôn sùng cực điểm của Tuyết Ny, Y Toa Bối Nhĩ không phải không có lý do bởi nàng có thể đoán được, dưới tình thế nguy cấp như thế, áp dụng phương thức gì mới có lợi nhất với mình. Trần Lâm kia cũng chỉ biết không ngừng phóng thích công kích, hoàn toàn không suy nghĩ xem công kích của mình có mang đến thương tổn gì cho đối phương không, so sánh hai bên thì biết ngay ai cao ai thấp.

Thân hình Phí Đức Sĩ bạo lên, Chân Hồng Chi Vũ cũng phóng thích ra ngoài, hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa không ngừng hùng hực trên không trung, nổ mạnh không thôi, lao thẳng về phía Mễ Nhĩ.

Mễ Nhĩ lạnh lùng nhìn chằm chằm Phí Đức Sĩ, thân hình cũng đứng thẳng tắp như không cảm giác được máu tươi đang bạo phun ở cổ tay mình.

Đợi Phí Đức Sĩ đến gần, Mễ Nhĩ mới bắt đầu di chuyển qua bên cạnh, sau khi vượt qua hơn mười thước lại bỗng nhiên chuyển hướng, hành động của hắn vô cùng lộn xộn, một chốc qua trái, một chốc lại qua phải, có khi lại lùi về sau, thậm chí đột nhiên lao về phía trước một chút, đợi sắp tiếp cận phạm vi công kích của Chân Hồng Chi Vũ mới bắt đầu lùi về sau.

Kỳ thật Mễ Nhĩ thân mang thương nặng đã không còn tâm tranh phong cùng Phí Đức Sĩ nữa, hắn chỉ muốn an toàn đào thoát, cừ hận này sau sẽ tính, hắn vô cùng kiêng kỵ Âm Diễm của Phí Đức Sĩ nên hắn phải cố gắng hết sức không để Phí Đức Sĩ có cơ hội dự đoán phương vị của hắn.

Chạy ra hơn trăm thước, Phí Đức Sĩ dừng lại. Hắn không dám cách đám người Dịch Áo quá xa, nếu không đối phương đột nhiên phóng qua hắn, nghịch tập đám người trẻ tuổi này thì hắn cũng không có thời gian cứu viện.

Thấy Phí Đức Sĩ dừng lại, Mễ Nhĩ cũng đứng im, hai mắt nhú lại như hai cây châm, giống độc xà nhìn chằm chằm Phí Đức Sĩ.

Ở Hỏa Diễm Sa Mạc hoành hành lâu như vậy, hắn chưa từng ném qua thiết thoi lớn đến thế, đây là cừ hận bất cộng đái thiên, người chết ta sống!

Phí Đức Sĩ hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Mễ Nhĩ, hắn không ngại kết thù. Dùng lời nói của thế giới kia tức là người lẫn lộn trong giang hồ, sao có thể không hứng đao. Một võ giả nếu đã bước trên con đường lịch lãm thì chắc chắn sẽ kết giao bằng hữu, cũng nhận lấy thù hận, nếu sợ thì không bằng trốn ở nhà cho khỏe.

Lúc này, đám sa đạo (cướp sa mạc), thủ hạ của Mễ Nhĩ phát hiện hắn bị thương, hò hét chạy về phía này. Mễ Nhĩ quơ quơ cánh tay phải, ý bảo lui lại, về phần con Hỏa Hồng Thú kia thì hắn cũng đã bắt lực rồi.

“Ta khinh... Rất con mẹ nó kiêu ngạo...” Lôi Mông nhỏ giọng chửi bậy: “Dịch Áo à, bao giờ ngươi mới trở thành Cực Hạn Võ Sĩ đây?” Lúc này Lôi Mông rất hâm mộ ưu thế của Phong Hệ Võ Sĩ, rõ ràng không phải đối thủ của Phí Đức Sĩ nhưng vẫn dám đứng yên đằng kia, nếu đổi thành Lôi Mông hắn thì dù có dùng hết sức bú sữa mẹ ra để bỏ chạy cũng chưa chắc có thể thoát được.

Ánh mắt Dịch Áo lóe ra, hắn cũng không đáp lại lời Lôi Mông. Sau khi trở thành Quang Mang Võ Sĩ, hắn bỏ toàn bộ thời gian của mình ra để luyện tập Phong Ưu Nhã nên thủy chung vẫn ở nhất giai, bất quá, hắn tin rằng với thực lực của mình, chỉ cần tiếp tục hướng giai thì Cực Hạn Võ Sĩ cũng chỉ là chuyện trong tầm tay.

“Các người nhớ kỹ, Hỏa Diễm Sa Mạc rất lớn, rất lớn...” Mễ Nhĩ phát ra tiếng cười âm lãnh.

“Ngươi cũng nhớ kỹ, lần sau ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy.” Phí Đức Sĩ cười lạnh nói.

Bọn họ đều hiểu ý tứ của đối phương, Mễ Nhĩ nói Hỏa Diễm Sa Mạc rất lớn để chỉ đám người Dịch Áo nếu muốn chạy ra Hỏa Diễm Sa Mạc còn cần ít nhất hơn mười ngày, Mễ Nhĩ hắn có thời gian báo thù. Mà Phí Đức Sĩ cũng đáp trả, nếu không phải cố kỵ đến đám người Dịch Áo, hắn toàn lực phóng thích Âm Diễm thì vừa rồi Mễ Nhĩ tuyệt đối không thể thoát được.

Mễ Nhĩ nhìn Phí Đức Sĩ thật sâu, sau đấy quay người phóng về phía sâu trong sa mạc.

Mà Phí Đức Sĩ cũng xoay người về phía đám người Dịch Áo. Nếu Mễ Nhĩ một lòng đào tẩu thì quả thật hắn không có cách nào đuổi theo, rất lãng phí thời gian. Mà bên ta cũng chỉ có một mình Dịch Áo có thể mang lại uy hiếp thật sự với Mễ Nhĩ, nhưng vấn đề là Dịch Áo hiện tại rất non nớt, cho dù có thể đuổi theo cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Mễ Nhĩ. Lúc này, trong đầu Phí Đức Sĩ cũng hiện lên cùng một ý tưởng với Lôi Mông, Dịch Áo à Dịch Áo, bao giờ ngươi mới trở thành Cực Hạn Võ Sĩ đây?

Lúc này, thủ hạ của Trần Lâm từ các phương hướng tụ lại, nguyên lai họ có hơn bốn mươi người, sau một thời gian ngắn ngủi, hiện tại chỉ còn hơn mười cái, khuôn mặt mỗi người đều mang theo bi thương.

“Ngài là... Tác Phỉ Á tiểu thư?” Một gã võ sĩ đột nhiên nói.

122. Chương 122: Định Kế Hoạch.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 122: Định kế hoạch.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Là ta.” Tác Phỉ Á đi từ trong đám người ra.

Võ sĩ kia bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Phỉ Đức Sĩ: “Vị này chắc là Phỉ Đức Sĩ đại nhân?”

“Sao Trần Lâm lại chạy đến chỗ này?” Tác Phỉ Á mở miệng hỏi.

Kỳ thật thủ hạ Trần Lâm cũng nghi hoặc như vậy, Tác Phỉ Á hẳn phải ở Khắc Lý Tư bình nguyên chứ? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Trải qua một ít trao đổi, cuối cùng Tác Phỉ Á cũng hiểu được. Lộ Dịch Sĩ Bá Tước sắp mừng thọ sáu mươi, Trần Lâm muốn đưa cho cha mình một món quà vô cùng đặc biệt.

Lúc còn trẻ, Lộ Dịch Sĩ đi du lịch qua rất nhiều nơi, mà nơi làm hắn khó quên nhất chính là tam đại đế quốc trên đại lục, Nguyệt Ảnh Đế Quốc, Sư Tâm Đế Quốc cùng Phi Viêm Đế Quốc, còn có một thành thị nằm ngoài ba thế lực này nhưng không thể bỏ qua - Thiên Không Chi Thành.

Vốn dĩ, còn có một chỗ bao trùm trên tất cả đế quốc là Thần Vực, bất quá Thần Vực đã bị Nguyệt Ảnh Đế Quốc Quân Đồ Minh đại đế tự tay phá hủy.

Tam đại đế quốc cường giả như mây, là một thế giới vô cùng phong phú. Theo lời Lộ Dịch Sĩ, ở nơi cực bắc này, một Hầu Tước có đất đai vô cùng rộng lớn, thủ hạ có vài vị Vũ Tôn đã cảm thấy mình rất cường đại rồi, nhưng nếu so với các quý tộc trong tam đại đế quốc thì quả rất đáng thương, đúng là dân nhà quê chưa thấy quen mặt.

Lộ Dịch Sĩ Bá Tước kiến thức rộng rãi nhưng đối với Trần Lâm lại trở thành một khó khăn không nhỏ, rốt cuộc lấy lẽ vật gì làm cho Lộ Dịch Sĩ Bá Tước vui đây?

Cuối cùng, Trần Lâm chuyển mục tiêu đến Hỏa Hồng Thú sinh hoạt trên Hỏa Diễm Sa Mạc bởi Lộ Dịch Sĩ Bá Tước là một vị Hỏa Hệ Cực Hạn Võ Sĩ. Vì thế mà nàng còn bỏ một số tiền lớn ra kết bạn cùng một võ sĩ lưu lạc, học được một ít bí quyết quan trọng để bắt Hỏa Hồng Thú.

Hơn hai tháng trước, Trần Lâm bắt đầu hành động. Đầu tiên là đàm phán cùng sa đạo thủ lĩnh Mễ Nhĩ, ưng thuận thù lao lớn để có thể tự do ra vào sa mạc, sau đó đặt bẫy, thúc đẩy cho Hỏa Hồng Thú tranh đấu cùng Tích Dịch.

Sự tình sau đó rất dễ đoán ra, thù lao mà Trần Lâm đưa ra không thể nào so được với giá trị một con Hỏa Hồng Thú. Ban đầu, Mễ Nhĩ có thể còn chưa tin được Trần Lâm thật sự có biện pháp bắt được Hỏa Hồng Thú, sau lại thấy Trần Lâm sắp thành công liền ngang nhiên xé rách mặt, hạ độc thủ với Trần Lâm.

Vẫn thường nói, tặc cũng có nguyên tắc nhưng cường đạo thật sự có nguyên tắc quả thật rất hiếm thấy, Trần Lâm đàm phán cùng Mễ Nhĩ quả thật như bảo hổ lột da.

Bất quá, nếu tàn nhẫn một chút mà nói thì cũng coi như Trần Lâm đã đạt được nguyện vọng của mình, thông qua sự ngậy thơ của nàng quả thật đã đưa cho phụ thân nàng một cái món quà khó quên.

Tác Phỉ Á cũng thầm than cho Trần Lâm, kỳ thật quan hệ của hai người cũng không tốt, Trần Lâm cho rằng Tác Phỉ Á đã uy hiếp được danh vọng của Lộ Dịch Sĩ Bá Tước nên có địch ý rất sâu với Tác Phỉ Á.

Có điều, hiện tại đều đã qua rồi, cũng không cần đi cừu thị một người chết.

“Vài vị này là...” Tầm mắt võ sĩ kia lại dừng trên đám người Dịch Áo.

Tác Phỉ Á vừa định giới thiệu, Dịch Áo lại kéo nàng đến một bên, sau đó ý bảo Ca Đồn và Lôi Mông cũng cùng lại đây.

Võ sĩ kia đung phẩy mắt mặt, đành phần nộ lui xuống. Mà các võ sĩ còn lại thì đang thu thập di hài của Trần Lâm và động bọn, thi thể Trần Lâm tiểu thư nhất định phải đưa về, những người khác thì chỉ có thể chôn tại chỗ.

“Dịch Áo, sao vậy?” Lôi Mông tò mò hỏi.

“Tác Phỉ Á, đừng nói tên của chúng ta cho bọn hần biết.” Dịch Áo thấp giọng nói.

“Ha ha... Dịch Áo, có phải ngươi đã làm ra chuyện gì không thể gặp người không? Sợ bị người ta vạch trần?” Lôi Mông cười hì hì kêu lên: “Qua, để chúng ta cẩn thận phân tích một chút, chẳng lẽ là... Trân Lâm?”

“Quả thật có một ít chuyện không thể gặp người.” Dịch Áo lãnh đạm nói: “Nhưng là ba chúng ta cùng làm.”

“Cây cỏ... Ta báo trước nhé, ta không có chút quan hệ gì với Trân Lâm kia cả!” Lôi Mông vội vàng kêu lên: “Vừa rồi là lần đầu tiên ta gặp nàng, Dịch Áo, ngươi đừng kéo ta xuống nước!”

“Ta biết ngươi không liên quan gì với Trân Lâm.” Dịch Áo nói: “Nhưng còn Phật Lang Duy thì sao? Ngươi cũng không liên quan gì với hần?”

Lôi Mông há miệng nghẹn lời, không biết nói gì thêm. Vì truy sát bọn hần mà Phật Lang Duy lên vào Thánh Đế Tư thành, cừu hận quá sâu, sao có thể nói là không liên quan?

“Còn có, chúng ta đã giết nữ Tử Tước Khắc Ly Ti, một đệ tử mà có tước vị cao như vậy thì người nhà của nàng ra sao?” Dịch Áo nói: “Lúc ấy chúng ta có thể bình yên vô sự chẳng qua vì khoảng cách gia tộc cô ta đến Thánh Đế Tư thành quá xa mà thôi, chờ cường giả gia tộc nàng chạy tới, người cho là Y Toa Bối Nhĩ có thể che chở được chúng ta?”

Lôi Mông và Ca Đồn nhìn nhau, Tác Phỉ Á cũng thở dài một hơi, việc này nàng cũng có nghe qua khi vừa đến Thánh Đế Tư thành, nghe nói bến tàu nhà Y Toa Bối Nhĩ từng bị người tập kích qua, mấy chiến thuyền ở trong toàn bộ bị hủy. Có điều nàng nóng lòng tìm Dịch Áo nên cũng không tìm hiểu nhiều, chỉ mua một con thuyền liền xuất phát trong đêm.

“Còn có, đừng quên Khoa Lâm cùng Cách Lý Phỉ Tư!” Dịch Áo lạnh lùng nói.

“Bọn họ... Người xác định bọn họ chính là nội gian?” Ca Đồn sững sốt.

“Trừ bọn hần ra thì còn ai vào đây?”

“Ê ê, rốt cuộc các ngươi đang nói cái gì, sao còn có cả Cách Lý Phỉ Tư ở trong đây?”

“Ngươi cũng biết Cách Lý Phỉ Tư?” Dịch Áo hỏi.

“Đương nhiên... biết.” Tác Phỉ Á đỏ mặt.

“Ngươi rất quen thuộc với hần?” Ở vấn đề “nào đó”, cơ hồ tất cả nam nhân đều trở nên vô cùng miễn cưỡng, càng quan trọng hơn là Tác Phỉ Á còn đỏ mặt nên Dịch Áo lập tức truy vấn.

“Hần... hần...” Tác Phỉ Á trở nên ấp a ấp úng: “Hần đã từng dây dưa với ta.”

“À...” Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời tỉnh ngộ, à một tiếng thật dài.

Dịch Áo cũng tỉnh ngộ, vì sao Y Toa Bối Nhĩ lại phản ứng kỳ quái như vậy? Lúc đầu thái độ của Cách Lý Phỉ Tư cùng Khoa Lâm với bọn họ cũng không sai, sau lại cố ý tránh né bọn họ, hóa ra đây mới là nguyên nhân, hóa ra hần và Cách Lý Phỉ Tư kia là tình địch nha!

Bất quá... vì sao Y Toa Bối Nhĩ lại cố ý tiết lộ chuyện hần là vị hôn phu của Tác Phỉ Á ra ngoài? Đây không phải là dụ dỗ Cách Lý Phỉ Tư đối phó hần sao? Nhớ đến cô gái tinh quái kia, Dịch Áo không khỏi đau đầu, hần tin rằng Y Toa Bối Nhĩ sẽ không có ác ý, nếu không bọn họ đã sớm chết mấy lần rồi, nhưng việc nàng làm... thật sự làm cho hần khó hiểu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tác Phỉ Á gấp giọng hỏi, chỉ có nàng còn chưa rõ.

Rốt cuộc tài ăn nói của Lôi Mông đã tìm được đất dụng võ, hần nói một lần từ đầu đến cuối cho Tác Phỉ Á nghe.

“Y Toa Bối Nhĩ đoán đúng rồi!” Tác Phỉ Á giận tái mặt: “Bến tàu nhà nàng đúng là đêm đó bị người tập kích.”

“Ta cây cỏ... hai con chó kia đúng là gian tế!” Lôi Mông kêu lên: “Đừng để lão tử gặp lại bọn hần!”

“Cách Lý Phỉ Tư giao cho ta.” Ngừ khí Tác Phỉ Á bằng hàn thấu xương, vốn dĩ nàng có một chút hảo cảm với Cách Lý Phỉ Tư, nhưng vì hủy diệt Dịch Áo, Cách Lý Phỉ Tư không tiếc cầu kết cùng đám lang sói Phật Lang Duy, điều này làm nàng thống hận vô cùng. Thật đúng là không nhìn ra được Cách Lý Phỉ Tư lại là một người không từ thủ đoạn như vậy.

“Ta không nghĩ ra được vì sao Y Toa Bối Nhĩ lại cố ý kích thích Cách Lý Phỉ Tư?” Dịch Áo cười khổ nói, nếu lúc ấy Y Toa Bối Nhĩ không nói gì cả thì mọi chuyện cũng sẽ trôi qua, có lẽ bọn họ còn có thể trở thành bằng hữu với Khoa Lâm, Cách Lý Phỉ Tư. Tất nhiên, cho dù thành bằng hữu thì sau này rõ chân tướng rồi cũng sẽ trở mặt thành thù, chỉ hòa thuận được một lúc, không chọc những phiền toái không cần thiết.

“Muốn đoán được tâm tư của nàng sao? Hay là quên đi.” Tác Phỉ Á lắc lắc đầu: “Ta biết nàng ấy nhiều năm như vậy cũng không thể đoán ra rốt cuộc trong cái đầu nhỏ của nàng ấy chứa cái gì nữa.”

“Kỳ thật, ta muốn đến bình nguyên rồi mới nói cho các người biết.” Dịch Áo thở dài, sau đó dời đề tài: “Nhưng tình huống bây giờ hẳn phải nói trước rồi. Ca Đốn, Lôi Mông, các người cũng biết chúng ta chọc phải bao nhiêu phiền toái đấy, một khi tên chúng ta lan truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ gặp vấn đề.”

“Đúng đúng, ở chung với tai tinh này thì chắc chắn không thiếu phiền toái được.” Lôi Mông kêu lên: “Không biết có bao nhiêu người muốn xử lý chúng ta nữa.”

Ca Đốn trắng mắt liếc Lôi Mông, có một ít phiền phức cũng không phải do hắn gây ra, tỷ như Cách Lý Phỉ Tư.

“Vốn ta nghĩ rằng sẽ không có vấn đề gì, chờ chúng ta trở lại trang viên sẽ an toàn, nhưng bây giờ...” Dịch Áo nói.

“Dịch Áo?” Tác Phỉ Á ngạc nhiên hỏi: “Vì sao chúng ta trở lại trang viên sẽ an toàn?”

Dịch Áo sững sờ, hắn vẫn rất rất cẩn thận nhưng vô tình lại lỡ miệng.

Trước kia, khi ở trang viên, nếu không có ngoại nhân, Ngõa Tây Lý vẫn luôn thích dùng phương thức xuất quỷ nhập thần xuất hiện, khi đó hắn còn chưa nắm giữ bí kỹ, tưởng rằng tu luyện Phong Ưu Nhã hoặc Tật Phong Tấn Ảnh đến cực hạn sẽ sinh ra điều này. Đợi hắn rời khỏi trang viên, tự mình cũng nắm giữ Phong Ưu Nhã mới hiểu được hoàn toàn không phải như vậy, di chuyển vị trí của mình một cách cực nhanh cũng không có khả năng tạo nên hiệu quả đột nhiên xuất hiện được, hơn nữa, khi tốc độ di chuyển đạt đến một cái cực hạn nào đó, thậm chí sẽ sinh ra từng đợt nổ mạnh nên Dịch Áo đặt chú ý lên một bí kỹ mà chỉ có cao giai Vô Tôn mới có thể nắm giữ.

123. Chương 123: Cơ Hội Hiểm Thấy.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 123: Cơ hội hiểm thấy.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hơn nữa tính cách của Ngõa Tây Lý có điều quái dị, thậm chí hắn không dám hỏi Tác Phỉ Á về tình hình gần đây của Ngõa Tây Lý, chỉ cần hắn hỏi, lấy tâm trí của Tác Phỉ Á khẳng định sẽ có phát hiện, như vậy khi đối mặt với Ngõa Tây Lý, thái độ cũng sẽ phát sinh biến hóa, ai mà biết lúc đó Ngõa Tây Lý có tức giận hay không?

Quan trọng hơn nữa, Ngõa Tây Lý cũng chỉ có chút hứng thú với sự tu luyện của Dịch Áo, còn lại hắn chẳng quan tâm lắm. Trước khi đi, hắn giao an toàn của Tác Phỉ Á cho Ngõa Tây Lý, câu trả lời của Ngõa Tây Lý hoàn toàn là có lệ với hắn, có điều hắn cũng không có quyền đi yêu cầu cái gì bởi Ngõa Tây Lý đã làm cho hắn đủ nhiều rồi.

Mà giờ khắc này, Ngõa Tây Lý sẽ chờ ở trong trang viên, cung cấp sự an toàn cho bọn hắn sao?

Hắn không biết giữa mình và Ngõa Tây Lý là bình thủy tương phù hay là một hồi nhân quả cải biến vận mệnh của cả hai bên nên cũng không thể xác định được Ngõa Tây Lý có thể cung cấp sự trợ giúp cho hắn không.

Nếu là trường hợp một thì Ngõa Tây Lý đã sớm rời đi!

“Địch Áo, nói cho ta biết rốt cuộc trong trang viên cất dấu bí mật gì?” Tác Phỉ Á hai mắt nghiêm nghị nói: “Có thể làm cho ngươi chắc rằng chúng ta trở lại trang viên sẽ an toàn?”

Những lời này nàng nói rất hợp tình hợp lý, giống như đang khiển trách cô vũ nữ ở Thủy Tinh Thành vậy.

Nếu, ngươi còn cho rằng ta là thê tử cùng sinh cùng tử thì ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi cũng có trách nhiệm nói cho ta biết!

“Được rồi...” Địch Áo cười khổ nói: “Ta... có một đạo sư.”

“Đạo sư? Hắn ở trong trang viên?” Tác Phỉ Á kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Địch Áo gật gật đầu.

Đột nhiên sắc mặt Phí Đức Sĩ thay đổi, bất quá lực chú ý của mọi người đang tập trung trên người Địch Áo, không ai chú ý hắn.

“Thực lực của hắn rất mạnh?”

“Ít nhất cũng là cao giao Vô Tôn, hoặc là... Thánh Vô Sĩ!” Địch Áo thấp giọng nói.

Thân thể Tác Phỉ Á chợt cứng ngắc, thần tình kinh hãi. Thánh Vô Sĩ ý nghĩa ra sao? Chỉ cần tùy tiện một câu là có thể làm cho Khắc Lý Tư bình nguyên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu hắn nhìn Tái Nhân Hầu Tước có chút không vừa mắt, Tái Nhân Hầu Tước cũng chỉ có thể quyệt mộng, ngoan ngoãn cút đi.

Cường giả như vậy là núi cao không thể với với Tác Phỉ Á nàng.

“Địch Áo, ngươi không bị mê sảng đấy chứ?” Lôi Mông kêu lên, hắn cũng không tin cái loại địa phương rách nát này có thể có Thánh Vô Sĩ!

“Địch Áo, ngươi theo hắn học bao lâu?” Đột nhiên Ca Đồn sáp hỏi.

“Cũng không phải rất dài.” Địch Áo chậm rãi nói: “Nhưng ở trong lòng ta, hắn vĩnh viễn là một ân sư mà ta vĩnh viễn tôn kính.”

“Không thể nào!” Tác Phỉ Á lắc đầu nói: “Ta biết toàn bộ người trong trang viên, tất cả đều là ta tìm tới, bọn họ... làm sao có thể qua mắt...”

“Có một không phải...” Địch Áo nói.

“Ai?” Tác Phỉ Á bỗng nhiên ngẩn đầu.

“Ngõa Tây Lý.”

“Ngõa Tây Lý là ai?” Ánh mắt Tác Phỉ Á có chút mờ mịt, tuy nàng rất thông minh nhưng cũng không thể nào nhớ kỹ mỗi cái tên không có quan hệ gì.

“Chính là lão đầu bếp mà ta tìm tới.”

“Là hắn?” Tác Phỉ Á ngạc nhiên.

“Là hắn!”

Phí Đức Sĩ ngẩn đầu nhìn phía phương xa, tựa hồ không có chút quan tâm đến việc này.

“Chính là hắn làm cho ngươi tỉnh lại?” Cũng khó trách Tác Phỉ Á sẽ nghĩ như vậy, tính theo thời gian đúng là sau khi Ngõa Tây Lý kia xuất hiện, Địch Áo mới xảy ra biến hóa lớn như vậy. Thậm chí nàng cho rằng việc hắn rời đi trang viên cũng có một chút liên quan đến Ngõa Tây Lý.

“Tĩnh lại? Đây... cứ cho là vậy đi.” Dịch Áo có chút chột dạ, nếu có thể sớm mở rộng lòng mình với Tác Phi Á thì có lẽ chuyện này đã hoàn toàn biến đổi, bất quá có lợi sẽ có hại, nếu thật sự Dịch Áo làm như vậy thì có lẽ hẳn sẽ không gặp Ngõa Tây Lý, ai mà nói trước được.

“Bây giờ hẳn còn ở trong trang viên? Ta...” Tác Phi Á muốn nói lại thôi, vừa định nói sao lúc ta rời đi không thấy hẳn, lập tức nhớ đến nếu một vị Phong Hệ Võ Tôn muốn ẩn thân thì sao nàng có thể phát hiện được nên cũng không nói nữa.

“Ta cũng không phải rất xác định.” Dịch Áo do dự nói, hẳn quả thật không chắc về hướng đi của Ngõa Tây Lý.

“Dịch Áo, vậy mà ngươi không nói sớm đi! Sao phải vượt núi quá sông cho nguy hiểm vậy.” Lôi Mông kêu lên, hồi tưởng lại màn gió lốc trên biển kia, Lôi Mông vẫn còn sợ hãi. Nếu sớm biết trong trang viên có cường giả như vậy thì bọn họ sát ra khỏi Đồi Tháp Trấn, trực tiếp trốn về phía trang viên là được rồi.

“Cũng không thể chuyện gì cũng đều dựa vào đạo sư chứ.” Dịch Áo buông tay: “Hiện tại không phải vẫn còn sống tốt sao?”

“Đừng động vào hẳn!” Ca Đốn nói: “Tính hẳn là vậy, lá cây rời xuống cũng sợ đập vỡ đầu. Kiểm chế lại, ở trước mặt lực lượng càng cường đại, chúng ta càng có vẻ bé nhỏ.”

“Ta nói những thứ này là để các người đề cao cảnh giác.” Dịch Áo nói: “Nếu Ngõa Tây Lý tiên sinh còn ở trong trang viên thì không có vấn đề gì, nếu không thì sao? Các người có nghĩ đến chúng ta phải làm gì chưa?”

“Dịch Áo, ngươi nói vậy... có phải đã nghĩ ra kế sách rồi không?” Lôi Mông hỏi.

“Nếu Ngõa Tây Lý không ở, ba người chúng ta phải lập tức rời khỏi trang viên.” Dịch Áo nói: “Tác Phi Á, ngươi ngàn vạn lần đừng nói tên chúng ta cho bất cứ ai, còn phải nhắc nhở đám người Tác Luân nữa, nhất định phải thủ khẩu như bình, ha ha... Ta, Ca Đốn, còn có Lôi Mông nữa, có thể nói là tiếng xấu lan xa, nếu để người khác biết chúng ta ở trong trang viên thì chẳng biết sẽ có bao nhiêu người đến tìm phiền toái nữa.”

“Đổi từ khác được không...” Lôi Mông than thở, hẳn muốn làm anh hùng, tiếng xấu lan xa không phải dùng để chỉ bại hoại sao?

Sắc mặt Tác Phi Á có chút phức tạp, nếu Dịch Áo trở về trang viên xong lập tức rời đi thì nàng “ngàn dặm tâm phu” có ý nghĩa gì nữa? Bất quá, từ trước nay nàng vẫn là một người rất lý trí, mạnh mẽ xuyên qua Phong Bạo Hải đã là một chuyện điên cuồng nhất mà nàng làm rồi, nhưng đây vẫn vẹn là điên cuồng với mình thôi. Nếu miễn cưỡng Dịch Áo ở lại mà không thể giải quyết nguy cơ thì đó là một sự điên cuồng vô trách nhiệm!

“Vậy các người muốn đi đâu.” Tác Phi Á thấp giọng nói.

“Chúng ta không đi xa.” Dịch Áo từ từ nói: “Chúng ta đi tìm khu vực có tinh thần mảnh nhỏ, Tái Nhân Hầu Tước, Phật Lang Duy tuy mất đi tình báo chính xác nhưng bọn họ đã biết khu này ngay trên Khắc Lý Tư, người cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua sao? Không! Bọn họ chắc chắn sẽ phái ra rất nhiều người tìm tòi trên Khắc Lý Tư bình nguyên, nếu thời gian quá dài thì có lẽ sẽ bị bọn họ tìm được thật. Nhiệm vụ của ta, Ca Đốn và Lôi Mông chính là giành trước tìm ra khu vực này, sau đó tận lực thu thập tinh thần mảnh nhỏ.”

“Nhưng người có nghĩ đến không? Tất cả võ sĩ mà Tái Nhân Hầu Tước cùng Phật Lang Duy phái ra chắc chắn đều là tinh nhuệ!” Tác Phi Á nói: “Ở trên đồng hoang, các người có lẽ sẽ không thể tránh khỏi gặp từng đám, từng đám địch nhân, nghênh đón một hồi, lại một hồi chiến đấu!”

Dịch Áo cười, Ca Đốn cũng cười, bọn họ căn bản không sợ loại khiêu chiến này! Vì mở rộng diện tích tìm kiếm, võ sĩ của Tái Nhân Hầu Tước cùng Phật Lang Duy chỉ có thể tạo thành từng chi tiểu đội ba đến năm người, hơn nữa tìm kiếm khu vực này ở trên bình nguyên vô bờ bến là một việc rất cực khổ và mất thời gian, cường giả chân chính sẽ không tham dự vào, bọn họ sẽ đối mặt với những chi chiến đàn loại nhỏ mà chủ thể là Quang Mang Võ Sĩ.

Đây là cái gì? Là một cơ hội lịch lãm ngàn năm một thuở! Sao bọn họ lại sợ?

Lôi Mông theo bản năng muốn phản đối, lại nhìn thấy thái độ của Dịch Áo và Ca Đồn, là một người thông minh nên hẳn đã bị kích thích mãnh liệt, chẳng lẽ muốn bài xích Lôi Mông hẳn ra ngoài? Không được! Tuyệt đối không được!

“Vậy thì sao?” Lôi Mông kêu lên: “Chúng ta sợ ai chứ?”

“Các người...” Tác Phỉ Á thở dài, tuy nàng lo lắng cho Dịch Áo nhưng vẫn có thể miễn cưỡng tiếp thụ loại kết quả này, ít nhất, nàng có thể tùy thời tìm Dịch Áo.

“Lại là... phải làm gì với nó đây?” Ca Đồn chỉ Hỏa Hồng Thú đang nằm gục cách đó không xa, cảnh giác nhìn mọi người.

Mọi người đều có chút sảo nảo, một cái đại gia hỏa như vậy không thể nào bỏ trên xe ngựa được. Kỳ thật Hỏa Hồng Thú chỉ bị thương một chân, miễn cưỡng có thể đi được, có điều tốc độ hơi chậm một chút. Vấn đề là, làm sao bắt tên này ngoan ngoãn đi theo đội ngũ đây? Cũng không phải là chỉ cần một dây thừng là có thể giải quyết.

Bỗng nhiên Ca Đồn nhìn về phía Dịch Áo: “Có thể chữa khỏi chân nó trước thì hẳn nó sẽ không có địch ý gì với chúng ta chứ?”

Nhìn ánh mắt hưng phấn của Ca Đồn, Dịch Áo có chút mặc danh kỳ diệu: “Vậy đi chữa đi, người nhìn ta làm gì?”

“..., người, còn ai có thể chữa được?” Ca Đồn kinh ngạc nhìn Dịch Áo: “Lần trước không phải người đã trị cho ta sao, thương thế của Hỏa Hồng Thú kia hẳn là cũng có thể trị chứ?”

Dịch Áo rất muốn nói - ta không phải bác sỹ thú y, nhưng nhìn biểu tình chờ đợi của Ca Đồn lại có chút không nói nên lời, bất đắc dĩ nói: “Ca Đồn, tối thiểu... người coi như người, hơn nữa chân của người có thể nhìn thấy nên ta có thể trị, nhưng đó là Hỏa Hồng Thú, ngay cả gặp ta còn chưa gặp qua, bắt ta chữa thế nào đây?”

“Chưa thử qua sao biết được?” Ca Đồn một bộ bám riết không tha.

124. Chương 124: Mong Đợi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 124: Mong đợi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Được rồi, ta đi thử xem.” Dịch Áo thở dài, thật đúng là phải thận trọng từ lời nói đến cử chỉ nha, nhìn xem, phiền toái đã tới rồi này.

“Dịch Áo, cẩn thận một chút.” Tác Phỉ Á lo lắng nói, tuy thoát nhìn con Hỏa Hồng Thú kia đã một bộ hữu khí vô lực, nhưng dù sao hình thể vẫn còn, rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

“Yên tâm đi, vạn nhất có chuyện gì thật thì chần chẫn ta sẽ chặn ở trước mặt Dịch Áo.” Ca Đồn lời thề son sắt nói, kỳ thật hẳn cũng biết yêu cầu của mình có chút đường đột, bất quá con Hỏa Hồng Thú này quả thật quá quan trọng với hắn.

“Người? Hay là thôi đi, chờ người kịp phản ứng thì phỏng chừng ta đã sớm bị Hỏa Hồng Thú xử lý.” Dịch Áo vừa đi về phía Hỏa Hồng Thú, vừa cười nói.

Sắc mặt Ca Đồn bị kiềm hãm, bất quá hắn biết Dịch Áo nói thật, ngay cả Phong Hệ võ sĩ cũng không kịp làm ra phản ứng thì hắn cũng không làm gì được.

Do dự một chút, Ca Đồn vẫn đi theo, trong lòng quyết định chủ ý, dù gì đi nữa cũng không để Dịch Áo bị thương.

Hỏa Hồng Thú thấy Dịch Áo và Ca Đồn đi tới, nhất thời mạnh mẽ đứng dậy, cúi đầu, đưa hai sừng hướng về phía Dịch Áo và CA Đồn, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ.

“Người dừng tới đây, tự ta đi.” Dịch Áo cũng không quay đầu lại nói với Ca Đồn. Đối với một con dã thú mà nói, nhất là một con dã thú bị thương tất nhiên sẽ giữ cảnh giác với nhân loại, lúc này càng nhiều người lại càng khó đánh mất địch ý của Hỏa Hồng Thú.

Tuy rằng Hỏa Hồng Thú không rõ lắm mục đích của Dịch Áo, nhưng thấy Dịch Áo vẫn đứng ở đằng đó, không làm ra hành động công kích gì cũng dần bình tĩnh lại, trừng một đôi ánh mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm Dịch Áo, xem ra vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Hai tay Dịch Áo chậm rãi mở ra, ý bảo không có vũ khí, sau đó lại chỉ chỉ cái chân bị thương của Hỏa Hồng Thú.

Trong mắt Hỏa Hồng Thú toát ra một tia nghi hoặc, hiển nhiên vẫn không hiểu được nhân loại kỳ quái trước mặt mình muốn làm cái gì.

Lúc này Dịch Áo bắt đầu động, thong thả đi từng bước về phía Hỏa Hồng Thú. Kỳ thật đại đa số dã thú đều vậy, khi nhân loại không xâm phạm đến chúng thì chúng rất ít khi chủ động công kích nhân loại. Chuyện khó giải quyết nhất vẫn là vừa rồi, con Hỏa Hồng Thú này mới bị đám người Trần Lâm công kích qua nên lúc này là lúc nó cảnh giác nhất.

Hành động của Dịch Áo kỳ thật có chút mạo hiểm, tốc độ của Hỏa Hồng Thú tất cả mọi người đều nhìn thấy, lấy thực lực hiện tại của Dịch Áo, muốn trong nháy mắt tránh thoát quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Cước bộ của Dịch Áo không chút do dự, thong thả mà kiên định, dần dần đến gần Hỏa Hồng Thú. Tất nhiên có nguy hiểm nhưng so với việc thu lấy nó quả thật hồi báo cũng không kém là bao.

Mà Hỏa Hồng Thú thấy ánh mắt Dịch Áo dừng ở trên người mình, vội bày ra tư thế như gặp đại địch, lùi về sau vài bước. Dịch Áo thật cẩn thận đi về phía trước, thời khắc đề phòng Hỏa Hồng Thú đột nhiên bạo xuất.

Trên thực tế, đến bây giờ con Hỏa Hồng Thú này còn đứng được đã là một chuyện rất khó rồi. Đầu tiên là giấy đóng băng, sau lại phóng xuất hỏa cầu, lúc đấy đã dùng hết khí lực rồi. Sở dĩ không ngã xuống là vì cố ý chí mãnh liệt ở sâu đáy lòng chống đỡ, tựa hồ có một ít dã thú thiên sinh để chiến đấu, chỉ cần chưa đến giây phút cuối cùng sẽ vĩnh viễn không khuất phục.

Dịch Áo có thể thấy được sự phẫn nộ và không cam lòng từ trong mắt Hỏa Hồng Thú, thoáng tạm dừng một chút, sau đó hần tiếp tục từ từ đi đến bên cạnh Hỏa Hồng Thú, muốn nhìn kỹ xem vết thương ở chân nó, nhưng Hỏa Hồng Thú cố hết sức chuyển mình qua một bên, vẫn dùng hai sức nhọn chỉ về phía Dịch Áo.

Vì thế Dịch Áo đành phải tiếp tục đi qua một bên, tình hình nơi này có chút quái dị, thoát nhìn giống như Dịch Áo từ từ đi quanh Hỏa Hồng Thú, mà Hỏa Hồng Thú cũng chuyển động vòng vòng theo hần. Có điều thân thể nó chỉ có thể dùng ba cái chân để chống đỡ, hiển nhiên có chút không chịu nổi phụ hà từ động tác này, nhiều lần suýt té ngã.

Chợt Dịch Áo phát hiện ra một biện pháp tốt, cứ tiếp tục đi như vậy thì sớm hay muộn gì con Hỏa Hồng Thú này cũng sẽ té.

Quả nhiên sau khi Dịch Áo đi hơn mười vòng, Hỏa Hồng Thú vốn bảo trì cân bằng không tốt rốt cục bị Dịch Áo làm cho chóng mặt, lảo đảo ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn, cát bắn tung tóe lên mặt Dịch Áo.

Cũng không phải Dịch Áo không trốn được mà lúc này hần không dám làm ra động tác quá lớn để tránh Hỏa Hồng Thú cảm thấy bất an, dù sao không phải chữa khỏi miệng vết thương là xong mà còn phải làm Hỏa Hồng Thú đánh mất địch ý với đám người mình.

Dịch Áo chậm rãi ngồi xuống, tay đưa về phía chân bị thương của Hỏa Hồng Thú, Hỏa Hồng Thú phát hiện động tác của Dịch Áo, chân bị thương mạnh mẽ run rẩy một chút nhưng cũng chỉ đến thế, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có thì sao có thể ngăn cản Dịch Áo đây?

Lúc này Dịch Áo mới nhìn rõ, cái chân này của Hỏa Hồng Thú quả thật vô cùng thâm hiểm, chung quanh đều là da thịt bị xé rách, tất cả đều là vết thương của Tích Dịch cắn xé để lại, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, thậm chí lộ ra cả xương cốt.

Trên toàn bộ cái đùi không có một chỗ hoàn hảo, căn bản không thể xuống tay được.

Mà lúc này Hỏa Hồng Thú cũng nhận ra được nhân loại này tựa hồ khác những người mình thấy, vừa không thương tổn nó, cũng không bắt giữ nó, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn miệng vết thương của nó, trong mắt không khỏi toát ra vài phần mê hoặc.

“Tìm ít băng vải và dây thừng, ngươi lại đi hỏi Tác Luân một chút xem có thuốc trị thương không...” Dịch Áo quay đầu nói với Ca Đốn, võ sĩ không cần thuốc trị thương, vận chuyển nguyên lực là loại phương pháp chữa trị tốt nhất rồi nhưng với người thường mà nói, chỉ có thể dựa vào thuốc trị thương. Dịch Áo không biết cái loại thuốc trị thương này có hiệu quả với Hỏa Hồng Thú không nhưng ít nhiều phải thử một chút.

Ca Đốn ngần ra, sau lại lộ ra vẻ vui mừng. Nếu Dịch Áo nói như vậy hiển nhiên là có hy vọng chữa khỏi Hỏa Hồng Thú, vội vàng xoay người chạy về phía đoàn xe.

Không lâu sau, Ca Đốn mang theo băng vải và thuốc trị thương quay về, từ thật xa ném cho Dịch Áo.

Dịch Áo thật cẩn thận lui về sau mấy bước, nhặt băng vải lên, sau đó đến phía sau cái chân bị thương của Hỏa Hồng Thú.

Thân thể Hỏa Hồng Thú run lên, giãy dụa xoay nửa vòng, dùng hai sừng nhọn nhắm ngay Dịch Áo.

“Dịch Áo, cẩn thận...” Ca Đốn kêu lên, thông qua đợt chiến đấu vừa rồi, hắn đã nhìn ra mỗi khi Hỏa Hồng Thú phát động công kích, hai đầu sừng đều tản mát ra hồng quang yêu dị.

Dịch Áo lập tức dừng động tác, trên thực tế, sức quan sát của hắn mạnh hơn Ca Đốn nhiều, cũng hiểu được hai sừng đỏ lên có nghĩa là gì.

Đứng nhìn chằm chằm cùng Hỏa Hồng Thú một lát, Dịch Áo linh cơ vừa động, nhẹ nhàng huyết sáo.

Hỏa Hồng Thú vẫn đứng im, khẩn trương nhìn chằm chằm Dịch Áo.

Lúc đầu là thử thanh, dần dần điệu sáo càng ngày càng liên miên không dứt, cuối cùng hợp thành một khúc nhạc nhỏ du dương êm ả.

Ca từ che dấu ở bên trong là: Hãy để chúng ta cùng nhau vượt sóng, thuyền nhỏ ra khơi...

Thứ như âm nhạc hẳn là ở đâu cũng có tác dụng, ngay cả ở thế giới kia, phi thuyền bay vào sâu trong vũ trụ cũng mang theo đĩa nhạc là một minh chứng hữu lực nhất. Cho nên, Dịch Áo muốn thử xem có hữu hiệu hay không.

Trong sa mạc mênh mông vô bờ chỉ còn lại tiếng sáo của Dịch Áo, không thể không thừa nhận, tạo nghệ của Dịch Áo ở mặt này vượt qua kỹ xảo chiến đấu rất xa, bất quá, trước kia luyện huyết sáo chỉ để đùa giỡn nữ đồng học, bây giờ lại dùng để trấn an Hỏa Hồng Thú.

“Dịch Áo còn biết cái này nữa à...” Lôi Mông thì thào nói.

Tiếng huyết sáo du dương mà uyển chuyển phiêu đẳng khắp thiên địa, Tác Phi Á cười nhẹ, nàng không ngờ Dịch Áo có kiên nhẫn đến vậy. Lúc này trong đầu nàng xuất hiện một bức ảnh huyền ảo, Dịch Áo ngồi trên giường, nhẹ nhàng dùng đưa chiếc nôi, mà trong nôi lại có một đứa nhỏ của bọn họ vừa xuất thế không bao lâu, Dịch Áo dùng tiếng sáo nhẹ nhàng ru đứa nhỏ đi vào giấc ngủ.

“Tác Phi Á, trước kia ngươi từng nghe Dịch Áo huyết sáo chưa?” Lôi Mông hỏi, thấy Tác Phi Á không phản ứng, thanh âm hẳn cao lên một chút: “Tác Phi Á?”

“Không... không có...” Tác Phi Á như mới bừng tỉnh trong mộng, có chút kinh hoảng trả lời.

Hỏa Hồng Thú lẳng lặng nhìn Dịch Áo, hồng quang trên sừng nhọn cũng dần dần ảm đạm xuống, mà đầu cũng ngày càng thấp, toàn bộ thân mình đều núp sau hai sừng.

Địch Áo không ngừng huýt sáo, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm vào vết thương trên đùi Hỏa Hồng Thú, thấy Hỏa Hồng Thú không có phản ứng mới lấy thuốc trị thương, mở nắp, đổ lên vết thương, sau đấy dùng băng vải băng bó.

Kỳ thật năng lực khôi phục của loại Yêu Thú biến dị này rất cường đại, mà việc Địch Áo cần làm vền vền là không chế không cho đổ máu, việc này cũng không khó.

Dùng chừng mười phút, cuối cùng Địch Áo cũng băng bó được vết thương chân của Hỏa Hồng Thú, mà điều sáo của hắn vẫn chưa từng gián đoạn, cuối cùng, hắn dùng đầu ngón tay nhẹ vuốt trên lưng Hỏa Hồng Thú, vừa rồi hắn cũng cảm giác được nhiệt độ cơ thể Hỏa Hồng Thú cao hơn dã thú nhiều lắm, sờ có chút phồng tay.

Thấy một màn này, biểu tình của Ca Đồn có chút quái dị, lúc trước khi Địch Áo trị thương cho hắn, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, chẳng lẽ hắn còn kém một con Hỏa Hồng Thú?

125. Chương 125: Người Chứng Kiến.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 125: Người chứng kiến.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đúng lúc này, hai võ sĩ một trước một sau đi về phía đám người Tác Phỉ Á, võ sĩ đi trước cười bồi nói: “Tác Phỉ Á tiểu thư, lần này đa tạ ngài, nếu không quả thật khó mà tưởng được, chúng ta... chúng ta ở đây thay Bá Tước đại nhân đa tạ sự cứu viện của ngài, chờ sau khi trở lại Bá Tước lĩnh, chúng ta sẽ bẩm báo tất cả lên Bá Tước đại nhân, công lao của ngài...”

“Không cần khách khí!” Tác Phỉ Á xua tay: “Các người đi thôi.”

Nếu nói về thiên phú tu luyện thì có lẽ Tác Phỉ Á kém Địch Áo một chút, nhưng ở một lĩnh vực nào đó, Địch Áo kém xa nàng, võ sĩ kia chưa dứt lời thì Tác Phỉ Á đã hiểu được ý đồ của đối phương.

“Đi...” Võ sĩ kia không kịp phản ứng, ngơ ngác nói: “Chúng ta đi đâu...”

“Lần này chỉ là vô tình gặp nhau thôi...” Tác Phỉ Á lãnh đạm: “Các người đi đường các người, chúng ta đi đường chúng ta...”

“Nhưng mà... Mễ Nhĩ kia còn chưa chết, ngài...”

“Người cho rằng chúng ta cần người bảo hộ?” Tác Phỉ Á cười: “Đa tạ ý tốt của các người nhưng ta thật sự không cần.”

Võ sĩ cứng họng, không biết ứng đối thế nào, càng không rõ vì sao thái độ Tác Phỉ Á lại trở nên như vậy.

Xét đến cùng, võ sĩ kia không nên nói đến “công lao” làm bại lộ hoàn toàn sự ảo tưởng của mình. Cái gì là công lao? Đám người Tác Phỉ Á đánh lui hung đồ, sau đó hiệp trợ các võ sĩ của Trần Lâm bắt được Hỏa Hồng Thú, cuối cùng hộ tống về Bá Tước lĩnh mới là công lao. Võ sĩ kia muốn tranh quyền sở hữu Hỏa Hồng Thú, như vậy sau khi họ quay về Bá Tước lĩnh mới triệt tiêu được một ít về tội bảo hộ không chu toàn.

Loại ý tưởng này thì hay đó nhưng lại có chút không có đạo lý, huống chi Tác Phỉ Á vẫn luôn cường thế, đùa à? Vì con Hỏa Hồng Thú này mà chúng ta kết thù với một vị Phong Hệ Cực Hạn Võ Sĩ cực kỳ khó chơi, bây giờ lại biến thành hiệu lực cho Lộ Dịch Sĩ Bá Tước? Đi tìm chết đi!

Bóng đêm ngày càng dày đặc.

Đám người Tác Phỉ Á cắm trại ngay chiến trường, gom xe lại thành một vòng tròn, ở giữa đốt vài đồng lửa trại, còn phân công vài cái lính gác nữa, điều kiện đơn sơ nên cũng chỉ có thể làm như vậy. Mà Địch Áo, Ca

Đồn vẫn ở ngoài doanh trại cùng con Hỏa Hồng Thú kia. Ban đầu, khi Ca Đồn đến gần, Hỏa Hồng Thú có vẻ có chút cẩn thận. Bất quá, dưới sự hấp dẫn vô cùng lớn, Ca Đồn biểu hiện cũng đủ kiên nhẫn, hần đứng yên không nhúc nhích bên cạnh Hỏa Hồng Thú, ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhịn hơn nửa canh giờ, cuối cùng Hỏa Hồng Thú cũng khôi phục thái độ bình thường, cũng có thể nói là đã chấp nhận sự tồn tại của Ca Đồn. Thậm chí, khi Ca Đồn vươn tay chậm rãi vuốt ve lưng nó, Hỏa Hồng Thú cũng chỉ lười biếng mở to mắt nhìn Ca Đồn một cái.

Phí Đức Sĩ đứng xa xa nhìn Ca Đồn cùng Dịch Áo, ánh mắt lóe ra, cũng không biết hần đang nghĩ gì.

Trên thực tế, kể cả hần cùng các võ sĩ nguyện ý vượt qua Phong Bạo Hải đi theo Tác Phỉ Á đều là người chứng kiến của đêm đấy, có điều bọn hần đều tuân thủ hứa hẹn, vẫn chưa từng lộ ra bất cứ tin tức gì với Tác Phỉ Á.

Nguyện ý cùng nổi điên với Tác Phỉ Á, vượt sông quá sóng qua Phong Bạo Hải thật sự vì nhân cách, mị lực Tác Phỉ Á hấp dẫn hay xem trọng tiền đồ Tác Phỉ Á nên nguyện ý đặt tất cả lên người nàng?

Đương nhiên, nguyên nhân chân chính cũng chỉ có bọn họ biết.

Tác Phỉ Á chú ý đến Phí Đức Sĩ đang xuất thần nhìn cái gì đó, nàng nhìn theo tầm mắt Phí Đức Sĩ, nhìn thấy Dịch Áo và Ca Đồn ngồi bên cạnh Hỏa Hồng Thú, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, từ từ đi về phía Phí Đức Sĩ.

“Phí Đức Sĩ tiên sinh, ngày mai ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Ca Đồn.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói. Phí Đức Sĩ và Ca Đồn đều là Hỏa Hệ võ sĩ, mà Hỏa Hồng Thú chỉ có một, điều này làm nàng rất mâu thuẫn. Người trước là trụ chống trời trong tập đoàn vũ lực ở Nam Tước lĩnh, người sau là bạn tốt cùng chung hoạn nạn với Dịch Áo, nàng không thể quyết định được.

Nhưng theo lợi ích thực tế mà nói, Tác Phỉ Á có khuynh hướng về Phí Đức Sĩ hơn. Trong chiến đấu mấy hôm nay, Phí Đức Sĩ là không thể thiếu, nếu không có Phí Đức Sĩ, có lẽ bọn họ đã sớm bị diệt trong một lần chiến đấu nào rồi, cho nên, nàng muốn thử một chút, nếu Phí Đức Sĩ thật sự muốn con Hỏa Hồng Thú kia, nàng sẽ cố hết sức đi khuyên bảo Ca Đồn.

“Nói chuyện gì?” Phí Đức Sĩ sững sốt, theo đó cũng đại ngộ, bật cười nói: “Nói chuyện về con Hỏa Hồng Thú kia?”

“Này...” Thần sắc Tác Phỉ Á có chút xấu hổ.

“Hỏa Hồng Thú không có nhiều tác dụng lắm với ta.” Phí Đức Sĩ chậm rãi lắc đầu: “Ca Đồn còn trẻ, con Hỏa Hồng Thú kia rất hữu ích với hần.”

Tác Phỉ Á cười cười, sau đó dời đề tài: “Dịch Áo và Ca Đồn ở ngoài đấy có gặp nguy hiểm không?”

“Hần là không.” Phí Đức Sĩ nói: “Tên kia cũng không phải làm bằng sắt, ít nhiều cũng phải có một ít thời gian xử lý miệng vết thương, bất quá từ ngày mai, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Tác Phỉ Á thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Dịch Áo ở đằng xa. Vì con Hỏa Hồng Thú kia mà nàng không dám đến gần, chỉ có thể đứng ở đây nhìn thôi.

Vật đổi sao dời, đêm cũng chóng qua, công việc trong doanh địa cũng lu bù lên. Cách doanh địa không xa, các võ sĩ Trần Lâm mang đến tỵ cùng một chỗ, đợi đoàn xe Tác Phỉ Á xuất phát.

Tuy hôm qua Tác Phỉ Á đã tỏ rõ thái độ nhưng hôm nay, các võ sĩ vẫn chơi xấu ở quanh đó, so sánh với tánh mạng của mình thì chút điểm tỵ tôn quả thật chả là gì cả.

“Thật không ngờ người lại có kiên nhẫn đến vậy.” Dịch Áo cười đứng lên.

“Hu!” Ca Đồn vội vàng dựng ngón tay trước miệng.

Bất quá, Hỏa Hồng Thú đã bị bừng tỉnh, nó khởi động thân thể, nhìn nhìn Dịch Áo một chút, sau đó nghiêng đầu nhẹ nhàng húc vào Ca Đồn một cái, đây là hành động tỏ vẻ thân thiết, sau đó từ từ đứng lên.

Lúc đầu, Hỏa Hồng Thú càng tán thành Dịch Áo hơn, nhưng trong một đêm này, Ca Đồn đã thành công chiếm được sự tán thành, hơn nữa, hẳn là Hỏa Hệ võ sĩ, Hỏa Hồng Thú cho rằng khí tức của Ca Đồn càng dễ thân hơn, dần dần nó lại dựa vào Ca Đồn ngủ, tựa hồ đã coi Ca Đồn là đồng bọn.

Kỳ thật Ca Đồn cũng phải trả giá rất lớn, hẳn thủy chung vẫn không ngừng vuốt ve Hỏa Hồng Thú, tay trái mệt thì đổi tay phải, tay phải mệt lại đổi tay trái, vẫn chưa từng nghỉ ngơi, nếu Hỏa Hồng Thú tỉnh muện một chút thì phỏng chừng hẳn không cử động được tay nữa.

“Ta về xem trước.” Dịch Áo nói, sau đó đi về phía doanh địa.

Ca Đồn nhe răng trợn mắt đứng lên, vóc dáng của hắn không tính lùn nhưng còn chưa đến lưng Hỏa Hồng Thú, nếu tính cả khi Hỏa Hồng Thú ngẩng cao đầu, cơ hồ cao hơn gấp hai Ca Đồn, từ xa nhìn lại, hẳn giống như một ngọn cỏ nhỏ ở bên cạnh tảng đá, rất đơn bạc.

“Dịch Áo, bảo Ca Đồn đến dùng cơm đi.” Ngã Lệ đang vội cả đầu mồ hôi kêu lên, lúc đầu nàng chỉ quản ba người Dịch Áo mà thôi, bây giờ đã thành mấy chục người rồi, tuy rằng đám người Tác Luân, Ngã Phát Lý cũng sẽ đến hỗ trợ nhưng một đám đại hán thật sự không làm được việc này, đại bộ phận đều là một mình nàng làm, người khác chỉ hỗ trợ.

“Hắn không về được.” Dịch Áo cười nói.

“A?” Ngã Lệ ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía xa xa, sau đấy lại lu bù làm việc, ngay khi nàng bốc một miếng thịt để nướng, trong lúc vô ý đụng phải tiểu An Kỳ Nhi đang đi theo sau, Ngã Lệ không kiên nhẫn khiển trách nói: Qua một bên chơi, cứ đi theo làm loạn.

Biểu tình của tiểu An Kỳ Nhi lập tức trở nên u oán, quyết miệng nhìn chằm chằm Ngã Lệ.

“Lại đây, An Kỳ Nhi, thúc thúc mang ngươi đi chơi.” Dịch Áo hạ mình xuống, đưa hai tay về phía An Kỳ Nhi. Tuy Tác Phi Á đã nhận An Kỳ Nhi làm con gái nuôi, nhưng An Kỳ Nhi không hiểu chuyện lắm, thấy Lôi Mông cũng gọi ba ba, thấy Dịch Áo cũng vậy, thường xuyên làm Ngã Lệ nổi trận lôi đình. Vẫn là nữ nhân hiểu nữ nhân, Tác Phi Á biết Ngã Lệ là một quả phụ, rất coi trọng những chuyện ảnh hưởng đến danh dự hoặc dễ làm người hiểu lầm này nên dạy An Kỳ Nhi sửa miệng, tất cả đều gọi thúc thúc.

Tiểu An Kỳ Nhi ngoan ngoãn mở hai tay ra cho Dịch Áo ôm lấy, lúc này, phía sau vang lên thanh âm Tác Phi Á: “Dịch Áo, người lại một đêm không ngủ à?”

“Không sao.” Dịch Áo cười nói: “Ban ngày chui vào chỗ người ngủ một lúc là được rồi.”

“Cứ không biết chiều cổ mình!” Tác Phi Á hơi hơi lắc đầu, sau đấy thấy Ca Đồn ở đằng xa, kinh ngạc nói: “Thoạt nhìn quan hệ của Hỏa Hồng Thú và Ca Đồn trở nên rất thân thiết.”

“Tên kia kiên nhẫn ngoài dự đoán của ta nhiều.” Dịch Áo nói: “Hôm qua ta còn tưởng hẳn sẽ gây chuyện phiền toái, hiện tại xem ra là ta lo lắng vô ích.”

“Tác Phi Á, đám kia sao còn chưa đi?” Lôi Mông lớn giọng nói.

“Bọn họ cũng không phải võ sĩ ở Nam Tước lĩnh, ta có thể quản được họ à?” Tác Phi Á cười lạnh một tiếng.

Có đôi khi, vận mệnh là do mình chọn lựa, nếu đám võ sĩ này có thể quăng đi giấc mơ không thực tế thì Tác Phi Á tuyệt đối sẽ không từ chối bảo hộ, nhưng đám võ sĩ này hành động hơi quá đáng, coi đám người Tác Phi Á lần này như cu li không công, còn nâng ra Lộ Dịch Sĩ Bá Tước, mà Tác Phi Á vốn là người ngoài mềm trong cứng, không nên khơi dậy sự phẫn nộ của nàng.

Ném qua bữa sáng, lại thu thập một chút, đoàn xe từ từ khởi hành. Dịch Áo và Lôi Mông cũng không vội lên xe, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Ca Đồn, bọn họ biết, bây giờ mới là thời điểm quan trọng nhất.

Hỏa Hồng Thú có đi theo Ca Đồn không?

Ca Đồn đi khoảng hai mươi bước về phía đoàn xe, sau đó quay đầu lại nhìn Hỏa Hồng Thú, mà Hỏa Hồng Thú dường như cũng hiểu sắp đến lúc chia ly, bất an đập đập chân, mộc chốc quay đầu nhìn về phía sâu trong sa mạc, một chốc lại quay đầu nhìn về phía Ca Đồn, hiển nhiên, nó đang cân nhắc.

Bình thường, đại bộ phận biến dị Yêu Thú đều có linh tính, chúng nó biết ai tốt với mình, cũng biết ai muốn tổn thương mình, Ca Đồn cực nhọc cả đêm cũng không uống phỉ, con Hỏa Hồng Thú kia rõ ràng luyến tiếc hần.

Giằng co chừng mười phút, Hỏa Hồng Thú vẫn chưa làm ra lựa chọn, thần sắc Lôi Mông trở nên khẩn trương, kết quả hoàn mỹ nhất hiển nhiên là con Hỏa Hồng Thú tự nguyện đi theo Ca Đồn, nếu không, bọn họ chỉ có thể nghĩ cách khác, thế thì rất đáng tiếc! Ca Đồn cùng Hỏa Hồng Thú đã dường thành một loại quan hệ rất tín nhiệm, nếu thật sự vận dụng bạo lực thì phần tín nhiệm này sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Đoàn xe ngày càng xa, Ca Đồn bỗng hạ quyết tâm, đột nhiên xoay người đuổi theo đoàn xe. Thẳng thắn mà nói, hần còn chưa từng dụng tâm đối đãi với đám con cháu trong nhà của mình đến vậy. Có lẽ, khi bắt đầu tiếp xúc Hỏa Hồng Thú, tâm hần mang chút hơi hám của hiệu quả và lợi ích, chỉ nghĩ đến chỗ tốt trong tương lai, nhưng sau khi con Hỏa Hồng Thú biểu hiện ra sự ỷ lại và thân thiết thì cảm giác của hần cũng đã thay đổi.

Nếu Hỏa Hồng Thú không muốn đi theo hần thì quên đi vậy!

Thấy Ca Đồn bỏ đi, Hỏa Hồng Thú lo lắng kêu to một tiếng, khắp khiêng đuổi theo vài bước. Ca Đồn mừng như điên, vội vàng đứng lại chờ, Hỏa Hồng Thú dừng lại một chút, tiếp theo lại chậm rãi đi về phía Ca Đồn.

“Thành!” Lôi Mông vui vẻ ra mặt.

“Ta rất không hiểu người cao hứng cái gì?” Dịch Áo cười cười, sau đó truy theo đoàn xe.

“Ê ê, chẳng lẽ ta không nên cao hứng thay Ca Đồn sao?” Lôi Mông đuổi theo, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Về sau, người ta là hai cái.” Dịch Áo vươn hai ngón tay: “Cùng đối phó một mình người... người chịu khổ rồi!”

Sắc mặt Lôi Mông trở nên khó coi, quay đầu nhìn chằm chằm Hỏa Hồng Thú một lát, sau đó ủ rũ đi theo sau Dịch Áo, Dịch Áo nói đúng, về sau hần còn dùng khí khiêu chiến Ca Đồn sao?

Vì chờ Ca Đồn, tốc độ đoàn xe thật sự rất chậm, các võ sĩ của Trần Lâm giữ một khoảng cách đi theo phía sau, ở giữa còn có một chiếc xe ngựa, kỳ thật là một cái lồng giam lớn, bốn phía đều là thanh sắc to như cánh tay, ở giữa còn có một xích sắt nặng trăm cân, hần là dùng để khóa Hỏa Hồng Thú, trời biết cái xe đẩy nặng bao nhiêu. Khi đi về phía trước, bánh xe lún thật sâu trong cát, có hơn hai mươi con ngựa lôi kéo, tốc độ cũng không thể nhanh được, chỉ miễn cưỡng đuổi kịp đoàn xe của Tác Phỉ Á.

Nhìn thấy Hỏa Hồng Thú đi theo Ca Đồn, các võ sĩ biến sắc, bọn họ không ngờ Ca Đồn có thể nhanh chóng làm cho Hỏa Hồng Thú đi theo như vậy, còn cho rằng mình có chút giá trị, sớm biết như vậy, bọn họ đã sớm ném lại cái xe rồi.

126. Chương 126: Âm Hồn Bất Tán.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 126: Âm hồn bất tán.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phong cảnh ở sa mạc cũng không có gì đẹp, ven đường không có chút gì biến hóa, từng cái cồn cát, một đồng quái thạch lên lên xuống xuống, duỗi thân đến tận chân trời, lúc đầu làm người ta cảm giác mở mang vô ngần, sau trở nên chán nản.

Càng thống khổ là, ban ngày ở trong sa mạc khổ không thể tả, phơi nắng cả ngày, làn da đau như bị đao cắt, trốn ở trong xe thì đúng là không dính nắng thật, nhưng trong xe vừa buồn vừa nóng, làm người ta khó thở ra hơi.

Mở cửa sổ và cửa xe ra thì kết quả càng xấu hơn, luồng khí lưu nóng bỏng cuốn theo vô số cát vàng lập tức nhào đến, trong nháy mắt có thể làm thùng xe rối loạn.

Ngày đi đêm nghỉ, đảo mắt đã trôi qua hai ngày, giữa trưa hôm nay, Tác Phỉ Á vừa đi ra ngoài kiểm tra một vòng, trở lại trong xe, một bên lấy khăn tay quạt gió một bên oán giận: “Nóng quá đi... Thời tiết ngày càng nóng.”

“Nóng thì dừng ra ngoài chạy loạn.” Dịch Áo tựa vào vách thùng xe, cười cười nói.

“Ta là chạy loạn à?” Tác Phỉ Á tức giận nói, sau đó còn thật sự nhìn Dịch Áo, từ từ lại gần.

“Làm sao thế?”

“Hình như người không chảy mồ hôi thì phải!” Tác Phỉ Á vừa nói, vừa lấy một tay sờ sờ trán Dịch Áo, quả nhiên, trán Dịch Áo bóng loáng vô cùng, không có một điểm mồ hôi nào cả.

“Tâm tĩnh tự nhiên mát thôi...” Dịch Áo vươn tay nhẹ nhàng cầm bàn tay Tác Phỉ Á.

“Nói cứ ra vẻ người lớn...” Tác Phỉ Á cười nói: “Để cho người ở ngoài nghe được, nói không chừng còn tưởng tưởng bối đang dạy dỗ văn bối nữa kia...”

“Ta già sao...” Dịch Áo dừng một chút: “Kỳ thật ta có biện pháp làm cho người cảm thấy mát mẻ ngay lập tức.”

“Biện pháp gì?”

“Người lè lưỡi ra, dùng sức hà hơi.”

Tác Phỉ Á cười khúc khích, lập tức nâng nắm tay lên, làm bộ muốn đánh, nhưng không biết nàng nghĩ tới điều gì, thả nắm tay xuống, tựa vào lòng ngực Dịch Áo, làm nũng nói: “Ta không biết, người lè lưỡi ra, hà hơi cho ta xem trước đi...”

“Rất đơn giản.” Dịch Áo nói.

”Thật sự không biết mà, ta muốn xem người làm như thế nào.

“Người làm trước...” Dịch Áo không ngừng lắc lắc đầu.

“Người làm trước, được không thôi.” Thân hình Tác Phỉ Á đã dán trước ngực Dịch Áo, mắt khép mờ, môi anh đào mở ra, đây không là thỉnh cầu, mà là câu dẫn.

Dịch Áo nói không ra lời, hần cảm giác tốc độ tim mình đang đập nhanh hơn, hần có đủ sức chống cự với nữ sắc nhưng với vị hôn thê của mình, sức chống cự của hần giảm xuống rất nhiều, khi không có người ngoài, hần vẫn thích nắm tay Tác Phỉ Á hoặc để Tác Phỉ Á dựa nửa người vào mình, hần muốn hưởng thụ phần ấm áp này.

“Được không?” Thấy Dịch Áo ngốc ra không nói, Tác Phỉ Á thêm một ít lửa, thậm chí dùng hai tay quàng qua cổ Dịch Áo, mềm giọng cầu xin.

Dịch Áo cảm giác trong người như dâng lên một ngọn lửa, trên trán cũng toát ra một ít mồ hôi, vừa rồi hần nói qua, tâm tĩnh tự nhiên lạnh, hiện tại mồ hôi đã xuất hiện chứng minh tâm hần đã rối loạn.

Luôn cao ngạo như Tác Phỉ Á rất rất ít khi làm ra động tác nữ nhi như vậy, rất khó gặp nha... Có phải nên nhân nhượng nàng một chút? Khụ khụ... Cũng có thể nói là cổ vũ nàng, kỳ thật cũng không có gì, chỉ thân thân đầu lưỡi thôi, dù sao cũng không có người ngoài, không tính dọa người.

Dịch Áo miên man suy nghĩ, Tác Phỉ Á lại nổi giận, nàng chưa có kinh nghiệm trong chuyện này, nào biết đầu đã đủ hay chưa, hơn nữa, nàng đánh giá thấp mị lực của mình, cũng đánh giá cao định lực của Dịch Áo.

“Hừ...” Tác Phỉ Á đứng thẳng dậy, thần tình hờn giận nhìn chằm chằm Dịch Áo, trả giá lớn như vậy cũng không làm Dịch Áo chịu thua, nàng có chút không cam lòng.

Dịch Áo thở dài một cái, lúc này hần mới phát hiện cả người đầy mồ hôi, vươn tay lau trên trán một cái.

“Tâm tĩnh tự nhiên lạnh?” Tác Phỉ Á lộ ra ý cười: “Địch Áo, biện pháp của người không biết có dùng được hay không, nhưng ta có thể làm cho người lập tức trở nên mát mẻ, tin không?”

“Như thế nào?” Địch Áo hỏi.

Tác Phỉ Á dùng động tác trả lời Địch Áo, hai tay nâng vung lên, một mảnh sương hoa xuất hiện, trong chớp mắt lấp đầy thân thể Địch Áo, lan tràn dọc theo bốn bức tường, cuối cùng ngưng kết ở trần xe, làm thùng xe biến thành một thế giới trắng noãn.

Thân thể Địch Áo trở nên cứng ngắc, giống như bị người túm từ thùng nước sôi ra, ném vào trong núi tuyết, từ cực nóng chuyển sang cực lạnh làm hần nổi da gà, ngay ra một lúc, Địch Áo hắt xì một tiếng thật mạnh, sau đó dùng ngón tay chỉ Tác Phỉ Á, vừa định nói chuyện lại hắt xì liên tục hai phát nữa, mà Tác Phỉ Á vẫn cười hì hì nhìn Địch Áo, năng lực thích ứng bằng hàn của nàng mạnh hơn Địch Áo nhiều.

Khi Tác Phỉ Á phóng ra khí lạnh, Phỉ Đức Sĩ vẫn duy trì cảnh giác cao độ lập tức quay đầu lại, nhìn về xe ngựa của Tác Phỉ Á. Bất quá, dường như trong xe không có việc gì, hần còn mơ hồ nghe được tiếng cười.

Địch Áo hít thở vài lần mới làm thân thể mình thích ứng hàn khí, ngẩng đầu nhìn Tác Phỉ Á: “Đừng tưởng rằng mình người biết khổng chế nguyên lực, ta cũng có...” Ngữ khí Địch Áo có vẻ rất âm trầm, nhưng Tác Phỉ Á dường như chẳng sợ, còn cười hì hì nhìn Địch Áo.

Tay Địch Áo dừng giữa không trung, qua một lúc sau, Địch Áo thở dài, sau đó lắc lắc đầu.

Tác Phỉ Á nở nụ cười, lại dựa vào sát trong lòng Địch Áo, ngẩng đầu lên, cười cười hỏi: “Vì sao tốt với ta như vậy?”

“Ta đối với người được không?” Địch Áo nhẹ nhàng ôm Tác Phỉ Á.

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu thật mạnh: “Ta biết người rất để ý đến ta...”

“Không có cách nào khác, từ lúc tám tuổi đã ngủ chung rồi, không để ý người thì để ý ai giờ?”

“Không đứng đắn...” Tác Phỉ Á cười, đẩy nhẹ Địch Áo một cái, sau đó lại chui vào ngực Địch Áo, từ từ nhắm mắt lại.

Địch Áo cũng không nói, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt vai Tác Phỉ Á.

Không biết qua bao lâu, Tác Phỉ Á vẫn nhắm mắt, giống như nói mơ, nhỏ giọng: “Địch Áo, người có biết không? Chỉ cần được ở cùng người, mặc kệ là lữ hành trên sa mạc hay phiêu lưu trên biển lớn, mặc kệ là gian nan hay khắc khổ, ta đều vui vẻ...”

“Thật không...” Địch Áo thấp giọng nói.

“Người không biết loại vui vẻ này đâu...” Tác Phỉ Á thì thào: “Đôi khi ta rất muốn hét to lên cho cả thế giới biết ta đang rất hạnh phúc!” Tay Địch Áo dừng lại một chút, sau đó chạy xuống dưới eo Tác Phỉ Á, mạnh mẽ ôm Tác Phỉ Á vào ngực. Mà từ đầu đến cuối Tác Phỉ Á vẫn không hề động, tùy ý Địch Áo.

Địch Áo từ từ đưa đầu Tác Phỉ Á tựa vào một cánh tay của mình, tay kia từ từ vuốt ve gương mặt nàng, biểu tình hần vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt có cuồng nhiệt, có kiên định, còn có cảm động, giống như một tín đồ đang bái Thánh vậy.

Vĩnh viễn không phụ người!

Đây là lời hứa tận sâu đáy lòng Địch Áo, sau đấy hần từ từ cúi đầu, hôn lên đôi môi Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, hai tay nàng ôm gáy Địch Áo, tiếng hít thở càng ngày càng nặng nề.

Sau một lúc lâu hai người mới từ từ tách ra, Tác Phỉ Á mở to mắt, nhìn nhìn Địch Áo, sau đó lại tựa lên cánh tay Địch Áo.

“Chờ ta giải quyết Phật Lang Duy xong chúng ta thành hôn đi.” Địch Áo thấp giọng nói.

“Tốt!” Tác Phỉ Á trả lời.

Nàng cũng không hỏi Dịch Áo rằng hần chỉ có đệ giai Quang Mang Võ Sĩ thì nhờ vào cái gì để giải quyết Phật Lang Duy? Mà cho dù Dịch Áo không làm được thì còn Tác Phỉ Á nàng, chỉ cần bọn họ cùng chung chí hướng, đồng sức đồng lòng thì nhất định có thể đánh bại Phật Lang Duy.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng xôn xao, thân thể Tác Phỉ Á lập tức kéo căng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta đi xem, người đừng cử động.” Dịch Áo nhíu mày, hần rất cảm hận ai đánh vỡ không khí này, sau đó nhẹ nhàng dời thân thể, để Tác Phỉ Á tựa vào vách xe, duỗi tay mở cửa xe, vọt ra ngoài.

Ngay sau đó, Dịch Áo đang ở giữa không trung lại giống điều đứt dây, tung bay về phía sau, nhẹ nhàng đáp lên thùng xe, động tác một tiến một lùi tự nhiên mà lưu sướng, làm người ta cảm giác vô cùng tiêu sái.

Phí Đức Sĩ đang ở trên một thùng xe khác thần sắc kinh ngạc, động tác vừa rồi của Dịch Áo rất tao nhã, giống như một con chim yến coi nhẹ bão tố, chơi đùa trong thiên địa.

Động tác hồn nhiên thiên thành làm Phí Đức Sĩ ngỡ thấy một loại hương vị bất phàm.

Võ sĩ tu luyện bí kỹ đến cực hạn không phải vì thuần thực mà vì quên mất!

Giống như một đứa bé học đi, lúc học không tránh khỏi gập ghềnh, chờ khi hần học đi, học chạy, thậm chí học nhào lộn xong thì căn bản không cần nghĩ xem làm sao để đi được nữa, lúc này tất nhiên sẽ khá hơn nhiều.

Khi bí kỹ trở nên thu phóng tự nhiên, nó đã trở thành một loại thói quen, hoặc là một loại bản năng, lúc đấy mới chân chính tu thành.

Cho dù là Phí Đức Sĩ thì hiện tại cũng không làm được!

“Sao vậy?” Lôi Mông cũng nhảy ra, Ca Đồn phải bồi Hỏa Hồng Thú, không nói chuyện phiếm với hần nữa làm Lôi Mông như muốn nổi điên, hiện tại đã xảy ra chuyện làm hần cảm thấy vui sướng nhiều hơn là khấn trương.

Đằng sau đoàn xe, các võ sĩ của Trần Lâm như ong vỡ tổ vọt về phía này, mà sa đạo thủ lĩnh - Mễ Nhĩ đang nhe răng cười truy kích bọn họ.

“Người này đúng là không chịu để yên à?” Lôi Mông kêu lên.

Mũi chân Phí Đức Sĩ hơi động một chút, búng người qua thùng xe Dịch Áo, nhìn qua Dịch Áo một cái, sau đó chuyển tầm mắt về phía xa.

“Cứu chúng ta...” Đám võ sĩ vừa la vừa liều mạng trốn, mắt thấy cách đoàn xe không quá trăm mét, Mễ Nhĩ đột nhiên dừng lại, sau đó chạy về phía một cồn cát.

127. Chương 127: Ngăn Cách.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 127: Ngăn cách.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tầm mắt Phí Đức Sĩ theo sát Mễ Nhĩ, một lát sau, Mễ Nhĩ vọt lên đỉnh cồn cát, ngang nhiên đứng, sau đó phát ra một trận cười điên cuồng.

“Tên này...” Phí Đức Sĩ lắc lắc đầu.

“Một mình qua? Chẳng lẽ hần không có bằng hữu à?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Vốn đã thỏa thuận điều kiện với Trần Lâm rồi, sau đó thấy lợi quên nghĩa, người như vậy làm sao có bằng hữu?” Phí Đức Sĩ cười lạnh nói.

Mễ Nhĩ một mình đứng đó lại làm cho toàn đoàn xe gặp áp lực rất lớn, dù có chút bất khả tư nghị nhưng đúng là chuyện thật. Dưới tốc độ như cơn lốc của Phong Hệ Cực Hạn Võ Sĩ, ngoài Phí Đức Sĩ và Dịch Áo ra, không ai có thể trốn được, mà ngay cả Ca Đồn cũng dẫn Hỏa Hồng Thú đến cạnh thùng xe Dịch Áo, hắn cũng không nắm chắc bảo đảm sự an toàn của mình và Hỏa Hồng Thú trước mặt Mễ Nhĩ.

Thủ hạ Trần Lâm thấy Mễ Nhĩ không đuổi theo, không hện mà cùng thở nhẹ nhõm. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã có năm tên đồng bọn ngã xuống vũng máu, đám võ sĩ này dường như bị dọa phá mật, ngay cả thi thể đồng bọn cũng không dám thu, gắt geo đi theo đoàn xe.

Mễ Nhĩ thả người xuống cồn cát, vọt thẳng về đoàn xe.

Đội ngũ nhất thời loạn thành một đoàn, mặc kệ là lái xe hay đi đường, tất cả đều tụ tập về phía Phí Đức Sĩ, trong lòng mọi người đều rõ ràng chỉ có Phí Đức Sĩ mới bảo hộ được bọn họ.

Bất quá Mễ Nhĩ cũng không lao vào trong đám người đại khai sát giới như mọi người nghĩ đến mà vọt đến một nửa, bỗng xoay người, lại đứng phía trên cồn cát kia, trên mặt lộ vẻ cười châm chọc, đứng xa xa nhìn Phí Đức Sĩ.

Đây rõ ràng là một loại khiêu khích trắng trợn, hoặc là nói, là một loại trêu đùa.

Bất đắc dĩ là Phí Đức Sĩ có thực lực cường đại nhưng lại bó tay với Mễ Nhĩ. Nếu chỉ một mình hắn thì dễ rồi, Mễ Nhĩ căn bản không dám đến gần, không dám tới gần phạm vi phóng thích Âm Diễm.

Đôi khi nhiều người cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Lúc này Tác Phỉ Á cũng đi từ trong xe ra, thấy bốn phía đều là người, đầu tiên là rùng mình một cái, sau đó thấy Mễ Nhĩ trên cồn cát, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Có điều ngay cả Phí Đức Sĩ cũng không làm gì được Mễ Nhĩ, Quang Mang Võ Sĩ như Tác Phỉ Á lại càng bất lực, mọi người lại về vị trí của mình, thử tiếp tục đi tới.

Nhưng đoàn xe vừa khởi động, Mễ Nhĩ lại từ trên cồn cát lao xuống, các võ sĩ phản phát một tiếng, quăng lại xe ngựa, chạy về phía chính giữa đoàn xe.

“Ha ha ha!” Mễ Nhĩ cười to, khi sắp vọt đến giữa đám người, bỗng chuyển hướng, chạy thẳng tắp về phía trước đoàn xe, đưa tay bắn một đạo phong nhận xong, thân hình lại chuyển động, vẫn về trên cồn cát.

Phong nhận trên không trung vẽ ra một đường màu xanh nhạt, bắn trúng một con ngựa kéo xe, phong nhận xuyên qua cơ thể, bạo nổ một chùm huyết quang, con ngựa gào thét ngã trên mặt đất, giấy vải cái liền im bật.

Sắc mặt đám người Dịch Áo trở nên ngưng trọng, ai cũng biết Mễ Nhĩ muốn làm gì, hắn rõ ràng muốn kéo chết mọi người ở đây.

“Tiếp tục đi, đừng dừng lại.” Dịch Áo bỗng mở miệng nói.

“Lại là...” Tác Luân muốn nói lại thôi.

“Không đi thì sớm muộn gì cũng chết.” Dịch Áo lãnh đạm nói: “Đây là sa mạc, nếu bị hắn bám trụ thì chỉ vài ngày là hết sạch thức ăn nước uống, đến lúc đó muốn chạy cũng không được.” Tất cả mọi người trầm mặc, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dịch Áo, dù Dịch Áo nói đúng nhưng dù sao cũng là chuyện của vài ngày sau, nếu bất bọn họ bây giờ mạo hiểm đi tới, nói thật ra, trong những người này cũng không có mấy người có dũng khí thấy chết không sờn.

Đạo phong nhận của Mễ Nhĩ, nếu bắn về phía đoàn người chắc chắn cũng sẽ có thương vong, nhưng hắn lại không làm như vậy, hắn muốn làm đám người này mang cảm giác sợ hãi mà cũng không liều mạng với hắn, cái hắn muốn là kéo chậm tốc độ của toàn đoàn.

Ngã Phất Lý kêu lên: “Đại nhân nói đúng! Các người thử nghĩ xem, không có nước, không có thức ăn, cho dù Mễ Nhĩ không động thủ thì các người vẫn có thể đi ra khỏi tầm sa mạc này sao?”

Vẫn không ai lên tiếng, tuy trong lòng họ biết Dịch Áo nói thật nhưng có ai nguyện ý đi trước đây?

“Vẫn không đi đúng không?” Dịch Áo cười lạnh một tiếng.

“Ta nghe theo đại nhân...” Ngã Phát Lý lại rất kiên định, tuy hấn béo một chút nhưng đầu óc rất linh hoạt, đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là hấn chính mắt nhìn thấy một màn huyết tinh tại Thủy Tinh Thành, Ngã Phát Lý rất rõ ràng, nếu Dịch Áo thật sự phát hỏa thì độ đáng sợ chẳng kém với Phong Hệ Cực Hạn Võ Sĩ kia là mấy. Hấn với Tác Luân khác nhau, có thể xem ở mặt mũi Ca Đồn, dù thế nào Dịch Áo cũng sẽ không ra tay với Tác Luân, về phần Ngã Phát Lý hấn thì khó mà nói rồi.

“Dù sao chúng ta phải đi, các người tự mình chọn đi.” Dịch Áo thở dài, vốn định mạnh bạo một ít, bất quá bỗng nhớ lúc lão quần gia che chở trước mặt mình, khi đó mình cũng giống những người này, không làm được gì cả, chỉ có thể trở mắt nhìn thảm kịch phát sinh, sinh mệnh thật sự rất yếu ớt, nhất là với đám tiểu nhân vật, không thể nắm giữ vận mệnh của mình nhưng vẫn phải sinh hoạt dưới thời đại này, không thể không nói đây là một loại bi ai.

Nói xong, Dịch Áo quyết định cho những người này một cơ hội cuối cùng, nếu bọn họ vẫn gian ngoan mắt linh, chỉ lo trước mắt thì Dịch Áo cũng không muốn tiếp tục dây dưa với đám ngu xuẩn đấy nữa.

“Chúng ta đi!” Dịch Áo nói xong, cũng mặc kệ phản ứng người khác, lập tức nhảy xuống xe ngựa, thân hình nhấp nhô vài cái liền nhảy lên một con ngựa đằng trước đội ngũ.

Ngã Phát Lý vội vàng đi theo, đám thủ hạ của hấn cũng nhìn nhau, cũng chầm chầm di chuyển, chỉ có đám người Tác Luân và đám thủ hạ Trần Lâm vẫn đứng tại chỗ, do dự không biết làm gì.

Tác Phỉ Á nhìn vài võ sĩ bên cạnh một cái: “Còn đứng làm gì? Xuất phát!”

Các võ sĩ yên lặng điều chỉnh đội hình, lúc đầu đoàn xe nối thành một hàng dài, bây giờ chỉ có thể xếp hình vuông, tuy tốc độ chậm đi rất nhiều nhưng ít ra cũng tốt hơn đứng một chỗ.

Phí Đức Sĩ đứng trên xe ngựa ngay trung tâm, thời khắc chuẩn bị tiếp ứng, có điều đối phương đã biết rõ thực lực của hấn, hấn sẽ không để hấn có cơ hội xuất thủ.

Dịch Áo yên lặng nhìn Mễ Nhĩ trên cồn cát, Phí Đức Sĩ có sức nhưng không có chỗ dùng, an uy của đoàn xe đã dừng trên bờ vai của hấn bởi chỉ có hấn mới chống lại được về tốc độ thôi.

Thấy đoàn xe lại khởi động, thân hình Mễ Nhĩ hóa thành một làn khói nhẹ, từ trên cồn cát rơi thẳng xuống dưới.

Mũi chân Dịch Áo nhẹ nhàng chạm đỉnh xe một cái, thân hình “thối” về bên trái, hấn phải cắt đứt lộ tuyến tấn công của đối phương.

Mễ Nhĩ khoát tay, lại là một đạo phong nhận bắn thẳng đến cổ một con ngựa.

Thân hình Dịch Áo vội vọt ra ngoài, từ thị giác của người khác, hấn tựa hồ dùng thân thể mình chắn đạo phong nhận kia. Thấy một màn này, đám người Tác Phỉ Á, Ca Đồn đều thấy sợ hãi.

Chính là hiện tại!

Trong mắt Dịch Áo bạo lên hàn quang, trước kia luyện tập phóng thích bí kỹ, công kích vật thể đứng im còn gian nan vô cùng, bây giờ phải đi ngăn lại phong nhận vận hành tốc độ cao, khó khăn hơn nhiều lần.

Nhưng Dịch Áo hết cách, nếu để Mễ Nhĩ tùy ý đồ sát ngựa và võ sĩ trong đoàn xe, chỉ cần qua vài ngày thì lòng người sẽ mất hết.

Trong tầm nhìn của Dịch Áo, cảnh vật chung quanh coi như rõ ràng, mà phong nhận đối phương lại biến thành một đạo ánh sáng trắng mờ hồ, bắn về phía mình.

Tất cả lực chú ý của Dịch Áo đều đặt lên đạo ánh sáng trắng kia, nguyên lực trong cơ thể cũng điên cuồng vận chuyển, dần dần đạo ánh sáng kia ngày càng rõ ràng, theo đó, cảnh vật chung quanh lại mờ hồ dần. Dịch Áo vận chuyển nguyên lực đến cực hạn, nguy tại khi hấn sắp ra tay, thiên địa như biến mất, chỉ còn đạo ánh sáng kia là rõ ràng đến cực điểm, phẳng phát như cả thế giới đều tiêu thất, chỉ còn mỗi đạo phong nhận và hấn. Dịch Áo liên tục phóng xuất bốn đạo phong nhận, so sánh với đạo phong nhận Mễ Nhĩ phóng

xuất, phong nhận của Dịch Áo có chút sắc xanh, cũng nhỏ hơn một chút. Điều này thật bình thường, trong một thời gian giống nhau, nguyên lực hai người vận chuyển chênh lệch rất lớn, cuối cùng phong nhận va chạm vào nhau, hóa thành vô số loạn lưu bay tứ tán.

Mễ Nhĩ ngẩn người, chợt phát ra tiếng cười quái dị: “Thử tiếp xem...” Lời còn chưa dứt Mễ Nhĩ đã ra tay, bảy tám đạo phong nhận vọt thẳng về phía Dịch Áo.

Sau lưng Dịch Áo là xe ngựa, nếu hấn tránh ra thì phong nhận của Mễ Nhĩ có thể bắn ra một loạt lỗ thủng trên xe ngựa, người bên trong cũng gặp tao ương. Thần sắc Phí Đức Sĩ nghiêm lại, lập tức nhích người đánh về phía trước. Mễ Nhĩ không muốn mở sát giới sớm như vậy nhưng đối phương phản kích chọc giận hắn. Dịch Áo hít sâu một hơi, cũng không tránh ra, hai tay họa xuất một mảnh tàn ảnh, sau đó hơn mười đạo phong nhận bắn ra, nghênh đón đám phong nhận của Mễ Nhĩ. Trong nháy mắt phóng thích hơn mười đạo phong nhận đã là cực hạn của hắn, nhưng đây không có nghĩa là kỹ xảo xuất chiêu của hắn vượt qua Mễ Nhĩ, Dịch Áo toàn lực mà Mễ Nhĩ thì chưa.

Mễ Nhĩ cười lạnh, khinh thường chờ coi kịch vui, hắn cũng không cho rằng một cái Quang Mang Vô Sĩ có thể tiếp được bảy tám đạo phong nhận. Ngay khi hai đám phong nhận sắp va chạm, phong nhận của Dịch Áo đồng thời phóng xuất ánh sáng, sau đó toàn bộ một phân thành hai.

“Rầm rầm...” Không khí chấn động kịch liệt, loạn lưu nổ rộ như hoa, mà phong nhận của Mễ Nhĩ hoàn toàn bị hủy.

“Ta kháo... Diễn Sinh Bí Kỹ! Dịch Áo học nó từ bao giờ vậy?” Lôi Mông kêu lên.

128. Chương 128: Khắc Tinh

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 128: Khắc tinh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chắc là ngày đó chúng ta gặp một Hỏa Hệ võ sĩ biết Diễn Sinh Bí Kỹ rồi học chẳng?” Ca Đồn mở to hai mắt nhìn: “Chẳng lẽ... Dịch Áo giao thủ với ai, có thể học được tuyệt kỹ của đối phương? Làm sao vậy được?”

“Nói nhảm, tất nhiên là không thể! Đầu đất!” Lôi Mông kêu lên, bị Ca Đồn thờ ơ rất nhiều ngày, trong lòng hắn có rất nhiều oán, bây giờ rốt cuộc cũng có thể phát tiết ra.

Mà lúc này, Dịch Áo đã đánh móc Mễ Nhĩ, vừa rồi đã là cực hạn của hắn, hắn không thể để Mễ Nhĩ túy ý phóng thích phong nhận, biện pháp tốt nhất là kéo Mễ Nhĩ vào chiến đấu.

Mễ Nhĩ kinh ngạc một chút, sau đó giận tím mặt, hắn không ngờ công kích của mình lại bị chặn, càng không ngờ đối phương dám lại đây, quả thật là coi khinh hắn mà.

“Đồ khốn!” Mễ Nhĩ phẫn nộ đưa tay lên, một cổ gió lớn sinh ra, cuốn theo cát vàng lao về phía Dịch Áo.

Cụ Phong Trận!

Địa hình khác nhau thì ít nhiều sẽ ảnh hưởng một chút đến lực lượng của võ sĩ các hệ, tỷ như trong sa mạc này, Thủy Hệ nguyên lực của Tác Phỉ Á sẽ giảm đi rất nhiều, bí kỹ năng phóng thích, dù là uy lực hay thời gian kéo dài đều bị suy yếu, mà Phong Hệ và Hỏa Hệ võ sĩ lại như hổ thêm cánh.

Vô số cát sỏi bị cuốn đi, phát ra từng đợt rít gào bén nhọn! Bất quá, đất cát cũng che đi tầm mắt hai bên, bọn họ không thể quan sát động tác của đối phương.

Địch Áo lại vận chuyển nguyên lực đến cực hạn, cơ thể điên cuồng chấn động Chính Luân, toàn thân tỏa ra một tầng ánh sáng, Địch Áo đưa tay huy về phía trước, động tác của hắn có chút trì trệ, tựa hồ phải nâng một thứ gì đó rất nặng, sau đó một đạo phong nhận lặng yên bắn ra, xâm nhập vào bão cát.

Xuất ra chiêu này, sắc mặt Địch Áo có vẻ hơi tái nhợt, một khắc sau, thân hình hắn như một khí cầu bay nhẹ nhàng lên trên, mãi đến cao hơn mười thước, phóng qua bão cát, đánh về phía Mễ Nhĩ.

“Tiểu tạp chủng...” Mễ Nhĩ nhe răng cười.

Động tác phi hành trên không trung của Địch Áo rất lưu sướng, chỉ cần hơi có chút nhẫn lực sẽ “tĩnh ra”, đây không phải là một đề giai Quang Mang Vô Sĩ có thể làm ra được. Nhưng Mễ Nhĩ bình sinh cực kỳ tự phụ, căn bản khinh thường Địch Áo.

Hai tay Mễ Nhĩ lay động liên tục, từng đạo phong nhận như bão táp đánh đến Địch Áo, phong tỏa trên dưới phải trái.

Thân hình Địch Áo lại tiếp tục bay lên không, dùng một loại tốc độ nhanh vô cùng bắn lên trời cao, vượt qua tầm bắn phong nhận của Mễ Nhĩ.

Lúc này Mễ Nhĩ ngẩng đầu, không ngừng thả ra phong nhận, khoe miệng còn mang theo một chút cười nhạt, hắn rất muốn biết thanh niên này có thể chống đỡ đến bao giờ.

Đúng lúc này, một đạo phong nhận yên lặng xuyên qua bão cát, nhanh như điện bắn về phía Mễ Nhĩ.

Vì quá tập trung tinh thần nên Mễ Nhĩ không chú ý, chờ đạo phong nhận này cách thân thể hắn không đến năm thước thì Mễ Nhĩ mới kinh hiện.

Phong nhận nổ mạnh như một tràng pháo hoa, vô số đạo hàn tinh tiếp cận thân thể Mễ Nhĩ.

Mễ Nhĩ hú lên, thân hình lùi về với tốc độ cao nhất.

Đáng tiếc, hắn phát hiện quá muộn. Lực công kích và sự bất ngờ của Diễn Sinh Bí Kỹ thì ngay cả Vô Tôn như An Đông Nỵ cũng không kịp thoát khỏi, tuy tốc độ của Mễ Nhĩ nhanh hơn An Đông Nỵ một chút, nhưng trong cái chớp mắt này thì chút chênh lệch ấy chẳng có ích lợi gì.

Từng đạo dây máu phun ra, vai trái, dưới sườn, chân trái đều bị cắt ra mười đạo vết máu thật sâu, thê thảm nhất nhất là lỗ tai trái của Mễ Nhĩ bị một đạo phong nhận cắt làm đôi, hai miếng da đang đưa theo động tác của hắn giống như quạt ba tiêu nhỏ vậy.

“Thằng khốn...” Mễ Nhĩ phẫn nộ đến phát điên, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Địch Áo, lúc này Mễ Nhĩ đã hóa thành một đạo sấm sét, sau lưng hắn là một đám gió cát bay đầu trời, trên thực tế, Mễ Nhĩ cũng không sử dụng bí kỹ, chỉ là tốc độ của hắn quá nhanh nên tạo thành hiện tượng này.

Địch Áo không chút hoang mang, đầu ngón chân điểm một chút trên đất cát, thân hình bay nghiêng về một phía.

Đoàn xe từ từ đi qua cồn cát, tiếp tục đi về phía xa, Tác Phi Á miễn cưỡng khống chế tâm tình của mình, thậm chí không dám quay đầu lại, nằng nệ vừa quay đầu sẽ đánh mất lý trí, rồi đoàn xe đi trợ giúp Địch Áo chỉ càng làm hắn trở nên nguy hiểm thêm thôi.

Chỉ một lát, đoàn xe ngày càng xa, tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, không ngừng âm ầm bên tai. Tác Phi Á vẫn nắm chặt hai nắm tay, thân hình run nhẹ không thôi.

Sắc mặt Phí Đức Sĩ cũng có chút khó coi, phải thừa nhận rằng từ Địch Áo đi chế trụ Mễ Nhĩ, yểm hộ đoàn xe là biện pháp tốt nhất, đáng tiếc Phí Đức Sĩ cũng không biết ý đồ thật sự của Địch Áo, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ không ở lại trong đoàn xe.

Tình hình kịch liệt hoàn toàn là do Mễ Nhĩ tạo ra, Địch Áo không hoàn thủ, thứ hắn có thể làm chỉ là liên tục tránh né.

Trong tứ hệ võ sĩ, không có bất cứ hệ nào có thể hoàn toàn ngăn lại các hệ khác, tối đa chỉ tại một giai đoạn nào đó thì có ưu thế hơn chút thôi. Sở trường của Phong Hệ võ sĩ là tốc độ, còn lực công kích thì có hơi

chút xấu hổ, đây cũng là nguyên nhân mà Dịch Áo còn có thể kiên trì, nếu đổi thành Phí Đức Sĩ thì Dịch Áo đã sớm xuống đài.

Từ cón cát này đánh đến cón cát khác, Mễ Nhĩ giống như một “dở nhà chuyên gia”, điên cuồng công kích tất cả những gì hắn thấy. Mặc dù tốc độ Phong Ưu Nhã của Dịch Áo hơi kém hơn Mễ Nhĩ một chút, nhưng hai người đều vận động tốc độ cao nên công kích của Mễ Nhĩ không có bao nhiêu chính xác.

Hướng chi Dịch Áo vẫn cố gắng dạt về phía bên trái của Mễ Nhĩ, Mễ Nhĩ thiếu một bàn tay trái, xoay người dùng tay phải thả ra công kích không khỏi có chút trở ngại.

Không biết đánh bao lâu, bỗng nhiên Mễ Nhĩ dừng lại, nhìn chằm chằm Dịch Áo, cảm hận nói: “Tốt, người tốt...”

Đến lúc này hắn mới tỉnh ngộ ra năng lực của Dịch Áo, kể cả một cao giai Quang Mang Vô Sĩ, liên tục thả ra hơn mười cái Phong Ưu Nhã thì nguyên lực cũng khô kiệt rồi, mà đối phương kéo dài thời gian lâu như vậy, thủy chung vẫn không có dấu hiệu mệt nhọc, điều này làm hắn vô cùng kinh hãi.

Dịch Áo cũng dừng lại, lẳng lặng nhìn Mễ Nhĩ.

“Ha ha!” Mễ Nhĩ quay đầu nhìn hướng đoàn xe, lúc này đoàn xe đã mất bóng, hắn nhe răng cười nói: “Cho là hôm nay các người trốn được đi, ngày mai thì sao? Ha ha ha... Ta đã cảnh cáo các người, Hỏa Diễm Sa Mạc rất lớn, rất lớn!”

Dịch Áo không nói gì, bắt quá đầu hơi ngẩng lên.

Mễ Nhĩ tàn bạo nhìn Dịch Áo một cái, xoay người bỏ đi.

Dịch Áo cất bước, không nhanh không chậm đi cách Mễ Nhĩ mười bước.

Mễ Nhĩ đi vài bước, bỗng quay đầu lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc: “Người muốn làm gì?” Trong đầu hắn nghĩ rằng, mình chủ động rời đi thì đối phương phải cảm tạ trời đất mới đúng, đi theo mình làm gì? Điều này làm hắn cảm thấy rất khó hiểu.

“Ta muốn giết ngươi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Ngươi? Muốn giết ta?” Mễ Nhĩ cười to: “Ta không có nghe lộn chứ? Một cái Quang Mang Vô Sĩ nho nhỏ lại khiêu chiến một vị Cực Hạn Vô Sĩ?”

Dịch Áo nhắm mắt lại không nói, dùng lời Lôi Mông mà nói, cái sa mạc quỷ quái này đúng là biết cách hành hạ người khác mà, cái hắn có thể làm là giữ lại thể lực và tinh lực.

“Tiểu tử, ta đợi ngươi.” Mễ Nhĩ dùng âm thanh khinh miệt nói, lần thứ hai xoay người, đi vào sâu trong sa mạc.

Dịch Áo cất bước, giữ khoảng cách nhất định với đối phương.

Lần này Mễ Nhĩ cũng lười quay đầu lại. Đi chừng hai dặm, Dịch Áo vẫn đi theo sau hắn, không biết vì sao đột nhiên Mễ Nhĩ có loại cảm giác bất an, hắn quay đầu lại, nhìn thẳng Dịch Áo.

Dịch Áo cũng dừng bước, không hề sợ hãi đối diện với Mễ Nhĩ.

Hai người cũng không động, bão cát sa mạc liên tục quét qua người họ, đứng chừng nửa giờ, Dịch Áo thủy chung có vẻ rất kiên trì, cuối cùng rốt cuộc là Mễ Nhĩ không chịu nổi, nhìn Dịch Áo một cái thật lâu, xoay người thả ra Phong Ưu Nhã, vọt vào sâu trong sa mạc.

Dịch Áo cũng phóng xuất ra Phong Ưu Nhã, hai người một trước một sau, bắt quá người trước có chút bất an, mà người sau lại có vẻ bình tĩnh lạnh lùng.

Mễ Nhĩ càng chạy càng bực bội, nếu để người khác nhìn thấy chẳng phải sẽ nói hắn bị một Quang Mang Vô Sĩ đánh bại? Còn bị người ta truy đuổi như chó nhà có tang?

Chạy đi hơn mười dặm, thấy Dịch Áo vẫn theo sau, rốt cuộc hắn không nhịn được nữa, đột nhiên quay người, hai tay như thiểm điện xuất chiêu về phía Dịch Áo, dù biết chưa chắc có được tác dụng nhưng hắn vẫn phóng ra năm sáu đạo phong nhận.

Địch Áo lập tức tránh né công kích Mễ Nhĩ.

“Tiểu tử, đi theo ta rất nguy hiểm đấy, hắc hắc hắc.” Mễ Nhĩ nhe răng cười.

Địch Áo cười cười, không nói gì. Mễ Nhĩ thở dài một hơi, sau đó tiếp tục xoay người bước đi, Địch Áo cũng đi theo ở đằng xa xa.

Đi ra được vài trăm thước, Mễ Nhĩ bắt đầu có cảm giác như muốn phát điên, hắc giận dữ xoay người, gần từng chữ hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn đi theo đến bao giờ?”

“Đến khi nào ngươi chết...” Địch Áo lãnh đạm trả lời.

Lần này Mễ Nhĩ không nổi trận lôi đình, cũng không trào phúng nữa. Đến tận bây giờ rốt cuộc hắn đã hiểu vì sao mình cảm thấy bất an. Trải qua nhiều chiến đấu như vậy mà đối phương thủy chung vẫn có vẻ thần thái sáng láng, không có chút biểu hiện mệt mỏi gì, mà hắn thì đã rất mệt mỏi, nguyên lực hao tổn cũng rất lớn, hiện tại hắn cần tìm một chỗ nghỉ ngơi! Kỳ thật nếu nguyên lực của Mễ Nhĩ nhạy cảm hơn một chút, đạt được loại trình độ như Võ Tôn An Đông Nỵ thì có thể phát hiện gió trong sa mạc từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ chui về phía Địch Áo. Cước bộ Mễ Nhĩ ngày càng nhanh, bất quá, sa mạc hầu như không thể cung cấp nơi ẩn nấp, mặc kệ hắn chạy đến đâu, cũng không quản hắn dùng tốc độ gì, Địch Áo vẫn duy trì cự ly trăm mét với hắn.

129. Chương 129: Tự Sát.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 129: Tự sát.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đề cao tốc độ đến cực hạn?

Mễ Nhĩ có nghĩ tới, nhưng không dám làm. Nếu làm vậy mà còn không vứt bỏ được địch nhân, nguyên lực hao hết thì hắn chỉ có thể bó tay chịu chết.

Từng cơn cát xẹt qua dưới chân họ, đảo mắt thì trời đã về chiều, Mễ Nhĩ tìm một chỗ tránh gió ngồi xuống, dùng cặp mắt như đục xà nhìn chằm chằm Địch Áo: “Tiểu tử, ta quyết định rồi, chuyện giữa ta và các người dừng ở đây đi! Ta cũng không làm khó dễ các người nữa, hiểu không?”

Địch Áo lấy ra một túi nước, uống một ngụm nhỏ: “Nước ở đây cũng đủ cho ta chống đỡ bảy ngày trong sa mạc.”

“Ngươi...” Thần sắc Mễ Nhĩ biến đổi, ngữ khí Địch Áo rất bình thản, nhưng lời của hắn làm người ta rất bức tức, hắn quát: “Ngươi con mẹ nó có hiểu ý ta không? Kết thúc! Đều kết thúc rồi!”

“Lúc đầu Trần Lâm cũng tin lời ngươi...” Địch Áo nhẹ giọng trả lời: “Hiện tại nàng ở đâu?”

Mễ Nhĩ không nói nữa, lấy ra thịt khô, cố sức nhấm nuốt, xong còn lấy ra một túi rượu, cố ý mở to miệng bình làm hương khí tản mát ra ngoài, ý của hắn là: Ở đây với ta có ý nghĩa gì? Ngươi trở về đi, trở về có ăn có uống, có chỗ nghỉ ngơi, sao phải ở đây chịu khổ.

Mà khuôn mặt Địch Áo vẫn lộ vẻ bình thản làm Mễ Nhĩ sắp phát điên, động tác duy nhất của hắn là tìm một nơi, từ từ ngồi xuống. Đây là một đợt quyết đấu của một con cô lang và một con bệnh hổ, so đấu thời gian, so đấu kiên trì, hắn không muốn lãng phí thể lực ở bất cứ chỗ nào.

Mỗi lần Mễ Nhĩ đưa thịt khô lên miệng cắn đều cố sức cắn xé một chút, tựa hồ không phải đang cắn thịt khô mà đang cắn thịt Địch Áo vậy, có thể thấy được hắn thống hận Địch Áo đến dường nào.

Diệt xong túi thịt khô, cũng uống hết hai túi rượu mạnh, Mễ Nhĩ cảm thấy mỹ mãn, ném túi xuống mặt đất, một trận gió thổi qua, mang theo túi bay sâu vào sa mạc.

Địch Áo nhìn theo cái túi, nhàn nhạt nói: “Người sẽ nhớ nó...”

“Cái gì?” Mễ Nhĩ trừng to mắt nhìn Địch Áo, hần không hiểu.

Địch Áo hơi lắc đầu, Mễ Nhĩ liên tục phạm vào hai sai lầm, vốn của mình mà không biết quý trọng, sau này hối hận cũng đã muộn rồi.

Mễ Nhĩ thân là Cực Hạn Vô Sĩ, nguyên lực của mình yếu hơn hần nhiều nhưng trong khi tác chiến lại không công lãng phí rất nhiều, hơn nữa, túi thịt khô, còn có rượu mạnh của Mễ Nhĩ mà so với chỉ có một chút nước trong của Địch Áo thì không thể nghi ngờ được xem như một người giàu có, nhưng hiện tại Mễ Nhĩ lại dùng nó để phát tiết hận ý, cuối cùng biến thành một kẻ nghèo hàn.

Gió càng lúc càng lớn, ánh mắt Mễ Nhĩ càng trở nên bất định.

Cát bụi đầy trời làm tầm nhìn hai người trở nên không rõ, Mễ Nhĩ bỗng bạo khởi, phát ra hai đạo phong nhận. Hần đã không dám khoe giàu, phát ra hơn mười đạo nữa, như vậy quá lãng phí nguyên lực. Bị Địch Áo bức bách, mắt cao hơn đỉnh như Mễ Nhĩ cũng phải bắt đầu tính toán tỉ mỉ.

Hai đạo phong nhận chia thành một trái một phải bắn về Địch Áo bởi Mễ Nhĩ phán đoán Địch Áo không thể nào dừng tại chỗ, còn chính hần lại lao thẳng về phía Địch Áo, hần muốn thử một lần xem Địch Áo có thể bảo trì tốc độ như cũ không, dù sao Mễ Nhĩ sinh hoạt nhiều năm như vậy ở đại mạc, hần hiểu rất rõ nên di chuyển thế nào trong loại thời tiết ác liệt này.

Mễ Nhĩ bạo khởi, Địch Áo cũng động, cả người phẳng phất như mất đi trọng lượng, trôi nổi theo gió, hai đạo phong nhận toàn bộ đánh vào khoảng không. Đây là một khái niệm hoàn toàn với cách chạy nước rút của Mễ Nhĩ, Địch Áo giống như dung nhập vào gió vậy, thân hình lên xuống trong bão cát, tuy thoát nhìn không phải rất nhanh nhưng Mễ Nhĩ thử hết lần này đến lần khác cũng không thể tập trung vị trí của Địch Áo.

Tuy Địch Áo trốn chạy, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát có thể phát hiện cự ly của hần và Mễ Nhĩ thủy chung vẫn bảo trì chừng ba mươi mét. Vô luận Mễ Nhĩ truy đuổi thế nào đi nữa thì cự ly này vẫn không biến hóa quá lớn, vừa không tăng lên cũng không giảm xuống. Nếu An Đông Ny ở đây sẽ nhìn ra được vấn đề, Địch Áo hiện tại đang có ý thức khống chế khoảng cách giữa hai bên, đồng thời lực khống chế ngày càng tinh chuẩn, lui tới ngày càng lưu sướng.

Địch Áo đang lợi dụng Mễ Nhĩ để rèn luyện chính mình, mặc dù có thể có người cảm thấy khó tin, nhưng đây là chuyện thật.

Tình hình như vậy giằng co một hồi, Mễ Nhĩ có chút ăn không tiêu, vốn chạy trong bão cát mất sức hơn bình thường rất nhiều, bình thường thì tiêu hao nhiều hơn một chút nguyên lực cũng không bị Mễ Nhĩ để trong lòng, nhưng bây giờ thì khác, vốn nguyên lực của Mễ Nhĩ còn thừa không nhiều lắm, nào còn dám dây dưa với Địch Áo. Bất tri bất giác, ngay cả Mễ Nhĩ cũng không chú ý đến hần đã đạt Địch Áo ở vị trí ngang mình.

Chỉ khi chiến đấu với đối thủ cùng đẳng cấp mới quan tâm đến chi tiết nguyên lực hao tổn như vậy.

Nghĩ như vậy, Mễ Nhĩ quyết định thật nhanh, không dây dưa với Địch Áo nữa, xoay người liền chạy đi, bây giờ là thuận gió. Mễ Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, bắt quá lại bắt đầu đau đầu, rốt cuộc chạy đến bao giờ? Căn bản không cần quay đầu lại, Mễ Nhĩ biết tên Địch Áo lì như trâu kia vẫn như âm hồn bất tán theo đuôi.

Sắc trời ngày càng mờ, tung hoành ở đại mạc mười mấy năm, bỗng nhiên hôm nay Mễ Nhĩ bắt đầu chán ghét tầm sa mạc hoang vu này, chẳng sợ chỉ cần có một rừng cây cũng được, khi không thể xác định được vị trí của hần thì đối phương không dám tùy tiện chạy vào.

Cứ như vậy, hai người một đuổi một chạy, ngẫu nhiên Mễ Nhĩ không kiềm chế được lửa giận, sẽ thay đổi vị trí hai người, bất quá, cuối cùng vẫn là Mễ Nhĩ trốn bởi nguyên lực của hần đã ngày càng ít, sắp đến tình trạng khô kiệt.

Trong nháy mắt trời đã về khuya, Mễ Nhĩ đều sắp điên rồi, đối phương căn bản không cho hần nghỉ ngơi, nếu hần dừng lại thì đối phương cũng sẽ dừng lại, mà nếu Mễ Nhĩ muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, chỉ cần móng chạm đất thì Địch Áo sẽ từ xa xa ném tới một cái phong nhận, làm cho hần không thể không

đứng dậy tránh đi. Đương nhiên Mễ Nhĩ cũng có thể phóng xuất phong nhận đánh tan công kích của Dịch Áo, nhưng vấn đề là, làm vậy thì hao phí nguyên lực càng nhiều hơn.

Đối phương làm hắn cảm thấy rất giống một con sói đói, cẩn thận đi theo con mồi, cũng không vội vã công kích mà đợi con mồi mệt mỏi ngã xuống, lúc đấy mới phát động một kích trí mệnh.

“Ta muốn giết ngươi...” Đây là lời Dịch Áo từng nói qua, khi đó Mễ Nhĩ cảm thấy đây chỉ là một câu cuồng vọng cực kỳ buồn cười, nhưng bây giờ, Mễ Nhĩ lại cảm thấy mình sắp biến thành một truyện cười. Bị một cái Quang Mang Vô Sĩ bức đến tình trạng này, vãn vãn là buồn cười cũng không đủ hình dung, hắn là phải thêm hai chữ “thật đáng” vào trước mới đúng.

“Tiểu tử, ngươi còn muốn đuổi theo đến bao giờ?”

“Ngươi có để yên hay không?”

“Được rồi được rồi, hôm nay ngưng chiến đi, ngày mai... Con mẹ nó, ngươi lại đánh lên lão tử.”

“Đừng quá phạm nhé? Làm người không nên quá phạm!”

“Đoạn xích xích kia thôi thì chúng ta nên bỏ qua đi, chúng ta hẳn nên trở thành bằng hữu chứ nhỉ? Ha ha... Chỉ cần có ta thì tất cả chiến sĩ ở Hỏa Diễm Sa Mạc vĩnh viễn đều là bằng hữu của ngươi.”

“Người trẻ tuổi nên nhìn vào tương lai ấy, tương lai... tương lai...” Hai mắt Mễ Nhĩ khép hờ, nói năng bậy bạ, sau đó lại đột nhiên tỉnh ngủ, nhảy người lên tránh phong nhận đang bay đến.

“Các hạ, chúng ta có cừu hận sâu như vậy sao? Người bị thương là ta, là ta đấy!” Mễ Nhĩ chỉ vào đoạn cổ tay cụt của mình tru lên.

Suốt một đêm, Mễ Nhĩ lao lực dùng mọi lời lẽ, muốn câu thông với Dịch Áo, nhưng Dịch Áo thủy chung vẫn ngậm miệng không nói.

Trời đã sáng, một đêm không ngủ, Mễ Nhĩ có vẻ rất uể oải, mà vẫn bảo trì trầm mặc, Dịch Áo lại thần thái sáng láng, người trước đang tìm cách thoát khỏi khốn cảnh, người sau lại tận khả năng bảo trì thể lực, kết quả rất dễ đoán.

Mễ Nhĩ gồng mình đi về phía trước, mà Dịch Áo từ từ theo sau. Có lẽ một đêm không ngủ, lại còn nói nhiều nữa, hôm nay Mễ Nhĩ có vẻ rất nặng nề. Trong thiên địa mờ mịt chỉ có hai người họ, bốn phía tĩnh mịch, chỉ có bão cát lâu lâu lại quét qua người họ.

Lại một buổi sáng trôi qua, Mễ Nhĩ không thể không lại mở ra máy hát, chuẩn bị tiến hành trao đổi với Dịch Áo.

“Ngươi rất tốt, ha ha...” Mễ Nhĩ vươn ngón tay cái: “Ta dám cam đoan, một ngày nào đó, tên của ngươi sẽ vang vọng khắp đại lục... Đúng rồi, ngươi tên gì?”

“Người trẻ tuổi, ngươi không thấy phiền à?”

“Vì sao chứ? Tội gì chứ...” Mễ Nhĩ cố hết sức nâng mí mắt lúc này như nặng ngàn cân, hắn biết, chỉ cần mình thật sự ngủ, đối phương tuyệt sẽ không lưu tình, hắn không muốn chết nên hắn phải kiên trì.

“Ngươi... ngươi... ngươi không cần ngủ à?” Mễ Nhĩ vừa tránh thoát một đạo phong nhận, dùng một loại thanh âm như gần chết chất vấn.

“Được rồi, ta sai lầm rồi, đều là lỗi của ta.” Mễ Nhĩ cúi thấp đầu: “Cầu ngài khoan thứ cho ta, được chứ?”

“Đừng như vậy, xin... đừng như vậy.” Lại tránh thoát phong nhận, Mễ Nhĩ quả thật đang cầu xin.

Trời lại sáng... Mễ Nhĩ cố hết sức đứng lên, giờ phút này, thể xác và tinh thần hắn đã mệt mỏi đến cực điểm, ngay cả đứng thẳng cũng khó, nếu hắn có thể vượt qua kiếp nạn này thì nhờ lần ăn đủ đau khổ này, hẳn rất có thể lại đột phá, đáng tiếc, đây vãn vãn chỉ là nếu.

“Phía trước chính là thôn trấn của ta, người trẻ tuổi, hiện tại ngươi quay đầu vẫn còn kịp đấy, ha ha ha ha...” Mễ Nhĩ cười gượng, ý của hắn rất rõ ràng, ta đã về đến nhà, ngươi còn đuổi theo à?

Địch Áo vỗ nhẹ áo mình, hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi dường như cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với hắn, vẫn khí định thần nhàn.

130. Chương 130: Nửa Mơ Nửa Tỉnh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 130: Nửa mơ nửa tỉnh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Biểu tình Mễ Nhĩ trở nên cứng ngắc, kỳ thật hắn căn bản không chạy về phía thôn mình, đám sa đạo thủ hạ kia của hắn tuyệt đối không phải đối thủ của người thanh niên này, từ khi hắn ra ngoài lịch lãm đến nay, chưa từng thấy ai có tính cách cứng cỏi như vậy, hai ngày hai đêm, ngay cả người sắt cũng không chịu nổi.

“Được rồi, không phải ngươi muốn giết ta sao?” Mễ Nhĩ cười thản nói: “Được rồi được rồi, ở đây đi, chúng ta quyết chiến lần cuối đi.”

Địch Áo lẳng lặng đứng ở đó, tựa hồ không nghe thấy gì cả, nhưng khi Mễ Nhĩ tiến về phía trước, thân hình của hắn lập tức lui về phía sau.

“Lại đây, ngươi lại đây đi!” Mễ Nhĩ điên cuồng gào thét: “Đừng trốn mãi như con chó nhỏ thế!”

Địch Áo không chút tức giận, từ từ lấy ra túi nước, uống một ngụm nhỏ, sau đó lại chia thành vài lần nuốt xuống.

Ánh mắt Mễ Nhĩ nhìn chăm chăm vào túi nước kia, hắn chú ý thấy đối phương rất quý trọng túi nước này, một ngày chỉ uống ba, bốn lần, mỗi lần chỉ uống một ngụm nhỏ, tựa hồ thật sự chia nước trong túi thành bảy phần, tính kéo dài bảy ngày với hắn.

Bảy ngày sao? Nghĩ đến con số này, rốt cục Mễ Nhĩ hoàn toàn điên cuồng.

Ngay sau đó, Mễ Nhĩ phóng về phía Địch Áo, từng đạo từng đạo phong nhận không ngừng bắn ra, hắn đã phóng xuất tất cả lực lượng còn sót lại, nếu không chạy thoát được thì không bằng oanh oanh liệt liệt chết trận.

Địch Áo lập tức phóng thích Phong Ưu Nhã, tránh sang một bên của Mễ Nhĩ, sau đó phản thủ đánh ra một đạo phong nhận.

Mễ Nhĩ lại không thèm tránh, lắc mình một cái, thẳng tắp lao về phía Địch Áo. Đạo phong nhận của Địch Áo đang thấu nhập từ bả vai của hắn, Mễ Nhĩ chẳng những không dừng bước, còn phát ra tiếng cười điên cuồng, thậm chí mở ra hai tay, tựa hồ đang đón nhận tử vong.

Địch Áo một bên bay ngược, một bên bắn ra ba đạo phong nhận, chia ra đánh vào cổ họng và hai ngực Mễ Nhĩ.

Phốc... phốc... phốc...

Tiếng cười điên cuồng của Mễ Nhĩ nín bật, đầu rơi xuống đất, máu tươi lập tức phun thành dòng từ cổ họng và ngực hắn xuống đất, nhuộm đỏ cả vùng cát...

Mấy ngày qua Tác Phỉ Á vẫn sống trong dày vò, dọc theo đường đi, nàng vô số lần quay đầu lại nhìn về phía sa mạc mịt mờ, tình cảm của nàng nói rằng không nên bỏ Địch Áo lại, hắn là trở về, cùng chung nguy nan với Địch Áo, mà lý trí của nàng lại nói cho nàng nhất định phải dẫn theo đoàn xe rời khỏi sa mạc, không thể lãng phí cơ hội mà Địch Áo sáng tạo.

Ban ngày, Tác Phỉ Á luôn bày ra bộ dáng cười cười nói nói, trấn an lòng người, nhất là Ca Đốn, nàng lập đi lập lại với hắn rằng chắc chắn Địch Áo sẽ không sao cả, không nghe Địch Áo nói à? Tâm pháp tu luyện

của hắn được truyền thừa của một vị Thánh Võ Sĩ nên tạo nghệ Phong Ưu Nhã của Dịch Áo tuyệt không kém Mễ Nhĩ, cho dù đánh không lại thì trốn cũng không phải là việc gì khó.

Nếu không có Tác Phỉ Á áp chế, buổi chiều không thấy Dịch Áo quay về, khi đó Ca Đồn đã không thể khống chế được mình rồi.

Nhưng đến ban đêm, Tác Phỉ Á lại trốn một góc, âm thầm rơi lệ, mặc kệ nàng có bao nhiêu ưu điểm và tài trí đi nữa thì chung quy vẫn là một cô gái chưa đầy hai mươi, có một vài đả kích không thể tiếp thụ, cũng không cách nào thừa nhận.

Phí Đức Sĩ thấy nhưng cũng bất lực, trấn an đối trá cũng không có hiệu quả gì, trừ phi hắn có thể lấy ra minh chứng xác thực, chứng minh Dịch Áo không sao.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phí Đức Sĩ chỉ có thể nói với Tác Phỉ Á, chỉ cần Mễ Nhĩ không hiện ra thì Dịch Áo vẫn còn an toàn, kết quả là lời của hắn ngược lại làm Tác Phỉ Á càng dày vò hơn, đây chính là một lời phán quyết, nếu Dịch Áo xuất hiện tức là Mễ Nhĩ kia bị giết, nếu Mễ Nhĩ xuất hiện tức là chứng minh Dịch Áo đã lành ít dữ nhiều, bất quá trường hợp trước rất khó xảy ra.

Cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chờ. Trong loại cuộc sống này, ngay cả Lôi Mông cũng không có hứng nói gì, hắn không ngốc chút nào, Tác Phỉ Á miễn cưỡng vui cười không thể qua được mắt hắn nên hắn cũng không có tâm tình nói chuyện.

Đảo mắt đã qua năm ngày, tuy đoàn xe không bị quấy rầy nhưng không khí ngày càng trầm trọng, ngay cả tiểu An Kỳ Nhi cũng cảm thấy không thích hợp, không chạy lung tung chơi đùa nữa, luôn trốn trong ngực Ngã Lệ, vụng trộm quan sát người khác.

Năm ngày không thấy người tức là sinh cơ đã rất xa vời rồi, Phí Đức Sĩ ngồi bên lửa trại thở dài một tiếng, theo lý thuyết thì không nên như vậy, chẳng lẽ vị đại nhân kia... đi nơi khác rồi?

Mấy ngày nay Phí Đức Sĩ rất ít nghỉ ngơi vì dự phòng Mễ Nhĩ đột nhiên xuất hiện đánh lén đoàn xe nên ban đêm hắn tự thân trực đêm, ban ngày cũng phải đề cao cảnh giác. Trên thực tế, động tác của hắn cũng chứng tỏ hắn không lạc quan về Dịch Áo lắm.

Phí Đức Sĩ khi thì đứng dậy, đi một vòng quanh doanh địa, khi thì lại ngồi về cạnh lửa trại, thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã đến nửa đêm, Phí Đức Sĩ có chút mệt mỏi, há miệng ngáp dài một cái, đúng lúc này, hắn đột nhiên thấy một thân ảnh từ xa xa bay vụt lại đây.

Mễ Nhĩ đến đây, dịch tập. Phí Đức Sĩ đứng lên, vừa định hô gọi các võ sĩ trong doanh địa thì lại phát hiện có điều là lạ. Dưới ánh trăng, hắn có thể nhìn thấy động tác phá không của bóng người kia, nói chính xác hơn, người kia không phải chạy tới mà dùng một loại động tác gần như lướt đi, tự nhiên mà phiêu dật.

Đó là Dịch Áo? Phí Đức Sĩ có chút không dám tin sự phán đoán của mình, vài cái võ sĩ chung quanh phát hiện dị thường, không hẹn mà cùng nhìn theo ánh mắt Phí Đức Sĩ, lập tức khấn trương lên. Bọn họ cũng không có sức phán đoán miễn tuệ như Phí Đức Sĩ, nhưng Phí Đức Sĩ không nói gì nên bọn họ cũng không dám có động tác gì.

Bóng người ngày càng gần, quả nhiên là Dịch Áo!

Phí Đức Sĩ chỉ cảm thấy ngực như bị dồn nén, mà sau khi phun ra một hơi thật dài lại cảm thấy thần thanh khí sảng, trong nháy mắt sự nặng nề mấy ngày qua đã không cánh mà bay.

Mũi chân Dịch Áo điểm nhẹ, thân hình như một con nhạn lộn qua một cái thùng xe, sau đó lại bước xa một bước tới gần lửa trại bên cạnh Phí Đức Sĩ, hắn không kịp nói gì với Phí Đức Sĩ, cơ hồ như cướp đoạt từ bên hông một võ sĩ một túi nước, sau đó dốc uống từng ngụm từng ngụm.

Hắn nói với Mễ Nhĩ là nước trong túi đủ để chống đỡ một tuần, nhưng đây là chuẩn bị tâm lý và năng lực chịu đựng trong hoàn cảnh cực đoan nhất, không có nghĩa là không có ảnh hưởng gì đến hắn.

Kỳ thật hiện tại Dịch Áo vừa mệt vừa khác, vừa đói vừa buồn ngủ, trước kia hắn rất ít khi thất thố như vậy.

Dốc một ngụm uống sạch nước trong túi, sau đó quăng trả túi nước lại cho võ sĩ kia, lúc này Phí Đức Sĩ nhẹ giọng nói: “Người gọi Ngã Lệ phu nhân dậy chuẩn bị cho vị anh hùng của chúng ta một bữa ăn đêm phong phú.”

“Đã trễ vậy rồi, thôi đi, ta không quá đói.” Dịch Áo nói, nói xong ngồi xuống đối diện với Phí Đức Sĩ.

“Không quá đói? Vậy cũng là đói bụng.” Phí Đức Sĩ lộ ra ý cười, sau đấy nháy mắt với võ sĩ kia.

Võ sĩ kia xoay người đi về phía thùng xe Ngã Lệ, Dịch Áo do dự một chút, cũng không ngăn cản.

Một lát sau, Ngã Lệ xoa xoa hai mắt đi tới, liếc thấy Dịch Áo, suýt nữa thét to ra ngoài. Tiếp đó cũng không cần Phí Đức Sĩ nói gì, lập tức bận rộn lên. Một lát sau, một bữa ăn coi như phong phú xuất hiện cạnh lửa trại, sau đấy Ngã Lệ cũng mặc kệ Dịch Áo có uống rượu hay không, xoay người lấy hai bình rượu mà Y Toa Bối Nhĩ đưa cho nàng đặt dưới chân Dịch Áo, đây là đồ tốt, ngày xưa Lôi Mông đòi nàng bao nhiêu lần cũng không được.

Dịch Áo cũng không khách khí, lập tức thả sức ăn hết mình, đây là bữa cơm hán ăn nhanh nhất từ trước đến nay, cũng là nhiều nhất.

Phí Đức Sĩ luôn cười tủm tỉm nhìn Dịch Áo, hán đang đợi, đợi Dịch Áo kể quá trình chiến đấu. Có điều mãi đến khi Dịch Áo ăn uống no đủ hán cũng chưa nghe được chữ nào, chỉ nghe được tiếng ăn uống nhấm nuốt.

“Khụ khụ... Dịch Áo, Mễ Nhĩ kia sao rồi?” Cuối cùng, Phí Đức Sĩ thật sự nhịn không được.

“Đã chết.” Dịch Áo vừa trả lời vừa đứng theo, theo đường sinh học mà nói, rất đói bụng không nên ăn quá no, hơn nữa ăn xong cũng không nên ngủ ngay, nhưng hán không quản nhiều như vậy được.

“Thật chết rồi?” Tuy biết rằng có thể có kết quả này, nhưng khi chính tai nghe được, Phí Đức Sĩ vẫn lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Chết là chết, còn có thật giả à?” Dịch Áo cười: “Tác Phỉ Á ở đâu?”

“Ở trong xe nàng.” Phí Đức Sĩ chỉ.

“Ta đi nói với nàng mấy câu trước đã.” Dịch Áo nói.

“Đi thôi, đi thôi.” Phí Đức Sĩ bất đắc dĩ nói, cái hán muốn nghe là quá trình chứ không phải kết quả hàm hồ như vậy.

Dịch Áo đứng dậy, đi vào xe Tác Phỉ Á, mà Phí Đức Sĩ vẫn xuất thần nhìn theo bóng hán, mãi khi Dịch Áo chui vào xe mới nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tiểu tử này... gầy đi rất nhiều ha...”

Ở trong xe, Tác Phỉ Á đang ngủ say trong góc, hai ngày đầu nàng đều thức trắng không ngủ được, vài ngày sau cũng khi ngủ khi tỉnh, mệt nhọc vài ngày dồn lại một chỗ làm nàng ngủ say như chết, không thể phát hiện có người chui vào thùng xe.

Dịch Áo tay chân nhẹ nhàng mở nển, nhìn Tác Phỉ Á. Tác Phỉ Á tựa hồ đang nằm mơ, một chốc lại dùng âm thanh khó nghe rõ than thở vài câu, một chốc lại lộ ra ý cười.

Thôi đừng đánh thức nàng ha. Dịch Áo từ từ tựa vào vách xe, ngồi một hồi, lại nhìn một hồi, sau đó chuẩn bị đi ra tìm chỗ ngủ.

Bất quá Dịch Áo thật sự rất buồn ngủ, lúc này tâm thần hoàn toàn thả lỏng, có vài thứ sẽ không khống chế được, dần dần thân hình từ từ trượt xuống, cuối cùng nằm ngủ bên cạnh Tác Phỉ Á.

Trời đã sáng, trong doanh địa vang lên tiếng ồn ào, mọi người đều biết đêm qua Dịch Áo đã trở lại, cũng biết hán đã xử lý tên Cự Hận Võ Sĩ khó chơi kia, cảm xúc đều tăng vọt lên.

Tác Phỉ Á đang đắm chìm trong giấc mộng bị tiếng ồn đánh thức, khi nàng mở to mắt mới phát hiện mình chui vào trong ngực một người, đầu tiên nàng ngáp một cái, sau đó từ từ vươn vai, sau đó đẩy Dịch Áo: “Sao người lại chạy đến ngủ chỗ ta, đứng lên, để người khác thấy thì không tốt.”

Không chỉ Tác Phỉ Á còn đang nửa tỉnh nửa mê mà Dịch Áo cũng mơ mơ màng màng, tuy thần kinh hẳn cứng cỏi như đúc bằng sắt, nhưng cứng cỏi đến đâu cũng có cực hạn của mình, mệt quá thì... hẳn cũng giống người thường vậy.

“Ngô...” Dịch Áo lật người lại, không kiên nhẫn nói: “Người còn sợ người khác thấy à...”

Chỉ có lúc đó Dịch Áo mới dám tùy ngôn sở dục, thật lâu thật lâu trước kia chính Tác Phỉ Á chủ động kiên trì ngủ với hắn, ai cũng không khuyên được, cái này đủ để chứng minh Tác Phỉ Á là một đứa nhỏ quật cường không thêm để ý cái nhìn người khác.

“Người đúng là...” Tác Phỉ Á vừa tức vừa cười, bất đắc dĩ ngồi dậy, còn lấy ra cái gương nhỏ nhìn dung mạo mình một chút, sau đó bước qua Dịch Áo, đẩy cửa thùng xe ra.

Ánh dương quang chói mắt trong sa mạc làm Tác Phỉ Á lập tức trở nên thanh tỉnh, thân thể nàng có chút cứng ngắc bởi đột nhiên nàng ý thức được dường như vừa rồi mình đã bỏ lỡ cái gì đó.

Ngay sau đó, Tác Phỉ Á từ từ xoay người, ngơ ngác nhìn Dịch Áo, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, sau đó nhắm mắt lại, lắc đầu thật mạnh.

Lúc này Tác Phỉ Á thậm chí không dám mở mắt, nàng sợ, sợ tất cả chỉ là ảo giác, đôi tay nắm chặt cũng biến thành tái nhợt.

Đúng lúc này, Dịch Áo vô tình xoay người, mũi chân không nhẹ không nặng đụng vào chân Tác Phỉ Á, mà Tác Phỉ Á như bị điện giật trợn to mắt.

“Dịch Áo!!!” Khi Tác Phỉ Á tin rằng mình không nằm mơ, lập tức lệ nóng quanh tròng, sau đó lao đến ôm Dịch Áo.

“Thình thịch...”

Tiếng chân nặng nề từ thùng xe truyền đến, làm cho Ca Đồn và Lôi Mông ở gần đó kinh ngạc, hai mắt nhìn nhau, sao thế này?

Mà Dịch Áo cũng bỗng nhiên bình tĩnh, lập tức ôm lấy Tác Phỉ Á, quay người lại, dùng thân mình bao phủ cả người Tác Phỉ Á, lưng hắn cương lên như báo săn, hai mắt lóe ra hàn quang, lạnh lùng nhìn từ trong xe ra ngoài.

Dịch Áo còn chưa rõ tình huống, tưởng lại có địch nhân đánh lén, bất quá, biểu hiện che chở như bản năng của hắn làm tâm Tác Phỉ Á phải nát ra, sau đó nàng gắt gao ôm lấy hắn, ghen ngào: “Dịch Áo...”

131. Chương 131: Trêu Chọc.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 131: Trêu chọc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo không nhìn thấy địch nhân nằm trong dự liệu, khi thấy Ca Đồn và Lôi Mông xuất hiện ở ngoài buồng xe thì về lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, cả hai chỉ liếc nhau một cái rồi nhanh chóng lui qua một bên, Ca Đồn còn có hảo tâm đưa tay đóng cửa khoang xe lại.

Mặc dù cửa đã được đóng lại nhưng Dịch Áo vẫn có thể nghe thấy giọng Lôi Mông cố ý đè thấp thanh âm: “Thật sự không nghĩ tới Dịch Áo lại thô lỗ như vậy, hình như hơi nóng nảy thì phải?”

“Người biết gì chứ?” Ca Đồn khinh thường nói: “Cái này gọi là tiểu biệt thắng tân hôn.”

“Bọn họ còn chưa kết hôn mà?”

“Hừ, đừng nói là người không biết Dịch Áo và Tác Phỉ Á quen nhau lúc còn rất nhỏ.”

Địch Áo bắt đắc dĩ thở dài, cúi đầu nhìn xuống Tác Phỉ Á đang nằm trong ngực, mặt Tác Phỉ Á đã sớm đỏ bừng rồi. Những lời Ca Đốn và Lôi Mông nói nàng nghe rõ ràng rành mạch, nàng tình nguyện mình không nghe được gì hết, nhưng thanh âm ở bên ngoài cứ bay vào trong tai nàng.

Nhìn về mặt Tác Phỉ Á ngượng ngùng, ánh mắt tránh sang chỗ khác. Địch Áo bỗng nhiên nổi lên tâm tư trên đầu, đưa tay ngắt chóp mũi Tác Phỉ Á, nói: “Nhìn bộ dáng nàng nằm rất thoải mái, nếu không, chúng ta lại ngủ thêm một lát?”

“Mau để ta dậy !” Tác Phỉ Á nhất thời xấu hổ, nhưng mới vừa đặt hai tay lên ngực Địch Áo lập tức có cảm giác mất hết sạch khí lực, nháy mắt nhìn Địch Áo, run giọng hỏi: “Chàng đã khỏe chưa?”

Tâm Địch Áo theo đó chợt run lên, thì ra biết được có một người thủy chung nhớ tới bản thân, cảm giác đó dĩ nhiên lại hạnh phúc như thế. Mấy ngày liên tiếp vất vả cực nhọc chỉ cần một câu nói của Tác Phỉ Á đã tan biến thành mây khói.

Có lẽ những người yêu nhau chân chính là như thế, không cần thề non hẹn biển đầu bạc răng long gì cả, chỉ một câu nói bình thường đến mức không thể bình thường hơn cũng có thể giúp cho tâm hai con người gắn kết chung một chỗ, vĩnh viễn không thể lìa xa.

“Nàng nhìn ta xem có giống như bị gì không?” Địch Áo không muốn không khí nặng nề hơn, cười nói: “Chỉ có nàng, thoát nhìn không thoải mái lắm thì phải, mặt hồng như vậy, không phải là ngã bệnh đi?”

Thấy Địch Áo còn có tâm tình rãnh rỗi nói giỡn, Tác Phỉ Á rút cuộc nhẹ lòng, gỡ bàn tay Địch Áo đang để trên trán xuống, đỏ mặt nói: “Chẳng lẽ chàng không biết mình nặng cỡ nào sao? Còn không mau đi xuống”

Tác Phỉ Á lấy cớ quá kém, nói thế nào nàng cũng là Quang Mang võ sĩ, đừng nói một mình Địch Áo, cho dù là thừa nhận trọng lượng hơn gấp mấy lần cũng không có chuyện gì. Thế nhưng hiện tại nàng rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, cũng chẳng quan tâm lời nói của mình có sơ hở hay không, nàng chân chính lo lắng là sau khi đi ra ngoài làm sao đối mặt với hai tên chán ghét Ca Đốn và Lôi Mông, nhất là Lôi Mông.

“Rất đơn giản.” Địch Áo cười cười xấu xa, hiển nhiên không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho Tác Phỉ Á: “Có thể đổi lại vị trí, nếu không, nàng ở phía trên?”

Tác Phỉ Á không phải là cô bé cái gì cũng không hiểu, nghe loại ngôn ngữ này rõ ràng càng thêm xấu hổ đỏ mặt, đã đến trình độ đỏ rực như trái táo chín rồi, tim nàng cũng bắt đầu đập nhanh cuồng loạn. Nàng không dám nhìn Địch Áo nữa, ra sức vùng vẫy khỏi ngực Địch Áo, ngồi ở một bên chấp mười ngón tay lại bối rối.

Lúc này Tác Phỉ Á đâu còn bộ dạng cao cao tại thượng như trước, đâu còn là viên minh châu quý phái trên Khắc Lý Tư bình nguyên nữa, nàng rõ ràng là một nữ tử ngượng ngùng, điềm đạm đáng yêu khiến cho Địch Áo không đành lòng trên chọc.

Nhẹ nhàng khoác tay qua eo thon gầy của Tác Phỉ Á, để cho nàng tựa đầu vào vai mình, Địch Áo thương tiếc nói: “Đang suy nghĩ gì đó?”

Tác Phỉ Á nhắm hai mắt lại không nói gì, trên người Địch Áo tản mát ra khí tức làm cho nàng có cảm giác ấm áp, nàng thậm chí muốn cứ dựa mãi như vậy, không bao giờ trở ra.

“Địch Áo, chàng trở lại thật là tốt.” Tác Phỉ Á lẩm bẩm, Địch Áo tự nhiên thấy đầu mũi chua xót, người thứ nhất thấy hẳn trở lại chính là Phí Đức Sĩ. Mặc dù Phí Đức Sĩ ân cần cũng xuất phát từ nội tâm, nhưng hẳn muốn biết nhất chính là đến tột cùng tại sao Địch Áo có thể trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn Tác Phỉ Á lại quan tâm nhất là Địch Áo có trở về hay không, về phần gã Mễ Nhĩ kia sống hay chết thì không nằm trong phạm vi Tác Phỉ Á suy nghĩ, chỉ cần Địch Áo trở lại là tốt rồi.

Hai người cứ như vậy ngồi ở trong xe, thời gian trôi qua rất mau, chỉ đảo mắt một cái đã đến buổi trưa, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng Ngã Lệ gọi mọi người ăn cơm. Địch Áo và Tác Phỉ Á chậm rãi đi ra ngoài tham dự, đêm qua Địch Áo không có ăn no, giờ phút này đã sớm đói bụng sôi ùng ục lên rồi.

Thấy Địch Áo và Tác Phỉ Á một trước một sau ra khỏi buồng xe, đội ngũ nhất thời bộc phát ra một trận hoan hô nồng nhiệt. Bọn họ đã bị đè nén lâu rồi, giờ phút này nhìn thấy Địch Áo thật sự xuất hiện ở trước

mắt, bọn họ không thể không chế kích động trong lòng được nữa.

Mỗi người đều rất rõ ràng, nếu như không có Dịch Áo chế trụ Mễ Nhĩ, kết quả của bọn hắn thiết tưởng không chịu nổi, nhưng Dịch Áo chỉ là một Quang Mang võ sĩ lại có thể chủ động đứng ra nhận trách nhiệm, điều này cần đến dũng khí lớn cỡ nào chứ? Ít nhất bọn họ làm không được.

Ngay cả các võ sĩ thủ hạ Trần Lâm cũng lộ ra thần sắc cảm kích.

An Kỳ Nhi vui vẻ chạy tới ôm lấy bắp đùi Dịch Áo, ngửa đầu vui sướng rạo rức nói: “Dịch Áo thúc thúc, Lôi Mông thúc thúc nói, chỉ cần người trở lại, hắn sẽ kể cho ta nghe chuyện xưa.”

Lôi Mông thấy Dịch Áo chuyển ánh mắt nhìn tới thì hơi mất tự nhiên, quay đầu sang nơi khác. Khi Dịch Áo rời khỏi, tâm tình của mọi người trầm trọng tới cực điểm, nhất là hắn và Ca Đồn, khổ sở trong lòng không hề kém Tác Phỉ Á. Dưới tình hình như thế, ngay cả ăn cơm cũng biến thành cực khổ, bất kể là vật gì đặt vào trong miệng cũng nhạt như nước ốc, nên hắn làm gì còn có tâm tư kể chuyện xưa cho An Kỳ Nhi nghe.

“An Kỳ Nhi, lại nói lung tung gì đó.” Ngã Lệ trách cứ đi tới, ôm lấy An Kỳ Nhi.

“Ăn cơm đi, ta đói bụng lắm rồi.” Dịch Áo cười cười, nhìn vẻ mặt kích động của mọi người đã hiểu được rất nhiều điều, nên hắn không nói thêm gì nữa.

Vốn là tất cả mọi người có dự định vây quanh Dịch Áo, không phải là muốn nói chuyện với Dịch Áo, chỉ là muốn ngồi gần hắn một mà thôi. Nhưng vừa nghe thấy Dịch Áo đói bụng, đám người lập tức ‘phản phát một tiếng’ tản ra ngoài, nhường ra một vị trí cực rộng chỗ bàn ăn.

Mà nhóm thủ hạ Trần Lâm quay trở lại sau đoàn xe, hai bên nhìn nhau không thuận mắt, tự nhiên không thể cùng ăn cơm ở chung một chỗ. Thế nhưng so sánh xuống, đám người Dịch Áo ăn uống ngon hơn rất nhiều, bọn họ ăn cơm có rau có thịt, lại được phân một chén canh nóng, còn những võ sĩ kia chỉ có thể gặm lương khô, ngậm ngùi dùng ánh mắt hâm mộ nhìn đám người Dịch Áo ăn uống với khí thế ngất trời.

Ăn được một hồi, Lôi Mông không nhịn được nữa, thật ra hắn có thể nhẫn nhịn đến bây giờ đã có thể coi là một kỳ tích.

“Dịch Áo, nghe Phí Đức Sĩ nói Mễ Nhĩ đã chết?” Lôi Mông đuổi dài cổ ra, bộ dáng vô cùng mong đợi.

Dịch Áo gật đầu, hết sức chuyên chú xử lý mâm thức ăn ở trong tay.

“Chết như thế nào?” Đây là tác phong Lôi Mông trước sau như một, một khi muốn biết chuyện gì, hắn tuyệt đối đuổi đến tận cùng không buông, truy hỏi sự việc cho kỹ càng.

Dịch Áo nuốt thức ăn trong miệng xuống, thở dài một hơi, nhìn Lôi Mông nói: “Chết đói!”

“Không thể!” Lôi Mông căn bản không tin, lúc này mới có mấy ngày, làm sao có thể chết đói được? Chuyện này có thể so sánh với chết đuối trong sa mạc rồi.

“Làm sao không thể chứ? Ta đây không phải là một ví dụ rõ ràng hay sao?” Dịch Áo chỉ chỉ vào người mình.

“Cái gì?” Có lẽ là do quá mức quan tâm, Lôi Mông căn bản không hiểu ý tứ Dịch Áo.

“Ngu quá.” Ca Đồn thật sự nhịn không được, đá Lôi Mông một cước, nói: “Dịch Áo có ý tứ là nếu như người không để cho hắn ăn cơm, hắn sẽ phải chết đói.”

Sắc mặt Lôi Mông nhất thời trở nên vô cùng lúng túng, biết điều ngậm miệng lại. Lúc này hắn phát hiện ra mình quá nóng lòng, mặc dù không biết năm ngày qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể xác định một chuyện, chính là Dịch Áo nhất định không thoải mái gì.

Tác Phỉ Á ngồi ở một bên cười cười nhìn Lôi Mông và Ca Đồn, cảm thấy hai người này thật sự rất kỳ quái, Lôi Mông vốn ăn nói không cần che giấu lại cho ra bộ dạng tiểu tâm cẩn thận, Ca Đồn thoát nhìn nho nhã lễ độ thể mà lại cực kỳ vụng động, hề đụng chuyện là cứ như vác đao đi bán mạng vậy.

Rốt cuộc đợi đến lúc Dịch Áo đặt mâm thức ăn xuống, lúc này Lôi Mông đã ăn xong rồi, nhưng còn cố gắng ngồi ở bên cạnh bàn không chịu đi. Hắn trơ mắt nhìn sang Dịch Áo, nhìn bộ dáng nếu không nói mọi chuyện cho rõ ràng, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Nói đi, muốn biết cái gì?” Địch Áo hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Cái gì cũng muốn biết, người cứ nói từ từ, dù sao mọi người quyết định hôm nay sẽ không rời đi, chúng ta có thời gian.”

Địch Áo cười cười: “Thật ra sự việc rất đơn giản, ta cùng hắn so sánh ai có thể chịu đựng lâu hơn, mà ta... chịu đựng được đến cuối cùng.”

Địch Áo chỉ nói đơn giản một câu lại làm cho tất cả mọi người trầm mặc. Nhất là Phí Đức Sĩ và Tác Phi Á, bọn họ rất rõ ràng tốc độ và lực chiến đấu của một vị Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, cả hai đều biết chuyện tình tuyệt đối không nhẹ nhàng như Địch Áo nói.

132. Chương 132: Diễn Luyện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 132: Diễn luyện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phí Đức Sĩ trầm ngâm suy nghĩ, mặc dù Địch Áo giản lược quá nhiều, nhưng quá trình đại khái hắn là như vậy. Chỉ có điều Địch Áo chỉ là một Quang Mang võ sĩ, không thể nào so sánh nguyên lực với Cực Hạn võ sĩ được, vậy thì tại sao Địch lại có thể thành công chịu đựng đến cuối cùng?

“Không có chuyện gì nữa chứ?” Địch Áo đứng lên nói: “Ca Đồn, người đi theo ta, có một số việc muốn nói với người.”

“Tốt.” Ca Đồn gật đầu.

Địch Áo đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại: “Tác Phi Á, nàng cũng tới.”

“Ta hả?” Tác Phi Á kinh ngạc, sau đó cũng chậm rãi đi tới đứng ở bên cạnh Địch Áo.

“Này này, Địch Áo, ta đây?” Lôi Mông khẩn trương trong lòng, tại sao gọi Tác Phi Á và Ca Đồn mà chỉ không có hắn? Chuyện này cực kỳ không ổn, đội trưởng và đội phó hắn tranh giành không nổi rồi, nếu như ngay cả vị trí thủ tịch đội viên cũng giữ không được, hắn còn có thể gặp người sao?

“Người?” Địch Áo suy nghĩ một chút rồi nói: “Người cũng tới đây.”

Lôi Mông thở phào nhẹ nhõm, chẳng thềm quan tâm truy cứu thái độ Địch Áo có vẻ miễn cưỡng, vội vàng bước nhanh đuổi theo mọi người.

“Ta muốn nghe chuyện xưa, nghe chuyện xưa.” An Kỳ Nhi không vui, nó đã kiềm nén mấy ngày nay rồi, vì muốn làm một đứa bé văn minh, hiểu lễ phép mới không quần lầy Lôi Mông, bây giờ nó không chờ được giây phút nào nữa.

“An Kỳ Nhi, ài, chờ ta trở lại sẽ kể chuyện xưa cho người, ha hả!” Lôi Mông quay đầu lại cười váng lên.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, nhóm người Địch Áo, Tác Phi Á mới xuyên qua dải cồn cát, sải bước đi tới lều trại. Na Lộ đang chơi đùa với An Kỳ Nhi ở bên trong trại, lai lịch nữ nhân này có điểm khó xử, nàng vốn là vũ công do thủ hạ Võ Tôn Ma Phi mua lại. Lúc Tác Phi Á đàm phán với thương đội ở trong Thủy Tinh thành, những thương nhân kia bị lừa gạt không còn một đồng, thật sự không còn biện pháp nào khác mới mang nàng vũ công này ra bảo đảm, đưa cho Tác Phi Á.

Tình cảnh của nàng cũng rất lúng túng, Tác Phi Á vốn muốn để nàng đi hầu hạ Ca Đồn và Lôi Mông. Mặc dù Ca Đồn và Lôi Mông có thể chịu được cực khổ, nhưng Tác Phi Á nhìn ra được gia thế bọn hắn đều không đơn giản, cho nên bảo Na Lộ đi chiêu cố bọn họ. Một vũ công có sắc đẹp, từ nhỏ trải qua huấn luyện nhiều mặt, để cho hầu hạ người khác chỉ là kiến thức cơ bản, hiển nhiên là không thành vấn đề.

Nhưng Tác Phỉ Á lại bỏ qua suy nghĩ của Ca Đồn và Lôi Mông, cũng không để mắt tới mị lực của mình. Nói cho đơn giản một chút, Ca Đồn và Lôi Mông không muốn một thị nữ, mà là một chiến hữu đồng tâm có thể kề vai chiến đấu.

Địch Áo và Tác Phỉ Á cả ngày ân ân ái ái ở chung một chỗ, nếu nói trong lòng Ca Đồn và Lôi Mông không có một chút cảm thụ, đó là không có khả năng.

Huống chi, bọn họ từng lưu lại Thánh Đế Tư học viện, nếu thật sự muốn tìm lão bà, chỗ kia tuyệt đối là thiên đường tìm bạn đời. Cho nên Ca Đồn và Lôi Mông dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đề nghị của Tác Phỉ Á, bọn họ không muốn đánh mất ấn tượng trước mặt Tác Phỉ Á. Nếu không, ngày sau làm sao cầu trợ Tác Phỉ Á giới thiệu người đẹp cho bọn hắn.

Vì thế, mặc cho Na Lộ là mỹ nhân, tướng mạo và vóc người không hề thua kém Ngã Lộ, nhưng bọn hắn luôn tìm cách né tránh. Tác Luân và Ngải Phát Lí thì lại tự ti mặc cảm, cũng sợ làm cho Tác Phỉ Á bất mãn nên không dám đến gần Na Lộ. Ca Đồn và Lôi Mông lại ra vẻ chính nhân quân tử, thiếu chút nữa dán mấy chữ thanh niên kiệt xuất lên trên mặt. Vì thế tất cả bọn họ trong lúc vô tình đều cố ý bỏ qua Na Lộ tồn tại.

Chỉ riêng An Kỳ Nhi không có tâm cơ là có thể chơi đùa với Na Lộ.

“An Kỳ Nhi, ta đã trở về.” Lôi Mông cười hì hì kêu lên.

An Kỳ Nhi quay đầu lại nhìn Lôi Mông một cái, sau đó cực kỳ lãnh đạm quay đầu sang một bên, không thêm để ý tới Lôi Mông.

“Ha ha, An Kỳ Nhi tức giận kìa.” Lôi Mông cười to, sau đó không nói lời gì vòng tay qua ôm lấy An Kỳ Nhi, tiếp theo dùng sức hôn lên mặt An Kỳ Nhi một cái thật kêu, nói: “Đi, chúng ta kể chuyện xưa cho An Kỳ Nhi nghe nào.”

An Kỳ Nhi ra sức chạt vật tránh né, nhưng cánh tay nó quá nhỏ nên làm gì cũng không thể lay chuyển được Lôi Mông, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ xoay trái quẹo phải vẫn không thoát được miệng rộng Lôi Mông.

Phí Đức Sĩ im lặng quan sát mấy người trẻ tuổi, hắn phát hiện chỉ qua một hồi, khí sắc mấy người trẻ tuổi này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Khi Địch Áo không có ở đây, bọn họ lộ vẻ cực kỳ buồn bực, tâm sự nặng nề, thế nhưng Địch Áo vừa trở về, bọn họ lại cực kỳ vui mừng, ngay cả Ca Đồn cả ngày mặt mày nhăn nhó cũng vui vẻ ra mặt. Còn hiện tại, mấy người trẻ tuổi tựa hồ đã khôi phục được ý chí chiến đấu không sợ trời không sợ đất như lúc mới vừa gặp mặt.

Tựa hồ hắn đã đánh giá sai lầm rồi, khi chứng kiến Tác Phỉ Á biểu hiện trí tuệ, hắn cho rằng Tác Phỉ Á là người nổi bật trong thế hệ trẻ, mấu chốt nhất là Tác Phỉ Á có một cái tâm thiện lương. Tất cả mọi người đều cười nhạo Tác Phỉ Á đồng ý gả cho một người ngu ngốc, chỉ có hắn thấy được một mặt khác của Tác Phỉ Á. Khi đứng ra hiệu lực cho nữ tử này, hắn rất an lòng vững dạ, hắn vĩnh viễn không cần phải lo lắng bị bán đứng, bị quăng đi như một con chó. Tác Phỉ Á là người làm đến nơi đến chốn, giống như nàng vẫn luôn đối xử tử tế với một tên ngu ngốc vậy, tất nhiên nàng cũng sẽ đối xử tử tế với Phí Đức Sĩ hắn.

Sau đó hắn phụng bồi Tác Phỉ Á vượt qua Phong Bạo Hải, tiếp xúc với Địch Áo một lần, rồi thấy Ca Đồn và Lôi Mông. Từ tận đáy lòng, hắn cho rằng tiểu đội mạo hiểm giả này khẳng định sẽ lấy Tác Phỉ Á làm trung tâm vận chuyển, Ca Đồn hành động vô cùng mạnh mẽ, người như thế trong tương lai tất bị thiệt thòi lớn, không thể thích hợp làm thủ lĩnh. Lôi Mông xử sự cẩn thận nhưng nói quá nhiều, dễ dàng khiến cho người khác khinh thị, dĩ nhiên không thể có được uy vọng cao. Còn Địch Áo biểu hiện quá mờ nhạt, nếu như bốn người trẻ tuổi cùng nhau đi tới, hắn sẽ nhất định chú ý Tác Phỉ Á, tiếp theo là Ca Đồn một thân lãnh khốc, sau đó là Lôi Mông nước bọt bay ngang, cuối cùng mới tới phiên Địch Áo. Có thể nói từ đầu đến cuối, hắn hoàn toàn không chú ý Địch Áo.

Nhưng mà bây giờ hắn mới hiểu được ai là người thích hợp nhất, thật ra không cần phải phán đoán gì nhiều. Tác Phỉ Á, Ca Đồn, Lôi Mông phản ứng trong mấy ngày qua đã đủ để chứng minh rất rõ ràng bọn họ đang chịu ảnh hưởng của người nào.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, đoàn xe bắt đầu tiến về phía trước. Thế nhưng đám người Địch Áo phản ứng có điểm kỳ quái, Ca Đồn đôi khi cười Hỏa Hồng Thú chạy vào sâu trong sa mạc,

rời khỏi đoàn xe một lúc lâu, sau đó người ở trong đoàn xe có thể nghe thấy từ phương xa truyền đến thanh âm nổ vang, có đôi khi lại ngày ngày núp ở trong buồng xe, không biết làm cái gì với Lôi Mông. Dịch Áo và Tác Phỉ Á lại càng không cần phải nói, suốt ngày không trông thấy bóng người lần nào.

Trên thực tế, đám người Dịch Áo không có cố lộng huyền hư, bọn họ đang tập trung tất cả tinh lực không ngừng tu luyện.

Bên trong buồng xe Dịch Áo, một khối không khí màu trắng và một khối không khí màu lam nhạt đang không ngừng va chạm với nhau, Dịch Áo điều khiển nguyên lực Phong hệ bình thản như không, trụ cột cơ bản vô cùng thâm hậu vào thời khắc này được biểu hiện rõ ràng. Tác Phỉ Á mệt mỏi đổ mồ hôi đầm đìa cả thân nhưng không dám buông lỏng, mắt nhìn chăm chăm vào hai khối không khí dung hợp, nhưng lần này cũng thất bại như trước, hai khối không khí vừa va chạm mấy lượt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa.

“Lại tới!” Tác Phỉ Á đưa tay lau mồ hôi, tâm chí nàng đủ mạnh nên mặc dù thí nghiệm vô số lần luôn luôn sai lầm và thất bại, nàng chỉ cảm thấy ngại ngùng rồi thôi, sau đó lại tập trung vào tu luyện.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Dịch Áo cười cười, tiến tới bên cạnh ôm lấy Tác Phỉ Á, kéo nhẹ nàng tựa vào ngực mình.

Tác Phỉ Á không có kiên trì thêm nữa, bại bởi Dịch Áo dĩ là không phục, nhưng đây chính là ý muốn của nàng kia mà? Từ nay về sau nàng có thể yên tâm giao trọng trách cho Dịch Áo mà không cần phải lo lắng.

“Chàng không mệt sao?” Tác Phỉ Á híp mắt lại lẩm bẩm.

“Không mệt.” Dịch Áo khẽ vuốt mái tóc dài của Tác Phỉ Á, đây là lần đầu tiên hãn vi phạm tôn chỉ Thần Điển. Trước giờ hãn tôn thờ Thần Điển như bí kiếp bách luyện thành kim, từ lý luận đến thực hành đều không dám làm trái chút nào, nhưng mà lần lượt trải qua nhiều trận chiến đấu, tầm mắt của hãn đã mở ra cực kỳ rộng lớn, rồi mới phát hiện chỗ không ổn.

Người biên soạn Thần Điển hãn là có cuộc sống không buồn không lo, bởi vì quá mức cầu toàn hoặc có thể là do sự sợ hãi trong lòng. Khi đạt đến đỉnh phong bọn họ không có biện pháp tiếp tục đi về phía trước, cũng có ý nghĩa rằng trong tương lai không lâu sau, bọn họ sẽ trở nên già yếu. Vì thế bọn họ luôn yêu cầu người tu luyện phải không ngừng tiến bộ, không ngừng đột phá, một đường tiến tới chính là duy nhất, mà bỏ qua kỹ xảo chiến đấu.

Tình cảnh Dịch Áo không giống với người biên soạn Thần Điển, hãn lữ hành trong sa mạc gặp được một Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, trở lại Khắc Lý Tư bình nguyên còn có trù đạo tặc Phật Lang Duy, bên kia có Lộ Dịch Sĩ Bá tước, rồi tới thế lực của hôn phu Y Toa Bối Nhĩ, cộng thêm bộ lạc võ sĩ ..v...v nhiều lắm. Đối diện nhiều địch nhân như vậy, nếu muốn lập tức đột phá bình cảnh Quang Mang võ sĩ trở thành Cực Hạn võ sĩ tựa hồ quá xa xôi, còn không bằng dùng phương thức nhanh nhất đề cao kỹ xảo chiến đấu.

133. Chương 133: Tiểu Nhân.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 133: Tiểu nhân.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bây giờ Dịch Áo xem Diễn Sinh bí kỹ và Hợp Kích bí kỹ bên trong Thần Điển như bảo bối. Đối với uy lực Diễn Sinh bí kỹ thì đám người Tác Phỉ Á đã được chứng kiến, còn Hợp Kích bí kỹ đã rất lâu rồi không có xuất hiện ở trên đại lục.

Nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ, Tác Phỉ Á lại khôi phục thần thái như cũ, nàng mới rời khỏi ngực Dịch Áo, nói: “Lại tiếp!”

Địch Áo cười cười nhìn sang Tác Phỉ Á, đây chính là cái hấn muốn thấy. Tác Phỉ Á có thiên phú vô cùng tốt, nhưng bởi vì áp lực từ khắp nơi quá lớn nên phải dồn tinh lực vào quá nhiều chỗ. Ngày đó ngay cả Ngõa Tây Lý cũng cảm thấy tiếc hận thay cho Tác Phỉ Á, cho nên hấn nhất định phải kéo Tác Phỉ Á trở về đường ngay nẻo chính.

Khi ở vào trạng thái chuyên tâm làm một chuyện, thời gian sẽ trôi qua thật nhanh. Đảo mắt cái đã hơn mười ngày, Địch Áo và Tác Phỉ Á đang tu luyện ở trong xe đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô vang dội, hoặc có thể nói đó là một trận gào thét.

Địch Áo sững sốt đẩy cửa xe nhìn ra ngoài, một mảnh xanh biếc từ phương xa đập vào mắt hấn. Màu xanh biếc hiển nhiên là đại biểu cho tự nhiên, đại biểu tính mạng, lẽ hành trong sa mạc mệnh mông vô bờ nhiều ngày như vậy, bỗng nhiên thấy được dấu hiệu tính mạng mới hiểu được rằng màu xanh biếc kia lại có thể làm cho tâm thần người ta vô cùng sáng khoái.

“Địch Áo, phía trước hấn là Khắc Lý Tư bình nguyên.” Lôi Mông xuất hiện ở trước cửa, cười ha hả nói.

“Về đến nhà rồi.” Tác Phỉ Á hít sâu một hơi dài, lẩm bẫm.

“Tâm tình rất tốt?” Ánh mắt Lôi Mông hơi cổ quái: “Ca Đồn bảo ta tới nói cho các người biết, hấn lập tức sẽ làm cho tâm tình của các người không hề dễ chịu ”

“Bớt nói nhảm đi!” Ca Đồn xuất hiện ở Lôi Mông phía sau.

“Người không phải nói sẽ làm Địch Áo thất kinh hay sao?” Lôi Mông kêu lên.

“Đúng là ta nói.” Ca Đồn nói: “Nhưng sau khi người chuyển đạt lại hình như sai sót rất nhiều?”

“Dù sao cũng là ý tứ đó mà.” Lôi Mông quay đầu sang Địch Áo nói: “Địch Áo, đúng không?”

“Được rồi.” Địch Áo và Tác Phỉ Á bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng cười.

Mấy người đi thẳng đến giữa một đồng đá tảng, quay đầu chung quanh dò xét, sau khi thấy chung quanh không có ai và đoàn xe ở khá xa, hấn là sẽ không có người thấy tình hình chiến đấu bên này.

“Hai người các người khiêu chiến ta và Tác Phỉ Á?” Địch Áo nói: “Thế nhưng Lôi Mông còn chưa thể sử dụng Liệt Địa Kích mà?”

“Ta không tính!” Lôi Mông chỉ hướng Ca Đồn: “Các người đối phó hấn.”

“Đừng nghe hấn nói nhảm.” Ca Đồn nói: “Ta chỉ muốn biểu diễn cho các người xem uy lực của Diễm Sinh Liệt Diễm Trảm.”

Nói xong, Ca Đồn lui về phía sau mấy bước, thần sắc trở nên nghiêm nghị. Tiếp theo giơ cánh tay phải lên, dùng sức chém thẳng tới trước.

Khi Liệt Diễm Trảm cách mục tiêu đồng đá tảng chừng bảy, tám thước bỗng nhiên phân liệt hóa thành mười đạo hỏa diễm hình trắng rậm, ngưng tụ thành một làn sóng lửa lao thẳng tới đích.

Hỏa diễm chói mắt phóng lên cao, vô số đá tảng lớn nhỏ văng tung tóe ra chung quanh, toàn bộ đá tảng trong phương viên bốn năm thước đã bị một chiêu Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn san thành bình định.

“Thấy chưa? Sau này ta đây không sợ bất kỳ Quang Mang võ sĩ nào nữa, khụ, người là con quái vật, không tính ...” Ca Đồn mừng rỡ cười nói như điên, quay sang ngẩng mặt lên thách thức: “Lôi Mông, người đứng ra.”

“Mụ nội người, ta không chơi !” Lôi Mông lập tức nhận ra mưu đồ của Ca Đồn.

“Không phải người có lực phòng ngự mạnh nhất sao?” Ca Đồn nói.

“Ta chính là mạnh nhất, nhưng ta không chơi !” Lôi Mông kiên quyết từ chối bằng bất cứ giá nào rồi, một màn lúc này quá mức ẩn tượng, lúc này có thẳng ngu mới đứng ra ăn đòn.

Ca Đồn còn định tiếp tục giễu cợt Lôi Mông nhất gan, đúng lúc này một gã võ sĩ chạy vội qua vùng sa mạc, vừa chạy vừa hô lớn: “Tiểu thư, phía trước phát hiện một thôn trang, bên trong có một ít võ sĩ. Khi chúng ta nhìn thấy bọn họ thì bọn họ cũng phát hiện chúng ta, đang di chuyển về phía chúng ta đó!”

“Đi, chúng ta trở về xem xảy ra chuyện gì.” Tác Phỉ Á vội vàng nói.

Khi đám người Tác Phỉ Á quay trở lại đoàn xe, chỉ mới qua mấy phút đã có hai gã võ sĩ từ phía xa xa lao đến. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng hình thể Hỏa Hồng Thú thật sự quá lớn, hai gã kỵ sĩ vừa thấy Hỏa Hồng Thú không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, cùng nhau đẩy nhanh tốc độ chạy tới.

Chỉ qua một lát, hai gã kỵ sĩ đã vọt tới gần đoàn xe, Ca Đồn giơ tay thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm, ngọn lửa nóng hừng hực bay thẳng về phía hai gã kỵ sĩ. Hai người này nhất thời không hiểu, làm gì đây? Nếu như đây là lời cảnh cáo thì hơi buồn cười rồi?

Sau một hồi do dự, một chuyện làm cho hai gã kỵ sĩ kinh ngạc xảy ra, Liệt Diễm Trảm bay đến còn cách bọn họ khoảng chừng hai mươi thước đột nhiên chia ra làm hai đạo chém thẳng xuống mặt đất trước mặt bọn họ, thanh âm rầm rầm vang lên, ánh lửa cùng với cát đá bay lên mù mịt. Nếu như hai đạo hỏa diễm này chém tới trước thêm vài tấc sẽ chặt đứt chân trước chiến mã rồi.

Chiến mã sợ hãi chần chừ hí lên một tràng rồi ngừng lại, nếu như là người bình thường lúc này hẳn là bị ngựa hất rớt xuống đất, nhưng hai gã kỵ sĩ này kỹ thuật rất cao nên không hề bị ảnh hưởng chút nào. Cả hai vẫn ngồi vững vàng trên lưng ngựa, thế nhưng sắc mặt của bọn họ cũng bắt đầu thay đổi.

Đến lúc này hai người mới phát hiện, sự tình chênh lệch với bọn họ tưởng tượng rất lớn, bởi vì bọn họ không nhận ra bất kỳ người nào trong đoàn xe.

“Đang làm gì đó?” Ca Đồn miễn cưỡng hỏi một câu, tựa hồ đạo Diễm Sinh bí kỹ mới thả ra chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Thật ra trong lòng Ca Đồn tương đối đắc ý, tối ngày hôm qua Ca Đồn rút cuộc thành công nắm giữ cách thức phân liệt và biến hướng Liệt Diễm Trảm, mặc dù lấy năng lực trước mắt của Ca Đồn chỉ có thể khống chế hai đạo nhưng cũng coi như là một bước đột phá rồi. Cho dù Dịch Áo dạy cho bọn hắn Diễm Sinh bí kỹ, cũng chỉ là phương pháp cơ bản để phân liệt và gia tăng uy lực sát thương.

Nếu quả thật có thể phân liệt Liệt Diễm Trảm thành mười mấy đạo và tự động bay tới những mục tiêu khác nhau, vậy thì uy lực Liệt Diễm Trảm sẽ vượt xa Viêm Bạo. Mặc dù vẫn không thể đánh đồng với Chân Hồng Chi Vũ, nhưng buông thả Liệt Diễm Trảm lại rất ít hao tổn nguyên lực và thích hợp tác chiến thời gian dài.

“Chúng ta là võ sĩ thuộc hạ của Lộ Dịch Sĩ Bá tước.” Một gã kỵ sĩ trong đó cẩn thận biểu lộ thân phận, đối với Ca Đồn cậy mạnh, bọn họ không có lời nào để nói. Bởi vì tưởng lầm tiểu thư thành công bắt được Hỏa Hồng Thú, hai người kỵ sĩ dưới này mới hưng phấn gia tăng tốc độ chạy tới nghênh đón. Rơi vào trong mắt đối phương, tốc độ như vậy không khác gì kỵ sĩ xung phong, tự nhiên không thể trở mắt nhìn.

Dĩ nhiên, trọng yếu hơn là Ca Đồn biểu hiện thực lực để cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ca Đồn khẽ nhíu mày nói: “Nhóm người các người ở phía sau?”

Phía sau? Gã kỵ sĩ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía sau, quả nhiên phía sau đoàn xe đang đứng mấy khuôn mặt quen thuộc.

“Xảy ra chuyện gì?” Tác Phỉ Á từ trong đám người chậm rãi đi ra.

“Thì ra là Tác Phỉ Á tiểu thư.” Kỵ sĩ kia nhận ra Tác Phỉ Á thì tâm tình liền buông lỏng xuống, về tình về lý Tác Phỉ Á sẽ không gây bất lợi cho bọn họ.

“Người là...” Tác Phỉ Á nghi ngờ hỏi.

Kỵ sĩ kia lễ phép hồi đáp: “Ngài dĩ nhiên không nhớ rõ ta, lần đó ngài tới Bá tước lĩnh, ta có may mắn đi theo bá tước đại nhân từng thấy ngài một lần.”

“À.” Tác Phỉ Á gật đầu: “Tới đón tiểu thư các người?”

“Đúng vậy.”

Tác Phỉ Á trầm mặc một hồi, nói: “Đi ra sau kia.”

Lúc này gã kỵ sĩ đã mơ hồ nhận ra có chỗ khác thường, trong lời nói của Tác Phỉ Á hàm chứa ý tứ không tốt, nghĩ tới đây gã kỵ sĩ cũng không dám rảnh rỗi hàn huyên cùng Tác Phỉ Á. Chỉ khai báo đơn giản mấy câu rồi vội vã giục ngựa chạy ra phía sau đoàn xe.

“Tiểu thư đâu?” Gã kỵ sĩ đi tới trước mặt nhóm thủ hạ Trần Lâm còn may mắn sống sót, mở miệng hỏi tin tức cấp bách nhất.

Không có người nào trả lời hắn, tất cả võ sĩ đều cúi đầu im lặng. Bọn họ không biết nên trả lời như thế nào, sự hiện hữu của bọn hắn chính là vì bảo vệ Trần Lâm an toàn, nhưng bây giờ Trần Lâm đã chết, bọn họ lại còn sống. Đây tuyệt đối là một tội lỗi không thể tha thứ, bọn họ cũng rất rõ ràng sau khi trở lại Bá tước lĩnh sẽ phải đối mặt với bão tố mãnh liệt như thế nào, nhưng bọn họ bắt buộc phải trở về, bởi vì người nhà của bọn họ đều ở trong Bá tước lĩnh.

Gã kỵ sĩ kia nhất thời trầm mặc, trên mặt người đồng bạn bên cạnh cũng hiện lên một tầng mây đen u ám.

“Tiểu thư ở đâu?” Gã kỵ sĩ hít sâu một hơi cố gắng hỏi lại, trong lòng còn hy vọng tồn tại một tia may mắn, mong rằng đối phương có thể đưa ra một đáp án hài lòng.

Một lúc lâu sau trong đám người mới có một tên võ sĩ thấp giọng nói: “Tiểu thư... đã chết.”

“Cái gì?” Gã kỵ sĩ lập tức tái mặt, quả nhiên là tình huống mà hắn không muốn gặp nhất, trong cơn lửa giận công tâm trực tiếp nhảy xuống, lớn tiếng quát: “Ai nói? Đứng ra...”

Trong sân một mảnh yên tĩnh, không người nào dám lên tiếng.

“Một đám phế vật, cút ngay cho ta!” Gã kỵ sĩ giận dữ, trực tiếp bước nhanh tới chỗ xe ngựa, các võ sĩ vội vàng tản ra nhường đường.

134. Chương 134: Về Nhà

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 134: Về nhà

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đi tới trước buồng xe, gã kỵ sĩ vươn cánh tay run rẩy bắt lấy rèm cửa buồng xe, sau đó mạnh mẽ dùng sức kéo xoạt một cái. Nhất thời một mùi hôi thối làm cho người ta nôn mửa từ trong buồng xe lan ra tràn ngập không trung, gã kỵ sĩ chấn kinh ngay người ngay tại chỗ.

Đây là việc tránh không khỏi, bởi vì lúc mới bắt đầu còn có mấy gã Thủy hệ võ sĩ thay phiên giảm nhiệt độ bảo tồn thi thể Trần Lâm. Nhưng kể từ khi Mễ Nhĩ xuất hiện, ngay cả tánh mạng mọi người cũng không thể bảo đảm, làm gì còn có tâm tư đi quản một cỗ thi thể, vì thi thể Trần Lâm bị khí hậu nóng bức trong sa mạc làm cho thối rữa.

Gã kỵ sĩ bỗng nhiên quay đầu nhìn tới mấy gã võ sĩ, nói như quát: “Các ngươi đối xử với tiểu thư như vậy?”

Thay vì nói gã kỵ sĩ tức giận là vì thi thể Trần Lâm không được giữ gìn cẩn thận, còn không bằng nói hắn đang lo lắng làm sao đối mặt với Lộ Dịch Sĩ Bá tước. Tang nữ nhi đã đủ làm cho toàn bộ bầu trời Bá tước lĩnh trầm xuống, một khi Bá tước đại nhân thấy thi thể Trần Lâm rữa nát không chịu nổi như thế này, đến lúc đó tất cả mọi người đi theo Trần Lâm chỉ có một kết quả, thậm chí người nhà của bọn họ cũng sẽ phải bị liên lụy.

Gã võ sĩ lúc trước cố gắng dùng danh nghĩa Bá tước hù dọa Tác Phỉ Á chậm chạp đi tới, thấp giọng nói: “Lỗ Tư Ân đại nhân, chúng ta cũng không có cách nào khác, đối thủ là một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, tên là Mễ Nhĩ, hắn đột nhiên hạ thủ giết tiểu thư.”

“Mễ Nhĩ?” Gã kỵ sĩ Lỗ Tư Ân biến sắc, nếu quả thật là Mễ Nhĩ động tay, vậy thì không trách được những võ sĩ này, bằng vào lực lượng của bọn họ căn bản không thể nào ngăn cản được một vị Phong hệ Cực Hạn võ sĩ đánh lén, nhưng Bá tước đại nhân sẽ không thể nào suy nghĩ giống như hần.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lỗ Tư Ân trầm giọng hỏi.

Gã võ sĩ kia bắt đầu giảng thuật lại sự tình từ đầu tới cuối, sau cùng mặt mày Lỗ Tư Ân đã bao phủ một tầng sương lạnh, Dịch Áo chỉ là Quang Mang võ sĩ lại có thể giết chết Mễ Nhĩ? Nghiêm trọng hơn nữa chính là Phí Đức Sĩ vốn hiệu lực cho Bá tước, bây giờ lại chạy tới Nam tước lĩnh làm thủ hạ dưới trướng Tác Phi Á. Chuyện này chẳng khác nào đánh cho Bá tước đại nhân một cái bạt tai vang dội.

Hai mắt Lỗ Tư Ân không ngừng biến ảo lâm vào trầm tư rất lâu, vào lúc này đoàn xe Tác Phi Á không có dừng lại chờ bọn hần, mọi người tiếp tục di chuyển về phía trước.

Nhìn thấy đám người Tác Phi Á dần dần đi xa, Lỗ Tư Ân bỗng nhiên quay đầu lại nói với gã võ sĩ kia: “Người dự định trở về nói chuyện này với Bá tước đại nhân thế nào?”

Gã võ sĩ kia ngơ ngác, không biết nên trả lời như thế nào nữa, lẩm bẩm: “Là Mễ Nhĩ giết chết tiểu thư.”

“Sau đó thì sao?” Trong mắt Lỗ Tư Ân hiện lên một tia giảo hoạt.

“Sau đó chúng ta trở lại?” Gã võ sĩ hỏi đáp, hần vẫn không rõ vị kỵ sĩ đại nhân này đến tột cùng là có ý gì.

“Nếu như người nói như vậy nói, ta dám cam đoan tất cả mọi người chết chắc.” Kỵ sĩ cười lạnh nói.

Đến lúc này, gã võ sĩ kia có ngốc cỡ nào cũng nghe hiểu ý tứ Lỗ Tư Ân, lộ vẻ vui mừng hỏi: “Lỗ Tư Ân đại nhân, ý của ngài là...”

“Tất cả mọi người nghe kỹ đây.” Lỗ Tư Ân trầm giọng nói: “Nếu như không muốn chết thì phải xử lý như ta nói.”

Các võ sĩ nhất thời vội vàng tụ tập lại bên cạnh Lỗ Tư Ân, ai cũng hi vọng sống sót qua đợt tai nạn này, chỉ sợ lúc này Lỗ Tư Ân có bảo toàn bộ bọn họ quỳ xuống đất hôn lên gót chân, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

“Tiểu thư đã chết, sự thật này không thể cải biến được.” Lỗ Tư Ân chậm rãi nói.

Cảm xúc của nhóm võ sĩ liền hạ xuống rất thấp, đúng vậy, cho dù bọn họ nói thế nào đi nữa cũng không thể bù đắp nỗi chuyện Trần Lâm tử vong. Lộ Dịch Sĩ Bá tước chỉ có một hòn ngọc quý này, xưa nay luôn luôn nâng niu trên tay, toàn bộ bọn họ đều có thể đoán ra được khi Bá tước đại nhân nghe được tin tức kia sẽ có phản ứng như thế nào.

“Nghiêm trọng nhất chính là người giết chết tiểu thư cũng đã chết, các người rõ ràng chuyện này có ý nghĩa gì không?” Lỗ Tư Ân dừng lại một chút, lát sau mới tiếp tục nói: “Ý nghĩa Bá tước đại nhân chỉ có một con đường phát tiết lửa giận lên trên đầu chúng ta ”

“Cho nên...” Lỗ Tư Ân nhìn theo hướng đoàn xe đi xa xa kia, âm trầm nở nụ cười: “Chúng ta nên tìm một kẻ thù khác cho Bá tước đại nhân.”

Đám người Dịch Áo tự nhiên không rõ ràng các võ sĩ nói với nhau chuyện gì, thế nhưng chẳng biết tại sao Tác Phi Á khẽ nhíu mày, Dịch Áo tò mò hỏi: “Tại sao?”

Tác Phi Á thở dài nhìn tới chỗ Ca Đôn và Hỏa Hồng Thú, nhẹ giọng nói: “Ta bận tâm một vài chuyện, hi vọng lo lắng của ta là dư thừa.”

“Lo lắng chuyện gì?” Dịch Áo lại càng hiểu kỳ, ở trên sa mạc Tác Phi Á cũng không bao giờ lo lắng thế này, vì sao khi còn cách trang viên lộ trình mấy ngày, ngược lại lo lắng quá như thế?

“Dù sao Trần Lâm cũng chết vì đầu Hỏa Hồng Thú này, ta lo lắng Lộ Dịch Sĩ Bá tước sẽ cực kỳ vọng động.” Tác Phi Á lo lắng nói.

“Đây...” Dịch Áo có cảm giác rất khó tin tưởng, nếu như không có bọn họ xuất hiện sợ rằng các võ sĩ của Bá tước lĩnh không có một người nào thoát khỏi sa mạc, Hỏa Hồng Thú là bọn họ tranh đoạt từ trong tay Mễ Nhĩ, có quan hệ gì tới Bá tước?

“Bá tước chỉ có một nữ nhi, bây giờ người hiểu ý tứ của ta chưa?” Tác Phỉ Á cười khỏ nói.

“Đừng suy nghĩ nhiều như vậy.” Dịch Áo nói: “Cho dù không có vấn đề Trần Lâm, sớm muộn gì Lộ Dịch Sĩ cũng sẽ biết Phỉ Đức Sĩ hiệu lực cho nàng, đúng không? Có một số việc muốn tránh cũng không được.”

Đi ra khỏi sa mạc, vòng sang hướng đông, tiếp tục lữ hành chừng mười hai, mười ba ngày, bọn họ đã đi sâu vào trong phạm vi Khắc Lý Tư bình nguyên. Tác Phỉ Á vẫn không nói lo lắng cho người khác biết, có đôi lúc biết được càng nhiều lại càng không tốt, không khí đoàn xe càng ngày càng nóng nực. Các võ sĩ Nam tước lĩnh nghĩ tới sắp được về nhà đều cực kỳ hân hoan, còn Tác Luân, Ngải Phát Lí bắt đầu suy nghĩ làm sao để sinh sống ở vùng đất mới, không một ai muốn có cuộc sống lang bạc kỳ hồ cả.

Rồi có một ngày đoàn xe băng qua dãy đồi thật cao, tầm mắt Tác Phỉ Á và Dịch Áo không tự chủ được nhìn về phía nhau, Tác Phỉ Á bị tập kích ở chỗ này, cũng chính là ở nơi này, bọn họ lần đầu tiên quen biết.

“Về nhà.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói, mặc dù phần lớn thời gian nàng lưu lại Nam tước lĩnh, nhưng nàng chưa bao giờ xem Nam tước lĩnh như nhà của mình.

Dịch Áo không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tác Phỉ Á.

Hai canh giờ sau, đoàn xe chậm rãi tiếp cận trang viên, nhờ có Tác Phỉ Á khổ tâm kinh doanh, quy mô trang viên một mực phát triển mở rộng không bao giờ ngưng nghỉ. Cũng bởi vì thế mà Tác Phỉ Á thường xuyên bị những người trong Nam tước lĩnh phản đối và lên án, nói nàng tham ô tiền của Nam tước lĩnh để mở rộng trang viên. Nhưng Tác Phỉ Á chỉ cười nhạt bỏ qua những tên đó, cũng lười chính diện đối đáp. Sau lại có người ủng hộ đến chỗ Tác Phỉ Á tố khổ, chỉ trích những người kia cố ý phát ra lời đồn nhảm nhí, cách nói khó nghe này nọ..., hi vọng Tác Phỉ Á ra mặt ngăn lại. Kết quả Tác Phỉ Á nói với những người ủng hộ một câu rất kinh điển: “Các người đã tàn nhẫn đoạt đi khúc xương trong mồm con chó, chẳng lẽ còn không cho phép chúng nó sủa mấy tiếng sao? Cứ để tùy ý đi.”

Những người ủng hộ Tác Phỉ Á lập tức giác ngộ, từ đó về sau, phong cách làm việc của bọn họ càng ngày càng dứt khoát, dốc tận sức lực dả kích đối thủ, đợi đến khi những người bị chèn ép nhảy ra cãi lộn, bọn họ cũng không thêm tiến hành phản kích, không hơn không giận, chỉ cười hì hì xem náo nhiệt.

“Xem đi, mấy con chó đáng thương lại bắt đầu sủa bây rồi.”

“Dịch Áo, nhà của người không nhỏ nha!” Lôi Mông ở bên cạnh kêu lên.

“Hoan nghênh đến nhà ta làm khách.” Dịch Áo cười nhảy ra khỏi buồng xe: “Lôi Mông, chừng nào dẫn chúng ta đến xem nhà người đây?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu không, tháng sau đi luôn.” Ca Đồn lập tức nói tiếp.

“Người đừng có mong!” Lôi Mông cả giận nói: “Dịch Áo đi thì được, nhưng người thì không.”

“Tại sao?” Ca Đồn không hiểu, hỏi lại: “Lôi Mông, chúng ta chính là huynh đệ...”

“Hắn sợ người nhớ thương tỷ muội trong nhà hắn.” Dịch Áo cười to nói.

“A? Ta sớm muộn gì cũng sẽ đi.” Ca Đồn cười lạnh nói.

“Ta nhỏ vào, tuyệt đối không được !” Lôi Mông quát âm lên.

“Tốt lắm, tốt lắm, các người bớt ầm ĩ vài câu dùm đi.” Tác Phỉ Á từ trong xe chui ra, nói: “Những người chưa quen thuộc phong cách của các người chắc chắn sẽ không thích ứng nổi, các người đừng hù dọa người khác.”

“Đúng vậy.” Dịch Áo gật đầu, hắn cực kỳ chấp nhận câu này, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Mông và Ca Đồn. Hai người cãi vã quá mức hung dữ, thậm chí khiến cho Dịch Áo nghĩ rằng chỉ trong chớp lát sẽ lập tức bộc phát quyết đấu kịch liệt.

Bởi vì nhóm người Tác Luân và Ngải Phát Lí đi ở phía trước, các võ sĩ trong trang viên không nhận ra người nào trong đó. Vừa thấy một đoàn xe xa lạ nghênh ngang tiếp cận, bọn họ lập tức đề cao cảnh giác, hồi lâu sau mới thấy được Phỉ Đức Sĩ đi ở phía sau, còn có Tác Phỉ Á, trong trang viên lập tức phát ra một tràng oanh động.

135. Chương 135: Xung Đột.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 135: Xung đột.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Qua một lát, các võ sĩ chịu trách nhiệm thủ vệ cửa lớn trang viên ủa ra như ong vỡ tổ, sắp hàng cung kính đứng ở hai bên. Thật ra bọn họ có thể đối diện Tác Phỉ Á rất tùy ý, bởi vì nàng không phải là người quá hà khắc, nhưng hôm nay không giống với ngày thường, Tác Phỉ Á rời khỏi trang viên quá lâu, hơn nữa quyền lực bên trong Nam tước lĩnh đang ở trong giai đoạn gay gắt, không có một thuộc hạ tâm phúc nào biết được chừng nào Tác Phỉ Á mới có thể trở về, vì thế mấy ngày nay lòng người rất hoang mang.

Tác Phỉ Á trở về chính là một liều thuốc trợ tim vô cùng tốt, nói ra thì thật đơn giản, bởi vì bọn họ cần có một chỗ dựa và có một hi vọng ở tương lai để phấn đấu.

“Địch Áo thiếu gia, Địch Áo thiếu gia.” Một người trung niên vừa kêu to vừa chạy ra, nhưng lại nhìn thấy các võ sĩ thủ hạ Tác Phỉ Á một mực cung kính đứng ở hai bên, hắn không dám đi về phía trước, làm như vậy tựa hồ quá lỗ mãng.

Địch Áo mỉm cười đi tới, nói: “La Y, mấy ngày này sống tốt không?”

“Tốt, tốt!” La Y lộ vẻ kích động dị thường, liên tục gật đầu. Sau đó hắn định nói điều gì, lặng lẽ đánh mắt ra hiệu cho Địch Áo, tựa như là muốn tìm một địa phương nói chuyện.

“Nói ở chỗ này là được rồi, La Y, có chuyện gì?” Địch Áo nói.

“A? Nơi này...” Vẻ mặt La Y cực kỳ đau khổ, hắn muốn nói cho Địch Áo biết, “Đại thiếu gia à, nơi này đều là võ sĩ Nam tước lĩnh mà...”

“Người kia là ai vậy? Hình như Địch Áo rất coi trọng hắn.” Lôi Mông ở phía sau tò mò hỏi.

“Hắn gọi là La Y.” Tác Phỉ Á cười nói: “Là thân tín duy nhất của Địch Áo.”

“Ở trong trang viên hắn là có vài trăm người chứ? Địch Áo chỉ có mỗi một gã tùy tùng?” Ca Đốn nói.

“Đúng vậy.” Tác Phỉ Á cảm giác Ca Đốn nói có điểm không ổn, nàng vội vàng giải thích: “Nhưng Địch Áo trước kia...”

“Còn lại đều là người của người?” Lôi Mông há to miệng kinh ngạc, nói: “Ta cuối cùng coi như hiểu được tại sao Địch Áo lại chạy ra ngoài đi chơi rồi. Hắn ở chỗ này nắm tay bất kỳ thị nữ nào, hoặc nói nhiều mấy câu là người lập tức biết ngay?”

“Ta không có rảnh rỗi và nhàm chán đến mức đó.” Tác Phỉ Á liếc sang Lôi Mông hàm hồ.

“Người u mê hả? Cho dù Địch Áo muốn làm chuyện gì, những thị nữ kia dám để cho Địch Áo đụng không? Trừ phi các nàng không muốn sống.” Ca Đốn nói: “Địa phương Địch Áo trưởng thành, thật là quá...”

“...kinh khủng!” Lôi Mông nói tiếp.

“Còn rất đáng buồn!” Ca Đốn thở dài một hơi u oán.

“Các người...” Tác Phỉ Á vừa tức vừa vội, nàng không rõ hai người này vì sao nổi điên, bỗng dưng biến nàng trở thành mục tiêu công kích: “Địch Áo không phải là loại người như các người nói.”

Ca Đốn và Lôi Mông liếc nhau dò ý, rồi nhanh chóng trầm miệng một lời cùng nhau nói: “Không nhất định ~!”

Thật ra đây chỉ là một lần suy tư dẫn phát cảm khái mà thôi, thử tưởng tượng nơi bản thân kết hôn, cư ngụ ở một tòa thành, mà tất cả mọi người bên trong thành đều là thân tín của thê tử, nhất cử nhất động của hần sẽ lập tức chuyển tới tai vợ, vậy thì có khác gì với ngục tù?

“La Y, rốt cuộc có chuyện gì?” Dịch Áo đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Hai người các ngươi có thể an phận một lát hay không?”

“Không thành vấn đề.” Ca Đồn nói, sau đó hần và Lôi Mông trao đổi ánh mắt dạt dào đắc ý.

“Thiếu gia, Hoắc Hoa Đức thiếu gia đang ở trong trang viên.” La Y ập a ập ứng nói.

“Hần đến nơi này làm gì?” Tác Phỉ Á sừng sốt, sau đó chặn ngang lời La Y, hỏi ngược lại.

“Hần...” La Y không dám nhìn thẳng vào mắt Tác Phỉ Á: “Hần ở trong phòng Bích Cờ.”

“Vô liêm sỉ!” Tác Phỉ Á giận dữ nói: “Các ngươi làm gì vậy? Để cho hần giường oai trong trang viên của ta như vậy sao?”

Các võ sĩ đứng hai bên đều xấu hổ vội vàng cúi đầu, chỉ có một gã võ sĩ bạo dạn nói: “Hoắc Hoa Đức thiếu gia ra lệnh cho võ sĩ ngăn cản ở hậu viện, chúng ta... chúng ta không vào được.”

Tác Phỉ Á vừa định lớn tiếng quát mắng, nhưng nàng nghĩ lại rất nhanh, các võ sĩ của nàng tuyệt đối không dám xung đột với Hoắc Hoa Đức. Nếu như muốn trách chỉ có thể trách nàng rồi đi quá vội vàng, không có an bài thích đáng bên này.

Nhưng trang viên này thuộc về nàng và Dịch Áo, nàng xây dựng cho gia đình tương lai của mình một căn nhà. Hoắc Hoa Đức cả gan tới nơi này giường oai, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục được. Nếu quả thật xảy ra điều gì, nàng nhất định sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Tác Phỉ Á hung hăng quét mắt sang nhóm này võ sĩ một vòng, sau đó bước nhanh vào trong trang viên.

“Cẩn thận nha, Tác Phỉ Á đang rất tức giận!” Lôi Mông nói.

“Sắp có đánh nhau? Hắc hắc...” Hai mắt Ca Đồn rực sáng, nói: “Dịch Áo, gã Hoắc Hoa Đức kia là ai?”

“Hần là một người theo đuổi Tác Phỉ Á.” Dịch Áo hạ giọng nói.

“Khốn nạn, hần điên rồi sao?” Lôi Mông kêu to lên: “Vậy còn khách khí làm gì? Các huynh đệ, đi theo ta!”

Khuôn mặt Phí Đức Sĩ lập tức cứng ngắc lại, quả thực là đang nói hươu nói vượn mà? Hoắc Hoa Đức và Tác Phỉ Á là thân huynh muội cùng cha khác mẹ, vì sao trong miệng Dịch Áo lại biến thành người theo đuổi rồi?

Thế nhưng, nhìn thấy tròng mắt Dịch Áo chớp động hàn quang, Phí Đức Sĩ có cảm giác Dịch Áo muốn chuyện này náo lớn? Quên đi, cứ để người trẻ tuổi tự xử lý với nhau, lấy thực lực Dịch Áo Ca Đồn và Lôi Mông, ở bên trong Nam tước lĩnh nhỏ nhỏ này còn có ai đủ sức chèn ép bọn họ? Trải qua khổ tu trong khoảng thời gian này, Lôi Mông đã trở thành Quang Mang võ sĩ cấp tám, Ca Đồn đã đến cấp chín bình cảnh, Dịch Áo lại càng không cần phải nói, nơi này còn có ai có thể làm đối thủ của bọn họ?

Tác Phỉ Á đi trước, Ca Đồn và Lôi Mông theo sát phía sau, một đường trực tiếp lao tới hậu viện, chẳng qua là bọn họ mới vừa xuyên qua phòng giữa đã bị mấy võ sĩ chặn lại.

Thấy Tác Phỉ Á đột nhiên xuất hiện, sắc mặt mấy gã võ sĩ thật sự rất khó coi, một người trong đó cười nói: “Tác Phỉ Á tiểu thư, ngài về lúc nào?”

“Tránh ra!” Tác Phỉ Á lạnh lùng cắt đứt lời của đối phương.

“Tiểu thư, Nhị thiếu gia ở phía sau.” Gã võ sĩ nói: “Phiền ngài chờ một lát, ta đi...”

“Đi mục nội ngươi ~!” Lôi Mông luôn luôn cẩn thận cũng bị chọc giận đến mức trừng to hai mắt, hiện tại phải trực tiếp xử lý kẻ địch nhanh và gọn, hần là không thành vấn đề. Ai bảo Tác Phỉ Á xinh đẹp như thế, bây giờ tình địch lại còn chạy tới nhà tác uy tác phúc.

Hần âm thầm suy nghĩ trong lòng: “Quá khi dễ người rồi, quá mức khi dễ người rồi !”

“Người...” Gã võ sĩ thấy Lôi Mông vừa mở miệng là mắng người, lập tức giận tái mặt quát lớn: “Các hạ, lập tức xin lỗi !”

Lôi Mông vừa định chửi ầm lên thì Ca Đồn đã vươn tay lôi hắn trở lại, sau đó Ca Đồn xoay người nhìn về phía Dịch Áo.

Dịch Áo chậm rãi gật đầu, hắn đang ra quyết định thay cho Tác Phi Á.

Tác Phi Á đều có thể xử lý mọi chuyện tốt, chỉ có một điểm yếu là quá mềm lòng, có lẽ là vì không muốn lưng dính vết nhơ. Mặc dù thường xuyên phát sinh tranh chấp với Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, thậm chí là xung đột, nhưng nếu đến trình độ đánh nhau chảy máu, Tác Phi Á thường sẽ nhượng bộ lui binh.

Nếu hắn đã quay trở lại, nếu hắn đã chấp nhận cùng Tác Phi Á nắm giữ vận mệnh, vậy thì có một số việc nhất định phải làm theo phong cách của hắn.

Nếu bị uy hiếp, tự nhiên là phải triệt để thanh trừ, trừ phi là thực lực hắn không đủ mới tạm lánh chờ đợi thời cơ. Dịch Áo không sợ chảy máu, bất kể là máu của mình hay là địch nhân.

Hai vị thiếu gia Nam tước lĩnh chỉ là mục tiêu thứ nhất, hắn sẽ dùng tất cả cố gắng làm theo lời Ngõa Tây Lý, kiên quyết tiến phía trước, vĩnh viễn không lùi.

Thấy Dịch Áo gật đầu, Ca Đồn không có kỳ gì nữa, nếu đây không phải là nhà Dịch Áo, sợ rằng Ca Đồn căn bản không cần trưng cầu ý kiến Dịch Áo. Hắn đã sớm xông lên xuất thủ, làm gì còn để cho Lôi Mông có cơ hội nói chuyện.

Một đạo hỏa diễm xuất hiện từ trong tay Ca Đồn, nhanh chóng bay qua chỗ Tác Phi Á và gã võ sĩ.

Gã võ sĩ kinh ngạc biến đổi sắc mặt, ngay sau đó lại nhe răng cười cợt, trong nháy mắt thân thể hắn được bao phủ trong một tầng quang mang màu hoàng kim. Không lùi mà tiến tới nghênh đón Ca Đồn, hắn đang lo lắng làm sao mới có thể ngăn cản Tác Phi Á, Ca Đồn xuất thủ đúng lúc cho hắn một cái cơ. Mặc dù hắn không dám động thủ với Tác Phi Á, không có nghĩa là hắn sẽ đứng yên nhìn Ca Đồn khiêu khích, sau này dù có nói lại chuyện này, cho dù là Nam tước đại nhân cũng không thể nào trách cứ hắn.

Võ sĩ này áp dụng chiến thuật không sai, một khi bị hắn cận thân tác chiến, kẻ xui xẻo nhất định là Ca Đồn. Trừ phi Ca Đồn có thể công phá Bàn Thạch Thủ Hộ của hắn trong nháy mắt, nhưng chuyện này là không thể nào xảy ra.

Đạo hỏa diễm hình trăng rằm ở trên không trung bỗng nhiên nổ tung, hóa thành mấy đạo lưu quang lao vọt tới, những võ sĩ khác nhất thời không kịp đề phòng liền bị ngọn lửa chém trúng, toàn bộ kêu thảm bay ngược ra sau.

“Diễn Sinh bí kỹ ?”

Trong ánh mắt gã võ sĩ lộ ra một tia sợ hãi, nhưng tình thế lúc này tên đã lấp vào cung, không phát không được, trong cái chớp mắt đó, gã võ sĩ đã bị trúng đòn nhưng Liệt Hỏa Trảm chỉ khiến cho quang mang trên người hắn chấn động mấy cái rồi phục hồi nguyên trạng. Sau đó gã võ sĩ đột nhiên giơ chân lên đập mạnh xuống mặt đất, một tiếng nổ ầm vang, một làn sóng xung kích xuất hiện từ dưới chân hắn nhanh chóng ập tới Ca Đồn, sàn nhà bằng đá xanh cứng rắn ở dưới chân hắn lại biến thành cực kỳ mỏng manh như đậu hũ.

“Liệt Địa Kích? Tên này dĩ nhiên là Quang Mang võ sĩ cao cấp!”

Ca Đồn ánh mắt lạnh lẽo lập tức nhảy ra sau, gã võ sĩ mượn lực phi thân lên, tăng nhanh tốc độ áp tới Ca Đồn. Nếu như lần này bị va chạm, sợ rằng Ca Đồn không chết cũng phải tàn phế.

Vốn khoảng cách hai bên rất gần nhau, trong thời gian nháy mắt gã võ sĩ đã tiến tới gần Ca Đồn. Thế nhưng hắn lại cực kỳ kinh ngạc là Ca Đồn không hề kinh hoảng, ngược lại trên khóe miệng còn đang cười cười chế nhạo.

Đúng lúc này, một thân ảnh tản mát ra ánh sáng màu vàng kim tiến lên nghênh đón, chính là Lôi Mông

Lôi Mông nhập trận vô cùng xảo diệu, ngay thời điểm gã võ sĩ chuẩn bị va chạm với Ca Đồn, đột nhiên lao ra ngăn cản, căn bản không chừa cho đối thủ có cơ hội biến chiêu.

“Ầm ~!”

Lôi Mông và gã võ sĩ tông thẳng vào nhau, hai người đồng thời bay ngược ra phía sau, chỉ khác nhau ở chỗ gã võ sĩ kia hơi cau lông mày lại, còn Lôi Mông lại có chút thống khổ, quang mang trên người ảm đạm rất nhiều.

Mặc dù Lôi Mông đã đạt đến cấp tám nhưng nhìn thấy gã võ sĩ kia buông thả Liệt Địa Kích tốc độ rất nhanh, hẳn là đạt tới Quang Mang võ sĩ cấp mười rồi. Cả hai chênh lệch thực lực tương đối lớn, nếu Lôi Mông không phải Mông thừa dịp gã võ sĩ kia không kịp đề phòng đột nhiên phát động tập kích, bây giờ rất có thể đã bị trọng thương.

Gã võ sĩ bị lực phản kích đẩy lùi ra sau, miệng không ngừng rống lên giận dữ: “Muốn chết ~!”

Nếu như chỉ đối mặt Ca Đốn và Lôi Mông, hẳn hoàn toàn có tư cách nói như vậy. Lôi Mông mới vừa tấn chức cấp tám, Ca Đốn bị vây ở giai đoạn cấp tám đỉnh phong, nhưng hai người ở chung một chỗ chưa chắc có thể đấu thắng một vị Quang Mang võ sĩ đỉnh phong.

Thế nhưng, hiện tại trong đội ngũ có thêm Dịch Áo, kết cục tự nhiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc này đụng nhau, Lôi Mông đã xuất ra lực lượng rất lớn, mặc dù không thể tạo thành thương tổn cho võ sĩ, nhưng cũng thành công làm cho Bàn Thạch Thủ Hộ trên người võ sĩ chấn động kịch liệt, lâm vào trạng thái không ổn định.

Không đợi đến lúc hai chân gã võ sĩ đụng đất, Ca Đốn canh đúng điểm gã võ sĩ rơi xuống giơ tay lên thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm khác. Sau khi hắn nắm giữ Diễm Sinh bí kỹ, Viêm Bạo đã biến thành bí kỹ yếu ớt, lại tổn hao nguyên lực quá nhiều, hơn nữa phạm vi công kích cũng khó không chế, dễ dàng ngộ thương người phe mình, thời gian buông thả Viêm Bạo cũng chậm hơn. Vì thế hắn khó lòng nắm bắt kịp thời cơ chiến đấu.

Ngoại trừ Phong hệ võ sĩ ra, cho dù là Quang Mang võ sĩ cấp mười cũng không thể biến hướng khi ở trên không trung, cho nên gã võ sĩ kia nhìn thấy rõ ràng Ca Đốn công kích, nhưng không có cách nào xuất ra động tác ứng phó.

Chân gã võ sĩ vừa chạm đất liền nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời thả ra một đạo Bàn Thạch Thủ Hộ khác. Nhưng Ca Đốn công kích hắn quá gấp, quang mang màu hoàng kim mới vừa bao phủ thân thể hắn thì Liệt Diễm Trảm đã ập tới chém thẳng vào người.

Thanh âm ầm ầm nổ vang liên tiếp, gã võ sĩ đáng thương có thực lực cường đại nhưng đầu tiên bị Lôi Mông đánh bay, sau đó lại bị Ca Đốn tấn công tiếp tục lui ra sau thêm mấy thước.

Bàn Thạch Thủ Hộ chưa được buông thả hoàn toàn rõ ràng không chịu đựng nổi chấn động kịch liệt như thế, vừa va chạm đã tuyên cáo hỏng mất. Thế nhưng gã võ sĩ không hề lo lắng, bởi vì hắn một mực bước lui, hắn mượn lực lượng Liệt Diễm Trảm đẩy nhanh tốc độ của mình. Điều này có ý nghĩa rằng cho dù là Lôi Mông hay là Ca Đốn cũng không thể tiếp tục đuổi theo hắn, chỉ chống đỡ thêm một lát, chỉ cần hắn lại thành công thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, như vậy không có điều gì có thể xúc phạm tới hắn nữa.

Tiểu nuôi chính là bây giờ Dịch Áo không có xuất thủ là vì chờ đợi đúng thời khắc này, hắn lui một bước tay cầm trường kiếm bên hông, sau đó tiếng xé gió bén nhọn bỗng nhiên rít lên, Dịch Áo nhảy lên không trung bắn tới nhanh như tia chớp, lưu lại sau lưng một dãy tàn ảnh mơ hồ khiến cho mấy gã võ sĩ kinh hãi ngây người tại đương trường.

Vào lúc này, hai chân gã võ sĩ kia còn chưa kịp đặt lên mặt đất, thấy Dịch Áo vọt thẳng tới chỗ mình liền tung ra một quyền. Trong lòng hắn rất rõ ràng, công kích như vậy căn bản không thể nào tạo thành thương tổn đối với Dịch Áo, hắn chỉ hy vọng có thể trì hoãn Dịch Áo một lát, tranh thủ thời gian thi triển Bàn Thạch Thủ Hộ.

Dịch Áo không trốn không tránh, phẳng phất như không nhìn thấy gì cả, trực tiếp lao thẳng tới nghênh đón đầu quyền kia. Gã võ sĩ lộ ra sắc mặt vui mừng, lực phòng ngự của Phong hệ võ sĩ luôn yếu nhất, nếu như một quyền này đánh trúng đối phương thế cục sẽ lập tức đảo ngược.

Khi Dịch Áo còn cách đầu quyền gã võ sĩ có mấy tấc, thân hình Dịch Áo đột nhiên lệch sang một bên không có chút dấu hiệu báo trước, né tránh công kích chỉ trong gang tấc.

Gã võ sĩ có thể cảm ứng được hô hấp của Dịch Áo ngay cạnh nắm đấm, nhưng chỉ như thế không hơn, mắt thấy một quyền tất trúng lại bị đối phương tránh thoát, hấn sợ hãi ngay người chốc lát, không đợi hấn cho ra phản ứng, Dịch Áo đã xẹt qua bên cạnh hấn.

Một đạo quang mang trắng noãn chợt lóe rồi biến mất, Dịch Áo thậm chí không dùng đến bao nhiêu khí lực, chỉ nhanh chóng chạy nước rút lấy đà rồi tùy tiện vung trường kiếm chém vào ngực đối phương.

Máu me bay tán loạn, phần bụng gã võ sĩ bị một kiếm cắt ngang.

Thân hình Dịch Áo dừng một chút rồi bỗng dừng lách sang hướng khác, một lượt vừa tiến vừa lui, chẳng những động tác lưu loát tới cực điểm, hơn nữa tốc độ lại càng nhanh kinh khủng.

Dịch Áo đang ở trên không trung xoay người lại, trường kiếm trong tay lạnh lùng vung lên, gã võ sĩ vẫn còn đang nhìn bụng của mình đến gần người thì trường kiếm Dịch Áo đã chém về phía đầu hấn.

Có câu nói người trong nghề mới thấy đạo, người bên ngoài chỉ xem náo nhiệt. Nhóm Thiên Phú võ sĩ kinh hãi vì tốc độ đến gần cực hạn của Dịch Áo, nhóm võ sĩ chân chính lại bị khí thế Dịch Áo biểu hiện ra hấp dẫn.

Chỉ là một chiêu chém ngang cực kỳ đơn giản lại được Dịch Áo sử dụng phát ra sát khí ngất trời.

Trong một cái chớp mắt, một cái đầu lâu đã bay lên giữa không trung, Dịch Áo dậm chân xuống đất tiếp tục lao tới, phía sau là hình ảnh máu tanh nở rộ tràn ngập không gian.

Ánh mắt Phí Đức Sĩ lóe lên một tia kinh ngạc, lúc này hấn đã chuẩn bị xuất thủ, bởi vì gã võ sĩ kia có thể thả ra Liệt Địa Kích rất nhẹ nhàng có ý nghĩa bằng vào mấy người Dịch Áo rất khó lòng công phá Bàn Thạch Thủ Hộ của đối phương. Nhưng Phí Đức Sĩ không thể nào ngờ tới, một gã Địa hệ Quang Mang võ sĩ đỉnh phong như vậy lại bị mấy người Dịch Áo liên thủ đánh gục trong nháy mắt. Phải biết rằng cho dù là Phí Đức Sĩ xuất thủ, đối mặt Địa hệ võ sĩ có lực phòng ngự siêu cường phải hao phí một chút thời gian.

Không có Lôi Mông va chạm, Bàn Thạch Thủ Hộ của gã võ sĩ sẽ không xuất hiện tình trạng chấn động, Ca Đồn chém ra một đòn Liệt Diễm Trảm đầu tiên quá đúng lúc, chỉ sợ chậm vài giây là gã võ sĩ đã có thể giải phóng hoàn toàn Bàn Thạch Thủ Hộ. Vậy thì hấn sẽ có năng lực phòng ngự cường hãn, ít nhất Dịch Áo chỉ dựa vào trường kiếm sẽ rất khó giết chết hấn.

Có Lôi Mông và Ca Đồn phối hợp, Dịch Áo mới có khả năng một kích đắc thủ, một võ sĩ Địa hệ không có Bàn Thạch Thủ Hộ ở trước mặt Dịch Áo chẳng khác gì người bình thường.

Trong lòng Phí Đức Sĩ không khỏi dâng lên một tia lạnh lẽo, trước kia hấn chưa từng có nghĩ đến mấy Quang Mang võ sĩ liên thủ lại có thể phát huy ra lực sát thương lớn như vậy. Nhìn thấy mấy người Dịch Áo phối hợp tác chiến tựa như lưới trời không một lỗ hổng này, cho dù là người đã bước chân vào hàng ngũ Cực Hạn võ sĩ cũng phải lạnh người.

Trên thực tế mấy người Dịch Áo có thể làm được như vậy hoàn toàn là nhờ tích lũy trong quá trình chiến đấu trước đây. Trải qua nhiều lần diễn luyện, mỗi người đều rõ ràng vị trí chiến đấu của mình, bao gồm cả Tác Phỉ Á ở trong đó. Nếu như lúc này Dịch Áo không có đắc thủ, Tác Phỉ Á sẽ lập tức phóng ra Đông Khí Ba ập tới, căn bản không để cho đối thủ có cơ hội lật bàn.

“Xảy ra chuyện gì?” Theo sau một thanh âm tức giận vang lên, trong sân chợt có mấy gã võ sĩ khác chạy ra, vừa nhìn thấy thi thể không đầu trên mặt đất cùng với đồng bạn nằm đầy đất thể kia thì không khỏi tái mặt.

“Cút ~!” Dịch Áo lạnh lùng quát, nhưng động tác của hấn lại không có ý định cấp cho đối phương cơ hội ‘cút’, hấn vừa dứt lời đã trực tiếp phóng ra một đạo Phong Nhận.

Dù sao cũng đã động thủ, Dịch Áo làm gì còn có tâm tư chơi đùa với bọn chúng, cứ một đường giết vào là được.

Có lẽ là do rất lâu rồi chưa bao giờ gặp phải người nào dám khiêu khích, nhóm võ sĩ kia giận dữ gầm lên thả ra mấy đạo Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận cơ hồ phong kín góc độ Dịch Áo có thể tránh né.

Dịch Áo lạnh lùng cười cười chế nhạo, không thấy hấn có động tác gì nhưng đạo Phong Nhận ở giữa không trung đột nhiên nổ tung hóa thành mười mấy tia sáng màu xanh nhạt lao thẳng về phía mấy gã võ sĩ.

Ánh mắt mấy gã võ sĩ kia mở to ra, dù sao đi nữa bọn hấn cũng không nghĩ ra ở nơi này lại xuất hiện tình hình như thế, nhưng vào lúc này bọn hấn đã không còn cơ hội né tránh. Cả đám lập tức phát ra mấy đạo bí kỹ yếu ớt đến đáng thương, trong nháy mắt đã bị luồng sáng xanh nhạt kia bao phủ.

Khi Phong Nhận xuyên qua cơ thể mấy gã võ sĩ kia, hình ảnh tràn đầy tanh máu lại xuất hiện, bọn hấn thân thủ không tệ, trong lúc vội vã có thể tránh thoát vị trí yếu hại. Thế nhưng phần tay và chân bọn hấn đều bị Phong Nhận đục thủng, có một người trong đó bị Phong Nhận chặt đứt cả cánh tay, máu tươi từ chỗ cụt tay tuôn trào ra xối xả.

136. Chương 136: Uy Hiếp

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 136: Uy hiếp

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tác Phỉ Á chỉ còn nước cười khổ, tình cảnh trong sân chính là cái mà nàng trước giờ toàn lực tránh khỏi, thế nhưng sự tình đã hoàn toàn không nằm trong khả năng khống chế của nàng.

Lại có một đám võ sĩ từ phía sau lao đến, thấy tình cảnh máu thịt bay ngang ở trước mắt, cả đám đều dừng lại tại chỗ ngơ ngác.

“Muốn toàn mạng thì không nên lộn xộn.” Phỉ Đức Sĩ nói.

Phỉ Đức Sĩ đầu nhập vào Tác Phỉ Á từng đưa tới oanh động rất lớn trong Nam tước lĩnh, hai vị thiếu gia Nam tước lĩnh cũng tìm cơ hội tiếp xúc với Phỉ Đức Sĩ, hy vọng có thể mượn hơi hấn. Đáng tiếc Phỉ Đức Sĩ không có ý định cấp mặt mũi cho bọn hấn, những gã võ sĩ kia đều nhận ra Phỉ Đức Sĩ, trong lúc nhất thời cả đám cảm như hén, không có một ai dám lộn xộn.

Dịch Áo tạm dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn về phía Phỉ Đức Sĩ, hấn hiểu ý Phỉ Đức Sĩ. Ngoài mặt là cảnh cáo những gã võ sĩ kia, nhưng trên thực tế cũng có ý khuyến cáo Dịch Áo, nếu có thể không chảy máu thì nên giảm bớt sát nghiệt mới tốt.

“Hoắc Hoa Đức ở đâu?” Lôi Mông đằng đằng sát khí quát thẳng vào mặt bọn chúng.

Các võ sĩ liếc mắt nhìn nhau, toàn thể lâm vào trầm mặc không nói, thân là võ giả phải có một chút lòng tự ái. Nếu như gọi ra một mình trong nhóm hoi han có thể bọn họ đã sớm nói ra hết mọi chuyện rồi, nhưng đưa có ai kẻ dao vào cổ đã bán đứng Hoắc Hoa Đức, thật sự là quá vô sỉ.

“Đi theo ta.” Dịch Áo thản nhiên nói, nhanh chân sải bước đi thẳng về phía trước.

Dịch Áo nói thế nào cũng là chủ nhân nơi này, đường xá hiển nhiên quen thuộc, hấn đi thẳng rồi quẹo vào một ngã ba, lát sau đã tới khu tiểu lâu của Tác Phỉ Á.

Hiện tại không nhìn thấy nhóm thuộc hạ Hoắc Hoa Đức, khi bọn họ đến gần tiểu lâu liền nghe thấy từ trên lầu hai vang xuống một trận tiếng cười nói: “Bách Lệ Nhi, ta nói đằng hoàng cho người biết, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, đừng ép ta nữa.”

“Là do ngài đang ép chúng ta, cầu xin ngài đừng ép buộc tỷ muội chúng ta.” Thanh âm Bích Cơ khóc nức nở vang lên: “Bách Lệ Nhi tỷ tỷ đã như vậy, ngài còn không chịu buông tha nàng? Hoắc Hoa Đức thiếu gia, ngài biết tính tình của tiểu thư, chờ đến khi tiểu thư trở lại nhất định sẽ nổi giận. Bây giờ ngài nên rời đi,

chúng ta có thể xem như chưa từng thấy ngài, không biết và không nói gì cho tiểu thư hết. Ta bảo đảm! Ngài... ngài không nghe thấy tiếng vang ở bên ngoài sao? Có thể đã xảy ra vấn đề rồi, ngài không đi ra xem hay sao? Để cho Bách Lệ Nhi nghỉ ngơi một lát, có được không? Cầu xin ngài mà.”

“Có chuyện gì? Chỉ là những tên kia định xông vào mà thôi.” Hoắc Hoa Đức khinh thường nói: “Hai tiện nhân các ngươi tầm nhìn hạn hẹp, Tác Phỉ Á có chỗ nào tốt chứ? Tác Phỉ Á chuẩn bị gả cho một tên ngu ngốc rồi, các ngươi cho rằng sau này Nam tước lĩnh sẽ do ai định đoạt? Tác Phỉ Á? Ha ha., nàng sẽ phải cút ra ngoài mà sống!”

“Chỉ bằng vào ngươi?” Bách Lệ Nhi phản bác.

“Tiện nhân khốn nạn.” Người kia giận tím mặt, dùng thanh âm âm trầm nói: “Bách Lệ Nhi, biết tại sao ta nhất định phải mang ngươi về Nam tước lĩnh không? Bởi vì ngươi đã làm cho ta khó chịu trước mặt mọi người không biết bao nhiêu lần: “Hừ hừ, không cần cầm lấy cây kéo kia hù dọa ta, ngươi có thể chết nhưng ta sẽ xử lý cha mẹ của ngươi, còn cả đệ đệ nhỏ kia nữa, cả nhà các ngươi sẽ cùng nhau chôn cùng, ngươi có tin hay không?”

“Hoắc Hoa Đức, người như ngươi mà cũng là quý tộc?” Bách Lệ Nhi giận đến giọng nói run rẩy từng hồi.

“Ngươi biết tính cách của ta không?” Hoắc Hoa Đức dữ phát nổi giận: “Hai người các ngươi đi qua, bản thân ta muốn nhìn con tiện nhân này có dám chết hay không?”

Địch Áo điếm chân một cái, thân hình đột ngột nhảy lên tông cửa sổ nát bấy, trực tiếp lao vào trong phòng.

Mấy người ở trong gian phòng cũng bị dọa sợ hết hồn, người trẻ tuổi ngồi ở trên ghế thiếu chút nữa ném rớt cái ly trong tay, hai tên võ sĩ bên cạnh hần lập tức tiến tới một bước che chắn người tuổi trẻ kia ở phía sau.

Trong góc tường đối diện đang có nữ tử ẩn núp, một người là Bích Cơ, một người là Bách Lệ Nhi, trong tay Bách Lệ Nhi đang cầm một cái kéo kề ngay cổ họng chính mình. Bích Cơ cũng cầm một cái kéo, nàng bị tiếng vang đột ngột làm cho phát hoảng chữa mũi kéo sang phía Địch Áo.

Hai nữ tử vốn đang thời thanh xuân dung nhan toả sáng, giờ phút này lại cực kỳ tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, trong mắt giăng đầy tia máu, lúc này chỉ âm ỉ với Hoắc Hoa Đức mấy câu thế mà các nàng thở hổn hển rất mệt mỏi, hiển nhiên thân thể đã suy yếu tới cực điểm.

Qua chừng vài giây, Bích Cơ là người thanh tỉnh đầu tiên nhận ra Địch Áo, mặc dù Địch Áo làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn không giống trước kia, nhưng Bích Cơ vẫn là người quen thuộc Địch Áo nhất bên trong trang viên này.

“Địch Áo... Địch Áo thiếu gia? ” Bích Cơ đột nhiên đổi giọng nói sang vô cùng bi thảm, ngày ngày phẫn, đêm đêm đoán, các nàng cuối cùng đã đợi được đến lúc cứu tinh xuất hiện: “Tiểu thư đâu? Tiểu thư ở nơi đâu?”

Địch Áo không nói, chậm rãi đi tới quan sát tướng mạo Bích Cơ và Bách Lệ Nhi chốc lát, hần nhíu mày lộ vẻ không đành lòng, sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một túi nước ném cho Bích Cơ.

Bích Cơ ngẩn người, mãi sau mới kích động đến mức run rẩy toàn thân, nàng vất vả rút cái nút túi nước ra, vừa định đưa vào trong miệng mình, nhưng chợt nghĩ tới điều gì đó lập tức xoay người đưa cái túi nước qua cho Bách Lệ Nhi, nói: “Bách Lệ Nhi, mau, uống nhanh.”

“Ngươi uống trước đi.” Bách Lệ Nhi đưa tay đẩy ngược lại.

“Ai da, ta không khát.” Bích Cơ cố gắng kiên trì.

“Bách Lệ Nhi uống trước đi.” Tầm mắt Địch Áo rơi vào cổ Bách Lệ Nhi, nơi đó đang có một tầng băng trắng, bên ngoài còn có vết máu đã biến thành màu đen, hai nữ tử này hẳn là dùng phương pháp tự mình hại mình này mới có thể làm cho Hoắc Hoa Đức cố kỵ. Nếu không các nàng không thể nào kiên trì tới ngày hôm nay.

Bách Lệ Nhi không nhún nhường nữa, thế nhưng nàng chỉ uống mấy hớp nhỏ, sau đó đưa túi nước cho Bích Cơ. Lúc này Bích Cơ cũng uống vài ngụm, rồi trả lại túi nước cho Bách Lệ Nhi, một túi nước không đáng đồng tiền vào thời khắc này lại được các nàng xem như bảo bối, không ai cũng không nỡ uống nhiều.

“Người là ai? Địch Áo? Là cái tên ngu ngốc kia?” Hoắc Hoa Đức đẩy hai tên võ sĩ che trước mặt ra, thế nhưng Địch Áo mới vừa giết người, trong ánh mắt hắn tràn đầy sát khí nồng đậm, Hoắc Hoa Đức không cảm giác được nhưng hai tên võ sĩ lại không dám khinh thường, cả hai hết sức chăm chú ngó chừng Địch Áo.

Đúng lúc này, phía ngoài truyền đến một trận bước chân ồ ồ, sau đó cửa phòng bị đụng vỡ ra từng mảnh, Lôi Mông và Ca Đồn sóng vai nhau xông vào, theo sát phía sau chính là Tác Phỉ Á và Phỉ Đức Sĩ.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Bích Cơ và Bách Lệ Nhi chật vật nhảy xuống giường, lão đảo chạy tới chỗ Tác Phỉ Á, sau đó đâm đầu nhào vào ngực Tác Phỉ Á khóc lớn. Mặc dù tuổi tác các nàng tương đối kề cận, nhưng Tác Phỉ Á vẫn thường xuyên chiều cổ hai nàng giống như tỷ tỷ, một khi bị ủy khuất đương nhiên là phải khóc lóc kể lể với tỷ tỷ rồi.

Thấy Tác Phỉ Á xuất hiện thần sắc Hoắc Hoa Đức lập tức trở nên uể oải, sắc mặt hắn còn tái nhợt hơn cả Bích Cơ và Bách Lệ Nhi. Vốn định ra về trấn định uống trà, nhưng chén trà trong tay không ngừng run rẩy phát ra thanh âm lách cách.

Tác Phỉ Á thấp giọng xoa dịu Bích Cơ và Bách Lệ Nhi mấy câu, nhìn thần sắc của các nàng hắn là đã chịu đau khổ không ít. Nhưng vẫn còn chưa có bị Hoắc Hoa Đức chiếm đại tiện nghi, Tác Phỉ Á không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng quay đầu nói với Hoắc Hoa Đức: “Hoắc Hoa Đức, đến trang viên của ta làm khách, nhìn thấy chủ nhân xuất hiện, nhà ngươi cũng nên chủ động nói gì đó chứ?”

“Ha hã, muội muội tốt, người trở về lúc nào?”

“Vừa mới trở về, có phải quá khéo hay không?”

“Không, trở lại rất đúng lúc, ha hã!” Hoắc Hoa Đức gượng cười.

“Tác Phỉ Á, một đường bốn ba đã rất mệt nhọc rồi, dẫn Bích Cơ và Bách Lệ Nhi về phòng nghỉ ngơi đi.” Địch Áo chậm rãi nói.

Tác Phỉ Á ngẩn người, quay đầu nhìn sang Địch Áo, trong mắt nàng hiện ra vẻ cầu khẩn, tựa hồ là đang cầu khẩn Địch Áo lưu lại một ít đường sống.

Từ phương diện của Tác Phỉ Á để suy nghĩ, nàng băn khoăn không có gì đáng trách, Nam tước đại nhân còn chưa có chết, thân là muội muội trong nhà, nàng tuyệt đối không có quyền dồn thân ca vào chỗ chết. Cho dù nhất định phải xử phạt cũng phải do Nam tước đại nhân làm chủ.

“Ta biết rồi.” Địch Áo nhẹ giọng nói, sau đó chậm rãi đi tới chỗ cái bàn.

Thần sắc Tác Phỉ Á cực kỳ lo âu, nhưng Địch Áo nói rất đúng nên nàng không nói gì được nữa. Mấy chữ ‘ta biết rồi’ sử dụng kỹ xảo nhỏ không lừa được nàng. Nếu như Địch Áo muốn bảo đảm, hắn sẽ nói ‘nàng yên tâm’.

Tựa hồ đã nhận ra thần sắc Tác Phỉ Á có sự biến hóa, Địch Áo đột nhiên nhìn về phía Tác Phỉ Á nói: “Giao cho ta đi.”

Những lời này mang hàm nghĩa nhiều hơn, Địch Áo muốn dùng phương thức của mình để xử lý. Tác Phỉ Á trầm mặc chốc lát, rồi đành than nhẹ một tiếng kéo Bách Lệ Nhi và Bích Cơ rời khỏi gian phòng.

Thấy Địch Áo đi tới gần, hai tên võ sĩ che chắn trước người Hoắc Hoa Đức lập tức đề cao cảnh giác, một gã võ sĩ trong đó định đứng ra ngăn trở, đúng lúc này Phỉ Đức Sĩ ho khan một tiếng.

Gã võ sĩ kia lập tức cứng ngắt dừng lại mọi động tác, do dự hồi lâu mới lui về phía sau mấy bước.

137. Chương 137: Săn Thú

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 137: Săn thú

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo kéo một cái ghế qua ngồi xuống vị trí đối diện Hoắc Hoa Đức, lẳng lặng quan sát. Sau khi Tác Phỉ Á rời đi, vẻ mặt Hoắc Hoa Đức lập tức thả lỏng hơn trước, thật ra hắn cũng không sợ Tác Phỉ Á xuất thủ thương tổn hắn, cũng tin tưởng Tác Phỉ Á không dám dính vào chuyện này. Hắn sợ là vì mấy năm qua bị Tác Phỉ Á khi dễ rất thâm, vốn quyền lực hắn đang nắm giữ lại bị đoạt đi từng chút một, địa vị dần dần giảm xuống, tìm tới cửa tranh cãi biện hộ lại bị Tác Phỉ Á bác bỏ không thèm để ý, chuyện này thật sự rất mất mặt. Vì thế vừa thấy Tác Phỉ Á, hắn liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, huống chi hắn là người tìm tới tận cửa gây chuyện, bất kể phân rõ phải trái ra sao đều là hắn sai, ngay cả Nam tước cũng không thể bao che cho hắn.

Về phần những người khác, hắn căn bản không thèm đặt vào mắt, cho dù là Phí Đức Sĩ hắn cũng làm như không thấy, mặc cho mấy tháng trước hắn tìm trăm phương ngàn kế mượn hơi đối phương.

“Người chính là Địch Áo?” Hoắc Hoa Đức nhìn Địch Áo từ trên xuống dưới: “Hình như ngươi không phải là thật sự ngu ngốc nha!”

“Có phải đang rất hối hận?” Địch Áo cười cười bình thản. Nhìn thấy nụ cười của Địch Áo lúc này, tâm Phí Đức Sĩ không khỏi lạnh lẽo, ánh mắt Ca Đồn và Lôi Mông nhìn về phía Hoắc Hoa Đức giống y như một người chết.

“Hối hận cái gì?” Hoắc Hoa Đức không hiểu được câu hỏi này.

“Đến lúc nên gánh chịu hậu quả rồi, thế nhưng, hình như ngươi còn chưa có chiếm được tiện nghi.” Địch Áo nhẹ giọng nói.

“Tiện nghi? Ngươi nói Bách Lệ Nhi và Bích Cơ? Hắc hắc, ngươi cho rằng các nàng có thể chạy thoát sao?” Hoắc Hoa Đức cười lên quái dị.

“Nhưng các nàng thật sự đã chạy rồi.” Địch Áo lại mỉm cười bình thản.

“Các nàng có thể chạy đi đâu?” Hoắc Hoa Đức ra vẻ không hề sợ hãi, nói: “Chẳng lẽ Tác Phỉ Á có thể luôn luôn đi theo bên cạnh các nàng?”

Nói xong Hoắc Hoa Đức liền đi ra ngoài cửa, nếu Tác Phỉ Á đã quay trở về thì mục đích của hắn khẳng định không thể như ý. Lúc này còn không đi, sợ rằng một hồi Tác Phỉ Á sẽ tìm tới tính sổ. Trọng yếu hơn nữa là ngồi ở trong căn phòng này, Hoắc Hoa Đức bỗng nhiên cảm giác cả người không được thoải mái, nhất là không muốn nhìn thấy nụ cười tà ác trên mặt Địch Áo. Nếu như có thể, hắn thật sự muốn đập một cước cho Địch Áo bay ra ngoài, đáng tiếc hắn không dám, bởi vì cả Nam tước lĩnh đều biết Tác Phỉ Á rất có tình cảm với tên ngu ngốc này.

Địch Áo nhàn nhạt nhìn tới bóng lưng Hoắc Hoa Đức, Lôi Mông và Ca Đồn không hẹn mà cùng tiến tới một bước ngăn cản Hoắc Hoa Đức.

Hoắc Hoa Đức vốn định lập tức rời khỏi trang viên, nhưng Ca Đồn, Lôi Mông và Phí Đức Sĩ đều không nhúc nhích, bọn họ không có ý định nhường đường. Hoắc Hoa Đức rất cuộc cảm thấy có chỗ không đúng, hắn đã gặp Phí Đức Sĩ, cũng rõ ràng một vị Cực Hạn võ sĩ có ý nghĩa như thế nào, nhưng hắn không nhận ra Ca Đồn và Lôi Mông, chỉ cho rằng hai người này là võ sĩ Tác Phỉ Á mới chiêu thu gần đây.

“Cút ngay!” Hoắc Hoa Đức lớn tiếng quát lên, hiển nhiên cho đến bây giờ hắn còn không biết chuyện gì vừa xảy ra bên ngoài, lại càng không biết hai người ở trước mặt tùy tiện đi ra bất kỳ người nào cũng có thể dùng một tay bóp chết hắn.

Ca Đồn đứng đững lông mày, nhưng vẫn cố chịu đựng không có động thủ, mà nhìn về phía Địch Áo hỏi ý.

Địch Áo cười cười nói: “Bảo hắn quay lại đây.”

Ca Đồn lập tức hiểu ý Địch Áo, cười một tiếng lạnh lùng, đi tà tà về phía Hoắc Hoa Đức.

“Ngươi định làm gì?” Hoắc Hoa Đức đột nhiên đề cao thanh âm, xem ra hắn còn không ngốc, cũng biết báo động cho nhóm thủ hạ phía ngoài, đáng tiếc bây giờ đã không còn người nào có thể giúp hắn.

Hai tên võ sĩ hộ vệ Hoắc Hoa Đức thủy chung đứng im bất động, bọn họ không dám làm gì, lỡ may chọc giận Phí Đức Sĩ tuyệt đối không tốt đẹp gì. Bọn hắn không thể nào so sánh với Hoắc Hoa Đức thiếu gia được, Phí Đức Sĩ có thể giết chết bọn hắn không chút ngần ngại, có ai vì bọn hắn mà trừng phạt Phí Đức Sĩ? Hoắc Hoa Đức làm không được, thậm chí ngay cả Nam tước đại nhân cũng làm không được.

“Người...” Hoắc Hoa Đức chỉ tay vào mũi Ca Đồn, bộ dạng thoát nhìn rất hùng hổ, nhưng thân thể lại không ngừng lui về phía sau.

Ca Đồn đột nhiên nhảy lên đá một cước đá vào bụng Hoắc Hoa Đức, Hoắc Hoa Đức kêu thảm một tiếng lui lại mấy bước, sau đó nện mông xuống sàn nhà. Thật ra Ca Đồn còn chưa có dùng sức, nếu không một cước này có thể đoạt đi nửa cái mạng hắn rồi.

“Người dám đánh ta?” Hai mắt Hoắc Hoa Đức lồi lên, tính tình nhệ thế tổ lúc này bất chợt phát tác, hắn hú lên một tiếng quái dị, gương mặt múa vuốt đánh tới Ca Đồn.

(Nhệ thế tổ: thường ví mấy gã đời sau ăn chơi trác táng mà chẳng được tích sự gì.)

Ca Đồn lui về sau một bước, giơ tay lên gạt ngang một cái bạt tai, cái bạt tai này đánh mạnh cực kỳ vang dội. Thân thể Hoắc Hoa Đức bị đánh bay lên không trung, xoay chừng vài vòng rồi bổ nhào rớt xuống sàn nhà một cách nặng nề.

Có thể nói từ nhỏ đến lớn, Hoắc Hoa Đức chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy, hắn ăn đòn xong mới tỉnh mộng, thậm chí mất đi cảm giác bình hành và phương hướng, nhìn qua bộ dạng hắn tựa hồ muốn đứng lên tiếp tục liều mạng với Ca Đồn. Nhưng hắn một mực xoay quanh mặt đất, hơn nữa cả người dao động không yên, ngã trái ngã phải, lảo đảo mãi không xong.

Hai tên võ sĩ không đành lòng nhìn thấy cảnh này, quay đầu snag một bên giả lơ.

Qua hơn mười giây, Hoắc Hoa Đức mới tạm khôi phục thần trí, hắn chặt vật bò dậy, hú lên: “Ta muốn giết người.” Nói xong lại tiếp tục lao về phía Ca Đồn.

“Nói chuyện cũng không nổi rồi, đừng hoảng chút đi.” Ca Đồn cười lạnh giơ tay lên, lại là một cái bạt tai.

Hoắc Hoa Đức văng ra ngoài lần nữa, lần này may mắn thế nào, hắn vừa lúc lặn tới dưới chân hai tên võ sĩ. Đến mức này Hoắc Hoa Đức rốt cuộc thanh tỉnh, hắn mở miệng chửi thề mấy tiếng, máu tươi và răng trong miệng theo đó phun ra mấy lượt, sau đó la hét mơ hồ không rõ: “Giết... giết hắn ...cho ta ”

“Giết ai? Ta?” Ca Đồn lạnh lùng hỏi lại, rồi chỉ tay tới chỗ hai tên võ sĩ: “Bọn họ?”

Vừa dứt lời, hồng quang từ trong tay Ca Đồn lóe lên, hai đạo Liệt Diễm Trảm xuất hiện trong nháy mắt đánh văng hai tên võ sĩ ra ngoài, quá trình dễ dàng và lưu loát đến mức khiến cho Ca Đồn cũng không dám tin tưởng. Hắn còn đang chuẩn bị chiêu sau mất đi toàn bộ tác dụng.

Ca Đồn đâu biết rằng hai tên này sở dĩ đi theo bên cạnh Hoắc Hoa Đức chỉ là võ mông ngựa mà thôi, hai Thiên Phú võ sĩ làm gì chịu nổi Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn chứ?

Hai tên võ sĩ đụng mạnh vào tường, rồi rớt xuống mặt đất, trên ngực mỗi người xuất hiện một vết thương nhìn thấy mà giật mình, miệng vết thương da thịt bị ngọn lửa thiêu đốt cháy đen một mảnh, khi rơi xuống đã sớm ngừng hô hấp.

Có một điểm mang ý tứ châm chọc vô cùng hàm súc, chính là hai tên võ sĩ rơi xuống ngay vị trí trước giường, cái nơi mới vừa áp chế Bích Cơ và Bách Lệ Nhi. Trước một khắc, bọn họ còn đang điều võ dương oai trước mặt hai nữ tử nhu nhược, thế mà bây giờ bọn họ lại trở thành hai cỗ thi thể lạnh băng.

Hoắc Hoa Đức rõ ràng không nghĩ tới Ca Đồn lại dám xuất thủ không chút lưu tình, lúc này còn đang lớn lối đảo mắt cái biên mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa. Hắn lặn một vòng lui về phía sau, kêu to hàm hàm hồ hồ: “Đừng tới đây, người không thể giết ta, Phí Đức Sĩ, Phí Đức Sĩ tiên sinh, mau cứu ta!”

Phí Đức Sĩ quay đầu sang một bên, một khi gặp phải chuyện như vậy, nếu như Hoắc Hoa Đức không phải là ca ca Tắc Phỉ Á, sợ rằng Phí Đức Sĩ cũng đã ra tay giết người từ lâu rồi, giờ phút này làm gì có tâm tư giúp hắn?

Hoắc Hoa Đức lui về phía sau dĩ nhiên không mau bằng Ca Đồn, Ca Đồn đưa tay nắm lấy cổ áo Hoắc Hoa Đức, trực tiếp giơ lên ném xuống mặt đất, tung cước đá văng ra ngoài. Hoắc Hoa Đức theo đà lăn lộn mấy vòng chạm vào chân Lôi Mông mới ngừng lại, mà trong quá trình này Hoắc Hoa Đức thủy chung kêu la thảm thiết, thanh âm bén nhọn đến trình độ muốn đâm rách màng nhĩ.

Lôi Mông bất đắc dĩ ngoáy ngoáy lỗ tai, ra vẻ lơ đãng nói với Ca Đồn: “Người hoặc là một cước đá chết hẳn, hoặc là nhẹ chân một chút, có thể làm cho hẳn có la như vậy nữa không?”

Ca Đồn cũng làm ra vẻ vô tội, nói: “Ta không có dùng sức lực nha, chỉ là giúp hẳn lăn vài vòng mà thôi, ai biết hẳn phản ứng lớn như vậy, không tin người tới thử xem?”

“Ta tới, để ta.” Lôi Mông nóng lòng muốn thử cất bước đi tới, nhưng mới vừa giơ chân lên liền thu trở lại, quay đầu hỏi Ca Đồn: “Lỡ may ta đá chết thì làm sao bây giờ?”

Hoắc Hoa Đức nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, rõ ràng tự giác giảm nhỏ thanh âm xuống rất nhiều, hiển nhiên hẳn cực kỳ quan tâm đáp án của vấn đề này.

“Điều này cũng phải hỏi ta?” Ca Đồn kinh ngạc nói: “Chết thì cũng đã chết hết, còn có thể làm gì nữa? Đào cái hố chôn chứ sao!”

“Người nói như vậy, ta đây an tâm.” Lôi Mông gật đầu giơ chân lên làm bộ muốn đá.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, Hoắc Hoa Đức dứt khoát ngậm miệng lại chặt chẽ, sợ Lôi Mông thật sự đá một cước thì toi mất. Hẳn dám náo loạn ở trong trang viên là vì biết nếu Tác Phỉ Á tức giận cũng không dám làm gì hẳn. Lúc đầu đúng là nằng động thủ với hẳn, nhưng hai người võ sĩ xa lạ này lại không giống, nghe khẩu khí của bọn hẳn hình như giết người y như giết gà vậy, hai chuyện hoàn toàn không có gì khác nhau. Hơn nữa kêu la thời gian dài như vậy, chung quanh vẫn không có một chút phản ứng, hẳn cuối cùng đã hiểu được một chuyện, có lẽ nhóm thủ hạ phía ngoài rất có thể đã xuất hiện sự tình ngoài ý muốn, nếu không bây giờ đã phải xông tới nơi đây rồi.

138. Chương 138: Đêm Dài

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 138: Đêm dài

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vì sao người không hô nữa? Đừng có ngừng nha?” Lôi Mông làm bộ không cam lòng, tựa hồ là vì chưa có đá được Hoắc Hoa Đức mà tiếc nuối.

Địch Áo đứng dậy đi đến trước mặt Hoắc Hoa Đức, hai mắt cười cợt khinh miệt nhìn xuống.

Da mặt Hoắc Hoa Đức giật giật liên hồi, không biết nên nói gì cho tốt, hiện tại hẳn đã hiểu ra hai người võ sĩ xa lạ này là cùng phe Địch Áo, còn Phí Đức Sĩ tựa hồ cũng đứng ở bên phía bọn họ. Hoắc Hoa Đức rất rõ ràng thái độ Phí Đức Sĩ cũng đại biểu cho Tác Phỉ Á. Trong lòng không khỏi âm thầm mắng to, chờ lão tử trở về nhà nhất định phải báo cái thù này, nhưng hẳn quên mất một điều, cho dù Nam tước có ủng hộ hẳn, nhưng hẳn sẽ đưa ai ra đối phó một vị Cực Hận võ sĩ, thủ hạ Nam tước cũng không có người nào đủ thực lực làm chuyện đó.

“Địch Áo, phát hiện ra chưa?” Ca Đồn thản nhiên nói: “Tên này đã man đã quen thành tính rồi, đừng xem bây giờ chúng ta thu thập hẳn một bữa, nhưng trong lòng hẳn chắc chắn sẽ không phục. Hẳn bây giờ đang suy nghĩ sau này trở về sẽ trả thù chúng ta như thế nào đó!”

“Địch Áo, giết chết hẳn luôn đi rảnh nợ.” Lôi Mông nói: “Nhưng hẳn rốt cuộc có quan hệ gì với Tác Phỉ Á?”

“Hẳn là Nhị ca cùng cha khác mẹ của Tác Phỉ Á.” Địch Áo nói.

Ca Đồn và Lôi Mông không lên tiếng nữa, đây là chuyện nhà Dịch Áo và Tác Phỉ Á, rốt cuộc nên xử lý thế nào, bọn họ không thể quơ tay múa chân xen vào được.

Hoắc Hoa Đức sợ hãi nhìn sang Dịch Áo, hắn cũng nghe thấy Ca Đồn và Lôi Mông nói cái mạng nhỏ nằm ở trong tay người ta nên không dám vọng động.

Dịch Áo lẳng lặng nhìn tới Hoắc Hoa Đức chốc lát, sau đó xoay người nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong hắn dẫn đầu đi ra ngoài cửa.

“Đi? Dịch Áo, đây không giống như là phong cách của người?” Lôi Mông kêu lên.

“Bây giờ không phải là lúc, cũng không phải là địa phương.” Dịch Áo thản nhiên nói, sau đó hắn hơi ngừng lại, chuyển tầm mắt sang Phỉ Đức Sĩ, nói: “Phỉ Đức Sĩ tiên sinh, phiền toái ngài để ý bọn hắn, chờ đến tối thì đuổi bọn hắn đuổi ra ngoài, trang viên của ta không hoan nghênh khách nhân như vậy.”

“Buổi tối?” Phỉ Đức Sĩ ngạc nhiên nhìn qua Dịch Áo.

“Đúng, buổi tối.” Dịch Áo gật đầu.

Hai người lâm vào trầm mặc, tựa hồ là đang giằng co điều gì đó, qua một lúc lâu Phỉ Đức Sĩ gật đầu nói: “Được rồi, ta sẽ đuổi bọn họ.”

Dịch Áo cười một tiếng, giống lúc mới đầu hắn dò ý Tác Phỉ Á vậy, giờ phút này Phỉ Đức Sĩ đã lệ thuộc vào hắn, thế nhưng Phỉ Đức Sĩ không có quan hệ phụ thuộc, hắn không có quyền ra lệnh cho đối phương.

Sau đó Dịch Áo xoay người đi ra khỏi gian phòng, Lôi Mông bước theo Dịch Áo, thấp giọng hỏi: “Dịch Áo, buổi tối người định làm gì?”

“Sẵn thú.” Dịch Áo nói.

“Ta cùng đi với người.” Ca Đồn nói tiếp.

“Các người đang bàn gì đó?” Lôi Mông nói: “Người cho rằng làm như vậy là có thể giấu diếm được Tác Phỉ Á? Không thể, còn không bằng hiện tại chúng ta làm xong.”

“Không thể quá trực tiếp.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Sau khi Tác Phỉ Á trấn an tốt Bách Lệ Nhi và Bích Cơ, tiếp theo là dàn xếp đám người Tác Luân, Ngải Phát Lí ổn thỏa thì sắc trời đã tối đen. Các đầu bếp trong trang viên cũng đã chuẩn bị xong bữa ăn tối và bày đặt ra ngoài phòng ăn, chỉ còn đợi đoàn người Tác Phỉ Á đi qua dùng cơm nữa thôi.

Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông ngồi ở trên bàn ăn thấp giọng đàm tiếu, Bách Lệ Nhi và Bích Cơ thấy một màn như vậy liền cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Mặc dù các nàng đã biết bộ mặt thật sự của Dịch Áo, nhưng ở trong ấn tượng các nàng, Dịch Áo chưa bao giờ nói chuyện thân thiết với người khác như vậy. May là Dịch Áo rời đi không bao lâu, nếu như đi ra ngoài năm ba năm, dung mạo xảy ra biến hóa, đoán chừng các nàng sẽ không tin tưởng rằng người đang nói chuyện nhiệt tình kia chính là Dịch Áo.

Thật ra bằng hữu rất dễ dàng làm ảnh hưởng lẫn nhau, quen biết trong thời gian dài có sẽ tự nhiên bị lây nhiễm chút ít, người thông minh có thể học tập ưu điểm và khuyết điểm của bằng hữu, vài người sẽ tự mình kiểm kê lại bản thân để tránh khuyết điểm của mình sẽ làm cho bằng hữu chuyển biến xấu.

Lôi Mông và Ca Đồn là một đôi ví dụ rất tốt, Ca Đồn nhất quán vọng động từ từ học được nhẫn nại, mà Lôi Mông luôn luôn nhất quán giữ vững tinh thần cẩn thận cũng học xong động chút là liều mạng đánh giết.

Khi cả nhà ngồi vào bàn, Phỉ Đức Sĩ mới từ bên ngoài bước nhanh tới, đầu tiên là mỉm cười xin lỗi mọi người, sau đó nói với Tác Phỉ Á: “Tiểu thư, ta đã đuổi những tên kia đi rồi.”

Thoạt nhìn Phỉ Đức Sĩ hình như đang nói chuyện với Tác Phỉ Á, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Dịch Áo.

“Tiểu thư, cứ để cho bọn họ rời đi như vậy?” Bích tỷ thở phà nói: “Quá tiện nghi bọn họ, tiểu thư, người không biết bọn họ đã làm những thứ gì đâu, bọn họ...”

“Được rồi, sẽ có người báo thù cho các người.” Tác Phỉ Á khẽ thở dài một hơi.

“Là ai aa.a?” Bích Cơ sững sốt, nàng vô cùng khó hiểu tại sao đám người Hoắc Hoa Đức đã rời đi còn có ai giúp các nàng báo thù?

Về mặt Ca Đồn và Lôi Mông xuất hiện biến hóa, trong lòng ít nhiều cũng xuất hiện cảm giác chột dạ, mất tự chủ liếc về phía Tác Phỉ Á. Lúc này bọn họ thương lượng với Dịch Áo khẳng định là chung quanh không có ai, chẳng lẽ Tác Phỉ Á có thể đoán ra sẽ phát sinh chuyện gì?

“Bích Cơ, đó là vì các ngươi không nhìn thấy, thật ra Hoắc Hoa Đức đã được giáo huấn.” Tác Phỉ Á chậm rãi nói: “Có ba tên ác ôn từ bên ngoài giết vào trong viện, những võ sĩ do Hoắc Hoa Đức mang đến bị giết chết hơn mười người, đã đủ chưa?”

Lời này ý tứ quá rõ ràng, nếu nói Hoắc Hoa Đức đã bị giáo huấn, xem ra nàng vẫn đang cầu xin Dịch Áo có thể nhẹ tay một chút.

“Ác ôn? Ai aa.a.” Bích Cơ không khỏi mở to mắt ra nhìn, chẳng lẽ mấy tên ác ôn trong miệng tiểu thư đều đang ngồi ở trên bàn ăn?

“Ta.”

“Ta.”

Ca Đồn và Lôi Mông cùng nhau cười hì hì giơ tay lên, nói thật, tính tình Dịch Áo không giống người bình thường, bọn họ lo lắng Dịch Áo bất mãn Tác Phỉ Á đã quấy nhiễu nhiều lần. Hai người có thể sinh ra mâu thuẫn với nhau, cho nên cả hai lập tức đứng ra làm quấy phá không khí căng thẳng đang tồn tại.

“Ta xin long trọng tự giới thiệu.” Lôi Mông nói với Bích Cơ rất thân mật: “Ta là thủ tịch đội viên của tiểu đội Ác Ôn mạo hiểm giả, Lôi Mông.”

“Ta cũng tự giới thiệu mình.” Ca Đồn đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn sang Lôi Mông: “Được rồi, ta thừa nhận cái tên tiểu đội Ác Ôn mạo hiểm giả rất tốt, nhưng cả tiểu đội chỉ có bốn người chúng ta, thủ tịch đội viên có ý nghĩa gì không?”

“Có ý nghĩa, cực kỳ có ý nghĩa.” Lôi Mông cười hắc hắc quái dị.

Ca Đồn vốn rất xem thường tính cách tự sướng cực đỉnh của Lôi Mông, đang định giấu cột mấy câu, nhưng vừa suy nghĩ cẩn thận liền phát hiện có điểm không đúng. Dịch Áo là đội trưởng, Tác Phỉ Á nhất định là đội phó rồi, Lôi Mông lại trở thành thủ tịch đội viên, thì ra địa vị thấp nhất ở trong tiểu đội chính là hắn.

“Ai thừa nhận ngươi là thủ tịch đội viên?” Ca Đồn biến sắc hét lên.

“Ngươi không thừa nhận cũng không sao, Dịch Áo và Tác Phỉ Á thừa nhận là được rồi.” Lôi Mông nói.

“Ngươi có tư cách này sao?” Ca Đồn mặt mày nhăn nhó nói: “Ta dám cam đoan, nhiều nhất là hai tháng, ta sẽ có thể trở thành Quang Mang võ sĩ cấp chín, còn ngươi? Cho dù có vị trí thủ tịch đội viên cũng phải là ta đảm nhiệm.”

“Cấp chín có thể chứng minh chuyện gì?” Lôi Mông phản bác không hề yếu thế: “Dịch Áo là Quang Mang võ sĩ cấp hai, thế nào? Hắn có khả năng đơn đả độc đấu giết chết một gã Cực Hạng võ sĩ đó.”

“Ngươi...” Ca Đồn cứng họng.

“Ca Đồn, không phải ta muốn nhằm vào ngươi.” Lôi Mông nói rất thâm thúy: “Ở bên trong những tràng chiến đấu kịch liệt, ai là người mạo hiểm tính mạng xung phong liều chết ở trước nhất, cung cấp sự bảo hộ an toàn nhất cho đồng bạn? Là ta, một mình ngươi xem lại lương tâm đi, ta và ngươi ai quan trọng hơn?”

“Đương nhiên là ta.” Ca Đồn nói.

“Ngươi... thật là quá đáng.” Lôi Mông kêu lên vô cùng đau đớn, thế nhưng không phải hắn thống hận Ca Đồn, mà là đang thống hận bản thân, hắn biết rất rõ ràng Ca Đồn là một tên không có lương tâm lại còn dùng phương pháp ngu ngốc này bức bách Ca Đồn. Làm thế chẳng khác là nhét chuôi dao vào trong tay Ca Đồn, kế hoạch khổ tâm xây dựng tự đứng bị phá hư toàn bộ.

“Hai người các ngươi nói xong chưa?” Tác Phỉ Á vất tay lên trán, nói: “Tiểu đội ác ôn? Cũng chỉ có các ngươi nghĩ ra.”

“Danh tự này không tệ.” Địch Áo cười nói.

“Người nhìn đi, Địch Áo cũng nói không tệ nha!” Lôi Mông nói: “Ta và Ca Đồn đều đồng ý, ba so với một, cứ định tên như vậy đi, bây giờ đã đến lúc chúng ta nên quyết định ai làm thủ tịch đội viên rồi, Tác Phỉ Á, ý của người thế nào?”

“Đừng có hỏi ta.” Tác Phỉ Á đảo cặp mắt trắng dã, buồn bực nói: “Ta không có quan hệ gì tới tiểu đội Ác Ôn của các người.” Danh tự này thật là quá kinh thế hãi tục rồi, sau này trở về Thánh Đế Tư học viện thăm đồng học, nàng còn có thể diện gì đi gặp người ta đây?

“Tại sao không liên quan tới người, người chính là đội phó mà.” Lôi Mông cười nói, thời điểm có việc cầu người, thái độ của hắn luôn luôn nhún nhường. Thế nhưng hắn cũng biết không thể nào moi ra được gì hay từ chỗ Tác Phỉ Á, vì thế nhanh chóng chuyển tầm mắt sang phía Địch Áo: “Địch Áo, người nói, là ai sẽ đảm nhiệm thủ tịch đội viên?”

139. Chương 139: Bí Mật Xưa.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 139: Bí mật xưa.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta có một cảm giác.” Địch Áo chậm rãi nói: “Nếu như vị trí thủ tịch đội viên thật sự chọn lựa ở trong hai người các người, ta và Tác Phỉ Á sẽ không có đường sống.”

“Phì...” Tác Phỉ Á ở bên cạnh buồn cười không chịu nổi.

“Đây là ý gì?” Lôi Mông khó hiểu hỏi.

“Bây giờ các người đã náo rất lợi hại rồi, sau này ta và Tác Phỉ Á không bị các người tức chết cũng sẽ bị các người phiền chết.” Địch Áo nói: “Cho nên ta lấy thân phận đội trưởng tiểu đội Ác Ôn tuyên bố, sau này Ác Ôn tiểu đội sẽ không có thủ tịch đội viên.”

“Địch Áo, người hiểu lầm ta.” Lôi Mông vội vàng nói: “Bố trí một thủ tịch đội viên mới có lợi cho sự phối hợp sau này.”

“Thật sự?” Địch Áo suy nghĩ một chút, rồi nói: “Nếu như người nhất định phải như vậy, ý kiến cá nhân ta có khuynh hướng nghiêng về Ca Đồn.”

“Tại sao là hắn?” Lôi Mông thất kinh hỏi lại.

“Tại sao không phải là hắn?” Địch Áo nói.

“Vậy... Vậy thì thôi đi.” Lôi Mông lẩm bẩm, lúc này kiên trì đã không có ý nghĩa, ngược lại sẽ không công đi mai mối cho người khác.

“Ngày hôm nay tiểu đội Ác Ôn thành lập, mọi người cạm chén.” Địch Áo cười nói chuyển sang đề tài khác.

“Không phải chứ, Địch Áo, tiểu đội mạo hiểm thật sự đặt cái tên này?” Tác Phỉ Á bất đắc dĩ nói: “Ta đây thôi lui.”

“Ta không cho phép.” Địch Áo cười ha hả nói.

“Đúng.” Ca Đồn vỗ vỗ vai Địch Áo, nói: “Đây mới là nam nhân !”

“Hôm nay tới đây thôi, chạy một ngày đường cũng mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ ngơi đi.” Địch Áo đứng lên.

Không khí tự nhiên trầm xuống, Tác Phỉ Á và Phí Đức Sĩ yên lặng nhìn Địch Áo, còn Địch Áo mỉm cười quét mắt một vòng, chậm rãi đi ra khỏi phòng ăn.

Tác Phỉ Á đưa mắt nhìn Dịch Áo đi ra phòng ăn, sau đó chậm rãi cúi đầu ăn, thế nhưng động tác của nàng có vẻ cứng ngắc.

Cách trang viên hơn mười dặm, Hoắc Hoa Đức lại còn vất vả hơn Tác Phỉ Á, thật ra rất nhiều người đều có kinh nghiệm tương tự, sau khi gặp phải đả kích trầm trọng, tâm tình khẩn trương đến cao độ ngược lại sẽ không cảm giác đau đớn. Chờ đến khi chuyện tình đã qua mới nhận ra cái gì là đau nhức khó chịu.

Hai mặt Hoắc Hoa Đức đã sưng phồng lên, giống như đang nhét hai cái bánh bao lớn ở trong miệng, Ca Đồn hạ thủ quá dứt khoát, da thịt nơi đó đã đổi thành màu tím bầm.

Hoắc Hoa Đức không ngừng rên rỉ, cũng không ngừng mắng chửi, thanh âm lúc lớn lúc nhỏ vang lên trong gió.

“Ai da, người cái đồ gái điếm, nhìn xem lão tử thu thập người thế nào, ai... đau quá!”

Các võ sĩ chung quanh xe ngựa đều cúi thấp đầu, mặc dù bọn họ đã quen chịu thiệt trong tay Tác Phỉ Á, nhưng lần này hoàn toàn khác hẳn với dĩ vãng, trước kia nhiều nhất chỉ là lỗ lả nho nhỏ, còn lần này chính là chết người.

Hơn nữa, đến cuối cùng bọn họ còn bị người ta đuổi ra khỏi trang viên không chút khách khí, tinh thần hiển nhiên hạ thấp đến cực điểm.

Trên thực tế, trách nhiệm chủ yếu là do Hoắc Hoa Đức gánh chịu, là Hoắc Hoa Đức mang bọn hắn tới, cũng là Hoắc Hoa Đức muốn trêu chọc Bách Lệ Nhi và Bích Cơ. Bây giờ đau khổ trở về, còn chưa nói tới đám người chết đi vô ích, tưởng rằng Hoắc Hoa Đức có thể an ủi bọn họ mấy câu, ai ngờ được trên đoạn đường này bọn họ toàn ăn chửi.

Sau khi rời khỏi trang viên, cái miệng Hoắc Hoa Đức vẫn không có lúc nào nhàn rỗi, một lát mắng Tác Phỉ Á, lát sau lại mắng đám võ sĩ hộ vệ. Nếu như các võ sĩ hộ vệ có thực lực chống lại Phỉ Đức Sĩ, hẳn làm sao ăn thiệt thòi lớn như vậy?

Không biết đi được bao lâu, tiếng chửi rửa trong xe tự nhiên dừng lại, mắt thấy đã đến nửa đêm, mấy gã võ sĩ cúi đầu thương nghị, sau đó có một người đi tới gõ nhẹ vào buồng xe mấy cái: “Thiếu gia.”

Bên trong không có một điểm động tĩnh, gã võ sĩ chờ giây lát, rồi lại gõ trên buồng xe mấy cái: “Thiếu gia.”

“Chó chết!” Một tiếng gầm thét tức giận chói tai đột nhiên vang lên làm cho gã võ sĩ sợ hết hồn thiếu chút nữa té rớt ngựa, ngay cả con ngựa cũng sợ hãi lui lại mấy bước.

“Lão tử mới vừa mới chộp mất được một chút. Là tên khốn kiếp nào đánh thức ta đó?” Vừa dứt lời, Hoắc Hoa Đức lộ đầu ra, sắc mặt dữ tợn đánh giá các võ sĩ ở bên ngoài.

“Thiếu gia, trời đã quá muộn, người xem... chúng ta có nên tìm một chỗ nghỉ ngơi hay không?” Gã võ sĩ mặt mày đau khổ nói.

“Nghỉ ngơi cái rắm!” Hoắc Hoa Đức vốn đã tràn ngập oán khí không chỗ phát tiết, ước chừng buồn bực nguyên một buổi tối, khó khăn lắm mới ngủ được một giấc, không ngờ lại bị người khác đánh thức hiển nhiên tâm tình sẽ không tốt: “Lỡ may những người đó đuổi theo thì làm sao bây giờ? Người óc heo hả?”

Gã võ sĩ im lặng lui xuống, trong lòng oán thầm: “Người có thể ở trong xe ngủ thư thái thái, nhưng đám hạ nhân chúng ta phải đi đường suốt đêm. Thật ra điểm cực khổ này cũng không tính gì, mấu chốt là có cần thiết không? Nếu người ta muốn đuổi theo thì đã đuổi theo từ sớm rồi? Bị đánh thành đầu heo rồi còn bày đặt đùa bốn uy phong.”

Hoắc Hoa Đức hừ lạnh một tiếng lùi vào trong xe, cứ như vậy lăn qua lăn lại cực kỳ đau khổ, từ miệng vết thương truyền tới từng đợt đau đớn tê tâm liệt phế, hề đụng một cái vào da mặt cũng đau nhức khó chịu.

“Lão tử nhất định phải giết chết tất cả các người.” Hoắc Hoa Đức tàn bạo suy nghĩ, từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng bị ủy khuất lớn như vậy, làm sao mà nuốt trôi được cơn hận này.

Dĩ nhiên, giờ phút này Hoắc Hoa Đức cũng không rõ ràng một điều, trong lúc vô tình hắn lấy có giáo huấn bọn thủ hạ lại sắp sửa biến thành sự thật.

Lúc Hoắc Hoa Đức đi tới dẫn theo hơn ba mươi người, có lẽ thực lực bản thân không đủ nhưng lại có chút quyền thế, đa số mọi người đều thích như vậy, cho dù là đi đến nơi nào cũng tiền hô hậu ủng ra vẻ uy phong. Sau đó bị đám người Dịch Áo giết chết mười mấy tên, bây giờ còn lại không tới hai mươi người, nhưng Hoắc Hoa Đức tựa hồ không có ý thức được tính nghiêm trọng trong đó. Trong toàn bộ đội ngũ không có một gã Quang Mang võ sĩ, Khắc Lý Tư bình nguyên không phải là hậu hoa viên trong nhà bọn họ, cho dù không gặp ăn cướp, chỉ riêng những tên du đảng chung quanh hoặc sói hoang nguyên cũng đủ tạo thành uy hiếp cho an toàn của bọn hắn rồi.

Các gã võ sĩ tự nhiên rõ ràng điểm này, nhưng bọn họ không có biện pháp nào khác, tình cảnh lúc này đồng bọn bị Hoắc Hoa Đức thống mạ còn hiện rõ mồn một trước mắt, dĩ nhiên sẽ không có người nào đi ra ăn chửi.

Đêm lạnh như băng, đội ngũ yên lặng đi về phía trước, không có người nào nói chuyện vì sợ âm ỉ ảnh hưởng đến Hoắc Hoa Đức, rồi bị thiếu gia chữa đầu mâu vào mình. Các võ sĩ hộ vệ đều biết rõ tính tình Hoắc Hoa Đức, bình thời chỉ vì một chuyện nhỏ cũng có thể quát lên như sấm, lần này ăn thiệt thòi lớn như vậy, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Đường xá trên bình nguyên không bao giờ bằng phẳng, xe ngựa đi tới đã không nhanh lại còn xóc nảy, cho nên thời gian trôi qua rất lâu mà bọn họ mới đi được chừng hai mươi dặm.

Nếu như lúc này có người nhân lực tốt quay đầu nhìn lại sẽ có thể thấy từ xa xa đang có một thân ảnh bay sát thảm cỏ không một tiếng động, đáng tiếc là không có một ai làm như vậy. Dĩ nhiên, cho dù bọn họ phát hiện cũng không thể thay đổi được chuyện gì, từ khi bọn họ bước ra trang viên thì kết cục đã định rồi.

Dịch Áo ngừng lại khi cách đội ngũ Hoắc Hoa Đức hơn năm trăm thước, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, hình như nơi này quá gần trang viên. Dịch Áo do dự một lát, ngay sau đó lại cảm thấy buồn cười, nghĩ nhiều như vậy làm gì, cho dù Nam tước tới thì thế nào, Hoắc Hoa Đức đã dám làm ra chuyện như vậy nhất định phải giác ngộ trả giá cho hành vi của mình.

Chỉ là vì Bích Cơ và Bách Lệ Nhi còn chưa đủ để cho Dịch Áo không để ý đến Tác Phi Á cầu khẩn, khư khư cố chấp làm theo ý mình. Nói một cách nghiêm khắc, Hoắc Hoa Đức còn chưa có đạt được như ý, vì thế giáo huấn một lần là đủ rồi, dù sao hắn cũng là ca ca Tác Phi Á. Nhưng chuyện lão quản gia chết thảm tuyệt đối có liên quan tới hai tên ca ca này, về phần đến tột cùng là Hoắc Hoa Đức hay là đại ca Tác Phi Á thì Dịch Áo không rõ ràng. Nhưng không ai ngờ rằng ngay lúc này Hoắc Hoa Đức lại xuất hiện ở đây, chỉ có thể trách số phận của hắn quá đen đủi rồi.

Khoảng cách từ từ gần lại, rốt cuộc có một gã võ sĩ đi ở phía sau đội ngũ nghe thấy tiếng gió từ sau lưng truyền đến, hắn quay đầu nhìn lại liền thấy Dịch Áo giống như một con đại bàng từ trên không trung ập xuống đỉnh đầu của hắn. Nhất thời hắn sợ hãi hồn phi phách tán, hét lên: “Cứu mạng!”

Thanh âm thê lương truyền ra thật xa trong bình nguyên yên tĩnh, những võ sĩ khác nghe được tiếng kêu vội vàng xoay người lại, một cảnh tượng kinh khủng vừa vận hiện ra trước mặt bọn hắn.

Gã võ sĩ phát hiện Dịch Áo trước tiên còn đang thét lên chói tai, thân hình đồng thời co lại, hai chân thúc ngựa chạy tới chỗ đội ngũ. Nhưng hắn mới vừa chạy được mấy bước, Dịch Áo đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Dịch Áo vươn chân ra nhẹ nhàng đạp lên đầu gã võ sĩ một cái, cả người phóng vút lên cao, còn gã võ sĩ bị Dịch Áo đạp không kịp há mồm đã đâm đầu ngã xuống đất. Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng xương cổ của hắn nứt gãy phát ra thanh âm giòn vang.

140. Chương 140: Chuẩn Bị Kế Hoạch.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 140: Chuẩn bị kế hoạch.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chỉ là một cước đã đoạt một tính mạng, tâm tình nhóm võ sĩ nhất thời chìm xuống đáy cốc, địch nhân như thể hiển nhiên không phải là bọn hắc có thể ứng phó nổi. Các võ sĩ khấn trương ngó chừng Dịch Áo ở trên không trung, vội vàng rút đao kiếm bên hông ra, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới dũng khí, mà là phản ứng theo bản năng. Nếu như Dịch Áo bây giờ hô to một tiếng, kẻ nào hạ vũ khí không giết, đoán chừng bọn hắc nhất định sẽ lập tức ném binh khí xuống đầu hàng.

Đáng tiếc là Dịch Áo không có ý định lưu lại người sống, bọn hắc nhất định phải chôn cùng Hoắc Hoa Đức.

“Ai đang la loạn đó?” Hoắc Hoa Đức bị tiếng hét chói tai kia làm cho thức tỉnh, thật vất vả mới ngủ được không ngờ lại bị cắt đứt lần thứ hai, trong cơn phẫn nộ tột cùng, hắc thò đầu ra khỏi buồng xe mắng to: “Cố tình không cho lão tử ngủ đúng không? Các người là một đám phế vật.”

Hoắc Hoa Đức còn chưa nói hết liền phát hiện thủ hạ của mình không có một ai nhìn lại mình, toàn bộ võ sĩ đang ngơ ngác nhìn lên bầu trời, đao kiếm cầm chắc trong tay, tình thế rõ ràng là kiếm bạt nỗ trương không khỏi nuốt lời trong miệng ngược trở vào. Hắc vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy thân hình Dịch Áo y như một mũi tên nhọn từ trên không trung bắn xuống, nhất thời sợ hãi rú lên quái dị, thụt đầu vào trong buồng xe.

Hai luồng quang mang nhàn nhạt thoáng hiện trong tay Dịch Áo, rồi lao xuống phía dưới nhanh như tia chớp, khi đến gần nhóm võ sĩ bỗng nhiên nổ tung bắn ra vô số đạo quang ảnh, công kích giông gió bão mưa rào chém tới nhóm võ sĩ.

Có võ sĩ còn không kịp phản ứng đã bị quang ảnh xuyên qua cơ thể, đợt công kích qua đi lưu lại một chùm huyết vụ đỏ tươi, một số võ sĩ động tác mau hơn thì nhảy xuống lưng ngựa, cố gắng dùng thân thể chiến mã che chở, nhưng sự thật chứng minh hết thảy chỉ là phí công. Đối diện với Dịch Áo thả ra Diễm Sinh bí kỹ, cho dù là người hay ngựa, tất cả đều bị đục ra một lỗ thủng xuyên suốt, không có người nào may mắn thoát khỏi. Sau khi Phong Nhận xuyên thấu thân thể chiến mã, vẫn còn thừa lực nhập vào bên trong cơ thể bọn họ.

Thanh âm bi thảm liên tiếp vang lên, một mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập không gian, mấy gã võ sĩ không bị đánh trúng bộ vị trí mạng thống khổ lăn lộn dưới mặt đất, người bị chết chia hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời, tựa hồ đang chất vấn ông trời rốt cuộc chuyện này là vì cái gì?

Trong nháy mắt, tiếng kêu than vắng khắp đất trời.

Sau đợt nổ ầm ầm mấy tiếng, Dịch Áo trực tiếp đạp nát nóc xe ngựa, rơi vào trong xe, người đánh xe ngựa chấn kinh vừa sợ hãi la hét vừa cầm đầu chạy như điên.

Hoắc Hoa Đức nơm nớp lo sợ co người núp trong góc buồng xe, ánh mắt hoảng sợ nhìn tới Dịch Áo. Hắc thật sự không rõ tại sao đối phương rõ ràng đã bỏ qua cho hắc, bây giờ lại đuổi theo đến nơi đây?

Dịch Áo đưa tay nắm lấy Hoắc Hoa Đức, đạp mạnh chân lấy đà nhảy ra ngoài, tiện tay vứt Hoắc Hoa Đức xuống đất.

“Dịch Áo, chờ một chút, chúng ta có phải còn có chỗ hiểu lầm?” Hoắc Hoa Đức thấy thi thể trải đầy bốn phía liền sợ hãi tê liệt toàn thân, cơ hồ khí lực bỏ dẫy cũng không có.

“Không có hiểu lầm, ta chỉ hỏi người một câu, muốn chết hay muốn sống?” Dịch Áo tiện tay nhặt một thanh trường kiếm lên, đứng ở trước người Hoắc Hoa Đức.

“Đừng... đừng giết ta, người muốn gì ta cũng cho, ta có tiền... ta có rất nhiều tiền.” Hoắc Hoa Đức nói không còn mạch lạc được nữa.

Kiểm quang chợt lóe, ngón út Hoắc Hoa Đức bị chặt đứt ngang xương, máu tươi từ miệng vết thương tuôn trào ra. Hoắc Hoa Đức đầu tiên là ngậy người tại chỗ, tựa hồ không dám tin tưởng vết thương đang nhìn thấy, phải qua mấy giây sau hắc mới cảm giác được đau đớn, nhất thời rống lên thảm thiết.

“Rất đau? Ta mới cắt có một ngón, nếu như người không cảm miệng, người sẽ mất đi ngón thứ hai.” Dịch Áo thản nhiên nói.

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột ngừng lại, Hoắc Hoa Đức đã thấy được sát cơ trong mắt Dịch Áo, hẳn rõ ràng nếu như không làm theo lời nói kia. Sợ rằng chẳng những là ngón tay, ngay cả tính mạng cũng rất khó giữ được, chẳng qua là Hoắc Hoa Đức từ nhỏ đến lớn không hề chịu tội bao giờ, hiện tại bất hủ chịu đựng đau nhức như thế thật sự quá khó khăn. Nhưng trường kiếm của Dịch Áo đang chĩa trước mặt, hẳn phải cố nén cơn đau xuống.

“Vậy mới đúng.” Dịch Áo dùng kiếm vỗ vỗ mặt Hoắc Hoa Đức, lạnh lẽo nói: “Nghe kỹ, ta hỏi cái gì, người nói cái đó. Nếu như người trả lời không làm cho ta hài lòng, ta liền cắt một ngón tay của người, hết ngón tay thì tới ngón chân, nghe rõ chưa?”

Hoắc Hoa Đức liếc mắt gật đầu, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch.

“Muốn chết hay muốn sống?” Dịch Áo hỏi lại một câu.

“Muốn sống.” Lần này Hoắc Hoa Đức không dám thêm một chữ, vì sợ lưỡi kiếm trong tay Dịch Áo hạ xuống lần nữa.

Dịch Áo tiếp tục hỏi: “Thời điểm Tác Phỉ Á tám tuổi phát sinh sự tình ngoài ý muốn kia, người biết chứ?”

Hoắc Hoa Đức gật đầu, mặc dù hẳn đang cực lực khống chế vẻ mặt của mình, nhưng đáy mắt vẫn hiện ra sự sợ hãi.

“Là ai làm?” Dịch Áo ngó chừng ánh mắt Hoắc Hoa Đức, chậm rãi hỏi tiếp.

“Không phải là ta, không liên quan tới ta.” Hoắc Hoa Đức run run trả lời: “Ta chỉ lớn hơn Tác Phỉ Á tám tuổi. Lúc Tác Phỉ Á tám tuổi ta mới có mười sáu. Ta lúc đó hiểu gì chứ? Chỉ có đại ca Ba Lý Khắc, là chủ ý của hắn.”

“Thật?” Dịch Áo ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Hoắc Hoa Đức nói: “Thế nhưng, trước kia ta từng nghe Tác Phỉ Á nhắc tới các người, nàng rất thông hận người và đại ca. Lấy tính cách Tác Phỉ Á, nàng không thể nào vô duyên vô cớ thông hận một người?”

“Là do đại ca.” Hoắc Hoa Đức không ngừng nháy mắt, nói: “Lúc Tác Phỉ Á còn nhỏ, hẳn đầu độc ta, nói phụ thân đã bị con tiện nhân Mễ Lan Đạt kia... không, không, là Mễ Lan Đạt phụ nhân, hẳn còn nói chờ Tác Phỉ Á trưởng thành, tước vị, gia sản sẽ không có phần của chúng ta,. Biện pháp duy nhất chính là thừa dịp Tác Phỉ Á còn nhỏ diệt trừ Mễ Lan Đạt phụ nhân.”

Dịch Áo cả kinh trong lòng, ở trong ấn tượng của hắn, Tác Phỉ Á rất ít khi nói về mẫu thân của mình, hẳn là không nằm ngoài hai khả năng. Một là lúc Tác Phỉ Á còn rất nhỏ thì Mễ Lan Đạt phụ nhân đã qua đời, hai là nàng biết rõ nguyên nhân Mễ Lan Đạt phụ nhân chết. Đối với nàng, đây là nỗi đau không thể chạm tới, cho nên nàng cũng không dám nhắc tới một lần.

“Cuối cùng các người đã thành công, không phải sao?” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Không phải là ta làm, là Ba Lý Khắc.” Hoắc Hoa Đức nói như muốn khóc: “Thật sự không liên quan tới ta.”

“Đúng vậy, người là người tốt, những chuyện xấu đều không liên quan tới người.” Dịch Áo đứng lên quét mắt nhìn bốn phía, mấy võ sĩ trọng thương chưa chết cũng biết điều, thấy tầm mắt Dịch Áo quét tới lập tức ngừng thở, cố nén đau nhức tận lực giữ vững trạng thái bất động.

Hai tay Dịch Áo không ngừng huy động, từng đạo từng đạo Phong Nhận bắn ra, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp. Hoắc Hoa Đức sợ hãi hồn phi phách tán, vội vàng huy động hai tay hai chân lui về phía sau.

Dịch Áo liếc sang Hoắc Hoa Đức, xoay người đi tới, khi Hoắc Hoa Đức còn đang lo lắng bất an, Dịch Áo cong đầu ngón tay bắn ra một đạo Phong Nhận xuyên thủng cổ họng Hoắc Hoa Đức.

Hoắc Hoa Đức cố gắng bò về phía sau né tránh, nhưng ngay sau đó cứng ngắc lại trong nháy mắt, thân hình bất động.

Dịch Áo tăng dần cước bộ lướt nhanh trong bóng đêm, sau đó biến mất không còn thấy gì nữa.

Khi Dịch Áo trở lại trang viên sắc trời đã gần bình minh, hắn không muốn kinh động người khác nên lặng lẽ trở lại viện nhỏ của mình, hơi do dự trước cửa một lát lại xoay người đi qua gian phòng bên cạnh, vươn tay gõ nhẹ lên cửa sổ mấy cái: “La Y?”

“Ai? Là thiếu gia?” Người ở bên trong liền tỉnh lại.

“Là ta, người ra ngoài một lát.” Dịch Áo nói.

Bên trong truyền đến thanh âm mặc quần áo, chốc lát sau La Y đã xuất hiện ở trước cửa, khẩn trương hỏi: “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, ta chỉ muốn hỏi người, Ngõa Tây Lý rời đi từ lúc nào?” Dịch Áo hỏi. Lúc bọn họ trở lại trang viên không nhìn thấy Ngõa Tây Lý, hiển nhiên là Ngõa Tây Lý đã rời đi.

“Thiếu gia, sau khi ngài đi thì ông ấy cũng đi luôn !” La Y nói.

“Như vậy hả?” Dịch Áo thở ra một hơi, trong lòng hắn có chút mất mát. Ngõa Tây Lý bình thời luôn là dùng thái độ cao cao tại thượng bàn về các đại nhân vật trên Khắc Lý Tư bình nguyên. Thật ra hắn cũng biết, hồ nước nơi này quá nhỏ, căn bản không nuôi nổi cá lớn như Ngõa Tây Lý. Thế nhưng nói đi nói lại, có thể được Ngõa Tây Lý cẩn thận chỉ điểm xem như là may mắn của hắn, làm người không thể quá mức tham lam, hắn nên cảm thấy thỏa mãn mới đúng.

“Chúng quy sẽ có một ngày, ta cũng có thể bay ra khỏi cái hồ nước này.” Dịch Áo âm thầm khích lệ bản thân, nghe Ngõa Tây Lý nói hình như hắn bị thù nhân đuổi giết mới một đường chạy trốn tới Khắc Lý Tư bình nguyên. Vậy thì sau khi bản thân có đầy đủ năng lực nhất định sẽ tới giúp Ngõa Tây Lý một tay.

Trên thực tế, Dịch Áo chỉ hiểu được các võ giả sơ hã già yếu từ Thần Điển, nhưng không hiểu rõ lắm quá trình suy biến, một ngày nào đó nhất định không thể phát sinh, chờ đến khi hắn hoàn toàn lớn lên, Ngõa Tây Lý đã không cần sự giúp đỡ của hắn nữa.

“Tốt lắm, người đi về nghỉ ngơi.” Dịch Áo gật đầu nói, chậm rãi đi về gian phòng của mình.

141. Chương 141: Mục Tiêu - Nam Tước Lĩnh.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 141: Mục tiêu - Nam tước lĩnh.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Dịch Áo cảm thấy một trận mỗi một ập tới, hắn mở to miệng ngáp một cái. Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác cái gì đó, thân hình bỗng nhiên căng thẳng, ngay sau đó hắn ngửi được một mùi thơm cơ thể quen thuộc, thần sắc buông lỏng trở lại.

“Tác Phỉ Á?”

Bóng người từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi đi tới chỗ Dịch Áo, chính là Tác Phỉ Á.

“Không có xảy ra chuyện gì chứ?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hỏi.

“Không có.” Dịch Áo lắc đầu, có vẻ mất tự nhiên: “Ta lúc nãy đi...” Tác Phỉ Á đã vươn tay ra che miệng Dịch Áo lại, nàng tình nguyện không nghe lời giải thích, chứ không nguyện ý nghe nói dối, nhất là Dịch Áo nói dối nàng.

Sau một lát, hai tay Tác Phỉ Á vòng qua ôm thắt lưng Dịch Áo, đặt khuôn mặt của mình lên lồng ngực hắn, im lặng thật lâu, cứ đứng lẳng lẳng như vậy nghe tiếng tim Dịch Áo đập.

Dịch Áo không nói chuyện, chỉ ôm chặt lấy eo thon của Tác Phỉ Á.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tác Phỉ Á ngẩng đầu lên khẽ đẩy Dịch Áo ra, nói: “Chàng nên ngủ đi, ngày mai còn có chuyện.”

“Đã trễ thế này, nàng nghỉ ngơi ở chỗ ta luôn đi.” Dịch Áo thấp giọng nói.

Tác Phỉ Á suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Cũng được, nếu như trở về sẽ kinh động Bách Lệ Nhi và Bích Cơ, mấy nàng đã chịu khổ không ít, để cho bọn họ nghỉ ngơi yên ổn vậy.”

“Nàng bất kể làm chuyện gì cũng phải tìm lý do thuyết phục người khác hoặc là thuyết phục chính bản thân mình.” Lời Dịch Áo nói có chứa ẩn ý trong đó. Hai người chưa lập gia đình, hơn nữa đã trưởng thành cả rồi, nửa đêm nửa hôm chạy đến ngủ cùng nhau hiển nhiên là không thỏa đáng. Người ngoài còn không nói, ở nhà sẽ phải bận tâm đám người hầu rồi rảnh bàn tán. Thế nhưng Tác Phỉ Á có một đặc điểm, đó là khi nàng muốn làm gì, đặc biệt là chuyện tình sâu xa một chút, nàng sẽ tìm một lý do nào đó để thuyết phục bản thân.

“Lý do?” Tác Phỉ Á kinh ngạc, lát sau chợt hiểu ra ý Dịch Áo, vĩnh miệng lên nói: “Vậy ta đi.”

Dịch Áo cười to một tiếng, chợt vòng tay qua ôm lấy Tác Phỉ Á đi tới đầu giường.

“Nhỏ giọng một chút, đừng quấy rầy người khác.” Tác Phỉ Á ngượng ngùng nói.

“Yên tâm, La Y vẫn còn có chút ít thông minh.” Dịch Áo nhẹ nhàng dìu Tác Phỉ Á ngồi lên trên giường: “Những chuyện không nên nghe, hẳn khẳng định không nghe thấy gì hết.”

Nói xong, Dịch Áo cúi người nằm xuống, nhường ra một chỗ cho Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á e lệ nằm xoay qua đưa lưng về phía Dịch Áo, Dịch Áo cũng không có miễn cưỡng Tác Phỉ Á, chỉ nhẹ nhàng khoác tay qua eo Tác Phỉ Á. Một đường cùng nhau đi tới đã xảy ra quá nhiều chuyện, bất kể tinh thần hay là sức lực gì cũng rất mệt nhọc, cho nên thời gian trôi qua không bao lâu, hai người trước sau chìm vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại đã là buổi trưa, hai người vội vã rửa mặt rồi chạy tới phòng ăn. Ca Đốn, Lôi Mông đang trò chuyện với nhau khí thế ngất trời, thật ra hiện tại đã đúng ngay buổi ăn trưa luôn rồi.

Thấy Tác Phỉ Á và Dịch Áo xuất hiện, Lôi Mông lập tức dời mục tiêu: “Vì sao đến giờ này các người mới rời giường?”

“Quá mệt mỏi.” Dịch Áo vừa giải thích vừa ngồi xuống ghế.

“À? Quá mệt mỏi.” Lôi Mông kéo dài thanh âm.

Không có ai tham gia náo nhiệt, đám người Tác Luân và Ngải Phất Lí bây giờ đang ăn nhờ ở đậu, tương lai là khổ hay ngọt hoàn toàn dựa vào Dịch Áo và Tác Phỉ Á an bài, bọn họ không dám trêu ghẹo lung tung.

Thấy không ai nói tiếp, Lôi Mông ho khan một tiếng, sau đó đổi đề tài: “Tác Phỉ Á, đầu bếp của các người không tốt nha, tay nghề thua kém Ngã Lệ quá nhiều.”

“Có ý gì? Để cho Ngã Lệ ở chỗ này làm đầu bếp? Người không cảm thấy quá ủy khuất Ngã Lệ hay sao?” Dịch Áo nói.

“Không ủy khuất, không ủy khuất.” Ngã Lệ vội vàng nói.

“Ta đã nghĩ kỹ chuyện của Ngã Lệ rồi.” Tác Phỉ Á nói: “Sáng ngày mốt, ta sẽ viết một phong thư cho Bối Nhĩ, bảo nàng phái người tới đón An Kỳ Nhi. Sau khi tới học viện, ta có thể tìm một cơ hội cho An Kỳ Nhi khảo nghiệm, nhưng có thể thành công hay không còn phải nhìn thiên phú của An Kỳ Nhi.”

Thấy Tác Phỉ Á nói tới tương lai An Kỳ Nhi, Ngã Lệ lắng nghe hết sức chăm chú.

“Nếu như An Kỳ Nhi được trúng tuyển, vậy thì Ngã Lệ sẽ tới Thánh Đế Tư thành mở tửu lâu, ta có thể xuất tiền vốn.” Tác Phỉ Á nói tiếp: “Mặc dù ta có thể bảo đảm Y Toa Bối Nhĩ nhất định sẽ chiêu cố tốt An Kỳ Nhi, nhưng không có mẫu thân ở bên người, ta lo lắng tính cách An Kỳ Nhi trưởng thành không ổn định, cho nên tốt nhất là hai mẹ con ở chung một chỗ.”

“Tác Phỉ Á tiểu thư, thật sự cảm ơn ngài.” Hốc mắt Ngã Lệ đã ướt ướt, có thể đi vào Thánh Đế Tư học viện học tập, không thể nghĩ ngờ chính là một cơ hội sải bước lên trời.

“Không nên khách khí, Ngã Lệ, ừ, sau này ta sẽ gọi nàng là tỷ tỷ.” Tác Phỉ Á mỉm cười nói: “Hơn nữa, An Kỳ Nhi cũng là nữ nhi của ta, đây là việc ta phải làm.”

Ngã Lệ kích động đến đỏ bừng khuôn mặt, nhưng An Kỳ Nhi vẫn không biết chuyện gì xảy ra, một lát nhìn bên này, một lát xem bên kia, bộ dáng vô cùng thích thú.

“Đúng rồi, Lôi Mông, người cũng không thể nhàn rồi.” Tác Phỉ Á nói: “Người đi đưa thư, người nhận thư Y Toa Bối Nhĩ đúng không?”

“Ta? Đi đưa tin?” Lôi Mông há to miệng hỏi lại.

Ca Đồn ngồi một bên mỉm cười hả hê, ai bảo người không chịu im mồm, hiện tại bị trả thù rồi, sướng chưa?

“Ta không yên lòng để cho người khác đi, lỡ may dọc đường đi xảy ra chuyện không may sẽ làm chậm trễ đại sự.” Tác Phỉ Á nói: “Tình huống chúng ta bây giờ không hề lạc quan, đầu tiên là chúng ta phải chuẩn bị đón nhận Bá tước lĩnh trả thù, còn có đám cướp Phật Lang Duy, có trời mới biết bọn hắn lúc nào sẽ xuất hiện ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, cho nên chúng ta cần trợ giúp.”

“Ai tới trợ giúp chúng ta?” Ca Đồn hỏi.

“Người cho rằng ta đến Thánh Đế Tư học viện chỉ là vì học tập bí kỹ?” Tác Phỉ Á nói: “Ta là vì kết giao thêm bằng hữu tạo thành mối quan hệ cho riêng mình, giữa người với người ngoại trừ lợi ích và gút mắc ra, còn có một loại không thể bỏ qua, đó là nhân tình. Ví dụ như người và Lôi Mông, là cái gì khiến cho các người cùng nhau hưởng vui vẻ, cùng nhau gánh chịu nguy hiểm? Chính là nhân tình. Ta và Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny cũng giống như vậy, nếu như ta cầu viện Y Toa Bối Nhĩ, nàng nhất định sẽ không ngồi yên, tương tự như thế, nếu như Y Toa Bối Nhĩ gặp phải chuyện gì cần ta trợ giúp, ta tuyệt đối không cự tuyệt.”

“Thật ra ta và Dịch Áo, Ca Đồn có dự định đi sâu vào trong bình nguyên, ban đầu chúng ta nói đến việc kia...” Lôi Mông liếc mắt qua bên cạnh, hắn đang nhắc nhở Tác Phỉ Á, lúc ấy không phải chúng ta đã bàn kế hoạch tìm kiếm mảnh vỡ tinh thần hay sao?

“Không được, chỉ dựa vào tránh né không thể nào giải quyết phiền toái vĩnh viễn.” Tác Phỉ Á nói.

“Nhóm thuộc hạ Phật Lang Duy có rất nhiều Cực Hạn võ sĩ, cho dù là Y Toa Bối Nhĩ tới cũng không có bao nhiêu tác dụng mà.” Ca Đồn nói.

“Ta có thể cầu trợ đạo sư của ta.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói.

Ca Đồn và Lôi Mông lập tức động dung, bọn họ nhìn ra được Tác Phỉ Á tạo dựng mạng lưới liên lạc phi thường thành công, có thể mời đạo sư Thánh Đế Tư học viện tới hỗ trợ không phải là chuyện dễ dàng. Điều này đại biểu Tác Phỉ Á đã tiếp cận tầng lớp trọng yếu của Thánh Đế Tư học viện. Đợi thêm một thời gian nữa, nàng chắc chắn sẽ thành một thành viên hạch tâm trong đó.

Cuối cùng Lôi Mông cũng không thể thay đổi kết quả làm người mang tin tức, không đòi dẫn Ca Đồn theo nữa. Như lời hắn nói là trên đường có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhưng những người khác đều biết rõ ràng tên này chỉ sợ không có ai nói chuyện với hắn mà thôi.

Mấy ngày sau, người của Nam tước lĩnh chạy tới trang viên, dẫn đội chính là một gã Quang Mang võ sĩ cao cấp trực thuộc Nam tước lĩnh, Phỉ Lực Khắc.

“Tiểu thư, ta phải báo cho ngài một tin xấu.” Phỉ Lực Khắc vừa ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề.

“Xảy ra chuyện gì?” Tác Phỉ Á kinh ngạc hỏi.

Phỉ Lực Khắc nhìn ngồi ở bên cạnh Tác Phỉ Á, liếc sang Dịch Áo hỏi: “Vị này là...”

“Ta là Dịch Áo.”

Phỉ Lực Khắc gật đầu, ánh mắt nhìn Dịch Áo rất kỳ lạ nhưng không có nói gì. Hiển nhiên hắn đã sớm nghe nói tới cái tên Dịch Áo, sau đó chậm rãi nói với Tác Phỉ Á: “Nhị thiếu gia đã chết.”

“Cái gì?” Tác Phỉ Á kinh hãi trợn mắt hỏi ngược lại.

Phản ứng của Tác Phỉ Á rơi vào trong mắt Phỉ Lực Khắc, nhìn không ra bất kỳ sơ hở nào cả.

“Nhị thiếu gia đã chết.” Phỉ Lực Khắc lặp lại một lần nữa, thở dài nói với Tác Phỉ Á: “Ở một địa phương cách đây hơn ba mươi dặm, gần đây hình như có một đoàn đạo tặc đang hoạt động phải không?” Nguyên nhân Phỉ Lực Khắc than thở chính là không cần biết Tác Phỉ Á có làm chuyện này hay không, bọn họ vẫn không thể thoát được hiểm nguy. Mọi người đều biết mấy ngày trước Hoắc Hoa Đức đi tới trang viên Tác Phỉ Á, địa điểm hãn gặp chuyện không may là trên đường trở về Nam tước lĩnh.

Nam tước đại nhân có mấy đứa con trước giờ mình tranh ám đấu lẫn nhau không ít, nhiều năm qua Phỉ Lực Khắc thủy chung nhìn thấy tất cả ở trong mắt. Công bằng mà nói, hãn vẫn tương đối đồng tình với Tác Phỉ Á, dù sao khi Tác Phỉ Á còn bé đã gặp gỡ tình cảnh ngoài ý muốn, đối với một cô bé tám tuổi thì không khỏi quá mức tàn nhẫn, thủ đoạn như vậy đúng là xấu xa tàn ác.

Thế nhưng Phỉ Lực Khắc cũng chỉ đồng tình mà thôi, hãn không muốn nhúng tay vào đấu tranh nội bộ trong gia tộc. Sau khi thấy thi thể Hoắc Hoa Đức, Phỉ Lực Khắc lập tức nghĩ rằng có liên quan tới Tác Phỉ Á. Nhưng hiện tại về mặt Tác Phỉ Á không giống giả bộ, Phỉ Lực Khắc không khỏi bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

“Ta vừa trở về mấy ngày hôm trước thôi, nơi này xuất hiện đoàn đạo tặc quy mô lớn hả?” Tác Phỉ Á nhướn mày nói.

“À, ta thiếu chút nữa quên mất tiểu thư đã rời khỏi đây một đoạn thời gian.” Phỉ Lực Khắc gật đầu nói: “Sau khi tiểu thư trở về có phát sinh chuyện gì với Nhị thiếu gia không?”

“Ta quả thật rất không vui với sự hiện diện của hãn.” Tác Phỉ Á không cần giấu diếm điểm điểm này, cười khổ nói: “Hãn đến nhà của ta thì có chuyện tốt gì chứ? Nếu ta về chậm mấy ngày, chỉ sợ hai thị nữ của ta cũng bị hãn bức tử rồi. Thế nhưng bây giờ coi như người chết là hết, còn nói làm gì nữa.”

Phỉ Lực Khắc lâm vào trầm tư, chuyện này quả thực rất khó giải quyết, mặc dù Hoắc Hoa Đức không được tích sự gì, dù sao cũng là con của Nam tước đại nhân. Phỉ Lực Khắc hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, sau khi Nam tước đại nhân biết được tin tức kia sẽ tức giận đến trình độ nào.

“Tiểu thư, cho tới bây giờ đại nhân vẫn còn không biết tin tức kia, ta phải ở lại tìm kiếm quanh đây cho ra đầu mối, ngài xem có nên đích thân đi báo tin này cho đại nhân không?” Phỉ Lực Khắc dò hỏi, nếu như Tác Phỉ Á lựa chọn đáp ứng, ít nhất có thể nói rõ trong lòng Tác Phỉ Á không có quỷ, chỉ khi nào Tác Phỉ Á trực tiếp cự tuyệt đề nghị của hãn, như vậy chân tướng sự tình đã miêu tả vô cùng sinh động rồi, hãn sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

“Có thể...” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Mặc dù quan hệ giữa hãn và ta không tốt, nhưng hãn cũng là huynh trưởng của ta, hiện tại đã phát sinh chuyện như vậy ta cũng rất đau lòng.”

Nghe Tác Phỉ Á trả lời, Phỉ Lực Khắc không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tác Phỉ Á có thể đáp ứng dứt khoát như thế, cho thấy chuyện tình hãn vẫn lo lắng không hề tồn tại. Thân là hộ vệ đi theo bên cạnh Nam tước đại nhân, Phỉ Lực Khắc tự nhiên đối với chuyện năm đó biết rõ chuyện này liên lụy đến rất nhiều người, một bên là chức vụ người thừa kế Nam tước lĩnh, một bên là Tác Phỉ Á nắm giữ toàn bộ tài chính Nam tước lĩnh. Nếu như Tác Phỉ Á nổi lên tâm tư báo thù cho Mẹ Lan Đạt phu nhân, đến lúc đó cả Nam tước lĩnh sẽ lâm vào nguy cơ trầm trọng, Nam tước đại nhân không bao giờ cho phép loại tình huống đó xuất hiện.

Làm như vậy hiển nhiên là không công bình với Tác Phỉ Á, thế nhưng bản chất thế giới này vốn là như thế. Từ xưa tới nay làm gì có tồn tại công bình chân chính, có trách thì chỉ có thể trách số mệnh Mẹ Lan Đạt phu nhân không tốt, bởi vì nữ nhân xinh đẹp bình thường không có mang theo hạnh phúc, mà là tai nạn.

“Cứ như vậy đi, bên phía đại nhân giao cho tiểu thư.” Phỉ Lực Khắc đứng dậy cáo từ Tác Phỉ Á, sau đó dẫn người đi ra khỏi trang viên. Trước khi đi còn nhìn sang Dịch Áo mấy lần, trong ánh mắt lộ ra mấy phần nghi ngờ, tựa hồ đang kỳ quái vì sao cái tên ngu ngốc này lại biểu hiện không giống như tin đồn.

Đưa tiễn Phỉ Lực Khắc rời đi, Tác Phỉ Á và Dịch Áo trở lại đại sảnh.

“Làm nàng khó xử rồi.” Dịch Áo nhìn sang Tác Phỉ Á không khỏi tự trách mình, hình như hẳn làm vậy là hơi quá?

“Không được nói thế nữa.” Tác Phỉ Á cười cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Dịch Áo: “Cho dù thế nào đi nữa, ta thủy chung sẽ luôn ở chung một chỗ với người.” Trong lòng Dịch Áo cảm động tuôn trào, rất muốn đi tới ôm Tác Phỉ Á vào trong ngực thương tiếc một phen. Nhưng Phí Đức Sĩ đang đứng ở một bên, Dịch Áo chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này, nói: “Ta sẽ cùng đi với nàng tới Nam tước phủ!”

“Ta cũng hi vọng chàng có thể theo ta đi, nhưng mà...” Tác Phỉ Á muốn nói lại thôi.

Dịch Áo lập tức hiểu được ý Tác Phỉ Á, không nhịn được cười khổ: “Ta thoát nhìn giống như là loại người dễ xúc động vậy sao?”

“Ta đương nhiên có lòng tin với chàng.” Tác Phỉ Á thở dài nói: “Nhưng ta lại không có lòng tin đối với những người khác, chàng hiểu ý ta không?”

“Ý nàng là bọn hán thường xuyên kiểm chuyện gây khó khăn cho nàng?” Dịch Áo nhún mày nói.

“Cũng không thể nói là gây khó khăn, tóm lại nếu nói ra thì rất khó nghe.” Tác Phỉ Á làm bộ không cần để ý, nhưng Dịch Áo rõ ràng thấy được trong đáy mắt nàng mấy phần chán nản.

“Hình như đây không thể trở thành lý do không cho ta cùng đi mà?” Dịch Áo đau lòng nhìn Tác Phỉ Á, nhẹ giọng nói: “Nàng vừa mới nói với ta, cho dù ta làm gì cũng sẽ ở chung một chỗ với ta đúng không? Vậy thì tại sao không cho ta đi chứ?”

“Được rồi.” Tác Phỉ Á do dự một hồi, rồi cuộc cho ra quyết định, chuyện tình phát sinh đến trình độ này đã không còn dư âm vấn hồi nữa. Những người khác nhìn nhận ra sao cũng không trọng yếu, quan trọng là thái độ của phụ thân. Giống như chuyện năm đó làm cho dư luận xôn xao, không phải vẫn bị áp xuống? Tác Phỉ Á âm thầm cười lạnh, không biết lần này phụ thân sẽ phản ứng như thế nào đây?

Thật ra chỉ cần có Phí Đức Sĩ ở bên cạnh, Tác Phỉ Á sẽ không có bất kỳ nguy hiểm. Bên trong phạm vi Nam tước lĩnh hoàn toàn không có người nào có thể tạo thành uy hiếp cho nàng, nhưng có một số việc Phí Đức Sĩ không thích hợp ra mặt, còn Dịch Áo lại không giống, hẳn là hôn phu Tác Phỉ Á nên có đầy đủ lý do xuất hiện chung tay giải quyết với nàng, cho dù là đối mặt Nam tước đại nhân.

Phần lớn võ sĩ được Tác Phỉ Á lưu lại trong trang viên, ngoại trừ Dịch Áo và Phí Đức Sĩ, chỉ có bốn võ sĩ khác đi theo nàng. Trong đó có hai gã đi theo xuyên qua Phong Bạo Hải.

Đáng nhắc tới chính là La Y dần dần trở thành thủ lĩnh của nhóm võ sĩ trong trang viên, có lẽ là do ngày đó Dịch Áo biểu hiện quá mạnh mẽ, còn La Y lại là người thân cận Dịch Áo nhất ở trong trang viên, tự nhiên thuận thế nước đẩy thuyền lên. Cho dù hẳn đi tới chỗ nào cũng sẽ có người mỉm cười chào hỏi, đãi ngộ hoàn toàn khác hẳn lúc trước.

Mấy người Dịch Áo thu thập đơn giản vài thứ, sau giờ Ngọ lập tức rời khỏi trang viên, nếu đã quyết định muốn đi đương nhiên là càng sớm càng tốt. Ít nhất phải chạy tới Nam tước lĩnh trước khi thi thể Hoắc Hoa Đức vận chuyển trở về.

Ngồi ở trong xe ngựa, Dịch Áo chợt nhớ tới Mễ Lan Đạt phu nhân mà Hoắc Hoa Đức nhắc tới, hẳn là mẫu thân của Tác Phỉ Á. Nhưng hẳn không nghe Tác Phỉ Á nhắc tới lần nào, mười mấy năm trước Tác Phỉ Á thường xuyên thổ lộ tâm tình cho Dịch Áo nghe, nhưng chuyện tình liên quan tới Mễ Lan Đạt phu nhân lại chưa bao giờ nghe thấy. Thoạt nhìn sự kiện năm đó đã kích Tác Phỉ Á quá lớn, vì thế nàng lựa chọn chôn sâu vào tận đáy lòng của mình rồi.

Thời gian mười năm, bờ vai nhu nhược của Tác Phỉ Á đã vác quá nhiều gánh nặng, có thể đi từng bước tới ngày hôm nay đã không phải là mồ hôi và cố gắng là có thể hình dung được rồi, gọi là kỳ tích cũng không hề quá phận.

Dịch Áo vươn tay ra nhẹ nhàng ôm Tác Phỉ Á vào trong ngực: “Không nên chôn tất cả mọi chuyện vào trong lòng, nếu như có thể nói thì cứ nói với ta, giống như trước kia vậy, làm thế nàng sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Đúng vậy.” Tác Phỉ Á tựa đầu vào vai Dịch Áo, tìm một vị trí thoải mái rồi thở dài một hơi sâu kín, lầm bầm: “Trước kia đúng là một chết người, rất nhiều chuyện không thể nói với người khác, chỉ có thể nói với chàng mà thôi. Thế nhưng chàng chẳng bao giờ nói một câu, đúng là đầu gỗ mà.”

“Sau này ta sẽ không bao giờ im lặng nữa.” Dịch Áo vỗ nhẹ lên vai Tác Phỉ Á, ôn nhu nói: “Nàng phải tin tưởng rằng chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ sẽ không có bất kỳ vấn đề gì khó giải quyết cả.”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu, ngay sau đó chợt nhớ tới cái gì đó, đẩy Dịch Áo ra ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào Dịch Áo.

“Gì thế?” Dịch Áo nhẹ giọng hỏi.

“Dịch Áo, đáp ứng ta, cho dù như thế nào cũng không được thương tổn cha của ta.” Nói tới đây, vành mắt Tác Phỉ Á đã đỏ lên.

“Nàng xem ta thành loại người gì rồi?” Dịch Áo cười khổ nói: “Ác ôn mất đi bản tính hả?”

“Ta muốn chàng đáp ứng ta, phải trịnh trọng đáp ứng ta.” Tác Phỉ Á nói.

“Được rồi.” Dịch Áo nghiêm mặt nói: “Ta đáp ứng nàng.”

“Còn nữa, sau khi chúng ta đến Nam tước lĩnh, chàng phải khống chế tính tình của mình thật tốt.” Tác Phỉ Á nói: “Không thể động chút là xuất thủ đả thương người như ở bên ngoài.”

“Ta không phải là Ca Đốn.” Dịch Áo cười gượng, sau lại nhìn thấy bộ dáng Tác Phỉ Á phá lệ nghiêm túc, hẳn cũng không cười được nữa: “Được rồi, được rồi, ta bảo đảm, sau khi đến Nam tước lĩnh, ta nhất định sẽ dàng hoàng kẹp cái đuôi lại làm người.”

Tác Phỉ Á cười xùy một tiếng, nói: “Chàng đó, đang nói chuyện đứng đắn mà.”

“Nếu như thật sự chịu không được, ta có thể trừng phạt nho nhỏ mấy kẻ khiêu khích chứ? Nàng yên tâm, chỉ là trừng phạt nho nhỏ, Tác Phỉ Á, nàng cũng không muốn ta biến thành tượng đất, tùy tiện để cho người ta ăn hiếp đúng không?”

“Ta không giảng đạo lý như vậy sao?” Tác Phỉ Á liếc sang Dịch Áo: “Ta chỉ yêu cầu chàng cố gắng khống chế bản thân mà thôi.”

Bởi vì hoang nguyên vắng lặng, lãnh địa của phụ thân Tác Phỉ Á lớn hơn những Nam tước lĩnh khác nhiều lắm, bọn họ đi chừng ba ngày đường mới đến tòa thành trung tâm lãnh địa.

Tòa thành này chiếm diện tích rộng gấp mười mấy lần thành của Đặng Khăng Nam tước, có thể coi như là một tòa đại thành rồi, trước sau có hai cửa ra vào thật lớn.

Các võ sĩ canh giữ trước cửa thành đều biết Tác Phỉ Á, thấy đoàn xe Tác Phỉ Á đi tới né qua một bên nhường đường, để cho đoàn xe Tác Phỉ Á thông qua.

142. Chương 142: Nam Tước Đường Ân

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 142: Nam tước Đường Ân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mười mấy phút sau, đoàn xe dừng ở trước phủ Nam tước, Tác Phỉ Á nhảy xuống xe ngựa kéo tay Dịch Áo cùng nhau vào bên trong.

Một đường đi tới thảnh thơi có người mỉm cười chào hỏi Tác Phỉ Á, hoặc là một mực cung kính đứng đợi nàng đi qua. Từ đó có thể nhìn ra được, địa vị Tác Phỉ Á ở trong phủ Nam tước xem như không tệt.

Nhưng Tác Phỉ Á không có lòng dạ hàn huyên, chỉ khẽ chào lướt qua rồi tiếp tục sải bước đi thẳng về phía trước.

Địch Áo cẩn thận quan sát tình huống bên trong Nam tước phủ, Đặng Khăng không có phủ đệ của riêng mình, cả tòa thành chính là nhà của hắn. Còn khung cảnh trước mắt, nếu như Đặng Khăng có thể nhìn thấy chắc chắn là ghen chết ngay tại chỗ.

Chốc lát sau, đoàn người đi tới một tòa kiến trúc ba tầng, võ sĩ giữ cửa chủ động đưa tay thủ thế mời Tác Phỉ Á đi vào. Sau đó lại đi lên một dãy bậc thang quanh co, leo thẳng lên đến lầu ba, sau đó theo hành lang đi tới trước mới tới trước một cánh cửa to màu đỏ sẫm.

“Địch Áo, chàng ở đây chờ ta.” Tác Phỉ Á ghé vào bên tai Địch Áo nhẹ giọng nói.

“Được.” Địch Áo gật đầu.

Bốn võ sĩ canh cửa lui ra hai bên, chờ Tác Phỉ Á bước vào trong, tầm mắt bọn hắn liền tập trung lên trên người Địch Áo. Ở trong ấn tượng của bọn hắn, Tác Phỉ Á chưa bao giờ thân cận với bất kỳ nam tử trẻ tuổi nào, cho nên bọn hắn rất tò mò.

Địch Áo cũng nhận ra thái độ khác lạ của mấy gã võ sĩ, vừa quay đầu nhìn sang thì mấy gã võ sĩ kia lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, hai mắt nhìn thẳng. Khi Địch Áo dời ánh mắt sang chỗ khác, bọn hắn lại tiếp tục len lén quan sát Địch Áo.

Đúng lúc này, bên trong đột nhiên truyền ra tiếng rống giận dữ: “Cái gì? Tác Phỉ Á, vì sao người có thể tàn nhẫn như thế?”

Địch Áo sửng sốt, sắc mặt lập tức âm trầm lại.

“Tác Phỉ Á, đừng có nói với ta chuyện này không liên quan tới người!” Thanh âm kia vẫn tiếp tục rống lên: “Ta biết người từ trước đến nay luôn có mâu thuẫn hai ca ca, nhưng người... dù sao bọn hắn vẫn là anh trai của người mà?”

Phía sau cửa lâm vào yên tĩnh, tựa hồ Tác Phỉ Á không có lên tiếng biện hộ cho mình.

“Ta không bao giờ muốn gặp lại người nữa.” Thanh âm kia trở nên lạnh như băng: “Người đâu, nhốt nữ nhân ác độc này vào thủy lao. Tác Phỉ Á, ở trong đó an tĩnh suy nghĩ lỗi lầm của mình đi. Nếu như người thủy chung không biết hối cải, vậy thì người cứ ở trong đó chờ đợi thời rữa ra đi.”

Địch Áo giận tím mặt, cơ hồ chuẩn bị không cần quan tâm lời dăn dò của Tác Phỉ Á. Bốn gã võ sĩ canh cửa cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng kỳ quái chính là bọn họ không hề nhúc nhích, chính vì nguyên nhân này Địch Áo mới có khả năng giữ vững khắc chế. Nếu như mấy gã võ sĩ này xông vào bắt người, nơi này đã sớm phát sinh một trận tanh máu rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Một thanh âm hữu khí vô lực nói: “Ba Lý Khắc xưa nay không được tích sự gì, bây giờ Hoắc Hoa Đức lại chết. Ta chỉ có một nữ nhi này có thể giúp ta làm vài chuyện, người muốn nhốt nàng vào thủy lao thì sự tình trong Nam tước lĩnh, ta đây phải làm gì bây giờ?”

“Đại ca, người không thể bao che Tác Phỉ Á như vậy được?” Thanh âm lúc trước quát lên: “Bên trong thân thể Hoắc Hoa Đức cũng chảy xuôi dòng máu của người mà.”

“Làm sao gọi là bao che được?” Thanh âm kia nhạt giọng nói: “Ta tin tưởng Tác Phỉ Á sẽ không làm chuyện như vậy, Tác Phỉ Á, người nói cho ta biết, có phải là người giết Hoắc Hoa Đức không?”

“Không phải!” Thanh âm Tác Phỉ Á truyền ra.

Địch Áo ở ngoài cửa cảm thấy ngạc nhiên, cái loại chất vấn thế này đã là bao che lộ liễu rồi. Câu hỏi này giúp cho Tác Phỉ Á có quá nhiều dư âm đối đáp, dù có ngu tới mức nào cũng sẽ không thừa nhận là do mình làm.

“Nghe thấy chưa? Chuyện này không liên quan tới Tác Phỉ Á.” Thanh âm hữu khí vô lực kia lại nói: “Chuyện chúng ta cần làm bây giờ là điều tra ra hung thủ thật sự, chứ không phải ngồi trong nhà tranh cãi với nhau.”

“Đại ca... người... người thật là hồ đồ.” Thanh âm kia kêu lên vô cùng đau đớn: “Hoắc Hoa Đức đến trang viên Tác Phỉ Á du ngoạn, sau đó trên đường rời khỏi trang viên trở về Nam tước lĩnh bị người ta giết hại, như thế mà còn phải điều tra tìm kiếm hung thủ? Nhất định là Hoắc Hoa Đức xảy ra xung đột với Tác Phỉ Á, sau đó nữ nhân tàn nhẫn này hạ độc thủ.”

“Người thấy tận mắt?” Thanh âm nhàn nhạt kia hỏi ngược lại.

“Ta... đại ca, người biết người đang làm gì không hả?” Thanh âm kia hét lên: “Bây giờ người còn nhìn không ra Tác Phỉ Á là loại nữ nhân gì sao? Nàng hôm nay có thể giết Hoắc Hoa Đức, ngày mai cũng có thể giết người.”

“Ta già rồi, lại có bệnh, sống thêm hay bớt một ngày đối với ta cũng không quan trọng.” Thanh âm kia tiếp tục nói với chất giọng nhàn nhạt.

“Người... người...” Cái gã kêu gào này giờ đã không nói gì được nữa.

“Còn nữa, người nói cho ta biết, không có Tác Phỉ Á thì ai giúp ta quản lý lãnh địa đây?” Thanh âm hữu khí vô lực hỏi ngược lại.

“Đại ca, chuyện này mà người còn hỏi nữa sao?” Thanh âm kia nghi ngờ hỏi.

“Về phần ta thì không có gì trọng yếu cả, quan trọng là người, đệ đệ tốt của ta, Âu Cách Đăng tước sĩ, người nhất định sẽ giúp ta, đúng không?”

“Dĩ nhiên!” Có thể là do cảm giác được trong lời nói của đối phương có mùi vị nguy hiểm, người được gọi là Âu Cách Đăng trả lời với giọng điệu trầm trọng.

“Dĩ nhiên? Ha hả, cần phải có dũng khí cỡ nào mới có thể nói ra mấy chữ này nhỉ? Âu Cách Đăng, ta càng ngày càng bội phục người.” Thanh âm kia chuyển sang cười lớn, hồi lâu sau mới nói: “Dựa theo lời người, Hoắc Hoa Đức đã chết, Ba Lý Khắc lại không được tích sự gì. Bọn hần căn bản không thể nào thừa kế tước vị của ta, Tác Phỉ Á lại ở trong thủy lao chờ đợi móc meo. Vậy thì tương lai sau này ta đây có cần phải nói rõ ràng ra không?”

“Đại ca, người có ý gì?” Âu Cách Đăng nổi giận dưng dưng quát: “Chẳng lẽ người hoài nghi ta.”

“Không phải ta đang hoài nghi người.” Thanh âm vô lực kia bỗng nhiên bộc phát: “Mỗi lần ta gặp lại người liền cảm thấy ác tâm, lập tức rút ra ngoài cho ta!”

“Đại ca...”

“Cút ngay, nếu không người có tin lão tử cho người làm thịt người tại chỗ hay không?”

Phía sau cửa truyền tới tiếng bước chân vội vàng, sau đó là một người trung niên sắc mặt xanh mét từ bên trong đi ra. Hần vội bước dọc theo hành lang tới chỗ cầu thang, có lẽ là do muốn phát tiết lửa giận, có lẽ là bởi vì Dịch Áo ngăn cản con đường hắn đi. Cho nên hắn vươn tay ra đẩy Dịch Áo, miệng còn mắng: “Khốn kiếp, cút ngay!”

Dịch Áo bất yên không động, còn gã trung niên kia lại lui về phía sau hai bước. Đúng lúc này, Phí Đức Sĩ ở phía sau vươn một tay ra khoác lên vai Dịch Áo, cuộc trao đổi ở bên trong hắn cũng nghe được, cho nên lo lắng Dịch Áo nóng lòng lỡ tay xuất thủ thì không tốt.

Chẳng qua là Phí Đức Sĩ đánh giá Dịch Áo quá thấp, lúc này hắn biểu lộ tức giận của mình, nhưng bây giờ đã khôi phục bình tĩnh. Hơn nữa tâm mắt hắn vẫn né tránh người trung niên kia, lộ vẻ đạm mạc không chấp nhận.

“A, Phí Đức Sĩ tiên sinh.” Gã trung niên kia nhìn thấy Phí Đức Sĩ vội vàng nặn ra nụ cười, lên tiếng chào hỏi.

Phí Đức Sĩ chẳng những không phản ứng với đối phương, ngược lại cố ý chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Gã trung niên kia mặt mày xám xịt đi xuống thang lầu.

Bởi vì không có ai đóng cửa, cho nên tình cảnh Dịch Áo va chạm với gã trung niên kia đều bị người trong phòng nhìn thấy. Dịch Áo cũng thấy Tác Phỉ Á, trước mặt Tác Phỉ Á là một nam nhân rất khó đoán tuổi,

nói hắn rất già là vì hai bên tóc mai đã trắng toát, nói hắn rất trẻ là vì trên mặt không nhìn thấy bất kỳ nếp nhăn. Hơn nữa bộ dáng phi thường anh tuấn, còn có hai tròng mắt màu hoa đào giống Tác Phỉ Á như đúc. Loại ánh mắt này có ở trên người nữ nhân khăng là vô cùng kiều mỹ, nhưng đổi thành nam nhân sẽ khiến cho người ta có cảm giác yêu dị.

Nam nhân kia đột nhiên chỉ tay về phía Dịch Áo, thấp giọng hỏi Tác Phỉ Á câu gì đó. Tác Phỉ Á quay đầu lại nhìn Dịch Áo nhỏ giọng nói mấy câu.

Sau một lát, Tác Phỉ Á xoay người đi tới chỗ Dịch Áo, vẫy vẫy tay: “Dịch Áo, đi vào, phụ thân muốn gặp chàng!”

Dịch Áo sững sốt, thần sắc bỗng dưng có vẻ mất tự nhiên, nhưng chuyện này hắn không có biện pháp từ chối, cuối cùng đành phải đi đến gần Tác Phỉ Á, dùng ánh mắt dò hỏi.

Sắc mặt Tác Phỉ Á hơi bất an, nàng cho rằng phụ thân nhất định sẽ giận tím mặt, nhưng không bao giờ nghĩ tới sau khi nghe được tin Hoắc Hoa Đức chết đi. Thần sắc cha nàng vẫn rất bình thản, cuối cùng không phải nổi giận với nàng mà là người khác, chuyện này quá khác thường, nàng nghĩ mãi vẫn không rõ huyền cơ trong đó.

Tiếp theo, Tác Phỉ Á kéo tay Dịch Áo đi tới trước bàn, cả hai sóng vai ngồi xuống. Ánh mắt nam nhân kia luôn cắm trên người Dịch Áo rất gắt gao, không nói một lời.

Không biết qua bao lâu, nam nhân kia chậm rãi nói: “Tự giới thiệu vậy, ta là Đường Ân Nam tước, phụ thân Tác Phỉ Á.”

“Người khỏe!” Dịch Áo đứng lên, khom người đáp lại: “Ta tên là Dịch Áo.”

“Tác Phỉ Á, hi vọng ánh mắt nhìn người của ngươi không thua kém mẫu thân.” Đường Ân than nhẹ một tiếng, híp mắt lại quan sát kỹ càng hơn.

“Phụ thân, ta và Dịch Áo cùng nhau lớn lên từ hồi nhỏ, chúng ta cùng nhau ăn, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau...” Tác Phỉ Á ngưng ngưng nói: “Nếu như ta không tin hắn, ở trên thế giới này ta tìm không ra một người nào đáng để tin tưởng nữa.”

143. Chương 143: Cầu Sinh Trong Khe Hẹp.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 143: Cầu sinh trong khe hẹp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cùng nhau lớn lên không thể đại biểu cái gì...” Đường Ân cười nói: “Ta và mẫu thân ngươi cũng chơi với nhau từ nhỏ lớn lên, nhưng ta có thể trở thành Nam tước, có lãnh địa của mình, cuối cùng vẫn phải từ bỏ mẫu thân của ngươi, cưới một lão bà lớn hơn mình mười tuổi, không có bất kỳ tình cảm gì hết!”

“Phụ thân...” Tác Phỉ Á ngây dại, bởi vì từ trước tới giờ phụ thân nàng không bao giờ nói chuyện có liên quan đến mẫu thân, hiện tượng khác thường ngày hôm nay xuất hiện liên tiếp làm cho nàng lâm vào hoảng loạn.

“Mẫu thân của ngươi thật sự rất khờ, chỉ vì chờ ta thực hiện lời hứa ban đầu, nàng quyết chí sẽ không lấy chồng, tình nguyện bị người đời cười nhạo.” Đường Ân Nam tước thở thức: “Ta chịu đựng rồi lại chịu đựng, cuối cùng nhận nhin được đến lúc khôi phục tự do, mới quay về cưới mẫu thân của ngươi. Đáng tiếc nàng không có hạnh phúc được mấy ngày đã buông tay rồi bỏ chúng ta.”

“Phụ thân !”

“Để cho ta nói.” Đường Ân Nam tước khoát tay áo: “Những năm gần đây trong lòng ta đã kiềm nén rất nhiều chuyện, bây giờ rốt cuộc có thể nói cho người biết rồi.”

Địch Áo vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tác Phỉ Á, ý bảo Tác Phỉ Á an tĩnh mà nghe. Hắn đột nhiên cảm giác được chuyện hình không có đơn giản như hắn tưởng tượng.

Đường Ân Nam tước phát hiện hành vi mờ ám của Địch Áo nhưng chỉ mỉm cười bình thản. Sau đó trầm ngâm thật lâu mới chậm rãi nói: “Ta muốn nói cho người rất nhiều chuyện, trong lúc nhất thời ta không biết nên nói từ chỗ nào, ừ, vài ngày trước người và Lộ Dịch Sĩ Bá tước phát sinh chuyện không vui hả?”

“Vâng.” Tác Phỉ Á gật đầu: “Bởi vì Phỉ Đức Sĩ và ta có dự định xây dựng một đoàn thương nhân võ trang, Lộ Dịch Sĩ Bá tước rất tức giận chuyện này nên đã gây cho ta không ít áp lực.”

“Áp lực?” Đường Ân Nam tước cười một tiếng: “Người đó, nếu như cái mà người thừa nhận gọi là áp lực, vậy thì ta thừa nhận nên gọi là gì?”

“Phụ thân?” Tác Phỉ Á ngây người.

“Đường đường là một vị Bá tước đại nhân, gây áp lực cho người dù sao cũng không phù hợp quy củ. Hơn nữa người chỉ là một tiểu cô nương, tin đồn mà truyền đi sẽ khiến cho người ta chê cười.”

“Phụ thân, ta không còn nhỏ.” Tác Phỉ Á yêu kiều hô lên.

“Ở trước mặt ta, người vĩnh viễn chỉ là trẻ con.” Đường Ân Nam tước dừng một lát để suy nghĩ, rồi nói: “Nếu như Lộ Dịch Sĩ Bá tước cho rằng đang bị uy hiếp, muốn phá hư kế hoạch của người, người cho rằng biện pháp hữu hiệu nhất là gì?”

“Chẳng lẽ hấn phái người ám sát ta?” Tác Phỉ Á nói.

“Ta nghĩ rằng hắn sẽ tìm cách từ trên người của ngài.” Địch Áo tự nhiên chen vào.

Tác Phỉ Á nghe mà kinh hãi, đây là người trong cuộc ngu ngơ không biết, người trong cuộc đã rõ ràng mọi chuyện. Đường Ân Nam tước đã rất lâu không có can thiệp vào chính vụ trong lãnh địa, toàn bộ đều là do Ba Lý Khắc và Tác Phỉ Á chịu trách nhiệm. Dưới tình huống này, trong lúc đánh cờ chính trị, nàng tự nhiên bỏ qua Đường Ân Nam tước tồn tại, bây giờ nghe Địch Áo nhắc nhở nàng mới giật mình tỉnh ngộ. Nếu như Lộ Dịch Sĩ Bá tước gây áp lực với phụ thân nàng, bảo phụ thân đoạt đi toàn bộ quyền lực trong tay nàng, thậm chí ép nàng chạy về trang viên, như vậy hết thảy phiền toái sẽ được giải quyết một cách gọn gàng.

“Thật ra mỗi một lần đi tham gia hội nghị Bá tước lĩnh, ta đều gặp đủ loại khó khăn, thậm chí là nhục nhã.” Đường Ân cười nói: “Nhưng ta không tức giận, bọn họ chán ghét người, tìm cách hủy diệt người, những điều này chứng minh rằng người là một cô bé phi thường thông minh, phi thường có tiền đồ.”

“Ta...” Giọng nói Tác Phỉ Á như muốn nghẹn lại, nàng không thể nào nghĩ tới phụ thân vì nàng mà chịu thua thiệt nhiều như vậy.

“Tác Phỉ Á, ta nói với người những thứ này không phải là muốn giành lấy mấy giọt nước mắt của người, mà ta muốn nói cho người biết, người không nên hận ta.”

“Ta không có...” Tác Phỉ Á kêu lên thất thanh.

“Người có !” Đường Ân cười nói.

Tác Phỉ Á trầm mặc, thật ra cái thứ tình cảm kia không thể gọi là hận, chỉ đơn giản là vì nhiều lần thất vọng sinh ra bất hòa mà thôi.

“Đừng tưởng rằng ta không làm gì, nên cái gì cũng không hiểu.” Đường Ân nói: “Một thằng ngốc làm sao có thể sinh ra nữ nhi ưu tú như người?”

Nước mắt Tác Phỉ Á rốt cuộc tràn mi, nàng không khống chế được bản thân, xông tới trước mấy bước nhào vào trong ngực Đường Ân Nam tước. Nàng bỏ ra nhiều như vậy dĩ nhiên là muốn được thân nhân thừa nhận, mẫu thân vui mừng. Hiện tại nàng chưa làm được gì nhiều, nhưng có thể được phụ thân tán thưởng cũng là một bù đắp đáng quý.

“Cái ôm này quá muộn, thế nhưng ta xem như rất thỏa mãn.” Đường Ân Nam tước vỗ vỗ bả vai Tác Phi Á: “Được rồi, mới vừa rồi còn không chịu thừa nhận mình là con nít, nhìn người bây giờ đi, ha ha, đừng để cho Dịch Áo chê cười.”

Tác Phi Á đưa tay lau nước mắt, thở dài một hơi, lui trở về ngồi bên cạnh Dịch Áo.

“Có phải còn nhiều chỗ không rõ ràng hay không?” Đường Ân nhìn qua Tác Phi Á.

“Ừ.” Tác Phi Á gật đầu, giờ phút này nàng hoàn toàn không còn nhuệ khí sắc bén như trước kia.

“Nửa đời trước của ta là một bi kịch. À, thật ra nửa đời sau cũng không khá hơn chút nào.” Đường Ân Nam tước mỉm cười tự giễu: “Sau khi ta kết hôn cùng Khải Ly, trong lòng một mực thống hận nàng, hận nàng tại sao lại áp đặt cho ta nhiều thống khổ như vậy, hận nàng tại sao không chết sớm một chút. Là bởi vì oán hận này nên ta vẫn thờ ơ đối với Ba Lý Khắc và Hoắc Hoa Đức, nếu không Âu Cách Đăng làm gì có cơ hội!”

“Phụ thân, Âu Cách Đăng thúc thúc rốt cuộc làm chuyện gì?” Tác Phi Á kinh ngạc hỏi.

“Chuyện của hắn một hồi nói sau.” Đường Ân Nam tước khoát tay áo: “Thật ra đến tận bây giờ ta mới hiểu được, Khải Ly đã dùng địa vị, quyền thế và kim tiền của nàng hấp dẫn ta. Đó là sai lầm của nàng, nhưng để cho người gặp phải khảo nghiệm không thể nào chịu nổi lại là lỗi của ta. Vì thế ta hận chính mình.”

“Phụ thân, mọi chuyện đã qua rồi, người không nên nghĩ nhiều.” Tác Phi Á nói.

“Được.” Đường Ân nói: “Như vậy, bây giờ người muốn hỏi vấn đề là nào nhất?”

“Mẫu thân.”

Sắc mặt Đường Ân lập tức xám xịt, hiển nhiên hắn biết rõ vấn đề Tác Phi Á muốn biết, không biết trầm ngâm bao lâu, hắn mới nhẹ giọng nói: “Tác Phi Á, thật ra khi ta mới vừa trở thành Nam tước, ta không quản được bao nhiêu chuyện, bởi vì người bên cạnh ta đều là thân tín của Khải Ly, người hiểu ý ta không? Ở bên cạnh ta có vô số cặp mắt hợp lại thành một nhà ngục vô hình, làm cho ta không thể nào thoát được.”

“Ta biết.” Tác Phi Á nhẹ giọng nói: “Cho nên khi đó người không bao giờ xuất hiện trước mặt mẫu thân.”

“Người vẫn không hiểu.” Đường Ân lắc đầu nói: “Sau này ta chấp nhận vượt qua áp lực cưới mẫu thân của người. Từ đó tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được ta yêu mẫu thân người đến mức nào, rất lâu sau mới sinh ra người. Gia tộc Khải Ly có thể trở mặt nhìn sản nghiệp của họ rơi vào trong tay một người không có liên hệ máu mủ nào hay không? Người không rõ ràng thế lực của bọn họ mạnh bao nhiêu, ta là một Nam tước, nhưng chỉ cần một phong thư khẩn cấp ra lệnh là có thể làm cho ta lập tức rời khỏi lãnh địa. Ta không đành lòng giao ra hết thầy công sức bao nhiêu năm cho người khác. Ta thật sự không nghĩ tới hai tên súc sinh kia lại lớn gan như vậy. Đúng là súc sinh mà.” Lời còn chưa dứt, Đường Ân đã nện một quyền lên trên bàn.

Tâm tình Dịch Áo rất phức tạp, hắn biết rõ sau khi Đường Ân Nam tước cưới mẫu thân Tác Phi Á, khẳng định đã gặp phải ngăn trở từ đủ loại phương diện. Đến khi sinh ra Tác Phi Á, Đường Ân Nam tước biểu hiện sủng ái Tác Phi Á không hề che dấu khiến cho gia tộc Khải Ly lập tức triển khai công kích.

Thật ra chuyện này rất khó nói ai đúng ai sai, đối với gia tộc Khải Ly phụ nhân mà nói, Đường Ân chính là một người ngoài, lợi dụng ‘sắc đẹp’ dụ dỗ Khải Ly rơi vào vòng tình. Kết quả trở thành chủ nhân sản nghiệp lớn như thế, bọn họ dĩ nhiên có chỗ bất mãn, sau này Đường Ân có con gái với một người khác, lại còn sủng ái hơn cả hai đứa con dòng chính, bọn họ làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Nhưng từ góc độ Đường Ân mà nói, hắn xem như bị quyền thế và địa vị câu dẫn, khi cưới Khải Ly làm vợ, hắn không nhận được một chút vui vẻ, ngược lại mỗi ngày đều sống trong đau khổ tự trách. Rốt cuộc chịu đựng đến lúc có cơ hội đền bù sai lầm thì không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản hắn.

Không trách được lúc Tác Phi Á tám tuổi đã bị ‘trục xuất’ ra khỏi Nam tước phủ, sau khi Mễ Lan Đạt phụ nhân gặp chuyện không may, Đường Ân cũng phải e sợ, bắt buộc phải thỏa hiệp. Hắn lo lắng nữ nhi duy nhất cũng gặp phải bất hạnh, cho nên dùng phương thức này phát ra tín hiệu giải hòa.

Thế nhưng, tựa hồ Khải Ly tộc nhân cự tuyệt giải hòa với Đường Ân Nam tước, bọn họ nhất định phải diệt trừ Tác Phỉ Á. Còn Đường Ân Nam tước sau khi biết được Tác Phỉ Á bị tập kích nguy hiểm lập tức triển khai trả thù điên cuồng, ít nhất hẳn có thể làm cho Khải Ly tộc nhân cảm thấy sợ hãi.

Cuộc sống ở trong trang viên mười mấy năm nhờ thế mới tương đối yên tĩnh.

Nhìn bề ngoài thì Đường Ân Nam tước còn rất trẻ, khuôn mặt anh tuấn, hai mảnh tóc mai hơi thái dương trắng xóa vô cùng phối hợp tạo nên vẻ đẹp đặc thù. Hiện tại mọi chuyện có thể lý giải được rồi, đây là một nam nhân giãy dụa cầu sinh ở trong khe hẹp, hơn nữa hẳn đang cố gắng bảo vệ điều mình trân ái, mặc dù việc hẳn làm không tính là thành công, nhưng hẳn đã bỏ ra quá nhiều.

144. Chương 144: Nguy Cơ Đến Từ Hỏa Hồng Thú

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 144: Nguy cơ đến từ Hỏa Hồng Thú

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không phải là ta cố ý phỉ báng người đã chết, hai mươi năm trước, Khải Ly thật sự là một phụ nhân danh vang khắp chốn.” Đường Ân cười cười: “Nói chuẩn xác, nàng lớn hơn ta mười chín tuổi, thời điểm chúng ta kết hôn, ta mới vừa hai mươi một. Người có thể tự mình suy nghĩ, một nữ nhân dạng gì mới có dũng khí cầu hôn một nam nhân nhỏ hơn mình mười chín tuổi? Ta không có nói sai, lúc ấy thật sự là nàng cầu hôn ta.”

Tác Phỉ Á ngập ngừng, nàng không thể đánh giá Khải Ly, chỉ có thể giữ vững trầm mặc không nói.

“Ta thậm chí cho ra phỏng đoán, Ba Lý Khắc và Hoắc Hoa Đức rốt cuộc là con của ai nữa kìa! Của ta hay là một tên quý tộc nào đó phe bọn hắn?” Đường Ân mỉm cười rất bất đắc dĩ.

“Làm sao thể được?” Tác Phỉ Á ngạc nhiên nói.

“Điều này cũng là lỗi của ta, lúc tuổi trẻ không biết cách che dấu bản thân, ha hả, tầm mắt ta đánh giá nữ nhân rất cao, một nữ nhân người đầy sẹo lỗi, cần dùng hương phấn thật dày mới có khả năng che kín nếp nhăn. Ta thật sự là không dậy nổi hứng thú.” Đường Ân đột nhiên nhìn về phía Dịch Áo, nói: “Người có thể không rõ, nhưng chắc chắn là Dịch Áo hiểu ý ta.”

“Khụ...” Dịch Áo không khỏi ho khan một tiếng, cùng nhạc phụ đàm luận nữ nhân sao? Hay là thôi đi.

“Vì thế Âu Cách Đăng tước sĩ thông minh tháo vát mới có cơ hội gian lận.” Đường Ân cười lạnh nói: “Tên đệ đệ này của ta vẫn cho rằng hắn có năng lực trở thành một vị đại công uy danh hiển hách, già rồi tự nhiên chạy tới tính toán Nam tước lĩnh của ta, đúng là quá ủy khuất hắn mà, ha ha ha!”

“Âu Cách Đăng thúc thúc rốt cuộc đã làm gì?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Đầu tiên là trở thành bằng hữu gia tộc Khải Ly, thuận tiện bồi dưỡng Ba Lý Khắc và Hoắc Hoa Đức thành hai tên bại gia tử, sau đó lợi dụng lực lượng gia tộc Khải Ly phá hủy người.” Đường Ân nói: “Chuyện về sau còn đợi ta nói sao?”

“Âu Cách Đăng thúc thúc làm gì?”

“Không được gọi hắn là thúc.” Đường Ân thản nhiên nói: “Hoắc Hoa Đức rất sợ người, nếu hắn thật sự có lá gan chiếm đoạt Bách Lệ Nhi, hẳn đã sớm được như nguyên rồi, cần gì chờ tới hôm nay?”

Tác Phỉ Á đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là bình tĩnh đại ngộ, nàng luôn luôn lưu Bách Lệ Nhi lại xử lý chính vụ. Hoắc Hoa Đức quả thật có vô số cơ hội, không cần thiết đặc biệt chạy đến trang viên. Hoắc Hoa Đức bị đầu độc quá nặng, sự thật là có người cố ý để cho Hoắc Hoa Đức đi tới chịu chết. Nếu như nàng trở

về chậm mấy ngày, Bách Lệ Nhi thật sự xảy ra chuyện, nàng nổi cơn thịnh nộ sẽ có khả năng vứt bỏ hết thảy cố kỵ báo thù cho Bách Lệ Nhi. Đến lúc đó những người khác sẽ đạt được nguyện vọng.

“Nếu phụ thân đã biết, tại sao không ngăn trở hân?” Tác Phỉ Á nghi ngờ hỏi.

“Ngăn trở?” Đường Ân Nam tước lắc đầu: “Tại sao ta phải ngăn trở?”

“Ngài biết Hoắc Hoa Đức sẽ gây bất lợi cho Bách Lệ Nhi.”

“Đối với ta, trên thế giới này chỉ có người và mẫu thân của người mới đáng cho ta trân trọng. Những thứ khác ta căn bản không cần.” Đường Ân Nam tước tỉnh thần dào dạt nói: “Người còn không hiểu tại sao cho đến bây giờ ta mới nói cho người biết những chuyện này, đúng không? Ta một mực nhẫn nhịn là vì chờ đợi người trưởng thành đôi cánh cứng rắn, chờ người mài hàm răng của mình cho nhọn. Nếu như người suy nghĩ thật kỹ thì nguyên nhân chỉ có một, đó là nếu Hoắc Hoa Đức có thể nghênh ngang quay trở về, ngày hôm nay người sẽ không nghe được gì hết.” Tác Phỉ Á dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tới Đường Ân Nam tước, nàng không thích cảm giác lạnh lùng này.

“Đi thôi, đến giờ ăn cơm trưa rồi.” Đường Ân Nam tước đứng lên: “Chúng ta cũng có thể vừa ăn vừa hàn huyên để nói lỏng chủ đề.”

Bữa trưa được an bài trong nhà ăn phía sau thư phòng, phòng ăn đã rất cũ kỹ nhưng không hề nhiễm chút bụi trần. Mỗi một đồ vật được bài biện nơi này đều rất tinh xảo, có thể nhìn ra được toàn bộ mọi thứ được người ta bố trí cẩn thận tỉ mỉ. Ngay cả đồ ăn trên bàn cũng cực kỳ đẹp mắt, lại còn có mấy bình hoa thanh nhã xuất hiện làm cho cả gian phòng có một loại khí tức mộc mạc và ấm áp như đầu mùa xuân.

Tác Phỉ Á vừa vào phòng ăn đã giật mình ngăn người, ánh mắt nàng dừng lại ở một bức tranh treo trên vách tường. Dịch Áo nhìn theo ánh mắt Tác Phỉ Á, trong tấm hình là một nữ tử mặt mũi dịu dàng, bức tranh hẳn là xuất sứ từ một vị danh họa, chỉ vài nét bút đơn giản đã truyền dẫn được thần vận của người trong bức tranh. Về mặt nữ tử ửng hồng có lẽ là ngại ngùng vì phải làm mẫu cho người ta vẽ.

Đường Ân chú ý tới ánh mắt Tác Phỉ Á, mắt hân cũng dần ảm đạm xuống, ngay sau đó lại cười cười nói với hai người: “Ngồi đi, ngoại trừ ta ra, nơi này đã rất lâu không có người đến.”

“Nơi này là...” Tác Phỉ Á nhìn về phía Đường Ân.

“Trước kia khi mẫu thân của người còn sống, chúng ta thường xuyên trốn tới đây ăn điểm tâm. Ha hả, mẫu thân người không quen ăn những thứ do đầu bếp làm, tính nàng xưa nay luôn luôn như vậy, chuyện gì cũng thích tự mình động thủ. Mà tài nấu nướng của nàng đúng là quá tuyệt vời. Chỉ cần mọi người nếm thử một lần là khen không dứt miệng, những năm đó khẩu vị của ta cũng bị nuôi thành khó tính.” Đường Ân nhìn lên bức tranh trên tường nói, thần sắc có vẻ như đang nhớ lại ký ức xa xăm, có lẽ đã dung nhập vào tình cảnh năm đó.

Lúc này người hầu đã mang thức ăn lên, có vẻ không nhiều món lắm, chỉ là một ít thức ăn thường gặp. Thế nhưng mùi thơm tản mát ra lại làm cho tinh thần đám người Dịch Áo vô cùng phấn chấn.

“Tới nếm thử đi, món này là đầu bếp được mẫu thân của người chỉ cho nấu, mặc dù không bằng nhưng cũng rất ngon.” Đường Ân chào mời niềm nở.

Tác Phỉ Á lưu luyến không rời thu ánh mắt trở lại, đi tới bên cạnh Dịch Áo ngồi xuống. Đến thời khắc này nàng đã thật sự tha thứ cho Đường Ân rồi, nếu ở vào vị trí của Đường Ân năm đó có rất nhiều chuyện hẳn không thể khống chế. Hân có thể đưa Tác Phỉ Á ra khỏi Nam tước lĩnh đã là cố gắng rất lớn rồi.

“Sau này có tính toán gì không?” Trong bữa tiệc, Đường Ân bắt chợt hỏi Tác Phỉ Á. Dịch Áo chú ý thấy Đường Ân ăn rất ít, phần lớn thời gian là chú ý tới nhất cử nhất động của Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á suy nghĩ một lát, nói: “Ta muốn làm cho xong vấn đề thương đội võ trang.” Sau này muốn phát triển nhất định phải hao phí rất nhiều tiền.

Đường Ân gật đầu trầm ngâm, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Như vậy cũng tốt, mấy ngày nữa ta sẽ đi Bá tước lĩnh. Cứ giao cho ta chuyện này, hẳn là không có vấn đề.” Tác Phỉ Á mới vừa định đáp ứng chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng nói: “Mấy ngày này phụ thân đừng đi tới Bá tước lĩnh.”

“Tại sao?” Đường Ân ngạc nhiên hỏi ngược lại.

“Nữ nhi Bá tước đã chết, sợ rằng tâm tình không tốt lắm, ngài đi tới đó sẽ không có tác dụng gì đâu.” Tác Phỉ Á giải thích.

“Nữ nhi hửn? Trần Lâm?” Sau khi được Tác Phỉ Á tha thứ, Đường Ân đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngay cả chỗ của ta cũng không có tin tức, người làm sao biết được?”

Tác Phỉ Á liền kể lại sơ lược chuyện tình xảy ra ở trong sa mạc. Đường Ân thủy chung yên lặng lắng nghe, khi nghe tới đoạn Mễ Nhĩ chết ở trong tay Dịch Áo, Đường Ân không nhịn được nữa, kinh hãi nhìn sang Dịch Áo: “Người giết chết một gã Cực Hạn võ sĩ?” Dịch Áo cười cười nói: “Hắn quá tin tưởng lực lượng của mình, nếu như hắn cẩn thận hơn một chút, đoán chừng ta sẽ không có cơ hội gì!”

Đường Ân ngồi ở chỗ một chỗ thật lâu nói không ra lời, thân là Cực Hạn võ sĩ, hắn tự nhiên rõ ràng một gã Cực Hạn võ sĩ có ý nghĩa thế nào. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như Dịch Áo nói, thế nhưng Đường Ân không định tiếp tục truy vấn, thực lực Dịch Áo càng cường đại càng tốt, như vậy mới có thể bảo vệ Tác Phỉ Á tốt hơn.

Trước kia Đường Ân muốn gả Tác Phỉ Á cho Dịch Áo, thật ra trong lòng cũng không đồng ý, hắn không quản không hỏi đơn giản là vì hắn tin tưởng Tác Phỉ Á không thể nào gửi gắm trọn đời cho một tên ngốc mà không có lý do. Hơn nữa chỉ là đồng ý trên đầu lưỡi khéo miệng, ngay cả nghi thức đính hôn cũng không có, hắn muốn chờ thêm ít lâu. Nếu như Tác Phỉ Á muốn lập tức cử hành hôn lễ, hắn sẽ không bao giờ đáp ứng.

Một lúc lâu sau, Đường Ân mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Tác Phỉ Á, nói: “Vậy thì đầu Hỏa Hồng Thú kia bây giờ đang ở nơi nào?”

“Còn đang ở trong trang viên của ta, ta bố trí rất nhiều võ sĩ ở lại canh gác chỗ đó.” Tác Phỉ Á hồi đáp.

Đường Ân trầm mặc suy nghĩ, qua thời gian thật lâu mới thở dài nói: “Các người nên giết chết tất cả võ sĩ Bá tước lĩnh kia đi.”

“Cái gì?” Tác Phỉ Á không dám tin lỗ tai của mình, phụ thân nàng lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy? Mặc dù nàng từng giết người, nhưng đều là những địch nhân gây uy hiếp thực chất đến nàng. Đó là thuộc về chiến đấu, còn lời lẽ của Đường Ân Nam tước lại thuộc về hạ độc thủ, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dịch Áo bắt đầu nghiêm túc, hắn mơ hồ đoán được tại sao Đường Ân lại nói như vậy. Nếu như khi đó Dịch Áo rõ ràng giá trị của Hỏa Hồng Thú nhất định sẽ lựa chọn xuất thủ, nhưng hắn cho rằng Hỏa Hồng Thú chỉ là một thú cưỡi hữu dụng đối với Ca Đồn mà thôi, vì thế không nghĩ quá nhiều, sau này hiểu ra thì đã chậm.

145. Chương 145: Phong Ba Nổi Lên

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 145: Phong ba nổi lên

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người chẳng lẽ không biết Hỏa Hồng Thú có giá trị như thế nào đối với một gã Hỏa hệ võ sĩ?” Đường Ân nghiêm nghị nói: “Cho dù Trần Lâm không chết, chỉ cần Lộ Dịch Sĩ biết Hỏa Hồng Thú rơi vào trong tay các người, hẳn chắc chắn sẽ động thủ với các người, vấn đề này sẽ xảy ra không sớm thì chậm thôi.”

“Nhưng mà...” Tác Phỉ Á còn định nói điều gì lại bị Dịch Áo cắt đứt: “Trước hết nghe phụ thân nói cách nhìn đã, có lẽ đúng là chúng ta đã khinh thường việc này.” Đường Ân dùng ánh mắt tán dương nhìn Dịch Áo, tiếp tục nói: “Lộ Dịch Sĩ đã dừng lại ở giai đoạn Cực Hạn võ sĩ quá lâu rồi, lấy tuổi tác của hắn căn bản

không thể tiếp tục đột phá, nhưng nếu hần có được một đầu Hỏa Hồng Thú sẽ có cơ hội thay đổi vận mệnh này. Mặc dù hi vọng không lớn, nhưng vẫn có cơ hội tấn thân lên Vô Tôn, không nói gì khác, chỉ riêng vì kéo dài tuổi thọ thôi đã đáng cho hần không chừa thủ đoạn nào để thu đầu Hỏa Hồng Thú vào trong tay.”

“Nếu là như vậy, tại sao Phí Đức Sĩ lại không cần.” Dịch Áo nhìn sang Tác Phỉ Á, hần muốn hỏi tại sao Phí Đức Sĩ không có giành lấy đầu Hỏa Hồng Thú làm của riêng, nhưng lúc đó Dịch Áo không thể nói ra lời, dù sao trong khoảng thời gian này, Phí Đức Sĩ thủy chung luôn bảo vệ bọn họ. Nếu như không có Phí Đức Sĩ, rất khó nói bây giờ bọn họ đang lâm vào tình cảnh gì.

“Ta đã nói với Phí Đức Sĩ.” Tác Phỉ Á rõ ràng Dịch Áo muốn biết chuyện gì, nàng nói: “Phí Đức Sĩ nói hần đã đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, Hỏa Hồng Thú có tác dụng không lớn đối với hần, không cần thiết phải tranh giành với Ca Đốn.” Dịch Áo không khỏi xấu hổ, vẫn là Tác Phỉ Á suy nghĩ thận trọng, tại sao mình không nghĩ tới Phí Đức Sĩ cũng đồng dạng là Hỏa hệ võ sĩ. Vào tình huống ngay lúc đó, nếu như Phí Đức Sĩ mở miệng đòi hỏi thì không người nào có thể cự tuyệt được, bởi vì không ai có thể phủ nhận được Hỏa Hồng Thú ở trong tay Phí Đức Sĩ mới có thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Dưới tình huống này, cho dù Lộ Dịch Sĩ Bá tước xuất ra động tác nào cũng chẳng có gì là lạ. Trần Lâm chết đi tựa hồ không phải là vấn đề trọng yếu, ngược lại vừa vận cung cấp một cái cơ tuyệt hảo cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

“Trong khoảng thời gian này, các người đừng trở về trang viên nữa, ở lại chỗ của ta đi.” Đường Ân suy nghĩ một hồi lâu rồi chậm rãi nói.

Dịch Áo và Tác Phỉ Á liếc nhìn nhau, trầm miệng một lời đáp lại: “Không được!”

“Lời ta nói các người cũng không nghe?” Đường Ân nghiêm nghị nói.

Tác Phỉ Á mặc nhiên chìm vào im lặng, hai mắt đã mơ hồ ẩm ướt. Đường Ân nói như vậy rõ ràng cho thấy muốn ôm chuyện này vào người, nhưng hần cũng chỉ là một gã Cực Hạn võ sĩ mà thôi. Một khi bộc phát xung đột, hậu quả chắc chắn không ai chịu nổi, biết rõ đối thủ là Lộ Dịch Sĩ Bá tước, Đường Ân vẫn có thể ra quyết định này, thật sự là Tác Phỉ Á không bao giờ nghĩ tới, lại hồi tưởng đến đủ loại sự tình trước kia. Tác Phỉ Á càng thêm tự trách, đồng thời cũng hạ quyết tâm, nói gì cũng không thể kéo phụ thân vào trong chuyện này được.

“Ta biết ngài đang lo lắng cho chúng ta.” Ý nghĩ Dịch Áo cũng giống như Tác Phỉ Á, không có đạo lý bọn họ gây họa lại để cho Đường Ân gánh chịu hậu quả, hần thành khẩn nói: “Nhưng ngài có nghĩ tới không, khi chúng ta trở lại trang viên thì không gian sẽ rộng lớn hơn, cho dù không chống đỡ được cũng có thể tùy thời rời khỏi nơi đó. So sánh thực lực, chúng ta có lẽ không bằng Lộ Dịch Sĩ, nhưng hần muốn bắt giữ chúng ta cũng không hề dễ dàng.”

Đường Ân trầm ngâm một hồi, quả quyết cự tuyệt Dịch Áo đề nghị: “Không, tài nguyên các người có thể điều động quá ít, chỉ cần các người ở trong phủ Nam tước của ta, hần sẽ không dám làm loạn, dù sao hần cũng phải suy nghĩ đến cách nhìn những người khác.”

“Theo như lời ngài nói, Hỏa Hồng Thú chính là thứ mà Lộ Dịch Sĩ cần phải có, vậy thì cho dù chúng ta núp ở trong phủ của ngài cũng không thể cải biến được chuyện gì.”

Đường Ân ngăn ra, ngay sau đó tức giận nói với Dịch Áo: “Thế nào? Đến lúc này rồi người còn muốn giữ lại đầu Hỏa Hồng Thú? Người trẻ tuổi, con đường sau này còn rất dài, không nên bị lợi ích trước mắt làm mờ lý trí. Không sai, Hỏa Hồng Thú có tác dụng rất lớn đối với người, nhưng người có nghĩ tới không, một khi tính mạng cũng bị mất, Hỏa Hồng Thú còn có tác dụng gì nữa?”

Dịch Áo không nói gì, Đường Ân Nam tước có thói quen thỏa hiệp nên quyết định giao Hỏa Hồng Thú ra cầu hòa cũng không kỳ quái, chẳng qua là bản thân hần không thể tiếp nhận.

Sau bữa trưa, Dịch Áo phụng bồi Tác Phỉ Á tản bộ trong phủ, một đường cùng nhau đi tới, Tác Phỉ Á thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng tập trung tinh thần suy nghĩ gì đó, thủy chung không để ý tới Dịch Áo đi ở bên cạnh.

Nàng đã từng nghĩ rằng mình đã nhận ra bộ mặt thật sự của thế giới, nhưng Đường Ân Nam tước lại đẩy ra trước mắt nàng một cánh cửa sổ bí ẩn, sau đó nói cho nàng biết, nàng chỉ mới nhìn thấy mặt ngoài của

thế giới.

Chuyện này tạo thành lực xung kích tinh thần to lớn đối với Tác Phỉ Á, thậm chí nàng rơi vào mê mang, cố gắng phấn đấu, khó khăn nối đuôi nhau ập đến, còn có những đối thủ mờ mờ ảo ảo. Dĩ nhiên là Nam tước cố ý bố trí để rèn luyện nàng.

Giờ phút này nàng đang cảm thấy may mắn, hay là tự giễu vì hết thấy mọi thứ ở trong quá khứ?

Địch Áo vẫn không nói gì, hẳn biết Tác Phỉ Á mới vừa hấp thu được quá nhiều tin tức, giờ phút này nàng cần một đoạn thời gian nhất định sửa sang lại.

Đi bộ mệt mỏi, Tác Phỉ Á tùy tiện tìm một cái ghế đá yên lặng ngồi xuống, Địch Áo nhẹ nhàng tựa lưng vào một gốc cây bên cạnh, lẳng lặng nhìn Tác Phỉ Á. Tác Phỉ Á ngồi xuống là hơn một canh giờ, Địch Áo vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh.

Trong khi Tác Phỉ Á lâm vào trầm tư, thân ảnh Đường Ân Nam tước thỉnh thoảng xuất hiện ở trên bang công sân thượng quan sát Tác Phỉ Á, cũng quan sát cả Địch Áo.

Không biết qua bao lâu, một đám người vội vã chạy đến làm cho hai người thức tỉnh, Tác Phỉ Á ngẩng đầu nhìn lại thì thấy đại ca Ba Lý Khắc của nàng mang theo mười mấy võ sĩ bước nhanh tới bên này. Mà đi ở bên cạnh Ba Lý Khắc chính là Âu Cách Đăng thúc thúc của hắn.

Thấy Tác Phỉ Á, vẻ mặt Ba Lý Khắc lập tức nhăn lại, hắn bỗng nhiên lao ra khỏi đội ngũ xông về phía Tác Phỉ Á, rống to lên: “Vì sao con tiện nhân này lại có thể ngồi ở đây giống như không có chuyện gì?”

Các võ sĩ phía sau Ba Lý Khắc đều biết Tác Phỉ Á, thấy Ba Lý Khắc cơ hồ đánh mất lý trí làm như đang định tiến hành công kích Tác Phỉ Á liền vội vàng đuổi theo ôm lấy Ba Lý Khắc.

“Buông...” Ba Lý Khắc liều mạng né tránh vẫn không ngừng hét lên: “Người là con tiện nhân không có lương tâm, một đứa không có nhân tính, ngay cả thân ca ca mà người cũng không buông tha. Sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ chết ở trong tay của người, đến đây đi, bây giờ chúng ta lập tức phân ra chết sống, buông ~!”

Tác Phỉ Á nhìn tới Ba Lý Khắc, nếu như là lúc bình thường nàng đã sớm phát tác rồi. Nhưng từ những lời Đường Ân Nam tước nói, nàng nhìn thấy rõ ràng tương lai của Ba Lý Khắc, vị đại ca này bị người ta cố ý lợi dụng, từ nhỏ đến lớn vẫn sống trong hư ảo và ăn chơi trác táng. Thậm chí Đường Ân Nam tước còn cho rằng Ba Lý Khắc không phải là con của hắn, làm sao có thể giao quyền thừa kế Nam tước cho Ba Lý Khắc?

Thấy Tác Phỉ Á thủy chung im lặng không lên tiếng, Ba Lý Khắc còn tưởng rằng Tác Phỉ Á đang chột dạ mới xuất hiện phản ứng như thế, không khỏi càng nói càng hăng say, đứng ở một chỗ mắng chửi nước miếng tung bay, tràn giang đại hải. Nếu như không phải mấy gã võ sĩ có đầu óc coi như thanh tỉnh một mực ngăn trở hắn, chỉ sợ hắn đã xông lên động thủ rồi.

Địch Áo nhíu mày, thân hình bỗng nhiên di động, trong nháy mắt vọt tới chỗ Ba Lý Khắc, phát tay vỗ hai cái bập tai vào mặt Ba Lý Khắc.

Ba Lý Khắc chỉ cảm thấy thấy đầu văng mắt hoa, ngay cả động tác Địch Áo cũng không nhìn thấy rõ ràng, sau đó trên mặt đã truyền đến một trận đau nhức, đến khi hắn phản ứng thì Địch Áo đã sớm lui trở về vị trí ban đầu, phẳng phất như chưa từng động đây.

Ba Lý Khắc thấy không rõ động tác Địch Áo, nhưng Đường Ân Nam tước lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng, không khỏi hít sâu một hơi lạnh. Một loạt động tác này chẳng những giống như mây trôi nước chảy tiến lùi lưu loát, tốc độ lại nhanh vô cùng, đã hoàn toàn có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung. Ít nhất ở bên trong tất cả Phong hệ Quang Mang võ sĩ mà Đường Ân từng nhìn thấy, không có một người có thể vượt qua Địch Áo.

Đến thời khắc này, Đường Ân mới hiểu được tại sao Địch Áo có thể một mình giết chết Mễ Nhĩ, bởi vì ở phương diện tốc độ, cho dù là Cực Hạn võ sĩ đối mặt với Địch Áo cũng rất khó chiếm được thượng phong. Hẳn là Địch Áo còn có một vài thủ đoạn bí ẩn khác, nghĩ tới đây, Đường Ân không khỏi bắt đầu sinh ra hoài nghi với thân phận Địch Áo, người như vậy, thực lực như vậy, vì sao cho đến gần đây mới hiển lộ thanh danh?

“Người... người dám đánh ta?” Ba Lý Khắc vẫn còn mơ hồ không rõ hết lên giận dữ, ánh mắt hùng hực lửa giận, quay sang gầm thét với mấy gã võ sĩ bên cạnh: “Giết hắn cho ta.”

Không người nào dám động, ánh mắt các gã võ sĩ tự nhiên cao hơn Ba Lý Khắc rất nhiều, chỉ bằng vào tốc độ của người ta, bên mình có đông người hơn gấp đôi cũng không làm nên chuyện gì, xông lên chỉ có thể tự rước lấy nhục vào thân.

146. Chương 146: Một Bữa Cơm Gia Đình.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 146: Một bữa cơm gia đình.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo bất đắc dĩ nhìn tới Ba Lý Khắc đang quát ầm ầm kia, hắn rất kỳ quái vì sao hàm răng tên này đã bị đánh gãy vài cái rồi, mà bây giờ còn có tinh thần mắng trên chửi dưới như thế, có phải đã xuất thủ quá nhẹ hay không? Nhưng nếu gia tăng khí lực thêm chút nữa rất có thể trực tiếp sẽ đánh gãy xương cổ Ba Lý Khắc, dù sao Đường Ân Nam tước vẫn đang ở phía trên, giết chết Ba Lý Khắc trước mặt Đường Ân cũng có chút quá đáng. Đường Ân Nam tước không thừa nhận thừa nhận Ba Lý Khắc là chuyện của chính Đường Ân Nam tước, Địch Áo hắn chung quy phải lưu lại cho Đường Ân Nam tước mấy phần mặt mũi.

“Tốt, rất tốt.” Âu Cách Đăng cười lên lạnh lẽo: “Tác Phỉ Á, người đúng là muốn cứng đối cứng rồi, cho rằng nơi này là địa phương nào? Nơi này là Nam tước phủ, người lại dám mang theo người ngoài quay trở lại đánh đại ca của người? Người có còn nhân tính hay không?”

Tác Phỉ Á cười cười, đứng lên đi tới bên cạnh Địch Áo, nhìn Âu Cách Đăng chậm rãi nói: “Ngài cũng biết nơi này là phủ Nam tước? Phụ thân ta còn chưa nói gì, hình như còn chưa tới phiên thúc thúc như ngài nói chuyện?”

Ánh mắt Âu Cách Đăng chuyển sang lạnh lẽo, ngó chừng Tác Phỉ Á nói: “Người cho rằng dựa vào phụ thân người sủng ái là có thể muốn làm gì thì làm? Nói cho người biết, tuyệt đối là không thể !”

Âu Cách Đăng nói ra đầy đủ nghiêm nghị chính khí, nhưng trong lòng lại đang kinh nghi bất định, trong ý nghĩ của hắn, cho dù như thế nào Đường Ân cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc Ba Lý Khắc, bởi vì đây là đứa con trai còn lại duy nhất của hắn. Nhưng cho tới bây giờ Đường Ân vẫn không có ra mặt ngăn lại khiến cho Âu Cách Đăng không khỏi xuất hiện cảm giác mọi chuyện đã ra ngoài tầm khống chế.

Âu Cách Đăng hiển nhiên bỏ qua một việc, ngay cả Hoắc Hoa Đức chết cũng không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Đường Ân Nam tước, giờ lại thêm một Ba Lý Khắc sẽ có thể thay đổi gì đây?

“Ta chưa từng muốn làm gì nhiều!” Tác Phỉ Á vẫn ung dung nói: “Chỉ có ngài, thúc thúc, ta cảm thấy hình như ngài quản hơi nhiều chuyện thì phải?”

Âu Cách Đăng giận quá thành cười, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Ân ở trên sân thượng: “Đại ca thấy không, đây chính là nữ nhi mà người vẫn tin tưởng đó, ta nói không sai chứ, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ bò lên trên đầu của người. Người xem hiện tại nó đã biến thành loại người gì rồi ?”

Đường Ân lẳng lặng đứng ở trên cao nhìn xuống phía dưới, bởi vì vấn đề khoảng cách, Âu Cách Đăng không thấy được trong mắt Đường Ân toát ra một tia giễu cợt, chỉ đứng tại chỗ nhìn xem tên đệ đệ khàn giọng biểu diễn.

Không có được đáp lại như dự liệu, vẻ mặt Âu Cách Đăng nhất thời trở nên cực kỳ lúng túng, kịch một vai không phải dễ đóng như vậy. Nếu Đường Ân không phối hợp, dù cho hắn la lớn thanh âm hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

“Các người có dư thừa tinh lực như vậy, còn không bằng đi ra ngoài điều tra hung thủ thật sự, ở chỗ này lộn xộn cái gì?” Đường Ân Nam tức cuối cùng đã chịu mở miệng, nhưng lời nói ra lại khiến cho Âu Cách Đăng thất vọng. Quả thực là bao che trắng trợn mà, chẳng lẽ mắt hần mù rồi sao? Không thấy Ba Lý Khắc bị đánh thành hình dáng gì rồi?

Âu Cách Đăng giật mình ngậy người tại chỗ, một câu cũng không nói ra lời, Đường Ân đã hơi hột đến mức định nghĩa một trận xung đột thành lộn xộn, bây giờ hần còn có thể nói gì nữa?

Ba Lý Khắc quả thực không dám tin lỗ tai của mình, phụ thân đang nói cái gì? Lộn xộn? Rằng mình đã bị đánh gãy mấy cái, đây có thể coi là lộn xộn? Thế nhưng, dĩ nhiên là Ba Lý Khắc không dám chất vấn Đường Ân, chỉ có thể dùng ánh mắt tàn bạo nhìn chăm chăm hai người Tác Phỉ Á và Dịch Áo. Nếu như ánh mắt có thể giết người, sợ rằng thân thể Tác Phỉ Á và Dịch Áo đã xuất hiện hơn trăm lỗ thủng rồi.

“Đi thôi, ta hơi mệt.” Tác Phỉ Á căn bản khinh thường để ý tới Ba Lý Khắc, kéo tay Dịch Áo cứ như thế bình thản rời đi, lưu lại nhóm người Âu Cách Đăng trợn mắt há mồm không biết nên làm gì cho phải, tựa hồ cho tới bây giờ bọn họ vẫn không thể tin tưởng, sự tình vì sao lại biến thành bộ dáng này?

Một trận khô hài cứ như vậy mà thu tràng, mấy người Âu Cách Đăng chỉ có thể xám xịt rời đi, trở lại khu nhà của Ba Lý Khắc.

“Nhẹ chút, người không nhẹ chút được sao hả?” Ba Lý Khắc vừa bảo người bồi thuốc, thỉnh thoảng nghe rằng nhếch miệng kêu đau.

“Ba Lý Khắc, sợ rằng thúc thúc không giúp được người.” Âu Cách Đăng thở dài một tiếng, đau lòng nói.

“Thúc thúc? Ngài có ý gì?” Ba Lý Khắc ngẩn ra.

“Người còn không nhìn ra ư, cứ theo đà này sợ rằng vị trí người thừa kế nhất định sẽ rơi vào Tác Phỉ Á, Ba Lý Khắc, tình cảnh của người cực kỳ không ổn.”

“Vậy... vậy thì làm sao bây giờ?” Ba Lý Khắc nhất thời sợ hãi run rẩy tay chân.

“Còn có thể làm gì?” Âu Cách Đăng cười khổ nói: “Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hi vọng sau khi Tác Phỉ Á thừa kế tước vị có thể niệm tình huynh muội đối xử với người tốt một chút.”

Âu Cách Đăng quả thực là bịa đặt trắng trợn, hần không nói đến tình cảm huynh muội thì còn đỡ, một khi nhắc tới Ba Lý Khắc ngược lại càng thêm sợ hãi. Hần và Tác Phỉ Á làm gì có tồn tại tình cảm, huống chi chuyện tình năm đó Ba Lý Khắc cũng có tham dự, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra sau khi Tác Phỉ Á thừa kế tước vị, chuyện thứ nhất nàng làm chính là đối phó hần.

“Thúc thúc, ngài phải giúp ta !” Ba Lý Khắc lên tiếng cầu khẩn.

“Ta làm sao giúp người được? Đây là chuyện nhà của các người, ta là một người ngoài, không thể nhúng tay vào được.” Âu Cách Đăng lắc đầu làm bộ vô kế khả thi.

“Tại sao ngài lại là người ngoài?” Ba Lý Khắc kêu lên.

Âu Cách Đăng cười khổ nói: “Đối với người, ta dĩ nhiên không phải là người ngoài, nhưng đối với bọn họ, ta đây không phải là người người thì là cái gì?”

Nói tới đây, vẻ mặt Âu Cách Đăng bất chợt trở nên vô cùng phẫn nộ, vỗ thật mạnh lên bàn oán hận nói: “Thật ra ta muốn nói, Tác Phỉ Á mới là người ngoài, mấy năm này đại ca thật là càng ngày càng hồ đồ rồi, lại giao tất cả quyền hành tài chính cho con tiện nhân kia.”

Ba Lý Khắc gật đầu lia lịa, hần cũng không hiểu tại sao phụ thân lại giao quyền lực cho Tác Phỉ Á không chút do dự, mà không suy nghĩ đến cảm thụ của mình.

“Thật ra người khác đánh giá ta như thế nào cũng không trọng yếu.” Âu Cách Đăng xoay chuyển lời nói: “Ta chỉ cảm thấy đáng tiếc thay cho người, phải biết rằng phân gia nghiệp này chính là mấu thân của người tân tân khổ khổ tích góp từng tí một. Nếu như không phải mấu thân của người được gia tộc ủng hộ, đại ca của ta cũng không ngồi lên vị trí Nam tước lĩnh được. Vì thế chỉ có người mới đủ tư cách thừa kế tước vị, con tiện nhân Tác Phỉ Á kia đã giao ra cái gì?”

Ba Lý Khắc bị Âu Cách Đăng khích bác mấy câu lập tức nâng cao chính khí, đúng vậy, đây là sản nghiệp của mẫu thân mình, tại sao lại bị Tác Phỉ Á không công lấy đi? Nhưng mà phải làm thế nào mới có thể đối phó Tác Phỉ Á? Hai mắt Ba Lý Khắc bỗng nhiên sáng ngời, mặc dù mẫu thân đã qua đời nhưng tộc nhân mẫu thân vẫn còn mà. Nếu mình đi tìm bọn họ hẳn là không bị cự tuyệt.

Ba Lý Khắc mừng rỡ nói ra ý nghĩ của mình cho Âu Cách Đăng nghe, Âu Cách Đăng nghe xong trầm ngâm thật lâu, mới nói với Ba Lý Khắc: “Như vậy đi, trước tiên người liên hệ với bên kia, sau đó tùy theo tình hình cụ thể, ta sẽ bàn với bọn họ. Thế nhưng chuyện này ngàn vạn lần chớ nói ra ngoài, một khi bị con tiện nhân Tác Phỉ Á kia biết, người sẽ không có cơ hội.”

Ba Lý Khắc thấy ý nghĩ của mình được đồng ý nhất thời vô cùng vui sướng, tự cho rằng mình vừa nghĩ ra một biện pháp tuyệt diệu, hưng phấn trùng trùng chạy đi an bài nhân thủ.

Âu Cách Đăng dõi mắt nhìn Ba Lý Khắc rời đi, tựa lưng vào ghế thở ra một ngum mệt nhọc. Trên thực tế là hắn cố ý dẫn dắt Ba Lý Khắc suy nghĩ tới phương diện này, bởi vì giờ phút này mọi chuyện rõ ràng đã thoát khỏi tầm khống chế của hắn. Không biết tại sao Đường Ân đột nhiên thay đổi tác phong thường ngày bắt đầu trở nên khó lường rồi, thế mà thiên vị Tác Phỉ Á không cần phải che giấu.

Vì thế, Âu Cách Đăng muốn dựa vào lực lượng của bản thân hắn diệt trừ Tác Phỉ Á biến thành một chuyện không thể nào xảy ra. Chỉ riêng Phỉ Đức Sĩ đã có thể làm cho Âu Cách Đăng vô kế khả thi rồi, dưới tình huống bất đắc dĩ, Âu Cách Đăng chỉ có thể liên hiệp những lực lượng khác. Mặc dù chỗ tốt sẽ bị giảm đi rất nhiều, nhưng chung quy còn đỡ hơn không chiếm được thứ gì.

Đảo mắt đã qua hai ngày, trung tâm tòa thành có vẻ rất bình tĩnh, Tác Phỉ Á mỗi ngày đều rời giường từ lúc trời chưa sáng, xử lý một vài việc nhỏ nhặt trong nhà. Nhưng nàng không còn chăm chỉ giống như trước, nhiều nhất chỉ vội vàng làm việc vào buổi sáng, thời gian còn lại thường dẫn Địch Áo đi dạo chung quanh thành thị, nàng muốn Địch Áo sớm quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Đối với phần lớn lãnh chủ, quyền lực tối trọng yếu không nằm ngoài hai loại, một là quyền chỉ huy quân đội, hai là quyền xét duyệt tài vụ, mà đội hộ vệ Nam tước lĩnh trước giờ vẫn do Ba Lý Khắc nắm giữ, Tác Phỉ Á giữ lấy quyền sở hữu tài sản Nam tước lĩnh. Hai người trong ngày thường từng phát sinh không ít tranh chấp.

Dựa vào chính quyền thoát nhìn tựa hồ Ba Lý Khắc có quyền lực lớn hơn Tác Phỉ Á, nhưng điều đó chỉ biến thành thực tế nếu thiên hạ đại loạn. Một khi Đường Ân Nam tước còn khỏe mạnh, Ba Lý Khắc không thể nào chỉ huy đội hộ vệ đi làm chuyện vượt qua mức độ hoạt động cho phép, cho nên hắn luôn vị vậy ở cục diện bị động.

Tác Phỉ Á cũng hiểu nguy cơ trong tương lai, vì thế mới nảy ra ý định xây dựng đội hộ vệ thuộc về mình, lại còn muốn xây dựng đoàn thương nhân võ trang. Nàng phải chắc chắn chiếm cứ ưu thế trên phương diện võ lực mới có khả năng bảo đảm an toàn của mình. Dĩ nhiên đây là ý nghĩ trước kia, sau khi nói chuyện thành thật với Đường Ân Nam tước, những ý nghĩ kia ít nhiều cũng lộ vẻ ngu ngốc đến buồn cười.

Đây là Nam tước lĩnh của Đường Ân, hắn mới là chủ nhân chân chính.

Mấy ngày qua Ba Lý Khắc và Âu Cách Đăng không chạy qua chỗ Đường Ân Nam tước là để tránh phiền toái không cần thiết. Còn Tác Phỉ Á tận lực không đi gặp Đường Ân Nam tước mới có một ngày, Đường Ân Nam tước đã phái một gã võ sĩ tới báo cho bọn họ cùng nhau đến phòng ăn dùng bữa tối.

Địch Áo và Tác Phỉ Á cũng không để ý gì nhiều, nhưng khi bọn họ đẩy cửa phòng ăn ra lại nhìn thấy Ba Lý Khắc và Âu Cách Đăng cũng ngồi ở trên bàn ăn, bọn họ không khỏi ngẩn người kinh ngạc.

“Còn đứng làm gì? Ngồi đi.” Đường Ân Nam tước chỉ chỉ vào một chỗ ngồi còn trống.

Địch Áo và Tác Phỉ Á đi tới ngồi xuống, Âu Cách Đăng ở đối diện đang cố gắng khống chế tâm tình của mình, còn Ba Lý Khắc một mực dùng ánh mắt lạnh lẽo ngoảnh nhìn Tác Phỉ Á.

Đường Ân Nam tước làm như không chú ý tới chuyện này, tay cầm dao ăn chậm rãi cắt tảng thịt bò trên đĩa, cười nói: “Ta đã lâu rồi không có cử hành gia yến nào nhiệt như thế này, Địch Áo, người cũng là một thành viên trong gia đình, không nên khách khí, tùy ý đi.”

“Cám ơn ngài.” Dịch Áo nói.

“Vì sao các người không ăn?” Đường Ân Nam tước chuyển tầm mắt sang người Ba Lý Khắc và Âu Cách Đăng.

“Phụ thân, ta ăn không vô.” Ba Lý Khắc đặt bộ đồ ăn xuống bàn.

“Người trẻ tuổi nên ăn nhiều một chút mới có thể làm nhiều việc, vì sao lại ăn không vô?” Đường Ân Nam tước hỏi.

“Phụ thân, loại người ngài nói là nông phu.” Ba Lý Khắc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Gần đây thân thể của ta không tốt lắm.”

“Thân thể không tốt?” Đường Ân Nam tước từ từ bỏ dao ăn xuống, trầm tư chốc lát rồi nói: “Cũng trách ta chỉ muốn người nhanh chóng trưởng thành, không ngừng áp đặt trọng trách ở trên người của người, thân thể người từ nhỏ đã kém lại nhiều bệnh, ừ, như vậy đi, Ba Lý Khắc, người có muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn hay không?”

“Nghỉ ngơi?” Ba Lý Khắc sửng sốt hỏi ngược lại: “Phụ thân, ngài để cho ta tới đâu nghỉ ngơi?”

“Đi Bá tước lĩnh.” Đường Ân Nam tước mỉm cười nói: “Vừa lúc thay ta làm vài chuyện, sau đó lưu lại ở đó mấy ngày, Bá tước lĩnh có rất nhiều người trẻ tuổi giống như người, không cần phải gấp gáp trở lại, kết giao thêm mấy người bằng hữu đối với tương lai của người mới có lợi.”

“Vâng.” Ba Lý Khắc đáp một tiếng không nghi ngờ gì.

Âu Cách Đăng khẩn trương lên, len lén đá Ba Lý Khắc một cước ở dưới bàn cơm.

Ba Lý Khắc lúc này mới tỉnh ngộ, len lén nhìn sang Âu Cách Đăng, mở miệng hỏi: “Phụ thân, vậy thì chuyện tình ở Nam tước lĩnh làm sao bây giờ?”

“Chuyện nơi đây?” Đường Ân nói không cần phải suy nghĩ: “Người nói đội hộ vệ hử? Ha hử, không phải Dịch Áo đã tới sao? Bây giờ chúng ta không có thiếu hụt nhân tài như trước nữa, để Dịch Áo làm thống lĩnh đội hộ vệ đi, bằng không, Phí Đức Sĩ cũng được.”

“Cái gì?” Ba Lý Khắc đột ngột giận dữ, chợt đứng lên nói: “Phụ thân, tại sao là hử? Tại sao phải giao đội hộ vệ của ta cho bọn họ?”

“Dùng từ sai lầm.” Sắc mặt Đường Ân vẫn rất ôn hòa, chậm rãi nói: “Người phải rõ ràng một điều, đó không phải là đội hộ vệ của người, mà là của ta. Hết thảy mọi thứ trong thành, bao gồm mỗi một bộ đồ ăn trên bàn, cái ghế các người ngồi, tất cả đều là của ta. Chỉ cần ta còn sống, chỉ cần ta một ngày còn chưa có gậy đầu, bất kỳ vật gì cũng không phải là của người.” Giọng nói của Đường Ân mặc dù ôn hòa nhưng rõ ràng khiến cho người ta có cảm giác băng hàn thấu xương. Ba Lý Khắc miễn cưỡng nâng cao giọng khí nói: “Phụ thân, ta tuyệt đối không có ý mạo phạm ngài, nhưng ta nghĩ mãi không ra, ta bỏ ra nhiều tâm huyết cho đội hộ vệ như vậy, tại sao ngài có thể đột nhiên bảo ta giao đội hộ vệ giao cho người khác thống lĩnh?”

“Người lại sai lầm rồi.” Đường Ân Nam tước thản nhiên nói: “Thứ nhất, Dịch Áo không phải là người khác, thứ hai, ta đang suy nghĩ đến thân thể không khỏe của người, cho nên mới cho người đi thư giãn, nghỉ ngơi một vài bữa cho thật tốt.”

“Phụ thân, thân thể của ta rất tốt.” Ba Lý Khắc đột nhiên hét lớn.

“Rất tốt ?” Đường Ân Nam tước lặng lẽ quan sát Ba Lý Khắc từ trên xuống dưới, nhìn rất lâu, khi Ba Lý Khắc bắt đầu cảm thấy khủng hoảng, hửn mới từ từ gạt đầu nói: “Vậy thì ngồi xuống, ăn nhiều một chút.” Ba Lý Khắc giận dữ ngồi xuống ghế, sau đó ăn từng ngụm từng ngụm lớn thức ăn.

“Như vậy mới đúng nha!” Đường Ân Nam tước mỉm cười nói: “Thật ra lúc ăn cơm không nên nói chuyện, làm như vậy không tốt đối với thân thể, thể nhưng nhìn thấy mọi người ngồi chung một chỗ, ta đây rất là vui vẻ, không thể không chế bản thân được. Thế là mới miệng nói chuyện, ha hử, sau này hửn là không còn cơ hội cử hành gia yến nào nữa rồi.”

“Nếu đại ca thích, chúng ta có thể ngày ngày đến gặp ngài.” Âu Cách Đăng cười sang sảng nói.

“Coi như hết, người độ lượng như ngươi, ta sợ ngươi tới mấy ngày là ăn chết ta luôn đó.” Đường Ân Nam tước buồn cười nói.

“Đại ca, ngươi chính là Nam tước lĩnh, vì sao còn nhỏ mọn giống như trước kia vậy?”

“Ngươi đó!” Đường Ân Nam tước lắc đầu, cười nói: “Ta đây phải hào phóng đến cỡ nào mới có thể làm cho ngươi hài lòng đây?”

“Ha ha!” Âu Cách Đăng gượng cười, hần đỡ không nổi câu này.

Tâm tình Dịch Áo cực kỳ trầm trọng, Đường Ân Nam tước nói câu nào câu nấy đều muốn giết người, bên trong tràn đầy sát cơ, thoát nhìn một trận gió tanh mưa máu đã không thể tránh né được rồi.

Ba Lý Khắc còn đỡ hơn một chút, trong lòng Âu Cách Đăng lại đang cuộn trào từng đợt sóng biển lạnh lẽo. Ngày hôm nay Đường Ân Nam tước nói câu nào cũng cổ quái, tựa hồ tràn đầy địch ý, lại tựa hồ như chỉ là vô tình nói ra.

“Đúng rồi, bên phía Cơ Tư Nam tước xuất hiện một vài động tác khác thường.” Đường Ân Nam tước nhẹ giọng nói: “Các ngươi có nghe thấy động tĩnh gì hay không?”

“Không có.” Âu Cách Đăng lập tức lắc đầu nói.

“Không có.” Ba Lý Khắc kinh hoàng đáp lời.

“Từ trên huyết thống mà nói, Cơ Tư chính là cữu cữu (cậu) của ngươi, thế nhưng Cơ Tư là thù địch không đội trời chung với ta. Hần năm đó thiếu chút nữa lấy mạng của ta, ta cũng đoạt đi một con mắt của hắn.” Đường Ân Nam tước chậm rãi nói: “Ba Lý Khắc, ta không hi vọng ngươi cùng đi qua lại hắn, mình bạch chưa? Ngươi phải giữ lấy khuôn phép làm người.”

“Hiểu, phụ thân.” Ba Lý Khắc cúi đầu nói.

“Hiểu là tốt rồi.” Đường Ân Nam tước nói: “Ăn no đi, các ngươi phải ăn mau đi mau, để Tác Phi Á và Dịch Áo lưu lại theo ta là tốt rồi.”

Âu Cách Đăng và Ba Lý Khắc vốn đã đứng ngồi không yên, nghe được câu này bọn họ như nhận được ơn đại xá, lập tức đứng dậy cáo từ Đường Ân Nam tước. Lúc gần đi Ba Lý Khắc còn tàn bạo nhìn chằm chằm Tác Phi Á, hiển nhiên là hận cho rằng Tác Phi Á đang tranh đoạt quyền lực với hắn.

Chờ thân ảnh Âu Cách Đăng và Ba Lý Khắc biến mất ngoài cửa, Tác Phi Á nhin không được nữa, thấp giọng nói: “Phụ thân, ngài đang có ý gì?”

“Năm đó ta đã cảnh cáo Cơ Tư Nam tước, nếu như hắn hoặc là người của hắn dám bước vào lãnh địa của ta nửa bước, vậy thì giữa ta và hắn chỉ có một người có thể tiếp tục sống sót.” Đường Ân Nam tước cầm lấy khăn ăn, cẩn thận lau miệng mình: “Bây giờ là thời điểm ta nên đi thực hiện lời hứa rồi.” Tác Phi Á sợ ngây người, mặc dù nàng đã dự cảm sắp sửa bộc phát một trận xung đột kịch liệt, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Về phần Ba Lý Khắc, nhìn trên ân tình Khải Ly, ta đã lưu lại cho hắn một con đường sống, nhưng hắn đã cự tuyệt.” Đường Ân đứng lên: “Dịch Áo, hôm nay hai người các ngươi nên đi ngủ sớm, bắt đầu từ ngày mai, đoán chừng chúng ta sẽ rất bận rộn.”

Mùa xuân trên Khắc Lý Tư bình nguyên vô cùng xanh tốt, mùa đông thê lương từ từ biến mất khỏi không gian hoang vu bát ngát, mây trắng mênh mông, cỏ lau dào dạt, đủ loại dã thú thảo nguyên không ngừng xuất hiện tạo thành một bức tranh sinh cơ bừng bừng.

Khí trời như vậy chính là thời điểm lý hành tốt nhất.

Ở phương hướng đông nam bình nguyên, một con sói hoang nguyên đang nằm trong bụi cỏ chờ đợi con mồi, đột nhiên mặt đất bắt đầu chấn động kịch liệt, con sói hoang nguyên nhất thời thất kinh đứng lên nhắm phương hướng ngược lại bỏ chạy mất dạng.

Từ phía xa xa, một đội ngũ đang phi nhanh đến, gần vạn con ngựa cùng nhau phi nước đại tạo thành âm thanh giống như tiếng trống trận rền vang, tràn đầy uy thế.

Phía trước đội ngũ là một gã đại hán mập mạp chỉ có một con mắt, hần bỗng nhiên ra hiệu cho cả đội ngũ ngừng lại.

“Cơ Tư đại nhân.” Một gã kỵ sĩ giục ngựa đi tới bên cạnh đại hán độc nhãn, cười nói: “Nơi này chính là Khắc Lý Tư bình nguyên? Thật sự là địa phương tốt.”

“Ừ, đúng là nơi này.” Gã đại hán tên là Cơ Tư tham lam ngửi mùi cỏ thơm ngát ẩn trong không khí, đôi mắt nhìn quanh nói: “Mặc dù cần cỗi hơn chỗ chúng ta, nhưng coi như là địa phương không tệ.”

147. Chương 147: Chuẩn Bị

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 147: Chuẩn bị

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Không qua bao lâu từ sâu trong bình nguyên xuất hiện một đội kỵ sĩ, trực tiếp vọt tới chỗ nhóm người Cơ Tư.

“Đại nhân, phía trước căn bản không có đội tuần tra, chỉ có một ít đạo tặc đã bị chúng ta đuổi đi.” Gã kỵ sĩ cầm đầu ở trên ngựa khom người nói.

Cơ Tư gật đầu: “Tiếp tục dò xét, có tình huống gì lập tức trở về thông báo ta.”

Kỵ sĩ kia đáp ứng một tiếng, vừa định quay đầu ngựa chợt nhớ tới gì đó, cười nói lấy lòng Cơ Tư: “Đại nhân, phía tây có một cái thôn nhỏ, người xem có phải hay không?”

“Cút!” Cơ Tư mỉm cười mắng: “Người có chủ ý gì lão tử không biết sao? Gấp gấp làm gì, nơi này rất nhanh sẽ thuộc về chúng ta rồi, người định mò một vé trước hử?”

Gã kỵ sĩ bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu lia lịa: “Đúng đúng, đại nhân luôn luôn yêu dân như con.”

“Bớt vuốt đuôi lão tử, chờ vào thành rồi các người muốn làm gì thì làm, bây giờ đi dò đường cho lão tử, nếu xảy ra chuyện không may lão tử chặt cái đầu người xuống làm cầu đá.” Cơ Tư nghiêm mặt nói.

“Yên tâm đi, đại nhân.” Nhìn bộ dáng gã kỵ sĩ kia có lẽ là thường xuyên bị chửi, vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản, xoay người dẫn dắt bọn kỵ sĩ thủ hạ gào thét lao đi.

“Gọi tên kia đến đây.” Cơ Tư nói với gã võ sĩ bên cạnh: “Tên kia tên gì nhỉ? Ta không thể nào nhớ được.”

Gã võ sĩ giục ngựa đi vào trong đội ngũ, quay đầu lại cười nói: “Ngài nhớ tên hần làm gì, một tên phế vật mà thôi.”

“Người biết cái gì!” Cơ Tư nhú mày, không vui mắng: “Phế vật cũng có tác dụng của phế vật, người cho rằng Đường Ân dễ đối phó như vậy? Hừ, nói cho người biết, trước khi xử lý triệt để Đường Ân, thu liễm thái độ lại cho lão tử!”

“Vâng, đại nhân.” Gã võ sĩ bị mắng lập tức chạy đi nhanh như chớp, không dám trễ nãi nữa, sợ rằng chậm chạp một chút cây roi của Cơ Tư đại nhân sẽ lập tức rơi xuống đầu hần.

“Ừ, Cơ Tư đại nhân nói không sai, cho dù là phế vật, chỉ cần dùng tốt vẫn có thể đưa đến tác dụng xuất kỳ bất ý.” Một gã kỵ sĩ áo đen đi bên cạnh Cơ Tư tán dương.

“Để cho Ốc Luân tiên sinh chê cười rồi, ngài không biết đấy thôi, ta phải cực kỳ cẩn thận chuyện lần này. Cái tên Đường Ân kia quả thật hành động rất dứt khoát, con mắt của ta là bị hần móc ra, hoàn hảo lần này các người đã tới trợ giúp. Bằng không đoán chừng một mình ta đây còn chưa đủ cho Đường Ân nhét kẻ rằng.” Cơ Tư sờ sờ hốc mắt lõm sâu của mình, thở dài một hơi.

Trong toàn đội ngũ chỉ có mỗi Cơ Tư mặc một thân khải giáp và hai người y phục bình thường, một người là Ốc Luân mặc áo vải màu đen nhánh đang nói chuyện với Cơ Tư, người thanh niên còn lại đi theo phía sau Ốc Luân, áo bào trắng trên người không dính một hạt bụi nhỏ, có vẻ không hợp với không khí trang nghiêm trong đội ngũ kỵ sĩ.

Nghe Cơ Tư nói thế, thanh niên áo trắng đáp lại: “Cơ Tư đại nhân, có cần thiết khoa trương như vậy không, gã Đường Ân kia cũng chỉ là một Cực Hạn võ sĩ mà thôi, nghe nói còn có bệnh trong người? Có hai người chúng ta ở đây, ngài còn lo lắng gì nữa?”

“Kiệt La Mỗ, đây là chiến tranh, không phải là trò đùa.” Ốc Luân nghiêm túc nói: “Cơ Tư đại nhân nói rất đúng, tiểu tâm cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, phải tới lúc nào người này mới chịu đổi tính đây?”

Thanh niên áo trắng nhún vai bình chân như vại, mặc dù có điểm không phục nhưng cũng không nói gì thêm, hiển nhiên là tương đối kiêng kỵ Ốc Luân.

Lúc này gã võ sĩ kia một mình quay trở lại, nếu như có Dịch Áo hoặc Tác Phi Á ở chỗ này sẽ phát hiện người này dĩ nhiên là võ sĩ đi theo bên cạnh Ba Lý Khắc mấy ngày trước.

“Người nói tình hình bên phía Đường Ân cho hai vị tiên sinh nghe, ta sẽ suy nghĩ xem có bỏ sót điểm nào hay không.” Cơ Tư nói với gã võ sĩ kia.

“Đường Ân đại nhân đã rất lâu không để ý tới chính sự, bây giờ tất cả sự vụ ở trong Nam tước lĩnh đều do Tác Phi Á nắm giữ.” Gã võ sĩ thuộc hạ Ba Lý Khắc chậm rãi tường thuật lại tình huống ở trong Nam tước lĩnh thêm một lần.

Cơ Tư và Ốc Luân liếc nhau hội ý, trong lòng cũng tin tưởng Đường Ân bệnh nặng là sự thật, nếu không, lấy tuổi tác Đường Ân hoàn toàn không cần thiết giao ra toàn bộ quyền lực.

“Thiếu gia chúng ta nói, đến lúc đó chỉ cần ngài phát ra tín hiệu, hắn sẽ dẫn người mở cửa thành từ bên trong, thế nhưng...” Gã võ sĩ vốn định nói gì rồi lại thôi.

“Thế nhưng cái gì? Cứ việc nói, không có quan hệ tới người.” Cơ Tư khoát tay áo hỏi lại.

“Thiếu gia nói, xin ngài tận lực không gây thương tổn Đường Ân đại nhân, dù sao cũng là phụ thân của hắn.” Gã võ sĩ nói rất chậm, đi theo Ba Lý Khắc lâu như vậy, hắn làm gì không biết thù hận giữa Đường Ân và Cơ Tư. Cho nên gã võ sĩ này cảm thấy nói ra những lời này sẽ khiến cho tình cảnh của mình rất nguy hiểm, nhưng không nói ra đầy đủ lời của thiếu gia, một khi bị Ba Lý Khắc biết được thì kết quả cũng không khá hơn chút nào.

Trong mắt Cơ Tư phát ra một tia hung quang, nhưng miệng lại cười ha hả nói: “Sao có thể chứ, ta lần này đi tới vốn là vì đối phó con tiện nhân Tác Phi Á kia, không có quan hệ gì tới Đường Ân. Huống chi Đường Ân đã đặt một chân vào quan tài rồi, ta làm sao lại chấp nhận với hắn chứ.”

Gã võ sĩ rút cuộc nhẹ lòng, khúm núm lui xuống.

Thấy gã võ sĩ kia lùi ra xa, Cơ Tư lúc này mới cười lên âm lãnh: “Xem ra đứa cháu của ta vẫn còn có cảm tình đối với Đường Ân.”

Ốc Luân ở một bên cũng cười nói: “Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, ý nghĩ quá ngây thơ rồi, nếu có thời gian ta nghĩ Cơ Tư đại nhân nên giúp hắn mở mang trí óc mới tốt.”

“Sợ rằng khai đạo cũng không có tác dụng gì, người ta phụ tử tình thâm mà.” Cơ Tư cười lạnh nói: “Vốn là ta còn muốn để cho đứa cháu này thừa kế tước vị Đường Ân, bây giờ nhìn lại có lẽ không thể rồi.”

“Ai thừa kế cũng không sao cả.” Ốc Luân thần nhiên nói: “Ngài cũng biết tình huống phía nam gia tộc tương đối căng thẳng, có thể điều hai người chúng ta đến nơi đây đã không dễ dàng rồi. Sau khi chuyện nơi đây chấm dứt, chúng ta còn phải nhanh chóng quay trở về.”

Cơ Tư gật đầu nói: “Hắn là chậm trễ không bao nhiêu thời gian, Đường Ân bây giờ đã biến thành con cạp không răng, căn bản không đáng để lo lắng. Thế nhưng ta nghe nói con tiện nhân Tác Phi Á đã chiêu mộ được không ít võ sĩ, nếu không phải như vậy, ta cũng không cực khổ mời hai vị tiên sinh tới làm gì.”

“Đều làm việc cho gia tộc, không nói tới cực khổ làm gì, ha hả!” Ốc Luân cười cười nói: “Chỉ cần giết chết Đường Ân là nhiệm vụ lần này của chúng ta hoàn thành, đi thôi, nhìn xem Đường Ân Nam tước sẽ mang đến cho chúng ta vui mừng to lớn cỡ nào đây.”

“Có vui mừng hay không thì ta không rõ ràng lắm.” Cơ Tư nhe răng cười nói: “Ta chỉ biết là Đường Ân sẽ phải quỳ xuống trước mặt ta cầu xin tha thứ, ta rất là mong đợi nhìn thấy một màn đó.”

Cơ Tư một người tràn đầy tin tâm mang theo mấy ngàn người ngựa tiến vào Nam tước lĩnh, đáng tiếc bọn họ không biết là vì muốn bảo đảm Cơ Tư sẽ xuất thủ giúp hắn. Ba Lý Khắc đã cố ý che giấu Phí Đức Sĩ tồn tại, nếu như Cơ Tư biết bên cạnh Đường Ân còn có một vị Cục Hạng võ sĩ cao cấp, chỉ sợ hắn không thể cười nói vui vẻ như vậy.

Lúc này Dịch Áo, Tác Phỉ Á và Phí Đức Sĩ đang lẳng lặng ngồi ở trong thư phòng Đường Ân, đối diện với bọn hắn là Đường Ân và một gã võ sĩ xa lạ.

“Ta giới thiệu cho các người, vị này là Ai Văn, đội trưởng đội thị vệ.” Đường Ân lại giới thiệu đám người Dịch Áo cho gã võ sĩ xa lạ kia.

Tác Phỉ Á ngăn người kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Thị vệ đội?”

Đường Ân cười cười, hiển nhiên đã nhận ra tại sao Tác Phỉ Á lại lộ vẻ như thế: “Chẳng lẽ người cho rằng cái đám thủ hạ Ba Lý Khắc thật sự là vệ đội hay sao? Một khi xuất hiện ở trên chiến trường, sợ rằng đám người kia ngoại trừ chạy trốn ra thì không làm được bất kỳ chuyện gì.”

Đám người Dịch Áo nhất thời tỉnh ngộ, thì ra Ba Lý Khắc chiêu mộ quân vệ đội trên danh nghĩa, nhưng thật ra chỉ là một ít cận vệ Đường Ân kín đáo đưa cho hắn mà thôi, tất cả thành viên tinh nhuệ chân chính đều bị Đường Ân ẩn giấu đi.

“Căn cứ tin tức ta vừa nhận được, Cơ Tư đã lên đường tiến vào lãnh địa chúng ta, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, mục tiêu phải là tòa thành của chúng ta.” Đường Ân chậm rãi nói: “Ta rất lý giải tính cách Cơ Tư, không có nắm chắc chiến thắng, hắn tuyệt đối không dám bước vào Khắc Lý Tư bình nguyên. Nếu hắn dám đến đã nói lên rằng hắn nhất định có lá bài tẩy của mình, đó là lý do thực sự phát động chiến tranh vào lúc này.” Đường Ân cười cười, tiếp tục nói: “Có lẽ là do Ba Lý Khắc thân ái của chúng ta cung cấp thứ gì đó tốt đẹp mới thúc đẩy hắn hạ quyết tâm như vậy.”

“Ba Lý Khắc đi tìm Cơ Tư đối phó ngài?” Tác Phỉ Á không khỏi nổi cơn giận dữ, trong dĩ vãng mặc dù thường xuyên phát sinh xung đột với Ba Lý Khắc, nhưng còn e ngại mặt mũi Đường Ân, Tác Phỉ Á luôn lưu lại cho Ba Lý Khắc một vài đường sống. Không nghĩ tới tên này cả gan cấu kết người ngoài đối phó cha của mình, hơn nữa người này còn là thù nhân của Đường Ân, quả thực là không thể tin nổi.

“Không có gì là tuyệt đối cả.” Đường Ân thản nhiên nói: “Trên thực tế, ta đã chờ một ngày này lâu lắm rồi.”

“Phụ thân, cần ta cùng Dịch Áo làm cái gì?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Các người bảo vệ tốt bản thân là được rồi.” Đường Ân cười nói.

148. Chương 148: Huynh Đệ Cũ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 148: Huynh đệ cũ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Phụ thân, ngài không thể khinh thường chuyện này !” Tác Phỉ Á vội vàng nói: “Mặc dù Cơ Tư chỉ là Nam tước nhưng gia tộc của hắn quá khổng lồ, lỡ may...”

“Nếu như là một trăm năm trước, ta dĩ nhiên không dám tranh đấu với bọn hần.” Đường Ân cười nói: “Bây giờ khác xưa rồi, bọn hần đã quá già yếu nhưng vẫn không biết tiến thoái. Những người khác còn không nói, ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng rất bất mãn đối với bọn hần rồi, Tác Phỉ Á, chờ xem kịch vui đi.”

Tan cuộc, ngoài thư phòng.

“Tiểu thư.” Ai Văn tiến tới một bước, cười ha hả nghênh đón Tác Phỉ Á.

Về mặt Dịch Áo và Tác Phỉ Á trở nên khó hiểu, ở trong suy nghĩ của Dịch Áo, hần đã sớm cho ra bình luận về cha vợ rồi. Tính cách Đường Ân Nam tước nghiêng về âm nhu, tàn nhẫn, tính trước làm sau, hần không thể nào nghĩ tới thậm chí Đường Ân lại có một mặt hào phóng như thế, hơn nữa những người sắp tới kia đến tột cùng là ai?

Đột nhiên bọn họ thấy Ai Văn đội trưởng vội vã đi tới bên này, Tác Phỉ Á tiến lên mấy bước thấp giọng hỏi: “Ai Văn đội trưởng, có việc gì thế?”

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần cửa thành.

“Mau buông thiếu gia ra!”

“Ta...ta...” Ba Lý Khắc ấp úng không nói ra lời.

“Cửa thành là trọng địa, không phải là địa phương người tùy tiện đi dạo, trở về đi thôi.” Ba Lý Khắc nhìn lướt qua bốn phía, trong lòng có chỗ giật mình, nhóm võ sĩ tối nay chịu trách nhiệm trông chừng cửa thành hần không nhận ra một người nào, cũng không biết từ nơi nào nhô ra một đồng khuôn mặt mới. Nhưng hiện tại tên đã lấp vào cung không phát không được, hần trầm giọng quát lên: “Mở cửa thành ra, ta có việc gấp phải lập tức ra khỏi thành.”

“Ba Lý Khắc thiếu gia, xin lỗi, hôm nay ngài không được rời khỏi thành.” Ai Văn từ trong góc tối đi ra quát lên: “Các người còn đứng ngây đó làm gì?” Hai gã võ sĩ phía sau Ba Lý Khắc đột nhiên rút trường kiếm ra, tiến về phía trước một bước, hai thanh trường kiếm gác trên cổ họng Ba Lý Khắc.

“Các người định làm gì?”

“Đại nhân, lúc này Ba Lý Khắc thiếu gia bảo chúng ta mở cửa thành ra.”

“Nam tước đại nhân đã ra lệnh, một Ba Lý Khắc còn sống có giá trị hơn một người chết.” Ai Văn dĩ nhiên không cần phải giấu diếm chủ nhân tương lai làm gì.

“Là lệnh của phụ thân?” Ba Lý Khắc sợ hãi lùi lại một bước.

Dịch Áo và Tác Phỉ Á cũng lấy làm kinh hãi, rõ ràng là Đường Ân Nam tước vẫn không yên lòng mới để cho Ai Văn tới trấn giữ nơi này, sau đó vẫn đích thân xuất hiện, tựa hồ cực kỳ lo lắng xuất hiện sơ sót nào đó không thể bù đắp.

“Mãnh Hổ đoàn? Đoàn đội mạo hiểm?” Tác Phỉ Á sửng sốt, nàng đã từng nghe nói tới cái tên này, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu, sau đó Tác Phỉ Á nói với Ai Văn: “Làm sao người biết?”

“Bởi vì cha của ta cũng là một thành viên trong đó.” Ai Văn trả lời.

Dịch Áo thiếu chút nữa cười ra tiếng, vào mấy ngày trước, Tác Phỉ Á còn đang oán trách phụ thân quá mức thiên vị, biết rõ Ba Lý Khắc bất thành khí còn để cho hần cầm giữ vệ đội Nam tước lĩnh tạo ra phiền toái cho mình. Nếu như Đường Ân Nam tước không khai báo rõ ràng chuyện này một lần, đoán chừng Tác Phỉ Á bây giờ còn đang tiếp tục oán trách than thở, làm gì mà xuất hiện tình cảm lo lắng cho phụ thân chứ.

“Lúc này Ba Lý Khắc bảo các người làm gì?” Thanh âm Đường Ân Nam tước đột nhiên từ trên tường thành truyền xuống.

“Thiếu gia bảo chúng ta mở cửa thành ra!” Một gã võ sĩ tiến lên hỏi đáp.

“Biết người sai ở điểm nào không?” Đường Ân Nam tước chậm rãi nói.

“Phụ...” Hai chân Ba Lý Khắc mềm nhũn, ngã quỵ bên đường khóc không thành tiếng.

“Phụ thân, ý ngài là ...” Lúc này Ba Lý Khắc đã run rẩy toàn thân.

“Là con chó Cơ Tư kia, ta không nên len lén lui tới với hắn.” Cuối cùng Ba Lý Khắc vẫn trả lời được một câu.

“Đứng lên đi, nam tử hán đại trượng phu cho dù chết cũng phải dựng thẳng cái lưng của mình lên.” Giọng nói Đường Ân Nam tước dần dần hòa hoãn lại: “Khóc lóc sụt mướt như đàn bà còn ra thể thống gì chứ.”

“Tiểu thư, ngài còn không biết sao?” Ai Văn nhẹ giọng nói: “Trước kia Nam tước đại nhân chính là Phó đoàn trưởng Mạnh Hồ đoàn.”

...

Mặc dù biết tối nay chắc chắn sẽ phát sinh một trận chiến đẫm máu, nhưng đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á cũng không khỏi lâm vào cảm giác trầm trọng.

“Người tuổi còn nhỏ nên ta cũng không muốn trách móc nặng nề người. Lần này người là do người bị Âu Cách Đăng chung mê hoặc.” Đường Ân Nam tước nhàn nhạt nói: “Nhưng người quá ngu, thật sự làm cho ta cực kỳ thất vọng. Người trước giờ vẫn không rõ tại sao ta luôn nghiêm khắc với người, nhưng lại yêu thương Tác Phỉ Á, đúng không?”

“Ngu xuẩn.” Đường Ân Nam tước quát to một tiếng, dọa Ba Lý Khắc sợ hãi thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

“Ta nghiêm khắc với người là bởi vì trong tương lai người sẽ trở thành chủ nhân Nam tước lĩnh, nếu như người thủy chung không ra tích sự gì, ta làm sao dám giao Nam tước lĩnh cho người? Về phần Tác Phỉ Á, nàng sớm muộn gì cũng có ngày lập gia đình, chỉ có thể theo bên cạnh ta mấy năm, ta bây giờ thương yêu nàng hơn một chút có cái gì không đúng?”

“Vâng, ta hiểu rồi.” Ánh mắt Ba Lý Khắc rơi vào người Tác Phỉ Á, buồn bực đáp một tiếng, thế nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nói:

“Tác Phỉ Á, một hồi địch nhân đánh tới, người phải bảo vệ tốt chính mình.” Tác Phỉ Á lập tức nổi lên một lớp da gà, vẫn phải trả lời: “Yên tâm, ta tự lo được.”

“Được rồi, người trở về phòng suy nghĩ lại cho kỹ đi, nơi đây không còn việc của người!” Đường Ân lạnh nhạt nói.

Nhìn bóng lưng Ba Lý Khắc biến mất tại trong bóng đêm, Đường Ân Nam tước lắc đầu, sau đó quát với đám binh lính trên tường thành: “Vật ta cần đâu rồi, còn chưa có chuẩn bị xong hả?”

Đường Ân Nam tước đảo ánh mắt qua, nói: “Còn các người nữa, đi theo Ba Lý Khắc luôn, nhớ kỹ, bất kỳ ai dám bước ra khỏi cửa phòng, ta sẽ lập tức lấy mạng. Ba Lý Khắc, người cũng không phải ngoại lệ, không nên làm cho ta thất vọng nữa, hiểu không?”

“Vâng, phụ thân.” Ba Lý Khắc xoay người lại đáp một tiếng, rồi lại lảo đảo chạy đi, thế nhưng chạy được mấy bước hắn lại kêu lên: “Phụ thân, hình như cái tên Cơ Tư kia gọi thêm viện binh ở trong gia tộc.”

“Chuyện người biết, ta đây còn có thể không biết?” Đường Ân Nam tước cười cười, giọng nói ôn hòa hơn một chút, sau đó cố ý làm ra bộ mặt nghiêm nghị nói: “Nhanh lên đi, hai người các người, đi theo bảo vệ Ba Lý Khắc.”

“Vâng.” Hai gã võ sĩ sau lưng đáp một tiếng, thu hồi trường kiếm vào cất bước rời đi.

Buổi tối, trên sân thượng phủ Nam tước.

Đường Ân đang đứng trên đó hóng gió, vẻ mặt lạnh nhạt hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Vút !” Bỗng nhiên có một bóng đen xuất hiện lao thẳng về phía hắn.

Đường Ân Nam tước vô cùng bình thản đưa tay ra nắm lấy bóng đen kia, nhìn kỹ lại thì ra là một thùng gỗ nhỏ.

“Xẹt !” Chỉ một động tác dứt khoát, cái nắp thùng gỗ đã bị hắn cứng rắn chém mất một góc, sau đó hắn giơ thùng gỗ lên, ngửa đầu rót từng ngụm từng ngụm vào trong miệng mình, mùi rượu thơm nồng lan ra tràn ngập không gian.

Đường Ân Nam tước uống một lần mười mấy hớp mới ném thùng gỗ xuống đất, vừa đưa tay lau miệng vừa cởi trường bào xuống lộ ra thân thể cường tráng.

“Phụ thân?” Tác Phi Á đứng ở xa xa sững sốt ngây người, vốn còn định đi tới đoạt lấy thùng gỗ, nàng từng thấy qua người ta uống rượu, nhưng chưa từng thấy người nào trực tiếp đổ rượu vào trong miệng như vậy, chẳng phải là điên rồi sao?

“Ha ha, Đường Ân, người cái tên này tửu lượng vẫn còn rất tốt nhỉ!” Trên tường thành đột nhiên truyền đến một thanh âm khàn khàn.

“Có ít người, có một số việc, cả đời không thể nào thay đổi.” Đường Ân Nam tước cười to nói: “Đám lão già các người còn có thể đánh nhau hay không?”

“Không đánh nhau ta chạy đến cái địa phương quý quái của người làm gì?” Thanh âm kia liền trả lời.

“Đánh nhau, không biết, liệu mạng, có thể.” Một thanh âm khác nhả ra từng câu từng chữ rất chậm chạp.

Ngoài tường thành Nam tước phủ hơn mười dặm, mấy ngàn người đang lẳng lặng đứng tại chỗ, tất cả ngựa đều bị bị miệng, ngay cả vó ngựa cũng dùng vải bông bao lại.

Một bóng đen từ đằng xa nhanh chóng chạy tới, vui mừng nói: “Đại nhân, cửa thành thật sự mở ra.”

“Ài, xem ra đứa cháu của ta cũng có một chút tác dụng.” Cơ Tư cười nói, ngay sau đó tung mình nhảy lên lưng ngựa, cao giọng quát: “Lên đường.”

Theo sau mệnh lệnh Cơ Tư, mấy ngàn người ngựa chỉnh tề di động xuyên qua màn đêm, một dòng nước lũ đen kịt từ từ ập tới Nam tước phủ.

Khoảng cách mười dặm đối với chiến mã bốn ba tốc độ cao thật sự là quá ngắn, thời gian trôi qua không bao lâu, đội ngũ đã vọt tới trước cửa thành. Cơ Tư đứng giữa đội ngũ nhìn tới, cửa thành quả nhiên là mở rộng thì không khỏi mừng rỡ trong lòng, đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc có cơ hội báo thù rửa hận.

Nhưng khi quân đội tiên phong tràn vào, trong lòng Cơ Tư bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an, nhưng hấn hết lần này tới lần khác nghĩ không ra tại sao lại như vậy, khi Cơ Tư còn đang suy tư, cơ hồ đã có một nửa số kỵ sĩ trào vào trong thành.

Nam tước phủ trong màn đêm vô cùng yên lặng, tựa như một tòa thành chết vậy, chỉ có tiếng vó ngựa quẩn vải bông phát ra thanh âm nhẹ nhàng. Cơ Tư vọt vào trong thành đưa mắt nhìn quanh, ngay cả một bóng người cũng không thấy, cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt.

“Dừng lại, mau rút lui.” Cơ Tư đột nhiên hét lớn, tòa thành này yên lặng quá quái dị, cho dù Đường Ân không hề có phòng bị cũng phải có một vài đội ngũ tuần tra mới đúng, nhất định là có chỗ cổ quái.

149. Chương 149: Đóng Cửa Đánh Chó

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 149: Đóng cửa đánh chó

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng hối hận vào lúc này đã không còn kịp nữa rồi, chiến mã có thể dễ dàng đi tới nhưng lại rất khó quay đầu, có người phản ứng mau, có người phản ứng chậm dẫn đến cả đội ngũ lập tức sinh rối loạn.

“Ta nói này, Cơ Tư, nhiều năm rồi không gặp, vì sao người không có một chút tiến bộ vậy hả, phản ứng luôn luôn chậm như vậy, người không cảm thấy bây giờ rút lui đã quá muộn hay sao?”

Thân ảnh Đường Ân xuất hiện ở trên tường thành nhìn về phía đám người phía dưới, mở miệng nói: “Đóng cửa, đánh chó.”

“Đường Ân, cái tên khốn này, tại sao lại để cho lão tử đi làm loại chuyện lật vật này?” Theo một thanh âm khàn khàn vang lên, một thân ảnh từ trên tường thành nhảy xuống, khi hắn tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng va chạm ầm ỉ cực kỳ rung động, các võ sĩ đứng gần cửa thành đồng thời hít vào một hơi lạnh: “Đây còn là người sao?”

Đây là một tráng hán trung niên cao hơn hai thước, một người đứng ở nơi đó che chắn toàn bộ cửa thành lại, thân thể hắn khá giống với Đường Ân, da thịt màu đồng cổ đội lên từng khối cơ bắp đạt đến trình độ cực kỳ khoa trương. Cho dù là kẻ ngu cũng có thể nhìn ra bên trong thân thể này nhất định ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng. Tối trọng yếu là tráng hán này còn khiêng một thanh trọng phủ (rìu cán dài, lưỡi rất to) ở trên vai, chỉ riêng lưỡi rìu đã dài hơn một thước, nếu như thanh trọng phủ này không phải rỗng ruột, trọng lượng của nó nhất định là kinh khủng, nhưng nhìn bộ dáng gã tráng hán kia tựa hồ không bị trọng lượng của nó làm ảnh hưởng.

“Đường Ân, xem như ngươi lợi hại, dám bảo đứa con trai đi lừa gạt ta.” Cơ Tư hung hăng phun ra một bãi nước bọt, hắn không bao giờ nghĩ tới thể cục lại biến thành như vậy, vốn là một trận đánh bất ngờ không hề có sơ hở lại diễn biến thành tình huống hắn cam tâm tình nguyện đắm đầu vào trong bẫy.

“Người nói Ba Lý Khắc?” Đường Ân cười cười: “Người nói oan uổng hắn rồi, hắn thật sự không có lừa ngươi, thế nhưng người chừng nào mới có thể dùng đầu óc cho tốt. Ngay cả cái loại dốt đặc như Ba Lý Khắc có thể làm chuyện gì mà ta không biết nhỉ?”

“Vậy thì người có thể làm gì lão tử? Người cho rằng dựa vào thằng ngốc to lớn kia là có thể ngăn cản lão tử.” Cơ Tư nhe răng cười nói. Nhưng trong lòng hắn âm thầm cảm thấy may mắn, nhờ bản thân hắn luôn luôn cẩn thận đã cầu viện gia tộc điều tới hai gã võ sĩ cao cấp, nếu không, sợ rằng tối hôm nay sẽ chiến bại trong tay Đường Ân rồi.

“Người nói ai là thằng ngốc? Chán sống rồi hả?” Tráng hán đang canh giữ cổng thành trợn mắt thật lớn, chỉ vào mặt Cơ Tư quát lên: “Đừng có ai tranh đoạt với ta, một hồi ta muốn tự tay đập dẹp hắn.”

“Giết.” Đường Ân không có tiếp tục nói nhảm với Cơ Tư, lập tức hạ mệnh lệnh ngắn gọn.

Trên nóc nhà hai bên đường bỗng nhiên đồng loạt xuất hiện mấy hàng người, trong tay mỗi người cầm lấy một thanh trường mâu, giơ lên cao ném thẳng xuống dưới. Dưới tình huống này căn bản không cần nhắm chuẩn xác làm gì, chỉ tùy tiện ném xuống là được rồi.

Nhất thời tiếng xé gió vang lên liên tiếp, theo đó là thanh âm kêu la thảm thiết, khải giáp kỵ sĩ bị mũi thương sắc bén đâm thủng xuyên qua thân thể rất dễ dàng.

Có một số võ sĩ tương đối thông minh, lập tức trốn xuống phía dưới chiến mã, kẻ nào phản ứng chậm sẽ bị trường mâu trực tiếp xuyên thủng thân thể, nhưng vì khoảng cách khá xa nên uy lực trường mâu không thể phát huy ra hoàn toàn. Một số kỵ sĩ thực lực mạnh vẫn có thể dùng đao kiếm trong tay đập bay trường mâu ra ngoài.

Một lớp công kích qua đi, lại có một đám chiến sĩ cầm cung nỏ xông lên nóc nhà, từng dãy mũi tên phô thiên cái địa bay xuống, giờ phút này số kỵ sĩ còn có thể sống sót đều có thực lực không thấp, vừa liều mạng đón đỡ trường mâu và mũi tên bay tới, vừa thả ra bí kỹ đánh trả.

Thế nhưng để cho bọn kỵ sĩ sợ hãi chính là những người ở trên nóc nhà đó không thèm trốn tránh, chỉ đứng tại chỗ tập trung ném mâu bắn tên, tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến sống chết. Không biết Đường Ân tìm được những người này ở đâu, rõ ràng là một đám võ sĩ bình thường không biết buông thả bí kỹ, thế mà năng lực thực chiến của bọn họ còn cường đại hơn cả đám kỵ sĩ kia, chỉ qua một hồi đã tạo thành thương vong rất lớn cho đối phương.

“Giết Đường Ân!” Mắt thấy đám kỵ sĩ thủ hạ của mình ngã xuống liên tiếp, Cơ Tư cắn răng quát lên.

Cơ Tư còn nói dứt lời, Ốc Luân và Kiệt La Mỗ đã xông ra ngoài, hai người không phải là tay mơ vừa mới ra chiến trường, tự nhiên rõ ràng đạo lý bất giác phải bất vương.

Ốc Luân xông thẳng lên tường thành, người đang ở giữa không trung đã gài lên giận dữ, vô số ngọn lửa lấy thân thể hắn làm trung tâm bắn ra bốn phía, nơi ánh lửa đi qua đám người ở trên nóc nhà lập tức bị đốt thành tro bụi.

Đường Ân phát tay một cái, nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống rất nhanh, một luồng khí lạnh trắng xoá từ trong lòng bàn tay hắn trào ra, bắn nhanh về phía hắn ngọn lửa, sau khi tiện đà đánh tới Ốc Luân.

Ánh mắt Ốc Luân ngưng tụ lại, hỏa diễm bay lượn quanh người bỗng nhiên tập trung lại, sau đó đột nhiên nổ rộ nghênh đón luồng khí lạnh. Hỏa hệ võ sĩ phóng ra Chân Hồng Chi Vũ vốn là bí kỹ có lực công kích cường đại nhất trong cùng giai đoạn, luồng khí lạnh do Đường Ân phát ra lập tức hóa thành từng đợt sương trắng.

Vào lúc này Kiệt La Mỗ từ phía sau Ốc Luân vọt lên, lộn một vòng trên không trung như một con chim lớn lướt tới Đường Ân. Giờ phút này Đường Ân đang phóng ra khí lạnh chống lại Chân Hồng Chi Vũ của Ốc Luân, tự nhiên không rảnh tay để đối phó Kiệt La Mỗ.

Mắt thấy Kiệt La Mỗ sắp vọt tới bên cạnh Đường Ân, trên tường thành bỗng nhiên lại xuất hiện một thân ảnh, không nói một lời lao tới Kiệt La Mỗ. Tựa hồ Kiệt La Mỗ đã sớm liệu được tình huống như thế, thân hình hắn đang ở giữa không trung lại chuyển một vòng lướt ngang qua thân ảnh kia, tiếp tục xông về phía Đường Ân.

Quý dị chính là người nọ không quản tình hình ở phía sau, mà vẫn tiếp tục bay tới trước, hướng này chính là vị trí của Ốc Luân, tựa hồ mục tiêu nguyên bản của hắn là Ốc Luân mới đúng. Mấy đạo Phong Nhận phá không ào ra bắn về phía Đường Ân ở trên tường thành, Đường Ân làm như không thấy, vẫn cực kỳ tập trung thao túng luồng khí lạnh. Trong nháy mắt Phong Nhận sắp nhập thể, sau lưng Đường Ân bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh khác, thân thể người này phát ra quang mang vàng kim che chắn trước người Đường Ân.

Toàn bộ Phong Nhận đánh lên trên người này nhưng chỉ khiến cho vàng sáng chấn động mấy lượt rồi thôi. Phong hệ võ sĩ dùng Phong Nhận công kích đạo phòng ngự của Địa hệ võ sĩ tự nhiên không đưa đến bao nhiêu tác dụng.

Lúc này Kiệt La Mỗ đã hết lực bay tà tà tới đầu tường, người nọ canh đúng lúc Kiệt La Mỗ dừng chân, giơ chân lên đạp mạnh xuống đất, miệng âm trầm cười nói: “Đã đến đây thì lưu lại cho ta.”

“Àm...”

Mặt đất cứng rắn bị người này đạp vỡ thành từng mảnh vụn, từng đạo sóng xung kích ập tới chỗ Kiệt La Mỗ.

Kiệt La Mỗ hừ lạnh một tiếng, thân là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ làm sao bị địch nhân công kích dễ dàng như vậy, nhìn bộ dáng tựa như hắn đã hết sức không thể thay đổi phương hướng lần nữa. Nhưng hắn vẫn còn giữ lại Tật Phong Tấn Ảnh chưa có buông thả, đây là thói quen của Kiệt La Mỗ, không tới thời điểm quan trọng hắn tuyệt đối không dùng tới kỹ năng bảo vệ tính mạng này.

Sự thật chứng minh thói quen của Kiệt La Mỗ là chính xác, thân hình hắn còn đang ở trên không trung đột nhiên lộn một vòng quý dị, lướt tới trước mấy thước, tránh được đối phương công kích vô cùng nhẹ nhàng.

Đúng lúc này, một đạo sương khí từ trong tay Đường Ân lao tới, Ốc Luân đã bị Phong hệ võ sĩ phe Đường Ân quần lấy, vì thế hiện tại Đường Ân rảnh tay, dĩ nhiên là đến phiên Kiệt La Mỗ phải chịu khổ rồi.

Kiệt La Mỗ nhất thời sợ hãi, nhưng giờ phút này hắn đã dùng hết tất cả chiêu số, chỉ có thể trở mắt nhìn bản thân bị băng sương bao phủ.

Gã đại hán che trước người Đường Ân cười lên âm hiểm, giơ chân lên hung hăng đạp xuống đất lần nữa, lúc này Kiệt La Mỗ đã không thể tránh khỏi, chân hắn vừa mới chạm vào mặt đất đã bị đóng lại thành một khối băng đá. Mặc dù Kiệt La Mỗ có thể phá băng lao ra trong nháy mắt, nhưng Liệt Địa Kích đã lao đến rất đúng lúc.

Tốc độ Kiệt La Mỗ tăng nhanh đến cực hạn, trước tiên nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn bị Liệt Địa Kích đánh trúng chấn văng ra ngoài xa y như lá rụng trong gió, trước ngực hắn xuất hiện một vết thương sâu tới tận xương, máu tươi tuôn ra xối xả.

Kiệt La Mỗ hét thảm một tiếng, tốc độ lui về sau còn nhanh hơn, hắn không thể nào ngờ được bản thân vốn là Cực Hận võ sĩ, thế nhưng chỉ trong chớp lát đã người ta đánh trọng thương

Chuyện này vẫn chưa có kết thúc, khi Kiệt La Mỗ dự định bay về phía Ốc Luân để trì hoãn thời gian, từ trong bóng tối đột ngột bắn ra một đạo Phong Nhận.

Nhìn Phong Nhận quang mang màu xanh nhạt, hiển nhiên là do một Quang Mang võ sĩ cấp thấp phóng ra, Kiệt La Mỗ không khỏi giận tím mặt, cái loại tôm tép này cũng dám khi dễ lên đầu của mình?

Thế nhưng Kiệt La Mỗ có thương tích trong người, không dám ham chiến, tiện tay thả ra một đạo Phong Nhận sau, chuẩn bị xẹt qua đầu tường, trở lại mấy phe trong trận doanh đi.

Chuyện tình khiến cho Kiệt La Mỗ không ngờ được xảy ra, đạo Phong Nhận màu xanh nhạt đang bay giữa không trung bỗng nhiên nổ tung hóa thành mấy chục đạo quang mang sáng rực tiếp tục lao tới trước.

Dĩ nhiên là Diễn Sinh bí kỹ.

Kiệt La Mỗ bất ngờ không kịp đề phòng, mặc dù lập tức thi triển Tật Phong Tấn Ảnh nhưng vẫn bị mấy đạo Phong Nhận đánh trúng, trên người lại hiện ra thêm mấy vết thương, nhất là phần đùi bên phải bị một đạo Phong Nhận xuyên thấu qua, để lại một lỗ máu nhìn thấy mà giật mình.

150. Chương 150: Cỗ Máy Xay Thịt!

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 150: Cỗ máy xay thịt!

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nhãi con mới vừa trở thành Cực Hận võ sĩ, ngươi chọn sai đối thủ rồi!” Hắn cười lên dữ tợn, tiếp theo tung người nhảy dựng lên, lẳng không lao về phía Kiệt La Mỗ. Vào lúc này Đường Ân đồng thời giơ tay lên thả ra một đạo Hàn Băng Tỏa Liên, sợi xích theo sát phía sau gã đại hán giống như một con linh xà có sinh mạng vậy.

Mặc dù chân Kiệt La Mỗ bị thương, nhưng dù sao hắn cũng là Phong hệ võ sĩ, tốc độ nhanh hơn đối phương nhiều lắm. Thế nhưng chỉ một lần tiếp xúc ngắn ngủi, thiếu chút nữa đã dọa hắn sợ hãi hồn phi phách tán, nếu như đối thành lúc bình thường có người vũ nhục hắn như vậy, nói hắn là nhãi con. Hắn nhất định sẽ lập tức nổi điên lên, nhưng bây giờ hoàn toàn không có tâm tư phản kích, chỉ muốn sớm thoát khỏi hiểm cảnh mà thôi.

Thân hình đại hán kia đang ở trên không trung đột nhiên chìm xuống dưới, tốc độ Hàn Băng Tỏa Liên phi hành đồng thời tăng nhanh bay qua đỉnh đầu đại hán kia, bắn tới Kiệt La Mỗ.

Trong mắt Kiệt La Mỗ chỉ có thân ảnh đại hán kia, căn bản không nhìn thấy Đường Ân buông thả công kích, đến khi thấy Hàn Băng Tỏa Liên đuổi tới gần đã không còn kịp phản ứng. Hơn nữa hắn mới vừa phóng ra Tật Phong Tấn Ảnh, ít nhất phải qua thêm mấy phút mới có khả năng phát động lại.

Gã đại hán kia không có nhìn lầm, thật sự hắn mới vừa trở thành Cực Hận võ sĩ, võ sĩ có thể tùy tâm khống chế nguyên lực giống như Dịch Áo hán là trước nay chưa từng có. Nếu không Ngõa Tây Lý cũng không sinh ra hứng thú đối với Dịch Áo lớn như vậy.

Sau chớp lát, Hàn Băng Tỏa Liên đã đuổi tới sát Kiệt La Mỗ, quấn quanh thân thể hắn mấy vòng.

Kiệt La Mỗ kêu lên sợ hãi, gia tăng tốc độ tiếp tục bay vút ra sau, may là Hàn Băng Tỏa Liên chỉ là một loại bí kỹ giam cầm nên lực sát thương rất thấp, hắn vẫn có hi vọng thoát ra tìm đường sống.

“Ầm...”

Đại hán kia nhanh hơn Kiệt La Mỗ một chút, vừa hạ xuống đất là kinh phong tuôn ra ào ạt, từng mảnh cát vàng hóa thành cuồng phong xoay quanh thân hắn, toàn bộ gạch đá trong phạm vi này đều bị chấn động nát bấy hóa thành cát sỏi cực kỳ nhỏ bé. Cuồng phong bão cát bay đi với thanh thế cực kỳ hung dữ.

“Lưu Sa.”

Đây là bí kỹ chỉ khi nào đạt tới cảnh giới Cực Hạn võ sĩ cao cấp mới có khả năng nắm giữ.

Bên trong phương viên mười thước bốn phía đại hán kia đã biến thành một cái hố cát không ngừng lưu động, đáng sợ hơn chính là tất cả cát sỏi đều lấy tốc độ cực nhanh xoay vòng liên tục, cho dù ném vào đó một hòn đá nhỏ cũng sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Người...” Ở trên tường thành, Đường Ân Nam tước trợn mắt há mồm đau khổ, chợt quát âm lên: “Người là cái tên đầu heo, một cước này khiến cho ta tổn thất ít nhất một ngàn mai kim tệ đó.”

Nguyên lực tạo thành phá hoại có tính vĩnh cửu, điều này cũng ý nghĩa rằng sau trận chiến Nam tước đại nhân sẽ phải phái người đào rỗng toàn bộ cái hố cát kia. Sau đó vận chuyển bùn đất lấp đầy nơi đó, bổ khuyết phần nền đá hư hại, phòng ốc chung quanh cũng phải xây mới. Chỉ tính đơn giản thôi đã hao tổn mấy trăm kim tệ rồi, dĩ nhiên Đường Ân Nam tước hô lên một ngàn kim tệ là muốn đề cao tính nghiêm trọng của hành động kia.

Kiệt La Mỗ tuyệt vọng nhìn hố cát lưu động ở dưới chân, thân thể bất lực từ từ chìm xuống phía dưới, bằng vào một đạo Hàn Băng Tỏa Liên trời không được hắn, bằng vào Lưu Sa cũng không được. Nhưng hai loại bí kỹ này kết hợp ở chung một chỗ đã tạo thành một cái bẫy tử vong.

Đại hán kia sải bước xông thẳng về phía Kiệt La Mỗ, còn Kiệt La Mỗ còn đang không ngừng chìm xuống, đầu tiên là hai cái chân biến mất không thấy gì nữa, sau đó phần eo cũng bị chìm ngập trong hố cát, tiếp đó Lưu Sa tràn qua lồng ngực, hắn căn bản vô lực tránh thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn địch nhân càng ngày càng gần.

“Bảo vệ Kiệt La Mỗ đại nhân.”

“Lên, các huynh đệ.”

Các võ sĩ thân vệ Cơ Tư ủa lên, nếu như Kiệt La Mỗ xảy ra chuyện gì hậu quả của bọn họ rất dễ dàng đoán ra, sự tình đã tới tình trạng như hiện tại, không hợp mạng lại là không được.

Thế nhưng cát sỏi trong hố vẫn còn tiếp tục lưu động, giống như phía dưới ẩn tàng một cái hắc động không đáy vậy, các võ sĩ nối đuôi nhau bước vào hố cát, rồi cùng nhau chìm xuống dưới.

Chỉ có gã đại hán kia mới có khả năng bước đi trên hố cát.

Trong nháy mắt, cát sỏi đã không lan tới cổ Kiệt La Mỗ, đại hán kia cũng sải bước vọt tới rất gần, sau đó đá một cước vào đầu Kiệt La Mỗ.

Một dòng máu phun lên giữa hố cát, cái đầu Kiệt La Mỗ bay thẳng ra ngoài đụng vào ngực một gã võ sĩ, hắn bị chấn động văng ra xa hơn mười thước, dọc theo đường đi còn đụng ngã bảy, tám đồng bạn. Còn cái đầu của Kiệt La Mỗ đã hăm sâu vào trong ngực hắn, tình cảnh kinh dị thế này khiến cho người ta không rét mà run.

Tâm tình Ốc Luân lúc này đã chìm xuống đáy cốc, hắn không thể nào nghĩ tới, ở bên trong phạm vi một Nam tước lĩnh nhỏ nhỏ lại có thể thoáng cái đụng phải ba Cực Hạn võ sĩ cao cấp. Không, là bốn mới đúng. Gã đại hán thân hình khổng lồ như trâu đực kia cũng đồng dạng là một Cực Hạn võ sĩ.

Các võ sĩ ngoài thành đang nổi điên xung kích cửa thành, nhưng hết thấy chỉ là phí công.

Dưới tình huống bình thường, đạt đến giai đoạn Quang Mang võ sĩ rất ít khi sử dụng vũ khí, bởi vì uy lực bí kỹ vượt xa kim loại bình thường, nhưng thanh đại phủ trong tay gã đại hán lại có lực sát thương cực lớn. Thoạt nhìn hắn là nặng tới mấy trăm cân, đây là nguyên nhân Cơ Tư Nam tước khinh thị đối phương, cho rằng đây chỉ là một anh chàng lỗ mãng, không đáng để lo lắng.

Nhưng khi thật sự đánh nhau bọn họ mới nhìn thấy đối phương lợi hại, anh chàng lỗ mãng này ngăn chặn ngay vị trí cửa thành, chỉ dựa vào một người cản lại toàn bộ mấy đợt xung phong liều chết, một cây đại

phủ tung bay trên đường phố kín kẽ đến mức gió thổi cũng không lọt, tới tận bây giờ vẫn không có bất kỳ người nào thành công xông phá phòng tuyến của hắn.

Nếu như nhóm võ sĩ Cơ Tư phát động công kích tập thể, hắn sẽ thả ra Địa Long Thủ Hộ núp kỹ ở bên trong đó, sau đó mới chủ động lao ra ngoài dựa vào Bàn Thạch Thủ Hộ vọt vào trong đám người.

Luồng khí lạnh của Thủy hệ võ sĩ không chế trụ nổi hắn, Hỏa hệ võ sĩ đã thương hắn không được, Địa hệ võ sĩ phòng ngự chống đỡ hắn không nổi, trước mặt lưới rù cực lớn hết thấy chống cự đều là vô nghĩa.

Nếu như đối mặt với quá nhiều người, gã đại hán sẽ gặp thả ra Liệt Địa Kích, trong nháy mắt dọn dẹp mười mấy tên võ sĩ, đối với nhóm võ sĩ Cơ Tư, gã cự hán này chính là một tồn tại vô địch.

Suốt bốn vị Cự Hạm võ sĩ cao cấp, sợ rằng ngay cả Lộ Dịch Sĩ Bá tước trước giờ vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức cũng khó lòng xuất ra lực lượng như vậy, Đường Ân tìm được trợ thủ mạnh mẽ từ nơi nào chứ? Còn nữa, rốt cuộc Đường Ân muốn làm gì?

Giờ phút này Ốc Luân đã xuất hiện thối ý nhưng hắn không thể bỏ rơi Cơ Tư được, cũng không thể bỏ mấy ngàn võ sĩ này. Tình trạng gia tộc càng ngày càng căng thẳng, mặc dù nhóm võ sĩ kia có một nửa là Thiên Phú võ sĩ, chỉ thuần túy là pháo hôi mà thôi. Nhưng một chi quân đội như vậy đã rất khó đào tạo rồi.

“Lên, giết bọn họ.” Cơ Tư điên cuồng reo hò: “Các chiến sĩ Sắc Vi Hoa gia tộc tuyệt đối không sợ đổ máu đến một giọt cuối cùng.”

Các võ sĩ nối nhau xông về phía trước, nhưng chênh lệch võ lực quá xa, bọn họ liều mạng không có bất kỳ ý nghĩa cả. Gã đại hán ngăn cản cửa thành không hề lộ ra dấu hiệu đuối sức chút nào, còn đại hán đánh chết Kiệt La Mỗ xong liền thay đổi phương thức chiến đấu, cực kỳ vô sỉ và cực kỳ hữu hiệu. Hắn đầu tiên lui về phía sau một khoảng, sau đó đâm đầu vào trong hàng ngũ đối phương, rồi thả ra Liệt Địa Kích, đến khi hết thấy thân thể tính mạng ở chung quanh biến thành từng khối thịt, hắn lập tức lui về phía sau để hóa giải nguyên lực vận chuyển quá mức kịch liệt tạo thành áp lực, nhìn bộ dạng thành thạo như thế đoán chừng vẫn còn có thể làm vài. Nhưng nhóm thủ hạ Cơ Tư chắc chắn không chịu nổi một hai lần tàn sát như vậy nữa.

“Ốc Luân, ngươi đang làm gì đó?” Cơ Tư gấp quá hét lên giận dữ.

Ốc Luân đang chậm rãi thoát khỏi chiến trường chính, gã Phong hệ võ sĩ này giờ đấu với hắn đã thối lui lên trên tường thành. Nghe thấy tiếng Cơ Tư, hắn thiếu chút nữa giận đến hộc máu, đối mặt bốn gã Cự Hạm võ sĩ cao cấp, hắn có thể làm gì đây?

Nghe thấy tiếng Cơ Tư hét lên, nhóm võ sĩ kia vội vàng tìm kiếm thân ảnh Ốc Luân, nhìn thấy Ốc Luân đứng ở trên nóc nhà xa xa thì không khỏi kinh hoảng. Nếu như Ốc Luân cùng bọn hắn liều mạng thì không có gì phải sợ, đây là vận mệnh của võ sĩ cấp thấp, bọn họ không để ý tới sinh tử là vì sáng tạo cơ hội cường giả bên mình. Thế nhưng Ốc Luân rõ ràng không cần có cơ hội gì hết, bọn họ cần gì phải tiếp tục chịu chết?

“Ốc Luân, ngươi dự định bỏ rơi chúng ta? Ngươi là cái tên chết nhất.” Cơ Tư giận đến nổ phổi rống to lên.

Cơ Tư vừa dứt lời, các võ sĩ kia lập tức âm thầm lùi nhanh ra sau, vội vàng chạy ngược vào trong thành, bọn hắn không cần biết có thể ra ngoài hay không, nhưng bọn hắn không muốn tiếp tục đối mặt với hai cái cối xay thịt tàn nhẫn kia nữa.

Ốc Luân âm thầm than thở trong lòng, cắn răng tiếp tục thối lui ra khỏi tòa thành, còn gã Phong hệ võ sĩ thấy Ốc Luân muốn rời đi thì lập tức phóng người đuổi theo. Hai cánh tay không ngừng phát ra từng đạo Phong Nhận chém chặt loạn xạ chung quanh.

151. Chương 151: Vây Công

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 151: Vây công

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ở trong mắt người ngoài, gã Phong hệ võ sĩ tựa hồ đang nổi điên một cách kỳ lạ, thân ảnh Ốc Luân rõ ràng ở trước mặt hắn, thế mà hắn phóng thích Phong Nhận lung tung ra hai bên, căn bản không quan đến có trúng mục tiêu hay không.

Nhưng Ốc Luân cũng có khổ tự mình biết, trong quá trình chiến đấu ngắn ngủi này, hắn không tiếc nguyên lực phóng ra ba đạo Âm Diễm liên tiếp. Tuy nhiên đều bị đối thủ dùng mấy đạo Phong Nhận kia phá giải dễ dàng.

Âm Diễm đáng sợ nhất chính là không một tiếng động, đối với Phong hệ võ sĩ vốn di chuyển tốc độ cao lại càng khó lòng phòng bị, nhưng bất kỳ vật gì ở trong phạm vi Âm Diễm cũng sẽ bị ảnh hưởng, ngay cả tinh thiết cũng sẽ bị hòa tan. Gã võ sĩ kia không có mù quáng buông thả Phong Nhận, mà dùng nó để dò đường, Phong Nhận băng qua phạm vi Âm Diễm công kích sẽ đột nhiên biến mất, vì thế hắn sẽ lập tức thay đổi phương hướng.

Đại đa số Phong hệ võ sĩ đối mặt cường địch như Ốc Luân sẽ rất e ngại khó bề hoạt động, thủ lĩnh Mễ Nhĩ dám kiêu ngạo ở trong sa mạc, còn dám tiếp cận Phí Đức Sĩ với dáng vẻ khinh thường. Hiện tại cũng vậy, Ốc Luân quả thật không khác gì một con rối cho đối phương đùa giỡn.

Đây chính là chênh lệch về kinh nghiệm, nếu như đổi thành Phí Đức Sĩ sẽ không thể bị động như vậy, Ốc Luân là một trong những võ sĩ trọng yếu của Sắc Vi Hoa gia tộc, bình thường dùng phần lớn thời gian tác uy tác phúc, kinh nghiệm quyết chiến sinh tử cơ hồ không có, phần lớn quý tộc là thân vàng mình ngọc, rất ít khi phát sinh xung đột nghiêm trọng, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy máu. Những gia tộc đối địch liều mạng người chết ta sống, cuối cùng đa số không phải là người thắng, để tiện nghi cho người thứ ba, chuyện này Ốc Luân thường xuyên làm, thỉnh thoảng có mấy lần tham gia giải quyết xung đột cũng không đến tình trạng chảy máu mất mạng, vì thế kinh nghiệm thực chiến của hắn thua kém mạo hiểm giả rất xa.

Ốc Luân rất chán ghét loại ánh mắt này, cũng rất sợ loại ánh mắt này, nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như không thấy, vội vã chạy qua góc khác của tòa thành.

Ốc Luân vừa chạy trốn vừa thả ra Liệt Diễm Trảm hóa giải công kích đến từ phía sau, tốc độ căn bản không mau nổi, còn gã Phong hệ võ sĩ thủy chung đuổi theo Ốc Luân không nhanh không chậm, trước khi Ốc Luân khô kiệt nguyên lực, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao cuối cùng có thể giết chết Ốc Luân là được, hao tổn thêm một ít thời gian cũng không sao, trên phương diện này, hắn luôn luôn có đủ kiên nhẫn.

Ốc Luân cũng hiểu rõ tình cảnh của mình, lúc trước mấy lần thả ra Âm Diễm không có tạo được tác dụng như ý muốn, hắn không dám phóng ra lung tung nữa, một mực cầm đầu chạy như điên về phía trước, chỉ cần lao ra khỏi tòa thành, dựa vào những võ sĩ ngoài thành che chở, có lẽ còn có mấy phần cơ hội chạy trốn. Về phần đám người Cơ Tư, tình cảnh hắn đã khó khăn như vậy, nhất là Cơ Tư ngu xuẩn la lối om sòm làm mất đi sĩ khí phe mình, Ốc Luân không muốn chôn cùng với hắn.

Đúng lúc này, nóc nhà phía trước bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh ngăn cản con đường Ốc Luân phải đi. Tâm Ốc Luân không khỏi trầm xuống, người này dám xuất hiện ngăn cản ở chỗ này hẳn là thực lực không kém, nhưng hiện tại Ốc Luân di chuyển với tốc độ không nhanh, nếu như lại chạy đường vòng sẽ trì hoãn thêm không ít thời gian. Đợi đến khi đám người Đường Ân đuổi theo, chỉ sợ không còn biện pháp thoát khỏi tòa thành này.

Trong nháy mắt Ốc Luân đã cho ra quyết định, hỏa diễm quanh người đột ngột phát sáng rực rỡ, vô số ngọn lửa tuôn trào ra đánh về phía Phí Đức Sĩ ở phía trước, đồng thời cước bộ vẫn không hề ngừng lại.

Đối mặt với Ốc Luân toàn lực thi triển Chân Hồng Chi Vũ, Phí Đức Sĩ chỉ cười cười bình thản, sau một cái nháy mắt, hai tay hắn giơ ra trước, đồng dạng là vô số ngọn lửa phóng ra nghênh đón Chân Hồng Chi Vũ của Ốc Luân.

Một trận thanh âm vang dội nổ ra, hỏa diễm va chạm bộc phát ra tiếng nổ đình tai nhức óc, vô số đốm lửa bắn tung tóe ra bốn phía, đụng ngay cả phòng ốc cũng bị liên lụy, mấy bức tường bằng gạch đá còn đỡ, chứ những tấm ván lát sàn lập tức bốc cháy hừng hực, trong phòng theo đó truyền đến tiếng nữ nhân sợ hãi kêu la ầm ĩ.

Nếu như Đường Ân Nam tước ở chỗ này nhất định rộng to lên đau khổ, bởi vì hắn lại tổn thất thêm một đồng kim tệ.

Tâm tình Ốc Luân không khỏi lâm vào trầm trọng, âm thầm kêu khổ không dứt. Chẳng lẽ Cực Hạn võ sĩ bây giờ đã không còn đáng giá như vậy sao? Vì sao ở trong một Nam tước linh nhỏ nhỏ trước sau lại đụng phải năm tên loại này?

Ốc Luân căn bản không dám nhìn đối thủ, hai chân co lại vội vàng thay đổi phương hướng, vượt qua xông qua hướng khác.

Phí Đức Sĩ lạnh lùng cười một tiếng, thân hình theo đó lướt ngang chặn Ốc Luân lại.

Ốc Luân dĩ nhiên không ngu đến mức trực tiếp đâm đầu tới, lúc này giao phong một lần giúp cho hắn rõ ràng thực lực Phí Đức Sĩ, hoàn toàn cao hơn hắn chứ không thể thấp được. Huống chi còn có một gã Phong hệ võ sĩ âm hồn bất tán kia nữa, Ốc Luân làm gì dám triển đấu với Phí Đức Sĩ, trong tình huống bất đắc dĩ hắn đành phải thay đổi phương hướng lần nữa.

Lúc này nhóm võ sĩ Cơ Tư kia đã bị quân lính đánh cho tan rã đội hình, nếu như ở trên bình nguyên còn có một chút hy vọng, cho dù là Địa hệ Cực Hạn võ sĩ cũng gánh không nổi hơn một ngàn người cùng lúc vây công. Đối mặt với công kích phô thiên cái địa, bọn họ phải thường xuyên buông thả bí kỹ, nguyên lực sẽ suy kiệt rất nhanh, chính là đạo lý kiến nhiều cần chết voi. Nhưng hiện tại là địa hình đường phố nhỏ hẹp, trong hoàn cảnh này chỉ có chừng chín mười người đánh chính diện Địa hệ võ sĩ mà thôi, tự nhiên không xông phá nổi hàng phòng ngự của đối phương.

Nhất là thanh đại phủ trong tay tráng hán có lực sát thương quá kinh khủng, một phủ chém xuống là người và vũ khí, yên ngựa hoặc là chiến mã, toàn bộ đều bị chém thành hai khúc.

Cơ Tư bị vây ở trong đám võ sĩ, thân bất do kỷ thối lui vào trung tâm tòa thành, mặc dù biết rõ làm như vậy không thể nào thoát khỏi khốn cảnh, nhưng mặc cho hắn gào thét khàn cả giọng cũng không có mấy người nghe lời hắn. Ngay cả Cực Hạn võ sĩ cũng chạy, nhóm võ sĩ cấp thấp này làm gì còn có lá gan tiếp tục chiến đấu, bọn họ chỉ muốn thoát ra xa chừng nào hay chừng đó.

Linh hồn Ốc Luân càng ngày càng lạnh lẽo, bất luận hắn cố gắng như thế nào cũng xông thủng không qua hai gã Cực Hạn võ sĩ liên thủ bố trí phong tỏa, khi hắn bị Phí Đức Sĩ ngăn chặn một lần nữa, hiện ra trước mắt hắn là một mảnh băng sương nhanh chóng tập tới dọc theo mặt đất, hắn không tự chủ được rung mình một cái, Đường Ân đến.

Ốc Luân chợt lui gấp về sau, đồng thời hai tay vung lên thả ra Chân Hồng Chi Vũ, hỏa diễm cực nóng nhanh chóng hòa tan luồng băng sương, không đợi Ốc Luân hít thở hồi khí, bên sườn hắn đột ngột bắn ra một tia sáng màu trắng nổ rộ giữa không trung ngưng tụ thành một cơn sóng thủy triều ập tới chỗ hắn.

Chính Là Tác Phỉ Á thả ra Băng Tinh Phong Bạo, nhưng công kích trình độ này hiển nhiên không thể nào tạo thành uy hiếp đối với Ốc Luân, hỏa diễm quanh người hắn cùng lúc hợp lại trước mặt bao phủ cơn sóng thủy triều ở bên trong, nhất thời vang lên một trận nổ lớn, hơi nước mờ mịt bốc hơi không trung.

Ốc Luân tiếp tục bay ngược về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách với đám người Phí Đức Sĩ, thuận tay chuẩn bị giết chết Quang Mang võ sĩ dám công kích hắn, nếu hi vọng sinh tồn đã trở thành quá xa vời, Ốc Luân nhất định bỏ mặc vấn đề sống chết, hiện tại có thể giết một người thì tốt một người.

Nhưng vào lúc này, một đạo Phong Nhận xanh nhạt từ trong bóng tối bắn ra, Ốc Luân đang định thúc dục hỏa diễm đánh tan đạo Phong Nhận này, chợt nhớ tới tình cảnh lúc trước của Kiệt La Mỗ nhất thời cảnh giác. Vô số hỏa diễm không ngừng bay quanh người hắn tạo thành một bức tường ngăn cản gió thổi không lọt.

Quả nhiên, đạo Phong Nhận ở giữa không trung bỗng nhiên nổ tung hóa thành mười mấy đạo quang ảnh tiếp tục bắn tới, nhưng tất cả đều bị Liệt Diễm ngăn chặn.

Ở trong bóng tối, Dịch Áo tiếc nuối lắc đầu, xem ra sử dụng chiêu số đồng dạng nhiều lần sẽ mất đi tác dụng, cuối cùng vẫn là vì thực lực quá thấp. Nếu như thực lực bản thân cũng là Cực Hạn võ sĩ, vậy thì căn bản không cần đến những người khác, Dịch Áo tuyệt đối nắm chắc dễ dàng giết chết Ốc Luân.

Mặc dù Ốc Luân thành công phá giải Dịch Áo Diễm Sinh bí kỹ, nhưng trải qua thời gian trì hoãn vài giây, tốc độ lui về sau liền của hắn liền chậm lại. Dịch Áo ở bên này trầm mặc không có động tĩnh, gã Phong hệ võ sĩ còn lại nhanh chóng lướt tới, giơ tay lên bắn ra mấy đạo Phong Nhận, Phong hệ Cực Hạn võ sĩ có phương thức công kích cực kỳ đơn điệu, nhưng mấu chốt là Phong Nhận hao phí rất ít nguyên lực, cơ hồ có thể không cần tính.

Từ khi bắt đầu chiến đấu cho đến bây giờ, gã Phong hệ võ sĩ đã thả ra mấy trăm đạo Phong Nhận nhưng vẫn còn tràn đầy tinh lực. Đối lại Ốc Luân chỉ mới sử dụng ba lần Âm Diễm, mấy lần Chân Hồng Chi Vũ mà nguyên lực đã giảm đi rất nhiều, tuy biết là thế nhưng Ốc Luân bắt buộc phải làm như vậy, chỉ có Chân Hồng Chi Vũ là bí kỹ công thủ nhất thể mới có thể ngăn cản được mấy lần công kích như cuồng phong bạo vũ kia. Nếu như Ốc Luân sử dụng Liệt Diễm Trảm, sợ rằng đã sớm biến thành một cỗ thi thể lạnh băng rồi.

152. Chương 152: Ngự Ông Đến Trễ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 152: Ngự ông đến trễ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên thực tế Ốc Luân có thể kiên trì đến bây giờ đã đủ tự hào rồi, sau khi Đường Ân gia nhập thế cục lập tức biến thành một mình hán đối mặt ba gã Cực Hạn võ sĩ, còn có Dịch Áo và Tác Phỉ Á đứng ở xa xa đánh lén, có thể nói là nguy cơ trùng trùng. Một khi không cẩn thận sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, thế nhưng Ốc Luân thủy chung chống đỡ không chịu ngã, đồng thời cũng nói lên chỗ đáng sợ của Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ cao cấp. Bởi vì đối phương vĩnh viễn không thể biết được khi nào hắn thả ra Âm Diễm công kích trí mạng.

Lúc này gã Phong hệ võ sĩ đuổi theo Ốc Luân chỉ dám né tránh xa xa, tùy hứng dùng Phong Nhận dò đường, bởi vì chung quanh không có người khác. Nhưng vào thời khắc này không làm như vậy được, nhiều người cũng có chỗ xấu của nó, nếu như hắn lại ném loạn Phong Nhận như trước kia dễ dàng tạo thành ngộ thương cho phe mình.

Song phương đều có kiêng kỵ riêng, Ốc Luân vừa đánh vừa lui, từ từ bị ép lùi vào trung tâm tòa thành, vào lúc này nhóm võ sĩ tác tác cũng chạy đến nơi này.

Những võ sĩ kia thấy Ốc Luân có chiến lực cao nhất trong bọn họ cũng bị người ta đuổi ngược trở lại, không khỏi bị dọa cho sợ hãi hồn phi phách tán bắt đầu tràn ra khắp nơi như ong vỡ tổ. Nói đùa gì vậy, Cực Hạn võ sĩ chiến đấu thì bọn hắn làm gì có tư cách tham dự vào trong đó, chẳng qua là dư âm bí kỹ va chạm bọn họ đã chịu không nổi rồi.

Nhưng võ sĩ ở phía trước muốn lui về sau, còn mấy gã võ sĩ ở phía sau không rõ ràng tình hình phía trước, nên tiếp tục liều mạng xông tới trước. Bởi vì sau lưng bọn hắn đang có hai tên sát thần một đường chém giết đuổi sát tới nơi, hai dòng người chen lẫn vào nhau thành một đoàn hỗn độn, trong lúc nhất thời tiếng kêu la thảm thiết, thanh âm chửi rủa vang lên bên tai không dứt.

“Tiêu rồi !”

Cơ Tư đứng ngơ ngác tại chỗ, để mặc những người bên cạnh chen tới chen lui, phẳng phất như một pho tượng đá vậy, trong lòng hần bắt đầu hồi hận, tại sao lại dễ dàng tin lời Ba Lý Khắc như vậy chứ, cũng chỉ có thể trách bản thân đã quá sốt ruột báo thù. Nhưng Cơ Tư nghĩ mãi không ra tại sao Đường Ân có được thực lực cường đại cỡ đó, tại sao lúc trước còn bị tỷ tỷ của hần áp chế gắt gao như vậy? Nếu như Đường Ân sớm hiển lộ ra cỗ lực lượng này, trong toàn bộ Bá tước lĩnh có ai dám chống lại Đường Ân?

Ốc Luân nhìn thấy đám người lộn xộn ở phía trước, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, lập tức xông vào bên trong đó, có thể nghỉ ngơi một lát cũng tốt, luân phiên buông thả bí kỹ khiến cho nguyên lực trong cơ thể Ốc Luân đã không còn thừa bao nhiêu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng không cần người khác xuất thủ, hần rất có thể trực tiếp một mẻ chết người.

Mắt thấy Ốc Luân sắp chạy vào trong đám người, gã Phong hệ võ sĩ đuổi theo phía sau Ốc Luân bỗng nhiên cất giọng hô to: “Sử Đế Văn ~!”

“Tối !” Gã tráng hán cao hơn hai thước nhếch miệng cười lạnh, vung tay ném cây đại phủ ra ngoài, lưỡi rìu xoay tròn xé gió bắn về phía Ốc Luân.

Gã tráng hán nắm bắt thời cơ quá chuẩn xác, khi Ốc Luân ở trên nóc nhà nhảy xuống, lực cũ sắp hết lực mới chưa sinh ra thì cây đại phủ đã ập tới vị trí hần rơi xuống, phương thức công kích cuồng mãnh như vậy so khiến cho người ta động tâm còn hơn cả Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận. Giờ phút này Ốc Luân muốn thay đổi phương hướng đã không còn kịp nữa, chỉ có thể nổi giận gầm lên buông thả Chân Hồng Chi Vũ, vô số hỏa diễm hợp thành một con Hỏa long nghênh đón cây đại phủ kia.

Một tiếng nổ ầm vang, mặc dù gã tráng hán kia trời sinh thần lực nhưng cây đại phủ cũng chỉ là vật chết, vừa va chạm với Chân Hồng Chi Vũ do Ốc Luân toàn lực buông thả, nó liền bị đánh văng ra ngoài xa.

Gã tráng hán thấy thế không tiến mà lui, gã Phong hệ võ sĩ chẳng những không hề thất vọng, ngược lại còn cười cười gian trá, bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ xông tới chỗ Ốc Luân.

Ốc Luân cực kỳ giận dữ, trong thời gian ngắn ngủi hần căn bản không rảnh rỗi để phân tích vì sao gã Phong hệ võ sĩ này trước giờ luôn cẩn thận giữ gìn khoảng cách, ngay lúc này bỗng nhiên thay đổi phương pháp tác chiến như thế. Thấy gã Phong hệ võ sĩ xông thẳng về phía mình mà không thêm buông thả Phong Nhận dò đường, Ốc Luân âm thầm cười lạnh trong lòng, người đã muốn chết thì đừng có trách ta.

Ốc Luân đứng tại nguyên chỗ nhìn gã Phong hệ võ sĩ ở đối diện, tay phải giấu vào trong tay áo lặng lẽ nắm chặt thành quyền, dự định âm thầm bố trí một đạo Âm Diễm trong lúc gã Phong hệ võ sĩ tiến công. Lúc này Phí Đức Sĩ và Đường Ân còn cách nơi này một đoạn, Ốc Luân hoàn toàn nắm chắc thả ra Âm Diễm rồi xông vào bên trong đám người.

Gã Phong hệ võ sĩ nhanh chóng đến gần, ánh mắt Ốc Luân hiện ra một tia băng lãnh, chính là hiện tại...

Đáng tiếc là tâm tình Ốc Luân quá mức nặng nề, Âm Diễm đúng là không có tiếng động nhưng ánh mắt của hần đã bán đứng hần.

Gã Phong hệ võ sĩ mỉm cười ranh mãnh, thân hình lập tức bay lùi về phía sau, đồng thời trong lúc này chợt có một người đại hán chạy ra khỏi đội hình, phóng thẳng tới chỗ Ốc Luân.

Ốc Luân hơi sửng sốt, lập tức xoay người thả ra Âm Diễm.

Gã đại hán dĩ nhiên không sợ hãi, cứ tiếp tục cắm đầu chạy tới trước, trong chốc lát, Bàn Thạch Thủ Hộ thả ra kim quang chói mắt bảo phủ toàn thân hần.

Địa hệ võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ được gọi là lĩnh vực nhỏ, một vị Cực Hạn võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ lại càng bền bỉ vô song, có lẽ không thể ngăn cản được Chân Hồng Chi Vũ không ngừng oanh kích, nhưng đối phó với Âm Diễm bị động thiêu đốt chắc chắn là dư dả, Âm Diễm căn bản không thể nào xâm nhập được nguyên lực Bàn Thạch Thủ Hộ.

Vài giây sau, kim quang Bàn Thạch Thủ Hộ bỗng nhiên ngừng rung động, điều này có ý nghĩa gã đại hán kia đã chạy ra khỏi phạm vi Âm Diễm bao phủ, sau đó hần giơ chân lên đạp xuống đất thật mạnh, miệng

quát lớn: “Chết đi.”

Mặt đất lập tức xuất hiện từng vết nứt thật nhỏ nhanh chóng lan tràn tới trước.

Ốc Luân lập tức tập hợp hỏa diễm về thủ hộ trước người nhằm cứng rắn ngăn chặn Liệt Địa Kích của đối phương, ngay lúc này, phía sau lưng vang lên tiếng gió gào thét, hai đạo Băng Trùy chia ra một trái một phải bắn nhanh tới, còn có mười mấy đạo Phong Nhận âm hiểm bay sát mặt đất, trên không trung còn có thanh quang ập xuống, thì ra là một đạo Phong Nhận hiển hóa thành một trận mưa công kích lao thẳng xuống đầu Ốc Luân.

“Các ngươi là cái đám khốn kiếp.” Ốc Luân điên cuồng rống lên giận dữ, vội vã vận toàn lực thi triển Chân Hồng Chi Vũ, ở bên trong hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm điên cuồng vần vũ, Băng Trùy và Phong Nhận nhanh chóng bị đánh cho nát bấy.

Ốc Luân Lấy một dịch nhiều lại có thể ngăn cản tất cả công kích, thoát nhìn có vẻ chiếm ưu thế nhưng hắn đã thở hồng hộc từng cơn rồi. Màu sắc Chân Hồng Chi Vũ cũng ảm đạm rất nhiều, còn nhóm dịch nhân của hắn ai nấy thần sắc lạnh nhạt đứng ở một chỗ, đối với lực lượng công kích như thế, bọn họ có thể tái diễn vài chục lần, còn Ốc Luân thì sao? Hắn có thể toàn lực thi triển Chân Hồng Chi Vũ vài chục lần không? Đoán chừng một lần cũng làm không nổi.

Lúc này gã đại hán đã nhặt cây đại phủ về, nhào tới bên sườn Ốc Luân, hắn đồng dạng là Địa hệ võ sĩ cũng không cần phải sợ Âm Diễm của Ốc Luân.

Hai đại hán cùng nhau phát động tiếp cận Ốc Luân, Đường Ân và gã Phong hệ võ sĩ không cam lòng rơi ở phía sau, phân ra một trái một phải chạy nước rút.

Ốc Luân thả ra Chân Hồng Chi Vũ đã cực kỳ ảm đạm, thỉnh thoảng còn có một số hỏa diễm lạng lẽ tắt ngấm, bọn họ cũng nhìn ra được Ốc Luân đã hoàn toàn kiệt lực rồi.

“Lại tới.” Gã đại hán đột nhiên rống lên giận dữ: “Đừng tranh giành với ta, cút!” Thân hình hắn xoay nhanh một vòng lấy đà chém thẳng lưỡi rìu vào đầu Ốc Luân.

Ốc Luân cố gắng thả ra một tia lực lượng cuối cùng, hỏa diễm tung bay ập tới thân thể gã đại hán kia.

Mặc dù thân hình gã đại hán cao lớn dị thường nhưng vẫn bị vô số ngọn lửa nuốt sống, từ bên ngoài có thể loáng thoáng thấy được thân ảnh của hắn đang mạnh mẽ đột phá vòng vây, nhanh chóng tiếp cận Ốc Luân.

Ánh lửa chói mắt bỗng nhiên dập tắt, thân thể Ốc Luân đã bị chém thành hai khúc, tình cảnh vô cùng thê thảm ngã xuống mặt đất, còn gã đại hán ngửa đầu lên trời cười như điên cuồng: “Ha ha ha, là của ta.” Đường Ân dừng lại nói với gã Phong hệ võ sĩ: “Tây Áo Đa, ta không có cướp công thì rất bình thường, nhưng vì sao ngươi cũng không xuất thủ, già rồi hả?”

“Ta già?” Phong hệ võ sĩ tên là Tây Áo Đa âm trầm cười nói: “Trước tiên đi tìm cái gương nhìn thật kỹ nhìn tóc của mình đi, sau đó lại đến nói chuyện với ta.”

Nghe nhắc tới đầu tóc, thần sắc Đường Ân có chút lúng túng, hắn dĩ nhiên biết hai bên tóc mai của mình hai đã trắng như tuyết rồi, vì thế ngập ngừng nói: “Nếu chỉ so đầu tóc, ta còn trẻ tuổi hơn Sử Đế Phân, tóc của ta chỉ bạc chút đỉnh mà thôi, còn hắc, nhìn kia kìa, một cọng cũng không còn.”

“Ta đây là cạo có được hay không?” Gã đại hán cầm đại phủ cả giận nói.

“Đừng có giải thích vô ích, ngươi vì muốn che dấu mới cạo sạch.” Đường Ân khoát tay áo, quét mắt bốn phía một vòng rồi đột nhiên quát lớn: “Còn không đầu hàng?”

Các võ sĩ thuộc hạ Cơ Tư lập tức kinh hãi ngậy người, Ốc Luân đã bị giết chết, bọn họ hoàn toàn không cần thiết phản kháng nữa rồi, may là hai gã sát thần kia đã chạy đi vây công Ốc Luân, nếu như thừa dịp bọn hắc ngậy người bất động mà động thủ, có trời mới biết bọn hắc sẽ chết thêm bao nhiêu người.

153. Chương 153: Chết Vắn.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 153: Chết vắn.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Leng keng...”

Một gã võ sĩ dẫn đầu ném trường kiếm xuống đất, có người dẫn đầu dĩ nhiên là có người làm theo, trong khoảnh khắc này tiếng vũ khí chạm đất vang bên tai không dứt, nhóm võ sĩ đứng cạnh Cơ Tư cũng giải trừ võ trang.

Mặc dù chỉ là động tác tượng trưng, trong đám người còn không ít Quang Mang võ sĩ, bọn hắn không cần vũ khí, nhưng ở trong tình huống này không có người nào muốn tiếp tục chống cự, làm vậy chỉ có thể tự chuốc lấy họa vào thân.

Đường Ân tiến vào giữa đám người, từng bước từng bước đến gần Cơ Tư, nơi Đường Ân đi qua, các võ sĩ vội vàng tránh ra như thủy triều, vô cùng biết điều đứng yên lặng ở hai bên. Giờ phút này bộ dáng Cơ Tư đã cực kỳ chật vật, nhuễn giáp trên người hắn dính đầy tro bụi, trên mặt, trên đầu cũng thế, mồ hôi không ngừng từ trên mặt chảy xuống làm hiện ra mấy vết trắng đen xấu xí.

Trong lúc Đường Ân nhìn Cơ Tư thì Cơ Tư cũng nhìn tới Đường Ân, chỉ có điều người trước khí định thần nhàn, người sau lại không ngừng run rẩy.

Đường Ân cười nhạt một tiếng, từ sau thắt lưng lấy ra một cái khăn tay, đưa tới rồi nói: “Lau cho sạch đi, thân là quý tộc, bất kể đang ở nơi nào cũng phải giữ vững hình tượng của mình.”

“Vâng vâng, dạ ...” Cơ Tư run rẩy nhận lấy khăn tay, lau lung tung trên mặt.

“Đúng rồi, có nhớ mấy câu trước kia ta nói cho người nghe không?” Đường Ân nhẹ giọng nói: “Nếu như người còn dám bước vào Nam tước lĩnh của ta nửa bước, ta sẽ lập tức làm thịt người, người nhớ không?”

Động tác Cơ Tư bỗng nhiên cứng ngắc, hắn ánh mắt cầu khẩn nhìn tới Đường Ân, muốn nói gì đó rồi lại thôi, tựa hồ muốn cầu xin Đường Ân tha thứ nhưng lại không bỏ được thể diện quý tộc.

“Nếu tối hôm nay ta để cho người rời đi, ta sẽ là người không thủ tín, nếu như ta làm thịt người, người lại là cậu ruột của Ba Lý Khắc, ai da...” Đường Ân thở dài một tiếng: “Cơ Tư ơi là Cơ Tư, tại sao người luôn luôn làm cho người ta khó xử vậy hả?”

“Ta...” Trong mắt Cơ Tư tràn đầy hối hận, thế nhưng lời xin lỗi thủy chung vẫn không thể nói ra.

Lúc này gã đại hán tên là Sử Đế Phân đột nhiên lật ngang lưỡi rìu bổ vào sau gáy Cơ Tư, đỉnh đầu Cơ Tư văng lên, lẫn lông lóc dưới mặt đất ra thật xa, máu tươi phun ra như suối, thân thể hắn ngã úp sấp xuống đất, co quắp mấy cái rồi không bao giờ động nữa.

Một bữa này tới quá đột nhiên, không chỉ làm cho nhóm võ sĩ chung quanh sợ hết hồn, ngay cả Đường Ân cũng ngây ngẩn cả người, liếc mắt nhìn về phía Sử Đế Phân.

“Hắc hắc, vẫn là của ta.” Sử Đế Phân phát ra tiếng cười khàn khàn.

“Người làm gì đó?” Đường Ân cau mày nói.

“Ta ghét nhất là cái bộ dài dòng của người, chẳng lẽ người sẽ bỏ qua cho hắn hay sao?” Sử Đế Phân vượt vượt cái đầu trọc của mình, sau đó cố ý giảm thấp thanh âm nói: “Ta cũng là vì người mà thôi, nếu như tên này chết trong tay người, làm sao người khai báo với nhà vợ đây?” Đường Ân nhìn Sử Đế Phân thật lâu mới từ từ lắc đầu nói: “Chỉ vì người mà khoái cảm của ta ít nhất giảm hơn phân nửa, người không thể chờ ta nói hết câu sao?”

“Khoái cảm? Cái này quá dễ.” Lúc này gã Phong hệ võ sĩ tên là Tây Áo Đa đi tới, nói: “Ngày mai ta đi tới Bá tước phủ tìm cho người mấy bé con trở lại.” “Ngậm cái miệng chó của ngươi lại.” Đường Ân quát lên: “Tác Phỉ Á đang ở bên kia.”

Giờ phút này Tác Phỉ Á có cảm giác cực kỳ vô lực, vì sao mấy bằng hữu của phụ thân đều thô tục không thể kèm chế như vậy nhỉ?

“Nhiều đó đã là gì chứ?” Tây Áo Đa lơ đãng nói: “Nhớ ngày đó ở trước mặt Bồ Lan Đạt, ta cũng vậy thôi.”

“Tây Áo Đa, bớt nói vài lời.” Ngay cả người tục tằng như Sử Đế Phân cũng lập tức lên tiếng can lại, mặc dù tình cảm bọn họ là máu thịt đổ ra mới đúc thành, có thể tùy tiện cười giỡn, nhưng có vài chuyện tuyệt đối không thể nói lung tung.

Tây Áo Đa biến sắc mặt, rồi lại yên lặng cười cười, vừa len lén liếc nhìn Đường Ân, sắc mặt Đường Ân lại tựa như thường, làm như không nghe thấy lời đối phương nói.

Đúng lúc này ở nơi truyền đến tiếng vó ngựa, các võ sĩ thuộc hạ Cơ Tư ở trong thành đã sớm biết đại thế đã mất, những người ở ngoài thành vẫn không biết bên trong xảy ra chuyện gì. Sau khi Sử Đế Phân rời khỏi cửa thành, nhóm võ sĩ vẫn tiếp tục tràn vào trong, đợi đến lúc nghe thấy tiếng vó ngựa đến từ phía sau, bọn họ đã không có cách nào bày ra chiến trận hiệu quả, tình thế nhất thời trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Bằng hữu của ngươi không ít nha!” Tây Áo Đa nhân cơ hội dời sang đề tài khác: “Lần này là ai?”

“Người muốn kiếm tiện nghi.” Đường Ân thản nhiên nói: “Ta báo trước cho rõ ràng, hắn không phải là bằng hữu của ta.”

“Là Lộ Dịch Sĩ Bá tước mà ngươi nói?” Sử Đế Phân hỏi.

“Đúng là hắn.”

“Giết chết hắn luôn cho rồi, sau này ngươi sẽ có thể trở thành Bá tước?” Tây Áo Đa nói.

“Thúi lắm, ngươi đang hoang mang một chút cho ta.” Đường Ân nói: “Ta có thể giết chết Cơ Tư là bởi vì Cơ Tư mang theo quân đội tiến công lãnh địa của ta, nhưng ta không thể đụng tới Lộ Dịch Sĩ, nếu không, Tái Nhân Hầu tước sẽ lập tức nổi giận.”

“Hầu tước?” Tây Áo Đa bĩu môi khinh thường.

“Ta trước tiên cảnh cáo các ngươi, không được phép vụng động.” Đường Ân trầm giọng nói: “Bây giờ không giống với trước kia, trước kia chúng ta không sợ cái gì, cùng lắm thì phải rút lui đi, bây giờ nơi này là nhà của ta, các ngươi hiểu chưa?”

Tây Áo Đa và Sử Đế Phân liếc nhau một cái, cũng không nói gì thêm.

“Đi thôi, Đường Ân.” Gã Địa hệ võ sĩ khác đi tới: “Chúng ta ra ngoài xem gã Lộ Dịch Sĩ Bá tước kia rốt cuộc muốn làm gì. Nếu như đến hắn mang theo ác ý, chúng ta sẽ phải hoàn thủ.”

“Hắn không dám!” Đường Ân nói: “Nếu như các ngươi không có ở đây, có lẽ hắn còn cố gắng ra vẻ hù dọa một chút, nhưng có các ngươi tồn tại, hắn sẽ biết điều y như con thỏ nhỏ.”

Từ trong màn đêm đen nhánh xuất hiện một nhóm kỵ sĩ khá lớn, không nói lời nào ngăn chặn những võ sĩ Cơ Tư ở ngoài thành, trường kiếm trong tay liên tục chém ra từng đạo bí kỹ oanh kích dày đặc y như bài sơn đảo hải, trong lúc nhất thời máu me bắn tán loạn, tiếng la thảm nổi lên bốn phía,

Nhóm võ sĩ đứng gần cửa thành thấy tình hình không tốt lập tức liều mạng chen vào trong thành, nhưng không phải tất cả mọi người có thể chen chúc đi vào được, có một số võ sĩ trực tiếp ném vũ khí xuống gờ hai tay lên đầu hàng, nhưng ngay cả hai chữ đầu hàng cũng không kịp rời khỏi miệng đã ngã lăn xuống đất.

Cửa thành chừng rộng năm sáu thước bị mấy trăm người cùng nhau chen chúc lộ vẻ vô cùng nhỏ bé chật chội, thỉnh thoảng có người bị chính đồng bạn đụng ngã xuống đất, sau đó chưa kịp bò dậy đã bị người khác dẫm đạp chết ngay tại chỗ, không chết dưới đao địch nhân lại bị đồng bạn của mình giết chết đúng là một loại bi ai cùng cực.

Từ trong đám kỵ sĩ bỗng nhiên xuất hiện một đại hán trung niên, quát lớn: “Mau tránh ra !”

Những gã kỵ sĩ nghe thấy thanh âm này liền quay đầu ngựa, vội vàng tránh sang hai bên. Lúc này gã đại hán trung niên kia cúi người xuống, hai tay chạm vào mặt đất, âm hiểm cười nói: “Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu.”

Nhiệt độ trong không khí đột nhiên hạ thấp rất nhanh, một luồng hàn khí từ trong tay đại hán trung niên kia hiện ra men theo mặt đất lan tràn tới cửa thành, những gã võ sĩ kia còn chưa biết được chuyện gì đã bị hàn khí bao trùm thân thể, dọc theo hai chân men lên đông cứng toàn bộ thành một bức tượng băng, nhóm võ sĩ này làm gì có năng lực tránh thoát bí kỹ Băng Phong do Cực Hạn võ sĩ thả ra, toàn thể võ sĩ đều bị đóng băng cứng ngắc không thể động đậy, nhiệt độ cực thấp cộng thêm thiếu thốn không khí, bọn hán nhanh chóng ngừng hô hấp tử vong.

Lúc này đám người Đường Ân mới vừa đi tới gần cửa thành, còn đang gào thét ra lệnh cho nhóm võ sĩ tràn vào cửa thành bỏ vũ khí xuống, nhìn thấy một màn này, mấy người bọn họ không khỏi cau mày trầm tư.

“Sát khí đủ mạnh nha!” Sử Đế Văn sờ sờ đầu trọc của mình, cười lên âm lãnh.

“Xem ra vị Bá tước đại nhân này có khẩu vị rất nặng, các người nói xem, nếu ta cho hán thêm một ít gia vị thì thế nào nhỉ?” Một gã Địa hệ võ sĩ khác tiến lên, híp mắt nhìn đồng tượng băng ở ngoài cửa thành.

Đám người Đường Ân tựa hồ nhớ lại chuyện gì không hẹn mà cùng nhau trầm mặc, qua một lúc sau, Đường Ân mới lộ vẻ khó khăn nói: “Tư Phái Khắc, không cần làm thế, Một hồi mọi người còn phải đi ăn khuya nữa.”

Địch Áo và Tác Phỉ Á hai mặt nhìn nhau, có nghe mà không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, ở đây có quan hệ gì tới bữa ăn khuya?

Tư Phái Khắc nhìn sang Đường Ân, nói: “Vậy người nói nên làm gì bây giờ, cứ để như vậy sao? Cực kỳ không tôn trọng Bá tước đại nhân nha?”

Nói đến hai chữ ‘tôn kính’, giọng nói Tư Phái Khắc rõ ràng lộ ý châm chọc.

Đường Ân nhìn ra cửa thành, rồi lại nhìn sang người nọ, thở dài nói: “Tùy người vậy, nhưng đừng có đùa quá trớn.”

Tư Phái Khắc cười hì hì nói: “Yên tâm đi, điểm phân tặc nho nhỏ này ta vẫn phải biết, ta dám cam đoan sẽ làm cho vị Lộ Dịch Sĩ Bá tước này lưu lại một đoạn ký ức tốt đẹp.”

Ở ngoài cửa thành, Lộ Dịch Sĩ Bá tước vừa giải quyết xong địch nhân, từ trong đám kỵ sĩ cười ngựa tiến phía dưới tường thành, âm thầm đánh giá mấy lần kiệt tác của mình, Bá tước không khỏi nở nụ cười vui vẻ. Nếu như Đường Ân đủ thông minh nhất định sẽ biết dùng gì thái độ gì ra gặp mình, thật ra không phải là Lộ Dịch Sĩ thích giết chóc, mà là muốn mượn những người này truyền lại cho Đường Ân biết tin tức, ta nếu có thể giết chết toàn bộ thủ hạ Cơ Tư, vậy thì Đường Ân nhà người cũng không phải là ngoại lệ.

154. Chương 154: Biến Hóa Theo Thời Gian.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 154: Biến hóa theo thời gian.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lộ Dịch Sĩ Bá tước hắng giọng một cái, đang định nói chuyện chợt nghe thấy bên trong thành bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng nổ ầm ầm, mặt đất theo đó run rẩy từng đợt, sau một lát, những bức tượng đá võ sĩ nơi cửa thành phảng phất như bị lực lượng vô hình nào đó dẫn phát, liên tiếp nổ tung ầm ầm, vụn bầy, máu thịt bể tan tành, chân tay cụt, còn có cơ quan nội tạng, ruột gan bay lượn đầy trời, toàn trường hiện ra hình ảnh tanh máu tới cực điểm.

Sau khi cơn mưa máu tẩn đi, mặt đất đã bị nhuộm thành một mảnh đỏ ngầu, chung quanh chất đầy tứ chi thịt nát.

Đám kỵ sĩ thủ hạ Lộ Dịch Sĩ Bá tước cho tới bây giờ còn chưa từng thấy loại tràng diện kinh khủng thế này, không nhìn được chạy qua một bên không ngừng nôn mửa.

Sắc mặt Bá tước cũng rất khó coi, thân là Cực Hạng võ sĩ, hiển nhiên hắn đã từng đánh qua mấy trận chiến lớn, nhưng thảm cảnh cỡ này thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy, nhất là có một con mắt may mắn thế nào bay tới dính trên đầu ngựa Lộ Dịch Sĩ Bá tước, từ đáy lòng Lộ Dịch Sĩ Bá tước không khỏi nổi lên một trận ác tâm dùng cán roi hất con mắt xuống đất, sau đó nhứ mày nhìn về phía cửa thành, chuyện này đã có thể xem như là hành động khiêu khích.

“Đại nhân.” Một gã kỵ sĩ bỗng nhiên đi tới bên cạnh Lộ Dịch Sĩ Bá tước, sắc mặt nghiêm trọng nhìn xuống đất.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước nghi ngờ nhìn theo hướng thủ hạ của mình, rồi biến đổi sắc mặt ngay lập tức, hắn lúc này mới phát hiện trên mặt đất chẳng biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều vết nứt thô to bằng cánh tay, rõ ràng là Liệt Địa Kích Cực Hạng võ sĩ cao cấp thả ra, từ lúc nào thủ hạ Đường Ân có nhân vật như vậy rồi?

Đám người Đường Ân đập lên máu thịt đỏ ngầu ra khỏi cửa thành, ngoại trừ đại hán gọi là Tư Phái Khắc ra, trên mặt những người khác đều có vẻ vẻ không vui gì lắm, bởi vì dưới chân truyền đến cảm giác sềnh sệch trơn lầy thật sự là khiến cho lòng người phải nổi gai lạnh từng đợt. Dịch Áo nhìn sang Tư Phái Khắc làm như không có chuyện gì xảy ra, thành viên Mãnh Hổ đoàn tựa hồ đều có thiên tính tàn nhẫn, bá đạo, trước kia Đường Ân Nam tước là cái dạng gì đây?

“Bá tước đại nhân? Vì sao ngài làm sao đến nơi đây?” Đường Ân cố ý làm ra bộ dạng kinh ngạc.

“Nghe nói cái tên Cơ Tư chạy đến chỗ của người quấy rối, ta sợ người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới tới đây xem tình hình thế nào.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước vừa nói vừa nhìn Sử Đế Văn đứng bên cạnh Đường Ân, hình thể người này cao hơn hai thước, bất luận đứng ở chỗ nào cũng là mục tiêu hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Thật sự cảm tạ Bá tước đại nhân.” Đường Ân cười nói.

“Cơ Tư đâu? Ở đâu rồi?” Mặc dù Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhìn thấy Đường Ân là biết rằng Cơ Tư rất có thể đã bị Đường Ân đánh bại. Thế nhưng căn cứ tin tức hắn nhận được, Cơ Tư đã điều hai tên Cực Hạng võ sĩ trong gia tộc tới đây, về tình về lý không nên bị đánh bại dễ dàng như vậy. Cho nên Lộ Dịch Sĩ Bá tước muốn nghe được đáp án chuẩn xác từ trong miệng Đường Ân.

“Hắn hả, đã chết.” Đường Ân cười cười nói.

“Đã chết? Người giết hắn?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước kinh ngạc hỏi, cảm giác Đường Ân ở trước mặt bắt đầu to lớn hơn một chút, nhiều năm trước kia phụ nhân Đường Ân ngộ hại, Đường Ân cực kỳ nổi giận cũng chỉ đánh Cơ Tư mù một con mắt mà thôi. Vì sao ngày hôm nay đột nhiên xuất ra thủ đoạn kịch liệt như thế? Chẳng lẽ hắn không e ngại Sắc Vi Hoa gia tộc trả thù?

“Không phải, lúc ta phát hiện hắn thì hắn đã là cỗ thi thể rồi.” Đường Ân thản nhiên nói.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước lâm vào trầm mặc, khi tới đây hắn thật sự không nghĩ đến sẽ có tình huống như thế này, nguyên bản định canh me lúc Đường Ân nguy cấp để xuất thủ chiếm tiện nghi. Sau đó cường chế Cơ Tư rời khỏi, sự tình kế tiếp đề ra bất cứ yêu cầu gì cũng có thể thuận lý thành chương, Đường Ân bị đả kích trầm trọng tuyệt đối không dám chống lại hắn.

Nhưng bây giờ nhìn lại hình như Đường Ân hủy diệt Cơ Tư không có phí bao nhiêu khí lực, mấy người đứng đối diện, bao gồm cả Đường Ân ở bên trong đều là Cực Hạng võ sĩ.

Võ lực cỡ này đã cường đại hơn hắn rồi, trước khi đến đây hắn đã định liệu trước hết thảy mọi trường hợp có thể tiến hành cũng vì thế mà mất đi ý nghĩa, dùng sức mạnh cường bức Đường Ân? Khẳng định là không được, nếu Đường Ân nổi giận sẽ biến thành một người kẻ điên không hề có kỵ bất cứ điều gì, còn nói nhẹ nhàng để giữ vững hòa bình? Vậy thì hắn giống trống khua chiêng chạy đến nơi này làm gì?

Lộ Dịch Sĩ nắm chắc quyền một lúc lâu vẫn không thể đưa ra lựa chọn.

Nhìn vẻ mặt Lộ Dịch Sĩ Bá tước, trong lòng Đường Ân cười thầm không dứt, lão cáo già người cũng có ngày hôm nay. Thế nhưng trên mặt hắn lại lộ vẻ thành khẩn nói: “Bá tước đại nhân, mời vào bên trong, đường xa như vậy ngài còn cố ý chạy tới trợ giúp, thật sự là làm cho người ta phải cảm động.”

Lộ Dịch Sĩ Bá tước cố nặn ra vẻ tươi cười gật đầu đáp lễ, được Đường Ân hướng dẫn tiến vào trong thành.

Nhìn thấy các võ sĩ thủ hạ Cơ Tư đã hạ vũ khí xuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, Lộ Dịch Sĩ Bá tước càng thêm lúng túng. Thoạt nhìn Đường Ân đã sớm không chế tốt thế cục, bản thân mình ra tay giết chết nhóm võ sĩ ở ngoài cửa thành hiển nhiên là dư thừa rồi. Nói cách khác, hắn mang theo đại đội nhân mã bốn ba đường dài đến đây, chỉ giết chết một ít binh lính không đáng kể, Lộ Dịch Sĩ nghĩ tới đây tâm tình càng thêm buồn bực, nếu như chuyện này truyền đi quả thực là một truyện cười cho thiên hạ.

Mặc dù đang là đêm khuya nhưng Đường Ân vẫn an bài một bàn tiệc thịnh soạn, cho dù hắn ác cảm với Lộ Dịch Sĩ như thế nào, đối phương cũng là Bá tước đại nhân, vẫn phải được đối xử đúng mực.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước ngồi ở vị trí chính giữa, bên trái hắn là mấy gã thuộc hạ võ sĩ cao cấp, phía bên phải là đám người Đường Ân. Hai bên phân biệt rõ ràng như thế không giống tiệc tẩy trần cho Lộ Dịch Sĩ, thoạt nhìn giống như là đàm phán hơn.

Mùi thơm thức ăn thơm nồng ở trên mặt bàn xông vào mũi nhưng đại đa số người ở đây không hề đói bụng. Tư Phái Khắc toàn lực buông thả Liệt Địa Kích tạo thành cảnh tượng cực kỳ tanh máu, người nào không có nôn mửa tại chỗ đã có thể tự hào rồi, làm gì còn có khả năng nuốt trôi đồ ăn.

Đầu tiên là tán gẫu với Đường Ân, Lộ Dịch Sĩ Bá tước làm bộ lơ đãng ném ánh mắt sang Tác Phỉ Á: “Đúng rồi, Tác Phỉ Á, nghe nói người mới vừa trở lại Nam tước lĩnh?”

“Vâng, Bá tước đại nhân.” Tác Phỉ Á trả lời rất lễ phép.

“Người đi con đường nào?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước hỏi.

“Chúng ta đi đường mòn ở sa mạc Hỏa Diễm trở về.”

“Trần Lâm cũng đến sa mạc Hỏa Diễm, đứa nhỏ ngốc nghếch này vì chuẩn bị một phần quà sinh nhật cho ta, thế mà bất chấp nguy hiểm đi bắt Hỏa Hồng Thú.” Sắc mặt Lộ Dịch Sĩ Bá tước trở nên trầm trọng, nói: “Nhóm võ sĩ tùy tùng của Trần Lâm trốn về nói cho ta biết thủ hạ người tập kích Trần Lâm. Trên thực tế, nói Lộ Dịch Sĩ lời này đã ngầm đưa ra ý thỏa hiệp, nếu không, hắn không chuyển mục tiêu vào nhóm thủ hạ Tác Phỉ Á, bởi vì nhắm thẳng vào Tác Phỉ Á mới có khả năng lấy được hiệu quả tốt nhất.”

“Công kích Trần Lâm? Không thể nào!” Tác Phỉ Á lắc đầu, thần sắc thông dong nói: “Lộ Dịch Sĩ Bá tước, ta cũng là một trong những người chứng kiến, tại sao ngài không hỏi lúc ấy ta đã thấy chuyện gì?”

Lộ Dịch Sĩ Bá tước ngó chừng Tác Phỉ Á, cố gắng tìm vài dấu vết sơ hở, nhưng Tác Phỉ Á cực kỳ bình thản, nhìn lại Lộ Dịch Sĩ Bá tước không hề nhượng bộ. Qua một lúc lâu, Lộ Dịch Sĩ Bá tước mới thở dài một hơi.

Mặc dù rất nhiều người không bao giờ xem trọng hai chữ chính nghĩa, nhưng có đôi lúc cái thứ chẳng có ý nghĩa gì lại có thể phát huy tác dụng, nhất là dưới tình huống lực lượng song phương giữ vững ở trình độ ngang nhau.

Nếu như Đường Ân Nam tước không có nhiều lão huynh đệ trợ trận như thế này, mọi chuyện đối với Lộ Dịch Sĩ Bá tước sẽ vô cùng đơn giản, cứ mạnh mẽ lên án Tác Phỉ Á nói dối, ra lệnh võ sĩ lập tức bắt Tác Phỉ Á lại mang về Bá tước lĩnh tiếp nhận thẩm tra. Về phần đầu Hỏa Hồng Thú, dĩ nhiên phải thuộc về Lộ Dịch Sĩ Bá tước, coi như là một công ba việc, đầu tiên là có được một nơi phát tiết nỗi đau mất đứa con gái, hai là Hỏa Hồng Thú có tác dụng trọng yếu gia tăng thực lực cũng rơi vào trong tay, cuối cùng còn đã kích được Đường Ân. Thậm chí có thể thừa cơ đoạt đi tước vị Đường Ân, nếu dứt khoát hơn một chút thì trực tiếp xử lý luôn hai cha con, giải quyết hoàn toàn mọi phiền toái.

Nhưng mà lực lượng Đường Ân không hề thua kém hắn, vì thế ở tình cảnh bây giờ hắn không thể không nhìn chính nghĩa tồn tại. Trên thực tế, sau khi nhận được hồi báo từ những gã võ sĩ tùy tùng của Trần Lâm, hắn cũng không tin Tác Phỉ Á lại làm chuyện như vậy. Cho dù là Nam tước lĩnh hay là Bá tước lĩnh, Tác Phỉ Á cũng có danh tiếng rất tốt. Nói cách khác, nếu như Tác Phỉ Á thật sự là tiểu nhân vì đạt được mục đích mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, một đám vương tôn công tử ở trong Bá tước lĩnh sẽ không

tranh nhau theo đuổi Tác Phỉ Á rồi. Lấy vợ không thể chỉ nhìn bề ngoài, cho dù đám công tử kia ham mê dung mạo Tác Phỉ Á, thì những vị trưởng giả trong nhà cũng sẽ lên tiếng cảnh cáo. Bọn họ ngầm ủng hộ văn bối trong gia tộc theo đuổi Tác Phỉ Á, hiển nhiên là nhìn trúng năng lực và nhân phẩm của nàng, cho rằng Tác Phỉ Á chắc chắn sẽ trở thành trợ lực rất lớn cho gia tộc.

Một người, mấy người có lẽ còn sai sót, rất nhiều người cùng coi trọng Tác Phỉ Á thì không thể nào sai lầm được.

Có câu nói muốn gán tội cho người khác không sợ không có lý do, nhưng đó là dưới tình huống lực lượng song phương chênh lệch nghiêm trọng, giờ phút này Lộ Dịch Sĩ Bá tước nào dám liều lĩnh áp bách Đường Ân, cường thế gài tang vật cho Tác Phỉ Á?

“Lộ Dịch Sĩ Bá tước, là ai nói với người thủ hạ Tác Phỉ Á tập kích Trân Lâm?” Đường Ân cau mày nói: “Nếu đã như vậy, mau gọi người lên đối chất với chúng ta.”

“Hôm nay tạm thời tới đây.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước chậm rãi đứng lên, hẩn cố ý né tránh lời Đường Ân đề nghị: “Đường Ân Nam tước, trước tiên tìm cho ta một chỗ nghỉ ngơi, ta rất mệt mỏi, cũng bắt đầu hồ đồ rồi, ngày mai chúng ta sẽ bàn lại.”

“Cũng tốt.” Đường Ân cười cười đứng lên: “Bá tước đại nhân, mời đi bên này.”

Thấy Lộ Dịch Sĩ Bá tước rời đi, các võ sĩ Bá tước lĩnh cũng tự tìm lý do rời khỏi phòng ăn.

“Lão tiểu tử kia còn không phục đâu!” Tư Phái Khắc cười hắc hắc nói: “Hắn muốn suy nghĩ cẩn thận, ngày mai giao tranh mạnh bạo với chúng ta hay là biết điều kẹp đuôi rồi đi nhỉ?”

“Đúng rồi, Tác Phỉ Á, rốt cuộc người có cho người tập kích Trân Lâm không?” Tây Áo Đa đột nhiên hỏi.

“Không có.” Tác Phỉ Á thản nhiên nói: “Lúc ấy chúng ta đã chuẩn bị buông tha đầu Hỏa Hồng Thú rồi.”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật.” Thần sắc Tác Phỉ Á có vẻ không vui.

“Tâm tính người tốt hơn lão tiểu tử Đường Ân nhiều.” Tư Phái Khắc cười cười quái dị nói: “Nếu như đổi thành Đường Ân, hắc hắc, bọn họ đừng mong chạy thoát một tên nào, cũng không thể nào cho người đi báo tin.”

“Tựa hồ không nên đánh giá người khác ở trước mặt con gái nhỉ?” Tác Phỉ Á bình thản nói: “Hơn nữa, lại còn dùng cái loại thái độ cười giỡn thế này hình như không lễ phép lắm.” Ở trong trường hợp này nàng phải duy trì tôn nghiêm cho phụ thân, huống chi thái độ của đối phương quả thật hơi quá đáng, nàng cũng bắt đầu tức giận.

Mấy gã đại hán ở trên bàn ăn đồng thời trở nên an tĩnh, ngay Sử Đế Văn đang liên tục nhai nuốt cũng ngừng động tác, yên lặng nhìn Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á đã từng chứng kiến tác phong của bọn hắn, cũng biết bọn họ đều là hung đồ quen việc giết người phóng hỏa, nhưng nàng không hề e sợ. Trên phương diện đánh giá con người, Tác Phỉ Á có cách giải thích tương đối độc đáo, nếu như bọn họ bằng hữu chân chính của phụ thân sẽ không thể tức giận chỉ vì mấy câu nói đó. Nếu như bọn họ và phụ thân là đồng bạn bằng mặt không bằng lòng, không có tình cảm trụ cột thì đã sớm phân liệt rồi. Thậm chí có thể trở thành thù địch, bởi vì Nam tước lĩnh có quy tắc của riêng mình, không bao giờ tha thứ cho mấy kẻ vô pháp vô thiên.

“Tiểu nha đầu này tựa hồ có chút bất mãn đối với chúng ta.” Tây Áo Đa cười cười nói: “Có phải là vì chúng ta quá thô鄙? Hay là vì chúng ta quá tàn nhẫn?”

Tác Phỉ Á thâm than trong lòng, thì ra người cũng biết điều đó? Nhưng trên mặt mũi nàng lại không hề biểu lộ, chỉ lắc đầu nói: “Không phải, ta chỉ không thích người khác dùng cách nói như thế bàn luận về cha ta.”

“Người hiểu được phụ thân của người không?” Tây Áo Đa nghiêm mặt nói.

“Ta...” Tác Phỉ Á chỉ nói được một chữ liền im lặng, đúng vậy, nàng có hiểu tính cách phụ thân không?

“Thật ra chúng ta đều là người tốt.” Tây Áo Đa cười ha hả nói, chỉ có điều hai chữ ‘thật ra’ bị hấn nhả ra rất nặng: “Sau đó bởi vì nhóm chúng ta tao ngộ rất nhiều nguy hiểm mới biến thành như bây giờ, nói thí dụ như hấn, Sử Đế Văn.”

“Nói tới ta?” Sử Đế Văn còn chưa kịp hiểu vấn đề.

“Ban đầu chúng ta cùng nhau lịch lãm còn là một đám thiếu niên không hiểu gì hết, có một ngày chúng ta đói bụng sẵn giết một đầu Dã Trư, tiếp theo Sử Đế Văn phát hiện một con heo con vừa mới sinh ở trong chuồng.” Tây Áo Đa vừa kể vừa mỉm cười, nụ cười của hấn có điểm cổ quái: “Sau đó Sử Đế Văn mang con heo đó về nuôi, mỗi ngày tắm cho nó, mỗi ngày tìm rau dại cho nó ăn, ha ha, con heo nhỏ đó được hấn nuôi vừa trắng vừa mập, khả ái tới cực điểm.”

Tác Phỉ Á không khỏi liếc sang Sử Đế Văn, nàng không nghĩ tới một cự hấn như vậy còn có được tình yêu thương to lớn, thậm chí tràn lan đến độ bao la bát ngát như thế. Thế nhưng, nàng phát hiện một điểm cổ quái, hình như vẻ mặt Sử Đế Văn từ từ cứng ngắc lại, còn quai hàm Tư Phái Khắc đang không ngừng giật giật, tựa hồ cố nén cười thì phải?

“Sau đó chừng mấy ngày, chúng ta không có tìm được đồ gì để ăn.” Tây Áo Đa nói: “Đường Ân không nhịn được phái Sử Đế Văn ra ngoài dò đường, sau đó cầm con heo nhỏ kia ném vào trong nồi, ừ, đến tận bây giờ ta còn nhớ được, ngày hôm đó chúng ta ăn một bữa cơm dã ngoại cực kỳ ngon.”

“A?” Tác Phỉ Á lấy làm kinh hãi, vừa nhìn sang lưu ý Sử Đế Văn, một con heo dĩ nhiên không coi vào đâu, vấn đề nằm ở chỗ nó là sủng vật Sử Đế Văn nuôi mà?

“Một lát sau, Sử Đế Văn quay trở lại, thấy chúng ta ăn thịt liền mắng chửi chúng ta không nói nghĩa khí, không đợi hấn trở lại đã giành ăn trước.” Tây Áo Đa cười nói: “Sau đó hấn đoạt lấy cái muỗng, ha hả, một mình hấn ăn hết nửa nồi thịt, ngay cả nước canh cũng húp cạn sạch, dĩ nhiên là do sức ăn hấn rất lớn, nên chúng ta không hề để ý.”

Lúc này khuôn mặt Sử Đế Văn đã đỏ bừng như lửa rồi, còn cả vai Tư Phái Khắc cũng đang run rẩy từng đợt, hình như sắp sửa không nhịn được.

“Ăn no, uống đủ rồi, hấn mới nhớ tới con heo nhỏ của mình, chạy đi khắp nơi tìm kiếm, hô to gọi nhỏ nhưng vẫn không thể tìm được.” Tây Áo Đa nói: “Sau này ta thấy tội nghiệp hấn quá mới nói cho hấn biết con heo đó đã nằm trong bụng của chúng ta, người tốt nha, một đại nam nhân lúc ấy liền nổi điên lên cất tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa muốn quyết đấu với Đường Ân. Không đợi Đường Ân động thủ, hấn đã bỏ chạy ra ngoài trại nôn mửa, tất cả thức ăn lúc trước đều phun ra ngoài.”

“Ha ha ha ha ~!” Tư Phái Khắc rốt cuộc không nhịn được nữa, có lẽ là tình cảnh lúc ấy Sử Đế Văn cất tiếng khóc lớn rất có ý tứ, đã nhiều năm như vậy hấn vẫn còn có thể cười nghiêng ngả.

“Ha ha ha ~!” Tây Áo Đa cũng lập tức cười theo.

“Các người... muốn nói... chuyện này... nói cả đời sao?” Sử Đế Văn nhả ra từng câu từng chữ, hai mắt hấn đã trừng to ra y như hai quả chuông đồng.

“Không phải thế, không phải thế.” Tây Áo Đa khoát tay nói: “Ta đây đang chứng minh với Tác Phỉ Á tiểu thư mỹ lệ một điều, chúng ta đã từng là người tốt.”

“Nếu như còn dám nói thêm một chữ, lão tử liền quyết đấu với ngươi !” Sử Đế Văn lạnh lùng nói.

“Không dám, vậy đi, chúng ta bàn về Tư Phái Khắc.” Tây Áo Đa nói.

“Vì sao lại đến phiên ta?” Nụ cười của Tư Phái Khắc lúc này đã cứng ngắc lại.

“Tên này lúc còn trẻ luôn cho rằng mình là võ sĩ chính trực nhất, thuần khiết nhất trên thế giới.” Tây Áo Đa chỉ chỉ Tư Phái Khắc, nói: “Mỗi lần quyết đấu với người ta, hấn nhất định phải chỉ vào lỗ mũi người khác nói cho tên đó biết, các người không nên làm việc này, không được khi dễ người nọ, hoặc là không nên chém giết,... vân ...vân. Tóm lại, hấn phải nói cho đối thủ biết bọn họ đã làm sai rồi, còn vị võ sĩ chính trực nhất trên thế giới tới để trừng phạt bọn họ.”

Thần sắc Tác Phỉ Á đỏ khốc đỏ cười, cái loại phong cách này cũng quá cổ xưa rồi.

“Thế nhưng hẳn chỉ kiên trì thói quen tốt này hơn một năm, sau đó không thể nào kiên trì được nữa, Tác Phỉ Á, người biết tại sao không?” Tây Áo Đa nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì mỗi lần quyết đấu hẳn không bao giờ nói cho hết câu đã bị người ta đè xuống đánh một bữa, ha ha ha.” Tây Áo Đa cất tiếng cười thật to.

Thế nhưng, lần này không có ai cười theo, trong lòng Tác Phỉ Á thổn thức nao nao, nàng thật sự không nghĩ tới Tư Phái Khắc tạo ra tình cảnh tanh máu thảm thiết ở cửa thành, lại từng là một thiếu niên vô cùng ngây thơ như thế.

Tư Phái Khắc cũng không cười, hẳn híp mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ý, tại sao các người không cười?” Tây Áo Đa cười hồi lâu thấy không có ai phối hợp thì khó hiểu hỏi.

“Có cái gì buồn cười?” Tư Phái Khắc thản nhiên nói: “Thật ra bên trong nhóm chúng ta, Đường Ân mới là người biến hóa lớn nhất.”

“Đúng vậy.” Tây Áo Đa thở dài một tiếng.

“Phụ thân ta trước kia là hạng người gì?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Muốn biết hả?” Tây Áo Đa nói.

Đúng lúc này, Đường Ân đẩy cửa phòng ăn đi vào: “Các người đang nói chuyện gì đó?”

Tây Áo Đa cười khan một tiếng, hạ giọng nói với Tác Phỉ Á nói: “Ngày mai ta sẽ nói cho người biết.”

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Lộ Dịch thập Bá tước xuất hiện ngoài phủ, bộ dáng hẳn đã hoàn toàn thay đổi, không hề đề cập tới chủ đề ngày hôm qua, chẳng qua là mở giọng nhân nhạ thảo luận với Đường Ân một vài sự tình khẩn yếu không liên quan. Nhưng Lộ Dịch Sĩ Bá tước làm như vậy, Đường Ân lại càng cảnh giác, vừa đối đáp ứng phó Bá tước, vừa âm thầm suy tư đối phương có thể xuất ra động tác gì.

Dựa theo lý luận, ở bên ngoài Lộ Dịch Sĩ Bá tước không thể nào giống trống khua chiêng đối phó Đường Ân, trừ phi có một lý do thỏa đáng.

Nói đơn giản chính là phải làm việc dựa theo quy tắc, Tái Nhân Hầu tước không thể nào để cho lãnh địa của mình lâm vào tình trạng hỗn loạn. Nếu bất kỳ ai nhìn thấy đối phương gai mắt khó chịu đều có thể đi tới chém một đao, chẳng phải là lãnh địa của hắn sẽ vô cùng lộn xộn, rất khó quản lý hay sao?

155. Chương 155: Chuẩn Bị.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 155: Chuẩn bị.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cho dù Tái Nhân Hầu tước không cần quan tâm Đường Ân chết sống thì cũng liên quan đến một vấn đề quyền uy, cho nên hiện tại Đường Ân cần nhất là không được để cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước bắt được nhược điểm.

Dùng bữa sáng đơn giản xong, Lộ Dịch Sĩ Bá tước dẫn thủ hạ rời khỏi Nam tước phủ, so sánh với cái loại dằng dằng sát khí thể đêm hôm qua, lúc bọn họ rời đi có vẻ có sút giảm tinh thần rất nhiều. Chuyện này cũng khó trách, một nhóm người lòng tin tràn đầy chạy đến nơi đây chợt phát hiện đối phương căn bản không cần đến mình hỗ trợ, hiển nhiên khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng.

Đưa đoàn người Lộ Dịch Sĩ Bá tước rời đi, mấy người Đường Ân quay trở lại đại sảnh.

“Đường Ân, ngươi phải cẩn thận hơn nhiều, tên kia vừa nhìn cũng không phải là hạng người dễ dàng buông tha.” Tư Phái Khắc nói với Đường Ân.

“Cẩn thận dùng cái rắm đó!” Tây Áo Đa đứng ở một bên khinh thường bĩu môi: “Nào có đạo lý cả ngày đề phòng cướp, ta nghĩ rằng tốt nhất nên trực tiếp giết chết hắn là xong mọi chuyện, vậy thì còn gì phiền toái nữa chứ?”

“Được đó, bây giờ cũng có thể đuổi kịp nha?” Sử Đế Văn vuốt vuốt cái đầu trọc, cười hắc hắc.

“Bớt nói nhảm đi!” Đường Ân tức giận nói: “Các người thấy ở chỗ ta quá thoải mái nên tìm thêm phiền toái cho ta hả?” “Đúng rồi, đầu Hỏa Hồng Thú rốt cuộc rơi vào tay ai?” Tư Phái Khắc hỏi Tác Phỉ Á.

“Ở trong trang viên của ta.” Tác Phỉ Á thản nhiên nói.

Tư Phái Khắc suy nghĩ một lát, nói với Tác Phỉ Á: “Thật ra rất đơn giản, chỉ cần để cho gã Bá tước kia nhận được Hỏa Hồng Thú, tin tưởng rằng có thể chuyện lớn hóa nhỏ.”

“Chuyện này ta không thể làm chủ.” Tác Phỉ Á vừa nói vừa nhìn sang Dịch Áo.

“Người trẻ tuổi, ngươi nghĩ thế nào?” Tư Phái Khắc chuyển hướng Dịch Áo, trong lòng hơi ngạc nhiên, đã sớm nghe nói ánh mắt nữ nhi Đường Ân cao đến xuất kỳ, nhưng chuyện như vậy vẫn phải trưng cầu ý kiến Dịch Áo, là vì cấp mặt mũi cho vị hôn phu của mình hay là thật sự coi trọng đối phương?

Dịch Áo thấy Tác Phỉ Á đẩy vấn đề sang cho mình, cười cười nói: “Mẫu chốt không nằm ở chỗ chúng ta có giao Hỏa Hồng Thú ra hay không, mà là giống như lời ngài nói. Lần này ta thỏa hiệp giao Hỏa Hồng Thú cho Lộ Dịch Sĩ, quả thật có thể đổi được một đoạn thời gian an bình ngắn ngủi, nhưng tiếp theo thì sao? Ta sẽ làm như vậy bao nhiêu lần nữa.”

Tư Phái Khắc lại ném ánh mắt hỏi thăm sang Tác Phỉ Á, nàng nhún vai nói: “Ý Dịch Áo chính là ý của ta.”

Tư Phái Khắc cười, Dịch Áo và Tác Phỉ Á ra đáp án làm cho hắn rất hài lòng, nếu như đây là chuyện tình của Đường Ân, hẳn dĩ nhiên không cần phải thử dò xét làm gì. Nhưng Tác Phỉ Á lại không giống, dù sao vẫn cách một tầng quan hệ, ngay cả bản thân Tác Phỉ Á cũng e sợ mạnh động thì bọn họ tự nhiên không cần phải theo đuổi chuyện này.

“Đường Ân, lúc này ngươi còn không nói, nhớ năm đó chúng ta có sợ người nào đâu chứ?” Tư Phái Khắc cười nói với Đường Ân.

“Người đó!” Đường Ân thờ dãi nhìn Tác Phỉ Á và Dịch Áo, bất đắc dĩ nói: “Hỏa Hồng Thú trọng yếu đối với các người như vậy sao? Dịch Áo, vốn ta còn tưởng rằng ngươi là Hỏa hệ võ sĩ, nhưng bây giờ nhìn lại ngươi và Tác Phỉ Á đều không cần Hỏa Hồng Thú. Tại sao người vẫn không chịu giao ra? Vì một con Hỏa Hồng Thú mà đắc tội Lộ Dịch Sĩ Bá tước có đáng giá không?”

“Đường Ân đại nhân..” Dịch Áo vừa nói được phân nửa đã bị Đường Ân cắt đứt.

“Đừng có gọi là đại nhân, ngươi có thể gọi ta là thúc thúc.”

“Đường Ân thúc thúc.” Dịch Áo hiển nhiên không thích ứng với cách xưng hô này, phải ngập ngừng hồi lâu mới tiếp tục nói: “Ta và Tác Phỉ Á quả thật không cần Hỏa Hồng Thú, nhưng chúng ta có một người bằng hữu rất cần nó. Lúc này ta đã nói đây chỉ là một vấn đề tư tưởng chứ không có quan hệ gì tới thái độ Lộ Dịch Sĩ Bá tước, cho dù hắn là Hầu tước cũng thế.”

“Nói rất hay.” Sử Đế Văn đứng ở một bên nở nụ cười: “Tiểu tử có tính cách, ta thích.”

“Né qua một bên.” Đường Ân trợn mắt với Sử Đế Văn, sau đó nói với Dịch Áo: “Ta thừa nhận ngươi nói không sai, nhưng mà ngươi có nghĩ tới hay không, làm như vậy tình cảnh của các người sẽ cực kỳ nguy hiểm, chỉ là vì một con...” Đường Ân nói tới đây bỗng nhiên không nói gì được nữa, hắn vốn muốn nói chỉ vì một người bạn thì không đáng giá làm như vậy, nhưng nghĩ lại bản thân mình trước kia cũng vì bằng hữu bên cạnh làm rất nhiều chuyện đồng dạng như vậy, không thêm để ý tới hậu quả. Vì thế Đường Ân không thể nào nói tiếp được, bản thân mình làm không được thì làm sao yêu cầu người khác làm đây?

“Đường Ân, người đang định nói gì đó?” Tây Áo Đa thật sự là nhịn không được nữa rồi, vỗ bàn nói: “Đây là nữ nhi và con rể của người, nhà người không giúp bọn họ còn chưa tính, còn muốn bảo bọn họ cúi đầu trước mặt cái gã Bá tước kia? Nhuệ khí lúc tuổi trẻ của người đi đâu hết rồi?”

“Vì sao người biết ta không muốn giúp bọn hắn?” Đường Ân cười khỏ nói: “Thế nhưng có chút phiền phức, có thể tránh thoát thì nên tránh mới tốt, nếu thật sự phát sinh xung đột, người cho rằng giết Lộ Dịch Sĩ Bá tước sẽ không còn chuyện gì sao? Ta đã nói cho các người biết rồi, Lộ Dịch Sĩ cũng có vòng tròn quan hệ của riêng hắn, đến lúc đó không chỉ là xung đột ở giữa Bá tước lĩnh và Nam tước lĩnh, mà sẽ có rất nhiều người bị lôi kéo vào trong, xung đột cũng thăng cấp thành chiến tranh quy mô lớn, người hiểu không?”

“Cái gì mà chiến tranh với không chiến tranh, không phải là chém người hay sao?” Sử Đế Văn vuốt vuốt đầu trọc của mình, bình chân như vại nói: “Ta thấy tên tiểu tử này rất thuận mắt, đến lúc đó đừng quên tính ta là một người.”

“Cũng tính thêm ta là một người nữa.” Tây Áo Đa vội vàng nói theo một câu, sau đó liếc sang Tư Phái Khắc.

Tư Phái Khắc trợn mắt nhìn Tây Áo Đa: “Người nhìn ta làm gì, chuyện như vậy có bao giờ thiếu ta hả?”

Đường Ân bắt đắc dĩ lắc đầu, đối mặt cái đám chỉ sợ thiên hạ không loạn này, cho dù hắn nói gì đi nữa cũng không có ý nghĩa.

Địch Áo và Tác Phỉ Á bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn kinh ngạc đối với phản ứng của mấy người này. Để cho hai người đau đầu chính là những người này nói như thể hiển nhiên đã đặt Đường Ân vào một vị trí khó xử, có lẽ bọn họ thường xuyên làm như vậy, nhưng Địch Áo và Tác Phỉ Á không thể và không dám.

Sau khi suy nghĩ một lát, Địch Áo mở miệng nói: “Cảm ơn ý tốt của mấy vị, nhưng ta và Tác Phỉ Á trước tiên nên quay về trang viên, đúng lúc đi vào bình nguyên một chuyến qua một đoạn thời gian nữa mới trở về.”

“Cũng đành phải như vậy.” Tây Áo Đa thở dài một hơi, đau lòng nói: “Các người ra ngoài né tránh một đoạn thời gian ngắn cũng tốt, tránh làm liên lụy tới Nam tước đại nhân của chúng ta.”

“Người thú vị lắm.” Đường Ân giận tím mặt: “Bây giờ là lúc nào rồi? Cơ Tư mới vừa chết ở chúng ta trong tay, tin tưởng là các người cũng không xa lạ gì Sắc Vi Hoa gia tộc đúng không? Được, coi như các người không có đặt bọn họ vào trong mắt, nhưng thế lực Lộ Dịch Sĩ Bá tước ở bên kia thì sao? Không phải là muốn đổ thêm dầu vào lửa? Các người có mấy cái đầu mà sao không chịu suy nghĩ dùm ta một chút, định đồng thời đối nghịch với hai thế lực lớn?”

Sử Đế Văn gãi gãi đầu trọc nói: “Lão tử cũng không nghĩ nhiều như vậy, dù sao nhắm đánh thắng được thì cứ đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, trước kia người cũng thường xuyên làm như vậy mà?”

“Người cũng biết đó là lúc trước?” Đường Ân giận quá thành cười: “Thật sự đánh nhau các người có thể chạy đi nhưng ta làm không được, chẳng lẽ ta đeo quan tài Bồ Lan Đạt chạy theo các người?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Sử Đế Văn giơ hai tay lên ra vẻ vô tội, nói: “Cũng không thể nhìn hai tên tiểu tử này bị người ta khi dễ chứ?”

Đường Ân xoay người lại nghiêm nghị nói với Địch Áo và Tác Phỉ Á: “Các người trở về trang viên cũng không phải là biện pháp, trốn tránh vĩnh viễn không thể nào giải quyết được vấn đề, các người đã cố ý muốn giữ lại Hỏa Hồng Thú, vậy thì nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị chuyện gì?” Địch Áo và Tác Phỉ Á ngăn ra.

Đường Ân cười cười: “Đương nhiên là tìm vài việc cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước đi làm, để cho hắn tạm thời không có thời gian rảnh rồi thò tay thò thân vào đây. Thừa dịp cái khe hở này, chúng ta trước tiên giải quyết Sắc Vi Hoa gia tộc.”

“Ai dà, ta còn tưởng rằng người đổi tính rồi, thì ra vẫn còn hèn hạ y như trước đây.” Tây Áo Đa nở nụ cười: “Nghe nói tình thế Sắc Vi Hoa gần đây không tốt lắm, người bây giờ nhúng tay vào mới thực sự là thêm dầu vào lửa nha, ha ha.”

“Hoặc là nén giận kẹp cái đuôi lại làm người.” Đường Ân thản nhiên nói, trên mặt xẹt qua vẻ tàn khốc: “Hoặc là làm cho bọn hần vĩnh viễn không bao giờ có khả năng trở mặt.”

Địch Áo và Tác Phỉ Á nhìn nhau kinh ngạc, cả hai không biết nên nói gì cho phải rồi, nói Đường Ân là người mềm yếu? Giờ phút này hần biểu hiện cực kỳ âm tàn khiến cho người ta cảm giác không rét mà run, nhưng ấn tượng lúc trước hần cấp cho Địch Áo thủy chính là ẩn giấu phi thường sâu, hai tính cách này căn bản không thể nào liên lạc ở chung một chỗ được.

Đây chính là chênh lệch địa vị, chênh lệch tuổi tác tạo thành quan niệm khác nhau, những chuyện Đường Ân cần phải bận khoản nhiều hơn Địch Áo và Tác Phỉ Á cộng lại gấp mấy lần. Bởi vì có câu là đánh rắn động cỏ, Đường Ân sợ dĩ có thể ẩn nhẫn cho đến ngày hôm nay không phải là không có nguyên nhân.

156. Chương 156: Đoàn Tụ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 156: Đoàn tụ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Kể từ khi Bồ Lan Đạt qua đời, Đường Ân làm hết thấy cũng là vì một mục đích duy nhất, đó là phá hủy Sắc Vi Hoa gia tộc triệt để. Nhưng thành viên Mạnh Hổ đoàn đã đường ai nấy đi, hần không có trợ lực nên phải phái người từ từ điều tra, đến ngày hôm nay thời cơ rốt cuộc đã tới.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước xuất hiện hiển nhiên là một biến số bất ngờ cho Đường Ân, cho nên hần vẫn còn do dự, đó là chuyện mà Địch Áo và Tác Phỉ Á không nghĩ tới.

“Tây Áo Đa, người chuyển động vài vòng quanh lãnh địa Bá tước lĩnh và Sắc Vi Hoa gia tộc để dò xét tin tức.” Đường Ân lại xoay người nói với Tác Phỉ Á và Địch Áo: “Hai người các người, một thời gian gần đây đừng ở trong thành làm gì, cứ tự chủ trương, hiểu không?”

“Tại sao lại là ta đi?” Tây Áo Đa kêu lên.

“Nói nhảm, không phải ngươi là Phong hệ võ sĩ hay sao? Người không đi thì ai đi?” Đường Ân tức giận nói.

Đảo mắt đã qua hơn hai mươi ngày, tình thế bên ngoài vẫn có vẻ bình tĩnh, Sắc Vi Hoa gia tộc không có bất kỳ phản ứng nào, tựa hồ không biết bên phía Nam tước lĩnh Đường Ân đã xảy ra chuyện gì. Còn chuyện tình Lộ Dịch Sĩ Bá tước suất lĩnh quân đội và Cơ Tư Nam tước tấn công, Đường Ân chỉ viết một phong thư báo cáo đơn giản, rồi phái người đưa cho Tái Nhân Hầu tước. Hình như Tái Nhân Hầu tước rất coi trọng chuyện này, lập tức phái người đến Nam tước lĩnh tiến hành điều tra.

Đường Ân đã sớm bố trí thỏa đáng, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, sứ giả Tái Nhân Hầu tước an ủi Đường Ân một phen, rồi vội vã chạy về Hầu tước lĩnh. Sắc Vi Hoa gia tộc vẫn là đối thủ có lực cạnh tranh mạnh nhất với Tái Nhân Hầu tước, nghe nói rất được Phỉ Tể Đại công ưu ái. Vì thế Tái Nhân Hầu tước cực kỳ nhạy cảm với hướng đi Sắc Vi Hoa gia tộc.

Ấu Cách Đăng tước sĩ đệ đệ Đường Ân lúc này trở nên nhún nhường hơn nhiều, ba gã Cực Hạn võ sĩ gia nhập vào liên minh đủ để thay đổi cục diện toàn bộ Nam tước lĩnh. Trước kia hần vẫn cho rằng mình là nhân vật số hai Nam tước lĩnh, nhưng bây giờ địa vị của hần rất là khó xử.

Ba Lý Khắc bị giam lỏng vẫn cực kỳ thoải mái, hần tạo ra phiền toái lớn như vậy, chết tới gần ngàn người. Đường Ân chẳng những không trách cứ hần, ngược lại tỏ vẻ rõ ràng sẽ giao quyền thừa kế Nam tước lĩnh trong tương lai cho hần. Điều này làm cho Ba Lý Khắc vô cùng vui sướng, về phần bị giam lỏng thì hần hoàn toàn có thể lý giải, phạm vào sai dĩ nhiên phải nhận lấy trừng phạt, mà loại trừng phạt này là nhẹ nhất rồi.

Tác Phỉ Á và Dịch Áo cả ngày đóng cửa tu luyện, ngoài ra Tác Phỉ Á phải tự mình xử lý chính vụ trong Nam tước lĩnh, chủ yếu là lo lắng giải quyết chương ngại Ba Lý Khắc và Hoắc Hoa Đức bố trí dành cho nàng. Bây giờ Đường Ân tái nhậm chức, những lo lắng trước kia đã trở thành dư thừa, vì thế Tác Phỉ Á có dư thừa thời giờ tu luyện, xem như thỏa mãn ý nguyện Dịch Áo. Hàng ngày đều cố gắng tăng cường lực lượng của mình, đây mới là căn bản, trước kia Tác Phỉ Á lẫn lộn đầu đuôi bỏ phí quá nhiều thời gian.

Dịch Áo chậm rãi mở mắt, còn Tác Phỉ Á ngồi đối diện vẫn đang nhắm mắt ngưng thần không ngừng vận chuyển nguyên lực, thời điểm giết chết thủ lĩnh đạo tặc Mễ Nhĩ, Dịch Áo đã bắt đầu một đường đột phá, hiện nay trải qua khổ tu thời gian dài như vậy, hắn đã trở thành Quang Mang võ sĩ cấp bốn. Thế nhưng, tiến bộ của hắn rất khó đo lường như Quang Mang võ sĩ bình thường.

Lấy một thí dụ, nguyên lực của Quang Mang võ sĩ cấp ba có thể đủ để buông thả hai, ba mươi đạo Liệt Diễm Trảm, còn nguyên lực Quang Mang võ sĩ cấp bốn có thể buông thả năm, sáu mươi đạo Liệt Diễm Trảm, đồng thời uy lực cũng lớn hơn rất nhiều. Nguyên lực bên trong Chính Luân sẽ mở rộng thêm, mang ý nghĩa đã hoàn thành một lần chuyển hóa lượng biến đến chất biến, hơn nữa còn giúp tăng cường kéo dài năng lực chiến đấu.

Nhưng Dịch Áo có số lượng nguyên lực dự trữ nhiều hơn Quang Mang võ sĩ cùng giai nhiều lắm, đủ để chống đỡ hắn tác chiến thời gian rất dài, ít nhất cũng có thể kiên trì ba, bốn ngày, bây giờ đã có thể kiên trì bảy, tám ngày. Vừa tính tựa hồ khác nhau không lớn nhưng nếu xuất hiện trên chiến trường thật sự chắc chắn là cơn ác mộng của kẻ thù, đánh chém trong thời gian dài như vậy, không phải chỉ khảo nghiệm nguyên lực, mà còn có tinh thần và ý chí.

Một chuyện khiến Dịch Áo cao hứng là Tác Phỉ Á cũng bắt đầu quá trình đột phá, bây giờ là Quang Mang võ sĩ cấp bảy. Ngõa Tây Lý nói không sai, Tác Phỉ Á có được thiên phú bất phàm, chỉ cần nàng dồn toàn bộ tinh lực trên việc tu luyện nhất định sẽ tạo ra một đời thành tựu.

Trong phòng khí lạnh tràn ngập tựa như tiên cảnh, sàn nhà, vách tường, thủy tinh đều kết xuất một tầng băng sương nhàn nhạt, đây là do nguyên lực Tác Phỉ Á tạo thành.

Dịch Áo lặng lẽ đứng lên, đúng lúc này ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Dịch Áo không khỏi nhú mày, hắn liên tục dằn dò trong khi hắn và Tác Phỉ Á tu luyện không được tới quấy rầy bọn họ, là ai to gan như vậy chứ?

Tác Phỉ Á đã bị kinh động từ từ mở mắt ra, dùng thanh âm không vui hỏi: “Ai đó?”

“Là ta, tiểu thư.” Thanh âm Bách Lệ Nhi từ bên ngoài truyền vào.

“Bách Lệ Nhi?” Tác Phỉ Á kinh ngạc, vội vàng nói: “Vào đi.”

Phòng cửa bị đẩy ra, Bách Lệ Nhi tươi cười đứng ở trước cửa, nàng không có đi vào phòng, mà đứng tại chỗ cười nói: “Tiểu thư, người xem ai tới nè?”

Không đợi Tác Phỉ Á suy đoán, ngoài cửa đã vang lên một tiếng hoan hô, tiếp theo là Bách Lệ Nhi bị đẩy ra, Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì xông vào, miệng còn hét lớn: “Bất kể thông dâm, bất kể thông dâm ~!”

Dịch Áo vốn còn định đứng lên hoan nghênh, nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ nói như thế thân thể không khỏi cứng ngắc lại, sắc mặt cũng đỏ khốc đỏ cười, con quỷ tinh linh này đúng là cái gì cũng dám nói.

“Y Toa Bối Nhĩ?” Tác Phỉ Á nhìn thấy thì vui mừng quá đổi.

Ngay sau đó, thân ảnh Tuyết Ný cũng xuất hiện ở trước cửa cười cười nhìn Tác Phỉ Á, phía sau nàng tự nhiên là Ca Đồn và Lôi Mông.

“Tuyết Ný, người cũng tới aa.a?” Tác Phỉ Á vui mừng kêu lên.

Ba nữ tử vui vẻ ôm thành một đoàn, đứng ở một chỗ kêu gọi rồi rít, không khí sáng khoái lập tức lan tràn ra khắp phòng.

Ca Đồn mỉm cười đi tới vươn quả đấm ra đập một cái vào vai Dịch Áo, tiếp theo Lôi Mông cũng đi tới nện Dịch Áo một quyền. Dịch Áo bị đẩy lui lại mấy bước: “Hai người các người, phát bệnh hả?”

“Lâu như vậy không gặp, chúng ta cũng nhớ người.” Lôi Mông cười hắc hắc nói, tiếp theo dời tầm mắt sang ba nữ tử: “Không khí cực kỳ sáng khoái nha, Ca Đồn, chúng ta cũng tham dự thôi.”

“Người đi đi, ta có thể bảo đảm người sẽ chết rất thảm.” Ca Đồn tức giận nói.

“Dọc theo đường đi không có xảy ra chuyện gì chứ?” Dịch Áo hỏi.

“Có ta ở đây, có thể xảy ra chuyện gì được?” Lôi Mông nói rất hùng hổ: “Đúng rồi, gã Lộ Dịch Sĩ Bá tước có tới gây phiền phức cho các người không?”

“Đã tới.” Dịch Áo nói.

“A?” Lôi Mông sửng sốt: “Ta không có ở đây, các người làm sao ứng phó?”

Ánh mắt Dịch Áo đại ra, hần nhất thời không kịp phản ứng, bởi vì Lôi Mông quá tự tin đã thành sắc thái truyền kỳ rồi, có thể ứng phó Lộ Dịch Sĩ Bá tước hay không thì liên hệ gì tới Lôi Mông đây?

“Người cho rằng người là ai?” Ca Đồn cười khẩy nói.

“Ta là ai?” Lôi Mông đề cao thanh âm nói to: “Ta là võ sĩ gan dạ nhất trong đám võ sĩ, vĩnh viễn chiến đấu ở hàng đầu chiến tuyến, cung cấp an toàn cho tất cả đồng bạn.”

“Được rồi, được rồi.” Ca Đồn cắt ngang lời Lôi Mông: “Ta biết người nói những lời này cho ai nghe, thế nhưng, hình như người ta căn bản không có nghe thấy.”

“Ta... lặp lại lần nữa?” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Người đi chết đi!” Ca Đồn giơ ra bộ mặt xem thường.

Dịch Áo tiến tới trước người Lôi Mông, rất ân cần phỉ phỉ tro bụi trên vạt áo, vừa ý vị thâm trường giúp sửa sang nhuễn giáp cho hắn.

“Dịch Áo, cái gì đây? Tại sao?” Lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Áo quan tâm như vậy, Lôi Mông ngược lại có chút bất an.

“Có lòng tin đối với bản thân mình là chuyện tốt, không e ngại khiêu chiến, không e ngại cường địch cũng là chuyện tốt.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Thế nhưng người ngàn vạn lần không nên tự ti.”

“Ta? Ta tự ti?” Lôi Mông cười to: “Võ sĩ ưu tú giống như ta, trong tự điển nhân sinh chưa bao giờ sẽ có cái từ tự ti.”

“Vậy thì tốt.” Dịch Áo gật đầu: “Không tự ti là tốt rồi.”

Lúc chiến đấu bình thường, Lôi Mông quả thật luôn luôn đứng ở tuyến đầu, nhưng hần nhiều nhất coi như là một ụ đất vững chắc, còn hai người bằng hữu của Đường Ân Nam tước, Sử Đế Văn và Từ Phái Khắc chính là hai cỗ pháo đài. Nếu như sớm biết Sử Đế Văn và Từ Phái Khắc tồn tại, Lôi Mông tuyệt đối không dám nói khoác như vậy, chắc chắn hắn sẽ phải xấu hổ vô cùng vì lời nói của mình.

Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny nói chuyện rất náo nhiệt, nhưng các nàng chỉ nói toàn những việc nhỏ nhặt, ví như ai đáp ứng theo đuổi ai, nhà ai gặp bất hạnh, rồi lại xảy ra chuyện gì nữa đường bỏ học, thật là đáng tiếc...vân...vân.

Hàn huyền hơn nửa canh giờ, hưng phấn trong lòng đã phát tiết tương đối, Tác Phỉ Á mới đi vào chính đề: “Các người tới nhanh như vậy? Người trong nhà đồng ý người rời đi không? Nhất là người, Tuyết Ny, nhà người chịu để người đi?” Tuyết Ny chuẩn bị tiến cấp lên Cực Hạn võ sĩ rồi, cũng là ngôi sao trẻ tuổi hy vọng nhất của Thánh Đế Tư học viện, vẫn được mọi người trân trọng chiều chuộng. Về phần người nhà Tuyết Ny lại càng không cần phải nói, đã sớm chuẩn bị xong rất nhiều mảnh vỡ tinh thần cho Tuyết Ny, yên lặng mong mỗi chờ ngày Tuyết Ny đột phá thành công.

157. Chương 157: Gánh Nặng.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 157: Gánh nặng.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chúng ta tới giúp người, tại sao không cho chúng ta đi? Ha hả, chúng ta còn mang theo hơn hai trăm gia tộc võ sĩ.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Mấy ngày nữa, đạo sư của chúng ta cũng tới.”

Quả nhiên kinh động đến đạo sư, thần sắc Tác Phỉ Á hơi mất tự nhiên, nàng cầu trợ Thánh Đế Tư học viện và bằng hữu chủ yếu là vì đối phó Lộ Dịch Sĩ Bá tước, không nghĩ tới phụ thân Đường Ân vẫn giữ lại một hậu chiêu, Bây giờ nguy cơ đã qua, hình như mọi chuyện không có nghiêm trọng như nàng nghĩ.

“À, người và Khoa Lâm thế nào rồi?” Tác Phỉ Á dời sang đề tài khác.

Vừa nhắc tới Khoa Lâm, sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ lập tức ảm đạm, Tác Phỉ Á thấy Y Toa Bối Nhĩ có biến hóa, trong lòng biết bản thân đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, nàng lặng lẽ le lưỡi dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn sang Tuyết Ny.

“Tại sao không nói chuyện?” Tuyết Ny cười cười: “Ở trên đường không phải người đã nói là có một bụng khổ tâm muốn nói hết với Tác Phỉ Á hay sao?”

“Y Toa Bối Nhĩ, chúng ta ngồi xuống rồi nói tiếp.” Tác Phỉ Á kéo Y Toa Bối Nhĩ đi tới chỗ ghế, sau đó ngẩng đầu nhìn sang Lôi Mông nói: “Này, mấy nữ tử chúng ta đang nói chuyện, các người đứng ở chỗ này làm gì?”

“Nói người đó, Dịch Áo.” Lôi Mông nói: “Người đi ra ngoài kia.”

“Ta đang nói người.” Tác Phỉ Á vừa tức vừa buồn cười, nàng thật sự là phục bản lãnh giả vờ ngây ngốc của Lôi Mông.

“Có cái gì mà không thể nói cho chúng ta nghe.” Lôi Mông phẫn nộ lầm bầm.

“Đi thôi!” Dịch Áo và Ca Đốn trăm miệng một lời.

“Không cần bọn họ đi.” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài nói: “Có mấy lời ta vẫn muốn nói với Dịch Áo.”

“Ta?” Dịch Áo ngăn người.

Lôi Mông và Ca Đốn cũng lấy làm kinh hãi, một lát nhìn Dịch Áo, một lát xem liếc Y Toa Bối Nhĩ, bọn họ đã phát sinh chuyện gì?

“Ngày đó, ta cố ý tiết lộ quan hệ của người và Tác Phỉ Á trước mặt Cách Lý Phỉ Tư.” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói: “Vốn là ý tốt của ta, bởi vì Cách Lý Phỉ Tư cũng là người theo đuổi Tác Phỉ Á, cho nên ta muốn hấn biết khó mà lui, nhưng ta quá tự tin rồi, cũng đánh giá thấp sự ghen tỵ và ham muốn chiếm giữ của nam nhân, lại càng không có nghĩ tới Cách Lý Phỉ Tư không chừa thủ đoạn nào cấu kết với Phật Lang Duy.”

Nghe Y Toa Bối Nhĩ nói ra mọi chuyện tiền căn hậu quả đầu đuôi gốc ngọn một lần, đám người Dịch Áo và Ca Đốn không khỏi nhìn nhau kinh hãi, sự thật không khác bọn họ phỏng đoán nhiều lắm. Quả nhiên là cái tên Cách Lý Phỉ Tư và Khoa Lâm động tay động chân.

“Y Toa Bối Nhĩ, chuyện tình đã qua rồi mà.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng khuyên giải: “Ta bây giờ quan tâm là chuyện giữa người và Khoa Lâm, các người thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Tuyết Ny nói: “Y Toa Bối Nhĩ bảo Khoa Lâm phải chính thức xin lỗi, hơn nữa sau này đoạn tuyệt lui tới với Cách Lý Phỉ Tư. Khoa Lâm rất tức giận, ừ, bọn họ đã có một đoạn thời gian gần không có gặp mặt nhau.”

Tác Phỉ Á nhất thời im lặng, yêu cầu xin lỗi là đúng, nhưng mà để cho Khoa Lâm sau này đoạn tuyệt lui tới với Cách Lý Phỉ Tư lại quá cường bức. Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ thông minh lanh lợi, nhưng khi mù quáng liên mặc kệ hết thấy. Khoa Lâm cũng coi như là thanh niên tài tuấn có chút danh tiếng ở Thánh Đế Tư

thành, nam nhân vốn có tính tự ái rất cao, điều kiện này sẽ khiến cho Khoa Lâm mất sạch mặt mũi, Khoa Lâm làm sao có thể tiếp nhận được?

“Thật ra trước khi nhận được tin của người, Y Toa Bối Nhĩ và ta chuẩn bị đi ra bên ngoài du lịch giải sầu.” Tuyết Ny nói tiếp.

“Ừ, đi ra ngoài tìm hiểu thêm kiến thức cũng tốt.” Tác Phỉ Á nói.

“Nàng là vì không muốn gặp mặt Khoa Lâm.” Tuyết Ny cười nói: “Bây giờ có không ít nữ tử vây quanh Khoa Lâm, ta nghĩ rằng Khoa Lâm cũng muốn chọc giận Y Toa Bối Nhĩ, cố ý tiếp cận các nàng ấy, thường xuyên có thể nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ tươi cười hỉ hả. Đừng nói là Y Toa Bối Nhĩ, ngay cả ta cũng nhìn không được.”

“Khoa Lâm không thể làm như vậy?” Tác Phỉ Á không khỏi nhíu mày, loại cử động này quá ngây thơ, chỉ có thể làm cho quan hệ giữa hai người càng ngày càng rạn nứt mà thôi.

“Chúng ta có thể không nói đến Khoa Lâm được không hả?” Y Toa Bối Nhĩ thở dài, than thở một câu. Thật ra Tác Phỉ Á nói không sai, có đôi lúc nàng quả thật nhận thức quá cứng nhắc. Ở trong suy nghĩ của nàng, Dịch Áo là hôn phu Tác Phỉ Á, Cách Lý Phỉ Tư là huynh đệ tri giao của hôn phu nàng, song phương vốn nên chung đụng hữu hảo mới đúng. Nếu như là Dịch Áo muốn thương tổn Cách Lý Phỉ Tư, đó là lỗi Dịch Áo, nàng cũng sẽ yêu cầu Dịch Áo xin lỗi Cách Lý Phỉ Tư. Nếu không, nàng sẽ tình nguyện mất đi người bạn Tác Phỉ Á.

Bây giờ là Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư sai trước, nàng đề ra yêu cầu rất hợp tình hợp lý, cũng cự tuyệt thỏa hiệp.

Nói đơn giản hơn, nàng là một nữ tử không chịu được hạt cát dính vào mắt, thật ra nhân duyên của nàng rất tốt, sau khi trở về Thánh Đế Tư thành an toàn, nàng chỉ tùy tiện mở tiệc rượu tẩy trần là có vô số y tỷ muội tới tham dự ủng hộ. Nhưng bằng hữu chân chính của nàng chỉ có Tác Phỉ Á và Tuyết Ny, nàng rất thông minh nên luôn luôn nhìn thấy điểm nhơ trong nhân tính, rồi tính toán chi li để chiếm tiện nghi, còn những người tính tình vội vàng xao động, suy nghĩ nông cạn, không có nội hàm..., trong khi giao tiếp với những người này, nàng chỉ gạt đầu lấy lệ, duy chỉ có Tác Phỉ Á và Tuyết Ny là nàng không có nhìn thấy chướng mắt.

“Đúng rồi, còn có một vài đồng học cũng đi theo chúng ta.” Tuyết Ny biết điều chuyển sang đề tài khác: “Tác Phỉ Á, đi ra gặp mọi người nào.”

“Tốt.” Tác Phỉ Á đứng lên kéo tay Y Toa Bối Nhĩ đi ra ngoài.

Trước cửa Nam tước phủ đang đứng hơn hai trăm võ sĩ gia tộc do Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny mang đến, còn có mười mấy nữ hài tử khác, nhất thời ở trên đường phố cờ xí bay phấp phới, xe ngựa đủ loại màu sắc chen nhau xếp hai bên đường. Những võ sĩ gia tộc còn dễ nói, bọn họ đều là võ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, thủy chung luôn duy trì trầm mặc, còn đám nữ tử thì tụ thành một đoàn ríu ra ríu rít nói chuyện làm cho không khí vô cùng náo nhiệt.

Thấy đám nữ tử này, thần sắc Tác Phỉ Á lộ vẻ kinh ngạc: “Trời đất ơi, các nàng cũng tới?”

Trên thực tế, Tác Phỉ Á không đơn thuần tiến vào Thánh Đế Tư học viện để tu luyện, nàng là vì xây dựng mạng lưới quan hệ của mình nên rất rõ ràng thân phận và lai lịch đám nữ tử này. Nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn khiến cho nhóm nữ tử này bị toàn diệt, tin rằng toàn bộ Khắc Lý Tư bình nguyên cũng phải bị chấn động mãnh liệt. Lửa giận của Thánh Đế Tư thành đừng bảo là Lộ Dịch Sĩ Bá tước không có cách nào thừa nhận, ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng phải căm như hến, nếu không Hầu tước lĩnh sẽ bị đập bằng ngay lập tức

“Là do các nàng chủ động yêu cầu ra ngoài lịch lãm.” Tuyết Ny nói.

“Lịch lãm?” Tác Phỉ Á lộ ra cười khổ, các nàng mà còn phải lịch lãm? Đám nữ tử này mạnh mẽ vượt xa mấy người bằng hữu do phụ thân tìm đến, sau khi khai báo thân phận của các nàng rõ ràng, ngay cả Lộ Dịch Sĩ Bá tước chỉ có nước biết điều lập tức rút lui. Cục Hạn võ sĩ tính là cái gì? Mấy vị viện trưởng Thánh Đế Tư học viện đều là cấp bậc Võ Tôn, huống chi bên trong Thánh Đế Tư hồ còn có người thủ hộ

đáng sợ hơn nữa. Các nàng đại biểu cho từng gia tộc ẩn giấu lực lượng không nhỏ, ở đây có người nào dám thương tổn các nàng?

“Tác Phỉ Á !” Mấy nữ tử thấy Tác Phỉ Á đi ra liền mỉm cười nghênh đón.

Tác Phỉ Á đành phải xốc lại tinh thần chào hỏi, chuyện này đối với nàng đúng là một gánh nặng rất lớn, bất kỳ người nào trong đó bị thương, nàng cũng không dễ dàng khai báo.

“Người đang suy nghĩ gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ nhìn về phía Dịch Áo, nàng nhận thấy Dịch Áo đang nhíu mày nghĩ ngợi.

“Các nàng giống như đi đến nơi đây du lịch vậy.” Dịch Áo cười khổ nói.

“Không nên xem thường người khác.” Y Toa Bối Nhĩ nhếch miệng nói: “Người nghĩ rằng chúng ta lúc bình thường chỉ sinh sống an nhàn sung sướng thôi sao? Người sai chắc rồi, trong đám các nàng, bất cứ người nào cũng từng trải qua nhiều đợt huấn luyện nghiêm khắc. Thánh Đế Tư học viện không cho phép chúng ta tùy tiện bày ra bộ dáng Đại tiểu thư.”

“Thực lực kém cõi nhất trong các nàng cũng là Quang Mang võ sĩ cấp năm.” Tuyết Nỵ nói: “Dịch Áo, người bây giờ là mấy giai?”

“Cấp bốn.”

“Không thể nào?” Lôi Mông kêu lên.

Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nỵ cũng ngây dại, các nàng không quên lúc ở Phong Bạo Hải, Dịch Áo mới vừa trở thành Quang Mang võ sĩ, vì sao mấy tháng không thấy hắn đã lên tới cấp bốn rồi? Dựa theo loại tốc độ này, chẳng phải là chỉ cần một năm là Dịch Áo có thể trở thành Cực Hạng võ sĩ.

Tuyết Nỵ vẫn thường tự hào tiến cảnh của mình, nhưng bây giờ so sánh với Dịch Áo, nàng có vẻ thua kém rất nhiều.

“Chúng ta cần phải nỗ lực.” Ca Đồn lẩm bẩm.

“Nhưng chúng ta đã đủ khắc khổ rồi.” Lôi Mông kêu lên: “Dọc theo con đường này, ngoại trừ chúng ta ăn ngủ ra luôn luôn dành thời gian cho việc tu luyện. Dịch Áo, có phải ngươi còn có bí mật gì đó không chịu nói cho chúng ta biết?”

“Ta đây có bí mật gì chứ?” Dịch Áo mỉm cười lắc đầu.

“Giống như Diễn Sinh...”

“Lôi Mông ~!” Ca Đồn quát lên.

Lôi Mông lập tức ngậm miệng lại.

Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nỵ liếc nhìn nhau, trong mắt các nàng ẩn chứa ý cười.

158. Chương 158: Tin Dữ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 158: Tin dữ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tác Phỉ Á đang hàn huyên với đám nữ tử kia, tính cách nàng hoàn toàn không giống Y Toa Bối Nhĩ, ngay cả Tuyết Nỵ cũng thế. Y Toa Bối Nhĩ quá thông minh, tự cho mình là thanh cao, đối với những người thấp kém hơn mình, nàng rất lười giao thiệp, thái độ Tuyết Nỵ đối xử với mọi người đều nhàn nhạt, trong ba người bằng hữu, nàng là người ít nói nhất. Còn Tác Phỉ Á là thoải mái nhất, nàng không quá thân mật với

bất kỳ ai, cũng không tạo vẻ quá xa cách, nàng chu đáo cẩn thận đến mức những nữ tử khác đều có thể cảm giác được, trong lúc vô tình xem Tác Phỉ Á như là bằng hữu.

Mãi cho đến thời điểm ăn xong cơm tối, Tác Phỉ Á vẫn không có thời gian đến gặp Dịch Áo, vì phải an trí phòng cho những nữ tử kia và nhóm võ sĩ gia tộc do Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny mang đến. Chia ra đi dạo quanh một vòng xử lý cho ổn thỏa, đến khi Tác Phỉ Á đi tới gian phòng Dịch Áo đã là giữa đêm.

“Mệt chết luôn hả?” Dịch Áo cười nói.

“Không tính là mệt mỗi .” Tác Phỉ Á ngồi ở trên ghế, nàng nói không mệt nhưng lại thở dài một hơi: “Lôi Mông và Ca Đồn đâu?”

“Bọn họ đã sớm nghỉ ngơi rồi.”

“Dịch Áo, ta nghĩ...” Tác Phỉ Á do dự nói: “Ta nghĩ rằng nên mang theo các nàng trở về trang viên của chúng ta đi .”

“Vì sao?”

“Mấy người bằng hữu của phụ thân, còn có nhóm võ sĩ của bọn họ mang đến quá mức thô鄙.” Tác Phỉ Á dùng thanh âm bất đắc dĩ nói: “Bản thân ta thì không có gì, nhưng ta sợ bọn họ và mấy đồng học phát sinh xung đột, tất cả đều là người tới giúp chúng ta, nếu như gây ra phiền toái thì không tốt đẹp gì lắm.”

“Đường Ân thúc thúc sẽ đồng ý chúng ta rời đi.” Dịch Áo nói.

“Sẽ đồng ý.” Tác Phỉ Á nói: “Phụ thân chủ yếu là lo lắng vấn đề an toàn của chúng ta, nhưng chúng ta và các nàng cùng đi với nhau khẳng định rất là an toàn. Đừng bảo là Lộ Dịch Sĩ Bá tước, cho dù là Phạt Lang Duy từ trước đến nay luôn luôn đối đầu với Tái Nhân Hầu tước cũng chưa bao giờ dám quấy rầy lãnh địa Thánh Đế Tư thành. Lần trước nhất định phải trả thù các người mới cả gan lên vào Thánh Đế Tư thành, biết gì không? Sau khi Y Toa Bối Nhĩ gặp tập kích ở bến tàu, mấy đạo sư liên thủ đuổi giết ra ngoài, ngay cả phó viện trưởng cũng bị kinh động ra tay giết chết không ít đạo tặc. Nếu như không phải đang bị bộ lạc võ sĩ uy hiếp, Thánh Đế Tư học viện tuyệt đối không bỏ qua cho bọn chúng.

“Nàng quyết định thế nào?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Lần này ta thiếu nhân tình nhiều lắm.” Tác Phỉ Á thở dài: “Ta vốn cho rằng Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny mang theo võ sĩ gia tộc tới đây, còn có đạo sư của ta, hẳn là có thể đối kháng với Lộ Dịch Sĩ Bá tước, ai có thể nghĩ đến các nàng cũng theo tới.”

“Nhìn ra được các nữ tử đó quan hệ với nàng rất tốt .” Dịch Áo nói: “Đúng rồi, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny đã biết chúng ta sở hữu Diễn Sinh bí kỹ, bọn họ có hỏi nàng gì không?”

“Quả thật là biết rồi.” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Trên đường quay trở lại, có một ngày Lôi Mông và Ca Đồn đối luyện trong rừng cây bị võ sĩ của Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy.”

“Nếu như bọn họ muốn học, nàng cứ dạy đi.” Dịch Áo nói, Diễn Sinh bí kỹ vô cùng đơn giản, cho dù truyền ra ngoài hẳn cũng không sợ. Hơn nữa, đó không phải là bí quyết độc môn gì, ít nhất bọn họ từng gặp phải mấy võ sĩ nắm giữ kỹ xảo Diễn Sinh, không thể vì điều đó mà tạo thành ngăn cách với bằng hữu.

“Các nàng sẽ không học.” Tác Phỉ Á lắc đầu: “Đừng hấp dẫn các nàng, làm cho các nàng khó xử.”

“Tại sao như vậy?” Dịch Áo sững sờ hỏi ngược lại.

“Các nàng không chỉ là một thành viên trong gia tộc, mà còn là một thành viên của học viện, nếu như các nàng học xong Diễn Sinh bí kỹ sẽ có trách nhiệm và nghĩa vụ truyền thụ kỹ xảo lại cho những người khác.” Tác Phỉ Á nói: “Nhưng làm thế sẽ có lỗi với người, vì thế còn không bằng dứt khoát không học.”

“Đây là các nàng nói?”

“Ừ .” Tác Phỉ Á nói: “Lúc đầu ta cũng muốn dạy cho các nàng, nhưng các nàng cự tuyệt.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Áo và Tác Phỉ Á chuẩn bị từ giả Đường Ân để lên đường về trang viên, nhưng bọn họ mới vừa đi tới cửa thư phòng Đường Ân đã nghe thấy từ bên trong truyền ra một tiếng vang thật lớn, sau đó Đường Ân rống lên giận dữ: “Người lập lại lần nữa, vật này là từ đâu tới đây?”

Tác Phỉ Á vội vàng đẩy cửa phòng ra, Dịch Áo cũng đi vào theo, bọn họ lập tức bị tình cảnh trước mắt làm cho ngây dại. Cái tủ sách lớn như thế đã bị đánh nát, gỗ vụn rơi lả tả đầy đất. Ở trước mặt Đường Ân, một gã võ sĩ đang cúi đầu im lặng đứng tại chỗ, hiển nhiên là bị phản ứng của Đường Ân hù dọa.

Đâu chỉ là gã võ sĩ kia, ngay cả Tác Phỉ Á cũng chưa từng thấy Đường Ân nổi giận như thế, thoát nhìn nhất định là đã xảy ra chuyện trọng yếu.

Gã võ sĩ run tường thuật lại toàn bộ quá trình một lần, thì ra gã võ sĩ này là thám tử Đường Ân phái ra chịu trách nhiệm dò xét quanh lãnh địa Khắc Lý Tư bình nguyên và Cơ Tư Nam tước lĩnh, tùy thời giám thị hướng đi của đối phương. Mấy ngày hôm trước, gã võ sĩ thấy được đám cướp Phật Lang Duy đang chiến đấu với người nào đó, tràng diện tương đối kịch liệt. Đợi đến lúc chiến đấu kết thúc, gã võ sĩ mới dám đi tới phát hiện trên mặt đất nằm mấy cỗ thi thể, trong đó có Tây Áo Đa. Gã võ sĩ này từng thấy qua Tây Áo Đa, biết chuyện tình trọng đại liên quan đến tìm kiếm chung quanh thi thể Tây Áo Đa, hồi lâu không có tìm được vật gì khác, ở trên người Tây Áo Đa chỉ có một quả huy chương điêu khắc hình đầu hổ, sau đó hắn lập tức quay trở về báo cáo.

Dịch Áo và Tác Phỉ Á cũng giật mình sững sờ, Tây Áo Đa chính là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, cho dù đánh không lại đối phương cũng có thể chạy thoát, vì sao lại chết được?

Đường Ân nhìn huy chương nhuộm máu tươi trong tay thật lâu không nói, qua một lúc lâu mới mỗi một phát phát tay, ý bảo gã võ sĩ kia có thể rời đi.

Sau khi gã võ sĩ rời đi, Dịch Áo và Tác Phỉ Á liếc nhau hội ý, im lặng đứng ở một bên, từ trận chiến vài ngày trước có thể nhìn ra được, mối quan hệ giữa Đường Ân và mấy lão bằng hữu không phải là dùng hai chữ hòa hợp là có thể hình dung. Đây là sự ăn ý thâm hậu thông qua sóng vai chiến đấu nhiều năm mới bồi dưỡng được, tin Tây Áo Đa chết hiển nhiên là một đả kích trầm trọng đối với Đường Ân Nam tước.

Không bao lâu sau, Sử Đế Văn và Tư Phái Khắc nhận được tin tức cũng chạy tới, hai người bước vào gian phòng liếc mắt liền thấy huy chương trong tay Đường Ân, sắc mặt lập tức đại biến.

“Đường Ân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Thanh âm Tư Phái Khắc run rẩy từng chập, ngó chừng huy chương không dám tin vào mắt mình.

Đường Ân không nói, chỉ thờ người ngồi một chỗ, giờ phút này trong tim hắn không chỉ là tức giận, buồn bã thảm thiết, mà còn có tự trách và hối hận mãnh liệt. Nếu như không phải hắn gọi Tây Áo Đa tới nơi này thì sẽ không phát sinh loại chuyện này.

“Người không biết nói chuyện hả?” Tư Phái Khắc vọt tới nắm lấy cổ áo Đường Ân, rống lớn lên.

“Tư Phái Khắc.” Sử Đế Văn đi lên kéo Tư Phái Khắc lại, thanh âm hắn khàn khàn hơn cả lúc bình thường: “Đừng làm như vậy, người cho rằng trong lòng Đường Ân dễ chịu hay sao? Tây Áo Đa không chỉ là huynh đệ của người, hắn cũng là huynh đệ của tất cả chúng ta, trước hết nghe Đường Ân nói đã.”

“Đường Ân, rốt cuộc là ai làm?” Tư Phái Khắc từ từ đè nén cảm xúc bình tĩnh lại, nhả ra từng chữ một.

Đường Ân hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên nói: “Là Phật Lang Duy.”

“Cái gã đầu lĩnh đạo tặc?” Tư Phái Khắc nghe rồi cười nói: “Rất tốt, ta sẽ cho hắn biết cái gì là sống không bằng chết.”

Nói xong, Tư Phái Khắc xoay người sải bước đi ra ngoài.

“Đợi một chút.” Đường Ân vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Chờ cái gì?” Tư Phái Khắc xoay đầu lại nhìn Đường Ân: “Người có thể chờ nhưng ta không chờ được, Tây Áo Đa huynh đệ cũng không chờ được.”

Tư Phái Khắc nói câu sau cùng cơ hồ là rống ra, trong mắt giăng đầy tia máu, rõ ràng là chuẩn bị điên cuồng lên rồi.

Sử Đế Văn nắm bả vai Tư Phái Khắc lắc lắc mấy cái: “Tư Phái Khắc, đừng có vọng động được không? Lão tử cũng muốn đánh chết Phật Lang Duy, nhưng người có nghĩ tới người ta suất lĩnh cả đoàn đạo tặc, chỉ bằng hai ba người chúng ta có thể làm được gì?”

“Ha ha.” Tư Phái Khắc nhìn Sử Đế Văn cười lạnh liên tục, tức giận cực độ đã làm cho hắn mất đi lý trí: “Người không đi là vì sợ chết đúng không? Không sao, ta tự đi, ta không thể để cho Tây Áo Đa cô đơn một mình được, ta phải đi phụng bồi hắn.”

“Người có tỉnh lại không hả?” Sử Đế Văn nổi giận, nhất Tư Phái Khắc lên ném mạnh xuống đất.

Giữa không trung, cả người Tư Phái Khắc chợt phát ra tia sáng màu vàng chói mắt, một quyền đâm tới lồng ngực Sử Đế Văn, đồng thời Sử Đế Văn cũng thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, không trốn không tránh tung quyền nghênh đón Tư Phái Khắc.

“Rầm rầm...” Hai tiếng nổ trầm muộn vang lên, hai người đều lui về phía sau mấy bước, sau đó đồng thời giơ chân lên đập mạnh xuống đất.

Không tốt, đây rõ ràng là điềm báo buông thả Liệt Địa Kích, Dịch Áo lập tức nắm lấy Tác Phi Á, trong nháy mắt phát động Phong Ưu Nhã lao tới cửa sổ bay ra ngoài.

Dịch Áo và Tác Phi Á vừa đặt chân lên mặt đất, phía sau đã phát ra một tiếng nổ rung trời, căn viện nhỏ của Đường Ân đã bị nguyên lực va chạm kịch liệt biến thành một mảnh phế tích.

159. Chương 159: Vận Khí

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 159: Vận khí

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đường Ân mặt xám như tro tàn từ trong bụi mù nhảy ra, y phục trên người đã tan nát không còn hình dáng, thần sắc hắn vẫn duy trì thờ ơ. Nhưng Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn vẫn không chịu dừng lại, hai người tiếp tục một quyền đối một quyền đánh lên trên người đối phương.

Nhóm vệ binh cũng bị kinh động từ bốn phương tám hướng lao vọt tới, còn có Ca Đồn và Lôi Mông, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny mang theo mười mấy nữ tử chạy tới, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trong sân, ai nấy đều kinh ngạc há mồm đứng nguyên tại chỗ.

Qua một lúc sau, có lẽ là đã mệt mỏi, hai người rút cuộc ngừng lại.

“Đủ chưa?” Sử Đế Văn thở hổn hển hỏi.

“Vẫn không sao, đánh tiếp.” Tư Phái Khắc lộ vẻ thông khoái, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đủ rồi, hiện tại nên nói chính sự.” Sử Đế Văn sắc mặt ửng hồng từ trong phế tích đi ra, hiển nhiên mới vừa nãy chiến đấu tương đối kịch liệt, cho dù là thể chất cường hãn biến thái như hắn cũng không chịu nổi.

“Đường Ân, nói đi, nên làm thế nào?” Tư Phái Khắc vừa xoa chỗ đau, vừa bước khập khễnh tới trước mặt Đường Ân, giờ phút này hắn đã tỉnh táo lại, tình cảm đồng sanh cộng tử giúp cho hắn tin tưởng, Đường Ân tuyệt đối không từ bỏ huynh đệ.

“Các người bây giờ chịu nghe ta nói chuyện chưa?” Đường Ân chuyển tầm mắt nhìn sang hai người.

Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn đồng thời nhún vai không lên tiếng.

“Ngồi xuống đi !” Ta phân tích cho các người biết về cái tên Phật Lang Duy này.” Đường Ân ngồi xuống đất, tiện tay nhặt một khúc cây vẽ lên mặt đất.

Tác Phi Á sợ đám người Ca Đồn ảnh hưởng đến Đường Ân vội vàng kéo bọn họ qua một bên, nhỏ giọng kể lại chuyện đã xảy ra một lần, nhất thời tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, im lặng nhìn Đường Ân.

Thực lực đám cướp Phật Lang Duy như thế nào, mỗi người nơi này đều rõ ràng. Mặc dù nói là bọn cướp nhưng võ lực vốn có không phải là cái loại võ sĩ bình thường, chỉ tính riêng tổ hợp chín gã Cực Hạn võ sĩ

cường đại đã đủ cho đại đa số người phải đau đầu rồi. Ngay cả Tái Nhân Hầu tước nhiều lần tiểu trừ cũng tổn công lui binh, chớ nói chi là những người khác.

Bất kể là nguyên nhân gì, nếu muốn xem Phật Lang Duy là địch chắc chắn là một quyết định rất khó khăn. Huống chi Đường Ân chỉ là Nam tước mà thôi, trên phương diện võ lực còn không bằng Bá tước.

“Phật Lang Duy ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên có ít nhất ba điểm dừng chân, phương hướng tây nam có một.” Đường Ân dùng khúc cây phác thảo ra một tấm bản đồ đơn giản: “Phía đông Khắc Lý Tư bình nguyên và giáp giới Đế Tư Sơn có một, cuối cùng là một nơi cách Đồi Thấp trần không xa, các người biết Đồi Thấp trần không? Biết Thánh Đế Tư hồ không? Đúng, chính là hướng đó.”

“Chúng ta chỉ có thể đi tìm từng chỗ? Như vậy không phải là đánh rắn động cỏ hay sao?” Tư Phái Khắc nhướng mày nói.

“Đánh rắn động cỏ?” Đường Ân cười lạnh nói: “Người cũng quá khinh thường Phật Lang Duy rồi, cái tên này có thể hoành hành lâu như vậy, ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng không có biện pháp giữ hấn lại, người cho rằng hấn sẽ bị một vị Nam tước nho nhỏ như ta đây hù ngã sao?”

“Ý của người là...” Tư Phái Khắc nghi ngờ nhìn sang Đường Ân.

“Chúng ta không cần đi tìm hấn, làm như vậy ngược lại sẽ phân tán thực lực của chúng ta.” Đường Ân thần nhiên nói: “Tập trung binh lực công kích điểm dừng chân của hấn gần chúng ta nhất. Phật Lang Duy có ở đó hay không cũng không trọng yếu, chỉ cần nhìn thấy một tên thủ hạ của hấn, chúng ta sẽ giết một. Trừ phi hấn không muốn làm ăn cướp nữa, nếu không sớm muộn gì cũng phải lộ diện.”

“Không đúng.” Sử Đế Văn suy nghĩ một lát mới nói: “Trước kia từng nghe người nói, hình như cái tên Phật Lang Duy này chưa bao giờ dừng chân ở một chỗ quá lâu, hấn đã đến Khắc Lý Tư bình nguyên bao lâu rồi?”

“Ít nhất là hai tháng, điểm này người có thể yên tâm, trong thời gian ngắn nữa, hấn sẽ không rời đi.” Đường Ân nói.

“Người làm sao biết?” Sử Đế Văn vẫn không tin tưởng lắm.

“Trước đó vài ngày thủ hạ Phật Lang Duy công kích Đồi Thấp trần, chính là cái trần nhỏ lúc nãy ta nhắc tới. Nếu như chỉ là vì tài vật, hấn hấn vừa đắc thủ sẽ lập tức rời đi, nhưng hấn không làm như vậy, cho nên ta cho rằng hấn nhất định đang có chuyện gì đó trọng yếu. Trước khi sự kiện kia có kết quả, hấn sẽ không thể rời khỏi.” Đường Ân nói ra phán đoán của mình.

Mấy người Địch Áo cùng nhau liếc mắt dò ý, trong lòng bọn họ biết rõ ràng là Đường Ân phán đoán rất chính xác, sở dĩ Phật Lang Duy ở lại Khắc Lý Tư bình nguyên chỉ có một mục đích, đó chính là khu vực khai thác mảnh võ tinh thần cực phẩm. Theo lời đồn trong dân gian, Phật Lang Duy đã đạt tới giai đoạn Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, chuẩn bị tấn cấp lên Võ Tôn. Dưới tình huống như thế, mảnh võ tinh thần có tác dụng cực kỳ trọng yếu đối với Phật Lang Duy.

“Hơn nữa, đây không phải là chiến tranh của chúng ta và Phật Lang Duy.” Đường Ân nói: “Nếu như chỉ có mỗi chúng ta thì căn bản không có hi vọng giành được thắng lợi, phải biết rằng chúng ta sẽ phải đối mặt gần mười gã Cực Hạn võ sĩ.”

“Người có ý gì?”

“Ta là Nam tước, có phiền toái dĩ nhiên phải cầu viện Bá tước lĩnh và Hầu tước lĩnh.” Đường Ân thần nhiên nói: “Nhất là Tái Nhân Hầu tước, ta nghĩ hấn sẽ cảm thấy hứng thú đối với Phật Lang Duy. Dĩ nhiên kế hoạch hiện tại của ta còn rất đơn giản, cần thêm một ít thời gian để cẩn thận hoàn thiện, trước khi ta ra quyết định, hai người các người cần phải đằng hoàng ở lại trong phủ Nam tước, có thể làm được không?”

Mắt thấy một trận đại chiến sắp tới, không khí trong phủ Nam tước bắt đầu trở nên khẩn trương, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn mặt mày âm trầm cả ngày đóng cửa không ra. Đường Ân thì phải bận rộn nhiều việc, vừa liên lạc Tái Nhân Hầu tước vừa phân công nhân thủ điều tra chung quanh lãnh địa.

Mấy ngày này, Đường Ân phải ra nhóm lớn thám tử cố gắng nắm giữ hướng đi mới nhất của Phật Lang Duy, vốn là Đường Ân còn muốn cho người lẫn vào trong đoàn đạo tặc Phật Lang Duy. Nhưng kể từ khi

Ca Đồn đánh lên Hỏa Hồ Chu Dịch Ti làm cho Phật Lang Duy bắt đầu đề cao cảnh giác, không bao giờ dễ dàng chiêu thu người mới, căn bản là không có biện pháp hạ thủ.

Nhóm đồng học của Tác Phỉ Á rất hưng phấn, bởi vì các nàng chưa từng trải qua chiến tranh chân chính, mặc dù thỉnh thoảng phát sinh chiến đấu với bộ lạc võ sĩ, nhưng tất cả đều nằm trong phạm vi có thể khống chế tương đương với lịch lãm mà thôi. Thánh Đế Tư học viện tự nhiên không đặt đám thiên chi kiều nữ này lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Nhưng Tác Phỉ Á không thể nào cao hứng nổi, nếu như bất cứ người nào trong nhóm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ sẽ phải gánh trách nhiệm rất lớn, nhìn thấy một đám nữ tử nóng lòng muốn nếm thử chiến tranh, bộ dạng nắm tay mài dao cực kỳ hùng hổ, nàng thật sự không biết nên làm gì để ngăn cản.

Khi Tác Phỉ Á hết đường xoay sở, có một ngày Đường Ân Nam tước bỗng nhiên gọi nàng và Dịch Áo vào trong phòng, bọn họ nhìn thấy Đường Ân và Tư Phái Khắc, Sử Đế Văn đang ngồi cạnh một tấm bản đồ, thấp giọng bàn tán chuyện gì đó.

“Tác Phỉ Á, ngươi và Dịch Áo chuẩn bị đi, ngày mai sẽ trở về trang viên.” Đường Ân đứng thẳng lên, ném cây bút trong tay xuống bàn.

“Trở về trang viên?” Tác Phỉ Á và Dịch Áo đồng thời ngơ ngác, vài ngày trước bọn họ đòi đi về thì Đường Ân không cho, vì sao hôm nay đột nhiên thay đổi ý định rồi?

“Ừ.” Đường Ân gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt hai người liền cười nói: “Tác Phỉ Á, những người đến đây vì ngươi không có một người nào có bối cảnh đơn giản, ta đây đặc tội không nổi bất kỳ người nào trong đó. Vì thế ngươi nên nhanh chóng dẫn các nàng rời khỏi nơi này đi.”

Tác Phỉ Á chú ý tới vẻ mặt Đường Ân đã hòa hoãn hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều, sau đó liên lạc với mấy lời Đường Ân vừa nói, nàng lập tức ý thức được Đường Ân nhất định đã chuẩn bị thi triển động tác.

Tác Phỉ Á suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta đưa các nàng đi rồi quay về đây?”

“Không cần thiết.” Đường Ân cười cười nói: “Thế nào, ngươi cho rằng ta già rồi hả?”

Tác Phỉ Á lắc đầu, thật ra nàng cũng rõ ràng lấy thực lực của mình ở trong trận chiến đấu quy mô cỡ này không có tác dụng quá lớn, ngược lại còn làm cho Đường Ân phải phân tâm chiếu cố bản thân. Thế nhưng cứ như vậy mà rời đi, Tác Phỉ Á lại không cam lòng.

“Tác Phỉ Á, hãy nghe lời Đường Ân.” Sử Đế Văn dùng thanh âm khàn khàn nói: “Đây là chiến đấu giữa Cực Hạn võ sĩ với nhau, các ngươi không thể giúp gì được, ngược lại còn làm vướng chân vướng tay chúng ta. Hơn nữa, đám cướp Phật Lang Duy qua lại như gió, khi bọn chúng rơi vào hoàn cảnh xấu sẽ liều mạng quyết chiến với chúng ta. Còn nếu chúng ta rơi vào hoàn cảnh xấu cũng sẽ quyết chiến cho đến cùng, trận chiến tranh này có lẽ sẽ đánh trong thời gian rất lâu. Thậm chí có thể lên tới mấy năm, các ngươi nên nghe lời lập tức rời khỏi nơi này đi!”

“Sử Đế Văn nói không sai, việc các ngươi phải làm chính là bảo vệ tốt bản thân, không cần quản những chuyện khác, có mấy lão già chúng ta ở đây, chưa tới phiên các ngươi xuất thủ.” Đường Ân liếc sang Dịch Áo, nói: “Con gái của ta giao cho ngươi, mọi việc phải hành động cẩn thận, tận lực không rời khỏi trang viên.”

“Yên tâm.” Dịch Áo gật đầu.

“Phật Lang Duy hẳn là không rõ ràng lai lịch Tây Áo Đa, hiển nhiên sẽ không chú ý tới một Nam tước như ta, đến lúc chúng ta đánh nhau với bọn chúng, tất nhiên không thể dễ dàng lặng lẽ chạy trốn.” Đường Ân chậm rãi nói: “Sau khi các ngươi rời đi một ngày, ta sẽ truyền tin tức ra ngoài nói ngươi và vị hôn phu đã cùng nhau trở về Thánh Đế Tư thành, Sau đó các ngươi yên lặng tu luyện ở trong trang viên, ngàn vạn lần không nên tham dự vào trận chiến này.”

160. Chương 160: Bắt Đầu Lữ Trình

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 160: Bắt đầu lữ trình

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Trang viên cách nơi này xa lắm không?” Tư Phái Khắc đột nhiên hỏi.

“Lộ trình chừng ba ngày, thế nào?” Đường Ân nói.

“Khoảng cách hơi gần.” Tư Phái Khắc cau mày nói: “Cho dù hai đứa nó trốn ở đâu cũng có thể bị chiến hỏa liên lụy.”

“Không thể, Tái Nhân Hầu tước đã đồng ý kế hoạch của ta.” Đường Ân lắc đầu: “Quân đội Hầu tước lĩnh và viện quân của mấy vị Bá tước sẽ bố trí thành một vòng vây nửa vòng tròn ép đám cướp Phật Lang Duy chạy tới phụ cận dãy núi Để Tư Sơn. Phật Lang Duy không cần thiết phải mạo hiểm chạy sâu vào Khắc Lý Tư bình nguyên, bởi vì càng cách chiến trường hãn sẽ càng được an toàn.”

“Nếu như Phật Lang Duy nhất định phải chạy sâu vào trong Khắc Lý Tư bình nguyên?”

“Ở trong Khắc Lý Tư bình nguyên có cái gì đáng giá Phật Lang Duy liều mạng như vậy?” Đường Ân cười nói: “Chuyện tình không có lợi, Phật Lang Duy chắc chắn sẽ không làm.”

“Cũng đúng.” Tư Phái Khắc từ từ gật đầu.

“Tốt lắm, cứ như vậy đi.” Đường Ân đuổi hai người ra ngoài không chút khách khí: “Về phòng thu thập đồ đạc, sợ rằng ngày mai ta không thể đưa tiễn các người.”

Rời khỏi gian phòng Đường Ân, Tác Phỉ Á nói tin tức kia cho nhóm Y Toa Bối Nhĩ, nhất thời bị mọi người oán trách dậy trời, trách cứ Tác Phỉ Á xem thường các nàng.

“Rốt cuộc các người tới giúp ta hay là tới gây chuyện đây?” Tác Phỉ Á bất đắc dĩ liếc sang nhóm nữ tử bạo lực, than thở một câu.

“Có xung đột gì sao? Hình như ta không có cảm giác gì cả.” Một cô bé tóc đỏ cười hì hì nói, con người chuyển động lòng vòng: “Nếu không, chúng ta len lén đi theo phía sau quân đội phụ thân người, thấy thế nào? Lỡ may chúng ta có thể phát huy tác dụng thì sao?”

“Đừng có mong.” Tác Phỉ Á tức giận quả quyết cự tuyệt: “Một khi đánh nhau khăng định khắp nơi đều có thám tử, trừ phi người đào động mà núp, nếu không tuyệt đối trốn không thoát khỏi tầm mắt bọn hãn.”

“À...” Cô bé tóc đỏ lập tức xụ mặt xuống, bộ dạng rõ ràng là không cam lòng.

Tác Phỉ Á nhúc nhích đầu nhìn đám nữ tử đồng học, đừng xem các nàng ở trong học viện ai nấy đề ra về thực nữ hiền lành, đó là biểu diễn cho đồng học nhìn vào, một khi không có đạo sư ước thúc, toàn bộ bọn họ sẽ lập tức lộ ra nguyên hình.

Tác Phỉ Á kéo Y Toa Bối Nhĩ sang một bên, bất mãn thấp giọng nói: “Vì sao người không giúp ta khuyên nhủ các nàng, chuyện như vậy không phải là đùa giỡn đâu.”

Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Người cho rằng các nàng có thể nghe lời ta sao? Sau khi đi đến trang viên của người, tình thế sẽ tốt hơn nhiều, cho dù các nàng có muốn tham dự cũng không có cơ hội.”

“Cũng đành phải như vậy, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Tác Phỉ Á thở dài, bắt đầu hiểu ra đám đạo sư học viện trước giờ cực khổ đến mức nào, một phương diện muốn để cho những nữ tử này không ngừng lịch lãm để tăng cường thực lực, một phương diện phải bảo đảm an toàn cho các nàng. Nói thì dễ dàng, thật sự bắt tay vào làm mới biết khó khăn quá lớn.

Các nữ tử này mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Tác Phỉ Á, thế là đành phải trở lại phòng bắt đầu sửa sang quần áo, trang bị tùy thân.

Sáng sớm ngày thứ hai, một đoàn xe thật dài nối đuôi nhau chạy ra khỏi Nam tước lĩnh, toàn bộ đội ngũ có thể nói là vô cùng hoành tráng, chủ yếu là do mười mấy cỗ xe ngựa được trang trí đủ loại màu sắc quá

chối mắt. Thế nhưng rêu rao cũng có chỗ tốt của nó, bọn cướp bình thường thấy đội hình như vậy căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra những người có tư cách sử dụng loại xe ngựa xa hoa này, khẳng định không phải là nhân vật bọn chúng có thể đắc tội.

Địch Áo ngồi ở trong xe tán gẫu với Tác Phỉ Á, lúc này cửa xe đột nhiên bị kéo ra, Lôi Mông xuất hiện ở trước mặt hai người, thấy Địch Áo và Tác Phỉ Á đều ngồi bình thản đưa mắt nhìn hắn, không có phát hiện tình huống gì mập mờ, trên mặt Lôi Mông lộ ra mấy phần thất vọng.

Tiếp theo đó thân ảnh Ca Đồn xuất hiện ở phía sau Lôi Mông, rồi nhanh chóng chui vào trong buồng xe.

“Hai người các ngươi không ngồi trong xe của mình, chạy tới chỗ ta làm gì?” Địch Áo nói cực kỳ bất đắc dĩ.

“Địch Áo, ta và Lôi Mông tới là muốn hỏi một việc.” Ca Đồn chỉnh lại tư thế một chút, chậm rãi nói với Địch Áo.

“Chuyện gì? Nói đi.” Địch Áo nhìn sang Lôi Mông ngồi ở đối diện có vẻ rất nghiêm túc, trong lòng bắt đầu kinh ngạc, rất ít khi nhìn thấy hai người này đứng đắn như vậy nha!

“Người làm thế nào lên tới cấp bốn trong thời gian ngắn như vậy?” Ca Đồn hiển nhiên là khẩn cấp muốn biết đáp án, ánh mắt nhìn Địch Áo không hề chớp lấy một cái.

Không chỉ là Lôi Mông, Tác Phỉ Á ở bên cạnh cũng dựng thẳng lỗ tai lên, nàng cũng cực kỳ quan tâm vấn đề này.

Địch Áo ngẩn ra, ngay sau đó liền bình thường trở lại, sợ rằng số người muốn biết đáp án tuyệt đối không chỉ là hai người bọn họ, chẳng qua là những người khác không có tư cách hỏi thăm Địch Áo mà thôi.

Địch Áo cũng từng suy tư chuyện này, tại sao tốc độ lên cấp của hắn có thể nhanh như vậy nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một nguyên nhân chủ yếu, đó là do bản thân hắn hấp thu nguyên lực trong vòng mười mấy năm không bao giờ gián đoạn. Nhưng lý do như vậy Địch Áo không có biện pháp nói ra khỏi miệng, cho dù có nói cho bọn hắn biết, bọn hắn cũng không có cơ hội làm thử, một phương diện khác là Địch Áo lo lắng đến Tác Phỉ Á cảm thụ. Nếu như Tác Phỉ Á biết những năm đó hắn vẫn là một người bình thường, chẳng qua là ẩn dấu quá sâu, sợ rằng nàng nhất định sẽ rất thương tâm.

Trầm ngâm một hồi, Địch Áo mới chậm rãi nói: “Thật ra ta cũng không rõ ràng lắm, đây chính là một quá trình diễn ra rất tự nhiên, mỗi lần ta lên cấp đều vô cùng thuận lợi như nước chảy thành sông, không có cảm giác khó khăn gì hết. Thế nhưng ta nghĩ rằng có thể liên hệ rất lớn đến phương thức tu luyện của ta.”

Đám người Ca Đồn nhất thời lộ ra thần sắc thất vọng, nếu đã liên quan đến phương thức Địch Áo tu luyện, khẳng định là không thích hợp nói cho bọn hắn biết. Chuyện này không có quan hệ tới trình độ thân mật giữa bọn họ và Địch Áo, bọn hắn nghĩ rằng phương thức Địch Áo tu luyện nhất định là được vị đạo sư thần bí kia truyền thụ, nếu không được đạo sư cho phép, Địch Áo tuyệt đối không dám nói cho người khác biết bí mật riêng tư như thế.

“Vận khí của ngươi thật tốt.” Ca Đồn lẩm bẩm.

“Đây không chỉ là vận khí.” Lôi Mông nói: “Ca Đồn thiếu gia đến từ Thiên Không Thành, ở chỗ các ngươi có từng nghe đến phương thức tu luyện nhanh chóng và hữu hiệu như vậy không?”

“Không có.” Ca Đồn tựa hồ không nghe thấy Lôi Mông chế nhạo, đành hoàng nói: “Ồ trong gia tộc của ngươi thì sao?”

“Trong nhà ta?” Lôi Mông đột nhiên ngừng lại trầm tư chốc lát, sau đó hắn kịp thời phản ứng, cười hì hì nói: “Thiếu chút nữa bị ngươi gạt, hắc hắc hắc, ta không bao giờ nói cho ngươi biết !”

“Ta không vội, dù sao sẽ có một ngày ta tự nhiên biết được.” Ca Đồn thản nhiên nói: “Tổng cộng có hơn ba mươi tỷ muội, gia tộc như vậy cũng không có nhiều, cho dù là một ổ...”

“Mụ nội ngươi, có gan lặp lại lần nữa?” Lôi Mông lập tức nổi giận.

Địch Áo và Tác Phỉ Á liếc mắt nhìn nhau, không biết nên cười hay khóc nữa, đối với hai người bọn họ, cuộc sống an tĩnh đúng là một chuyện quá xa xỉ.

Trở lại trang viên lại bận rộn một phen, may là trước đây Tác Phỉ Á đã nhiều lần mở rộng trang viên, nhờ thế mới có thể dung nạp hơn hai trăm võ sĩ gia tộc của Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny, còn mười mấy nữ tử thì Tác Phỉ Á đưa vào ở chung tiểu lâu với mình. Trong ngày thường, trang viên là địa phương an tĩnh nhất, đảo mắt cái đã biến thành một nơi cực kỳ náo nhiệt, tiếng nói riu ra riu rít từ trong đó phát ra không ngừng.

Viện nhỏ của Dịch Áo vẫn rất tốt, chỉ có điều hẳn không có thời gian nghỉ ngơi, màn đêm vừa buông xuống liền đi tìm Ca Đồn và Lôi Mông. Thật ra trên đường trở về Khắc Lý Tư bình nguyên, bọn họ đã thương lượng kỹ lưỡng chuẩn bị đi tìm khu vực khai thác mảnh võ tinh thần, nhưng bởi vì sự kiện Trân Lâm mới đành phải tạm thời bỏ qua kế hoạch đó, bây giờ đã đến thời điểm hành động rồi.

Tâm tình Tác Phỉ Á đang rất mâu thuẫn, đáng lẽ nàng nên đi chung với đám người Dịch Áo, nhưng nàng không thể thoát thân rời khỏi nơi này được, cũng không thể mang theo đám nữ tử đồng học cùng đi.

Hiện tại bọn họ còn không biết khu vực mảnh võ tinh thần có số lượng dự trữ bao nhiêu và phẩm chất ra sao, nếu như phẩm chất quá tốt, trữ lượng cũng lớn thì đừng nói là bọn họ, cho dù là Tái Nhân Hầu tước trở thành chủ nhân của khu vực mỏ này cũng chỉ rước lấy họa sát thân.

Cho nên bọn họ phải giữ vững mức độ bí ẩn cao nhất, Tác Phỉ Á còn không cho Đường Ân biết. Dĩ nhiên nàng có thể tin nhiệm Đường Ân vô điều kiện, nhưng Đường Ân cũng có nhóm bằng hữu mà hẳn có thể hoàn toàn tin nhiệm. Ví dụ như hẳn nói cho Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn biết, sau đó Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn lại nói cho những người được bọn họ tin nhiệm khác. Trên đời này không có tường nào gió thổi không lọt, bí mật vốn cứ như vậy mà dễ dàng lan truyền ra ngoài.

Nếu muốn giữ bí mật, đầu tiên phải quản lý tốt cái miệng của mình, dùng lời của Lôi Mông đây chính là bí mật trọng yếu của tiểu đội mạo hiểm Ác Ôn. Chỉ có bốn người bọn họ mới được quyền biết, còn những người khác, bất kể là ai, cho dù là cha mẹ hay anh chị em gì cũng phải giấu kín.

Chuyện này và Diễn Sinh bí kỹ của Dịch Áo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Diễn Sinh bí kỹ chỉ là kỹ xảo gia tăng lực chiến đấu của Quang Mang võ sĩ trong trận chiến. Còn một khu mỏ phẩm chất cực cao, trữ lượng cực lớn có thể tạo ra mấy Võ Tôn trong vòng vài năm.

“Nếu như chúng ta rời đi như vậy, con quỷ tinh linh Y Toa Bối Nhĩ kia sẽ không hoài nghi chứ?” Dịch Áo hỏi Tác Phỉ Á.

“Hoài nghi thì cứ hoài nghi.” Tác Phỉ Á nhún vai nói.

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xong.” La Y đứng ở trước cửa kêu lên. Bây giờ La Y đã thành phó quản gia của trang viên có được quyền lực không nhỏ, địa vị hẳn càng ngày càng cao. Lúc này hẳn và Bích Cơ cùng nhau chọn lựa hai con chiến mã tốt nhất từ trong chuồng ngựa cho Dịch Áo và Lôi Mông. Về phần Ca Đồn đã có Hỏa Hồng Thú, căn bản không cần thú cưỡi, hai người còn chuẩn bị đầy đủ lương khô, thịt khô, nước trong...vân...vân, cho đám người Dịch Áo tiêu hao trong mười mấy ngày.

“Ta đi ra xem.” Lôi Mông rời khỏi phòng, khi tầm mắt của hắn quét qua ngoài sân, sắc mặt liền suy sụp, quay đầu lại hỏi: “Các người cho ta và Dịch Áo cưỡi con gì đó?”

“Lôi Mông thiếu gia.” Bích Cơ cố nhịn cười trả lời: “Chúng ta không dám đụng con Hỏa Hồng Thú.”

Trong viện đang có hai con chiến mã đeo hai bao bố thật lớn bên sườn, còn đầu Hỏa Hồng Thú trơn bóng linh lợi, ngay cả dây cương cũng không có, trong sa mạc nó có dạng gì, ở chỗ này nó vẫn y như thế.

“Mụ nội !” Thấy Ca Đồn nở nụ cười đắc ý, Lôi Mông cảm thấy cực kỳ không thoải mái: “Cười cái gì mà cười, nếu không phải Dịch Áo giúp người thì làm sao người có thể bắt được Hỏa Hồng Thú?”

“Đúng nha, là Dịch Áo giúp ta.” Ca Đồn nói: “Nó có quan hệ gì với người?”

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Tác Phỉ Á đi ra hỏi.

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong.” Bích Cơ vội vàng đáp.

“Ta xem cái nào!” Tác Phỉ Á cất bước đi tới, không biết nàng là vì Dịch Áo hay là thật sự muốn kiểm tra, thế mà lại đi tới chỗ chiến mã ra lệnh cho võ sĩ lấy cái bao xuống, sau đó nàng cúi người quan sát cẩn thận.

La Y và Bích Cơ âm thầm chắc lưỡi, hành động này hình như hơi dư thừa thì phải?

Qua chừng mười mấy phút, Tác Phỉ Á mới hài lòng gật đầu, bảo gã võ sĩ bỏ cái bao lên thân ngựa, sau đó xoay người đi về phía Dịch Áo.

“Dịch Áo, khẩu phần nước trong và thức ăn đủ cho các người dùng hai tuần lễ.” Tác Phỉ Á nói: “Các người phải nhớ kỹ, lần này không phải là bắt buộc mang theo thứ gì trở lại, mà là tìm được phương vị chính xác. Cho nên các người tính toán thời gian chừng một tuần lễ, bất kể có kết quả hay không cũng phải quay trở về.”

“Biết rồi.” Dịch Áo gật đầu.

“Sâu trong Khắc Lý Tư bình nguyên thường xuyên có đoàn đội mạo hiểm lui tới, các người phải làm việc thật cẩn thận, tận lực không phát sinh xung đột với người khác.” Tác Phỉ Á lại nói: “Đáp ứng ta đi, không nên để cho ta lo lắng.”

Dịch Áo cười vỗ vỗ bả vai Tác Phỉ Á, nói: “Yên tâm, ta biết phải làm thế nào mà.”

“Ta sợ nhất chính là những lời này.” Tác Phỉ Á trách cứ: “Cái gì là phải làm? Cái gì là không nên làm? Người nói cho ta biết đi.”

“Này này... Tác Phỉ Á, đã muộn rồi, chúng ta còn phải tìm địa phương nghỉ ngơi ở bên ngoài đó.” Lôi Mông ấp a ấp úng nói.

Ánh mắt Tác Phỉ Á sắc như đao hung hăng khoét sâu vào Lôi Mông, lúc này Lôi Mông cảm như hén, không dám chen vào lung tung nữa.

“Quên đi, ta biết mình không quản nổi các người.” Tác Phỉ Á buồn bã đứng sang một bên

“Không cần tiễn chúng ta.” Dịch Áo thấp giọng nói: “Thế nhưng đến khi chúng ta trở lại, nàng ra ngoài cửa đón ta, có được không?”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Chúng ta đi.” Dịch Áo nói.

Ba người sải bước đi tới chỗ chiến mã và Hỏa Hồng Thú, cùng nhau đi ra khỏi trang viên, sau đó phóng ngựa chạy thẳng vào trong Khắc Lý Tư bình nguyên.

Tầm mắt Lôi Mông một mực cắm lên trên người Ca Đồn, Hỏa Hồng Thú là biến chủng của loài ngựa sa mạc, nhìn từ bề ngoài quả thật có rất nhiều điểm giống nhau. Ví như bốn chân, đầu ngựa ...vân ...vân, nhưng thân hình Hỏa Hồng Thú cường tráng hơn chiến mã nhiều lắm, cao lớn hơn mấy tấc. Nhất là bây giờ Ca Đồn đi ở giữa, Lôi Mông và Dịch Áo ở hai bên, đầu của bọn hắn chỉ ngang với hông Ca Đồn, nhìn từ xa tới giống như người lớn đang dẫn hai đứa con nít vậy, hoặc có thể nói Ca Đồn ở giữa mới thật sự là tâm điểm thu hút sự chú ý, còn hai người bọn họ lại giống như hai gã tùy tùng.

Cảm giác như vậy không hề thoải mái.

Ca Đồn nhận thấy tầm mắt Lôi Mông liền cười đắc ý cười, sau đó đập nhẹ vào thân Hỏa Hồng Thú chạy nhanh như bay, lưu lại phía sau một luồng bụi đất mù mịt đảo mắt cái đã biến mất ở xa xa.

“Chờ đó, một ngày nào đó lão tử cũng nhất định bắt một con yêu thú.” Lôi Mông cực kỳ buồn bực, nhìn về phía Dịch Áo nói: “Dịch Áo, người biết phương vị cụ thể không?”

“Không chênh lệch bao nhiêu đâu.” Dịch Áo nói: “Ở gần vùng Thiên Tinh Hồ, phạm vi Thiên Tinh Hồ rất lớn nên cũng dễ tìm.”

“Phải đi mấy ngày?” Lôi Mông hỏi.

“Ta cũng không biết.” Dịch Áo cười cười: “Tác Phỉ Á không nói gì với người sao? Trước kia ta rất ít khi rời khỏi nhà.”

“Đúng rồi, kể chuyện trước kia của người và Tác Phỉ Á đi.” Lôi Mông mở miệng cười gian.

“Trước kia?”

“Ừ, tại sao người và Tác Phỉ Á quen biết nhau?”

Khi hai người Dịch Áo tán gẫu với nhau, thời gian trong không ngừng trôi qua, đảo mắt cái đã qua ba ngày, bọn họ đã tiếp cận giải đất trung tâm Khắc Lý Tư bình nguyên. Một vài chuyện tình khác thường làm cho Dịch Áo cảnh giác, mặc dù Tác Phỉ Á đã nói nơi này thường xuyên có đoàn đội mạo hiểm lui tới, nhưng hẳn nhận ra hình như còn đông hơn hai chữ ‘thường xuyên’ rất nhiều. Có đôi khi trong một buổi sáng, bọn họ có thể nhìn thấy mười mấy tiểu đội mạo hiểm giả, nhân số trong mỗi tiểu đội cũng không nhiều, trên căn bản chỉ khoảng ba, năm người mà thôi.

Không chỉ là Dịch Áo đề cao cảnh giác, những tiểu đội mạo hiểm giả kia cũng duy trì khoảng cách và phòng bị đối với đám người Dịch Áo.

Có một ngày, đám người Dịch Áo lựa chọn một rừng cây dựng trại, ở phía khác rừng cây cũng có một tiểu đội mạo hiểm giả.

“Tình huống hình như không ổn.” Lôi Mông vừa phiền lòng lấy tay đập đập mấy con muỗi, vừa lẩm bẩm.

Ca Đồn lắng nghe động tĩnh phía bên kia rừng cây, không có trả lời Lôi Mông.

“Quả thật là không ổn.” Dịch Áo gật đầu tán thành. Mặc dù rất ít rời khỏi nhà nhưng hẳn cũng là lớn lên ở trong Khắc Lý Tư bình nguyên, những gã võ sĩ trong trang viên đôi khi nhàn rỗi thường tụ tập lại đàm luận mọi chuyện lớn nhỏ từng phát sinh ở trong Khắc Lý Tư bình nguyên. Vì thế hẳn dĩ nhiên phải hiểu rõ hơn Lôi Mông và Ca Đồn.

“Thế nhưng, thực lực của bọn hắn không đáng nhắc tới.” Lôi Mông nói.

“Tại sao lại nói như vậy?” Dịch Áo hỏi

“Ca Đồn cười Hỏa Hồng Thú quá phong cách rồi.” Lôi Mông nói: “Những gã mạo hiểm giả kia nhìn thấy Hỏa Hồng Thú thì lộ vẻ cực kỳ sợ hãi và bối rối. Nếu như trong những người này có Cực Hạn võ sĩ, hắc hắc, bọn hắn sẽ không sợ, mà là biểu lộ ánh mắt tham lam.”

“Bọn hắn hình như khá quen mắt.” Ca Đồn đột nhiên nói.

“Ai?” Lôi Mông vội vàng hỏi.

“Còn có thể là ai?” Ca Đồn cười lạnh một tiếng: “Đương nhiên là hàng xóm tối nay của chúng ta rồi.”

“Người đã gặp bọn họ ở nơi nào?” Lôi Mông nói.

“Không có.”

“Vậy tại sao người nói nhìn quen mắt?” Lôi Mông kêu lên.

“Không phải thế.” Ca Đồn lắc đầu: “Tác phong của bọn hắn làm cho ta nhớ lại một số người.”

“Nói chuyện với người cứ hay quanh co lòng vòng, nói thẳng ra luôn có được không?” Lôi Mông bĩu môi trách móc, nhưng vẫn tò mò hỏi: “Người nhớ tới ai?”

“Đám cướp Phật Lang Duy.” Ca Đồn nói: “Các người biết đó, ta từng trà trộn vào trong đám cướp Phật Lang Duy một đoạn thời gian ngắn, vì thế tương đối quen thuộc những phong cách những tên đạo tặc kia.”

“Bọn chúng?” Lôi Mông cả kinh: “Bọn chúng tới tìm chúng ta?”

“Không phải.” Ca Đồn lắc đầu nói: “Người đánh giá bọn hắn quá cao rồi, chúng ta mới vừa rời khỏi trang viên, nhưng chúng có biết chúng ta đi làm gì không? Nếu bọn hắn có thể biết, vậy thì chúng ta đã bị giết chết lúc ở Thánh Đế Tư thành rồi.”

“Ca Đồn, người thật sự khẳng định?” Dịch Áo hỏi.

“Không sai đâu.” Ca Đồn nhẹ giọng nói: “Ta có thể khẳng định, bọn hắn đều là thành viên của đám cướp Phật Lang Duy.”

“Bọn hắn tới nơi này làm gì?” Lôi Mông nói.

“Chẳng lẽ bọn hần muốn dùng phương pháp ngu nhất tìm kiếm khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần?” Dịch Áo nói.

“Thoạt nhìn hần là thế.” Ca Đồn cũng cảm thấy rất có khả năng này, không khỏi cười nói: “Thật là đủ kiên nhẫn mà, Khắc Lý Tư bình nguyên lớn như vậy, thành viên đám cướp Phật Lang Duy có nhiều gấp mấy lần, nếu không có vài ba năm cũng không thể tìm thấy khu vực khai thác.”

“Rất khó đoán trước chuyện này.” Lôi Mông bĩu môi nói: “Không có thấy phương hướng của bọn hần gần giống chúng ta hay sao, lỡ may bị bọn hần tìm thấy trước thì sao?”

Khi Lôi Mông nói những lời này vốn là theo thói quen nói ngược với Ca Đồn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cả đám nhất thời cảm thấy có chút đạo lý. Bởi vì bọn họ cũng không rõ ràng đến tột cùng Phật Lang Duy phải ra bao nhiêu nhân thủ tìm kiếm khu vực mảnh vỡ tinh thần. Một khi thật sự bị người của Phật Lang Duy phát hiện trước, đến lúc đó thế cục thay đổi, lấy thực lực mấy người Dịch Áo căn bản không có cách nào không chế nổi.

161. Chương 161: Các Thế Lực Luân Phiên Xuất Hiện.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 161: Các thế lực luân phiên xuất hiện.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chuyện này không còn đơn giản nữa, dứt khoát giết chết bọn hần đi.” Trên mặt Ca Đồn xẹt qua một tia tàn khốc.

Dịch Áo và Lôi Mông liếc nhìn nhau hội ý, cho dù là Lôi Mông luôn luôn cẩn thận cũng không có mở miệng phản đối, hiển nhiên là đã ngầm đồng ý với Ca Đồn đề nghị. Thật sự là vì tin tức khu vực mảnh vỡ tinh thần cực phẩm quá trọng yếu, bọn họ ngăn cản không được nếu xảy ra một điểm sai lầm.

May mắn chính là Phật Lang Duy vì muốn mở rộng phạm vi tìm kiếm đã phân tán thành viên ra quá thưa thớt. Trên đường bọn họ đi tới gặp phải một vài tổ có nhân số không nhiều, vừa vận tạo điều kiện cho đám người Dịch Áo hạ thủ. Nếu như mấy trăm người tụ tập ở chung một chỗ, đúng là rất lòng hạ thủ.

“Không chỉ là thuộc hạ Phật Lang Duy.” Dịch Áo chậm rãi nói.

“Không sai !” Lôi Mông được nhắc nhở cũng nhận ra mấy điểm cơ bản, những tiểu tổ kia chẳng những mang tâm phòng bị đối với đám người Dịch Áo có, ngay cả mấy tiểu tổ đó vẫn duy trì một khoảng cách lẫn nhau, nếu như là cùng một phe thì bọn hần không cần phải cẩn thận như vậy.

“Ngoại trừ đám cướp Phật Lang Duy ra, những nhóm khác là của ai?” Ca Đồn nhăn mày suy tư.

“Ta cảm giác hần là người của Tái Nhân Hầu tước.” Dịch Áo nói.

“Không khác lắm, thuộc hạ Hầu tước linh là người duy nhất biết trước bí mật này, bọn họ không thể nào dễ dàng buông tha như vậy.” Ca Đồn gật đầu.

“Có lẽ bọn họ đã để lộ tin tức ra ngoài làm cho một vài quý tộc cũng biết được bí mật. Vì thế bọn họ cũng phải vũ sĩ của mình tới đây tìm vận may.” Dịch Áo nói: “Tóm lại, khu vực mảnh vỡ tinh thần chính là một khối thịt nhão, từng bầy ruồi từ bốn phương tám hướng bu lại mong được chia một miếng.”

“Vậy thì chúng ta cũng là ruồi?” Lôi Mông bất mãn kêu lên.

“Cho dù làm con ruồi, chúng ta cũng phải làm con ruồi chiến thắng trở về.” Dịch Áo cười một tiếng, nói: “Trước nghỉ ngơi một chút, giữa đêm chúng ta sẽ tìm vài phiền phức cho bọn hần ”

Trong nháy mắt đã đến đêm khuya, mấy người Dịch Áo lặng lẽ đứng dậy chậm rãi đi tới bên kia rừng cây.

Rừng cây rất nhỏ, thời gian qua không bao lâu, mấy người Dịch Áo đã có thể nhìn thấy lều trại của tiểu đội mạo hiểm giả kia, thật ra cũng chỉ có vài túp lều nhỏ nhỏ mà thôi, chính giữa là một đồng lửa cháy leo lét, bên cạnh đó là một võ sĩ chịu trách nhiệm gác đêm.

“Làm gì đây?” Lôi Mông hạ thấp giọng hỏi.

“Có vài người như vậy, trực tiếp giết vào trong là xong, có gì mà phải hỏi?” Ca Đồn không nhin được cau mày nói.

“Người không hiểu cái gì gọi là chiến lược à? Xông lên như ong vỡ tổ chỉ là đám ô hợp, ta xem thường nhất là loại người như người, không có một chút kỹ xảo.” Lôi Mông khinh thường liếc mắt sang Ca Đồn.

“Được rồi, được rồi.” Dịch Áo cực kỳ nhúc nhúc, hai người này đúng là chẳng phân biệt được thời gian địa điểm gì hết, lúc nào cũng có thể ầm ĩ cả lên.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Dịch Áo nói: “Lôi Mông vào trước hấp dẫn lực chú ý của gã võ sĩ kia, sau đó Ca Đồn chủ công, ta ở một bên chịu trách nhiệm đánh lén và xử lý mấy tên chạy trốn.” Sau đó hắn không cho hai người có cơ hội phản đối, nói tiếp: “Cứ định như vậy, lên đi.”

Ca Đồn và Lôi Mông cũng cảm thấy không có vấn đề gì liền gật đầu đáp ứng.

Lôi Mông không ẩn dấu thân hình nữa, trực tiếp sải bước xông ra ngoài, tiếng bước chân truyền ra thật xa trong màn đêm yên tĩnh.

Gã võ sĩ ngồi bên cạnh đồng lửa bỗng nhiên quay đầu nhìn tới phương hướng Lôi Mông, vừa thấy Lôi Mông lập tức đứng lên, giơ tay bỏ ra một đạo Liệt Diễm Trảm về phía Lôi Mông, sau đó trầm giọng quát lên: “Tất cả dậy mau, có người!”

Gã võ sĩ còn chưa dứt lời, Ca Đồn đã hoàn thành động tác buông thả Viêm Bạo, một đoàn hỏa diễm bỗng nhiên xuất hiện bên trong doanh trại, sau đó nổ ầm một tiếng, gã võ sĩ kia chỉ kịp hiện ra vẻ mặt kinh ngạc rồi bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt cháy rụi.

Bởi vì có đầy đủ thời gian chuẩn bị, Ca Đồn thả ra Viêm Bạo bao phủ phạm vi rất rộng, toàn bộ lều trại đều bị bắt lửa bốc cháy, theo một tràng kinh hô ầm ĩ chợt bốn thân ảnh từ trong màn lửa chạy ra, lúc này Lôi Mông đã vọt thẳng vào doanh trại.

Bốn gã võ sĩ vừa thấy được Lôi Mông lập tức đánh tới không cần nói một lời, hai tên cầm trường kiếm trong tay hiển nhiên là Thiên Phú võ sĩ, hai tên khác tập trung tinh thần thi triển bí kỹ.

Trên người Lôi Mông lóe lên tia sáng màu vàng kim chói mắt ngăn chặn toàn bộ công kích của đối phương, thân hình hắn tiếp tục vọt tới trước, mấy gã võ sĩ kia hiển nhiên không nghĩ tới Lôi Mông là Địa hệ Cực Hạn võ sĩ cao cấp, một gã Thiên Phú võ sĩ không kịp ứng phó bị Lôi Mông đung văng ra ngoài.

Ba người khác vừa sợ vừa giận liều mạng công kích Lôi Mông, nhưng Lôi Mông ỷ vào Bàn Thạch Thủ Hộ không hề rơi vào thế hạ phong. Hơn nữa còn không ngừng di động tới, sau đó làm như ngăn cản không nổi lui vài bước, thật ra là hắn cố ý thay đổi vị trí những tên kia đưa lưng về phía Dịch Áo và Ca Đồn đang ẩn nấp.

Đây quả thực là mục tiêu tuyệt hảo, Dịch Áo và Ca Đồn đồng thời giơ tay lên phân hai hướng thả ra Phong Nhận và Liệt Diễm Trảm.

Một gã võ sĩ nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng xé gió, trong lúc cấp bách hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, phát tay bắn ra hai đạo Băng Trùy cố gắng ngăn chặn công kích của Dịch Áo và Ca Đồn.

Nhưng gã võ sĩ kia không thể ngờ được Dịch Áo và Ca Đồn đều sử dụng Diễn Sinh bí kỹ, hai đạo Băng Trùy của hắn làm sao ngăn cản được chứ?

Không đợi hai đạo Băng Trùy tiếp xúc mục tiêu, Phong Nhận của Dịch Áo và Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn ở trên không trung bỗng nhiên nổ ầm ầm hóa thành mười mấy đạo quang ảnh và hỏa diễm rực sáng tiếp tục bay vọt tới trước.

Gã võ sĩ nhìn thấy tình cảnh như thế nhất thời cực kỳ kinh hãi, hú lên một tiếng rồi phi thân bỏ chạy qua hướng khác, hai người đứng cạnh hắn cũng phát hiện phía sau xảy ra chuyện khác thường, nhưng khi bọn

hắn muốn trốn thì đã quá muộn rồi. Trong nháy mắt hắn bị chìm trong vô số công kích kín kẽ như mưa rền bão giạt.

Nếu như đổi thành một người khác hấp dẫn kẻ địch chú ý, Dịch Áo và Ca Đồn tuyệt đối không dám buông tay công kích thoải mái như bây giờ. Địa hệ võ sĩ thi triển Bàn Thạch Thủ Hộ thật sự là một kỹ năng vô cùng cường đại, có ít nhất một nửa Phong Nhận và Liệt Diễm Trảm đánh lên người hai tên võ sĩ, số còn lại đều va chạm với Lôi Mông, thế nhưng chỉ làm cho tia sáng màu vàng quanh người hắn ba động vài lượt rồi thôi, bản thân Lôi Mông không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Gã võ sĩ chạy trốn không dám dừng lại một giây nào, cắm đầu chạy thẳng vào trong rừng cây.

Thân hình Dịch Áo từ chỗ ẩn thân bắn ra, toàn lực Phong Ưu Nhã buông thả vài lượt đã đuổi theo sát tên này, hai tay hắn huy động liên tục bắn ra mấy đạo Phong Nhận, tiện đà bay ở giữa không trung phân ra vô số đạo quang ảnh phóng tới thân thể đối thủ.

Ca Đồn và Lôi Mông đứng ở xa xa đồng thời nhếch miệng cười, thật sự là khi dễ người ta quá đi. Đây chính là chỗ tốt của Diễm Sinh bí kỹ, giúp tăng lực công kích lên đến trình độ lớn nhất, mặc dù Dịch Áo sẽ hao phí rất nhiều nguyên lực, nhưng kết quả được vô cùng khả quan, gã võ sĩ kia cảm giác như phải đồng thời đối mặt mười mấy địch nhân vậy.

Dĩ nhiên chuyện này chỉ hữu dụng đối với những võ sĩ cùng giai, nếu chống lại Cực Hạn võ sĩ thì hiệu quả không có rõ ràng như vậy.

Trong mắt gã võ sĩ kia lộ ra thần sắc tuyệt vọng, công kích dày đặc như vậy hắn không thể nào ngăn cản hết được. Trong tình thế cấp bách, gã võ sĩ đột nhiên ngừng lại, hai tay vung lên phóng ra mấy luồng sáng màu trắng nhạt, ngay sau đó nhanh chóng biến lớn bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào bên trong.

Một trận thanh âm va chạm đinh tai nhức óc vang lên, đám người Dịch Áo kinh ngạc phát hiện gã võ sĩ kia lại tự đóng băng thân thể chính hắn, những đạo Phong Nhận kia chém ra vô số vết rách nhưng vẫn không thể xuyên thủng lớp băng. Nhược điểm của Phong hệ võ sĩ chính là ở điểm này, mặc dù có tốc độ không gì sánh kịp nhưng lực công kích thật sự là không đáng nhắc tới.

Gã võ sĩ thấy đã thành công ngăn chặn một đợt luân phiên công kích của Dịch Áo lập tức phá băng lao ra, tất cả mảnh băng vụn bắn thẳng về phía Dịch Áo, sau đó gã võ sĩ không dám quay đầu tiếp tục chạy nhanh tới trước.

Trong tình hình bình thường, gã võ sĩ này đã cho ra lựa chọn tuyệt đối chính xác, nếu như đổi thành những Phong hệ võ sĩ khác vừa phóng ra nhiều lần Diễm Sinh bí kỹ như vậy, sợ rằng không còn dư lực truy kích hắn. Đáng tiếc là Dịch Áo không bao giờ thiếu thốn nguyên lực, lấy mức độ tiêu hao nguyên lực như thế này, hắn có thể chơi trò du kích chiến với địch nhân mấy ngày mấy đêm.

Đối mặt với Băng Tinh Phong Bạo đánh tới, thân hình Dịch Áo đầu tiên là bay ngược về sau, rồi phóng thẳng lên trời cao tránh thoát công kích của đối phương. Ngay sau đó lộn vòng trên không trung, điều chỉnh phương hướng chuẩn xác rồi bổ thẳng xuống chỗ gã võ sĩ kia.

Gã võ sĩ vừa chạy trốn vừa quay đầu nhìn về phía sau, thấy thân ảnh Dịch Áo nhanh chóng lao tới liền lộ ra thần sắc kinh hãi. Hắn quả thực không dám tin vào hai mắt mình, nguyên lực gã đối thủ này là vô cùng vô tận hay sao? Hay là đối phương thật ra là Cực Hạn võ sĩ?

162. Chương 162: Thiện Ý.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 162: Thiện ý.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cho dù là đáp án nào đi nữa cũng không phải là nhân vật mà hắn có thể đối kháng, trái tim gã võ sĩ chợt ngừng đập một nhịp, sau đó dứt khoát ngừng lại, hai tay giơ ra thì triển Bằng Tinh Phong Bạo, vô số bằng tinh trong nháy mắt bao trùm không gian hơn mười thước nghênh đón Dịch Áo từ trên không ập xuống. Thật ra đây chỉ là một chiêu dò xét, mới vừa rồi Dịch Áo đã tiến hành lộn vòng một lần ở giữa không trung, nếu như đối phương không phải là Cực Hạn võ sĩ, vậy thì chỉ có một đường ngạnh kháng công kích của hắn.

Khỏe miệng Dịch Áo hiện ra nụ cười chế nhạo, thân hình hắn lộn vòng lần nữa ở trong ánh mắt khiếp sợ của gã võ sĩ, nhẹ nhàng vượt qua phạm vi Bằng Tinh Phong Bạo bao phủ. Đồng thời ngón tay sáng lên luồng ánh sáng màu xanh nhạt, một đạo Phong Nhận lập tức rời khỏi tay bắn tới chỗ gã võ sĩ.

Gã võ sĩ nhìn thấy Dịch Áo lại có thể liên tục biến hướng trên không trung nhất thời mặt mày xám như tro tàn. Hắn không có ý trốn tránh đạo Phong Nhận do Dịch Áo bắn tới, mà cắn chặt răng phát tay phóng ra mấy đạo Bằng Trùy, hiển nhiên là chuẩn bị liều mạng với Dịch Áo.

Nhưng đây chỉ là một hy vọng xa vời mà thôi, ngay cả Mễ Nhĩ đạt tới trình độ Cực Hạn võ sĩ cũng không có biện pháp đối phó Dịch Áo, công kích trình độ này làm sao có thể thương tổn Dịch Áo được.

Dịch Áo thân hình lướt sát qua bên người gã võ sĩ, đầu ngón tay hắn cơ hồ có thể đụng đến thân thể đối phương, trong nháy mắt song phương xẹt qua nhau, một tia ánh sáng nhàn nhạt từ trong tay Dịch Áo bắn ra xuyên thủng chân trái gã võ sĩ, sau đó là một vòi máu phun ra ướt đầm y phục.

Nếu như nói cánh tay Dịch Áo chính là dây cung, Phong Nhận là mũi tên, vậy thì Dịch Áo đánh một chiêu này có thể bắn thủng thân thể của đối phương, gã võ sĩ căn bản không có thời gian phản ứng, há miệng phát ra thanh âm thê thảm, lúc này Lôi Mông từ phía sau vọt tới tông thẳng vào thân thể đang lảo đảo kia.

Gã võ sĩ đang đứng trên mặt đất bị lực va chạm mạnh mẽ văng thẳng ra sau hơn mười thước rồi rớt xuống đất, lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Lôi Mông đi lên cầm lấy chân gã võ sĩ, xoay người kéo hắn quay trở về.

Ca Đồn đang kiểm tra mấy cái lều nhưng không có tìm ra vật gì có giá trị, nhìn thấy Lôi Mông kéo một người sống trở về liền cầm lấy một cái túi nước hắt vào mặt gã võ sĩ, tiếp theo dùng chân đá một cái, gã võ sĩ lăn vài vòng từ trong hôn mê tỉnh dậy, phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ yếu ớt.

“Nói đi, các ngươi là ai? Tới đây làm gì?” Ca Đồn nhàn nhạt hỏi.

“Chúng ta là mạo hiểm giả, ôi...” Gã võ sĩ vừa rên rỉ vừa hồi đáp: “Van các ngươi, đừng giết ta. Trên người ta mang theo không ít tiền, trên người bọn họ cũng có... đều cho các ngươi... cho các ngươi hết.”

“Mạo hiểm giả?” Ca Đồn cười lạnh nói: “Các ngươi là mạo hiểm giả từ đâu đến? Ghi danh ở địa phương nào? Tên gọi là gì?”

“Chúng ta ghi danh ở Bá tước lĩnh.”

“Bớt nói nhảm, vì sao ta đây chưa từng thấy các ngươi?” Lôi Mông hét lên.

“Chúng ta vừa mới đến Bá tước lĩnh, trước kia là...” Không đợi gã võ sĩ nói xong, Ca Đồn đá một cước lên mặt hắn, quát to: “Ta thấy nếu không cho ngươi ăn chút ít đau khổ, nhà ngươi sẽ không biết nói thật, mạo hiểm giả? Có ý tứ gì chứ? Khi ta còn cách các ngươi mấy trăm thước đã có thể ngửi thấy mùi đạo tặc trên người các ngươi.”

Gã võ sĩ nằm trên mặt đất rên rỉ đau đớn, nhưng không có lên tiếng đáp lại.

Lôi Mông cúi người vỗ lên mặt gã võ sĩ mấy cái: “Tiểu tử, nói thật đi, nói thật chúng ta có thể bỏ qua cho ngươi, có phải là Phật Lang Duy ra lệnh các ngươi tới đây không?” Gã võ sĩ bỗng nhiên mở mắt ngó chừng Lôi Mông, sau đó liền dời tầm mắt sang hướng khác, nhìn thấy thi thể nằm ngổn ngang chung quanh thì nhe răng cười nói: “Tên tạp chủng, bỏ qua cho ta? Định lừa đại gia hả? Ha ha ha...”

Ca Đồn đẩy Lôi Mông ra, nhấc chân đá thêm một cước vào đầu gã võ sĩ, thoạt nhìn hắn đã bất chấp giá nào rồi, miệng không ngừng mắng chửi: “Một đám tạp chủng, tới đi, giết ta đi, sẽ có người báo thù cho chúng ta, tới đây nào, không dám giết ta chính là đồ con chó.”

Ca Đồn không nhin được nữa, giơ tay thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm chém vào thân thể gã võ sĩ, một trận mùi khét lẹt từ thân thể gã võ sĩ tản mát ra, hần cơ quắp mấy cái rồi bất động luôn.

“Người nào đó?” Dịch Áo đột nhiên quát lên.

Lôi Mông ngạc nhiên xoay người lại, nhìn theo tầm mắt Dịch Áo thì thấy mấy thân ảnh lơ mờ từ trong rừng đi ra, tổng cộng có ba nam hai nữ. Nam nhân lớn tuổi nhất khoảng chừng ba mươi, nữ tử nhỏ tuổi nhất cỡ chừng hai mươi, nhìn qua có vẻ vẫn còn tương đối ngây thơ rục rờ.

“Tất cả mọi người đều là mạo hiểm giả, cần gì phải tàn nhẫn như vậy.” Gã đại hán cầm đầu trầm giọng nói: “Các người có bao giờ nghĩ tới, nếu có một ngày những người khác đối phó các người tàn nhẫn như vậy, các người sẽ làm gì bây giờ?” Lôi Mông há to miệng kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Ca Đồn nói: “Ca Đồn, bằng hữu chân chính của người đã đến rồi.”

Lôi Mông đang châm chọc Ca Đồn, trong dĩ vãng Ca Đồn chính là một tên có tinh thần trọng nghĩa quá dư thừa, không ngờ ở chỗ này Ca Đồn lại gặp được đồng đạo.

“Ta từng nhìn thấy bọn họ ở Bá tước lĩnh.” Một nữ tử trong nhóm nói: “Gã kia ta không nhận ra.” Nói xong nữ tử kia dùng ngón tay chỉ hướng Dịch Áo.

“Trả lời vấn đề của ta.” Gã đại hán cầm đầu trầm giọng nói.

“Con mắt nào của người thấy bọn hần là mạo hiểm giả?” Ca Đồn dùng giọng điệu châm chọc nói: “Bọn hần là thành viên đám cướp Phật Lang Dục.”

“Nếu như ta giết chết các người xong cũng có thể nói các người là đạo tặc?” Gã đại hán cầm đầu cười lạnh nói.

Dịch Áo và Lôi Mông hai mặt nhìn nhau, không phải bọn họ sợ đối phương, mà là đánh nhau thật sự không có ý nghĩa. Bọn họ nhìn ra được đối phương không phải có ý định gây sự, chỉ là mấy mạo hiểm giả có tinh thần trọng nghĩa dư thừa mà thôi.

Nghiêm khắc mà nói, đám người Dịch Áo cũng không tính là người tốt, cho dù là Lôi Mông trước giờ hành sự cẩn thận, một khi bắt đầu chiến đấu cũng sẽ trở nên cực kỳ hung ác, thủ đoạn đối phó địch nhân không hề lưu tình. Thế nhưng trong lòng bọn họ đều có tiêu chuẩn hành sự riêng của mình, mặc dù cái loại tiêu chuẩn này không nhất định là chính xác mọi lúc mọi nơi, nhưng loại người ngay cả một ít tiêu chuẩn cũng không có thì có khác gì cầm thú?

“Hãy đi con đường của người, chớ xen vào việc của người khác.” Ca Đồn nói lạnh như băng.

“Này này, người u mê hả? Bởi vì người khác thường xuyên nói với người những lời này, chúng ta đã đánh bao nhiêu trận rồi?” Trong lòng Lôi Mông lập tức nhận ra không ổn, vội vàng lên tiếng can lại, đưa tay kéo Ca Đồn qua một bên, gượng cười nói với đại hán: “Bọn họ đúng là đạo tặc, ta có thể dùng tính mạng của ta hạ lời thề.”

“Đại ca, coi như hết.” Một người trẻ tuổi ở đối diện dùng khẩu khí bất an nói, cũng đưa tay kéo vạt áo gã đại hán kia.

Gã đại hán cầm đầu nghiêng đầu nhìn lại, vừa thấy một con Hỏa Hồng Thú đang dùng ánh mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm bọn hần, sắc mặt đại hán kia bất chợt thay đổi.

Dưới tình huống bình thường, muốn bắt sống một con Hỏa Hồng Thú và làm cho nó trở thành là tọa kỵ, ít nhất cũng phải đạt tới trình độ Cực Hạn võ sĩ mới có thể làm được.

Đại hán kia lập tức chuyển tầm mắt không ngừng dao động trên người Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông, tựa hồ muốn tìm ra người nào là Cực Hạn võ sĩ.

“Các người là mạo hiểm giả?” Dịch Áo hỏi.

“Đúng thế.” một cái nữ tử nói tiếp.

“Bây giờ không phải là mùa mạo hiểm, các người trở về đi thôi.” Dịch Áo chậm rãi nói, hần có một dự cảm, sau khi những thể lực lớn phái ra tiểu tổ quấy lại thành một đoàn, lúc đó xung đột sẽ phát sinh liên tiếp,

thậm chí hiện tại đã bắt đầu phát sinh rồi. Nhân tính xưa nay vô cùng tham lam, bất kể là Phật Lang Duy hay là Tái Nhân Hầu tước, hoặc là đám quý tộc khác, phần lớn sẽ tìm cách bài trừ những thế lực khác ra ngoài để độc chiếm chỗ tốt.

“Nhưng bây giờ là mùa mao hiểm tốt nhất aa.a?” Nữ tử kia khó hiểu hỏi lại. Trên Khắc Lý Tư bình nguyên, mùa đông không thích hợp với đoàn đội mao hiểm, bởi vì thời tiết lúc đó quá rét lạnh, khó khăn di chuyển. Mùa xuân cũng có chỗ nguy hiểm, phần lớn bầy thú trên bình nguyên đói bụng nguyên một mùa đông, thường thường sẽ không để ý nguy hiểm vây công nhân loại, ban đầu bọn họ gặp phải nữ Tử tước kia đã bị sói hoang nguyên đuổi đến đường cùng mới phát sinh xung đột với đám người Dịch Áo. Bình thường chỉ có hai mùa hè thu là có thể an bình một chút, cũng là mùa mao hiểm tốt nhất.

“Người đang uy hiếp chúng ta?” Hai bên thái dương gã đại hán cầm đầu liền nổi gân xanh, hiển nhiên hẳn đang cố gắng không chế lửa giận của mình.

“Người hiểu lầm.” Dịch Áo lắc đầu nói: “Chẳng lẽ các người không có phát hiện, đoàn đội mao hiểm giả xuất hiện ở nơi này hơi nhiều hay sao? Chuyện này không có quan hệ tới các người, nên rời khỏi đây sớm đi.”

“Tại sao các người không đi?” Gã đại hán cầm đầu hỏi ngược lại.

Dịch Áo cười cười, thiện ý của hắn luôn có hạn độ, những lời cần nói cũng đã nói, đối phương có nghe hay không là chuyện của đối phương, hắn không muốn can thiệp vào.

“Đại ca, chúng ta đi thôi.” Người thanh niên trẻ tuổi khấn trương ngó chừng Hỏa Hồng Thú, đầu Hỏa Hồng Thú đang chậm rãi đi đến gần bên này, yêu thú biến dị có năng lực phục hồi rất mạnh, trải qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi, Hỏa Hồng Thú đã sớm khôi phục hoàn toàn lực chiến đấu. Nói không khách khí, chỉ bằng một đầu Hỏa Hồng Thú này đã đủ cho tiểu đội mao hiểm giả trước mắt toàn diệt rồi.

163. Chương 163: Vô Tình Gặp Gỡ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 163: Vô tình gặp gỡ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã đại hán cầm đầu nhìn chằm chằm vào đám người Dịch Áo, chậm rãi bước lui về phía sau, hình như lúc nào cũng mang tâm phòng bị đám người Dịch Áo đột nhiên phát động công kích.

Mắt thấy đối phương biến mất trong bóng đêm, Lôi Mông cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Ca Đốn nói: “Ca Đốn, đại ca của người đi rồi.”

“Đại ca ai?” Ca Đốn trợn mắt liếc sang Lôi Mông.

“Đại ca của người, bằng không vì sao các người lại giống nhau như vậy chứ?” Lôi Mông vừa cười gian vừa nói.

“Cút ~!” Ca Đốn tức giận quát lên.

“Ca Đốn, tìm được thứ gì có giá trị không?” Dịch Áo chuyển lại đề tài lúc trước.

“Tìm không thấy thứ gì cả, chỉ có một ít ngân tệ, còn có mấy túi nước, rượu và thịt khô.” Ca Đốn nói.

“Còn có rượu? Nơi nào, nơi nào?” Lôi Mông lập tức nổi lên hứng thú, thật ra phần lớn túi nước và rượu được dùng cùng một loại tài liệu chế tạo, chính là dạ dày heo, bò hoặc là những động vật khác, rồi sử dụng phương pháp đặc biệt hong khô, phía dưới dùng gân động vật buộc chặt lại, phía trên gắn một nút gỗ nhỏ, thế là tạo thành một túi nước đơn giản, từ nguyên liệu và phương pháp khác nhau mà chất lượng sẽ khác nhau.

Lôi Mông tìm kiếm mấy lần cuối cùng tìm được túi rượu, đưa chóp mũi lại gần hít hà mấy hơi, há miệng ném thử một miếng, sau đó ném túi rượu trên mặt đất, kêu lên: “Vừa đắng lại vừa chát, đám người này còn nghèo hơn cả ăn mày nữa, thật là không có tiền đồ mà.”

“Chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Nghĩ cái gì?” Ca Đồn hỏi.

“Đổi lại con đường khác, cũng thay đổi thời gian.” Dịch Áo nói: “Trước khi chúng ta rời đi, Tác Phỉ Á liên tục dặn dò phải tận lực không nên phát sinh xung đột với người khác. Bây giờ nghĩ lại thì những tên kia suy nghĩ không khác gì chúng ta, bọn hắn không muốn trực tiếp gây chuyện. Nếu như chúng ta phỏng đoán không sai, bọn hắn đang phân chia từng khu vực tìm tòi, sớm muộn gì cũng có một ngày bắt đầu ra tay thanh trừ phe đối lập, đến lúc đó cục diện sẽ cực kỳ rối loạn.”

“Rối loạn chưa chắc không có lợi đối với chúng ta.” Ca Đồn mỉm cười nói: “Dịch Áo, người thật sự nghe lời Tác Phỉ Á?”

“Đây không phải là vấn đề có nghe hay không!” Dịch Áo nói: “Chúng ta phải giành giật từng giây một, trước tiên tìm thấy khu vực khai thác mới tốt, người còn không nhìn thấy sao? Tái Nhân Hầu tước và Phật Lang Duy đều không có ý định bỏ qua, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.”

“Thay đổi đường đi? Vậy sẽ đi đường nào?” Lôi Mông hỏi.

“Đổi lại đường đi khó hơn.” Dịch Áo cười cười nói

Lôi Mông và Ca Đồn ngăn người ra, ngay sau đó liền hiểu ý tứ Dịch Áo, đường càng khó đi thì cơ hội đụng phải những tiểu đội mạo hiểm giả khác lại càng nhỏ, như vậy sẽ tránh khỏi rất nhiều xung đột không đáng có.

Ca Đồn suy nghĩ một lát, cau mày nói: “Nhưng mà làm như vậy chúng ta sẽ bị trì hoãn thời gian đi đường quá dài?”

“Người nói không sai!” Dịch Áo giải thích: “Nhưng người có nghĩ tới cho dù đường khó đi một chút, chỉ cần phương hướng chính xác chỉ bị trì hoãn mấy ngày mà thôi. Nhưng nếu như bộc phát xung đột quy mô lớn, chúng ta sẽ phải vừa đi vừa tránh né, không nói trước chúng ta thể tới nơi hay không, ta sợ rằng thời gian lãng phí sẽ nhiều hơn.”

“Cũng đúng, vậy cứ làm như thế, dù sao người không sợ trở về muộn, ta đây sợ gì chứ.” Ca Đồn gật đầu.

Dịch Áo ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ta lại sợ?”

“Đây còn phải hỏi sao? Tác Phỉ Á cho người thời hạn quy định là mười lăm ngày, nếu như chậm trễ rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì nha!” Lôi Mông ở một bên cười hì hì nói.

Dịch Áo cảm thấy buồn cười, cũng lười giải thích, chuyện như vậy càng tỏ càng đen, cứ để tùy tiện bọn họ nghĩ sao cũng được. Lôi Mông và Ca Đồn vẫn không chịu buông tha Dịch Áo, cứ đứng tại chỗ người một lời ta một câu, nói hồi lâu mới phát hiện Dịch Áo không hề có phản ứng, nhất thời sinh ra cảm giác nhọc chí từ từ không còn thanh âm nào phát ra nữa.

Trong mấy ngày kế tiếp, mấy người Dịch Áo ngày đi đêm nghỉ, chuyên chọn con đường gập ghềnh, đồi núi trắc trở mà đi. Cứ như vậy bọn họ rất ít khi gặp phải tiểu đội mạo hiểm giả, thỉnh thoảng có vài nhóm bị Ca Đồn nhận ra là thủ hạ Phật Lang Duy, mấy người Dịch Áo ra tay tàn sát không chút khách khí.

Cơ hồ sau mỗi lần chiến đấu, Dịch Áo sẽ rút ra vài phần kinh nghiệm mới mẻ, sau đó vừa đi vừa hấp thu những kinh nghiệm đó. Theo số lần chiến đấu gia tăng, nghi ngờ trong lòng Dịch Áo lại càng nhiều hơn, bao gồm những người soạn ra Thần Điển, kể cả Ngõa Tây Lý đều cố gắng tu luyện trọng điểm gia tăng nguyên lực càng nhiều càng tốt. Tựa hồ bọn họ kiên trì cho rằng chỉ cần đi tới một bước cuối cùng sẽ có thể trở thành Thần Vũ Giả, đến lúc đó hết thảy phiền toái đều được giải quyết. Đối với kỹ xảo chiến đấu trong từng giai đoạn, bọn họ không quá coi trọng, thủy chung vẫn lấy nguyên lực làm căn bản.

Nhưng Dịch Áo không thể nào phủ nhận một điều, bởi vì sau khi hắn nắm giữ Diễn Sinh bí kỹ những trận chiến đấu mới trở nên vô cùng dễ dàng, đối thành mấy tháng trước, bọn họ tuyệt đối không làm được như

vậy. Là nhờ kỹ xảo giúp cho sức chiến đấu của bọn họ tăng cường không ít, chuyện này khá giống đoạn đàm luận tranh cãi giữa Khí Tông và Kiếm Tông ở trong truyện kiếm hiệp của thế giới trước kia. Thế nhưng Dịch Áo cũng hiểu được bằng vào trình độ của mình không có tư cách bình luận, chỉ có thể yên lặng tìm hiểu.

Trong nháy mắt đã là ngày thứ bảy rời khỏi trang viên, mấy người Dịch Áo vẫn thần thái sáng láng bộ dạng hiên ngang như cũ, nhưng chiến mã đã bắt đầu chịu không nổi, nhất là vó ngựa đã bị mòn vô cùng lợi hại.

“Ta nói này, nếu cứ tiếp tục như vậy mấy thớt ngựa này sẽ phế luôn đó.” Lôi Mông nhìn tới mấy con chiến mã đang ăn cỏ cách đó không xa, nói: “Tới lúc đó các người sẽ quay trở về bằng cách nào?”

“Chuyện này không liên quan tới ta, dù sao ta không cần phải lo lắng chuyện đó.” Ca Đốn cười cười đắc ý.

Lôi Mông oán hận nhìn tới Hỏa Hồng Thú đang nhắm mắt lim dim ở bên cạnh Ca Đốn, năng lực sinh tồn của Hỏa Hồng Thú tự nhiên mạnh hơn chiến ngựa, cho dù là đi lại cả ngày trên vùng núi cũng không lộ vẻ mỏi mệt, Lôi Mông thấy vậy cũng phải thèm thuồng không ngớt. Bởi vì hắn và Dịch Áo thỉnh thoảng phải xuống ngựa đi một đoạn đường, tránh cho chiến mã quá mệt mỏi. Nhưng cho đến lúc này Ca Đốn vẫn an nhàn cười trên lưng Hỏa Hồng Thú giễu cợt hai người, nếu như không phải là điều kiện không cho phép, Lôi Mông thật sự muốn cho con Hỏa Hồng Thú ăn vài liều thuốc xổ, đến lúc đó nhìn xem Ca Đốn còn có thể tiếp tục lớn lối hay không.

Dịch Áo từ đằng xa đi tới, trên tay là mấy con thỏ hoang, bởi vì chỉ có Dịch Áo là Phong hệ võ sĩ nên công việc đi săn rơi vào đầu Dịch Áo không cần phải tranh cãi, Dịch Áo không có cả cơ hội cự tuyệt, ai bảo tốc độ của hắn là nhanh nhất.

Ba người đều được phân công rõ ràng, Dịch Áo đi săn, Ca Đốn chịu trách nhiệm lột da và tẩy rửa, còn Lôi Mông thì tiếp nhận vài trò đầu bếp. Dù sao ba người đều có chuyện làm, không có ai chiếm tiện nghi của ai, đây là biện pháp giải quyết mà Lôi Mông và Ca Đốn trải qua tranh chấp kịch liệt với nói lại cho Dịch Áo. Bằng không muốn cùng nhau ăn bữa cơm yên lành với hai người này quả thực là không dễ dàng.

Chỉ trong chốc lát mùi thơm đã truyền ra, mặc dù tay nghề Lôi Mông không ra gì nhưng vẫn tốt hơn Dịch Áo và Ca Đốn không ít, đây là khu dã ngoại, mọi người cũng không có yêu cầu cao, dù ăn thứ gì cũng tốt hơn lương khô nhiều.

Trong lúc mấy người đang ăn, hai mắt Dịch Áo bỗng nhiên lóe lên nhìn sâu vào trong bóng đêm, từ phía xa xa có một thân ảnh chợt lóe rồi biến mất, động tác hắn không khỏi chậm lại, sau đó làm như mọi chuyện không có phát sinh, tiếp tục cúi đầu ăn.

“Đừng động, cứ tiếp tục, nghe ta nói là được rồi.” Dịch Áo há miệng cắn một miếng thịt, thấp giọng nói.

Nghe thấy Dịch Áo nói, ánh mắt Ca Đốn và Lôi Mông lóe lên một cái, cực kỳ trấn định duy trì thần sắc ăn uống tự nhiên, Lôi Mông còn cố ý cười lớn lên nói: “Tài nấu nướng của ta thế nào, không tệ hả?”

“Ừ ừ, quả thật rất ngon.” Ca Đốn cũng biết cách phối hợp, lập tức nói theo.

“Phía dưới có người, tốc độ không chậm, một hồi ta tìm cơ đi ra ngoài, sau đó các người phối hợp bao vây hắn.” Bởi vì trong miệng đang có đồ ăn, Dịch Áo nói chuyện rất khó nghe.

“Không thành vấn đề, người đi đi.” Ca Đốn nhỏ giọng đáp.

Dịch Áo nhai cho xong cục thịt nướng trong tay, rồi xoa xoa tay, đang chuẩn bị đứng dậy liền phát hiện nhân ảnh kia lại xuất hiện, vẫn là tốc độ cực nhanh, chỉ thấy lóe lên một cái từ vị trí ẩn thân lướt đến phía sau một tảng đá lớn khác.

Dịch Áo âm thầm tính toán khoảng cách mới kinh ngạc phát hiện tốc độ của người này không chậm hơn hắn bao nhiêu, nói cách khác, nếu như một kích không trúng, ở trong thời gian ngắn bản thân hắn rất khó lòng đuổi kịp đối phương.

Thời điểm đối phó Mã Nhĩ, Dịch Áo có đầy đủ thời gian xử lý, nhưng tình huống trước mắt không được như thế, sớm ngày tìm được khu vực khai thác sẽ tăng thêm vài phần thắng lợi. Bởi vì không rõ ràng lại lịch những người tham dự vào lần tranh đoạt này, cho nên nếu trì hoãn thời gian quá dài cái được không bù nổi cái mất, ít nhất cho đến bây giờ đối phương còn chưa lộ ra ác ý.

Đợi đến khi Ca Đồn và Lô Môn ăn xong, Dịch Áo mở miệng nói: “Đi thôi, lên đường.”

Hai người kia ngẩn ra, không rõ rốt cuộc Dịch Áo định làm gì.

164. Chương 164: Toàn Diệt.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 164: Toàn diệt.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo vừa dắt chiến mã tới vừa nhìn thoáng qua vị trí người nọ ẩn thân, cười cười nói: “Tốc độ tên này không chậm, không cần thiết lãng phí thời gian trên người hắn. Thế nhưng, nếu như hắn vẫn không biết tiến thoái, chúng ta cũng không cần phải khách khí làm gì!”

Trong khi nói những lời này, Dịch Áo đề cao thanh âm lên, hiển nhiên là cố ý nói cho người nọ nghe.

Mãi cho đến lúc mấy người Dịch Áo rời đi, người nọ vẫn không có xuất hiện lần nào nữa. Đi ra xa vài trăm thước, Dịch Áo quay đầu nhìn lại thì thấy thân ảnh người nọ từ phía sau tảng đá nhảy lên thật cao, đuổi theo mấy người Dịch Áo. Trong lúc người nọ lướt tới, Dịch Áo bỗng nhiên sinh ra một cảm giác quen thuộc, tựa hồ đã gặp người này ở nơi nào thì phải?

Dọc theo đường đi, Dịch Áo đều cẩn thận quan sát phía sau, thấy người nọ vẫn không đuổi theo thì thả lỏng tâm tình xuống, thoát nhìn hắn là vô tình gặp gỡ mà thôi, không cần thiết để ở trong lòng làm gì.

Sắc trời dần sáng, mấy người Dịch Áo tìm một rừng cây chui vào, bắt đầu dựng trại, nghỉ ngơi ban ngày thật ra cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể tránh né ánh nắng bỗng rất giữa trưa.

Nhưng nằm ngủ không được bao lâu, mấy người đã bị tiếng huyền não từ nơi xa truyền đến làm cho thức tỉnh.

Ba người đi ra khỏi lều lắng tai nghe thanh âm, hồi lâu sau mới phát giác ra tiếng động kia cách bọn họ càng ngày càng gần, cả đám không khỏi liếc nhau nghi ngờ, tâm tình cực kỳ bất đắc dĩ. Ngay cả cẩn thận như vậy mà phiền toái vẫn dính vào người, đúng là chạy trời không khỏi nắng, muốn rảnh rồi nghỉ ngơi một lát cũng không được.

Không qua bao lâu, một thân ảnh từ ngoài bìa rừng chạy vào, khi nhìn thấy mấy người Dịch Áo, người nọ nhất thời vội vã cầm đầu chạy tới, dùng cả hai tay hai chân bò lên trên một cây đại thụ.

Chỉ trong chốc lát này, mấy người Dịch Áo đã thấy rõ tướng mạo người nọ, đầu tóc rối bời không khác gì tổ chim, làn da đen thui không biết là trời sinh hay là do đã lâu không có tắm rửa, trên người chỉ khoác một tấm da thú, ngoài ra không còn vật gì khác, hơn nữa tính cảnh giác mười phần, ánh mắt hung dữ, thay vì nói hắn là người còn không bằng gọi là dã thú thì thỏa đáng hơn.

Dịch Áo kinh ngạc quan sát người nọ, chợt nhớ ra rốt cuộc là đã gặp hắn ở đâu rồi, đó là dã nhân mà bọn họ từng gặp trên đường đi tới Thánh Đế Tư hồ. Lúc đó đối phương cũng chỉ mặc một thân trang phục như vậy, để lại cho Dịch Áo ấn tượng quá sâu, muốn quên cũng khó. Hơn nữa, khi ở cạnh Thánh Đế Tư hồ còn cùng nhau sống vai chiến đấu một lần, mặc dù khi đó Dịch Áo vội vã rời đi, nhưng cũng xem như hai bên đã quen biết.

Điểm khác nhau duy nhất là lần này trong ngực dã nhân có thêm một con vật nhỏ toàn thân trắng như tuyết.

Dã nhân hiển nhiên cũng nhận ra Dịch Áo, ánh mắt từ từ biến thành ôn hòa, còn có vài phần cảm giác vui mừng.

Con vật toàn thân tuyết trắng kia có bộ lông khá giống con mèo, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng ngoa nguẩy, tựa hồ đang nhai nhai cái gì đó, khi dã nhân lao lên cây thì một khối thủy tinh phát sáng từ trong miệng nó rớt xuống.

Ánh mắt Dịch Áo đột nhiên ngưng tụ lại thành một điểm, thân hình bay ra trước nhanh như gió, trong nháy mắt đã đi tới phía dưới cái cây dã nhân đang leo trèo, đưa tay nắm lấy khối thủy tinh phát sáng kia.

Vừa đặt nó vào bàn tay, một cỗ nguyên lực bàng bạc như thực chất từ xuyên vào trong lòng bàn tay, dọc theo mạch máu nhập vào cơ thể hắn.

Mảnh vỡ tinh thần?

Bàn tay Dịch Áo không khỏi run lên đánh rơi khối thủy tinh xuống bụi cỏ.

Dịch Áo không phải sợ mảnh vỡ tinh thần, mà là vì mảnh vỡ tinh thần dẫn phát hiệu quả tác dụng phụ. Ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ nếu dùng mảnh vỡ tinh thần để tăng cường thực lực, vậy thì đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ sẽ cực kỳ khó phát triển, một bước cũng khó đi. Hơn nữa bên trong khối mảnh vỡ tinh thần này ẩn chứa nguyên lực quá khổng lồ, chẳng lẽ là cực phẩm?

Lúc này lại có mười mấy võ sĩ trần trùng trục, chỉ quần mỗi cái khố hô quát âm ỉ vọt vào trong, bên kia rừng cây cũng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Mười người Dịch Áo không khỏi ngẩng đầu lên nhìn tên dã nhân kia, tên này rốt cuộc có lai lịch gì, vì sao nhiều người đuổi giết hắn như vậy chứ? Còn nữa, khối mảnh vỡ tinh thần này lấy được từ chỗ nào? Chẳng lẽ tên dã nhân này đã tìm thấy khu vực khai thác?

Mười mấy võ sĩ thấy đám người Dịch Áo, không khỏi ngơ ngác một lát, hiển nhiên bọn hắn cũng không nghĩ tới nơi này lại có người khác.

Dã nhân ở trên cây đại thụ tung người nhảy sang một cây khác, động tác của hắn linh hoạt dị thường, giống như là linh hầu hàng năm sống trong rừng rậm vậy, con mèo nhỏ ở trong ngực của hắn ngẩng đầu kêu mấy tiếng, cái đầu nhỏ ngo nguẩy lung tung, tựa hồ muốn giãy thoát ra khỏi ngực dã nhân.

Dã nhân vừa dùng ánh mắt cảnh giác nhìn qua những gã võ sĩ kia, vừa móc ra một viên tinh thạch phát sáng nhét vào miệng con mèo nhỏ kia, nó có đồ ăn lập tức trở nên an tĩnh, đôi mắt tròn xoe từ từ híp lại.

Ca Đồn và Lôi Mông còn không biết con mèo này đang ăn thứ gì, nhưng Dịch Áo lại trợn mắt há mồm kinh hãi, tuyệt đối phí của trời mà, nuôi nấng một con mèo lại dùng tới mảnh vỡ tinh thần cực phẩm? Nếu đặt ở trong đô thị phồn hoa không biết sẽ có bao nhiêu người vì vật này mà đánh nhau vỡ đầu.

Ca Đồn và Lôi Mông chậm rãi tiếp cận Dịch Áo, bọn họ nhận ra trước mắt đang có khách không mời mà đến, chỉ có bộ lạc võ sĩ phát sinh xung đột với Thánh Đế Tư thành mới có thói quen ở trần tác chiến, hơn nữa trước ngực, trên cánh tay bọn hắn còn có hình xăm các loài thú, chỉ có điều bộ lạc võ sĩ đã đột phá chạy tới Khắc Lý Tư bình nguyên từ lúc nào vậy?

“Tên này có trợ thủ !” Một gã võ sĩ bộ lạc dùng chất giọng ồm ồm nói.

“Này này, nơi này không có chuyện của các ngươi, lập tức rút đi cho ta.” Một võ sĩ bộ lạc dáng là thủ lĩnh tiến lên, khi ánh mắt của hắn chú ý tới mảnh vỡ tinh thần nằm dưới chân Dịch Áo, ánh mắt đột nhiên chuyển sang lạnh lẽ, quát lớn: “Giết hết bọn chúng !”

Các võ sĩ bộ lạc đã sớm chuẩn bị xong phát sinh xung đột, gã thủ lĩnh vừa hạ mệnh lệnh, đồng thời ba Địa hệ võ sĩ rống giậm vọt lên, ba màn hào quang màu hoàng kim cùng nhau hiện ra ngăn cản đám người Dịch Áo lại. Còn có mấy gã võ sĩ nhanh chóng lui về phía sau, tựa hồ là muốn kéo giãn khoảng cách công kích, lại còn mấy gã võ sĩ chia ra di chuyển sang hai bên.

Thế nhưng Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông dọc theo đường đi đã từng làm không ít hoạt động giết người cướp của, nên không thiếu tính cảnh giác, muốn đột ngột tập kích bọn họ không phải là một chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, ba người đã liên thủ nhiều lần dưỡng thành ăn ý tuyệt diệu, đối với lực chiến đấu, phong cách hành động, sở trường cũng tương đối hiểu rõ, nhờ đó chỉ trong nháy mắt bộc phát chiến đấu, bọn họ lập tức phát động phản kích.

Lôi Mông lui về sau một bước, trở tay cầm lấy một tấm thuẫn từ trên lưng xuống, cánh tay lấy đà ném ra, tấm thuẫn phá không mang theo tiếng rít trầm muộn lao thẳng về phía Địa hệ võ sĩ đứng ngoài cùng bên phải.

Đối với gã Hỏa hệ võ sĩ ở đối diện, Ca Đồn cũng lui nhanh chóng về sau, ngay sau đó gầm lên, một con Hỏa Hồng Thú cao lớn từ trong rừng cây hiện ra chạy thẳng về phía Ca Đồn.

Hỏa Hồng Thú vừa tiến vào trạng thái chiến đấu màu sắc da thịt lập tức hiện ra biến hóa cực lớn, từng mảng da thịt đều phát ra hỏa diễm đỏ bừng, trên hai cái sừng nhọn trên đầu từ đỏ thẫm biến thành đen tuyền, tựa hồ có thứ gì đó đang thay đổi trên đó.

Thời điểm ban đầu Hỏa Hồng Thú bị tấn công nguyên lực đã hao tổn hầu như không còn, nếu không nhóm võ sĩ Trần Lâm cũng không dám phát động công kích, còn hiện tại Hỏa Hồng Thú đang ở vào thời kỳ toàn thịnh, điều này có ý nghĩa bên phía Dịch Áo có thêm một vị Cực Hạn võ sĩ cường đại.

Thấy Hỏa Hồng Thú xuất hiện, sắc mặt nhóm võ sĩ bộ lạc liền thay đổi, nếu như bọn hắn sớm nhìn thấy Hỏa Hồng Thú, tuyệt đối không dám phát động tiến công như thế. Nhưng giờ phút này hối hận thì đã quá muộn, lúc bọn họ phát chiến đấu là do bọn hắn định đoạt, nhưng kết thúc chiến đấu khi nào lại nằm trên tay đám người Dịch Áo.

Ca Đồn nhảy lên lộn một vòng, tốc độ Hỏa Hồng Thú xung phong cũng chậm lại một chút, sau đó Ca Đồn hạ xuống vững vàng trên lưng Hỏa Hồng Thú, ngay lúc đó Hỏa Hồng Thú lập tức gia tăng tốc độ phóng thẳng tới trước.

Tấm thuẫn Lôi Mông ném ra đánh trúng mục tiêu vang lên thanh âm chấn động chói tai, tấm chắn đúc bằng sắt lại có vẻ cực kỳ yếu ớt, sau một trận va chạm kịch liệt đã vụn vụn cong vòng lại, còn gã Địa hệ võ sĩ bị công kích kêu thảm một tiếng, trong khi màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ điên cuồng rung động thì thân thể hắn cũng bị đánh bay ra ngoài.

Lôi Mông học kỹ xảo ném tấm chắn từ một gã võ giả, vừa mới bắt đầu chỉ là do cảm thấy chơi thật tốt, sau đó bởi vì đây là pháp môn công kích từ xa duy nhất khi hắn trở thành Quang Mang võ sĩ. Cho nên hắn luyện tập cách ném tấm chắn tốn không ít công sức. Gã Địa hệ võ sĩ không có bị thương nhưng lực va đập cực lớn khiến cho hắn tạm thời mất đi năng lực khống chế thân thể.

Phía sau Lôi Mông bất chợt có mấy luồng hỏa diễm sáng lên rồi hóa thành trăm ngàn viên hỏa cầu nhanh chóng thổi quét ra bốn phương tám hướng, bao phủ trong phạm vi mười thước.

165. Chương 165: Bộ Quyền Sáo Kỳ Lạ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 165: Bộ quyền sáo kỳ lạ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bốn gã Hỏa hệ Quang Mang võ sĩ đồng thời buông thả Viêm Bạo phát huy uy lực cực lớn, ở bên trong phạm vi công kích mấy đám cỏ xanh bị thiêu đốt cháy rụi, ba cây đại thụ chọc trời cũng nghiêng ngã sụp đổ ầm ầm, trong đó bao gồm cả cây đại thụ mà đã nhân ẩn thân.

Hành gia vừa xuất thủ là biết có nghề hay không, chỉ một lần đánh chính diện, đám người Dịch Áo đã phán đoán được các võ sĩ bộ lạc ở trước mắt này cường đại hơn nhóm võ sĩ bắt Y Toa Bối Nhĩ rất nhiều, lại còn phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, hiển nhiên đây là một nhóm tinh binh trong bộ lạc.

Ngay khi ngọn lửa bộc phát dữ dội, Ca Đồn lập tức ép người xuống trốn sang bên hông Hỏa Hồng Thú, dùng thân thể Hỏa Hồng Thú làm tấm chắn, không biết có bao nhiêu quả hỏa cầu đánh trúng Hỏa Hồng Thú. Nhưng Hỏa Hồng Thú vốn là Hỏa hệ yêu thú có năng lực kháng lửa cực mạnh, công kích trình độ này chỉ đủ gây ngứa cho nó mà thôi.

Địch Áo là người phản ứng cuối cùng, nhưng cũng là người tiếp cận địch nhân sớm nhất, tốc độ hần như thiên mã hành không vượt xa phần lớn Quang Mang võ sĩ ở trên đại lục, vô số hỏa cầu chuẩn bị va chạm với Địch Áo, thoáng cái đã bị hần hất ra xa xa.

Gã võ sĩ chống lại Địch Áo cũng là Phong hệ, khi thấy Địch Áo phóng nhanh tới thì con người hần mở to ra, đó là phản ứng tự nhiên khi nhìn một vật thể di động nhanh vượt xa tầm mắt.

Tốc độ Địch Áo quá nhanh, thân ảnh Địch Áo xẹt qua hư không lưu lại một dãy tàn ảnh, toàn bộ thế giới ở trong mắt của chỉ còn lại một mảng xanh xám đồng nhất, nếu như có thể lưu lại cảnh tượng lúc này thì thế giới ở trong mắt Địch Áo sẽ biến thành một nơi cực tĩnh, cực lặng, không có cả một cơn gió nhẹ.

Khi đối thủ còn chưa kịp điều chỉnh phạm vi quan sát, Địch Áo đã tới rất gần, gã võ sĩ theo bản năng cảm giác được sự tình không ổn lập tức phóng qua một bên. Địch Áo cũng nghiêng người đuổi theo, sau đó giơ tay bắn ra một đạo Phong Nhận.

Gã võ sĩ vừa chạm chân xuống mặt đất, dự định buông thả Phong Ưu Nhã thì đạo Phong Nhận ở trước mặt hần đã hóa thành vô số quang ảnh ngăn chặn tất cả đường lui của hần.

Tiếp theo là máu tươi nở rộ, thân thể gã võ sĩ xuất hiện mười mấy vết thương xuyên thủng từ trước ra sau, hần lắc lắc bất lực chậm chạp ngã quỵ.

Mấy tán cây khổng lồ rơi lung tung xuống mặt đất, cành lá văng tung tóe chung quanh ngăn cản tầm mắt song phương.

Bộ lạc võ sĩ còn dư lại mấy gã Phong hệ võ sĩ thấy tình thế không ổn lập tức lui về, cố gắng bảo vệ đồng bạn và ngăn chặn đối phương phản công.

Thân ảnh Địch Áo từ trong đồng cảnh lá hỗn độn lao ra, giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, lần này từ một đạo Phong Nhận lại hóa ra hơn trăm đạo quang ảnh, một gã Phong hệ võ sĩ lui ra sau hơi chậm không kịp thích phóng Phong Ưu Nhã đã bị quang ảnh xuyên thủng.

“Các người là ai?” Gã thủ lĩnh hô to, lúc này lại mở miệng hỏi thân phận đối phương rõ ràng là có ý tứ cầu hoà. Hần biết đối phương nhận ra mảnh vỡ tinh thần, cho nên cố gắng giết người diệt khẩu, không ngờ lực chiến đấu của đối phương hung hãn như thế, hiện tại trong lòng hần đang hối hận vạn phần.

Trong mắt gã thủ lĩnh thì Địch Áo đã biến thành một đối thủ rất đáng sợ

Ở hướng khác, một tia chớp đỏ rực phóng nhanh ra, Hỏa Hồng Thú hưng phấn hí dài một tràng, một dãy hỏa diễm rộng chừng mấy thước hiện lên cuộn về phía gã võ sĩ thủ lĩnh.

Trên mặt gã thủ lĩnh hiện ra vẻ hoảng sợ, vừa lui về phía sau vừa giải phóng Bàn Thạch Thủ Hộ, nhưng Hỏa Hồng Thú thả ra hỏa diễm chẳng những có nhiệt độ cực cao, mà còn ẩn chứa lực đạo vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt luồng hỏa diễm ập đến, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ lập tức diệt vong. Sau đó luồng hỏa diễm quán lấy thân thể hần, trong đó có cả hai gã Phong hệ võ sĩ vừa vận thói lui vào phạm vi hỏa diễm bao phủ.

Luồng hỏa diễm tiếp tục lan tới hơn trăm mét, dọc đường nó đi hết thấy mọi vật đều bị đốt cháy, ngay cả nam thạch cũng phải sụp đổ trong nháy mắt, mấy gã võ sĩ bị hỏa diễm bao trùm đã sớm biến thành tro bụi tản ra bốn phía.

Hai tay Ca Đồn huy động liên tục chém ra Liệt Diễm Trảm, mỗi một đạo Liệt Diễm Trảm đều phân liệt thành rất nhiều đạo hỏa diễm hình trăng rằm, trong lúc nhất thời đòn công kích của hần ngưng tụ thành thể công mạnh mẽ như sóng biển dâng trào, phá hủy hết thấy mọi tồn tại ở trên đường bay tới.

Là do phạm vi công kích khác nhau, những gã võ sĩ bộ lạc phải đồng thời đối mặt với bảy, tám, thậm chí là mười đạo Liệt Diễm Trảm, việc này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi năng lực chống đỡ của bọn hần, lại không có chỗ trốn. Địa hệ võ sĩ có năng lực bảo vệ tính mạng, nhưng mấy gã Địa hệ võ sĩ đã vọt lên trước hết rồi, gã thủ lĩnh cũng bị Hỏa Hồng Thú giết chết, hiện tại bọn hần chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ánh lửa chiếu sáng khắp đất trời, một mình Ca Đồn phát ra lực chiến đấu còn mạnh hơn cả mấy gã Hỏa hệ võ sĩ đối phương cùng nhau buông thả Viêm Bạo

Cây cỏ bị san bằng, thân thể máu thịt hóa thành tro bụi, lúc bấy giờ đang có một bóng người kêu thảm, chật vật né tránh ở trong ngọn lửa.

“Đi mau !” Một gã Địa hệ võ sĩ lớn tiếng quát.

“Đi !” Một gã Địa hệ võ sĩ khác cũng rống lên.

Bọn hắn biết bản thân thoát không được, vì thế không nói thêm một lời nào cố gắng tìm hãm đối thủ, dù thế nào đi nữa Lôi Mông cũng sẽ không buông tha để mặc cho bọn hắn chạy trốn. Lại còn Dịch Áo tốc độ nhanh như chớp có thể chấp bọn hắn chạy trước nửa canh giờ, sau đó vẫn còn dư sức đuổi theo giết chết.

Nhưng bí mật bị tiết lộ, kế hoạch cũng thất bại, hai tin tức này phải được truyền trở về, nếu không bọn hắn sẽ trở thành người có tội với bộ lạc.

“Ha ha ha, Dịch Áo, bọn hắn còn định chạy trốn kia!” Lôi Mông cất tiếng cười to.

“Đừng quên còn có ta.” Thanh âm Ca Đồn lạnh lùng truyền đến, có Hỏa Hồng Thú ở đây, năng lực cơ động của hắn được gia tăng trên diện rộng. Cho dù Dịch Áo lười biếng không ra tay, mấy gã Hỏa hệ võ sĩ cũng đừng mong chạy trốn trước mắt Hỏa Hồng Thú.

Bên kia chỉ còn lại mấy gã Hỏa hệ võ sĩ đồng thời xoay người liều mạng bỏ chạy về hướng ngược lại.

“Lưu người sống !” Dịch Áo hô lên, lập tức buông thả Phong Ưu Nhã đuổi theo, Ca Đồn cũng không chịu rơi lại phía sau, vỗ vỗ Hỏa Hồng Thú bám sát thân ảnh Dịch Áo.

Ba gã Địa hệ võ sĩ vây công Lôi Mông nhìn thấy Dịch Áo, Ca Đồn và đầu Hỏa Hồng Thú cực kỳ đáng sợ đã rời khỏi chiến trường đuổi bắt đồng bọn của bọn hắn, thế là chúng lập tức đưa mắt qua ngẫm trao đổi, trong lòng bọn hắn đều biết rõ ràng đây là một cơ hội quá tốt.

Một gã võ sĩ trong đó lao mạnh về phía Lôi Mông, hai tên võ sĩ ở ngoài đứng ở vị trí hiểm yếu, thấy người đồng bọn đã giành xuất kích trước, bọn hắn lập tức dừng bước, sau đó nhắm hai phương hướng khác nhau cầm đầu bỏ chạy.

Lôi Mông cười lạnh phóng thẳng tới nghênh đón gã võ sĩ cản đường, theo một tiếng nổ ầm vang, hai thân ảnh tản ra kim quang đụng vào nhau, gã võ sĩ kia thua kém Lôi Mông tới năm, sáu cấp. Nếu có đồng bọn hỗ trợ còn có thể chống đỡ một trận, nhưng bây giờ chỉ còn lại có một mình hắn, làm gì ngăn cản được một kích toàn lực của Lôi Mông, vừa va chạm một lần màn hào quang trên người hắn đã trực tiếp biến mất, thân thể bị đụng bay ngược ra sau.

Gã võ sĩ bay ra bảy, tám thước, lăn thêm mấy vòng rồi tung mình nhảy lên, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, rồi lập tức đánh tới Lôi Mông lần nữa.

“Chết đi !” Lôi Mông giận dữ rống lên, tiếp theo một quyền trào ra.

Gã võ sĩ vừa vọt tới trước vừa buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, trước sau gì cũng chết, hiện tại thì hoãn Lôi Mông được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Thực lực Lôi Mông chỉ là Quang Mang võ sĩ cấp tám còn không tính là mạnh mẽ, nhưng hắn đánh chiến nhiều lần, so sánh với những người cùng lứa tuổi, hắn có năng lực nắm chắc thời cơ chiến đấu rất tốt. Mắt thấy đối thủ buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, tốc độ hắn chạy nước rút đột nhiên tăng nhanh, sau đó vận lực tung ra một quyền đánh lên trên quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ vừa mới xuất hiện, Bàn Thạch Thủ Hộ còn chưa được giải phóng thành công đã bị đánh nát, quyền phong của Lôi Mông thuận thế nện thẳng vào trái tim đối thủ.

Gã võ sĩ lại văng ra ngoài lần nữa, lăn ra xa hơn mười thước, tai mắt mũi miệng đồng thời xuất huyết, lồng ngực cũng lôm vào một lỗ lớn, mắt thấy là không sống nổi rồi.

Lôi Mông một kích đắc thủ, không có ngừng lại chút nào, trực tiếp xoay người đuổi theo gã võ sĩ chạy trốn bên trái, về phần gã võ sĩ chạy trốn bên phải thì Lôi Mông không có biện pháp quan tâm. Thế nhưng hắn tin tưởng đến khi Dịch Áo và Ca Đồn trở về, đối phương không thể nào trốn thoát được.

Gã võ sĩ bên phải thấy Lôi Mông không có đuổi theo thì không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng, vội vàng dùng hết sức tăng tốc chạy trốn, chỉ cần ra khỏi rừng cây này chặt đứt phạm vi quan sát của địch nhân,

sau đó chạy vào trong khu đồi núi chập trùng nhờ đá tảng và bụi cỏ che dấu, hắc có lòng tin không bị đối phương phát hiện. Nói đến năng lực sinh tồn, rất ít người có thể so sánh với những chiến sĩ bộ lạc.

Không đợi hắc chạy đi xa, từ trong bụi cỏ đột nhiên hiện ra một đạo thân ảnh ngăn chặn đường đi của hắc, thì ra là tên dã nhân mà đám võ sĩ bộ lạc truy đuổi mấy ngày qua.

Nhưng bây giờ song phương đã thay đổi vai trò với nhau, gã võ sĩ không khỏi mắng to ở trong lòng, vài ngày trước nhà ngươi bị đuổi như chó cùng đường, bây giờ lại dám đường cản lão tử? Thế nhưng gã võ sĩ bộ tộc đã sớm không còn tâm tư bắt giữ đối phương, hắc chỉ một lòng tìm cách thoát khỏi nơi này. Nhìn thấy dã nhân ngăn cản trước mặt, thân hình hắc đột nhiên gia tốc tông thẳng vào tên dã nhân, miệng nổi giận gầm lên một tiếng: “Cút !”

Tên dã nhân yên lặng nhìn gã võ sĩ vọt tới chỗ mình, ngay khi song phương sắp đụng vào nhau, con mèo nhỏ trong ngực dã nhân bỗng nhiên sáng ra một tầng quang mang nhu hòa, tia sáng nhanh chóng khuếch tán bao phủ toàn thân dã nhân vào trong.

Gã võ sĩ nhìn thấy tình cảnh quỷ dị này liền lộ ra thần sắc kinh hãi, hiển nhiên hắc rõ ràng chuyện này có ý nghĩa như thế nào, nhưng khoảng cách ở giữa hai người thật sự là quá gần, hắc căn bản không thể nào dừng lại được, đành phải tuyệt vọng trở mắt nhìn chính mình đâm đầu vào trong luồng quang mang kia.

“Àm...”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, luồng quang mang trắng noãn thoát nhìn cực kỳ nhu nhược lại bền bỉ ngoài dự liệu, khi gã võ sĩ tông vào không có dẫn phát một tia dao động, ngược lại tia sáng Bàn Thạch Thủ Hộ trên người gã võ sĩ lại không chịu nổi lực va chạm như vậy, nhất thời rung chuyển vài cái rồi biến mất.

Khi quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người võ sĩ biến mất, dã nhân phóng thẳng tới nhanh như chớp, lấy tay chụp tới vị trí trái tim gã võ sĩ, tên kia nhất thời kêu thảm một tiếng ngã gục xuống đất.

Chỉ vài giây sau gã võ sĩ chập vật bò dậy, nhưng vào lúc này hắc mới phát hiện lồng ngực của mình đã xuất hiện một cái lỗ thủng nhìn thấy mà giật mình, máu tươi từ đó tuôn trào ra ngoài. Gã võ sĩ nhìn vết thương trên ngực mà không thể tin đây là sự thật, vừa liếc sang dã nhân định nói gì đó, thế nhưng vẫn không thể nói ra thành lời, thân thể lay động mấy cái liền đổ gục xuống đất.

Luồng quang mang màu trắng tản đi, con mèo nhỏ trong ngực dã nhân thoát nhìn hơi uể oải, khế cái đầu nhỏ không ngừng lắc lư, hai mắt dã nhân lộ ra thần sắc ôn nhu, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nó, lại móc ra một viên tinh thể lóe sáng nhét vào trong miệng con mèo, mở miệng nói với chất giọng cứng nhắc: “Miêu Tử ...ngoan ... ăn đi !”

Miêu Tử vừa nuốt viên tinh thể liền an tĩnh lại, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Lúc này Lôi Mông đuổi theo gã Địa hệ võ sĩ còn sống ở phía xa xa, ánh mắt dã nhân lóe lên, do dự một hồi cũng bắt đầu đuổi theo. Động tác của hắc nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn Lôi Mông nhiều lắm, cho dù là bụi cây hay là đại thụ chọc trời cũng không thể tạo thành bất kỳ trở ngại nào, không hề ảnh hưởng tốc độ di chuyển của dã nhân, qua không bao lâu, dã nhân đã đuổi kịp Lôi Mông.

Lôi Mông thấy dã nhân đuổi theo không khỏi trì hoãn tốc độ chậm lại, trong lòng tăng lên vài phần cảnh giác, mặc dù nói địch nhân của địch nhân là bằng hữu, nhưng ai biết những tên võ sĩ bộ lạc này đang giả trò quỷ giả, cẩn thận luôn luôn tốt.

Dã nhân tựa hồ biết Lôi Mông đang lo lắng chuyện gì, có lẽ là hắc không quen kể vai chiến đấu với người khác, vì thế hắc trực tiếp lách qua Lôi Mông chạy lên ngăn cản trước mặt gã Địa hệ võ sĩ.

Lôi Mông thấy thế liền vững tin hơn, lập tức gia tăng tốc độ.

Gã võ sĩ mới vừa nghe thấy đồng bọn kêu thảm thiết, bây giờ bị Lôi Mông đuổi theo thì tâm phiền ý loạn, nhìn thấy có người ngăn chặn ở trước không cần suy nghĩ toàn lực buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ lao thẳng tới chỗ dã nhân.

Dã nhân thấy võ sĩ đánh tới bỗng nhiên nhanh chóng lùi về phía sau, khi ngang qua một cây đại thụ, dã nhân vươn tay phải ra đánh lên thân cây một cái, thân cây to chừng một người ôm lại bị dã nhân một

chường đánh gãy đổ ầm ầm xuống mặt đất, không biết là do may mắn hay canh chuẩn xác mà thân cây lại vừa vụn ngã thẳng xuống đầu gã võ sĩ.

Một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, thân cây bị gã võ sĩ tông gãy văng ra ngoài, trong lúc nhất thời cành gãy lá cây bay tung tóe, còn gã võ sĩ không hề bị ảnh hưởng gì, chỉ có tốc độ không khỏi chậm lại một nhịp, nhất thời khoảng cách giữa hắn và Lôi Mông bị kéo gần lại.

Gã võ sĩ vô cùng khẩn trương, hai chân đẩy nhanh tốc độ, nhưng mặc cho hắn chạy trốn hướng nào, tốc độ mau ra sao cũng không thể so sánh với dã nhân kia, ngay cả Lôi Mông ở phía sau cũng càng lúc càng gần.

Chuyện làm cho gã võ sĩ cảm tức chính là dã nhân không có ý định chiến đấu chính diện với hắn, chẳng qua là chạy tán loạn trong rừng chọt đông chọt tây, thỉnh thoảng đánh gãy một cây đại thụ chắn đường hắn. Mặc dù thủ đoạn như vậy không có cách nào tạo thành thương tổn hữu hiệu đối với gã võ sĩ, nhưng vẫn thành công trì hoãn tốc độ của hắn.

Lúc gã võ sĩ lại đánh bay một thân cây nữa, Lôi Mông và gã võ sĩ chỉ còn cách nhau năm, sáu thước, đây là một khoảng cách phi thường nguy hiểm. Hiển nhiên gã võ sĩ cũng ý thức được điểm này, quang mang quanh người đã phát sáng tới trình độ chói mắt, tùy thời đề phòng công kích từ phía sau ập đến.

Lôi Mông dậm chân thật mạnh, thân hình như một viên đạn pháo bắn tới tông thẳng vào sau lưng gã võ sĩ.

Va chạm kịch liệt trong dự liệu không có phát sinh, khi Lôi Mông sắp đụng vào gã võ sĩ, hắn đột nhiên tiến tới một bước làm giảm lực đạo rất nhiều. Dù là như vậy, hắn cũng bị Lôi Mông tông bay ra ngoài, thế nhưng đây cũng là mục đích của hắn, trải qua một lần va chạm, khoảng cách giữa hắn và Lôi Mông lại được kéo giãn ra.

Gã võ sĩ ở trên không trung lộ ra sắc mặt vui mừng, mặc dù đụng nhau với Lôi Mông làm cho hắn sinh ra cảm giác choáng váng, nhưng lần này giao ra là đáng giá. Vào lúc này hắn có hi vọng chạy trốn rất lớn, mắt thấy chuẩn bị chạy ra khỏi rừng cây rồi, chỉ cần lao ra khỏi rừng cây, cái tên dã nhân chán ghét kia sẽ không có biện pháp quấy rầy hắn.

Nhưng đây nhất định là hy vọng xa vời mà thôi, dã nhân hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, lập tức phóng thân hình lên cao nghênh đón gã võ sĩ đang ở giữa không trung.

Gã võ sĩ nhe răng cười, mặc dù Bàn Thạch Thủ Hộ bị Lôi Mông va chạm đã có dấu hiệu không ổn định, nhưng tuyệt đối không phải thứ dựa vào thân thể máu thịt là có thể đối kháng.

Dã nhân có phương thức công kích phi thường kỳ lạ, tựa hồ không hiểu cách sử dụng bí kỹ, chỉ dùng quyền trực tiếp đánh tới gã võ sĩ, tên kia cười càng thêm rạng rỡ, nói đùa gì vậy? Chỉ dùng một tay là có thể công phá đạo phòng ngự của Bàn Thạch Thủ Hộ?

Trong chốc lát, ánh mắt gã võ sĩ lưu tại trên cánh tay dã nhân, trên mấy đốt ngón tay ngăm đen đeo một bộ quyền sáo (găng tay) trắng hếu hình thức cổ quái, nhìn bộ dáng tựa hồ là dùng xương cốt dã thú chế luyện.

Theo lý thuyết độ cứng xương cốt là có giới hạn, nhưng không biết tại sao gã võ sĩ bỗng nhiên biến sắc. Thân thể hắn ở trên không trung căn bản không có cách nào thay đổi phương hướng, chỉ có thể trở mắt nhìn đầu quyền dã nhân đánh tới.

Quả đấm nho nhỏ va chạm với vòng bảo hộ của gã võ sĩ, chuyện tình kỳ dị lập tức hiện ra, phía trên quyền sáo bỗng nhiên sáng lên một tầng bạch quang xuyên thấu vòng sáng Bàn Thạch Thủ Hộ thế như chẻ tre, kích thẳng vào ngực gã võ sĩ.

Gã võ sĩ sợ hãi hét lên điên cuồng, hai cánh tay thu về chắn trước ngực, kèm theo một tiếng ‘răng rắc’ giòn vang, hai tay cánh tay gã võ sĩ lại bị một quyền của dã nhân đánh gãy, cả người bay ngược về sau như điều đứt dây.

Thân hình Lôi Mông bay lên giữa không trung nhìn thấy một cảnh như thế liền đánh thêm một quyền vào gã võ sĩ, Bàn Thạch Thủ Hộ không chịu đựng được đả kích liền tiếp lập tức diệt vong. Gã võ sĩ lại bị đánh bay tới trước, lúc bay qua đỉnh đầu dã nhân thì chạm mạnh vào một thân cây rồi thẳng xuống đất.

Dã nhân đi tới ôm Miêu Tử vào ngực, lặng lẽ nhìn Lôi Mông.

Lôi Mông cười cười với dã nhân, quét mắt tới bộ quyền sáo trên tay dã nhân. Nói thật là trước đây Lôi Mông cũng không nghĩ tới dã nhân có thể ngăn cản gã võ sĩ, hơn nữa bộ quyền sáo này rốt cuộc là thứ gì?

Địch Áo và Ca Đồn sóng vai quay trở về, bên này Lôi Mông còn đang quét dọn chiến trường, mặc dù những gã võ sĩ bộ lạc kia thoát nhìn rất nghèo, ngay cả y phục trên người cũng không mua nổi, nhưng tóm lại vẫn có thể tìm ra vài thứ, chân châu châu cũng có thịt mà.

Dã nhân tựa hồ rất thích công việc này, thế nhưng hắn không tranh giành với Lôi Mông, những nơi Lôi Mông tìm kiếm qua hắn mới tiến lên xem xét cẩn thận thêm một lần. Nếu có một vị triết nhân ở chỗ này nhất định phải cảm khái dâng trào, nhân tình thế thái đúng là quá bi thảm mà, ngay cả mấy tên rách nát còn thua cả ăn mày kia cũng bị người ta bòn rút mấy lần, chết rồi mà vẫn khổ.

Địch Áo nhìn sang Ca Đồn, chậm rãi nói: “Hôm nay nghỉ ngơi lâu một chút, cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

“Ừ.” Ca Đồn gật đầu: “Người muốn thế nào thì cứ làm như thế đi, ta hơi mệt.”

“Nói nhảm.” Địch Áo không nhịn được cười nói: “Một hơi buông thả nhiều Diễn Sinh bí kỹ như vậy, nếu là ta cũng chịu không nổi. Ca Đồn, người không thể suy nghĩ kỹ hơn khi động thủ hay sao? Lưu lại cho mình vài phần nguyên lực.”

“Ha ha ha, những lời này ta đã nói với Ca Đồn không biết bao nhiêu lần.” Lôi Mông đi về phía một cỗ thi thể, dùng chất giọng châm chọc nói: “Vô dụng !”

166. Chương 166: Hào Sảng?

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 166: Hào sảng?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Làm vậy mới thống khoái.” Ca Đồn thản nhiên nói: “Hơn nữa ta muốn thử xem cực hạn buông thả Diễn Sinh bí kỹ của mình.”

“Thống khoái?” Địch Áo nhún mày vô lực: “Coi như ta đã hiểu, trừ phi đánh một lần đau khổ, nếu không người sẽ không chịu thay đổi.”

“Dù có như thế hắn cũng không thay đổi.” Lôi Mông cúi người xuống vừa tìm kiếm cái gì vừa âm dương quái khí nói: “Trừ phi là vì hắn mắc sai lầm làm hại ta hoặc người mất mạng, khi đó hắn mới chịu sửa chữa.”

“Người...” Ca Đồn lập tức biến sắc mặt, rốt cuộc Lôi Mông và hắn quen nhau thời gian dài như vậy, những lời này đã đánh trúng cục xương sườn mềm của hắn, cũng khiến cho hắn phải suy nghĩ thận trọng lời của Lôi Mông và Địch Áo.

Qua chừng nửa giờ, đám người Địch Áo trở lại khu lều trại, còn tên dã nhân cũng đi theo phía sau bọn họ.

“Địch Áo, tên kia có điểm cổ quái.” Lôi Mông thấp giọng nói.

“Cổ quái chỗ nào?”

“Người có nhìn thấy bộ quyền sáo trên tay hắn không?”

“Ừ?” Địch Áo kinh ngạc, đúng là hắn không có chú ý điểm này, vội vã quay đầu lại liếc sang dã nhân.

“Bộ quyền sáo kia có thể không để ý tới Bàn Thạch Thủ Hộ, công kích trực tiếp vào thân thể địch nhân.”

“Không thể ?” Ca Đồn kinh ngạc nói. Nếu là như vậy, uy lực bộ quyền sáo sẽ cực kỳ đáng sợ, nếu như trên thế giới này thật sự có loại vũ khí không bị kết giới nguyên lực thủ hộ ảnh hưởng, hẳn là đã sớm lan truyền tin tức ra ngoài rồi, nhưng hắn chưa từng nghe ai nhắc tới chuyện này.

“Ta tận mắt thấy.” Lôi Mông thấp giọng nói.

Đám người Dịch Áo ngồi quanh đồng lửa, đã nhân dừng bước ở vị trí cách đó ba mươi thước, khi thấy Dịch Áo nhìn qua, hần chỉ cười lộ vẻ hữu hảo.

“Lại đây ngồi đi.” Dịch Áo nói.

Dã nhân do dự chốc lát rồi chậm chạp nhích tới, ngồi ở bên ngoài đồng lửa khá xa, cách đám người Dịch Áo chừng bảy, tám thước.

“Ồ...ô...!” Miêu Tử trong ngực đã nhân tỉnh lại, phát hiện phía trước có mấy người xa lạ, nó cúi đầu gầm gừ mấy tiếng, hình như đang uy hiếp đám người Dịch Áo.

Dã nhân mỉm cười sờ sờ đầu Miêu Tử, sau đó lấy ra một viên thủy tinh phát sáng đặt vào miệng Miêu Tử.

Nghe thấy thanh âm ‘răng rắc’ phát ra, Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông đều cảm thấy vô cùng đau lòng. Tên dã nhân này rốt cuộc có hiểu công dụng của mảnh vỡ tinh thần hay không? Tùy tiện lấy ra một viên mảnh vỡ tinh thần đổi thành tiền sẽ mua được thịt tươi đủ cho con mèo nhỏ này ăn cả đời, cần gì lãng phí như vậy chứ?

“Người tìm được mảnh vỡ tinh thần ở nơi nào vậy?” Dịch Áo mở miệng hỏi.

Dã nhân nhìn về phía Dịch Áo, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và khó hiểu, tựa hồ không hiểu lời Dịch Áo nói.

Dịch Áo lấy túi nước ra, từ bên trong đổ ra một viên mảnh vỡ tinh thần rồi ném xuống đất. Trong khi Lôi Mông tìm kiếm chiến lợi phẩm, hần đã tìm ra cách bảo tồn mảnh vỡ tinh thần, Dịch Áo không có hứng thú đối với vật ngoại thân, thứ duy nhất có thể làm cho hần coi trọng chính là mảnh vỡ tinh thần.

“Là cái này !” Dịch Áo dùng ngón tay chỉ vào mảnh vỡ tinh thần: “Người tìm được ở đâu?”

Dã nhân hiểu ra đưa tay chỉ chỉ về hướng tây.

Dịch Áo cực kỳ kinh ngạc, thật ra vấn đề của hần rất quá đáng, đối phương không có nghĩa vụ trả lời hần, Dịch Áo cũng chỉ thử dò xét thái độ của đối phương mà thôi, không nghĩ tới dã nhân lại trả lời nhanh gọn như vậy.

“Dịch Áo?” Lôi Mông đưa mắt sang dò ý Dịch Áo.

“Phương hướng xem như đúng.” Dịch Áo nhẹ giọng nói, rồi lại nhìn về phía dã nhân: “Người có thể dẫn chúng ta đi không?”

Dã nhân cau mày suy nghĩ một lát, sau đó nói với chất giọng cứng nhắc: “Được.”

Ca Đồn nhích tới gần nhặt viên mảnh vỡ tinh thần dưới đất lên, tựa hồ năng lực cảm ứng của hần không bằng Dịch Áo, đặt ở trong lòng bàn tay thường thức chốc lát, hần mới phát hiện ra luồng nguyên lực bàng bạc ẩn chứa trong mảnh vỡ tinh thần. Lúc này Ca Đồn liền tái mặt, lập tức rút tay về ném mảnh vỡ tinh thần xuống đất.

Ở giai đoạn Quang mang võ sĩ không nên sử dụng mảnh vỡ tinh thần, một khi tiếp xúc mảnh vỡ tinh thần cực phẩm rất dễ dàng dẫn phát tâm ma. Thử ngẫm lại là biết, với lượng nguyên lực cường đại như thế có lẽ chỉ cần thời gian mấy ngày là có thể đột phá cảnh giới trở thành Cực Hạn võ sĩ, có bao nhiêu người đủ khả năng cự tuyệt hấp dẫn này đây?

“Cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm.”

“Ca Đồn thấp giọng nói: ”Nếu như ở bên kia không biết sẽ có bao nhiêu người bởi vì một viên đá nhỏ nhỏ này mà cửa nát nhà tan.”

“Ở chỗ này cũng vậy thôi.” Dịch Áo cười cười: “Bắt đầu tính từ Đồi Thấp trần lên đã chết không biết bao nhiêu người rồi.”

“Thật sự là cực phẩm?” Lôi Mông nói.

“Ừ.” Ca Đồn nói: “Cho dù ở tại Thiên Không Thành cũng rất ít khi nhìn thấy mảnh vỡ tinh thần có phẩm chất cao như vậy.”

Dã nhân tò mò nhìn qua đám người Dịch Áo, sau đó lại lấy ra một viên mảnh vỡ tinh thần đặt vào miệng Miêu Tử, còn mẻo nhỏ này nhai nuốt vô cùng sướng khoái, miệng liên tục kêu lên hài lòng.

Da mặt Lôi Mông co quắp mấy đợt, cuối cùng không nhịn được nữa đứng lên nói: “Này, vị huynh đệ kia, chúng ta thương lượng một chút, người bán những mảnh vỡ tinh thần kia cho ta đi.”

“Người nổi điên cái gì đó?” Ca Đồn cười khở nói: “Trên người chúng ta mang không có bao nhiêu tiền, ngay cả một viên mảnh vỡ tinh thần cũng mua không nổi.”

“Nhưng ta đau lòng nha!” Lôi Mông kêu lên.

“Ta cũng rất đau lòng.” Ca Đồn nói.

“Ta nói...” Lôi Mông bước lên mấy bước tiếp cận dã nhân, vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn vẫn duy trì khoảng cách ba thước: “Chúng ta không đủ tiền, người bán mảnh vỡ tinh thần cho ta, ta ghi phiếu nợ cho người, thế nào?”

Dã nhân suy nghĩ chốc lát, từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi nhỏ, cái túi rất dơ, còn lưu lại mấy vết máu đỏ sẫm, hắn mở cái túi đổ ra mười mấy viên mảnh vỡ tinh thần lấp lánh, sau đó ném cái túi cho Lôi Mông.

Lôi Mông ngây ngẩn cả người, nhìn xuống cái túi ở trong, rồi lại nhìn sang dã nhân. Mặc dù hắn luôn luôn cho rằng mình là võ sĩ có đầu óc rất tốt, nhưng giờ phút này lại bị đối phương làm cho hồ đồ, đây là ý gì? Cho mình nhìn trước mặt hàng?

“Đưa... cho... các người!” Dã nhân ấp a ắp úng nói.

Đám người Dịch Áo đồng thời kinh ngạc, cái loại hào sảng cỡ này thật sự làm cho người ta khó mà đón nhận nổi. Cho dù là các đại nhân vật của đế quốc cũng không có khả năng thoả cái giao ra nhiều mảnh vỡ tinh thần cực phẩm như vậy.

“Này, ta nói này huynh đệ, người không biết giá trị những thứ này hả?” Lôi Mông đã chuẩn bị tư tưởng chỉ dạy cho đối phương một bài học sơ cấp, hắn lấy một viên mảnh vỡ tinh thần ra vẩy vẩy trên đầu ngón tay, nói: “Chỉ một viên này thôi là có thể mua một căn nhà thật lớn ở trong tòa thành phần hoa, thậm chí còn có thể mua mấy thị nữ nữa, huynh đệ, người hào phóng rồi. Ý? Ha ha ha, người yên tâm, chúng ta không phải là đạo tặc, sẽ không biết tranh đoạt đồ vật của người, ta đã nói mua của người nhất định sẽ mua, bây giờ ta ghi phiếu nợ. Nếu như người không yên lòng, có thể đi đến Nam tước lĩnh.”

Dã nhân dùng ánh mắt vô tội nhìn sang Lôi Mông, lúc này Lôi Mông nói hình như hơi dài, hắn nghe nhưng không hiểu.

“Quên đi, Lôi Mông.” Ca Đồn nói: “Hắn thoát nhìn có lẽ vẫn thường sống ở trong rừng rậm, hắn không thể hiểu lời người nói. Tòa thành? Thị nữ? Ta thậm chí còn hoài nghi hắn chưa từng thấy qua nữ nhân.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lôi Mông nhúc nhích đầu nhìn xuống cái túi trong tay.

“Hai người các người thật sự là tốt tính nha!” Dịch Áo cười nói: “Dọc theo con đường này, chúng ta đánh nhau với người khác cũng không ít, đáng chết là giết, nên đoạt là đoạt, ta chưa từng thấy các người khó xử như vậy.”

“Chuyện này không giống.” Lôi Mông nói: “Chúng ta giết đều là đạo tặc. Bọn chúng hoàn toàn dựa vào cướp đoạt mà sống, cho nên chúng ta nhất định phải dùng bạo lực đối phó bọn chúng, có tên đạo tặc nào trong tay không dính máu? Nếu bọn chúng đã lựa chọn con đường này sẽ phải có giác ngộ một điều, đó là sẽ có một ngày bị người khác đoạt đi hết thấy bằng bạo lực.”

“Lý tưởng của ta là làm thích khách, chứ không phải là một tên lương gạt.” Ca Đồn thần nhiên nói.

“Các người không hiểu ý của ta.” Dịch Áo cười khở nói: “Ta không nói chúng ta cầm đồ bỏ chạy. Ta muốn nói rằng nhìn bộ dáng của hắn có lẽ đã gặp phiền toái không nhỏ, bây giờ đưa mảnh vỡ tinh thần cho chúng ta, kế tiếp còn dẫn chúng ta đến khu vực chứa quặng, đến lúc đó chúng ta giúp hắn giải quyết phiền toái là được rồi, đúng không?”

“Sau đó chúng ta cũng có thể dẫn hần trở về Nam tước linh, dựa theo phương pháp Lôi Mông nói để xử lí, mua cho hần mấy căn nhà lớn, tìm cho hần mấy người thị nữ, dạy hần dung nhập vào thế giới của chúng ta. Cấp cho hần một tương lai tương đối mỹ mãn, xem như không làm hần thất vọng rồi.” Ca Đồn nói.

“Cũng đúng.” Lôi Mông cười lên ha hả: “Huynh đệ, ta đây không khách khí nữa.”

Dã nhân mỉm cười với Lôi Mông lộ ra hàm răng trắng như tuyết lóe sáng rực rỡ trong bóng đêm, sau đó lại lựa ra một viên mảnh vỡ tinh thần đưa cho Miêu Tử.

Ca Đồn nhìn kỹ Miêu Tử, đột nhiên nói: “Các người nói con mèo nhỏ này rốt cuộc là loài gì?”

“Có thể ăn mảnh vỡ tinh thần đương nhiên là yêu thú biến dị.” Lôi Mông nói.

“Nói nhầm.” Ca Đồn nói: “Người có bao giờ nghe nói qua có mèo biến dị chưa?”

“Tại sao không?” Lôi Mông nói: “Ta từng nghe nói thời đại Thiên Tai mới vừa phát sinh, ngay cả con chuột cũng có thể biến dị.”

“Ta không tranh cãi với người chuyện này.” Ca Đồn liếc sang Lôi Mông, nói: “Ta hoài nghi nó không phải là mèo.”

“Vậy là con gì?”

“Hình như là báo, hoặc là cọp.”

167. Chương 167: Mèo Biến Dị?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 167: Mèo biến dị?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không thể?” Lôi Mông kinh ngạc nhìn tới Miêu Tử ở trong ngực dã nhân: “Yêu thú có thể ăn mảnh vỡ tinh thần chứng minh nó đã bước vào thời kỳ phát triển, một khi nó đến kỳ trưởng thành sẽ lớn rất nhanh.”

“Người biết cái gì?” Ca Đồn vẫn kiên trì ý kiến của mình, suy nghĩ một hồi mới nói không quá chắc chắn: “Ta nhớ rằng đã nghe người trong nhà nói đến chuyện này, yêu thú biến dị có phát triển càng chậm chạp nghĩa là tuổi thọ của nó càng dài, lực lượng càng cường đại.”

“Được rồi, là mèo hay là hổ có quan hệ gì tới chúng ta? Thật là quan tâm quá sẽ loạn mà.” Lôi Mông đuổi lưng một cái, uể oải đặt đít ngồi xuống mặt đất.

Lúc này Địch Áo chú ý tới Miêu Tử được Ca Đồn và Lôi Mông đàm luận, dã nhân hơi khấn trương lùi về phía sau, ôm chặt Miêu Tử vào trong ngực. Hơn nữa, nhìn bộ dáng đầu Miêu Tử này rất trọng yếu đối với hần.

Địch Áo cười cười, nói với dã nhân: “Bọn họ chỉ tò mò mà thôi, người yên tâm đi.”

Dã nhân im lặng gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ đứng đó đùa giỡn với Miêu Tử.

Đến buổi sáng, mấy người đã được nghỉ ngơi đầy đủ, dưới sự hướng dẫn của dã nhân, cả nhóm đi về phía tây. Dã nhân tựa hồ phi thường nhạy cảm đối với khí tức sinh mệnh, thường xuyên nhân nhả vui đùa với mấy người Địch Áo nhưng vẫn có thể phát hiện những tiểu đội mạo hiểm giả từ rất xa.

Nhờ như thế cả nhóm tránh khỏi xung đột không cần thiết, tốc độ tiến lên tự nhiên mau hơn rất nhiều. Trong đoạn đường này có mấy lần phát hiện nhóm đạo tặc thủ hạ Phật Lang Duy, Ca Đồn vốn định xuất thủ đều bị Địch Áo và Lôi Mông ngăn trở, nếu dã nhân có thể dẫn bọn họ tìm được mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, như vậy khu vực khai thác rất có thể đã không còn là bí mật, bọn họ phải nắm chắc thời gian.

Vào một buổi sáng, dã nhân đang tiến lên đột nhiên quay đầu nhìn chung quanh tựa hồ tìm kiếm gì đó, tiếp theo leo lên cây dổi mắt trông về phía xa, sau đó từ trên cây nhảy xuống bước nhanh tới trước, đi tới chỗ một cái hồ to đường kính chừng hai mươi thước hần mới ngừng lại nhìn mấy người Dịch Áo, nói: “Nơi này !”

Dịch Áo dổi mắt xem lại phương vị, trong lòng dâng lên cảm giác nghi ngờ, không đúng, nơi này còn cách Thiên Tinh hồ mà Mạt Khắc nói rất xa, chẳng lẽ có tới hai khu vực mảnh vỡ tinh thần?

Mấy người Dịch Áo đi tới gần cái hồ nhìn xuống phía dưới, phát hiện dưới hồ có mấy cỗ thi thể nằm ngổn ngang, nhìn bộ dáng đã chết một đoạn thời gian rồi, rất nhiều bộ vị đã xuất hiện dấu hiệu rửa nát. Dịch Áo nhảy vào trong hồ, mặc kệ mùi hôi đập vào mặt tùy tiện di chuyển mấy tảng đá, cầm lên bóp nát, còn dùng chân đập đập vào bùn đất, cố gắng tìm mảnh vỡ tinh thần phát sáng. Ca Đồn và Lô Mông cũng nhảy xuống, ngồi chồm hổm trên mặt đất dùng hai tay đào bới, kiểm tra những tảng đá nằm gần đó.

Dã nhân thì dùng ánh mắt khó hiểu nhìn đám người Dịch Áo hoạt động, hần không hiểu được nhóm Dịch Áo đang làm gì.

Chốc lát sau Lô Mông đứng lên nói: “Không đúng, hần có thể thoáng cái tìm được nhiều mảnh vỡ tinh thần như vậy, chứng minh đó là một khu vực ẩn chứa nguyên liệu phi thường dày đặc, chúng ta phải dễ dàng phát hiện mới đúng?”

Dịch Áo ngậy người, đột nhiên tỉnh ngộ, quay đầu lại nhìn về phía dã nhân: “Người tìm thấy trên người bọn họ?”

Dã nhân gật đầu, ngay sau đó nhảy vào trong hầm, chỉ vào một cỗ thi thể trong đó nói: “Hần... trên người hần !”

Mấy người Dịch Áo đi qua cẩn thận quan sát cỗ thi thể kia, đây là một người trung niên, từ cái huy chương trước ngực hần hần là một gã Quang Mang võ sĩ. Thế nhưng điểm mấu chốt chính là, bao gồm người trung niên này những người khác đều có tử trạng rất kỳ lạ, vị trí vết thương của người trung niên phần lớn ở sau lưng, còn những người khác lại có vết thương ở trước ngực, trong tay bọn họ vẫn cầm vũ khí cho thấy chỉ là Thiên Phú võ sĩ.

Dưới tình huống bình thường, một gã Quang Mang võ sĩ không có khả năng bị Thiên Phú võ sĩ đánh lén, trừ phi là người quen biết. Thế nhưng suy nghĩ đến dã nhân tìm thấy rất nhiều mảnh vỡ tinh thần cực phẩm trên người trung niên kia thì đã có thể lý giải rồi. Ba người này hiển nhiên là không nghĩ tới người trung niên bị trọng thương vẫn còn dư lực phản kích mới tạo thành cục diện lưỡng bại cầu thương như thế này, cuối cùng lại tiện nghi cho dã nhân.

“Người phát hiện trên người bọn họ?” Lô Mông ngẩng đầu hỏi.

“Ừ!” Dã nhân đáp.

“Huynh đệ, người quá hài hước đi !” Lô Mông lắc bả.

Dịch Áo và Ca Đồn cũng chỉ đành cười khổ, không nghĩ tới vô tình lại gây ra hiểu lầm lớn như thế, bọn họ muốn tìm khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần, kết quả dã nhân mang bọn họ tìm đến chỗ mấy cỗ thi thể này.

“Chúng ta đã tới chậm.” Dịch Áo nhíu mày nói: “Đã có người phát hiện nơi đó.”

“Ừ, hần là vị trí khu vực khai thác đã bị tiết lộ ra ngoài rồi.” Ca Đồn nói.

Dịch Áo gật đầu: “Chúng ta đi nhanh lên, phải tới được nơi đó trước khi có quá nhiều người phát hiện.”

Ca Đồn thở dài nói: “Xem ra muốn độc chiếm là không thể rồi, thật là không cam lòng mà.”

“Đi thôi, đừng tiếp tục làm chậm trễ thời gian ở nơi này.” Dịch Áo dẫn đầu nhảy ra khỏi hồ, vừa bước vội tới chỗ chiến mã vừa cười nói với Ca Đồn: “Có gì mà không cam lòng, sau khi tin tức này truyền ra ngoài, sợ rằng ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng không thể khống chế được cục diện. Chỉ dựa vào mấy người chúng ta có thể làm nên chuyện gì? Đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, sớm đi tới đó còn có một chút hy vọng, nếu như chậm thêm vài ngày, đoán chừng cạnh cận cũng không có mà húp đó.”

Mấy người chạy vội theo phương hướng có khu vực quặng mỏ, Lôi Mông luôn luôn nói nhiều vào lúc này cũng trầm mặc tựa hồ đang đau khổ suy nghĩ gì đó.

Mới bắt đầu Dịch Áo và Ca Đồn còn không chú ý tới, nhưng một lúc lâu liền cảm thấy có điểm kỳ quái, đây có thể coi như là một loại quán tính. Khi Lôi Mông lúc nào cũng lải nhải bên tai, hai người đều cảm thấy phiền toái vô cùng, nhưng mà lúc không có thanh âm Lôi Mông, bọn họ lại có cảm giác không kịp thích ứng, hình như thiếu thiếu một cái gì đó.

“Hắc hắc, Lôi Mông, nghĩ gì thế?” Ca Đồn cong ngón tay bắn ra một đóm lửa về phía Lôi Mông, trong quá trình đóm lửa bay qua từ từ nở to ra biến thành một hỏa cầu to bằng cái nắm tay.

“A?” Lôi Mông từ trong trầm tư tỉnh lại ngẩng đầu nhìn qua Ca Đồn, nhưng nghênh đón hắn là một quả hỏa cầu tản ra nhiệt khí cực nóng, hắn bất ngờ không kịp đề phòng căn bản không kịp buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, vội vã ngã người ra sau nằm bẹp trên lưng ngựa.

“...” Ca Đồn hiển nhiên không nghĩ tới lại có kết quả như thế, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Lôi Mông mặt xám mày tàn ngồi dậy nhìn chằm chằm Ca Đồn, hai mắt tràn đầy tức giận.

“Ách, Lôi Mông, đây chỉ là hiểu lầm.” Ca Đồn cố nặn ra nụ cười, thế nhưng tiếng nói yếu ớt như vậy hiển nhiên là không thể đả động Lôi Mông.

Lôi Mông không nói một lời, trên người lập tức hiện lên quang mang màu hoàng kim, xem bộ dáng là chuẩn bị chơi một trận với Ca Đồn rồi.

“Đừng ồn ào nữa.” Dịch Áo vội vàng ngăn cản: “Lôi Mông, lúc này người đang suy nghĩ chuyện gì?”

Lôi Mông cũng biết thời gian bây giờ đang rất cấp bách, nếu lại vì chính mình và Ca Đồn lộn xộn mà chậm trễ thời gian lại càng không ổn, hắn đành phải oán hận trợn mắt nhìn Ca Đồn, thúc ngựa chạy lên.

“Dịch Áo, người mới vừa nói chỉ cần tin tức này lộ ra ngoài, ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng không thể không chế cục diện, đúng không?” Nói tới chuyện đứng đắn, về mặt Lôi Mông liền trở nên nghiêm túc.

“Khẳng định là thế, lực lượng Hầu tước lĩnh không thể nào so sánh với sức hấp dẫn của mảnh vỡ tinh thần cực phẩm.” Dịch Áo trả lời Lôi Mông, vẫn không rõ tại sao hắn đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

“Nói cách khác, cho dù có tới được khu vực khai thác, chúng ta cuối cùng vẫn phải chấp tay dâng lên cho người khác, đúng không?”

“Đây còn phải hỏi sao? Tới sớm có thể ôm được vài viên đá là không tệ rồi, Lôi Mông, tham lam không phải là đức tính tốt.” Dịch Áo cười nói, ngay sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, chậm rãi hỏi: “Lôi Mông, ý của người là...”

“Đây không phải là vấn đề tham lam hay không, nếu chúng ta không chiếm được, vậy thì có lý do gì để cho bọn hắn dễ dàng nhận được?” Lôi Mông cười cười, tiếp tục nói: “Huống chi, nếu như khu vực khai thác khá lớn cũng không phải bất kỳ một thế lực nào có thể một mình nuốt trôi, quấy cho vũng nước đục hơn một chút đối với chúng ta không có chỗ xấu. Có lẽ đến cuối cùng chúng ta mới chính là người hưởng lợi lớn nhất.”

Lần đầu tiên nghe được Lôi Mông dùng giọng nói này để bàn luận, Dịch Áo và Ca Đồn đều phải kinh ngạc, Ca Đồn suy nghĩ thêm một hồi, nói: “Lôi Mông, người định cầu viện gia tộc của người?”

Thật ra Ca Đồn còn một câu chưa nói ra khỏi miệng, cái loại tranh đấu khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần cực phẩm thế này không phải là gia tộc nào cũng có thể gia nhập, mà có gia nhập cũng chưa chắc thay đổi được cục diện. Nếu Lôi Mông muốn đưa gia tộc của mình liên lụy vào, sợ rằng đến lúc đó cái được không bù đắp nổi cái mất.

“Gia tộc?” Lôi Mông liếc sang Ca Đồn, ngay sau đó cười nói: “Bây giờ nói những thứ này còn hơi sớm, đến lúc đó nhìn xem quy mô khu vực mỏ quặng rồi nói sau.”

Ca Đồn bất mãn nói với Lôi Mông: “Có lời cứ nói, có rắm thì phóng, người rốt cuộc định làm gì?”

“Ca Đồn...” Lôi Mông thở dài nói: “Người không cho rằng cái bánh ngọt này hơi lớn hay sao? Ít nhất đối với chúng ta, nếu muốn ăn hết thì chỉ có duy nhất một kết quả, đó là vỡ bụng mà chết.”

168. Chương 168: Dã Nhân Vui Vẻ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 168: Dã nhân vui vẻ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người đã biết như thế, tại sao còn suy nghĩ nữa? Làm như lời Dịch Áo nói không phải là tốt rồi hả?” Ca Đồn vẫn chưa thể hiểu được ý của Lôi Mông.

Lôi Mông cười cười nói: “Là vì nó quá lớn cho nên ta mới thấy được cơ hội ở trong đó, Ca Đồn, cho dù người không nói ta cũng biết gia cảnh người ở Thiên Không Thành chắc chắn không kém, hẳn là có trợ thủ riêng.”

Ca Đồn biến sắc, vừa định nói gì đó đã bị Lôi Mông phát tay cắt đứt: “Trước hết nghe ta nói đã, ở nhà ta cũng có một ít nhân thủ, Ca Đồn, người hiểu ý ta không?”

Ca Đồn trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: “Ý người là liên hiệp vào chung một chỗ?”

“Tại sao lại không chứ?” Lôi Mông hỏi ngược lại: “Các người cũng đã nhận định sớm muộn gì khu vực quảng mỗ cũng không thuộc về chúng ta, như vậy còn không bằng làm thử một lần, có lẽ tới lúc đó chúng ta lấy được còn nhiều hơn tưởng tượng.”

Ca Đồn lắc đầu nói: “Lôi Mông, người đã biết Thiên Không Thành, vậy thì cũng đã nghe nói qua loại chuyện này bọn họ sẽ không dễ dàng nhúng tay vào, huống chi lại là tình huống liên thủ với người ngoài.”

“Người vẫn chưa hiểu ý ta, ta nói là người tự đi tìm trợ thủ, chứ không phải điều động quân đội Thiên Không Thành.” Lôi Mông buồn cười nói.

Ánh mắt Ca Đồn nhìn Lôi Mông rất phức tạp, nhẹ giọng đáp: “Được rồi, cho dù làm đúng như người nói, ta tìm được một số người chạy tới đây, sợ rằng vẫn không thể cải biến được chuyện gì mà?”

“Đừng quên còn có ta, lực lượng hai bên liên hiệp ở chung một chỗ, còn có bên phía Đường Ân Nam tước, nếu như thật sự không được thì lại lôi kéo Thánh Đế Tư học viện vào, nhiều đó cũng đủ có chút ít hy vọng chứ?”

Lúc này Dịch Áo và Ca Đồn mới nhớ tới cho tới bây giờ Lôi Mông vẫn không từng nhắc đến bối cảnh nhà hắn, chỉ biết là tỷ muội hắn rất nhiều. Thế nhưng nghe giọng điệu Lôi Mông, hình như thực lực nhà của hắn rất mạnh.

“Lôi Mông, nhà của người rốt cuộc làm nghề gì?” Ca Đồn tò mò hỏi, khẩu khí Lôi Mông thật sự là quá lớn rồi.

“Không nói cho người!” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Cái bệnh gì vậy nè trời!” Ca Đồn nghiêm mặt nói: “Đến lúc người mang người tới đây, không phải chúng ta cũng sẽ biết hay sao?”

“Bây giờ là bây giờ, sau này là sau này.”

“Các người đã suy nghĩ đến thời hạn chưa?” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Lôi Mông, bây giờ người lập tức chạy về nhà, sau đó mang người tới đây, đoán chừng phải mất thời gian bao lâu?”

“Cái này...” Sắc mặt Lôi Mông hơi lúng túng, hắn không có nghĩ đến điểm này, ấp a ấp úng trả lời: “Không sai biệt lắm thì chừng một năm rưỡi...”

“Cái gì?” Dịch Áo kinh hãi, hần từng đoán nhà của Lôi Mông ở cách Khắc Lý Tư bình nguyên rất xa, nhưng không ngờ tới lại xa như vậy.

“Ca Đồn, còn người?”

“Đi nhanh về nhanh chắc là một năm.” Ca Đồn cười khỏ nói.

“Hai người các người...” Dịch Áo cảm lạnh ngậy người tại chỗ, ảo não nói: “Tại sao lại chạy đến địa phương xa như vậy lịch lãm?”

“Rời nhà xa một chút mới an nhàn nha!” Lôi Mông nói.

“An nhàn? Người nhà của người đối xử với người không tốt?” Dịch Áo nói.

“Không phải là không tốt, nhưng...” Lôi Mông gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, thế nhưng phần biểu hiện ra chỉ có ba phần là nội tâm chân thực, bảy phần khác là cố ý giả vờ: “Ta chỉ có hai muội muội, còn lại toàn là tỷ tỷ, các người có thể tưởng tượng được mấy chục nữ nhân suốt ngày khua môi múa mép trước mặt người là tình cảnh gì không?”

“Giới thiệu cho ta mấy người, ta sẽ giúp người.” Ca Đồn nói.

“Cút !” Lôi Mông cả giận hét lên.

Thật ra từ đề tài này là có thể thấy được năng lực thích ứng cường đại của con người lớn đến cỡ nào, khi lần đầu tiên Ca Đồn tỏ ý cảm thấy hứng thú đối với tỷ muội Lôi Mông, Lôi Mông đã giận quát lên như sấm, còn chuẩn bị liều mạng với Ca Đồn, nhưng khi tái diễn nhiều lần, lửa giận của Lôi Mông từ từ giảm xuống, cho đến bây giờ chỉ mắng một tiếng, ném ánh mắt khinh thường qua mà thôi.

Dĩ nhiên thích ứng không có nghĩa là đồng ý, nếu có một ngày Ca Đồn thật sự thông đồng với tỷ tỷ Lôi Mông, đoán chừng tên này sẽ lập tức trở nên điên cuồng.

“Coi như các người trong vòng một năm có thể chạy đi rồi quay trở về, thời gian chắc chắn không kịp.” Dịch Áo liền chuyển lại đề tài: “Một năm sau, khu vực khai thác đã sớm bị người ta cướp đoạt sạch sẽ rồi.”

“Cũng không nhất định, vào thời kỳ Đại Thiên Tai có vấn thạch xâm nhập sâu vào trong đại địa mấy ngàn thước, trong thời gian một năm bọn họ tìm thấy không được bao nhiêu đâu.” Lôi Mông nói.

“Cái người nói chính là tinh thần kết tinh.” Ca Đồn nói: “Tinh thần kết tinh và mảnh vỡ tinh thần giống nhau hay sao?”

Sau khi vấn thạch đụng vào mặt đất sẽ nổ tung, từng khối vấn thạch sẽ bắn ra bốn phía, đây là mảnh vỡ tinh thần, mà cả viên vấn thạch sẽ tiếp tục đâm sâu vào trong lòng đất, đó là tinh thần kết tinh.

Tinh thần kết tinh bất kể là hiệu quả hay là giá trị đều cao hơn mảnh vỡ tinh thần rất nhiều, nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi. Chuyện này hoàn toàn có thể lý giải, có người nào lại nhàn rỗi quá mức đi thuê một đám thợ đào hầm khắp nơi? Hơn nữa lại còn phải đào sâu xuống mấy ngàn thước, cho dù dư thừa tinh lực nhưng tài lực căn bản không thể nào chống đỡ nổi.

Huống chi, bọn họ có thể lấy được mảnh vỡ tinh thần từ tay người khác, làm thế chẳng phải là đơn giản hơn sao?

“Cho dù nói thế nào, chờ đến khi chúng ta tìm được khu vực quặng mỏ rồi quyết định sau.” Lôi Mông nói.

Ca Đồn đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn lại, dã nhân vẫn còn đang đứng ở dưới hố, ngơ ngác nhìn tới bọn họ.

“Đứng đó làm gì?” Ca Đồn ngoắc tay hô lớn: “Tới đây !”

Dã nhân nghe thấy Ca Đồn gọi hần lập tức triển khai cước bộ nhanh chóng chạy tới.

“Thiệt là... hần cho rằng chúng ta sẽ không để ý tới hần sao?” Lôi Mông thở dài nói.

Nếu dã nhân không cùng đi tới đây, bọn họ vốn có thể thoải mái rời đi. Nhưng bây giờ bọn họ không thể làm như vậy, đây là vấn đề nhân tính. Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông đã từng giết người phóng hỏa không ít, không có tư cách nói bản thân mình là người tốt, bọn hần bây giờ chỉ cầu cho tinh thần yên tâm thoải

mái là tốt rồi. Có câu nói ăn đồ của người thì phải lo chuyện nhà người, hiện tại mảnh võ tinh thần đã ở trên người bọn họ, vì thế bọn họ phải có trách nhiệm giải quyết phiền toái giúp đỡ nhân, xem như là phí bảo hộ, nếu cứ như vậy rồi đi bọn họ còn xứng làm võ sĩ không?

“Hình như những gã võ sĩ bộ lạc kia cũng biết Khắc Lý Tư bình nguyên có một khu vực khai thác mảnh võ tinh thần cực phẩm.” Dịch Áo vừa quan sát dã nhân chạy tới vừa nói.

“Làm sao người biết?” Ca Đồn hỏi.

“Mới vừa đụng tới tên tiểu tử ngốc này, hình như những gã võ sĩ bộ lạc kia chỉ muốn hù dọa chúng ta chạy trốn, sau đó nhìn thấy mảnh võ tinh thần nằm trong bụi cỏ, bọn hắn lập tức thay đổi chú ý.” Dịch Áo nói.

“Bọn họ đang giằng co với Thánh Đế Tư hồ mà? Hắn là không còn lực lượng đưa đến bên này mới đúng?” Lôi Mông nói.

“Lần cuối cùng ta thấy tiểu tử ngốc này là ở Thánh Đế Tư hồ.” Dịch Áo nói: “Hắn có thể tới đây thì những võ sĩ bộ lạc kia cũng có thể tới đây.”

“Ai dà, càng ngày càng phiền toái đây.” Ca Đồn thở dài nói.

“Đúng vậy, ruồi nhiều lắm.” Dịch Áo cười đáp.

Lúc này dã người đã chạy tới phụ cận, mỉm cười với đám người Dịch Áo rất có sức cuốn hút, trước kia hắn từng cười mấy lần nhưng nụ cười chỉ lướt qua rồi biến mất. Còn bây giờ tựa như đóa hoa không ngừng nở rộ biểu hiện ra nội tâm hắn đang thật sự vui mừng.

Đám người Dịch Áo có chút kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới dã nhân này cười lên lại dễ coi như thế, thậm chí làm cho bọn họ bỏ qua khuôn mặt dơ bẩn mấy năm chưa từng rửa mặt lần kia.

“Đi thôi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Dã nhân gật đầu một cái rồi phóng tới trước, chạy ra vài chục bước mới bật người nhảy lên, động tác của hắn vô cùng mạnh mẽ, nhảy một cái là bay ra xa mười mấy thước, vừa tiếp đất liền quay đầu lại cười cười nhìn về phía đám người Dịch Áo, sau đó tiếp tục chạy tới.

“Hình như chưa từng có bằng hữu.” Ca Đồn cũng phải thổn thức, thở dài nói.

“Nói nhảm.” Lôi Mông nói: “Chúng ta nói nhiều một tý là hắn nghe không hiểu, hơn nữa hắn nói chuyện cứng nhắc như thế. Nếu từng có bằng hữu, hắn sẽ không đàn như vậy.”

“Thế nhưng cái mùi trên người hắn làm cho người ta khó thể chịu nổi.” Dịch Áo cười nói: “Sau khi chúng ta trở lại Nam tước lĩnh sẽ tìm người tắm rửa cho hắn.”

“Ừ, tìm cho hắn một bộ y phục thật đẹp nữa, tiểu tử này hắn là rất anh tuấn.” Lôi Mông nói.

“Không sai.” Ca Đồn nói: “Rồi giới thiệu tỷ tỷ của người cho hắn, để cho hắn làm tỷ phu của người.”

“Người? Tại sao luôn luôn đánh chủ ý lên tỷ tỷ ta vậy hả?” Lôi Mông chửi ầm lên.

“Ha ha !” Ca Đồn cười lên rạng rỡ, thúc Hỏa Hồng Thú chạy tới dã nhân.

Dựa vào dã nhân có năng lực cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, đám người Dịch Áo đi một đường không có gặp phải phiền toái gì. Bọn họ cũng không muốn tranh đấu với người khác, chỉ cần dã nhân phát hiện phía trước có biến, bọn họ sẽ tránh ra rất xa.

Hai ngày sau, bọn hắn bước lên một ngọn đồi cao, từ đó có thể nhìn thấy Thiên Tinh hồ ở phương xa, nhưng thấy và đi tới là hai chuyện khác nhau. Bọn họ leo xuống dưới, xuyên qua rừng cây phía trước, lại băng qua mấy con sông nhỏ mới tới Thiên Tinh hồ, đoạn đường này ít nhất phải tốn nguyên một buổi sáng.

169. Chương 169: Loạn Cục

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 169: Loạn cục

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi trong rừng cây dưới chân núi.” Dịch Áo thấp giọng nói: “Cuộc sống sau này sẽ không còn nhẹ nhàng như vậy nữa rồi.”

Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời gật đầu, mấy ngày qua bọn họ một mực đi tới, một mực cảnh giác, nhưng đến khu vực mở rộng sẽ không thể tiếp tục tránh né chiến đấu. Nếu không, bọn họ đi chuyển này sẽ trở nên vô nghĩa.

Một điểm đáng ăn mừng chính là vị trí cụ thể của khu vực mở còn chưa có truyền ra. Vì muốn tiến hành tìm tòi hữu hiệu trên Khắc Lý Tư bình nguyên, thế lực đám cướp Phật Lang Duy và Tái Nhân Hầu tước đều bị phân tán ra rất mỏng, đối mặt với vài ba tiểu tổ nhỏ nhỏ kia, nhóm Dịch Áo sẽ chiếm cứ ưu thế rất lớn.

Lấy thực lực của bọn họ ra tay đối phó vài ba Quang Mang võ sĩ cao cấp là không thành vấn đề. Nếu như gặp phải nhóm có chừng hai mươi Quang Mang võ sĩ, bọn họ dựa vào Hỏa Hồng Thú vừa dã nhân cũng có thể có thể đánh một trận oanh liệt. Nếu như đám cướp Phật Lang Duy và thuộc hạ Tái Nhân Hầu tước đã tập kết ở gần đây, vậy thì bọn họ chỉ có thể thối lui ra xa chín mươi dặm, dù sao nhân số quá ít cũng không thể làm nên trò trống gì.

Mảnh vỡ tinh thần trọng yếu nhưng mạng huynh đệ quan trọng hơn, lỡ may trong bọn họ có người tử trận, cho dù chiếm trước khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần thì cái được không bù đắp nổi cái mất.

Hai canh giờ sau, bọn họ chạy xuống chân núi bước vào rừng cây, lúc này dã nhân chạy trước dò đường vội vàng lùi về đứng trước mặt bọn họ, khoa tay múa chân lung tung cả lên, miệng không ngừng hô: “Đánh... đánh !”

“Đánh cái gì?” Lôi Mông hỏi.

“Nhỏ giọng một chút, các người nghe kia !” Dịch Áo nói.

Mấy người không nói gì nữa, lúc này tiếng động nguyên lực nổ tung từ phía trước truyền tới, rõ ràng là phía trước đang có chiến đấu.

“Chúng ta đi vòng qua.” Dịch Áo chỉ phía bên trái.

Dã nhân lập tức vọt tới, không phải là đám người Dịch Áo khi dễ đầu óc dã nhân quá ngốc mà giao tất cả công việc cực nhọc cho hắn làm, chỉ là vì dã nhân chủ động nhận hết thấy nhiệm vụ, trừ phi hắn không làm được mới nhờ đến người khác.

Ca Đồn vỗ vỗ Hỏa Hồng Thú để trấn an cảm xúc kích động, không có biện pháp, có lẽ là do bản năng động vật và loại nguyên lực ảnh hưởng, tính cách đầu Hỏa Hồng Thú này còn hung hăng hơn cả Ca Đồn, chỉ cần cảm giác được nguyên lực ba động, nó sẽ cho rằng có những sinh vật khác đang xâm phạm nó, uy hiếp nó, nóng lòng xông lên biểu hiện sức mạnh.

Dịch Áo và Lôi Mông lặng lẽ đi sau dã nhân, dọc theo rừng cây đi tới một đoạn đột nhiên từ mặt bên truyền tới một tiếng nam nhân kinh hô: “Chúng ta là mạo hiểm giả tới bắt Thủy Xà, tại sao các người lại công kích chúng ta?”

“Hễ đi tới chỗ này là phải chết toàn bộ !” Một thanh âm lạnh lùng khác đáp trả.

Mấy người Dịch Áo dừng bước ẩn trong rừng cây quan sát, thấy bên ngoài đang có một nhóm mạo hiểm giả bị mười mấy võ sĩ vây quanh. Nhóm mạo hiểm giả bị những võ sĩ kia vây công đã sắp sửa chống đỡ không nổi, một chuyện khiến cho Dịch Áo cảm thấy ngoài dự liệu đó là hắn đều nhận ra mấy mạo hiểm giả kia, chính là mấy người chỉ trích bọn họ vài ngày trước.

Vốn là tổ hợp ba nam hai nữ bây giờ đã biến thành hai nam hai nữ, một người trẻ tuổi trong nhóm đã nằm trên mặt đất, tình hình những người khác cũng không hề lạc quan, không có một người nào giữ vững được thể trạng hoàn hảo, ít nhiều gì cũng có mấy vết thương trên người.

“Ca Đồn, những tên kia là thuộc hạ Phật Lang Duy?” Lôi Mông hạ thấp giọng hỏi.

Ca Đồn nhìn kỹ một chút rồi nói không quá chắc chắn: “Hắn là thế.”

“Có phải là thuộc hạ Phật Lang Duy hay không cũng không có vấn đề gì hết.” Lôi Mông nói: “Không nghe bọn hắn nói hử, bất kể là ai, hễ đi tới nơi này đều phải chết.”

“Khẩu khí cũng không nhỏ nha!” Ca Đồn cười lạnh một tiếng, ngay sau đó nhìn về phía Dịch Áo nói: “Nếu bọn hắn đã nói như vậy, chúng ta cũng không nên khách khí chứ?”

Dịch Áo âm thầm tính toán khoảng cách giữa nơi này và Thiên Tinh hồ, xem ra người của Phật Lang Duy quả thật đã phát hiện ra khu vực quảng mỗ, cho nên mới phái người ngăn cản ở chỗ này. Dĩ nhiên hắn không thể nào chỉ phái ra một nhóm, nói cách khác, phát sinh xung đột là tất nhiên, cho dù là bọn họ không động thủ cũng sẽ bị những tên kia phát hiện đối phó bọn họ.

“Dù sao cũng là vấn đề sớm muộn mà thôi.” Dịch Áo dõi mắt quan sát bốn phía, cười nói: “Vậy thì bắt đầu từ nơi này, chúng ta một đường giết vào trong.”

“Tốt !” Ca Đồn nghe thế tinh thần đại chấn, mấy ngày gần đây một mực trốn trốn tránh tránh đã sớm làm cho hắn buồn bức không chịu được.

“Được rồi, tốt lắm, chúng ta cẩn thận phân tích phân tích.” Lôi Mông vội vàng nói, đuổi chạy những gã võ sĩ kia không phải là mục đích chính, mà phải lưu lại toàn bộ bọn chúng.

Tình hình chiến đấu trong rừng bộc phát kịch liệt, mặc dù đại hán trung niên kia là Địa hệ võ sĩ cao cấp nhưng hắn phải bảo vệ mấy người đồng bạn bên cạnh, đồng thời còn ứng phó các loại bí kỹ từ bốn phương tám hướng bay đến, tự nhiên là chiếu cố không hết. Còn đối phương cũng nhìn đúng nhược điểm của hắn, đặc biệt tấn công mấy thanh niên thực lực kém hơn, không qua bao lâu, đại hán trung niên bị luân phiên đả kích khiến cho màn hào quang màu hoàng kim trên người xuất hiện dấu hiệu mất ổn định.

Tình huống như thế tiếp tục thêm một lát nữa, sợ rằng đại hán trung niên kia chỉ có thể kiên trì thêm mười mấy phút là hao sạch nguyên lực, thế nhưng cực kỳ bí ẩn chính là hắn biết rất rõ ràng điểm này lại không có biện pháp nào khác. Bởi vì hắn không thể vứt bỏ những người bên cạnh để chạy trốn một mình.

Khi đại hán trung niên kia đã tràn ngập nguy cơ, bỗng nhiên từ ngoài rừng truyền đến một tiếng dã thú gào thét, sau đó thanh âm cuồng bạo vang lên, tất cả những người trong rừng đều biến đổi sắc mặt. Bởi vì từ thanh âm là có thể nhận ra được con thú sắp tới nhất định là rất to lớn.

Theo tiếng rầm rắc liên tiếp do cây khô bị đổ gãy phát ra, một con cự thú thân cao hơn hai thước xông thẳng vào trong rừng, dọc đường nó đi một mực húc đổ từng đám cây cối mà vẫn không hề chậm lại chút nào. Cái loại khí thế bá đạo cỡ này khiến cho người ta thoát nhìn cũng phải kinh hồn táng đảm.

“Hỏa Hồng Thú? ? Đáng chết.” Võ sĩ cầm đầu thấy Hỏa Hồng Thú lao đến chỗ mình, nhất thời mắng to: “Tại sao ở đây lại có thể có con quỷ này vậy hử?”

Nếu như là lúc bình thường nhìn thấy Hỏa Hồng Thú, gã võ sĩ cầm đầu chắc chắn là rất cao hứng, Hỏa Hồng Thú trên quý cỡ nào khắp đại lục đều biết. Mặc dù Hỏa Hồng Thú có lực chiến đấu cực mạnh, hoàn toàn có thể sánh ngang với Cực Hạn võ sĩ, nhưng yêu thú dù sao cũng là yêu thú, bọn chúng thiếu hụt trí tuệ, cho nên luôn có biện pháp bắt giữ. Thế nhưng hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, bọn hắn vô cùng khó khăn mới bức bách gã Địa hệ võ sĩ cao cấp đối diện hao tổn nguyên lực gần hết, vào lúc này lại bị Hỏa Hồng Thú xuất hiện quấy rầy, gã võ sĩ kia làm sao có thể vui vẻ được?

Đại hán trung niên thấy Hỏa Hồng Thú liền lộ vẻ vui mừng, không khỏi đưa mắt ra hiệu cho mấy người bên cạnh, bọn họ tự nhiên biết Hỏa Hồng Thú không phải là vật vô chủ. Nếu nó đã xuất hiện ở nơi này, ý nghĩa mấy tên kia nhất định đã ở gần đây, mặc dù không biết mấy cái tên giết người như ngóe kia có xuất thủ trợ giúp hay không, nhưng bất kể như thế nào, một khi Hỏa Hồng Thú xuất hiện thì mọi chuyện sẽ bắt đầu thay đổi.

Hỏa Hồng Thú vọt tới vị trí cách đám người kia mấy chục thước rồi bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy lên, hai vó trước giơ lên cao cao.

“Mau tránh ra !” Gã võ sĩ cầm đầu và đại hán trung niên đồng thời hô lớn, bọn hán còn chưa nói dứt lời thì bốn vó Hỏa Hồng Thú đã đạp mạnh xuống đất. Theo một tiếng nổ dữ dội, mấy luồng hỏa diễm từ dưới chân Hỏa Hồng Thú xuất hiện xen vào lẫn nhau hợp thành một tấm lưới lửa to lớn lao tới trước nhanh như chớp.

Đại hán trung niên kia đột nhiên xoay người, hai tay giang ra nắm lấy hai người trẻ tuổi ra sức quăng ra ngoài, tiếp theo hai cánh tay mở ra đánh mạnh vào ngực hai người trẻ tuổi khác, làm cho bọn họ văng ra xa hơn mười thước, sau đó đại hán trung niên mới vội vã nhảy về phía trước né tránh. Ở trong tiếng hỏa diễm nổ vang ầm ầm, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người hán cấp tốc ảm đạm, thế nhưng đại hán trung niên kia có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, không có ý định đối kháng với luồng hỏa diễm, mà hai chân đạp mạnh xuống đất mượn lực chấn động từ sau lưng truyền đến bắn thẳng ra ngoài như một viên đạn pháo. Sau đó đại hán trung niên kia cúi người xuống quỳ gối ngay tại chỗ, tầm mắt chuyển tới phương hướng Hỏa Hồng Thú, trong lòng lại âm thầm mắng: “Rốt cuộc là tới cứu người hay là giết người vậy?”

Người trẻ tuổi bị thương nặng đang nằm trên mặt đất đã bị cắn nuốt, hán nhìn thấy mà lòng đau như cắt.

Mấy người Dịch Áo cũng không ngờ tới kết quả này, bản ý của bọn hán là để cho Hỏa Hồng Thú trước tiên tách trận hình của đối phương ra, ai ngờ được Hỏa Hồng Thú đã lâu không có chiến đấu, thiên tính hiếu chiến của nó bộc phát quá mạnh mẽ, khó lòng nhận được cơ hội tốt thế này tự nhiên phải dùng xuất thủ toàn lực Cường độ công kích cỡ đó khiến cho mấy người Dịch Áo đều sợ hết hồn, trong lòng đồng thời cảm thấy may mắn, nếu như ban đầu con Hỏa Hồng Thú này ở vào thời kỳ toàn thịnh, sợ rằng toàn bộ đám người Dịch Áo và Mễ Nhĩ cùng nhau tiến lên cũng không làm gì được nó.

170. Chương 170: Khổ Chiến.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 170: Khổ chiến.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mà nhóm thuộc hạ Phật Lang Duy lại không có may mắn như gã đại hán trung niên, vốn là bọn hán đang vây công đám mạo hiểm giả hiển nhiên đội hình tương đối phân tán. Mấy gã võ sĩ hệ khác còn khá hơn một chút, đều có thủ đoạn bảo vệ tính mạng riêng, nhưng Hỏa hệ võ sĩ thì vô cùng bi ai rồi. Mặc dù bọn hán cũng vội vàng thả ra Liệt Diễm Trảm cổ gắng ngăn cản tấm lưới lửa xâm nhập, nhưng sự thật chứng minh rằng những động tác đó chỉ là phí công, trong nháy mắt đã có ba gã Hỏa hệ võ sĩ bị lưới lửa thôn phệ biến thành người lửa bốc cháy hừng hực.

Chỉ còn lại hai gã Hỏa hệ võ sĩ được đồng bạn che chở mới có thể tránh thoát một kiếp, nhưng không đợi bọn hán thở phào nhẹ nhõm, cả đám kinh hãi phát hiện hai cái sừng nhọn trên đầu Hỏa Hồng Thú đã chói sáng lên ánh lửa đỏ rực.

Lúc này coi như là kẻ ngu cũng biết Hỏa Hồng Thú lại chuẩn bị phát động công kích rồi, tất cả mọi người vội vàng chạy trốn ra xa, ngoại trừ nhóm của đại hán trung niên, những tên khác không ngừng buông thả bí kỹ công kích Hỏa Hồng Thú. Nhưng bất kể là Liệt Diễm Trảm hay là Phong Nhận cũng khó lòng thương tổn Hỏa Hồng Thú, khi đòn công kích va chạm với thân thể Hỏa Hồng Thú chỉ lưu lại mấy vết màu trắng mờ nhạt mà thôi.

Quang Mang võ sĩ công kích thì Hỏa Hồng Thú cơ bản không cần để ý. Thế cục nhất thời đột ngột chuyển tiếp, vốn là song phương đánh nhau người chết ta sống không hẹn mà cùng nhau ngừng tay lại, đặt lực chú ý vào đầu Hỏa Hồng Thú, tựa hồ đây mới là địch nhân của bọn hán vậy.

Đúng lúc này từ phía khác của rừng cây bỗng nhiên bay ra mấy đạo hỏa diễm hình trăng rằm, mấy gã võ sĩ đưa lưng về phía đó phát giác được phía sau có nguyên lực dao động không khỏi hoảng sợ trong lòng, nơi này còn có người khác?

Đợi đến lúc mấy gã võ sĩ nhìn thấy hình dáng hỏa diễm mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, so sánh với lưới lửa mà Hỏa Hồng Thú vừa thả ra thì uy lực mấy đạo Liệt Diễm Trảm này thật sự không đáng nhắc tới. Một người võ sĩ trong đó quát lên một tiếng phát tay thả ra mấy đạo Liệt Diễm Trảm nghênh đón, những người khác dứt khoát quay người lại khẩn trương ngó chừng Hỏa Hồng Thú, bọn hắn rất có lòng tin đối với năng lực đồng bọn, hơn nữa ngăn chặn mấy đạo Liệt Diễm Trảm cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Lúc này ánh lửa trên đỉnh hai sừng của Hỏa Hồng Thú đã phát sáng chói mắt, chốc lát sau, hai đạo hỏa diễm chỉ từ trong mũi Hỏa Hồng Thú bắn nhanh ra, hai gã Phong hệ võ sĩ đứng trong phạm vi ngọn lửa bao phủ đồng thời phát động Phong Ưu Nhã vội vã thoát ra một bên. Còn gã Địa hệ võ sĩ thì đứng nguyên tại chỗ, trên người bộc phát quang mang màu vàng kim ngạnh kháng luồng hỏa diễm xung kích. Bọn hắn có thể kháng trụ hỏa diễm xâm hại nhưng lại không thể triệt tiêu lực xung kích kịch liệt, cả đám liền bị đánh bay ra ngoài ngã lộn xuống mặt đất, ngay sau đó vội vã lật thân bò dậy giương mắt đề cao cảnh giác.

Thấy Hỏa Hồng Thú không có tiếp tục buông thả công kích phạm vi lớn, tất cả mọi người ngay tại đường trường đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vào lúc này lại xuất hiện một chuyện khiến cho người ta bất ngờ.

Mấy đạo hỏa diễm từ phía bên kia rừng cây bay tới bỗng nhiên nổ tung ở giữa không trung, hóa thành mười mấy đạo lưu quang đánh úp về phía mấy gã võ sĩ.

Gã Hỏa hệ võ sĩ chịu trách nhiệm ngăn cản cực kỳ sợ hãi, lúc này cũng chẳng kịp quan tâm đồng bọn bên cạnh nữa rồi, hắn trực tiếp phi thân nhảy sang một bên né tránh. Đợi đến lúc những người khác nhận ra phía sau có điểm khác thường thì đã quá muộn, một gã Phong hệ võ sĩ vội vã thi triển Phong Ưu Nhã, nhưng mà khoảng cách thật sự quá gần, hắn vẫn không thể chạy ra khỏi phạm vi lưu quang công kích, mở miệng hét lên một tiếng bi thảm ngã xuống mặt đất.

Còn hai gã Địa hệ võ sĩ coi như là may mắn, bởi vì trong quá trình chiến đấu bọn hắn vẫn luôn phóng thích Bàn Thạch Thủ Hộ, chỉ có điều chưa dùng hết sức mà thôi. Thế nhưng điều này vô tình giúp cho bọn hắn giữ được một mạng, lưu quang ừn ừ kéo đến oanh kích lên vòng bảo hộ trên người bọn hắn, màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ bắt đầu run rẩy kịch liệt nhưng vẫn có thể gắng gượng chống đỡ qua một đợt công kích.

Ca Đồn đứng ở trong rừng cây vốn không nghĩ tới chỉ một lần công kích lại có thể giết chết mấy gã võ sĩ của đối phương, thu hoạch cỡ này coi như là không tệ rồi. Ca Đồn cười lạnh một tiếng, giơ tay lên tiếp tục thả ra mấy đạo Liệt Diễm Trảm bắn thẳng về phía những gã võ sĩ kia.

“Giết chết tên kia cho ta!” Gã võ sĩ cầm đầu giận dữ hét lớn, sau đó bắn ra một đạo Phong Nhận về phía Hỏa Hồng Thú rồi xoay người phóng tới chỗ đại hán trung niên. Chủ ý của hắn cũng không sai, mặc dù không biết tại sao đầu Hỏa Hồng Thú lại xuất hiện ở nơi này, nhưng hiển nhiên là không phải cùng phe với tiểu đội mạo hiểm giả kia. Như vậy cứ dẫn dắt Hỏa Hồng Thú công kích đối phương là được, đợi đến khi thủ hạ của hắn giải quyết xong cái tên ẩn trốn trong rừng kia lại tiếp tục tính toán, nhiệm vụ của bọn hắn chính là giết chết tất cả những người đi qua nơi này, cho nên hắn không thể nào để cho nhóm đại hán trung niên kia rời đi.

Đúng lúc này bỗng nhiên có một thân ảnh đánh tới nhanh như chớp, gã võ sĩ cầm đầu hơi sững sốt rồi lập tức thả ra Phong Ưu Nhã, thân hình vội vã thối lui về sau, hắn vừa lui vừa phóng thích Phong Nhận liên tiếp, khóe miệng lại đang cười lạnh, bởi vì sự phụ của hắn chính là Phật Lang Dục đại danh鼎鼎.

Phật Lang Dục có thái độ dạy học là cực kỳ hà khắc, thậm chí thường xuyên yêu cầu mấy môn đồ vây công hắn, hoặc là để cho bọn họ đi làm một vài chuyện nguy hiểm tìm đường sống trong cõi chết. Ở trong hoàn cảnh gian khổ như thế, thực lực mấy gã môn đồ tăng lên rất nhanh, dĩ nhiên là bọn họ phải còn sống sót trải qua khổ nạn mới được. Nhất là đối phó Phong hệ võ sĩ, bọn họ có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Tốc độ có mau hơn nữa cũng không thể nào nhanh hơn Phật Lang Dục.

Địch Áo đập mạnh chân xuống đất, thân ảnh đuối theo sát đối phương, sau khi tiếp cận liền lộn vòng vượt qua Phong Nhận do đối phương thả ra, nhanh chóng tiến tới gần.

Gã võ sĩ cầm đầu lập tức đổi sang hướng khác, hai tay vẫn không ngừng phóng thích Phong Nhận.

Địch Áo vung tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, khi bay được một quãng đột nhiên hóa thành mười mấy đạo lưu quang đánh về phía đối phương.

Động tác gã võ sĩ khá cổ quái, mặc kể Dịch Áo di chuyển theo phương hướng nào, hắn vẫn có thể giữ vững trạng thái đối mặt với Dịch Áo. Thân hình chọt trái chọt phải trơn như lươn, nếu như đưa hắn vào một khu vực nhỏ hẹp sẽ phát hiện mỗi một lần hắn thả ra Phong Ưu Nhã đều di chuyển theo đường cong rất lớn, tựa hồ luôn lấy Dịch Áo làm trung tâm chuyển động.

Dịch Áo thả ra Phong Nhận cần một đoạn thời gian nhất định mới có khả năng tiếp xúc đến địch nhân, còn đối phương vẫn luôn di động tốc độ cao, khi Dịch Áo xuất thủ cũng biết công kích của mình không thể nào đánh trúng đối phương, còn đối phương buông thả Phong Nhận lại ập đến rất nhanh.

Dịch Áo khẽ cau mày, hắn đột nhiên có cảm giác bị động, nhưng giờ phút này không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Hắn lập tức thi triển Phong Ưu Nhã né tránh Phong Nhận của đối phương, sau đó cố gắng tìm cách áp sát.

Một trận chiến đấu kỳ quái liền xuất hiện, chiến trường của Dịch Áo và gã võ sĩ luôn di động với tốc độ cao. Dịch Áo vẫn tuân theo phong cách trước kia, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất, ngắn nhất lao đến gần đối thủ. Còn gã võ sĩ kia thủy chung chạy lòng vòng quanh Dịch Áo đi, mặc dù động tác của hắn có vẻ lộn xộn, một lát lúi bên trái, một lát lúi bên phải, nhưng lúc nào cũng có thể thành công tránh né Dịch Áo, còn những đợt công kích của hắn lại có thể liên tục đánh tới Dịch Áo.

Đây là lấy nhu thắng cương điển hình, Dịch Áo không thể nào cứng rắn áp bách được đối phương, đành phải đề cao tốc độ lên từ từ, cố gắng giành lấy cơ hội phát động công kích. Còn gã võ sĩ kia không cho Dịch Áo có cơ hội đánh chính diện, tần số công kích vẫn không hề thua kém Dịch Áo, cả hai vẫn tiếp tục duy trì tình trạng du đấu.

Nếu như nói Dịch Áo giống một con báo nhanh nhẹn thì gã võ sĩ kia chính là một con mãng xà âm hiểm.

Thân hình Dịch Áo đột ngột dừng lại cúi đầu tựa như đang suy nghĩ gì đó, gã võ sĩ thấy thế liền cười lạnh vòng ra sau lưng đối thủ, sau đó bắn mấy đạo Phong Nhận công kích vào bên sườn Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo nhanh chóng lách sang bên cạnh, bình tĩnh để cho Phong Nhận lướt qua hông, còn hắn chỉ cười cười nói: “Chơi đùa hả? Ta cũng có.”

Gã võ sĩ nghe mà không hiểu, liền hỏi lại: “Cái gì?”

Dịch Áo nhẹ nhàng bay ra ngoài hóa thành vô số tàn ảnh, cảnh tượng chiến đấu bỗng nhiên xuất hiện biến hóa rất lớn, hai người biến thành hai con linh xà truy đuổi lẫn nhau. Từ ngoài nhìn vào giống như mỗi con xà đều muốn cắn cái đuôi đối phương, thế nhưng luôn luôn kém một chút.

Hai người quần chung một chỗ rồi lại phóng thẳng ra xa, tình cảnh bây giờ là Dịch Áo và đối thủ đang liên tục di động xoay tròn liên tục, không có ai dám buông lỏng nửa phần.

Phong Nhận bắn ra tứ tung y như mưa rào mùa hạ, mấy gã đạo tặc xui xẻo bị dính tai họa không ngừng la thảm.

171. Chương 171: Đánh?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 171: Đánh?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đây không phải là so đấu tốc độ, mà là so sánh bản năng phản ứng, có lúc đối phương buông thả Phong Nhận rõ ràng không thể tạo thành thương tổn nhưng thân thể lại vô tình chuyển qua nghênh đón, vì thế phải lập tức buông thả Phong Nhận ngăn cản công kích, hoặc là tăng nhanh, thả chậm tốc độ né tránh nguy hiểm, hoàn toàn là dựa vào khả năng phán đoán và phản xạ.

Thế nhưng đây chính là điểm mạnh của Dịch Áo, mà cũng là ưu thế của gã võ sĩ, loại chiến đấu lấy nhanh đánh nhanh này hẳn đã lặp lại vô số lần, vì thế không hề thiếu thốn kinh nghiệm.

Chung quanh vang lên từng đợt kêu la thảm thiết, Ca Đồn và Lôi Mông trước sau đều nhập vào chiến trường, mấy gã mạo hiểm giả cũng đồng thời phát động phản kích, nhóm đạo tặc mất đi người chỉ huy chỉ có thể bị mọi người tàn sát.

Bí kỹ nổ vang, thanh âm rền rĩ không ngừng hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến tâm tình Dịch Áo và gã võ sĩ cầm đầu.

Bọn họ không nghe thấy tiếng vang từ bên ngoài, cũng nhìn không thấy sự tình biến hóa, trong mắt cả hai chỉ có tàn ảnh đối thủ bay tán loạn, hai người đều biết chỉ cần hơi trì hoãn hoặc phân thần là chiến đấu sẽ kết thúc trong nháy mắt.

Khoảng cách ở giữa song phương càng lúc càng ngắn, cứ mỗi khi rút gần một thước thì trình độ hung hiểm sẽ cao lên một phần. Dịch Áo có cảm giác hình như không phải hẳn đang truy đuổi thân ảnh đối phương, mà là Phong Nhận của mình bắn ra.

Trong chớp lát, trên đầu Dịch Áo đã toát ra mồ hôi hột, cho dù là đối mặt Cực Hạn võ sĩ Mễ Nhĩ, hẳn chưa từng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế, đối thủ hẳn rất cuộc là ai? Chỉ là một Quang Mang võ sĩ cao cấp, thế mà lại có thể mang đến áp lực trầm trọng như vậy.

Còn gã võ sĩ kia đã sắp không chịu nổi, nếu như hẳn có thể dừng lại chớp lát, những người đứng ngoài cuộc chiến sẽ thấy khuôn mặt hẳn đã tái nhợt, trên đầu, trên mặt, thân thể..., khắp nơi đều ướt nhẹp mồ hôi, mỗi khi hẳn di động, những giọt mồ hôi đó sẽ hóa thành một đường vòng cung văng ra ngoài xa.

Không may một điều là bí kỹ cần có nguyên lực chống đỡ, một võ sĩ đã tiêu hao hết nguyên lực cũng không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu. Hiện tại đang so đấu điểm mạnh của Dịch Áo, vì thế hẳn có đầy đủ nguyên lực để tiếp tục chiến đấu thêm mấy canh giờ.

“Ầm ~!”

Tốc độ gã võ sĩ buông thả Phong Ưu Nhã bởi vì nguyên lực suy kiệt nên chậm đi một nhịp, kết quả thân thể hẳn tông thẳng vào một cây đại thụ, sau đó là má phải, đầu của hẳn đụng tới, thống khổ kịch liệt khiến cho hẳn kêu lên thảm thiết, rồi lực phản chấn mạnh mẽ lại bắn ngược hẳn ra thật xa.

Dịch Áo gơ tay bắn ra hai đạo Phong Nhận, khi nó bay đến gần gã võ sĩ đột nhiên hóa thành mấy chục đạo lưu quang. Từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ, ngoại trừ lúc đầu buông thả một đạo Phong Nhận ra, hẳn vẫn không có cơ hội vận dụng Diễn Sinh bí kỹ, bởi vì hoàn toàn không có thời gian. Buông thả Diễn Sinh bí kỹ hao tổn thời gian nhiều hơn Phong Nhận bình thường một chút, chút ít thời gian như vậy, có khi chỉ bằng một cái nháy mắt, hẳn cũng không dám lãng phí.

Gã võ sĩ bị đụng bể đầu chảy máu, hiện tại hai mắt đã biến thành màu đen, chờ đến lúc hẳn thấy rõ Phong Nhận bay tới đã không còn kịp phản ứng nữa rồi. Từng đạo lưu quang xuyên qua thân thể hẳn, lưu lại mười mấy lỗ máu kinh hồn táng đảm.

Dịch Áo dừng lại nhú mày buồn bực, vốn hẳn không muốn giết chết đối phương, nhưng đối phương gây áp lực quá lớn. Vừa nhìn thấy có cơ hội, hẳn không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, hoàn toàn dựa vào bản năng phản ứng, thi triển loại công kích sắc bén nhất, sau khi Phong Nhận xuất thủ hẳn mới hối hận.

Thân hình gã võ sĩ lắc lư mấy cái, ngửa mặt lên trời chết tốt.

Dịch Áo bước vội tới trước, cẩn thận quan sát khuôn mặt đối phương, gã võ sĩ cực kỳ không ổn, trong miệng, trong mũi phun máu tươi ra tung toé.

Thấy Dịch Áo, hẳn miễn cưỡng hé miệng phát ra vài thanh âm không rõ ràng: “Ta... sư phụ... sẽ không... bỏ... cho ngươi !”

“Sư phụ của ngươi là ai?” Dịch Áo hỏi, đây là vấn đề hẳn quan tâm nhất, giờ phút này hẳn đã nhìn thấu đối phương ưu thế và nhược điểm của đối phương.

Gã võ sĩ này nắm giữ một bộ pháp rất thần kỳ, nhưng nhược điểm cũng quá rõ ràng. Bởi vì hần học chỉ là da lông bên ngoài, nếu như có thể sử dụng linh hoạt hơn một chút, hần tuyệt đối không thể bị đụng vào gốc cây kia

“Hần... hần...” Đầu gã võ sĩ mềm nhũn xuống, ánh mắt cũng mất đi tia sáng, thân thể giật giật vài cái, sau đó lồng ngực dần dần yên tĩnh.

“Tên này rất lợi hại.” Lôi Mông đi tới.

Địch Áo quay đầu nhìn lại, trận chiến đấu bên kia đã kết thúc, mười mấy đạo tặc đều đã ngã xuống trong vũng máu, còn nhóm mạo hiểm giả đang ngồi ủ rũ dưới đất, đại hán trung niên kia thì mặt mày bị thương, hai nữ tử khác thì cúi đầu khóc lóc âm ỉ.

“Có lưu người sống hay không?” Địch Áo thở ra một hơi, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên đầu, lúc này hần mới phát hiện nội y và áo ngoài của mình đã ướt đầm, một trận gió thổi qua khiến cho hần không nhận được rừng mình một cái.

Thể chất Địch Áo xưa nay vô cùng tốt, có thể nói là hàn nhiệt bất xâm, bây giờ lại cảm thấy lạnh là do mồ hôi bám bên ngoài, đồng thời chứng minh rằng thể lực, tinh lực của hần đều bị hao tổn nghiêm trọng.

“Người không nói!” Lôi Mông nhún vai.

Địch Áo cười khổ lắc đầu, hần cũng muốn nói nhưng tình cảnh chiến đấu lúc đó căn bản không thể phân thân. Lôi Mông ở bên kia kết thúc chiến đấu sớm hơn một bước, đến khi hần xử lý xong thì hết thấy đã muộn rồi.

“Tên nói này, có thể sự phụ của hần sẽ tìm chúng ta báo thù.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Ha ha, sau này phải cẩn thận hơn, ta có cảm giác sự phụ của hần là một Phong hệ võ sĩ phi thường đáng sợ.”

“Phong hệ võ sĩ chân chính lợi hại ở trong đám cướp Phật Lang Duy chỉ có một người, đó là Phật Lang Duy.” Ca Đồn đi tới: “Chẳng lẽ hần là đệ tử Phật Lang Duy?”

“Phật Lang Duy?” Địch Áo bừng tỉnh đại ngộ, Ca Đồn nói không sai, sự phụ gã võ sĩ này hần là Phật Lang Duy mà Tái Nhân Hầu tước trước giờ ‘nhớ nhưng’ không dứt.

“Cho dù chúng ta không giết hần, Phật Lang Duy cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.” Lôi Mông nói rất lẫm liệt: “Tại sao phải sợ hần đến báo thù? Hắc hắc...”

Gã đại hán trung niên đi tới, ánh mắt nhìn mấy người Địch Áo rất phức tạp. Dù sao vào mấy ngày trước, hần từng đại nghĩa lẫm liệt chỉ trích mấy người đang đứng trước mặt này. Kịch tính nhất là ở chỗ mấy người ra tay tàn ác trong mắt hần lại chính là người cứu tính mạng hần, qua một lúc sau, đại hán trung niên mới nói cực kỳ khó khăn: “Cảm ơn các người.”

Địch Áo và Ca Đồn cười cười không có lên tiếng, Lôi Mông chậm rãi đi tới, hăng hái nhìn gã đại hán trung niên, nói: “Ai da, chúng ta lại không cần thận giết chết toàn bộ người ở nơi này rồi, không phải người lại nói chúng ta tàn nhẫn đó chứ?”

Đại hán trung niên đỏ mặt, ấp úng hồi lâu cũng không nói ra lời. Địch Áo nhìn thấy cũng không nỡ, mở miệng nói với đại hán trung niên: “Không cần để ý đến hần, các người nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, ta đã nói rồi, bây giờ không phải là mùa mạo hiểm.”

Đại hán trung niên cảm kích gật đầu chào Địch Áo, vội vã đi tới bên cạnh những đồng bạn. Sau đó dẫn mấy người trẻ tuổi kia đi vào chiến trường tìm kiếm thi thể đồng bạn, sau khi Hỏa Hồng Thú toàn lực công kích, thi thể người đồng bạn kia đã hóa thành tro tàn rồi, vì thế bọn họ không tìm được gì, cuối cùng chỉ có thể đào lên một ít đất cát tượng trưng bỏ vào bao bố. Sau đó cả nhóm khom người thi lễ với mấy người Địch Áo rồi chạy ra ngoài bìa rừng.

Lần tai bay vạ gió này đối với gã đại hán trung niên giàu có tinh thần trọng nghĩa này, tuyệt đối có thể coi là một lần giáo huấn bi thảm. So sánh với mấy ngày hôm trước, bóng lưng của hần lộ vẻ tịch mịch hơn rất nhiều, mấy người Địch Áo cũng cảm nhận được luồng không khí bi thương này. Nếu nói không có cảm xúc thì là giả, nhưng mấy người bọn họ không có biểu lộ ở trên mặt. Nếu đã lựa chọn con đường này sẽ phải

tiếp tục tiêu sái bước đi, về phần hy sinh là không thể tránh được, từ ngày bọn họ muốn trở thành cường giả đã phải chuẩn bị tâm kỹ càng rồi.

“À? Cái tên dã nhân đâu?” Dịch Áo chợt phát hiện trong đội ngũ thiếu người không khỏi nhìn về phía Ca Đồn, hẳn nhớ rằng trước khi bộc phát chiến đấu, dã nhân đứng chung một chỗ với Ca Đồn.

Ca Đồn nhìn qua bốn phía, cũng không giải thích được chuyện này: “Hình như lúc bắt đầu đánh đã không thấy tầm hơi gì nữa, không phải là chạy trốn rồi chứ? Lá gan nhỏ như vậy?”

Dịch Áo nhớ tới ánh mắt hung lệ của dã nhân khi tức giận ở Thánh Đế Tư hồ, không khỏi lắc đầu nói: “Không phải vậy, có lẽ là có chuyện gì đó.”

Khi mấy người Dịch Áo còn đang thảo luận có chờ dã nhân trở lại hay không, từ trong rừng truyền đến một loạt tiếng bước chân rất nhỏ. Mấy người Dịch Áo quay đầu nhìn lại thì thấy dã nhân đang vui vẻ đi tới, tay còn kéo một bộ thi thể máu thịt mơ hồ.

Đội dã nhân đi đến gần hơn, mấy người Dịch Áo mới phát hiện tên võ sĩ bị dã nhân kéo chưa có chết, chỉ bị ngắt đi mà thôi, thỉnh thoảng hẳn còn có thể rên rỉ một hai tiếng yếu ớt, bộ dạng vô cùng thê thảm, tứ chi vặn vẹo quỷ dị. Hiển nhiên là đã bị cắt đứt toàn bộ, có chỗ thậm chí còn lòi ra xương cốt trắng hếu đâm rách da thịt. Sau đó tầm mắt mọi người rơi vào trong tay dã nhân, hẳn đang cầm cái đùi đã bị chặt đứt của người ta chỉ còn dính lại mỗi cọng gân và miếng da, hẳn cứ như vậy kéo người ta một đường trở về? Có phải là quá tàn nhẫn hay không?

172. Chương 172: Gặp Lại Hỏa Hồ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 172: Gặp lại Hỏa Hồ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dã nhân hiển nhiên không có ý thức được vấn đề này, về mặt hoàn toàn không có quan hệ gì tới hai chữ tàn nhẫn, chỉ tiện tay ném cái đùi sang một bên, hưng phấn nói: “Hắn... chạy...”

Mấy người Dịch Áo liếc nhìn nhau, bọn họ cảm thấy hơi xấu hổ, thoát nhìn gã võ sĩ này từ lúc bắt đầu chiến đấu liền đã nhận ra không ổn, dự định lặng lẽ rời khỏi chiến trường, không nghĩ tới lại bị dã nhân phát hiện.

Đây là một người sống duy nhất rồi, Dịch Áo ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét thương thế của gã võ sĩ, chỉ chốc lát sau Dịch Áo thở dài đứng lên. Hẳn chỉ có thể nói rằng tên này còn sống tới bây giờ đã là kỳ tích rồi, chẳng những tay gãy chân gãy, trên người da tróc thịt bong, máu tươi tuôn trào lâm ly, ngay cả xương sườn cũng bị cắt đứt bảy, tám cái. Nghiêm trọng hơn nữa chính là có mấy khúc xương còn đâm ngược vào trong nội tạng, cho dù muốn cứu cũng cứu không nổi.

Dịch Áo dùng ánh mắt quái dị nhìn sang dã nhân, đây là cái dạng thâm thù đại hận gì mới có thể đánh người ta thành ra như vậy? Còn không bằng trực tiếp giết chết cho dứt khoát, đoán chừng cái tên đang nằm trên mặt đất cũng tràn đầy cảm xúc lắm đó?

“Làm sao không cứu tỉnh tên này?” Lôi Mông đứng ở một bên kỳ quái hỏi.

Dịch Áo bất đắc dĩ nói: “Thương thế quá nặng, làm sao cứu tỉnh được? Ta sợ rằng lỡ tay trực tiếp giết chết hắn.”

Nghe Dịch Áo nói, Ca Đồn và Lôi Mông cũng khom người xuống xem xét. Sau đó hai người đồng thời hít vào một hơi lạnh, ánh mắt nhìn về phía dã nhân cũng phải thay đổi rồi, hành động chém chém giết giết đối với bọn họ thật ra không có gì xa lạ. Nhưng mà từ trước tới giờ bọn họ còn chưa bao giờ gặp qua tình huống như thế. Nói cho rõ ràng thì muốn đánh một người tới loại trình độ này, lại còn bảo đảm hẳn không chết, điều này thật sự là một công việc rất khó khăn, vô cùng có tính khiêu chiến.

Dã nhân thấy mấy người Dịch Áo nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, không biết làm sao nên mở tròng hai mắt ra nhìn lại. Lúc này Dịch Áo mới phát hiện ánh mắt dã nhân thật ra rất lớn, to tròn y như con mèo ở trong lòng ngực hắn vậy.

“Thế nào... tôi?” Dã nhân cười cười ngây ngô hỏi.

“Người đánh hắn thành như vậy có khác gì người chết hả?” Dịch Áo thở dài nói.

“Hắn... không có chết.” Về mặt dã nhân cực kỳ vô tội, sau đó tựa hồ là vì chứng bản thân không có nói láo, dã nhân giơ chân lên đá vào đầu gã võ sĩ.

“Phốc !” Gã võ sĩ lập tức phun ra một ngụm máu lớn, đầu cũng vô lực quẹo sang một bên, mấy người Dịch Áo thấy vậy trong lòng đồng thời căng thẳng, cũng quá dứt khoát đi, người ta đã như vậy mà còn đánh nữa? Ca Đồn không nhận được định trực tiếp xuất thủ giết chết gã võ sĩ, tránh cho hắn sống mà chịu tội.

Ngoài ý muốn chính là gã võ sĩ bị đá một cước này thế nhưng thật sự tỉnh dậy, chuyện này làm cho mấy người Dịch Áo không khỏi than thở không dứt đối với năng lực sinh tồn cường hãn của hắn, đúng là đánh không chết mà, bộ dạng như vậy mà còn tỉnh lại được?

Gã võ sĩ chậm rãi mở hai mắt ra, thấy mấy người Dịch Áo đầu tiên là ngơ ngác, sau đó vừa thấy dã nhân đứng trước mặt, làn da trên mặt hắn nhất thời vặn vẹo, liều mạng chặt vật muốn lui về phía sau. Nhưng tay chân đã đứt rời cả rồi, mặc cho hắn dùng sức cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể động đậy ngay tại chỗ.

Thấy gã võ sĩ tỉnh lại, dã nhân cao hứng cười lên thật tươi hở hai hàm răng trắng bóc, giơ chân lên tựa hồ còn muốn đá xuống phát nữa. Dịch Áo vội vàng can lại, nói đùa gì vậy, chẳng lẽ hắn cho rằng đây là đùa giỡn sao? Rồi lại nói cho dù muốn đá chơi cũng phải hỏi vài thứ rồi lại tính tiếp.

“Có thể nói chuyện không?” Dịch Áo hỏi gã võ sĩ.

“A...” Võ sĩ há miệng, mấy người Dịch Áo liền phát hiện hàm răng trong miệng hắn đã rút ra hơn phân nửa, thỉnh thoảng còn có nước bọt cùng với máu tươi nhiều xuống.

“Van... cầu...” Gã võ sĩ nằm trên mặt đất ngó chừng Dịch Áo, miệng cầu khẩn mơ hồ không rõ, trong mắt hiện ra cảm xúc tuyệt vọng đến tận cùng.

Lôi Mông không nhận được tiến tới bên cạnh dã nhân, nói: “Người làm gì tên này vậy? Vì sao lại hù dọa hắn thành ra như vậy?”

“Ta... đánh hắn... đánh...” Dã nhân hào hứng vùng cánh tay lên, khoa tay múa chân hồi lâu mấy người Dịch Áo mới hiểu được vấn đề, thì ra dã nhân sử dụng tất cả thủ đoạn thường ngày đối phó dã thú lên trên người gã võ sĩ. Dã thú đều là chủng loại da dày thịt béo, đánh đám tàn bộ một chút cũng rất khó giết chết, chỉ có thể ưu tiên lựa chọn điểm yếu để hạ thủ, thí dụ như tứ chi, cái đuôi, lỗ mũi..., vì thế gã võ sĩ vô cùng bất hạnh này được hưởng toàn bộ đãi ngộ của chúng nó.

“Vì sao ngươi không dứt khoát đánh chết hắn? Không phải là ngươi có bộ quyền sáo hay sao?” Lôi Mông kỳ quái hỏi.

“Không... không thể, dùng quá nhiều.”

Nghe dã nhân nói, mấy người Dịch Áo trao đổi ánh mắt với nhau, như vậy còn hợp lý một chút. Nếu không, cái loại vũ khí không bị nguyên lực ảnh hưởng này có thể sử dụng không hạn chế, điều này cũng quá khoa trương rồi.

Dịch Áo thản nhiên nói với gã võ sĩ đang nằm trên mặt đất, cầu khẩn đau khổ: “Hỏi cái gì, ngươi nói cái đó, nếu như đáp án để cho ta hài lòng, ta có thể giúp cho ngươi chết không thống khổ.”

“A...” Gã võ sĩ cố hết sức nói chuyện, nhưng người ngoài vẫn không rõ hắn đáp ứng hay là cự tuyệt.

“Tại sao các ngươi thủ tại chỗ này?”

“Phía trên... mệnh lệnh.” Võ sĩ thở hào hển nói ra từng chữ một.

Địch Áo cười cười: “Sư phụ tên kia là ai?” Nói xong, Địch Áo chỉ tay sang bên cạnh, Lôi Mông bước qua kéo thi thể võ sĩ cầm đầu lại.

“Đại... đại thủ lĩnh.”

Đám người Địch Áo nhìn nhau dò xét, chuyện này giống với suy đoán của bọn hắn.

“Địch Áo, đang suy nghĩ gì đó?” Lôi Mông thấy Địch Áo tập trung suy nghĩ, không khỏi tò mò hỏi.

“Cái tên Phật Lang Duy kia thật sự không đơn giản.” Địch Áo nói: “Từ khi ta rời khỏi trang viên tới nay, hắn là đối thủ nguy hiểm nhất mà ta từng gặp, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả Cực Hạn võ sĩ Mễ Nhĩ.”

“Ta biết.” Lôi Mông nhìn xuống cổ thi thể trong tay, sau đó ném nó ra thật xa.

“Người biết?”

“Ừ, bởi vì sắc mặt của người rất mệt mỏi.” Lôi Mông nói, trong những lần chiến đấu trước kia, Địch Áo luôn luôn giết chết đối thủ cực kỳ nhẹ nhàng, còn lần này Địch Áo đánh rất lâu, rất khó khăn.

“Ta cũng hơi kỳ quái, nếu như hắn toàn lực xuất thủ thì mấy gã mạo hiểm giả kia không thể nào kiên trì cho đến bây giờ.” Địch Áo nói.

“Cũng không nên coi thường lực lượng của Địa hệ võ sĩ chúng ta.” Lôi Mông cười hì hì nói, hắn đang nói ở trong tiểu đội mạo hiểm giả kia, gã đại hán trung niên có lực chiến đấu rất mạnh.

“Nữ... nữ nhân.” Gã võ sĩ nằm trên mặt đất lăm tưởng đây cũng là vấn đề Địch Áo hỏi, miễn cưỡng trả lời.

“A?” Đám người Địch Áo bừng tỉnh đại ngộ, thì ra bọn đạo tặc muốn bắt sống, việc này nhất định phải hao phí công sức hơn nhiều. Dù sao hai nữ tử trong tiểu đội mạo hiểm giả cũng là võ sĩ, không phải là sơn dương bó tay chờ chết.

“Một vấn đề cuối cùng, các người có bao nhiêu người lưu lại chỗ này?” Địch Áo hỏi.

Ánh mắt gã võ sĩ đã bắt đầu âm đạm, rồi từ từ khép lại, lồng ngực cũng phập phồng cực kỳ yếu ớt.

Địch Áo cúi người xuống quan sát mí mắt gã võ sĩ, thở dài nói: “Hắn xong rồi.”

“Không quản bọn hắn có bao nhiêu người.” Lôi Mông cười nói: “Dù sao chúng ta cứ một đường giết qua là được.”

“Này, đây là lời nói của ta mà?” Ca Đốn cũng nở nụ cười.

Ánh trăng sáng như gương, hai bóng người lặng lẽ chui ra khỏi rừng cây tiến về phía Thiên Tinh hồ, chính là Địch Áo và dã nhân.

Có câu nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đầu tiên phải tìm hiểu rõ ràng thực lực địch nhân mới có thể cho ra quyết định chính xác. Về phần ý định của Lôi Mông cho dù có bao nhiêu địch nhân, bọn họ cứ thế một đường giết qua chỉ là đùa giỡn mà thôi, cũng không có ai nghĩ làm thật cả.

Vào ban đêm Hỏa Hồng Thú rất dễ bị phát hiện, Ca Đốn chỉ có thể lưu lại trông nom Hỏa Hồng Thú, dù sao thời gian Hỏa Hồng Thú bị thuần phục hơi ngắn, dã tính còn chưa tiêu trừ. Hắn lo lắng chạy một vòng trở lại sẽ không tìm thấy Hỏa Hồng Thú nữa.

Lôi Mông cũng bị Địch Áo lưu lại, Địa hệ võ sĩ không thích hợp ra ngoài trinh sát, lỡ may bị địch nhân phát hiện, Lôi Mông căn bản trốn không thoát.

Hai canh giờ sau, Địch Áo và dã nhân đã tiếp cận Thiên Tinh hồ. Trên thực tế đây là một khu vực ao đầm, Thiên Tinh hồ là khu vực do vô số đầm nước lớn nhỏ tạo thành. Ở dưới ánh trăng sáng tỏ, những đầm nước kia phản chiếu ánh trăng, nhìn từ xa cả vùng đất giống như có vô số viên trân châu lặng lẽ tỏa sáng. Nếu nhìn từ trên trời xuống sẽ thấy mỗi một điểm sáng giống như một vì sao, vì thế nơi này mới được mệnh danh là Thiên Tinh hồ.

Từ mơ tin tức mơ hồ lấy được chỗ Mạt Khắc, khi đó Mạt Khắc đã sắp chết nên không thể trao đổi gì nhiều. Địch Áo chỉ biết là khu vực mảnh vỡ tinh thần cực phẩm nằm ở trong sơn động cách Thiên Tinh hồ hai mươi dặm, vô tình bị một gã mạo hiểm giả phát hiện.

Sau khi đến gần Thiên Tinh hồ, Địch Áo và dã nhân đi ngược về hướng nam, từ đó có thể phía trước xuất hiện một dãy núi non liên miên bất tuyệt, lại đi thêm mấy canh giờ, bọn họ rốt cuộc đi tới dưới chân núi.

Dọc theo đường đi, bọn họ gặp phải mười mấy đội ngũ tuần tra, nhưng hai người vốn là mục tiêu tương đối nhỏ. Địch Áo lại rất giỏi ẩn nấp, năng lực dã nhân ở trên phương diện này còn trên cả Địch Áo. Hắn luôn luôn có thể phát hiện địch nhân ở ngoài sáng hoặc nấp trong tối, sau đó ra hiệu cho Địch Áo biết trước một bước.

Nhờ thế, mặc dù tối nay ánh trăng rất sáng nhưng bọn họ đi thẳng một đường hữu kinh vô hiểm (có kinh ngạc nhưng không hề nguy hiểm).

Dưới chân núi có một doanh trại, từ quy mô doanh trại để phán đoán, số lượng đạo tặc nơi này hẳn là vào khoảng sáu, bảy mươi tên. Cộng thêm những đội ngũ tuần tra gặp phải dọc đường, còn có mấy trạm canh gác trong bóng tối, đoán chừng đám cướp Phật Lang Duy tụ tập ở chỗ này vượt qua một trăm người.

Địch Áo và dã nhân cẩn thận bò lên đỉnh núi ở một hướng khác, cũng may ngọn núi không cao. Dựa theo Địch Áo tính toán thì độ cao vào khoảng 300 thước, vách núi hơi nghiêng, bọn họ chỉ dùng nửa giờ đã trèo lên tới đỉnh.

Muốn tìm một sơn động ở trong dãy sơn mạch kéo dài liên miên thế này là một việc vô cùng khó khăn. Hơn nữa bây giờ là ban đêm, ánh trăng chiếu sáng cỡ nào cũng không thể thay thế ánh mặt trời, tầm nhìn của bọn họ chỉ có giới hạn. Thế nhưng Địch Áo đã có chủ ý riêng, cứ chỗ nào phát ra ánh sáng hoặc tiếng người là bọn họ chạy tới chỗ đó.

Sự thật chứng minh phương pháp này rất hữu hiệu, sau đó rất nhanh, Địch Áo và dã nhân men theo ánh sáng của những cây đuốc tìm được một tòa sơn động.

Sơn động hẹp và dài hiện ra trước mắt bọn họ, ở trước cửa động đang đứng mười mấy võ sĩ tập trung tinh thần đề phòng.

Trải qua đoạn thời gian rèn luyện này, Địch Áo đã dưỡng thành lực quan sát tương đối chính xác, lúc trước hắn cần phải nhìn vào huy chương trên người đối phương mới có thể phán đoán được. Nếu người ta không đeo huy chương thì chỉ có cách chiến đấu để thăm dò thực lực, bây giờ thì không cần làm như vậy nữa. Chỉ cần quan sát ánh mắt, khí chất, tư thế bước đi ...vân ...vân là hắn có thể đoán ra rất nhiều tin tức hữu ích.

Người có thói quen hắt hàm vênh mặt sai khiến chính là tiểu đầu mục, thần thái sẽ khác với những đạo tặc bình thường làm việc lật vật hoặc bị sử dụng như pháo hôi.

Những gã võ sĩ đứng trước cửa động, mặc dù thủy chung duy trì tinh thần cảnh giác, nhưng thần sắc thông dong, ánh mắt lạnh lợi, bọn hắn rất có thể là võ sĩ tinh anh của đoàn đạo tặc. Nói cách khác, thực lực kém cỏi nhất trong đó cũng là Quang Mang võ sĩ trung giai, mặc dù có người đeo vũ khí nhưng đó không phải là tiêu chuẩn chính xác để bình luận đối phương không phải là Quang Mang võ sĩ. Một bằng hữu của phụ thân Tác Phi Á vốn thích đeo một cây đại phủ trên lưng hù dọa người, ngay cả Lôi Mông cũng luôn mang theo một tấm thuẫn lớn kia mà.

Không trách được một đường đi tới không hề có cảm thấy lực cản, thì ra nhóm tinh anh của đoàn đạo tặc Phật Lang Duy đều tập trung ở nơi này. Địch Áo nhú mày suy nghĩ, khi bọn họ mới vừa tiến vào Khắc Lý Tư bình nguyên thường xuyên đụng tới vài ba tiểu đội võ sĩ, lại phân tích tình cảnh trước mắt. Hình như nhóm đạo tặc này chỉ vừa phát hiện khu vực mỏ quặng, tin tức còn chưa có truyền ra bên ngoài, cho nên vẫn còn không ít đạo tặc tiếp tục tìm kiếm trên Khắc Lý Tư bình nguyên.

Thế nhưng, tại sao phần lớn võ sĩ tinh anh đều tập trung ở nơi này? Ít nhất bọn hắn phải phân ra từng nhóm trông giữ sơn động và thay phiên nghỉ ngơi, chứ không phải tập trung tất cả mọi người lại một chỗ.

Mấy gã đại hán trần như nhộng từ trong sơn động đi ra, cực kỳ đúng nghĩa với ba từ trần như nhộng, đừng nói là quần đùi, áo lót, ngay cả giày cũng không có. Mặc dù bây giờ là mùa hè, không mặc quần áo cũng không cảm thấy lạnh, nhưng đám muỗi mòng ở dãy núi đồi này cũng đủ khiến cho bọn hắn bị hành hạ điên người rồi.

Các võ sĩ ở cửa động lập tức tiến lên, nhận lấy bao lớn từ trong tay mấy gã đại hán, bên trong chứa rất nhiều tảng đá tỏa sáng, bề ngoài trong suốt, vừa nhìn là biết ngay mảnh vỡ tinh thần. Có một số hòn đá

không có gì lạ, cần phải dùng chày đập nát lớp vỏ ngoài mới có thể đoán được nó có giá trị hay không.

Thật ra công việc này rất ít khi xảy ra sai lầm, đại đa số mảnh võ tinh thần là phải dựa vào bản thân võ sĩ tiến hành cảm ứng trong viên đá có nguyên lực ba động hay không, nếu cảm nhận được thì khẳng định ở trong đó có chứa mảnh võ tinh thần.

Về phần mấy viên mảnh võ tinh thần của dã nhân là do đã được người khác xử lý rồi.

Mấy võ sĩ bên ngoài động luân phiên huy động chày sắt đập nát hòn đá tìm kiếm mảnh võ tinh thần, nếu có lập tức chuyển giao cho đồng bọn đứng ở sau lưng.

Còn mấy võ sĩ khác thì lục soát các đại hán ở trần rất cẩn thận, theo lý thuyết một người trần truồng căn bản không cần thiết phải lục soát. Bởi vì trên người bọn họ không có chỗ nào giấu đồ, nhưng mấy võ sĩ kia vẫn kiểm tra rất cẩn thận, ngay cả lỗ tai, hậu môn cũng tìm tòi, vạch ra xem xét.

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Địch Áo có cảm giác rất kỳ quái, sợ rằng ở trong ngục giam nghiêm khắc nhất đại lục cũng không thể hơn chỗ này.

Sau khi kiểm tra xong, mấy người đại hán mới cúi đầu khom lưng rời khỏi động, tiếp theo nhặt y phục ở dưới đất lên mặc vào người, vừa ngáp vừa đi vào trong rừng cây ở, trong đó có một doanh trại quy mô nhỏ được bố trí bảy, tám cái lều. Hiển nhiên, ngày hôm nay bọn hắn đã làm việc xong, bây giờ phải đi ngủ hồi sức.

Trong nhóm võ sĩ có người cẩn thận ghi chép số liệu, đến khi tất cả mảnh võ tinh thần được tập trung lại một chỗ, có một võ sĩ mang tới rất nhiều cái hộp vỏ ngoài đen thui, cuối cùng bọn họ đặt mảnh võ tinh thần vào trong hộp, dán giấy niêm phong lên.

Địch Áo đoán chừng tổng cộng bốn gã đại hán sẽ đào được hơn trăm viên mảnh võ tinh thần, chẳng qua là không biết được bọn họ làm việc trong thời gian bao lâu. Nhìn tình cảnh này, hắn cũng biết mình không có biện pháp lẫn vào trong, cho nên không thể xem xét cụ thể quy mô mỏ quặng này.

Sau khi đóng hộp kỹ lưỡng, một gã võ sĩ cầm tất cả cái hộp rời khỏi sơn động đi tới sườn núi đối diện, phía sau có bảy, tám võ sĩ đi theo.

Địch Áo hiểu ra, nhiều võ sĩ như vậy tập trung một chỗ tựa hồ không phải là vì bảo vệ, mà là vì quan sát lẫn nhau. Đối với cái nghề nghiệp đạo tặc này không bao giờ tồn tại vinh dự và ý thức trách nhiệm, chỉ cần xuất hiện cơ hội sẽ có người mang mảnh võ tinh thần chạy trốn.

Địch Áo nhẹ nhàng kéo tay dã nhân, hai người lặng yên bám theo những võ sĩ kia, tiến vào bên sườn núi.

Dã nhân không rõ ràng dụng ý Địch Áo, vươn quả đấm ra khoa tay múa chân về phía những võ sĩ kia. Địch Áo lập tức lắc đầu, nếu như xuất kỳ bất ý cũng có một ít hi vọng chiếm được đồng mảnh võ tinh thần này, nhưng hắn không muốn đánh rạn động cơ, mặc dù những mảnh võ tinh thần kia coi như là một khoản tiền của phi nghĩa, nhưng còn cách mục tiêu chân chính của hắn xa lắm.

Những võ sĩ kia đi lên đỉnh núi, rồi lại đi vòng xuống phía dưới, cho dù bọn hắn có nằm mộng cũng không nghĩ tới ở trong rừng cây đang có hai cặp mắt tỏa sáng nhìn chăm chú vào lưng bọn hắn.

Khi những gã võ sĩ kia đi xuống sườn núi, đến gần doanh trại lập tức có người tiến lên nghênh đón. Hai bên thấp giọng trò chuyện với nhau, đúng lúc này dã nhân đột nhiên cảm giác được phía sau có người đến gần, vội vàng kéo Địch Áo núp vào trong một bãi cỏ.

Tám gã võ sĩ bước nhanh qua sát người bọn họ, Địch Áo nhận ra bọn hắn, đó là những tên canh giữ sơn động lúc này.

Sau khi nhóm võ sĩ thứ hai cũng đi vào doanh trại, song phương cùng lúc móc ra sổ sách, bao bố chứa hộp đen, mọi người cẩn thận đếm số lượng mảnh võ tinh thần, tiếp theo nhận lấy từng quyển sổ quan sát rất cẩn thận.

Địch Áo cảm thấy khá là buồn cười, trải qua nhiều thủ tục như vậy, khả năng trộm đồ hắn là cực kỳ bé nhỏ. Xem ra Phật Lang Duy không hề yên lòng đối với thủ hạ của mình.

Sau một lát mấy cái hộp lại được đóng lại, lại dán giấy niêm phong lần nữa, sau đó một bóng người quen thuộc lọt vào mắt Dịch Áo.

Hỏa Hồ Chu Dịch Ti?

Trải qua nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, thương thế Chu Dịch Ti đã khỏi hẳn, thoát nhìn thần sắc của nàng rất tốt. Mấy gã võ sĩ cầm hộp đưa đến trước mặt Chu Dịch Ti, còn Chu Dịch Ti nhận lấy xoay người đi tới một cỗ xe ngựa.

Dịch Áo biết Chu Dịch Ti lợi hại, hẳn ngừng thở nhìn tới cỗ xe ngựa không chớp mắt, khi cửa xe mở ra, dựa vào ánh nền ở bên trong buồng xe phát ra. Hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong xe đang xếp đặt mấy dây hộp lớn, số lượng hẳn là hơn ba mươi.

Lúc này Dịch Áo chú ý tới một chi tiết, nhóm võ sĩ canh giữ ở trước sơn động cầm sổ sách đi trở về, còn một nhóm võ sĩ ở lại trong doanh trại thì giấu sổ sách đi, nhìn động tác lén lút rõ ràng là đang né tránh ánh mắt Chu Dịch Ti.

Ngay cả Chu Dịch Ti cũng không tin? Dịch Áo cảm thấy cực kỳ buồn cười, xem ra cái tên trùm đạo tức Phật Lang Duy mà hẳn ngưỡng mộ đại danh đã lâu hẳn là một người rất đa nghi. Điều này cũng hợp tình hợp lý, nếu như không đủ đa nghi, không đủ xảo trá, có lẽ Phật Lang Duy đã sớm chết ở trong tay Tái Nhân Hầu tước từ lâu rồi, căn bản không sống nổi cho đến bây giờ.

Dịch Áo lặng lẽ ra hiệu cho dã nhân, nơi này có Chu Dịch Ti tồn tại khiến cho kế hoạch mà bọn họ nghĩ ra biến thành vô nghĩa. Nếu chỉ có một mình Chu Dịch Ti, bọn họ có thể liều mạng đánh thử một chút, nhưng cộng thêm nhiều Quang Mang võ sĩ cao cấp như vậy, bọn họ khẳng định không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào.

173. Chương 173: Trở Lại Trang Viên

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 173: Trở lại trang viên

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trước bình minh, Dịch Áo và dã nhân quay lại sâu trong rừng cây, Ca Đốn và Lôi Mông đều không có ngủ, vừa thấy thân ảnh Dịch Áo xuất hiện bọn họ lập tức tiến lên nghênh đón. Lôi Mông giành nói trước: “Vì sao giờ này mới trở về? Không có xảy ra việc gì chứ? Người có phát sinh xung đột với bọn chúng không?”

“Phát sinh xung đột?” Dịch Áo cười cười nói: “Nếu quả thật phát sinh xung đột, chắc chắn các người không thể nhìn thấy ta lần nữa.”

“Vì sao?” Lôi Mông sững sốt.

“Chu Dịch Ti ở bên kia.” Dịch Áo nói.

“Chu Dịch Ti? Người nào... là ...Hỏa Hồ Chu Dịch Ti?” Lôi Mông lắp bắp mãi mới nói xong một câu.

“Đúng là nàng.”

Lôi Mông và Ca Đốn bốn mắt nhìn nhau, mặc dù thực lực của bọn họ đã mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng muốn lấy lực lượng ba Quang Mang võ sĩ chiến đấu trực diện với Chu Dịch Ti vẫn còn thua kém không ít, dù có cộng thêm dã nhân vào cũng vô dụng. Huống chi, Chu Dịch Ti nhất định là có trợ thủ, một Cực Hạn võ sĩ dẫn dắt một đám Quang Mang võ sĩ, lực lượng song phương chênh lệch quá xa.

“Mụ nội nó, tại sao nữ nhân chết tiệt lại ở chỗ này?” Lôi Mông giận dữ mắng ầm lên.

“Dịch Áo, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Ca Đốn nhỏ giọng hỏi, giờ phút này ngay cả Ca Đốn là người vọng động nhất cũng phát sinh tâm lý chán nản.

“Chúng ta trở về.” Dịch Áo nói.

“Chúng ta thật sự không làm gì hết, cứ như vậy quay trở về?” Lôi Mông kêu lên: “Giao toàn bộ khu vực mảnh võ tinh thần cho bọn hần?”

“Ai nói chúng ta không làm gì?” Dịch Áo cảm thấy buồn cười, hình như Ca Đồn và Lôi Mông vừa đổi vai cho nhau thì phải?

“Hả?” Lôi Mông dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Dịch Áo.

“Ít nhất ta bây giờ đã biết Chu Dịch Ti đã tìm thấy mảnh võ tinh thần và định đưa chúng nó trở về.” Dịch Áo cười nói.

“Đưa đi đâu?” Lôi Mông hỏi.

“Phật Lang Duy ở chỗ nào, dĩ nhiên là sẽ đưa tới đó.”

“Bọn họ đã phát hiện khu vực khai thác mỏ rồi, vì sao còn phải đưa đi?” Ca Đồn đột nhiên nói: “Chỉ cần Phật Lang Duy mang theo đoàn đạo tặc tới đây là được rồi.”

“Hần không thể làm thế.” Dịch Áo nói.

“Đúng, không thể.”

“Trên đường trở về, ta đã cẩn thận nghĩ tới vấn đề này.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Ca Đồn, người nói thực lực Tái Nhân Hầu tước cường đại, hay là thực lực Phật Lang Duy cường đại?”

“Đương nhiên là Tái Nhân Hầu tước rồi, bằng không Phật Lang Duy đã sớm trở thành lĩnh chủ thực tế của nơi này.” Ca Đồn nói.

“Cho nên Phật Lang Duy phải lưu lại ở bên kia để kiềm chế Tái Nhân Hầu tước, không thể để cho Tái Nhân Hầu tước phái quân đội ra phong tỏa Khắc Lý Tư bình nguyên.”

“Có đạo lý!” Lôi Mông gật đầu tán thành: “Phật Lang Duy có ưu thế là di động linh hoạt, nếu như hần không ngừng di chuyển quanh Hầu tước lĩnh tập kích quấy rối sẽ làm cho Tái Nhân Hầu tước rất khó lòng phái phần lớn võ sĩ tới Khắc Lý Tư bình nguyên tìm kiếm mảnh võ tinh thần. Hầu tước lĩnh lúc nào cũng gặp nguy hiểm, hần chỉ có thể phái ra từng nhóm võ sĩ nhỏ, nhưng làm như thế sẽ khó lòng khống chế cục diện.”

“Hơn nữa, trữ lượng mảnh võ tinh thần là có hạn.” Dịch Áo bổ sung: “Chuyện này giống ở giữa vùng quê trống trải tự nhiên có một nồi súp thịt thơm tho, kẻ nhìn thấy đầu tiên sẽ chiếm được chỗ tốt lớn nhất, hần muốn ăn thịt là có thịt, muốn húp canh là có canh. Thậm chí sau khi ăn uống no đủ, phun mấy ngụm nước miếng vào trong nồi, hoặc là tiểu vào đó cũng được.”

“Người ác tâm quá đi.” Lôi Mông cười khổ nói.

“Ta tin rằng Phật Lang Duy sẽ làm ra chuyện như vậy.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Nếu Phật Lang Duy trì hoãn được Tái Nhân Hầu tước một ngày, người của hần có thể tìm thêm một nhóm lớn mảnh võ tinh thần. Nếu như hần có thể trì hoãn Tái Nhân Hầu tước một tháng, ta nghĩ thịt trong nồi cũng không còn thừa bao nhiêu. Đến lúc đó Phật Lang Duy sẽ hài lòng vứt bỏ, bởi vì hần đã chiếm được chỗ tốt nhiều nhất, không cần thiết phải cướp đoạt sạch sẽ khoáng sản với một vị Hầu tước có quyền hạn tối cao trên Khắc Lý Tư bình nguyên. Đó là không thể, Phật Lang Duy hần là rõ ràng điểm này.”

“Được rồi, được rồi.” Lôi Mông lẩm bẩm, sau đó đột nhiên mở to mắt nói như quát: “Vậy còn chúng ta? Phật Lang Duy hài lòng chạy mất, Tái Nhân Hầu tước còn có thể tiếp tục uống một miếng canh thịt hoặc là nước bọt, xem ra vẫn có không ít chỗ tốt, chúng ta thì sao?”

“Chúng ta cũng có chuyện làm.” Dịch Áo cười nói.

“Chúng ta có thể làm gì?” Lôi Mông lắc đầu nói: “Trên phương diện thời gian, chúng ta đã thua xa cái tên Phật Lang Duy chết tiệt kia rồi.”

“Chúng ta có thể bắt Phật Lang Duy phun ra mấy thứ vừa ăn được.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông kêu lên: “Ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng không có biện pháp đối phó Phật Lang Duy, chúng ta có thể bắt được hắn?”

“Cướp thương đội của hắn.” Hai mắt Ca Đồn bắt chợt sáng rực lên.

“Không sai.” Dịch Áo gật đầu nói: “Muốn xuyên qua Khắc Lý Tư bình nguyên chỉ có một con đường. Chúng ta có thể chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, như như thật sự cần thiết, chúng ta cần phải nhờ Nam tước lĩnh trợ giúp. Có Đường Ân thúc thúc, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn Hỏa, nhóm Hỏa Hồ Chu Dịch Ti và đám võ sĩ thuộc hạ tuyệt đối không thể làm đối thủ của chúng ta.”

“Nếu như bọn hắn không đi đường lớn?” Lôi Mông nói.

“Người tính toán tốc độ xe ngựa chạy trong vùng hoang dã chưa?” Dịch Áo hỏi ngược lại: “Nếu như đi trên đường lớn, bọn họ có thể chạy trở về trong vòng mười ngày, còn nếu đi vào khu hoang dã, một tháng cũng chưa thể đi tới Nam tước lĩnh. Cứ trì hoãn một ngày sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm.”

Lôi Mông không nói gì thêm nữa, hắn là đã bị thuyết phục.

“Huống chi, địa thế ở Khắc Lý Tư bình nguyên rất bằng phẳng, cơ hồ không có địa phương nào để ẩn nấp.” Dịch Áo nói: “Nếu đi trên đường lớn, những người khác còn cho rằng bọn họ là thương đội, một khi lén lút chạy vào khu hoang dã, chẳng phải là nói cho người khác biết, bọn họ có điều mờ ám hay sao?”

“Nếu như bọn họ muốn giấu đồng mảnh võ tinh thần vào trong một sào huyệt bí mật?” Lôi Mông lại có ý tưởng mới.

Thật ra Lôi Mông cẩn thận cũng không phải là dư thừa, hắn liên tục nói lên nghi vấn từ đủ loại phương diện sẽ giúp cho ý nghĩ của Dịch Áo càng thêm thành thực, kín kẽ hơn.

Dịch Áo trầm ngâm chốc lát mới nói: “Khả năng này không lớn, Phật Lang Duy dừng lại ở cảnh giới Cực Hạn võ sĩ trong thời gian quá lâu rồi, hắn vô cùng cấp bách có được mảnh võ tinh thần cực phẩm. Hắn ở lại Hầu tước lĩnh kiểm chế lực lượng Tái Nhân Hầu tước đã là cực hạn nhẫn nại của hắn, rất khó tưởng tượng đến việc hắn phải chờ đợi thêm một đoạn thời gian nữa mới được chạm vào mảnh võ tinh thần.”

Lôi Mông gãi gãi đầu, mặc dù Dịch Áo phán đoán không có căn cứ nhưng lại có đạo lý. Hơn nữa những chuyện này chỉ có thể từ từ phán đoán, không có một ai dám bảo đảm chính xác một trăm phần trăm, chỉ cần có sáu, bảy thành cơ hội là có thể thử một lần rồi.

“Vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa?” Ca Đồn nói: “Quay về nhanh lên.”

“Nếu như chúng ta thật sự cướp đồ trên tay Phật Lang Duy. Các người đoán hắn có thể khóc hay không?” Lôi Mông cười ha hả nói: “Hắn đánh cướp khắp nơi, bây giờ chúng ta cướp đoạt ngược lại từ trên người hắn, báo ứng báo ứng nha, ha ha ha !”

“Chúng ta cũng phải cẩn thận.” Ca Đồn nói: “Phật Lang Duy sẽ liều mạng với chúng ta đó.”

“Không sợ.” Dịch Áo cười nói: “Đạo sư Tác Phỉ Á sắp tới rồi, bản lãnh lớn nhất của Phật Lang Duy là chạy trốn, ẩn núp, thực lực hắn còn chưa đủ để tấn công chính diện trang viên chúng ta.”

Thời gian quay trở về ngắn hơn lúc đi tới một chút, nhờ có dã nhân dò đường cho bọn hắn nên tránh bớt rất nhiều chuyện phiền toái. Sau khi rời khỏi vùng trung tâm Khắc Lý Tư bình nguyên, mấy người Dịch Áo một mực chạy như điên, đoạn đường này dã nhân biểu hiện ra thể chất khiến cho người ta phải trợn mắt lú lỏi. Hắn chỉ dựa vào hai chân chạy theo chiến mã, mấy con ngựa chạy đến mức phun bọt mép nhưng hắn lại không có chuyện gì. Hơn nữa, chỉ cần là chuyện hắn có thể làm được nhất định sẽ giành đi làm hết, ví dụ như thu thập củi, canh gác ...vân ...vân, chỉ có điều hắn ăn cơm rất nhiều, Lôi Mông vốn cũng ăn không ít nhưng không bằng một nửa dã nhân. Mỗi khi hắn ăn uống một trận như gió cuốn mây tan, toàn bộ thức ăn đêm hôm đó bị đào qua quét gọn sạch sẽ liền lộ ra vẻ ngượng ngùng và nụ cười ngây ngốc.

Trên thực tế, đám người Dịch Áo cũng rất ngại, tựa hồ bên cạnh bọn họ không phải là một người bằng hữu, mà là có thêm một tên nô lệ thì phải. Điểm mấu chốt là bọn họ còn giữ một mảnh võ tinh thần của người ta. Trải qua thời gian nửa tháng, đám người Dịch Áo rốt cuộc trở về trang viên, nhóm võ sĩ canh cửa trang viên trông thấy thân ảnh Hỏa Hồng Thú từ xa lập tức chạy vào trong thông báo. Thời gian không lâu

sau, Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny và các nữ học viên của Thánh Đế Tư học viện nhau nhau chạy ra nghênh đón.

“Đại anh hùng đã chịu về nhà rồi?” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì kêu lên.

“Đại anh hùng?” Dịch Áo sững sốt.

“Đúng vậy nha, Tác Phỉ Á luôn luôn nói các người đi ra ngoài làm một chuyện phi thường trọng yếu, ta hỏi nàng rốt cuộc là chuyện gì nhưng nàng không chịu nói cho ta biết.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Người có thể làm đại sự, đương nhiên là đại anh hùng.”

“Đương nhiên là đại sự.” Lôi Mông nói chen vào. Sau đó hắn liếc sang Dịch Áo, tiện tay móc ra một cái túi nước, gỡ nắp gỗ đây, đổ ra mấy viên đá phát sáng ném cho Y Toa Bối Nhĩ.

174. Chương 174: Hợp Tác.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 174: Hợp tác.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy ngày đi trên đường, bọn họ cũng không có lãng phí thời gian, cả đám một mực thương thảo hoàn thiện kế hoạch, làm sao để thu hoạch ích lợi lớn nhất, bây giờ là cơ hội tốt nói rõ ngọn ngành với Y Toa Bối Nhĩ. Bí mật hiển nhiên không thể tiếp tục che giấu, bọn họ cũng không có tư cách độc chiếm, hiện tại chia sẻ bí mật này với Thánh Đế Tư học viện, đợi đến lúc viện quân Thánh Đế Tư học viện chạy tới nơi này, bọn họ đã nuốt vào mấy phần thơm tho nhất. Sau đó lại phối hợp với Thánh Đế Tư học viện bàn chuyện làm ăn, có khi kéo được Tái Nhân Hầu tước vào cùng một phe. Thế là bọn họ còn có thể húp thêm mấy muống nước súp, lấy địa vị và thực lực hiện tại của bọn họ có thể làm được nhiều đó xem như tốt lắm rồi.

Y Toa Bối Nhĩ nhận lấy mảnh võ tinh thần, khi nàng cảm ứng được bên trong ẩn chứa nguyên lực bàng bạc thì sắc mặt lập tức đại biến. Tuyết Ny thấy thế liền chạy lại cầm lấy khối mảnh võ tinh thần, sắc mặt theo đó từ từ thay đổi.

“Lấy được ở đâu?” Tuyết Ny giao mảnh võ tinh thần cho Tác Phỉ Á, thần sắc có vẻ nghiêm trọng hỏi.

Tác Phỉ Á cũng phải giật mình một cái, nàng không hiểu tại sao mấy người Dịch Áo lại để lộ bí mật ra như thế.

“Đi, chúng ta vào trong rồi nói !” Tất cả mọi người cùng nhau tiến vào trong trang viên, sắc mặt bọn họ rất nghiêm túc. Tác Phỉ Á cố gắng bảo trì bình thần cho dù trong lòng đang tràn ngập khó hiểu, chỉ yên lặng đi bên cạnh Dịch Áo.

Đi thẳng đến phòng tiếp khách trong tòa tiểu lâu của Tác Phỉ Á, nàng bảo Bích Cơ không cần phải hầu hạ, chờ đến khi Bích Cơ đóng cửa phòng lại. Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên nói: “Các người gặp phải phiền toái gì?”

Dịch Áo và Ca Đốn, Lôi Mông đồng thời sững sốt.

Y Toa Bối Nhĩ là nữ tử vô cùng thông minh, nàng đã nhìn thấu loại mảnh võ tinh thần cực phẩm này cực kỳ trân quý. Vì thế, nếu như đám người Dịch Áo cố tình lừa gạt, nàng cũng không nổi giận, đây là chuyện rất bình thường.

Nói ngược lại, nếu như nàng biết tin tức về mảnh võ tinh thần, nàng có nói cho Dịch Áo biết không? Chắc chắn là không, nàng chỉ nói cho người trong nhà của mình mà thôi.

Không phải là Y Toa Bối Nhĩ bạc tình, mấu chốt là vì một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Không có bằng hữu nàng chỉ cảm thấy cô đơn, nhưng nếu không có gia tộc, nàng sẽ biến thành lực bình không có rễ. Thậm chí để mặc cho người khác lăng nhục, xâm lược mà không có biện pháp đối phó, cũng không có người chiếu cố cho nàng cả đời.

Đây là suy bụng ta ra bụng người, chuyện nàng làm không được, tuyệt đối không yêu cầu bằng hữu đi làm.

Huống chi Y Toa Bối Nhĩ rất rõ ràng, đám người Dịch Áo tiết lộ bí mật mãnh võ tinh thần không phải là có tình nghĩa gì, mà là vì bọn họ cần trợ giúp.

Dịch Áo cười cười nói: “Thật ra cũng không thể coi là phiền toái, chỉ hơi khó giải quyết mà thôi.”

“Đối phương là ai?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi rất trực tiếp.

“Trước mắt Tái Nhân Hầu tước hẳn là chưa tìm ra khu vực quặng mỏ, chỉ có mỗi Phật Lang Duy đang canh chừng nơi đó.” Dịch Áo nói ra hết đầu đuôi chuyện tình.

“Khu vực quặng mỏ?” Y Sắc mặt Toa Bối Nhĩ nhất thời trắng bệch vì kinh hãi, vốn là nàng cho rằng đám người Dịch Áo tranh đoạt mãnh võ tinh thần từ trong tay người khác, sắp bị đối phương trả thù mới phải nói thật. Nhưng nàng không thể nào nghĩ tới mấy người Dịch Áo lại tìm được một khu vực khai thác mãnh võ tinh thần cực phẩm. Tin tức này một khi lan truyền ra ngoài, sợ rằng không chỉ là Khắc Lý Tư bình nguyên, ngay cả Công quốc cũng sẽ phát sinh oanh động rất lớn.

“Không sai, nếu như không phải như thế, chúng ta cũng không dám đánh chủ ý lên người Phật Lang Duy. Dù sao ngay cả Tái Nhân Hầu tước cũng không có biện pháp đối phó hẳn.”

Y Toa Bối Nhĩ lâm vào trầm tư, tin tức này thật sự là quá rung động đối với nàng. Từ đó có thể đoán ra được ở trong tương lai không xa sẽ có vô số ánh mắt dòm đến Khắc Lý Tư bình nguyên. Đến khi đó, tình thế sẽ trở nên cực kỳ hung hiểm và phức tạp, lấy thực lực của bọn họ muốn tham dự vào trong đó, sợ rằng chỉ cần sơ sẩy một cái sẽ lập tức hài cốt không còn.

Nhưng một khu vực khai thác mãnh võ tinh thần cực phẩm đủ để hấp dẫn Y Toa Bối Nhĩ không có cách nào cự tuyệt. Trên thực tế, tính cách Y Toa Bối Nhĩ nghiêng về hướng không màng danh lợi, nàng nhận thức chuyện trọng yếu nhất của nhân sinh chính là luôn luôn vui vẻ, những thứ không thuộc về nàng, nàng sẽ không đi tranh giành. Dĩ nhiên, những thứ vốn thuộc về nàng, nàng cũng không để cho người khác cướp đi.

Luận về đầu óc, nàng hơn cả Tuyết Ny, nhưng so sánh trên phương diện tu luyện, nàng thua kém Tuyết Ny quá xa. Trong ngày thường nàng chỉ đi dạo hết đông rồi lại tây, chơi bởi lều lồng trong vòng vây của ba bằng hữu, tính ra thì thực lực của nàng là kém cỏi nhất. Mỗi khi người nhà đốc thúc nàng tu luyện, sử dụng khẩu khí tràn đầy ước mơ đàm luận về Thần Vũ Giả, đàm luận về vinh hắng, nàng ngoài mặt nghe rất là mê mẩn, nhưng trong lòng không có xem chuyện đó có gì là to tát. Từ cổ chí kim, trong cái đám võ giả đông như con kiến kia tổng cộng ra đời mấy Thần Vũ Giả? Cần gì phải vì một mục tiêu hư vô mờ mịt mà buông tha vui vẻ của kiếp này?

Nhưng chuyện lần này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, một khu vực khai thác mãnh võ tinh thần cực phẩm sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa đối với gia tộc của nàng, thậm chí có thể quyết định một tòa thành thị hoặc một thế lực hưng vong.

Trước khi cho ra quyết định, nàng phải làm rõ ràng một việc, đó là Dịch Áo rốt cuộc đang ôm tâm tư gì? Nếu như Dịch Áo muốn lợi dụng nàng thì không sao cả, ai bảo nàng là bằng hữu Tác Phỉ Á, vì tình bạn, nàng có thể giao ra ích lợi của mình. Nếu như Dịch Áo muốn lợi dụng gia tộc của nàng, đó là chuyện nàng không thể nào tha thứ được.

Một lúc lâu sau, Y Toa Bối Nhĩ ngẩng đầu lên nói với Dịch Áo: “Ngươi hi vọng ta sẽ làm gì?”

Dịch Áo cười nói: “Không phải là ngươi, mà là chúng ta, nguyên một khu vực khai thác mãnh võ tinh thần cực phẩm, sợ rằng bất kỳ người nào cũng phải động tâm, đúng không? Mặc kệ bên phía Tái Nhân Hầu tước hay là đám cướp Phật Lang Duy, thực lực của chúng ta quá mức nhỏ bé. Ngươi cũng rất rõ ràng điểm này, không có ai đủ lực độc chiếm khu mỏ đó. Vì thế chúng ta cần phải liên hiệp tất cả lực lượng mới có hi vọng nhận được một phần chỗ tốt.

Y Toa Bối Nhĩ nghe thế liền nhẹ nhõm trong lòng, nhìn bộ dáng Dịch Áo là thật tâm hợp tác. Nếu không hẳn sẽ không nói ra những lời như vậy, không sai, phải liên hiệp tất cả lực lượng ở chung một chỗ mới có khả năng đối kháng với Tái Nhân Hầu tước cùng với đám cướp Phật Lang Duy. Huống chi địch nhân không chỉ có nhiều đó, trong tương lai gần sẽ có rất nhiều người tràn vào nơi này, một khi không có thể lực cường đại hậu thuẫn, cho dù tìm được khu vực quặng mỏ cũng sẽ bị người khác cướp đi.

“Đúng rồi, Tác Phỉ Á, nhớ thông báo cho bên phía Đường Ân thúc thúc.” Dịch Áo quay đầu nói.

Tác Phỉ Á gật đầu nhìn tới Dịch Áo, bộ dáng muốn nói rồi lại thôi.

“Chuyện gì?” Dịch Áo cảm thấy kỳ quái mới hỏi lại.

“Vị sư phụ kia của người có đến không?”

Nghe thấy Tác Phỉ Á nói, Ca Đồn và Lô Mông cùng lúc ném ánh mắt về phía Dịch Áo. Nếu như vị sư phụ thần bí của Dịch Áo có thể xuất hiện, vậy thì phần thắng của bọn họ sẽ lớn rất nhiều. Thậm chí chiếm cứ toàn bộ khu vực quặng mỏ cũng không thành vấn đề.

“Ta không biết!” Dịch Áo cười khổ nói: “Nếu như hắc còn đang ở gần đây, ta nghĩ không sớm thì muộn cũng sẽ xuất hiện, dù sao sự tình phát sinh nơi này cũng quá lớn.”

“Sư phụ Dịch Áo?” Y Toa Bối Nhĩ hơi ngạc nhiên, trước kia nàng chưa từng nghe Tác Phỉ Á nhắc tới chuyện này.

“Đúng vậy, nghe Dịch Áo nói đó là vị võ sĩ rất cường đại, đáng tiếc là chúng ta không có duyên được gặp.” Tác Phỉ Á cười nói.

Y Toa Bối Nhĩ thấy Tác Phỉ Á nói không đủ chi tiết cũng không tiếp tục truy vấn, ngược lại nhìn sang Tuyết Ny ở bên cạnh, nói: “Vậy thì chúng ta nhanh chóng báo chuyện này cho gia tộc và học viện.”

“Tốt, tận lực nhanh lên một chút.” Dịch Áo gật đầu.

“Yên tâm đi, sẽ không trì hoãn bao nhiêu thời gian, dù sao đây không phải là chuyện riêng của ta.” Y Toa Bối Nhĩ cười cười nói.

Lúc này từ bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng động ồn ào, mấy người Dịch Áo vội vàng bước ra khỏi gian phòng.

Phía trước tiểu lâu Tác Phỉ Á, dã nhân dựa lưng vào vách tường, hai tay ôm chặt Miêu Tử vào trong ngực, trừng mắt nhìn tới đám người đối diện. Cho đến khi thấy thân ảnh Dịch Áo xuất hiện, vẻ hung lệ trong mắt dã nhân mới từ từ rút đi, thế nhưng vẫn duy trì cảnh giác cao độ, phần lưng khẽ cong xuống tựa hồ tùy thời ra đòn mãnh liệt.

“Dịch Áo, các người mang ai về đó? Thế nào lại công kích chúng ta?” Một nữ tử lớn tiếng hô lên, một nữ tử bên cạnh nàng sắc mặt tái nhợt, trong lòng sợ hãi che cánh tay của mình lại.

Dịch Áo vỗ trán một cái, vì sao lại quên mất tên này rồi? Không cần hỏi Dịch Áo cũng biết đã xảy ra chuyện gì, hiển nhiên là những nữ tử này nhìn thấy Miêu Tử khả ái trong ngực dã nhân, vốn định mượn ô vui đùa một lát. Nhưng các nàng không biết rằng con mèo này chính là nghịch lân của dã nhân, ngay cả lúc liều mạng cũng chưa từng đặt xuống lần nào, làm sao hắc có thể cho phép các nàng tùy ý đụng vào được?

“Bị thương chỗ nào?” Tác Phỉ Á đi tới bên cạnh nữ tử bị thương ân cần hỏi han, sau đó liếc sang dã nhân núp ở trong góc tường, trong lòng cảm thấy kỳ quái, vì sao Dịch Áo lại dẫn một tên bản thủ như vậy trở lại trang viên?

175. Chương 175: Diện Mạo Thật Của Dã Nhân

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 175: Diện mạo thật của dã nhân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hoàn hảo, nhờ ta chạy mau, nếu không...” Nữ tử kia không nói thêm gì nữa, hiển nhiên là bị tình cảnh lúc đó gây sợ hãi, nàng giơ tay ra sau cho Tác Phỉ Á thấy, trên cánh tay trắng nõn hiện ra rõ ràng mấy vết máu thật dài.

Ánh mắt Tác Phỉ Á lộ vẻ nghi ngờ, phải biết rằng nữ tử này chính là Phong hệ Quang Mang võ sĩ, vậy mà không thể trốn thoát công kích của đối phương? Cho dù chuyện tình đột nhiên bộc phát cũng không thể có kết quả như thế.

“Cái tên này, các ngươi cũng nhìn ra được hẳn thường sống ở trong núi sâu, chưa từng ra thế giới bên ngoài nên căn bản không hiểu được cách giao tiếp với người khác.” Dịch Áo nhướn đầu giải thích.

“Vậy cũng không thể quên đi như vậy.” Một nữ tử thở phì phò hô lên, hiển nhiên là nàng có quan hệ rất tốt với nữ tử bị thương.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật là quá đáng.” Thế là một đám nữ tử bắt đầu phụ họa vào cực kỳ hỗn loạn.

“Ta nói là sự thật, nếu không có hẳn, chúng ta không thể tìm được khu vực quặng mỏ, những viên mảnh vỡ tinh thần cực phẩm kia chính là hẳn đưa cho chúng ta.” Nhìn thấy các nữ tử chung quanh ném tới ánh mắt tức giận, Dịch Áo cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ đành phải tìm đường lui binh.

“Khu vực quặng mỏ? Mảnh vỡ tinh thần cực phẩm?” Các nữ tử nhất thời kinh hô, tất cả lực chú ý liền chuyển dời lên trên người Dịch Áo.

Đợi đến lúc Dịch Áo kể lại toàn bộ quá trình, thêm vào nửa thật nửa giả, các nữ tử đã tin lời Dịch Áo, chỉ cần giải thích đơn giản là được, chỉ cần nhìn bề ngoài là biết tên dã nhân này không hề biết độ trân quý cả mấy thứ đó.

Huống chi nguyên nhân gây chuyện không phải là dã nhân, mà là do nữ tử kia nhìn vừa mắt con mèo trong ngực đối phương mới đưa đến kết quả như thế. Mặc dù mấy nữ tử này kiêu căng nhưng không phải là loại người không giảng đạo lý, vì thế bọn họ không còn trách cứ dã nhân nữa.

Nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny phải trở về Thánh Đế Tư thành cầu viện, những nữ tử mà gia tộc có lực ảnh hưởng lớn trong Thánh Đế Tư cũng vội vàng yêu cầu cùng nhau trở về. Tất cả mọi người đều không ngốc, ở trong chuyện này bất kỳ ai ra lực nhiều dĩ nhiên sẽ được chia nhiều, chỗ tốt hiếm có thế này dù có vỡ đầu cũng phải chen vào một chân.

Về phần những người gia tộc ở khá xa cũng có biện pháp riêng, trước tiên các nàng về Thánh Đế Tư thành sau đó mới truyền tin tức về gia tộc. Dù sao đi đường biển tương đối nhanh, cho dù hiện tại là thời điểm giữa hai mùa xuân hạ, Phong Báo Hải không an toàn cho lắm. Nhưng mà so sánh với khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, hết thấy đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Dĩ nhiên là các nàng sẽ không đích thân đi mạo hiểm.

Những nữ tử trước giờ luôn luôn chú trọng nhan sắc, khi ra cửa là phải quần áo mượt mà, vào thời khắc này lại vô cùng gọn gàng linh hoạt, vừa quyết định trở về là thu thập mọi thứ thỏa đáng chưa tới một canh giờ. Sau đó ngồi lên xe ngựa, tốc độ làm việc quả thật khiến cho mấy người Dịch Áo cũng phải trợn mắt lú lười.

Đợi đến khi các nữ tử rời khỏi trang viên, Tác Phỉ Á và mấy người Dịch Áo mới quay lại gian phòng tiếp khách.

“Nói đi, kế tiếp các ngươi muốn làm gì? Ta đây không tin các ngươi chỉ có một kế hoạch nhỏ như vậy.” Tác Phỉ Á nói với Dịch Áo.

“Hiển nhiên là thế.” Dịch Áo cười nói: “Chuyện kế tiếp của chúng ta chính là đi ăn cướp.”

“Ăn cướp?” Tác Phỉ Á hỏi lại nghi vấn.

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu: “Một hồi ta sẽ nói với nàng, chúng ta đi tắm trước, ở bên ngoài quá lâu rồi, trên người hơi thôi.”

“Đi đi.” Tác Phỉ Á cười nói: “Ngã Lệ đã chuẩn bị hết thảy cho các người.”

“Đi theo ta.” Dịch Áo ra hiệu cho dã nhân, sau đó đi ra sau viện.

Mắt thấy những nữ tử đáng ghét đã rời đi, lại thấy được mấy người Dịch Áo, thần sắc của hắn đã thanh tĩnh lại, sau đó đi theo Dịch Áo phía sau.

Mới vừa đi ra khỏi cửa viện, một bóng người nho nhỏ đã đâm vọt tới ôm chặt bắp đùi Dịch Áo. Dịch Áo mỉm cười cúi người xuống ôm thân ảnh đó vào trong ngực, nói: “An Kỳ Nhi, có nhớ ta không?”

“Kể chuyện xưa. Kể chuyện xưa !” An Kỳ Nhi không biết thỏa mãn lòng cho hư vinh Dịch Áo, nó dời sang đề tài khác không chút khách khí.

“Kể chuyện xưa hả?” Dịch Áo quay đầu lại nhìn tới Lôi Mông và Ca Đồn ở phía sau: “Lôi Mông thúc thúc và Ca Đồn thúc thúc đã chuẩn bị cho người rất nhiều rất nhiều chuyện xưa.”

An Kỳ Nhi lập tức không an phận, Dịch Áo vừa đặt nó xuống đất lập tức chạy tới chỗ Lôi Mông và Ca Đồn, một đường vừa chạy vừa kêu réo sáng khoái.

Dịch Áo, Lôi Mông và Ca Đồn đều yêu thích An Kỳ Nhi từ nội tâm, thấy An Kỳ Nhi cao hứng như vậy chạy ra nghênh đón, hai người cùng lúc mỉm cười. Lôi Mông ngồi xổm xuống ôm lấy An Kỳ Nhi, nhưng không đợi hắn nói chuyện, An Kỳ Nhi đã nói liên hồi: “Chuyện xưa, chuyện xưa, chuyện xưa, chuyện xưa.” Hơn nữa, nó còn túm lấy vạt áo Ca Đồn, Ca Đồn chưa bao giờ kể chuyện xưa cho nên nó rất là tò mò.

Dịch Áo cười hắc hắc quay đầu đi tới phòng tắm, mọi phiền toái đã được giải trừ.

Ngã Lệ đang chờ ở cửa, vừa thấy thân ảnh Dịch Áo, nàng mỉm cười ngọt ngào tiến lên đón. Dĩ nhiên, bây giờ hai chữ ‘ngọt ngào’ hiện tại đã không giống với trước kia. Tác Phỉ Á đối xử với nàng rất tốt, nàng tuyệt đối không đi phá hư hạnh phúc của Tác Phỉ Á và Dịch Áo. Hơn nữa, bởi vì nội tâm nàng có chút tự ti nên rất sáng suốt buông xuống hết thảy. Kể từ khi an tâm ở lại chỗ này, trong nội tâm nàng chỉ còn lại có một chuyện, đó là An Kỳ Nhi trở thành một thành viên Thánh Đế Tư học viện, cho An Kỳ Nhi có một tương lai tràn đầy hi vọng. Cả đời nàng chỉ có thể làm được nhiều đó, nhưng An Kỳ Nhi nhất định phải trở thành cường giả.

“Dịch Áo trở lại rồi hả?” Ngã Lệ cười nói. Nàng vốn muốn gọi Dịch Áo là thiếu gia như La Y, nhưng mấy người Dịch Áo và Lôi Mông kiên quyết phản đối, nàng cũng không kiên trì thêm, mỗi lần thấy Dịch Áo là trực tiếp gọi tên của bọn họ giống như trước kia.

“Ừ.” Dịch Áo cười nói: “Ngã Lệ, ở chỗ này đã quen chưa?”

“Rất tốt.” Ngã Lệ nói: “Người chờ một lát, nước còn chưa đủ nóng.”

“Trời nóng như vậy, không cần đợi nữa.” Dịch Áo lắc đầu dẫn dã nhân vào trong.

Trong phòng tắm không có ai, khi đám người Dịch Áo mới vừa đi vào trang viên, La Y đã chạy tới thu thập phòng tắm qua một lần, đuổi đám người hầu ra ngoài hết.

Các quý tộc có thể hưởng thụ cuộc sống vô cùng thoải mái là vì bọn họ đã từng trả giá rất nhiều thứ, họ không ngừng giao ra ở những nơi mà người khác không thể nhìn thấy. Giống như giờ phút này, Dịch Áo hẳn là cảm thấy hoàn cảnh bây giờ rất thoải mái, nhưng hầu như không có ai tưởng tượng nổi cuộc sống trước kia của hắn gian khổ đến thế nào.

Một thị nữ thấy Dịch Áo đi vào mới vội vàng chạy đi gọi mấy người hầu, sau đó bọn họ mang đến mấy cái thùng gỗ lớn, đổ toàn bộ nước trong đó vào ao, rồi vội vàng lui ra ngoài.

Dịch Áo cởi y phục nhảy vào trong ao, tìm tư thế thoải mái nhất nằm xuống, còn dã nhân đang ngăn người đứng ngoài ao nước nhìn Dịch Áo.

“Còn đứng ở đó làm gì? Vào đây.” Dịch Áo vẫy vẫy tay: “Chỉ có người là bản nhất.”

Dã nhân hiểu ý Dịch Áo ra hiệu, đầu tiên là đặt Miêu Tử ở bên cạnh ao, sau đó tung người nhảy vào trong, bờ ao dùng một loại tài liệu ma thạch chế tạo, Miêu Tử rất tò mò với ma thạch cứ dùng hai móng vuốt không ngừng cào cào. Thậm chí hé miệng gặm bờ ao, tựa hồ muốn cắn ra một khối.

Địch Áo thiếu chút nữa có vọng động muốn nhảy ra ngoài, lớp da thú rách mướp mà dã nhân mặc đã biến thành một màu đen bóng, có trời mới biết bên trong ẩn chứa bao nhiêu con rắn.

“Này này, ném y phục ra ngoài.” Địch Áo kêu lên.

“Cái... cái gì...” Dã nhân không hiểu được nhìn lại Địch Áo.

Địch Áo vỗ vỗ ngực, hai tay làm động tác cởi quần áo và quăng ra ngoài.

Dã nhân hiểu lầm, bởi vì động tác cởi và xé rất tương tự, hắn đứng lên nắm lấy lớp da thú trên người mạnh mẽ xé thành hai mảnh rồi ném ra ngoài ao, sau đó lại xé lớp da thú thay thế cái quần ở dưới thân.

Địch Áo thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ, trao đổi với dã nhân đúng là quá khổ cực, lại không có biện pháp tức giận. Nếu như Lôi Mông dám làm như thế, hắn đã sớm đá một cước văng ra ngoài.

Dã nhân cũng học bộ dạng Địch Áo nằm ngửa trong nước, bây giờ làn nước không nóng không lạnh phù hợp với dã nhân, nên hắn cảm thấy rất thoải mái, cứ thế phối hợp múa máy tay chân đùa giỡn.

Địch Áo ngáp một cái, hắn hơi buồn ngủ, đúng lúc này một cảm giác khó hiểu hiện ra trong đầu hắn, tựa hồ có điểm không đúng?

Hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trái nhìn phải, khi tầm mắt Địch Áo rơi lên trên người dã nhân, hai hàng chân mày của hắn đột nhiên co quắp, cả người không nhận được rùn mình mấy cái, đây là cái gì?

Ở trên ngực dã nhân có hai chỗ cơ ngực hơi kỳ lạ, hình dáng không lớn, có vẻ nhỏ hơn mấy con vượn trong truyền thuyết một chút. Thế nhưng, da thịt những nơi khác của dã nhân rất bền chắc, chỉ có nơi đó thoát nhìn có vẻ mềm mại, trong đầu Địch Áo không khỏi tự động hiện ra một câu thơ: “Song nhũ chỉ vừa mới nhú?”

Không thể nào? Sau một khắc, tầm mắt Địch Áo nhìn ngược xuống phía dưới, ngực dù sao cũng là bộ vị thứ hai xác định giới tính, đôi khi không đúng lắm.

Dã nhân nhận thấy ánh mắt Địch Áo, cúi đầu nhìn xuống bản thân, rồi lại nhìn tới bộ vị tương tự của Địch Áo.

176. Chương 176: Mị Hoặc?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 176: Mị hoặc?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo đang tìm kiếm thứ mà đối phương có khả năng che giấu, còn dã nhân đang quan sát thứ mà Địch Áo không có cách nào che giấu.

Trên mặt Địch Áo tràn đầy kinh ngạc, trong mắt dã nhân tràn đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, Lôi Mông và Ca Đồn cười cười nói nói đi vào, bọn họ rốt cuộc đã thoát khỏi An Kỳ Nhi dây dưa.

Địch Áo tung người nhảy ra khỏi ao, tiện tay nhặt trường bào lên, tay chân luống cuống mặc vào, vội vã đi tới nghênh đón Ca Đồn và Lôi Mông nắm lấy tay bọn họ sải bước ra ngoài cửa.

“Người làm gì? Chúng ta còn chưa có tắm mà.” Lôi Mông kêu lên.

Địch Áo không có giải thích, chỉ mạnh mẽ lôi hai người ra khỏi cửa. Ngã Lệ đang chờ ngoài cửa, thấy bộ dạng Địch Áo khá là chật vật thì không khỏi ngăn người hoir: “Địch Áo, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngã Lệ, người đi vào giúp nàng tẩy rửa một chút, nàng ta không hiểu cái gì hết.” Địch Áo nói.

“Cái gì?” Sắc mặt Ngã Lệ đại biến, Dịch Áo có ý gì? Chẳng lẽ bảo đi hầu hạ tên dã nhân kia?

“Đó là một tiểu cô nương.” Dịch Áo cười khở nói: “Đúng rồi, Ngã Lệ, sau khi người vào không nên đụng vào con mèo nhỏ kia, ngàn vạn lần không nên đụng. Còn nữa, giúp nàng tìm một bộ y phục vừa người.”

“Không thể nào, tên kia thế nào lại là nữ nhân?” Lôi Mông kêu lên.

“Ta còn có thể nhìn sai hay sao?” Dịch Áo tức giận nói.

“Chúng ta không thấy gì hết? Người đã thấy cái gì?” Thanh âm Lôi Mông càng ngày càng nhỏ, hẳn đã kịp thời phản ứng. Dịch Áo nói như vậy nhất định là thấy được thứ không thể cãi lại và có căn cứ rõ ràng chính xác.

Mấy người bốn mắt nhìn nhau, đây là điều mà bọn họ không thể nào ngờ nổi, lúc này Ngã Lệ đã bình phục tâm tình, chậm rãi tiến vào trong và đóng cửa phòng lại.

“Thanh âm của nàng cũng không giống là nữ nhân mà?” Lôi Mông lẩm bẩm.

“Nàng còn rất nhỏ, đoán chừng đang ở thời kỳ thiếu niên, cho nên tiếng nói còn chưa phát triển rõ ràng.” Dịch Áo nói.

“Nhỏ? Vóc dáng nàng đã cao như thế rồi mà? Không khác gì người trưởng thành lắm.” Lôi Mông kêu lên.

“Người hỏi ta, ta hỏi ai đây?” Dịch Áo cũng lười đối đáp với Lôi Mông, đi qua một bên ngồi xuống ghế.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đám người Dịch Áo chờ đợi chán muốn chết, trong lúc đó Ngã Lệ từng vội vã đi ra một lần bảo thị tìm y phục nữ nhân. Đám người Dịch Áo hỏi nàng cũng không trả lời, chỉ mỉm cười rồi lại đi vào trong phòng.

Ước chừng qua hai canh giờ, Ngã Lệ mới mang theo một cô bé mặc y phục màu trắng đi ra khỏi phòng tắm, bộ dạng đầy bụi bẩn trước kia của dã nhân đã che dấu quá nhiều thứ, hiện tại tắm rửa sạch sẽ thì không cần ai cố ý giải thích nữa, mọi người đều có thể nhìn ra đây là một cô bé.

Nàng có một khuôn mặt trắng bóc, hai tròng mắt tròn xoe khả ái như mèo con, vóc người thon dài, cao hơn Ngã Lệ hơn nửa cái đầu. Về phần Miêu Tử gục ở trên vai nàng lại ngơ ngác nhìn chủ nhân của mình, hiển nhiên với hình tượng hiện ra ở trước mắt nó, ngay cả Miêu Tử cũng cảm thấy xa lạ.

Vừa thấy đám người Dịch Áo, nàng liền mỉm cười ngây ngốc, sau đó cất bước đi tới, mới đi được vài bước, mái tóc ướt nhẹ rơi bởi rũ xuống gần trở tầm mắt của nàng, thế là nàng lắc lư cái đầu mấy vòng vẫn chưa thể tìm ra phương pháp giải quyết.

Đám người Dịch Áo đều ngây người như phỗng, nếu như cô bé kia xấu xí hoặc hơi kém về thùy mị, bọn họ còn không kinh ngạc như thế. Thế nhưng một tên dã nhân dần dần biến thành một cô bé xinh đẹp, vô cùng khả ái, tương phản hai bên quá lớn tạo thành đả kích đánh sâu vào lòng từng người.

Sau một lát, cô bé kia vươn tay ra mò xuống dưới đất, nhặt mục cục đá mỏng lên, ‘răng rắc’ một tiếng, phiến đá bị nàng cứng rắn bẻ ra một khối. Sau đó nàng túm lấy đầu tóc của mình, dùng phiến đá bên nhọn chẻ tóc ra hai bên.

Trước khi nàng hoàn thành toàn bộ động tác, đám người Dịch Áo vẫn không rõ nàng định làm gì, bây giờ nhìn thấy hình ảnh này lại ngu hơn nữa. Bọn họ rốt cuộc biết tại sao đầu tóc dã nhân tóc lại rối loạn y như cái ổ gà rồi.

Vẫn là Ngã Lệ phản ứng nhanh, nàng vội vàng tiến lên giữ lấy bàn tay cô bé, nói: “Người làm gì đó? Không thể như vậy aa.a! Không thể như vậy aa.a ! Mau ném tảng đá xuống.”

Cô bé kia nghi ngờ nhìn tới Ngã Lệ, ném hòn đá qua một bên, tiếp tục đi tới chỗ Dịch Áo, cái quần làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu, thế là dừng lại lần nữa, cúi người giữ lấy mép váy, ‘xẹt’ một tiếng, cái quần bị nàng xé ra một đoạn lộ ra hai chân thon dài mảnh mẽ, còn có nội y ở bên trong nữa.

Dịch Áo còn đỡ, thân hình Lôi Mông và Ca Đồn đồng thời run rẩy từng đợt, động tác này tạo thành tình cảnh rất có lực sát thương nha!

Cô bé kia còn không có hài lòng, nắm lấy nội y định xé tiếp, Ngã Lệ gấp đến độ muốn chảy cả nước mắt, nhào tới giữ lấy cánh tay cô bé, nói: “Này này, đừng có xé loạn như vậy, không thể xé !”

Cô bé kia giờ ra khuôn mặt vô tội buông lỏng cánh tay, hoạt động múa may mấy vòng, tiếp theo chột tung chân đá lên cao, theo cái chân dài vung lên cao cao, Ca Đồn và Lôi Mông lại rùng mình lần nữa.

Đã xong một cước, tựa hồ cô bé đã thích ứng với quần áo mới, không ngừng xuất ra các loại động tác công kích, mỗi một lần nâng đá chân là có một loạt cảm giác mê hoặc hấp dẫn nồng đậm đập vào mặt.

Hoạt động trong chốc lát, cuối cùng nàng cũng chịu an tĩnh lại, tiếp tục đi tới chỗ Dịch Áo. Còn ánh mắt Ca Đồn và Lôi Mông vẫn bất động, một mực ngơ ngác nhìn tới cô bé.

Chỉ có ba cái ghế ngồi chia ra đã bị đám người Dịch Áo chiếm cứ, cô bé thấy không có vị trí của mình, nhìn khắp nơi nhìn một lúc rồi đi tới một thân cây leo lên trên nhanh như khỉ. Sau đó bình thân ngồi ở trên cành cây, đôi giày mới không vừa chân bị đá rơi xuống, bộ dáng cực kỳ thoải mái, nhàn nhã đung đưa cặp chân, cười khúc khích nhìn xuống Dịch Áo ở dưới.

Ca Đồn và Lôi Mông rốt cuộc khôi phục lại lực khống chế trong một phạm vi nhất định, Lôi Mông thở dài ra một hơi, sau đó lại hít vào một ngụm.

“Lôi Mông, ngươi làm sao vậy?” Ca Đồn hỏi, hấn đang cố gắng giải quyết tình cảnh lúng túng hiện tại, nếu như đổi thành lúc bình thường hấn sẽ không quản Lôi Mông chết hay sống làm gì cho tốn sức.

“À, không có chuyện gì, hình như lỗ mũi nóng lên, có chút không thoải mái.” Lôi Mông gượng cười giải thích.

“Ta cũng vậy.” Ca Đồn cũng cười cười phụ họa.

Lúc này Tác Phỉ Á mang theo Bích Cơ đi vào sân: “Dịch Áo, vì sao các người tắm rửa lâu như vậy ? Ta đang tìm mọi người có việc đây.”

“Còn chưa có tắm mà.” Dịch Áo cười khổ nói.

“Vì sao?” Tác Phỉ Á sững sốt, chột liếc mắt về cô bé ngồi trên cây: “Ý? Nàng là ai?”

Tác Phỉ Á có trí nhớ rất tốt, nàng nhớ được tướng mạo mọi người ở trong trang viên, cô bé kia tuyệt đối không phải nằm trong nhóm đó.

“Ngươi đoán đi.” Lôi Mông lẩm bẩm.

“Tiểu thư, nàng chính là bằng hữu Dịch Áo mang về.” Ngã Lệ mỉm cười giải thích.

“Cái tên dã nhân?” Tác Phỉ Á trợn mắt tròn xoe, thật lâu mới hồi phục tinh thần, nói: “Tại sao lại để nàng mặc quần như thế?”

Từ trên ý nghĩa phổ biến, cô bé này ăn mặc thật sự quá khiêu khích rồi, không ngờ lại dám để lộ cả nội y ra bên ngoài?

“Tiểu thư, đó là quần của ta.” Ngã Lệ cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Có thể nó làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, cho nên xé cái quần ra.”

Tầm mắt Tác Phỉ Á rơi vào trên người Ca Đồn và Lôi Mông, nàng rất yên tâm về Dịch Áo. Thế nhưng Lôi Mông và Ca Đồn làm cho nàng khá là bất mãn, dã nhân không hiểu chuyện thì không có biện pháp, nhưng các người là người bình thường, đứng dưới tàng cây lén lút nhìn cái gì?

Lôi Mông thấy tình thế không ổn, vội càng lúi Ca Đồn sang một bên nói: “Đi thôi, chúng ta đi tắm.”

“Các người đợi chút!” Ngã Lệ vội vàng nói: “Nước đã dơ lắm rồi, ta đi đổi lại cho các người.” Nói xong, nàng vội vàng chạy vào trong phòng tắm.

Lôi Mông và Ca Đồn không có biện pháp nào khác, đành phải làm như không có chuyện gì ngồi trở lại ghế của mình, thế nhưng ánh mắt của bọn họ không dám nhìn lung tung nữa, toàn bộ đều tập trung vào cái bàn đá, tựa hồ bức điêu khắc trên bàn làm cho bọn họ mê say lắm vậy.

Miêu Tử trên bả vai cô bé vẫn cố gắng ngó chừng chủ nhân của mình, từ từ dí mũi về phía trước, tiếp cận từng chút một, cái mũi nhỏ không ngừng run run hình như đang ngửi gì đó, đến khi chóp mũi đụng vào

gương mặt cô bé, nó mới lập tức rút trở về, còn giơ một cái móng vuốt lên cào cào mấy cái trong không khí, có thể là đang phát ra cảnh cáo đối với ‘địch nhân’ đang bị nghi ngờ, trong đôi mắt tròn xoe tràn đầy mê mang khó hiểu.

Cô bé không biết Miêu Tử đang nghi ngờ, trực tiếp túm từ trên vai xuống, ôm vào trong lòng giống như ngày thường, Miêu Tử chặt vật né tránh, hiển nhiên khí lực nó không bằng cô bé, thủy chung tránh không thoát.

“Nàng có tên không?” Tác Phỉ Á nhìn cô bé và Miêu Tử đang ra vẻ tức giận cảm thấy có chút buồn cười.

Địch Áo lúc này mới nhớ tới mọi người đã quen biết trong thời gian dài như vậy, mà vẫn không biết tên của nàng. Thế nhưng khó trách bọn họ, ngay cả trao đổi lẫn nhau cũng khó khăn, ai rồi hơi đi quan tâm mấy vấn đề rườ rịa này.

“Người tên là gì?” Địch Áo ngẩng đầu nhìn về phía cô bé ở trên cây, rồi vội vàng cúi đầu xuống, cảnh tượng ở trên cây thật sự là ‘hơi’ kiều diễm thì phải.

Cô bé nghi ngờ chỉ ngón tay vào ngực, sau khi xác nhận Địch Áo đang hỏi mình mới bắt đầu cau mày suy tư, tựa hồ đó là một chuyện rất là xa xưa.

177. Chương 177: Bày Mưu Tính Kế

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 177: Bày mưu tính kế

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một lúc lâu sau, hình như cô bé nhớ lại gì đó, trong ánh mắt toát ra vài phần buồn bã thảm thiết, giọng nói cũng theo đó hạ thấp xuống: “Ta... không có.”

Thấy cô bé phản ứng, mấy người Địch Áo liếc nhìn nhau, mặc dù không biết nguyên nhân vì sao cô bé này lưu lạc bên ngoài, nhưng hẳn là đã xảy ra một vài chuyện không tốt. Nàng biết nói một chút chứng tỏ từng sống trong một hoàn cảnh tương đối văn minh, lại liên tưởng đến tình cảnh những bộ tộc võ sĩ đuổi giết nàng, từ đó xem như không khó để suy đoán xuất thân nàng.

Thế nhưng mấy chuyện này không có quan hệ gì với mấy người Địch Áo, so sánh với nhau thì đám người Địch Áo cảm thấy hứng thú với bộ quyền sáo thần bí trên tay cô bé hơn.

Lúc này Ngã Lệ đã dọn dẹp hồ tắm xong, Địch Áo, Lôi Mông và Ca Đốn cùng nhau đi vào.

Trong sân chỉ còn lại Tác Phỉ Á, Ngã Lệ và cô bé kia, Tác Phỉ Á thật sự là nhìn không nổi tư thế ‘lớn mật’ của cô bé ở trên tàng cây, không nhịn được mới nhẹ giọng nói: “Xuống đây ngồi đi.”

Cô bé chần chờ một lát, từ trên cây nhảy xuống, theo từng động tác của nàng, cái váy rách te tua trên người nhất thời đón gió bay phất phới, cô bé tựa hồ không ý thức được mình lộ cảnh xuân ra ngoài, cứ thế ngồi xuống ghế rất tự nhiên.

Không biết là do Tiểu Miêu Tử giầy dũa mệt mỏi hay là đã quen thuộc ‘mùi vị mới’ trên người chủ nhân rồi cuộc cũng yên tĩnh lại, nằm ở trong ngực cô bé không nhúc nhích, đôi mắt tròn vo tò mò đánh giá Tác Phỉ Á ngồi ở đối diện.

“Thật là đáng yêu.” Tác Phỉ Á dù sao cũng là nữ tử, ánh mắt không thể tránh khỏi bị dáng điệu thơ ngây chân thành của Miêu Tử hấp dẫn, vừa định đưa tay ra kiểm tra bất chợt nhớ tới kết quả của nữ bằng hữu lúc trước, không khỏi ngưng ngừng rút tay trở về.

Cô bé kia hiển nhiên không hiểu Tác Phỉ Á đang định làm gì, cũng không biết cách đáp lại, giờ phút này tất cả lực chú ý của nàng đều đặt ở trên ống tay áo của mình. Thật ra ống tay áo không dài, chỉ đến cùi chỏ của nàng mà thôi, nhưng so sánh với mảnh da thú nàng mặc trước kia tự nhiên là dài hơn rất nhiều.

Nếu đổi thành những người khác thì chỉ cần vén ống tay áo lên là được rồi, nhưng cô bé hiển nhiên không có ý định làm như vậy, mà trực tiếp vươn tay ra giật nửa đoạn ống tay áo xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn ở bên trong.

Tác Phỉ Á nhìn thấy mà có cảm giác cực kỳ bất lực, chẳng lẽ từ trước tới giờ nàng chưa từng mặc qua y phục? Nàng giật xuống như vậy, bộ y phục này còn có thể mặc ra ngoài không đây? Nhưng sau một lát, ánh mắt Tác Phỉ Á liền động lại, đây là cánh tay như thế nào một chút? Trên da thịt trắng nõn hiện ra rất nhiều vết thương loang lổ, mỗi một vết sẹo tựa hồ nói lên cô bé từng gặp qua những loại kinh nghiệm như thế nào. Hai mắt Tác Phỉ Á không khỏi bắt đầu ướt át, nhìn bộ dạng cô bé này niên kỉ hẳn là không lớn, tại sao những người đó lại có thể hạ quyết tâm đối xử với nàng như vậy chứ?

Tác Phỉ Á đang định hỏi cho rõ ràng nhưng lại ngại đối phương không rành nói chuyện trao đổi, dù có hỏi cũng như không, trong lúc nhất thời tìm không ra có thể vấn đề có thể trả lời đơn giản, không khí tự nhiên lâm vào trầm mặc.

Thời gian trôi qua thật lâu, một chuyện khiến cho Tác Phỉ Á càng thêm khiếp sợ xuất hiện, túi nước chứa mảnh võ tinh thần mà Lôi Mông đặt ở trên bàn làm cho Miêu Tử chú ý, nó không an phận nằm ở trong ngực cô bé, từ từ di chuyển lên muốn bò lên trên bàn. Điều này cũng không có gì, mấu chốt là ở cử động của cô bé, nàng vỗ nhẹ Miêu Tử một cái, lộ ra nụ cười cứng chiều khả ái, sau đó đưa tay móc ra một khối mảnh võ tinh thần nhét vào trong miệng Miêu Tử.

“Người... người làm gì?” Tác Phỉ Á căn bản không kịp ngăn cản nữa, cứ thế trợn mắt há mồm nhìn cô bé kia làm việc, chẳng lẽ nàng điên rồi?

Cô bé bị dọa cho sợ hết hồn, không khỏi cảnh giác nhìn Tác Phỉ Á, theo bản năng ôm chặt Miêu Tử vào trong ngực, sau lưng khẽ cong lại, không khí trong sân nhất thời trở nên cực kỳ khẩn trương.

Tác Phỉ Á nhận thấy ngữ khí của mình hơi nghiêm khắc, nhưng nàng khổng chế không được tâm tình của mình, đây chính là mảnh võ tinh thần cực phẩm a...aaa? Một khối như vậy đã đủ cho người bình thường phấn đấu cả đời rồi, nhưng cô bé này là do đám người Dịch Áo mang về, Tác Phỉ Á có thể không cần để ý những người khác, nhưng nàng không thể không bận tâm đến Dịch Áo cảm thụ, đành phải hạ giọng nói: “Người có biết đang đứt cho nó ăn cái gì không?”

“Thánh... Thạch !” Cô bé nói rất chậm, vừa chậm rãi đứng lên vừa lui về phía sau. Mặc dù Tác Phỉ Á đã cố gắng khổng chế tâm tình của mình, nhưng cô bé vẫn nhạy cảm phát hiện sự tức giận trong đáy mắt Tác Phỉ Á.

Thánh Thạch? Cho tới bây giờ Tác Phỉ Á chưa từng nghe thấy có người nào gọi mảnh võ tinh thần như vậy, đang định nói tiếp điều gì đó thì mấy người Dịch Áo từ trong phòng tắm đi ra, thấy tình cảnh trong sân không khỏi ngăn người kinh ngạc, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nàng đưa mảnh võ tinh thần cho con mèo nhỏ ăn!” Tác Phỉ Á nói tới đây mới kịp phản ứng, con mèo bình thường làm sao có thể nuốt trôi mảnh võ tinh thần? Chuyện này chỉ có một cách giải thích, đó là con mèo nhỏ này chính là yêu thú, nhưng nàng chưa từng nghe nói đến mèo cũng có thể biến thành yêu thú, quả thực là khó thể tin tưởng.

Dịch Áo không khỏi cười khở, ban đầu hẳn, Lôi Mông và Ca Đồn nhìn thấy cảnh đó cũng kinh hãi rất lâu, huống chi là Tác Phỉ Á, nàng không bị hù dọa mới là lạ.

“Lại đây ngồi đi, không có chuyện gì đâu !” Dịch Áo nói với cô bé, sau đó vỗ vỗ vai Tác Phỉ Á: “Muốn ăn thì cứ cho nó ăn, dù sao những món đồ này là nàng đưa cho chúng ta.”

“Nói thì nói như thế, nhưng mấy ngày hôm trước nó mới vừa ăn xong một lần, lần này lại còn ăn nữa?” Tác Phỉ Á cau mày nói: “Nếu như vẫn tiếp tục ăn như vậy, vậy thì cần phải tốn bao nhiêu mảnh võ tinh thần đây?”

Mấy người Dịch Áo đều ngớ ngẩn, trước kia bọn họ thật sự không nghĩ tới vấn đề này, cứ cho rằng chính là đồ của người ta, người ta muốn cho mèo hay cho chó ăn cũng không có quan hệ gì hết. Nhưng bây giờ nhìn lại, sợ rằng một túi mảnh vỡ tinh thần còn chưa đủ cho đầu Miêu Tử này ăn, đợi đến khi ăn hết thì làm gì bây giờ? Đuổi cô bé ra khỏi cửa sao? Vậy không khỏi quá mức bất cận nhân tình rồi, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy coi như là có một tòa Kim Sơn sớm muộn gì cũng bị con mèo này ăn sục.

“Nó đại khái qua thời gian bao lâu mới cần phải ăn một lần?” Dịch Áo chỉ chỉ Miêu Tử trong ngực cô bé.

“Gần đây... nó...đang phát triển.” Cô bé ngập ngừng nói.

Mấy người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, bốn mắt kinh hãi, đây có tính là đáp án hay không? Ai cũng biết yêu thú ở trong quá trình trưởng thành cần có rất nhiều mảnh vỡ tinh thần, nhưng vấn đề là quá trình này đến tột cùng kéo dài trong thời gian bao lâu?

Ba ngày sau, Đường Ân nhận được tin tức vội vã mang theo Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn bước vào trang viên. Có lẽ là cố ý hoặc vô tình gì đó, khi Dịch Áo ngăn cản việc tường thuật quá trình xảy ra chuyện này, đám người Đường Ân vẫn duy trì trầm mặc, thật ra những chuyện khác rất dễ giải thích, duy chỉ có một vài vấn đề có thể tạo thành ngăn cách, ví như tại sao không nói tin tức kia cho bọn hắn biết sớm? Đợi đến lúc Dịch Áo giới thiệu quá trình một lần, giảng giải kế hoạch của mình ra, tầm mắt Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn rơi vào trên người Đường Ân, hiển nhiên là đang đợi Đường Ân quyết định.

“Dịch Áo, người làm rất tốt.” Cuối cùng Đường Ân cũng mở miệng, câu nói đầu tiên chính là khen ngợi Dịch Áo.

Dịch Áo cười cười, trên thực tế nội tâm hắn khá là thấp thỏm bất an, lúc trước hắn và Tác Phỉ Á thương lượng hồi lâu cũng nghĩ không ra nổi một lý do thích hợp. Nếu như Đường Ân thật sự hỏi đến vấn đề kia, nhất định sẽ làm cho hắn vô cùng lúng túng.

Chỉ là không muốn nói hay cho rằng đôi cánh của mình đã cứng cáp rồi, hoàn toàn có thể đích thân giải quyết phiền toái? Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Nếu như trước mặt hắn không phải là phụ thân của Tác Phỉ Á, Dịch Áo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tác Phỉ Á và Đường Ân là thân nhân của hắn ở trên thế giới này, hắn không muốn sinh ra ngăn cách giữa hai bên.

“Biết phẩm chất ưu tú nhất của người trẻ tuổi là gì không?” Đường Ân cười nói: “Là lực không chế đại cục, không có mấy người thanh niên bị chết đói, nhưng kẻ bị tươi sống nghẹn chết có nhiều lắm. Biết lợi dụng lực lượng Thánh Đế Tư thành đối kháng với Hưu tước và Phật Lang Duy, đây không phải là ý nghĩ kỳ lạ, nhưng nghĩ được và làm được chính là điểm tốt của người.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Tư Phái Khắc cất ngang lời khen ngợi của Đường Ân: “Người muốn khích lệ con rể của mình thì sau này vẫn còn có thời gian, bây giờ chúng ta cần phải tìm cách thu thập tên khốn Phật Lang Duy kia.”

“Còn nói chuyện này làm gì nữa?” Đường Ân bình thản nói: “Dịch Áo đề ra kế hoạch đã phi thường hoàn thiện.”

“Phật Lang Duy sẽ nổi điên.” Sử Đế Văn dùng thanh âm khàn khàn nói: “Đoàn đạo tặc của hắn có ít nhất tám tên Cực Hạn võ sĩ, bọn chúng tạo thành áp lực cực lớn cho chúng ta, có thể sẽ dẫn đến... hủy diệt.”

“Không chỉ đơn giản như vậy.” Tư Phái Khắc lắc đầu nói: “Không phải Đường Ân đã nói rồi hay sao, chúng ta còn có Tái Nhân Hưu tước kia mà? Đúng rồi, Tác Phỉ Á, sau này người tận lực bớt tiếp xúc với người của Thánh Đế Tư học viện, nên để cho Tái Nhân Hưu tước nghĩ rằng chúng ta đứng ở phe hắn, sau đó...”

178. Chương 178: Cố Chấp.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 178: Cố chấp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đừng có nằm mộng.” Đường Ân đột nhiên cắt ngang lời Tư Phái Khắc: “Bá tước lĩnh rất nhiều người biết Tác Phỉ Á từng tu luyện ở Thánh Đế Tư học viện, người cho rằng Tái Nhân Hầu tước sẽ không hoài nghi thành ý của chúng ta? Quá ngây thơ.”

“Vậy người nói nên làm gì bây giờ?” Tư Phái Khắc trừng mắt lên hỏi.

Đường Ân trầm mặc chốc lát, đột nhiên dùng sức một bàn một cái, sắc mặt đột nhiên âm trầm, gầm lên: “Tác Phỉ Á, tin tức quan trọng như vậy, người dĩ nhiên giấu diếm ta mãi cho đến hôm nay, ở trong lòng người rốt cuộc có còn xem ta là phụ thân của người hay không?”

Tác Phỉ Á và Dịch Áo đồng thời kinh ngạc ngây người, Đường Ân làm khó dễ quá đột ngột rồi.

“Không có biện pháp.” Đường Ân lại tự hỏi tự đáp: “Ban đầu Bồ Lan Đạt bị chết kỳ lạ như vậy, sau đó có người tập kích Tác Phỉ Á, ta cũng chỉ đánh một trận với Cơ Tư của Sắc Vi Hoa gia tộc, rồi không làm gì nữa. Đối với một phụ thân vô năng như ta, Tác Phỉ Á nhất định là có oán hận, hơn nữa ta bây giờ chỉ định người thừa kế là Ba Lý Khắc. Vì thế Tác Phỉ Á và Dịch Áo tìm được khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần làm sao nói cho ta biết được chứ?”

“Còn chưa đủ.” Tư Phái Khắc cười cười nói: “Chúng ta nên quấy phá trong trang viên, ừ, hình như phải phá hủy mấy gian phòng, lại dẫm thương vài người, như vậy mới có thể được Tái Nhân Hầu tước tín nhiệm.”

“Tư Phái Khắc thúc thúc.” Tác Phỉ Á dở khóc dở cười nói.

Đang ngồi ở đây đều là người thông minh, bọn họ đã hiểu dụng ý Đường Ân, những lời đó sau đó chính là trọng điểm, Ba Lý Khắc với Cơ Tư Nam tước cấu kết dẫn quân đội của Sắc Vi Hoa gia tộc tiến công Nam tước lĩnh, xảy ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Đường Ân lại có thể nhẹ nhàng buông xuống, căn bản không có xử phạt Ba Lý Khắc, thậm chí còn tỏ vẻ trước mặt mọi người, Ba Lý Khắc mới là người thừa kế hợp pháp của Nam tước lĩnh. Vì thế Tác Phỉ Á lòng mang oán hận cố ý che giấu sự thật, không muốn chia sẻ tài phú từ khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần với Nam tước lĩnh. Hết thấy điều sẽ trở thành chuyện đương nhiên.

Thậm chí Dịch Áo còn nhìn thấu một ít kế hoạch Đường Ân không nói rõ ràng. Người thừa kế Nam tước lĩnh trong tương lai là Ba Lý Khắc nhất định sẽ tìm cách tiếp cận Tái Nhân Hầu tước. Còn Tác Phỉ Á, Dịch Áo sẽ đứng cùng trận doanh với Thánh Đế Tư thành, bất kể trong tương lai ai thua ai thắng cũng có thể chu toàn đường sống, Nam tước lĩnh tuyệt đối không bị diệt tuyệt. Nếu như Thánh Đế Tư thành chiếm cứ thượng phong, Tác Phỉ Á từ hiểu tâm sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, chủ động nghiêng đón nhóm Đường Ân, Thánh Đế Tư thành không thể nào kiên trì tính toán nợ cũ với Đường Ân. Nếu như đến cuối cùng phe Tái Nhân Hầu tước đứng thượng phong, Đường Ân lại có thể tìm tội danh xóa bỏ Ba Lý Khắc hoặc là dứt khoát giết chết, sau đó để cho Tác Phỉ Á làm người thừa kế Nam tước lĩnh, nhìn trên mặt mũi Đường Ân, chẳng lẽ Tái Nhân Hầu tước lại đi gây sự với một cô bé?

Dịch Áo không thể nói lời cảm thụ ở trong nội tâm là gì, người tên Đường Ân này suy nghĩ kín đáo, mỗi khi làm sự tình đều kín kẽ nước chảy không lọt, chẳng qua là có vẻ ... vô cùng âm hiểm.

“Cứ như vậy đi.” Đường Ân nói: “Chúng ta lập tức trở về chuẩn bị, đúng rồi, Tác Phỉ Á, chuyện tình phục kích không cần các người nhúng tay, chỉ cần chuẩn bị tiếp thu hàng hóa là được rồi.”

“Tiếp thu?” Tác Phỉ Á kinh ngạc hỏi lại.

“Các người không thể đặt mảnh vỡ tinh thần ở trong sân chứ?” Đường Ân cười cười nói: “Chờ đến lúc người của Thánh Đế Tư học viện tới, nơi này sẽ trở nên rất là náo nhiệt.”

“Hiểu !” Tác Phỉ Á nói.

“Số lượng mảnh vỡ tinh thần chiếm được, mấy người lão già chúng ta lấy ba thành, còn dư lại giao cho các người.” Đường Ân nói không hề khách khí: “Nếu như phẩm chất mảnh vỡ tinh thần đúng như lời các người nói, chỉ cần chúng ta có đủ vận khí, có lẽ đủ hy vọng đột phá bình cảnh trở thành Vô Tôn, ha ha, mơ ước bao nhiêu năm nay.”

Tác Phỉ Á không nói gì, phân phối như thế rất hợp lý, nàng cũng hi vọng phụ thân của mình, còn có hai thúc thúc có thể thuận lợi đột phá bình cảnh. Hơn nữa, từ vấn đề tuổi tác xem như là cơ hội cuối cùng của đám người Đường Ân.

“Còn nữa, chúng ta phải giữ vững khắc chế, trước tiên bỏ qua cho đoàn xe Phật Lang Duy chạy xa một chút, địa điểm phục kích lần đầu tiên ở trong Bá tước lĩnh là tốt nhất.” Đường Ân nói: “Làm như vậy, sau khi chúng ta thành công đánh chết Hỏa Hồ Chu Dịch Ti sẽ lập tức chạy sâu vào Khắc Lý Tư bình nguyên, có lẽ còn có thể cướp được nhóm hàng thứ hai, thậm chí là nhóm thứ ba, ha ha, ta thật sự muốn tận mắt thấy Phật Lang Duy sẽ biểu đạt đau lòng như thế nào.”

“Bá tước lĩnh? Chẳng lẽ ngươi không lo lắng làm cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước bộc phát lửa giận?” Tư Phái Khắc nói.

“Hắn không phải là chưa từng tới, chúng ta mà sợ hắn hả?” Đường Ân cười lạnh nói: “Huống chi thời điểm đánh cướp, ta không phải là Đường Ân Nam tước, mà là..., ha hả, đến lúc đó cứ tùy tiện tìm cho mình một cái tên mới là được rồi.”

Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn suy tư trong chốc lát rồi chậm rãi gật đầu, toàn bộ kế hoạch đã rất chu toàn, bây giờ việc có thể làm chính là yên lặng chờ đợi, đợi đoàn xe Phật Lang Duy tiến vào lãnh địa Nam tước lĩnh.

“Chúng ta phải đi rồi.” Đường Ân đứng lên: “Tác Phỉ Á, đoạn thời gian này đừng có trở về Nam tước lĩnh, ừ, nếu có thời gian ngươi nên oán trách ta mấy câu trước mặt người khác, hiểu không !”

“Ta biết rồi.” Tác Phỉ Á nói.

“Ta sẽ tìm người liên lạc với ngươi.” Đường Ân Nam tước trầm ngâm chốc lát, cảm giác những lời cần nhấn nhủ đều đã khai báo rõ ràng liền cất bước đi ra ngoài, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn cũng đi theo sau hắn.

Đường Ân đẩy cửa phòng họp ra, mới đi được vài bước đã thấy một thiếu nữ đậm đầu đi tới, trong ngực thiếu nữ có một con mèo nhỏ đang mở to mắt nhìn bọn hắn.

“Bằng hữu của ngươi?” Đường Ân hỏi một câu rất tùy ý.

“Không phải, là nhóm Dịch Áo mang về từ bên ngoài. Ừ, xem như là một người bạn đi.” Tác Phỉ Á cảm giác hai chữ đã nhân tràn đầy nghĩa xấu, vội vàng đổi lời lại: “Ta đặt cho nàng một cái tên, gọi là Lao Lạp.”

Lúc này, có lẽ là do cảm nhận được sát khí từ đám người Đường Ân tản mát ra, hoặc là phát giác nguyên lực dao động có tính uy hiếp, con mèo nhỏ đột nhiên gầm thét điên cuồng, hai móng vuốt vung lên cao, cố gắng chui ra từ trong ngực thiếu nữ kia.

Thần sắc thiếu nữ này đột nhiên trở nên cảnh giác lui về phía sau mấy bước, con người khê co rút lại nhìn gắt gao vào đám người Đường Ân.

Tư Phái Khắc xoay chuyển tròn mắt một vòng, cười hì hì nói: “Con mèo nhỏ này rất có ý tứ nha!” Nói còn chưa xong, hắn đã chậm rãi đi tới chỗ thiếu nữ kia.

Thiếu nữ kia lập tức cúi người xuống, thân thể cong lại như con con báo, hai tay nắm lại thành quả đấm.

Tư Phái Khắc làm như không thấy gì hết, nhưng lại đột ngột thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ chạy tới trước mặt thiếu nữ kia, đưa tay ra định bắt lấy con mèo.

Thiếu nữ kia lập tức vung quả đấm phản kích, đánh vào giữa ngực Tư Phái Khắc.

Theo một đạo bạch quang đột nhiên xuất hiện, quả đấm của thiếu nữ thể mà lại trực tiếp xuyên qua màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ của Tư Phái Khắc, nhanh chóng tiếp cận ngực hắn. Mặc dù Tư Phái Khắc có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú cũng bị giật mình, lập tức nhấc hai cánh tay lên ngăn chặn trước ngực.

Một tiếng nổ cực kỳ nặng nề vang lên, thân hình Tư Phái Khắc lui về sau hai bước, còn thiếu nữ kia bị bắn ngược ra ngoài.

“Vô liêm sỉ.” Tư Phái Khắc giận tím mặt, nguyên lực ba động bỗng nhiên nổ rộ vô cùng điên cuồng, sau đó hần giờ chân phải lên đạp xuống mặt đất.

Những người từng chứng kiến Tư Phái Khắc xuất thủ là có thể nhìn ra được tốc độ một kích này đã được thả ra rất chậm, đừng bảo là thiếu nữ kia, ngay cả La Y đứng ở gần đó cũng có thể chạy ra khỏi phạm vi công kích.

“Rầm rầm...”

Mặt đất xuất hiện vô số khe nứt nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, bàn đá, ghế đá, cột gỗ, bậc thang, cây cối, còn có đá lát đường...v...v, toàn bộ đều bị đánh nát bươm, trong vòng phạm vi hai mươi thước vuông lập tức bị biến thành một mảnh phế tích.

Thiếu nữ kia rốt cuộc tỉnh ngộ đối thủ cường đại đến cỡ nào, lập tức lui về phía sau nhảy lên trên một thân cây, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn quanh. Nếu như không phải là đám người Dịch Áo, Ca Đồn còn bị uy hiếp ở trong tay địch nhân, nàng đã sớm liều mạng chạy trốn rồi.

“Chúng ta đi.” Đường Ân lạnh lùng quát lên.

Tác Phỉ Á bất đắc dĩ thở dài nhìn một đồng hồ hỗn độn, được rồi, kể từ bây giờ, phụ tử bọn họ đã bắt đầu quyết liệt.

Tám ngày sau đó, nhóm mãnh võ tinh thần đầu tiên chạy đến trang viên Tác Phỉ Á, người chịu trách nhiệm áp tải chính là Sử Đế Văn.

Những ngày qua đám người Dịch Áo vẫn không có nhàn rỗi, Dịch Áo đào một cái hố thật to ở trong viện nhỏ của mình dùng để lưu trữ mảnh võ tinh thần. Tất cả công việc là do Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông hoàn thành, không hề mượn tay bất kỳ người nào khác, đất dư ra thì đổ cả vào trong viện.

Cơ bản sẽ không có người không phận sự tiến vào, hơn nữa Ca Đồn và Lôi Mông mang theo dã nhân tới chỗ này. Cho dù không có ai ở đây, nhưng có Hỏa Hồng Thú hộ viện phương diện an toàn là không có vấn đề.

Bố trí xe ngựa thỏa đáng xong, mấy người Dịch Áo quan tâm hỏi thăm về tình hình chiến đấu.

“Ha ha, các ngươi không thấy được đâu!” Sử Đế Văn vuốt vuốt cái đầu trọc của mình cười nói: “Đám thuộc hạ Phật Lang Duy tranh đoạt đồ của người khác đã quen rồi, đột nhiên bị chúng ta chặn lại đòi ăn cướp, về mặt đám người kia cực kỳ đặc sắc nha!”

Mấy người Dịch Áo cũng cười, giống như là một gã móm túi đi trên đường cái đột nhiên phát hiện có một bàn tay thò vào trong túi tiền của mình vậy, tâm tình hẳn lúc đó hẳn là kinh ngạc còn nhiều hơn tức giận.

“Là Hỏa Hồ Chu Dịch Ti dẫn đội hả?” Dịch Áo hỏi.

“Đáng tiếc không phải là nàng.” Sử Đế Văn lắc đầu nói: “Chỉ có một đám võ sĩ cắc kè, chúng ta căn bản không có phí lực.”

“Ài, may là không phải Chu Dịch Ti, Ca Đồn, bằng không tiền thưởng của ngươi sẽ bị người ta đoạt rồi.” Lôi Mông cười nói.

“Tiền thưởng gì?” Sử Đế Văn nghi ngờ hỏi.

Ca Đồn hung hăng trợn mắt với Lôi Mông: “Đừng nghe hắn nói nhảm, căn bản không có chuyện gì hết.”

Ca Đồn không nói còn đỡ, lời vừa ra khỏi miệng càng khiến cho những người khác càng thêm tin tưởng Lôi Mông nói là sự thật, Tác Phỉ Á và Sử Đế Văn vốn không biết nội tình liền đuổi theo hỏi tới.

Khi bọn họ biết được Ca Đồn từng nhận nhiệm vụ ám sát một trong những đầu lĩnh trong Phật Lang Duy, ánh mắt bọn họ liền trở nên quái dị, đây không phải là vấn đề gan lớn hay không, phải nói là cầm tính mạng của mình ra nói giỡn?

Lúc này Tác Phỉ Á âm thầm quyết định ở trong lòng, sau này nếu có đi cùng với nhóm Dịch Áo, Ca Đồn nhất định phải cẩn thận một chút, lấy tính cách Ca Đồn đúng là không có phát sinh chuyện gì tốt cả.

“Tiểu tử, cũng may ngươi không có động thủ, Chu Dịch Ti thân là Cực Hạn võ sĩ không phải dễ trêu chọc như vậy đâu.” Sử Đế Văn lắc đầu không nói gì thêm nữa.

“Hắn đã sớm hành động rồi, chỉ là mạng tốt còn chưa có chết mà thôi.” Lôi Mông mở miệng nói đầy tính âm dương quái khí.

Sử Đế Văn nhất thời hết chỗ nói, đã động thủ mà bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này, thật sự không phải là mạng tốt một cách bình thường nha?

“Ngươi không nói lời nào không có ai bảo ngươi câm.” Ca Đồn cả giận nói.

Lôi Mông cười hắc hắc không nói nữa, niềm vui thú lớn nhất của hắn chính là chọc cho Ca Đồn nổi giận, giờ phút này hắn đã đạt đến mục đích rồi.

Lúc này cửa viện bị đẩy ra, thiếu nữ ‘dã nhân’ chậm rãi đi đến, bây giờ nên gọi nàng là Lao Lạp. Tác Phỉ Á chẳng qua là thuận miệng đặt cho nàng một cái tên, nàng lại cực kỳ cao hứng nhảy múa cả buổi, từ đó về sau lúc người khác nói chuyện mà quên gọi tên của nàng, nàng nhất định sẽ lên tiếng nhắc nhở đối phương.

Lao Lạp liếc sang Sử Đế Văn đứng ở chính giữa, nàng nhận ra người này cùng một phe với Tư Phái Khắc mấy ngày hôm trước công kích mình, vì thế lập tức bày ra tư thế đề phòng, tiểu Miêu Tử trong ngực cũng phối hợp với chủ nhân, hai cái móng vuốt cào loạn trong không khí, miệng liên tục gầm gừ.

“Đừng, ta không phải tới đánh nhau.” Sử Đế Văn vội vàng giải thích, lần trước Tư Phái Khắc xuất thủ như vậy, mặc dù nói là vì sáng tạo một cái cơ thích hợp. Nhưng sau đó đã bị Đường Ân và Sử Đế Văn cười nhạo thật lâu, nhắm về phía một cô bé buông thả Liệt Địa Kích? Đây không thể dùng mấy chữ chuyện bé xé ra to để hình dung, quả thực chính là khi dễ người ta một cách trắng trợn mà.

Sử Đế Văn không muốn dẫm vào vết xe đổ của Tư Phái Khắc, thế nhưng nói đi thì nói lại, cô bé này và con mèo nhỏ đầu có dễ đánh như vậy chứ? Nhìn điệu bộ hình như tùy thời chuẩn bị xông lên liều mạng với hắn thì phải?

“Không cần khẩn trương như thế, mấy ngày hôm trước chỉ là hiểu lầm, lại đây ngồi đi.” Dịch Áo cười nói.

Về mặt Lao Lạp từ từ buông lỏng, mặc dù còn không hiểu Dịch Áo nói hiểu lầm đại biểu cho cái gì, nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng, chỉ có Dịch Áo nói mới có thể ảnh hưởng đến quyết định nàng như vậy.

Vốn là Tác Phỉ Á ngồi bên tay phải Dịch Áo, bên trái là Lôi Mông và Ca Đồn. Bên cạnh Lôi Mông còn có chỗ trống, nhưng Lao Lạp không thèm nhìn tới, cứ trực tiếp đi tới bên cạnh Dịch Áo rồi đứng thẳng tắp ở đó y như một cái đầu gối.

Ai nấy đều thấy được Lao Lạp muốn ngồi ở bên cạnh Dịch Áo, nhưng vấn đề là nơi đó đã có người.

Mọi người ở chỗ này lại được lãnh giáo tính cổ chấp của Lao Lạp một lần nữa, nàng không nói chuyện, chỉ đứng ngay tại chỗ, nhìn bộ dáng nếu như không có người nào nhường lại vị trí cho nàng, nàng sẽ tiếp tục đứng như vậy.

Không khí trở nên hơi lúng túng, Tác Phỉ Á không thể nào tặng lại vị trí cho nàng, trên đời này không có đạo lý đó, Lao Lạp không có liên hệ sâu nặng gì với Dịch Áo, như vậy chỉ còn lại có Lôi Mông.

Lôi Mông nhìn Lao Lạp, lại nhìn những người khác, lộ ra vẻ mặt bị đánh bại, cười khổ nói: “Được rồi, được rồi, người ngồi chỗ của ta.”

Lao Lạp phi thường tự nhiên ngồi xuống vị trí Lôi Mông nhường lại. Ngay một câu cảm ơn cũng không nói. Lôi Mông lại buồn bực thêm một trận, trong lòng âm thầm quyết định sau này nói thế nào cũng không ngồi bên cạnh Dịch Áo nữa, tránh cho lúc đó lại phải nhường vị trí cho người ta, cần gì phải khổ thế chứ?

Tác Phỉ Á khẽ nhíu mày, hình như cô bé này có tính ý lại đối với Dịch Áo quá cao. Nếu nói nghiêm khắc thì sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường giữa nàng và Dịch Áo, không chỉ là chuyện hôm nay, trong mấy ngày này chỉ cần Lao Lạp muốn gặp Dịch Áo sẽ trực tiếp chạy tới, cũng không quản trong phòng Dịch Áo có người hay không, hoặc đang làm gì, mặc dù nàng không có âm ỉ không làm khó xử, chỉ ngồi im tại chỗ, nhưng nhiều thêm một người tóm lại sẽ ảnh hưởng đến không khí.

Nhưng Tác Phỉ Á lại không thể nói gì được, dù sao chỉ là tiểu cô nương mà thôi. Lao Lạp trải qua đủ loại kinh nghiệm làm cho người ta đồng tình, huống chi bây giờ chính là thời kỳ mấu chốt Lao Lạp dung nhập vào xã hội bình thường, một khi làm cho nội tâm nàng sinh ra tâm tình mặt trái như ngăn cách hoặc là tự ti, vậy thì lại càng khó dạy. Dù thế nào đi nữa, Tác Phỉ Á cũng không thể hạ ngoan tâm quát mắng cô bé có vết sẹo đầy người này, chỉ có thể bất đắc dĩ mặc kệ nàng, chỉ cần không làm ra cử động khác người, Tác Phỉ Á sẽ coi như không thấy.

“Đúng rồi, người của Thánh Đế Tư thành sắp đến rồi hả?” Sử Đế Văn thoát nhìn cao lớn hung hãn nhưng tâm tư lại cực kỳ cẩn thận, thấy không khí trong sân có vẻ lúng túng liền dời sang đề tài khác.

“Ừ, chừng ba, bốn ngày nữa là đến.” Dịch Áo gật đầu.

“Nhanh như vậy.” Sử Đế Văn sờ sờ cái đầu trọc, ở trong lòng tính toán một hồi mới mở miệng nói: “Nhìn bộ dáng nhóm hàng thứ ba không còn kịp rồi.”

“Nhóm thứ ba?” Mấy người Dịch Áo đồng thời ngơ ngác.

“Nhóm hàng thứ hai đã tới tay rồi sao?”

Sử Đế Văn cười cười nói: “Tới tay hay không có gì khác nhau, tính toán thời gian hẳn là mới vừa rời khỏi Thiên Tinh hồ, tất cả mọi thứ đều nằm ở trong tay chúng ta, yên tâm đi, bọn hắn chạy không thoát.”

Dịch Áo gật đầu, Phật Lang Duy còn phải ứng phó Tái Nhân Hầu tước tiểu trừ, khẳng định không thể rút ra quá nhiều người tới bảo vệ đoàn xe. Cho dù có thể làm được, đoán chừng Phật Lang Duy cũng không dám làm như vậy, cả hai là đối thủ lẫn nhau quá lâu rồi. Một khi Phật Lang Duy xuất ra động tĩnh quá lớn, Tái Nhân sẽ dễ dàng phân tích ra mục đích của hắn. Dù sao thuộc hạ Tái Nhân Hầu tước vẫn đang tìm kiếm khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần cực phẩm.

Phật Lang Duy chỉ có thể trì hoãn thời gian chiếm khu mỏ, không thể nào để cho Tái Nhân phát hiện hắn rồi điều động quân đội quy mô lớn tranh đoạt. Vì thế, vô tình đúng lúc tạo điều kiện cho đám người Dịch Áo đục nước béo cò, nếu như Phật Lang Duy dốc hết toàn lực, cho dù là Đường Ân Nam tước cũng rất khó lòng chiếm tiện nghi trong tay Phật Lang Duy.

“Vậy cứ như thế đi, nhóm hàng thứ hai sẽ đưa đến sau, chúng ta sẽ tính lại kỹ lưỡng một chút, thật ra đoạt được hai nhóm hàng đã đủ rồi, lòng tham không phải là tốt.” Sử Đế Văn suy nghĩ một lát rồi nói ra suy nghĩ của mình.

Mấy người Dịch Áo liếc nhau hội ý, đồng thời gật đầu tán thành, trước mắt thì nhóm mảnh vỡ tinh thần này đã đủ dùng rồi, dù sao trước khi đạt tới cấp độ Vô Tôn, nhu cầu sử dụng mảnh vỡ tinh thần chỉ có hạn mà thôi.

Thế nhưng một chuyện làm người ta đau đầu chính là Miêu Tử vẫn đang ‘ăn’ đều đều. Mặc dù mỗi một lần Miêu Tử ăn hết một khối mảnh vỡ tinh thần sẽ làm mấy người Dịch Áo chưa xót không dứt, nhưng trong lòng mọi người cũng rất tò mò sau khi Miêu Tử ăn nhiều mảnh vỡ tinh thần như vậy, vượt qua thời kỳ trưởng thành sẽ biến thành hình dáng ra sao? Hẳn là một loại yêu thú phi thường cường đại nhỉ?

“Sau khi các người hội hợp với người của Thánh Đế Tư thành thì nên cẩn thận hơn, không phải chuyện gì cũng vọt tới phía trước, nhất là người...” Ánh mắt Sử Đế Văn ném lên trên người Ca Đốn, thật ra hắn không có thói quen giáo huấn vãn bối, nhưng Ca Đốn thật sự quá vọng động. Sử Đế Văn sợ đến lúc đó làm ảnh hưởng đến Tác Phỉ Á và Dịch Áo.

“Biết rồi.” Ca Đốn hơi lúng túng nói, bây giờ Ca Đốn đã không dễ nóng đầu như trước kia nữa, không phải là tính cách hắn xảy ra biến chuyển cực lớn, mà là hắn đã bắt đầu hiểu được suy nghĩ vì người khác. Ít nhất bây giờ Ca Đốn không bao giờ làm chuyện vì bản thân mình mà đặt người bên cạnh vào tình cảnh nguy hiểm.

“Bây giờ Đường Ân thúc thúc ở địa phương nào?” Dịch Áo hỏi.

“Hắn đã chuyển sang hướng tây.” Sử Đế Văn nói: “Chúng ta chuẩn bị nghênh đón đoàn xe thứ hai của Phật Lang Duy.”

“Lần này các người có thể dụng phải Hỏa Hồ Chu Dịch Ti.” Dịch Áo nói.

“Thế nào? Lo lắng cho chúng ta?” Sử Đế Văn cười lên khàn khàn: “Người nhận thức ba người chúng ta không đối phó được một con đàn bà?”

179. Chương 179: Hàng Đến.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 179: Hàng đến.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo cười cười không nói, mặc dù mấy lão thành viên Mãnh Hổ đoàn từng biểu diễn lực sát thương khiến cho người ta trợn mắt líu lưỡi, nhưng trước khi Chu Địch Ti gia nhập đoàn đạo tặc Phật Lang Duy cũng rất nổi danh rồi. Một thân một mình đi lại trên Khắc Lý Tư bình nguyên, có đôi khi lưu lại huyết án liên tiếp, có đôi khi không mấy may để ý thương đội lui tới, phần lớn chỉ xem tâm tình nàng ngay lúc đó. Nàng là một nữ võ sĩ tính tình rất quái lạ, bản lãnh chắc chắn không nhỏ. Bên phía Đường Ân kể từ khi Tây Áo Đa ngộ hại thì tổ hợp chiến đấu đã xuất hiện điểm sơ hở trí mạng, nói chuẩn xác thì muốn đánh bại Chu Địch Ti dễ dàng, nhưng muốn đánh chết Chu Địch Ti lại tương đối khó khăn.

Đường Ân Nam tước đoán không sai, vài ngày sau trang viên lại bắt đầu náo nhiệt lần nữa. Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny mang theo nhóm lớn võ sĩ Thánh Đế Tư thành chạy tới, lần này không giống trước, trước kia là các đệ tử ra ngoài lịch lãm thuận tiện ra tay giúp một đám bằng hữu, cho nên xuất động võ lực là có hạn. Còn lần này Thánh Đế Tư học viện và các gia tộc Thánh Đế Tư thành đều lộ ra nanh vuốt sắc bén, tình thế có ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

Lúc Y Toa Bối Nhĩ rời đi, vì muốn tăng thêm sức thuyết phục đã cố ý mượn Địch Áo một viên mảnh võ tinh thần làm hàng mẫu. Kết quả toàn bộ Thánh Đế Tư thành dẫn phát oanh động, Thánh Đế Tư học viện cho ra phản ứng ngay lập tức, thậm chí phái một vị phó viện trưởng tham gia, đây là vì có bộ lạc võ sĩ uy hiếp, nếu không tất cả ba vị viện trưởng cũng có thể chạy tới Khắc Lý Tư bình nguyên.

Các gia tộc ở Thánh Đế Tư thành còn có một ít bản khoản nhưng cũng cần rằng phái ra đội hình có thực lực mạnh vượt cấp. Chỉ riêng Cực Hạn võ sĩ đã lên tới hơn hai mươi người, đối với khu vực như Khắc Lý Tư bình nguyên tuyệt đối tập đoàn chiến lực cao cấp.

Phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện không có tiến vào trang viên, mà trực tiếp mang theo các võ sĩ đi về phía tây. Bọn họ đã biết vị trí cụ thể của khu vực quặng mỏ, bây giờ phải gấp rút giành giật từng giây.

Tuyết Ny cũng chỉ lưu lại trang viên chốc lát rồi đuổi theo nhóm võ sĩ gia tộc của mình, nàng còn cách Cực Hạn võ sĩ có một bước ngắn, nếu như đến đó tìm được một đối thủ tốt sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa đối với cuộc đời nàng, vì thế nàng nhất định phải tham chiến.

Y Toa Bối Nhĩ lại không có hứng thú tham chiến, trước khi Tuyết Ny rời đi nàng còn cố ý châm chọc mấy câu, nói đại nhân vật chân chính thì phải ngồi mát ăn bát vàng. Làm giống như Tuyết Ny chỉ là tổn công uổng mạng, thiếu hụt tiềm chất trở thành lãnh tụ. Tuyết Ny trả lời cho Y Toa Bối Nhĩ cực kỳ dứt khoát, nói là tính cách nàng bền bỉ, ý chí chiến đấu sục sôi, châm chọc ở bên ngoài căn bản không thể thay đổi được ý nghĩ của nàng.

Đám người Địch Áo không thể ra khỏi trang viên, sau khi Đường Ân Nam tước rời đi vẫn chưa có truyền tin trở về, bọn họ phải lưu lại chuẩn bị tùy thời tiếp thu hàng hóa. Hiện tại khắp trang viên đều là võ sĩ Thánh Đế Tư thành, chỉ một mình Tác Phỉ Á không thể ứng phó hết được.

Dĩ nhiên sẽ có một phần võ sĩ ở lại trang viên, nhưng không phải là vì giám thị, mà là bảo vệ trong trang viên học viện. Từ khi Thánh Đế Tư học viện khai sáng đến nay đã sớm sinh ra rất nhiều quy tắc sáng hoặc tối. Thí dụ như trong thành thị có thể tồn tại nhiều thế lực, mặc dù bình thời vẫn có lực đọ với nhau, nhưng khi nào đối mặt với bên ngoài uy hiếp, bọn họ sẽ lập tức đoàn kết lại chung một chỗ. Cao tăng

Thánh Đế Tư học viện tuyệt đối không dám xem thường thả lỏng độ an toàn của các học viên, một phần là vì danh dự học viện, một phần cũng là vì sẽ có lúc cần đến thế lực gia tộc bọn họ tương trợ.

Thế nhưng tính cách con người không giống nhau dẫn đến vận dụng quy tắc sẽ khác nhau, nhất định phải tùy thời áp dụng linh hoạt. Có người có thể vì lợi ích, cũng có người giao ra trăm phần trăm tâm ý, vấn đề quan trọng là tín nhiệm lẫn nhau. Hàng năm Thánh Đế Tư học viện đều có nhóm lớn võ sĩ tốt nghiệp trở về quê hương của mình, nếu quả thật có thể làm được đến mức người người cùng kính nể nhau, lực ảnh hưởng của học viện đã sớm lan tràn toàn bộ đại lục.

Không được ra ngoài tham dự tranh đấu, đám người Dịch Áo dồn tinh lực trên việc tu luyện, Tuyết Ny gần bằng tuổi bọn họ đã chuẩn bị đột phá bình cảnh rồi, Dịch Áo ở phía sau càng đuổi càng gần. Vì thế tạo thành áp lực cho Ca Đồn và Lôi Mông rất lớn, dùng lời Lôi Mông để nói, nếu như Dịch Áo có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ trước hắn một bước, vậy thì hắn không còn mặt mũi nào để tiếp tục sống.

Vào một ngày, Dịch Áo tỉnh lại từ trong trạng thái nhập định, thấy La Y đứng ở ngoài cửa sổ cẩn thận nhìn vào bên trong phòng. Hắn biết La Y nhất định là có việc gấp liền nói: “La Y, vào đi.”

Thân ảnh La Y biến mất sau cửa sổ, qua chóc lát hắn đẩy cửa phòng ra vội vã đi vào, tiếp theo lại cẩn thận đóng cửa lại, thấp giọng nói: “Thiếu gia, bên ngoài có một võ sĩ tìm ngài, nói là có chuyện gấp, còn nói ngài quen biết hắn.”

“Võ sĩ đó tên gì?”

“Hắn nói tên là Ai Văn.”

Dịch Áo kinh ngạc nói: “Lập tức mời hắn vào.” Ai Văn chính là thuộc hạ tín nhiệm nhất của Đường Ân Nam tước, và là con của Tư Phái Khắc.

“Hiểu, thiếu gia.” La Y đáp một tiếng rồi vội vã đi ra ngoài.

Thời gian không lâu sau thân ảnh Ai Văn xuất hiện trước cửa, vừa nhìn thấy Dịch Áo đầu tiên là cung kính khom người thi lễ: “Buổi trưa tốt lành, thiếu gia!”

“Bên kia thế nào rồi?” Dịch Áo khoát tay bảo Ai Văn không cần đa lễ: “Đường Ân thúc thúc đắc thủ chưa?”

“Đoán chừng xe ngựa chuyên chở hàng hoá sẽ tới trang viên trước hoàng hôn, mong thiếu gia chuẩn bị sẵn sàng.” Ai Văn nói.

“Vì sao không báo cho Tác Phi Á trước?” Dịch Áo hỏi.

“Thời gian này, Tác Phi Á tiểu thư hắn là ở chung một chỗ với các đồng học, không nên quấy rầy nàng.” Ai Văn cười nói: “Lỡ may trong đó có cạm bẫy gì sẽ rất phiền toái.”

“Ừ, quả thật là chúng ta nên cẩn thận hơn nữa.” Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Hỏa Hồ Chu Dịch Ti có ở trong đội xe không?”

“Có !”

“Kết quả thế nào?” Dịch Áo vội vàng hỏi, thủ hạ Phật Lang Duy chỉ có chục tên Cực Hạn võ sĩ, nếu có thể giết rụng tên nào thì bọn họ tự nhiên giảm được tính uy hiếp một phần.

“Đại nhân nói Chu Dịch Ti có danh hiệu Hỏa Hồ, thật sự là quá chuẩn xác.” Ai Văn cười khổ nói.

“Có ý gì?” Dịch Áo không hiểu lắm.

“Đại nhân nói Chu Dịch Ti chẳng những giao hoạt, hơn nữa lại còn mạng lớn.” Ai Văn nói: “Khi chúng ta chặn đoàn xe lại, Chu Dịch Ti lập tức bắt đầu chạy trốn, đại nhân và phụ thân ta cố ý đuổi Chu Dịch Ti chạy về phía bắc, bởi vì Sử Đế Văn thúc thúc đã bố trí sẵn bẫy rập ở hướng đó.”

“Kết quả thế nào? Chạy mất?” Giờ phút này Dịch Áo đã mơ hồ đoán được kết quả rồi, trong lòng âm thầm tiếc hận không ngớt.

“Thật ra Sử Đế Văn thúc thúc đã vây khốn được Chu Dịch Ti, nhưng vào lúc đó mấy đạo sư Thánh Đế Tư học viện chạy tới quá đúng lúc, trong nhóm bọn họ còn có một vị Võ Tôn.” Ai Văn nói: “Đại nhân cực kỳ

giật mình, nhất thời sợ hãi để cho Chu Định Ti mượn cơ hội chạy thoát ra ngoài, rồi trực tiếp nhảy xuống vách núi. Sau đó đại nhân mang theo chúng ta tìm kiếm trong khe núi rất lâu, đáng tiếc là tìm không thấy.”

“Những đạo sư Thánh Đế Tư học viện tìm thấy đoàn xe rồi?” Định Áo bất chợt trở nên khẩn trương, đám đạo tặc thủ hạ Phật Lang Duy có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có người dám đánh cướp bọn chúng, vì thế nguy trạng mãnh võ tinh thần rất sơ sài, nhóm hàng đầu tiên chính là như thế. Nếu như những đạo sư Thánh Đế Tư học viện sinh lòng nghi ngờ, chắc chắn là kế hoạch đã bị bại lộ

“Vâng, đã tới nơi.” Ai Văn trả lời.

“Bọn họ không có hỏi gì sao?”

“Có hỏi, đại nhân nói đây là đoàn xe của hắn, đột nhiên gặp phải đám cướp Phật Lang Duy tập kích, trải qua chống cự anh dũng cuối cùng đánh bại những tên đạo tặc kia.” Ai Văn nói: “Nhóm đạo sư Thánh Đế Tư học viện biết được thân phận đại nhân liền khách khí đối với chúng ta, đoạn đường trở về bởi vì chúng ta treo đại kỳ Nam tước lĩnh nên không có bị ai quấy rầy.”

Định Áo nhất thời cảm lạnh hết chỗ, Đường Ân Nam tước đúng là lừa gạt người chết không đền mạng mà. Loại bản lãnh đổi trắng thay đen này đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi.

Định Áo trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Trước tiên người ngồi ở đây một lát, ta đi tìm Tác Phi Á.”

“Vâng, thiếu gia.” Ai Văn đáp.

Định Áo đứng lên đi ra khỏi phòng, mấy phút sau hắn đã bước vào trong tiểu lâu tới trước phòng Tác Phi Á. Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, trong chốc lát cửa phòng được mở ra, một nữ võ sĩ thoát nhìn tuổi chừng 25, 26 đứng ở trước cửa, vừa nhìn thấy Định Áo, nàng mỉm cười nói: “Người đến rồi hả Định Áo, tìm Tác Phi Á?”

“Đúng thế.” Giọng Định Áo trở nên nghiêm túc: “Tác Phi Á có ở đây không?”

Đứng trước mặt hắn là đạo sư của Tác Phi Á, Võ Tôn Lâm Tái. Mặc dù tướng mạo nàng rất trẻ nhưng tuổi thật cũng đủ để làm bà nội Tác Phi Á rồi. Tướng mạo không già có ý nghĩa thực lực của nàng vẫn ở trong thời kỳ đỉnh phong. Bởi vì điểm này, Lâm Tái rất được mọi người trong Thánh Đế Tư thành tôn kính, là nhân tuyển tốt nhất kế nhiệm phó viện trưởng trong tương lai.

180. Chương 180: Cạm Bẫy.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 180: Cạm bẫy.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong khi Lâm Tái chạy tới trang viên, Tác Phi Á và Định Áo đã lặng lẽ bàn luận không ít, nàng tường thuật lại đại khái đoạn thời gian học ở Thánh Đế Tư học viện. Nữ tử có dung mạo xuất chúng ở trước mặt nam nhân sẽ chiếm cứ một ít ưu thế, nhưng ở trong Thánh Đế Tư học viện phần lớn đều là nữ nhân, dung mạo xuất chúng chẳng những không có ưu thế ngược lại sẽ làm cho người khác ghen tỵ. Tác Phi Á có thể ổn định tại Thánh Đế Tư học viện nhanh như vậy là nhờ Lâm Tái chiếu cố.

“Nàng ở chỗ Y Toa Bối Nhĩ.” Lâm Tái nói.

“À, vậy quấy rầy ngài.” Định Áo lại khom lưng thi lễ.

“Ta nhớ rằng có một câu như thế này, quá lễ phép sẽ dẫn đến bất hòa, người không cần phải như vậy.” Lâm Tái cười nói: “Đi tìm nàng đi.”

Định Áo cũng hơi ngại ngùng, chờ Lâm Tái khép cửa phòng lại, hắn mới xoay người đi tới gian phòng Y Toa Bối Nhĩ, mới vừa đi đến còn chưa kịp gõ cửa, Y Toa Bối Nhĩ đã đẩy mạnh cửa phòng ra, nhìn thấy Định Áo, Y Toa Bối Nhĩ liền sửng sốt, sau đó nhỏ giọng nói: “Vừa đúng lúc, nàng tìm người đấy.”

“À?” Dịch Áo không nghi ngờ gì, đi thẳng vào trong. Y Toa Bối Nhĩ ở phía sau hần cười trộm núp vào một góc, nghiêng lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

Vòng qua tấm bình phong thì thấy một nữ tử đang mặc nội giáp hở hơn nửa người đứng ở trước gương xoay xoay vòng eo ngắm thử. Cái gọi là nội giáp chính là một mảnh giáp mỏng gần như nội y, bởi vì lúc nữ nhân chiến đấu sẽ có thêm hai gánh nặng nhiều hơn nam nhân, mà hai bộ vị này lại không có xương, nếu vận động tốc độ cao hoặc xoay tròn mạnh có trời mới biết sẽ bị biến thành hình dáng gì. Nếu như chỉ dựa vào áo giáp ngoài mạnh mẽ giữ lại, xiết quá chặt sẽ ảnh hưởng đến lực chiến đấu. Vì thế rất nhiều năm trước, một vài nữ võ sĩ đã thiết kế ra nội giáp, chất liệu phải mềm và dẻo dai, chẳng những có thể bảo vệ tốt thân thể của mình, còn phải đối kháng ma sát của lớp áo giáp ngoài, về phần kích thước đương nhiên là dựa theo cơ thể từng người mà làm.

Thật ra mặc nội giáp soi gương cũng không tính là gì, vấn đề xấu đẹp còn chưa nói tới. Mấu chốt ở chỗ nữ tử kia lại là Tác Phỉ Á luôn luôn đoan trang mạnh mẽ, Dịch Áo không nghĩ tới Tác Phỉ Á còn có một mặt như vậy, vì thế không khỏi ngây đại sững người hồi lâu.

Tác Phỉ Á phát hiện có người quay đầu nhìn lại thì thấy Dịch Áo, khuôn mặt nàng lập tức đỏ bừng theo bản năng đưa tay định nắm lấy trường bào, nhưng không biết nghĩ tới gì đó, động tác đột nhiên thả chậm lại, sau đó chậm rãi nâng người lên tiếp tục xoay trái xoay phải trước gương, hoàn toàn không thèm để ý tới Dịch Áo.

”Dáng người Tác Phỉ Á không cao lắm nhưng thân thể cực kỳ mềm dẻo, mượt mà, đường cong trên cơ thể vô cùng cân xứng. Hơn nữa làn da nàng bóng loáng như ngọc, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác vô cùng mịn màng.

Bây giờ Tác Phỉ Á mặc nội giáp chưa xong, hơn phân nửa phần ngực lộ ra ngoài, chiến y ngăn ngừa chỉ có thể che kín phần hông, đôi chân thon dài theo từng động tác của nàng không ngừng biến ảo tư thế.

Dịch Áo nhìn ngơ ngác, một phương diện là vì Tác Phỉ Á quá mức hấp dẫn, một phương diện khác là vì thái độ bình thản như thường của Tác Phỉ Á.

”Nhìn đủ chưa?” Tác Phỉ Á đột nhiên nói: “Có phải đẹp mắt hơn Lao Lạp không?”

”Khụ khụ !” Dịch Áo lập tức ho khan một tiếng, trong lòng âm thầm nguyên rửa Lôi Mông. Tình cảnh hần và Lao Lạp ngồi đối diện nhau trong ao đã bị Lôi Mông tường thuật lại sinh động như thật, hiện tại lưu truyền ra bên ngoài cơ hồ là mọi người đều biết.

May là Lao Lạp không hiểu chuyện nên không có ai tìm đến phiền phức hần, cũng không có ai tìm đến cái chết, nếu không thì phiền toái của hần rất lớn.

Đến khi Dịch Áo và Tác Phỉ Á một trước một sau ra khỏi phòng, Y Toa Bối Nhĩ đứng ở ngoài cửa chờ xem kịch vui kinh ngạc hỏi: “Dịch Áo? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tác Phỉ Á không nói gì, chỉ lườm lườm Y Toa Bối Nhĩ, trực tiếp đi tới trước mặt nàng. Dịch Áo ở phía sau cười khỏ, lấy cái này làm cớ cũng quá nát đi, nếu nói Y Toa Bối Nhĩ không thấy hần tới, Tác Phỉ Á có thể tin không?

Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nhìn sang Dịch Áo, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói: “Thế nào, còn không cảm ơn ta?”

Thật là nhìn không ra Y Toa Bối Nhĩ lại có sở thích thú vị quái ác này nữa, Dịch Áo quả thực là không thể nào nói nổi. Chẳng lẽ đây chính là ‘thực nữ’ đi ra từ Thánh Đế Tư học viện?

Ra khỏi tiểu viện nhìn thấy Ai Văn lục đục đánh xe ngựa chuẩn bị rời khỏi trang viên, mà hiện tại hoàng hôn mới vừa buông xuống, Tác Phỉ Á không khỏi nhú mày nói: “Thời gian này hình như hơi sớm?”

“Chúng ta cũng biết nhưng không có cách nào khác, Sử Đế Văn thúc thúc đã trở về chỗ phụ thân ta, hình như có chuyện gì đó. Cho nên ta muốn đưa xe ngựa vào trong trang viên sớm một chút, thực lực những người còn lại cũng không mạnh lắm, lỡ may phát sinh vấn đề thì rất khó xử.” Ai Văn giải thích.

“Như vậy hả?” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Vậy thì đến lúc đó các ngươi cứ trực tiếp đi vào bằng cửa chính.”

Ai Văn ngần ra, không sợ bị người của Thánh Đế Tư học viện phát hiện sao? Tại sao lại vào từ cửa chính?

Tác Phỉ Á cười nói: “Dù sao phần lớn thời gian đều có người đi ra đi vào, còn không bằng hành động quang minh chính đại, che che lấp lấp ngược lại sẽ khiến người ta chú ý.”

Ai Văn suy nghĩ một lát cũng thấy có lý, không dị nghị gì nữa, lên tiếng cáo từ Dịch Áo và Tác Phỉ Á rồi rời khỏi trang viên tiếp ứng đoàn xe chuyển hàng.

Nhìn bóng lưng Ai Văn đi xa dần, Tác Phỉ Á trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu mới nói: “Không phải là phụ thân ta xung đột chính diện với Phật Lang Duy chứ?”

“Có khả năng rất lớn, bằng không sẽ không triệu hồi Sử Đế Văn trở lại. Huống chi đã qua nhiều ngày như vậy, Phật Lang Duy bị chúng ta cướp hàng hai lần liên tiếp, hẳn là đã phát hiện.”

“Hi vọng không xảy ra chuyện gì xấu.” Tác Phỉ Á lo lắng nói.

Dịch Áo không khỏi cảm thấy buồn cười: “Yên tâm đi, phụ thân nàng thông minh hơn nàng nhiều lắm. Hơn nữa, Tái Nhân Hầu tước mới là chủ lực, Đường Ân thúc thúc chỉ là Nam tước lĩnh, không có đạo lý đứng ở tiền phương.”

Thật ra Tác Phỉ Á cũng hiểu được đạo lý này, nhưng quá quan tâm sẽ bị loạn, có đôi khi phải nghe người khác nói mới dám tin tưởng.

Đảo mắt cái đã đến hoàng hôn, mọi người mới vừa ăn xong bữa tối thì võ sĩ đi vào hồi báo Dịch Áo: “Thiếu gia, có người muốn gặp ngài.”

“Bảo hắn đến phòng của ta.” Dịch Áo đứng lên, cười cười áy náy nói: “Ta không tiếp được rồi, các người từ từ ăn nhé!”

Nhóm nữ tử Thánh Đế Tư học viện cũng không có suy nghĩ gì nhiều, Tác Phỉ Á vẫn ngồi tại chỗ. Bởi vì nàng không dám bảo đảm, nếu như nàng rời đi thì Y Toa Bối Nhĩ và mấy nữ tử đồng học có quan hệ tương đối thân thiết có thể đòi theo hay không.

Dịch Áo mới vừa bước vào sân thì thấy Ca Đốn và Lôi Mông đã sớm rời khỏi bàn tiệc đang đứng đợi, hắn tiến lên hỏi: “Hàng tới?”

Dịch Áo gật đầu: “Chuẩn bị đi, động tác phải nhanh một chút.”

Không qua bao lâu, thân ảnh Ai Văn xuất hiện ở trong tầm mắt Dịch Áo, lúc này Ca Đốn và Lôi Mông đã dời cái bàn đá che chắn cái động bí mật.

Ai Văn vừa chỉ huy đám võ sĩ dỡ hàng từ trên xe xuống vừa nói với Dịch Áo: “Ta phải lập tức quay trở về, có một huynh đệ bị thương phải ở lại nơi này nghỉ ngơi vài ngày.”

“Không thành vấn đề, cứ mang tới đây, một hồi ta gọi người an bài cho hắn gian phòng.” Dịch Áo thuận miệng đáp.

Lao Lạp nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, ôm Miêu Tử từ trong phòng đi ra. Mặc dù mảnh võ tinh thần đều được niêm phong cất giấu kỹ lưỡng, ngay cả mấy người Dịch Áo cũng không cảm giác được chỗ dị thường, nhưng khứu giác Miêu Tử cực kỳ bén nhạy, lập tức vùng vẫy trong ngực Lao Lạp.

“Bây giờ không thể được.” Dịch Áo liền ngăn cản Lao Lạp, nơi này có quá nhiều người, nếu để cho bọn họ thấy con mèo nhỏ này lấy mảnh võ tinh thần làm đồ ăn, có trời mới biết sẽ sinh ra ảnh hưởng tới cỡ nào.

Lao Lạp rất nghe lời ôm chặt Miêu Tử, đứng ở sau lưng Dịch Áo im lặng không lên. Lúc này Ai Văn đã mang võ sĩ bị thương tới, Dịch Áo quay đầu lại nhìn không khỏi ngần ra, hỏi: “Bị thương nặng như vậy?”

Gã võ sĩ này tứ chi coi như đầy đủ, trên người cũng không có vết thương gì đáng kể, thế nhưng thương thế trên mặt tương đối nghiêm trọng, chỉ còn một mảnh huyết nhục mơ hồ, căn bản không nhìn rõ dung mạo của hắn.

“Hắn không..., ài, đừng nói nữa.” Ai Văn tức giận nói: “Vốn đã rất cẩn thận, không biết từ đâu đột nhiên xông tới một tên thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm rồi chạy mất, kết quả là biến thành bộ dáng này.”

“Các người không bắt được hắn?” Dịch Áo hơi ngạc nhiên, Hỏa hệ võ sĩ có năng lực công kích cường đại nhưng tốc độ không tính là nhanh. Thủ hạ Ai Văn nhiều như vậy, theo lý thuyết sẽ không để cho tên kia chạy thoát dễ dàng.

“Không, tên kia chạy quá nhanh.” Nói tới đây Ai Văn mới phát giác có chỗ không đúng, Hỏa hệ võ sĩ bình thường làm sao có thể chạy trốn nhanh như vậy? Nhưng tên kia chỉ phát ra Liệt Diễm Trảm đánh thủ hạ của mình bị thương mà không có giết chết. Từ điểm này phán đoán, thực lực hắn là không mạnh mới đúng.

Ca Đồn đi tới cẩn thận xem xét vết thương trên mặt gã võ sĩ, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngồi thẳng lên, sắc mặt ngưng trọng nói: “Thực lực người nọ tuyệt đối không thấp.”

181. Chương 181: Một Lòng Cầu Sinh.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 181: Một lòng cầu sinh.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Người nhìn chỗ này.” Ca Đồn chỉ vào gương mặt của gã võ sĩ, nói: “Nếu như là Liệt Diễm Trảm thì phải có vết cắt mới đúng, nhưng ở đây lại không có, tất cả đều bị ngọn lửa đốt cháy sạch.”

“Khác nhau chỗ nào?” Ai Văn vẫn không thể biết được rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu.

“Đương nhiên là có khác nhau.” Ca Đồn cười cười tiếp tục nói: “Muốn dùng Liệt Diễm Trảm tạo thành thương thế này thì chỉ có một biện pháp, đó là thời điểm Liệt Diễm Trảm sắp đánh trúng hắn sẽ khiến cho Liệt Diễm Trảm đột nhiên nổ tung. Hơn nữa còn phải khống chế độ mạnh yếu, như vậy mới có khả năng đánh cho hắn bị thương mà không có trực tiếp giết chết.”

“Người nói là người nọ cố ý không giết chết hắn?” Dịch Áo trầm ngâm, chuyện khác thường tất có quái sự. Nếu quả thật là như vậy, nhất định phải có nguyên nhân đặc thù nào đó.

“Ta rất là hoài nghi điểm này, Ai Văn, thấy rõ bộ dạng người nọ không?” Ca Đồn quay đầu nhìn tới Ai Văn.

Ai Văn cười khở lắc đầu đáp: “Lúc ấy sự tình phát sinh quá đột ngột, đến khi chúng ta phát hiện thì người nọ đã chạy đi thật xa rồi, chúng ta phải bảo vệ xe ngựa nên không dám đuổi theo.”

Dịch Áo gật đầu, điểm này cũng không có gì đáng trách, giá trị mảnh võ tinh thần thật sự quá lớn, dưới tình huống đó Ai Văn không thể nào lựa chọn truy kích.

“Đúng rồi, Ca Đồn, nếu chính người làm như vậy, người có thể làm được không?” Dịch Áo bỗng nhiên nghĩ tới một phán đoán vì sao người nọ có phương pháp xử lý kỳ lạ như thế.

“Ta?” Ca Đồn trầm tư một lát, hồi sau mới chậm rãi lắc đầu nói: “Chỉ sợ là làm không được, cái này không giống với Diễm Sinh bí kỹ, ta còn chưa đạt tới trình độ nắm giữ nguyên lực tinh xảo cỡ đó.”

Mấy người Dịch Áo cùng liếc mắt hội ý, bọn họ đều thấy được nét kinh hãi trong đáy mắt đối phương, ngay cả Ca Đồn cũng không thể làm được, chẳng phải là người nọ rất có thể là Cực Hạn võ sĩ?

Nhưng nếu như thật sự là Cực Hạn võ sĩ, trực tiếp giết chết toàn bộ nhóm người Ai Văn cũng không phải là một chuyện khó khăn, tại sao hắn phải làm như vậy?

“Quên đi, không quản hắn là ai, chỉ cần không gây phiền phức cho chúng ta là tốt rồi.” Ai Văn vội vã lên đường, thấy tất cả mảnh võ tinh thần đã từ chuyển xuống xe ngựa, không muốn suy nghĩ thêm vấn đề nhức đầu này nữa.

“Cũng đành phải như vậy, người đi đường cẩn thận hơn đó.” Dịch Áo cũng chuẩn bị bỏ qua, chuyện này không có một chút đầu mối nào, cho dù thông minh đến đâu cũng không thể đoán ra nổi.

Đúng lúc này, ánh mắt Dịch Áo vô tình lướt qua cổ họng gã võ sĩ, nhất thời liền dừng lại ở nơi đó.

Ai Văn phát hiện vẻ mặt Dịch Áo hơi khác thường, không khỏi mở miệng hỏi: “Thiếu gia, tại sao?”

“Đám người người mang đến không có nữ nhân chứ?” Vẻ mặt Dịch Áo càng lúc càng kỳ quái.

“Làm sao có thể? Thiếu gia, người đang nói đùa gì vậy, đây là đang đánh giặc, ta nào dám...”

Ai Văn còn chưa nói hết đã nghe Dịch Áo quát lên một tiếng: “Giết hắn.”

Cùng lúc đó hai cánh tay Dịch Áo liên tục huy động, mấy đạo Phong Nhận phá không lao ra bay thẳng tới chỗ gã võ sĩ vọt nằm trên cán.

Ca Đồn và Lôi Mông đều ngơ ngẩn, không hiểu nổi tại sao Dịch Áo lại làm như vậy.

“Thiếu gia, hắn...”

Ai Văn không khỏi sợ hãi kinh hô lên, hắn muốn nói đây chính là võ sĩ của hắn, không phải là địch nhân, nhưng sau một cái nháy mắt, hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại.

Vốn là gã võ sĩ nằm ở nơi đó nửa sống nửa chết, trong nháy mắt Dịch Áo xuất thủ bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy ra khỏi cán cấu thương tránh thoát Phong Nhận của Dịch Áo, miệng liên tục cười lạnh: “Người cũng thông minh lắm đó.”

Mặc dù tiếng nói người này tương đối trầm thấp, nhưng mọi người đứng ở nơi này đều có thể nhận ra đó là thanh âm của nữ nhân.

“Người là ai?” Ai Văn cực kỳ kinh hãi, bản thân hắn bị đánh tráo thủ hạ mà không hề phát giác, đây chắc chắn là một sỉ nhục rất lớn trong đời hắn.

“Ta là ai?” Người nọ cúi đầu cười lạnh, lấy tay kéo tấm da trên mặt, theo động tác của hắn, một khuôn mặt xinh đẹp từ từ hiện ra: “Ta là người đòi mạng các người.”

”Hàng nghìn hàng vạn tia hỏa diễm âm âm nổ rộ, cuốn tới mục tiêu chung quanh nhanh như chớp, bí kỹ Chân Hồng Chi Vũ công thủ nhất thể dưới loại tình huống khoảng cách gần như thế này uy lực đã đạt đến trình độ lớn nhất.

“Là Hỏa Hồ Chu Dịch Ti, cẩn thận. ”

”Ai Văn lớn tiếng kinh hô, thân thể hắn đã bị mười mấy đạo hỏa diễm đánh trúng văng ra ngoài xa.

Đối mặt với công kích như sóng biển trào dâng, mọi người đều không kịp tránh né, Lôi Mông chỉ có thể thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, còn Ca Đồn tận lực phóng ra Liệt Diễm Trảm. Trong chớp lát, bọn họ lần lượt bị đánh trúng, thân hình Ca Đồn bay lên xoay vòng vòng trên không trung rồi rơi mạnh xuống một bụi cây, không bò dậy nổi. Lôi Mông coi như khá hơn, vừa té xuống đất liền lăn một vòng ngay tại chỗ, nhảy lên buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ lần nữa, hai mắt tròn xoe ngó chừng bóng người bên trong hỏa diễm.

Các võ sĩ do Ai Văn mang đến đồng loạt hét thảm gục ngã, vốn thực lực đã chênh lệch quá xa, Chu Dịch Ti lại đánh lén bọn hắn nên chỉ một chiêu đã phân ra thắng bại.

Dịch Áo kiên trì thời gian dài nhất, thân hình của hắn hóa thành từng dây tàn ảnh không ngừng lướt trong luồng hỏa diễm dày đặc, mãi cho đến lúc hắn sắp sửa chạy ra khỏi phạm vi Chân Hồng Chi Vũ công kích, không còn đường nào né tránh mới bị hai hỏa cầu đánh trúng ngực, nhất thời da tróc thịt bong, trên lồng ngực hắn hiện ra hai vết thương nám đen nhìn thấy mà giật mình.

Thân hình Dịch Áo mất tự chủ bay ra ngoài xa đụng mạnh vào bức tường, rồi vô lực ngã xuống đất.

Lao Lạp đứng ở khá xa, tại ngay khi Dịch Áo phát động công kích, nàng đã đề cao cảnh giác. Tất cả mọi người ở trong sân, chỉ có một mình nàng tránh thoát công kích của Hỏa Hồ Chu Dịch Ti mà không tổn hao gì. Từ đó mọi người đều cảm thấy chênh lệch thực lực quá lớn, trong nhóm bọn họ Ca Đồn đã là Quang

Mang cấp chín võ sĩ nhưng khi đối mặt Cực Hạn võ sĩ chân chính, hắn vẫn không đáng là gì cả, ngay cả một kích cũng không đỡ nổi.

Hơn nữa, Hỏa Hồ Chu Dịch Ti buông thả công kích phạm vi lớn vì muốn đánh bại tất cả mọi người trong sân, nếu như nàng Chân Hồng Chi Vũ ngưng tụ lực lượng vào một người. Cho dù là Dịch Áo cũng sẽ chết ngay lập tức, Lôi Mông thi triển Bàn Thạch Thủ Hộ lại càng nực cười, nếu như Chu Dịch Ti lựa chọn hắn, giờ phút này hắn đã sớm bị đốt thành tro tàn.

Không thể không nói Ca Đồn là người may mắn nhất, cho tới giờ Chu Dịch Ti vẫn chưa nhận ra hắn. Ở tình cảnh hiện tại Chu Dịch Ti cảm thấy hứng thú đối với Dịch Áo, bởi vì hắn đã khám phá ra kế hoạch của nàng.

“Người rất thông minh, thế nhưng người thông minh thường thường sẽ chết rất sớm.” Chu Dịch Ti chậm rãi đi tới Dịch Áo: “Các người giả trang thành đạo tặc quen thuộc như vậy, nhìn bộ dáng đoàn xe đầu tiên của chúng ta cũng nằm trong tay các người, mảnh võ tinh thần ở đâu? Ở trong hầm ngầm kia hả?”

Lôi Mông đứng phía sau đột nhiên rống lên giận dữ, giơ chân lên đạp mạnh xuống đất, vô số khe nứt theo đó lan tràn ra ngoài, mặt đất chung quanh hắn nổ ầm ầm sụp xuống một mảng lớn.

“Làm gì? Cho rằng đánh sập hầm là ta không tìm được mảnh võ tinh thần rồi?” Chu Dịch Ti quay đầu lại nhìn Lôi Mông, nụ cười trên mặt càng thêm đẹp đẽ: “Tiểu tử, người quá ngây thơ rồi.”

Dịch Áo âm thầm thở ra một hơi dài, hắn biết ý Lôi Mông chần sập cái hầm dĩ nhiên không phải là vì ngăn cản Chu Dịch Ti đi tìm mảnh võ tinh thần, mà là vì lo lắng sắp nhóm đạo sư sắp chạy tới Thánh Đế Tư học viện phát hiện bí mật của bọn họ.

“Đi !” Dịch Áo hét lớn một tiếng bất chợt buông thả Phong Ưu Nhã đánh về phía Chu Dịch Ti nhanh như chớp, trong mấy người ở nơi này chỉ có một mình hắn miễn cưỡng có một chút năng lực tự vệ, cho nên chỉ có hắn mới có thể kiềm chế Chu Dịch Ti.

“Ha hả.” Chu Dịch Ti mỉm cười lạnh lẽo, hai cánh tay vung lên, hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm vũ động y như có sinh mạng, lao tới nghênh đón Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo bỗng nhiên chuyển hướng, cánh tay giơ lên bắn ra mấy đạo Phong Nhận công kích Chu Dịch Ti. Thế nhưng công kích của hắn không có hiệu quả, Phong Nhận mới vừa tiến vào phạm vi hỏa diễm đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Thấy Chu Dịch Ti đã bị Dịch Áo hấp dẫn, Lôi Mông vội vàng quay đầu chạy đến chỗ Ca Đồn, ôm lấy hắn bỏ chạy ra xa. Hắn cũng lo lắng cho Dịch Áo, nhưng giờ phút này phải giành giật từng giây, đừng thấy Lôi Mông lúc bình thường hay ca cẩm dài dòng, đến thời khắc mấu chốt hắn sẽ quyết định rất nhanh, rất chính xác.

Dịch Áo chọt trái chọt phải, chọt cao chọt thấp, chặt vật né tránh ở trong sóng lửa, hắn không ngừng biến chuyển phương hướng, bởi vì chỉ cần chậm một chút xíu hắn sẽ bị biển lửa thiêu đốt hài cốt không còn.

Trong dĩ vãng từng nhìn Phí Đức Sĩ dùng Chân Hồng Chi Vũ công kích địch nhân, hắn cảm thấy uy lực Chân Hồng Chi Vũ hung mãnh vô cùng, bây giờ tự mình lâm vào biển lửa, hắn mới có thể chân chính hiểu ra tại sao Chân Hồng Chi Vũ lại được gọi là đại trận công phòng nhất thể.

Trên dưới trái phải, khắp nơi đều là hỏa diễm di động, có ngọn lửa tốc độ bay rất chậm, dần dần áp sát, tựa hồ muốn đè ép không gian hoạt động của hắn, có ngọn lửa lướt qua nhanh như chớp, chỉ cần tốc độ phản ứng của hắn chậm hơn một xíu sẽ phải bị thương; có ngọn lửa vòng qua hắn xa xa, tìm kiếm sơ hở sau lưng hắn. Một khi tất cả ngọn lửa nổi thành một mảnh, cho dù tốc độ của hắn có thể mau hơn gấp trăm lần cũng đừng mơ tưởng chạy thoát ra ngoài.

182. Chương 182: Võ Tôn Lâm Tái.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 182: Võ Tôn Lâm Tái.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hơn nữa, Chu Dịch Ti cũng không phải đứng tại chỗ thúc dục Chân Hồng Chi Vũ, nàng thủy chung giữ vững tốc độ bước tới gần Dịch Áo tiến. Mỗi khi tiếp cận Dịch Áo một tấc thì hung hiểm lại càng lớn, từng quả hỏa cầu liên tục bay sát qua bên cạnh hắn. Mặc dù hắn đã gia tăng tốc độ lên đến cực hạn, nhưng Chu Dịch Ti rất có kiên nhẫn ‘đùa giỡn’, cứ thế điều khiển hỏa diễm đuổi sát không buông.

Trong lòng Dịch Áo đột nhiên tỉnh ngộ, hắn không thể cứng rắn ngăn chặn Chân Hồng Chi Vũ công kích, đối phó võ giả như Chu Dịch Ti chỉ có một biện pháp là nhượng bộ lui binh. Dựa vào Phong Ưu Nhã đề thăng tốc độ, chỉ cần thoát khỏi phạm vi Chân Hồng Chi Vũ công kích, Chu Dịch Ti sẽ không có biện pháp đối phó hắn.

Nhưng vì muốn hấp dẫn Chu Dịch Ti chú ý, che chở Lôi Mông và Ca Đồn chạy trốn, hắn mới cố ý tiến tới gần Chu Dịch Ti. Làm như thế chẳng khác nào tự đưa mình vào cửa, đi vào thì dễ, muốn ra thì cực kỳ khó khăn.

Tiếp tục như vậy không sớm thì muộn hắn sẽ bị biển lửa vây chết ở bên trong. Nghĩ tới đây, thân hình Dịch Áo bỗng nhiên vọt sang ngang, chờ đợi Chu Dịch Ti không chế Chân Hồng Chi Vũ chuyển động theo, hắn sẽ dùng toàn lực lùi về phía sau, cố gắng rời xa biển lửa này.

“Xùy xùy...”

Trường bào sau lưng Dịch Áo lập tức bốc cháy, mái tóc bắt lửa nám đen, từ phía sau nhìn tới giờ phút này Dịch Áo đã biến thành người lửa thực sự. Thế nhưng dựa vào tốc độ đến gần cực hạn, hắn đã thành công thoát ra khỏi biển lửa trước khi Chu Dịch Ti phản ứng, vì thế lực sát thương của hỏa diễm bị giảm rất đáng kể. Hắn vội vã ném trường bào ra ngoài, lăn vài vòng rồi nhảy lên cao dùng sức dập lửa trên đầu.

Lúc này Dịch Áo đột nhiên nhận ra có thứ gì đó đang tiếp cận, hắn vội vàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy biển lửa lao đến với tốc độ rất nhanh. Không đợi hắn cho ra động tác nào cả, mấy đạo Liệt Diễm Trảm từ trong biển lửa bắn thẳng tới trước ngực hắn.

Dịch Áo theo bản năng thả ra Phong Ưu Nhã né sang mặt bên, nhưng hai chân hắn mới vừa bay lên không thì mấy đạo Liệt Diễm Trảm đột ngột chẻ ra xung quanh tạo thành hình nửa vòng trăng che chắn hai bên sườn của hắn.

Cho dù Dịch Áo lui theo hướng nào cũng không thể thoát khỏi Liệt Diễm Trảm công kích, nếu như tiến về phía trước sẽ có thể tránh né Liệt Diễm Trảm. Nhưng trước mặt chính là biển lửa, hắn là đi tới chắc chắn lại bị bao vây một lần nữa.

Nếu như đổi thành người khác rất có khả năng lao tới trước né tránh, ít nhất có thể tránh được nguy cơ gấp gáp này. Nhưng Dịch Áo càng lâm vào nguy hiểm lại càng tỉnh táo, hắn cắn răng dốc hết toàn lực thoái lui về phía sau, vừa lui vừa không ngừng phóng thích Phong Nhận.

Dịch Áo không cầu tránh né toàn bộ Liệt Diễm Trảm công kích, chỉ mong rằng Liệt Diễm Trảm tạo thành thương tổn càng ít càng tốt.

Chẳng qua là Phong Nhận của hắn rất khó phá vỡ Liệt Diễm Trảm của Chu Dịch Ti. Nếu như đổi thành Diễm Sinh bí kỹ hắn là có cơ hội nhiều hơn, nhưng đây là một trận chiến đấu cường độ cao trước giờ chưa từng có. Trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, Dịch Áo đã vận chuyển nguyên lực không biết bao nhiêu lần, dưới tình huống Nguyên Lực Luân không ổn định, mạnh mẽ buông thả Diễm Sinh bí kỹ tương đương với tự sát.

Mất thấy mấy đạo hỏa diễm nhanh chóng tiến tới gần, tâm Dịch Áo đã nguội lạnh như tro tàn, từ khi hắn đoán ra đối phương nguy trang cho đến bây giờ đã qua hơn một phút rồi, vì sao vẫn chưa có người nào tới đây trợ giúp?

Đúng lúc này chợt có một bóng người lao tới ôm lấy Dịch Áo. Tốc độ Dịch Áo phi thường kinh người, thế mà bóng người kia có thể đến gần và thành công ôm lấy hắn, đúng là rất khó tin tưởng nổi.

Theo đó tiếng gầm gừ của dã thú vang lên, một màn sáng trắng noãn hiện ra, Dịch Áo và bóng người nọ được màn sáng bao phủ ở bên trong. Đến lúc này Dịch Áo mới nhìn rõ người ôm lấy hắn dĩ nhiên là Lao Lạp.

“Àm...”

Màn sáng mới vừa hiện ra đã bị Liệt Diễm Trảm công kích kịch liệt trực tiếp diệt vong, Lao Lạp ngã ra sau phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt Dịch Áo nhất thời mờ hồ.

Trong chốc lát, hai người rơi thẳng xuống đất, cũng không biết là vì màn sáng bị phá vỡ mới bị thương, hay là bởi vì đau đớn thống khổ không chịu nổi, tiểu Miêu Tử không ngừng gào thét thê lương.

Mặc dù hai mắt đã bị máu tươi che kín nhưng Dịch Áo không có bị mất đi phương hướng, mới vừa rồi Lao Lạp ôm hắn, bây giờ đổi thành hắn ôm Lao Lạp. Ngay sau đó, Dịch Áo vội vàng nhảy lên cao, thả ra Phong Ưu Nhã lùi gấp về phía sau.

Chẳng qua là vận khí của hắn không tốt lắm, phía sau lưng lại có một cây đại thụ, Dịch Áo không thể nhìn thấy nên đụng thẳng vào nó, một tiếng vang ầm ầm nổ ra, Dịch Áo bị va chạm đột ngột chấn cho đầu văng mắt hoa, trán hắn và Lao Lạp lại nện mạnh vào nhau, hai người không tự chủ được mở miệng rên rỉ thống khổ.

“Ha ha, tình cảm đồng sanh cộng tử thật là khiến cho người hâm mộ mà.” Ngay khi Dịch Áo ôm Lao Lạp chặt vật bỏ dậy lần thứ hai, Chu Dịch Ti đã đi đến rất gần, nàng làm ra bộ dạng ung dung mỉm cười nói: “Được rồi, ta thành toàn cho các người.”

Đột nhiên một thanh âm nhu hòa truyền tới: “Một Cực Hạn võ sĩ lại hăng hái bồng bồng khi dễ mấy Quang Mang võ sĩ, người thật sự tự hào vì chuyện này sao?”

Thân hình Chu Dịch Ti bỗng nhiên cứng đờ, quay đầu nhìn lại thì thấy một nữ nhân có vẻ bằng tuổi nàng, người nọ đang đứng ở sau dãy tường sụp đổ lảng lạng đôi mắt nhìn nàng.

“Người là ai?” Chu Dịch Ti lạnh lùng hỏi, nếu đổi thành lúc bình thường nàng đã sớm cho một đạo Liệt Diễm Trảm bay qua rồi, nhưng ở trên người nữ nhân kia, nàng cảm nhận được áp lực lớn không chịu nổi.

“Dịch Áo ~!” Tác Phỉ Á vội vã chạy tới thấy Dịch Áo mặt mày dính đầy máu, bộ dáng lung lay không vững, liền bị dọa cho sợ vỡ mật, kêu lên kinh hoàng.

Đám người Y Toa Bối Nhĩ chạy theo phía sau Tác Phỉ Á, nhìn thấy tình cảnh trong sân nhất thời giật mình ngã người tại chỗ. Tất cả mọi người bao gồm cả Tác Phỉ Á đều dừng bước, bởi vì khoảng cách giữa Dịch Áo và Chu Dịch Ti đã quá gần.

Chu Dịch Ti vốn không nghĩ tới tòa trang viên này lại có thể xuất ra nhiều võ sĩ như vậy, nhất là nữ nhân đang đứng trước mặt này. Mặc dù nàng chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó nhưng lại mang đến áp lực cực lớn.

“Đầu hàng đi, ta không muốn giết người ở chỗ này.” Nữ nhân đứng cách Chu Dịch Ti không xa ôn nhu nói, thanh âm tuy nhẹ nhưng trong đó hàm chứa uy nghiêm không thể kháng cự.

Khóe miệng Chu Dịch Ti giật giật mấy cái, cảm giác này chưa từng cảm nhận được trên người Phật Lang Duy, điều này càng giúp cho nàng phi thường phi thường bất an.

Chu Dịch Ti không tự chủ lui về sau một bước, sau đó ánh mắt của nàng bị một thân ảnh trên nóc nhà bên trái hấp dẫn.

Phí Đức Sĩ chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trên đó, hai tay giấu vào trong áo lảng lạng nhìn Chu Dịch Ti, thoạt nhìn giống như một đại thúc hoàn toàn vô hại ở nhà bên vậy.

Nhưng Chu Dịch Ti tuyệt đối không bị vẻ bề ngoài của Phí Đức Sĩ lừa gạt, nàng sở dĩ bỏ qua cuộc sống vô câu vô thúc gia nhập đám cướp Phật Lang Duy, nguyên nhân rất lớn là vì tránh né Phí Đức Sĩ đuổi giết. Mặc dù nguyên nhân từ đầu chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng vẫn lưu lại cho Chu Dịch Ti đủ cảm nhận lãnh hội sự lãnh khốc của Phí Đức Sĩ.

Mặc dù mấy năm gần đây thực lực Chu Dịch Ti đột nhiên tăng mạnh, nhưng chính nàng không thể không thừa nhận, nếu so sánh với Phí Đức Sĩ, nàng vẫn còn một đoạn chênh lệch.

Phí Đức Sĩ xuất hiện khiến cho tâm tình Chu Dịch Ti rơi thẳng xuống đáy cốc, chỉ một mình Phí Đức Sĩ đã hoàn toàn có thể chế trụ nàng rồi. Huống chi ở đây có nhiều người như vậy, nàng không có một chút phần thắng.

Giờ phút này Chu Dịch Ti đã không còn nghĩ đến chuyện đoạt lại mảnh võ tinh thần bị cướp nữa. Đối với nàng, vấn đề thiết yếu trước mắt chính là làm thế nào mới có khả năng an toàn rời khỏi nơi này.

Nữ nhân kia tựa hồ xem thấu ý đồ Chu Dịch Ti, nở nụ cười nói: “Không nên làm tiếp chuyện tình không có ý nghĩa, người không là đối thủ của ta.”

Nói chuyện kiêu ngạo như thế nhưng vẻ mặt nữ nhân kia vẫn bình đạm thông dong như cũ, tựa hồ nàng đang giảng thuật một chuyện vô cùng đơn giản và thực tế.

Lúc này ánh mắt Chu Dịch Ti bỗng nhiên sáng ngời, nếu như đối phương có lòng tin như vậy, vì điều gì không trực tiếp xông lên giết chết nàng cho rồi? Cần gì phải nói không muốn giết người ở chỗ này, Chu Dịch Ti căn bản không tin tưởng loại chuyện ma quỷ này, lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của những người khác trong sân. Trong lòng Chu Dịch Ti chợt hiểu ra vấn đề, chậm rãi xoay người lại nhìn về phía Dịch Áo vừa trúng đòn nghiêm trọng, ngay cả đứng cũng không vững.

Về mặt Tác Phỉ Á ở xa xa lập tức trở nên khẩn trương, nhưng bây giờ nàng không dám làm gì hết, chỉ có thể ký thác tất cả hi vọng vào đạo sư Lâm Tái của mình.

Ca Đồn và Lô Mộng gấp đến độ cả mặt, trong lòng hai người rất rõ ràng nếu không có Dịch Áo kiềm chế, sợ rằng bọn họ trốn không thoát Chân Hồng Chi Vũ của Chu Dịch Ti. Nhưng vấn đề là lấy thực lực bọn họ xông cũng chỉ là vô ích, hiện thực tàn khốc này khiến cho hai người vừa xấu vừa cực kỳ tức giận.

Thấy Chu Dịch Ti chuyển sang ngó chừng Dịch Áo, Phí Đức Sĩ từ trên nóc nhà lướt xuống, nhưng cũng không dám tiến đến quá gần vì sợ Chu Dịch Ti thương tổn Dịch Áo.

183. Chương 183: Diệt Khẩu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 183: Diệt khẩu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chu Dịch Ti đoán không sai, nếu như không phải Dịch Áo đang ở trong phạm vi công kích của nàng, không thể nào chạy thoát được, sợ rằng Lâm Tái đã sớm xuất thủ. Lâm Tái là đạo sư của Tác Phỉ Á, tác phong của vị Vô Tôn này tuyệt đối không giống ngữ khí ôn nhu của mình, chỉ cần nàng xuất thủ chính là công kích vô cùng bá đạo, không bao giờ lưu lại cho đối phương đường sống.

“Ta khuyên người tốt nhất đừng động, nếu như người còn muốn sống.” Lâm Tái chậm rãi nói, giả sử Dịch Áo không phải là vị hôn phu Tác Phỉ Á, nàng căn bản không cần phí công trắc trở như vậy làm gì. Mặc dù nàng cũng biết lời uy hiếp nói một lần là tốt rồi, nói nhiều hơn nữa chỉ có thể dẫn đến tác dụng ngược, nhưng bất đắc dĩ chính là nàng lại không thể bất kể an nguy của Dịch Áo.

Quả nhiên sau khi Chu Dịch Ti nghe Lâm Tái nói lần thứ hai, ngược lại nở nụ cười đáp: “Nếu như ta nhất định phải động thì sao?”

Mặc dù giờ phút này Chu Dịch Ti đang đưa lưng về phía Lâm Tái, nhưng Lâm Tái vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý đối phương. Kể từ khi Lâm Tái trở thành Vô Tôn chưa từng có người dám nói với nàng như vậy, nhưng Lâm Tái lại rất thích Tác Phỉ Á, thật sự là không đành lòng làm cho người đệ tử đắc ý của mình thương tâm, dưới tình huống sợ ném chuột võ đồ, thậm chí nàng không biết nên làm gì cho phải.

“Người đi đi.” Giữa sân yên lặng như tờ, Tác Phỉ Á bỗng nhiên mở miệng nói: “Giữa chúng ta cũng không có thù hận gì lớn, người bây giờ rời khỏi nơi này, ta có thể bảo đảm sẽ không có ai cản trở người.”

“Ha ha.” Chu Dịch Ti cười lên trầm thấp, nói: “Vốn là ta có ý nghĩ rời khỏi nơi này mà thôi. Nhưng ta chợt phát hiện chuyện này càng ngày càng thú vị rồi, cho nên bây giờ ta không muốn đi nữa, ăn vào bao nhiêu, ta sẽ bắt các người nhả ra bấy nhiêu, đừng tưởng rằng...”

Chu Dịch Ti còn chưa nói hết, Dịch Áo đã động, bởi vì hắn biết không thể để cho Chu Dịch Ti nói tiếp, một khi mảnh võ tinh thần ở trong hàm ngậm bị đám người Lâm Tái phát hiện, vậy thì nhóm đồng minh tạm thời tổ chức này rất có thể sụp đổ trong nháy mắt. Từ nay về sau Thánh Đế Tư học viện sẽ không còn trợ lực cho Tác Phỉ Á nữa.

Dịch Áo vẫn có thể biết được rõ ràng cái gì nhẹ cái gì nặng, cho nên hắn ngang nhiên phát động công kích. Bởi vì có đầy đủ thời gian chuẩn bị, Dịch Áo trực tiếp sử dụng Diễn Sinh bí kỹ, ba đạo Phong Nhận theo hình chữ phẩm phóng tới Chu Dịch Ti, đang bay trên không trung đột nhiên nổ tung hóa thành mười mấy đạo quang ảnh bao phủ thân hình Chu Dịch Ti ở bên trong.

Đồng thời Dịch Áo lập tức thi triển Phong Ưu Nhã, ôm Lao Lạp vào ngực nhanh chóng lui về phía sau, hắn không trông cậy Diễn Sinh bí kỹ có thể thương tổn Chu Dịch Ti, chỉ hy vọng có thể ngăn cản đối phương một lát, với tốc độ của hắn hoàn toàn có thể chạy tới chỗ an toàn trong nháy mắt.

Đáng tiếc là động tác Dịch Áo nhanh như chớp nhưng động tác Chu Dịch Ti còn nhanh hơn, trên thực tế sau khi nàng nhận định Dịch Áo là nhân vật trọng yếu trong trận doanh đối phương. Chu Dịch Ti đã dồn toàn bộ tinh thần lên trên người Dịch Áo, ngay khi Dịch Áo phát động công kích, Chu Dịch Ti cũng lập tức hành động ứng phó.

Vô số ngọn lửa từ trong tay Chu Dịch Ti bắn ra đan vào nhau quán thành một tấm lưới lửa to lớn, bao phủ Dịch Áo vào giữa với tốc độ cực nhanh. Cho dù là võ sĩ cùng giai buông thả Phong Nhận cũng không thể chống lại Chân Hồng Chi Vũ của Chu Dịch Ti. Huống chi Dịch Áo chỉ là một Quang Mang võ sĩ, mười mấy đạo quang ảnh nhất thời bị hỏa diễm thiêu đốt sạch sẽ, hoàn toàn không có ngăn trở được một giây nào.

Thân hình Dịch Áo đang lui về sau nhất thời ngừng lại, hắn biết nếu như lại cố ý chạy trốn thì tấm lưới lửa quanh người sẽ thiêu đốt hắn thành tro bụi.

“Muốn chết !” Lâm Tái hét lên giận dữ, trong lòng nhất thời xuất hiện cảm giác tức giận. Nếu quả thật bị Chu Dịch Ti thương tổn Dịch Áo ở ngay trước mắt, nàng làm sao ăn nói với Tác Phỉ Á đây?

Tay phải Lâm Tái bỗng nhiên vươn ra, vội vã nắm chắc thành quyền, toàn bộ quá trình rất giống lúc Ca Đốn buông thả Viêm Bạo, khác nhau là ở chỗ không có ánh lửa xuất hiện, chỉ có nhiệt độ bốn phía nhanh chóng hạ thấp xuống.

Lúc này đám người Tác Phỉ Á Ca Đốn và Lôi Mông nóng lòng vọt lên, từng đạo bí kỹ xé gió chém về phía Chu Dịch Ti. Thế nhưng đều bị ngọn lửa chung quanh Chu Dịch Ti cản trở toàn bộ, chênh lệch thực lực giữa Quang Mang võ sĩ và Cực Hạn võ sĩ là ở chỗ này, mặc cho người cố gắng thế nào vẫn không thể đột phá nổi hàng phòng ngự của đối phương.

Phí Đức Sĩ cũng thả ra Chân Hồng Chi Vũ, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa điện xạ ra, xoắn thành một con Hỏa long thô to vọt tới chỗ Chu Dịch Ti.

Chu Dịch Ti không thềm để ý mọi người công kích mình, nàng rất có lòng tin bắt được Dịch Áo trước khi bị đối phương đánh bại. Cho dù là Phí Đức Sĩ cũng không thể tạo thành thương tổn cho nàng trong thời gian ngắn ngủi. Nhưng Chu Dịch Ti không nghĩ tới nơi này còn có một đối thủ mà nàng không có cách nào địch nổi.

Theo sau động tác Lâm Tái, Chu Dịch Ti đột nhiên cảm giác không khí bốn phía bắt đầu đông lại, mỗi lần nàng làm ra động tác đều phải dốc sức nhiều hơn bình thường. Hơn nữa không chỉ là nàng, thân hình Dịch Áo lui về sau cũng trở nên chậm chạp, phát hiện này khiến cho Chu Dịch Ti cảm thấy cực kỳ khủng hoảng, đây là cái gì? Chẳng lẽ là linh vực?

“Không Gian Nhược Thủy !” Giọng Lâm Tái nói vẫn rất là ôn nhu, động tác cũng mềm mại giống như nước, từng đạo nguyên lực dần dần biến thành thực chất cuốn lấy thân thể nàng bay lên không trung, rồi nhanh chóng lan tràn ra chung quanh, trong chớp mắt đã bao phủ không gian rộng vài trăm thước.

Không Gian Nhược Thủy? Võ Tôn? Chu Dịch Ti nhất thời tro tàn ý lạnh, vốn nàng chỉ muốn bắt Dịch Áo đảm đương vai trò đàm phán, nhưng giờ phút này nàng đã biết đó là không có khả năng. Mặc dù Không Gian Nhược Thủy không thể hoàn toàn hạn chế hành động của nàng, nhưng nàng tuyệt đối chạy không thoát, đối phương vây khốn và bắt giữ nàng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tính từ ý chí chiến đấu đi lên, Chu Dịch Ti không thua bất kỳ kẻ nào, chỉ nhìn vào tính cách nàng có can đảm giả làm võ sĩ bị thương lên vào trang viên là biết, nàng không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc.

Muốn ta chết? Chu Dịch Ti cười lên điên cuồng, vậy thì nhất định giao ra cái giá mà các người không thể nào chấp nhận nổi.

Tầm lưới lửa vốn chỉ dùng để vây khốn Dịch Áo bỗng nhiên bắt đầu co rút lại, Chu Dịch Ti đã hạ quyết tâm hủy diệt Dịch Áo. Ý tưởng của nàng rất đơn giản, nếu đã không còn hi vọng sinh tồn, tự nhiên là giết được người nào hay người đó.

Nhận thấy được quanh người có điểm dị thường, Dịch Áo rõ ràng Chu Dịch Ti đã liều chết đánh cược một lần rồi. Hắn quyết định thật nhanh, lập tức ôm Lao Lạp phóng lên cao, trực tiếp xuyên qua lưới lửa, khí lưu nóng rực làm cho Dịch Áo hô hấp cũng khó khăn. Nhưng giờ phút này tâm hắn ngược lại biến thành một mảng lặng yên, Chu Dịch Ti không cho hắn có nhiều lựa chọn, xông ra là có thể sống, còn không chịu đi thì chỉ một con đường bị thiêu chết ở chỗ này.

Giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi.

Khác biệt duy nhất là vào lúc này nếu lùi là chết.

“Dịch Áo ~!” Tác Phỉ Á nhìn thấy một màn này không khỏi hét lên bị thương, nếu như là Lôi Mông còn có thể sống sót sau khi chịu đựng Chu Dịch Ti công kích toàn lực một lần. Nhưng Dịch Áo chỉ là Phong hệ võ sĩ, làm sao có thể chịu nổi Chân Hồng Chi Vũ của Chu Dịch Ti?

Đúng lúc này Lao Lạp ở trong ngực Dịch Áo bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, tiểu Miêu Tử cũng gào thét theo nàng. Một luồng ánh sáng trắng từ trên người Miêu Tử sáng lên bao phủ hai người vào trong.

Sau một cái nháy mắt, lưới lửa do vô số hỏa cầu bện thành nuốt gọn thân hình Dịch Áo, trong tiếng nổ vang ầm ầm, hai màu trắng đỏ giao nhau không ngừng lóe sáng.

“Ầm ầm ~!”

Một quang cầu từ trong biển lửa lao ra ngoài, bay thẳng về phía xa xa. Dựa vào kết giới bảo vệ, Dịch Áo và Lao Lạp đều bình yên vô sự, nhưng trông mất Miêu Tử ở trong ngực Lao Lạp đôi đồng chỉ còn lại một màu xám tro, hiển nhiên là nó đã dùng hết lực lượng của mình.

Chu Dịch Ti rít lên chói tai tung người đuổi theo Dịch Áo, đúng lúc này đầu ngón tay Lâm Tái khép lại. Ngay sau đó, trên không trung xuất hiện vô số sợi tơ bạc như ẩn như hiện trùng trùng điệp điệp lần lượt thay đổi xen kẽ lẫn nhau, bao phủ gần nửa trang viên vào trong.

Tất cả mọi người đều cảm thấy có điểm dị thường, bắt mắt nhất chính là Dịch Áo và Lao Lạp.

Mạnh mẽ đột phá Chân Hồng Chi Vũ của Chu Dịch Ti, cộng thêm nguyên lực ba động trong không khí do Lâm Tái phát ra, áp lực chắc chắn là cực lớn. Cho nên tốc độ Dịch Áo không thể nhanh nổi, trong nháy mắt vô số sợi tơ bạc xuất hiện, tốc độ Dịch Áo và Lao Lạp rơi xuống đột nhiên giảm bớt, từ từ đáp xuống đất vô cùng nhẹ nhàng.

Chu Dịch Ti mới vừa nhảy lên lại ngưng trệ ở giữa không trung, tựa hồ có một đồng xiềng xích nhìn không thấy cố định nàng tại chỗ.

Chu Dịch Ti càng thêm giận dữ liều mạng né tránh giấy thoát, hỏa diễm chung quanh nàng điên cuồng vũ động. Tất cả mọi người đều có thể nhận ra Chu Dịch Ti đang đấu tranh với xiềng xích không thể nhìn thấy.

Thế nhưng chỉ cần ngọn lửa dao động chạm vào những sợi tơ bạc sẽ hóa thành từng đốm hỏa tinh lặng lẽ tiêu tán, trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, vô số sợi tơ bạc đã quấn quanh thân thể Chu Dịch Ti, luồng hỏa diễm ban đầu khi thể kinh người bị dập tắt nhanh chóng. Không gian mất đi ánh sáng từ Chân Hồng Chi Vũ dần dần trở nên u ám.

Trong chốc lát, vô số sợi tơ bạc đã ngưng tụ lại một chỗ hợp thành một cái kén bóng loáng bao bọc lấy Chu Dịch Ti.

Bốn phía lập tức an tĩnh, một vị Vô Tôn thả ra cao cấp bí kỹ không phải người nào cũng có duyên tận mắt nhìn thấy, sau đó một thanh âm kỳ quái vang lên phá vỡ không gian yên lặng.

“Rắc rắc ...~!”

Tựa hồ có thứ gì đó đang chậm chạp vỡ ra. Lâm Tái phát phát tay, cái kén trên không trung đột nhiên nổ tan tành, thân ảnh Chu Dịch Ti xuất hiện rơi thẳng xuống đất.

Không Gian Nhược Thủy tựa hồ không sinh ra ảnh hưởng gì đối với Chu Dịch Ti, ngoại trừ khuôn mặt có vẻ đại ra, bề ngoài của nàng vẫn vô cùng xinh đẹp y như một con búp bê tinh mỹ. Nhưng ngay khi nàng đụng vào mặt đất, một tình cảnh khiến cho mọi người kinh hãi xuất hiện, thân thể Chu Dịch Ti vỡ vụn trong nháy mắt.

Vô số vết nứt hiện ra trên mặt Chu Dịch Ti, kể cả y phục, cánh tay, hai chân, nhuyển giáp bằng da đặc chế từ Nam tước linh, mái tóc...v...v, đều nứt vỡ. Một nữ nhân vốn rất xinh đẹp chỉ trong chớp mắt đã biến thành một yêu bà kinh khủng.

Nhất là khuôn mặt Chu Dịch Ti đã đạt đến trình độ hù cho con nít khóc đêm rồi. Trên đó trải rộng hàng trăm vết nứt, lỗ mũi vốn vươn cao ngạo nghễ bị biến thành mười mấy khối, cái miệng nhỏ nhắn cũng hoàn toàn thông suốt cơ hồ mở rộng ra đến mang tai, làm lộ ra nguyên hàm răng trắng và hai hàng lợi đỏ hồng.

Vết thương nhiều như vậy nhưng không có chảy máu, bởi vì mạch máu và da thịt trong thân thể nàng đã bị ngưng tụ thành băng.

Tình cảnh quá kinh khủng khiến cho mọi người tập thể hết lên thất thanh, còn Lâm Tái nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nếu như không phải là Chu Dịch Ti ép buộc nàng không có lựa chọn nào khác, nàng cũng không muốn dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn này công kích một nữ nhân khác.

“Không nên... đắc ý...” Mặc dù miệng đã nứt ra rồi nhưng Chu Dịch Ti vẫn còn có thể phát ra thanh âm, điều này cho thấy tính mạng lực của nàng ương ngạnh đến cỡ nào.

Dịch Áo là người thứ nhất tỉnh táo lại, hẩn nhẹ nhàng đặt Lao Lạp xuống tung người nhào tới Chu Dịch Ti, giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, Tác Phỉ Á cũng đồng thời thả ra một đạo Băng Trùy công kích Chu Dịch Ti.

Ở trong mắt người khác, Dịch Áo đang phát tiết lửa giận, còn Tác Phỉ Á hẳn là vì Dịch Áo lâm vào hiểm cảnh nên cực kỳ thống hận Chu Dịch Ti, không nhịn được mới ra tay.

Thấy Dịch Áo và Tác Phỉ Á không hẹn mà cùng nhau xuất thủ, Y Toa Bối Nhĩ đầu tiên là ngăn người ra, sau đó lại mỉm cười sâu xa.

Thân thể vốn đã bị vô số vết nứt nên không có cách nào chịu nổi đòn công kích. Dịch Áo phóng ra Phong Nhận bắn tới giữa ngực Chu Dịch Ti rồi từ xuyên ra sau lưng. Còn Tác Phỉ Á thả ra Băng Trùy đánh ngay vào mặt Chu Dịch Ti, thân thể Chu Dịch Ti bị đánh văng ra ngoài bảy, tám thước. Trong quá trình bay lùi ra sau, một bên má bị Băng Trùy đánh sút một mảng lớn, còn dư lại một con mắt từ từ mất đi ánh sáng, tính mạng theo đó mà biến mất.

“Dịch Áo, người sao rồi?” Ca Đồn và Lôi Mông vội vàng lao đến chỗ Dịch Áo.

“Ta không sao!” Dịch Áo thở ra một hơi dài, tiếp theo tầm mắt của hắn rơi vào trên người Lao Lạp cách đó không xa: “May nhờ Lao Lạp cứu ta một lần, nếu không...”

Tác Phỉ Á vốn muốn tới xem thương thế Dịch Áo, nghe được câu này lập tức chuyển hướng bước nhanh tới bên cạnh Lao Lạp, cúi người quan sát cô bé.

Sắc mặt Lao Lạp rất uể oải, phần lưng nàng bị Liệt Diễm Trảm của Chu Dịch Ti bổ trúng, y phục cơ hồ bị cắt ra làm hai mảnh lưu lại một vết cháy xém dài chừng một thước, thoạt nhìn cũng phải giật mình kinh hãi.

Tác Phỉ Á vươn tay ra cẩn thận ôm lấy cổ và chân Lao Lạp, bế nàng lên rồi đi ra ngoài.

Đợi đến lúc bước lên con đường đá xanh Lao Lạp mới ý thức Tác Phỉ Á muốn đưa nàng tới chỗ khác liền bất an giãy dụa, dùng ngón tay chỉ vào viện nhỏ Địch Áo. Mặc dù đã bắt đầu quen dần với thế giới bên ngoài, nhưng Lao Lạp vẫn còn có chút tự bế nội tâm, nàng không muốn giao thiệp với những người khác, chỉ có Địch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông mới có thể khiến cho nàng an lòng.

Sắc mặt Tác Phỉ Á có vẻ bất đắc dĩ, nhưng vẫn xoay người đi về phía viện nhỏ của Địch Áo.

Lâm Tái khai báo đơn giản cho Y Toa Bối Nhĩ mấy câu liền rời đi, chiến đấu đã kết thúc, chuyện tình sau này tự nhiên có người khác xử lý.

Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì bước tiêu sái đến trước mặt Địch Áo, nói: “Này, Địch Áo, có cần ta hỗ trợ cái gì không?”

Địch Áo nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ, nụ cười Y Toa Bối Nhĩ có chút gian trá, giống như hồ ly ăn trộm gà con vậy. Hắn không khỏi cười khở ở trong lòng, có lúc nói chuyện với nữ tử vô cùng thông minh quả thật không vui vẻ gì lắm. Chẳng lẽ nàng không biết hồ đồ cũng là một loại hạnh phúc, hoặc là một loại đạo đức hay sao? Thế nhưng nếu nói nghiêm khắc cũng không trách Y Toa Bối Nhĩ được, là do hắn và Tác Phỉ Á đã quá vội vàng rồi.

Chu Địch Ti vốn đã trọng thương chờ chết, hắn và Tác Phỉ Á lo lắng Chu Địch Ti trước khi chết tiết lộ cơ mật mới đồng loạt ra tay. Nhìn thấy hiện tượng khác thường này, nếu như không sinh ra hoài nghi và tò mò, vậy thì nàng cũng không phải là Y Toa Bối Nhĩ nữa.

“Không có.” Địch Áo lắc đầu nói.

“Đừng có khách khí với ta.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Các ngươi quá lơ là rồi, lực lượng cảnh giới trong trang viên không đủ, không thể để cho gian tế lẫn vào nha? Lúc này Lâm Tái đạo sư nói cho ta biết, bảo ta bố trí giúp các ngươi một tay.”

Đám người Địch Áo hai mắt nhìn nhau, cũng không có ý định nói tiếp.

Phí Đức Sĩ mang theo đám võ sĩ quét dọn chiến trường, tòa viện nhỏ của Địch Áo đã cực kỳ tan nát, cửa viện sụp đổ xuống, tường viện cũng có vài chỗ bị hủy hoại, may là nhà giữa và hai gian sương phòng bình yên vô sự, trong viện còn có một cái hồ to. Phí Đức Sĩ đi vòng quanh hồ to mấy vòng, hắn cảm giác có chỗ kỳ quái, cái dạng bí kỹ gì mới có thể phá hư mặt đất thành bộ dáng này?

Coi như là hắn toàn lực thúc dục Chân Hồng Chi Vũ cũng phải phát ra mấy kích liên tục mới có khả năng đạt tới hiệu quả như vậy. Địa hệ võ sĩ có tính phá hư đối với mặt đất là lớn nhất, thế nhưng nơi này chỉ có một gã Địa hệ võ sĩ cao cấp là Lôi Mông, lấy cảnh giới Lôi Mông bây giờ vẫn còn không đạt tới lực phá hoại cỡ này.

Lôi Mông và Ca Đồn sợ hết hồn hết vía vội vàng ra lệnh các võ sĩ lấy bùn đất từ bên ngoài lấp đầy cái hồ, còn Phí Đức Sĩ cũng bỏ qua chuyện này, hắn không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Thủ hạ Ai Văn có bốn võ sĩ tử trận tại chỗ, bản thân hắn cũng bị thương, nhưng Ai Văn không dám lãng phí thời gian. Trang viên đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn phải sớm bẩm báo với Đường Ân Nam tước, sau khi an táng đồng bạn qua loa, hắn liền lên đường ngay giữa đêm khuya.

Địch Áo mới vừa trải qua một trận chiến đấu cường độ cao, mặc dù cơ thể hắn ẩn chứa nguyên lực cực lớn, nhưng thể lực và tinh thần tiêu hao quá nhiều, ngay cả nguyên lực cũng không thể bù đắp nổi. Hắn không ăn bữa tối, cự tuyệt những võ sĩ kia băng bó vết thương cho hắn, trực tiếp quay trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Qua chừng một canh giờ, một tiếng khóc âm ỉ truyền đến cắt đứt quá trình hắn minh tường, hắn mở mắt ra ngưng thần lắng nghe, phát hiện thanh âm kia đến từ gần đó, chờ hắn đẩy cửa ra mới nghe được rõ ràng hơn, tiếng khóc kia chính là Lao Lạp từ trong sương phòng truyền tới.

Địch Áo đi tới gõ nhẹ cửa phòng hai cái, sau đó đẩy cửa phòng ra. Tác Phỉ Á, Ca Đồn và Lôi Mông đều có mặt ở đây, còn Lao Lạp co chân ngồi ở đầu giường không ngừng khóc nức nở, khuôn mặt vốn rất khả ái giờ phút này đã u ám một mảnh, bả vai nàng co giật từng đợt, nước mắt theo gò má một nhỏ xuống đất.

“Lao Lạp, không nên như vậy.” Tác Phi Á quay đầu lại nhìn Dịch Áo, rồi lại dời lực chú ý lên trên người Lao Lạp: “Nghe lời nào, nằm yên ở trên giường không được lộn xộn, nếu không vết thương của người lại nứt ra đó.”

“Dịch Áo, thương thế của người không sao chứ?” Ca Đồn hỏi.

“Chỉ là vài vết thương nhỏ, không thành vấn đề.” Dịch Áo nhìn về phía Lao Lạp, hỏi: “Lao Lạp bị gì thế?”

“Tự người đến xem đầu Miêu Tử đi thì biết.” Lôi Mông dùng thanh âm trầm thấp nói.

Dịch Áo ngồi ở trên giường nhìn Miêu Tử trong ngực Lao Lạp, hai mắt Miêu Tử khép hờ, thân thể không hề nhúc nhích. Dịch Áo vươn tay ra đặt lên móng vuốt Miêu Tử mà nó lại không có một tí phản ứng nào. Còn Lao Lạp nhìn thấy Dịch Áo liền khóc lóc hại hơn nữa, Tác Phi Á ở một bên khuyên thế nào cũng không có hiệu quả, dĩ nhiên nàng có thể hiểu lời Tác Phi Á nói hay không còn là một vấn đề.

“Có cần mảnh vỡ tinh thần không?” Dịch Áo hỏi.

“Chỗ của ta còn dư lại một ít.” Lôi Mông lắc đầu nói: “Lúc này đã cho tiểu Miêu Tử vài viên, hình như không có hiệu quả.”

Dịch Áo không biết nên nói gì cho phải, tình cảm Lao Lạp và Miêu Tử rất thâm hậu, có đôi khi giống như hai mẹ con vậy. Nếu như Miêu Tử thật sự xảy ra chuyện sẽ tạo thành đả kích cực kỳ to lớn đối với Lao Lạp.

184. Chương 184: Tiến Hoá.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 184: Tiến hoá.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo, người tới khuyên nhủ nàng đi.” Tác Phi Á thấp giọng nói.

“Ta khuyên cũng vô ích.” Dịch Áo cười khở nói: “Đợi đến ngày mai xem sao, sinh mệnh lực yêu thú rất ương ngạnh, có lẽ ngày mai tiểu Miêu Tử sẽ tốt lên.”

“Nếu quả thật...” Tác Phi Á muốn nói lại thôi, sau đó dời sang đề tài khác: “Nhưng tối hôm nay làm sao bây giờ? Người xem vết thương sau lưng nàng kia, đã nứt ra một lần rồi, nhưng nàng không nghe lời.”

Dịch Áo nhìn vết máu rỉ ra trên lưng Lao Lạp thì không khỏi đau lòng, nói thật lúc ban đầu là vì những viên cực phẩm mảnh vỡ tinh thần, căn cứ nguyên tắc nhận đồ của người thay người trừ họa mới chứa chấp Lao Lạp. Thế nhưng chung sống thời gian dài như vậy, ngoại trừ bọn họ cung cấp cho Lao Lạp một chỗ ở và vài bộ quần áo ra thì không còn làm gì nữa.

Nếu như thay đổi vị trí song phương, ở vào tình huống nguy cấp như thế, Dịch Áo tự hỏi rất khó làm được như Lao Lạp.

Miêu Tử nằm yên một một tiếng động, tất cả mọi người bên trong phòng đều thúc thủ vô sách, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh Lao Lạp cứu Dịch Áo. Bọn họ rất muốn làm gì đó cho Lao Lạp, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Dịch Áo trầm ngâm một hồi, nói với Lôi Mông: “Thử lại lần nữa, trên người của người còn có bao nhiêu mảnh vỡ tinh thần?”

Lôi Mông giao túi nước chứa mảnh vỡ tinh thần cho Dịch Áo, nói: “Cần gì nữa không?”

Dịch Áo nhận lấy túi nước, đổ mảnh vỡ tinh thần đổ ra quan sát thì thấy chỉ có hai mươi mấy viên. Nếu như không phải là ngoài sân còn có đội võ sĩ tuần tra, Dịch Áo thậm chí nghĩ đến việc vào trong hầm ngầm lấy ra thêm một số, nhưng tình hình trước mắt hiển nhiên là không thể.

Địch Áo nhẹ nhàng mở miệng Miêu Tử ra, nhét một viên mảnh vỡ tinh thần vào. Sau đó nghe thấy Miêu Tử rên lên một tiếng yếu ớt, Địch Áo lập tức vui mừng, có tác dụng? Nhìn lại trong miệng Miêu Tử đã không còn thấy bóng dáng viên mảnh vỡ tinh thần kia, nhưng hai mắt Miêu Tử vẫn khép lại, thân thể cũng không nhúc nhích, tựa hồ mới vừa rồi chỉ là cảm giác của Địch Áo.

“Lúc này cũng là như vậy, ăn thì ăn rồi, nhưng không có một chút phản ứng.” Lôi Mông nói.

Nhìn thấy Thánh Thạch mà Miêu Tử luôn luôn hứng thú lại không có tác dụng, Lao Lạp khóc đến mức ai nấy đều cảm thấy thương tâm.

Địch Áo nhìn mảnh vỡ tinh thần trong tay, lại nhìn Lao Lạp đang khóc bên cạnh, hần bất chấp tất cả nhét từng khối mảnh vỡ tinh thần vào trong miệng Miêu Tử.

Mấy người Tác Phi Á đồng thời mở to hai mắt ra nhìn, phải biết rằng chúng toàn là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Mặc dù mọi người rất muốn cứu Miêu Tử, nhưng Địch Áo làm như vậy ngoại trừ lãng phí ra sẽ không có ảnh hưởng gì hết. Nếu như mảnh vỡ tinh thần hữu dụng thì Miêu Tử đã sớm có phản ứng.

Lao Lạp cũng bị động tác Địch Áo hù dọa rồi, vội vã lấp bắp nói: “Nó... nhiều lắm.”

“Không có chuyện gì.” Địch Áo tạm thời dừng lại, cẩn thận quan sát động tĩnh Miêu Tử: “Đã đến lúc nào rồi còn sợ ít hay nhiều, không phải chỉ là mấy khối mảnh vỡ tinh thần thôi sao, chỉ cần nó có thể tỉnh lại là tốt hơn hết thấy.”

“Nó. Không thể.” Lao Lạp gấp đến độ bừng cả mặt, có lẽ là trong lòng quá vội vã nên nàng nói năng đột nhiên lưu loát hơn nhiều: “Nó không tiêu nổi !”

Địch Áo không khỏi giật mình ngậy người tại chỗ, bởi vì quan có tư tưởng chủ quan mà bỏ qua một sự thật. Mặc dù Miêu Tử là yêu thú biến dị nhưng hình thể của nó còn tại đó (ý là quá nhỏ). Cho dù Miêu Tử không có thương tổn trong người, chỉ sợ cũng không thể tiêu hóa hết nhiều mảnh vỡ tinh thần như vậy.

Thế nhưng bây giờ hối hận đã chậm, không thể móc mảnh vỡ tinh thần từ trong miệng Miêu Tử ra ngoài, nếu làm như vậy đoán chừng Lao Lạp nhất định sẽ liều mạng.

Mấy người ngó chừng Miêu Tử Trong ngực Lao Lạp không chớp mắt, một lúc lâu sau, Miêu Tử vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, tất cả mọi người không khỏi thở dài một hơi, xem ra vẫn không có hy vọng rồi.

“Bằng không...” Tác Phi Á liếc sang Địch Áo: “Ta mời đạo sư đến đây?”

Tác Phi Á nói ra lời này xem như đã tuyệt vọng rồi. Mặc dù Lâm Tái là Vô Tôn, nhưng việc cứu sống Miêu Tử và thực lực cường đại căn bản không hề liên quan gì tới nhau.

“Chỉ có thể như vậy.” Địch Áo mới vừa nói tới đây, ánh mắt bỗng nhiên động lại: “Đợi một chút, nó động...”

Mấy người vội vàng vây lại, Địch Áo nói không sai, Miêu Tử đúng là động, nhưng lại động vô cùng quái dị. Hoặc có thể nói là co quắp thì chuẩn xác hơn một chút, tựa hồ nó đang thừa nhận đau đớn quá lớn, cái mặt nhỏ nhắn khả ái nhú lại, có một thứ gì đó từ từ lan tràn ra toàn thân Miêu Tử.

Đồng thời một trận nguyên lực ba động tràn ngập khắp căn phòng, mấy người Địch Áo không khỏi hoảng sợ, nguyên lực ba động khổng lồ như thế cơ hồ có thể so sánh với Cực Hạn võ sĩ dùng toàn lực buông thả đấu kỹ rồi.

Nhìn thấy bộ dạng Miêu Tử, Lao Lạp lập tức ngừng khóc, chân tay luống cuống nhìn Miêu Tử trong ngực. Nàng không biết hiện tại nên làm gì nữa, phải làm thế nào mới có khả năng giảm bớt thống khổ cho Miêu Tử. Những người khác không thể lý giải tình cảm giữa Miêu Tử và nàng, nhưng nàng lại rõ hơn ai hết, giờ phút này nàng thậm chí hi vọng mình có thể thừa nhận thống khổ thay cho Miêu Tử.

Mấy người Địch Áo bốn mắt nhìn nhau, đây không phải là dấu hiệu tốt, bất kể là người hay là thú, một khi xuất hiện loại trạng thái co giật không bình thường này thường thường có ý nghĩa tử vong đã tới gần.

Theo mức độ run rẩy tăng lên, vẻ mặt Miêu Tử càng thêm thống khổ, bỗng nhiên liều mạng há to miệng, cổ họng phát ra thanh âm cổ quái, thoạt nhìn giống như là muốn nôn mửa.

Lần này ngay cả Tác Phỉ Á cũng trợn mắt nhìn Dịch Áo, ánh mắt trách cứ rất rõ ràng, người cho nó ăn nhiều như vậy làm gì?

Không đợi Dịch Áo giải thích, sau một lát một chuyện khiến cho mọi người không ngờ được xảy ra. Tứ chi Miêu Tử đột nhiên mạnh mẽ kéo dài ra, kèm theo một tràng thanh âm giòn vang, bốn chân nó lại nở to ra một đoạn, trắng kiện hơn trước rất nhiều, ánh mắt mọi người đồng thời trợn tròn lên, đây là tình trạng gì chứ?

Nhưng mà loại tình cảnh quỷ dị này còn chưa có kết thúc, cái đầu Miêu Tử vung vẩy qua lại không ngừng quay cuồng trong ngực Lao Lạp. Còn Lao Lạp đau lòng ôm chặt lấy nó, nhưng nằng kinh ngạc phát hiện khí lực Miêu Tử đột nhiên lớn hơn rất nhiều, bản thân nằng lại ôm không nổi.

Qua một lúc sau, động tác Miêu Tử mới từ từ hòa hoãn lại, mọi người vừa định thở phào nhẹ nhõm liền thấy cái đầu Miêu Tử bỗng nhiên kéo căng ra trước, phảng phất như có thứ gì đó đang động đậy. Sau đó cái đầu giãn dài thẳng tắp tới trước, mấy người có thể nhìn thấy rõ ràng cái cổ Miêu Tử đã dài ra thêm một khúc, da thịt ẩn dưới bộ lông dài màu trắng chuyển thành trạng thái trong suốt.

Nhìn Miêu Tử nằm trong ngực, Lao Lạp không dám động đậy gì hết, nằng sợ không cẩn thận sẽ làm gãy cổ Miêu Tử.

“Rắc rắc...” mấy tiếng, đỉnh đầu Miêu Tử đột nhiên nứt ra, Lao Lạp nhất thời bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, vừa định kinh hô lại phát hiện không có máu me xuất hiện như dự đoán, theo khe nứt mở rộng, một cái đầu trắng như tuyết chui ra từ trong miệng.

Miêu Tử đang lột da tựa hồ không có thống khổ như lúc trước, tứ chi không ngừng cử động. Qua chừng nửa ngày trời, hao phí rất nhiều sức lực mới đưa được thân thể thoát ra khỏi xác cũ, giờ phút này Miêu Tử trong ngực Lao Lạp lại có thêm một bộ da thú đầy đủ.

Hơn nữa, sau khi Miêu Tử thành công lột da đã biến thành bộ dạng hoàn toàn khác hẳn, chẳng những hình thể trắng kiện hơn, hai hàm trên dưới trong miệng tổng cộng có tám cái răng nanh sắc bén lóe ra hàn quang. Thí dụ các loại mãnh thú như cọp, sư tử cũng chỉ có bốn cái nanh mà thôi, nó lại có số lượng gấp đôi. Cái đuôi phía sau Miêu Tử không còn lông xù như trước, cuối phần đuôi lại mọc ra một cái móc câu sáng bóng màu trắng đục.

Như vậy cũng được? Mấy người Dịch Áo trợn mắt há mồm chẳng biết nói gì cho phải, không quản tên tiểu tử này là mèo hay là hổ, nhưng cái chuyện lột da không thể nào xuất hiện trên người nó mới đúng, cũng chưa từng nghe nói qua loại yêu thú biến dị nào lại có phương thức tiến hóa như thế này.

Mấy người Dịch Áo không rõ ràng là bởi vì bọn họ không biết được lai lịch của Miêu Tử. Đầu Miêu Tử này vốn cũng không phải là yêu thú biến dị bình thường, nếu như lấy mô hình Kim Tự Tháp để hình dung, tổ tiên hoặc phụ mẫu Miêu Tử tuyệt đối có tư cách đứng ở trên vị trí đỉnh tháp. Chúng loài yêu thú cao cấp này có phương thức truyền thừa rất kỳ lạ, chỉ khi nào tuổi thọ sắp hết mới có thể dẫn sinh ra đời sau, đến lúc đó bọn họ sẽ dồn tất cả tinh hoa trong cơ thể lưu lại cho đời sau của mình. Dĩ nhiên là yêu thú sơ sinh không thể nào tiêu hóa được hết số tinh hoa này, cho nên bọn họ sẽ phải phong ấn nguồn lực lượng này trong cơ thể đời sau, cho đến khi yêu thú đời sau trưởng thành tới trình độ nhất định, nguồn lực lượng này mới có thể đột phá phong ấn, dung nhập vào trong cơ thể nó.

Trên người Miêu Tử phát ra bạch quang chính là sử dụng nguồn lực lượng bốn nguyên của nó, đó là khả năng bẩm sinh. Thế nhưng mỗi một lần sử dụng đều phải trải qua một thời gian ngắn mới khôi phục, trong lúc đó còn phải hấp thu mảnh vỡ tinh thần để đền bù nguyên lực tiêu hao.

Sử dụng lực lượng bốn nguyên hai lần liên tục đã đối với tạo thành thương tổn rất sâu cho Miêu Tử. Hơn nữa, nó còn trúng đòn nghiêm trọng, nếu như không phát sinh vấn đề đặc biệt, Miêu Tử nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm mấy canh giờ sẽ hoàn toàn tử vong.

185. Chương 185: Chó

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 185: Chó

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tính mạng yêu thú quả thật rất ương ngạnh, ban đầu Hỏa Hồng Thú bị trọng thương không cần phải nói. Chỉ qua hai ngày, tiểu Miêu Tử đã trở lại bộ dạng vui vẻ hoạt bát như lúc bình thường, hơn nữa bởi vì thân thể nó lớn hơn rất nhiều, Lao Lạp không thể nào ôm vào trong ngực nữa. Trên thực tế Lao Lạp từng thử qua, kết quả lại khiến cho người người ghé mắt, dù sao nàng bây giờ vô cùng sạch sẽ, lại mặc y phục nữ tử, phần ngực bị Miêu Tử làm hở ra cơ hồ lộ hơn nửa bộ ngực, loại tràng diện đẹp mắt này tuyệt đối không dễ nhìn thấy vào lúc bình thường.

Tác Phi Á năm lần bảy lượt sửa thói xấu cho Lao Lạp, còn phải cầu mấy người Dịch Áo lúc nào cũng trông coi, giằng co chừng mấy ngày cuối cùng Lao Lạp cũng bắt đầu nghe lời không ôm Miêu Tử nữa. Chỉ thả cho nó chạy trên đất theo sau nàng, cho dù ôm Miêu Tử cũng chỉ là vòng ngoài chứ không phải đặt ở trong ngực như trước.

Thế nhưng Miêu Tử được thả tự do lại triệt để thành tinh, nó vô cùng tràn đầy tinh lực, tràn ngập tò mò đối với hết thảy thứ ở chung quanh, vì thế trêu chọc không ít phiền toái.

Lao Lạp thường xuyên đi tới vừa quay đầu lại là Miêu Tử mất tích, ban đầu mọi người còn thất kinh tìm kiếm một trận, sau đó dần dần biến thành thói quen.

Mỗi một vật trong trang viên đều có thể khiến Miêu Tử hứng thú, một lát đuổi theo con bướm háo hức vồ lấy, một lát leo lên trên cây săn bắt chim nhỏ, một lát dán mình xuống đất bò từ từ lên, đó là nó đang giám thị con kiến trên mặt đất, một lát lại đuổi theo con chuột già chạy quanh sân. Trong trang viên nuôi mấy con chó lớn thường xuyên bị Miêu Tử đe dọa quấy rầy, nó thậm chí dám đi khiêu khích Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn. Thế nhưng Hỏa Hồng Thú mặc kệ không thèm quan tâm ‘đồ nhỏ nhất’, vì thế hai chưa từng phát sinh xung đột lần nào.

Làm người ta không ngờ được chính là An Kỳ Nhi và Miêu Tử lại trở thành bạn tốt, mặc dù An Kỳ Nhi được mọi người sủng ái trải qua cuộc sống không buồn không lo ở chỗ này, nhưng trong trang viên đa số là người lớn nên không có ai chơi với nàng. Sau khi có Miêu Tử gia nhập ‘liên minh’ bổ khuyết nỗi niềm tiếc nuối của An Kỳ Nhi.

Trước một lát, An Kỳ Nhi vừa cười khanh khách vừa chạy trốn ra xa, Miêu Tử thì theo sát ở phía sau, không ngừng bổ nhào cắn vấy An Kỳ Nhi, sau một chốc, Miêu Tử lại vội vàng hấp tấp trốn vào trong góc, An Kỳ Nhi giận đến nổi phỉ phùng cây chổi đuổi sát không tha, mọi người thấy một màn như vậy lần đầu cũng cực kỳ kinh ngạc, thì ra đó là trò chơi của An Kỳ Nhi và Miêu Tử.

Đám người Dịch Áo rốt cuộc tạm thời được khôi phục cuộc sống an tĩnh, thế nhưng, an tĩnh và thanh nhàn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nếu không đề cập tới Chu Dịch Ti tạo thành kích thích đối với bọn họ, chỉ riêng mấy người một mực minh tranh ám đấu đã làm cho Ca Đồn hạ quyết tâm phải trở thành Cực Hạn võ sĩ đầu tiên của tiểu đội, cơ hồ dùng toàn bộ thời gian trên việc tu luyện. Lôi Mông cũng không dám thư giãn, bởi vì Dịch Áo đuổi quá nhanh, lúc mới quen Dịch Áo, hắn là Quang Mang võ sĩ cấp bảy, còn Dịch Áo chỉ là Thiên Phú võ sĩ. Dùng lời Lôi Mông từng nói, nếu như Dịch Áo trở thành Cực Hạn võ sĩ sớm hơn hắn, vậy thì hắn thật sự không còn mặt mũi gặp người.

Trong khi đám người Dịch Áo hưởng thụ cuộc sống an tĩnh ngắn ngủi, một chỗ khác vùng Phong Bạo Hải, Thủy Tinh thành vừa nghênh đón một đám khách không mời mà đến.

Bởi vì đám người Dịch Áo huyền náo ở Thủy Tinh thành quá lớn, giờ phút này Thủy Tinh thành đề phòng phi thường nghiêm mật.

Tại một đồn biên phòng cách thành thị hơn mười dặm.

Cầm đầu đám người là một người trung niên năm nay chừng ba mươi tuổi, thân hình tương đối gầy gò, tướng mạo bình thường không có gì đặc sắc, không hấp dẫn nhưng cũng không khó nhìn, mặc một cái trường

bào màu lam vô cùng sạch sẽ và cũ kỹ. Nếu nói sạch sẽ là chỉ trường bào không nhiễm một hạt bụi, nếu nói cũ kỹ là bởi vì trường bào đã bị tẩy giặt quá nhiều lần đến mức bạc màu, hơn nữa đôi giày dưới chân hẳn lại có mấy chỗ vá rất dễ nhìn thấy.

Phía sau hẳn là một người trung niên khác, nhìn thái độ cung kính của người này đối với hẳn tựa hồ là nhân vật đại loại như vai trò quân gia lại phía sau nữa là mấy gã võ sĩ cũng giống y như chủ nhân của bọn họ, toàn bộ đều cực kỳ bình thường, không có khí chất xuất chúng, không có tướng mạo xuất sắc, không có thân thể cường tráng, ánh mắt nhìn bốn phía cũng là có vẻ vô lực.

Người chịu trách nhiệm trình sát quét mắt nhìn quanh đoàn người này một vòng, trọng điểm đương nhiên là người trung niên kia, vừa thấy đôi giày rách và bộ trường bào cũ nát, người lính gác không nhìn được lộ ra nụ cười châm chọc, sau đó lại nhìn thấy một quả huy chương người trung niên đeo trên ngực, hẳn rất cuộc không nhìn được nữa cười vang lên: “Ha ha ha, thì ra ngài là một vị lão gia quý tộc.”

Dĩ nhiên, nếu như đối mặt một vị quý tộc chân chính, hẳn cũng không dám trêu chọc lung tung như thế, nhưng mà phượng hoàng nghèo túng không bằng con gà, nhìn trang phục đối phương nhất định là quý tộc đã bị lụi bại không có năng lực gì lớn. Vì thế hẳn mới có thể phát tiết lòng ghen tỵ trước giờ của mình.

Người trung niên nhìn xuống theo tầm mắt lính gác, thấy huy chương trước ngực liền mỉm cười nhu hòa.

“Ý?” Người lính gác đột nhiên mở to hai mắt, hẳn phát hiện đồ án điêu khắc trên huy chương có điểm kỳ quái, hình như là một con chó hoặc là một con sói đang ngửa mặt lên trời gào thét. Hẳn chưa từng thấy qua loại huy chương này, vội vàng kêu đồng bạn lại: “Này này, các người tới xem một chút, đây là chó hay là sói?” Lời còn chưa dứt, đầu ngón tay của hẳn đã điểm đến trước ngực người trung niên, chỉ kém hai phân là chạm vào cái huy chương.

“Người ngu ngốc hả? Làm gì có ai lại dùng hình chó điêu khắc thành huy chương?” Một gã lính gác chạy tới cười mắng: “Nhất định là sói.”

“Không sai không sai.” Mấy gã lính gác nữa cũng chạy tới.

“Không, đây là chó.” Vậy người trung niên cười nói.

“Chó?” Mấy người lính gác hai mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhau cười ầm lên.

“Rất là buồn cười sao?” Người trung niên lộ vẻ không hiểu được nhìn mấy người lính gác.

Mấy người lính gác cơ hồ cười sắp chảy nước mắt rồi, thẳng góc này lại dùng chó làm huy chương, rốt cuộc là vinh quang hay là nhục nhã đây? Ngay cả chuyện này cũng không hiểu?

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Các người đi qua đi.” Một người trong nhóm vừa cười vừa mở hàng rào chướng ngại trên đường, sau đó xoay người lại nói với đồng bạn của mình: “Bày đặt làm người không làm, đi làm một con chó.”

“Ha ha ha ~!”

Người trung niên vốn là đã đi tới rồi, nghe được câu này liền ngừng lại, xoay người chậm rãi nói: “Ngài không hiểu là trên thế giới này chó phân ra rất nhiều loại, có chó hoang trôi giạt khắp nơi chỉ xứng ăn thịt chuột rửa bát, có chó cảnh làm sủng vật nữ nhân, luôn luôn được chủ nhân sủng ái, có chó săn có thể trở thành chiến sĩ trung thành, khi nó gầm thét lên tất cả địch nhân sẽ phải lạnh run trước mặt nó.”

“Ha ha, lão gia, vậy ngài thuộc về loại chó nào?” Một người lính gác cười khúc khích nói.

“Ta?” Người trung niên im lặng suy tư, tựa hồ hoàn toàn không hiểu được đối phương châm chọc, thật lâu sau hẳn mới nhẹ giọng trả lời: “Ta coi như là loại sau, vĩnh viễn trung thành với chủ nhân của mình.”

Mấy người lính gác cười đến mức ôm bụng ngã gục xuống đất, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng gặp qua tên nào ngu như vậy, quả là có ý tứ.

“Ừ...” Người trung niên đưa ngón trỏ lên môi, nói: “Các người nghe...”

Mấy lính gác thấy người trung niên có hành vi lạ không khỏi tạm ngừng cười lóng tay lắng nghe, nhưng lại không nghe được gì hết, lúc này từ trong cổ họng người trung niên truyền ra từng đợt tiếng gầm gừ, tựa hồ một con chó gặp phải nguy hiểm, sau đó cố gắng gầm lên đe dọa địch nhân.

Mấy lính gác lúc này lập tức cười phun, một người trong đó còn vươn tay ra vỗ vỗ bả vai người trung niên: "Ha ha, lão già, ngài học quá giống."

"Các người nghe được?" Người trung niên nhẹ giọng hỏi.

Mấy người lính gác vô lực gật đầu, tiếng cười càng thêm sảng khoái.

"Nhưng các người không có hiểu, ta đang gầm thét nha!" Người trung niên cười nói.

Một gã võ sĩ đứng ở phía sau người trung niên vươn tay ra, động tác giống y như đuổi ruồi vậy, theo đó một đoàn hỏa diễm âm âm nổ rộ, mấy người lính gác thậm chí bao gồm cả đồn biên phòng và mọi thứ ở chung quanh đều bị bao phủ ở bên trong luồng hỏa diễm, sau một tiếng nổ âm ỉ, một làn sóng xung kích nóng rực lan tràn ra bốn phía.

Đợi đến khi khói bụi tan hết thì đồn biên phòng đã biến thành một mảnh phế tích, mấy cỗ thi thể nằm đen nằm ngổn ngang trên mặt đất, bọn họ đã không còn động đậy gì được nữa. Thế nhưng đoàn người này lúc này bị ngọn lửa bao phủ ở bên trong, lực sát thương của bí kỹ vốn không biết phân địch ta, không ngờ bọn họ đều bình yên vô sự chậm rãi đi ra ngoài, từ đó có thể đoán được năng lực của bọn họ, ngay cả người quản gia trung niên không giống võ sĩ nhất cũng có lực lượng mạnh mẽ như thế.

Đúng lúc này một gã kỵ sĩ xuất hiện ở phương xa, chạy nhanh về phía này, đợi đến lúc hắn thấy rõ thân ảnh người trung niên, sắc mặt lập tức tái nhợt, vừa chạy đến phụ cận đã nhảy vội xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất, run giọng nói: "Đại nhân, vì sao... vì sao ngài tự mình đến đây?"

"Người đưa thư của người nói rằng ở cảnh nội Sư Tâm đế quốc bị người giết chết." Người trung niên thần nhiên nói: "Tin tức cũng bị người ta hủy diệt, thế nhưng người lại dùng ấn ký khẩn cấp báo cáo, dựa theo quy củ ta phải tự mình đi một chuyến, nói cho ta biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Đại nhân, ngài hẳn là nghe nói qua Phong Bạo Hải?" Gã kỵ sĩ kia không dám trì hoãn, lập tức đi thẳng vào chính đề: "Trong dĩ vãng Phong Bạo Hải chỉ xuất hiện Bạo Phong vào mùa hè, đó là bởi vì gió lạnh từ Vĩnh Đông băng xuyên."

"Đơn giản chút, ta đi hơn một tháng mới chạy tới nơi này, không phải tới để nghe người nói nhảm." Người trung niên lộ vẻ không vui nói.

"Vâng, đại nhân." Thân thể gã kỵ sĩ kia hơi hơi run rẩy, nói: "Nhưng tại mùa xuân năm nay, Phong Bạo Hải đột nhiên nổi lên một trận bão lớn, thậm chí gây ra sóng U Linh, chuyện này không hề bình thường. Thuộc hạ trải qua điều tra nghiêm mật, cuối cùng phát hiện trận bão kia vô cùng có khả năng là do một vị cường giả Thánh cấp dẫn phát."

"Hắc hắc hắc, người cho rằng người là ai?" Người trung niên cười lên âm lãnh: "Đối với loại người hạ cấp như người, cường giả Thánh cấp dẫn phát nguyên lực ba động và thiên địa oai không có gì khác biệt, người có thể phân biệt được?"

"Đại nhân, chúng ta dùng đèn cảm ứng đều sáng." Kỵ sĩ kia dùng thanh âm run rẩy nói: "Đây chứng minh trong vòng trăm dặm quanh đây có cường giả Thánh cấp đang chiến đấu, còn nữa, nghe nói Ngõa Tây Lý chạy trốn theo hướng bắc."

Cái tên Ngõa Tây Lý giống như một loại ma chú, người trung niên vừa nghe được thân thể bất chợt trở nên cứng ngắc, mà mấy gã võ sĩ đứng phía sau hắn cũng nghiêm mặt lại, hai mắt bắn ra tinh quang, bộ dạng lườm nhác thoáng cái mất sạch.

Chốc lát sau, người trung niên mở miệng nói: "Người hoàn toàn có thể nói cho ta biết ở câu đầu tiên là đèn cảm ứng cũng sáng, mà người lại phân tích mấy cái đồ chó má đồ trước đó là để chứng minh cái gì? Chứng minh người rất thông minh?"

Gã kỵ sĩ kia toát mồ hôi lạnh, hắn hiểu được đã tự mua dây buộc mình rồi.

“Ta chán ghét ngươi.” Người trung niên thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Chuyện này đối với ta cũng không phải là tin tức tốt, Ngõa Tây Lý a...aa...!”

186. Chương 186: Huấn Luyện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 186: Huấn Luyện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Kỵ sĩ kia ngẩng đầu lên cười nói: “Lấy đại nhân uy năng, chỉ là một Ngõa Tây Lý...”

Hắn còn chưa nói hết, người trung niên bỗng nhiên xuất thủ, đưa tay nắm chặt cổ họng hắn, xách hắn lên không trung.

Một thanh âm xương cốt ma sát rất nhỏ vang lên khiến cho da đầu người ta tê dại, khuôn mặt gã kỵ sĩ kia đã đỏ như máu, hai chân dùng sức giãy dụa nhưng hắn căn bản không thể hất tay của đối phương ra được. Thật ra, nếu như hắn có thể giữ được tinh tảo sẽ tuyệt đối không dám lộn xộn, hiện tại đang giãy dụa hoàn toàn xuất phát từ bản năng mà thôi.

“Ngươi xem ta như đứa ngốc hả?” Người trung niên ôn nhu nói: “Cho dù kết quả như thế nào, ngươi có thể tra ra được tung tích Ngõa Tây Lý, công lao của ngươi không thể thiếu. Nhưng đối với chuyện bắt được Ngõa Tây Lý hay không, chỉ có thể trách ta vô năng. Bắt Ngõa Tây Lý? Ngươi nghĩ một vị cường giả Phong hệ Thánh cấp là cái thứ gì hả? Hắn có thể giữ vững trạng thái Phong Ấn liên tục mấy ngày mấy đêm, để cho ta dùng cái gì đi bắt? Ha ha, ngươi chỉ suy nghĩ đến tiến trình của mình mà không để ý đến người khác khó xử, đúng không?”

Khuôn mặt gã kỵ sĩ kia đã biến thành màu đỏ thẫm, hắn muốn mở miệng bào chữa cho mình nhưng cổ họng bị đối phương nắm quá chặt, ngay cả hô hút cũng không được, đừng bảo là mở miệng nói chuyện.

“Ngươi thật sự đáng chết.” Người trung niên nhe răng cười nói.

Thân thể gã kỵ sĩ kia đột nhiên co quắp lại, mắt, mũi theo đó rỉ ra mấy dòng máu tươi, nhất là cặp mắt, một nửa con ngươi đã lòi ra bên ngoài nhìn cực kỳ dọa người.

Trong thời gian ngắn ngủi mười mấy giây, gã kỵ sĩ kia co giật mãnh liệt giống như điện giật rồi không nhúc nhích nữa, hai tay, hai chân mềm nhũn buông thõng xuống.

Người trung niên tiện tay ném xác gã kỵ sĩ qua một bên, sau đó lấy ra một cái khăn tay lau vết máu tươi dính trên bàn tay.

“Cho dù là làm người hay là làm chó, cũng cần phải có một ít kỹ xảo, một tên ngu như vậy không có biện pháp sinh tồn, dù cho không có đụng phải ta cũng sẽ có người khác tới trừng phạt hắn.” Người trung niên ném khăn tay vào thì thể gã kỵ sĩ, quay đầu lại nhìn các võ sĩ hỏi: “Các ngươi nói đúng hay không?”

Mấy võ sĩ liếc nhau một cái, cũng không dám nói gì.

“Khụ.” Vị quản gia trung niên vội ho khan một tiếng, nói: “Đại nhân, hiện tại chúng ta nên...”

“Đuổi theo bắt Ngõa Tây Lý?” Người trung niên cười nói rất nhẹ nhàng: “Ngươi cũng biết, nếu như không có Ngõa Tây Lý cũng không có ta ngày hôm nay.”

Sắc mặt vị quản gia kia trở nên cổ quái, mấy gã võ sĩ cũng vậy, hai mặt nhìn nhau, bốn mắt trợn trừng, á khẩu không trả lời được.

“Ha ha, ta biết người đang suy nghĩ điều gì!” Người trung niên đưa tay vỗ lên bả vai quản gia kia hai cái, kê vào sát lỗ tai thấp giọng nói: “Người muốn trở về bẩm báo bệ hạ, ta còn có tâm cảm ân Ngõa Tây Lý, cho nên không muốn thương tổn hần.”

“Không... không ...không ...không !” Vị quản gia kia hoảng hốt, liều mạng lắc đầu lia lịa.

“Không?” Người trung niên nhìn chăm chú vào vị quản gia: “Ý người là lòng trung thành của người đối với ta hơn cả bệ hạ?”

Vị quản gia kia đã toát mồ hôi hột to như hạt đậu lăn dài trên trán, hần trả lời có tương đương phạm vào tử tội, nếu trả lời không lại đụng chạm tới người đang đứng trước mắt tùy thời đều có thể cướp đi tính mạng của hần.

Người trung niên từ từ chuyển bàn tay lên trên đỉnh đầu vị quản gia, đè xuống vỗ vỗ hai cái, vị quản gia cảm giác như trái tim của mình nhảy dựng lên điên cuồng, đầu óc cũng trống rỗng, vô ý thức nhún theo lực đạo đối phương gật gật mấy cái.

“Ta thấy người gật đầu nha !” Người trung niên rút tay về, nhẹ nhàng chạm vào ngực vị quản gia, chớp chớp mắt nói: “Vậy thì bắt đầu từ hôm nay, người chính là người mà ta tín nhiệm nhất.”

Quản gia kia lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, sau một lát, tầm mắt người trung niên rơi vào mấy gã võ sĩ, mấy gã võ sĩ lập tức biết điều cúi đầu làm ra bộ dạng không nghe gì hết.

“Ha hã, chỉ đùa với các người một chút, ta làm sao dám làm trái với mệnh lệnh bệ hạ đây?” Người trung niên thấp giọng cười cười, ôn nhu nói: “Các người có biết khác biệt lớn nhất giữa ta và Ngõa Tây Lý là ở điểm nào không?”

“Ngài thông minh hơn Ngõa Tây Lý đại nhân, cũng cường đại hơn...” Vị quản gia kia sợ hãi nói.

“Mặc dù câu trả lời của người làm cho ta rất vui vẻ, nhưng ta lại phải tiếc nuối nói cho người biết, người sai lầm rồi.” Người trung niên mỉm cười lắc đầu nói: “Ngõa Tây Lý suy nghĩ sâu xa hơn người rất nhiều, nếu muốn thỏa mãn tinh thần trọng nghĩa đối trá của bản thân, hần thậm chí định ra một bộ quy tắc đầy đủ và kín kẽ hơn cả luật lệ của bệ hạ, ước thúc toàn bộ mọi người vào trong. Mà ta chỉ có thể làm một con chó, ta đã đủ hài lòng, lầm rồi, gâu gâu gâu...~!”

Nghe thấy người trung niên giả tiếng chó sủa, vẻ mặt vị quản gia đại ra, hần rất buồn cười nhưng lại không dám bật cười.

Người đứng trước mặt hần chính là một nhân vật điên cuồng tại đế đô, lấy tính cách hỉ nộ vô thường mà nổi tiếng, mọi người đều ôm thái độ kính nhi viễn chi đối với hần, thậm chí tránh như rắn rết. Chỉ có bệ hạ là tin tưởng hần, huy chương đầu chó trước ngực hần chính là bệ hạ đích thân phong tước, tự hần yêu cầu làm trò trước mặt vô số quý tộc, bất chấp thái độ vô liêm sỉ công khai tuyên bố, hần muốn vĩnh viễn làm con chó trung thành nhất bên cạnh bệ hạ. Chuyện này truyền ra ngoài lập tức đồn đại vang khắp đế đô, biến thành một trò cười cho toàn thiên hạ, nhưng hần bất kể không thêm để ý, người bình thường vốn có cảm giác thẹn với lương tâm, nhưng đối với hần lại hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Bây giờ người hiểu chúng ta phải làm gì rồi chứ?” Người trung niên mỉm cười hỏi.

“Chúng ta... đuổi theo bắt Ngõa Tây Lý?”

“Ngu xuẩn.” Người trung niên lắc đầu nói: “Là con chó được Ngõa Tây Lý tự tay nuôi lớn, không có ai có thể hiểu rõ hần hơn ta, cũng không có ai hiểu rõ ta hơn hần, chỉ ta và các người chắc chắn bắt không được hần.”

Vị quản gia kia run rẩy đưa tay lau mồ hôi lạnh ướt nhẹp trên trán, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu như đã biết tung tích Ngõa Tây Lý, lại không bắt được Ngõa Tây Lý, có thể sẽ lưu lại ấn tượng vô năng với bệ hạ. Đây là chuyện tình trước mắt mà vị đại nhân lo lắng nhất, hần xoay động tròn mắt một vòng, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, đèn cảm ứng phát sáng cũng không thể đại biểu cái gì, có lẽ là những cường giả Thánh cấp khác đang chiến đấu, không có quan hệ gì tới Ngõa Tây Lý. Dù sao không có ai tận mắt nhìn thấy Ngõa Tây Lý xuất hiện? Chỉ là suy đoán mà thôi.”

“Không, ta có cảm giác Ngõa Tây Lý đang ở chỗ đó.” Người trung niên chậm rãi nói.

Vị quản gia kia cơ hồ muốn qua đời luôn cho rồi, âm thầm mắng ở trong lòng: “Ta nói muốn bắt Ngõa Tây Lý, người nói ta là ngu xuẩn, ta giúp người tìm lý do thoát tội, người lại trực tiếp hủy bỏ ý của ta, tiên sư tổ nhà người rốt cuộc muốn lão tử làm sao bây giờ?”

Người trung niên rút cuộc bỏ qua cho vị quản gia, ngẩng đầu nhìn về hướng bắc, rất lâu sau đó mới nhẹ giọng thở dài: “Chúng ta đi thôi!”

Ngày này, Dịch Áo mới vừa đi ra cửa phòng liền thấy Ca Đồn đứng ở trước mặt Hỏa Hồng Thú nói nhỏ, không biết đang làm gì đó, hắn không khỏi tò mò đi tới gần.

“Cái đồ kém cỏi, ta nói người có thể phân rõ tốt xấu hay không hả?” Ca Đồn chỉ tiếc hận rèn sắt không thành thép gõ gõ vào đầu Hỏa Hồng Thú, vừa nhét cái gì đó trong tay vào miệng Hỏa Hồng Thú, nhưng Hỏa Hồng Thú vẫn rung đùi đắc ý không chịu đi vào khuôn khổ.

“Có phải là người cho rằng lão tử không có biện pháp xử người hay không? Người có ăn không hả? Ừ? Còn không ăn?” Ca Đồn liền giơ tay đánh một cái.

“Tại sao lại thế?”

Ca Đồn giật mình, vừa định giấu món đồ trong tay thì nhìn thấy người tới là Dịch Áo, hắn ngừng động tác, vẻ mặt đau khổ nói: “Người nói tại sao tên này không ăn chịu ăn vậy?”

Đợi đến lúc thấy rõ khối mảnh vỡ tinh thần trong tay Ca Đồn, Dịch Áo không khỏi cảm thấy buồn cười: “Không ăn là không ăn, người cần gì phải bắt buộc nó ăn? Cũng quá mức không giảng đạo lý đi.”

“Nhưng nó không ăn mảnh vỡ tinh thần thì làm sao tiến hóa chứ?” Ca Đồn giận đến nổi phỉ phỉ nói: “Miêu Tử của Lao Lạp mới có bao nhiêu tuổi, người ta đã tiến hóa một lần rồi, còn nó tại sao không biết cố gắng đây?”

“Ai nói cho người biết yêu thú biến dị nhất định phải ăn mảnh vỡ tinh thần?” Dịch Áo bất đắc dĩ nhìn sang Ca Đồn, những Hỏa hệ võ sĩ khác tìm trăm phương ngàn kế cũng không có được một con Hỏa Hồng Thú. Ca Đồn lại tốt ngược, có Hỏa Hồng Thú còn không biết dừng, nếu như tiến hóa là chuyện dễ dàng như vậy, sợ rằng địa vị chủ đạo hiện tại trên đại lục không phải là loài người rồi, mà là yêu thú mới đúng.

Ca Đồn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, cứ giương mắt ngó chừng Hỏa Hồng Thú, nếu như không phải lực lượng Ca Đồn không mạnh bằng Hỏa Hồng Thú, đoán chừng hắn sẽ mạnh mẽ nhét vào lắm.

“Đi, đi, ta thấy mấy ngày qua người cũng có tiến bộ chút ít.” Dịch Áo cố nín cười lôi Ca Đồn đi.

Một lát sau, trên quảng trường vang lên từng đợt thanh âm nổ vang do bí kỹ va chạm, Dịch Áo và Ca Đồn chia ra đứng ở hai góc quảng trường, hai người không ngừng phóng thích bí kỹ, vừa dùng bí kỹ đánh tan công kích của đối phương, đồng thời cố gắng hạn chế tiêu hao nguyên lực của mình, nghe tựa hồ không khó nhưng trên thực tế đây không phải là chuyện đơn giản.

Bởi vì trước đó quy định không cho sử dụng Diễn Sinh bí kỹ, hai người chỉ có thể buông thả Liệt Diễm Trảm và Phong Nhận bình thường, hai loại bí kỹ này tiêu hao nguyên lực tương đối ít, vì thế phải tranh nhau hơn thua ở vấn đề thời gian.

Cho dù là vùng cánh tay một ngàn lần cũng sẽ mệt mỏi, huống chi là buông thả bí kỹ, mỗi lần luyện tập xong Ca Đồn và Lôi Mông mệt mỏi cơ hồ lết đi cũng không nổi.

“Trời đất, các người không chờ ta hả?” Thân ảnh Lôi Mông xuất hiện ở trên quảng trường, bất mãn nói.

“Không có gì khác nhau hết, dù sao người cũng kiên trì không được bao nhiêu thời gian.” Ca Đồn thừa dịp nói chuyện lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, loại huấn luyện cường độ cao này vừa mới bắt đầu tinh lực dư thừa còn không có gì, nhưng càng về sau lại càng khó khăn, hơn nữa vào thời điểm nguyên lực chuẩn bị hao hết, thậm chí sẽ có cảm giác hít thở không thông.

“Thúi lắm, người có ngon thì đứng ở giữa thử xem?” Lôi Mông cả giận nói.

“Bắt đầu đi, Lôi Mông, người đừng để ý đến hắn, tiểu tử này đang mong người nói nhiều vài câu, nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát đó.” Dịch Áo khám phá mưu kế của Ca Đồn rất nhanh.

Lôi Mông bình tĩnh đại ngộ, không thêm để ý tới Ca Đồn nữa, trực tiếp đi tới chính giữa quảng trường, có Lôi Mông xuất hiện quy tắc sẽ sinh ra một ít biến hóa. Mỗi lần Dịch Áo và Ca Đồn buông thả bí kỹ, sẽ phải bảo đảm có một lần đánh lên trên người Lôi Mông, Lôi Mông phải buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, đồng thời cố gắng tránh né hai người công kích.

Nói cách khác, Dịch Áo và Ca Đồn không chỉ đánh tan bí kỹ của đối phương, mà còn phải tính toán góc độ Lôi Mông di động, điểm dừng chân kế tiếp, cùng với vị trí bí kỹ đối phương đánh vào người Lôi Mông, có khi tính tới Lôi Mông sẽ lui hướng nào, tóm lại là phải suy nghĩ rất nhiều nhân tố.

Nhiệm vụ của Lôi Mông cũng không dễ dàng, tốc độ vốn không phải là thứ hần am hiểu. Dịch Áo và Ca Đồn đều dốc toàn lực xuất thủ, mỗi khi Liệt Diễm Trảm và Phong Nhận nện lên trên vòng bảo hộ sẽ dẫn phát một trận dao động, mặc dù không tạo thành thương tổn cho Lôi Mông, nhưng chấn động là khó tránh khỏi, một lúc sau sẽ sinh ra cảm giác choáng váng đầu óc càng lúc càng mạnh.

187. Chương 187: Tác Dụng Huấn Luyện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 187: Tác dụng huấn luyện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngày này, Dịch Áo mới vừa đi ra cửa phòng liền thấy Ca Đồn đứng ở trước mặt Hỏa Hồng Thú nói nhỏ, không biết đang làm gì đó, hần không khỏi tò mò đi tới gần.

“Cái đồ kém cỏi, ta nói ngươi có thể phân rõ tốt xấu hay không hả?” Ca Đồn chỉ tiếc hận rèn sắt không thành thép gõ gõ vào đầu Hỏa Hồng Thú, vừa nhét cái gì đó trong tay vào miệng Hỏa Hồng Thú, nhưng Hỏa Hồng Thú vẫn rung đùi đắc ý không chịu đi vào khuôn khổ.

“Có phải là ngươi cho rằng lão tử không có biện pháp xử ngươi hay không? Ngươi có ăn không hả? Ừ? Còn không ăn?” Ca Đồn liền giơ tay đánh một cái.

“Tại sao lại thế?”

Ca Đồn giật mình, vừa định giấu món đồ trong tay thì nhìn thấy người tới là Dịch Áo, hần ngừng động tác, vẻ mặt đau khổ nói: “Ngươi nói tại sao tên này không ăn chịu ăn vậy?”

Đợi đến lúc thấy rõ khối mảnh vỡ tinh thần trong tay Ca Đồn, Dịch Áo không khỏi cảm thấy buồn cười: “Không ăn là không ăn, ngươi cần gì phải bắt buộc nó ăn? Cũng quá mức không giảng đạo lý đi.”

“Nhưng nó không ăn mảnh vỡ tinh thần thì làm sao tiến hóa chứ?” Ca Đồn giận đến nổi phỉ nói: “Miêu Tử của Lao Lạp mới có bao nhiêu tuổi, người ta đã tiến hóa một lần rồi, còn nó tại sao không biết cố gắng đây?”

“Ai nói cho ngươi biết yêu thú biến dị nhất định phải ăn mảnh vỡ tinh thần?” Dịch Áo bắt đắc dĩ nhìn sang Ca Đồn, những Hỏa hệ võ sĩ khác tìm trăm phương ngàn kế cũng không có được một con Hỏa Hồng Thú. Ca Đồn lại tốt ngược, có Hỏa Hồng Thú còn không biết dừng, nếu như tiến hóa là chuyện dễ dàng như vậy, sợ rằng địa vị chủ đạo hiện tại trên đại lục không phải là loài người rồi, mà là yêu thú mới đúng.

Ca Đồn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, cứ giương mắt ngó chừng Hỏa Hồng Thú, nếu như không phải lực lượng Ca Đồn không mạnh bằng Hỏa Hồng Thú, đoán chừng hần sẽ mạnh mẽ nhét vào lắm.

“Đi, đi, ta thấy mấy ngày qua ngươi cũng có tiến bộ chút ít.” Dịch Áo cố nín cười lồi Ca Đồn đi.

Một lát sau, trên quảng trường vang lên từng đợt thanh âm nổ vang do bí kỹ va chạm, Dịch Áo và Ca Đồn chia ra đứng ở hai góc quảng trường, hai người không ngừng phóng thích bí kỹ, vừa dùng bí kỹ đánh tan công kích của đối phương, đồng thời cố gắng hạn chế tiêu hao nguyên lực của mình, nghe tựa hồ không khó nhưng trên thực tế đây không phải là chuyện đơn giản.

Bởi vì trước đó quy định không cho sử dụng Diễn Sinh bí kỹ, hai người chỉ có thể buông thả Liệt Diễm Trảm và Phong Nhận bình thường, hai loại bí kỹ này tiêu hao nguyên lực tương đối ít, vì thế phải tranh nhau hơn thua ở vấn đề thời gian.

Cho dù là vung cánh tay một ngàn lần cũng sẽ mệt mỏi, huống chi là buông thả bí kỹ, mỗi lần luyện tập xong Ca Đồn và Lôi Mông mệt mỏi cơ hồ lết đi cũng không nổi.

“Trời đất, các người không chờ ta hả?” Thân ảnh Lôi Mông xuất hiện ở trên quảng trường, bất mãn nói.

“Không có gì khác nhau hết, dù sao người cũng kiên trì không được bao nhiêu thời gian.” Ca Đồn thừa dịp nói chuyện lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, loại huấn luyện cường độ cao này vừa mới bắt đầu tinh lực dư thừa còn không có gì, nhưng càng về sau lại càng khó khăn, hơn nữa vào thời điểm nguyên lực chuẩn bị hao hết, thậm chí sẽ có cảm giác hít thở không thông.

“Thúi lắm, người có ngon thì đứng ở giữa thử xem?” Lôi Mông cá giận nói.

“Bắt đầu đi, Lôi Mông, người đừng để ý đến hắn, tiểu tử này đang mong người nói nhiều vài câu, nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát đó.” Dịch Áo khám phá mưu kế của Ca Đồn rất nhanh.

Lôi Mông bình tĩnh đại ngộ, không thêm để ý tới Ca Đồn nữa, trực tiếp đi tới chính giữa quảng trường, có Lôi Mông xuất hiện quy tắc sẽ sinh ra một ít biến hóa. Mỗi lần Dịch Áo và Ca Đồn buông thả bí kỹ, sẽ phải bảo đảm có một lần đánh lên trên người Lôi Mông, Lôi Mông phải buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ, đồng thời cố gắng tránh né hai người công kích.

Nói cách khác, Dịch Áo và Ca Đồn không chỉ đánh tan bí kỹ của đối phương, mà còn phải tính toán góc độ Lôi Mông di động, điểm dừng chân kế tiếp, cùng với vị trí bí kỹ đối phương đánh vào người Lôi Mông, có khi tính tới Lôi Mông sẽ lui hướng nào, tóm lại là phải suy nghĩ rất nhiều nhân tố.

Nhiệm vụ của Lôi Mông cũng không dễ dàng, tốc độ vốn không phải là thứ hắn am hiểu. Dịch Áo và Ca Đồn đều dốc toàn lực xuất thủ, mỗi khi Liệt Diễm Trảm và Phong Nhận nện lên trên vòng bảo hộ sẽ dẫn phát một trận dao động, mặc dù không tạo thành thương tổn cho Lôi Mông, nhưng chấn động là khó tránh khỏi, một lúc sau sẽ sinh ra cảm giác choáng váng đầu óc càng lúc càng mạnh.

Dịch Áo nghĩ ra loại phương thức huấn luyện này rất kỳ lạ, Lôi Mông kiên trì thời gian càng dài, như vậy áp lực của hắn và Ca Đồn lại càng lớn, liên tục buông thả bí kỹ vốn cần phải tập trung tinh thần rất cao, nhưng lại có quy tắc ước thúc nên hai người nhất định phải phân tâm chiếu cố những phương diện khác. Mặc dù chỉ là huấn luyện nhưng không có ai muốn chịu thua cả, tất cả mọi người đều dốc toàn lực ứng phó mong giành phần thắng.

Cho đến hôm nay, người ngã xuống đầu tiên luôn luôn là Lôi Mông, thật ra cũng không trách hắn, bởi vì hắn đối mặt đồng thời hai người công kích, hơn nữa còn phải không ngừng tránh né. Nếu như hắn ngó chừng Liệt Diễm Trảm của Ca Đồn sẽ không có cách nào để phòng Phong Nhận của Dịch Áo, ngược lại cũng thế. Cho nên sau này Lôi Mông dứt khoát hoàn toàn dựa vào cảm giác để tránh né, lại còn không ngừng làm ra một vài động tác giả mê hoặc Dịch Áo và Ca Đồn. Thí dụ như rõ ràng là bước về bên phải lại bỗng nhiên nhảy sang bên trái, chỉ một việc như thế thủ đoạn ừn ừn kéo tới khiến cho Dịch Áo và Ca Đồn cũng phải nhúc nhích.

Huấn luyện như thế này đã kéo dài hơn mười ngày, Lôi Mông và Ca Đồn cũng là người thông minh, không hề có hy vọng xa vời đá Dịch Áo ra khỏi sân, nguyên lực tên này hình như chưa bao giờ dùng hết thì phải?

“Ầm ầm rầm rầm ~!”

Tiếng nổ vang liên tục dội mạnh trên bầu trời trang viên, trong lúc đó còn kèm theo thanh âm Lôi Mông hô to gọi nhỏ.

“Ha ha ha, không có đánh tới ta. Ca Đồn, người chịu được không đó, chẳng lẽ chưa ăn cơm no hả?”

“Ai da, lại không đánh trúng. Ca Đồn, người già rồi, mau mau về nhà ôm hài tử đi. Mụ nội nó, Dịch Áo, người đánh lên ta.”

Lâm Tái ngồi trong tiểu lâu của Tác Phỉ Á lắng tai nghe một hồi, trên mặt hiện ra nụ cười rất khó diễn tả, mấy tiểu tử này thật sự là có ý tứ, lại có thể nghĩ ra biện pháp này để tu luyện.

Ca Đồn và Lôi Mông là do cực kỳ tín nhiệm đối với Dịch Áo mới tiếp nhận phương thức tu luyện như thế, thế nhưng ánh mắt Lâm Tái tự nhiên cao hơn bọn hắn rất nhiều, liếc một cái là thấy rõ dụng ý Dịch Áo.

Nếu kiên trì huấn luyện xuống, kẻ được lợi nhất chính là Lôi Mông, trước kia Địa hệ võ sĩ có tác dụng chính ở trong chiến đấu là một tòa pháo đài di động, chủ yếu là che chở đồng đội, nhất là phải quan tâm đến Hỏa hệ võ sĩ. Nếu so sánh tương đối lực phòng ngự giữa Hỏa hệ võ sĩ, Phong hệ và Thủy hệ đều rất yếu ớt, nhưng Phong hệ có Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh, Thủy hệ có Băng Phong, cả hai đều có tác dụng rất lớn trong tình huống nguy cấp.

Trên căn bản, Địa hệ võ sĩ sẽ không thể huấn luyện và thể hiện năng lực tránh né của mình, tránh né công kích của đối phương chẳng phải là đặt đồng đội vào tình cảnh nguy hiểm? Dĩ nhiên đây chỉ là nói về những võ sĩ chưa đạt tới cấp độ Võ Tôn, sau khi tấn cấp lên Võ Tôn, lực công kích của Địa hệ võ sĩ bay vọt lên cực nhanh, phương thức chiến đấu cũng linh hoạt đa dạng hơn nhiều. Mặc dù nói Địa hệ võ sĩ có năng lực phòng ngự cường đại nhất, nhưng chỉ cần bị đối phương đánh trúng vẫn khó tránh khỏi việc tiêu hao nguyên lực, lần một lần hai có lẽ không cải biến được chuyện gì, nhưng tích lũy dần lên sẽ có thể tạo thành chênh lệch nhất định.

Địa hệ võ sĩ dám liều mạng xung phong cũng không đáng sợ, Lâm Tái đã từng gặp phải một đối thủ như thế. Mặc dù lực lượng tên Địa hệ võ sĩ này mạnh hơn nàng, nhưng chênh lệch chiến thuật giúp cho Lâm Tái đạt được thắng lợi cuối cùng. Khi đó Lâm Tái từng suy nghĩ lại, cuối cùng cho ra một phán đoán và kết luận theo đuổi kỹ xảo chiến đấu không phải là bỏ gốc lấy ngọn, ngược lại có thể hỗ trợ khả năng phát huy lực lượng tự thân lên đến mức tận cùng.

Chuyện đó và quan niệm chủ lưu trên đại lục không hợp nhau, các võ sĩ phổ biến trên đại lục cho rằng lực lượng chính là hết thảy, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối cái gọi là kỹ xảo không có một chút tác dụng. Lâm Tái cũng thừa nhận nếu lực lượng chênh lệch quá xa thì đúng là như vậy. Thế nhưng, một khi lực lượng ngang bằng nhau, kỹ xảo sẽ có thể phát huy công dụng rõ ràng.

Nếu cứ tiếp tục huấn luyện dựa theo phương pháp của Dịch Áo, mức độ linh hoạt và năng lực ứng biến của Lôi Mông sẽ đề cao rất lớn, cũng không còn mang ý nghĩa pháo đài đơn giản nữa rồi. Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn Lôi Mông không nhận ra chỗ tốt trong đó, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày hắn biết được quá trình huấn luyện này trọng yếu đến cỡ nào.

Ca Đồn nhận được chỗ tốt cực kỳ rõ ràng, Hỏa hệ võ sĩ vốn là công kích chủ lực trong đội ngũ, bọn họ sẽ được đồng đội che chở tận lực sát thương địch nhân ở trình độ lớn nhất. Vì vậy phương pháp Dịch Áo huấn luyện đã mang lại tác dụng, chỉ trong khoảng thời gian vài ngày, Ca Đồn trải qua đợt huấn luyện cường độ cao đã có thể thả ra số lượng bí kỹ vượt xa võ sĩ cùng giai, khả năng liên tục và chịu đựng cũng tăng cao không ít.

188. Chương 188: Vô Tình Ngang Qua

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 188: Vô tình ngang qua

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng Lâm Tái nhìn không thấu một điểm, đó chính là biểu hiện của Dịch Áo, tựa hồ cường độ huấn luyện này vẫn không đạt tới cực hạn của hắn. Chuyện này khiến cho Lâm Tái cảm thấy rất tò mò, nghe Tác Phẩm Á nói hiện tại Dịch Áo chỉ là Quang Mang võ sĩ cấp sáu, nhưng sau khi Ca Đồn và Lôi Mông kiệt lực, Dịch Áo vẫn có thể hành động tự nhiên như thường.

Nếu như Lâm Tái biết Dịch Áo từng dựa vào sức lực một mình hắn hao tổn chết qua một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, chỉ sợ nàng không chỉ hiểu kỳ đơn giản như thế, có thể nói chuyện này căn bản không thể phát

sinh. Chiến đấu giữa Cực Hạn võ sĩ và Quang Mang võ sĩ, kỹ xảo không có một chút tác dụng, bằng vào lượng nguyên lực khổng lồ, Cực Hạn võ sĩ hoàn toàn có thể đánh bại võ sĩ dưới cấp vô cùng dễ dàng.

“Ầm ...”

Đầu tiên là Lôi Mông bị đánh văng ra ngoài sân, mười phút sau Ca Đồn cũng thở hỗn hển đặt mông ngồi xuống đất.

Địch Áo ngừng lại, hần hao tổn nguyên lực không lớn nhưng thân thể sắp sửa không chịu nổi. Thế nhưng tình hình hai người khác thảm hại hơn hẳn nhiều, Ca Đồn khá hơn một chút, có thể ngồi ở tại chỗ thở dốc, Lôi Mông lại không bò dậy nổi, nằm thẳng trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ có lồng ngực phập phồng kịch liệt chứng tỏ là hần còn sống.

“Không tệ, Lôi Mông kiên trì lâu hơn hôm qua một chút.” Địch Áo cười nói.

“Không tệ cái rắm !” Lôi Mông vô lực đảo cặp mắt trắng dã nói: “Lại là lão tử thua trước, các người chờ đó cho ta. Sớm muộn gì cũng có ngày ta đá các người ra ngoài trước.”

“Ha ha.” Địch Áo và Ca Đồn đồng thời cười ầm lên.

Đúng lúc này từ nơi xa truyền đến một trận hoan hô, thanh âm vô cùng thanh thúy, hẳn là một nhóm nữ nhân cùng nhau la to.

“Ý? Xảy ra chuyện gì?” Lôi Mông chật vật ngồi dậy.

“Chẳng lẽ Thánh Đế Tư học viện đã chiếm lĩnh khu vực khai thác mỏ rồi?” Ca Đồn nói.

“Từ trên thời gian hẳn là không khác nhiều lắm.” Địch Áo gật đầu.

Chốc lát sau, thân ảnh Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ xuất hiện ở bên ngoài sân, bộ dạng hai người cực kỳ vui vẻ, khi còn cách hơn mười thước, Tác Phỉ Á đã lớn tiếng kêu lên: “Địch Áo, Địch Áo, tin tức tốt.”

“Hắc hắc, có thể làm cho Tác Phỉ Á thất thố như vậy, nhất định là tin tức đặc biệt tốt.” Lôi Mông thấp giọng cười nói.

“Tin tức tốt gì thế?” Địch Áo hỏi.

“Tuyệt Nỵ rốt cuộc đột phá bình cảnh trở thành Cực Hạn võ sĩ rồi.” Tác Phỉ Á bước nhanh tới trước mặt Địch Áo, đưa một phong thư cho Địch Áo.

Địch Áo nhận lấy thư nhìn lướt qua, đây là Tuyệt Nỵ tự tay viết, ở trong thư Tuyệt Nỵ giới thiệu tình thế vùng phụ cận mở rộng, ba đại thế lực Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước, đám cướp Phật Lang Duy tạo thành mối quan hệ rắc rối phức tạp. Đến cuối thư nàng mới viết vài dòng đơn giản, kể lại kinh nghiệm trải qua khi nàng thăng cấp thành Cực Hạn võ sĩ, còn có cảm ngộ đối với thiên địa, đối với nguyên lực, nàng hi vọng cảm ngộ của mình sẽ có ích đối với bằng hữu.

Văn phong rất phù hợp với tính cách Tuyệt Nỵ, vô cùng đơn giản và bình thản, tựa hồ không xem chuyện lên cấp có gì to tát.

Ca Đồn và Lôi Mông phản ứng hơi kỳ quái, Ca Đồn bộ dạng buồn bã không biết đang suy nghĩ cái gì, còn Lôi Mông lại lười biếng nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nháy, ngơ ngác nhìn lên mây trắng trên trời.

“Các người bị gì vậy hả? Chẳng lẽ các người không cao hứng vì Tuyệt Nỵ sao?” Tác Phỉ Á ngăn người ra, sau đó chợt hiểu ra gì đó, cười cười tế nhị.

“Cao hứng, dĩ nhiên là cao hứng.” Lôi Mông cười khan nói.

“Mấy gã nam tử hán đáng thương bị tổn lòng tự ái, hi hi.” Giọng nói Y Toa Bối Nhĩ có phần ranh mãnh.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa tính cách Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, các nàng đều hiểu tại sao đám người Địch Áo phản ứng kỳ quái như thế, nhưng Tác Phỉ Á lựa chọn làm như không biết, Y Toa Bối Nhĩ lại nhân cơ hội đâm thọt mấy câu.

“Này này, cái đó có quan hệ gì tới lòng tự ái?” Lôi Mông la lên. Thật ra mấy người bọn hần hoặc nhiều hoặc ít cũng có mấy phần cảm giác mất mát, luận tuổi tác thì Tuyệt Nỵ nhỏ hơn bọn hần, luận trình độ tu

luyện khắc khổ thì bọn họ tự nhận đã rất nỗ lực. Nhất là Ca Đồn, nhiều lần trải qua sinh tử thử nghiệm đã xem như rèn luyện trong hoàn cảnh cực hạn rồi, luận tài nguyên gia tộc, luận vấn đề gây dựng trụ cột ở thời kỳ thiếu niên, bọn họ tuyệt đối không thua kém Tuyết Ny.

Nhưng bây giờ Tuyết Ny lại là người đầu tiên trở thành Cực Hạn võ sĩ, vớt bọn họ lại ở phía sau.

“Không sao hả? Thật không sao...?” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Thật ra chuyện này giống như chúng ta chạy bộ vòng quanh sân vậy.” Dịch Áo mỉm cười nói: “Vòng thứ nhất Tuyết Ny chiếm vị trí đệ nhất, nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục chạy, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Ca Đồn lập tức phấn chấn tinh thần, đưa tay túm lấy Lôi Mông, hô lên: “Lôi Mông, chúng ta tiếp tục!”

“Đúng cái rắm.” Lôi Mông hất tay Ca Đồn ra không chút khách khí: “Người đứng là một tên ngu ngốc.”

“Người nói ai?” Ca Đồn muốn phát cáu lên rồi, buồn bực quát.

“Nói người đó.” Lôi Mông chợt ngồi dậy: “Nếu bây giờ chúng ta là Cực Hạn võ sĩ, ừ, giống như Dịch Áo mới vừa nói, chúng ta sẽ bắt đầu chạy vòng thứ hai, nhưng tại sao người lại cho rằng người có thể thắng được?”

“Tại sao ta lại không được?”

“Người có thể so hơn Dịch Áo không?” Lôi Mông nói.

Về mặt Ca Đồn lúc này trở nên cứng ngắc, không sai, tốc độ Dịch Áo lên cấp thật sự là quá nhanh, nếu như bọn họ có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ trước Dịch Áo trước một bước thì còn đỡ, đó là bởi vì bọn họ đã giành xuất phát trước. Nếu thật sự mới bắt đầu chạy ngang Dịch Áo, tất cả mọi người ở nơi này đều bị Dịch Áo hất ra phía sau, ngay cả Tuyết Ny cũng thế.

“Nói đi, người có thể nhanh hơn Dịch Áo không?” Lôi Mông thấy đúng lý liền không buông tha người.

“Ta không so với Dịch Áo.” Ca Đồn cười cười nói: “Chỉ cần ta nhanh hơn người là được.”

“Mụ nội...” Lần này đến phiên Lôi Mông hết chỗ nói rồi, con người hắn xoay vòng nói: “Ta cũng không so sánh với người, ta có thể vượt qua Y Toa Bối Nhĩ là tốt rồi.”

“Này...” Y Toa Bối Nhĩ lúc này hận đến đỏ mặt, tức giận nhìn chằm chằm Lôi Mông: “Người có thể biểu hiện ra chút ít tiền đồ hay không hả?” Y Toa Bối Nhĩ lười biếng có thể nói là nổi danh ngang với trí tuệ của nàng, cho dù là ai độc thủ cũng không có tác dụng, bởi vì chí hướng của nàng không có ở chỗ này.

“Không thể !” Lôi Mông xem như bất chấp giá nào rồi.

Ngày này, mấy người Dịch Áo mới vừa ăn xong bữa trưa, còn đang ngồi tại chỗ suy đoán chiến cuộc bên ngoài, một gã võ sĩ bỗng nhiên vội vã xông vào: “Tiểu thư, phía nam xuất hiện rất nhiều võ sĩ !”

Dịch Áo ngẩn ra hỏi: “Hướng tới chúng ta ?”

“Hình như không phải thế.” Võ sĩ lắc đầu: “Nhìn bộ dáng có thể là đi ngang qua nơi này, thế nhưng trang phục của bọn hắn rất giống đạo tặc.”

“Đại khái bao nhiêu người?” Lôi Mông hỏi.

“Nhóm đầu cũng có hơn một ngàn.”

Mấy người Dịch Áo cũng kinh hãi, tình hình trước mắt ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, ngoại trừ đám cướp Phật Lang Duy ra thì không còn đoàn đạo tặc nào có quy mô lớn như thế, nhưng vì sao bọn chúng lại chạy đến nơi này?

“Đi, ra ngoài nhìn xem thế nào!” Dịch Áo đứng lên nói với La Y: “Tập hợp tất cả mọi người lại, đóng cửa lớn lại chuẩn bị chiến đấu.”

Nếu quả thật là người của Phật Lang Duy, vậy thì rất khó nói bọn chúng có thể công kích trang viên hay không, đạo tặc không khác gì châu chấu, nơi nó đi qua chắc chắn là gà chó không yên. Hiện tại chiến lược

cao cấp trong trang viên chỉ có hai người Lâm Tái và Phí Đức Sĩ, dưới tình huống này bọn họ rất khó lòng bảo vệ tốt những người khác nếu xảy ra chiến đấu quy mô lớn.

Đợi đến lúc bọn họ đi tới gần cửa lớn trang viên mới có thể cảm giác được mặt đất rung động từng đợt. Một người Dịch Áo chia ra đi lên trên hai tòa tiền tháp của trang viên, từ đó dõi mắt nhìn ra xa là có thể thấy cách đó hơn mười dặm đang có một đội ngũ do nhóm lớn võ sĩ tạo thành đang di chuyển rất nhanh, phía sau bốc lên bụi mù cuồn cuộn theo tiếng vó ngựa ầm ầm.

Phía trước đội ngũ là một đại hán trung niên dáng người gầy gò, sắc mặt tái nhợt, hắn đang liếc mắt nhìn thoáng qua trang viên ở xa xa, sau đó lập tức dời tầm mắt trở lại, xem bộ dáng là không có đặt tòa trang viên nhỏ nhỏ này vào trong mắt.

“Đầu lĩnh !” Một gã kỵ sĩ từ phía sau chạy lên, lớn tiếng nói: “Trang viên kia có ánh sáng vũ khí phản quang, ta mang mấy người đi qua đó xem thế nào, được không?”

Ánh mắt đại hán trung niên chợt lóe, hắn làm sao mà không biết tên thủ hạ này có chủ ý gì chứ, nhưng mấy trận đánh trước đây đã tổn vài phần nhân thủ. Mặc dù hiện tại đã thành công phá vây chạy thoát ra ngoài, nhưng tinh thần nhóm thuộc hạ đã bị hạ thấp rất nhiều. Thành viên trong đội toàn là dựa vào cướp bóc mà sống, nếu lúc này ngăn cản rất khó tránh khỏi làm cho tinh thần càng thêm uể oải.

“Đi đi, tốc độ nhanh lên, không được quá một canh giờ !” Đại hán trung niên gật đầu đồng ý.

Gã kỵ sĩ kia nhất thời mừng rỡ: “Yên tâm đi, đầu lĩnh !” Sau đó là một tràng hoan hô vang dậy, trong đội ngũ tách ra một nhóm võ sĩ giục ngựa xông ra, số lượng tầm mười mấy người.

Những người khác trong đội ngũ nhìn đội nhân mã xông về phía trang viên với ánh mắt hăm mộ, trong lòng âm thầm tính toán nếu gặp tình huống tương tự nhất định phải giành trước mới được.

189. Chương 189: Châm Ngồi Dẫn Lửa

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 189: Châm ngồi dẫn lửa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thấy đối phương chỉ phái một ít nhân mã chạy tới trang viên, đại quân còn lại vẫn tiếp tục đi về phía trước, mấy người Dịch Áo đồng thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ là vài chục người căn bản không cần Lâm Tái xuất thủ, bọn hắn có thể tự xử lý rất nhanh gọn.

Chỉ có điều phải trì hoãn thời gian lâu một chút để tránh bị đối phương nhận thấy trang viên dị thường. Lúc này Ca Đồn đã có thể xác định đối phương là người của Phật Lang Duy, nhưng không rõ ràng Phật Lang Duy có ở trong đội ngũ hay không.

Không qua bao lâu, mấy chục gã võ sĩ đã vọt tới trước trang viên, kỵ sĩ cầm đầu giơ tay lên thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm đập vào cửa lớn trang viên. Thế nhưng cánh cửa rắn chắc nằm ngoài dự liệu của bọn hắn, cửa gỗ bình thường chịu một lần Liệt Diễm Trảm công kích đã sớm chia năm xẻ bảy rồi, thế mà trên cánh cửa này chỉ lưu lại một vết nám đen, những chỗ khác hoàn hảo không tổn hao gì hết.

Thấy không thể phá hủy cửa lớn, các gã võ sĩ đạo tặc vội vàng ghì chặt dây cương, ngẩng đầu nhìn lên đám người ở trên tiền tháp.

“Nếu không muốn chết thì mở cửa ra !” Kỵ sĩ cầm đầu lớn tiếng quát.

“Các người là ai?” Lôi Mông hét lớn: “Tại sao lại công kích trang viên chúng ta?”

“Chúng ta là võ sĩ Tái Nhân Hầu tước.” Kỵ sĩ cầm đầu trả lời: “Chúng ta nhận được tin tình báo chuẩn xác, trong trang viên các người có người cầu kết với với đám cướp Phật Lang Duy, mở cửa ra, chúng ta cần phải lục soát !”

“Người là võ sĩ của Tái Nhân Hầu tước? Có gì chứng minh không?” Lôi Mông kêu lên.

“Bớt nói nhảm đi !” Gã kỵ sĩ cầm đầu không nhìn được nữa, hấn căn bản không xem đám người Dịch Áo vào trong mắt, lại vung tay thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm đánh lên cửa lớn thị uy, quát lớn: “Nhanh lên, chán sống rồi hả?”

Trong thời gian song phương giao tiếp với nhau, đại đội võ sĩ đã băng ngang qua trang viên, tiến sâu vào Khắc Lý Tư bình nguyên. Trùm thổ phỉ Phật Lang Duy mặc dù xuất thân thảo dân, nhưng hàng năm tranh đấu với quý tộc các nơi cũng hiểu được tinh túy của du kích chiến, hấn không thể nào chỉ vì một tòa trang viên tầm thường làm lãng phí thời gian quý báu.

“La Y, mở cửa ra.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

La Y lập tức sai người đi xuống mở cửa lớn, nhóm võ sĩ đạo tặc giống như mèo ngửi thấy mùi cá ươn vậy, lập tức nối đuôi nhau tràn vào trong, bởi vì trong nghề của bọn chúng có quy tắc bất thành văn, ai cướp được chính là của người đó, cho dù là tài vật hay là nữ nhân cũng thế.

“Trời đất ơi, tại sao người để cho bọn chúng tiến vào?” Trên một tòa tiền tháp khác, Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc che miệng la hoảng.

Các võ sĩ đạo tặc ngẩng đầu nhìn lên nhất thời cũng bị dung mạo Y Toa Bối Nhĩ hấp dẫn, ánh mắt dần dần nóng rực.

“Này, cô em, người muốn tự mình đi xuống hay là để ta đi lên ôm người ôm xuống? Ha ha ha.” Kỵ sĩ cầm đầu cất tiếng cười to, hấn cảm thấy lựa chọn của mình cực kỳ may mắn, vốn chỉ nghĩ tới tùy tiện tìm một chỗ phát tiết tâm tình, không thể nào nghĩ tới lại gặp được hàng hóa cực phẩm như thế này. Buồn cười hơn nữa chính là đối phương thật sự chủ động mở cửa nghênh đón hấn vào, những người khác không rõ ràng trình độ chắc chắn của cánh cửa lớn kia, nhưng hấn biết rất rõ muốn cưỡng công sẽ phải uống phí rất nhiều công sức.

“Người... người không thể vô lễ như vậy?” Y Toa Bối Nhĩ tức giận hét lên: “Ta nhất định phải báo cáo chuyện các người trước mặt Tái Nhân Hầu tước ”

“Cáo trạng?” Mấy gã đạo tặc hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhau cười vang.

“Cô em, rất tiếc phải làm cho nàng thất vọng rồi. Lão già Tái Nhân kia không quản được chúng ta.”

“Các người...” Y Toa Bối Nhĩ như người trong mộng mới tỉnh lại, nói: “Các người không phải là đoàn võ sĩ của Tái Nhân Hầu tước?”

Gã kỵ sĩ cầm đầu thấy bộ dạng Y Toa Bối Nhĩ lại càng cười vui vẻ hơn nữa, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, chậm rãi theo bậc thang đi lên tiền tháp, miệng còn cười nói: “Bảo bối, đừng nóng vội, chúng ta là ai ... nười lập tức sẽ biết.”

Các võ sĩ đạo tặc ở dưới cười phụ họa, huyết gió tràn đầy khí thế: “Ôm nàng xuống đi, để cho các huynh đệ cùng nhau phần chấn tinh thần nào !”

“Hò hét cái gì hả? Chờ lão tử thoải mái xong đã !” Gã kỵ sĩ cầm đầu cười máng một câu, thần sắc càng thêm hăng say.

Lúc này Lao Lạp từ trong viện nhỏ đi ra, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng huyền áo thì đi ra ngoài nhìn xem có chuyện gì, kết quả phát hiện ở trong trang viên đột nhiên có thêm một nhóm võ sĩ hành động quái dị. Nàng không biết là địch hay bạn, cũng không biết mình nên xuất thủ hay không, vì thế thần sắc bất an và lưỡng lự đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt mấy gã đạo tặc không khỏi sáng ngời lên, lần này đúng là không uống công nha! Tùy tiện đi ra một người đều là mỹ nữ, bọn hấn vội vàng nhảy xuống ngựa tiến tới chỗ Lao Lạp.

Địch Áo nhìn đại đội nhân mã ở xa xa, lúc này đã cách trang viên rất xa rồi. Hắn cười nói với Y Toa Bối Nhĩ ở trên tiền tháp đối diện: “Thế nào, người thật sự muốn để hắn ôm xuống hả?”

“Tại sao lại không chứ?” Y Toa Bối Nhĩ thản nhiên cười nói: “Thế nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải bò lên tới đây đã.”

Nghe hai người nói chuyện với nhau, gã kỵ sĩ cầm đầu nhất thời bước chậm lại, bởi vì giọng nói của Địch Áo và Y Toa Bối Nhĩ quá bình tĩnh, bình tĩnh giống như là hai người bằng hữu đang ngồi uống trà tán gẫu với nhau. Dĩ nhiên tán gẫu không phải là không được, vấn đề là ở tình cảnh trước mắt, tại sao đối phương còn có thể bình tĩnh như thế?

Không đợi gã kỵ sĩ kia suy nghĩ ra vấn đề ở đâu, Y Toa Bối Nhĩ đã xuất thủ.

Một làn sương trắng trong suốt theo bậc thang lan tràn xuống rất nhanh, gã kỵ sĩ kia lập tức kinh hãi dậm chân định nhảy xuống đất, nhưng động tác của hắn vẫn hơi chậm. Làn sương trắng từ dưới đất dọc theo hai chân lan tràn lên trên thân thể hắn, trong nháy mắt đã đông kết hắn thành một bức tượng băng.

Cùng lúc đó những gã võ sĩ ở dưới vừa định bao vây Lao Lạp thì thấy phía sau Lao Lạp bỗng nhiên hiện ra một cái bóng đen, tên võ sĩ đứng ở phía trước căn bản không kịp xuất ra động tác tránh né đã hét lên thống khổ, sau đó hắn ôm lấy cổ chân ngã ngồi trên mặt đất.

Nhất cử thành công, Miêu Tử chạy lại bên cạnh Lao Lạp, giương mắt nhìn đám người trước mặt thấp giọng gầm gừ, dù sao nó mới vừa tiến hóa, hơn nữa vẫn còn đang ở trong giai đoạn ấu thú, vẫn chưa có tạo thành phương thức chiến đấu riêng biệt. Nếu không lấy lực lượng của nó, một đòn lúc này đã có thể cắn đứt cổ chân gã võ sĩ.

Chỉ có điều hình thể Miêu Tử quá nhỏ, căn bản không thể khiến làm cho mấy tên võ sĩ cảnh giác, bọn chúng còn tưởng rằng mới vừa rồi là do đồng bọn không cẩn thận mới bị con mèo này cắn bị thương, bọn chúng chẳng những không lùi bước, ngược lại còn nổi hung tính giơ vũ khí lên đánh tới.

Lao Lạp giơ tay đánh ra một quyền, gã võ sĩ lao tới trước liền thu tay về chống đỡ, nhưng hắn chỉ có thể ngăn chặn quả đấm của Lao Lạp chứ không có cách nào triệt tiêu lực lượng Lao Lạp. Thân hình hắn không chịu nổi bị chấn văng ra ngoài xa, Lao Lạp cũng lui về phía sau, ở trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, nàng vẫn không quên cúi người nắm lấy cái đuôi Miêu Tử kéo trở lại.

Mấy tên đạo tặc gào thét ầm ĩ đuổi theo Lao Lạp, vốn dĩ tốc độ Lao Lạp dị thường nhanh nhẹn ngay cả Địch Áo cũng khó lòng bắt được, những tên này lại càng không có hy vọng.

“Đến phiên chúng ta rồi.” Địch Áo nhảy từ tiền tháp trên xuống lao thẳng tới chỗ Lao Lạp, đồng thời vung tay thả ra mấy đạo Phong Nhận. Bên phía Y Toa Bối Nhĩ không cần hắn lo lắng, gã kỵ sĩ kia chỉ có trình độ Quang Mang võ sĩ, phải biết rằng bên trong tiền tháp còn có mấy nữ học viên Thánh Đế Tư học viện đang ẩn núp.

Tác Phỉ Á, Ca Đồn và Lôi Mông cũng nhảy theo sau Địch Áo, Phỉ Đức Sĩ đứng tại chỗ không hề động đậy, chiến đấu trình độ này hắn căn bản không cần xuất thủ, đúng lúc để cho mấy người Địch Áo kiểm nghiệm thành quả đột huấn luyện vừa qua.

Nhận thấy phía sau có động tĩnh, mấy gã võ sĩ quay đầu nhìn lại liền thấy vô số quang ảnh đập vào mặt, bọn chúng hoảng hốt vội vàng thả ra bí kỹ cố gắng ngăn chặn Địch Áo công kích. Nhưng ưu thế của Diên Sinh bí kỹ chính là ở tính đột ngột và liên tục, bọn chúng trong lúc vội vã làm sao ngăn cản được?

Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía, mặc dù Liệt Diễm Trảm có lực sát thương lớn hơn Phong Nhận, nhưng dưới tình huống không có phòng bị mấy gã đạo tặc vẫn bị Phong Nhận thương tổn rất lớn. Địch Áo chỉ công kích một đợt đã có gần mười gã võ sĩ ngã xuống trong vũng máu.

Lúc này gã kỵ sĩ cầm đầu bị Y Toa Bối Nhĩ đông cứng nổi giận gầm lên phá băng lao ra, nhưng không đợi hắn xuất ra động tác kế tiếp, Phong Nhận, Liệt Diễm Trảm, Đông Khí Ba từ trên không trung ập xuống như mưa, gã kỵ sĩ đứng ở giữa bậc thang căn bản không có khả năng tránh né, chỉ có nước trùng đòn rồi kêu thảm lẫn xuống đất, trên người hắn bắn ra cả chục vòi máu đỏ tươi.

“Ta đã nói rồi, ngàn vạn lần không nên đi lên, tại sao ngươi lại không nghe lời vậy hả?” Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu lẩm bẩm.

Chiến đấu kết thúc rất nhanh, ngoại trừ mấy tên quỳ xuống đầu hàng, tất cả đạo tặc khác đều nằm trong vũng máu, bọn đạo tặc tuyệt đối không nghĩ tới tòa trang viên thoạt nhìn rất bình thường này lại ẩn chứa lực chiến đấu cường đại đến mức đó. Đừng nói chỉ là một tiểu đội võ sĩ, cho dù Phật Lang Duy phát điên dẫn dắt đoàn đạo tặc triển khai toàn lực tiến công, cuối cùng cũng chỉ có đường cuốn gói lui binh. Bởi vì trong trang viên có một tồn tại mà bọn chúng không thể nào chống lại, đó là Lâm Tái đạo sư của Thánh Đế Tư học viện.

Dĩ nhiên, nếu như Phật Lang Duy muốn chạy trốn thì Lâm Tái cũng không có biện pháp nào, còn nếu Phật Lang Duy cứng đối cứng, đó là do chính bản thân hắn muốn chết.

Ở một chỗ khác trong sa mạc Hỏa Diễm, Đặng Khăng Nam tước lĩnh có thể nhiều lần vượt qua nguy cơ là nhờ có An Đông Nỵ thủ hộ. Nếu nói nghiêm khắc thì An Đông Nỵ chưa phải là Võ Tôn chân chính, lại bị tàn tật, nhưng nàng dựa vào lực lượng của chính mình lần lượt hóa giải những âm mưu của Sơn Đế Hầu tước, từ đó có thể nhận ra được sự cường đại của cường giả Võ Tôn.

Còn Lâm Tái nắm giữ lấy đại lượng tài nguyên và hoàn cảnh thuận lợi, thực lực chắc chắn là cao hơn An Đông Nỵ.

“La Y, kéo bọn chúng xuống chuồng ngựa, thẩm vấn cho kỹ vào.” Dịch Áo nói.

“Vâng, thiếu gia.” La Y đáp một tiếng, sau đó gọi mấy võ sĩ lại kéo nhóm đạo tặc đầu hàng ra phía sau trang viên.

“Bọn họ chính là thành viên của đám cướp Phật Lang Duy hả?” Thanh âm Lâm Tái truyền tới, thật ra nàng đã tới từ sớm nhưng lại có ý định giống như Phí Đức Sĩ, nàng không muốn nhúng tay vào trừ phi xảy ra nguy hiểm.

“Không sai, chính là bọn chúng.” Tác Phi Á nói.

Lâm Tái chậm rãi đi tới, cẩn thận quan sát mấy thi thể nằm ngổn ngang, chốc lát, nàng lắc đầu: “Hình như đoạn thời gian này Phật Lang Duy sinh sống không tốt.”

“Phật Lang Duy nhiều lần mạo phạm đến sự tôn nghiêm của Tái Nhân Hầu tước, đã bị Tái Nhân Hầu tước coi như là tử địch, hắn sống có thể tốt được sao?” Tác Phi Á cười nói.

“Ai, không ngừng bởi vì ai mạo phạm ai, đoàn đạo tặc trên đại lục nhiều như vậy, thực lực cường đại hơn Phật Lang Duy cũng không ít. Các ngươi có nghe nói qua ai dám liều lĩnh như Phật Lang Duy hay không, công khai khiêu khích một vị Hầu tước đại nhân?” Lâm Tái thở dài một hơi: “Thật ra là có liên quan đến lai lịch bọn họ, bản thân ta từng nghe nói qua.”

“Bọn họ?” Tác Phi Á suy nghĩ một lát, nói: “Ngài nói Tái Nhân Hầu tước và Phật Lang Duy?”

“Ừ.” Lâm Tái neho mắt lại, tựa hồ đang suy nghĩ về quá khứ, chốc lát sau, nàng trầm giọng nói: “Đại khái chừng hai mươi mấy năm trước, Phật Lang Duy là võ sĩ dưới trướng Tái Nhân Hầu tước.”

“Cái gì?” Tác Phi Á lấy làm kinh hãi: “Bọn họ vì sao trở mặt thành thù?”

“Khi đó Phật Lang Duy còn rất trẻ tuổi, bởi vì một lần tình cờ gặp gỡ hắn mới quen biết vợ Tái Nhân Hầu tước.” Lâm Tái cười cười nói: “Quan hệ của bọn họ càng ngày càng mật thiết, thậm chí sinh ra một đứa bé. Lúc đó Tái Nhân Hầu tước vẫn chẳng hay biết gì, cho rằng đó là con của hắn, còn cho nó một khối lãnh địa.”

Đám người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, nghe tới đó đã thấy Tái Nhân Hầu tước đúng là bị ai tới cực điểm, vợ của mình tư thông còn chưa nói, lại còn vô tư nuôi con của người khác nữa.

“Sau đó, quan hệ giữa Phật Lang Duy và nữ nhân kia bại lộ, Tái Nhân Hầu tước giận dữ cực độ hạ lệnh bắt Phật Lang Duy. Nhưng Phật Lang Duy vốn rất cảnh giác, nghe được tiếng gió lập tức trốn biệt không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa.” Lâm Tái nói: “Tái Nhân Hầu tước bắt giữ người đàn bà kia, giam nàng

trong địa lao chừng nửa tháng, sau đó bị xử tử ngay trong ngục, ngay cả đứa nhỏ cũng bị dìm chết trong giếng.”

“Phật Lang Duy biến mất khoảng mười lăm, mười sáu năm. Đến khi hắn xuất hiện lần nữa, bên cạnh đã xuất hiện một nhóm huynh đệ.” Lâm Tái thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Sau đó gây dựng đoàn đạo tặc ở trong Tái Nhân Hầu tước lĩnh. Sau khi đoàn đạo tặc được thành lập, chuyện làm đầu tiên chính là tập kích thương đội Hầu tước lĩnh, sự tình từ đó về sau các người đều đã biết.”

“Cổ sự rất hay, tình yêu cực kỳ thâm thiết nha!” Ca Đồn cười nói.

“Người xem, tình yêu quả thật làm cho người ta khó hiểu.” Lôi Mông mắt liếc qua Ca Đồn, nói: “Người nhận ra tình yêu từ chỗ nào rồi? Rõ ràng là một đôi gian phu dâm phụ mà?”

Thần sắc Ca Đồn khá là lúng túng, vội vàng ho khan một tiếng chuyển tầm mắt sang nơi khác.

“Mặt trời lên mặt trăng lại xuống, xuân đi thu đến, thế giới này vẫn bình thản trôi đi mà thôi.” Lâm Tái mỉm cười nói: “Những người giỏi tìm kiếm mới có thể nhìn trong bức hình xưa cũ, phát hiện ra thế giới này mỹ lệ, bao la và hùng vĩ đến cỡ nào.”

“Đạo sư, những chuyện này đã sớm lưu truyền ra ngoài rồi mới đúng? Vì sao ta chưa hề nghe nói qua?” Tác Phi Á nói.

“Chuyện mất mặt như vậy, Tái Nhân Hầu tước làm sao để lưu truyền ra ngoài?” Lâm Tái nói: “Chúng ta có thể biết được chuyện này là bởi vì chúng ta một mực quan sát hướng đi của Tái Nhân Hầu tước. Dù sao thế lực có thể tạo thành uy hiếp đối với Thánh Đế Tư thành, ngoại trừ một vài bộ lạc ở trong Vĩnh Đồng bằng xuyên ra, chỉ còn có mỗi Tái Nhân Hầu tước, hiện tại đã hiểu chưa?”

Đúng lúc này La Y vội vàng đi tới, ghé vào bên tai Dịch Áo thấp giọng nói gì đó.

“Hỏi ra chuyện gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Phật Lang Duy đã biết được tin tức khu vực khai thác mỏ bị công kích, hắn chuẩn bị mang theo đoàn đạo tặc tiến sâu vào trong Khắc Lý Tư bình nguyên trợ giúp đồng bọn ở đó. Thế nhưng, hình như Tái Nhân Hầu tước đã nhận được tình báo sớm hơn một bước và cho ra phán đoán chính xác.”

Nói tới đây, Dịch Áo dừng lại suy nghĩ thêm, hồi lâu mới nói tiếp: “Tái Nhân Hầu tước và nhóm viện binh Tử tước lĩnh, Nam tước lĩnh đã bố trí mai phục trên đường đoàn đạo tặc phải đi qua, nhưng vừa phát động lại bị Phật Lang Duy nhận ra. Song phương phát sinh mấy lần tiếp xúc ngắn ngủi, cuối cùng Phật Lang Duy dựa vào đoàn chiến mã tốc độ cao thành công thoát khỏi quân đội Hầu tước lĩnh truy kích, một đường chạy vội theo phương hướng này. Nhìn tình huống hắn vẫn chưa hết hy vọng, hẳn là đi hội họp và trợ giúp khu vực quặng mỏ.”

“Phật Lang Duy tổn thất lớn không?” Lâm Tái hỏi.

“À.” Dịch Áo gật đầu: “Tổn thất khoảng năm, sáu trăm võ sĩ.”

“Đường Ân thúc thúc có tham chiến không?” Ca Đồn nói.

“Chuyện này không rõ ràng lắm.” Dịch Áo lắc đầu, lấy cá tính Đường Ân Nam tước thiên về âm nhu, cho dù tham chiến cũng sẽ không phát huy ra toàn bộ thực lực, cho nên rất khó làm cho người ta lưu lại ấn tượng, mấy tên đạo tặc đầu hàng không thể nào chú ý tới Đường Ân.

“Chúng ta ở chỗ này nhàn rỗi quá, đúng là nhàm chán mà.” Ca Đồn lẩm bẩm.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lôi Mông làm như có chuyện gì đó muốn nói lại thôi.

“Nhàm chán?” Dịch Áo cười cười, chung đụng lâu như vậy, hắn hiểu rất rõ tính Ca Đồn: “Ý của người là chúng ta đi theo Phật Lang Duy, rồi cuộc người định làm gì?”

“Đây không phải là ta nói.” Ca Đồn lập tức tỉnh táo tinh thần lại, hô lên hào sảng: “Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.” Lôi Mông lập tức kêu lên.

Địch Áo suy nghĩ một lát, sau đó chuyển tầm mắt lên trên người Tác Phỉ Á, còn Tác Phỉ Á lại đang nhìn Y Toa Bối Nhĩ, Y Toa Bối Nhĩ cau mày trầm ngâm, hồi sau mới cười hì hì nói với Lâm Tái: “Lâm Tái đạo sư, ngài cũng đi với chúng ta chứ?”

“Thế nào? Lại muốn nghịch ngợm rồi?” Lâm Tái lắc đầu nói: “Người đó, mới đó mà đã quên lần trước giáo huấn? Nếu như không phải là ngẫu nhiên gặp được Địch Áo, người đã sớm biến thành tể phẩm cho nhóm võ sĩ bộ lạc kia rồi.”

“Không phải, đạo sư...” Y Toa Bối Nhĩ dịu dàng nói: “Hiện tại chúng ta có phó viện trưởng đại nhân ở đây, lại còn có các đạo sư học viện và nhóm võ sĩ, phía sau đoàn đạo tặc Phật Lang Duy là Tái Nhân Hầu tước liều chết đuổi theo chém giết. Nếu chúng ta núp ở hậu phương không làm gì, lỡ may chuyện này lan truyền ra ngoài, nhóm tỷ muội khác sẽ nghĩ ta và Tác Phỉ Á là người chết nhất.”

“Chết nhất là hình dung nam nhân mà? Yên tâm đi, người vĩnh viễn không thể nào biến thành kẻ chết nhất được.” Lôi Mông không nhịn được sắp nói.

(Ở đây tg chơi chữ dùng từ Nọa phu (chết nhất, nhu nhược..., thường dành cho nam nhân).

“Câm miệng.” Y Toa Bối Nhĩ trừng con người lên thật to.

“Hắc hắc.” Thấy bản thân đã chiếm cứ thượng phong, Lôi Mông cười gian hai tiếng rồi rất có phong độ ngậm miệng lại.

“Lâm Tái đạo sư, bản thân ta thì không có gì. Dù sao ở trong mắt các người, ta đây vừa nhát vừa lười, chênh lệch với mấy tỷ muội càng lúc càng lớn, các nàng đã sớm xem thường ta rồi.” Y Toa Bối Nhĩ cười ngọt ngào ôm chặt cánh tay Lâm Tái: “Nhưng mà Tác Phỉ Á ở chỗ này nhaa...a ! Trước giờ nàng vẫn là học sinh tốt nhất, kiêu ngạo nhất của ngài kia mà, ngài hẳn tâm thấy thanh danh của nàng bị dính điểm như hay sao?”

“Người, cái đứa nhỏ này, lộn xộn gì đó.” Lâm Tái dở khóc dở cười nói.

“Ta nói vẫn chưa rõ sao?” Khuôn mặt Y Toa Bối Nhĩ lộ có vẻ rất chân thành: “Danh tiếng cũng không thể cũng bị Tuyết Ny cướp đi dễ dàng như thế chứ? Nếu như vậy, Tuyết Ny đem trở thành thiên tài kiệt xuất nhất từ khi Thánh Đế Tư học viện thành lập tới nay, vậy thì Mai Đề Na cũng sẽ trở thành đạo sư trác tuyệt nhất rồi, ngài...”

“Con tiểu quỷ gây sự này, người biết mình đang nói gì không đó?” Lâm Tái cười khổ, khích bác rõ ràng như thế lại vừa đúng yếu điểm của nàng. Nếu như Y Toa Bối Nhĩ nói đến những chuyện chính sự hoặc giả bộ lấp liếm mịt mờ sẽ khiến cho Lâm Tái ghét. Nhưng hiện tại Y Toa Bối Nhĩ rõ ràng là đang nói đùa, Lâm Tái cũng đành phải nghe nửa đùa nửa thật, nhưng sau khi nghe qua trong lòng nàng bỗng nhiên sinh ra ý niệm tranh đấu trong đầu.

Tuyết Ny đã thăng cấp lên Cực Hạn võ sĩ, cho nên người ngoài hoặc viện trưởng cho ra đánh giá bọn họ không tính là quá đáng. Đã đến độ tuổi này rồi, thành tựu cũng không nhỏ, nếu đặt ở bất kỳ một địa phương nào trên đại lục, nàng cũng là người nổi bật. Nhưng nhờ có Tuyết Ny, Mai Đề Na sẽ trở thành đạo sư trác tuyệt nhất của Thánh Đế Tư học viện, nàng đứng là không phục.

190. Chương 190: Truy Tung

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 190: Truy tung

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Lâm Tái đạo sư.” Y Toa Bối Nhĩ giảm nhẹ thanh âm nói: “Ngài dẫn chúng ta đi ra ngoài lịch lãm chứ?”

“Được rồi, được rồi.” Lâm Tái lấy tay xoa xoa trán, nói: “Nếu như chúng ta cùng đi thì trang viên này làm sao bây giờ? Ai sẽ bảo vệ nó?”

“Lâm Tái đạo sư, chúng ta ở lại trong trang viên cẩn thận phòng bị chính là vì Phật Lang Duy.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Phật Lang Duy trước giờ ngang ngược càn rỡ, làm việc kỳ quái, giết người như ngóe không thèm để ý luật pháp và quy tắc trong lãnh địa. Nếu như hắc thừa cơ tiến công trang viên nhất định sẽ tạo thành một tràng tai nạn, nhưng hiện tại Phật Lang Duy đã đi rồi, ở nơi này còn có ai sẽ tiến công chúng ta?”

Sắc mặt Lâm Tái thoáng buông lỏng, Y Toa Bối Nhĩ nói rất có đạo lý.

“Lâm Tái đạo sư.” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

“Quá đột ngột rồi.” Lâm Tái thở dài: “Được rồi, các người chuẩn bị hết đi, nửa giờ sau chúng ta lên đường.”

Y Toa Bối Nhĩ quay đầu nhìn về phía Tác Phỉ Á, chớp chớp mắt đặc ý.

Tác Phỉ Á làm như không thấy được, thấp giọng nói với Dịch Áo: “Nha đầu này vì được đi chơi mà bán đứng cả Tuyết Ny, hì hì, sau này để Tuyết Ny tới thu thập nàng.”

Bởi vì sợ trì hoãn thời gian quá lâu đuổi không kịp Phật Lang Duy, tất cả mọi người đều vội vã chuẩn bị đồ đạc rất nhẹ nhàng, Chỉ thu thập đơn giản vài món đồ, chuẩn bị vài phần lương khô và nước trong, cùng với lều nhỏ dùng để cắm trại vùng dã ngoại là lên đường.

Lao Lạp và Miêu Tử cũng đi theo đội ngũ, vốn là mấy người Dịch Áo cũng không muốn làm cho nàng đi nhưng Lao Lạp đòi nhất định phải theo, không có người nào có biện pháp gì khác. Dịch Áo đành phải chiều theo, thật ra bàn về bản lãnh chạy giữ mạng, nơi này không có mấy người có thể mạnh hơn Lao Lạp, chỉ nhìn nàng chạy trốn lâu như vậy mà không bị các võ sĩ bộ tộc bắt giữ hoàn toàn có thể chứng minh rõ năng lực của nàng.

Hơn nữa Lao Lạp không cưỡi ngựa, chỉ thích chạy trên mặt đất. Miêu Tử còn hưng phấn hơn cả Lao Lạp, không ngừng lúi trước lúi sau bên cạnh Lao Lạp, nói thật ra thì nó ở trong trang viên cũng buồn tẻ và gò bó không ít, thiên nhiên trống trải có lực hấp dẫn đối với nó lớn hơn nhiều.

Nhìn tình cảnh như thế, tất cả mọi người sinh ra một loại cảm giác tựa hồ Lao Lạp và Miêu Tử vốn thuộc về cánh đồng bát ngát này, để cho nàng sống cả ngày ở trong trang viên đúng là một quyết định sai lầm.

Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau dò ý, bọn họ khá là xấu hổ, giờ phút này bọn họ mới phát hiện đã làm sai một việc. Trước kia bọn họ luôn nghĩ cách làm thế nào mới có thể giúp cho Lao Lạp sớm ngày dung nhập với xã hội bình thường, nhưng cho tới bây giờ chưa có người nào từng suy nghĩ Lao Lạp thật sự cần thứ gì.

Dịch Áo vốn có dự định đợi Lao Lạp tương đối thích ứng với xã hội văn minh sẽ đưa nàng đến Thánh Đế Tư học viện. Bây giờ xem như phải từ bỏ ý nghĩ này đi, đem một cô bé yêu thiên nhiên từ Vĩnh Đồng băng xuyên xa xôi đến học viện quy củ nghiêm khắc không khác gì giết chết tính mạng của nàng.

Trải qua sự tình Chu Dịch Ti, thái độ mấy người Dịch Áo, bao gồm cả Tác Phỉ Á đối với Lao Lạp đã xảy ra biến chuyển rất lớn, loại biến chuyển này không thể hiện ra mặt ngoài, mà là ở trong lòng. Trước kia chỉ từ lòng thương hại mới giữ Lao Lạp ở lại, bây giờ bọn họ thật lòng suy nghĩ cho Lao Lạp.

Khoảng cách giữa người với người có thể rất gần, nhưng tâm cùng tâm lại phi thường xa xôi, để chân chính tiếp nhận một người là một việc rất khó khăn. Thế nhưng kể từ thời khắc Lao Lạp động thân ra hỗ trợ vào lúc nguy cấp, trong lòng đám người Dịch Áo đã thật sự tiếp nhận nàng.

Ngoại trừ Lao Lạp và Miêu Tử ra, hào nhoáng nhất chính là Ca Đồn cưỡi Hỏa Hồng Thú. Lúc bình thường Hỏa Hồng Thú nằm ở trên đất nên không cảm thấy gì nhiều, nhưng bây giờ mới phát hiện Ca Đồn cao hơn những người khác một mảng lớn, cảm giác như vậy đúng là không thoải mái. Nhất là chiến mã căn bản không dám tiếp cận Hỏa Hồng Thú, vì thế không gian bên cạnh Ca Đồn xuất hiện một khoảng trống rất lớn.

“Có thể cho ta mượn cưỡi một lát được không?” Một nữ tử cảm thấy hứng thú đối với Hỏa Hồng Thú, trước kia nàng chỉ nghe nói về yêu thú, đến tận bây giờ mới tận mắt nhìn thấy.

“Sợ rằng không được.” Ca Đồn hơi khó xử, không phải là hấn không nữ, ngay cả hấn cũng mất rất nhiều khí lực mới được Hỏa Hồng Thú tín nhiệm. Nếu Dịch Áo cười còn có hi vọng, dù sao hấn từng trị liệu thương thế cho Hỏa Hồng Thú, nhưng nữ tử kia chắc chắn không có khả năng, rất có thể làm cho Hỏa Hồng Thú nổi giận ngay tại chỗ.

“À, vậy coi như xong.” Nữ tử kia có vẻ buồn buồn, mất mát.

“Bản thân ta có một biện pháp tốt.” Lôi Mông cười nói.

“Biện pháp gì?” Cô bé tò mò hỏi.

“Người và hấn cùng nhau cười là được rồi, Ca Đồn chắc là không cự tuyệt đâu.”

Nữ tử kia đỏ mặt xì một tiếng khinh miệt, quay đầu đi nơi khác không thèm để ý Lôi Mông nữa.

“Ài, người đứng là không có duyên với nữ nhân, Ca Đồn.” Lôi Mông giơ ra bộ dạng bất đắc dĩ ngênh đón bản mặt Ca Đồn.

Dịch Áo và Tác Phỉ Á không chen vào làm gì, chỉ ở một bên xem náo nhiệt, đi chung đường có tên Lôi Mông đỡ hơi này nhất định là không lo tịch mịch. Bởi vì có Lâm Tái trấn giữ đội ngũ, trên căn bản không có người nào lo lắng vấn đề an toàn, thay vì nói là truy tung Phật Lang Duy, nói là đi du lịch còn chuẩn xác hơn.

Ít nhất từ thần thái dễ phán đoán thì về mặt mọi người đều nhàn nhả như đi chơi, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần là người có đầu óc sẽ có thể đoán được mục tiêu của Phật Lang Duy nhất định là khu vực quặng mỏ. Điều này có ý nghĩa là cho dù hấn phát hiện phía sau có người ngó chừng cũng không có thời gian quay đầu lại công kích.

Trên thực tế, giờ phút này Phật Lang Duy đã cảm thấy có chỗ không ổn, đến bây giờ đã qua một canh giờ tại sao nhóm thủ hạ vẫn chưa quay về. Mặc dù Phật Lang Duy gầy dựng đoàn đạo tặc nhưng kỷ luật cực kỳ nghiêm minh, nếu không như thế, hấn không thể nào đấu với Tái Nhân Hầu tước quãng thời gian dài như vậy.

Thủ hạ của hấn có thực lực như thế nào, không có ai rõ ràng hơn Phật Lang Duy, mặc dù chỉ phái ra mười mấy người, trong đó thực lực mạnh nhất chỉ là Quang Mang võ sĩ, nhưng công phá một trang viên nho nhỏ tuyệt đối là dư dả. Nói lùi một bước, cho dù thực lực không bằng đối phương nhưng cũng có thể kịp thời phát tín hiệu báo động, thế mà cho tới bây giờ vẫn không có một điểm động tĩnh, đúng là quá kỳ lạ rồi.

Nói thật ra thì gã kỵ sĩ kia cũng quá xui xẻo, hấn chưa kịp hiểu ra có vấn đề đã trúng Đông Khí Ba của Y Toa Bối Nhĩ, sau đó đủ loại bí kỹ đổ ập xuống đầu, việc duy nhất hấn có thể việc làm chính là hét thảm một tiếng mà thôi, làm gì có thời gian phát tín hiệu cảnh báo.

Đám người Dịch Áo phỏng đoán không sai, mặc dù Phật Lang Duy ý thức được tòa trang viên kia tựa hồ ẩn tàng một cỗ lực lượng cường đại, nhưng hấn không có thời gian quay đầu trở lại. Sở dĩ hấn liều mạng tổn thất nhân thủ cũng phải lao ra khỏi vòng vây của Tái Nhân Hầu tước, chính là vì muốn sớm ngày trở lại khu vực quặng mỏ. Cho dù khu vực khai thác mỏ có số lượng dự trữ phong phú đến mức nào, tài nguyên dù sao cũng có giới hạn, quay trở lại càng muộn sẽ có ý nghĩa tổn thất càng nhiều.

Vận mệnh đúng là rất kỳ diệu, nếu như thực lực Phật Lang Duy hơi kém sợ rằng đã sớm chết ở trong tay Tái Nhân Hầu tước rồi. Thân là một võ giả bình dân, Phật Lang Duy sắp đột phá giới hạn Cực Hạn võ sĩ, đụng chạm đến bức tường Vô Tôn, có thể đi tới ngày hôm nay, hấn đã bỏ ra không biết bao nhiêu mồ hôi và máu.

Là vì như thế, giờ phút này thứ mà Phật Lang Duy cần nhất chính là mảnh võ tinh thần, không có lượng lớn mảnh võ tinh thần hỗ trợ, cả đời hấn đừng mong tác tiến thêm một bước. Cho nên Phật Lang Duy bằng bất cứ giá nào cũng không thể buông tha cho khu vực quặng mỏ này, đó là hi vọng hấn tẩn tẩn lên cảnh giới Vô Tôn.

Chỉ sợ nếu như biết rõ trước mặt là một cái bẫy, Phật Lang Duy nhất định phải nhảy xuống, bỏ lỡ lần này hấn không còn biện pháp nào khác để đấu tiếp với Tái Nhân Hầu tước.

Cổ nhân hay nói người ngoài cuộc tỉnh táo kẻ trong cuộc u mê, người trong cuộc có thể giả vờ không biết. Thật ra Phật Lang Duy rất rõ ràng thứ đang đợi hấn ở phía trước là cái gì nhưng hấn không muốn chạy

trốn, hoặc có thể nói hắn đã mệt mỏi.

Đánh chiến với Tái Nhân Hầu tước gần mười năm, mỗi lần nào cũng là Phật Lang Duy chạy trốn, Tái Nhân Hầu tước đuổi theo. Nhưng có ai biết được Phật Lang Duy muốn thống thống khoái khoái đánh một trận với Tái Nhân Hầu tước đến cỡ nào. Nhưng tình thế trước mắt Phật Lang Duy không thể làm như vậy, mặc dù hắn là Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, Tái Nhân Hầu tước chỉ là Võ Tôn một giai, nhưng chênh lệch lực lượng giữa Cực Hạn võ sĩ và Võ Tôn quá xa xôi, xa xôi đến mức Phật Lang Duy căn bản không có cách nào đối địch chính diện với Tái Nhân Hầu tước. Vì thế hắn đành phải trốn, không ngừng chạy trốn.

Cũng may Phật Lang Duy là Phong hệ võ sĩ, lại chuyên tu Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh. Tái Nhân Hầu tước không có biện pháp bắt giữ hắn, nhưng Phật Lang Duy chỉ có thể đóng vai trò quấy rầy mà thôi, dùng phương thức chiến đấu phiêu hốt, không hề cố định tạo ra cảnh tượng bất ổn ở trong Tái Nhân Hầu tước lĩnh, nhưng đó không phải là ý định thật sự của Phật Lang Duy.

191. Chương 191: Tâm Võ Giả

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 191: Tâm võ giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phật Lang Duy chỉ muốn có một thứ, đó là cái đầu trên cổ Tái Nhân Hầu tước. Nếu như không thể trở thành Võ Tôn, hắn vĩnh viễn không có hi vọng đạt được ước mơ đó.

Khu vực khai quặng mỏ mảnh võ tinh thần cực phẩm giống như một cục đá nam châm to lớn, Phật Lang Duy lại là miếng sắt bị hấp dẫn không thể nào kháng cự được. Cho dù hắn có nguyện ý hay không, kết quả cũng chỉ có một.

“Đầu lĩnh !” Một gã kỵ sĩ thần sắc lo lắng giục ngựa đi tới bên cạnh Phật Lang Duy, thấp giọng nói: “Nhóm Địch Tập đi lâu như vậy vẫn không trở lại, có phải hay không...”

“Người muốn nói gì?” Trên gương mặt tái nhợt của Phật Lang Duy không có bất kỳ biến hóa nào, quét mắt nhìn thẳng vào gã kỵ sĩ kia, chậm rãi nói: “Người muốn dẫn người quay ngược lại đi tìm bọn họ?”

Gã kỵ sĩ chột cứng người lại, hắn quả thật có ý nghĩ như vậy nhưng lại bị Phật Lang Duy nói ra trước.

“Vì sao người cũng không biết phân rõ nặng nhẹ?” Phật Lang Duy nhíu mày nói.

“Đầu lĩnh, ta đây chỉ lo lắng cho Địch Tập.” Gã kỵ sĩ biện hộ cho mình.

Phật Lang Duy im lặng một lúc, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Chuyện của Địch Tập ta tự có cách giải quyết, người không cần xen vào nữa.”

Gã kỵ sĩ kia há miệng định nói gì đó, cuối cùng vẫn không thể nói ra khỏi miệng, chán nản lui xuống.

Một gã đại hán khác trên mặt có vết đao chém chạy tới vỗ vỗ bả vai kỵ sĩ kia: “Đầu lĩnh nói thế nào?”

“Đầu nói hắn tự có cách giải quyết, bảo ta đừng động tới, đây rốt cuộc là có ý gì? Ta chỉ có một đệ đệ mà thôi.” Trên mặt gã kỵ sĩ có vẻ bức tức.

Đao Ba Kiểm nghe gã kỵ sĩ nói nhất thời trầm mặc lại, qua một lúc sau mới nói cực kỳ tối nghĩa: “Đầu lĩnh nói như thế nào thì người cứ làm thế đó, ai dà, đầu lĩnh cũng không dễ dàng đâu !”

(Đao ba kiểm: mặt sọc)

Nói xong, Đao Ba Kiểm giật dây cương chạy sang một bên.

Gã kỵ sĩ kia gãi gãi đầu mờ mịt nhìn quanh bốn phía, hôm nay là thế nào nhỉ? Tất cả mọi người đều ôm bộ dạng thần thần bí bí, nói gì thì nói hết cho rồi, làm gì cứ nói một nửa lưu một nửa là sao?

Từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy đội ngũ Phật Lang Duy do hơn ngàn người tạo thành xếp hình quạt chậm chậm di chuyển trên vùng quê trống trải, phía sau bọn hăn vài chục dặm, đám người Dịch Áo đang đuổi theo không nhanh không chậm.

Nếu như Phật Lang Duy tùy tiện phái ra mấy đội trinh sát tìm kiếm phía sau sẽ có thể dễ dàng phát hiện đám người Dịch Áo. Ở trên vùng quê căn bản không có chỗ ẩn nấp, chỉ tiếc là đám đạo tặc không phải là quân chính quy, không có nhiều kinh nghiệm và suy nghĩ như vậy. Huống chi Phật Lang Duy so đầu với Tái Nhân Hầu tước, không phải là ai bố trí kín đáo hơn, mà là so sánh tốc độ, so sánh kiên nhẫn.

Phật Lang Duy suất lĩnh thuộc hạ ngày đêm kiên trì, thẳng tiến vào sâu trong Khắc Lý Tư bình nguyên, có lẽ bọn đạo tặc đã sớm quen với cuộc sống du dãng thế này, bọn hăn không cảm thấy mệt nhọc, nhưng nhóm người đuổi theo phía sau đã kêu khổ thấu trời.

Suốt hai ngày trôi qua, ngoại trừ ăn uống ra, đội ngũ Phật Lang Duy thồ thủy chung không có ngừng lại chút nào. Từ đó tổ chức con người ở trong hành trình đau khổ này được biểu hiện ra rất rõ ràng, đám đạo tặc nhìn qua vóc người nhỏ bé, gầy gò nhất cũng có thể đuổi theo đại quân. Còn bên phía Dịch Áo lại có vẻ vô cùng chật vật, tinh thần Lâm Tái và Phí Đức Sĩ vẫn phần chần tỉnh táo như thường ngày, đám người Dịch Áo cũng có thể kiên trì tiếp vài ngày, vốn dĩ Y Toa Bối Nhĩ cầm đầu nhóm thiên chi kiêu nữ rời khỏi trang viên ồn ào náo nhiệt. Thế nhưng hiện tại các nàng ngã trái ngã phải, vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, thậm chí có người đang ngồi trên lưng ngựa lại trực tiếp té xuống đất.

Rốt cuộc đến buổi tối ngày thứ ba, nhóm người Y Toa Bối Nhĩ không kiên trì được nữa, nhìn các nàng lão đạo muốn ngã, Lâm Tái đành phải mở miệng ra lệnh cho đội ngũ ngừng lại.

Thật ra không phải thể lực nhóm nữ tử Y Toa Bối Nhĩ không bằng những tên đạo tặc, đối với các nàng vấn đề này không hề khó khăn, chỉ có điều bọn họ không có cách nào ức chế tư tưởng.

Đám đạo tặc đã quá quen thuộc cuộc sống lưu lạc, cho dù đang ngồi trên lưng ngựa phi nhanh cũng có thể chớp mắt được. Mấy nữ tử nhóm Y Toa Bối Nhĩ không làm nổi chuyện đó, liên tục lên đường hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ, các nàng chưa bao giờ ăn khổ như thế, các đại tiểu thư trong ngày thường vô cùng cao sang tôn quý, vào giờ phút này hai mắt vô thần, mặt mày ảm đạm, không còn một tý gì cảm giác hưng phấn như lúc rời khỏi trang viên.

Các nữ tử Thánh Đế Tư học viện luống cuống tay chân dựng lều trại lên, ngay cả cơm cũng không kịp ăn, trực tiếp chui vào trong lều bắt đầu ngủ nghỉ. Thật ra Tác Phỉ Á cũng chịu không nổi nữa, chẳng qua là thấy mấy người Dịch Áo vẫn không có ý định đi ngủ, nàng đành phải gắng gượng chống đỡ đi theo.

“Đi ngủ đi.” Dịch Áo nhìn Tác Phỉ Á ôn nhu nói: “Nàng không giống với chúng ta.”

“Vì sao lại không giống?” Tác Phỉ Á không phục, tất cả mọi người đều là Quang Mang võ sĩ, tại sao chỉ có một mình nàng chịu không nổi?

“Ha ha.” Dịch Áo cười cười, cảm thấy giờ phút này Tác Phỉ Á rất là khả ái, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta là nam nhân, bẩm sinh đã có thể chịu đựng cực khổ tốt hơn nữ tử. Huống chi giấc ngủ rất trọng yếu đối với nữ tử, nếu ngủ không đủ sẽ không tốt cho làn da.”

“À?” Tác Phỉ Á miễn cưỡng tiếp nhận Dịch Áo thuyết pháp, một bên quả thật là mệt mỏi dăng trào, một bên lại nghe câu cuối cùng của Dịch Áo, nữ tử nào lại có thể không quan tâm làn da của mình đây?

Nhóm võ sĩ bên kia đã dựng lều cho Tác Phỉ Á, lúc nàng định chui vào bỗng nhiên liếc về phía Lao Lạp hưng phấn đùa giỡn tại chỗ, không biết tiểu nha đầu này có bao nhiêu tinh lực nữa. Người khác cưỡi ngựa cũng mệt mỏi không chịu nổi, nàng chạy bằng hai chân suốt hai ngày hai đêm, thoát nhìn tinh thần còn tỉnh táo hơn cả Dịch Áo. Phát hiện này làm cho Tác Phỉ Á không khỏi hơi hơi nhục chí, chẳng lẽ mình không bằng Lao Lạp?

Dịch Áo chú ý tới ánh mắt Tác Phỉ Á không khỏi âm thầm buồn cười, xem ra Tác Phỉ Á cũng có lòng hiếu thắng rất lớn.

“Ngủ đi, đến lúc nào rồi còn ngồi ở chỗ này.” Dịch Áo nói với Lao Lạp.

Lao Lạp gật đầu, rất nghe lời nằm xuống đất, thuận tay kéo Miêu Tử tới kê dưới đầu làm gối, nhìn bộ dạng thành thạo kia hẳn là không phải lần đầu làm như thế.

Miêu Tử ỷ khuất rên rỉ một tiếng, muốn tránh thoát lại bị Lao Lạp ôm quá chặt, đành phải bất đắc dĩ đón nhận vận mệnh làm gối kê của mình.

“Vì sao người ngủ ở chỗ này?” Nhìn thấy tình cảnh này, Tác Phỉ Á quay người lại nói: “Lều của người đã dựng xong rồi, vào đó mà ngủ, mặt đất rất lạnh.”

Lao Lạp nhìn sang Tác Phỉ Á, rồi lại nhìn Dịch Áo ngồi cách đó không xa dùng sức lắc đầu, trực tiếp nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nhìn bộ dạng này có lẽ thật sự cứ như vậy nằm ngủ trên mặt đất, làm như đó là một việc rất thoải mái vậy.

“Quên đi, nàng cũng ngủ đi, mặc kệ Lao Lạp, đoán chừng nàng không quen ngủ trong lều nhỏ.” Dịch Áo mơ hồ đoán được tại sao Lao Lạp không muốn ngủ trong lều, sinh sống trong vùng hoang dã lâu như vậy làm sao có thể thích ứng với không gian nhỏ hẹp như thế.

Đợi đến khi Tác Phỉ Á chui vào lều, Ca Đốn nhìn sang Dịch Áo và Lôi Mông bên cạnh: “Ta nói này, tại sao các người không ngủ?”

“Ta không sao !” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Nếu như các người mệt nhọc thì cứ đi ngủ, không cần phải để ý đến ta, bởi vì phải lưu lại vài người cảnh giới chung quanh.” Dịch Áo nói rất bình thản, tựa như những điều này là việc hẳn phải làm. Nhưng hẳn càng nói như vậy, Ca Đốn và Lôi Mông lại càng ngại ngần đi ngủ, tại sao lại là bọn họ nghỉ ngơi để cho Dịch Áo gác đêm? Không có đạo lý này mà.

“Ta... ta cũng không ngủ, Ca Đốn, người đi ngủ đi, ta ngồi chơi với Dịch Áo.” Lôi Mông cắn răng nói, không phải là so sánh chịu đựng hay sao? Lão tử ít nhất cũng hơn một người.

Ca Đốn há miệng nhưng... ngập ngừng nửa ngày trời mới nói: “Ta coi như là biết cái tên Mễ Nhĩ kia chết như thế nào rồi, người cứ như vậy chèn ép tinh thần hẳn mệt đến chết hả?”

“Lôi Mông, người cũng đi ngủ luôn, nếu như ta mệt sẽ gọi người ra gác thay.” Dịch Áo nói.

Đề nghị này coi như công bình, Ca Đốn và Lôi Mông cũng không có ý kiến gì nữa, hai người tự mình chui vào trong lều.

Dịch Áo dõi mắt nhìn quanh một vòng, ngoại trừ mấy võ sĩ trực đêm ra, Lâm Tái cũng không có nghỉ ngơi, đang ngồi bên cạnh đồng lửa nhắm mắt dưỡng thần.

Dịch Áo suy nghĩ một hồi, đầu tiên là lấy cái lều của hắn, gấp lại nhẹ nhàng trùm lên người Lao Lạp, sau đó đi tới bên đồng lửa.

Dịch Áo không chú ý tới ngay khi chạm vào thân thể Lao Lạp, nàng liền mở mắt nhanh như chớp, đến lúc thấy rõ là Dịch Áo mới an tâm khép mắt lại tiếp tục ngủ.

Một cô bé giầy dựa cầu sinh trong vùng hoang dã, sợ rằng thời gian có thể an tâm ngủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, giờ khắc này Lao Lạp mới chân chính lộ ra bộ dạng của nữ hài tử, trong giấc mộng đẹp hiện ra nụ cười vô cùng an tường.

Nhận thấy bên cạnh có tiếng bước chân, Lâm Tái chậm rãi mở mắt ra nhìn tới Dịch Áo.

Dịch Áo cười cười ngồi xuống đối diện Lâm Tái, nhẹ giọng nói: “Ngài cũng ngủ đi, nơi này có ta là được rồi, hẳn là không xảy ra vấn đề gì đâu!”

Lâm Tái mỉm cười lắc đầu: “Đối với ta có ngủ hay không cũng không khác nhau gì mấy, chỉ có người đó, đừng gắng gượng nữa.”

Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy ngài ngồi một mình có nhàm chán không?”

Lâm Tái cười: “Tâm vô giả từ xưa đến nay luôn luôn tịch tịch.”

192. Chương 192: Thủ Hộ Giả

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 192: Thủ hộ giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Tịch tịch?” Dịch Áo như có điều suy nghĩ chuyển tầm mắt ra phương xa, hắn cũng tịch tịch như Lâm Tái. Thậm chí có thể nói trong tịch tịch còn có đau khổ, nhẩn nại nữa. Hắn khổ tu mười mấy năm, có lúc vài ngày, mười mấy ngày không hề mở miệng nói chuyện, nếu như đổi thành người bình thường có thể đã sớm bị áp lực ép điên rồi.

Lâm Tái lặng lẽ nhìn Dịch Áo, từ trong ánh mắt Dịch Áo, nàng cũng không nhìn ra mỗi một lặn lội đường xa. Trong toàn bộ đội ngũ, ngoại trừ Lâm Tái và Phí Đức Sĩ ra chỉ có Dịch Áo là có thể biểu hiện nhẹ nhàng như thế. Lâm Tái rất rõ ràng điều này có ý nghĩa như thế nào, không có nguyên lực khổng lồ chống đỡ tuyệt đối không làm được đến trình độ này, lại liên tưởng đến mấy người Dịch Áo huấn luyện trong trang viên, nàng không khỏi tăng thêm mấy phần hiếu kỳ đối với Dịch Áo. Quang Mang võ sĩ cấp sáu tại sao lại có nguyên lực hùng hậu hơn những người khác gấp mấy lần?

Một đêm trôi qua, khí sắc mọi người đã tốt lên rất nhiều, không khí trong đội ngũ lại bắt đầu ồn ào náo nhiệt. Thế nhưng nhóm nữ tử không bao giờ ra vẻ như lúc trước nữa, vừa nghe nói đến đạo tặc là ra có vẻ chẳng thèm ngó tới. Sự thật còn tại đó, không nói đến thực lực cao thấp, chỉ tính riêng một phương diện chịu đựng thì các nàng đã thua xa mấy tên đạo tặc vốn không bao giờ nằm trong mắt các nàng.

Mặc dù khoảng cách với Phật Lang Duy đã bị kéo ra rất xa, nhưng tất cả mọi người không lo lắng gì nhiều. Chỉ cần Phật Lang Duy vẫn giữ vững mục tiêu là khu vực quảng mỗ, vậy thì bọn họ không thể nào đi sai hướng được, nếu vận khí tốt còn có thể đuổi kịp và tiến hành bao vây bọn chúng từ phía sau nữa.

Đến buổi trưa, một gã võ sĩ chịu trách nhiệm dò đường bỗng nhiên vội vã giục ngựa vọt trở lại.

“Tiểu thư, phía bắc xuất hiện một nhóm võ sĩ kỳ quái.” Võ sĩ ghì chặt dây cương dừng ngựa trước mặt Tác Phi Á.

“Người nói kỳ quái là có ý gì?” Tác Phi Á nghi ngờ hỏi.

“Những tên kia có bộ dạng không giống võ sĩ trên Khắc Lý Tư bình nguyên, thân cao chừng hai thước, toàn bộ đều ở trần nửa người, trên ngực có hình xăm dã thú, bọn hắn đang di chuyển về phía chúng ta.”

Ánh mắt đám người Dịch Áo đều nắm tới chỗ Lao Lạp, hình xăm? Đây chẳng phải là đặc thù của những bộ tộc võ sĩ hay sao?

Ánh mắt Lao Lạp cũng biến thành hung dữ, trong phút chốc khí chất nàng biến hóa vô cùng lớn, lúc này còn là một nữ tử thiên sinh khả ái, sau một lát phẳng phất như biến thành một con hung thú cực kỳ tàn bạo.

“Đám người dã man kia vì sao lại chạy đến nơi này?” Y Toa Bối Nhĩ nhíu mày lẩm bẩm.

“Càng ngày càng có ý tứ.” Dịch Áo cười nói, bây giờ tổng cộng có bốn thế lực lớn muốn cướp đoạt khu vực quảng mỗ mảnh võ tinh thần. Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước, đám cướp Phật Lang Duy, giờ phút này lại có thêm bộ lạc võ sĩ, phe nào có thể trở thành người thắng sau cùng đây? Kể đầu tiên bị loại bỏ sẽ là ai đây?

“Rất nhiều... bọn họ. nhiều lắm.” Lao Lạp dùng khẩu khí lo lắng nói.

Tác Phi Á sững sốt, lập tức hỏi tên võ sĩ dò đường: “Người thấy có bao nhiêu võ sĩ?”

“Có khoảng mười mấy tên.” Gã võ sĩ trả lời.

Dịch Áo trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói: “Ta tin tưởng trực giác Lao Lạp.”

“Chúng ta trước tiên nên ẩn núp.” Lâm Tái nói, sắc mặt nàng vừa khó coi vừa lo lắng.

Đoàn người Dịch Áo có số lượng không nhiều, cho dù là đánh hay ẩn núp cũng tương đối linh hoạt, thời gian không lâu sau bọn họ đã tìm được một rừng cây nhỏ, lập tức trốn vào trong rừng cây, im lặng chờ đợi diễn biến.

Ca Đồn cẩn thận trấn an Hỏa Hồng Thụ, những gã võ sĩ kia thì bịt mồm ngựa lại tránh cho chúng nó sợ hãi hý lên không đúng lúc làm bại lộ vị trí của mình. Dịch Áo và Lâm Tái núp ngoài rìa rừng cây lẳng lặng quan sát động tĩnh ở phương xa.

Qua hơn mười phút, một đám võ sĩ thân hình cao lớn xuất hiện, theo phương hướng bọn hắc di chuyển hình như phải xuyên qua rừng cây đám người Dịch Áo đang ẩn thân. Phát hiện này khiến cho Dịch Áo hơi khẩn trương, thế nhưng những gã võ sĩ kia mới vừa đi tới nửa đường bỗng nhiên phát hiện dấu vết vó ngựa in trên mặt đất, đó là do đám cướp Phật Lang Duy lưu lại.

Đám người Dịch Áo nghỉ ngơi một đêm nên khoảng cách với đám cướp Phật Lang Duy kéo ra rất xa, bọn họ vẫn có thể theo ở phía sau là vì có những dấu vết kia chỉ dẫn.

Các võ sĩ bộ lạc chỉ chỉ vào dấu chân ngựa rồi tụ thành một đoàn la hét ầm ĩ, một lát sau bọn họ chợt thay đổi phương hướng chạy theo theo dấu vết dưới mặt đất.

Thời gian không lâu sau lại có một đám bộ lạc võ sĩ khác xuất hiện, bọn hắc cũng dọc theo dấu chân ngựa chạy thẳng tới trước.

Nửa giờ sau, vùng hoang nguyên xem như khôi phục sự bình tĩnh, những gã võ sĩ kia đã biến thành điểm đen nhỏ phía xa xăm. Dịch Áo thở phào một hơi, sau đó nhìn sang Lâm Tái, lúc này Lâm Tái vẫn thất thần nhìn về phương xa, một lúc lâu sau mới cười khổ nói: “Tình thế không lạc quan thì phải !”

“Những bộ lạc võ sĩ kia rất cường đại?” Dịch Áo hỏi, hắc đã sớm tò mò chuyện này, lấy thực lực Thánh Đế Tư học viện cộng thêm lực lượng các gia tộc trong thành, bọn họ có khả năng triển khai công kích mãnh liệt khi bộ lạc võ sĩ xông vào lãnh thổ. Nhưng các cường giả của Thánh Đế Tư thành tựa hồ cố kỵ cái gì đó, thủy chung không dám xuất ra động tác lớn.

“Trở về rồi lại nói.” Lâm Tái đứng thẳng lên, chậm rãi tiến vào trong rừng cây.

Đám người Tác Phi Á núp ở trong rừng vẫn duy trì trạng thái an tĩnh, vừa thấy thân ảnh Lâm Tái xuất hiện, Y Toa Bối Nhĩ không nhịn được tiến tới mấy bước thấp giọng hỏi: “Lâm Tái đạo sư, đã xảy ra chuyện gì?” Nàng đã thấy nét sầu lo trong mắt Lâm Tái.

“Mấy đứa nhỏ, tới đây hết đi.” Lâm Tái vẫy vẫy tay: “Có một số việc cũng nên nói cho các người biết rồi, ít nhất có thể giúp cho các người chuẩn bị tâm tư.”

Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ và mấy nữ tử khác không khỏi quay mặt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy lại ngồi bên cạnh Lâm Tái.

“Ta có trách nhiệm nói cho các người biết, đây không phải là một lần lũ hành đơn giản.” Lâm Tái nói: “Các người nên trở về đi, ta sẽ thỉnh cầu Phí Đức Sĩ tiên sinh hộ tống các người.”

“Lâm Tái đạo sư, tại sao? Là bởi vì những bộ lạc võ sĩ kia xuất hiện?” Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc hỏi.

“Người đúng là con quỷ gây sự.” Lâm Tái cười khổ nói: “Chỉ có người dám một mình đi gây phiền phức cho bọn hắc, ha hã, người cần bản không biết lai lịch bọn chúng.”

“Lâm Tái đạo sư, người không nói thì làm sao chúng ta có thể biết chứ?” Y Toa Bối Nhĩ bắt mãi nói.

Lâm Tái trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: “Căn cứ tin tức chúng ta nắm giữ được, tất cả bộ lạc đều căn cứ vào trình độ văn minh để chia làm ba loại, một loại là bộ lạc hoàn toàn khai hóa, bọn họ có cùng chung tiếng nói với chúng ta, hiểu được phương pháp tu luyện, nắm giữ bí kỹ hoàn toàn giống với chúng ta. Những bộ lạc này thường xuyên phái người trẻ tuổi ra lịch lãm khắp đại lục, sau đó bọn hắc sẽ quay trở lại bộ lạc truyền thụ những thứ mà bọn hắc học tập được nhằm đề cao điều kiện sinh tồn cho bộ lạc.”

Đám người Dịch Áo, Tác Phi Á an tĩnh lắng nghe.

“Còn có một loại bộ lạc nữa khai hóa.” Lâm Tái nói tiếp: “Bọn họ thích sống một mình, chán ghét trao đổi với thế giới bên ngoài, từ cấu trúc xã hội của những bộ lạc võ sĩ nói lên thì địa vị của bọn họ cao hơn mấy bộ lạc hoàn toàn khai hóa, thực lực cũng cường đại hơn. Theo ta được biết bọn họ phân ra mười mấy bộ lạc, tất cả đều có Đồ Đằng hình dã thú cho riêng mình, ví dụ như hổ, ưng, rắn, gấu...vân...vân.”

“Chúng ta đã từng gặp rồi.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Không phải là mấy tên võ sĩ khắc hình xăm Đồ Đằng trên người hay sao? Lâm Tái đạo sư, thực lực của bọn họ cũng không cường đại gì lắm!”

“Người thấy được chỉ là những bộ lạc võ sĩ phụ thuộc bọn họ.”

Lâm Tái lắc đầu nói: “Ngoại trừ bí kỹ ra, bọn họ còn am hiểu sử dụng yêu thú biến dị tác chiến, có võ sĩ có thể sử dụng hai ba, thậm chí là mười mấy đầu yêu thú biến dị cùng nhau xuất chiến. Cho dù lực chiến đấu của bản thân bọn họ không mạnh, nhưng cộng thêm những đầu yêu thú biến dị kia sẽ khiến cho người khác cực kỳ nhức đầu.”

“Lâm Tái đạo sư, còn có một loại bộ lạc nữa mà?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Còn có một loại là bộ lạc hoàn toàn không ra hóa.” Lâm Tái nói: “Bộ lạc này phi thường thần bí, cũng phi thường thừa thốt, bọn họ cự tuyệt bất kỳ hình thức trao đổi nào, nghe nói ngay cả bọn họ lẫn nhau cũng không hề nói với nhau một câu.”

“Vậy sống còn có ý gì nữa?” Y Toa Bối Nhĩ trợn mắt tròn xoe.

“Ha hã, bọn họ dồn tinh lực cả đời vào việc tu luyện và bồi dưỡng bản mệnh yêu thú.”

“Cái gì gọi là bản mệnh yêu thú?” Một nữ tử khác tò mò hỏi.

“Bên trong bộ lạc đó, một khi có trẻ nhỏ ra đời sẽ được gắn kết và cùng nhau trưởng thành với một con yêu thú, bất cứ lúc nào cũng không bao giờ tách ra, ngay cả khi bú sữa cũng ở chung một chỗ.”

“Bọn họ bú sữa người hay sữa thú?” Lôi Mông hỏi.

“Vấn đề này có ý nghĩa gì không?” Lâm Tái nhú mày liếc sang Lôi Mông.

“Hắc hắc, chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi.” Lôi Mông cười ha hả trả lời: “Nếu sữa người còn dễ nói, chứ sữa thú hẳn là rất khó ăn ?”

“Sau này người sẽ có cơ hội.” Ca Đồn thản nhiên nói: “Chờ khi Hỏa Hồng Thú sinh con, người có thể tự mình thường thử.”

Các cô gái lập tức nhin không được cười văng lên, ngay cả Lâm Tái cũng phải lấy tay che miệng cười cười. Lôi Mông giận đến đỏ bừng cả mặt, trợn mắt ngó chừng Ca Đồn một cách tàn bạo. Thế nhưng nhờ có bọn họ quấy rầy một lúc, trong lúc vô tình tâm tình nặng nề của Lâm Tái theo đó không cánh mà bay, không khí trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

193. Chương 193: Số Mệnh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 193: Số mệnh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thực lực của bọn họ tất nhiên là cường đại nhất trong tất cả bộ lạc, được bộ lạc võ sĩ cùng nhau xưng là Thú hộ giả Vĩnh Đồng băng xuyên.” Lâm Tái kéo lực chú ý của mọi người về chính đề: “Bọn họ không có cách nào nắm giữ bí kỹ nhưng có thể hoàn toàn dung hợp nguyên lực vào trong thân thể của mình. Một khi gặp phải nguy hiểm, bọn họ sẽ dựa vào thân thể của mình chiến đấu, tuyệt đối không bởi vì vậy mà khinh thị lực lượng của bọn họ, trên thực tế bọn họ có lực sát thương vô cùng đáng sợ.”

“Vĩnh Đồng băng xuyên hẳn là có rất nhiều yêu thú?” Dịch Áo hỏi, mới vừa Lâm Tái nói phần lớn dã thú sống ở trong rừng rậm, khu vực sông băng làm sao lại có rừng rậm?

“Rất nhiều.” Lâm Tái gật đầu nói: “Nước ở trong Vĩnh Đồng băng xuyên đều bị đóng băng, không thể có tính mạng sinh tồn nơi đó, nhưng phía thượng nguồn sông băng có một khu vực rừng rậm khí hậu tươi tốt, bốn mùa luôn ấm áp như mùa xuân.”

“Rừng rậm bốn mùa ấm áp như mùa xuân?” Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc nói: “Làm sao có thể được? Ta từng đi tới Thánh Đế Tư hồ, nhìn ra Vĩnh Đồng băng xuyên xa xa, nơi đó chỉ có tầng băng trắng mà thôi.”

“Rừng rậm đã bị tường băng ngăn cản tầm mắt.” Lâm Tái cười nói: “Cho nên ta mới nói thế giới này một nơi vô cùng kỳ diệu, các người thừa dịp còn trẻ tuổi nên đi chung quanh nhiều một chút, mở rộng tầm mắt càng xa càng tốt.”

“Lâm Tái đạo sư, ngài mới vừa nói Thủ hộ giả nhất tộc không nói lời nào với nhau, vậy thì bọn họ kéo dài đời sau như thế nào?” Ca Đồn hỏi một vấn đề cực kỳ bình thường mà chỉ có học giả và triết nhân mới có thể nghĩ đến.

“Người đó, người cảm thấy hứng thú đối với chuyện tình xâm nhập trao đổi này hả?” Lôi Mông là người có thù tất báo, cuối cùng bắt được một cơ hội dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Các cô gái ngẩn người ra, chợt hiểu ý tứ Lôi Mông, thế nhưng lần này các nàng ngại ngần không dám cười ra tiếng, đồng thời cúi đầu cười trộm.

Về mặt Ca Đồn trở nên cứng ngắc, nhưng hẳn cần phải giữ vững phong độ của mình, chỉ có thể ho khan một tiếng, giả lơ chuyển tầm mắt sang nơi khác.

“Nếu có nữ nhân muốn giao phối sẽ đi vào rừng cây chờ nam nhân trong bộ lạc, tùy tiện người nam nhân nào cũng được.” Nói chuyện này với một đám nam nữ trẻ tuổi, Lâm Tái cũng hơi mất tự nhiên: “Ừ, ngay cả nam nhân cũng làm thế.”

“Trời ạ, quá dã man rồi, quá...” Một nữ tử kêu lên: “Vậy bọn họ không có tình yêu hay sao? Nếu có trẻ nhỏ thì làm sao bây giờ?”

“Lúc này ta đã nói, trẻ nhỏ sẽ cùng nhau trưởng thành với bản mệnh yêu thú.” Lâm Tái nói: “Về phần tình yêu thì ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Bản mệnh yêu thú cự tuyệt trao đổi với tính mạng khác, dùng thân thể của mình đi chiến đấu?” Y Toa Bối Nhĩ lẩm bẩm, sau một lát, tầm mắt của nàng rơi vào trên người Lao Lạp.

Nhận ra hành động của Y Toa Bối Nhĩ nhắc nhở, ánh mắt mọi người cùng nhau ném lên người Lao Lạp, Lâm Tái mới vừa nói xong những ý kia hình như rất trùng hợp với Lao Lạp.

Còn Lao Lạp thủy chung luôn mở to đôi mắt khả ái như mèo còn, an tĩnh nhìn Lâm Tái, bộ dạng giống như một học viên ngoan hiền thật tình nghe giáo sư giảng bài vậy, Về phần nàng có nghe hiểu hay không, nghe hiểu được bao nhiêu thì chỉ có chính nàng mới biết.

“Các người hiểu rồi?” Lâm Tái mỉm cười nói: “Lao Lạp rất có thể là một thành viên của bộ lạc Thủ hộ giả, bởi vì có chuyện ngoài ý muốn mới trốn đi, sau đó bị những bộ lạc võ sĩ đuổi giết.”

Giờ phút này, Lao Lạp cũng cảm nhận được mọi người nhìn chăm chú, cho nên nàng bắt đầu khấn trương, đưa tay kéo Miêu Tử tới, đứng lên đi tới bên cạnh Dịch Áo. Lôi Mông vốn có thói quen ngồi bên cạnh Dịch Áo lập tức biết điều xích ra nhường cho Lao Lạp một vị trí.

“Nhưng mà Lao Lạp đã lớn như vậy, vậy bản mệnh yêu thú của nàng thì sao? Hình như mới vừa tiến hóa một lần?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Chuyện này ngược lại chứng minh bản mệnh yêu thú của Lao Lạp có khả năng phát triển rất cao.” Lâm Tái nói: “Theo thời gian trôi qua, lực lượng tiểu Miêu Tử sẽ càng ngày càng kinh khủng, nếu Lao Lạp có thể sống hơn trăm năm, Miêu Tử hoàn toàn trưởng thành thậm chí có thể đối kháng với Thánh Vũ Sĩ.”

Về mặt mọi người đồng thời thay đổi, có hâm mộ, có khiếp sợ, có mừng rỡ ..., không có ai nghĩ tới tiểu Miêu Tử bộ dạng khả ái lanh lợi kia trong tương lai sẽ trở nên cường đại tới mức đó.

“Ta hiểu rồi, những bộ lạc võ sĩ kia đuổi giết Lao Lạp chính là vì tranh đoạt bốn mạng yêu thú của nàng.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Không thể !” Lâm Tái lắc đầu nói: “Người vẫn chưa hiểu ý nghĩa của bản mệnh yêu thú, nếu như Lao Lạp chết thì Miêu Tử cũng tử vong theo, ngược lại cũng vậy.”

“Đạo sư, ngài nhìn ra Lao Lạp là Thủ hộ giả từ lúc nào?” Tác Phi Á hỏi.

“Khi người nhắc tới bộ lạc võ sĩ một mực đuổi giết nàng ta liền đoán được.” Lâm Tái nói: “Sau đó ta quan sát mấy ngày, cho đến lúc tiểu Miêu Tử tiến hóa, ta đã có thể xác định chắc chắn.”

Địch Áo và Lôi Mông đưa mắt nhìn nhau hội ý, bọn họ vốn cho rằng Lâm Tái là một vị trưởng bối ôn hòa, lương thiện, không nghĩ tới Lâm Tái cũng một mặt trầm lặng, suy nghĩ chu toàn như vậy.

“Thế nhưng, có vài điểm ta vẫn không hiểu được.” Lâm Tái nói: “Bản mệnh yêu thú muốn tiến hóa cần phải có rất nhiều mảnh vỡ tinh thần, các người dùng cái gì nuôi nó?”

“Không cần chúng ta, bản thân Lao Lạp mang theo không ít mảnh vỡ tinh thần.” Địch Áo cười nói.

“Đạo sư, ta đã nói với ngài rồi, nhờ có Lao Lạp trợ giúp chúng ta mới tìm được khu vực quặng mỏ.” Tác Phi Á nói, sau đó nàng lại thuật lại câu chuyện mà nàng và Địch Áo đã sớm thương lượng ổn thỏa.

Ban đầu Địch Áo lộ ra mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny và rất nhiều người ở đó đều thấy được, nhưng bọn họ không rõ ràng cụ thể có bao nhiêu mảnh vỡ tinh thần. Bây giờ Tác Phi Á bổ sung vào làm cho chuyện tình lúc trước biến thành hợp tình hợp lý. Hơn nữa Tác Phi Á vẫn dùng cách nói hàm hồ hình dung số lượng mảnh vỡ tinh thần, vì thế sau này Lao Lạp cho tiểu Miêu Tử ăn hơi nhiều cũng không có người kinh ngạc.

“À!” Lâm Tái gật đầu, suy tư chốc lát mới nói: “Bộ lạc võ sĩ xuất động quy mô lớn nhất định phải có bộ lạc cao đẳng chỉ huy ở phía sau, không qua thời gian bao lâu, những võ sĩ có thể sử dụng yêu thú tác chiến cũng sẽ xuất hiện, có lẽ hiện tại chúng ta nên quay trở về.”

“Đã tới nơi lại cứ như vậy xám xịt quay trở về, hình như hơi mất hứng thì phải !” Địch Áo cười cười.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ca Đồn kêu lên: “Dù sao ta nhất định không trở về !”

Lâm Tái quét mắt một vòng, sau đó rơi vào trên người Y Toa Bối Nhĩ, thật ra nội tâm nàng đang rất mâu thuẫn, một phương diện hi vọng những người tuổi trẻ này có thể đi theo nàng, bởi vì đây là một cơ hội rèn luyện và tăng trưởng kiến thức cực kỳ hiếm có, một phương diện lại lo lắng chỉ một mình nàng không thể ứng phó hết vấn đề, sợ rằng sơ xuất làm cho xuất hiện thương vong thì thật khó xử.

“Lâm Tái đạo sư, chúng ta đều là võ sĩ, không nên tổng xem chúng ta như là con nít.” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

“Đúng vậy, chúng ta cũng không đi.” Mấy nữ nhân trăm miệng một lời cùng nhau la lên phụ họa.

“Được rồi.” Lâm Tái cười cười đưa tay vỗ vỗ đầu Y Toa Bối Nhĩ, sau đó dời tầm mắt vào người Địch Áo: “Địch Áo, người có thể chạy một chuyến không? Phó viện trưởng đại nhân không biết chuyện tình bộ lạc võ sĩ, chúng ta phải tranh thủ thời gian báo cho nàng biết.”

“Không thành vấn đề.” Địch Áo lập tức gật đầu đáp ứng.

Thu thập đơn giản vài thứ, Địch Áo nhanh chóng rời khỏi đội ngũ, Lao Lạp cũng muốn đi cùng nhưng bị Ca Đồn và Lôi Mông ngăn cản. Mặc dù mọi người đều thừa nhận Lao Lạp có khả năng chịu đựng kinh người, động tác nhanh nhẹn, nhưng nàng lại là mục tiêu của những bộ tộc võ sĩ kia. Hơn nữa năng lực trao đổi của nàng quá kém, không có biện pháp phối hợp ăn ý với Địch Áo, đi theo bên cạnh Địch Áo rất có thể dẫn đến phiền toái không cần thiết, vì thế để nàng ở lại đội ngũ thì an toàn hơn.

Không qua nửa ngày, Địch Áo đã thấy được thân ảnh mấy bộ tộc võ sĩ ở phía trước, đội hình bọn họ khá giống Phật Lang Duy, mấy bộ tộc võ sĩ này thiếu kỷ luật thúc ép, vừa chạy vừa hò hét loạn cả lên, không có tý gì cảm giác kỷ luật nghiêm minh mà quân đội cần có. Nếu như nhìn từ trên cao cúi xuống thì rất giống một đàn kiến đen bò loạn trên mặt đất.

Địch Áo cũng không cố ý ẩn giấu hành tung, khi còn cách bộ tộc võ sĩ đại khái chừng mười dặm mới chạy một vòng cung lớn. Mặc dù hẳn có thể chạy xa hơn một chút cho an toàn, nhưng làm thế sẽ hao phí thời gian nhiều hơn. Từ vẻ mặt ngưng trọng của Lâm Tái là có thể nhận ra, muốn giải quyết những bộ tộc võ sĩ này tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên Địch Áo không dám trễ nãi chút nào, kia nhất định phải nhanh chóng báo tin tức kia cho phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện.

Bây giờ tất cả thể lực hiện hữu trên Khắc Lý Tư bình nguyên đúng là rắc rối và phức tạp, có thêm mấy bộ tộc võ sĩ này xuất hiện làm cho cục diện càng thêm hỗn loạn.

Phát hiện ra thân ảnh Địch Áo, từ trong đội ngũ bọn họ lao ra mấy gã võ sĩ, vừa hô quát vừa đuổi gấp, nhưng chạy được một quãng bọn họ mới phát hiện rất khó đuổi kịp Địch Áo giục ngựa phi nước đại, vì thế đành phải phần nộ bỏ qua, quay đầu trở lại đội ngũ.

Bọn người kia có lực công kích thật sự rất mạnh, khoảng cách xa như vậy vẫn cố gắng công kích. Địch Áo không khỏi nổi ra một ý nghĩ cổ quái, không phải là bọn họ một đường giết tới đây đó chứ?

194. Chương 194: Tây Cách Thụy Na

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 194: Tây Cách Thụy Na

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra sự tình không khác Địch Áo dự đoán nhiều lắm, đối với dân thương thì mấy bộ tộc võ sĩ này còn đáng sợ hơn cả đạo tặc trên Khắc Lý Tư bình nguyên. Đám đạo tặc chỉ cầu tài mà thôi, còn mấy tên dã man này lại giống như là một cỗ chiến xa sát nhân, tất cả mọi thứ ngăn cản trước mặt bọn họ đều bị càn quét sạch sẽ.

Địch Áo dẫn theo hai con ngựa ngày đêm kiên trì, không ngừng tiến sâu vào Khắc Lý Tư bình nguyên. Cho dù là như vậy, hai ngày trôi qua hẳn vẫn không thể thấy được hành tung của đám cướp Phật Lang Duy. Đến lúc này Địch Áo thật lòng bội phục mấy tên đạo tặc này, nếu chỉ tính phương diện nghị lực thì bọn hắn biểu hiện quá tốt rồi.

Dưới màn trời xanh thẳm, một đội ngũ hơn ngàn người di chuyển nhanh chóng tới trước, tiếng vó ngựa ừng ừng vang trên vùng đồng quê trống trải lan ra rất xa.

“Đầu lĩnh, nghỉ ngơi một lát đi, các huynh đệ không chịu nổi nữa rồi.” Đạo Ba Kiểm lo lắng thúc ngựa chạy tới bên cạnh Phật Lang Duy, thấp giọng nói.

Phật Lang Duy quay đầu lại nhìn thoáng qua thủ hạ của mình, tên kia nói không sai, trong đội ngũ không còn bao nhiêu người có thể giữ vững thần thái tỉnh táo, tất cả những người khác đều mặt mày xám xịt, uể oải không chịu nổi.

“Lại kiên trì thêm một ngày, sắp đến rồi.” Giọng nói Phật Lang Duy hàm chứa sự kiên định không thể đối nghịch.

Đạo Ba Kiểm âm thầm thở dài, hẳn rất lý giải tâm tình đầu lĩnh của mình, một khi dùng loại khẩu khí này nói chuyện chắc chắn là không có dư âm thương lượng. Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu ngựa trở về hàng ngũ, lớn tiếng khích lệ tinh thần thuộc hạ. Xốc lại tinh thần cho bọn hắn được chút nào hay chút đó, bất kể nói thế nào, dù sao phải để cho bọn hắn thấy được hy vọng mới có thể tiếp tục kiên trì.

Hoàng hôn ngày thứ hai, Phật Lang Duy rút cuộc hạ mệnh lệnh nghỉ ngơi, bọn đạo tặc như được đại xá vội vàng nhảy xuống ngựa, căn bản không kịp dựng lều hạ trại gì hết, cứ như vậy trực tiếp nằm trên mặt đất. Trong lúc nhất thời tiếng ngáy nổi lên bốn phía, lần này đi đường bọn họ mệt mỏi đến thắm, thể lực tiêu hao đã đến cực hạn.

“Chiêm Mỗ Sĩ, mấy người các ngươi tới đây.” Phật Lang Duy triệu tập tâm phúc của mình đến bên đồng lửa.

Mấy tên kia biết Phật Lang Duy có chuyện muốn nói, vội vàng tiến tới lẳng lặng nhìn Phật Lang Duy.

“Chu Dịch Ti rất có thể đã xảy ra chuyện.” Phật Lang Duy giảm thấp thanh âm xuống, chuyện như vậy hiển nhiên không thể để cho những đạo tặc bình thường nghe được, tránh cho tinh thần chịu ảnh hưởng xấu.

Mấy người liếc nhau dò xét, không có một ai lên tiếng, bọn họ đã dự liệu được kết quả này, cho đến bây giờ bên phía khu vực quặng mỏ còn không có tin tức truyền tới, chỉ có thể nói rõ một việc là Chu Dịch Ti đã lành ít dữ nhiều.

“Khu vực quặng mỏ có ý nghĩa như thế nào, ta nghĩ tất cả mọi người rất rõ ràng, ta cũng không muốn nói nhiều. Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, trì hoãn đến trưa mai, hẳn là có thể đến được khu vực quặng mỏ rồi. Quân đội chủ lực của Tái Nhân Hầu tước một mực giằng co với chúng ta, lực lượng bên này hẳn là rất yếu, ta nghĩ. Thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta.”

“Đầu lĩnh, tiếp tục tranh đoạt có tác dụng gì không? Không qua bao lâu nữa, Tái Nhân sẽ có thể đuổi theo tới đây.” Đạo Ba Kiếm nghi ngờ hỏi, đây là nghi vấn mà bọn họ đều nghĩ tới.

“Người cho rằng ta sẽ ở đó chờ hấn?” Phật Lang Duy cười cười nói: “Khu vực khai thác mảnh vỡ tinh thần cực phẩm mỏ ha! Cho dù cho chúng ta, chúng ta cũng nuốt không nổi, có thể mò thêm một ít chỗ tốt là được rồi.”

Tâm tất cả mọi người đồng thời nhẹ nhõm, vốn bọn họ còn tưởng rằng Phật Lang Duy không chống cự được mảnh vỡ tinh thần cực phẩm hấp dẫn, quyết tâm muốn chiếm khu vực khai thác mỏ làm của riêng. Bây giờ nhìn lại vẫn hành động giống như trước đây, mò một khoản liền rút lui, làm như vậy nguy hiểm tự nhiên nhỏ hơn rất nhiều.

“Cứ làm như vậy, các ngươi cũng đi nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần, đối thủ có thể đánh bại Chu Dịch Ti, đoán chừng không phải là hạng người dễ đối phó.”

Mấy người gật đầu lục tục rời đi, chỉ còn lại một mình Phật Lang Duy ngồi bên cạnh đồng lửa yên lặng xuất thần. Không biết tại sao, Phật Lang Duy thủy chung luôn có cảm giác bồi hồi bất an ở trong lòng, nghĩ thật lâu mà không hiểu được tại sao, hình như bản thân hấn đã cho ra một quyết định sai lầm. Chu Dịch Ti tung tích không rõ chính là một tiền lệ, thế nhưng tình trạng kéo dài đến hôm nay, hấn đã không còn cách nào quay đầu lại nữa, mặc kệ phía trước đang có thứ gì đợi hấn, hấn chỉ có thể tiêu sái đi tiếp mà thôi.

Ánh rạng đông bình minh đâm xuyên qua màn trời u ám, tia nắng mặt trời theo đó trời lên, vô số ánh sáng vàng rực rỡ lan tràn lên khắp mặt đất Khắc Lý Tư bình nguyên.

Tất cả đạo tặc đã chỉnh đốn hành trang thật tốt, trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần bọn họ lại cực kỳ hưng phấn như cũ, có đôi lúc mọi việc chỉ đơn giản như vậy, những người ở vào tầng dưới chót, sinh mệnh lực lại càng tràn đầy. Mặc dù nhóm đạo tặc bình thường này không có thực lực cường hấn, nhưng bọn hấn có ý chí cầu sinh mạnh mẽ hơn bất kỳ kẻ nào, tính nhẫn nại cũng hơn hẳn người bình thường.

Phật Lang Duy hài lòng nhìn đám thủ hạ của mình, chậm rãi thúc dục chiến mã đi tới trước đội ngũ.

“Hôm nay là chúng ta sẽ đánh một trận cuối cùng trên Khắc Lý Tư bình nguyên.” Thanh âm Phật Lang Duy không tính vang dội, nhưng có thể truyền vào trong tai mỗi người rất rõ ràng: “Nếu như đánh thắng trận trận chiến này, nửa đời sau của mọi người có thể không cần làm gì cả, nằm ở nhà đếm tiền là được, nhưng nếu như thua ...”

Giọng nói Phật Lang Duy bất chợt biến đổi, ánh mắt chậm rãi quét qua từng tên đạo tặc: “Như vậy ta có thể bảo đảm với các ngươi, mỗi người nơi này đều không thể sống sót rời khỏi Khắc Lý Tư bình nguyên.”

“Cho nên... trận chiến này chỉ cho phép thắng, không được thất bại.” Thanh âm Phật Lang Duy nói dứt khoát như chém đinh chặt sắt, một luồng không khí trang nghiêm lan tràn vào trong đội ngũ.

“Tiến !”

“Tôi !”

Đoàn ngựa xung phong y như một cơn sóng thủy triều màu đen phóng thẳng vào vùng trung tâm bình nguyên kèm theo tiếng vó ngựa dày đặc, Thiên Tinh hồ cách đó không xa lừng yên tỏa sáng như hàng ngàn đôi mắt theo dõi đám khách không mời mà tới này.

Khi đội ngũ Phật Lang Duy bước vào khu vực Thiên Tinh hồ không lâu, đã có võ sĩ của Thánh Đế Tư thành phát hiện hành tung của bọn hắc, lập tức truyền tin tức trở về.

“Tây Cách Thụy Na phó viện trưởng, hướng Đông nam có đại đội kỵ sĩ xông lại.”

“Là Phật Lang Duy?” Một mỹ phụ dung mạo thanh tú dõi mắt nhìn ra xa, rồi từ từ tập trung vào người trung niên trước mặt. Dĩ nhiên, thân là phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện, tuổi thật của nàng khẳng định không có trẻ như vẻ bề ngoài.

“Không sai, đại khái chừng một ngàn người, xem bộ dạng bọn hắc hình như dự định trực tiếp xông tới.”

“Chỉ có hơn một ngàn người?” Tây Cách Thụy Na trầm ngâm chốc lát, sau đó khước miệng cong lên, nở nụ cười ôn nhu: “Nhìn tình hình có vẻ Phật Lang Duy tổn thất không nhỏ nha!”

“Vây ý của ngài là...”

“Nếu đã tới, vậy thì chúng ta phải ra ngoài nghênh đón bọn họ thôi.” Tây Cách Thụy Na cười nói: “Nếu không, chẳng phải là chúng ta không có lễ độ rồi?”

“Hướng Đông nam?” Tuyết Ny đứng ở sau lưng Tây Cách Thụy Na bỗng nhiên biến sắc, nói gấp: “Hình như trang viên Tác Phi Á ở hướng đó.”

Tây Cách Thụy Na mỉm cười nhìn về phía Tuyết Ny: “Tác Phi Á đạo sư, Lâm Tái cũng có mặt ở đó, người lo lắng làm gì?”

Tuyết Ny le lưỡi xấu hổ, không dám nói gì nữa.

“Chuẩn bị chiến đấu đi !” Tây Cách Thụy Na nhàn nhạt hạ lệnh phân phó cho cấp dưới.

Theo hàng loạt mệnh lệnh truyền ra, một tràng hành động nhằm vào Phật Lang Duy nhanh chóng tiến hành đầu vào đó. Ở trong sơn động, nhóm võ sĩ chịu trách nhiệm đào móc mảnh vỡ tinh thần vẫn đang bận rộn làm việc, từ đó có thể thấy rõ một chuyện, Phật Lang Duy không đáng giá cho Tây Cách Thụy Na coi trọng.

Từ ngoài mặt nhìn lại, hết thảy mọi thứ tựa hồ diễn ra vô cùng bình thường.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang dội trên bầu trời bình nguyên, đội ngũ Phật Lang Duy đã xuyên qua Thiên Tinh hồ, cách vị trí sơn động chỉ có mười dặm.

“Đầu lĩnh, hình như có điểm không đúng.” Đào Ba Kiểm nhìn quanh bốn phía, nghi ngờ nói: “Cho đến bây giờ bọn họ không thể nào không phát hiện ra chúng ta.”

Bọn họ một đường bôn ba tới đây, khu vực khai thác mỏ liền đã ở dãy núi phía trước, địch nhân từ trên cao nhìn xuống hẳn là đã sớm phát hiện và xuất ra hành động chuẩn bị ứng phó mới đúng.

Phật Lang Duy làm sao không biết tình cảnh trước mắt có chỗ quỷ dị, nhưng đã chạy đến nơi này, mặc cho tình huống diễn ra như thế nào, hắc cũng không cam lòng tay không mà về. Huống chi đại quân Tái Nhân đã bị bọn họ hất lại phía sau xa lắc, Phật Lang Duy căn bản không tin tưởng nơi này còn có lực lượng có thể địch nổi bọn họ. Trên thực tế ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, ngoại trừ hai tên Võ Tôn thủ hạ dưới trướng Tái Nhân ra, quả thật không có thể lực nào đủ sức ngăn cản đám cướp Phật Lang Duy toàn lực tiến công.

“Phái mấy huynh đệ đi qua đó xem thế nào!” Phật Lang Duy quát lên, sau đó giơ cánh tay phải lên, đội ngũ đạo tặc từ từ giảm dần tốc độ, mười mấy tên đạo tặc ở phía trước thúc giục chiến mã lao thẳng tới dãy núi.

195. Chương 195: Băng Chi Khế Ước

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 195: Băng Chi Khế Ước

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tiếng kèn trầm thấp bỗng nhiên từ trên đỉnh núi vang lên, nhanh chóng quét ngang qua vùng bình nguyên rộng lớn.

Quân đội hai bên chiếm cứ một góc bình nguyên, chiến đấu theo đó chính thức mở màn.

Vô số Liệt Diễm Trầm, Phong Nhận, Băng Trùy từ trong rừng cây bắn ra như mưa. Mặc dù chỉ là bí kỹ cấp thấp nhưng số lượng nhiều lắm, nhóm đạo tặc mới vừa đến gần rừng cây đã bị đánh cho người ngã ngựa đổ, máu thịt bay ngang.

Ba thế lực Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước và Phật Lang Duy phân chia ranh giới rõ ràng. Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước biểu hiện cho thấy sẽ đứng ở cùng một trận doanh, Phật Lang Duy lại là đại biểu một trận doanh riêng và cũng là nhân tố bất ổn nhất.

Thánh Đế Tư học viện và Tái Nhân Hầu tước là người tự mình chế định quy tắc cho lãnh địa, cũng là người chấp pháp. Bọn họ sẽ cố gắng duy trì quy tắc vận chuyển bình thường, bởi vì đó là cái căn bản bảo đảm cho địa vị và ích lợi của bọn họ.

Phật Lang Duy tồn tại có ý nghĩa gây rối trật tự vốn có, phá vỡ quy tắc đang hiện hữu. Cho nên từ một phương diện nào đó, hắn giống như con chuột già chạy qua chạy lại đều bị người người la đánh, cho dù hắn đi đến địa phương nào cũng không được hoan nghênh.

Hơn nữa, con chuột già sẽ phải có giác ngộ số phận của con chuột già, nó phải lén lút lút lút, khi tranh giành đồ ăn, dù được hay không phải lập tức ẩn núp. Những người chấp hành quy tắc không có biện pháp bawgs hắn, nhưng nếu hắn dám cả gan xuất hiện vào ban ngày ban mặt, chuẩn bị khiêu chiến những người chấp hành chính là hắn tự tìm đường chết. Đáng tiếc là Phật Lang Duy một lòng muốn chiếm lĩnh khu vực quảng mỗ đã tự mình chui vào ngõ cụt, hắn cho rằng những cái đó là thứ vốn thuộc về hắn, với lại tình cảnh hiện tại quá cấp bách, cho nên hắn bất chấp tất cả, xem như liều mạng đặt cược một lần với số mệnh.

Trước sau chỉ qua thời gian hai giây, những gã đạo tặc kia đã nằm ngáy đơ trên mặt đất, sau đó từ trong rừng cây hiện ra một nhóm thân ảnh, bọn họ bước ra rừng cây, bộ dạng không nóng không vội chầm chậm đi về phía bọn đạo tặc.

Nhìn đám địch nhân đột nhiên xuất hiện, trong lòng Phật Lang Duy tự nhiên dâng lên một tia sợ hãi, nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi biến mất. Sau một lát, ý chí chiến đấu bốc cháy hừng hực trong lòng ngực hắn, Phật Lang Duy reo hò như một tên bệnh tâm thần: “Các huynh đệ, xông lên, giết chết bọn họ.”

Các võ sĩ đoàn đạo tặc mới vừa trải qua lặn lội đường xa, mặc dù ngày hôm qua nghỉ ngơi và hồi phục một đêm nhưng lực chiến đấu vẫn bị giảm đáng kể. Bên phía địch nhân lấy khỏe đánh mệt, cộng thêm đủ loại nhân tố bất lợi nhưng Phật Lang Duy làm như không thấy, cái hắn muốn chính là đánh gục tất cả đối thủ ở trước mắt.

“Giết ~!”

“Các huynh đệ, chúng ta nhiều người như vậy, dùng ngựa đâm cũng có thể giết chết bọn họ, xông lên !”

Các võ sĩ đoàn đạo tặc ra sức reo hò lao lên.

Không sai, bên phía kẻ địch chủ động công kích không có bao nhiêu người, thoạt nhìn chỉ có chừng hai trăm, vốn dĩ lấy nhiều đánh ít, bề ngoài xem như đã có thể chiếm cứ thế thượng phong.

Đối mặt với đoàn đạo tặc chen chúc nhau lao tới, thần sắc những võ sĩ kia giữ vững trạng thái bình thản như thường, xếp hình một trận thế đơn giản, chỉ có một nữ nhân bước ra chậm rãi tiến lên nghênh đón đoàn đạo tặc.

Nữ nhân kia vóc người không cao nhưng mắt môi như vẽ, hiền lành giống như một tỷ tỷ nhà bên, chỉ có điều nơi khóe mắt có vài nếp nhăn như ẩn như hiện làm bộc lộ tuổi thực của nàng. Trên người khoác một bộ trường bào màu lam, bên hông đeo một thanh kiếm dài bốn hơn thước.

Khoảng cách song phương càng ngày càng gần, ba trăm thước, hai trăm thước, khi còn cách 150 thước nữ nhân kia đột nhiên sải bước phóng thẳng tới trước.

Có lẽ bởi vì đối phương là phụ nữ, có lẽ bởi vì thấy được thanh trường kiếm kia nên bọn đạo tặc hoàn toàn không có đặt nữ nhân kia vào trong mắt, tiếp tục cầm đầu lao về phía trước, cố gắng nhất cử đánh tan trận thế của địch nhân.

Đợi đến khi khoảng cách song phương không đủ năm mươi thước, nữ nhân kia tung người nhảy lên, ở trên không trung vẽ ra một đường vòng cung vô cùng duyên dáng, trở tay rút trường kiếm sau lưng ra chém về phía đoàn đạo tặc.

Trong nháy mắt trường kiếm ra khỏi vỏ, không khí vốn nóng bức bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là từng đợt rét lạnh ập tới, ngay cả mặt trời ở trên cao cũng bị một tầng sương mù che phủ như ẩn như hiện, bọn đạo tặc kinh ngạc hăm tốc độ lại, từ trong miệng, trong mũi bọn họ hắt thở ra từng làn hơi nước, hơi nước vừa chạm vào chòm râu lập tức ngưng tụ thành sương, chiến mã dưới háng bọn họ cũng bị luồng hàn khí ảnh hưởng, màn sương mù trắng noãn từ bờm ngựa nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân chúng nó.

Chốc lát sau nữ nhân kia đã hạ xuống đất, một luồng ánh sáng màu lam tiếp tục nổ rộ.

“Rầm rầm...!”

Vô số dòng nước lạnh ngưng kết thành thực chất từ trong màn ánh sáng bay ra ngoài, ở giữa không trung tập hợp lại thành mấy con thủy long giương nanh múa vuốt bay ra bốn phương tám hướng.

Khi những con thủy long kia bay đến trên đầu bọn đạo tặc, tất cả cùng nhau nổ ầm ầm cùng một lúc rồi hóa thành vô số sợi tơ bạc phóng thẳng xuống đất.

Mỗi một sợi tơ bạc đều có lực xuyên thấu khó thể tưởng tượng nổi, chỉ trong nháy mắt, trên người gần trăm tên đạo tặc ở chung quanh đã xuất hiện vô số đóa hoa máu, chiến mã của bọn họ cũng bị đâm thủng như tổ ong, lần lượt ngã gục xuống đất theo đủ loại tư thế. Thái độ nữ võ sĩ kia khi giết chóc cực kỳ lạnh lẽo, đám đạo tặc bị công kích không có người nào kêu lên thảm thiết một tiếng, bởi vì tính mạng của bọn họ đã kết thúc chỉ trong một cái nháy mắt.

“Đó là... Băng Chi Khế Ước?” Phật Lang Duy cũng phải hít sâu một hơi lạnh, giờ phút này hắn có cảm giác vọng động lập tức quay đầu chạy trốn: “Là Tây Cách Thụy Na !”

Trên thực tế, Tây Cách Thụy Na ở Thánh Đế Tư học viện cũng không tính là nổi danh, ít nhất còn không bằng Băng Chi Khế Ước. Trong truyền thuyết, Thánh Vũ Sĩ Đế Tư trước khi chết thi triển ra Hạng Kỳ (bí kỹ cực hạn), chẳng những hủy diệt địch nhân đồng thời cũng hủy diệt bản thân. Sau trận chiến đó trên đỉnh Tuyết Sơn lưu lại một hồ nước vĩnh viễn đóng băng, người đời sau gọi hồ nước đó là Thánh Đế Tư hồ.

Nhưng truyền thuyết chẳng có mấy cái là đúng sự thật, có lẽ Đế Tư không có quan hệ gì tới Thánh Đế Tư hồ, những tin tức kia chỉ là người đời sau suy nghĩ và thêm bớt vào truyền thuyết Đế Tư cho hấp dẫn mà thôi. Thế nhưng, Thánh Vũ Sĩ Đế Tư thật sự lưu lại cho nhóm môn đồ của nàng một thứ tốt, đó là bảo bối trấn sơn của Thánh Đế Tư học viện, Băng Chi Khế Ước.

Sau khi một vị Thánh Vũ Sĩ tử vong, nếu như thực lực của hắn đủ cường đại, nguyên lực vốn có trong cơ thể sẽ ngưng tụ không tiêu tán, đó là nguyên lực tràng thuần túy nhất trên thế giới là, thậm chí vượt xa tinh thần kết tinh và tinh thần hạch, các võ giả gọi nó là Thánh Hồn.

Hình thức Thánh Hồn thể hiện ra ngoài không giống nhau, thời gian tồn tại cũng khác hẳn, có khi duy trì được mấy năm, có lúc lại chỉ mấy ngày. Nếu như không tìm được địa phương bảo hộ sẽ chậm rãi tiêu tán, hoặc là hóa thành phong bạo gầm thét, đôi lúc biến thành biển lửa ngập trời, có khi hóa thành đá tảng

nặng ngàn cân, cũng có thể hóa thành vô số hoa tuyết bay đầy trời. Tóm lại căn cứ vào thuộc tính nguyên lực không giống nhau, Thánh Hồn sẽ diễn biến thành một loại uy năng của thiên nhiên từ từ dung nhập vào trong thiên địa.

Nếu như ngẫu nhiên có người chiếm được Thánh Hồn và được Thánh Hồn nhận thức, người có thể dùng ý chí của mình từ từ tôi luyện Thánh Hồn. Dĩ nhiên là thực lực của người này không thể quá kém, nếu như trước khi Thánh Hồn bắt đầu tiêu tán không thể hoàn toàn luyện hóa, uy lực Thánh Hồn sẽ bị giảm mạnh.

Sau khi Thánh Vũ Sĩ Đế Tư chết đi đã lưu lại Thánh Hồn, môn đồ của nàng luyện hóa ngưng tụ thành trường kiếm trong tay Tây Cách Thụy Na, Băng Chi Khế Ước.

Tây Cách Thụy Na chỉ chém ra một kiếm là giết chết gần trăm tên đạo tặc dễ dàng, phạm vi công kích rộng lớn và sắc bén như thế, cho dù là Vô Tôn cũng không thể nào tùy tiện phóng thích, chiêu này hoàn toàn dựa vào uy lực Băng Chi Khế Ước.

Phật Lang Duy ngừng lại, đám đạo tặc kia cũng dừng lại, ngược lại chiến mã dưới háng bọn họ cho ra phản ứng tức thời, có một số điên cuồng hý lên, có con thì dựng thẳng người lên không ngừng giẫm đạp mảnh đất xung quanh, có một số cầm đầu chạy trốn bất kể bị chủ nhân ra sức đánh đập. Ngay cả súc vật còn biết sợ hãi, đám đạo tặc làm gì có lá gan đến gần Tây Cách Thụy Na.

Có lẽ là không muốn tạo sát nghiệt quá nhiều, Tây Cách Thụy Na không có tiếp tục công kích, nàng đứng ở giữa mảnh đất trống vắng nhìn tới trước, trường kiếm trong tay tà tà chĩa xuống đất.

“Đầu lĩnh, không ổn rồi.” Đạo Ba Kiếm chẳng quan tâm cái quái gì là tinh thần nữa, lớn tiếng quát lên. Đúng lúc này, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng kèn lệnh, Phật Lang Duy cả kinh vội vàng xoay người nhìn về phía sau. Một đoàn kỵ binh không biết từ lúc nào xuất hiện ở phía Nam Thiên Tinh hồ, còn có một đoàn kỵ binh khác từ trong núi rừng xông ra bọc lấy cánh bên trái đoàn đạo tặc. Hai đại đội kỵ binh đều treo cao quân kỳ Tái Nhân Hầu tước.

Trên mặt Phật Lang Duy lộ vẻ kinh hãi không thể khống chế được, chiến mã của hắn tựa hồ cảm ứng được chủ nhân sợ hãi, vừa thở mạnh phì phò vừa lui về sau mấy bước.

Phật Lang Duy vừa di động, đám đạo tặc ở phía trước lập tức phát hiện sự tình không ổn, vội vàng quay đầu ngựa chuẩn bị chạy trốn về hậu phương.

Thật ra bọn chúng đã sớm muốn chạy rồi, uy lực một kiếm của Tây Cách Thụy Na đã trấn trụ tinh thần tất cả đạo tặc ở nơi này. Bọn chúng lập tức quên hết ảo tưởng không thực tế, hiện tại làm sao chạy giữ mạng từ trong tay nữ nhân đáng sợ kia mới là điều trọng yếu.

Di chuyển nhanh chóng trên một đoạn đường dài thì quân đội của Tái Nhân Hầu tước không thể so được với đoàn đạo tặc, nhưng chạy nước rút trong khoảng cách ngắn thì bọn họ biểu hiện ra cực kỳ hoàn mỹ. Hai đại đội kỵ binh từ hai cánh chậm rãi di chuyển bao vây đoàn đạo tặc lại, toàn bộ đội hình không có bất kỳ người nào rối loạn, động tác nhóm kỵ sĩ tạo thành đội hình chỉnh tề theo quy luật vừa nhanh vừa hữu hiệu. Chốc lát sau, bọn họ đã xếp thành mười mấy dãy phong tuyến hình cung dài mấy dặm, bao phủ hai phần ba phương hướng đoàn đạo tặc có thể di chuyển.

“Không thể nào !” Phật Lang Duy quát âm lên, bởi vì hắn đã thấy được một thân ảnh quen thuộc ở dưới quân kỳ Hầu tước lĩnh, đó chính là Tái Nhân Hầu tước.

“Chờ người lâu quá rồi, Phật Lang Duy!” Chỉ một câu nói, Tái Nhân Hầu tước đã biểu hiện ra thực lực của mình quá rõ ràng, thanh âm của hắn vang đi khắp bình nguyên rộng lớn, truyền vào tai từng tên đạo tặc vô cùng rõ ràng.

“Vẫn không hiểu hả? Ngu xuẩn, Hầu tước đại nhân đã sớm biết ngươi không dám liều mạng với chúng ta, ha ha ha!” Một gã võ sĩ bên cạnh Tái Nhân Hầu tước cất tiếng cười to.

Trong đầu Phật Lang Duy đã loạn thành một đồng hồ nhui rồi, hắn không tin quân đội Tái Nhân Hầu tước có thể chạy nhanh hơn hắn, nếu như đối phương đã sớm tới đây. Vậy thì vòng vây ở Hầu tước lĩnh là quân đội của ai? Chỉ là viện quân của Nam tước lĩnh và Bá tước lĩnh thôi sao? Tái Nhân Hầu tước điên rồi? Chẳng lẽ hắn không sợ bị mình cản ngược lại một cái, đánh tan những quân đội kia rồi cướp sạch Hầu tước lĩnh?

Phật Lang Duy không ngừng cân nhắc nguồn gốc của vấn đề, cố gắng giải đáp vấn đề. Chỉ có điều hắn có thời gian để suy nghĩ, nhưng đám thuộc hạ của hắn đợi không nổi rồi, Đao Ba Kiểm vọt tới bên cạnh Phật Lang Duy, cơ hồ là rống to vào tai Phật Lang Duy: “Đầu lĩnh, còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi nhanh, chậm thêm chút nữa chúng ta không xong.”

Đúng lúc này, Tây Cách Thụy Na giơ Băng Chi Khế Ước lên lần nữa, đây là tín hiệu tấn công, các võ sĩ Thánh Đế Tư thành bắt đầu di động tới tiền phương.

“Đi ~!” Sắc mặt Phật Lang Duy xanh mét, đột nhiên quay đầu ngựa chạy sang một bên.

Chẳng qua là Phật Lang Duy mới vừa khởi động, Tái Nhân Hầu tước ở xa xa liền đã biết được ý đồ của đám đạo tặc, bình thần nói: “Phật Lang Duy, người đã chạy bao nhiêu năm rồi, còn định chạy trốn tới khi nào đây?”

Phật Lang Duy như bị điện giật dừng cương ngay tại chỗ, sau đó bỗng nhiên nghiêng đầu ngó chừng Tái Nhân Hầu tước ở xa xa, lời Tái Nhân mới nói vừa văng đánh trúng chỗ đau của hắn.

Không người nào nguyện ý vĩnh viễn làm một con rùa đen rúc đầu, Phật Lang Duy không nguyện ý trốn, cũng không bao giờ nghĩ đến chạy trốn. Nhưng ở trước mặt lực lượng cường đại của Hầu tước lĩnh, hắn chỉ có thể lựa chọn phương thức chạy trốn.

Đã chạy mấy chục năm rồi, bây giờ còn phải tiếp tục trốn sao? Mặc dù khu vực khai thác mỏ gần trong gang tấc nhưng Phật Lang Duy biết rất rõ sau ngày hôm nay bản thân mình không còn hi vọng nhúng chàm.

Tây Cách Thụy Na cầm Băng Chi Khế Ước trong tay cộng thêm Tái Nhân Hầu tước đột nhiên xuất hiện làm cho mơ ước tấn thân lên Võ Tôn của Phật Lang Duy tan biến trong nháy mắt.

Mất mát ẩn sâu trong nội tâm, tuyệt vọng và khuất nhục từng trải qua bị đè nén vào chung một chỗ hóa thành một cỗ lửa giận mãnh liệt từ trong lòng Phật Lang Duy âm âm dâng lên. Hắn quyết định làm giống như võ sĩ chân chính, đường đường chính chính quyết chiến với Tái Nhân Hầu tước một lần, về phần kết quả như thế nào, hắn không muốn suy nghĩ nữa.

“Đầu lĩnh?” Đao Ba Kiểm nhận thấy thần sắc Phật Lang Duy không đúng thì trong lòng không khỏi khẩn trương, vội vàng tung cước đá vào chiến mã Phật Lang Duy, chiến mã bị đau cuống chân phóng chạy như điên.

“Ha ha ha, ta cũng biết là như vậy, Phật Lang Duy ơi là Phật Lang Duy, người là người sắp tấn thân lên Võ Tôn rồi. Chẳng lẽ ngay cả chút ít dũng khí cũng không có?” Lúc này thanh âm Tái Nhân Hầu tước lại truyền tới.

Khuôn mặt Phật Lang Duy lúc đỏ lúc trắng, bàn tay cầm dây cương bởi vì dùng sức quá mạnh khiến cho các đốt ngón tay nổi lên một tầng gân xanh. Thanh âm cười cợt đắc ý của Tái Nhân vẫn quanh quẩn bên tai hắn. Sự kiêu ngạo và ương ngạnh hai mươi năm trước nhất thời trở dậy, mặc dù biết rõ Tái Nhân đang kích hắn, nhưng hắn vẫn nuốt không trôi cỗ oán hận trong lòng ngực.

“Rắc !”

Một thanh âm giòn giã vang lên, dây cương dùng da trâu bên thành lại bị hắn cứng rắn vặn đứt, Phật Lang Duy không thể nào khống chế tâm tình của mình được nữa, quát lên một tiếng thân hình từ trên lưng ngựa phóng thẳng lên trời.

“Ngăn cản hắn !” Đao Ba Kiểm cực kỳ sợ hãi, giờ phút này căn bản không còn kịp suy tư đầu lĩnh xưa nay luôn luôn cẩn thận tại sao lại mất đi khống chế, hắn vội vã theo sát ở phía sau cố gắng ngăn cản không cho Phật Lang Duy vọng động.

Thật ra chuyện gì cũng có giới hạn, Phật Lang Duy ẩn nhẫn lâu như vậy thủy chung không chịu chính diện quyết chiến với Tái Nhân là vì hắn chờ một ngày tấn thân lên Võ Tôn. Hiện tại hy vọng đó nằm ngay trước mắt, nhưng trước mặt là Tây Cách Thụy Na, sau lưng là Tái Nhân Hầu tước y như hai dãy núi cao khiến cho hắn không có cách nào vượt qua nổi. Cái loại bị phần và bắt buộc đi này chèn ép tâm thần Phật Lang Duy, rốt cuộc hắn không nhẫn nhịn nổi nữa, thể giới trước mắt đột nhiên biến thành một màu xám xịt.

Mất đi động lực sinh tồn, cái gì cẩn thận, chu toàn, tính trước làm sau, vào thời khắc này toàn bộ không còn bất cứ ý nghĩa gì, cứ đâm đầu tới như vậy, cứ chết đi như vậy cũng tốt, có lẽ bản thân hắn nên chết vào hai mươi năm trước rồi.

Đao Ba Kiếm hiển nhiên không thể nào đuổi kịp Phật Lang Duy, dưới tình thế cấp bách, Đao Ba Kiếm cắn răng hạ lệnh: “Công kích hắn !”

Mấy gã tâm phúc khác của Phật Lang Duy cũng rõ ràng tình cảnh hiện tại đã là sinh tử tồn vong, vì vậy không do dự nữa vội vàng thả ra bí kỹ, mấy gã Cực Hạn võ sĩ đồng thời xuất thủ nhất thời trên không trung biến thành một tấm lưới lửa hùng hực.

“Các người điên rồi?” Phật Lang Duy bị buộc bay ngược lại chỗ đội ngũ, phần nộ quát âm lên.

“Đầu lĩnh, người mở mắt ra mà xem !” Giọng Đao Ba Kiếm khàn khàn hét vào tai Phật Lang Duy: “Nhìn xem những huynh đệ ở chung quanh người đi, bọn họ không muốn người chết. Nếu người đã mang mọi người đến đây, vậy thì người phải mang chúng ta rời đi!”

Phật Lang Duy đưa cặp mắt mờ mịt nhìn chung quanh, từ nhóm đạo tặc lần lượt hoảng hốt thất thố liều mạng chạy trốn, lần lượt nhìn qua từng gương mặt kinh hoàng kia, hắn vẫn thấy ở trong đó tràn ngập khát vọng tồn tại.

Phật Lang Duy không khỏi sợ hãi thức tỉnh, hắn không chỉ có một người, hắn còn có những huynh đệ cùng sinh cùng tử.

Giờ phút này nhóm đạo tặc ở phía trước đã va chạm với đại đội kỵ sĩ chặn đường, tiếng hò hét đinh tai nhức óc vang dội khắp bầu trời bình nguyên. Đám đạo tặc cùng đường mặt lộ biểu hiện ra lực chiến đấu kinh người, tới là một đao, lui cũng là một đao, bọn chúng ôm ý niệm giết một người là không thiệt thòi, giết hai tên là có lời nên công kích vô cùng cuồng bạo. Đợt xung kích thứ nhất qua đi, đội kỵ sĩ thế mà không ngăn cản nổi thế công lấy mạng đổi mạng của đám đạo tặc.

Nhìn thủ hạ của mình người này nối tiếp người kia ngã xuống, những người khác vẫn phấn đấu quên mình lao về phía trước. Phật Lang Duy đột nhiên cảm giác được bọn họ mới thật sự là chiến sĩ có huyết tính chân chính, hành động của bản thân hắn lại là hành vi trốn tránh, một biến tướng của sự mềm yếu.

“Đi theo ta !” Phật Lang Duy không thèm nhìn lại Tái Nhân lần nào nữa, giục ngựa phóng tới đội ngũ phía trước.

Đao Ba Kiếm và những người khác liếc mắt nhìn nhau, theo phía sau Phật Lang Duy một đường xông tới. Phật Lang Duy đối với bọn họ không chỉ là một đầu lĩnh đơn giản, trải qua thời gian kề vai chiến đấu năm sáu năm, khó khăn hiểm trở gặp phải không ít. Nhưng Phật Lang Duy dẫn dắt bọn họ lần lượt hóa hiểm thành an như kỳ tích, có thể nói chỉ cần Phật Lang Duy ở đây, cho dù tình thế nghiêm trọng hơn nữa bọn họ cũng có lòng tin đối mặt.

“Ha hả, đúng là vẫn coi thường hắn.” Tái Nhân Hầu tước cười lạnh một tiếng: “Nên đến phiên chúng ta rồi, bắt đầu từ hôm nay ta không muốn nghe cái tên Phật Lang Duy này nữa !”

Hai người bên cạnh Tái Nhân Hầu tước im lặng gật đầu, trực tiếp phóng ngựa chạy lên gia nhập chiến đoàn. Bản thân Tái Nhân Hầu tước lại là giục ngựa chạy sang hướng khác.

Lúc này Tây Cách Thụy Na suất lĩnh nhóm võ sĩ Thánh Đế Tư thành đã tiến tới gần sau lưng đoàn đạo tặc. Băng Chi Khê Ước chém xuống, một dòng khí lạnh trắng xoá như thực chất cuốn tới, mấy chục gã đạo tặc lập tức bị bao phủ toàn thân.

Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm liên tiếp vẫn không làm cho động tác Phật Lang Duy xuất hiện một chút trì hoãn, Phật Lang Duy khôi phục lý trí phán đoán thế cục trước mắt vừa nhanh vừa chuẩn xác. Ngoại trừ tập trung toàn bộ lực lượng tìm đường máu vọt ra thì không còn con đường thứ hai để lựa chọn.

196. Chương 196: Đối Thủ Ngoài Dự Liệu

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 196: Đối thủ ngoài dự liệu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phật Lang Duy và nhóm thủ hạ Cực Hạn võ sĩ liều mạng phóng thích bí kỹ, đội kỵ sĩ ở trước mặt xếp trận thế kín kẽ không ngừng té ngã xuống đất, lúc này làm gì còn thời gian lo lắng nguyên lực tiêu hao, chỉ cần có thể cắt đứt vòng vây mở ra một lỗ thủng lập tức có hy vọng sống sót, về phần vấn đề sau này thì bọn hắn không thể suy nghĩ gì nữa.

Nhưng khi hai tên võ sĩ bên cạnh Tái Nhân Hầu tước gia nhập thì thế cục đột ngột biến chuyển. Đầu tiên là một đạo hỏa quang bỗng nhiên xuất hiện ở giữa không trung rồi nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao phủ phương viên mấy chục thước. Sau đó từng đợt nổ tung chấn cho màng nhĩ đau nhói, ngọn lửa bộc phát kịch liệt, phạm là đạo tặc bị ngọn lửa chạm vào đều kêu thảm té ngã xuống đất, liền mạng dập lửa bám vào thân thể.

“Hỏa Diễm Chấn Động.”

Đao Ba Kiếm thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ rống lên một tiếng vọt tới trước, mặc dù đối thủ là Võ Tôn nhưng ỷ vào lực phòng ngự mạnh mẽ, hắn có lòng tin cuốn lấy đối phương một đoạn thời gian để tranh thủ cho đồng bọn phá vòng vây.

Gã võ sĩ thả ra Hỏa Diễm Chấn Động phảng phất không thèm để ý tới Đao Ba Kiếm đang lao tới, trực tiếp đưa tay phải ra rồi nắm lại, theo động tác đó là một đoàn hỏa trụ có đường kính chừng năm sáu thước bao trùm nhóm đạo tặc vào trong. Hỏa trụ co lại rồi lập tức bùng nổ, một vị Võ Tôn thả ra Viêm Bạo có uy lực to lớn không thể nào tưởng tượng nổi, mười mấy tên đạo tặc bị đốt thành tro bụi chỉ với một kích đơn giản như thế.

Hai mắt Đao Ba Kiếm đã đỏ rực lên rồi, tốc độ chạy nước rút lại tăng thêm vài phần, lúc này Phật Lang Duy đang thi triển Phong Nhận giết chết mấy gã kỵ sĩ chắn trước mặt, thân thể hắn sát mặt đất bay vút tới, ý đồ liên hiệp với Đao Ba Kiếm giáp công tên Võ Tôn kia. Mặc dù hai người bọn họ chưa chắc giết được đối phương, nhưng ít ra cũng có thể ngăn cản đối phương tàn sát đồng bọn. Hơn nữa hai người đều có năng lực bảo vệ tính mạng nên không lo lắng bị đối phương giết chết ngay lập tức.

Khi Phật Lang Duy và Đao Ba Kiếm tiếp cận Hỏa hệ Võ Tôn, từ bên hông bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh khác che chắn ở trước mặt người nọ.

Giờ phút này dù là Phật Lang Duy hay là Đao Ba Kiếm cũng đã chém giết đến đỏ mắt rồi, không quản là ai ngăn chặn con đường của bọn hắn đều phải chết hết. Phật Lang Duy giơ tay lên thả ra mấy đạo Phong Nhận, thân hình ở giữa không trung lộn vòng hai lần liên tiếp bay ra sau lưng địch nhân. Còn Đao Ba Kiếm lại tăng thêm nguyên lực thúc dục Bàn Thạch Thủ Hộ lên đến cực hạn, dụng thẳng tới trước.

Ánh mắt người nọ mất lộ ra một tia khinh thường, thần thái không chút hoang mang giơ một chân lên đập mạnh xuống đất.

“Rầm rầm ~!”

Kèm theo tiếng nổ mạnh không ngừng, cả đại địa lập tức sụp đổ nứt ra từng mảng lớn, vô số khe hở xuất hiện ở trên mặt đất, kinh khí chấn động không gian phát ra tiếng rít chói tai vọt tới nghênh đón Đao Ba Kiếm.

Một tiếng nổ vang trầm muộn theo đó bộc phát, Đao Ba Kiếm văng ra ngoài còn nhanh hơn cả lúc lao tới. Phật Lang Duy thả ra Phong Nhận bị mấy luồng kinh khí hủy diệt mất tung tích, nhưng một kích cường hãn của người nọ vẫn không có dừng lại, những khe nứt kia tiếp tục lan tràn về phía trước, dọc đường luồng kinh khí đi qua, những tên đạo tặc trực tiếp bị tách rời thành từng mảnh vụn lớn nhỏ khác nhau, tất cả vết thương đều vô cùng trơn nhẵn, toàn bộ đạo tặc vô lực ngã xuống đất, máu tươi phun tung toé ướt đầm cỏ xanh.

Phật Lang Duy vốn muốn vòng ra phía sau tiến hành đánh lén, nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này lập tức bỏ đi ý niệm ban đầu, vội vàng lui gấp về phía sau.

Hai tên Võ Tôn trước sau chỉ xuất thủ ba lần đã cướp đi gần trăm tính mạng, quả thực là một trận tàn sát tanh máu.

Chỗ máu chốt là ở chỗ hai tên Võ Tôn còn chưa có buông thả nguyên lực chiến giáp của mình, có lẽ bọn họ dùng phương thức này ‘dụ dỗ’ Phật Lang Duy: “Tới đây, tới giết ta đi, ngươi chỉ có một cơ hội mà thôi.”

Hoặc là bọn họ đang biểu đạt sự khinh thường của mình, các ngươi chỉ là một đám bò sát, căn bản không đáng giá cho ta dùng toàn lực ứng phó.

Phật Lang Duy cảm thấy miệng mồm khô khốc, lão cáo già Tái Nhân này lại ẩn tàng thực lực cường hãn như vậy, đây là chuyện hãn không thể nào ngờ tới.

Thấy Phật Lang Duy và Dao Ba Kiếm trước sau bại trận, đám đạo tặc nhất thời mất đi dũng khí liều mạng, con đường này rõ ràng là không thông rồi. Nhưng khi bọn hãn muốn đổi lại một hướng khác để phá vòng vây lại hoảng sợ phát hiện, Tây Cách Thụy Na ở phía sau đã dẫn theo đội võ sĩ Thánh Đế Tư thành giết tới nơi.

Tây Cách Thụy Na cầm Băng Chi Khế Ước trong tay có lực sát thương kinh khủng hơn cả hai tên Võ Tôn thủ hạ Tái Nhân. Mỗi một lần luồng ánh sáng màu lam hiện lên sẽ thu hoạch mấy chục tính mạng, chiến lực cá nhân của nhóm võ sĩ Thánh Đế Tư thành cũng cao hơn đội kỵ sĩ do Tái Nhân suất lĩnh, chém giết đoàn đạo tặc người ngã ngựa đổ, đội hình nhanh chóng bị tan rã phân liệt thành từng mảnh nhỏ.

Sắc mặt Phật Lang Duy xám như tro tàn, ngày hôm nay chắc chắn là trốn không thoát rồi, cộng thêm Tái Nhân Hầu tước nữa là bốn tên Võ Tôn hiện diện trên chiến trường, bọn họ chia ra bảo vệ bốn phương tám hướng. Cho dù Phật Lang Duy phá vòng vây từ hướng nào cũng đụng phải hàng rào thép cực kỳ vững chắc. Nếu như hãn lựa chọn một mình chạy trốn còn có cơ hội tương đối lớn, nhưng tất cả huynh đệ của hãn sẽ phải nằm lại ở chỗ này.

Giờ phút này Dịch Áo đã tiếp cận Thiên Tinh hồ, nghe thấy từ phương xa truyền đến tiếng hét hò, tiếng kèn lệnh vang vọng không gian. Hãn nhíu mày trầm tư, chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ Phật Lang Duy tiến công khu vực quảng mỗ? Điều này cũng quá điên cuồng đi?

Nếu như Phật Lang Duy có thể đánh bại Thánh Đế Tư thành võ sĩ thì hãn không cần đi làm đạo tặc rồi, tùy tiện chiếm lĩnh mấy tòa thành làm một thổ hoàng để danh chính ngôn thuận có tốt hơn không? Vấn đề là hãn không làm được.

Trầm ngâm chốc lát, Dịch Áo chuẩn bị tiến đến gần chiến trường nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng vào lúc này con chiến mã phía sau bắt đầu phát ra tiếng thở phì phì bất an trong mũi. Bản năng Dịch Áo cũng cảm giác có điểm không đúng, xoay đầu nhìn chung quanh, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Không biết từ lúc nào ở trên không trung hiện ra vô số điểm đen nhỏ, dày đặc chỉ chít một mảng y như đám mây đen chậm chạp bay đến gần chiến trường.

Chim ưng? Dịch Áo kinh ngạc ngẩng người, theo hãn biết loài chim ưng không phải là sinh vật thích quần cư, nhiều chim ưng như vậy tụ tập ở chung một chỗ? Phía trước rốt cuộc đã sinh ra chuyện gì vậy?

Dịch Áo chợt nhớ tới lời Lâm Tái từng nói không khỏi sinh ra cảm giác rét lạnh tê dại da đầu, chẳng lẽ những con chim ưng kia đều là yêu thú? Bộ lạc cao cấp đã đến?

Trong khi Dịch Áo suy tư, một mùi hương nhàn nhạt từ sâu trong rừng cây đánh tới, con chiến mã sau lưng bị kinh sợ hý lên thảm thiết.

Dịch Áo lập tức thả ra một đạo Phong Nhận chia ra đánh thủng đầu con chiến mã kia, sau đó con chiến mã vô lực ngã xuống đất, thanh âm cũng ngừng lại.

Sau một lát, Dịch Áo xoay người phóng đi theo hướng mùi hương truyền đến, chạy một hồi đã đến gần bìa rừng phía bên kia. Hãn chọn một gốc đại thụ tương đối rậm rạp tung người nhảy lên, sau đó ẩn vào trong cành lá không hề nhúc nhích.

Mấy phút sau chợt tiếng bước chân càng ngày càng gần, một mùi tanh hôi ập thẳng vào mặt, vài con sói màu đen từ trong bụi cây bước ra, tựa hồ bọn chúng ngửi được gì đó vội vàng ngẩng đầu lên cảnh giác, rồi từ từ chạy theo phương hướng phát ra cái mùi hấp dẫn kia.

Phía trước xuất hiện thi thể con chiến mã, vài con sói đen lập tức vây lại không ngừng vòng quanh thi thể chiến mã, một con sói trong đó lẽ lười liếm liếm vết thương trên đầu chiến mã.

Địch Áo đánh chết chiến mã chỉ là vì bảo vệ mình, vết thương rỉ máu trên đầu chiến mã đúng lúc che giấu khí tức hẩn lưu lại, vô tình lại giúp cho hẩn thoát khỏi hiểm cảnh trong gang tấc.

Địch Áo có thể ngừng hô hấp, có thể khống chế bản thân không phát ra bất kỳ thanh âm nào, thậm chí có thể giảm tần số nhịp tim chậm lại. Nhưng hẩn không thể nào che giấu khí tức trên người hẩn, khứu giác của sói rất nhạy cảm, không có mùi máu tanh bảo vệ, hẩn có thể sẽ bại lộ tung tích.

Giờ phút này, Địch Áo từ trong khe hở cảnh lá quan sát vài con sói kia, hình thể bọn chúng lớn hơn sói hoang nguyên một ít. Con người sói hoang nguyên màu xanh biếc, những con sói đen kia lại có con người màu đỏ sẫm, tựa hồ tuyên bố với người khác chúng là sinh vật cực kỳ khát máu vậy.

Ngay sau đó, càng lúc càng có nhiều sói từ sâu trong rừng cây xuất hiện, di chuyển ra ngoài y như làn sóng thủy triều đen, bầy sói đi ngang qua thi thể chiến mã, phần lớn sẽ dừng lại ngửi hoặc liếm một cái, nhưng không có con sói nào cắn xé ăn thịt, hình như trong bầy bọn chúng tồn tại kỷ luật rất nghiêm khắc.

Sau đó một vài thân ảnh nhân loại xuất hiện, bộ dạng bọn hẩn đều là võ sĩ, trên người cũng có hình xăm. Thế nhưng không giống với hình xăm mà Địch Áo từng thấy trên người mấy bộ lạc võ sĩ trước đó, bọn họ xăm ở trên trán, mặc dù khoảng cách rất xa nhưng thị lực Địch Áo đủ tốt để nhìn thấy trên trán nhóm võ sĩ xăm hình sói, trên trán một vài võ sĩ khác lại xăm hình chim ưng đang giương cánh.

197. Chương 197: Thử Dò Xét

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 197: Thử Dò Xét

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tây Cách Thụy Na mỉm cười đi về phía nhóm võ sĩ Thánh Đế Tư thành, thần thái của nàng thoải mái hơn lúc này không ít. Bởi vì nàng biết, một chiến hữu không thể xác định năng lực hoặc là vô năng có đôi lúc còn đáng sợ hơn cả địch nhân, Tái Nhân Hầu tước tỏ thái độ làm cho nàng rất hài lòng.

Có thể thấy rõ tình thế trước mắt trong khoảng thời gian ngắn và cho ra quyết định chính xác, nói ra thì rất dễ nhưng chân chính làm được tuyệt đối không có bao nhiêu người.

Đột nhiên bầy ưng phảng phất như nhận được mệnh lệnh, bay quanh quẩn trên không trung vài vòng rồi cắm đầu lao xuống, bọn chúng tạo thành hình ảnh giống như một thác nước màu đen khổng lồ đổ ập xuống mặt đất trống trải.

Tây Cách Thụy Na chỉ huy các võ sĩ Thánh Đế Tư và Tái Nhân Hầu tước ra lệnh cho đại đội kỵ sĩ tụ tập lại cùng nhau, chuẩn bị nghênh đón đợt khiêu chiến đầu tiên.

Chim ưng vốn là một loại động vật cực kỳ khó bắt, chúng có tốc độ phi hành nhanh chóng, phản ứng nhạy cảm cùng với móng vuốt sắc bén, tất cả những cái đó đều có thể tạo thành nguy hiểm cho kẻ địch của chúng.

Hơn nữa số lượng bầy ưng quá mức khổng lồ, xem như đã đạt đến trình độ kinh khủng, làm cho người ta nhìn thấy là kinh hồn táng đờm. Áp lực trầm trọng này căn bản không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, khi bọn chúng từ trên không trung ập xuống, cả màn trời tựa như sụp xuống. May là Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước dẫn dắt đoàn võ sĩ đều là tinh nhuệ thân kinh bách chiến, áp lực thế này còn chưa đủ để cho bọn họ mất đi khả năng khống chế tâm tình.

Không đợi bầy ưng vọt tới trước mặt, có một số võ sĩ vội vã thả ra bí kỹ vào không trung, nhưng Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận đối mặt với thác nước màu đen không hề có vẻ cực kỳ nhỏ bé. Thỉnh thoảng cũng có vài con chim ưng rơi bị đánh rơi xuống đất, nhưng không thể nào làm bầy ưng chậm lại được.

Tây Cách Thụy Na, Tái Nhân Hầu tước cùng với hai Võ Tôn Tái thủ hạ của Tái Nhân xếp thành một hàng đứng ở phía trước đội ngũ, bọn họ yên lặng nhìn lên bầy ưng đang tiến tới gần. Thật ra phần lớn loài ưng chỉ là trải qua thuần dưỡng mà thôi, lực chiến đấu thực tế cũng không mạnh. Không thể tạo thành uy hiếp đối với cường giả tầng thứ như Tây Cách Thụy Na, thế nhưng bên trong bầy ưng ẩn giấu một lượng sát thủ nhất định, đó là ưng thú biến dị. Các bộ lạc võ sĩ thông qua ưng thú biến dị khống chế toàn thể bầy ưng.

Khi thác nước màu đen cách chiến trận chừng mấy chục thước, đám người Tây Cách Thụy Na đồng thời động.

Một đạo quang mang màu lam quanh người Tây Cách Thụy Na sáng lên, sau đó từ từ ngưng tụ lại biến ảo thành một bộ chiến giáp lưu chuyển ánh sáng xanh thẳm bao phủ toàn thân Tây Cách Thụy Na.

Tây Cách Thụy Na vẫy tay một cái trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một cây Băng Trùy to lớn, sau đó Băng Trùy nổ tung mạnh mẽ hóa thành một mảnh Băng Tinh Phong Bạo nghênh đón bầy ưng lao xuống. Mỗi một bông tuyết thật nhỏ cũng hàm chứa uy lực to lớn liên tiếp xuyên thủng thân thể bốn năm đầu ưng mới hết lực. Chỉ trong thời gian nháy mắt đã có ít nhất mấy trăm đầu ưng bị bông tuyết đục thủng cơ thể vô lực rơi xuống đất.

Tây Cách Thụy Na theo sát phía sau Băng Tinh Phong Bạo, Băng Chi Khế Ước trong tay liên tục huy động phóng ra vô số luồng khí lạnh bắn về phía bầy ưng.

Bầy ưng căn bản không biết sợ hãi, cũng không có ý định tránh né, cứ tiếp tục nhào đầu tới trước, khi va chạm với luồng khí lạnh nhất thời cũng bị đông cứng và chấn động nát bấy, trên không trung lập tức xuất hiện một cảnh tượng khủng bố, máu thịt văng đầy trời, lông chim bay tứ tán.

Tái Nhân và hai tên Võ Tôn cũng giải phóng nguyên lực chiến giáp, luồng hỏa diễm thoáng ẩn thoáng hiện bên trong bầy ưng, kinh khí lạnh thấu xương xuyên qua không trung gạt hái tính mạng không chút lưu tình.

Nhưng đối mặt với bầy ưng phô thiên cái địa, thân ảnh đám người Tây Cách Thụy Na vẫn lộ vẻ bé nhỏ không đáng kể. Trong chớp lát đã bị thác nước màu đen nuốt gọn vào trong, chỉ có thể nhìn thấy thi thể chim ưng từ trên không trung rơi xuống như mưa mới biết được bọn họ còn đang tàn sát ở trong đó.

Cơn thủy triều màu đen tiếp tục lan tràn tới trước, các võ sĩ tạo thành chiến trận nhanh chóng bị nuốt vào bên trong, lúc mới bắt đầu các võ sĩ vội vã thả ra bí kỹ chống đỡ. Nhưng khi vô số hắc ưng lấp đầy khe hở bên trong đội hình thì bọn họ hoảng sợ phát hiện bí kỹ đã không thể bảo vệ bản thân được nữa, ngược lại một khi không cẩn thận sẽ làm ngộ thương đồng bạn. Vào lúc này phương thức phản kích hữu hiệu không phải là Liệt Diễm Trảm, cũng không phải là Phong Nhận, mà là quả đấm và thân thể của bọn hắn.

Toàn cảnh chiến đấu vô cùng máu tanh và tàn khốc, nhân ưng hỗn chiến chen lẫn vào nhau, tiếng rống giận dữ và thanh âm kêu thảm vang lên liên tiếp. Bầy ưng liều mạng công kích tất cả nhân loại hiện ra trong tầm mắt, hề chết một nhóm lại có thêm một nhóm ưng chen chúc lao tới. Cứ thế tre già măng mọc, phẳng phát như bão lũ vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại. Các võ sĩ đã giết đến đỏ cả mắt rồi, bọn họ sử dụng tất cả thủ đoạn đánh giết sinh tử với bầy ưng.

Chiến đấu mới vừa bắt đầu đã trở nên cực kỳ gay gắt.

Người duy nhất có thể chiếm cứ ưu thế ở trong chiến trận chính là Địa hệ võ sĩ, trong khi liên tiếp va chạm với bầy ưng, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người bọn họ cũng chấn động kịch liệt, mắt thấy chuẩn bị sụp đổ đến nơi rồi.

Bầy ưng hung mãnh tuyển chọn mục tiêu công kích là mắt của nhân loại, đây chính là vị trí yếu ớt nhất trên thân thể nhân loại, rất nhiều võ sĩ phải dùng một tay che trước mặt, một tay khác vung lên phản kích lung tung. Những người không dùng tay che liền máu tươi lâm ly tràn khắp cả mặt mày, mỗi một lần hắc ưng mổ xuống sẽ lưu lại trên cánh tay, trên người bọn hắn một lỗ thủng rất sâu.

Nghe thấy bên trong chiến trận không ngừng truyền đến tiếng kêu la thảm thiết, đám người Tây Cách Thụy Na đã động chân hỏa (nổi giận), bộ tộc võ sĩ còn chưa hiện thân mà bọn họ đã bị lũ súc sinh này làm

cho luồng cuồng tay chân, đây chính là một loại sỉ nhục không thể nhẫn nhịn nổi.

Theo một tiếng thét to giận dữ, Tây Cách Thụy Na xuyên qua bảy tầng lao ra ngoài, hai tay nắm chặt Băng Chi Khế Ước hít vào một hơi thật dài, trên thân kiếm trong suốt bỗng nhiên sáng lên quang mang xanh ngọc, sau đó màn ánh sáng nhanh chóng mở rộng bao phủ thân hình Tây Cách Thụy Na ở bên trong, năng cứ thế lơ lửng ở giữa không trung tựa như thiên sứ giáng trần.

Trong chớp lát, vô số tia sáng bàng bạc từ trong màn sáng xanh ngọc kia bắn ra. Nếu như khoảng cách vừa đủ sẽ có thể nhận ra những tia sáng này chính là nguyên lực tạo thành Băng Ti (sợi tơ bằng băng), thoát nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt chạm vào liền gãy. Thế nhưng Băng Ti lại có mức độ dẻo dai và lực xuyên thấu kinh người, nó có thể dễ dàng đâm thấu thân thể hắc ưng. Chỉ trong một cái nháy mắt, những nơi có tia sáng bàng bạc đi qua, hải dương màu đen do bảy tầng tạo thành nhất thời xuất hiện một mảng trống lớn, ít nhất gần ngàn con hắc ưng mất đi tính mạng ở trong một kích của Tây Cách Thụy Na.

Đám người Tái Nhân cũng thả ra bí kỹ có tính sát thương phạm vi lớn, hào quang Hỏa Diễm Chấn Động không ngừng lóe lên ở trong bảy tầng, một mảng rồi lại một mảng hắc ưng biến thành hỏa cầu rơi xuống mặt đất. Mặc dù Địa hệ Vô Tôn không thể bay lên không trung như Tây Cách Thụy Na, nhưng mỗi khi hắc ưng chạm sẽ tạo ra mười mấy đạo kinh khí sắc bén, phạm là hắc ưng bị kinh khí chạm vào đều bị phân thành hai mảnh, thi thể hắc ưng ở trước mặt hắc không xa đã chồng chất thành một đống cao như gò đất.

Đột nhiên bảy tầng vũ cánh bay thẳng lên trời cao, thoát khỏi phạm vi chiến đấu, sau đó quanh quẩn phía trên chiến trận.

Thật ra thời gian song phương giao chiến cũng không dài, nhưng ở trong đoạn thời gian ngắn ngủi đó đã có mười mấy võ sĩ biến thành thi thể, số người bị thương lên tới hơn trăm. Mặc dù bảy tầng thương vong vượt xa bọn hắc, nhưng không có một ai cảm thấy vinh quang vì điều đó.

Tây Cách Thụy Na từ từ hạ xuống, Tái Nhân Hầu tước lập tức chạy tới nghênh đón.

“Kế tiếp làm sao bây giờ?” Tái Nhân Hầu tước nhướng mày hỏi, đám kỵ sĩ dưới tay hắc cũng giống như hắc, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt với bảy thú tiến công quy mô lớn.

“Rút lui vào khu vực khai thác mỏ, lần này chỉ là một đợt công kích thử dò xét của bọn hắc.” Tây Cách Thụy Na thản nhiên nói: “Bọn hắc bây giờ đã rõ ràng chúng ta có bao nhiêu cường giả đủ lực đánh một trận rồi.”

Lời Tây Cách Thụy Na nói làm cho sắc mặt Tái Nhân Hầu tước càng thêm khó coi, đã chết nhiều người như vậy chỉ là đối phương công kích thử dò xét? Như vậy một khi bộ tộc võ sĩ toàn lực công kích sẽ là tình cảnh kinh khủng đến mức nào đây? Mặc dù Tái Nhân Hầu tước với thực lực Vô Tôn cũng không sợ đám dã thú bình thường kia, cho dù là ứng thú biến dị cùng nhau vây công hắc thì hắc cũng không sợ. Nhưng hắc phải suy nghĩ đến an nguy của đám kỵ sĩ thuộc hạ nữa.

Nhân mã hai phe vội vàng tụ tập thành đội ngũ di chuyển vào khu vực khai thác mỏ, bởi vì lo lắng bảy tầng trên bầu trời phát động công kích lần nữa. Cho nên đội ngũ không dám phân tán ra quá xa, cũng may hình như đối phương không nỡ lại để cho bảy tầng tập kích kiểu tự sát này nữa, mãi cho đến khi đám người Tây Cách Thụy Na an toàn rút lui vào trong khu vực khai thác mỏ cũng không có động tác nào khác thường. Bảy tầng chỉ tiếp tục bay vòng vòng trên đầu mọi người mà thôi.

Vừa đến khu vực khai thác mỏ, Tây Cách Thụy Na lập tức ra lệnh cho mọi người bắt tay vào thành lập hàng rào phòng ngự, mặc dù nguyên vật liệu chỉ có đá tảng và cây khô xây dựng thành công sự đơn giản, nhưng ít nhiều gì cũng có thể giúp cho các võ sĩ có cảm giác an toàn hơn chút ít.

“Chúng ta ở chỗ này chờ đợi?” Tái Nhân Hầu tước nhìn sang Tây Cách Thụy Na, hắc không thích chiến đấu bị động kiểu này, hắc thích chủ động xuất kích, nắm giữ quyền quyết định ở trong tay mình.

“Không đợi còn có thể làm gì?” Tây Cách Thụy Na cười khổ nói: “Chúng ta dựa vào núi phòng thủ thì lực lượng sẽ có thể tập trung hơn. Trừ phi người không cần quan tâm đến mạng của đám thủ hạ của người. Hơn nữa, nếu thật sự chịu không nổi còn có thể tùy thời thoái lui vào trong mỏ, mấy người chúng ta luân phiên bảo vệ cửa động mới có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian.”

Tái Nhân Hầu tước nhún vai không nói gì nữa, dù sao đã quyết định để cho Tây Cách Thụy Na chỉ huy, hẳn chỉ nói lên nghi vấn mà thôi.

Sau đó rất nhanh, Tái Nhân Hầu tước đã hiểu ra tại sao Tây Cách Thụy Na phải làm như vậy, từ trên đỉnh núi trập trùng kia hiện ra vô số thân ảnh, theo đó là bầy sói đông nghìn nghịt giống như một cơn thủy triều lan tràn xuống chân núi, từng tiếng sói tru thê lương vang dội trên vùng quê trống trải.

Sắc mặt tất cả võ sĩ đồng thời thay đổi, nếu chỉ là bộ tộc võ sĩ thì bọn họ cũng không sợ, cùng lắm lấy mạng đổi mạng mà thôi. Nhưng lúc này bầy ưng xung kích đã làm cho bọn họ vẫn còn sợ hãi, bây giờ lại có thêm bầy sói nhìn như vô cùng vô tận này kéo tới, trận chiến này còn thể nào đánh nữa chứ?

198. Chương 198: Trung Thành

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 198: Trung Thành

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên đỉnh núi, hai người trung niên được một đoàn võ sĩ vây quanh đang cẩn thận quan sát địch nhân ở phía dưới, các võ sĩ bộ lạc và bầy sói trải khắp núi đồi cũng từ từ thả chậm tốc độ đợi mệnh lệnh.

“Tổng cộng có bốn Võ Tôn, hơn ba mươi Cực Hạn võ sĩ, trận này không dễ đánh rồi.” Người trung niên bên trái có dáng vóc hơi thấp nói.

“Là năm !” Người trung niên bên phải trả lời: “Ta thấy được Mai Đề Na nhưng nàng không có xuất thủ.”

“Thật sao?” Người trung niên vóc người hơi thấp mở to hai mắt cẩn thận tìm kiếm trong chiến trận địch nhân, hồi lâu sau mới nói: “Không sai, ta thấy nàng rồi !”

“Vài chục năm trước, năm đó Tiên Hoa kiều diễm của Thánh Đế Tư học viện đã chết mất hai, còn dư lại ba cũng già rồi.” Người trung niên bên phải thở dài nói: “Thời gian không chờ người mà.”

“Chúng ta cũng vậy thôi.” Người kia thổn thức: “Không biết Lâm Tái có tới không?”

“Không biết, người từng thấy nàng và Mai Đề Na hợp tác lần nào chưa?” Người trung niên bên phải cười cười thành cười, nhàn nhạt nói: “Có đôi khi ta rất đồng tình với Tây Cách Thụy Na, lúc còn trẻ nàng đã không ngừng hòa giải tranh chấp giữa hai người Lâm Tái và Mai Đề Na, đoán chừng bây giờ cũng vậy.”

“Khi đó các nàng chỉ là trẻ tuổi khí thịnh, bây giờ con cái một đám rồi, tính tình còn tiếp tục như vậy?” Người trung niên kia mỉm cười lắc đầu.

“Mai Đề Na vẫn chưa có kết hôn.” Người bên phải nói.

“Làm sao người biết?” Người trung niên bên trái ngạc nhiên hỏi lại.

“Ta...” Người kia phát hiện mình lỡ miệng, ấp úng không biết không biết nên giải thích thế nào.

“Người đó, cái tên này hoàn toàn từ đầu đến cuối không có tuân thủ ước định, từ trước đến nay vẫn liên lạc với bên ngoài hả?”

“Cái ước định chó má đó đáng giá tuân thủ không?” Người trung niên bên phải lạnh lùng nói: “Nếu như tất cả mọi người đều nguyện ý tuân thủ ước định, chúng ta bây giờ đang làm cái gì vậy?”

“Hừ, nhỏ giọng chút !” Người kia nghe thế liền trở nên khản trương, quét mắt nhìn bốn phía.

Không khí chung quanh đột nhiên yên lặng, các võ sĩ bộ lạc thấy đầu lĩnh chậm chạp không ra mệnh lệnh đã sắp sửa nhịn không được, vội vàng quay đầu lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn tới.

“Ta chán ghét Tây Cách Thụy Na, chán ghét Băng Chi Khế Ước.” Người trung niên vóc người hơi thấp chậm rãi nói: “Thế nhưng nếu muốn đột phá hàng phòng tuyến của bọn họ, chúng ta phải trả giá rất lớn. Vì giảm bớt thương vong, ta cho rằng nên đợi thêm mấy ngày nữa, dù sao khu vực quảng mỗ cũng ở chỗ này, bọn họ chạy không thoát.”

“Chúng ta có thể đợi, Thủ hộ giả đại nhân có thể đợi không?” Người trung niên bên phải hỏi ngược lại.

“Không có biện pháp, trở về hỏi một câu vậy, nếu như đại nhân kiên trì tấn công thì chúng ta đành phải đánh bất cứ giá nào rồi.” Người kia thở dài nói.

“Người không lo lắng Tây Cách Thụy Na bất ngờ tấn công quân đội của chúng ta?” Người bên phải lại hỏi.

“Lấy tính cách cẩn thận của Tây Cách Thụy Na, đó là chuyện không thể, còn không nhìn ra hay sao? Năng bây giờ chỉ muốn bảo vệ khu vực khai thác mỏ, tận lực trì hoãn thời gian.” Người kia nói: “Trừ phi tính cách Tây Cách Thụy Na hoàn toàn khác hẳn trước kia, không còn tiếc rẻ tính mạng người khác nữa mới sinh ra ý niệm bất ngờ tấn công chúng ta. Ha ha, làm như vậy bọn họ cũng phải giao ra cái giá tương ứng.”

Hai người xoay người đi xuống sườn núi, khi đến chân núi đột nhiên thấy các võ sĩ bộ lạc lộ vẻ xao động bất an, tâm tình của bọn họ cũng làm ảnh hưởng đến bầy sói, trong lúc nhất thời tiếng sói gào thê lương quanh quẩn khắp núi đồi.

“Vì sao những bộ lạc võ sĩ kia còn chưa tiến công?” Tái Nhân Hầu tức một mực chuẩn bị nghênh đón chiến đấu bắt đầu không nhận được nữa.

“Bọn họ vẫn không tiến công có thể là đang chuẩn bị gì đó.” Tây Cách Thụy Na thấp giọng nói.

“Chúng ta không làm gì hết? Cứ để cho bọn họ chuẩn bị như vậy?” Tái Nhân Hầu tức nói: “Có cần ta cho người xông qua thử dò xét không?”

“Một khi đối mặt với tên kia, bất kỳ mạnh động nào cũng là tìm đường chết.” Tây Cách Thụy Na lắc đầu nói: “Chờ tự bọn họ đi tới đây, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì thêm vài ngày, người thắng sau cùng nhất định là chúng ta.”

“Được rồi, người bây giờ là thống soái, ta nghe lời người.” Tái Nhân Hầu tức nhún vai nói: “Tên kia? Hình như người rất quen thuộc thủ lĩnh của bộ lạc võ sĩ?”

“Hắn là tộc trưởng Ung tộc.” Tây Cách Thụy Na nói, nhưng câu trả lời của nàng chỉ tới đó mà thôi, nàng cự tuyệt tiết lộ chuyện khác.

Hai gã thủ lĩnh bộ lạc võ sĩ đi xuống chân núi vài dặm, phía trước là một dãy doanh trại đang được xây dựng, chung quanh doanh trại có hàng trăm võ sĩ bộ lạc đang bận rộn làm việc.

Hai gã thủ lĩnh sóng vai tiến vào doanh trại, ở chính giữa là một trăm võ sĩ mặc áo đen, bộ dạng cực kỳ nghiêm trang đứng im tại chỗ. Vừa thấy hai gã thủ lĩnh đi tới, bọn họ vội vàng tránh sang hai bên mở ra một con đường.

Ở giữa đám người là một lão nhân mặt mày tiêu tụy ngồi bên cạnh một tảng đá lớn hình thù kỳ quái, tư thế ngồi của hắn rất có ý tứ, co chân, cúi thấp đầu, y phục trên người dơ dáy bẩn thỉu. Nếu như đặt trước mặt hắn một cái chén bễ chắc chắn là ai nấy đều lầm tưởng là một tên ăn mày xin cơm chính hiệu.

Đầu của hắn không ngừng lắc lư tựa hồ đang ngủ gật thì phải, trận chiến này bộc phát hoàn toàn là vì hắn, thế mà hắn có thể ngủ được trong đoạn thời gian này, địa điểm này, ít nhất về khoảng bình tĩnh thì không người nào có thể kịp rồi.

Hai gã thủ lĩnh liếc nhìn nhau, chậm rãi bước tới trước người lão nhân kia, quỳ một gối xuống đất, người trung niên dáng thấp bé nhẹ giọng nói: “Đại nhân.”

Thân thể lão nhân khẽ run lên chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt, ánh mắt của hắn cực kỳ âm trầm, không có một chút tia sáng nào, trông mắt chuyển động cứng nhắc vô lực ẩn chứa khí tức suy bại.

Thấy hai gã thủ lĩnh, lão nhân kia nở nụ cười rất miễn cưỡng, sau đó vươn vai ngáp một cái, miệng phát ra thanh âm khàn khàn: “A...”

“Đại nhân, tình huống có điểm khó giải quyết.” Người trung niên dáng thấp bé nhẹ giọng nói: “Thực lực địch nhân vô cùng cường đại, ta đề nghị chờ thêm mấy ngày nữa, đợi viện quân của chúng ta chạy tới mới bắt đầu tiến công.”

“A...a...” Lão nhân kia thấy hai gã thủ lĩnh không có dâng lên thứ hấn muốn, thần sắc dần dần giận dữ, giờ tay ra chỉ thẳng vào trán hai gã thủ lĩnh.

“Đại nhân, bây giờ không phải là tiến công thời cơ !” Gã thủ lĩnh kia vẫn phải đau khổ giải thích.

Lão nhân kia rốt cuộc nổi giận, cúi đầu tìm kiếm cái gì đó, sau đó hai tay run rẩy nắm một cây quả trượng ném tới hai gã thủ lĩnh ở đối diện. Hai gã thủ lĩnh căn bản không dám tránh né, cứ trơ mắt nhìn quả trượng nện vào đầu bọn họ.

Thể chất lão nhân kia đã suy yếu tới cực điểm, một động tác đơn giản như thế lại khiến cho hần thở không ra hơi. Rồi hần chống tay xuống đất tựa hồ muốn đứng lên, nhưng nỗ lực mấy lần cũng không có hiệu quả, hai tên võ sĩ áo đen vội vàng chạy tới phân ra hai bên nâng đỡ lão nhân kia.

Đúng lúc này, tảng đá hình thù kỳ quái phía sau lão nhân đột nhiên di động, vô số đá vụn đổ rào rào xuống lộ ra bộ lông màu vàng nhạt. Sau một lát, một con Cự Hùng (gấu lớn) thân cao chừng năm thước, hình thể hùng vĩ như một ngọn núi nhỏ xuất hiện ở trước mắt tất cả võ sĩ.

Bốn chân Cự Hùng vô cùng tráng kiện, thân thể các võ sĩ trong doanh trại đều rất cao nhưng chỉ đứng tới dưới bụng con gấu này. Cự Hùng chậm rãi lắc đầu, cổ, thân thể, theo từng động tác của nó là một trận khí lưu mạnh mẽ lan ra ngoài, thân thể nó to tròn, mạnh mẽ, những bộ phận càng về phía sau càng tráng kiện, ngưng tụ thành một hình thể ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Tựa hồ cảm nhận được lão nhân kia tức giận vì thứ gì, đầu Cự Hùng từ từ quay đầu lại dí sát vào mặt hai gã thủ lĩnh, thân hình của nó quá cao lớn căn bản không cần cất bước, cái đầu gấu di chuyển lên trên đầu hai gã thủ lĩnh, sau đó chậm rãi há miệng.

Một cái động đở như máu xuất hiện ở trên đầu hai gã thủ lĩnh, hai cái răng nanh bén nhọn dài hơn một thước phát hàn quang lạnh lẽo rợn người.

Lúc này sắc mặt hai gã thủ lĩnh cũng rất là ‘hấp dẫn’, chuyện của mình thì tự mình tự biết, bọn họ đối mặt là một Thủ hộ giả hỉ nộ vô thường không thể suy luận bằng lẽ thường. Ở trong bộ lạc võ sĩ, quyền lực Thủ hộ giả không có bất kỳ hạn chế, chỉ cần bọn họ muốn là có thể dễ dàng cướp đi hoặc vài tính mạng, ngay cả tính mạng tộc trưởng cũng như thế.

Hơn nữa, bọn họ cũng biết uy lực Băng Xuyên Hùng Vương nên không dám vọng động. Cho dù thật sự đánh bạc hết thấy chiến đấu với Băng Xuyên Hùng Vương cũng không thể kéo dài tính mạng được mấy phút.

Cự Hùng khinh thường xử lý bọn họ, há miệng gầm gừ vang như sấm rền, trên thực tế bởi vì tình huống thân thể chủ nhân không tốt, nó cũng không dám dùng quá nhiều lực khí.

Hai gã thủ lĩnh không dám phản kháng chút nào, theo luồng kinh khí của Hùng Vương ngã lăn ra ngoài, trong doanh trại đột nhiên xuất hiện một cổ cuồng phong hung mãnh thổi tung cuốn theo vô số đất đá bay thẳng lên trời.

“Đại nhân, chúng ta lập tức bắt đầu tiến công... lập tức bắt đầu tiến công” Gã thủ lĩnh dáng thấp bé chật vật bò dậy, hần không dám dừng thẳng cái lưng lên, cứ quỳ ở nơi đó, mặt mày kinh hoảng kêu lên.

Cự Hùng gầm gừ cũng ảnh hưởng đến lão nhân kia, hần giơ tay lên che mặt của mình, thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy y như lá rụng mùa thu vậy.

Cự Hùng tựa như biết mình đã làm sai, quay đầu nhìn về phía lão nhân kia, sau đó ngoan ngoãn im lặng nằm xuống đất.

Lão nhân kia hô hấp rốt cuộc chậm lại, từ từ vươn đầu ngón tay khô cứng ra chỉ hướng dãy núi cách đó không xa, ý tứ của hần rất rõ ràng, đó là: “Mau chóng lăn ra ngoài tìm đồ ta muốn !”

Hai gã thủ lĩnh vội vàng đứng lên chạy ra ngoài doanh trại, bọn họ không dám trì hoãn một phút nào nữa.

Đợi đến khi rời xa doanh trại, bọn họ cuối cùng yên tâm thả chậm cước bộ, mới vừa trao đổi không thành công, bọn họ đã bị bắt buộc đánh một trận rồi. Bây giờ phải cẩn thận suy nghĩ phương pháp tấn công như thế nào.

“Chúng ta thật sự bắt đầu tiến công?”

“Không tấn công thì làm gì bây giờ?” Gã thủ lĩnh thấp bé miễn cưỡng áp chế nội tâm của mình, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Chính là năm tên Võ Tôn đó.” Người kia cười khỏ nói: “Cho dù chúng ta có thể đánh thắng, tộc nhân của chúng ta cũng không còn thừa nổi bao nhiêu người.”

“Người lại phạm huy.” Gã thủ lĩnh thấp nhẹ giọng nói.

“Phạm huy?” Sắc mặt người kia chuyển sang lạnh lẽo nói: “Ý của ngươi là ta không đủ trung thành? Đừng nói với ta là ngươi đã chuẩn bị giao ra hết thủy?”

“Đánh là phải đánh, thế nhưng phải đánh theo phương thức của ta.” Gã thủ lĩnh thấp bé cười cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta có giao tình bao nhiêu năm chứ?”

199. Chương 199: Tiêu Hao Chiến

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 199: Tiêu hao chiến

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hai gã thủ lĩnh không dám phản kháng chút nào, theo luồng kinh khí của Hùng Vương ngã lăn ra ngoài, trong doanh trại đột nhiên xuất hiện một cổ cuồng phong hung mãnh thổi tung cuốn theo vô số đất đá bay thẳng lên trời.

“Đại nhân, chúng ta lập tức bắt đầu tiến công... lập tức bắt đầu tiến công” Gã thủ lĩnh dáng thấp bé chạt vật bỏ dậy, hần không dám dựng thẳng cái lưng lên, cứ quỳ ở nơi đó, mặt mày kinh hoảng kêu lên.

Cự Hùng gầm gừ cũng ảnh hưởng đến lão nhân kia, hần giơ tay lên che mặt của mình, thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy y như lá rụng mùa thu vậy.

Cự Hùng tựa như biết mình đã làm sai, quay đầu nhìn về phía lão nhân kia, sau đó ngoan ngoãn im lặng nằm xuống đất.

Lão nhân kia hô hấp rút cuộc chậm lại, từ từ vươn đầu ngón tay khô cứng ra chỉ hướng dãy núi cách đó không xa, ý tứ của hần rất rõ ràng, đó là: “Mau chóng lăn ra ngoài tìm đồ ta muốn !”

Hai gã thủ lĩnh vội vàng đứng lên chạy ra ngoài doanh trại, bọn họ không dám trì hoãn một phút nào nữa.

Đợi đến khi rời xa doanh trại, bọn họ cuối cùng yên tâm thả chậm cước bộ, mới vừa trao đổi không thành công, bọn họ đã bị bắt buộc đánh một trận rồi. Bây giờ phải cẩn thận suy nghĩ phương pháp tấn công như thế nào.

“Chúng ta thật sự bắt đầu tiến công?”

“Không tấn công thì làm gì bây giờ?” Gã thủ lĩnh thấp bé miễn cưỡng áp chế nội tâm của mình, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Chính là năm tên Võ Tôn đó.” Người kia cười khỏ nói: “Cho dù chúng ta có thể đánh thắng, tộc nhân của chúng ta cũng không còn thừa nổi bao nhiêu người.”

“Người lại phạm huy.” Gã thủ lĩnh thấp nhẹ giọng nói.

“Phạm huy?” Sắc mặt người kia chuyển sang lạnh lẽo nói: “Ý của ngươi là ta không đủ trung thành? Đừng nói với ta là ngươi đã chuẩn bị giao ra hết thấy?”

“Đánh là phải đánh, thế nhưng phải đánh theo phương thức của ta.” Gã thủ lĩnh thấp bé cười cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta có giao tình bao nhiêu năm chứ?”

Nơi cửa động khu vực khai thác mỏ, đám người Tây Cách Thụy Na đã bày xong trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, Mai Đề Na xen lẫn trong đám người nhìn qua tưởng là một học viên bình thường của Thánh Đế Tư học viện. Nếu chỉ nhìn từ dáng ngoài, nàng thoát nhìn trẻ tuổi hơn Tây Cách Thụy Na, y như một đôi tỷ muội với Tuyết Ny ở bên cạnh. Ngoại trừ nhóm võ sĩ Thánh Đế Tư thành ra, ngay cả thủ hạ Tái Nhân cũng không rõ ràng thân phận của nàng. Dĩ nhiên, nếu như Mai Đề Na biết đối phương đã sớm nhận ra mình thì không cần phải trốn trốn tránh tránh như vậy.

Khi Tái Nhân chờ đến mức sinh ra cảm giác nhàm chán, các võ sĩ bộ lạc ở đằng xa bắt đầu di động, bày sới theo đó hú dài hưng phấn, một đám mây đen đông nghìn nghịt từ từ di chuyển tới chiến trường.

Cho dù thực lực các võ sĩ bộ lạc như thế nào, chỉ riêng thanh thế lớn cỡ này đã khiến lòng người rét lạnh rồi. Nhưng Tái Nhân Hầu tước kinh dị phát hiện Tây Cách Thụy Na vẫn đứng im tại chỗ, tựa hồ không nhìn thấy chuyện gì hết. Điều này hiển nhiên không hợp lý, tình huống trước mắt ai nấy đều có thể nhận ra đây là điềm báo bộ lạc võ sĩ chuẩn bị xung phong, thân là người chỉ huy thì phải cho ra phản ứng nào đó mới đúng chứ?

Tây Cách Thụy Na đã nhận ra sự nghi ngờ trong ánh mắt Tái Nhân Hầu tước, chỉ cười cười nói: “Yên tâm đi, nếu như ta không đoán sai, đợt công kích kế tiếp vẫn là dò xét mà thôi. Huống chi địa hình nơi này không cho phép bọn họ xung phong với quy mô lớn.”

“Ngươi nói hạn chế về địa hình có lẽ sẽ không ảnh hưởng gì đối với bày sới?” Tái Nhân Hầu tước hỏi ngược lại.

Phảng phất là để dẫn chứng lời Tái Nhân nói, lúc này bày sới chia làm hai tốp dừng mãnh lao tới dãy núi khu mỏ giống như một cơn thủy triều đen. Dọc đường chúng đi qua, bất kể đá tảng hay là cây cối chặn đường cũng không thể trì hoãn tốc độ bọn chúng một chút nào.

“Trước khi chiến cục chưa có rõ ràng, tên kia không bao giờ cho bày sới tham chiến quy mô lớn. Loại này tổn thất này hẳn đảm đương không nổi.” Tây Cách Thụy Na thản nhiên nói, trong giọng nói hàm chứa mùi vị chân thật rất đáng tin cậy.

Tái Nhân Hầu tước chú ý thấy mỗi khi Tây Cách Thụy Na nói đến ‘tên kia’, trong mắt nàng tựa hồ ẩn tàng một cảm giác phức tạp khó hiểu, không khỏi âm thầm phỏng đoán quan hệ giữa Tây Cách Thụy Na và đối phương. Thoạt nhìn không đơn giản giống như là địch nhân.

Bên kia chiến trường, hai gã thủ lĩnh bộ lạc yên lặng quan sát động tĩnh từ khu vực khai thác mỏ, khi thấy Tây Cách Thụy Na đứng ở một chỗ không hề di động, một người trong đó bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ha hã, một ít thủ đoạn nho nhỏ này của ngươi tựa hồ đã bị nàng nhìn thấu rồi.”

“Không phải là nàng nhìn thấu cái gì, mà là nàng có đầy đủ lòng tin đối với Băng Chi Khế Ước.” Gã thủ lĩnh thấp bé cười cười nói: “Thế nhưng ta cũng hơi ngạc nhiên về chuyện này, nàng có thể kiên trì bao lâu đây? Một ngày? Hai ngày?”

“Hình như ngươi có một chút tiếc nuối?” Người kia nhìn đồng bạn, cười nói: “Ngươi không phải là...”

“Y Cách Nạp, ngươi phải rõ ràng một việc, chúng ta đứng ở chỗ này đại biểu cho một thứ vốn không chỉ là thuộc về chúng ta.” Giọng hắn nói cực kỳ nghiêm nghị.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta không có nói gì mà? Không cần phải nghiêm túc như vậy.” Y Cách Nạp cười cười bắt đầu đi.

Trầm mặc hồi lâu, gã thủ lĩnh thấp bé chậm rãi nói: “Chiến tranh vốn chính là một chuyện rất nghiêm túc.”

“Ngươi nói không sai.” Y Cách Nạp thở dài: “Thế nhưng có đôi khi ta thường xuyên suy nghĩ, tại sao phải biến thành bộ dáng này đây? Chẳng lẽ ngoại trừ chiến tranh ra, không có phương pháp nào khác để giải

quyết vấn đề hay sao?”

Vốn ánh mắt hần đang nhìn tới phương xa, tập trung vào đám người Tây Cách Thụy Na. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng hần vẫn tựa hồ thấy được một tia bùng bình trong mắt Tây Cách Thụy Na, khoe miệng không khỏi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Có lẽ sẽ có, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ!”

Nói xong hần chậm rãi giơ tay phải lên, chỉ tới khu vực khai thác mỏ: “Bắt đầu đi các dũng sĩ, dùng đao của các người kiếm bổ dọc rùng cây, dùng máu tươi của các người nhuộm đầm vinh quang, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về các người!”

Tiếng kèn lệnh vang lên thê lương, quanh quần liên miên không dứt trên bầu trời núi rừng bạt ngàn, gần trăm tên võ sĩ bộ tộc thân trần trùng trục từ trong đám người kia ra. Trước ngực bọn họ đều có xăm hoa văn một đầu sói dữ tợn, phía sau mỗi người cũng một hoặc vài con sói màu lông xanh đen đi theo. Từ trên thể hình là có thể nhìn ra được đám sói này khẳng định không phải là dã thú bình thường.

Các võ sĩ bộ tộc gào thét xông về phía khe núi quặng mỏ, phòng thủ nơi đó chính là đội võ sĩ tinh nhuệ Thánh Đế Tư thành, phía sau nữa là đoàn kỵ sĩ của Tái Nhân có thực lực mạnh mẽ. Từ sự bố trí sắp xếp đội hình là có thể nhìn ra được, một khi Tây Cách Thụy Na tiến vào nhân vật chỉ huy sẽ biến thành một thống soái quyết định cực kỳ dứt khoát. Bất kể là kỵ sĩ Tái Nhân hay là võ sĩ Thánh Đế Tư thành, tất cả mọi người ở trong mắt Tây Cách Thụy Na đều là quân đội của mình, không hề phân lẫn nhau.

Theo khoảng cách của song phương càng lúc càng gần, các võ sĩ đã có thể thấy rõ hai hàm răng nanh sắc bén trong miệng Cự Lang (sói lớn). Mặc dù trước mặt đã bố trí mấy dãy hàng rào đơn giản, nhưng đối mặt với bầy sói hung hãn và cặp mắt tàn nhẫn lạnh như băng, tất cả mọi người ta không nhìn được âm thầm hít sâu vài hơi. Thế nhưng bọn họ đều là võ sĩ tinh nhuệ, không có một người nào lộ ra nửa điểm sợ hãi, tất cả đều yên lặng đứng tại chỗ chờ đợi địch nhân đến.

“Bọn họ phải có nhiều đó người tới? Không có khác gì đi chịu chết mà?” Tái Nhân ngạc nhiên nhìn về phía Tây Cách Thụy Na, tính cả những con Cự Lang màu xanh đen kia cũng chỉ là vài trăm người mà thôi. Chỉ có nhiều đó người lại dám phát động công kích chiến trận do mấy ngàn người tạo thành?

“Ta đã nói rồi, lần này chỉ là tấn công dò xét, huống chi bọn họ cũng không có yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích như người nghê.” Tây Cách Thụy Na thần nhiên nói.

Lúc này các võ sĩ bộ tộc đã bước vào phạm vi đối phương công kích, nghênh đón bọn họ chính là đủ loại bí kỹ Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận, Băng Trùy ập tới phô thiên cái địa, toàn bộ bí kỹ đổ ầm ầm xuống đầu các võ sĩ.

Nhưng các võ sĩ bộ tộc không hề có ý tứ tránh né, bọn họ vẫn chạy thẳng về phía, Tái Nhân Hầu tước âm thầm cười lạnh. Chỉ một đợt công kích này đánh xuống, sợ rằng đám võ sĩ kia ít nhất cũng phải nằm xuống một phần ba, không thêm tránh né? Bọn họ cho rằng mình có nguyên lực chiến giáp hay sao?

Trong chốc lát, một chuyện khiến cho Tái Nhân không thể ngờ được xảy ra, những con Cự Lang màu xanh đen kia bỗng nhiên nhảy lên không trung dùng thân thể của mình ngăn chặn vô số công kích lao tới. Cho dù là Liệt Diễm Trảm hay Phong Nhận, chém vào người chúng nó chỉ lưu lại một vài vết xước nhợt nhạt, tác dụng duy nhất chính là lực đạo tồn tại trong bí kỹ. Thế nhưng đòn công kích cũng chỉ đánh cho đám Cự Lang lộn mấy vòng trên không trung, sau khi rơi xuống đất tinh thần chúng vẫn cực kỳ hưng phấn tiếp tục nhào tới.

Đây chính là uy lực của yêu thú biến dị? Trong lòng Tái Nhân khiếp sợ không thôi, bí kỹ bình thường không thể tạo thành thương tổn cho chúng nó, có lẽ trận chiến này sẽ đánh rất là gian khổ.

Các võ sĩ Thánh Đế Tư thành đã sớm dự liệu được kết quả này, không ngừng vung tay phóng thích bí kỹ. Đám Cự Lang lại nhảy lên dùng thân thể ngăn chặn hàng loạt công kích dày đặc, lúc này khoảng cách của song phương đã không còn đủ một trăm thước.

“Tuyệt Nỵ!” Tây Cách Thụy Na quát lên.

Tuyệt Nỵ bước ra, còn có mấy gã võ sĩ đi theo sau nàng, bọn họ lần lượt thi triển bí kỹ phóng ra luồng khí lạnh trắng xoá nhanh chóng lan tràn tới trước, một mảnh lại nổi một mảnh tạo thành cơn sóng lạnh leo ập tới.

Những con Cự Lang xanh đen ở giữa không trung vừa rơi xuống đã bị luồng khí lạnh bao phủ, nhất thời biến thành đồng tượng băng cứng ngắc, các võ sĩ phía sau chúng nó lập tức bại lộ nguyên hình.

“Phổ Lợi Mỗ ~!” Tây Cách Thụy Na thấy được cơ hội lập tức hạ mệnh lệnh thứ hai.

Lại có mấy gã Cực Hạn võ sĩ vọt ra cùng lúc thi triển Chân Hồng Chi Vũ, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa nhuộm bầu trời thành một mảnh đỏ bừng.

“Rầm rầm rầm ~!”

Luồng hỏa diễm mãnh liệt từ trên cao đổ xuống, lực công kích của Chân Hồng Chi Vũ cường đại hơn bí kỹ bình thường rất nhiều. Những bức tượng băng trên mặt đất lập tức bị đánh nát bấy, đám Cự Lang mới vừa khôi phục tự do văng ra khắp nơi, tiếng gầm gừ không cam lòng và thanh âm rên rỉ sắp chết cùng lúc vang lên thảm thiết.

Các võ sĩ bộ tộc lúc này mới biểu hiện ra thực lực cường đại của mình, cho dù không có đám Cự Lang trợ giúp, tất cả bọn họ cũng là chiến sĩ thân kinh bách chiến. Mười mấy Địa hệ võ sĩ dẫn đầu bước ra trước giải phóng Bàn Thạch Thủ Hộ, vững vàng nghênh đón hỏa diễm bay múa đầy trời, những người khác thì lui về hậu phương không ngừng thả ra bí kỹ.

Sau đó lại có một bầy sói tới gần, đồng loại tử vong khơi dậy hung tính tiềm ẩn của bọn chúng, cả đám gào thét lao vào chiến trường y như vô số tia chớp màu xanh.

Mấy Thủy hệ Cực Hạn võ sĩ, bao gồm cả Tuyết Ny ở trong chiến trận lại đặt tay xuống đất, mấy luồng khí lạnh hội hợp chung một chỗ, mặt đất lập tức hiện ra một tầng băng thật dày. Uy lực Đông Khí Ba chồng chất lên nhau không phải đơn giản là một cộng một bằng hai, nhiệt độ cực nhanh chính là minh chứng cụ thể, không khí chung quanh bất chợt xuất hiện vô số bông tuyết bay ra bốn phía.

Địa hệ võ sĩ của đối phương tiếp tục vọt tới trước, ngay khi bọn hắn đến gần mặt băng thì đồng thời giơ chân lên đập mạnh xuống đất. Kèm theo tiếng nổ đình tai nhức óc, mặt đất cứng rắn nhất thời xuất hiện vô số khe nứt y như mạng nhện, nhanh chóng lan tràn tới chỗ tầng băng.

200. Chương 200: Đêm Yên Lặng Trước Con Giông

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 200: Đêm yên lặng trước cơn giông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Rắc rắc ~!”

Thanh âm tầng băng vỡ vụn không ngừng vang lên, các võ sĩ bộ tộc tiếp tục kiên định tiến về phía trước, mỗi khi tiến một bước lại gặp một bức tường băng ngăn cản, rồi lại đánh nát, trận chiến cứ thế tiếp diễn vô cùng gay cấn.

Chiến cuộc thoát nhìn đang ở giai đoạn giằng co, nhưng các võ sĩ bộ tộc đang rất lố lả. Bởi vì bọn họ vừa buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ vừa phải chịu đựng công kích từ trận doanh đối phương, vì thế nguyên lực tiêu hao phải nhanh hơn đám người Tuyết Ny.

Thế nhưng tình thế như vậy không thể kéo dài bao lâu, theo một tiếng cười quỷ dị vang lên, các võ sĩ bộ lạc vốn hùng hùng hổ hổ đột nhiên thối lui ra sau, bầy sói cũng lập tức xoay người thối lui theo sát chủ nhân.

Ngay sau đó chợt có mười mấy võ sĩ bộ lạc từ hai bên chạy tới, đi theo bọn họ là một bầy sói khác đầu nhập vào chiến trường.

“Bọn họ muốn chơi trò tiêu hao với chúng ta?” Tái Nhân Hầu tước đã nhận ra vấn đề, mới vừa chiến đấu tựa hồ rất kịch liệt nhưng các bộ lạc võ sĩ tổn thất không lớn. Ban đầu chỉ ngã xuống vài người và gần

trăm con sói, so sánh với địch nhân lấp đầy núi đồi kia, điểm số lượng nhỏ nhỏ có thể không cần tính tới. Hắn rốt cuộc hiểu được tại sao Tây Cách Thụy Na không có xuất thủ, cũng không yêu cầu bọn họ xuất thủ. Nếu như cường giả Vô Tôn buông thả bí kỹ sát thương quy mô lớn dĩ nhiên có thể lưu lại tất cả địch nhân, nhưng tiếp theo sẽ thế nào? Bộ lạc võ sĩ có số lượng binh lực quá khổng lồ, nhiều đó đủ cho bọn họ chia ra làm mấy trăm đội nhỏ luân phiên tiến công. Nguyên lực Vô Tôn đúng là cường đại, nhưng có thể chống cự bao lâu đây?

Địch Áo núp ở trên tán cây cần thận quan sát vùng bình nguyên gần Thiên Tinh hồ. Rừng cây dưới chân hắn chính là địa phương lúc trước gặp phải tiểu đội mạo hiểm vô danh, cách khu vực khai thác mỏ hơn mười dặm xa. Nhưng phía trước, phía sau, trái phải, khắp nơi đều là võ sĩ bộ lạc gom thành đội ngũ, nửa bước cũng khó đi. Hắn có thể đi tới đây đã rất khó khăn rồi.

Hắn dõi mắt nhìn về phía doanh trại xa xa, bởi vì khoảng cách không đủ nên hắn không thể nhìn rõ cảnh tượng trong doanh trại, chỉ có thể loáng thoáng trông thấy những hoạt động ở trong đó, có một đám võ sĩ mặc áo đen, khiến cho hắn kinh ngạc là một con Cự Hùng màu vàng kim, thân hình còn khổng lồ hơn cả voi.

Nếu như không có những gã võ sĩ bộ lạc làm vật tham chiếu, hắn thật sự không thể tin được con gấu lại có thể khổng lồ như thế, bản mệnh yêu thú? Ở đó có Thủ hộ giả?

Mặc dù không rõ ràng lắm tuổi thật Lao Lạp, nhưng hắn là trong khoảng mười sáu, bảy trở lên. Cho dù sinh trưởng hơi chậm một chút, bản mệnh yêu thú vẫn sinh sống mười mấy năm với năng chỉ to bằng con mèo. Còn con gấu kia sợ rằng không chỉ sinh tồn mấy chục năm, thậm chí có thể trên trăm năm mới đúng. Nói cách khác, nơi đó có một Thủ hộ giả vô cùng cường đại, hắn tuyệt đối trêu chọc không nổi.

Về phần tin tình báo bộ lạc võ sĩ đột kích bây giờ đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa. Hắn có thể nghe thấy từ phương xa truyền đến tiếng bày thú gầm gừ, chắc chắn là bộ lạc võ sĩ đã chiến đấu với các cường giả Thánh Đế Tư học viện rồi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, sắc trời từ từ âm đạm xuống, nhờ có mười mấy năm yên tĩnh tu luyện, Địch Áo đã dưỡng thành tính nhẫn nại mà thường nhân khó thể tưởng tượng nổi. Mặc dù núp ở trên tán cây không hề nhúc nhích, nhưng hắn vẫn có thể chịu đựng được, cũng không có một chút cảm giác khẩn trương hay sợ hãi gì cả, chỉ lặng lẽ nằm yên quan sát tình thế.

Chiến cuộc bên phía khu vực khai thác mỏ vẫn còn đang giằng co, các võ sĩ bộ lạc công kích một lớp tiếp theo một lớp vọt vào trong, còn người ở bên trong thì liều mạng phóng thích bí kỹ ra ngoài. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn này, mọi người liên tục công kích không thêm để ý tới vấn đề nguyên lực, bọn họ công kích một lượt xong lại lùi ra sau, những người ở hàng sau sẽ tự giác bước lên thay thế.

Đầu tóc Tây Cách Thụy Na đã bắt đầu tán loạn rồi, Tái Nhân Hầu tước cũng không có cách nào giữ vững phong độ quý tộc của mình, trận chiến này đánh nhau cho đến bây giờ đã mấy lần phát sinh nguy cơ, toàn là dựa vào bọn họ kịp thời xuất thủ mới vẫn hồi phục cục diện.

Hai mắt Tái Nhân Hầu tước nhìn chăm chăm về nơi xa, ở đó có một bày sói tương đối kỳ lạ, bọn chúng không dựa theo mệnh lệnh rút lui, cũng không mạo muội gia nhập công kích, chỉ không ngừng lui tới bởi hồi bên ngoài chiến trường.

Lực chiến đấu của bày sói này vượt xa yêu thú bình thường, lần đầu tiên tiếp xúc, bọn họ lầm tưởng những con sói kia cũng là yêu thú bình thường, không có đặt vào trong mắt. Kết quả bày sói đó đột nhiên bạo phát, đột nhập ngay trung ương xuyên thẳng vào chiến trận. Mười mấy kỵ sĩ thủ hạ Tái Nhân Hầu tước đã bị chúng nó cắn xé thành từng mảnh nhỏ, hai gã Cự Hạm võ sĩ bị bày sói vây giết, ngay cả Tuyết Ny cũng bị thương. May là Mai Đề Na đứng cách Tuyết Ny không xa lập tức xuất thủ mới kịp thời ngăn cản bày sói.

Làm cho người ta kinh hãi không chỉ là trí tuệ của những con sói kia, mà còn có lực chiến đấu cường đại. Chúng nó một đường xuyên phá mấy dãy phòng ngự bằng cây cối và đá tảng, lúc đó bốn người Tây Cách Thụy Na chia làm hai đường phản công cánh hông, có lẽ là bày sói nhìn đúng cơ hội đột nhập vào trung tâm, từ đó có thể nhận ra trí lực chúng nó khẳng định không thấp. Sau đó bốn người bọn họ thấy được nguy cơ lập tức trở về viện binh, cộng thêm Mai Đề Na bắt đầu lộ ra thực lực của mình. Năm vị Vô Tôn

hợp lực cũng không thể lưu bầy sói đó lại, chỉ đánh chết có hai con sói trong đó, kết quả này khiến cho người ta phải trợn mắt kinh ngạc không thôi.

Nhất là một gã Võ Tôn của Tái Nhân Hầu tước, cho đến bây giờ vẫn còn thắc mắc mãi không giải được. Hắn thi triển Liệt Sơn Băng vô cùng chính xác, bao trùm tất cả bầy sói vào trong, nhưng những con sói kia chỉ bị đánh bay ra ngoài rồi lập tức bò dậy ngay tại chỗ, tiếp tục chạy như bay ra xa, tựa hồ không có bị thương tổn gì hết.

Sau đó Tây Cách Thụy Na không còn cách nào khác, hạ mệnh lệnh cho tất cả Quang Mang võ sĩ rút lui vào trong sơn động, chiến mã thì bị bọn họ đuổi đi. Dĩ nhiên, đám ngựa mất đi chủ nhân sẽ trốn không thoát nổi, cơ hồ đều bị bầy sói ở bên ngoài cắn ngã, Tái Nhân Hầu tước thấy vậy cũng phải rỉ máu một trận. Tìm được một con ngựa tốt đã khó, rồi huấn luyện nó thành chiến mã thích hợp cho việc xung phong liều chết trên chiến trường lại càng khó khăn hơn nữa. Chỉ riêng việc giúp cho ngựa thích ứng với thanh âm bí kỹ nổ vang, bảo đảm không chạy tán loạn trên chiến trường đã phải hao tổn thời gian mấy năm rồi.

Bây giờ toàn bộ kỵ binh của hắn biến thành bộ binh, nhưng hắn không có biện pháp nào khác, mạng người còn giữ không được thì làm gì có tinh lực bảo vệ chiến mã?

“Đại nhân, chúng ta phải kiên trì cho tới khi nào?” Một gã Võ Tôn thuộc hạ Tái Nhân Hầu tước thấp giọng hỏi.

“Yên tâm, áp lực của địch nhân còn lớn hơn chúng ta, đánh đến bây giờ chúng ta hy sinh bao nhiêu người rồi? Bọn họ thì sao?” Tái Nhân Hầu tước mỉm cười nói, tầm mắt của hắn quét nhìn bốn phía, vùng núi bên ngoài khu vực khai thác mỏ có hàng đồng thi thể chất chồng tầng tầng lớp lớp lên nhau, có người, có sói, còn có chim ưng, máu tươi sền sệt tụ lại chậm rãi chảy xuôi theo những khe nứt trên mặt đất, còn có mùi vị tanh nồng khiến người người lợm giọng cứ quanh quẩn giữa không trung.

Nếu như đổi thành lúc bình thường, các võ sĩ đã sớm tránh sang nơi khác, nhưng hiện tại đang đối mặt với áp lực sinh tồn trầm trọng, bọn họ bắt buộc phải kích thích tiềm năng của mình lên đến trình độ lớn nhất, năng lực thích ứng cũng phải tăng theo. Hoặc có thể nói ngoại trừ chiến đấu ra, bọn họ làm cho thần kinh và giác quan của mình lâm vào trạng thái chết lặng.

Thật ra Tái Nhân Hầu tước cũng muốn hỏi vấn đề này, nhưng hắn không thể mở miệng hỏi được. Nếu như cả hắn cũng biểu lộ tâm tình nôn nóng bất an sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với những võ sĩ khác, một khi tinh thần bắt đầu rơi xuống sẽ rất khó lòng nghịch chuyển.

“Hơn nữa liên quân Bá tước lĩnh, Nam tước lĩnh đang đuổi theo phía sau Phật Lang Duy, sau đó sẽ dựa theo mệnh lệnh của ta tiến tới nơi này.” Tái Nhân Hầu tước chậm rãi nói: “Nếu như không có gì trở ngại bọn họ hành quân, sáng sớm ngày mai có thể chạy tới rồi!”

Gã Võ Tôn kia ngăn người ra, liên quân Bá tước lĩnh và Nam tước lĩnh không tính cường đại gì lắm, nhiều nhất chỉ có thêm vài gã Cực Hạn võ sĩ. Cho dù bọn họ có thể chạy tới nơi này cũng không có cách nào thay đổi chiến cuộc.

Gã Võ Tôn còn định hỏi gì đó thì Tái Nhân Hầu tước làm như vô tình liếc hắn một cái, trong mắt bắn ra thần quang lạnh thấu xương, gã Võ Tôn lập tức cả kinh vội vã nuốt ngược cái lưỡi trở vào trong.

“Lâm Tái cũng sắp tới rồi.” Tây Cách Thụy Na nói, thanh âm của nàng hình như cao bình thường một ít.

“Lâm Tái?” Tái Nhân Hầu tước cũng lên giọng, hắn hiểu rõ ý tứ Tây Cách Thụy Na, chỉ là để cho tất cả võ sĩ đều nghe được sinh ra hy vọng sống sót ở trong lòng.

“Ừ.” Tây Cách Thụy Na gật đầu nói: “Chúng ta đồng thời rời khỏi Thánh Đế Tư thành, nhưng nàng không đi theo chúng ta tới đây, mà lưu lại Nam tước lĩnh của Đường Ân.”

“Lưu ở đó làm gì?” Tái Nhân Hầu tước hỏi.

201. Chương 201: Vây Công

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 201: Vây công

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người không biết? Nàng là đạo sư Tác Phi Á.” Tây Cách Thụy Na nói: “Lúc ấy hướng đi của Phật Lang Duy không rõ ràng, nàng lo lắng đám đạo tặc cướp sạch Nam tước lĩnh cho nên lưu lại bên đó.”

“Ha ha, thật là tốt quá.” Tái Nhân Hầu tước cười lên sáng lạng: “Chờ đến lúc Lâm Tái chạy tới, chúng ta sẽ có thể phản thủ thành công rồi, hừ, để cho mấy tên dã nhân kia nếm thử sự lợi hại của chúng ta !” Lời Tây Cách Thụy Na nói có chỗ sơ hở, nếu Lâm Tái lưu tại Nam tước lĩnh vì sao lại đột nhiên tới đây trợ giúp? Thế nhưng, tình huống dưới mắt cũng không phải là lúc dò hỏi căn nguyên chính xác.

Nhìn thấy Tái Nhân Hầu tước toàn lực phối hợp, Tây Cách Thụy Na mỉm cười tẻ nhạt, sau đó chuyển tầm mắt ra tiền tuyến. Nàng cũng không nói láo, Lâm Tái nhất định sẽ tới, nhưng mà bọn họ bị gián đoạn liên lạc ba ngày rồi, cộng thêm thời gian đi đường. Lâm Tái chạy tới hẳn là vào mười ngày sau, bọn họ có thể kiên trì mười ngày không?

Trong nháy mắt mặt trăng lặn, mặt trời mọc, suốt một đêm trôi qua trong tiếng gào thét chém giết không ngừng. Lúc này đã có thể nhìn thấy chênh lệch thực lực giữa Cực Hạn võ sĩ và Võ Tôn một cách rõ ràng. Sắc mặt đám người Tuyết Ny tái nhợt uể oải, trong khi Tây Cách Thụy Na, Tái Nhân Hầu tước lại biểu hiện thần thái sáng lạng, bình thản như thường.

Dĩ nhiên chuyện này có quan hệ tới Tây Cách Thụy Na phân chia ra lệnh hợp lý, phần lớn võ sĩ trốn vào trong sơn động tiến hành phòng thủ, nhờ thế phạm vi phòng ngự thu nhỏ lại rất nhiều. Chỉ cần ba Võ Tôn chia ra trấn giữ ba mặt là có thể ngăn chặn cửa động nước chảy không lọt, hai người khác có thể vào trong sơn động nghỉ ngơi. Hiện tại có ba mươi mấy gã Cực Hạn võ sĩ cũng điều chế nhất định. Sắc mặt đám người Tuyết Ny không tốt là vì nguyên lực hao tổn quá lớn, thời gian nghỉ ngơi lại ngắn nên không thể nào khôi phục đầy đủ.

Tại vùng phụ cận Thiên Tinh hồ, lão nhân kia ngồi dưới đất nguyên một đêm đột nhiên ho khan kịch liệt, thân thể theo đó co quắp run rẩy từng đợt, thanh âm của hắn vừa khàn vừa khô, tựa hồ có thứ gì đó đứt gãy hoặc bể tan ra vậy.

Qua chừng năm phút tiếng ho khan kia rốt cuộc dừng lại, sắc mặt lão nhân kia đã trở nên xanh mét, mồ hôi trên đầu tuôn rơi như mưa, lồng ngực phập phồng liên hồi, hình như là vì thời gian ho khan quá dài, hắn lâm vào trạng thái hít thở không thông.

Ngay khi lão nhân kia ra ho khan lần đầu tiên, đầu Cự Hùng nằm ở phía sau đã bị thức tỉnh, trong con mắt đỏ sẫm to bằng cái mâm lại hiện ra nét bất an cực kỳ nhân tính, đó là nỗi bi ai của cường giả cùng đường.

Khi lão nhân kia vô lực đứng dậy, nằm co rúc run rẩy trên mặt đất, Cự Hùng chậm rãi đứng lên, há miệng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

Mấy gã võ sĩ áo đen thấy thế lập tức vọt tới bên này, đỡ lão nhân kia thật cẩn thận, có một tên vòng ra sau nhẹ nhàng đỡ lưng cho lão nhân, có tên chạy đi bưng tới một chén nước.

Bận rộn hồi lâu, lão nhân kia cuối cùng thở ra nhẹ nhõm được một hơi, lại uống xong mấy ngụm nước, thần sắc mới tạm thời bình phục, lồng ngực phập phồng không kịch liệt như lúc nãy nữa.

Cự Hùng lẳng lặng nhìn lão nhân kia, chờ lão nhân chậm chậm ngồi xuống, nó mới xoay người bước tới dãy núi, bốn chân của nó di chuyển thoạt nhìn có vẻ công kênh, nhưng sải bước rất dài, chỉ đi vài bước đã ra ngoài doanh trại rồi, lúc này nó bỗng nhiên ngừng lại quay đầu nhìn về phía lão nhân kia.

Thần sắc trong mắt Cự Hùng càng ngày càng phức tạp, có cảm giác không muốn xa rời, có thương tâm, không cam lòng, có cả tức giận. Còn lão nhân kia gơ cánh tay khô queo lên tựa hồ muốn triệu hoán Cự Hùng trở lại, nhưng sau đó lại thở dài một tiếng từ từ buông lỏng cánh tay xuống đất.

Cự Hùng chợt dừng người đứng thẳng lên, ngửa đầu gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, vang như sấm nổ, cuộn cuộn như phong bạo, trong nháy mắt truyền khắp bốn phương tám hướng.

Hai gã thủ lĩnh ở trên đỉnh núi nghe thấy tiếng hô cũng ngậy người ra, bên phía Tây Cách Thụy Na đang đứng trước sơn động lập tức sắc mặt đại biến, run rẩy lắm bầm: “Làm sao có thể... đây là... Bằng Xuyên Hùng Vương?”

“Bằng Xuyên Hùng Vương là con gì? Cao cấp yêu thú?” Tái Nhân Hầu tước thấy sắc mặt Tây Cách Thụy Na biểu hiện quá mức kinh hoảng liền hiểu sự tình không ổn.

Trên đỉnh núi, hai gã thủ lĩnh bộ tộc võ sĩ liếc nhìn nhau, bọn họ thấy được từ trong mắt đối phương mấy phần sầu lo. Mặc dù bọn họ đều rõ ràng chuyện gì đang diễn ra nhưng vẫn không dám tin tưởng, chẳng lẽ đại nhân đã kiên trì không nổi rồi?

“Àm ...”

Kèm theo một tiếng vang trầm muộn, mặt đất bắt đầu xuất hiện từng đợt chấn động.

Chiến trận bên phía bộ tộc võ sĩ nhanh chóng dạt sang hai bên mở ra một con đường rộng rãi, cuối đường là một con Cự Hùng có bộ lông màu vàng kim và hình thể khổng lồ đang chậm rãi bước lên đỉnh núi.

Thân cao chừng năm thước, bốn chân thô to vạm vỡ, da lông phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt, hết thấy những thứ đó tổ hợp lại khiến cho thị giác con người bị xung kích mãnh liệt.

Quý dị nhất chính là ánh mắt Cự Hùng, từ trong đó hiển hiện ra rõ ràng tâm tình phức tạp của nhân loại. Ít nhất Tái Nhân Hầu tước chưa từng nhìn thấy con dã thú nào có ánh mắt như vậy, chỉ riêng hai tròng mắt đó thôi đã có thể suy đoán ra rất nhiều loại tin tức khác nhau.

Từ khi Cự Hùng bắt đầu xuất hiện, bảy sói đã vội vàng nằm sấp xuống đất tỏ vẻ thần phục, phảng phất như thấy được vương giả của bọn nó vậy.

Tất cả võ sĩ ở trong khu vực khai thác mỏ đều ngừng hô hấp, khẩn trương tập trung nhìn vào con quái vật khổng lồ đứng trên chiến trường.

“Đây là Bằng Xuyên Hùng Vương?” Tái Nhân Hầu tước nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn lắm mới nói được một câu.

Tây Cách Thụy Na yên lặng gật đầu, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve Bằng Chi Khế Ước: “Ta không biết tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, chiến đấu chân chính sẽ lập tức bắt đầu rồi.”

Bằng Xuyên Hùng Vương bước đi có vẻ chậm chạp, nhưng mỗi một bước lại vượt qua một đoạn rất xa, mắt thấy khoảng cách hai bên càng lúc càng gần. Bốn người Tây Cách Thụy Na xếp thành một hàng chắn ở phía trước, chiến đấu cấp số này cho dù là Cự Hận võ sĩ cũng không có tác dụng gì, có khi còn ảnh hưởng đến đám người Tây Cách Thụy Na phải phân tâm chiếu cố. Vì thế Tây Cách Thụy Na dứt khoát để cho toàn thể võ sĩ lui vào sơn động.

Bằng Xuyên Hùng Vương nhìn về phía năm tên nhân loại, trong ánh mắt toát ra mấy phần hồ hững, tựa hồ là căn bản là xem thường mấy tên nhân loại nhỏ bé này, cứ thế sải bước tới trận hình đối phương.

Ở trong doanh trại nơi xa, lão nhân lại bắt đầu ho khan kịch liệt, thân thể không ngừng co rút lộ vẻ cực kỳ thống khổ, các võ sĩ áo đen lại bận rộn một phen, thật vất vả mới giúp cho lão nhân ngừng ho. Khi lão nhân kia chấm dứt cơn ho, trên mặt đất đã lưu lại mấy vết máu nám đen.

Phảng phất như cảm ứng được gì đó, Bằng Xuyên Hùng Vương đột nhiên xoay đầu nhìn nhìn về phương hướng doanh trại, đến khi nó quay đầu lại thì ánh mắt đã biến thành lạnh như băng.

Ngay sau đó Bằng Xuyên Hùng Vương há miệng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, mặt đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, khí lưu mãnh liệt cuốn theo vô số cát đá bay thẳng tới đám người Tây Cách Thụy Na.

Mấy vị Võ Tôn bên phía Tây Cách Thụy Na lần lượt thả ra nguyên lực chiến giáp quang mang chiếu sáng rực rỡ, vẫn đứng vững vàng bên trong luồng gió lốc.

Chỉ một tiếng gầm đã tạo thành thanh thế to lớn như vậy khiến cho mấy người Tái Nhân Hầu tước không khỏi sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Trên dãy núi đối diện khu vực quặng mỏ, giờ phút này đã có đàn sói đứng đầy mặt đất, Băng Xuyên Hùng Vương vừa bắt đầu gầm thét, đàn sói cũng hưng phấn gầm đầu hú dài hòa theo.

Bầy ưng trên bầu trời cũng liên tiếp kêu lên, vỗ cánh bay quanh quẩn giữa không trung tựa hồ đang tìm kiếm thời cơ tấn công.

Trong lúc nhất thời, tất cả dã thú bốn phương tám đồng thời gào thét liên miên không dứt làm cho đám người Tây Cách Thụy Na chợt sinh ra cảm giác khó thở như bốn bề thọ địch.

Gã Địa hệ Vô Tôn bên cạnh Tái Nhân Hầu tước đã không nhẫn nhịn được nữa, thân hình chợt động vọt tới Băng Xuyên Hùng Vương, khi còn cách đối phương ba mươi thước liền nhấc chân đạp mạnh xuống đất.

“Ầm ...”

Kèm theo tiếng nổ mạnh, vô số khe nứt xuất hiện trên mặt đất ập tới chỗ Băng Xuyên Hùng Vương, kinh khí sắc bén rít lên chói tai. Ngay khi gã Địa hệ Vô Tôn vừa thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, Băng Xuyên Hùng Vương cũng bắt đầu động.

Mấy người Tây Cách Thụy Na nhanh chóng phân tán ra bốn hướng khác nhau đánh tới, làm như thế cho dù Băng Xuyên Hùng Vương tránh né sang hướng nào cũng sẽ đụng phải một người trong nhóm.

Nhưng Băng Xuyên Hùng Vương căn bản không có ý tránh né, nó giơ chân trước lên rồi nện mạnh xuống đất, gã Địa hệ Vô Tôn đang ở trên không trung nhìn thấy tình cảnh như thế trong lòng bỗng nhiên nổi lên một cảm giác kỳ quái, nó muốn làm gì? Chẳng lẽ...

Rất nhanh, bàn chân khổng lồ của Băng Xuyên Hùng Vương chạm vào mặt đất nhất thời phát ra tiếng nổ vang điếc tai, trong phạm vi vài chục thước lấy cái chân nó làm trung tâm, toàn bộ mặt đất đều bị nảy lên, kích thước khối đất này y như một quả núi nhỏ đột ngột ập tới.

Gã Địa hệ Vô Tôn thật sự không nghĩ tới Băng Xuyên Hùng Vương lại có phương thức công kích kỳ lạ như vậy, căn bản không kịp cho ra phản ứng đã bị quả núi nhỏ tông thẳng vào người. Thế công của Liệt Sơn Băng cũng bị ngăn trở không thể nào thương tổn Băng Xuyên Hùng Vương nửa sợi lông.

202. Chương 202: Đột Kích

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 202: Đột kích

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này đám người Tây Cách Thụy Na đã vội vàng công kích, Băng Xuyên Hùng Vương lập lại chiêu cũ, hai bàn chân trước liên tục nện xuống đất dùng những khối đất đá đổ ngăn cản thế công đến từ bốn phương tám hướng. Gã Địa hệ Vô Tôn vừa rơi xuống đất đã quát lên một tiếng, cúi người xuống ấn hai bàn tay xuống đất, mặt đất chung quanh Băng Xuyên Hùng Vương bỗng nhiên có mười mấy cột đá cứng rắn đâm lên, trong chớp mắt đã vây hãm Băng Xuyên Hùng Vương vào trong đó.

“Đại Địa Tù Lung.”

Nhìn thấy tình cảnh này xuất hiện, hiển nhiên là gã Địa hệ Vô Tôn đã động đến chân hỏa (lửa giận), không tiếc hao phí nguyên lực cũng phải đánh gục Băng Xuyên Hùng Vương ở chỗ này.

Thừa cơ hội tốt này, đám người Tây Cách Thụy Na nhanh chóng thả ra bí kỹ mạnh nhất của mình.

Băng Chi Khế Ước vẽ một vòng cung đẹp đẽ trên không trung, một luồng ánh sáng ngọc từ mũi kiếm bay ra phóng tới Băng Xuyên Hùng Vương.

Một gã Vô Tôn khác của Tái Nhân Hầu tước vận toàn lực thúc dục Chân Hồng Chi Vũ đánh thẳng về phía Băng Xuyên Hùng Vương. Đường đường một vị Vô Tôn dùng Chân Hồng Chi Vũ chiến đấu không khỏi giống như chơi đùa, nếu như đối phó một đám võ sĩ cấp thấp thì buông thả Chân Hồng Chi Vũ ít hao tổn nguyên lực còn tương đối hợp lý, nhưng đây là Băng Xuyên Hùng Vương, uy lực của chiêu này không đủ để thương tổn nó.

Trên thực tế hắn chỉ muốn che chở Tái Nhân Hầu tước đứng phía sau, bởi vì Tái Nhân Hầu tước là võ giả cường đại nhất ở trong Hầu tước lĩnh.

Tái Nhân Hầu tước hừ lạnh một tiếng hai tay đẩy ra trước, động tác của hắn rất chậm chạp tựa hồ trong tay đang cầm một tảng đá nghìn cân vậy. Mười ngón tay hắn bắn ra mười đạo hỏa diễm tụ tập thành một luồng rực sáng.

Sau đó vô số hồ quang không ngừng áp súc, đoàn hỏa diễm càng lúc càng lớn, màu đỏ lúc này đã biến thành vàng kim, rồi lại biến thành màu trắng đục. Từng đợt thanh âm nổ ầm ầm từ trong đó lan truyền ra ngoài, gã Hỏa hệ Vô Tôn còn lại chắn trước mặt Tái Nhân Hầu tước điên cuồng huy động hỏa diễm ngăn chặn thanh âm như tiếng sấm này lại.

“Phích Lịch Hỏa.”

Đây là bí kỹ có lực công kích cường đại nhất ở giai đoạn Vô Tôn, nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng ở trong thực chiến, bởi vì thời gian chuẩn bị quá dài. Một khi bí kỹ này hoàn thành, cho dù là Địa hệ Vô Tôn đỉnh phong cũng phải nhượng bộ lui binh, không bao giờ dám nghênh đón chính diện.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, trên đầu Tái Nhân Hầu tước đã toát ra hàng loạt mồ hôi hột, cổ nổi gân xanh. Hồi lâu sau, hắn ra rống lên giận dữ hai tay đẩy nhanh về phía trước, đoàn hỏa diễm màu trắng đục theo đó bay ra.

Tây Cách Thụy Na phóng ra luồng quang mang xanh ngọc đã tới trên đầu Băng Xuyên Hùng Vương, rồi bỗng nhiên nở rộng nổ tung một trận vang dội. Từ trong luồng ánh sáng đó hiện ra vô số sợi dây bằng bạc lao về phía Băng Xuyên Hùng Vương. Lúc này Tây Cách Thụy Na nhìn về phía Tái Nhân Hầu tước, vừa thấy được đoàn Phích Lịch Hỏa rực sáng kia, nàng đầu tiên là cả kinh, sau đó lộ vẻ vui mừng hiếm có.

Mai Đề Na lại phát tay phóng ra mấy luồng khí lạnh trắng xóa, chỉ cần có thể thành công vây khốn Băng Xuyên Hùng Vương, vậy thì những người khác công kích đợt tiếp theo sẽ có đầy đủ thời gian tập trung lực lượng.

Mặc dù mọi người chưa bao giờ từng phối hợp với nhau nhưng có thể kiên trì cho tới hôm nay đều là hạng người có thiên tư tuyệt luân, bọn họ không cần phải thương lượng cũng biết làm thế để gia tăng ưu thế cho phe mình.

Bởi vì bị cột đá thô to che chắn tầm mắt, mấy người không thấy được động tác của Băng Xuyên Hùng Vương. Ngay lúc đó, bọn họ có thể cảm giác được mặt đất chung quanh bỗng nhiên trầm xuống xuống phía dưới, không đợi bọn họ cho ra phản ứng đã nghe Tây Cách Thụy Na khản trương hét lên: “Né mau!”

Mấy người không hề do dự gì nữa, vội vã dậm chân bay ngược về phía sau. Đúng lúc này, những cột đá vây bốn phía Băng Xuyên Hùng Vương tựa như bị lưỡi đao vô hình cắt ngang qua, toàn thể liên tiếp vỡ vụn gãy rời. Sau đó mấy người Tây Cách Thụy Na nghe thấy một tiếng nổ rung trời.

Một làn sóng xung kích hình tròn lấy Băng Xuyên Hùng Vương làm trung tâm lan tràn ra bốn phía, phong bạo thổi quét tàn phá trong phương viên mấy trăm thước hồi lâu sau mới tạm thời ngừng lại.

Chẳng những là đợt công kích của đám người Tây Cách Thụy Na bị triệt tiêu thành vô hình, ngay cả Tái Nhân Hầu tước không tiếc hao phí nguyên lực thi triển bí kỹ Phích Lịch Hỏa cũng bị phá nát. Dọc đường làn sóng xung kích đi qua, cho dù là gò đất hay bụi cây hết thấy đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa, chỉ còn lại có một mảnh đất vô cùng bằng phẳng. Khu vực sơn động cũng bị lực xung kích lan đến, từ bên trong vang lên từng đợt kêu la thảm thiết, vách động bắt đầu sụp xuống vô số đá vụn rơi xuống cơ hồ che kín gần nửa cửa động.

Thanh thế lớn cỡ đó khiến cho mấy người Tái Nhân không khỏi choáng váng tâm thần, chuyện này là do một con gấu làm?

Thân thể khổng lồ của Băng Xuyên Hùng Vương từ trong bụi đất vọt ra, gầm thét lao về phía Địa hệ Vô Tôn, nhìn bộ dạng hiển nhiên là muốn ăn thua đủ với người dám vây khốn nó trong đồng cột đá.

“Đây là loại quái vật gì chứ?” Tái Nhân nhìn về phía Tây Cách Thụy Na tức giận quát lớn, nếu như này đầu Cự Hùng này vẫn có thể giữ vững chiến lực như vậy thêm một lúc, vậy thì hẳn tình nguyện buông tha khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần.

“Đây là dị năng thiên phú của Băng Xuyên Hùng Vương, Đại Địa Chấn Động, yên tâm đi, nó không thể nào sử dụng liên tục.” Tây Cách Thụy Na vẫn giữa vững tinh thần tỉnh táo, bình thản nói. Vào lúc này gã Địa hệ Vô Tôn cũng không dám liều mạng với Băng Xuyên Hùng Vương nữa rồi, hẳn vội vàng chạy tới chỗ Tái Nhân Hầu tước. Băng Xuyên Hùng Vương lại theo sát không tha, một khi con quái vật lớn cỡ này gia tốc sẽ đạt tới tốc độ cực nhanh, rõ ràng là nhanh hơn Địa hệ Vô Tôn nhiều lắm.

Tái Nhân Hầu tước hung hăng nhổ ra một bãi nước miếng, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy thì hẳn hi vọng Tây Cách Thụy Na không có nói láo. Nếu không lão tử sẽ sống chết với Thánh Đế Tư học viện các người.

Tái Nhân Hầu tước và gã Hỏa hệ Vô Tôn đồng thời đưa tay phải ra bố trí mấy đạo Âm Diễm ở trước mặt gã Địa hệ Vô Tôn. Sau đó bọn họ phân ra hai phía không ngừng thả ra Liệt Diễm Trảm, cố gắng hấp dẫn lực chú ý của Băng Xuyên Hùng Vương.

Băng Xuyên Hùng Vương xông ào vào phạm vi Âm Diễm công kích đột nhiên bàn chân xuất hiện một vết nám đen, sau đó lây lan ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Lần này Băng Xuyên Hùng Vương rốt cuộc cảm thấy đau đớn, vội vã ngừng lại ngửa mặt lên trời gào thét ầm vang.

Mấy người bên kia nhìn thấy ám chiêu thành công không khỏi lộ ra nét vui mừng.

Băng Xuyên Hùng Vương đột nhiên bắt đầu điên cuồng cử động thân thể của mình, da thịt to lớn như ngọn núi rung lên từng đợt mạnh mẽ. Theo sau động tác của Băng Xuyên Hùng Vương, vết nám đen trên người nó cũng biến mất, chỉ qua vài giây đã biến mất toàn bộ không còn thấy gì nữa.

“Đi thôi Y Cách Nạp, đến lúc chúng ta tham chiến rồi.” Một gã thủ lĩnh đứng trên đỉnh núi nói với đồng bạn ở bên cạnh, sau đó dẫn đầu chạy xuống chân núi.

Y Cách Nạp nhìn bóng lưng kia không khỏi cười khở, lẩm bẩm: “Rốt cuộc quyết định được rồi? Vào lúc này chạm mặt với các nàng sao hả? Ai dà, quên đi !”

Y Cách Nạp lắc đầu tạm dừng suy nghĩ lung tung, tung người lên bám theo sát phía sau lưng đồng bạn.

Khi Băng Xuyên Hùng Vương bắt đầu xông tới trước lần nữa, Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước mất tự chủ lui về phía sau mấy bước. Bởi vì khí thế Băng Xuyên Hùng Vương phát ra quá kinh người áp đảo bọn họ hít thở cũng rất khó khăn, khối thân thể khổng lồ kia làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Gã Địa hệ Vô Tôn đang chạy lùi về đột nhiên xoay người lại, hai tay ấn xuống đất thi triển bí kỹ, nơi luồng nguyên lực chấn động đi qua, một mảnh đất rộng lớn chợt biến thành Lưu Sa (hồ cát chảy).

Băng Xuyên Hùng Vương đặt chân lên vùng Lưu Sa, vốn thể trọng lên tới mười mấy nghìn cân của nó ngay cả cát sỏi cũng không chịu nổi, ngay khi Băng Xuyên Hùng Vương đạp chân vào đã bị hãm sâu vào trong hồ cát tử thần kia.

Băng Xuyên Hùng Vương nhận thấy tình huống không ổn, vừa ra sức giãy dụa vừa gầm thét dữ dội, nhưng động tác của nó chỉ làm cho cơ thể chìm xuống nhanh hơn. Trong chớp mắt, thân thể Băng Xuyên Hùng Vương đã bị vùi lấp gần hết, chỉ để lại một mớ lông vàng kim trên lưng đồng màu cát sỏi, lại qua thêm vài giây nữa, cát sỏi lưu động đã hoàn toàn chôn vùi Băng Xuyên Hùng Vương ở bên trong hố đen.

Cứ như vậy là kết thúc? Không thể nào? Đám người Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước quay mặt lại nhìn nhau, Y Cách Nạp từ trên đỉnh núi lao xuống cũng kinh ngạc dừng động tác.

Thời gian chậm chạp trôi qua, hố cát vẫn đang chậm rãi lưu động, Tây Cách Thụy Na vừa khẩn trương quan sát tùy thời chuẩn bị ứng biến, vừa cầu nguyện Băng Xuyên Hùng Vương bị giam chết ở trong hố cát cho rồi. Nhưng đây căn bản là chuyện không thể, đừng bảo là Lưu Sa, cho dù có vác một ngọn núi đè lên Băng Xuyên Hùng Vương cũng không thể giam hãm nó nổi.

Lại qua thêm vài phút, gã Địa hệ Vô Tôn đi về phía trước vài bước, lúc này hiệu quả nguyên lực chấn động đã biến mất. Mặc dù bí kỹ có thể tạo thành tính phá hư vĩnh cửu đối với thiên nhiên, nhưng sau khi nguyên lực chấn động biến mất cát sỏi sẽ mất đi lực lượng lưu động. Nếu đổi thành yêu thú bình thường khẳng định sẽ bị chôn sống, nhưng đối thủ là Băng Xuyên Hùng Vương nên hẳn không khỏi sinh ra cảm giác thấp thỏm bất an.

203. Chương 203: Không Biết Kết Thúc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 203: Không Biết Kết Thúc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Công kích trong tưởng tượng hồi lâu vẫn không có xuất hiện, Dịch Áo không khỏi ngừng lại nhìn ra sau, lão nhân khiến cho hắn cực kỳ sợ hãi thể mà lại ngã xuống trong vũng máu.

Làm sao có thể? Dịch Áo quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, đây chính là Thủ hộ giả kia mà? Thủ hộ giả đại biểu cho lực lượng đỉnh phong của Vĩnh Đồng băng xuyên. Làm sao có thể bị hắn đánh chết? Huống chi hắn không phải thả ra Diễn Sinh bí kỹ, mà là Phong Nhận bình thường nhất trong các loại bí kỹ.

“Hoang đường, thật sự quá hoang đường !”

Đám người Tây Cách Thụy Na ở khu vực khai thác mỏ trước đã bắt đầu nhụt chí, chiến lực cao nhất của bọn họ chỉ có bốn Vô Tôn. Từ lúc hai vị tộc trưởng bộ lạc tham chiến đã làm cho cán cân tiểu ly nghiêng hẳn về phía địch nhân, việc nâng có thể làm chính là tận hết chế trụ tất cả địch nhân. Ít nhất phải để cho Tái Nhân Hầu tước không bị ảnh hưởng ngưng tụ Phích Lịch Hỏa, nếu không bọn họ sẽ chết rất thảm.

Khi Tây Cách Thụy Na vận toàn lực thúc dục Băng Chi Khế Ước, Băng Xuyên Hùng Vương đột nhiên đứng thẳng người lên, ngẩng đầu gầm lên bi thống rồi thân thể xoay tròn nửa vòng ngã quỵ xuống đất.

“Ầm...”

Băng Xuyên Hùng Vương ngã xuống làm cho mặt đất run rẩy kịch liệt, bụi mù bay tán loạn. Đám người Tây Cách Thụy Na còn tưởng rằng Băng Xuyên Hùng Vương định buông thả bí kỹ cao cấp nào đó, vội vàng lui về phía sau chuẩn bị tiến hành phòng thủ.

Thanh âm Băng Xuyên Hùng Vương phát ra càng lúc càng yếu ớt, nó vô lực cử động bốn chân tựa hồ muốn đứng lên nhưng chỉ được một nửa, thân thể nặng nề lại đập xuống mặt đất. Cứ thế đứng lên rồi lại ngã quỵ mấy lần, con người đỏ như máu kia càng lúc càng ảm đạm, một tầng xám tro từ từ thay thế vào trong đó.

Đám người Tây Cách Thụy Na, Tái Nhân Hầu tước đều ngây người kinh ngạc, hai vị tộc trưởng bộ lạc cũng không động, bọn họ không có cách nào tiếp nhận hình ảnh trước mắt.

Thời gian yên lặng không dài, một cỗ khí tức tan thương và bi thống chậm chậm lan truyền khắp trời đất.

Sau một lát, vô số vô số bộ lạc reo hò xông về Dịch Áo, ánh mắt bọn hắn ẩn chứa sự điên cuồng không gì có thể lay động được, trong nháy mắt này trong đầu bọn họ chỉ có một việc, đó là phải xé nát người kia ra trả thù cho Thủ hộ giả.

Các võ sĩ áo đen từ bên ngoài doanh trại chạy ngược vào trong, có mấy võ sĩ đang chiến đấu cận thân nhưng lại đã quên mất địch nhân đứng trước mặt, xoay người xung phong vào doanh trại, phần lưng tự nhiên mở rộng chào đón địch nhân.

Đám người Lâm Tái nắm lấy cơ hội không ngừng phóng thích bí kỹ, công kích đám võ sĩ áo đen, trạng thái của những võ sĩ áo đen rõ ràng là không bình thường. Bọn họ liều mạng cắm đầu vào cơn mưa bí kỹ, sau đó giãy dụa đứng lên tiếp tục chạy đi, những người không dậy nổi thì dùng hai tay hai chân bò tới.

Bầy ưng quanh quẩn trên bầu trời khu vực quặng mỏ cũng dời tầm mắt sang hướng khác, chúng vỗ cánh liệng một vòng lấy đà rồi lao xuống doanh trại, vô số ác lang cũng bỏ qua võ sĩ bộ lạc khổng lồ, chạy ào ào vào doanh trại giống như một cơn thủy triều xanh đen.

Trên trời dưới đất, vô số tính mạng tồn tại đồng thời ngưng tụ thành một loại ý chí thống nhất, xé nát hần, phải xé nát người kia cho bằng được.

Địch Áo vốn định mở ra một con đường máu hội hợp với đám người Lâm Tái, vừa thấy tình huống như vậy bị dọa cho sợ hết hồn, lập tức đổi sang hướng khác phóng chạy như điên.

Trên chiến trường khu vực quặng mỏ, hai vị bộ lạc tộc trưởng cũng cho ra phản ứng, bọn họ xoay người xông lên đỉnh núi, bởi vì bọn họ biết chuyện tình xấu nhất đã xảy ra.

“Viện quân của chúng ta đến.” Tây Cách Thụy Na hưng phấn hét lên: “Bọn họ đã giết Thủ hộ giả. Tất cả võ sĩ, đi theo ta !”

“Thủ hộ giả là thứ gì?” Tái Nhân Hầu tức quất âm lên, trong lòng hần cực kỳ tức giận, Tây Cách Thụy Na khẳng định che giấu quá nhiều chuyện.

Tây Cách Thụy Na dùng ánh mắt xin lỗi nhìn sang Tái Nhân Hầu tức, sau đó vội vàng lao tới ngọn núi.

Nếu Băng Xuyên Hùng Vương xuất hiện ở nơi này, nhất định là có một Thủ hộ giả vô cùng cường đại đi theo, chuyện này chỉ là thường thức đối với nàng. Nhưng nàng không nói cho Tái Nhân Hầu tức biết, bởi vì tình thế quá nguy cấp, nàng lo lắng Tái Nhân Hầu tức mất đi ý chí chiến đấu, không chiến mà bại.

“Ầm ầm !”

Đồng đá vụn che kín cửa động bị người nào đó dùng bí kỹ đánh vỡ nát, những người ở bên trong nghe thấy Tây Cách Thụy Na ra lệnh tiến công lập tức ủa ra. Các võ sĩ Thánh Đế Tư thành và thủ hạ Tái Nhân Hầu tức từ trong sơn động lần lượt vọt ra.

Địch Áo sử dụng tất cả vốn liếng liều mạng chạy trốn giữa vùng đồng cỏ hoang vu bát ngát, cho đến bây giờ hần vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật này, đó là giả dối? Rất có thể là một âm mưu hoặc chiến lược của đối phương, có thể là tên Thủ hộ giả tạo ra một thể thân bị hần đánh chết dễ dàng. Sau đó để cho các võ sĩ Thánh Đế Tư thành cho rằng thắng lợi đã ở trong tầm mắt, địch nhân bị triệt để thất bại, sau đó âm thầm bố trí một vòng vây cực lớn đánh một trận là xong, giải quyết mọi phiền toái triệt để. Thế nhưng nhìn phản ứng của đám võ sĩ bộ lạc tựa hồ không giống lắm?

Phần lớn bộ lạc võ sĩ chung quanh bình nguyên chỉ là những tộc phụ thuộc, lực chiến đấu cũng có hạn. Nếu như Địch Áo muốn tiêu diệt hết bọn họ thì không thể làm được, dù sao lực sát thương của Quang Mang võ sĩ chỉ có hạn. Nếu như Địch Áo một lòng chạy trốn, những gã võ sĩ kia cũng không thể nào bắt kịp hần nổi.

Ngay cả những con Chiến lang đang gầm thét giận dữ kia cũng không được. Nếu chỉ tính riêng về tốc độ, Địch Áo không ngừng buông thả Phong Ưu Nhã chạy nhanh hơn Chiến lang không ít, khoảng cách song phương càng lúc càng xa, thân ảnh Địch Áo dần dần mất hút.

Các võ sĩ bộ lạc đuổi theo một hồi đã không chịu nổi nữa, mặc dù trong đám người có không ít Phong hệ võ sĩ vẫn cố gắng bám theo Địch Áo, nhưng bọn hần phải không ngừng buông thả bí kỹ mới có thể giữ vững khoảng cách với Địch Áo. Vấn đề là bọn hần có thể kiên trì bao lâu? Một phút hay là mười phút? Nếu như bọn hần biết được Địch Áo có thể kiên trì mấy ngày mấy đêm, không biết sẽ nản lòng hay là nổi giận đây.

Chỉ có bầy ưng không ngừng lao xuống là đủ sức tạo phiền toái cho Địch Áo. Thế nhưng Địch Áo rất nhạy cảm với tiếng gió nên căn bản không cần quay đầu lại quan sát, chỉ cần bầy ưng tới gần là hần lập tức nhận ra khí lưu biến hóa để suy đoán góc độ công kích, tùy tiện chuyển hướng là bỏ rơi bầy ưng lại phía sau.

Ở khu vực cạnh Thiên Tinh hồ, Tây Cách Thụy Na, Tái Nhân Hầu tước rót cuộc hội hợp với đội ngũ Lâm Tái.

“Là các người giết Thủ hộ giả?” Thấy một vài võ sĩ đứng bên cạnh Lâm Tái, trong mắt Tây Cách Thụy Na lộ vẻ không dám tin tưởng, nhẹ giọng hỏi: “Các người chỉ có nhiều đây người?”

“Không phải chúng ta, là Dịch Áo.” Lâm Tái thở dài buồn bã.

“Dịch Áo? Là vị hôn phu của Tác Phỉ Á?” Tầm mắt Tây Cách Thụy Na đặt lên trên người Tác Phỉ Á, nàng không nhịn được nói: “Lâm Tái, không nghĩ tới người lại điên cuồng như vậy. Chỉ có mấy người lại dám đến đánh lén Thủ hộ giả?” Ở trong cái tiểu đội này có quá ít chiến lực có thể làm cho nàng coi trọng.

“Chúng ta bắt được một tộc trưởng bộ lạc nhỏ, hẳn thú nhận tính mạng Thủ hộ giả Phù Y đã đi tới điểm cuối, cho nên hẳn mang theo mấy bộ lạc phụ thuộc chạy tới hỗ trợ công chiếm khu vực quảng mỗ. Nếu như Băng Xuyên Hùng Vương có thể thuận lợi lên cấp, hẳn có thể được chia sẻ một phần sinh mệnh lực.” Lâm Tái nhẹ giọng giải thích.

“Thì ra là như vậy.” Tây Cách Thụy Na thở ra một hơi, nói: “Các người quá may mắn, ha ha, điều này cũng là vận may của chúng ta. Đúng rồi, người đánh chết Thủ hộ giả gọi là Dịch Áo hả? Mặc dù biết tính mạng Phù Y đã tới điểm cuối, nhưng có can đảm chiến đấu với một Thủ hộ giả, hẳn rất tốt, thật sự không tệ.”

“Chỉ là không tệ thôi sao?” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên nói.

Tây Cách Thụy Na sửng sốt chuyển tầm mắt sang Y Toa Bối Nhĩ: “Y Toa Bối Nhĩ, người muốn nói gì?”

“Dịch Áo không hề biết lực lượng Phù Y đã rất hư nhược.” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói: “Lâm Tái đạo sư, còn nhớ rõ thời điểm Dịch Áo xuất hiện, hẳn hô lớn với chúng ta câu gì không? Hẳn bảo chúng ta rời đi, chuyện này chứng minh hẳn cho rằng ngay cả Lâm Tái đạo sư cũng không phải là đối thủ của Thủ hộ giả.”

Đám người Tác Phỉ Á, Ca Đồn trở nên trầm mặc, bọn họ biết lực lượng Phù Y đã rất suy yếu mới nghĩ ra chủ ý đánh lén doanh trại. So sánh dũng khí với Dịch Áo thật sự không đáng để nhắc tới.

Nhất là Tác Phỉ Á, hai mắt nàng dần dần ướt át, nếu như không phải cố gắng không chế tâm tình, ngay lúc này nàng đã sớm khóc ngất đi rồi.

Tác Phỉ Á hiểu, Ca Đồn, Lôi Mông và Y Toa Bối Nhĩ cũng hiểu tại sao Dịch Áo lại giành công kích Thủ hộ giả Phù Y đầu tiên.

“Ta bây giờ đã biết chúng ta ngu xuẩn đến cỡ nào.” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói, tầm mắt của nàng chuyển ra phương xa, lầm bầm: “Nếu như chúng ta giết chết Thủ hộ giả, bây giờ chúng ta đang lâm vào hoàn cảnh thế nào đây?”

Tầm mắt của mọi người nhìn theo phương hướng Y Toa Bối Nhĩ, lúc này các võ sĩ bộ lạc, đàn sói và bầy ưng đã biến thành từng vô số điểm đen nhỏ xa xôi. Nói thật ra về tình về lý, đám người Lâm Tái nên truy kích hậu phương các bộ lạc võ sĩ để trợ giúp Dịch Áo. Nhưng Y Toa Bối Nhĩ vẫn còn có thể giữ vững lý trí ngăn cản mọi người vọng động, cho dù làm như thế cũng không có tác dụng. Đừng nói là bọn họ, cộng thêm đám người Tây Cách Thụy Na cũng chưa chắc đủ sức đối kháng với những bộ lạc võ sĩ đã hoàn toàn điên cuồng.

Mặc dù Võ Tôn có lực chiến đấu cường đại nhưng không phải là vô hạn, lúc trước có thể kiên trì thời gian dài như vậy là vì hai gã tộc trưởng muốn đạt được thắng lợi với cái giá nhỏ nhất. Nếu như bọn họ liều lĩnh sử dụng chiến thuật biến người và biến thú ập vào, cho dù là Võ Tôn cũng không thể chống đỡ được bao lâu. Huống chi địch nhân cũng có cường giả cấp bậc Võ Tôn, cũng có một đám Cực Hạn võ sĩ không hề thua kém.

Đám người Tây Cách Thụy Na im lặng tự vấn lương tâm, nếu như đổi thành bọn họ ở trong tình huống không biết tính mạng Phù Y đã trở nên vô cùng suy yếu có dám tấn công một Thủ hộ giả hay không? Việc đó không khác gì tự sát, chết đi không có một chút ý nghĩa, cũng là một hành động ngu ngốc nhất trên đời này rồi.

Mai Đề Na chuyển tầm mắt vào Tác Phỉ Á, sau lại nhìn về phía Tuyết Ny, chỉ biết âm thầm thở dài. Vốn tưởng rằng chiến tranh lạnh giữa nàng và Lâm Tái, sau khi Tuyết Ny trở thành Cực Hạn võ sĩ đã kết thúc.

Học viên của nàng vượt qua học viên Lâm Tái, cho nên nàng thắng, bây giờ nhìn lại tựa hồ còn phải tiếp tục một đoạn thời gian dài nữa rồi.

Giờ phút này, Dịch Áo đã chạy lên một ngọn núi, quay đầu nhìn lướt qua phía sau lưng, bầy ưng vẫn quanh quẩn trên đầu, đám võ sĩ bộ lạc và Chiến lang đuổi gấp trên mặt đất đông đen như một cơn thủy triều vô biên vô hạn ập tới chỗ hắn.

Dịch Áo cảm thấy toàn bộ tóc gáy dựng đứng lên, gai lạnh sau lưng nổi lên từng mảng, tâm hắn cũng muốn chết lặng, bây giờ chạy trốn còn có ý nghĩa gì không?

Thế nhưng hắn vẫn kiên trì, hắn chưa bao giờ là loại người dễ dàng bỏ cuộc. Một nắng hai sương, ngày qua đêm lại, trong mấy ngày kế tiếp Dịch Áo luôn ở trong tình trạng chạy vội. Hơn nữa đuổi theo và trốn hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, khi đuổi giết địch nhân, đối thủ càng lúc càng mệt mỏi sẽ cho hắn dừng khí tiếp tục bám đuổi. Còn lúc chạy trốn, hề bước chậm một chút lập tức lâm vào nguy hiểm tính mạng, hắn cũng không biết lúc nào địch nhân sẽ từ bỏ ý định, chuyển hành trình gian khổ này thật sự là một khảo nghiệm về tính nhẫn nại và bền bỉ của hắn.

Trong đoạn thời gian này, Dịch Áo nghĩ ra vô số hư chiêu, ví như vào ban đêm sẽ tiến vào rừng cây ẩn núp hồi lâu rồi chạy ra khỏi rừng ở một hướng khác, hoặc là ngậm cỏ lau trầm mình trong dòng sông. Nhưng làm thế nào không lừa được ánh mắt chim ưng, đặc biệt là trong bầy ưng còn có không ít yêu thú biến dị có trí tuệ nhất định, bọn chúng không ngừng truy kích và lựa chọn thời cơ tấn công Dịch Áo, có khi bay tới trước ngăn chặn đường đi làm cho Dịch Áo phải giảm bớt tốc độ. Nếu không, hắn đã sớm bỏ rơi bầy sói từ lâu rồi.

Sau đó Dịch Áo dứt khoát hạ quyết tâm cứ một mực cắm đầu chạy về phía trước, nhìn xem lão tử chơi đùa với các người, để coi ai thắng trong cuộc chiến hao tổn này.

Mãi cho đến ngày thứ năm, bầy ưng bắt đầu xuất hiện tình huống không ổn, từng đợt từng đợt từ trên không trung rơi xuống như mưa, đó là tình trạng kiệt lực bay không nổi nữa. Sau đó bầy ưng rút cuộc bỏ qua, chậm chạp bay ngược lại phía sau.

Dịch Áo mệt mỏi đặt cái mông xuống đất, mặt hắn đã xám như tro tàn rồi, quần áo lam lũ, dơ dáy không thua kém 'vị thế ngoại cao nhân' kia bao nhiêu, kết thúc rồi sao? Dịch Áo lẩm bẩm, nếu như lại chạy thêm một hồi, hắn thật sự không biết mình sẽ hỏng mất vào lúc nào. Coi như là báo ứng vậy, hắn rốt cuộc cảm nhận được nỗi bi ai của tên Cực Hạn võ sĩ Mễ Nhĩ.

Dĩ nhiên vẫn không thể kết thúc như vậy được, bởi vì Dịch Áo đã thành tử địch của tất cả bộ lạc võ sĩ.

204. Chương 204: Đợi Chờ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 204: Đợi Chờ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên Khắc Lí Tư bình nguyên trên xuất hiện một bức tranh vô cùng tráng quan, hàng đàn hàng lũ võ sĩ thân trần trùng trục cắm đầu chạy tới, thỉnh thoảng có người kiệt lực chống đỡ hết nổi mỗi một ngã xuống đất. Nhưng chỉ nghỉ ngơi một lát, bọn họ lại sẽ một bò dậy lần nữa tiếp tục bước lên cuộc hành trình, ngay phía sau thân ảnh các võ sĩ là bầy sói đông đen. Sức chịu đựng của bầy sói hiển nhiên tốt hơn các võ sĩ rất nhiều, cho dù là chim ưng trên bầu trời cũng không thể bền bỉ hơn chúng nó.

Thế nhưng trước đó nhờ có bầy ưng chỉ dẫn, các võ sĩ bộ tộc có phương hướng truy tung rõ ràng. Tình hình bây giờ lại khác hẳn, ngay cả chim ưng bay lượn trên bầu trời cũng mỗi một không có cách nào tiếp tục phi hành, bọn họ đã mất đi vị trí chính xác của Dịch Áo, chỉ có thể xác định phương hướng đại khái mà thôi. Bản Văn và Y Cách Nạp cũng phong trần mệt mỏi chen hỗn loạn trong đám võ sĩ, bọn họ không phải là

Phong hệ võ sĩ, cho dù có lực lượng cường đại lại không thể sử dụng được, liên tục chạy năm ngày năm đêm đã đến cực hạn của hai người rồi. Mấu chốt chính là cái tên đánh lén Thủ hộ giả, chẳng lẽ hẳn làm bằng sắt hay sao? Hay là hẳn có nguồn nguyên lực vô cùng vô tận? Từ đầu đến giờ thủy chung cầm đầu chạy trốn chưa từng dừng lại chút nào.

Giờ phút này sự tình phát triển đã mất đi không chế, mặc dù trên danh nghĩa hai người bọn họ là thủ lĩnh liên quân các bộ tộc, nhưng từ xưa tới nay Thủ hộ giả nhất tộc đều là cột trụ tinh thần của mọi bộ tộc. Mấu chốt là Phù Y lại là lãnh tụ Thủ hộ giả nhất tộc, ở trong suy nghĩ của tất cả con dân bộ tộc, hẳn chính là tồn tại như thần minh.

Cũng bởi vì như thế, sau khi biết được tin tức Phù Y bị giết, các bộ tộc võ sĩ mới nổi điên lên đuổi theo hung thủ. Vào lúc này cho dù là Bản Văn hay là Y Cách Nạp ra lệnh cũng không có tác dụng, bởi vì đây là sỉ nhục chung của tất cả bộ tộc.

Khắc Lý Tư bình nguyên yên lặng đã lâu bất chợt trở nên cực kỳ náo nhiệt, các võ sĩ bộ tộc oán hận đến mức muốn lật trung ba thước đất lên để tìm ra cái tên đáng chết kia. Đáng tiếc là bầy ưng nghỉ ngơi xong lại xuất động lần nữa cũng không thể tìm được Dịch Áo, hẳn phảng phất như hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian rồi vậy.

Bầy ưng bỏ qua truy đuổi Dịch Áo quay về nghỉ ngơi và hồi phục, cho dù nhanh nhất cũng phải nửa ngày sau mới có thể cất cánh lần nữa. Nhưng ở trong quãng thời gian ngắn này đã đủ cho Dịch Áo làm rất nhiều chuyện.

Dịch Áo chỉ nghỉ ngơi mấy phút lại bắt đầu lặn lội đường xa, chỉ khác nhau ở chỗ trước đây hẳn rất cẩn thận không lưu lại dấu vết của mình và thường xuyên thay đổi phương hướng. Hiện tại thì đơn giản hơn trước rất nhiều, hẳn chỉ việc cầm đầu chạy thẳng một mạch, ngay cả bầy ưng cũng chịu đựng không nổi, những võ sĩ bộ tộc và bầy sói lại càng không cần phải nói. Ngay ở phương diện tốc độ, bọn họ đã không thể nào so sánh với chim ưng rồi, Dịch Áo chỉ lo lắng mỗi bầy ưng nên muốn chạy ra khỏi phạm vi chúng nó có thể dò xét.

May mà Dịch Áo thật sự làm được, rạng sáng ngày thứ sáu, thân thể Dịch Áo rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng vô lực ngã xuống bãi cỏ. Mấy ngày qua Dịch Áo cơ hồ chưa từng ngừng buông thả Phong Ưu Nhã lần nào, cho đến bây giờ nguyên lực đã không còn lại bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên Dịch Áo gặp phải tình trạng quần bách thể này kể từ khi rời khỏi trang viên. Cho dù là thời điểm truy kích Mễ Nhĩ, Dịch Áo cũng không có mỗi một đến mức này.

Thế nhưng Dịch Áo cố gắng cũng không có uống phí, từ khi bầy ưng nghỉ ngơi và quay trở lại tìm kiếm. Dịch Áo đã chạy một quãng đường ước chừng năm trăm dặm, hơn nữa hẳn chỉ nhắm mỗi hướng bắc. Ban đêm thì đổi thành hướng đông, giữa trưa lại đổi sang hướng đông nam. Nói cách khác, Dịch Áo đã chạy được phân nửa vòng tròn, nếu như tốc độ các võ sĩ bộ tộc chạy đủ mau, vậy thì giờ phút này Dịch Áo đang ở sau lưng bọn họ.

Con người suy nghĩ luôn luôn có quán tính, Dịch Áo lợi dụng chính điểm này, năm ngày trước hẳn chỉ chạy thẳng tắp về phía bắc, cho đến khi bầy ưng tản đi mới đột ngột thay đổi phương hướng. Mặc dù Dịch Áo không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng hẳn biết rõ ràng nếu như vẫn chạy thẳng tắp như trước sẽ rơi vào phạm vi bầy ưng dò xét. Nhưng thứ hẳn cần nhất hiện giờ chính là nghỉ ngơi.

Nếu như vào thời điểm này, dịch nhân còn có một thủ lĩnh có quyền chỉ huy tuyệt đối, có lẽ Dịch Áo sẽ không dễ dàng thoát thân như vậy. Bởi vì chênh lệch về nhân số và thực lực quá xa, chỉ cần người kia bố trí nhân mã phân tán ra ngăn chặn mọi nẻo đường ngay từ đầu, hoặc cho bầy ưng quấy nhiễu trì hoãn Dịch Áo lại chờ đàn sói chạy lên là được rồi.

Nhưng vấn đề là các võ sĩ bộ tộc đều giận dữ đến đỏ mắt, trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là đuổi theo giết chết Dịch Áo. Bầy ưng truyền lại tin tức cuối cùng là Dịch Áo chạy trốn theo hướng bắc, năm ngày trước Dịch Áo vẫn làm như vậy, cho nên không cần có người phân phó, các bộ tộc võ sĩ tự động đuổi theo hướng bắc. Ngoại trừ những người thể lực chống đỡ hết mới tạm thời nghỉ ngơi ở tại chỗ, còn những người khác, bao gồm cả đàn sói đều kiên nhẫn phóng thẳng về phía bắc.

“Ta có một loại dự cảm rất quý dị, có thể là chúng ta đuổi không kịp tên kia.” Bản Văn dừng bước lảo đảo, bầy ưng chậm chạp không có truyền lại tin tức hồi âm đã nói rõ vấn đề rồi.

“Vậy thì thế nào?” Y Cách Nạp cười khổ nói: “Hay là nghĩ xem sau này trở về làm sao đối mặt với mấy lão già kia đi, cho dù nói thế nào, trách nhiệm của ta và người là lớn nhất.”

Bản Văn mỉm cười lạnh lùng không nói gì, nếu như không phải là nội bộ Thủ hộ giả nhất tộc xuất hiện vấn đề, Phù Y làm thế nào lại tự mình đến nơi đây. Kể từ khi sự kiện kia phát sinh, danh dự Phù Y ở trong Thủ hộ giả nhất tộc giảm xuống thẳng tắp. Dĩ nhiên, nếu như Băng Xuyên Hùng Vương thành công lên cấp lại là một kết quả khác, bởi vì từ trên phương diện lực lượng thì không có người địch nổi hắn.

Trong khi các bộ tộc võ sĩ đau khổ tìm kiếm Dịch Áo, ở khu vực quảng mỗ đã bắt đầu phân chia thành quả thắng lợi.

Ở trong chiến dịch này, công lao lớn nhất không phải là Tây Cách Thụy Na cầm đầu Thánh Đế Tư học viện, cũng không phải là Tái Nhân Hầu tước, mà là Dịch Áo vốn không có danh tiếng gì. Trước khi sự tình lần này phát sinh, đại đa số người chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng mọi người không thể phủ nhận là nhờ người trẻ tuổi này xuất thủ mới có thể vẫn hồi thế cục tất bại, cứu vớt tất cả tính mạng ở đây. Thế nhưng tiếc hận cũng tốt, đau lòng cũng được, Dịch Áo chắc chắn không thể nào sống sót trở về, nếu như đổi thành Tây Cách Thụy Na hoặc Tái Nhân Hầu tước bị đại quân bộ tộc truy kích cũng rất khó sống sót. Huống chi Dịch Áo chỉ là Quang Mang võ sĩ, thời điểm hắn hao hết nguyên lực chính là lúc hắn bỏ mạng.

Chỉ có điều tất cả mọi người cố ý không nói tới điểm này, mà lặng lẽ triển khai đàm phán vấn đề khu vực mảnh vỡ tinh thần. Cho dù là Thánh Đế Tư học viện hay là Tái Nhân Hầu tước lĩnh, ai nấy đều xuất động rất nhiều nhân lực vật lực, dĩ nhiên không thể nào tay không quay về.

Nhưng mà vụ đàm phán này rơi vào trong mắt Tác Phỉ Á đã hoàn toàn thay đổi ý nghĩa. Dịch Áo đến nay sinh tử chưa biết, các người ở chỗ này phân chia thành quả thắng lợi, làm ơn ra vẻ có lương tâm một được không?

Tây Cách Thụy Na là vì muốn mời Tác Phỉ Á và Đường Ân Nam tước tham dự đàm phán, nhưng Tác Phỉ Á lại trực tiếp cự tuyệt, cho dù có vô số mảnh vỡ tinh thần thì đổi được Dịch Áo bình yên vô sự hay không? Nếu như có thể được, Tác Phỉ Á tình nguyện khu vực quảng mỗ không có xuất hiện, như vậy sẽ không dẫn đến phân tranh, vì thế Dịch Áo cũng không phải lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Lâm Tái và Y Toa Bối Nhĩ luôn luôn đi theo bên cạnh Tác Phỉ Á, lấy sự thông tuệ của các nàng tự nhiên đã sớm nghĩ đến tại sao Dịch Áo lại xuất hiện trùng hợp như vậy. Nếu không phải do các nàng tham công liều lĩnh, có lẽ Dịch Áo sẽ không hiện thân làm gì, mặc dù Thủ hộ giả có chết hay không thì tiểu đội của Tây Cách Thụy Na sẽ rất nguy hiểm. Thế mà hết thấy những điều đó lại để cho một thanh niên trẻ tuổi gánh chịu, chuyện tình một Võ Tôn làm không được, bằng vào cái gì để yêu cầu một Quang Mang võ sĩ đi làm?

Đối với Thánh Đế Tư học viện, Dịch Áo hy sinh hiển nhiên là đáng giá, các nàng sẽ tìm mọi cách bù đắp cho Tác Phỉ Á.

Nhưng đứng ở góc độ Tác Phỉ Á sợ rằng tất cả mọi người trên thế giới này gộp lại cũng không trọng yếu bằng Dịch Áo.

Mỗi một ngày rời giường, Tác Phỉ Á sẽ đi ra cửa trang viên lẳng lặng ngồi trên ghế đá nhìn về phương xa. Nếu một ngày Dịch Áo không trở lại, nàng sẽ vẫn chờ đợi như vậy, ngay cả Đường Ân Nam tước tới an ủi Tác Phỉ Á cũng đành phải bất lực quay lui.

Thế nhưng Tác Phỉ Á không có đánh mất lý trí, ít nhất nàng ưu tiên bảo Ca Đồn và Lôi Mông trông nom Lao Lạp. Nếu không tiểu nha đầu này đã sớm chạy ra ngoài tìm Dịch Áo rồi, có trời mới biết một khi nàng rơi vào tay bộ tộc võ sĩ sẽ gặp kết quả gì.

Từ đó Tác Phỉ Á biến thành một hình tượng giống như góa phụ chờ chồng, lẳng lẽ, cô đơn, mòn mỏi ...v...v đủ loại sắc thái luân phiên thay đổi trên khuôn mặt nàng. Trong lòng Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước đồng thời dâng lên cảm giác có lỗi, kể từ khi bọn họ ngồi vào bàn đàm phán, bọn họ đã không còn là võ sĩ thuần túy nữa rồi, bởi vì bọn họ không chỉ đại biểu cho chính mình.

Tái Nhân Hầu tước nắm giữ quyền sanh sát ở trong Hầu tước lĩnh, nhưng hẳn nhất định phải suy nghĩ cho đám thủ hạ, nếu không, sau này còn ai chịu bán mạng cho hắn?

Bọn họ chung quy vẫn là con người, nói nghiêm khắc thì sinh mệnh bọn họ là do Dịch Áo cứu. Hơn nữa, sau đó lại còn dẫn đi tất cả bộ tộc võ sĩ, phải có những điều kiện này, bọn họ mới có khả năng an an ổn ổn ngồi xuống thảo luận chia phần khu vực quặng mỏ.

Tất cả mọi người đều là hạng người thông minh, không chế tham lam cũng là một môn kỹ xảo, những người đạt tới vị trí cao không thể nào tùy ý để cho lòng tham cắn nuốt được. Bởi vì cùng chung nhận thức nên quá trình đàm phán trở nên vô cùng thuận lợi, cuối cùng Thánh Đế Tư thành và Tái Nhân Hầu tước lĩnh mỗi bên chiếm bốn thành rưỡi, Đường Ân Nam tước chiếm một thành. Dĩ nhiên, một thành phân cho Đường Ân Nam tước là quá rõ ràng, người sáng suốt sẽ biết đó là chuyện gì, chỉ dựa vào mật báo không thể nào phân cho Đường Ân Nam tước nhiều như vậy. Thật ra đây chính là một loại biến tướng bù đắp cho sự hy sinh của Dịch Áo.

Thời gian từng ngày trôi qua, không khí trong trang viên càng lúc càng bất an, nếu như Dịch Áo có thể thoát hiểm, lấy tốc độ của hắn đã sớm trở lại rồi, vì sao đã qua hơn mười ngày vẫn không có tin tức gì hết?

Chờ đợi ngày qua ngày đợi chờ làm cho Tác Phi Á từ từ gầy gò, nhưng không có ai thuyết phục được nàng, Y Toa Bối Nhĩ nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng nhưng không có biện pháp nào tốt.

Có một ngày, Tác Phi Á chậm rãi đi ra cửa ngóng trông, Y Toa Bối Nhĩ không khỏi cau chặt hai hàng chân mày, nên làm thế nào mới có thể giúp cho Tác Phi Á vui vẻ lên đây? Cứ tiếp tục như vậy tuyệt đối không ổn, đến khi Dịch Áo quay trở lại, nàng phải giao trả một Tác Phi Á thật sự xinh đẹp cho Dịch Áo, đó mới là khao thưởng lớn nhất đối với Dịch Áo.

205. Chương 205: Một Cái Tay Khác

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 205: Một Cái Tay Khác

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này, Lôi Mông và Ca Đồn sóng vai đi tới, Lôi Mông đứng thật xa nói vọng ra cửa: “Dịch Áo vẫn chưa về hả?”

“Không thấy !” Y Toa Bối Nhĩ mặt mày u sầu đáp, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Lôi Mông: “Dịch Áo... ai...”

“Than thở gì đó?” Lôi Mông ngăn người, hỏi dò: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ ngươi không thấy quân đội bộ tộc võ sĩ, còn có bầy chim ưng, đàn sói vô cùng vô tận. Ta lo lắng, Dịch Áo hẳn...”

Lôi Mông lập tức hiểu ý Y Toa Bối Nhĩ, cố ý dùng chất giọng khinh thường trả lời: “Vậy thì thế nào? Đã quên chúng ta từng nói với người chuyện tên Mễ Nhĩ rồi hả? Ngay cả Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cũng chạy không thoát Dịch Áo đuổi giết, ngươi cho rằng những tên dã nhân kia có thể tạo thành uy hiếp đối với Dịch Áo?”

“Trừ phi vừa mới bắt đầu bọn họ đã vây khốn Dịch Áo, nếu không, cho dù nhân số bọn họ nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa.” Ca Đồn nói.

“Không sai !” Lôi Mông dùng sức gật đầu mạnh một cái, nói: “Y Toa Bối Nhĩ, ngươi đã gặp Tái Nhân Hầu tước rồi, cảm giác thế nào?”

Y Toa Bối Nhĩ không hiểu tại sao Lôi Mông lại nhắc tới Tái Nhân Hầu tước, nhưng nàng biết Lôi Mông đang phối hợp với mình nên suy nghĩ một lát, thật tình trả lời: “Đó là một người rất quyết đoán.”

“Hắn cường đại hơn Phật Lang Duy không? Nhưng mà Phật Lang Duy quấy nhiễu Hầu tước lĩnh của hắn nhiều năm như vậy, hắn vẫn không có biện pháp bắt giữ Phật Lang Duy, đó là tại sao?” Lôi Mông tự hỏi từ đáp: “Bởi vì Phật Lang Duy là một Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, nghe nói Phật Lang Duy chỉ tinh tu hai loại bí kỹ, một là Phong Ưu Nhã, một là Tật Phong Tấn Ảnh. Mặc dù đánh không lại Tái Nhân Hầu tước, nhưng nếu hắn một lòng muốn chạy giữ mạng chắc chắn không có ai ngăn nổi.”

“Ta dám nói, Dịch Áo có thành tựu về bí kỹ Phong Ưu Nhã tuyệt đối không thua kém Phật Lang Duy.” Ca Đồn nói.

Tác Phỉ Á thở dài nặng nề, loại kịch nói thô lậu này làm sao lừa gạt nàng được, nhưng hiểu thuộc về hiểu, nhưng nàng có thể làm gì đây?

Y Toa Bối Nhĩ thấy Tác Phỉ Á không có phản ứng, thật cẩn thận bước đến trước người Tác Phỉ Á nhìn lên sắc mặt, kết quả là thấy Tác Phỉ Á cấp cho nàng ánh mắt xem thường vì vở hài kịch quá tệ kia.

“Hi hi !” Y Toa Bối Nhĩ ôm lấy cổ Tác Phỉ Á, ngồi ở trên đùi Tác Phỉ Á, cười hi hi nói: “Công chúa nhỏ của ta ơi, bây giờ yên tâm chưa?”

“Quý gây sự, người có thể an tĩnh một hồi hay không?” Tác Phỉ Á tức giận nói, thật ra nàng cũng rõ ràng ưu thế của Dịch Áo, nhưng mà Dịch Áo thủy chung không có xuất hiện, nàng không thể không chế được nội tâm lo lắng, tinh thần mất tự chủ cứ suy nghĩ đến những chuyện xấu có thể xảy ra.

Đúng lúc này, một đoàn xe đang tiến gần làm cho bọn họ chú ý, Tác Phỉ Á lập tức đứng lên khấn trương nhìn tới đoàn xe kia. Tình huống tương tự đã diễn ra mấy lần rồi, chỉ cần có người ngoài đến gần trang viên, Tác Phỉ Á sẽ trở nên cực kỳ khấn trương, nàng mong mỗi Dịch Áo đột nhiên từ trong đoàn xe nhảy ra và mang vui mừng đến cho nàng.

Chốc lát sau, đoàn xe dừng ở trước cửa trang viên, người đầu tiên nhảy ra khỏi buồng xe không phải là Dịch Áo, mà là một võ sĩ trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn. Hắn mỉm cười gật đầu chào hỏi đám người rất Tác Phỉ Á hữu hảo: “Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ, lại gặp mặt rồi, các người có khỏe không? Ca Đồn, Lôi Mông, các người đã ở đây hả?”

“Môn La, lần này đưa vật gì tốt tới cho chúng ta đây?” Lôi Mông cười nói.

Môn La là con trưởng của Tái Nhân Hầu tước, cũng là người thừa kế thứ nhất Hầu tước lĩnh. Kể từ khi Thánh Đế Tư học viện và Tái Nhân Hầu tước ký kết hiệp ước, quan hệ song phương đã gần gũi hơn trước nhiều. Hơn nữa, bọn họ từng sống vai chiến đấu với nhau, trong quá trình đàm phán song phương cũng không có tính toán chi li. Sau đó đồng lòng lấy ra nửa thành nhường cho Đường Ân Nam tước, phương thức phân phối như vậy hiển nhiên làm cho tất cả đều vui vẻ.

Đó là vì bọn họ đủ thông minh, không cần thiết vì tăng thêm một ít lợi ích mà ảnh hưởng đến quan hệ đồng minh. Huống chi, cũng không có ai dám bảo đảm các bộ lạc võ sĩ không quay đầu giết ngược trở lại, nếu một ngày như vậy chợt tới, bọn họ còn phải sống vai chống đỡ ngoại địch. Chỉ vì lợi ích nho nhỏ mà phá hư quan hệ tín nhiệm song phương, sau này còn có thể chân thành hợp tác hay không?

Vì như thế, sau đợt đàm phán, Tái Nhân Hầu tước lực mạnh dặn mời Tây Cách Thụy Na đến Hầu tước lĩnh làm khách, Tây Cách Thụy Na lại đáp ứng vô cùng sẵn sàng khoái.

Các cường giả đời trước tăng cường quan hệ lẫn nhau, đám người trẻ tuổi cũng không có nhàn rỗi. Môn La nhận lệnh Tái Nhân Hầu tước tiếp cận tiểu đội Tác Phỉ Á, Ca Đồn, Lôi Mông, sau khi tìm hiểu một đoạn thời gian, hắn lại thật sự cảm thấy hứng thú với đoàn thể nho nhỏ này, bắt đầu mở lòng kết giao chân chính. Mặc dù tính cách hắn tương đối thâm trầm như vị phụ thân Tái Nhân Hầu tước của hắn, không phải là hạng người tốt lành gì. Nhưng ở trước mặt đám người Tác Phỉ Á, hắn thủy chung luôn biểu hiện khiêm tốn hữu lễ, có câu nói “nộ quyền không đánh mặt người đang cười” (giận mấy cũng không đánh người cười). Ngay từ đầu đám người Tác Phỉ Á đã không có lý do gì để cố ý bài xích Môn La, mấy ngày giao tiếp với nhau, bọn họ đã xem Môn La như một bằng hữu bình thường, không thân thiết cũng không quá xa lạ.

“Ta lần này giới thiệu cho mọi người một gã bằng hữu của ta.” Môn La đứng sang bên cạnh nhường lối cho một người thanh niên mặc trường bào màu đỏ chui ra buồng xe: “Kiều Trì, đến từ Đại công lĩnh.”

Đại công ở phương bắc chỉ có một, đó là Phỉ Tế lớn Công tước.

Trong lòng Ca Đồn và Lôi Mông liền thất kinh, vội vàng gật đầu nói: “Người khỏe !”

“Các người khỏe !” Gã thanh niên tên là Kiều Trì mỉm cười đáp lại.

“Kiều Trì, ta giới thiệu cho người !”

Môn La nói: “Vị này là Tác Phỉ Á tiểu thư, vị này là Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư, vị này là Lôi Mông, vị này là Ca Đồn.”

Kiều Trì gật đầu chào rất có phong độ, chỉ có điều trong lúc tầm mắt hắn rơi vào trên người Tác Phỉ Á đã lộ ra một tia thất vọng, hiện tại Tác Phỉ Á dung nhan tiêu tụy, khí chất ôn nhu sáng rỡ bị giảm đi rất nhiều. Kiều Trì đã từng nghe nhiều chuyện có liên quan tới Tác Phỉ Á mới ôm hứng thú chạy tới đây, kết quả thấy bộ dạng Tác Phỉ Á tiêu tụy mệt mỏi liên sinh ra cảm giác thất vọng.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Tác Phỉ Á, nhẹ giọng nói: “Tác Phỉ Á tiểu thư, ta ở Đại công lĩnh đã nghe nói rất nhiều về nàng, có thể quen biết nàng là vinh hạnh của ta.”

Tác Phỉ Á xoay đầu sang nơi khác, căn bản không có để ý tới Kiều Trì.

Chờ đợi giây lát thấy Tác Phỉ Á làm như không thấy, sắc mặt Kiều Trì trở nên lúng túng, cười khổ nói: “Là ta quá đường đột sao?”

“Chỉ là không đúng lúc thôi!”

Y Toa Bối Nhĩ thản nhiên nói, dù sao đối phương là do Môn La mang đến, nhìn trên mặt mũi Tái Nhân Hầu tước cũng không thể để cho khách nhân quá khó xử.

“Không đúng lúc?”

“Ừ !”

Trong lòng Y Toa Bối Nhĩ tràn đầy cảm giác bất đắc dĩ, tên này ngu ngốc hay sao? Nàng đã có ý tốt giúp đối phương có cơ hội xuống đài, nhưng hình như đối phương không lĩnh ý thì phải?

“Y Toa Bối Nhĩ, người thích gì?” Lôi Mông đột nhiên cười hỏi.

“Ta hả?” Y Toa Bối Nhĩ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên nói: “Ta thích vũ nam.”

Câu trả lời này quá mức kinh thiên rồi, ngay cả Tác Phỉ Á mặt mày âu sầu cũng nhịn không được bật cười thành tiếng, sau đó giơ tay đập một cái vào hông Y Toa Bối Nhĩ.

Trên mặt Y Toa Bối Nhĩ lộ vẻ không hiểu, lẩm bẩm: “Đánh ta làm gì? Ta nói sai hả?”

Kiều Trì trợn mắt lú lưỡi, đôi môi ngấp ngừng hồi lâu cũng không biết nói gì cho tốt. Thật ra tiểu thư quý tộc hoặc là phụ nhân cao quý thường thích vũ nam, chuyện này cũng không tính là to lớn gì. Nhưng không có người nào dám nói công khai ra như thế, tựa như mấy vị lão gia quý tộc có thể tận tình đùa bỡn nhiều ít Vũ nương xem là thành vinh quang, chuyện tình phát sinh ở sau lưng sẽ không có ai quản, nhưng nếu ban ngày ban mặt lôi chuyện này ra nói sẽ để cho người đời nhạo báng.

“Ta..., ha hả, sau này ta nhất định mang tới cho nàng mấy vũ nam.” Kiều Trì cười cười giả lả.

“Tốt tốt.” Y Toa Bối Nhĩ đáp ứng vô cùng vui vẻ.

Kiều Trì liếc mắt nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ, trong mắt tràn đầy giễu cợt không thêm che giấu.

“La Y !” Y Toa Bối Nhĩ quay đầu lại kêu lên.

“Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư, tìm ta có chuyện?” La Y lập tức chạy ra.

“Đi an bài cho khách nhân tôn quý của chúng ta mấy gian phòng thích hợp.” Y Toa Bối Nhĩ vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

“Hiếu.” La Y cười cười, cúi đầu khom lưng nói: “Mời đi theo ta.”

Kiều Trì đã mất đi hứng thú nói chuyện với đám người Tác Phỉ Á, hiên ngang sải bước đi vào trang viên, chờ tất cả đội xe đã tiến vào trong, Lôi Mông mới nói với Môn La: “Môn La, ngươi có ý gì? Dẫn tên kia tới chỗ chúng ta làm gì?”

“Đó là một tên ngu ngốc, lại là thiếu gia Đại công lĩnh !” Môn La cười khỏ nói: “Ngươi cũng biết, hần nhất định phải tới thì ta có biện pháp gì?”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn chằm chằm Môn La, chốc lát sau nàng ngoắc ngoắc tay với Môn La làm cho hần cảm thấy sợ hãi hết hồn hết vía. Tiếp xúc được một đoạn thời gian ngắn, hần đã hiểu rất rõ và thấm sâu vào tận tâm can, tiểu cô nương trước mắt này thông minh tới cực điểm, chỉ cần làm việc qua loa hoặc chênh mảng một tý là có thể bị nắm điểm yếu ngay.

“Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư có chuyện gì cần phân phó?” Môn La bắt đầu đi tới.

“Ở chỗ này của ngươi...” Y Toa Bối Nhĩ dùng đầu ngón tay chỉ vào giữa ngực Môn La nói: “... cất giấu một ít món đồ không để cho ai biết.”

“Không có, không có !” Môn La vội vàng lắc đầu: “Y Toa Bối Nhĩ, không nên nói giỡn.” Một khi tội danh này được xác thực, hần tất nhiên sẽ bị đám người Tác Phỉ Á bài xích, đến lúc đó xem như hần kiếm củi ba năm tự thiêu một giờ rồi.

“Không có?” Y Toa Bối Nhĩ xoay chuyển trong mắt, chậm rãi nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết, ừ, Kiêu Trì đúng không? Hần đi đến cái ao nhỏ này của chúng ta có mục đích gì?”

“Hần tới vì Tác Phỉ Á.” Môn La thở dài một hơi, hần quyết định nói thẳng toàn bộ sự việc: “Hiện tại tin tức trên Khắc Lý Tư bình nguyên có khu vực mở mảnh vỡ tinh thần cực phẩm đã lan truyền đến Đại công lĩnh, bọn họ cũng muốn nhúng tay. Thế nhưng lực ảnh hưởng của Phỉ Tế Đại công càng ngày càng suy yếu, Sơn Đế Hầu tước ở phía nam chinh chiến với Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước nhiều năm liên tục khiến cho vô số con dân trôi dạt khắp nơi. Thế mà Phỉ Tế Đại công thủy chung không ra mặt can thiệp, từ đó có thể chứng minh Phỉ Tế Đại công đã gần đến tình cảnh lực bất tòng tâm rồi. Cho nên bọn họ suy nghĩ ra biện pháp này, nếu như Kiêu Trì có thể giành được trái tim Tác Phỉ Á, bọn họ sẽ có một lý do hợp lý chen ngang vào chuyện này.”

“Nằm mơ đi !” Y Toa Bối Nhĩ cười lạnh nói: “Vậy thì ý tứ Hầu tước đại nhân ra sao?”

“Bây giờ phương thức phân phối đã phi thường hoàn mỹ, bất kỳ một cánh tay dư thừa nào chen vào cũng phá hư sự hài hòa trong đó.” Môn La cười nói: “Cho nên nhiệm vụ của ta là đứng xem náo nhiệt, nếu như Kiêu Trì không thành công, ta sẽ nghĩ biện pháp làm nhục hần, nếu như hần thật sự thành công, ta sẽ công bố chuyện tình Kiêu Trì ra ngoài, ta bảo đảm các ngươi sẽ phải nhường lại phần được phân chia lúc trước.”

206. Chương 206: Đạo Lý Làm Người

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 206: Đạo lý làm người

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vậy thì không cần phải nói !” Y Toa Bối Nhĩ cười cười nói với Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á xinh đẹp của chúng ta sẽ không coi trọng một tên ngu ngốc, đúng không?”

Sắc mặt Tác Phỉ Á lạnh như băng, nàng không có tâm tư đối đáp với Y Toa Bối Nhĩ, bởi vì trong lòng nàng đã tràn đầy lửa giận. Tất cả mọi người nơi này đều biết nàng và Dịch Áo đã có hôn ước, Đại công phái Kiêu Trì phái đến Khắc Lý Tư bình nguyên hần là quyết tâm rất lớn, chẳng lẽ bọn họ dám cam đoan Dịch Áo không thể về được? Đối với Tác Phỉ Á, hành động này không khác gì một loại trở chú ác độc.

Môn La lặng lẽ quan sát Tác Phỉ Á, trước khi rời đi phụ thân Tái Nhân Hầu tước đã đàm luận với hắn rất lâu về vấn đề này.

“Người biết tại sao ta cho người tới Nam tước lĩnh, mà không phải là đệ đệ người hay không?” Tái Nhân Hầu tước vừa thưởng thức miếng thịt heo sữa quay trên bàn, vừa thản nhiên nói.

“Không biết !” Môn La đành hoảng hốt đáp.

“Bởi vì người đã hơn ba mươi, tính cách cũng cứng chặc hơn trước kia không ít.” Tái Nhân Hầu tước ngừng lại một lát, sau đó cười cười nói: “Nếu để cho đệ đệ người đi, cho dù Kiều Trì không đánh chủ ý lên Tác Phỉ Á, hắn cũng không thể nào chịu cô đơn, ha ha, nếu vậy chúng ta sẽ rước lấy phiền toái rất lớn.”

Trong lòng Môn La mừng như điên, Tái Nhân Hầu tước nói như vậy không thể nghi ngờ là đang ám chỉ năng lực của hắn xuất sắc và muốn nói rằng hắn nên yên tâm, cố gắng biểu hiện tốt hơn nữa. Hắn miễn cưỡng khống chế tâm tình của mình, thấp giọng nói: “Phiền toái lớn? Phụ thân, ngài tựa hồ ... vô cùng coi trọng Đường Ân Nam tước.”

“Người không coi trọng bọn họ đơn giản là vì tin tức người biết được quá ít.” Tái Nhân Hầu tước nói: “Hơn nửa năm trước, cái tên Dịch Áo kia chỉ là một người bình thường, thậm chí bị cho là kẻ ngu ngốc, sau đó hắn gặp được một đạo sư, người biết kế tiếp đã phát sinh chuyện gì không?”

“Đã có chuyện gì?”

“Ba ngày sau, Dịch Áo từ Giác tỉnh giả biến thành Thiên Phú võ sĩ, hơn một tháng sau, hắn lại từ Thiên Phú võ sĩ biến thành Quang Mang võ sĩ.” Tái Nhân Hầu tước chậm rãi nói: “Bây giờ hắn đã là Quang Mang võ sĩ cấp sáu. Môn La, người nói cho ta biết, cái dạng võ giả gì mới có thể thay đổi vận mệnh một người bình thường trong thời gian thật ngắn, hơn nữa còn sáng lập kỳ tích liên tiếp?”

“Chuyện này là thật?” Môn La cũng phải hít sâu một hơi lạnh, thẳng cắp như thể quả thực đã đến trình độ nghịch thiên rồi.

“Bớt nói nhảm !” Tái Nhân Hầu tước lại cắt xuống một miếng lợn sữa thịt đặt vào trong miệng từ từ thưởng thức, chốc lát sau, hắn nói: “Sau khi người chạy tới trang viên bọn họ cũng không cần vội vã trở lại, ừ, trước khi Dịch Áo xuất hiện người nhất định phải nghĩ biện pháp chiếm được tình cảm với đồng bạn của hắn, trở thành bằng hữu lại càng tốt. Chú ý không nên quá lộ liễu, nếu như hắn có chuyện gì cần giúp đỡ, người cứ tùy ý đi làm, ta cho người toàn quyền quyết định.”

“Phụ thân, nếu như Dịch Áo không có trở lại?” Môn La hỏi.

Tái Nhân Hầu tước ngừng động tác lâm vào trầm tư, thật lâu sau hắn mở miệng nói: “Những người trẻ tuổi kia rất lạc quan, từ đó có thể nhận ra bọn họ có đầy đủ lòng tin đối với Dịch Áo, tính ra thì khả năng này không lớn. Nếu như hắn thật sự không trở lại, người nên tập trung vào Kiều Trì, tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp xúc với Tác Phỉ Á quá gần. Lúc cần thiết người có thể động thủ, nhưng không thể giết hắn, ít nhất lưu lại cho hắn một hơi, đây là điểm mấu chốt của người.”

“Hiểu, phụ thân!” Môn La đáp.

“Đúng rồi, còn có một việc.” Tái Nhân Hầu tước nói tiếp: “Cái tên thanh niên tên là Ca Đồn có một đầu Hỏa Hồng Thú. Bởi vì Lộ Dịch Sĩ Bá tước muốn có Hỏa Hồng Thú, thiếu chút nữa trở mặt với Đường Ân Nam tước, thời điểm Lộ Dịch Sĩ Bá tước gây khó khăn lần nữa, người giúp đỡ Đường Ân Nam tước diệt trừ hắn đi .”

“Phụ thân, Đường Ân Nam tước một mực ẩn dấu thực lực rất kỹ, bản thân hắn đã là Cực Hạn võ sĩ, bên cạnh còn có hai Cực Hạn võ sĩ nữa. Lộ Dịch Sĩ Bá tước làm sao dám đi tìm Đường Ân Nam tước gây phiền toái?”

“Ngu xuẩn, Lộ Dịch Sĩ Bá tước không có lá gan đó, người không thể cung cấp can đảm cho hắn sao?” Tái Nhân Hầu tước nhíu mày tựa hồ hơi thất vọng, nhạt giọng nói: “Người biết tại sao quan hệ giữa chúng ta và Thánh Đế Tư học viện trở nên hòa hợp như vậy không? Bởi vì chúng ta từng sống vai chiến đấu với nhau, người và Đường Ân Nam tước, Tác Phỉ Á cũng có chung địch nhân, đây là phương pháp duy nhất để người tiếp cận bọn họ. Nếu như không có, tự người phải đi tìm một địch nhân cho mình đi.”

“A?” Môn La trợn mắt liú lười, mặc dù hần trước kia cũng đã làm một vài chuyện xấu, nhưng so sánh tâm cơ với Tái Nhân Hầu tước thực sự là thua kém quá xa.

“Sau đó trước khi hần chỉ trích gì đó... giết chết hần.” Tái Nhân Hầu tước lạnh lùng nói.

“Vâng, phụ thân.” Môn La cúi đầu, trán của hần đã toát ra từng giọt mồ hôi lạnh rất nhỏ, chỉ nói mấy câu như vậy đã quyết định xong sinh tử của một Vị bá tước?

“Còn nữa, chú ý thu liễm lòng cao ngạo của ngươi lại, làm người phải biết nhún nhường mới có lợi đối với ngươi, lại không hề có chỗ xấu.” Tái Nhân Hầu tước nói, sau đó hần chợt cầm dao ăn vỗ vỗ con heo sữa quay ở trên bàn: “Ví như bây giờ chúng ta đang dùng cơm, ăn một miếng thịt lợn sữa, ngươi sẽ có cảm giác mùi vị rất ngon, ăn mười mấy miếng thịt lợn sữa, ngươi sẽ có cảm giác hài lòng. Nhưng nếu ngươi ăn hết toàn bộ con heo sữa quay, ngươi sẽ cảm thấy thế nào?”

“Phụ thân, ta sẽ bội thực mà chết.” Môn La cười khổ nói.

“Không sai, đạo lý làm người cũng như thế.” Tái Nhân Hầu tước nói: “Đem những thứ ngươi ăn không hết hoặc không dùng được ra ngoài, tặng cho những người đang cần đến nó, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽ thu hoạch hồi báo.”

“Hiểu, phụ thân ta sẽ thử thật lòng kết giao bằng hữu với bọn họ.” Môn La nói.

“Vậy là được rồi.” Tái Nhân Hầu tước mỉm cười nói: “Hơn nữa, nếu như không nhờ có Dịch Áo giết cái tên Thủ hộ giả thì ta đã sớm chết rồi. Ngươi là con của ta, chúng ta đều thiếu nợ hần. Ha hả, người khác nói ta tàn bạo, nói ta tham lam, ta sẽ không nổi giận, nhưng ta không thể chịu được nếu có người nói ta vô sỉ. Tranh thủ lúc thích hợp giúp bọn họ một tay, xem như là trách nhiệm mà chúng ta cần phải hồi báo.”

.....

Không biết đã qua mấy ngày, Dịch Áo cảm thấy tinh thần của mình vô cùng mỏi mệt, quanh thân vừa nhức vừa đau, tựa hồ là vì cơ năng bị hao tổn quá lớn, vì thế sau khi nguyên lực hao hết sẽ cảm thấy mỏi mệt, đau nhức nhiều hơn võ sĩ bình thường, thời gian khôi phục cũng lâu hơn.

Dịch Áo im lặng nằm trong bụi cỏ, ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể động, những bộ vị khác trên thân thể phảng phất như không thuộc về hần nữa, qua vài chục phút hần đã âm thầm tiến vào mộng đẹp.

Có lẽ là do trẩu qua mệt nhọc và không kịp khôi phục nguyên lực, Dịch Áo không nhận thấy được biến hóa đang diễn ra ở bên trong cơ thể. Võ giả chìm vào trong giấc ngủ sẽ không thể tiến hành tu luyện, thế mà Căn Luân, Chân Tri Luân và Chính Luân trong cơ thể Dịch Áo lại vận chuyển càng lúc càng nhanh.

Không biết qua bao lâu, theo Tam Luân không ngừng vận chuyển, khí lưu quanh người Dịch Áo bắt đầu xuất hiện biến hóa, nguồn Phong nguyên lực (lực lượng của gió) bị một cỗ lực lượng vô hình từ trong không khí rút ra rót liên tục vào trong cơ thể Dịch Áo, sau đó tụ tập tại Căn Luân.

So sánh với nguyên lực khổng lồ của Dịch Áo lúc trước, những sợi Phong nguyên lực này quả thực nhỏ bé đến trình độ không đáng nhắc tới. Nhưng đối với tình trạng hiện tại của Dịch Áo, mỗi phân nguyên lực đều là một giọt cam tuyến thơm ngát, cơn đau nhức khó nhịn theo đó từ từ giảm bớt, giúp cho Dịch Áo ở trong giấc mộng cũng phát ra tiếng rên rỉ vô cùng thoải mái.

Nhờ có Phong nguyên lực rót vào, Tam Luân trong cơ thể Dịch Áo xoay tròn càng nhanh, số lượng Phong nguyên lực trong không khí bị tách ra càng lúc càng nhiều. Hồi lâu sau, khí lưu quanh người Dịch Áo đã biến thành một cơn lốc nho nhỏ, hơn nữa thể tích gió xoáy vẫn đang không ngừng biến lớn.

Theo thời gian trôi qua, quy mô gió lốc càng lúc càng lớn, lúc này nó đã bao phủ không gian mấy chục thước quanh chỗ Dịch Áo nằm. Dựa theo lẽ thường thì một khi đường kính gió lốc đạt tới quy mô như thế sẽ có độ cao gần trăm thước mới đứng. Thế nhưng cơn lốc này vẫn luôn duy trì độ cao mười thước, vững vàng xoay tròn trên người Dịch Áo, tựa hồ thân thể hần có một cỗ hấp lực cường đại làm cho cơn gió lốc thanh thể kinh người này không thể di chuyển được.

Tương ứng theo đó là Tam Luân trong cơ thể Dịch Áo chuyển động càng nhanh, Phong nguyên lực trong không khí không còn bị rút ra từng tia nho nhỏ nữa, mà lúc này lại giống như một cơn sóng thần, một lớp nói tiếp một lớp điên cuồng tràn vào cơ thể Dịch Áo.

Quy mô gió lốc không ngừng mở rộng thu hút Phong nguyên lực nhập vào trong cơ thể Dịch Áo lại càng nhiều. Đồng thời Tam Luân biến hóa tổ hợp với nhau tạo thành một vòng tuần hoàn đầy đủ, nhất là Chính Luân ở trong cơ thể Dịch Áo tản mát ra hàn quang màu u lam, thậm chí có thể phát sáng ra bên ngoài thân thể Dịch Áo.

Mỗi một lần Chính Luân biến hóa sẽ có sự thay đổi khác nhau, thời gian tích lũy càng dài. Nhưng Dịch Áo không giống những người khác là ở phương diện nguyên lực, trong thời gian thật ngắn, nhờ có luồng lốc xoáy quanh người, Dịch Áo có thể hấp thu lượng nguyên lực mà những người khác cần hao phí một tháng, thậm chí là nửa năm mới được. Chuyện này dĩ nhiên có quan hệ tới Dịch Áo khổ tu mười mấy năm trước kia, nếu đổi thành bất kỳ một gã Quang Mang võ sĩ nào khác. Mặc dù ông trời ban xuống cho hắn nhiều nguyên lực như vậy, hắn cũng chỉ lâm vào một kết quả duy nhất, đó là bị nguyên lực bạo phát mà chết.

Nếu ví Dịch Áo có thể dung nạp nguyên lực như một con sông lớn, vậy thì những Quang Mang võ sĩ khác cao lắm chỉ coi như là một dòng suối nhỏ, chênh lệch hai bên lớn đến mức không thể nào đánh đồng một chỗ được.

Khi nguyên lực trong cơ thể Dịch Áo đạt đến một điểm giới hạn, Chính Luân đang tỏa ra màu u lam kia bắt đầu lặng lẽ biến hóa màu sắc. Rất chậm chạp, chậm chạp..., ban đầu là màu u lam, thay vào đó là màu tím nhạt, lúc này cơn lốc xoáy quanh người Dịch Áo xoay vòng càng thêm hung mãnh, đồng thời nguyên lực nhập vào trong cơ thể Dịch Áo lại càng nhiều.

Trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, Dịch Áo nhân họa được phúc từ Quang Mang võ sĩ cấp sáu nhảy lên tới cấp bảy, tin tưởng rằng đây là kết quả mà Dịch Áo không thể nào ngờ tới nổi.

Nhưng mà mọi chuyện tới đây vẫn chưa kết thúc.

Màu sắc Chính Luân vẫn tiếp tục biến đổi, từ màu tím nhạt từ từ chuyển sang đậm hơn, sau đó chậm rãi phát sáng rực rỡ thay đổi thành màu trắng trong suốt mới dần dần ổn định, tốc độ chuyển động của Tam Luân đều dần trở lại, không còn quay cuồng như lúc trước nữa.

Cùng lúc đó, Chân Tri Luân và Căn Luân vốn không màu cũng khôi phục tốc độ vận chuyển bình thường, theo sự biến hóa này, cơn lốc xoáy quanh người Dịch Áo đã thoát khỏi lực lượng vô hình khống chế, dần dần bay lên cao tiến vào trong vùng hoang dã rộng lớn rồi biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

Thời gian qua chừng một ngày, Dịch Áo vô tình hai lần tấn cấp trở thành Quang Mang võ sĩ cấp tám, nếu nói chuyện ra chỉ sợ không có người nào tin tưởng. Có lẽ mấy người Ca Đốn, Lôi Mông là ngoại lệ, bởi vì Dịch Áo mang vui mừng đến cho bọn hắn quá nhiều rồi.

Giờ phút này Dịch Áo vẫn còn lẳng lặng nằm ngủ vô cùng say sưa.

207. Chương 207: Trở Về

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 207: Trở Về

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trăng lặn mặt trời lên, khi luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu lên trên mặt Dịch Áo, hắn mới giật mình chậm rãi mở mắt ra. Sau một lát, Dịch Áo chợt kinh ngạc sửng sờ, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được cơn đau nhức toàn thân đã biến mất tung tích, từ trong tứ chi và thân thể truyền đến cảm giác phiêu phiêu bay bổng khiến cho hắn không dám tin, chẳng lẽ nguyên lực đã hồi phục?

Dịch Áo bật người nhảy lên thử buông thả Phong Ưu Nhã, thân hình hắn nhất thời xệt tới trước nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung, quá trình buông thả không có một chút trì trệ nào. Thậm chí còn dễ dàng hơn trước vài phần, mặc dù chỉ là chênh lệch rất nhỏ nhưng Dịch Áo vẫn có thể cảm nhận được biến hóa trong đó.

Ngay lúc này ánh mắt Dịch Áo rơi vào vị trí nằm ngủ đêm qua ở cách đó không xa, hẳn rõ ràng là ngã xuống trong bụi cỏ rậm rạp, thế mà bây giờ bụi cỏ này đã thay đổi hình dáng, tất cả đều ngã rạp xuống mặt đất, phẳng phất như bị một trận cuồng phong thổi qua vậy.

Càng quý dị hơn nữa là chỉ có vài chục thước vuông xung quanh bụi cỏ mới bị như vậy, còn cỏ xanh ở những chỗ khác vẫn đứng thẳng khỏe mạnh, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Dịch Áo di chuyển vài vòng quanh bụi cỏ cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân, bỗng nhiên trong lòng vừa động nhớ tới cảm nhận dị thường lúc buông thả Phong Ưu Nhã khi nãy. Hắn lập tức bắt đầu xem xét tình trạng thân thể, kết quả làm cho hắn không khỏi giật mình tại chỗ, Chính Luân trong cơ thể hắn đã biến thành màu trắng trong suốt, hẳn có thể cảm thấy rõ ràng nguyên lực trầm trọng ở trong đó, trạng thái nguyên lực lúc này nhiều hơn lúc trước gấp mấy lần. Chỉ trong một đêm, hắn từ Quang Mang võ sĩ cấp sáu trực tiếp tấn thăng lên đến cấp tám, hơn nữa lại còn là cấp tám đỉnh phong.

Đối với Dịch Áo, chuyện này tuyệt đối là tin vui lớn nhất, hắn không nhịn được hưng phấn ngửa mặt lên trời cười lên sang sảng, thân hình theo đó bay vút lên không. Nếu như là đã hoàn toàn khôi phục lực lượng, vậy thì hiện tại đương nhiên là phải trở về trang viên, Dịch Áo không cần suy nghĩ cũng biết Tác Phỉ Á khẳng định sẽ rất lo lắng.

“Tác Phỉ Á tiểu thư, sớm nhỉ?” Kiều Trì mặc một bộ trường bào màu đỏ làm ra vẻ vô tình gặp gỡ, mặt mày tươi cười chào hỏi Tác Phỉ Á. Chỉ có điều vô tình gặp gỡ như thế này hơi nhiều một chút, trong hai ngày qua, mỗi ngày sẽ phát sinh vài lần, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết là chuyện gì đang xảy ra.

Lúc mới bắt đầu Tác Phỉ Á còn có thể miễn cưỡng gật đầu cho có lệ, dù sao người ta cũng là khách ở trong trang viên của mình. Nhưng chuyện như vậy diễn ra quá nhiều lần, hơn nữa Dịch Áo chậm chạp không về làm cho Tác Phỉ Á không còn tâm tư phản ứng đến con ruồi chán ghét này nữa, dứt khoát không thèm liếc mắt một cái nào, cứ làm lơ đi thẳng tới, xem như Kiều Trì biến thành không khí.

Thế nhưng nói thế nào Kiều Trì cũng coi như một nhân vật bản lãnh, gặp phải lạnh nhạt như thế mà nụ cười trên mặt hắn chưa bao giờ gián đoạn lần nào. Cho đến khi thân ảnh Tác Phỉ Á biến mất ở sau góc khuất, ánh mắt hắn mới từ từ chuyển sang lạnh lẽo, ý vào mối quan hệ của phụ thân. Kiều Trì sinh sống tại Đại công lĩnh từ trước đến giờ đều là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, đã bao giờ được ‘hưởng thụ’ loại nhục nhã như thế này đâu?

Vốn tưởng rằng lần này mọi sự vô cùng đơn giản, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Còn không phải dễ dàng như lật bàn tay sao? Hắn không ngờ được Tác Phỉ Á căn bản không chừa cho hắn bất cứ cơ hội nào, ngay cả nói cũng không cho Kiều Trì nửa câu. Khuôn mặt anh tuấn mà hắn trước giờ vẫn lấy làm kiêu ngạo, còn có địa vị vô cùng tôn quý ở trước mặt nữ nhân này lại không có một chút tác dụng nào.

Nếu như không phải trước khi đi mẫu thân từng dặn dò nhiều lần, không lâm vào tình huống bất đắc dĩ thì không được dùng những thủ đoạn khác. Sợ rằng Kiều Trì đã sớm mạnh mẽ bức bách Tác Phỉ Á đi vào khuôn khổ rồi, đây cũng là sở trường của hắn, bất luận là trinh nữ hay liệt phụ, chỉ cần rơi vào trong tay Kiều Trì sẽ cực kỳ thê thảm, sau đó không phải sẽ biết điều nghe lời hay sao?

“Ai dà, Kiều Trì, ta xem hay là thôi đi.” Môn La đứng cách đó không xa đi tới vỗ vỗ bả vai Kiều Trì: “Tâm người ta căn bản không có ở chỗ của người, cần gì phải tự tìm một cành cây rồi treo cổ chứ?”

“Quên đi?” Kiều Trì lạnh lùng cười nói: “Ta chưa bao giờ không chiếm được đồ bản thân ta muốn.”

Môn La âm thầm bĩu môi, người cho rằng đây là Đại công lĩnh? Ta ở nơi này cũng phải hành sự vô cùng cẩn thận, còn người? Không có Phỉ Tế đại công thì người tính cái gì? Nếu vị võ giả thần bí ẩn phía sau Dịch Áo xuất hiện, đến lúc đó ngay cả Phỉ Tế đại công cũng không cứu nổi người.

Tuy trong lòng âm thầm suy nghĩ như thế nhưng ngoài miệng Môn La lại cười nói: “Đúng thế, Kiều Trì thiếu gia có thủ đoạn gì, ta còn không biết hay sao? Nhưng ta nghe nói Tác Phỉ Á và vị hôn phu có tình cảm rất sâu đậm, ta cảm thấy người không có bao nhiêu hy vọng!”

“Vị hôn phu? Không phải chỉ là ngẫu nhiên giết chết Thủ hộ giả thôi sao? Nghe nói hắn là Quang Mang võ sĩ, làm sao thoát khỏi đại quân bộ tộc đuổi giết? Nói đùa gì vậy.” Kiều Trì không hề lĩnh hội ý tốt của Môn

La, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt khinh thường: “Cho dù hần còn sống trở về cũng không thể cải biến được chuyện gì !”

“Ha hả !” Môn La cười hai ba tiếng rồi không nói gì nữa, chuyện đó cũng có thể coi là ngẫu nhiên? Nói cũng quá dễ dàng đi, Kiều Trì người ngẫu nhiên giết một gã cho ta nhìn xem nào? Thế nhưng hần chỉ có thể nhắc nhở nhiều đó mà thôi, nếu như Kiều Trì vẫn khư khư cố chấp, đến lúc cần thiết hần đành phải vạch mặt bất cứ giá nào. Dù sao Tái Nhân Hầu tước đã nói rồi, chỉ cần không đánh chết là được, hần còn sợ cái gì chứ?

Cửa lớn trang viên, Y Toa Bối Nhĩ, Ca Đồn và Lôi Mông đang đứng nói chuyện phiếm, nhìn thấy Tác Phỉ Á đi ra vội vàng tiến tới nghênh đón.

“Tác Phỉ Á, tên kia lại đây đưa người?” Y Toa Bối Nhĩ liếc thấy sắc mặt Tác Phỉ Á lạnh như băng, tức giận mở miệng hỏi.

Mặc dù Tác Phỉ Á chỉ khẽ cau mày không nói gì hết, nhưng Ca Đồn và Lôi Mông cũng có thể nhìn ra một ít đầu mối.

Ca Đồn trầm mặc một hồi, sau đó không nói một lời trực tiếp chạy vào trong trang viên.

“Người đi đâu?” Lôi Mông đầu tiên là ngơ ngác hỏi một câu, sau đó chợt tỉnh ngộ đi theo phía sau Ca Đồn.

Một bóng người vụt qua, Y Toa Bối Nhĩ hiện ra che chắn chắn trước mặt Ca Đồn.

“Tránh ra !” Thanh âm Ca Đồn lạnh như băng, từ đó có thể nhận ra hần đang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

“Ca Đồn, người tỉnh táo lại đi.” Y Toa Bối Nhĩ thở dài: “Nếu có thể động thủ, chúng ta đã sớm động rồi, người cho rằng Tác Phỉ Á dễ ăn hiếp như vậy ?”

“Không phải là Phỉ Tể đại công thôi sao?” Ca Đồn cười cười khinh thường, chậm rãi nói: “Hết thấy lỗi lầm để ta gánh chịu, các người đứng một bên nhìn là được.”

“Ta nói này Ca Đồn, chuyện tốt không thể để cho người độc chiếm nha !” Lôi Mông cười hì hì bước lên sóng vai Ca Đồn: “Tính thêm ta vào nữa, trước giờ ta vốn xem thường loại người như thế, bản thân không bằng cái rắm thúi lại còn cả ngày ngày lớn lối vênh mặt lên trời, ta rất thích giáo huấn mấy tên như vậy.”

“Hai người các người có thể động não một chút không hả?” Y Toa Bối Nhĩ tức giận vô cùng nhưng lại ra vẻ cười đùa nói: “Cái tên Kiều Trì tới đây làm gì, ta đoán chừng các người đều rõ ràng. Không sai, hần theo đuổi Tác Phỉ Á là muốn có lý do giới nhập chuyện tình nơi đây, nếu như các người đánh hoặc giết hần thì kết quả có gì khác nhau? Còn không phải là tự dâng lên một cơ hội tuyệt hảo cho Phỉ Tể đại công?”

Ca Đồn và Lôi Mông hai mặt nhìn nhau, bọn họ thật sự không nghĩ tới điểm này. Nếu là như vậy, xem ra Phỉ Tể tâm cũng đủ ngoan độc, ném con của mình vào chỗ này không sợ hần nào quá phạm bị người ta giết chết hay sao?

“Theo lời người nói thì chúng ta không được đụng tới cái tên Kiều Trì kia?” Mặc dù thừa nhận Y Toa Bối Nhĩ nói có đạo lý, nhưng Ca Đồn vẫn có cảm giác buồn bực không chịu được, ngày ngày nhìn thấy tên này đảo quanh Tác Phỉ Á y như con ruồi, mặt mày lúc nào cũng cười cợt nham nhở, Ca Đồn cực kỳ muốn nện cho hần rằng rơi đầy đất, khuôn mặt biến thành cái bánh bao nhúng nước mới hả giận.

“Quên đi, ta không để ý tới hần là được, hần còn có thể làm gì chứ? Chờ Địch Áo trở lại, đoán chừng hần cũng hết hi vọng.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói rồi ngồi xuống bậc thang cạnh cửa.

Y Toa Bối Nhĩ hung hăng trợn mắt nhìn hai người Ca Đồn, trong ánh mắt biểu lộ ý tứ rất rõ ràng, vốn tâm tình Tác Phỉ Á đang tốt tự nhiên các người nhảy vô làm loạn thêm.

Ca Đồn và Lôi Mông âm thầm thở dài không nói gì nữa, chuyển tầm mắt ra vùng hoang dã ở xa xa.

Mỗi khi một ngày trôi qua, tâm tư mấy người sẽ trầm trọng thêm một phần, mặc dù bọn họ tin chắc Địch Áo nhất định có thể thoát khỏi đại quân bộ tộc đuổi bắt, nhưng một ngày không thấy Địch Áo, trong lòng sẽ còn lo lắng không yên. Ca Đồn và Lôi Mông ra vẻ tràn đầy tự tin, nói năng hào sảng ở trước mặt Tác

Phỉ Á là vì bọn họ quan tâm Dịch Áo, không muốn Tác Phỉ Á lo lắng quá mà sinh bệnh hoặc nghiêm trọng hơn, một ngày nào đó Dịch Áo đột nhiên trở về thì bọn họ làm sao giao người được đây?

Lao Lạp nghiêng đầu tò mò nhìn bọn họ, chỉ có một mình nàng không hiểu đã phát sinh chuyện gì, dĩ nhiên, nếu như nàng hiểu chuyện thì cái tên Kiều Trì kia xem như xong đời rồi. Y Toa Bối Nhĩ có thể thuyết phục Ca Đôn và Lôi Mông là bởi vì Ca Đôn và Lôi Mông có lý trí, biết giảng đạo lý, muốn thuyết phục Lao Lạp thì độ khó khăn quá lớn.

Đúng lúc này, tiểu Miêu Tử vẫn nằm bên cạnh Lao Lạp đột nhiên nhảy lên, hai con người trợn tròn lên nhìn ra phương xa, chốc lát sau, tiểu Miêu Tử co chân phóng thẳng ra ngoài trang viên.

“Này này, trở lại.” Y Toa Bối Nhĩ vội vàng thét ầm lên, sau khi nghe Tuyết Ny kể lại uy lực Băng Xuyên Hùng Vương, bọn họ đã xem Lao Lạp và tiểu Miêu Tử trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm. Lao Lạp cũng là Thủ hộ giả, tiểu Miêu Tử hiển nhiên là bổn mạng yêu thú của nàng, trong tương lai sẽ có thể cường đại giống như Băng Xuyên Hùng Vương. Vì thế dám người Tác Phỉ Á tự nguyện đảm đương vai trò người giám hộ, chỉ sợ Lao Lạp và tiểu Miêu Tử vì ham chơi mà sinh ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc lỡ chạy xa quá quên mất phương hướng trở về thì khổ.

Lao Lạp lấy tay che trước trán, hai mắt khẽ nhắm lại nhìn về phương xa, sau đó nàng mở miệng cười cười ngây ngô.

“Lao Lạp, bảo nó trở lại.” Y Toa Bối Nhĩ nói với Lao Lạp, tiểu Miêu Tử căn bản không nghe lời nàng, chỉ có Lao Lạp mới có thể quản nó.

“Trở lại!” Lao Lạp vẫn tiếp tục cười khúc khích.

“Cái gì?” Y Toa Bối Nhĩ xoay người nhìn ra xa, lúc này tiểu Miêu Tử đã biến thành một điểm đen nho nhỏ.

“Hắn trở về... về rồi.” Lao Lạp cười lên vô cùng vui vẻ.

“Ai trở lại? Lao Lạp, nói chậm thôi.” Trái tim Tác Phỉ Á bất chợt đập lên dồn dập.

Không đợi Lao Lạp nói tiếp, từ nơi xa truyền đến tiếng Miêu Tử kêu lên vui mừng, mấy người đồng thời quay đầu nhìn khu hoang dã, từ điểm cuối đường chân trời chợt có một thân ảnh mơ hồ chạy nhanh về phía trang viên. Còn tiểu Miêu Tử thì đang nhảy nhót quanh bóng người đó, khi vọt ra trước lúc chạy lùi về phía sau, hồi lâu sau nó bị người kia bỏ lại một quãng thật xa, khoảng cách càng lúc càng xa khiến cho Miêu Tử gấp đến độ không ngừng gầm gừ vội vã cong chân đuổi theo.

208. Chương 208: Người Như Thế

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 208: Người Như Thế

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Có lẽ là quá kích động hoặc là vì cố gắng đè nén tâm tình, thân thể Tác Phỉ Á cứ liên tục run lên từng đợt, hai tay nàng vòng qua sau lưng ôm chặt lấy Dịch Áo, gương mặt dán lên trên bả vai hắn, nước mắt từ từ tràn ra bờ mi. Đã nhiều ngày như vậy nàng vẫn không hề rơi lệ, nhưng vừa thấy được Dịch Áo còn sống trở về, cảm thụ được lồng ngực rộng rãi và rắn chắc của Dịch Áo, nàng không thể khống chế mình được nữa.

Dịch Áo cũng lộ vẻ ‘trọng sắc khinh bạn’ y như Tác Phỉ Á, hắn làm như không nhìn thấy Ca Đôn và Lôi Mông, chỉ dồn tất cả lực chú ý vào Tác Phỉ Á. Thế nhưng hắn là một người rất kém cỏi trong việc dùng ngôn ngữ để diễn tả tâm tình, việc hắn có thể làm là nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tác Phỉ Á.

“Dịch Áo, nhìn không ra nha, mới mười mấy ngày không gặp đã lên cấp thành Thủ hộ giả rồi?” Lôi Mông không cam lòng bị người ta xem nhẹ ném sang một bên, cười hì hì nói xen vào giữa.

Y Toa Bối Nhĩ cười phì một tiếng, Lôi Mông nói không sai, bộ dạng Dịch Áo bây giờ rất là chật vật, trường bào màu trắng đã biến thành xám đen, đầu tóc xơ xé, có ý tứ nhất chính là đôi giày dưới chân. Mấy ngày mấy đêm không ngừng buông thả Phong Ưu Nhã chạy như điên, không những khảo nghiệm Dịch Áo về sức chịu đựng và bền bỉ, mà còn khảo nghiệm chất lượng đôi giày hần mang dưới chân.

Thời gian trôi qua, Dịch Áo vẫn có thể chống đỡ nhưng đôi giày lại chịu không nổi, vào lúc này cả hai chiếc giày đều rách nát, há mõm, lộ ra mấy đầu ngón chân đen thui.

Thật ra trong ngày thường Dịch Áo sống vô cùng sạch sẽ, nhưng mười mấy ngày không ngừng chạy trốn giữ mạng, hần làm gì còn rỗi hơi quan tâm đến chuyện nhỏ này, xuống nước, leo núi, chui vào bụi cỏ ...v...v, một đường chịu đựng gian khổ hành hạ mới biến thành hình dạng như bây giờ.

Hình tượng này so sánh với Lao Lạp lúc ban đầu và lão Thủ hộ giả Phù Y kia đúng là không khá hơn bao nhiêu.

Tác Phỉ Á vốn đã cố gắng không chế không rơi nước mắt nữa, vừa nghe Lôi Mông nhắc nhở lại nhìn thấy hình dáng chật vật của Dịch Áo, không nhịn được cảm thấy chua xót trong lòng, nước mắt lại ứa đầy bờ mi.

“Là Dịch Áo hả? Có thể thấy người bình yên vô sự trở về đúng là quá cao hứng đi.” Một thanh âm từ trong trang viên truyền đến.

Dịch Áo ngẩng đầu nhìn tới thì thấy một gã võ sĩ trung niên đang mỉm cười đứng ở đó, hần không nhận ra đối phương, nhẹ giọng hỏi: “Vị này là...”

“Dịch Áo, ta tới giới thiệu cho người, đây là con trưởng của Tái Nhân Hầu tước, Môn La tước sĩ.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Môn La, vị này ta không cần giới thiệu nữa, người đã đoán trúng rồi.”

“Người khỏe !” Dịch Áo gật đầu đáp lễ.

“Người khỏe !” Môn La nói: “Chúng ta nên lập tức truyền tin tức tốt này đi.”

Dịch Áo ngẩn người, ngoại trừ Tác Phỉ Á và đám người Đường Ân Nam tước ra, hần không biết mình an toàn trở về có thể làm cho ai cảm thấy vui sướng đây?

Thấy vẻ mặt Dịch Áo biến hóa, Môn La mỉm cười bổ sung: “Dịch Áo, người còn không biết sao? Người đánh chết Thủ hộ giả Phù Y không chỉ cứu vãn Hầu tước lĩnh chúng ta, đồng thời cũng cứu vãn Thánh Đế Tư học viện, ở trong suy nghĩ của vô số võ sĩ, người đã biến thành một vị anh hùng.”

Dịch Áo cười cười không nói gì, hần căn bản không cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, nếu như không phải thấy đám người Tác Phỉ Á chuẩn bị đối kháng chính diện với lão Thủ hộ giả cổ quái kia, hần sẽ không bắt chấp nguy hiểm xông ra làm gì.

“Dĩ nhiên là đối với chúng ta, bất kỳ danh hiệu tôn sùng nào cũng không có ý nghĩa, vĩnh viễn không thể so sánh với một bằng hữu an toàn trở về, đúng không?” Môn La cười nói.

Mặc dù Môn La nói những lời này hơi gượng ép, có chút ít mùi vị buồn nôn, nhưng lọt vào trong tai mọi người lại vô cùng đúng đắn. Nếu như Dịch Áo thật sự không trở về được, người khác có xem hần như thành anh hùng, xây tượng đài cho hần thì có tác dụng gì không?

“Đi thôi, chúng ta đi qua chỗ khác, không nên quấy rầy người ta tâm sự.” Y Toa Bối Nhĩ cười mị mị buông tay Tác Phỉ Á, trước khi đi vẫn không quên trêu đùa một câu.

Tiến vào trang viên, dọc theo đường đi tất cả các võ sĩ thấy Dịch Áo liền kinh ngạc ngẩng người, có một số không dám đưa tay dụi dụi hai mắt vì tin tưởng vào mắt mình. Sau khi đã xác định đúng là Dịch Áo mới kìm lòng không được lên tiếng hoan hô âm trời. La Y nghe thấy thanh âm ồn ào cũng bu lại, chỉ có điều không đợi cho hần biểu đạt nội tâm cảm khái và vui sướng đã bị Lôi Mông túm cổ áo lôi đi.

Lại đi vào trong thì đụng phải An Kỳ Nhi, nàng còn nhỏ tuổi nên năng lực phân biệt hơi kém, nhìn ngơ ngác thật lâu mới nhận ra Dịch Áo. Đến khi nàng mở rộng hai cánh tay nhào đầu về phía trước, lại nhìn nhối hếch cái mũi nhỏ lên, lùi về sau mấy bước, đưa một bàn tay trắng bóc ra trước mặt không ngừng phe phẩy: “Thối... thối thối !”

Địch Áo nổi tâm trên đùa, không nói lời gì tiến tới mấy bước bế An Kỳ Nhi lên, còn dùng lực hôn một cái lên mặt An Kỳ Nhi, làm cho An Kỳ Nhi gấp đến độ kêu loạn om sòm.

Thấy An Kỳ Nhi đã sắp khóc rồi, Địch Áo mới đặt An Kỳ Nhi xuống đất, An Kỳ Nhi lập tức bỏ chạy sang một bên núp ở sai một thân cây, thấy Địch Áo không có ý đuổi theo ý tứ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó tức giận cong môi kêu lên: “Địch Áo thúc thúc trứng thối, hôi quá đi.” Nói xong nàng còn đưa tay lau mặt và vuốt y phục của mình.

“Ta đây bẩn như vậy sao?” Địch Áo cảm thấy lòng tự ái hơi bị thương tổn.

Tác Phỉ Á thủy chung vẫn đi theo bên người Địch Áo, thấy Địch Áo đứng tại chỗ lăm bầm oán trách mới nhẹ giọng nói: “Chàng cho rằng thế nào?”

“Nàng đứng cách ta xa một chút, tránh bị ta làm dơ.” Địch Áo cười nói.

Tác Phỉ Á không lùi mà tiến tới ôm chặt cánh tay Địch Áo, còn dùng ánh mắt thị uy liếc Địch Áo một cái sắc sảo.

Nàng có thể thoải mái biểu đạt tâm tình như vậy hoàn toàn là vì Địch Áo, lúc Địch Áo không có ở đây, nàng sẽ từ từ trở nên khô héo, mất đi vẻ sáng rỡ thường ngày. Cho nên Kiều Trì lần đầu tiên nhìn thấy Tác Phỉ Á cũng phải thất vọng, nghi ngờ tính xác thực của tin đồn. Đến khi Địch Áo trở lại, dung mạo, khí chất, bao gồm cả tiếng cười, giọng nói, một ánh mắt đều tràn đầy sức sống, lúc này nàng mới là viên minh châu rực rỡ động lòng người.

Địch Áo cười lên sang sảng, sau đó vòng tay ôm lấy Tác Phỉ Á sải bước đi thẳng về phía trước.

Tại cửa viện, Ngã Lệ vui mừng tiến lên đón: “Địch Áo, trở lại rồi hả?”

“Ừ, những ngày qua ngươi có khỏe không?” Địch Áo ngừng bước trả lời.

Ngã Lệ vừa định trả lời, nhưng thấy Tác Phỉ Á thẹn thùng gục đầu vào ngực Địch Áo liền hiểu bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đành phải cười cười lặng lẽ lui về sau nhường đường.

Lúc còn ở Đồi Tháp trấn, nàng thiếu chút nữa bị đám đạo tặc của Phật Lang Duy đánh chết, nhờ có Địch Áo cứu nàng mới thoát được một mạng. Sau đó mọi người cùng nhau chạy nạn, một năm nay nàng quả thật trải qua cuộc sống rất khổ cực. Một quả phụ dung mạo xinh đẹp ở trong thời loạn thế cần phải có một cánh tay kiên cố có lực nâng đỡ. Khi đó nàng quả thật có để ý Địch Áo, nhưng ngại thân phận quả phụ của mình, lại có một con với chồng trước, từ xấu hổ chuyển sang e ngại nên thủy chung không dám biểu lộ tâm sự. Chờ đi tới Khắc Lý Tư bình nguyên nhìn thấy Tác Phỉ Á, nàng coi như đã triệt để hết hy vọng, bây giờ nhìn thấy Địch Áo và Tác Phỉ Á thật mật ngọt ngào như thế, mặc dù nàng rất cao hứng vì Địch Áo, nhưng trong lòng nàng cũng phải có đôi chút ái oán.

Ánh mắt Ngã Lệ nhìn lơ đãng mông lung lên trời, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, thật lâu sau nàng rốt cuộc có phản ứng, vội vã đuổi theo Địch Áo, nói gấp: “Địch Áo, chờ một chút.”

.....

Địch Áo có thể bất chấp nguy hiểm giết chết Thủ hộ giả, hiện tại đã biến thành anh hùng trong lòng mọi người rồi. Nay còn sống trở về và nhìn thấy Tác Phỉ Á e lệ đi bên cạnh, hẳn đang cực kỳ hạnh phúc.

Một phòng xuân sắc.

Xuyên thấu qua hơi nước nhàn nhạt, Địch Áo có thể nhìn thấy rõ ràng trong hồ nước đang có bảy, tám thị nữ trần như nhộng nhiệt tình đùa giỡn, người gào thét to nhất chính là Bích Cơ, lúc này nàng đang ôm lấy một thị nữ nhỏ tuổi hơn, dùng đầu ngón tay không ngừng múa máy xoay vòng vòng quanh hai bầu ngực trắng bóc, tựa hồ là muốn so sánh xem ai to ai nhỏ hơn thì phải?

Nghe thấy cánh cửa phòng tắm bị đá văng ra một cách thô bạo, đám thị nữ sợ hết hồn ngơ ngẩn cả người, đến lúc thấy một tên lang thang mặc y phục nam nhân đang ôm tiểu thư của các nàng xông vào, đám thị nữ lại tiếp tục u mê lẫn nữa.

Chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ tiểu thư đã rơi vào tay địch?

Tình hình này thật sự quái dị, trong giây lát được chứng kiến một màn như vậy, bọn họ quả thật không kịp phản ứng.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, trong phòng tắm đột nhiên vang lên một tràng quỷ khóc sói tru, đám thị nữ hùng hổ nhảy ra khỏi hồ nước, Bích Cơ có thể nói là trung thành tuyệt đối, thế mà lúc này cũng giương nanh múa vuốt đánh tới Dịch Áo.

Nguyên nhân tại sao nữ võ sĩ cần phải mặc hai bộ áo giáp đã được Bích Cơ chứng minh rất cụ thể, hai ngọn đồi cao vút trước ngực theo từng bước chạy của nàng nhún lên nhún xuống tràn đầy mị lực. Nhưng về mặt Bích Cơ lại vô cùng hung dữ, hai mắt trợn tròn ẩn chứa sát ý ngút trời, khí thế dâng cao trước nay chưa từng có, rõ ràng là muốn liều mạng Dịch Áo rồi.

“Đứng lại.” Dịch Áo quát lên.

“Các người đi ra ngoài hết cho ta.” Tác Phỉ Á hét lên, mặt nàng cũng đỏ bừng cơ hồ có thể rỉ ra máu rồi. Nàng cũng không ngờ tới vô tình lại gặp phải một màn ‘kiều diễn’ thế này.

Bích Cơ nhận ra thanh âm Dịch Áo, thân hình đột nhiên cứng ngắc, chốc lát sau ư hử một tiếng, dùng hai tay che trước ngực vội vàng xoay người chạy đi.

Đám thị nữ hồi hải ngược xuôi tranh đoạt quần áo, lúc này các nàng không có thời gian chú ý nhiều, bất kể là của ai trước tiên cứ khoác lên người rồi lại nói sau.

“Ta phát hiện một vấn đề.” Dịch Áo thấp giọng nói: “Tại sao vào lúc này nữ tử chỉ che ở phía trên mà lại bỏ qua phía dưới?”

Động tác của đám thị nữ càng thêm hoảng loạn, có người nghe thấy Dịch Áo nói không khỏi tự động hạ tay xuống che ở dưới, kết quả bộ phận phía trên lại lộ ra, xem ra vẫn không ổn, thế là các nàng lại nâng tay lên, ngật nghèo ở chỗ một tay khác không có nhân rồi nên không thể nào cùng lúc che ở hai nơi được. Bởi vì các nàng phải cố gắng chém giết tranh đoạt quần áo, nỗ lực mặc cho xong y phục.

Rối ren một hồi lâu, đám thị nữ cuối cùng nối bước nhau lao ra khỏi phòng tắm, kết quả là đụng phải Kiều Trì ở bên ngoài phòng tắm nghe thanh âm náo loạn tìm tới, bên cạnh còn có mấy võ sĩ của hãn.

“Dịch Áo đâu?” Kiều Trì ngăn Bích Cơ lại, hãn nghe nói Dịch Áo trở lại nên đi ra đón, hãn cần phải lý giải Dịch Áo rốt cuộc là hạng người gì, sau đó mới có thể làm việc theo kế hoạch.

“Thiếu gia ở bên trong.” Bích Cơ hấp tấp trả lời rồi chạy vội ra xa.

Lúc này đám thị nữ cả người ướt nhẹp, những người sáng suốt vừa nhìn cũng biết là bọn họ đang tắm, sau đó bị cái gì đó làm kinh hãi mới ủa ra như ong vỡ tổ.

“Thật sự không nghĩ tới, tên Dịch Áo này lại là người như thế?” Kiều Trì dùng chất giọng khinh miệt lắm bầm, mọi người trong trang viên mỗi ngày đều lo lắng cho Dịch Áo, thế mà hãn vừa mới trở lại đã khẩn cấp đi làm loại chuyện loại này, thật là quá đáng mà.

“Thiếu gia, như thế không phải là phù hợp với tâm nguyện của ngài sao?” Một gã võ sĩ cười nói.

“Đúng vậy, ha ha.” Kiều Trì nheo mắt cười cười ranh mãnh: “Vốn còn định chu toàn mấy ngày, nhưng đối phó với người như thế cứ trực tiếp tiến tới là được rồi.”

209. Chương 209: Nổi Giận

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 209: Nổi giận

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Kiều Trì muốn chém một đao dứt khoát cho xong việc nhưng mục tiêu của hắn lại không cho hắn cơ hội này. Bởi vì Dịch Áo có rất nhiều chuyện cần phải làm, trước tiên là hắn cần nghỉ ngơi, mặc dù nguyên lực đã hoàn toàn khôi phục nhưng thể lực và tinh thần đều bị tiêu hao nghiêm trọng, tiếp theo là hắn và Tác Phi Á có rất nhiều lời muốn nói, tình thoại là không thể tránh khỏi, còn có sự tình biến hóa trong mấy ngày qua cùng với hướng đi của các bộ lạc võ sĩ ...vân ...vân. Cho đến bây giờ, hắn vẫn không rõ ràng lắm cái tên thủ hộ kia rốt cuộc là có chuyện quái quỷ gì, vì thế phải hỏi cho rõ ràng.

Mãi cho đến ban đêm ngày thứ hai, Dịch Áo và Tác Phi Á cùng lúc xuất hiện trong bữa dạ tiệc, lúc trước Tác Phi Á đã phân phó với mọi người khuya hôm nay sẽ tổ chức đại tiệc náo nhiệt một bữa. Bích Cơ và đám người hầu ở trong trang viên bận rộn gần nửa ngày mới cuối cùng bố trí xong một buổi dạ tiệc thịnh soạn.

Đại nhân vật thì luôn tới đúng lúc, phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện - Tây Cách Thụy Na đi tới trang viên vào lúc hoàng hôn, nàng còn chưa biết Dịch Áo đã trở lại. Sau khi làm khách mấy ngày ở Tái Nhân Hầu tước lĩnh mới từ biệt chuẩn bị trở về khu vực khai thác mỏ, trong lúc đi ngang qua trang viên nghỉ thuận đường vào thăm Tác Phi Á, không ngờ vô tình đụng phải buổi dạ tiệc này và biết được tin tức Dịch Áo an toàn trở về. Thấy Tây Cách Thụy Na thật sự cao hứng, Y Toa Bối Nhĩ lập tức mời nàng lưu lại trang viên một ngày, không ngờ nàng lập tức hớn hở đáp ứng.

Trước đây rất lâu, quan hệ của Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái, Mai Đề Na rất tốt, lúc ấy tổng cộng có năm nữ tử, giống như Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny bây giờ vậy. Các nàng luôn đi chung với nhau như hình với bóng, không có giấu diếm gì chuyện gì cả, mọi người vui vẻ tưởng tượng không biết bao nhiêu lần chuyện tương lai. Đáng tiếc là tương lai vô thường đã vượt xa khỏi trí tưởng tượng của các nàng.

Trải qua lần lượt kịch biến, có hai nữ tử vĩnh rời xa, còn dư lại ba nữ tử, bởi vì cảnh ngộ bản thân không giống nhau nên khác biệt về tính cách càng ngày càng rõ ràng.

Lâm Tái vốn là người không thích tranh đoạt, thấy hai tỷ muội tốt trước sau rời xa nhân thế, nàng tựa hồ khám phá bến bờ sinh tử, tính cách càng thêm không màng danh lợi, Tây Cách Thụy Na thì từ bỏ chức vụ hiện tại của mình bắt đầu dốc lòng tu luyện, nàng cố gắng đề cử Lâm Tái kế nhiệm nhưng Lâm Tái không cao hứng gì lắm, nhiều lần oán trách Tây Cách Thụy Na. Sau đó Tây Cách Thụy Na dùng tới tiền đồ học viện và trách nhiệm nói ra nói vào, Lâm Tái mới miễn cưỡng đáp ứng.

Vài chục năm trước Mai Đề Na và Lâm Tái tranh đoạt một người đàn ông, kết quả đều chấm dứt thảm bại, vốn nàng là nữ tử hoạt bát sáng sủa lại trở nên trầm mặc ít nói, cả ngày mặt mày nhăn nhó, ưu sầu, có khi một ngày cũng không nói một câu. Trên thực tế thực lực nàng mạnh hơn Lâm Tái, lúc đó Tây Cách Thụy Na cố gắng đề cử Lâm Tái là vì tính cách của nàng khó thể quản lý học viện cho tốt được.

Trong bữa dạ tiệc, Tây Cách Thụy Na hàn huyên với Dịch Áo vô cùng thoải mái. Lâm Tái là một người lạnh nhạt với tất cả, Mai Đề Na lúc nào cũng băng lạnh lộ vẻ cự người ngoài ngàn dặm. Chỉ có Tây Cách Thụy Na đảm nhiệm phó viện trưởng nhiều năm, tính cách tương đối phóng khoáng, nàng cũng có suy nghĩ riêng của mình, nhưng tuyệt đối không bởi vì thế mà tạo thành ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Hơn nữa, Tây Cách Thụy Na lòng dạ rất sâu, nàng đã sớm nghe thấy từ trong miệng đám người Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny chuyện Dịch Áo tiến giai thần kỳ, cũng biết Dịch Áo có một vị đạo sư thần bí. Mặc dù nội tâm nàng cũng tràn ngập tò mò nhưng không hề đề cập tới bất kỳ vấn đề nhạy cảm nào, chỉ nói chuyện đơn thuần làm như không biết gì hết.

Nhờ có Tây Cách Thụy Na điều tiết nên không khí trong buổi dạ tiệc vẫn rất hòa hợp, thế nhưng đến nửa đường rốt cuộc phát sinh chuyện không vui.

Cánh cửa phòng ăn bị người ta thô bạo đẩy ra, Kiêu Trì chậm rãi tiến vào trong, theo phía sau hắn là các võ sĩ đến từ Đại công lĩnh.

Trong lòng Kiêu Trì kiềm nén một bụng lửa giận, thân là khách quý đến từ Đại công lĩnh, thế mà mấy ngày nay lại bị đám nhà quê này đối đãi lạnh nhạt, hắn làm sao nhẫn nhịn được nữa.

Mấy ngày qua, hắn và các võ sĩ trải qua cuộc sống ăn không ngon, ngủ không yên, tạm cho qua vấn đề giường hẹp, phòng tắm nhỏ đi, nhưng gian phòng cấp cho hắn là cái loại gì chứ? Vách tường xám xịt đầy tro bụi, góc phòng mọc đầy rêu xanh, không có bất kỳ vật trang sức gì cả, trên mặt đất còn có vài vết máu

đen thui. Mãi sau này hần mới biết mấy gian phòng đó vốn là phòng chứa củi, sau lại đổi thành địa phương nhốt tù binh, nếu như người hầu nào phạm vào sai lầm sẽ bị trừng phạt nhốt vào trong đó. Thế mà bây giờ lại biến thành phòng ngủ của hần? Mỗi lần đến thời gian dùng cơm cũng không có ai tới mời bọn họ, chỉ có người hầu mang một ít món ăn đơn giản cho bọn hần. Đối với Kiều Trì, đây là đạo tiếp khách chậm trễ không thể tha thứ được.

Chỉ có điều vì muốn đạt thành mục đích, hần thủy chung cố gắng nhẫn nại, tận lực giữ vững phong độ của mình, vô cùng kiên nhẫn dò xét, một lần lại một lần thử tiếp xúc Tác Phỉ Á.

Thế nhưng tà hỏa (lửa giận) càng toàn càng nhiều, chung quy cần phải có chỗ phát tiết, sau khi biết được trang viên cử hành dạ tiệc hoan nghênh Dịch Áo an toàn trở về lại không có phần của hần. Còn Bích Cơ bởi vì quá bận rộn nên quên phái người đưa bữa ăn tới cho bọn hần, cộng thêm ngày hôm qua Dịch Áo biểu hiện khiến cho hần khinh miệt như vậy, tất cả những điều đó dồn vào chung một chỗ làm cho Kiều Trì không thể không chế tâm tình được nữa.

Cái đám nhà quê này tiếp khách kiểu gì thế? Hiện tại cứ hoàn thành mục đích, sau đó mang theo Tác Phỉ Á trở lại Đại công lĩnh, hần muốn nhìn xem có người nào dám đứng ra ngăn trở?

“Vị nào là Dịch Áo?” Kiều Trì đi thẳng vào vấn đề, giọng nói rõ ràng mang ý đồ bắt thiện.

Hai người Ca Đồn và Lô Mông bốn mắt nhìn nhau tràn đầy nghi ngờ, cái tên Kiều Trì này nổi điên gì thế?

Dịch Áo hơi kinh ngạc, hần chưa từng gặp qua người trước mắt, bình thản nói: “Ta là Dịch Áo, ngài là...”

“Hần là khách đến từ Đại công lĩnh, Kiều Trì.” Tác Phỉ Á mỉm cười hòa nhã nhưng trong lòng vừa tức vừa giận, nàng không nhắc tới Kiều Trì trước mặt Dịch Áo là bởi vì nàng không hề đặt Kiều Trì vào trong mắt. Chỉ nghĩ rằng hần như một cơn gió nhẹ thoảng qua hơi phiền phức chút thôi, đợi đến khi Dịch Áo trở lại, Kiều Trì sẽ thức thời rời khỏi trang viên. Nếu như trịnh trọng nói với Dịch Áo, ngược lại sẽ làm như quá đề cao đối phương.

Tầm mắt Kiều Trì rơi vào người Tác Phỉ Á không khỏi ngẩn ngơ, hần cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Tác Phỉ Á bây giờ chẳng những khôi phục thần thái, mà còn chọn lựa trang phục tỉ mỉ, mặt mày như vẽ, đúng là siêu nhiên thoát tục, trên người nàng là một bộ y phục hở vai lộ ra cái cổ nõn nà. Cộng thêm hai tròng mắt sáng rạng rõ như hai ngôi sao, vừa thâm thúy vừa thần bí khiến cho người khác nhìn vào sẽ mất tự chủ mà luân lạc vào bên trong.

Đây mới đúng là viên minh châu trên Khắc Lý Tư bình nguyên.

Miệng Kiều Trì há ra thật rộng, trong đoạn thời gian nháy mắt này hần quên mất luôn mục đích của mình, một gã võ sĩ đứng ở phía sau thấy thế vội vàng ho khan một tiếng.

Kiều Trì đột ngột tỉnh lại, tầm mắt lập tức dời khỏi thân ảnh Tác Phỉ Á, bây giờ không phải là thời điểm thưởng thức nữ nhân, chờ xử lý xong hết thủy phiến toái, hần vẫn còn có thời gian từ từ thưởng thức.

“Nghe nói là người đánh chết Thủ hộ giả cứu giúp Hầu tước lĩnh và Thánh Đế Tư học viện?” Kiều Trì cười nói: “Đúng là không tệ, vận may của người khiến cho người ta phải ghen tỵ đó.”

Dịch Áo khẽ nhú mày, không tệ? Tư thái bề trên nhìn xuống quá rõ ràng rồi, đây lại là thứ hần ghét nhất. Tây Cách Thụy Na thân là trưởng bối, lại là Võ Tôn còn không mở miệng nói như vậy, tên kia cho rằng mình là ai?

“Nếu đã là khách nhân đến từ Đại công lĩnh.” Dịch Áo nhìn về phía Kiều Trì, cười cười nói: “Vậy thì mời vào.”

“Đang nói chuyện với ta, người không cảm thấy nên đứng lên hay sao?” Kiều Trì cắt ngang lời Dịch Áo: “Đây là lễ phép vốn phải có mà.”

Dịch Áo lại kinh ngạc lần nữa, chuyện gì đang xảy ra? Cố ý bối móc?

Kiều Trì quan sát vẻ mặt Dịch Áo, trong lòng âm thầm cười lạnh, hần vẫn làm chưa đủ, có đôi lúc thân phận quá tôn quý cũng không phải là chuyện tốt. Hần đại biểu cho Đại công lĩnh nên điểm xung đột nho

nhỏ này vẫn không đủ để làm cho đối phương mất đi lý trí, địa vị chênh lệch quá xa đương nhiên bên yếu phải tận lực kiềm chế.

Hắn phải không ngừng tố khổ, giấu cợt, vũ nhục đối phương mới có thể đạt được hiệu quả như mong muốn. Hơn nữa phải giữ được đạo lý về phần mình, nói năng phải giữ phân tấc không thể để cho người ta có cảm giác cổ tình gây sự, khó khăn, quá khó khăn, khi dễ người cũng là một loại kỹ xảo.

“Lễ phép?” Ca Đồn ngồi ở một bên cười lạnh nói: “Ai mời người đến?”

“Câm miệng, ta không có nói chuyện với người.” Kiều Trì lạnh lùng nhìn sang Ca Đồn, trong lòng mừng thầm không dứt, tốt, cứ như vậy, tiếp tục đi... Sau đó hắn lại chuyển hướng về phía Dịch Áo: “Dịch Áo, hắn cũng là khách của người? Bảo hắn rời đi, người như vậy hắn là không được hoan nghênh ở nơi này.”

“Chưa từng nghe nói qua câu ngạn ngữ dân gian sao? Phòng của ta, gió có thể vào, mưa cũng có thể lọt, nhưng quốc vương ta không cho vào.” Dịch Áo nhàn nhạt nói: “Ta là chủ nhân của nơi này, đây là nhà của ta, ai được hoan nghênh ai không được hoan nghênh là do ta quyết định.”

“Hắn làm cho ta rất tức giận.”

“Đi về nhà mà từ từ tức giận.” Lôi Mông lên tiếng châm chọc.

“Các người đối đãi khách đến từ Đại công lĩnh như vậy sao?” Kiều Trì quét mắt một vòng, lúc bắt đầu hắn cố ý dẫn dắt đối phương chán ghét, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt quá mức cần thiết. Điều này làm cho hắn vừa mừng rỡ vừa buồn bực mấy phần, chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ bọn họ không có đặt Đại công lĩnh vào trong mắt?

“Ai thừa nhận người là bằng hữu của chúng ta?” Lôi Mông trả lời.

Môn La thấy tình thế có điểm không đúng, tròn mắt xoay vài vòng rồi vẫy vẫy tay, một thị nữ ở ngoài bước vào, hắn thấp giọng nói mấy câu, người thị nữ kia vội vàng chạy ra ngoài.

“Tác Phỉ Á tiểu thư, nàng thấy chưa?” Kiều Trì phẩy tay áo một cái, nói với Tác Phỉ Á: “Bọn họ là loại người thô lỗ và ngạo mạn, đã vũ nhục ta cùng với gia tộc của ta, ta nghĩ nàng nên theo ta đến Đại công lĩnh một chuyến, cha của ta cần phải nghe một lời giải thích từ chính miệng nàng.”

“Người đang nằm mơ hả?” Ca Đồn cười lạnh nói: “Người vừa tiến vào trang viên đã đảo quanh Tác Phỉ Á, thẳng ngu cũng có thể nhìn ra ý định chân chính của người.”

“Mọi người trước tiên yên tĩnh một lát.” Y Toa Bối Nhĩ vội vàng nói, nàng biết nếu tiếp tục ầm ĩ nhất định sẽ đến trình độ động thủ giải quyết.

“Y Toa Bối Nhĩ, tĩnh táo làm gì?” Dịch Áo cười cười nói: “Cái tên này từ lúc vừa vào cửa đã một mực tìm cách chọc giận chúng ta, cho dù chúng ta có thể nhịn lần này, hắn vẫn có thể bám lấy không tha. Người cho rằng chúng ta có thể nhịn hắn bao lâu? Nhịn đến lúc hắn muốn làm gì thì làm sao? Thay vì chờ đến lúc đó, còn không bằng bây giờ chúng ta nổi giận cho hắn xem luôn cho tiện.”

Nói đến đây, tầm mắt Dịch Áo rơi vào người Kiều Trì, lạnh lùng nói: “Cút ngay đi !”

210. Chương 210: Quyết Liệt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 210: Quyết liệt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người đang nói với ta?” Kiều Trì làm ra vẻ ngạc nhiên, lạnh lùng đáp: “Ta có thể xem đây như một loại vũ nhục không? Tác Phỉ Á tiểu thư, nàng cũng nhìn thấy đó, bọn họ căn bản không có đặt Đại công lĩnh vào trong mắt, cho rằng chúng ta là hạng người mềm yếu dễ ăn hiếp sao?”

“Người xem thành cái gì cũng được.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Cút đi !”

“Người sẽ phải trả một cái giá cực đắt vì hành động vô lễ này, ngay bây giờ !” Trong mắt Kiều Trì tràn đầy sát cơ: “Sau khi ta trừng phạt xong mấy tên côn đồ phạm thượng này. Tác Phỉ Á tiểu thư, cho dù nàng có nguyện ý hay không vẫn phải theo ta trở về Đại công lĩnh. Nếu không, ta nghĩ rằng Nam tước lĩnh của Đường Ân cũng không cần thiết tồn tại nữa.”

Y Toa Bối Nhĩ thở dài một hơi, xung đột cho đến lúc này đã không thể né tránh được nữa rồi. Dịch Áo nói không sai, Kiều Trì có ý dựng chuyện, cho dù bỏ qua chuyện này hấn cũng sẽ kiếm chuyện khác gây sự. Trừ phi hấn đạt được mục đích, nếu không sẽ vẫn dây dưa mãi. Dịch Áo có thể nhẫn nhịn không? Không thể, trễ một bước hay sớm một bước cũng không có gì khác nhau.

Thật ra những người không quá ngu ngốc đều có thể nhìn ra được, Kiều Trì ngang ngược càn rỡ như thế nhất định là có chỗ cựa vào, nhưng đã náo đến tình trạng này mọi người chẳng thể quan tâm nhiều nữa.

Dịch Áo hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên giơ tay phóng ra một đạo Phong Nhận.

Nếu như mục tiêu của Kiều Trì chính là Dịch Áo, vậy thì Dịch Áo không ngần ngại nhịn thêm một hai lần, bởi vì đối phương hành động quá lộ liễu cho thấy rõ ràng là có mưu đồ. Nhưng mục tiêu Kiều Trì nhắm vào lại là Tác Phỉ Á, đây là chuyện Dịch Áo không bao giờ chấp nhận được. Cái danh Đại công lĩnh quả thật dọa người, nhưng nói đi thì nói lại, nếu có Thần Vũ Giả đứng ở chỗ này Dịch Áo cũng không thể bó tay chờ chết, đánh thắng hay đánh thua là do thực lực của bản thân, còn chuyện dám đánh hay không chiêu lại là bản lãnh của một người đàn ông.

Mặc dù Kiều Trì là công tử thế gia chẳng được tích sự gì, nhưng hấn cũng là người nhà của Phỉ Tể đại công, điều kiện tu luyện hiển nhiên phải tốt hơn người bình thường rất nhiều lần. Mặc dù vẫn không thể trở thành Cực Hạn võ sĩ, tính từ cấp bậc đi lên thì chỉ cao hơn Dịch Áo một cấp mà thôi. Thấy Dịch Áo phóng ra Phong Nhận đánh tới, Kiều Trì chỉ cười lạnh lùng thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm đối kháng, công kích trình độ này làm sao thương tổn hấn nổi.

Khi Liệt Diễm Trảm và Phong Nhận sắp đụng vào nhau, từ phía sau Kiều Trì bỗng nhiên hiện ra một bóng người phát tay bắn ra vài đạo quang ảnh.

Kiều Trì còn chưa hiểu tại sao gã võ sĩ thuộc hạ của hấn lại mạo muội nhúng tay vào liền thấy Phong Nhận của Dịch Áo đang bay giữa không trung bỗng nhiên nổ tung hóa thành mười mấy đạo lưu quang bay vút tới.

Mặc dù người nọ thả ra quang ảnh màu xanh nhạt đã ngăn chặn toàn bộ Diễn Sinh bí kỹ của Dịch Áo, nhưng Kiều Trì vẫn sợ hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh, lực phòng ngự của Hỏa hệ võ sĩ là yếu ớt nhất. Nếu mười mấy đạo lưu quang kia đánh trúng mục tiêu, sợ rằng bản thân hấn bây giờ đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

Dịch Áo thấy thế liền căng thẳng thần kinh, đây là bí kỹ gì chứ?

“Kiều Trì, ngươi đã một lòng khiêu khích, vậy thì chúng ta ra ngoài giải quyết.” Dịch Áo chậm rãi nói.

“Thế nào, ngươi muốn quyết đấu với ta?” Kiều Trì cười lạnh nói, thật ra chính hấn muốn mời Dịch Áo quyết đấu, đây vốn là bước sau cùng trong kế hoạch của hấn, nhưng Dịch Áo mới vừa thả ra Diễn Sinh bí kỹ đã hù dọa hấn sợ hãi.

“Quyết đấu đại biểu cho quý tộc ưu nhĩ, một tên bình dân hạ tiện như ngươi cũng xứng?” Gã võ sĩ mới vừa xuất thủ lạnh lùng nói.

Trong lòng Dịch Áo không khỏi hiện lên cảm giác báo động, đây thuần túy là bản năng phản ứng báo trước nguy hiểm sắp tới. Hấn không kịp nghĩ nhiều lập tức thi triển Tật Phong Tấn Ảnh phóng lên cao.

“Vút vút ...!”

Vài thanh âm trầm muộn vang lên, mười mấy đạo Phong Nhận bay xẹt qua thân ảnh Dịch Áo bắn vào vách tường đục ra hàng loạt lỗ thủng trong suốt. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Dịch Áo vô cùng may mắn tránh thoát đợt tập kích, chỉ sợ hấn chậm thêm nửa giây thì kết quả khó mà chịu đựng nổi. Dịch Áo

đã trốn thoát, nhưng một thị nữ đứng ở góc tường lại ngã xuống trong vũng máu, gã võ sĩ xuất thủ không hề thay đổi sắc mặt, làm như chỉ là trong lúc vô tình lỡ tay giết chết một con kiến mà thôi.

“Đợi một chút!” Không khí bên trong phòng khách bỗng nhiên nặng nề đến khó thở, một bóng người ở phía sau vội vã lướt tới chắn phía trước mặt, thì ra là Tây Cách Thụy Na.

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau hội ý đồng thời dừng bước, phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện đã phải ra mặt, là bởi vì mọi người đều chứng kiến Phong Nhận không chỉ xuyên thấu thân thể người thị nữ, đục thủng trên vách tường, mà còn bay ra ngoài phòng ăn hơn mười thước xuyên thủng cả bức tường ở sau đó.

Chỉ là bí kỹ đơn giản tại sao lại có lực xuyên thấu đáng sợ như thế?

“Hai vị là ai?” Tây Cách Thụy Na mở miệng hỏi, đám người Ca Đồn trong lúc nhất thời không nhận ra đối phương sâu cạn, nhưng nàng tuyệt đối không nhìn lầm, bao gồm cả người vừa mới xuất thủ, còn có một võ sĩ đang tụ thế chờ đợi thời cơ đều là cường giả đồng cấp với nàng.

“Chúng ta là ai có trọng yếu không?” Tên Phong hệ võ sĩ thấp giọng nói: “Hay là quan tâm quan tâm chính các người sao.”

“Ta là phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện, Tây Cách Thụy Na, chuyện mới vừa rồi hình như là các người khiêu khích trước thì phải?” Tây Cách Thụy Na nói tên mình ra trước là do lo lắng không đủ khả năng bảo hộ những người ở đây. Thế nhưng nàng cũng cực kỳ bất đắc dĩ, đối mặt hai đối thủ cùng tầng thứ, nàng căn bản không thể nào chu toàn hết được.

“Ngưỡng mộ đại danh Thánh Đế Tư học viện đã lâu.” Gã Phong hệ võ sĩ cười cười đáp lễ, sau đó lạnh nhạt nói: “Thế nhưng, cho dù là viện trưởng Nhã Duy Đạt của các người ở chỗ này, chúng ta cũng phải xử lý cho rõ ràng, người của Đại công lĩnh không dễ ăn hiếp như vậy.”

“Vậy các người muốn thế nào?” Tây Cách Thụy Na rất rõ ràng đối phương chỉ chờ đợi thời điểm Dịch Áo xuất thủ, cho dù nói thế nào thì bên mình đã động thủ trước nên thua về lý rồi.

“Như thế nào là sao?” Không đợi gã Phong hệ võ sĩ nói chuyện, Kiều Trì vừa mới hồi thần tàn bạo nói: “Trước tiên hãy giết chết cái tên dám động thủ với ta đã.”

“Như ngài mong muốn, thiếu gia.” Gã Phong hệ võ sĩ đáp lời Kiều Trì, sau đó thân hình bỗng nhiên bay lên lưu lại giữa không trung một dãy tàn ảnh, thoáng cái đã vòng qua bên hông Tây Cách Thụy Na, trực tiếp đánh tới Dịch Áo.

Từ thái độ của Tây Cách Thụy Na, Dịch Áo đã mơ hồ nhận ra hai người này rất khó đối phó nên vẫn duy trì cảnh giác. Giờ phút này thấy gã Phong hệ võ sĩ động thủ, Dịch Áo lập tức thi triển Phong Ưu Nhã, bay lùi về phía sau, vừa thả ra Phong Nhận phóng tới hai mắt đối phương. Phong hệ võ sĩ triển đấu với nhau, máu chốt là ở chỗ dự đoán điểm dừng chân của đối phương ở đâu, lúc nào sẽ buông thả Tật Phong Tấn Ảnh, cùng với địa thế bốn phía ...vân ...vân, toàn bộ đều phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

Dịch Áo căn bản không trông cậy vào Phong Nhận có thể tạo ra tác dụng, lúc trước Diên Sinh bí kỹ bị một ngăn chặn quá dễ dàng đã chứng minh thật lực của đối thủ. Cho nên Dịch Áo vừa thi triển Phong Ưu Nhã xong liền thả ra Tật Phong Tấn Ảnh, thân hình bay lùi tăng thêm vài thước nữa, phía sau hắn không xa chính là cửa sổ phòng ăn, chỉ cần Dịch Áo có thể phá vỡ cửa sổ lao ra khỏi không gian nhỏ hẹp này sẽ có cơ hội tìm đường sống.

Nhưng mà mọi người không ngờ tới một chuyện, chính là gã Phong hệ võ sĩ không có dùng Phong Nhận đánh tan Dịch Áo công kích như lúc trước, sau lưng hắn phảng phất như mọc cánh vậy, thân hình đang chậm rãi lơ lửng trên không trung lại bay vút tới phía trước ép sát vào trần nhà. Trước khi Dịch Áo tiếp cận cửa sổ, hắn chậm rãi giơ tay ra, từ trong lòng bàn tay phát ra một đoàn quang cầu xanh nhạt. Sau đó đoàn quang cầu bắn ra mười mấy tia sáng nhàn nhạt bao phủ quanh người Dịch Áo.

Tốc độ Dịch Áo đã rất nhanh rồi, thế mà gã Phong hệ võ sĩ này còn nhanh hơn nhiều Chỉ trong chớp mắt thể cục đã chuyển biến xấu tới mức như thế, mọi người ở trong phòng căn bản không có thời gian viện thủ, trơ mắt nhìn Dịch Áo đâm đầu vào đám tia sáng trí mạng kia.

Gã Phong hệ võ sĩ hiển nhiên đã lường trước Dịch Áo liên tiếp buông thả Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh sẽ không thể biến hướng lần nữa. Cho nên không thèm chuẩn bị công kích lần thứ hai, chỉ bình thản mỉm cười tại chỗ, nhìn Dịch Áo lao về phía tử vong.

Giờ phút này Dịch Áo có thể nói là hung hiểm vạn phần, mặc dù hắn có thể buông thả Tật Phong Tấn Ảnh biến hướng lần nữa, nhưng phạm vi những tia sáng bao phủ quá rộng, tốc độ cũng nhanh tới cực điểm, cho dù Dịch Áo chuyển sang hướng nào cũng không thể né tránh được.

Ở trong thời khắc sinh tử tồn vong này, Dịch Áo bỗng nhiên làm ra một cử động khiến cho tất cả mọi người không ngờ tới, thân hình hắn đang bay trên không trung đột ngột rơi xuống lần vài vòng dưới mặt đất, rồi lại nhảy qua một bên, mười mấy tia sáng kia lướt qua sát bên người hắn, chỉ có hai tia sáng đánh trúng cánh tay Dịch Áo.

Dịch Áo lão đảo tựa vào vách tường, vai trái và cánh tay máu tươi trào ra lâm ly ướt đầm, nơi đó đã bị hai tia sáng nhàn nhạt kia xuyên thủng.

Thấy công kích của mình không có hiệu quả, gã Phong hệ võ sĩ không khỏi kinh ngạc ngậy người, sau đó nhẹ nhàng cười nói: “Nhóc con, kỹ xảo cũng không ít nhỉ, thế nhưng đến đây là chấm dứt rồi.”

Ca Đốn, Lôi Mông và Tác Phỉ Á kinh hãi thất sắc, cùng nhau nhào tới che chắn trước người Dịch Áo. Chỉ có điều bọn họ không có vọng động, trình độ đối phương hiển nhiên đã vượt xa phạm vi Cực Hạn võ sĩ, trong lòng bọn họ cũng rất rõ ràng hiện tại đang phải đối mặt với một vị Võ Tôn. Mặc dù Dịch Áo bây giờ chưa có bị thương, mấy người bọn họ ở chung một chỗ cũng không phải là đối thủ của địch nhân, nhưng bọn họ vẫn đứng im không nhúc nhích. Ý tứ bọn họ quá rõ ràng, cho dù là ai nếu muốn đối phó Dịch Áo, trước hết phải đi qua xác của chúng ta cái đã.

“Kiều Trì, đừng có quá phận.” Môn La đột nhiên vỗ án mở miệng mắng to.

“Môn La, ngươi có ý gì?” Kiều Trì sững sốt, ở trong Hầu tước lĩnh hắn và Môn La vẫn chung đụng cũng không tệ. Vốn tưởng rằng sau khi trở mặt, cho dù Môn La không giúp mình cũng sẽ giữ vững trung lập, dù sao Hầu tước vẫn bị Đại công lĩnh tiết chế, không nghĩ tới Môn La lại chuyển mục tiêu vào hắn khiến cho hắn vô cùng kinh hãi.

“Có ý gì? Lão tử chưa từng thấy qua loại người nào cặn bã như ngươi.” Môn La tàn bạo nói: “Tranh giành lão bà của người khác lại còn mở miệng nói đến mức hiên ngang lắm liệt, ngươi còn biết xấu hổ hay không hả?”

“Ngươi điên rồi.” Kiều Trì giận dữ đỏ bừng cả mặt, quát ầm lên: “Môn La, ngươi cho rằng ngươi là cái thứ gì tốt?”

“Ta không có vô liêm sỉ như ngươi !” Môn La quát lên: “Không phải là so sánh năm đám của ai cứng rắn sao? A Cách Lý Tân, đi vào !”

211. Chương 211: Bạt Tai

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 211: Bạt Tai

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Môn La vừa dứt lời, một gã võ sĩ chậm rãi đi vào phòng. Tây Cách Thụy Na nhìn thấy đối phương không khỏi vui mừng trong lòng, khẽ gật đầu chào hỏi. Gã võ sĩ này chính là Địa hệ Võ Tôn thủ hạ Tái Nhân Hầu tước, trong lúc kịch chiến với Băng Xuyên Hùng Vương từng bị nó tát một cái cắm sâu vào vách núi. Mặc dù lúc ấy hắn bị đánh hôn mê bất tỉnh, nhưng năng lực khôi phục của Võ Tôn cũng rất kinh người, đảo mắt qua hơn mười ngày, thương thế của hắn đã hồi phục tương đối rồi.

“Rất tốt.” Kiều Trì nghiêng răng nghiêng lợi nói, Môn La lén lén lút lút mang theo một vị Võ Tôn bên người là vì sao? Dĩ nhiên không phải là vì đối phó Dịch Áo, mà là đề phòng hấn, giờ phút này Kiều Trì chợt có cảm giác bị lường gạt.

“Hai đánh hai?” Gã Phong hệ võ sĩ mỉm cười, thản nhiên nói: “Môn La tước sĩ, người phải biết rằng, ở giữa Võ Tôn và Võ Tôn cũng có chênh lệch.”

“Cho dù A Cách Lý Tân không phải là đối thủ của người, vậy thì thế nào?” Khuôn mặt Môn La hơi cau lại, môi giật giật hồi lâu mới nói: “Nói cho người biết, chỉ cần trong chúng ta có một người bị thương tổn, Kiều Trì thiếu gia của các người nhất định phải chết ”

Trên thực tế nội tâm Môn La đang rất sợ hãi, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn phải điên cuồng nói cứng. Sống ở trong Công tước lĩnh đều là các đại quý tộc gia thế sâu xa, khi hấn còn nhỏ từng đi theo Tái Nhân Hầu tước đến Công tước lĩnh mấy lần, phải chịu đựng rất nhiều thứ đứa trẻ không thể thừa nhận. Thí dụ như coi thường, khinh miệt, trêu chọc ...vân ...vân, mấy đứa trẻ chơi chung một chỗ, hấn luôn luôn làm nền, chơi đánh giặc, hấn không phải làm ngựa cưỡi thì sắm vai nhân vật cường đạo, khi hấn bị đánh, đám trẻ nhỏ sẽ hoan hô thắng lợi, nhưng nếu như hấn đánh người khác, vậy thì sẽ gây ra đại sự.

Bởi vì nội tâm có bóng ma nên gặp chuyện sẽ lập tức cảm thấy sợ hãi, bây giờ đối diện với tình thế phải vượt qua bóng ma trước kia nên hấn có cảm giác phá vỡ quy tắc vốn cấm rể ở trong lòng từ rất lâu, vì thế hấn biểu hiện ra ngoài bộ dạng gần như bệnh tâm thần.

Đám người Ca Đồn, Lôi Mông kinh ngạc nhìn tới Môn La, mặc dù những ngày này bọn họ và Môn La tiếp xúc không ít lần, nhưng là chỉ xem như quen biết mà thôi. Không nghĩ tới vào mấu chốt này Môn La lại động thân đứng ra triệt để vạch mặt với Kiều Trì. Hành động này khiến cho bọn họ cảm động, lại có chút ít nghi ngờ, hình như tình hữu nghị của song phương vẫn chưa đạt tới tình trạng này kia mà?

“Các người quá ngây thơ rồi” Gã Phong hệ võ sĩ vừa than thở vừa lắc đầu nói.

“Nếu như Kiều Trì thiếu gia xảy ra chuyện ở chỗ này, các người nghĩ tới hậu quả chưa?” Gã võ sĩ còn lại lạnh lùng nói.

“Nữ nhân này giao cho người.” Gã Phong hệ võ sĩ chỉ vào Tây Cách Thụy Na, bản thân hấn lại xoay người mỉm cười nói với A Cách Lý Tân: “Ta muốn biết các người rốt cuộc có can đảm đánh bạc hết thảy hay không?”

Y Toa Bối Nhĩ vốn thờ ơ lạnh nhạt cũng phải giật nảy mình, tình huống hình như không ổn, hai tên Võ Tôn đến từ Đại công lĩnh tựa hồ không thêm để ý đến Kiều Trì an nguy.

Diện tích phòng ăn khá lớn, nhưng đối với cường giả đạt tới cảnh giới Võ Tôn thì nơi này nhỏ bé đến thương cảm, một vị Võ Tôn tùy tiện buông thả bí kỹ cũng đủ để biến phòng ăn thành phế tích. Nếu như bốn vị Võ Tôn đồng thời công kích, vậy thì ngoại trừ mấy người bọn hấn ra, những người khác đừng mong sống sót.

Tại sao đối phương lại dám làm như vậy? Chẳng lẽ kế hoạch nhúng tay vào khu vực tinh thần quặng mỏ không phải là Phỉ Tể đại công? Mà là các đại quý tộc ở Đại công lĩnh cùng nhau nghĩ ra âm mưu?

“Ta hi vọng hai bên đều có thể tĩnh táo lại một chút.” Tây Cách Thụy Na hít sâu một hơi, nói: “Một khi chảy máu sẽ không có lợi với bất kỳ ai.”

“Thật sao?” Người võ sĩ kia chậm rãi tiến về phía Tây Cách Thụy Na, lạnh lẽo đáp.

Đám người Dịch Áo, Tác Phỉ Á yên lặng nhìn tình hình biến hóa, bọn họ cũng biết thế cục vừa chạm vào điểm giới hạn của hai phe. Thế nhưng không có một ai dám vọng động, bất kỳ một động tác nào cũng có thể dẫn phát một tràng tai nạn to lớn.

Đúng lúc này, phòng ăn đột nhiên bị người nào đó đá văng ra, một thân ảnh ngang nhiên xông vào quát to: “Toàn bộ dừng tay cho ta !”

Sau khi đám người Dịch Áo nhìn thấy người tiến vào quả thực không có cách nào dùng lời nói để hình dung được tâm tình của mình lúc này, bởi vì người đó chính là ... La Y.

“Không, nghĩ rằng Khắc Lý Tư bình nguyên chúng ta không người phải không?” La Y hầm hầm quát lên: “Cái hạng chó mèo cũng dám chạy đến đây giương oai, ta thấy các người chán sống rồi !”

Phòng ăn đột ngột an tĩnh vô cùng, giờ phút này nếu có cây kim nhỏ rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

La Y? Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hắn là một tuyệt đại cường giả phong trần ẩn thế?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người vội vàng rơi vào trên người Dịch Áo, bởi vì quan hệ giữa Dịch Áo và La Y là mật thiết nhất. Thế nhưng trên mặt Dịch Áo cũng đang kinh hãi thất sắc, hiển nhiên hắn cũng không rõ ràng lai lịch La Y.

“Cho các người một cơ hội cuối cùng, lập tức rút ngay !” La Y dựng thẳng lưng lên, đại nghĩa凛冽 nói: “Còn nữa, trở về nói cho chủ nhân của các người, nếu như muốn đánh chủ ý lên khu vực quặng mỏ tinh thần cực phẩm vậy thì hãy phái cường giả chân chính tới đây, hiểu không? Chỉ có hai người các người, ha ha, còn quá kém !”

“Người là...?” Thần sắc gã Phong hệ võ sĩ cực kỳ ngưng trọng, mặc dù hắn nhận ra nguyên lực dao động trên người La Y rất yếu ớt. Nhưng biểu hiện coi trời bằng vung của La Y thật sự dọa cho hắn sợ hãi, có câu nói không phải kim cương thì không dám chê đồ sứ. Đối phương dám ngang ngược càn rỡ đối với hai vị Võ Tôn như thế nhất định là có đủ thực lực.

“Người không có tư cách biết tên của ta.” La Y phát phát tay: “Còn chưa rút ?”

“Vô liêm sỉ !” Kiều Trì đã không thể khống chế mình được nữa rồi, hắn nhận ra La Y, lúc vừa tới trang viên chính là La Y an bài bọn họ nghỉ ngơi trong căn phòng rách nát kia. Hơn nữa hắn cũng không có nghĩ nhiều như thuộc hạ của mình, hắn chỉ biết là một tên người hầu lại dám quơ tay múa chân đối với hắn, nếu không làm gì thì thể diện của hắn sẽ mất hết.

Vừa dứt lời Kiều Trì đã phát tay thả ra một đạo Liệt Diễm Trảm đánh tới La Y.

Vẻ vênh váo tự đắc trên mặt La Y lập tức biến mất, hắn theo bản năng xoay người định chạy, chỉ có điều kinh nghiệm chiến đấu của hắn vô cùng thiếu sót, đối mặt Liệt Diễm Trảm bắn tới thì hành động xoay người đã lãng phí thời gian quá nhiều, không đợi hắn cất bước Liệt Diễm Trảm bay đã đến nơi.

Một luồng ám lưu (lưu động vô hình) đột nhiên từ bên ngoài tràn vào nghênh đón Liệt Diễm Trảm, cả hai va chạm vào nhau nổ vang một tiếng trầm muộn. Liệt Diễm Trảm đã bị luồng ám lưu chấn nát bấy hóa thành vô số đốm lửa văng tứ tung.

“Người nào?” Gã Phong hệ võ sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức thả ra nguyên lực chiến giáp, sau đó bay vòng qua A Cách Lý Tân phóng tới chỗ vách tường.

Có lẽ là hắn tức giận bởi vì bị lường gạt, cho nên cố ý dùng hành động phát tiết cảm xúc trong lòng. Khi hắn sắp sửa va chạm với vách tường, hai cái cánh màu xanh nhạt từ sau lưng hắn mở ra...

“Rầm rầm...”

Vách tường dài đến bảy, tám thước sụp đổ ầm ầm, ánh trăng nhu hòa xuyên qua bóng đêm u ám chiếu vào trong phòng.

Bụi mù tung bay che mờ bốn phía, lúc tất cả mọi người thấy được thân ảnh gã Phong hệ võ sĩ kia thì hắn đã phóng lên trời cao như một con chim ưng thuận gió.

“Phịch...”

Một tiếng động thanh thúy vang lên, gã Phong hệ võ sĩ tựa như bị một cây chùy lớn vô hình đánh trúng vậy, thân hình lấy tốc độ còn nhanh hơn cảm đầu rơi xuống đất. Mặt đất làm bằng đá xanh cũng bị đào ra một cái hố khá to, bốn phía lan tràn ra rất nhiều vết nứt như mạng nhện, đại địa chấn động từng đợt làm cho cái bàn ăn rung lên đánh đổ những mâm thức ăn bên trên, hai giá cắm nến trong phòng cũng bị kinh phong càn quét tắt ngấm, tử rượu bị cuồng phong quật ngã ầm ầm sụp đổ phát ra thanh âm thủy tinh tan vỡ khiến người ta phải giật mình.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ gian phòng ăn đã biến thành một mảnh hỗn độn.

“A...” Gã Phong hệ võ sĩ trợn tròn mắt muốn nứt ra, điên cuồng hét lên, sau đó lại tiếp tục phóng ra ngoài.

“Phịch ...”

Lại một tiếng động thanh thúy vang lên.

Thân hình gã Phong hệ võ sĩ đột nhiên xoay tròn y như con quay, hấn ăn đòn quá mạnh nên thần trí bắt đầu mơ hồ, không biết quay bao nhiêu vòng mới đâm đầu vào vách tường, trong lúc vách tường sụp đổ xuống thì thân thể hắn bị lực phản chấn hất văng ra ngoài, lúc này gã võ sĩ còn lại kịp thời vươn tay ra chế trụ bờ vai của hắn.

Trước sau chỉ có mấy giây, gã Phong hệ võ sĩ cường hãn đã biến thành bộ dạng cực kỳ chật vật, nguyên lực chiến giáp đã bị lực lượng vô hình đánh nát, khuôn mặt sưng tím đỏ bầm, phía trên có thể còn lưu lại dấu tay rõ ràng.

Bạt tai một gã Võ Tôn thành ra như vậy? Mà còn là hai cái bạt tai?

Hai mắt gã Phong hệ võ sĩ đại ra, thân thể mất tự chủ run rẩy liên hồi, cũng không biết là tức giận hay là vì sợ hãi, không khí trong phòng lại yên lặng lần nữa.

Kiều Trì lúc này còn la hét ầm ĩ cũng kinh sợ ngây người. Hắn rất rõ ràng lực chiến đấu của hai gã thuộc hạ này, thế mà ngay cả mặt mũi địch nhân cũng không thấy đã bị người ta đánh thành như vậy. Vậy thì vị cường giả ẩn núp trong bóng tối có thực lực đáng sợ đến mức nào đây?

“Tại sao lại giống như chuột con thấy mèo già vậy, động cũng không dám động?” Một thanh âm trầm đầy khí tức tang thương vang lên bên tai mỗi người, bên trong phòng ăn tan nát đột nhiên nổi lên một trận gió nhẹ, khi làn gió tiêu tán, một thân ảnh từ từ hiện ra.

Địch Áo trợn tròn mắt nhìn tới bóng người kia mà không dám tin tưởng, Ngõa Tây Lý? Dĩ nhiên là Ngõa Tây Lý đã mất tích bấy lâu nay.

Thân hình Ngõa Tây Lý chợt lóe y như xuyên qua thời không, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tây Cách Thụy Na, Tây Cách Thụy Na bị dọa cho kinh hãi một trận. Nàng chỉ kịp làm ra động tác lùi ra sau thì Băng Chi Khế Ước vốn ở sau lưng nàng đã bị rút ra rơi vào trong tay Ngõa Tây Lý.

“Người không phải là võ giả, mà giống như chính khách hơn.” Ngõa Tây Lý nheo mắt quan sát Băng Chi Khế Ước ở trong tay, thần nhiên nói.

Khuôn mặt Tây Cách Thụy Na xấu hổ đỏ bừng, nàng biết ý tứ đối phương, lúc này chuẩn bị chiến đấu nàng vẫn suy nghĩ nên khuyên giải như thế nào, tận lực không để cho mâu thuẫn trở nên gay gắt.

“Có biết tại sao Thánh Đế Tư học viện vẫn là học viện nhị lưu không?” Ngõa Tây Lý đưa Băng Chi Khế Ước cho Tây Cách Thụy Na, lạnh nhạt nói: “Bởi vì các người có thói quen chu toàn và thỏa hiệp, các người cho rằng mình sống rất tốt, rất có kỹ xảo, nhưng các người không biết, các người vẫn làm cho người ta có cảm giác nặng nề thiếu sức sống.”

Tây Cách Thụy Na ngập ngừng nhận lấy Băng Chi Khế Ước, nàng muốn tranh biện mấy câu nhưng khí thế Ngõa Tây Lý ép tới quá mạnh làm cho nàng nói không ra lời.

“Thành thật như thế? Xem ra khi các người bắt đầu tu luyện nguyên lực, đạo sư của các người đã dạy cho các người, nếu gặp phải người yếu thì không cần cố kỵ thể hiện sự cường đại và kiêu ngạo của mình, một khi gặp phải cường giả liền biết điều kẹp cái đuôi lại làm người đàn ông hoàng.” Ánh mắt Ngõa Tây Lý lại rơi vào trên người hai gã võ sĩ đối phương, cười lạnh nói: “Ừ, đạo sư của các người dạy rất tốt, dĩ nhiên, các người đã biểu hiện xuất sắc.”

212. Chương 212: Trừng Phạt

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 212: Trừng Phạt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lời Ngõa Tây Lý nói chứa đầy mùi vị giễu cợt nhưng mấy người Kiều Trì vẫn phải cố gắng kìm nén tâm tình của mình, hai dấu tay đỏ bầm trên mặt gã Phong hệ võ sĩ đã chứng minh thực lực Ngõa Tây Lý quá rõ ràng.

“Các hạ là ai?” Gã võ sĩ đứng bên cạnh Kiều Trì mở miệng hỏi.

Ngõa Tây Lý phảng phất như không nghe thấy gã võ sĩ nói, trực tiếp quay đầu lại cười cười nhìn Dịch Áo: “Nhà người càng lúc càng lớn gan, ngay cả Thủ hộ giả Phù Y cũng dám động, thế nào? Cảm giác rất hoành tráng hả?”

Dịch Áo cười khở gãi gãi đầu, cảm giác bị mấy vạn người đuổi ngay sau đít có thể dùng từ hoành tráng để hình dung sao? Phải nói là phô thiên cái như lũ lụt dâng trào mới đúng, chỉ cần ý chí sút kém một chút nhất định sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán, có thể còn sống trốn thoát đã là một chuyện vô cùng may mắn rồi. Dịch Áo lắc đầu, đột nhiên phát hiện cái cách Ngõa Tây Lý nói tựa hồ rất quen thuộc với Phù Y, không khỏi nghi hoặc hỏi ngược lại: “Ngài quen biết cái lão Thủ hộ giả kia?”

“Ta từng nghe nói về hần.” Ngõa Tây Lý cười cười nói: “Tên kia rất khó dây dưa, ha hả, không nghĩ tới lại chết ở trong tay người.”

“Cũng không tính là chết ở trong tay của ta.” Dịch Áo then thùng cúi đầu, lúc ấy chỉ là vô cùng bất đắc dĩ mới liều mạng mà thôi, hần làm sao mà nghĩ đến sẽ có kết cục như vậy.

“Ngay cả năng lực tránh né cũng không có, cho dù ta không xuất thủ, ta thấy hần cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Hần có thể né tránh hay không là chuyện của hần, nhưng người có dám ra tay hay không lại là chuyện của người. Nếu như ngày đó người thật sự không làm gì, vậy thì bây giờ ta cũng không hiện thân.” Ngõa Tây Lý mỉm cười hòa nhã, nhẹ giọng nói: “Xem ra người đều ghi tạc lời ta nói ở trong lòng, rất tốt.”

Một già một trẻ chậm rãi nói chuyện không hề coi ai ra gì cả, đám người Tây Cách Thụy Na liếc nhìn nhau. Tất cả đều rõ ràng vị lão nhân trước mắt này chính là đạo sư thần bí của Dịch Áo. Bọn họ không khỏi âm thầm vui mừng trong lòng, mấy người Kiều Trì bị gạt sang một bên lại cực kỳ buồn bực, bọn hần ở Đại công lĩnh luôn luôn hô phong hoán vũ quen rồi, đã bao giờ bị người ta đối xử lạnh nhạt như thế này đâu? Thế nhưng bọn hần chỉ có thể nhịn.

Dịch Áo ngạc nhiên, chẳng lẽ Ngõa Tây Lý luôn đi bên cạnh mình sao?

Khi Dịch Áo định mở miệng hỏi thăm, dường như Ngõa Tây Lý nhìn thấu tâm tư Dịch Áo, chậm rãi quay đầu tới trước nói: “Trước tiên giải quyết chuyện nơi đây cho xong đã, sau này lại nói chuyện tiếp.”

Ngõa Tây Lý chấp tay sau lưng nhàn nhã đánh giá căn phòng ăn hỗn độn, hai gã võ sĩ bên cạnh Kiều Trì lại rùng mình một cái, vị lão nhân trước mắt này thực lực cực cao. Cộng thêm Tây Cách Thụy Na và gã Võ Tôn thủ hạ Môn La, tình thế hiện tại đã quá rõ ràng rồi, bên phía bọn hần có thể nói là không có một chút phần thắng nhỏ nhoi nào.

“Ban đầu kiến tạo căn phòng ăn này mất bao nhiêu?” Ngõa Tây Lý đột nhiên hỏi.

“Thời gian kiến tạo phòng ăn mất khoảng một năm.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hồi đáp: “Gạch lát nền đều là dùng đá xanh cực phẩm do Vĩnh Đồng băng xuyên sản xuất, phía dưới sàn nhà là Ma thạch nguyên khối khai thác dưới đáy Phong Bạo Hải, vì muốn luôn luôn sạch sẽ và tỏa sáng, ta đặc biệt phái người đi đến Thánh Đế Tư thành và Thủy Tinh thành thu mua số lượng lớn trân châu mã não già nát thành bột. Sau đó dùng bột trân châu phết lên bức tường, tất cả bộ đồ ăn đều là tuyệt phẩm mấy trăm năm vô cùng trân quý của gia tộc. Hơn nữa, cái bàn ăn này dùng gỗ trầm hương thượng cổ chế tạo, ban đầu khi phụ thân ta lập gia đình, gia tộc Sắc Vi Hoa đã tặng bàn ăn và bộ đồ ăn cho phụ thân làm sinh lễ. Ta nghĩ không cần phải nói rõ ràng, giá trị thực tế của chúng nó hoàn toàn vượt xa giá trị vốn có.

Tác Phỉ Á nói năng như thường, mở miệng không nhanh không chậm, sắc mặt bình thản thoạt nhìn giống như đang trình bày một chuyện thực cực kỳ bình thường. Y Toa Bối Nhĩ đứng ở bên cạnh lặng lẽ lấy tay

che miệng, không nghĩ tới Tác Phỉ Á lại độc ác như vậy.

“Xem ra chúng ta tổn thất rất lớn nhỉ?” Ngõa Tây Lý lẩm bẩm.

“Nhưng mà tất cả những thứ này cộng lại cũng không thể sánh bằng một tính mạng vừa biến mất.” Tác Phỉ Á đột nhiên tăng cao giọng nói, tầm mắt rơi vào thi thể thị nữ nằm dưới góc tường: “Nếu như có thể, ta hi vọng hung thủ phải nhận sự trừng phạt.”

“Trừng phạt là nhất định.” Ngõa Tây Lý cười cười nói: “Bây giờ ta muốn biết, chúng ta tổn thất tổng cộng là bao nhiêu? Bọn họ phải bồi thường bao nhiêu mới tính là hợp lý?”

“Mười vạn kim tệ.” Tác Phỉ Á nói rất dứt khoát, nàng vốn muốn nói một vạn kim tệ, con số đó đã đủ khiến cho người ta kinh hãi rồi. Nhưng vừa ra khỏi miệng, nàng lại thay đổi chú ý, bởi vì nàng không cần bồi thường, chỉ muốn mấy tên địch nhân trước mắt chết hết mới tốt.

“Cái gì?” Kiều Trì vội vã kêu lên.

“Không nghe thấy sao? Mười vạn kim tệ, ừ, coi như là hợp lý, thế nhưng chuyện này chờ một lát rồi lại nói.” Ngõa Tây Lý thần nhiên nói: “Bây giờ cho chúng ta nói chuyện nên trừng phạt các người như thế nào !”

Các võ sĩ đến từ Đại công lĩnh, bao gồm cả Kiều Trì ở bên trong đồng thời ngoan ngoãn ngậm miệng lại, người ta là dao thớt, bản thân mình là thịt cá, dưới tình huống này bọn hắn nói gì cũng không có ý nghĩa.

“Địch Áo, thấy bọn hắn ngoan ngoãn cỡ nào chưa?” Ngõa Tây Lý lại đột nhiên mỉm cười nói với Địch Áo: “Tại sao?”

“Bởi vì lực lượng của ngài cường đại hơn bọn hắn.” Địch Áo nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy !” Ngõa Tây Lý gật đầu: “Bây giờ người có thể nhỏ nước miếng vào mặt bọn hắn, có thể thoải mái hành hạ bọn hắn, muốn mắng thì mắng, muốn chửi thì chửi. Người có thể tận tình trả thù, ta bảo đảm bọn hắn không dám phản kháng. Lúc này người đã hiểu được gì chưa? Giống như trước kia ta từng nói với người, ngay từ ban đầu phải xác định một mục tiêu thật xa, rồi tiến từng bước từng bước về phía trước, tuyệt đối không để cho vài chuyện nhỏ hoặc hạn chế nào đó làm phân tán tinh lực của người. Lực lượng cường đại là căn bản, suy nghĩ thật kỹ đi, nếu như ngày hôm nay ta không ở chỗ này người sẽ có kết cục như thế nào ?”

“Ta hiểu rồi.” Địch Áo chậm rãi nói.

“Nhưng người là đệ tử của ta, vì thế ta không hi vọng người giống như bọn hắn.” Ngõa Tây Lý nói: “Một võ sĩ chân chính sẽ phải biết thương hại người yếu, còn có dũng khí không sợ hãi cường quyền. Nếu không, người sẽ biến thành tay sai của cường quyền.” Sau khi nói xong câu này, không biết Ngõa Tây Lý nghĩ tới điều gì mà ánh mắt dần dần ảm đạm.

Trong lòng Địch Áo dâng lên một trận nhiệt huyết sôi trào, mặc dù trước kia Ngõa Tây Lý từng dạy bảo hắn vài thứ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nói xem hắn như một đệ tử chính thức. Hiện tại đứng trước mặt mọi người thừa nhận thân phận của hắn khiến cho hắn cảm động nói không ra lời.

Tầm mắt Ngõa Tây Lý rơi vào đám người Kiều Trì, đạm mạc nói: “Các người tự mình động thủ, mỗi người lưu lại một ngón tay.”

“Không thể.” Kiều Trì phản ứng y như con mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy lên cao cao la hét ầm ĩ: “Người dám đối xử với ta như vậy? Phụ thân ta là Phỉ Tế Đại công.”

“Lời ta nói còn chưa hết mà.”

“Ngõa Tây Lý cười cười: ”Nếu để cho ta động thủ, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy. Ha hã, Phỉ Tế Đại công? Coi như là Phỉ Tế Đại công đứng ở chỗ này, ta cũng lưu lại một ngón tay của hắn.”

“Từ từ !” Gã Phong hệ võ sĩ vội vàng chen vào, trong nhóm chỉ có bản thân hắn hiểu được Ngõa Tây Lý đáng sợ đến cỡ nào. Đến tận bây giờ hắn vẫn không rõ ràng tại sao mình lại bị Ngõa Tây Lý đánh hai cái bạt tai mà không có một chút năng lực phản kháng. Phong hệ Võ Tôn di động tốc độ cao còn nhanh hơn cả một cái chớp mắt, đối phương vẫn có thể dễ dàng đánh trúng hắn y như đập ruồi, thực lực như vậy không phải bản thân hắn có khả năng đánh giá.

Những người có thể đạt tới Vô Tôn hiển nhiên tâm chí vô cùng bền bỉ, tự ái của bản thân làm cho hấn không thể cầu xin tha thứ, chỉ có thể cẩn thận nói: “Chuyện này thật ra chỉ là hiểu lầm, chúng ta có thể xin lỗi Dịch Áo tiên sinh, cũng có thể nghĩ biện pháp đền bù mọi tổn thất, tin tưởng rằng Phỉ Tể Đại công nhất định sẽ rất cảm kích ngài.”

“Hiểu lầm?” Lôi Mông đứng ở một bên cười lạnh nói: “Nếu như Ngõa Tây Lý tiên sinh không xuất hiện, chỉ sợ các người vẫn tiếp tục hiểu lầm như vậy?”

Ca Đồn vội vàng kéo ống tay áo Lôi Mông, có đạo sư Dịch Áo ở chỗ này, mấy nhân vật nhỏ bé như bọn họ không có tư cách nói chuyện.

Phong hệ võ sĩ trầm mặc không nói, những lời cần nói cũng đã nói, nếu tiến hành giải thích thêm nữa cũng không có tác dụng. Mấy câu lúc này chỉ là cấp cho đối phương một cái cơ thích hợp để lui binh, như nếu như đối phương cố kỵ Phỉ Tể Đại công, vậy thì tự nhiên sẽ mượn lý do này để hạ đài, về phần kết quả ra sao thì quyền chủ động vốn không nằm trong tay bọn hấn.

Nhìn thấy hai gã Vô Tôn ở bên cạnh đều câm như hến, tâm Kiều Trì không khỏi rơi xuống đáy cốc, đối phương rốt cuộc là ai lại có thể khiến cho ai vị Vô Tôn cao cấp của Phỉ Tể Đại công e ngại đến trình độ như vậy?

“Ta đã cho các người một cơ hội nhưng các người bỏ qua, ngay từ đầu để cho các người rời đi nhưng các người không đi, vậy thì bây giờ các người phải chuẩn bị thừa nhận hậu quả.” Ngõa Tây Lý ung dung nói: “Lựa chọn xong chưa? Thời giờ của ta rất quý quá.”

Gã võ sĩ đứng sát Kiều Trì mạnh mẽ ngẩng đầu lên, gằn giọng: “Ta nghĩ rằng nên lưu lại một đường sống cho nhau mới tốt, cho dù người giết chết chúng ta ở chỗ này, chỉ sợ kết quả của các người cũng không tốt gì lắm? Phỉ Tể Đại công không thể nào ngồi yên không lý đến.”

“Thân là Đại công lại làm ra chuyện tình bí ối như vậy. Nếu như hết thấy là hấn đứng ở sau lưng điều khiển, ta nghĩ rằng vị trí Đại công của hấn cũng nên chấm dứt rồi.” Ngõa Tây Lý khinh thường nói: “Không nên tiếp tục khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, dĩ nhiên là các người có quyền lợi phản kháng.”

Thân hình hai gã võ sĩ run lên, Ngõa Tây Lý ý đã nói quá rõ ràng rồi, bọn họ có quyền lợi phản kháng, Ngõa Tây Lý hiển nhiên cũng có quyền lợi giết chết bọn hấn. So sánh với nhau, thân phận Kiều Trì vào thời điểm này trọng yếu hơn hai người bọn hấn nhiều lắm, đối phương có thể ra thủ đoạn độc ác đối với bọn hấn, nhưng không nhất định sẽ mạnh tay Kiều Trì. Dù sao Kiều Trì cũng là nhi tử Phỉ Tể Đại công, không có ai có nguyện ý vô duyên vô cớ trở thành kẻ địch với đối thủ cường hân như Phỉ Tể Đại công.

Chuyện tự sát thì hai người tuyệt đối không làm, làm vậy còn không bằng liều chết một phen, hai người liếc mắt nhìn nhau đều hiểu đối phương đã cho ra lựa chọn đồng dạng. Sau đó không hẹn mà cùng lao tới, bọn hấn đã quan sát rất cẩn thận, ở nơi này chỉ có Dịch Áo là thân cận với Ngõa Tây Lý, vậy thì chỉ cần nắm Dịch Áo ở trong tay là có đủ tiền vốn đàm phán rồi.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, gã Phong hệ võ sĩ lao thẳng tới trước, lựa chọn lộ tuyến ngắn nhất cố gắng bắt giữ Dịch Áo trong thời gian nhanh nhất. Còn gã võ sĩ còn lại nhanh chóng thả ra Chân Hồng Chi Vũ, hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm cấp tốc tràn ra, hấn không có hy vọng xa vời Chân Hồng Chi Vũ có thể gây tổn thương Ngõa Tây Lý, chỉ cần có thể ngăn cản chốc lát là tốt lắm rồi, hai tay gã võ sĩ hợp lại, theo đó là một đoàn hỏa trụ xuất hiện bao phủ Ngõa Tây Lý vào bên trong.

213. Chương 213: Người Thắng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 213: Người Thắng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tây Cách Thụy Na quát lên một tiếng, Bằng Chi Khế Ước chém tới nhanh như tia chớp, theo đó là một luồng hàn khí tuôn trào ra ngăn cản gã Phong hệ võ sĩ, trong lúc vội vàng muốn đánh trúng đối thủ đang di động nhanh chóng là rất khó. Hơn nữa trong phòng ăn còn có người mình nên nằng sợ ném chuột vỡ đồ không dám mạo muội buông thả bí kỹ.

Gã Phong hệ võ sĩ bắt được cơ hội Tây Cách Thụy Na chần chờ trong giây lát, thân hình chợt cúi thấp xuống, đồng thời thả ra Tật Phong Tấn Ảnh gia tăng tốc độ nhanh thêm vài phần xẹt qua bên sườn Tây Cách Thụy Na, lao thẳng về phía Dịch Áo.

Dịch Áo không kịp nghĩ nhiều vội vàng lui về phía sau, nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm hơn đối phương. Nhìn thấy gã Phong hệ võ sĩ chuẩn bị tiếp cận, Dịch Áo thậm chí có thể thấy rõ tia sáng hưng phấn ở trong mắt đối phương, đúng lúc này giữa không trung bỗng nhiên lộ ra một bàn tay bóp chặt cổ họng gã Phong hệ võ sĩ vô cùng chính xác.

Thân thể gã Phong hệ võ sĩ còn vẫn duy trì trạng thái vọt tới trước, cổ họng lại bị người ta giữ chặt lại làm cho cần cổ phải gánh chịu lực lượng rất lớn, trong lúc nhất thời từ cổ họng hắn phát ra một tiếng ‘răng rắc’, suýt nữa là gãy lìa luôn rồi.

Thân hình Ngõa Tây Lý từ từ hiện ra ở giữa không trung, cũng không ai biết hắn làm sao thoát khỏi hỏa diễm bao phủ, vượt qua hàng vạn ngọn lửa của Chân Hồng Chi Vũ để xuất hiện ở chỗ này.

“Tại sao lời của ta không có ai chịu nghe vậy nhỉ?” Ngõa Tây Lý thở dài nhìn xuống gã Phong hệ võ sĩ đang bị nắm cổ giờ lên không trung: “Người đã muốn chết thì ta đây chỉ có thể thành toàn cho người.”

Vóc người Ngõa Tây Lý không tính là cao lớn, râu tóc hoa râm, nhưng bàn tay kia lại cứng rắn như sắt đúc vậy, mặc cho đối phương vùng vẫy cỡ nào cũng không hề nhúc nhích.

Trong mắt gã Phong hệ võ sĩ rốt cuộc lộ ra sự sợ hãi không tương xứng với thân phận của hắn, vừa giãy dụa cố gắng thoát khỏi cánh tay Ngõa Tây Lý, vừa định buông thả bí kỹ, nhưng nguyên lực trong cơ thể hắn đã bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm, ngay cả Phong Nhận đơn giản nhất cũng không thể phóng ra được. Sau một cái nháy mắt, một tiếng ‘răng rắc’ nho nhỏ vang lên, xương cổ gã Phong hệ võ sĩ đã bị vạn gãy, ánh mắt hắn lập tức ảm đạm, tứ chi chậm rãi buông xuôi ngừng hô hấp.

Ngõa Tây Lý tiện tay ném thi thể gã Phong hệ võ sĩ sang một bên, chậm rãi bước tới chỗ võ sĩ còn lại: “Đến phiên ngươi rồi !”

Gã võ sĩ kia thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào thi thể đồng bọn, phảng phất như không thể tin được hết thấy mọi chuyện ở trước mắt là sự thật, nghe thấy Ngõa Tây Lý nói hắn hoảng sợ ngẩng đầu lên. Thân hình mất đi tự chủ lui về sau từng bước, vào giờ phút này cái gì là tự ái võ giả đã bị hắn quăng lên chín tầng mây rồi. Trải qua ngàn vạn gian khó, khổ tu mấy chục năm mới đạt tới cảnh giới Võ Tôn, vì cái gì lại biến thành một cỗ thi thể lạnh băng chứ? Hắn không muốn chết, cho dù thế nào đi nữa cũng không bao giờ muốn chết.

Kiều Trì đã đứng ngồi không yên, đưa tay ra nắm chắc cánh tay gã võ sĩ ở bên cạnh, tựa hồ làm như vậy có thể mang đến cho hắn cảm giác an toàn. Nhưng tình thế trước mắt gã võ sĩ kia làm gì còn có tâm tư để ý tới Kiêu Trì, hắn cắn răng một cái đẩy Kiêu Trì qua một bên, giơ tay lên thả ra Liệt Diễm Trảm cắt đứt cánh tay của mình đến tận gốc. Miệng vết thương đã bị hỏa diễm đốt cháy khét lẹt nên không cần phải lo lắng chảy quá nhiều máu mà chết.

“Bây giờ mới động thủ, ngươi không cho rằng đã quá chậm sao?” Ngõa Tây Lý cười nói nhưng cước bộ vẫn không ngừng tiến tới.

Gã võ sĩ đã đau đến sắc mặt trắng bệch, thấy Ngõa Tây Lý vẫn không chịu bỏ qua cho hắn, không khỏi hít sâu một hơi cười thảm nói: “Các hạ cứ ra tay đi, thế không bằng người, ta đành phải để người xử trí vậy.”

“Còn hắn nữa !” Ngõa Tây Lý nhàn nhạt nói: “Ta thấy hắn là một tên thiếu hụt dũng khí, hắn là cần người trợ giúp.”

“Không... không ...không ~!” Kiêu Trì sợ hãi mặt không còn chút máu, vừa liều mạng lắc đầu vừa lui về phía sau.

Gã võ sĩ không thèm để ý Kiều Trì phân trần, tiến lên một bước nắm lấy cánh tay trái của Kiều Trì, mạnh mẽ vặn ngược một cái.

“Ái da...” Kiều Trì đau đớn nước mắt nước mũi chảy ra giàn giụa, thậm chí đứng cũng không vững, ôm lấy tay trái của mình quỳ rạp xuống đất, không ngừng lăn lộn trên mặt đất kêu khóc vang trời.

“Các hạ, bây giờ chúng ta có thể đi chưa?” Gã võ sĩ chậm rãi nói, thật ra hắn cũng rất đau nhưng tuyệt đối không đánh mất thể diện giống như Kiều Trì.

Tầm mắt Ngõa Tây Lý quét qua nhóm võ sĩ Đại công linh còn lại, bọn hắn bị dọa cho sợ thiếu chút nữa hồn phi phách tán, nhưng mà bọn hắn cũng không thể làm gì cả, chỉ có thể đứng yên chờ đợi đối phương cân nhắc quyết định.

“Còn có một việc mới vừa nãy đã bàn xong, chúng ta cần bọn họ bồi thường bao nhiêu nhỉ? Là hai mươi vạn mai kim tệ hả?” Ngõa Tây Lý nói: “Ai dà, lớn tuổi, trí nhớ càng ngày càng kém.”

“Vâng !” Tác Phỉ Á lập tức tiếp lời.

“La Y, đi lấy giấy bút.” Ngõa Tây Lý nói: “Chúng ta đưa cho vị thiếu gia lưu lại bằng chứng.”

La Y lập tức chạy ra ngoài, qua thời gian không lâu đã mang theo giấy bút quay trở lại phòng ăn.

“Phiếu nợ viết như thế nào không cần ta dạy cho các người chứ?” Ngõa Tây Lý nói: “Bảo hắn mau lên, sự kiên nhẫn của ta có hạn.”

Gã võ sĩ cúi người nắm lấy tóc Kiều Trì, dán miệng sát vào lỗ tai Kiều Trì thấp giọng đe dọa: “Thiếu gia của ta, đừng kêu loạn nữa, nơi này không có ai đau lòng người đâu! Dựa theo lời hắn nói, viết cho xong phiếu nợ viết chúng ta sẽ có thể sống sót rời đi. Nếu như người không nghe lời, lão tử sẽ làm thịt người ngay lập tức.”

Kiều Trì trợn mắt lên, hắn cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, gã võ sĩ trước kia vẫn một mực cung kính đối với mình, vì sao bây giờ lại dám vô lễ như thế?

“Nhanh lên !” Ánh mắt gã võ sĩ bắn ra hung quang dữ tợn, hắn không dám bắt kính với Ngõa Tây Lý, nhưng cái tên thiếu gia vô năng này hắn không cần phải cố kỵ, thoải mái hăm dọa chỉ cầu cho xong việc.

Kiều Trì chật vật quỳ xuống dưới đất, dùng bàn tay còn lại run rẩy nhận lấy bút từ từ viết, chỉ có điều chữ hắn viết cực kỳ khó coi, còn kém hơn cả đứa con nít mới vừa biết viết chữ nữa.

“Làm chuyện này có vô dụng không?” Lôi Mông lẩm bẩm: “Đến khi bọn hắn trở lại Đại công linh không chịu thừa nhận thì sao?”

“Không sao!” Ngõa Tây Lý cười cười: “Nếu như bọn hắn muốn quyệt nợ, ta có thể tự mình đến Đại công linh nói chuyện với Phỉ Tế Đại công.”

Thân thể Kiều Trì liền cứng ngắc lại, tốc độ viết đột nhiên tăng lên mấy phần, trong mắt của hắn lại tản ra quang mang độc ác. Thật là tốt quá, hắn có cơ hội báo thù rồi, đối mặt vô số cường giả ở Đại công linh, để xem lão già nhỏ mọn này có thể chạy trốn được tới đâu?

“Ngu xuẩn !” Gã võ sĩ đứng bên cạnh Kiều Trì lắc đầu than thở, hắn thấy được vẻ mặt Kiều Trì biến hóa. Năm đó Phỉ Tế Đại công có thể sáng lập sự nghiệp huy hoàng như thế, khổng chế lãnh thổ rộng lớn vạn dặm là vì Phỉ Tế Đại công chính là Thánh Vũ Sĩ. Hơn nữa còn là cường giả Thánh cấp duy nhất.

(cường giả Thánh cấp: sau này sẽ gọi là Thánh giả)

Đối phương có thể giết chết đồng bọn hắn y như giết gà con, đẳng cấp thực lực đã quá rõ ràng rồi. Một gã Phong hệ Thánh Vũ Sĩ là tồn tại cực kỳ đáng sợ, trên đại lục có câu nói như thế này, nếu như một vị Phong hệ Thánh giả không muốn chết cơ hồ không có ai đủ khả năng giết được hắn. Bởi vì Phong hệ Thánh giả cấp độ này sở hữu Phong Ấn có thể hoàn toàn dung nhập vào trong không khí, sở hữu Phong Dực tự do bay lượn trên bầu trời, có thể liên tục thi triển Phong Ưu Nhã mười lần thậm chí vài chục lần, còn có thể buông thả Tật Phong Tấn Ảnh không gián đoạn. Tất cả những thứ đó giúp cho Phong hệ Thánh giả có thể qua lại trong thiên quân vạn mã vô cùng tự nhiên.

Đừng nói Phỉ Tể Đại công đã bệnh nặng, cho dù đang giữ vững trạng thái đỉnh phong cũng chưa chắc có thể làm gì được đối phương.

Kiều Trì cuối cùng đã viết xong phiếu nợ, gã võ sĩ giơ tay giật lấy cung kính đưa cho Ngõa Tây Lý.

Ngõa Tây Lý nhìn lướt qua, hất tay ném phiếu nợ lên trên bàn ăn: “Các người có thể lần !”

Gã võ sĩ kéo Kiều Trì mặt mày xám xịt đi ra ngoài, Ngõa Tây Lý đã ra quyết định tự nhiên không có ai ngăn trở.

Mặc dù Môn La vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại nhắc lên từng cơn sóng biển dâng trào. Nếu như nơi này không có ai, hắn sẽ không nhận được hoan hô điên cuồng vài lần rồi, lần này coi như hắn đã thành công. Một vị cường giả Thánh cấp xuất hiện giúp cho những người ở trong trang viên chiến thắng. Mà biểu hiện của hắn cũng biểu đạt được tình hữu nghị của Hầu tước lĩnh đối với nơi này.

Hắn chưa bao giờ kính nể phụ thân của hắn giống như bây giờ, thật sự là quá anh minh rồi. Hắn rốt cuộc hiểu được trước kia âm thầm oán trách phụ thân là buồn cười đến mức nào. Tái Nhân Hầu tước thủy chung không buông bỏ quyền lực, vững vàng nắm giữ mọi chính vụ lớn nhỏ ở trong Hầu tước lĩnh không phải là vì không tín nhiệm nhi tử của mình, mà là nhi tử của hắn thiếu hụt năng lực xử lý, giờ phút này Môn La đã hoàn toàn hiểu được những thứ hắn cần phải học tập còn rất nhiều.

“Các hạ !” Tây Cách Thụy Na muốn nói lại thôi, nàng từ trong kính hãi trong tỉnh lại, vị lão nhân trước mặt này có thể giơ tay nhắc chân là có thể giết chết một vị Phong hệ Võ Tôn, nếu đổi thành nàng sẽ như thế nào đây?

“Không nên cô phụ Băng Chi Khế Ước.”

Ngõa Tây Lý nhìn về phía Tây Cách Thụy Na: “Nếu như Thánh Vũ Sĩ Đế Tư năm đó cũng giống các người, cho rằng thỏa hiệp chính là kỹ xảo sinh tồn thì sẽ không có Thánh Đế Tư thành của hiện tại.”

“Vâng.” Tây Cách Thụy Na cúi thấp đầu thụ lễ.

Thân là phó viện trưởng Thánh Đế Tư học viện, nàng dĩ nhiên rõ ràng lịch sử Thánh Đế Tư học viện như lòng bàn tay, thật ra khi đó Thánh Vũ Sĩ Đế Tư đối mặt cường địch có rất nhiều lựa chọn, nàng có thể trốn, có thể thỏa hiệp, thậm chí có thể đầu hàng. Nhưng nàng lại lựa chọn đối mặt với tử vong.

Thánh Vũ Sĩ Đế Tư là một người vô cùng cường ngạnh, nhưng Thánh Đế Tư học viện phát triển càng ngày càng mềm mẫn, một đời không bằng một đời, có lẽ lão nhân trước mặt nói không sai.

Dĩ nhiên những lời này là do Ngõa Tây Lý nói nên mới được nàng coi trọng cao độ, nếu như đổi thành đám người Lôi Mông, nàng nhất định sẽ quát âm lên rồi.

“Nơi này các người quét dọn đi, ta già rồi, chịu đựng không nổi một đêm.” Ngõa Tây Lý quay đầu nói với La Y: “La Y, phòng của ta còn trống không?”

“A?” La Y sửng sốt, tầm mắt rơi vào trên người Lao Lạp, ấp a ấp úng nói: “Chúng ta... chúng ta nghĩ là ngài sẽ không trở về, cho nên...”

“Tùy tiện tìm cho ta một chỗ là được rồi.” Ngõa Tây Lý nói.

“Hiểu, ta lập tức đi an bài.” La Y vội vã xoay người chạy ra ngoài.

Ánh mắt Ngõa Tây Lý dừng lại trên người Miêu Tử đang nằm dưới chân Lao Lạp, nhưng hắn không nói gì cả, lặng lẽ cất bước đi theo sau La Y.

Ngõa Tây Lý vừa rời đi, mọi người an tĩnh trong chốc lát, sau đó không khí bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, bọn họ không chỉ là may mắn sống sót sau tai nạn, mà còn có Thánh giả từ trên trời giáng xuống hỗ trợ, tâm tình không vui mừng như điên mới là lạ.

“Mụ nội nó, sau này chúng ta còn sợ ai? Ha ha ha !” Lôi Mông cười rú lên quái dị: “Chúng ta có thể quét ngang Khắc Lý Tư bình nguyên rồi.”

“Khắc Lý Tư bình nguyên đã là địa bàn của chúng ta, Lôi Mông, người đi chỗ khác mà chơi.” Môn La cười nói: “Chúng ta ... cần rất đau !”

214. Chương 214: Đạo Sư Cùng Môn Sinh

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 214: Đạo Sư Cùng Môn Sinh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chuyện này tới đây vẫn chưa thực sự kết thúc, bởi vì không có ai biết chính xác Phỉ Tể Đại công sẽ cho ra phản ứng như thế nào. Nhưng Ngõa Tây Lý xuất hiện, khiến cho các thế lực ở nơi này có lực ngưng tụ mạnh mẽ chưa từng có.

Tác Phỉ Á vừa băng bó vết thương cho Dịch Áo vừa phái ra người mang tin tức đi báo cho Đường Ân Bá tước. Môn La cũng truyền tin tức về Hầu tước lĩnh. Tây Cách Thụy Na là đạo sư Tác Phỉ Á tự nhiên cũng không thờ ơ lạnh nhạt, Thánh Đế Tư thành yên lặng đã quá lâu rồi, hiện tại cũng nên thay đổi một chút.

Mặc dù có một số người đoán được vị đạo sư thần bí của Dịch Áo tuyệt đối không yếu, nhưng khi đã chứng kiến Ngõa Tây Lý thật sự là Thánh Vũ Sĩ lại là một khái niệm hoàn toàn khác. May mà vị cường giả này thuộc về trận doanh bên mình, về phần Phỉ Tể Đại công đang bệnh nặng nằm mãi trên giường so sánh với một vị Thánh giả còn sống sờ sờ ra đó thì không còn trọng yếu gì lắm.

Cũng có người âm thầm ghen tỵ với Dịch Áo, ở trong mắt bọn họ, Dịch Áo chỉ là chủ nhân của một trang viên nho nhỏ phụ thuộc Đường Ân Nam tước lĩnh, ngay cả trang viên cũng là Tác Phỉ Á bỏ vốn sửa chữa. Thế mà Dịch Áo lại có duyên gặp gỡ vị đạo sư như vậy, không biết đến tột cùng Ngõa Tây Lý nhìn trúng Dịch Áo ở điểm nào.

Thật ra mọi người suy nghĩ hoàn toàn nhầm lẫn, chắc hẳn là bọn họ cho rằng nhờ có cường giả Thánh cấp như Ngõa Tây Lý chỉ điểm, Dịch Áo mới có thể tấn cấp nhanh như vậy. Chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, hắn từ một Giác tỉnh giả nhỏ bé biến thành Quang Mang võ sĩ cấp tám đỉnh phong. Bọn họ có ý nghĩ như vậy là vì bọn họ không có đạt tới tầng thứ kia, trên thực tế cường giả Thánh cấp không phải là vạn năng, Ngõa Tây Lý chỉ hướng dẫn cho Dịch Áo đi lên chính xác con đường mà thôi, sự tình không có khoa trương như bọn họ tưởng tượng.

Ban đêm một ngày nọ, Dịch Áo nhận được La Y nhắn lại, lúc nửa đêm đi tới trước cửa phòng Ngõa Tây Lý.

Dịch Áo mới vừa dừng lại, cửa phòng không gió mà động nhẹ nhàng mở ra, Ngõa Tây Lý ở trong phòng chậm rãi đi ra nói với Dịch Áo: “Thương thế tốt lên chưa?”

Dịch Áo hồi đáp: “Đã không còn đáng ngại nữa!”

“Đi theo ta.” Ngõa Tây Lý vừa dứt lời đã đi thẳng về phía trước, sau đó thân hình hắn chậm rãi bay lên không.

Dịch Áo vội vàng buông thả Phong Ưu Nhã chạy theo Ngõa Tây Lý.

Khi hai người tiến vào trong khu hoang dã, Ngõa Tây Lý từ từ hạ xuống cất bước đi tới trước.

Tốc độ Dịch Áo cũng chậm lại yên lặng chờ đợi, thật ra ở bất kỳ chỗ nào Ngõa Tây Lý cũng có thể bay được, hắn từ từ bước về phía trước khẳng định là có ý riêng.

Quả nhiên, qua chừng nửa phút sau Ngõa Tây Lý mở miệng nói: “Dịch Áo, ngươi cho rằng khi một cá nhân tu luyện, cái gì là mấu chốt?”

“Ngộ tính, khắc khổ, nhẫn nại và tinh thần kiên cường.” Dịch Áo nói một hơi, tất cả nhân tố trọng yếu đều nằm ở trong đó, tóm lại thế nào cũng có điểm chính xác.

“Ngươi sai lầm rồi.” Ngõa Tây Lý lắc đầu nói: “Trọng yếu nhất là tìm được một vị đạo sư hợp cách.”

Dịch Áo ngẩn ngơ không biết nên nói gì, lấy năng lực Ngõa Tây Lý dĩ nhiên không cần phải nói khoác với hắn làm gì, lời này hẳn là có ý nghĩa rộng hơn tầm nhìn của hắn.

“Trên thế giới có hai loại đạo sư, một loại giống như đạo sư Thánh Đế Tư học viện vậy, bọn họ sẽ dạy học viên bài học võ lòng trên con đường tu luyện, còn có bí kỹ.”

Ngõa Tây Lý ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói tiếp: “Còn có một loại đạo sư xem học viên như là con của mình, hắn sẽ truyền thụ hết thầy cho học viên của mình, không chỉ hy vọng học viên có thể thừa kế lực lượng của hắn, hy vọng có thể thừa kế trí tuệ của hắn, kinh nghiệm của hắn, mà còn ôm cả lý tưởng của hắn.”

“Người trước giống như Lâm Tái và Tác Phi Á vậy, Tác Phi Á chính là học viên võ lòng của Lâm Tái.” Ngõa Tây Lý rồi nói tiếp: “Người sau là đạo sư tinh thần, còn học viên sẽ được gọi là môn đồ hoặc là môn sinh.”

“Địch Áo, ta đã dạy ngươi một ít thứ.” Ngõa Tây Lý dừng bước, bình thần nói: “Có phải ngươi vẫn cho rằng ta đã dạy ngươi đủ nhiều?”

“Vâng.” Địch Áo nhẹ giọng nói. Vấn đề này thoát nhìn có thể lựa chọn nhưng thật ra câu trả lời chỉ có một, chẳng lẽ nhiều đó còn chưa đủ hay sao? Nếu vậy da mặt cũng quá dày rồi. Huống chi, Địch Áo cảm kích Ngõa Tây Lý từ tận nội tâm, chuyện lúc trước còn không nói, nếu như lần này Ngõa Tây Lý không xuất hiện thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Không !” Đối với trách nhiệm của một đạo sư, nhiều đó vẫn còn không đủ, sau này ta sẽ từ từ vén bức màn bí ẩn trên thế giới này ra trước mặt ngươi, để cho ngươi biết thế nào là cường giả chân chính.” Nói tới đây, Ngõa Tây Lý đột nhiên thở dài một hơi, cảm thán: “Nếu như còn đủ thời gian.”

Tâm Địch Áo bất chợt nhói lên, hắn nhớ được trước kia Ngõa Tây Lý từng đề cập tới, hình như Ngõa Tây Lý đã đến thời kỳ lực lượng suy thoái, tính mạng và nguyên lực theo đó chậm rãi tiêu tán. Lúc ấy hắn không có suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Kỳ quái hả? Tại sao ta biết rõ thời gian có hạn nhưng vẫn phải đợi hơn nửa năm mới xuất hiện lần nữa?” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói.

“Ngài đương nhiên là có ý nghĩ của mình.” Địch Áo miễn cưỡng cười nói.

“Trước đây thật lâu ta từng nghĩ rằng lực lượng chính là thứ duy nhất trên thế giới, khi đó ta cho rằng nếu như tìm được một môn đồ có tư chất vô cùng tốt, ta sẽ có cơ hội tạo ra một võ sĩ có tư cách ngạo thị thiên hạ.” Nói tới đây, thanh âm Ngõa Tây Lý chợt chìm xuống: “Ta đã làm được, nhưng mà hết thầy mọi thứ của ta cũng bị hắn phá hủy.”

“Ăn xong một lần đau khổ, ta hiểu ra được phẩm tính còn trọng yếu hơn cả thiên phú.” Ngõa Tây Lý từ từ lắc đầu: “Có người trời sinh chính là một con rắn, ta dạy hắn càng nhiều chỉ làm cho nanh độc của hắn càng thêm sắc bén.”

Địch Áo bưng tỉnh đại ngộ, thì ra Ngõa Tây Lý vẫn ở bên cạnh mình yên lặng quan sát tính cách của mình, chỉ cần mình biểu hiện hơi kém, vậy thì Ngõa Tây Lý vốn đã chịu thiệt thòi chắc chắn sẽ một đi không trở lại. Chẳng qua là môn đồ Ngõa Tây Lý rốt cuộc đã làm những gì khiến cho Ngõa Tây Lý đau vào tận xương tủy như thế? Địch Áo có thể nhìn ra được mỗi khi nhắc tới tên môn đồ này, trong mắt Ngõa Tây Lý tràn đầy thống khổ.

“Hôm nay chuyện thứ nhất chúng ta cần phải làm là ta sẽ giải thích cho ngươi một vài kỹ xảo cực hạn.” Ngõa Tây Lý ổn định thân hình, quét mắt một vòng qua bốn phía: “Địch Áo, chuẩn bị tâm lý đi, những ngày vui chơi nhàn nhã đã qua rồi.”

Địch Áo hơi khó hiểu, những gặp gỡ trong khoảng thời gian này của hắn có thể sử dụng từ nhàn nhã vui chơi để hình dung sao? Bị vô số người đuổi giết cũng gọi là đi chơi nhàn nhã?

Ngõa Tây Lý không để ý đến Địch Áo nghi ngờ, duỗi ngón vẽ một vòng, kinh khí vô hình xuyên thẳng xuống đất hiện ra một vòng tròn đường kính chừng năm sáu thước, sau đó ra hiệu cho Địch Áo đứng vào trong đó.

Địch Áo bị Ngõa Tây Lý làm cho hồ đồ, đây là muốn làm gì? Thế nhưng hắn rõ ràng Ngõa Tây Lý tuyệt đối không làm chuyện vô dụng, đành phải kiềm chế mê hoặc trong nội tâm tiến vào giữa vòng tròn.

“Ngươi thử buông thả Phong Ưu Nhã ở bên trong đó xem !” Ngõa Tây Lý đi tới vị trí cách Địch Áo chừng mười thước thì ngừng lại.

Địch Áo phản ứng rất nhanh, lập tức hiểu ra ý tứ của Ngõa Tây Lý: “Ngài bảo ta buông thả Phong Ưu Nhã không được rồi khỏi vòng tròn này?”

“Không sai !” Ngõa Tây Lý gật đầu.

Chuyện này hình như không có gì khó khăn mà? Địch Áo âm thầm suy nghĩ trong lòng. Thế nhưng hẳn biết Ngõa Tây Lý sẽ không rảnh rỗi làm chuyện nhàn chán, trong đó hẳn là có thâm ý. Địch Áo suy nghĩ một lát, trong lòng quyết định xong liền thả ra Phong Ưu Nhã, trong chớp mắt bay dọc theo vòng tròn một vòng, bàn về trình độ sử dụng Phong Ưu Nhã sợ rằng có rất ít người có thể mạnh hơn Địch Áo. Dĩ nhiên, những người đạt tới cấp độ như Ngõa Tây Lý lại là một khái niệm khác, hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

Địch Áo đã quen thuộc cách thức giữ thăng bằng khi di chuyển tốc độ cao, lúc trước còn bị bày ưng truy kích mấy ngày liền, nói về khả năng gia tăng tốc độ chạy thẳng tới trước, Địch Áo bảo đảm có thể nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với đám truy binh, vừa chạy vừa không ngừng tránh né bày ưng tấn công. Một khi bị bày ưng làm cho lệch mất phương hướng, vậy thì hẳn không thể nào bỏ rơi được đàn Chiến lang bám sát sau lưng, ngoài ra nhóm võ sĩ bộ tộc đông đảo.

“Kế tiếp không phải là đơn giản như vậy nữa, quy tắc không thay đổi, người vẫn không thể thoát ra khỏi vòng tròn này, hơn nữa người chỉ có thể né chứ không được phản kích.” Vừa nói xong Ngõa Tây Lý đã vung tay lên, ba đạo Phong Nhận xếp hình tam giác bắn tới Địch Áo.

Địch Áo trợn tròn mắt, nói đùa gì vậy? Ở trong cái vòng tròn bé tí teo này mình muốn né thì né sang chỗ nào? Nếu như có thể phản kích thì Địch Áo không sợ, Diễn Sinh bí kỹ đúng lúc phát huy công dụng rất tốt trong trường hợp này. Mắt thấy Phong Nhận sắp đánh trúng người, Địch Áo không còn kịp suy nghĩ nhiều, né thì né, dù sao cũng biết chắc Ngõa Tây Lý sẽ không hại mình, có thể né được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đoán chừng Ngõa Tây Lý đã suy nghĩ đến Địch Áo lần đầu tiên đổi mặt tình huống như thế nên tốc độ ba đạo Phong Nhận cũng không nhanh. Địch Áo không cần buông thả Phong Ưu Nhã, chỉ bước sang một bên là có thể tránh khỏi.

Nhưng đợt công kích kế tiếp không phải dễ né như vậy nữa, Ngõa Tây Lý khoát tay trước sau thả ra bảy đạo Phong Nhận. Dĩ nhiên vẫn lưu lại cho Địch Áo một ít đường sống, mỗi đạo Phong Nhận luôn có khoảng cách nhất định với nhau. Vì thế chỉ cần Địch Áo có đủ nhãn lực và tốc độ hoàn toàn có thể lần lượt tránh thoát từng cái một.

Phạm vi bảy đạo Phong Nhận công kích bao trùm khá lớn, tốc độ cũng nhanh hơn lần công kích đầu tiên. Địch Áo có vọng động muốn nhảy lên không trung, làm thế sẽ vô cùng an toàn. Nhưng trong lòng hẳn rõ ràng nếu làm như vậy sẽ khiến cho Ngõa Tây Lý xem thường.

Địch Áo ngó chừng mấy đạo Phong Nhận đang tới gần, ngay khi đạo Phong Nhận thứ nhất sắp chạm vào người, hẳn nhanh chóng lách sang bên trái tránh thoát đạo Phong Nhận thứ nhất, rồi lập tức thả ra Phong Ưu Nhã lao theo hướng ngược lại né tránh đạo Phong Nhận thứ hai. Sau đó lại buông thả Phong Ưu Nhã thay đổi phương hướng lần nữa. Lặp lại như thế mấy lần rốt cuộc Địch Áo thành công tránh thoát bảy đạo Phong Nhận, trong toàn bộ quá trình Địch Áo thủy chung chưa từng rời khỏi phạm vi vòng tròn.

Địch Áo chỉ thi triển mấy lần Phong Ưu Nhã mà thôi, nếu như là lúc bình thường tiêu hao nhiều đó căn bản không đáng kể, nhưng lần này tất cả động tác phải hoàn thành trong thời gian ngắn và không gian nhỏ hẹp. Cường độ động tác mạnh mẽ và áp lực lên cơ thể hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của Địch Áo. Chỉ qua chốc lát thế mà Địch Áo lại có cảm giác mệt mỏi.

215. Chương 215: Kinh Thiên Ân Bí

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 215: Kinh Thiên Ân Bí

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không thể không nói, biểu hiện của người nằm ngoài dự liệu của ta.” Ngõa Tây Lý mỉm cười gật đầu, hẳn vốn nghĩ là Dịch Áo sẽ né tránh rất chặt vật, nhưng không nghĩ tới Dịch Áo lại có thể thi triển hàng loạt động tác gọn gàng như thế, không có một chút khó khăn nào.

Giờ phút này Dịch Áo đã hiểu rõ ràng dụng ý của Ngõa Tây Lý, Phong hệ võ sĩ có tác dụng chính là di chuyển tốc độ cao gia tăng khả năng sát thương địch nhân. Nhưng nghĩ lại hình như hẳn thường lợi dụng tốc độ để chạy trốn thì đúng hơn.

Thử nghĩ mà xem, nếu như một vị Phong hệ võ sĩ có thể biến hướng nhiều lần trong không gian cực kỳ nhỏ hẹp, sợ rằng không có địch nhân nào có thể nắm giữ được quỹ tích bọn họ di động, năng lực tự vệ cũng được đề cao thật lớn. Dịch nhân không định vị được bọn họ thì làm sao có thể tạo thành uy hiếp?

Phương thức tu luyện này dĩ nhiên hữu hiệu, nhưng không phải ai cũng có thể luyện tập. Nếu như Ngõa Tây Lý không có lòng tin đối với Dịch Áo sẽ không lựa chọn loại phương thức luyện tập cực đoan. Dù sao Phong Nhận đã bay ra thì không thể thu hồi lại, một khi Dịch Áo không thể tránh thoát bị đánh trúng thì thương tổn là chuyện khó tránh khỏi.

Dịch Áo cũng là hạng người tài cao gan lớn, Ngõa Tây Lý nói thế nào là hẳn làm thế đó, còn vấn đề nguy hiểm hay không thì Dịch Áo căn bản không để ở trong lòng, phương thức tu luyện có thể được Ngõa Tây Lý sử dụng chắc chắn là phải có tác dụng rõ ràng, mạo hiểm một chút thì tính là gì chứ?

“Trên phương diện kỹ xảo người đã làm rất tốt.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Không nên thư giãn, tiếp tục giữ vững như thế. Mặc dù ở giai đoạn trước mắt kỹ xảo không có điểm trọng dụng, thắng bại thường thường quyết định bởi nguyên lực nhiều ít. Nhưng nếu có một ngày người có thể trở thành Thánh Vũ Sĩ, từ từ dụng chạm đến hàng rào cuối cùng kia, người sẽ hiểu rằng bất kỳ địch nhân nào cũng có nguyên lực gần như vô cùng vô tận. Khi đó còn muốn dựa vào nguyên lực thâm hậu chơi trò tiêu hao là hành động cực kỳ ngu xuẩn.”

Ánh mắt Dịch Áo mơ hồ tán loạn, Thánh Vũ Sĩ? Quá xa xôi rồi.

“Chuyện tiếp theo ta muốn nói với người là một bí mật lớn của toàn đại lục, trước khi người có thể đối kháng với cường giả chân chính thì không thể nói với bất kỳ người nào, bao gồm cả Tác Phỉ Á.” Ngõa Tây Lý bình thần nhìn về phía Dịch Áo.

“Ta bảo đảm.” Dịch Áo gật đầu.

“Thông qua một vài phương pháp xử lý đặc thù sẽ có thể làm cho nguyên lực của bản thân sinh một vài biến hóa thần kỳ, những người nắm giữ loại phương pháp này gọi nó là nguyên lực dị hoá.” Ngõa Tây Lý nheo mắt lại, chậm rãi nói: “Đây là phương thức tu luyện đặc biệt của Quân Đồ Minh đại đế, cho đến tận bây giờ, toàn bộ đại lục nắm giữ loại phương pháp này không có quá mười người.”

“Ngài học được từ Quân Đồ Minh đại đế?” Dịch Áo cực kỳ ngạc nhiên, điều này có ý nghĩa quan hệ giữa Ngõa Tây Lý và Quân Đồ Minh đại đế rất mật thiết.

“Không sai !” Ngõa Tây Lý gật đầu nói: “Mặc dù ta không có cảm tình gì với hắn, nhưng không thể không thừa nhận Quân Đồ Minh đại đế chính là đệ nhất Thần Vũ Giả kinh tài tuyệt diệu, trí tuệ và lực lượng của hắn đều khiến cho người ta phải kính phục.”

“Ta biết hắn rất lợi hại, Thần Vực chính là bị hắn hủy diệt.” Dịch Áo nói.

“Thần Vực?” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói: “Năm đó Quân Đồ Minh tiến công Thần Vực, số lượng Thần Vũ Giả của Thần Vực chiếm cứ ưu thế áp đảo, nhưng mà bọn họ liên thủ lại vẫn không phải là đối thủ của Quân Đồ Minh, có biết tại sao không?”

“Tại sao?” Dịch Áo hỏi.

“Bởi vì Thần Vực cho rằng bọn họ nắm giữ bí mật nguyên lực cao cấp nhất nên bảo thủ không muốn phát triển. Còn Quân Đồ Minh vẫn không ngừng lực lợi, suy tư, tìm kiếm phương hướng phát triển mới” Ngõa Tây Lý nói: “Rất nhiều người cho rằng Quân Đồ Minh phát động chiến tranh không có tính chính nghĩa,

bởi vì hắn đã phá hủy Thánh Địa trong lòng của vô số võ giả. Nhưng đối với ta, ta ủng hộ cách làm khi đó của Quân Đồ Minh, đó là một trận chiến giữa hai phe cổ hủ và cấp tiến.”

Địch Áo trừng to hai mắt, Ngõa Tây Lý đang nói cái gì vậy? Ủng hộ cách làm khi đó của Quân Đồ Minh, chẳng phải là ám chỉ hắn phản đối Quân Đồ Minh hiện tại?

“Thần Vực luân lạc tới tình cảnh này coi như là gieo gió gặt bão.” Ngõa Tây Lý nói: “Bọn họ phản đối hết thảy biến hóa, thí dụ như có võ sĩ sáng tạo ra Hợp Kích bí kỹ, nếu như hai võ sĩ cùng nhau luyện tập khổng chế nguyên lực trong thời gian dài, một khi chiến đấu bọn họ có thể thả ra lực lượng Hợp Kích đánh bại vài người, thậm chí mười mấy võ sĩ có thực lực tương đương. Thần Vực lại xem Hợp Kích bí kỹ trở thành dị đoan, nói hai loại nguyên lực lẫn lộn sẽ sinh ra ảnh hưởng liên tiếp, lý do này có phải rất khiến cường hay không? Thực tế là Thần Vực đang sợ hãi, bọn họ sợ tư tưởng về Hợp Kích bí kỹ càng ngày càng đầy đủ sẽ tạo thành uy hiếp đối với bọn họ. Thậm chí có thể làm cho toàn bộ thế giới thoát ra khỏi tầm khống chế của bọn họ.”

“Còn có Diễn Sinh bí kỹ cũng bị Thần Vực chèn ép, ha hã, tựa hồ bọn họ e ngại tất cả mọi thứ.”

“Vậy tại sao bọn họ không tu luyện Hợp Kích bí kỹ?” Địch Áo hỏi.

“Bọn họ sợ học không tốt sẽ bị người khác vượt qua, vì thế còn không bằng triệt tiêu toàn bộ.” Ngõa Tây Lý mỉm cười giễu cợt: “Cho tới ngày hôm nay vẫn không có bất kỳ một võ giả Thần Vực nào sáng tạo ra bí kỹ mới tựa như Hợp Kích bí kỹ và Diễn Sinh bí kỹ, từ đó đã có thể chứng minh rất nhiều rất nhiều thứ.”

“Ta và Tác Phi Á, còn có Ca Đốn và Lôi Mông đang luyện tập Hợp Kích bí kỹ.” Địch Áo nói rất nghiêm túc.

“Người lấy được pháp môn Hợp Kích bí kỹ từ nơi nào?” Ngõa Tây Lý không hề kinh ngạc, chỉ hỏi đơn giản một câu.

“Là di vật phụ thân ta để lại.” Địch Áo nói.

“À !” Ngõa Tây Lý gật đầu, rồi chuyển đề tài: “Thế nhưng Quân Đồ Minh của Nguyệt Ảnh đế quốc không muốn bị Thần Vực khống chế.”

“Sau khi Quân Đồ Minh sáng tạo ra phương pháp nguyên lực dị hoá, lực lượng của hắn đã được tăng lên trên diện rộng. Tiếp theo là hai Thần Vũ Giả của Nguyệt Ảnh đế quốc cũng sáng tạo ra một loại Hợp Kích bí kỹ phi thường đáng sợ.” Ánh mắt Ngõa Tây Lý chợt hoảng hốt giống như đang suy nghĩ về quá khứ, giọng hơi run nói: “Đó là bí kỹ có uy lực cường đại đến mức khủng bố, do Thổ hệ Thần Vũ Giả và Hỏa hệ Thần Vũ Giả liên thủ buông thả, tái diễn cảnh tượng thời kỳ Đại Tai Biến trong phạm vi lớn. Quân Đồ Minh đại để mệnh danh chiêu Hợp Kích Kỹ này là Diệt Tuyệt.”

“Sau đó mâu thuẫn rốt cuộc bạo phát.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Thần Vực tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xâm phạm quyền uy của bọn họ. Vì thế bọn họ tìm cách chửi bới Quân Đồ Minh đại đế, khóa chặt biên cảnh Nguyệt Ảnh đế quốc, còn chuẩn bị phát động một trận Thánh Chiến nhằm hủy diệt Nguyệt Ảnh đế quốc. Còn Quân Đồ Minh đại đế bị buộc phải chủ động dẫn phát chiến tranh, hắn phải làm như vậy, võ giả trên toàn bộ đại lục đã có thói quen nghe theo Thần Vực. Nếu như hắn ần ần thì không qua mấy năm, Nguyệt Ảnh đế quốc sẽ bị đại lục cô lập triệt để.”

Địch Áo cau mày suy tư, sự tình đồng dạng hắn cũng nghe được từ miệng Ca Đốn và Lôi Mông. Bây giờ nghe Ngõa Tây Lý nói lại hoàn toàn mang ý nghĩa khác, cảm giác thật sự quái dị.

“Nguyệt Ảnh đế quốc thắng lợi đâm mở ra cục diện mới, rất nhiều công quốc vội vàng phái sứ giả tới tỏ vẻ thần phục Quân Đồ Minh đại đế.” Ngõa Tây Lý thở dài nói: “Nhưng mà trận thắng lợi to lớn chưa từng có này cũng làm cho Quân Đồ Minh đại đế bị luân lạc vào trong quyền lực. Trước kia hắn là người khiêm tốn hữu lễ, có đức tính khiêm tốn lắng nghe ý kiến khắp nơi. Nhưng từ khi thế cục đế quốc bắt đầu vững chắc, tất cả công quốc lớn nhỏ thần phục, hắn có được vinh dự cao nhất, trở thành tồn tại quán tuyệt cổ kim, hắn dần dần trở nên chuyên quyền độc đoán. Có thể nói hắn như biến thành một Thần Vực khác, khác biệt duy nhất chính là Thần Vực trước kia là một đám người, còn Thần Vực bây giờ chỉ có một mình hắn.”

Nói tới đây Ngõa Tây Lý chợt lâm vào trầm mặc, Địch Áo cũng không biết nên nói gì cho phải, hắn nhận ra cảm xúc Ngõa Tây Lý bắt đầu mất đi khống chế.

Không biết qua bao lâu, Ngõa Tây Lý thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm: “Bây giờ ta muốn dạy cho người chính là thứ mà Quân Đồ Minh đại đế dùng để đối kháng mấy vị Thần Vũ Giả, nguyên lực dị hoá !”

Địch Áo không tự chủ được mũi ngừng hô hấp, tim ngừng đập, lỗ tai cơ hồ muốn dựng lên tập trung lắng nghe.

“Ngẩng đầu lên, đóng tâm lại từ từ cảm ngộ.” Ngõa Tây Lý chỉ lên không trung: “Đang không ngừng lưu động ở trong không khí, ẩn tàng cái gì?”

Địch Áo ngẩng đầu lên, ánh mắt lần lượt nhìn qua bốn phía, có thể là ngộ tính của hắn còn kém, tìm kiếm thật lâu mà vẫn không thấy gì.

Ngõa Tây Lý cười một tiếng, thân hình đột nhiên bay thẳng lên trời cao, hai cái Phong Dực mở rộng sau lưng Ngõa Tây Lý đẩy nhanh tốc độ lên vài phần.

Địch Áo tập trung theo dõi thân ảnh Ngõa Tây Lý, trước kia hắn cho rằng tốc độ của mình đã nhanh lắm rồi, nhưng so sánh với hiện tại Ngõa Tây Lý toàn lực buông thả uy năng, hắn mới hiểu được điểm kiêu ngạo này buồn cười đến mức nào.

Mỗi một lần Phong Dực rung lên là Ngõa Tây Lý có thể lao đi vài trăm thước, thân ảnh hắn từ từ biến thành mơ hồ, ở giữa không trung truyền đến thanh âm trầm muộn như lôi điện đánh xuống đất. Nơi Ngõa Tây Lý đi qua ngay cả không khí cũng phải vặn vẹo nứt nẻ, mặc dù đang là bóng đêm tầm mắt không thể nhìn rõ ràng, nhưng Địch Áo vẫn có thể thấy thành từng đợt sóng gợn vây quanh thân thể Ngõa Tây Lý.

Đúng lúc này Ngõa Tây Lý gầm lên một tiếng, Địch Áo vốn cho rằng tốc độ kia đã đến cực hạn lại gia tăng lần nữa, sau một cái nháy mắt, một luồng ánh sáng trắng nhạt hiện lên trên người Ngõa Tây Lý. Sau đó Ngõa Tây Lý lao thẳng xuống, đánh vào mặt đất cách vị trí Địch Áo đứng không xa.

“Ầm ~!”

Một tiếng nổ vang dội chấn động không gian, từ cái hố nứt nẻ xuất hiện vô số tia chớp men theo mặt đất lan truyền ra bốn phía.

Địch Áo trợn mắt há mồm sợ ngây người, sấm sét?

Thân hình Ngõa Tây Lý đột nhiên lướt sát mặt đất, hoàn toàn không giống như lúc ở trên cao, Ngõa Tây Lý phi hành dưới mặt đất chẳng những thanh thế gia tăng mãnh liệt, mà còn lực xung kích mạnh liệt khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Ở phía sau Ngõa Tây Lý là một dãy bụi mù cuộn cuộn, vô số tàn gãy lá rơi cũng bị cuốn theo, ngay cả cỏ xanh trên mặt đất cũng bị lực lượng phong bạo nhỏ lên tận gốc.

Từng đoàn từng đoàn điện quang chạy vòng chung quanh thân thể Ngõa Tây Lý, mỗi một lần Ngõa Tây Lý gỡ tay nhấc chân sẽ có một đạo điện quang bắn ra phương xa, thanh âm tia chớp nổ vang nổi thành một mảnh y như có mấy chục người đang cùng nhau gõ trống trận vậy.

Địch Áo từng tưởng tượng đến hình ảnh Ngõa Tây Lý toàn lực động thủ với địch nhân, nhưng không bao giờ ngờ tới Ngõa Tây Lý thậm chí có thể thao túng lực lượng sấm sét, lúc này hắn nhìn muốn u mê luôn rồi.

Lát sau Ngõa Tây Lý rống lên giận dữ, thân hình hắn đột nhiên ngừng lại, điện quang đang chạy chung quanh thân thể bỗng nhiên nở rộ ra ngoài hóa thành một vòng bảo hộ màu xanh tím bao phủ phạm vi hơn mười thước, cành lá đang phiêu đảng giữa không trung tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình hấp dẫn, đồng thời bay về phía Ngõa Tây Lý. Không cần biết là cành cây hay đá tảng, chỉ vừa tiếp xúc vào vòng điện quang bảo hộ kia sẽ bị tia chớp chấn động đánh cho nát bấy.

“Phong bạo sắp tới rồi, tập trung tinh thần của người lại, dùng toàn lực hấp thu nguyên lực.” Thanh âm Ngõa Tây Lý từ xa xa truyền đến: “Mặc dù người tiến cảnh rất nhanh, vượt qua tuyệt đại đa số võ sĩ trên thế giới này, nhưng đối với ta vẫn còn quá chậm.”

216. Chương 216: Nguy Cơ Đến Gần

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 216: Nguy cơ đến gần

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Người trong trang viên đều bị kinh động, sắc mặt phức tạp nhìn tiếng sét từ xa xa, dưới bóng đêm bao phủ, tuy khoảng cách cực xa nhưng đạo điện quang quần quanh vòng bảo hộ sáng rực cả nửa bầu trời thì sao mọi người không thấy được. Có điều khi đang thử đoán xem chuyện gì xảy ra thì bỗng cảm thấy bầu trời tối sầm lại, vốn là bầu trời đêm sáng sửa lại biến thành u ám.

Cuồng phong chợt nổi, trong tiếng sấm ầm ầm, mảnh đất trống im ắng lập tức xuất hiện đầy nguyên lực loạn lưu, trên mặt đất cách Ngõa Tây Lý cùng Dịch Áo vài trăm dặm không còn một cái cây nào có thể kiên trì đứng vững, toàn bộ đều bị nhổ tận gốc, dù cho là cỏ dại thấp bé cũng bị một loại cự lực lôi kéo, xoay tròn lên không trung. Cảnh tượng trước mắt cứ như tận thế buông xuống vậy, cảm thụ được một loại cảm giác nhịp tim vô cớ đập nhanh, mọi người không khỏi hoảng sợ, đây là thực lực chân chánh của Thánh Cấp cường giả sao?

Trong đầu Dịch Áo bỗng toát ra một ý tưởng kỳ quái, lần này Ngõa Tây Lý dẫn động thiên địa, đến tột cùng đã hao phí bao nhiêu nguyên lực?

Lại là, Dịch Áo nhớ rõ Ngõa Tây Lý đã từng nói qua, sinh mệnh của hắn đã sắp hết, nếu hao phí nhiều nguyên lực như vậy có làm gia tốc quá trình kia hay không? Đời trước, chẳng những hắn không coi mạng người khác ra gì, thậm chí ngay cả mạng mình cũng không để ý. Nhưng mà đời này hắn có rất nhiều vương hậu, Ngõa Tây Lý tuyệt đối nằm trong đó, hắn không hy vọng nhìn thấy vị lão nhân khả kính này xảy ra điều ngoài ý muốn gì cả, nhất là vì trợ giúp mình, nếu quả thật vì mình mà làm Ngõa Tây Lý suy yếu thì chỉ sợ Dịch Áo vĩnh viễn không thể tha thứ mình.

“Còn chờ cái gì?!” Thanh âm Ngõa Tây Lý xuyên qua tiếng gió phàn phật, rất rõ ràng truyền vào tai Dịch Áo.

Dịch Áo vội vàng vứt bỏ tạp niệm, tập trung tâm thần, đã đến nước này thì việc duy nhất hắn có thể làm là không cô phụ sự khổ tâm của Ngõa Tây Lý, tận lực hấp thu nguyên lực từ bốn phía.

Dịch Áo thả lỏng toàn thân, đầu óc biến ảo, phảng phất lại biến về cái ngày liều mạng hấp thu nguyên lực vào mười mấy năm trước, quên đi hết thảy, không ngừng hấp thu nguyên lực.

Bất quá trước đây, cho dù Dịch Áo không có chút kiến thức cũng biết loại chuyện này cần có một cái giới hạn nên chỉ cần cảm giác được thân thể bất ổn sẽ khống chế tốc độ hấp thu nguyên lực chậm lại.

Nhưng đã là con người thì không thể nào cẩn thận cả đời được, nếu cứ sống như miếng băng mỏng thì khác gì cái xác không hồn? Ấn ấn mười mấy năm với Dịch Áo mà nói là đã đủ rồi, cho nên, Dịch Áo chuẩn bị đánh bạc một lần, đánh bạc xem cái thân thể mình mài luyện mười mấy năm này có mang đến một kỳ tích nào không.

Dịch Áo khác người khác ở chỗ, không ai giống như hắn, hao phí hơn mười năm chỉ để rèn luyện Căn Luân, ai chẳng muốn tiến thêm bước nữa? Cho nên khi tất cả mọi người tìm cách đột phá giới hạn Thúc Tĩnh Giả trong thời gian ngắn nhất, tấn chức Thiên Phú Vô Sĩ thì Dịch Áo lại thông thả mà cương quyết hấp thu nguyên lực, mở rộng không gian cất chứa nguyên lực của Căn Luân, làm cho nó ngày càng lớn ra.

Tất cả nguyên lực hấp thu từ bên ngoài đều phải thông qua Căn Luân mới tiến vào trong thất luân tuần hoàn được, ai cũng biết đạo lý này cả, nhưng chưa từng có ai nghĩ đến việc rèn luyện Căn Luân để gia tăng tốc độ hấp thu nguyên lực của mình, mặc dù có người nghĩ đến nhưng chỉ sợ cũng sẽ không đi làm như Dịch Áo, nhân sinh có mấy cái mười mấy năm?

Hoặc là không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng, thân thể Dịch Áo lúc này đã biến thành một tòa thành thị trống rỗng, mỗi một cái lỗ chân lông đều mở ra, nghênh đón nguyên lực tiến vào.

Ngay cả chính Dịch Áo cũng không biết lúc này thân thể hắn đã bay lên trên không trung. Giữa cuồng phong bão tố, hắn như một chiếc lá rụng phải trải qua thử thách của bão tố, có điều hắn không cảm giác thấy gì cả, phong lực cuồng bạo chung quanh đang mạnh mẽ lao vào trong cơ thể Dịch Áo, Cần Luân xoay tròn điên cuồng, vô cùng tham lam hút toàn bộ nguyên lực vào trong cơ thể.

Tây Cách Thụy Na kinh ngạc nhìn dị tượng ở đằng xa, thật lâu sau mới quay đầu nghiêm khắc nói: “Còn không nhanh đi tu luyện đi? Chờ cái gì!”

Tất cả đệ tử Thánh Đế Tư Học Viện, kể cả Tác Phi Á như bình tĩnh, nguyên lực trên không trung không chỉ đơn giản là phong hệ, bốn loại nguyên lực cấu thành thế giới luôn cùng sinh, khi gió lốc ngày càng mãnh liệt thì tầng mây cũng ngày càng dày lên, sau đó những hạt mưa lớn như hạt đậu lả tả rơi từ không trung xuống. Người ở trình tự như Tây Cách Thụy Na thì cũng không phải rất coi trọng những thứ đó, có điều với đám người Tác Phi Á thì khác, trận gió lốc này không chỉ là kỳ ngộ của Dịch Áo, đồng thời cũng là cơ hội của các nàng.

Ngõa Tây Lý phát hiện ngay sự dị thường của Dịch Áo bởi tốc độ hấp thu nguyên lực của hắn quá nhanh, nhanh đến nỗi phong lực quanh hắn đã hình thành một đạo lốc xoáy, chặt chẽ vây quanh Dịch Áo. Theo thời gian, càng ngày càng nhiều nguồn phong lực gia nhập, thể tích của lốc xoáy cũng ngày càng lớn, đến cuối cùng lại biến thành một đạo long quyển phong cao chừng vài trăm thước, sánh ngang thiên địa.

Cái này giống như hiệu ứng Domino, khi chưa đẩy ngã quân cờ đầu tiên thì người vĩnh viễn không thể tưởng tượng được sắp phát sinh chuyện gì. Khi Dịch Áo làm ra quyết định, hắn cũng không dự đoán được sẽ xuất hiện biến hóa lớn như vậy.

Một giọt máu từ nhỏ từ dưới làn da Dịch Áo ra ngoài, trong tích tắc lại bị mưa gió dày đặc cọ rửa, tuy Cần Luân còn có thể tiếp tục cất chứa nguyên lực nhưng thân thể Dịch Áo đã không chịu nổi rất nhiều nguyên lực rót vào, không thể tránh khỏi xuất hiện một tia điểm báo hồng.

Đương nhiên, lấy lực lượng của Ngõa Tây Lý hoàn toàn có thể nắm vững cục diện, mặc dù hiện tại Dịch Áo biểu hiện ra nguy cơ khá rõ nhưng thần sắc Ngõa Tây Lý vẫn rất đậm mực, lẳng lặng quan sát Dịch Áo.

Ở phía đông bắc Khắc Lý Tư bình nguyên, cách đó hơn mấy trăm dặm.

Thánh Đế Tư Thành.

Một con thuyền cỡ trung từ từ nhập cảng. Ngay giữa hè mà vẫn có thể nhìn thấy con thuyền từ bên ngoài vào cũng coi như một chuyện rất mới mẻ, dẫn phát không ít người vây xem. Bởi hàng năm, Phong Bạo Hải lúc này là nguy hiểm nhất, chậm thì ba ngày, lâu thì năm ngày sẽ dâng lên một lần sóng lớn, đủ cho tất cả thuyền có ý đồ xuyên qua hải dương táng thân đáy biển.

Càng điên cuồng hơn là, thuyền vào cảng vào lúc nửa đêm, bình thường Thánh Đế Tư Thành chỉ thiết trí hải đăng vào ba mùa xuân, thu, đông mà thôi, đến mùa hè, tất cả hải đăng đều bị sóng biển phá hủy. Chỉ cần là thủy thủ hơi có chút kinh nghiệm cũng biết, dưới tình huống không có hải đăng, không có hoa tiêu, lại vào cảng vào lúc nửa đêm có ý nghĩa thế nào, chỉ có thể nói là người trên thuyền đều là kẻ điên! Không cần mạng kẻ điên!

Trên đầu thuyền, một tráng niên võ sĩ đang thất thần nhìn về phương xa, thân thể như hóa thành một pho tượng, không nhúc nhích.

“Đại nhân?” Một võ sĩ ăn mặc như quần gia đến đằng sau võ sĩ kia, nhỏ giọng gọi.

Tráng niên võ sĩ vẫn bất động, ánh mắt đã mất đi tiêu cự.

Quần gia kia có chút giật mình, chủ nhân của mình, hoặc là nói chủ quan của mình vẫn luôn rất cảnh giác, đã từng có người nói đùa, chủ quan của hắn ngay cả khi ngủ đều áp lỗ tai lên mặt đất, hơi có chút động tĩnh sẽ nhảy dựng lên cắn người, trong ấn tượng của hắn, chủ quan của mình chưa từng thất thần như thế.

“Đại nhân?!” Quần gia đề cao thanh âm, lúc này, nội tâm hắn đang ác ý đoán, nếu bây giờ ra tay tập kích chủ quan đại nhân thì sẽ thế nào? Là hắn thành công xử lý chủ quan hay hắn sẽ bị giết?

“Hả? Chuyện gì?” Tráng niên võ sĩ bỗng bừng tỉnh.

“Chúng ta đã đến Thánh Đế Tư Thành.” Quần gia kia tò mò hỏi: “Đại nhân, vừa rồi... ngài đang nhìn gì vậy?”

“Ta đang nhìn một loại nở rộ, sinh mệnh nở rộ.” Tráng niên võ sĩ mỉm cười nói.

“Sinh mệnh... nở rộ?” Quần gia kia cảm thấy khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của tráng niên võ sĩ, ngoài bầu trời tầm tối ra thì hắn không thấy được gì cả.

“Người không hiểu.” Tráng niên võ sĩ cười to: “Nếu người có thể hiểu được... thì ta đã sớm giết người rồi!”

Quần gia kia đầu tiên là cả kinh, sau đó lộ ra vẻ cười khổ còn khó coi hơn cả khóc: “Đại nhân, ta vẫn rất trung thành tận tâm với ngài.”

“Người trung tâm hay không trung tâm với ta là một chuyện, người có uy hiếp được ta không là chuyện khác.” Tráng niên võ sĩ cười lắc lắc đầu: “Chúng ta đi thôi, gió lốc sắp nổi lên rồi.”

Vừa nghe hai chữ “gió lốc”, toàn bộ boong thuyền trở nên rất náo nhiệt, thủy thủ điên cuồng chạy trốn, luống cuống tay chân, sau đó cũng không chờ chủ thuyền lên tiếng liền chạy xuống.

Vài võ sĩ sắc mặt không được tốt lắm đi đến bên cạnh tráng niên võ sĩ kia, đôi mắt trông mong đợi mệnh lệnh, bọn họ cũng sợ hãi vậy. Lần xuất bến này, bọn họ đã trải qua cử tử nhất sinh, gặp được những việc càng ngẫm lại càng thấy kinh hãi nên tuy đã vào cảng, bọn họ vẫn cảm thấy bất an, nóng lòng bước xuống mặt đất.

“Dùng giả đến từ phương xa, là chuyện gì khiến cho các người phải khiêu chiến Phong Bạo Hải vậy?” Một đại hán bên bờ gờ cao bình rượu kêu lên.

“Người đang hỏi ta chẳng?” Tráng niên võ sĩ dẫm lên bàn đạp, vừa cười vừa đi xuống.

Quần gia kia cùng vài cái võ sĩ yên lặng nhìn bóng dáng chủ quan họ, mãi đến khi tráng niên võ sĩ đã đứng trên mặt đất, khoảng cách hai bên rất xa, quần gia kia mới hạ giọng nói: “Vì sao hắn phải đối đãi với chúng ta như vậy? Có ý?”

217. Chương 217: Nguyên Lực Lốc Xoáy.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 217: Nguyên lực lốc xoáy.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vài cái võ sĩ hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy sự mê mang trong mắt đồng bọn, không ai có thể trả lời được vấn đề này.

Làm một cái chủ quan hắn là nên biểu đạt một chút hi nộ của bản thân, cái này không liên quan gì đến lòng dạ mà vì để cho thủ hạ có cơ hội lợi dụng, khi không biết hi nộ ái ố và thói quen của chủ quan, đám thủ hạ sẽ không tìm thấy cơ hội thích cùng với cái cơ để lấy lòng hắn.

Tục ngữ nói, một cây làm chẳng nên non, dù có năng lực đến đâu cũng cần người khác giúp đỡ.

Nhưng người điên này thì không, hôm nay uy hiếp nói phải làm thịt người này, ngày mai nói muốn phế cái kia, ngàn vạn lần đừng cho rằng hắn nói giỡn, hơn một năm nay, đám đồng nghiệp chết trong tay kẻ điên kia đã có mấy chục, tùy tiện nguyên nhân gì đều có thể làm cho người điên kia bạo lên giết người.

Kể cũng buồn, ngày xưa khi bọn họ hùng bá một phương, đều là nhân vật uy phong bát diện, ở đây lại bị người tùy ý vuốt ve như một cái nô lệ, trong lòng khó tránh sinh ra oán hận, chẳng qua vì thủ đoạn chủ quan tàn nhẫn độc ác nên cũng chỉ có thể giấy phẫn nộ vào thật sâu trong lòng.

“Ta đến tìm người.” Tráng niên võ sĩ cười nói.

“Tìm người?” Đại hán kêu lên: “Tìm ai? Nói với ta đi, ta cơ hồ biết tất cả những người trong cái thành thị này.”

“Ngài thật sự rất nhiệt tình, bất quá, người ta muốn tìm không ở đây.” Ánh mắt tráng niên võ sĩ đảo qua, tuy rằng quần gia kia và vài cái võ sĩ đang đi trên ván đáp lập tức điều chỉnh về mặt của mình, nhưng hắn vẫn có thể thoải mái bắt được cái oán giận sâu trong đáy mắt đối phương, không khỏi cười rộ lên, sau đó lắc lắc đầu, thì thào tự nói: “Đồ ngu, đồ ngu...”

“Ta? Người đang nói ta?!” Cũng không biết là rượu lên não hay do tức giận, sắc mặt đại hán trở nên đỏ bừng.

“Không, ngài hiểu lầm, ta đang nói mấy tên phía sau.” Tráng niên võ sĩ chỉ chỉ về phía ván đáp.

“Ừ...” Thân hình đại hán lung lay một chút, sau đó mở ra hai tay: “Nếu người mà người tìm không ở đây thì ta không giúp gì được rồi.”

“Đa tạ.” Tráng niên võ sĩ duỗi tay ra, vỗ vỗ vai đối phương: “Tự mình có thể tìm được hán.”

Đúng người như thế nào sẽ có cái số như vậy, nếu tính tình hán tử say kia thối hơn một chút, hoặc khi dễ đối phương là người nhà quê, cần không chịu nhả, muốn kiếm được chút ưu đãi gì thì hán phải nghênh đón một đợt tai ương ngập đầu.

Giống Ngõa Tây Lý nói vậy, ở đây không có cường giả gì cả, một vị Thánh Võ Sĩ đã đủ quét ngang hết thấy, mặc kệ là uy vọng của Thánh Đế Tư Học Viện, năng lực khống chế của nó, còn có pháp luật, thậm chí là công lý, dưới tình huống cực đoan này đều trở nên vô nghĩa.

Tráng niên võ sĩ từ từ cất bước về phía trạm kiểm soát, mùa hè là ngày hội của toàn bộ Thánh Đế Tư Thành bởi không cần rời bến, có rất nhiều người ở nhà nên sinh ra nhàn rỗi, mặc dù đêm đã rất sâu nhưng ở ngã tư đường vẫn có vẻ khá đông đúc, giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều là người.

Nhìn phương xa, trong mắt tráng niên võ sĩ hiện lên một luồng cô tịch, tuy tất cả mọi người xem hắn như một con chó điên, nhưng dù sao hắn cũng có ý thức của mình, là một người, một loài có trí tuệ cao, khi trong lòng thật sự bị xúc động hoặc khi người khác không chú ý cũng sẽ ngẫu nhiên toát ra một ít cảm xúc.

Mệnh đã định, kiếp này hắn phải làm một người cô độc, một cái người cô độc là địch của toàn thiên hạ!

Chỉ có thể trách hắn khi trẻ không hiểu chuyện, không biết thu liễm tài năng, chờ hắn nhận ra được sự ngu xuẩn của mình thì tất cả đã quá trễ.

Hắn có tài năng, đã từng được Ngõa Tây Lý coi như một phụ tá đắc lực, cũng rất được sự thưởng thức của Quân Đồ Minh đại đế. Thiên phú hắn rất mạnh, tiến giai rất mau, được coi là đệ nhị chỉ sau Quân Đồ Minh đại đế. Hắn cần bỏ sẽ bỏ, tâm ngoan thủ lạt, ác độc tàn nhẫn đến độ làm người ta giận sôi. Bởi hắn tốt giác mà âm mưu của Ngõa Tây Lý bị bại lộ, phải chạy ra khỏi Nguyệt Ảnh Đế Quốc. Cũng chính hắn đích thân mang theo binh lính chặn đoàn xe người nhà của Ngõa Tây Lý, hai cô gái vẫn xem hắn như huynh trưởng khóc lóc quỳ lại, cầu xin hắn chừa một con đường sống, hắn lại nhe răng cười, tự tay kết thúc hai sinh mệnh. Một màn kia thậm chí làm cho toàn bộ võ sĩ trong Thân Vệ Quân của Quân Đồ Minh đại đế thất thanh.

Người như vậy, trong thiên hạ này, trừ Quân Đồ Minh đại đế ra thì không ai dám dùng cả!

Hắn nguyện ý làm một con chó bên chân Quân Đồ Minh đại đế, đây chỉ là một loại phương thức biểu đạt sự trung thành, cũng vền vẹn chỉ là phương thức, không có nghĩa là nội tâm hắn cũng như vậy. Lấy hùng tài vĩ lược của Quân Đồ Minh đại đế, đương nhiên sẽ không bị hắn mê hoặc. Bởi vậy, tất cả mọi người đều có thể kết bè kết đảng, riêng hắn thì không! Chỉ cần hắn hơi có chút ý niệm muốn nuôi cánh chim thì ngay sau đó sẽ bị gạt bỏ.

Đây là đường hần chọn, là vận mệnh hần chọn, từ khi quyết định phản bội Ngõa Tây Lý thì đã không thể quay đầu lại, chỉ có thể một mình đi tiếp.

Quần gia kia đuổi đến sau lưng tráng niên võ sĩ, tia oán giận vừa rồi đã không cánh mà bay, cười cười lấy lòng nói: “Đại nhân, ngài đến từ lâu trước mặt ngài một lúc nhé? Ta lập tức đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

“Đi thôi.” Tráng niên võ sĩ lười biếng phất tay.

Sáng sớm, khi Dịch Áo và Ngõa Tây Lý xuất hiện ở nhà ăn, biểu tình mọi người đều có chút cổ quái, ai cũng muốn biết đến tột cùng hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng Ngõa Tây Lý vẫn đang ở đây, bọn họ không thể hỏi được, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn Dịch Áo, muốn phát hiện xem có gì dị thường không.

Vị trí chủ tọa vẫn để trống, tất nhiên là để cho Ngõa Tây Lý, vị phó viện trưởng Thánh Đế Tư Học Viện Tây Cách Thụy Na cũng chỉ có thể ngồi ghé đầu. Đợi cho Ngõa Tây Lý ngồi xuống xong, Dịch Áo mới ngồi bên cạnh, nhìn nhìn bốn phía, cười nói: “Làm gì nhìn ta ghê vậy?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có cần phải hỏi không? Làm ra động tĩnh lớn như vậy, chúng ta không nhìn người thì nhìn ai? Bọn họ cũng cảm giác được khí chất của Dịch Áo rất khác ngày hôm qua, nhưng rốt cuộc là biến hóa thế nào thì không nói nên lời, nhất là Ca Đồn và Lôi Mông, cái loại cảm giác muốn hỏi lại không dám hỏi này cứ như ôm con thỏ vào lòng vậy, ngứa đến khó chịu.

Những người khác không nhìn ra được không có nghĩa là Tây Cách Thụy Na cũng không, lúc này nàng đang nhìn chằm chằm Dịch Áo, bộ dáng kinh ngạc đến cực điểm.

Không khí có vẻ có chút quỷ dị, trừ bỏ Ngõa Tây Lý đã bắt đầu dùng cơm như không có việc gì, ánh mắt mọi người vẫn dừng lại trên người Dịch Áo, kể cả tâm trí hần cứng cỏi cũng không khỏi bại trận dưới ánh mắt của mọi người, bất đắc dĩ nói: “Có cái gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.”

Dịch Áo nói vậy, mọi người ngược lại không nói gì cả, hỏi gì đây? Cũng không thể trực tiếp hỏi đến tột cùng chuyện hôm qua là sao chứ?

Lúc này Tây Cách Thụy Na từ từ mở miệng, cứ việc nàng rất tin tưởng phán đoán của mình, nhưng vẫn có chút không dám nghĩ đến: “Dịch Áo... Người... Thăng cấp Cực Hạn Võ Sĩ?”

Cái gì?! Ca Đồn, Lôi Mông, tất cả đều há to miệng, ngay cả Tác Phỉ Á cũng thất thần, làm sao có thể?! Cũng không phải bọn họ không muốn thấy Dịch Áo tiến giai mà tốc độ này quả thật không thể tưởng tượng. Không đến một năm, từ một cái Thức Tĩnh Giả nhảy lên Cực Hạn Võ Sĩ?! Vậy bọn họ cố gắng khổ luyện vì cái gì? Chẳng lẽ một đạo sư tốt có tác dụng lớn đến vậy sao?

“Dịch Áo... Đây là sự thật?” Tác Phỉ Á phản ứng nhanh nhất, kinh hãi hỏi.

Dịch Áo cười gật gật đầu, đồng thời nhìn về phía Ngõa Tây Lý một cái, trong tiềm thức của hần vẫn cảm thấy có chút không ổn, mặc dù Ngõa Tây Lý thuộc loại Thánh Cấp cường giả nhưng muốn chế tạo ra tràng lốc xoáy đêm qua cũng không phải một chuyện dễ dàng, hơn nữa trong lời nói của Ngõa Tây Lý, loáng thoáng để lộ ra một loại ý tứ là thời gian không nhiều nữa, càng làm Dịch Áo bất an trong lòng.

Hơn nữa, Tây Cách Thụy Na chỉ thấy được mặt ngoài, đúng vậy, hần vừa tiến giai Cực Hạn Võ Sĩ nhưng trong thân thể của hần lại sinh ra một đạo nguyên lực lốc xoáy nằm ngoài kinh mạch, hần có thể cảm ứng được số lượng nguyên lực trong lốc xoáy vượt xa tổng số lượng bên trong! Ngõa Tây Lý đã cảnh cáo hần, tuyệt đối không được phóng thích nguyên lực trong lốc xoáy, như vậy chỉ có thể dẫn phát hủy diệt mà thôi, chỉ có thể từ từ hấp thu từng chút một, làm cho nguyên lực trong đó thật sự biến thành của hần.

Điều này cũng có nghĩa là sau này, tốc độ tu luyện của hần ít nhất sẽ tăng lên gấp đôi bởi hần có thể đồng thời hấp thu nguyên lực trong thiên nhiên và trong lốc xoáy, còn có, trong hần của hần có một số lượng cực phẩm tinh thần mảnh nhỏ khá lớn nhờ tích góp từng tí một, có thể cung cấp cho hần tiêu xài, cơ hồ có thể phán định tiền cảnh của Dịch Áo ở giai đoạn Cực Hạn Võ Sĩ sẽ kinh người hơn trước nữa.

“Dựa vào... Người có còn là người không!” Lôi Mông quả thật rất buồn bực, lúc mới bắt đầu, hần và Ca Đồn cùng bậc cao nhất, Dịch Áo chỉ là một cái Thiên Phú Võ Sĩ. Nhưng hiện tại lại để Dịch Áo thăng cấp thành Cực Hạn Võ Sĩ trước, bảo hần làm sao kham cho nổi đây.

218. Chương 218: Dã Tâm.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 218: Dã tâm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong mắt mọi người toát ra nỗi khiếp sợ, hăm mộ không phải là trường hợp cá biệt. Thế nhưng loại chuyện này bọn hắc hăm mộ không nổi, võ giả trên đời này đâu chỉ có ngàn vạn, có thể may mắn mới được một vị cường giả Thánh cấp làm đạo sư chỉ có vài người mà thôi.

Ca Đồn bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Dịch Áo, cười cười nói: “Chúc mừng ngươi, thế nhưng ngươi cũng phải cẩn thận đấy, ta sẽ đuổi theo rất nhanh.”

“Còn có ta nữa !” Lôi Mông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sớm muộn gì ta cũng vượt qua hai người các ngươi.”

“Ngươi?” Ca Đồn nhìn sang Lôi Mông muốn nói lại thôi, chỉ thở dài một hơi.

“Ngươi than thở là có ý gì?” Lôi Mông nổi giận.

Ca Đồn lộ vẻ rất kinh ngạc, hỏi: “Ngươi thật sự không biết?”

“À !” Lôi Mông chợt nhớ tới Ngõa Tây Lý và Tây Cách Thụy Na đang ngồi ở đây nên cố dè nén cảm xúc xuống: “Ngươi không nói ta làm sao biết?”

Ca Đồn nháy mắt ngó chừng Lôi Mông, một hồi lâu sau mới gật đầu gơ về mặt như hiểu ra, chậm rãi nói: “Quả nhiên là người không biết luôn luôn hạnh phúc.”

Mọi người nhất thời đồng thời nở nụ cười, ở bên kia Lôi Mông lớn tiếng kêu la bảo Ca Đồn đi ra ngoài đấu một trận, không khí trong phòng ăn lại khôi phục náo nhiệt như thường ngày. Cổ lực xung kích tinh thần Dịch Áo mang đến cho mọi người đã bị tiếng cười hòa tan.

Dịch Áo nhìn sang Ca Đồn và Lôi Mông, trong lòng cũng rõ ràng là hai người này đang cố ý chọc cười để hòa hoãn không khí cổ quái trong phòng ăn. Sở dĩ xuất hiện cục diện lúc trước là bởi vì Dịch Áo không giống Tuyết Ny, Tuyết Ny đã sớm đứng ở vị trí Quang Mang võ sĩ đỉnh phong, thời gian tấn chức Cực Hạn võ sĩ đã sớm nằm trong dự liệu của mọi người, chỉ khác nhau ở chỗ sớm hay muộn mà thôi.

Còn tốc độ Dịch Áo lên cấp đã có thể coi là kinh thế hãi tục rồi, không có ai nghĩ tới hắc lại đột phá lần nữa từ Quang Mang võ sĩ cấp tám trực tiếp tấn thăng đến Cực Hạn võ sĩ? Cho nên tin tức này vừa lan ra liền khiến cho rất nhiều người có cảm giác hấp thu không nổi.

Lao Lạp ngồi ở bên cạnh Dịch Áo, hai mắt đột nhiên vụt sáng, ngó sang bên này một lúc rồi lại ngó bên kia một lát. Hiển nhiên nàng vẫn không rõ tại sao những người này lúc thì quá nghiêm túc lúc thì thoải mái cười to như vậy.

“Ài.” Môn La thở dài tiếu nuối: “Nếu biết ngươi có thể tấn chức Cực Hạn võ sĩ sớm như vậy, ngày đó ta nên tỷ thí với ngươi một lần thì tốt rồi. Bây giờ hình như không còn cơ hội nữa rồi.”

Không đợi Dịch Áo nói gì, Y Toa Bối Nhĩ ở một bên cười cười: “Vì sao không có cơ hội? Ngươi bây giờ hoàn toàn có thể khiêu chiến Dịch Áo nha, chúng ta sẽ không ngăn cản ngươi.”

“Ta tình nguyện ngươi ngăn cản ta.” Môn La cười khổ nói: “Khiêu chiến Cực Hạn võ sĩ? Ta đây chưa có cái dũng khí đó.”

Lời Môn La nói rất có kỹ xảo, một phương diện âm thầm lộ ra quan hệ giữa bản thân hắc và Dịch Áo rất quen thuộc, một phương diện khác lại thổi phồng Dịch Áo để củng cố độ thân mật.

“Chỉ là tỷ thí mà thôi, có cần nói nghiêm trọng như vậy không?” Dịch Áo cười cười, hắc cũng có hảo cảm đối với Môn La, không cần biết người này có mục đích như thế nào, chỉ bằng vào vào biểu hiện của Môn

La ngày hôm đó, tình nguyện mạo hiểm đắc tội Phỉ Tể Đại công đã chứng tỏ hần cố định đứng ở bên phía đám người Dịch Áo, vì thế đã được mấy người Dịch Áo tiếp nhận thiện ý.

“Đúng rồi, Dịch Áo, hần là phụ thân ta và Tái Nhân Hầu tước sắp đến rồi.” Tác Phỉ Á bỗng nhiên nhẹ giọng nói với Dịch Áo.

Dịch Áo gật đầu, hần tự nhiên hiểu ý Tác Phỉ Á, Đường Ân Nam tước lớn từ xa chạy tới đây không thể nào là vì thăm hỏi hần, tất cả mọi người ở chỗ này đều biết rõ người mà hần chân chính muốn gặp là ai. Thế nhưng Dịch Áo còn chưa nhắc chuyện này với Ngõa Tây Lý, cũng không có cách nào cấp cho Tác Phỉ Á một đáp án rõ ràng.

Môn La ngồi ở bên cạnh cũng dựng lỗ tai lên nghe, nếu như Ngõa Tây Lý không muốn gặp Đường Ân Nam tước, nói vậy hần là Tái Nhân Hầu tước cũng không có một chút hi vọng.

“Tiểu nha đầu, có lời gì thì cứ nói, quanh co lòng vòng làm cái gì?” Lúc này Ngõa Tây Lý bỗng nhiên ngắt đầu lên, cười cười nhìn sang Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á xấu hổ đỏ mặt, dùng ánh mắt cầu trợ nhìn qua Dịch Áo. Mặc dù nàng là hôn thê Dịch Áo, ở trước mặt Ngõa Tây Lý tự nhiên phải ngại ngùng lên tiếng. Địa vị song phương chênh lệch quá xa, Dịch Áo lại không có cha mẹ, Ngõa Tây Lý chính là trưởng bối duy nhất của Dịch Áo, căn cứ tâm lý vợ trẻ nhìn thấy cha mẹ chồng, Tác Phỉ Á đối mặt với Ngõa Tây Lý hơi mất tự nhiên, lời ăn tiếng nói cũng không dám dứt khoát như thường ngày.

“Đạo sư, ngài đừng trêu chọc Tác Phỉ Á.” Dịch Áo cười nói, nếu như Ngõa Tây Lý thật sự không muốn gặp Đường Ân Nam tước và Tái Nhân Hầu tước, sợ rằng hần sẽ không thêm nói với Tác Phỉ Á nữa câu. Bây giờ nhìn lại Ngõa Tây Lý chợt nổi tính trẻ con trêu đùa Tác Phỉ Á mà thôi.

“Ta đâu có nói là không gặp người chứ, các người đó !” Ngõa Tây Lý mỉm cười lắc đầu: “Cũng không biết lão đầu gần chết như ta đây có gì hay để gặp.”

Những lời này không có người nào dám nhận, giống như Phỉ Tể Đại công nằm trên giường không dậy nổi vậy, nếu như không phải là Kiều Trì làm quá mức, mấy người Dịch Áo gan lớn cỡ nào cũng phải nhẫn nhịn, không cần thiết chạm phải phiền toái không cần thiết. Mặc dù nhìn từ bề ngoài Ngõa Tây Lý đang đứng ở thời kỳ suy thoái, nhưng chỉ cần Ngõa Tây Lý ngồi ở chỗ này, hần chính là đại biểu cho bá giả quyền uy vô thượng, không có một ai dám mạo phạm.

“Đạo sư.” Dịch Áo muốn nói lại thôi.

Ngõa Tây Lý khoát khoát tay: “Ta có tâm ý nắm chắc, người đừng quản làm gì, chờ bọn hần tới thì bảo bọn họ tới gặp ta là được rồi.”

Một nơi cách trang viên trên trăm dặm, một đội kỵ sĩ đang phi nhanh trên vùng đồng cỏ, hai người dẫn đầu chính là Đường Ân Nam tước và Tái Nhân Hầu tước, nhìn bộ dạng hai người đang cực kỳ sốt ruột, ngay cả xe ngựa cũng không có chuẩn bị, mà trực tiếp cưỡi ngựa một đường chạy tới đây.

Cũng may bọn họ đều là võ sĩ thực lực cường đại, mặc dù đã quen cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng điểm khổ nhỏ nhỏ này vẫn có thể chịu đựng được. Huống chi mấy chuyện vặt vãnh như cắm trại nấu ăn đã có đám thủ hạ đi làm.

“Nghỉ ngơi ở chỗ này được không?” Đường Ân Nam tước cho ngựa chạy chậm lại, quan sát bốn phía địa hình hồi lâu mới nói: “Ngày mai hần là có thể đến.”

“Ừ.” Tái Nhân Hầu tước gật đầu, cười nói: “Nghỉ ngơi một lát cũng tốt, hơn kém một ngày không sao cả, thật ra đã lâu lắm rồi ta không được thử cảm giác cắm trại ngoài trời.”

Giờ phút này Tái Nhân Hầu tước tỏ thái độ đối với Đường Ân không giống trước, mơ hồ xem Đường Ân như một người ngang hàng cùng vị trí với hần. ai bảo người ta có một đứa con rể tốt như vậy chứ. Tái Nhân Hầu tước cảm thấy vô cùng may mắn vì quyết định ban đầu của mình. Khi đó mặc dù hần phán đoán thực lực vị đạo sư thần bí của Dịch Áo nhất định không kém, nhưng ai có thể tưởng tượng được người ta lại là cường giả Thánh cấp.

Tái Nhân Hầu tước đã sớm nghe thấy thủ hạ dưới trướng Phỉ Tể Đại công có hai gã Võ Tôn cao cấp, nhưng ở trước mặt Dịch Áo đạo sư còn không bằng con dê con chó. Điều này làm cho Tái Nhân Hầu tước khiếp sợ, đồng thời càng thêm kiên định ý nghĩ của mình. Tuy nói nhân vật tầng thứ này hỉ nộ ái ố thường thường chỉ dựa vào một ý niệm. Thân phận Hầu tước trước mặt Thánh giả căn bản là vô dụng, cũng may Môn La lần này kịp thời tỏ rõ lập trường, Tái Nhân tự ngầm nghĩ chỉ dựa vào điểm này hẳn là có thể khiến cho đối phương chú ý.

Ăn xong một bữa đơn giản, các võ sĩ ngồi quanh đồng lửa tán gẫu. Tái Nhân Hầu tước ngồi đối diện với Đường Ân, hẳn có vài lời muốn nói, Đường Ân cũng có vài chuyện cần thương lượng với Tái Nhân Hầu tước. Trước kia bọn họ không có mối quan hệ gần gũi gì, ở giữa còn cách một người là Lộ Dịch Sĩ Bá tước nên cơ hội gặp nhau rất ít, còn khá xa lạ với nhau. Mặc dù rất muốn tạo mối quan hệ tốt với đối phương nhưng không biết nên bắt đầu như thế nào.

“Ta nhận được một tin tức.” Tái Nhân Hầu tước nhẹ giọng nói: “Phỉ Tể Đại công bệnh nặng quần thân đã sống không được bao lâu nữa.”

“Hai mươi năm trước, ta từng nhìn thấy Phỉ Tể Đại công một lần, lúc ấy hẳn có vẻ rất trẻ tuổi.” Đường Ân cau mày nói: “Thân là một Thánh Vũ Sĩ, bệnh tình của hẳn thật sự kỳ lạ.”

Nói chuẩn xác thì bảy, tám năm trước, Phỉ Tể Đại công còn có lực ảnh hưởng cực mạnh đối với các Hầu tước lĩnh, nhưng sau đó biến chuyển quá đột ngột. Hơn nữa, bản thân Phỉ Tể Đại công vẫn không có công khai lộ mặt nên khó tránh khỏi khiến cho người ta hiểu lầm.

“Việc xấu trong nhà.” Tái Nhân Hầu tước cười hắc hắc nói: “Phỉ Tể Đại công là bị tức giận quá độ mới bệnh.”

“Cái gì việc xấu trong nhà?” Đường Ân sinh ra hứng thú, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn ngồi bên kia cũng bu lại.

“Ta nói, hắc hắc... chỉ sợ người nghe xong thì...” Tái Nhân Hầu tước cười mỉ mỉ thấp giọng nói: “Kiều Trì có một tên đệ đệ, hiện tại hẳn vẫn mê mang bởi vì không biết nên gọi Phỉ Tể Đại công là phụ thân hay là ông nội.”

“Trời đất?” Hai mắt Sử Đế Văn trừng to còn hơn cả mắt bò, nhịn không được chửi đồng lên.

“Không sai.” Tái Nhân Hầu tước nói: “Thật ra đây là truyền thống của Đại công lĩnh, bắt đầu từ Phỉ Tể Đại công, những chuyện xảy ra tương tự cũng không ít, các người không biết gì sao? Phu nhân Công tước hiện tại chính là cháu gái của vị phu nhân thứ nhất đó.”

219. Chương 219: Pháp Bảo Tu Luyện.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 219: Pháp bảo tu luyện.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đợi một chút, này này, não ta hơi loạn...” ” Sử Đế Văn vuốt vuốt cái đầu trọc của mình, lẩm bẩm: “Từ từ nói xuống, ừ, Phỉ Tể Đại công và phu nhân đảm nhận vị trí đệ nhất không có gì để nói, phu nhân thứ hai là cháu gái của phu nhân thứ nhất?”

“Không, bây giờ đã là vị phu nhân thứ tư.”

“Cái tên Kiều Trì kia có không ít ca ca tư thông với phu nhân Đại công.”

“Là nhị ca Kiều Trì.”

“Hắn và phu nhân Công tước bây giờ có quan hệ như thế nào?”

“À, có thể là biểu huynh muội.”

“Mụ nội nó !” Sử Đế Văn giơ ra bộ mặt khinh thường, quá hỗn loạn, thật sự là quá hỗn loạn.

“Sai lầm lớn nhất của Phỉ Tể Đại công chính là cười phu nhân hiện tại, hắc hắc, tướng mạo của hắc mặc dù rất trẻ tuổi, nhưng đầu óc và ý nghĩ coi như lú lẫn cả rồi. Hơn nữa, hắc hi vọng sáng lập ra một truyền kỳ bất hủ của riêng mình, tuyệt đối không lãng phí thời gian ở trên người nữ nhân, một năm hai năm còn không coi vào đâu, bảy, tám năm trôi qua, một khi cảm giác bản thân mình vắng vẻ nữ nhân tự nhiên sẽ tìm kiếm an ủi ở một phương diện khác. Tình cảm biểu huynh muội, chấu chắt gì đó dĩ nhiên là càng chạy càng gần.” Tái Nhân Hầu tước nói: “Nghe nói là vì chuyện này khiến cho Phỉ Tể Đại công tu luyện xuất hiện sai lầm, sau đó bệnh không dậy nổi.”

“Phỉ Tể Đại công không có xử trí nữ nhân của hắc? Đứa con hoang kia thì thế nào?” Đường Ân hỏi.

“Hắc lấy danh nghĩa gì để xử trí?” Tái Nhân Hầu tước nói: “Chuyện chê cười này một khi lan truyền ra ngoài sẽ hủy diệt triệt để danh vọng mà hắc đã tạo ra bấy lâu nay.”

“Phỉ Tể Đại công nhất định sẽ tìm cách giấu diếm chuyện cười gièm pha này.” Đường Ân nói: “Tái Nhân Hầu tước, ngài biết được tin này từ chỗ nào?”

“Đương nhiên là có người cố ý để cho ta biết.” Tái Nhân Hầu tước mỉm cười nói.

Đường Ân lâm vào trầm mặc, Tái Nhân Hầu tước đang nói lời trong lời, ý trong ý, hắc phải suy nghĩ thật kỹ.

“Sau đó Đại công lĩnh một ngày không bằng một ngày.” Tái Nhân Hầu tước cho rằng Đường Ân không hiểu ý tứ của hắc, chậm rãi nói: “Phỉ Tể Đại công bệnh nặng đã mất đi lực khống chế trong lãnh địa, Sơn Đế Hầu tước và Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước chinh chiến đánh nhau bốn, năm năm làm cho vạn dân đồ thán, biết bao nhiêu thôn trấn đã hóa thành phế tích. Thế mà Đại công lĩnh thủy chung vẫn giữ vững trầm mặc, Đường Ân, người thấy thế cục bây giờ ra sao?”

“Sắp loạn.” Đường Ân thở dài nói.

“Một vài quý tộc ở trong Đại công lĩnh muốn chiếm vị trí của Phỉ Tể Đại công, cho nên cố ý tiết lộ tin tức gièm pha này ra ngoài.” Tái Nhân Hầu tước cười cười nói: “Đáng tiếc là vị trí Đại công tước không phải ai cũng có thể ngồi lên được, những tên kia không nhìn rõ mình, lấy thực lực của bọn họ mà đòi trở thành Công tước? Buồn cười.”

“Hầu tước đại nhân, ngài cho rằng ai là người có hi vọng cạnh tranh?” Đường Ân trầm giọng hỏi.

Địa vị Tái Nhân Hầu tước cao hơn hắc nhiều, những thứ hữu dụng và tin tức cũng nhiều hơn. Hơn nữa, hắc nhận ra Tái Nhân Hầu tước là người thông minh, chỉ cần tiết lộ cho hắc một ít tin tức hay ho và đầu nhập vào trận doanh người thắng sẽ vô cùng có lợi cho tương lai Nam tước lĩnh.

Tái Nhân Hầu tước nhìn Đường Ân một lúc lâu, khóe miệng hiện ra một nụ cười kỳ lạ, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Ta đoán người có thể trở thành Đại công tước sau này hắc là Tác Phỉ Á.”

Tư Phái Khắc đang giơ cái bình đưa vào miệng không kiềm chế phun toàn bộ rượu trong miệng vào đồng lửa, nhất thời đồng lửa cháy bùng lên. Sử Đế Văn cũng cứng đờ thân thể như pho tượng, Đường Ân ngồi đơ ra hồi lâu, thấp giọng hỏi: “Người nào.... Tác Phỉ Á nào?”

“Đương nhiên là nữ nhi của người.”

“Này, này, nói đùa gì vậy?” Đường Ân lắp bắp mấy câu, mặc dù hắc cũng tính là một nhân vật thông minh, dứt khoát nhưng vị trí Đại công tước này quá cao, cao đến mức hắc căn bản không dám ôm bất kỳ ảo tưởng nào vào người.

“Các người nghĩ rằng không phải là Tác Phỉ Á?” Tái Nhân Hầu tước làm ra vẻ giật mình, sau đó cười nói: “Đó là vì Dịch Áo, mặc dù Dịch Áo không có huyết thống quý tộc, nhưng đối diện với quả đấm của một vị Thánh Vũ Sĩ, hết thảy mọi chuyện đều không thành vấn đề.”

Đám người Đường Ân hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt bọn họ cực kỳ cổ quái, không phải là bọn họ nhát gan hay sợ phiền phức, mà là bởi vì thiên tính và kinh nghiệm từng trải. Nhân vật xuất thân lùm cỏ có khả

nâng lên làm Quan huyện hoặc là Tri phủ đã là lý tưởng cao nhất của bọn hần rồi, đột nhiên có người nói cho bọn hần biết, người nên đi làm hoàng đế mới đúng, đoán chừng biểu hiện của bọn hần cũng không tốt hơn đám người Đường Ân bao nhiêu.

Đối với Đường Ân, mục tiêu hiện tại của hần là hủy diệt Lộ Dịch Sĩ Bá tước, nhìn Tái Nhân Hầu tước tỏ thái độ thân mật hần tự nhận có chín thành nắm chắc đạt thành chuyện này, nhưng bây giờ Tái Nhân Hầu tước vẽ ra cho bọn hần một cái bánh quá lớn, khiến cho toàn bộ bọn họ rơi vào trong mộng.

“Nếu như Tác Phỉ Á không thể trở thành Công tước, chúng ta sẽ có chuyện không ổn.” Tái Nhân Hầu tước nhẹ giọng nói: “Thử nghĩ xem, Dịch Áo có một vị đạo sư Thánh cấp, nếu đổi thành bất kỳ một vị Đại công nào, sau khi biết chuyện này mà không làm gì cả, chỉ lẳng lặng xem chúng ta giương oai sao? Không, hần nhất định sẽ diệt trừ uy hiếp.”

Vào một ngày nọ, Dịch Áo đang nằm thiêm thiếp trong viện của mình, thật ra cũng không coi là ngủ, trải qua Ngõa Tây Lý lần lượt bố trí, tòa viện nhỏ đã có biến hóa rất lớn, dãy bàn đá ghế đá ở chính giữa lập lòe ánh sáng, bụi cỏ bốn phía lại mờ mờ ảo ảo, cả tòa viện hiện ra một mảng sương mù nhàn nhạt.

Ở phía dưới lưng Dịch Áo là cái chiếu trân quý nhất đại lục, dùng mấy chữ giá trị liên thành để hình dung cũng không hề quá phận.

Cái chiếu thoát nhìn y như dùng từng chuỗi hạt trân châu tạo thành, toàn bộ trân châu đều phát sáng rực rỡ, trên thực tế những viên trân châu này đều là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, dùng lợi khí cắt ra một cái khe dài hẹp rồi xuyên qua sợi dây. Đây có thể xem là một pháp bảo rất có ích trong việc tu luyện đối với Dịch Áo.

Dịch Áo có thể tự mình hấp thu nguồn Phong lực trong thiên địa, cộng thêm nguyên lực nước xoáy ở trong cơ thể gia tăng tốc độ, bây giờ có thêm cái chiếu tinh thần cực phẩm này. Nếu như hần không thể đột ngột tăng mạnh quả thực là tội lỗi không thể tha thứ được.

Lôi Mông và Ca Đồn đã dời ra khỏi viện, mặc dù nơi này đã biến thành bảo địa tu luyện nhưng không phải là thứ bọn họ có thể hưởng thụ. Ít nhất trước khi trở thành Cực Hạn võ sĩ, bọn họ đành phải nhượng bộ lui binh.

Một chuyện thật sự mà bọn họ phải thừa nhận, đó là bọn họ lại bị một lần kích thích nghiêm trọng, bất kể là vì mục tiêu đuổi theo Dịch Áo hay là được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp kia, bọn họ đều phải tiếp tục liều mạng tu luyện.

Duy chỉ có Lao Lạp là không cố kỵ nhiều như vậy, ngược lại nàng thích trang viện nhỏ này hơn cả trước kia, những người khác không hiểu được cách thức Thủ hộ giả tu luyện, ngay cả Ngõa Tây Lý cũng không hiểu lắm, cho nên bọn họ đành phải mặc kệ để cho Lao Lạp tự do hành động.

Hoàng hôn, Dịch Áo từ từ mở mắt ra, hai tròng mắt lóe sáng thần quang, giờ phút này Lao Lạp đang gục ở bên chân hần ngủ say, Miêu Tử thì ngủ ở bên kia.

Có lẽ là cảm nhận được Dịch Áo có động tĩnh, Miêu Tử lập tức ngẩng đầu lên giương ánh mắt màu hổ phách sáng ngời nhìn về phía Dịch Áo, sau đó lười biếng đứng lên, gơ hai chân trước đập đập lên trên đùi Dịch Áo vài cái, rồi lại nằm xuống sát bên người Dịch Áo, cái đuôi ve vẩy qua lại vô cùng khoan khoái.

Tiếp cận Dịch Áo tương đương với tiếp cận mảnh vỡ tinh thần cực phẩm nhiều nhất, huống chi bây giờ bản thân Dịch Áo có thêm nguyên lực tràng kỳ dị. Những người khác không biết tác dụng nguyên lực tràng, ngay cả Dịch Áo cũng không rõ ràng lắm, nhưng chuyện này lại làm cho Ngõa Tây Lý trầm mặc một lúc lâu rồi xúc động thổ dài.

Lao Lạp rất thích khí tức Dịch Áo, Miêu Tử cũng vậy, cho nên bất kỳ lúc nào Dịch Áo đi vào trong viện, Lao Lạp và Miêu Tử sẽ lập tức nhích lại gần.

Động tác Miêu Tử làm thức tỉnh Lao Lạp, nàng mở mắt ra quan sát, vừa thấy Miêu Tử núp ở trong ngực Dịch Áo, không khỏi nhếch miệng lên, vươn tay bò về phía trước tựa vào nửa phần ngực còn lại của Dịch Áo.

Thật ra nàng và Miêu Tử chiếm được ích lợi rất lớn từ nguyên lực trảng của Dịch Áo. Cảm giác lực lượng không ngừng gia tăng làm cho nàng càng ngày càng lệ thuộc vào Dịch Áo.

Dịch Áo không có cử động gì cả, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bao la từ từ tối dần, hắn không có biện pháp nào đối với tiểu nha đầu không hiểu việc đời này. Mấy ngày hôm trước còn gây ra một trận phiền toái, khi hắn đang ngủ Lao Lạp đột nhiên xông lên trên giường làm cho hắn giật mình lớn tiếng quát Lao Lạp. Không nghĩ tới tiểu nha đầu luôn luôn dằn dặt lại cảm thấy thương tâm, rời khỏi trang viên cả đêm, sau đó Dịch Áo phải đích thân chạy ra ngoài lôi Lao Lạp trở lại.

Tác Phỉ Á biết được chuyện này cũng không nói gì, nếu như là nữ nhân khác muốn câu dẫn Dịch Áo, Tác Phỉ Á lúc nào cũng có biện pháp thu thập đối phương, ở chỗ này nàng chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà nên không hề e sợ bất kỳ đối thủ nào. Chỉ có mỗi Lao Lạp là có thể khiến cho nàng khó xử, giảng đạo lý thì Lao Lạp nghe không hiểu, mạnh mẽ không để cho nàng tiếp cận Dịch Áo thì nàng lại rời nhà trốn đi. Cho dù Tác Phỉ Á cực kỳ thông minh, nhưng gặp phải người như Lao Lạp cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.

220. Chương 220: Ba Phương Hợp Tác

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 220: Ba phương hợp tác

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Không biết qua bao lâu, từ phía ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Tác Phỉ Á kêu gọi âm ỉ: “Dịch Áo, Dịch Áo ~!”

Dịch Áo giật mình tỉnh dậy, Lao Lạp không tình nguyện mở mắt ra, Dịch Áo nhân cơ hội này đứng lên chỉ chỉ ra ngoài viện, ý nói là do Tác Phỉ Á gọi, sau đó mới vội vàng bước ra ngoài.

Lần này Lao Lạp không có quần lấy Dịch Áo, chậm rãi nhích tới vô cùng hài lòng nằm vào vị trí Dịch Áo.

Dịch Áo đi ra khỏi viện thì thấy Tác Phỉ Á đang ở bên ngoài chờ hắn, nàng không dám đi vào bởi vì nơi này đã biến thành cấm địa. Nguyên lực dao động trong viện quá cường liệt. Đối với giai đoạn Quang Mang võ sĩ thì cái khu vực nguyên lực mạnh mẽ này sẽ gây ra tác dụng cực kỳ bất lợi, mặc dù có thể nhanh chóng tiến vào giai đoạn Cực Hạn võ sĩ nhưng bọn hắn sẽ đánh mất tương lai.

“Chuyện gì?” Dịch Áo hỏi.

“Lâm Tái đạo sư đã trở lại.” Tác Phỉ Á cười nói: “Có một chuyện xấu và một chuyện tốt, chàng muốn nghe chuyện nào trước?”

“Chuyện tốt đi.” Dịch Áo nói.

“Chàng đó !” Tác Phỉ Á bắt đầu dõ dỏi nói, phương thức Dịch Áo suy nghĩ không giống những người khác, nếu là người khác trước hết sẽ nghe chuyện xấu, có chuyện tốt ở phía sau thì ảnh hưởng ác liệt do chuyện xấu mang đến sẽ giảm bớt không ít. Tác Phỉ Á trừng to hai mắt, chậm rãi nói: “Lúc Lâm Tái đạo sư trở lại phát hiện có không ít bộ lạc võ sĩ tìm kiếm chung quanh bình nguyên, vùng phụ cận khu vực quặng mỏ cũng có vài bộ lạc võ sĩ tụ tập. Chỉ có điều bọn hắn không tạo thành lực uy hiếp quá lớn, đa số là những bộ lạc võ sĩ phụ thuộc.”

“Đám người kia lại xuất hiện?” Thần sắc Dịch Áo lập tức biến đổi, bởi vì hắn đang nhớ lại tình cảnh chạy trốn lúc trước, truy binh tràn khắp núi đồi tạo thành lực xung kích không nhỏ đối với tâm lý hắn, vì thế hắn cho tới ngày hôm nay hắn vẫn khó thể quên nổi.

“Người giết chết lãnh tụ tinh thần của bọn hắn, bọn hắn có thể từ bỏ ý đồ được không?” Tác Phỉ Á cười cười có vẻ hả hê, toàn bộ những cái này là do Ngõa Tây Lý ban tặng, cho nên Tác Phỉ Á cũng bắt đầu học

xấu. Nếu như không có Thánh Vũ Sĩ làm núi dựa, giờ phút này Tác Phỉ Á nhất định khẩn trương tới cực điểm, căn bản không thể nào cười nổi.

“Đây chính là chuyện tốt?” Dịch Áo nói.

“Hừ, ta nguyện ý lưu chuyện tốt lại phía sau, chàng để ý cái gì?” Tác Phỉ Á liếc sang Dịch Áo một tia sắc sảo.

“Bọn hần ra giá tiền thưởng chưa?” Dịch Áo hỏi.

“Tiền thưởng? Không biết, chàng hỏi chuyện này làm cái gì?”

“Chúng ta có thể hợp tác chứ sao!” Dịch Áo cười nói: “Nàng bán ta cho những bộ lạc võ sĩ kia rồi cầm tiền thưởng đi, về phần ta thì yên tâm. Phải biết rằng, vị hôn phu của người hiện tại đã là Cực Hạn võ sĩ, nếu như ta muốn một lòng chạy trốn, trên đời này không có ai, khụ khụ, những bộ lạc võ sĩ kia không thể ngăn ta được.”

“Hi hi, đúng là một ý kiến hay, ngày mai ta sẽ phái người đi tiếp xúc với những bộ lạc võ sĩ kia.” Thoạt nhìn Tác Phỉ Á có bộ dạng suy nghĩ rất chân thành, hồi lâu sau mới nói: “Nếu như bán chàng chỉ được mấy trăm kim tệ thì thôi đi, Dịch Áo nhà ta rất đáng giá nha!”

“Vậy nàng nói ta trị giá bao nhiêu?” Dịch Áo cười ôm lấy cái eo thon của Tác Phỉ Á.

“Đừng lộn xộn, đứng đắn chút đi.” Tác Phỉ Á vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấy không có người mới thở phào nhẹ nhõm: “Buông tay ra a, đạo sư đang chờ chúng ta đó.”

“Chuyện xấu nói xong rồi, còn chuyện tốt là cái gì?” Dịch Áo cười cười hôn một cái lên môi Tác Phỉ Á.

Nếu như không có người ngoài, Tác Phỉ Á sẽ không cự tuyệt thân mật với Dịch Áo, nàng nhẹ nhàng vươn hai cánh tay ra ôm cổ Dịch Áo, nhẹ giọng nói bên tai Dịch Áo: “Nhóm hàng đầu tiên của chúng ta đã được Lâm Tái đạo sư mang về.”

“Đây là thứ chúng ta đáng nhận được, có đáng giá để nàng cao hứng như thế không?” Dịch Áo hỏi.

“Ta còn chưa nói hết mà.” Tác Phỉ Á nói: “Mới vừa rồi Tây Cách Thụy Na viện trưởng và Lâm Tái đạo sư nói chuyện với nhau, sau đó Lâm Tái đạo sư bị thuyết phục, các nàng chuẩn bị liên danh đề nghị lên Thánh Đế Tư học viện tận lực phát động chiến tranh đối với các bộ lạc võ sĩ.”

“Không phải chứ, còn Mai Đề Na đạo sư thì sao?” Dịch Áo hỏi.

“Mai Đề Na đạo sư trước giờ vẫn thuộc phái chủ chiến, nàng làm sao có thể phản đối?” Tác Phỉ Á nói: “Thật ra lúc các bộ lạc võ sĩ mới vừa ra khỏi Vĩnh Đồng băng xuyên. Thánh Đế Tư học viện đã chia làm hai phái, một phái chủ trương đánh cho bộ lạc võ sĩ phải quay trở về, một phái không muốn làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn. Tây Cách Thụy Na viện trưởng và Lâm Tái đạo sư đều phản đối chiến tranh, bây giờ các nàng thay đổi lập trường sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với Thánh Đế Tư học viện.”

Tây Cách Thụy Na là phó viện trưởng đương nhiệm, Lâm Tái là người được lựa chọn kế nhiệm, ý kiến của các nàng ở đương nhiên rất có trọng lượng ở trong Thánh Đế Tư học viện.

“Những bộ lạc võ sĩ kia hẳn là chưa từ bỏ ý định, không qua bao lâu bọn họ nhất định sẽ xuất binh cướp đoạt khu vực quặng mỏ.” Tác Phỉ Á nói: “Tây Cách Thụy Na viện trưởng nói, thay vì bị động chịu đòn còn không bằng chủ động tiến công. Chúng ta có thể chia làm hai đường, bên này cố hết sức lôi kéo quân đội bộ lạc võ sĩ. Còn Thánh Đế Tư thành sẽ dốc toàn lực xuất kích triệt để hủy diệt quân đội hiện tại của bộ lạc võ sĩ. Sau đó dọc theo Khắc Lý Tư bình nguyên bọc đánh hai đường, một đòn dứt khoát giải quyết hết thấy phiền toái.”

“Hình như Tây Cách Thụy Na viện trưởng là một người vô cùng cực đoan.” Dịch Áo cười nói.

“Chàng không hiểu !”

” Tác Phỉ Á nói: “Sau khi Ngõa Tây Lý tiên sinh nói chuyện với nàng bữa hôm trước, mấy ngày nay nàng vẫn không có nghĩ ngơi tốt, mà một mực suy tư những lời nói kia, nàng cho ra quyết định này cũng không tính là kỳ quái. Nếu như nàng vẫn lạnh nhạt giống như trước đây mới khiến cho người ta khó hiểu đó.” Tác

Phỉ Á nói rất rõ ràng, những lời Ngõa Tây Lý nói đã tạo thành lực xung kích tâm linh đối với Tây Cách Thụy Na, “không nên cô phụ Băng Chi Khế Ước?”, Tây Cách Thụy Na xem Băng Chi Khế Ước còn trọng yếu hơn cả tính mạng của mình, vì thế nàng không thể để cho uy danh Thánh Vũ Sĩ Đế Tư bởi vì nàng biểu hiện quá yếu đuối mà bị người đời nhạo báng.

“Chờ đến khi đánh bại bộ lạc võ sĩ thì tốt rồi.” Tác Phỉ Á nở nụ cười thoải mái, nàng tựa hồ đã nhìn thấy được tương lai hạnh phúc sau này. Tái Nhân Hầu tước đã nhiều lần biểu đạt thiện ý, vậy thì Lộ Dịch Sĩ Bá tước chỉ có nước giữ vững im miệng không nói, sau khi đánh bại mấy bộ lạc võ sĩ sẽ không còn chuyện gì có thể ảnh hưởng đến bọn họ. Dịch Áo và nàng có thể yên lặng hưởng thụ cuộc sống an nhàn ở chỗ này, sinh con đẻ cái, tạo dựng gia nghiệp.

Trong lòng Dịch Áo lại rất âm trầm, hẳn rõ ràng vì sao Tác Phỉ Á vui mừng, nhưng đó không phải là tương lai của hắn, thù cha mẹ chắc chắn phải báo, thù của Ngõa Tây Lý cũng phải đòi lại cho bằng được.

Ngõa Tây Lý đối xử với hắn như thế xem như đã dốc hết khả năng rồi, chẳng lẽ hắn có thể an tâm nhận lấy hết thảy mọi thứ của Ngõa Tây Lý, nhưng không làm gì cho Ngõa Tây Lý? Mặc dù mỗi lần hỏi Ngõa Tây Lý tình huống của môn sinh trước kia, Ngõa Tây Lý luôn luôn nhăn mày cau mặt buồn bực nên hắn không dám hỏi nhiều, nhưng trong lòng hắn đã xác định một mục tiêu, đó là phải giết chết cái tên làm cho Ngõa Tây Lý thống khổ như thế. Vì thế hắn không thể ở lại Khắc Lý Tư bình nguyên, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn phải đi xa.

Đoàn người Tái Nhân và Đường Ân chạy tới nơi làm cho trang viên vốn không lớn nhất thời lộ vẻ chật chội, Dịch Áo và Tác Phỉ Á là chủ nhân bắt đầu bận rộn nhiều chuyện. Thế nhưng Tác Phỉ Á lại cực kỳ kinh ngạc vì Dịch Áo cũng tham dự vào ba cái việc vặt như thế này, thậm chí còn chủ động đi ra nghênh đón Tái Nhân Hầu tước, ở trong trí nhớ của nàng, hình như Dịch Áo không bao giờ cảm thấy hứng thú đối với chuyện này.

Chỉ có thể nói Tái Nhân đã đi một quân cờ vô cùng tốt, nếu như không phải lần đó Môn La đích thân đi ra biểu lộ tâm ý, Dịch Áo sẽ không thể nhiệt tình đối với Tái Nhân đến mức đó. Người và người giao thiệp với nhau thật ra không có gì khác biệt với làm ăn, phải có qua có lại mới có thể dài lâu.

Tất cả mọi người đều là hạng người thông minh, có vài lời không cần phải nói quá rõ ràng, từ trên tư thái Dịch Áo thể hiện đã có thể nói rõ vấn đề, sau đó Tái Nhân Hầu tước biểu hiện rất hài lòng, nụ cười trên mặt chưa bao giờ ngừng, giọng nói cũng bình dị gần gũi, không hề bày ra bộ dạng Hầu tước đại nhân.

Sau đó là đám người Lâm Tái từ từ chạy tới, ở trong một cái trang viên nhỏ nhỏ này lại có thể tụ tập một lượng cường giả vô cùng đông đảo, cơ hồ bao gồm tất cả chiến lực cao cấp trên Khắc Lý Tư bình nguyên.

Sau khi Phật Lang Duy chạy trốn, đám đạo tặc ở quanh vùng đã an tĩnh hơn rất nhiều, phần lớn đều hành động theo quy tắc có sẵn, nếu quả thật có người nào mất mùa tai diếc có ý định chạy đến nơi đây cướp bóc một phen, đoán chừng đó sẽ là cơn ác mộng rất lớn đối với bọn hắn.

Buổi gặp mặt Ngõa Tây Lý tiến hành ở trong phòng kín của trang viên, đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á không có tham dự, không phải là bọn họ không có tư cách, mà là không cần thiết.

Ngõa Tây Lý, Tái Nhân, Tây Cách Thụy Na và Đường Ân, mỗi người đại biểu cho thế lực một phương. Dĩ nhiên, ở tình thế hiện tại Dịch Áo còn chưa tính là thế lực gì cả, nhưng nhờ có Ngõa Tây Lý tồn tại nên hết thảy không thành vấn đề, cái dạng thế lực gì có thể so sánh với một vị cường giả Thánh cấp đây?

Đối với đám người Tái Nhân thì được phép ngồi chung một chỗ nói chuyện với Ngõa Tây Lý đã là vinh quang lớn lao rồi. Nếu như đổi thành một vị Thánh giả xa lạ khác, bọn họ cũng không dám tùy tiện bái kiến như vậy, may là có Dịch Áo tạo mối ràng buộc giúp cho thế lực các phương liên kết chung một chỗ, sáng tạo ra một cơ hội tốt đẹp cho tương lai.

Tái Nhân Hầu tước và Tây Cách Thụy Na đã ngồi vào vị trí lãnh đạo tự nhiên nắm chắc được thế cuộc trước mắt. Tái Nhân là người đã tâm bình气和, Tây Cách Thụy Na thì không cam lòng tiếp tục yên lặng, hai bên gặp gỡ cũng tương tự nhau.

Phỉ Tể Đại công trước giờ ngồi ở trên đầu Tái Nhân Hầu tước đã nằm liệt giường không dậy nổi, các Hầu tước lĩnh dưới tay hắn chắc chắn không chịu cô đơn, vì thế khói lửa nổi lên bốn phía bên trong lãnh địa.

Thế cục Đại công lĩnh chuyển biến càng ngày càng xấu, lúc này Tái Nhân Hầu tước quan tâm chính là lựa chọn người kế nhiệm Đại công, dã tâm thuộc về dã tâm, Tái Nhân vẫn còn khả năng tự nhận biết bản thân không thể nào ngồi lên được cái ghế Đại công, nhưng mấy thứ này không thể làm trở ngại hấn tìm kiếm lợi ích cho mình từ chỗ đó.

Hậu đãi sau lưng Tây Cách Thụy Na là Thánh Đế Tư thành, tranh đấu với các bộ tộc võ sĩ Vĩnh Đồng bằng xuyên rất lâu, các nàng thủy chung vẫn kiên kỳ lãnh tụ Phù Y của Thủ hộ giả nhất tộc. Tuy nói Phù Y bây giờ đã chết nhưng chiến đấu với nhau nhiều năm như vậy, Tây Cách Thụy Na đã sớm biết rõ ràng mấy vị tộc trưởng như lòng bàn tay, nàng hiểu chỉ dựa vào lực lượng Thánh Đế Tư thành không thể nào đánh lui liên quân bộ tộc nổi, trừ phi các nàng dám hạ quyết tâm ngọc đá cùng tan.

Thế nhưng Tây Cách Thụy Na không thể chuyên quyền độc đoán trong chuyện này, nói cho cùng nàng chỉ là viện trưởng, không có quyền lực quyết định tương lai cho Thánh Đế Tư thành.

Mặc dù vị trí xuất phát của mấy thế lực không giống nhau, nhưng điểm mấu chốt là cùng nhất trí suy nghĩ làm sao có thể dẫn động Ngõa Tây Lý. Chỉ cần Ngõa Tây Lý nguyện ý xuất thủ, thế cục tất nhiên sẽ cải biến rõ ràng. Tái Nhân Hầu tước và Tây Cách Thụy Na cũng có thể đạt được thứ mình mong muốn.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, Dịch Áo thật là may mắn khi có một vị đạo sư như ngài, người khác nhìn vào cũng phải cực kỳ ghen tỵ, chỉ qua thời gian nửa năm đã tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ. Ta nghĩ cho dù nói chuyện này ra ngoài, sợ rằng tất cả mọi người trên đại lục cũng không có một ai dám tin tưởng.” Tái Nhân Hầu tước cười nói.

Ngõa Tây Lý cười cười không nói gì, quả thật là Dịch Áo không gặp được Ngõa Tây Lý tuyệt đối sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay, có lẽ nhìn từ một phương diện khác, có được một đệ tử siêu quần bạt tụy như Dịch Áo lại là niềm kiêu hãnh của Ngõa Tây Lý.

Nếu như không gặp Dịch Áo, hiện tại Ngõa Tây Lý đang ở một địa phương xa lạ nào đó, âm thầm chờ đợi tính mạng của mình trôi qua rồi yên lặng chết đi, như thế cuộc đời của hấn xem như triệt để thất bại. Sau khi gặp phải Dịch Áo, hết thảy mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, Dịch Áo là hi vọng, là nơi ký gửi ước mơ của hấn, thậm chí có thể nói Dịch Áo chính là tương lai của hấn.

Đây là nguyên nhân chính Ngõa Tây Lý đồng ý gặp mặt đám người Tái Nhân Hầu tước, mặc dù Dịch Áo gia tăng thực lực rất nhanh nhưng căn cơ không vững, không có lực lượng đủ mạnh làm hậu thuẫn. Dưới tình huống này hấn rất dễ dàng bị kẻ khác để ý và rắp tâm hãm hại, chỉ tính riêng chuyện Dịch Áo trong quãng thời gian không tới một năm đã tiến giai lên Cực Hạn võ sĩ đã đủ khiến người ta thêm ngưỡng mộ, nếu nói bên trong đó không có bí mật thì có ai chịu tin tưởng đây?

Nhờ có Ngõa Tây Lý tồn tại tự nhiên mọi chuyện đều dễ xử, không có người nào dám đánh chủ ý lên người Dịch Áo, ít nhất ở trong khu vực Khắc Lý Tư bình nguyên là như vậy, nhưng một khi Ngõa Tây Lý biến mất thì sao? Cho nên Ngõa Tây Lý chuẩn bị trợ giúp Dịch Áo xây dựng một cỗ thế lực cho riêng mình, ít nhất cũng phải có năng lực tự vệ.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, không biết ngài có nghĩ tới cây cao bóng cả, bay cao thì đón gió lớn hay không? Tốc độ Dịch Áo lên cấp quá nhanh, ta nghĩ hấn là đã có người chú ý điểm này, Tái Nhân Hầu tước âm thầm xoay chuyển đề tài từ từ đi vào chính đề.

“Ta dĩ nhiên đã suy nghĩ qua.” Ngõa Tây Lý lẳng lặng nhìn sang Tái Nhân: “Cho nên chúng ta mới ngồi ở chỗ này.”

Lời Ngõa Tây Lý nói có hàm ý quá rõ ràng rồi, mọi người cứ nói trắng ra đi, không cần thiết quanh co lòng vòng làm gì.

“Tốt, ta đành phải nói thẳng vậy.” Tái Nhân cười nói: “Bên phía Phỉ Tế Đại công thì chúng ta đã triệt để đắc tội, nếu không phải tiên sinh kịp thời xuất hiện sẽ không biết kết quả biến thành cái dạng gì nữa. Chỉ sợ bản thân ta còn đứng được ở chỗ này hay không cũng khó nói, cách nhìn của ta là thay vì ngày đêm lo lắng Phỉ Tế Đại công trả thù, còn không bằng tiêu trừ triệt để cái tai họa ngầm này.”

Trong lời Tái Nhân Hầu tước nói, thật ra người chân chính đắc tội Phỉ Tế là Dịch Áo, chẳng những không hề kể công ngày đó Môn La động thân đi ra, ngược lại còn nói như trận xung đột này là vì Môn La tạo ra

vậy.

Lấy lịch duyệt cao thâm như Ngõa Tây Lý tự nhiên có thể hiểu rõ kỹ xảo trong lời nói của Tái Nhân Hầu tước, không thể phủ nhận một điều, chính là ý tứ đồng dạng thông qua phương thức biểu đạt không giống nhau sẽ cho ra kết quả hoàn toàn khác hẳn.

Ít nhất Tái Nhân Hầu tước dùng phương thức này biểu đạt thành ý của hắn rất tốt.

“Dĩ nhiên đây chỉ là ý kiến cá nhân của ta mà thôi, thế nhưng ta tin tưởng những người khác sẽ có ý nghĩ tương đồng.”

“Không cần phải hỏi ta.” Đường Ân Nam tước cười nói: “Đã là chuyện có liên quan tới Dịch Áo, nếu như ta không xuất lực thì nữ nhi bảo bối của ta tuyệt đối không tha thứ cho ta đâu !”

“Bên phía ta cũng không có vấn đề, Tác Phỉ Á là niềm kiêu hãnh của Thánh Đế Tư học viện, chúng ta cũng nên xuất ra một phần lực. Nhưng có một việc khó giải quyết, đó là chỉ cần các bộ tộc bên kia một ngày không rút quân, Thánh Đế Tư thành cũng không thể xuất ra quá nhiều lực lượng.” Tây Cách Thụy Na thần nhiên nói, trước đó nàng đã trải qua suy nghĩ vô cùng cẩn thận chỉnh sửa từng câu từng chữ, bởi vì những lời này khó tránh khỏi làm cho người ta có cảm giác ụ hiếp.

Nhưng nàng cũng không nói quá sự thật, cho dù là trận chiến tranh đoạt khu vực quặng mỏ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, bên phía nàng chỉ có thể xuất động một vị phó viện trưởng mà thôi, Thánh Đế Tư thành phải lưu lại hơn phân nửa lực lượng giữ nhà.

Vì thế trải qua cân nhắc kỹ lưỡng, Tây Cách Thụy Na quyết định cứ nói thẳng nói thật, nàng tin tưởng người ta là một vị Thánh giả, tầm mắt hiển nhiên không thể nông cạn được. Chỉ có điều lời vừa ra khỏi miệng, nàng khó tránh khỏi lộ vẻ khẩn trương, cẩn thận quan sát Ngõa Tây Lý phản ứng.

Ngõa Tây Lý phảng phất nhìn thấu Tây Cách Thụy Na suy nghĩ chuyện gì trong lòng, mỉm cười nói: “Người đang lo lắng cái gì đây? Cho dù người không nói, ta cũng chuẩn bị đối phó mấy bộ lạc kia. Sau khi Dịch Áo giết chết Phù Y, những tên kia đuổi theo Dịch Áo mãi không tha, nếu để cho bọn họ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày tìm tới nơi này.”

Nghe Ngõa Tây Lý nói, Tây Cách Thụy Na như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, đây không phải là sự tình đơn giản, nếu Ngõa Tây Lý mở miệng, như vậy sẽ ý nghĩa liên quân bộ tộc coi như xong xuôi rồi. Theo lý thuyết nàng vốn nên cao hứng mới đúng, nhưng mà không biết tại sao, giờ phút này trong lòng Tây Cách Thụy Na lại mơ hồ nổi lên mấy phần cảm giác mất mát.

“Thế nhưng đối phó Phỉ Tế Đại công không phải là chuyện đơn giản, trước tiên chúng ta cần phải chuẩn bị rất nhiều chuyện, bây giờ phải dời lực chú ý của những bộ lạc võ sĩ kia sang hướng khác đã.” Ngõa Tây Lý nhàn nhạt nói: “Còn nữa, các người nghĩ tới điều gì không? Nếu như chúng ta thật sự phá hủy Đại công lĩnh sẽ để cử ai trở thành chủ nhân lãnh địa đó?”

“Ta và Đường Ân Nam tước đã thương lượng qua.” Tái Nhân Hầu tước nhìn sang Đường Ân, nhẹ giọng nói: “Người thích hợp hẳn là Tác Phỉ Á.”

“Người nói để cho Tác Phỉ Á làm Đại công tước?” Ngõa Tây Lý rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng Tái Nhân Hầu tước nhiệt tâm như thế là muốn đưa mình ngồi lên vị trí kia.

“Không... không ...không.” Thấy vẻ mặt Ngõa Tây Lý biến hóa quá lớn, Đường Ân cuống quýt phát tay lia lịa: “Hầu tước đại nhân, có phải lo xa quá hay không? Ta cảm giác... cảm thấy hơi ...”

“Ha hã, Đường Ân Nam tước, người không rõ ràng chuyện tình bên phía Đại công lĩnh. Những tên Hầu tước ở dưới ngày ngày chém chết tranh đoạt địa bàn, bọn họ có tư cách gì ngồi lên vị trí Đại công? Hơn nữa năng lực Tác Phỉ Á ở trên Phất Lí Tư bình nguyên có người nào không biết? Bản về thiên phú thi hành chính trị và kinh tế, ta nghĩ rằng các vị đang ngồi ở đây không có một ai làm tốt hơn nàng.”

221. Chương 221: Đốc Lòng Tu Luyện.

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 221: Dốc lòng tu luyện.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngõa Tây Lý mỉm cười bình thản, lời Tái Nhân Hầu tước nói này quả thực là nói hư nói vượn, Tác Phỉ Á quả thật xử lý chính vụ Nam tước lĩnh rất tốt, nhưng nhiều đó thì tính gì chứ? Đừng bảo là người khác, chỉ nói riêng bản thân Tái Nhân Hầu tước, Tác Phỉ Á sẽ tìm thấy rất nhiều thứ cần phải học tập. Ngoài có nạn trộm cướp hoành hành, bên trong có Sắc Vi Hoa gia tộc kiềm chế. Tái Nhân Hầu tước lại có thể chu toàn được tất cả thế lực khắp nơi, làm cho Hầu tước lĩnh phát triển đến quy mô như bây giờ không phải là một chuyện dễ dàng.

“Nhưng mà niên kỷ Tác Phỉ Á còn quá nhỏ, làm sao có thể phục chúng?” Đường Ân bị thái độ Ngõa Tây Lý làm cho hồ đồ rồi, lương tâm ái ngại nổi lên liền tìm lý do phản đối, hẳn hiểu được hết thấy là do Ngõa Tây Lý làm chủ. Nếu Ngõa Tây Lý nói Tác Phỉ Á có thể làm, vậy thì Tác Phỉ Á sẽ có thể trở thành Đại công tước. Nếu như Ngõa Tây Lý nói Tác Phỉ Á không được, vậy thì cho dù hắt ra sức suy nghĩ cỡ nào cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Tái Nhân Hầu tước đề nghị nghe có vẻ hoang đường, nhưng cẩn thận suy nghĩ sẽ thấy không phải là không có tính khả thi. Hiện tại trên đại lục có hai cách Bổ nhiệm Đại công tước, một là do Thần Vực chỉ định, nhưng Thần Vực đã bị phá hủy nên con đường này hoàn toàn không thông.

Cách khác chính là nhóm Hầu tước liên danh đề cử, dĩ nhiên chỉnh hợp nhóm Hầu tước nhóm vào chung một chỗ là chuyện tương đối khó khăn, sẽ phải dựa vào từng hành động cụ thể mới có thể quyết định được.

Hiện tại có Ngõa Tây Lý làm hậu thuẫn giúp cho Tái Nhân Hầu tước ra mặt chỉnh hợp, bởi vì bản thân Tái Nhân không có ý tranh giành vị trí này, cho nên dư luận bên ngoài sẽ không quá lớn, mục tiêu của bọn họ là Đại công lĩnh chứ không phải một lưới bắt hết nhóm Hầu tước. Ít nhiều gì cũng sẽ tìm được mấy đồng minh, hợp tung liên hoành vốn là sở trường của Tái Nhân Hầu tước. Cộng thêm lực lượng Thánh Đế Tư thành vào thì có thể nói ở trong toàn bộ Đại công lĩnh không có người nào đủ lực tranh phong cùng bọn họ.

Có bước đầu tốt đẹp sẽ có trụ cột hợp tác, tất cả mọi người không phải là mấy kẻ hẹp hòi. Tây Cách Thụy Na lập tức động thân chạy về Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước và Đường Ân Nam tước lưu lại trong trang viên.

Mọi người nói quyết định này cho Tác Phỉ Á nghe, nàng chỉ là một người thừa kế Nam tước lĩnh mà thôi, lại là một nữ tử, nay được ngồi vào vị trí Đại công tước? Chênh lệch trong đó y như dòng sông so với biển rộng, cho dù là Tác Phỉ Á luôn luôn tinh táo, sau khi nghe được tin tức này cũng phải trợn mắt há mồm kinh hãi.

Đường Ân Nam tước vẫn không yên lòng, cố ý dẫn dò Tác Phỉ Á một phen, ý là bảo Tác Phỉ Á không cần phải băn khoăn quá nhiều, chỉ cần làm tốt bốn phận cương minh là được rồi. Nếu nói nghiêm khắc thì Tác Phỉ Á chỉ là một vật tượng trưng mà thôi, rất ít tác dụng thực tế, Đường Ân Nam tước vẫn hiểu được nếu không phải Tác Phỉ Á ngồi vào vị trí này thì sẽ là Dịch Áo. So sánh cả hai thì dường như Tác Phỉ Á thích hợp hơn, dù sao nàng đã có kinh nghiệm xử lý phương diện này.

Người xưa thường nói đạo trị quốc cũng như trị gia, đạo lý người người đều hiểu, nhưng chỉ có vài người thật sự làm được mà thôi. Tác Phỉ Á không có lòng tin quản lý tốt một Công quốc, cũng may là nàng ngồi vào vị trí Đại công tước sẽ không cần quan tâm quá nhiều chuyện, phần lớn sẽ có hậu đãi trợ giúp. Đám tai to mặt lớn trên Khắc Lý Tư bình nguyên không phải là vật bài biện, lỡ may nàng sai lầm gây chuyện phiền phức, bọn họ nhất định sẽ tìm cách hất nàng ra.

Mặc dù Đường Ân Nam tước tiến hành một cuộc khuyên giải và giáo huấn dài dòng nhưng không có một chút tác dụng, Tác Phỉ Á thủy chung vẫn cau mày lộ vẻ vô cùng lo lắng.

“Tác Phỉ Á Đại công của chúng ta hình như đang mất hứng nha?” Y Toa Bối Nhĩ vừa đi tới đã ban tặng cho Tác Phỉ Á một nụ cười ranh mãnh.

Tác Phỉ Á bắt đắc dĩ liếc sang Y Toa Bối Nhĩ: “Người cũng tới giễu cợt ta hả? Còn không giúp ta suy nghĩ biện pháp?”

“Ai da, chuyện này cần gì suy nghĩ nữa?” Y Toa Bối Nhĩ cười mỉa mỉ nói: “Bọn họ nói thế nào thì người làm như thế là được, Đại công có chỗ nào không tốt?”

“Ngay cả Nam tước lĩnh ta còn xử lý không tốt, làm gì có tư cách làm Đại công?” Tác Phỉ Á cười khở nói, sau đó oán giận nói: “Địch Áo cũng thiệt là..., không nói giúp ta câu nào hết.”

“Địch Áo? Việc này thì dễ làm.” Y Toa Bối Nhĩ phũ phũ tay nói: “Chỉ cần người gọi hắn từ trong viện ra ngoài, ta sẽ giúp người dạy dỗ hắn, thế nào?”

Nhắc tới tòa viện nhỏ của Địch Áo, Tác Phỉ Á cũng rất buồn bực, bây giờ muốn gặp Địch Áo chỉ có thể ở ngoài viện la vào trong, nhưng Lao Lạp lại có thể ở bên cạnh Địch Áo cả ngày, nếu nói Tác Phỉ Á không thêm để ý chuyện này chắc chắn là lừa dối.

Giờ phút này ở trong viện nhỏ, Địch Áo đang ngồi trên chiếc chiếu có giá trị vô cùng cao quý, từng sợi nguyên lực liên tục tràn vào trong thể nội lấp đầy Căn Luân của Địch Áo. Đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu, thậm chí Địch Áo có thể cảm thấy lực lượng ở trong thể nội của mình đang dần lớn mạnh, Căn Luân cũng từ từ trở nên chân thật hơn, mặc dù quá trình này rất nhỏ nhưng Địch Áo vẫn cảm giác được rõ ràng.

Theo lý thuyết chỉ có cường giả tấn thăng lên cấp bậc Vô Tôn mới có thể nắm giữ mỗi một tia biến hóa nhỏ bé ở trong cơ thể. Địch Áo từng hỏi vấn đề này với Ngõa Tây Lý, nhưng Thất Luân trong thân thể nhân loại vốn là tồn tại cực kỳ thần bí, Ngõa Tây Lý cũng không biết nên giải thích thế nào cho hợp lý, chỉ có thể quy chuyện này vào nguyên nhân Địch Áo khổ tu mười mấy năm.

Địch Áo đang cố gắng nắm chắc hết thấy thời gian hấp thu nguyên lực, quãng thời gian hai ngày hai đêm này hắn không hề nhúc nhích lần nào. Bởi vì bọn họ chuẩn bị phát sinh xung đột với các bộ lạc võ sĩ, trước kia Địch Áo chỉ là Quang Mang võ sĩ nên không phát huy ra bao nhiêu công dụng, nhưng bây giờ hoàn toàn khác hẳn. Một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ ở trên chiến trường có tác dụng tốt hơn những võ sĩ cùng giai, năng lực di chuyển nhanh chóng của bọn họ thường thường khiến cho địch nhân vô lực lắc đầu thở dài.

Ngõa Tây Lý đề ra yêu cầu một khi chiến tranh bộc phát, Địch Áo nhất định phải xông lên tuyến đầu, chỉ có đánh giết sinh tử mới có thể nhận được những kinh nghiệm quý giá, Những thứ này Ngõa Tây Lý không thể dạy cho Địch Áo, chỉ có thể để cho Địch Áo tự mình lĩnh ngộ.

Vì thế, giờ phút này Địch Áo hấp thu càng nhiều nguyên lực, trong tương lai ở trên chiến trường sẽ có thêm một phần khả năng bảo vệ tính mạng. Từ điểm này tính lên, Địch Áo thật sự rất may mắn, trên đời này có bao nhiêu Cực Hạn võ sĩ mới vừa lên cấp đã có nhiều mảnh võ tinh thần cực phẩm như vậy cung cấp cho bọn họ hấp thu?

Trong lúc đó Lôi Mông và Ca Đồn từng đến thăm Địch Áo một lần, ở xa xa nhìn thấy Địch Áo vẫn ngồi đả tọa không nhúc nhích, hai người đều im lặng quay đầu rời đi, Địch Áo đã tấn thăng Cực Hạn võ sĩ còn cố gắng như thế, bọn họ có lý do gì thư giãn đây?

Chỉ có điều lần này khổ cực nhất là Môn La, điều này cũng không trách người khác, là do chính bản thân hắn không nên xung phong chấp nhận cùng nhau tu luyện với Ca Đồn cùng Lôi Mông, có lẽ ở trong suy nghĩ của hắn, làm như vậy sẽ có thể kéo quan hệ song phương lại gần hơn.

Sau khi Môn La gia nhập, thành quả tu luyện của Ca Đồn và Lôi Mông trước kia hiện ra rất cụ thể, Môn La và Lôi Mông đồng dạng là Hỏa hệ Quang Mang võ sĩ cấp tám, thế nhưng trụ cột thua kém Lôi Mông nhiều lắm. Dĩ nhiên, tuổi hắn cũng lớn hơn hai người Ca Đồn không ít, phương thức bọn họ tu luyện vẫn giống như trước đây, chỉ thay đổi vị trí Địch Áo thành Môn La.

Dựa theo phương pháp Ca Đồn và Lôi Mông chỉ dẫn, Môn La dốc hết toàn lực tiêu hao nguyên lực trong cơ thể, nhưng lúc này hắn kinh ngạc nhìn thấy hai người Ca Đồn và Lôi Mông vẫn còn ‘vui vẻ’ chiến đấu. Điều này không khỏi làm cho Môn La nghi ngờ trăm mối nhưng không có lời giải, tất cả mọi người đều là Quang Mang võ sĩ, tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Thành thật mà nói, đối với việc tu luyện cường độ cao như bọn họ, lực áp bách thường rất lớn, phương thức tu luyện bắt buộc phải hao hết nguyên lực này làm cho Môn La chịu không nổi, nhưng ai không có lòng háo

thắng. Nhất là hai người trước mặt còn nhỏ tuổi hơn, vì thế Môn La bất chấp tất cả cản trở kiên trì cho tới cùng.

Đến sau cùng, Môn La đã không còn đơn thuần muốn tiếp cận đoàn thể Dịch Áo nữa rồi, mà là suy nghĩ đến tranh giành danh dự cho mình, tại sao lần nào cũng là hắn gục xuống trước? Không có đạo lý này nha?

Ngày ngày trôi qua nhanh, rốt cuộc Tây Cách Thụy Na chạy từ Thánh Đế Tư thành trở lại, mang theo bức thư do viện trưởng Nhã Duy Đạt của Thánh Đế Tư học viện tự tay viết.

Trong khoảng thời gian này, quân đội Tái Nhân Hầu tước và Đường Ân Nam tước đã tụ họp xong xuôi, tùy thời đều có thể thẳng tiến phương hướng Thánh Đế Tư thành.

Bao gồm Tây Cách Thụy Na ở bên trong, tất cả mọi người đều không biết chỉ trong quãng thời gian vài ngày ngắn ngủi này, Dịch Áo đã nhảy lên tới Cực Hạn võ sĩ cấp hai, đây là Dịch Áo tuân theo lời Ngõa Tây Lý dẫn dắt, không có sử dụng dòng nguyên lực nước xoáy trong cơ thể. Một khi Dịch Áo thành công khống chế toàn bộ nguyên lực bên trong đó, như vậy nguyên lực của hắn sẽ bay vọt về chất thêm lần nữa.

222. Chương 222: Người Quen Cũ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 222: Người quen cũ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì có Ngõa Tây Lý trấn giữ cho nên mọi người không hề khinh thường, kết quả của cuộc chiến tranh này đã có thể đoán trước rồi, trước mặt cường giả Thánh cấp, liên quân bộ lạc võ sĩ căn bản không có hi vọng thắng lợi.

Vào một ngày nọ, đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á tụ tập ở chung một chỗ dùng cơm, bất chợt cửa phòng bị đẩy ra.

“Y Toa Bối Nhĩ, nhìn xem ai tới nè?” Lâm Tái cười ha hả đi vào phòng, sau lưng nàng mà hai gã thanh niên khí vũ hiên ngang.

Dịch Áo nhìn sang liền lấy làm kinh ngạc, hắn nhận ra đối phương, một người là Khoa Lâm bạn trai Y Toa Bối Nhĩ, một người là Cách Lý Phỉ Tư.

Y Toa Bối Nhĩ đang nói đùa với Tác Phỉ Á lập tức thay đổi thái độ, dùng chất giọng lạnh nhạt nói: “Các người tới đây làm gì?”

Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư liếc nhìn nhau dò ý, bọn họ nhìn ra được cảm xúc Y Toa Bối Nhĩ không tốt, bọn họ có lòng tới đây xin lỗi, nhưng chung quanh đang có nhiều người như vậy, bọn họ không thể bỏ qua thể diện được.

“Các người đã tới.” Dịch Áo cười cười: “Hoan nghênh!” Mặc dù biết hai người này từng cấu kết với Phật Lang Duy cố gắng đưa hắn vào chỗ chết, nhưng quan hệ giữa Y Toa Bối Nhĩ và Khoa Lâm không tầm thường, không nhìn thấy chùa thì cũng nể mặt phật, ít nhất không thể để cho Y Toa Bối Nhĩ quá khó xử.

Có lẽ là do bọn họ hoàn toàn không có đặt Dịch Áo vào trong mắt, có lẽ là thái độ Dịch Áo biểu hiện không đủ nhiệt tình, miệng nói hoan nghênh nhưng thân thể vẫn ngồi trên ghế, cho nên Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư làm ra vẻ không có để ý tới Dịch Áo.

Tầm mắt Cách Lý Phỉ Tư rơi vào trên người Tác Phỉ Á, mỉm cười ôn nhu nói: “Tác Phỉ Á tiểu thư, thật lâu không gặp, có khỏe không?”

Tác Phỉ Á làm như không nghe thấy gì cả, lẳng lặng cầm lấy khăn ăn, mỉm cười nhéo mũi Lao Lạp, sau đó cẩn thận lau tay cho Lao Lạp. Tiểu nha đầu Lao Lạp này mặc dù đã ở chung một chỗ với đám người Dịch

Áo một đoạn thời gian không ngắn, nhưng vẫn chưa thể dung nhập chân chính vào xã hội văn minh, những thứ khác không nói, chỉ riêng vấn đề sử dụng bộ đồ ăn đã làm cho người ta hao phí không biết bao nhiêu tâm sức. Hơn nữa, bây giờ Lao Lạp đã học xong cách thức nhìn người, khi tất cả mọi người chú ý vào nàng, nàng sẽ biết điều cầm lấy bộ đồ ăn, dùng tư thế ngốc nghếch chậm chạp ăn cơm, chờ đến khi mọi người hàn huyên náo nhiệt, không còn ai chú ý nàng sẽ lập tức dùng tay.

Nếu như Thủ hộ giả cũng chia theo hệ, Lao Lạp không thể nghi ngờ là thuộc về Phong hệ, động tác xuất thủ nhanh như chớp, cho dù là Ngõa Tây Lý tự mình quan sát nàng cũng chưa chắc có thể kịp thời ngăn cản.

Thế nhưng Tác Phỉ Á vô cùng kiên nhẫn, mỗi lần Lao Lạp dơ tay nàng sẽ ôn tồn giải quyết dùm cho Lao Lạp. Theo như lời Tác Phỉ Á nói, nàng và Dịch Áo còn chưa có lập gia đình đã có tới hai nữ nhi, một người tự nhiên là An Kỳ Nhi rồi, một người khác chính là Lao Lạp.

Không thể không thừa nhận một điều, đó là hai nữ nhi này hơi lớn tuổi, nhưng Tác Phỉ Á nhất định cho rằng như vậy hẳn là có tính toán riêng của mình.

Đúng lúc này Tái Nhân Hầu tước và Tây Cách Thụy Na cùng nhau tiến vào phòng, bởi vì bây giờ trong trang viên quá nhiều người nên Tác Phỉ Á phải bố trí hai phòng ăn, các trưởng bối dùng một gian, đám người trẻ tuổi chiếm một gian, bằng không dồn nhiều vào một chỗ sẽ có vẻ không thích hợp.

“Dọc đường cực khổ không?” Dịch Áo nhẹ giọng nói với Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư: “Có chuyện gì cần nói thì cứ ngồi xuống, chúng ta từ từ hàn huyên.”

Vẫn không có người nào để ý tới Dịch Áo, Khoa Lâm tới là vì Y Toa Bối Nhĩ, Cách Lý Phỉ Tư lại đến gặp Tác Phỉ Á. Bọn họ đều không muốn có bất kỳ quan hệ gì với tên nhà què trước mặt này. Huống chi, bọn họ đối chọi căng thẳng với Y Toa Bối Nhĩ như vậy, đầu sỏ của tai họa chính là Dịch Áo, nếu Dịch Áo không đến Thánh Đế Tư thành thì hết thảy mọi việc sẽ không phát sinh.

Tây Cách Thụy Na lẳng lặng quan sát bóng lưng Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư, nàng đang rất cao hứng nên không có chú ý tới chi tiết, Tái Nhân Hầu tước đứng ở phía trước lại thấy được một màn nhạc đệm nhỏ nhỏ này, ánh mắt hắn khẽ híp lại lâm vào trầm tư.

Dịch Áo thật sự bất đắc dĩ, theo lý thuyết kẻ có nội tâm tràn oán khí phải là bản thân hắn mới đúng? Vì sao hiện tại hình như oán hận của đối phương còn lớn hơn hắn? Thế sự chỉ có thể nhẫn nhịn một hai, không thể liên tục bốn năm lần được, hắn trước sau hai lần biểu đạt thiện ý và đã bị cự tuyệt, vậy thì coi như xong, dù sao hắn cũng đã cấp đủ mặt mũi cho Y Toa Bối Nhĩ.

“Khoa Lâm, Cách Lý Phỉ Tư, là các người?” Tây Cách Thụy Na nói: “Các người tới đây làm gì?”

“Tây Cách Thụy Na viện trưởng, người khỏe.” Khoa Lâm xoay người lại nhìn thấy Tây Cách Thụy Na, vội vàng khom lưng cung kính thi lễ: “Chúng ta nghe nói nơi này cần trợ giúp nên lập tức mang theo võ sĩ gia tộc chạy tới.”

“Chúng ta cần trợ giúp? Ha ha, ta thấy người tới vì Y Toa Bối Nhĩ mới đúng.” Tây Cách Thụy Na cười nói, nàng biết Y Toa Bối Nhĩ và Khoa Lâm náo loạn có vẻ không được tự nhiên nhưng không coi vào đâu, người trẻ tuổi nảy sinh cãi nhau, giận dỗi là chuyện rất bình thường.

“Tây Cách Thụy Na viện trưởng, mặc dù chúng ta trẻ tuổi nhưng cũng biết phân biệt thời điểm thư giãn và cấp bách, lần này tới chính là vì đối phó với các bộ lạc võ sĩ.” Cách Lý Phỉ Tư chậm rãi nói, sau đó hắn chuyển tầm mắt sang Tái Nhân Hầu tước: “Vị đại nhân này là...”

Tái Nhân Hầu tước đứng ở trước, Tây Cách Thụy Na lùi ra sau nửa bước nên hắn biết địa vị của nam nhân trung niên này hẳn là cao hơn Tây Cách Thụy Na viện trưởng.

“Ta giới thiệu cho các người, vị này là Tái Nhân Hầu tước.” Tây Cách Thụy Na nói.

“Hầu tước đại nhân.” Cách Lý Phỉ Tư vội vàng khom lưng thi lễ: “Lần đầu gặp mặt, mong ngài chiếu cố.”

Tái Nhân Hầu tước không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp đi tới chỗ Dịch Áo, sau đó đá một cước vào ghế Môn La đang ngồi, mắng nhẹ: “Cút sang một bên !”

Môn La bắt đắc dĩ thở dài, bụng mâm thức ăn của mình đứng lên nhường vị trí lại cho Tái Nhân Hầu tước.

“Đừng có gờ cái vẻ mặt đưa đám đó ra, cha khi dễ con là thiên kinh địa nghĩa, hiểu không?” Tái Nhân Hầu tước trợn mắt nhìn tới Môn La rồi nhàn nhả ngồi xuống.

Mặc dù trên mặt Môn La tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại tươi cười muốn nở hoa, hẳn biết bởi vì lần trước chính mình có biểu hiện tốt đã được phụ thân chân chính tin cậy, đánh là thân mắng là yêu, chuyện như vậy không chỉ xuất hiện ở giữa vợ chồng.

“Môn La, Hầu tước đại nhân chán ghét người nhưng chúng ta không ghét, qua ngồi bên này đi.” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Cũng chỉ có Lôi Mông là tốt nhất.” Môn La bụng mâm thức ăn tiến tới bên cạnh Lôi Mông, thoải mái ngồi xuống.

Tái Nhân Hầu tước mỉm cười rất sáng khoái, cái hẳn muốn chính là hiệu quả như vậy, bản thân hẳn làm không được là vì chênh lệch niên kỷ, không thể nào trở thành bằng hữu tốt với đám người trẻ tuổi. Chỉ cần Môn La có thể dung nhập vào trong đoàn thể này, vậy thì tương lai sẽ có thể bảo đảm rồi.

“Địch Áo, mấy ngày qua không thấy người.” Tái Nhân Hầu tước nhìn về phía Địch Áo: “Cảm giác thế nào?” Ý Tái Nhân Hầu tước hỏi chính là cảm giác khi Địch Áo tu luyện, Ngõa Tây Lý xuất đại thủ bút khiến cho hẳn cũng phải chặc lưỡi hít hà không dứt, gần ngàn viên mảnh vỡ tinh thần cực phẩm làm thành chiếu, mục nội nó, nằm ở trên đó có thể ngủ được không?

“Nhàm chán.” Địch Áo cười nói: “Suốt ngày ăn ngủ, ngủ ăn, quá nhàm chán.”

“Nhàm chán? Bản thân ta biết một chỗ rất thú vị cách đây không xa, thuộc khu Lộ Dịch Sĩ Bá tước lĩnh.” Tái Nhân Hầu tước cười híp mắt nói: “Nghe nói đó chính là thiên đường của nam nhân nha, nếu có thời gian ta sẽ dẫn các người đi dạo, đúng lúc ta có chuyện muốn tìm Lộ Dịch Sĩ gây phiền toái, nói không chừng có thể gặp được cơ hội tốt.”

“Tái Nhân Hầu tước, đừng quên người là một vị trưởng bối.” Tây Cách Thụy Na thật sự dở khóc dở cười.

“Đừng có nâng ta lên thành trưởng bối. Ta đây không thèm để ý đâu, ta chỉ để ý... Ý? Các người có cảm giác một cổ sát khí không?” Sau đó Hầu tước làm bộ ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn về phía Tác Phỉ Á.

Tầm mắt mọi người cũng dời theo Tái Nhân Hầu tước rơi vào người Tác Phỉ Á, trên thực tế Tác Phỉ Á biết Tái Nhân Hầu tước đang nói đùa, từ đầu đến cuối nàng không có để vào trong lòng, nhưng tất cả mọi người đang nhìn nàng làm cho nàng chịu không được nữa rồi, đành phải buồn bực ngẩng đầu lên, trên mặt hiện ra mấy phần hờn dỗi nói: “Nhìn ta làm gì? Các người nguyện ý đi thì cứ đi, ta không ngăn cản.”

“Thiệt hay giả? Vậy thì ngày mai chúng ta sẽ đi.” Lôi Mông lập tức thêm vào.

“Đi đi!” Tác Phỉ Á lườm lườm Lôi Mông, sau đó lại bồi thêm một câu: “Đi chết đi!”

Mọi người nghe thế nhất thời cười vang lên, Đường Ân vừa đi đến tò mò hỏi: “Hàn huyền chuyện gì mà cao hứng như thế?”

“Ta bảo ngày mai dẫn bọn hẳn đi Lộ Dịch Sĩ Bá tước lĩnh tìm chỗ tiêu tiền, thế nhưng hình như Tác Phỉ Á tiểu thư của chúng ta không vui.”

“Hầu tước đại nhân, chuyện như vậy ngài nên tìm ta mới đúng.” Đường Ân cười lớn lên, vội vàng phụ họa.

“Nói như vậy chúng ta đều có chung sở thích?” Tái Nhân Hầu tước cũng nở nụ cười, sau đó tầm mắt đột nhiên chuyển sang Ca Đồn: “Chỉ có điều Ca Đồn cũng phải đi cùng chúng ta, không có người và Hỏa Hồng Thú, Lộ Dịch Sĩ Bá tước làm sao mắc câu được?”

Đám người Địch Áo, Tác Phỉ Á liếc nhau, bọn họ đã hiểu đây là dấu hiệu chuẩn bị động thủ với Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

223. Chương 223: Vạch Mặt.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 223: Vạch mặt.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tình cảnh Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư rất lúng túng, bởi vì không có người nào để ý tới bọn họ, tất cả mọi người hàn huyên vô cùng náo nhiệt rõ ràng là bài xích bọn họ ra bên ngoài. Tây Cách Thụy Na vẫn còn chưa hiểu, chỉ có Lâm Tái một mực quan sát hiện trường nhìn thấu một ít đầu mối, ánh mắt tràn đầy hồ nghi.

“Hầu tước đại nhân, nếu như có thể, ta và Khoa Lâm sẽ mang theo võ sĩ gia tộc đi với ngài.” Cách Lý Phỉ Tư mỉm cười nói, mặc dù lúc trước Tái Nhân Hầu tước không để ý đến hắn, nhưng hắn không hề nổi giận: “Nguyện ý ra sức vì ngài.”

“Đúng vậy, chúng ta không quen với chuỗi ngày nhàm chán.” Khoa Lâm cười cười nói: “Nếu như mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn chẳng phải là biến thành heo rồi?”

Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn, mặc dù hắn không có hướng về phía Dịch Áo, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ của hắn.

“Khoa Lâm, nói cho rõ ràng đi, ngươi có ý gì?” Tác Phỉ Á bỗng nhiên nổi giận đùng đùng, đứng lên quát to.

Lao Lạp đang hưởng thụ sung sướng được Tác Phỉ Á phục vụ bị hành động của Tác Phỉ Á dọa cho sợ hết hồn, thế nhưng nàng đã học xong cách quan sát thần sắc người khác. Nhìn theo tầm mắt phần nộ của Tác Phỉ Á, nàng lập tức khóa ngay thân thể Khoa Lâm, há miệng phun cục xương xuống mặt đất, hai tay vội vàng lau vài cái vào váy rồi lặng lẽ nắm chặt quả đấm.

Khoa Lâm cũng sợ hết hồn, hắn không nghĩ tới Tác Phỉ Á phản ứng lớn như vậy, ấp a ấp úng giải thích: “Ta... ta không nói gì mà? Ta chỉ... ta chỉ nói là chúng ta không quen sống nhàm chán.”

“Khoa Lâm nói không sai.” Cách Lý Phỉ Tư vội vàng cứu giúp đồng bạn: “Người trẻ tuổi phải có chí khí, tìm một vài chuyện tình có ý nghĩa mà làm.”

“Đó, hèn gì ta nhìn không thấy nổi, thì ra là hai thanh niên trẻ tuổi tuần kiết.” Lôi Mông dùng chất giọng âm dương quái khí lẩm bẩm.

“Tác Phỉ Á, vì sao lại nổi giận như vậy?” Tây Cách Thụy Na vội vàng giảng hòa: “Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư đi đường xa tới giúp chúng ta mà.”

Tác Phỉ Á vừa định nói chuyện thì Y Toa Bối Nhĩ dùng ánh mắt cầu trợ nhìn tới, Tác Phỉ Á liền mềm lòng chậm chậm ngồi xuống. Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ đã không muốn ở cùng một chỗ với Khoa Lâm, nhưng cũng không thể từ bằng hữu biến thành địch nhân, hiện tại tình cảnh Y Toa Bối Nhĩ cực kỳ khó xử.

“Dịch Áo, hình như hai người này có địch ý đối với ngươi?” Tái Nhân Hầu tước đột nhiên hỏi một câu, những lời này hắn đã suy nghĩ kỹ rồi mới nói, một là thức tỉnh Tây Cách Thụy Na vẫn chưa rõ ràng tình thế hiện tại, hai là đưa chuôi dao cho Dịch Áo. Hắn không muốn tự tiện làm chủ dùm cho Dịch Áo, mà cũng không cần thiết, một khi làm không tốt có thể khéo quá hóa vụng. Nhưng chỉ cần Dịch Áo tỏ thái độ công kích đối phương, đến lúc đó hắn lập tức đánh trận đầu, đây là cơ hội tốt trời ban không thể bỏ qua.

“Ừ, trước kia đúng là có một vài hiểu lầm.” Dịch Áo thản nhiên nói, hắn cũng thấy được ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ.

Tái Nhân Hầu tước nhún vai, nếu Dịch Áo không muốn truy cứu tự nhiên hắn chỉ có thể buông chuyện này xuống, sau đó hắn nhìn về phía Ca Đốn nói: “Ca Đốn, mấy ngày nữa có thời gian rảnh không?”

“Ta? Đi Lộ Dịch Sĩ Bá tước lĩnh?” Ca Đốn suy nghĩ một lát mới nói: “Không thành vấn đề, khi nào đi?”

“Ngày mai còn có một số việc cần phải xử lý, cuối ngày vậy.”

“Tốt.” Ca Đồn gật đầu đáp ứng.

“Ta cũng muốn đi !” Lôi Mông kêu lên.

“Tốt.” Tái Nhân Hầu tước hớn hở gật đầu: “Địch Áo, còn người?”

“Ta.” Địch Áo suy nghĩ một lát, hồi lâu mới nói: “Được rồi, ta cũng đi xem náo nhiệt vậy.”

“Khoa Lâm, Cách Lý Phỉ Tư, hai người các người đi theo ta.” Lâm Tái nói: “Ta tìm địa phương nghỉ ngơi cho các người.” Thật ra chuyện như vậy vốn nên an bài người hầu đi làm, lúc này Lâm Tái tự mình ra mặt hiển nhiên đã nhìn ra Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư không được mọi người hoan nghênh rồi. Hơn nữa nàng muốn hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lòng mang dịch ý đối với Địch Áo? Nói đùa gì vậy, kế hoạch phản kích bộ lạc võ sĩ hoàn toàn phụ thuộc vào Địch Áo, hoặc có thể nói là dựa vào Ngõa Tây Lý mới triển khai được. Nếu như bọn họ mang dịch ý đối với Địch Áo thì xuất hiện ở chỗ này chẳng những không giúp được gì, ngược lại còn có thể gặp phải phiền toái.

Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư cũng không đứng ở chỗ này nổi nữa, nghe lời đi theo Lâm Tái ra ngoài. Tây Cách Thụy Na lo lắng nhìn sang Địch Áo, sau đó cũng theo ở phía sau, nàng cũng muốn biết sự tình cụ thể.

“Hai người đó tới làm gì? Bảo người đuổi bọn họ đuổi đi cho rồi.” Ca Đồn thấy mấy vị trưởng bối Thánh Đế Tư học viện đã rời đi cũng không cần cố kỵ gì nữa.

Lôi Mông âm thầm đá Ca Đồn một cước dưới đáy bàn, sau đó nhếch miệng cười nham nhở với Y Toa Bối Nhĩ.

“Cười cái gì?” Y Toa Bối Nhĩ tức giận nói: “Bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì tới ta, các người nguyện ý làm cái gì thì cứ làm, không cần để ý tới ta.”

Lôi Mông cười hắc hắc thầm nghĩ trong lòng, không cần để ý tới người? Nếu không để ý tới người thì hai vị thanh niên tuấn kiệt kia đã sớm bị người ta đánh cho gần chết rồi, còn có thể thản nhiên bước ra ngoài?

Sau khi ăn cơm xong, Tác Phỉ Á tìm cơ hội khuyên nhủ Y Toa Bối Nhĩ.

“Y Toa Bối Nhĩ, tìm Khoa Lâm nói chuyện đi, bảo hắn và Cách Lý Phỉ Tư đến gặp và xin lỗi Địch Áo. Chuyện trước kia coi như xong, Địch Áo cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, hắn sẽ không so đo chuyện nhỏ nhặt này.” Trên thực tế, Tác Phỉ Á tình nguyện bản thân mình bị khinh bỉ, chứ không muốn ủy khuất Địch Áo. Nhưng bởi vì có mối quan hệ tốt với Y Toa Bối Nhĩ nên nàng đành phải chủ động giải hòa, dĩ nhiên đây đã là giới hạn của nàng. Nếu như Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư còn tiếp tục có hành vi như lúc này thì nàng sẽ xem Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư trở thành địch nhân.

Y Toa Bối Nhĩ không nói, chỉ giương mắt ngó chừng Tác Phỉ Á.

“Nhìn ta làm gì?”

Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên cười đùa vươn hai tay ra ôm lấy mặt Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á tỷ tỷ đối xử với ta thật tốt, để ta thơm cái nào.”

“Chết đi, tiểu yêu tinh.” Tác Phỉ Á vội vàng tránh ra, sau đó lấy tay ngăn cản Y Toa Bối Nhĩ: “Con quỷ gây sự này, còn có tâm thanh thần lộn xộn nữa à?”

“À quên, đây là đặc quyền của Địch Áo thiếu gia, ta cũng không được.” Y Toa Bối Nhĩ lách qua bên cạnh Tác Phỉ Á, sau đó thở dài một hơi, đột nhiên chuyển đề tài, lẩm bẩm: “Vô dụng.”

“Vô dụng là sao?” Tác Phỉ Á ngăn người.

“Ta biết Cách Lý Phỉ Tư và Khoa Lâm cấu kết với Phật Lang Duy, cố ý tiết lộ hành tung của Địch Áo để cho Phật Lang Duy đánh lên bến tàu của gia tộc ta. Nhưng mà Tây Cách Thụy Na viện trưởng và đạo sư Lâm Tái lại không biết.” Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi nói: “Chúng ta không có chứng cứ để chứng minh bọn họ đã làm gì, người cho rằng bọn họ chịu thừa nhận? Ha ha, ta còn có thể đoán ra bọn họ giải thích với Tây Cách Thụy Na viện trưởng và đạo sư Lâm Tái như thế nào nữa kia.”

“Đi, đi với ta tìm Tây Cách Thụy Na viện trưởng.” Tác Phỉ Á vội vã kéo tay Y Toa Bối Nhĩ.

“Vô dụng mà, Tác Phỉ Á.” Y Toa Bối Nhĩ vẫn không chịu đi, lắc đầu nói: “Lâm Tái đạo sư sẽ bán tín bán nghi đối với lời nói của chúng ta, còn Tây Cách Thụy Na viện trưởng sẽ cho rằng những điều này chỉ là hiểu lầm. Gia thế Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư cũng không đơn giản, suy nghĩ đến nội bộ Thánh Đế Tư thành, Tây Cách Thụy Na viện trưởng nhất định sẽ tìm biện pháp biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, trước kia nàng thường xuyên giải quyết vấn đề như thế mà.”

“Người không biết sao? Sau khi được Ngõa Tây Lý tiên sinh ảnh hưởng, bây giờ Tây Cách Thụy Na viện trưởng đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, nàng sẽ hiểu thôi.”

“Tỷ tỷ tốt của ta.” Y Toa Bối Nhĩ cười khổ nói: “Không sai, Tây Cách Thụy Na viện trưởng quả thật bị Ngõa Tây Lý tiên sinh ảnh hưởng, nhưng đó chỉ là vọng động nhất thời mà thôi. Mấy chục năm dưỡng thành phương thức giải quyết vấn đề, còn có thói quen xử lý phiền toái, chỉ một lời nói là có thể thay đổi được sao? Ta có thể bảo đảm, xé chiều hôm nay hoặc là buổi tối, Tây Cách Thụy Na viện trưởng và Lâm Tái đạo sư nhất định sẽ tìm người nói chuyện, đến lúc đó người sẽ hiểu.”

“Ai...” Chuyện Phỉ Á thở dài một hơi, nàng không thể không thừa nhận Y Toa Bối Nhĩ phân tích rất có đạo lý: “Người đứng là quỷ tinh linh mà !”

Sự thật chứng minh Y Toa Bối Nhĩ đúng, vào hoàng hôn Tây Cách Thụy Na viện trưởng quả nhiên tìm đến Tác Phỉ Á. Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư dĩ nhiên không nói ra những hành vi mờ ám của bọn họ, chuyện Cách Lý Phỉ Tư theo đuổi Tác Phỉ Á đã không tính là bí mật, rất nhiều người đều biết việc này. Cách Lý Phỉ Tư dời lực chú ý sang phương diện này, chỉ nói mình quý mến Tác Phỉ Á nên không thích sự lựa chọn của Tác Phỉ Á, vì vậy mới chán ghét Dịch Áo và có thái độ không bình thường và biểu hiện không đủ lễ nghĩa.

Cách giải thích này có độ tin tưởng rất cao, người trẻ tuổi bởi vì tranh giành tình nhân làm ra vài chuyện quá phận cũng không có gì kỳ quái. Tây Cách Thụy Na an ủi Tác Phỉ Á, nói nàng thả lỏng tinh thần, còn nói Cách Lý Phỉ Tư đã biết sai lầm sẽ tìm cách xin lỗi Dịch Áo, sau này mọi người vẫn là bằng hữu.

224. Chương 224: Hạ Độc Thủ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 224: Hạ độc thủ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Có câu nói oan gia nên giải không nên kết, Tây Cách Thụy Na cho rằng mình đứng ở giữa điều đình là hợp tình hợp lý, tất cả mọi người là cùng một phe dĩ nhiên phải hóa giải mâu thuẫn trong nội bộ. Tác Phỉ Á ngoài mặt khúm núm nghe lời, nhưng trong lòng đã quyết định xong chủ ý, nếu như Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư tiếp tục làm chuyện quá phận, nàng sẽ trở mặt ngay tại chỗ. Dịch Áo và nàng phải để cho người ta thấy rõ lập trường kiên quyết của mình, hai người bởi vì đủ loại bản khoản mới trì hoãn cho tới bây giờ, cứ tiếp tục như vậy tuyệt đối không được.

Mặc dù quan hệ giữa Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ rất tốt, nhưng ở giữa vẫn còn Tác Phỉ Á, cho nên vai trò ác nhân chỉ có thể để nàng đi làm.

Nháy mắt một ngày đã trôi qua, mặt trời còn chưa có dâng lên Ca Đồn, Lôi Mông và Môn La đã đi tới quảng trường giữa viện chuẩn bị luyện công buổi sáng. Lúc này Dịch Áo cũng tới, chỉ có điều hắn bị bài xích bên ngoài, dùng cách nói của Lôi Mông, nếu như Dịch Áo bước vào thì trận chiến sẽ nghiêng hẳn về một phía, căn bản không có ý nghĩa tu luyện.

Đám người Dịch Áo có thói quen luyện công buổi sáng, còn hai người khác dậy thật sớm là vì ngủ không được.

Một chỗ khác trong trang viên, Cách Lý Phỉ Tư và Khoa Lâm sóng vai nhau đi dạo, vẻ mặt bọn họ rất khó coi, trông mắt giăng đầy tia máu, sắc mặt ảm đạm tựa hồ đang có tâm sự nặng nề.

“Cách Lý Phỉ Tư, buông tha đi.” Khoa Lâm rút cuộc nhịn không được nữa, thấp giọng nói: “Tác Phỉ Á là một nữ tử ngoài mềm trong cứng, lỡ may nàng thật sự nổi giận thì tình cảnh của chúng ta càng thêm lúng túng.”

“Tại sao ta phải buông tha?” Cách Lý Phỉ Tư không áp chế được tức giận: “Cái tên nhà quê kia làm sao xứng đôi với Tác Phỉ Á?”

“Không phải là vấn đề xứng không, mà là Tác Phỉ Á lựa chọn hần, chẳng lẽ ngươi có thể làm cho Tác Phỉ Á thay đổi chủ ý?” Khoa Lâm cười khổ nói.

“Chung quy sẽ có biện pháp.” Sắc mặt Cách Lý Phỉ Tư càng thêm nặng nề.

“Cách Lý Phỉ Tư, không phải là ta đã kích ngươi, thời gian càng dài hi vọng lại càng xa vời.” Khoa Lâm chậm rãi nói: “Ngươi có chú ý tới hay không, Tây Cách Thụy Na viện trưởng và Lâm Tái đạo sư vô cùng coi trọng Dịch Áo, còn có Tái Nhân Hầu tước nữa. Tại sao hần thân thiết với Dịch Áo như vậy? Còn không phải là vì Tác Phỉ Á phát hiện ra khu vực quặng mỏ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm? Dù sao hần cũng là hôn phu Tác Phỉ Á, lần này Tác Phỉ Á lập được công lớn, vì thế nhìn trên mặt mũi Tác Phỉ Á, nhìn vào giá trị mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Bọn họ dĩ nhiên sẽ chiều cổ Dịch Áo, đến khi bọn họ lập gia đình, lúc đó...”

“Không thể nào!” Cách Lý Phỉ Tư bỗng nhiên dừng bước, hàn mang trong mắt lóe lên: “Thế nhưng ngươi đã nhắc nhở ta.”

“Ta nhắc nhở ngươi cái gì?” Khoa Lâm sững sốt.

“Thời gian càng dài đối với ta càng bất lợi.” Sắc mặt Cách Lý Phỉ Tư cực kỳ dữ tợn, sát cơ hiện ra không hề có ý định che dấu.

“Ngươi? Cách Lý Phỉ Tư, ngươi muốn làm gì? Ngàn vạn lần không nên làm loạn.” Khoa Lâm đã hơi luống cuống.

“Sợ cái gì? Người trong gia tộc ta cũng coi trọng Tác Phỉ Á, nếu như biết ta là vì Tác Phỉ Á, ha ha, bọn họ sẽ dốc toàn lực ủng hộ ta. Huống chi lần này hoàn toàn dựa vào Tác Phỉ Á, Thánh Đế Tư thành có thể chiếm cứ bốn thành rưỡi định mức mảnh vỡ tinh thần của khu vực quặng mỏ. Nếu có thể tiếp cận Tác Phỉ Á sẽ mang đến cho chúng ta chỗ tốt không tưởng tượng nổi.” Cách Lý Phỉ Tư nhìn về phía Khoa Lâm, nói: “Khoa Lâm, ngươi có giúp ta không?”

“Ngươi muốn ta giúp thế nào?” Khoa Lâm cười khổ nói.

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy phía trước mơ hồ truyền đến thanh âm hò hét thì liếc nhau dò ý, cả hai rất ăn ý ngừng nói chuyện, đi tới chỗ thanh âm truyền đến.

Môn La vẫn là người thứ nhất thất bại, mệt mỏi nằm xuống bãi cỏ bên ngoài sân, vừa rên rỉ vừa há miệng không ngừng thở hổn hển, quả thực y như phiên bản Lôi Mông lúc trước. Còn Ca Đồn và Lôi Mông vẫn còn đang khổ chiến ở giữa sân, thế nhưng bọn họ cũng sắp đến cực hạn.

Dịch Áo, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đứng ở một bên xem náo nhiệt. Dưới tình huống bình thường mỗi ngày sẽ trình diễn hai lần trò hay như thế này, nếu như chỉ là cần rảnh khổ đấu thì không có gì đẹp mắt, mấu chốt là ở chỗ Ca Đồn và Lôi Mông đánh nhau nhưng miệng không bao giờ nhàn rỗi, vừa buông thả bí kỹ vừa tận lực tìm ngôn ngữ giễu cợt, đã kích đối thủ, ví dụ như: “Đầu heo kia đừng có chạy !”

“Tên ngu ngốc đuổi theo ta đi !”

Cách Lý Phỉ Tư và Khoa Lâm từ bên ngoài đi vào nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt song phương thật sự rất khó coi.

“Chào mọi người, sớm nhĩ !” Cách Lý Phỉ Tư là người lên tiếng chào hỏi trước.

Bên phía Dịch Áo không có người nào để ý tới hần, tầm mắt mọi người lãng lạng quay vào giữa sân.

”Đây là... đang làm gì đó? Nhìn thấy trận chiến giữa Ca Đồn và Lôi Mông, Cách Lý Phỉ Tư không khỏi khinh miệt cười thành tiếng.

Một khi tiêu hao thể lực đến cực hạn, phản ứng con người sẽ trở nên chậm chạp, giờ phút này Ca Đồn và Lôi Mông đang ở trạng thái như vậy, bọn hắn buông thả công kích không ra chương pháp gì hết, động tác tránh né cũng ngã trái ngã phải, lảo lảo toài đủ cả. Thoạt nhìn rất là chật vật, ngay cả đứa trẻ đánh nhau còn linh hoạt hơn bọn hắn.

“Đừng đánh, đừng đánh nữa.” Lôi Mông kêu lên: “Ngày mai lại thu thập người.”

“Ngày nào cũng nói như vậy, đến ngày nào người mới có thể đánh ngã ta chứ?” Ca Đồn giờ ra bộ mặt khinh miệt chế nhạo, trạng thái hiện tại của hắn còn tốt hơn Lôi Mông một chút.

“Kệ nó, thua một trận thôi mà, mai lại đánh tiếp.” Lôi Mông lắc lư thân thể bước ra ngoài sân.

Cách Lý Phỉ Tư thấy mình nói chuyện hai lần mà không có ai để ý, cộng thêm cơn vụng động lúc nãy nói chuyện với Khoa Lâm dẫn phát một cổ lửa giận không thể ức chế. Thế nhưng mặt hắn vẫn duy trì nụ cười như cũ, nhặt giọng nói: “Địch Áo, nghe nói người lên cấp rất nhanh?”

Nếu như là nói chuyện với mọi người, Địch Áo sẽ lười mở miệng, nhưng người ta đã nói tới tên của mình, hắn cũng không thể cố ý làm lơ đối phương, chỉ nhàn nhạt gật đầu: “Vậy thì sao?”

“Thế nhưng, người còn không có được tu luyện chính quy, phương diện kỹ xảo chiến đấu hẳn là có điểm thiếu sót.” Cách Lý Phỉ Tư cười nói: “Chúng ta có thể tỷ thí một lần, làm như vậy chẳng những giúp người tìm được thiếu sót của mình, còn có thể học được từ ta một ít kỹ xảo và kinh nghiệm, yên tâm, ta sẽ không đả thương người.”

Toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động, Ca Đồn và Lôi Mông không dám tin lỗ tai của mình, không sợ gió cắt đầu lưỡi sao? Địch Áo đã là Cực Hạn võ sĩ, về phần khả năng nắm giữ kỹ xảo chiến đấu, Địch Áo tuyệt đối vượt qua đại đa số những người trẻ tuổi, hiện tại có người muốn chỉ dạy Địch Áo phần kỹ xảo chiến đấu? Đúng là chuyện buồn cười mà.

Sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ không có thay đổi nhưng thân thể đã run lên từng hồi. Mặc dù Cách Lý Phỉ Tư che dấu ý định rất tốt, nụ cười của hắn tỏa ra vô cùng sáng lạn, nhưng Y Toa Bối Nhĩ dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra dụng ý của Cách Lý Phỉ Tư.

“Quên đi, ta còn chưa có ăn điểm tâm, không thích vận động.” Địch Áo mỉm cười cự tuyệt.

“Lười biếng không phải là thói quen tốt.” Cách Lý Phỉ Tư vẫn nhiệt tình chào mời: “Đến đây đi, chỉ tỷ thí mấy phút thôi mà.”

Địch Áo còn muốn cự tuyệt, một bên Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên nói: “Địch Áo, nếu Cách Lý Phỉ Tư nhiệt tình như vậy, người ta đã muốn chỉ điểm người một ít kỹ xảo, người còn khách khí làm gì?”

Lần này Địch Áo cau mày trầm tư, hắn rất chán ghét cái tên Cách Lý Phỉ Tư này, nếu quả thật động thủ, hắn sợ rằng bản thân không nhận được hạ tử thủ. Y Toa Bối Nhĩ cũng biết điểm này tại sao còn muốn hắn ứng chiến?

Hai người nhìn nhau chốc lát, Địch Áo cười nói: “Đàn phải tuân mệnh vậy.” Nói xong hắn lập tức đứng dậy tiến vào sân.

Cách Lý Phỉ Tư mừng rỡ bước nhanh tới giữa sân, đứng đối diện với Địch Áo.

“Tên này uống nhiều rượu quá rồi hả?” Lôi Mông vừa thở hỏn hển vừa la lớn.

“Lại còn uống rượu giả.” Ca Đồn nói.

“Còn không phải loại giả bình thường đâu!” Lôi Mông bổ sung.

Khoa Lâm vốn tưởng rằng Tác Phỉ Á sẽ ngăn trở, nhưng Tác Phỉ Á thủy chung im lặng không lên tiếng, trong lòng hắn cũng hơi kinh ngạc, thỉnh thoảng len lén đưa mắt đánh giá Tác Phỉ Á.

“Người bây giờ là Quang Mang võ sĩ mấy giai? Cấp ba?” Cách Lý Phỉ Tư khẽ cười nói: “Không tới? Hay là cấp một? Vậy người cần phải nỗ lực rất nhiều, phải biết rằng thời điểm ban đầu ta trở thành Quang Mang võ sĩ, chỉ dùng thời gian gần hai tháng đã từ cấp một lên tới cấp hai.”

“Người đúng là rất lợi hại.” Dịch Áo cười cười.

“Người có thể xem ta như mục tiêu phấn đấu.” Cách Lý Phỉ Tư cười càng thêm rạng rỡ: “Có được mục tiêu, người sẽ có đủ động lực tu luyện, tốc độ phát triển lại càng nhanh.”

Dịch Áo kinh ngạc một lúc lâu, từ từ quay đầu ngó sang Y Toa Bối Nhĩ ở bên ngoài sân, Cách Lý Phỉ Tư luôn có cảm giác bản thân hẳn tốt như vậy sao? Có câu nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, nếu nói như vậy thì Khoa Lâm hẳn là cùng một loại người như Cách Lý Phỉ Tư, ánh mắt của hắn mang ý nghĩa là người ban đầu thích loại người này?

“Mặc dù Cách Lý Phỉ Tư chỉ là Quang Mang võ sĩ cấp chín, nhưng hắn có kỹ xảo chiến đấu rất cao minh.” Khoa Lâm nói: “Có thể được hắn chỉ điểm là may mắn của Dịch Áo.”

Ca Đồn, Lôi Mông và Môn La dùng tận lực bình sinh có được từ bé đến lớn cố gắng không chế tâm tình của mình, sợ rằng một khi không tốt sẽ lập tức cười rống lên nhạo báng đối phương. Còn Y Toa Bối Nhĩ lại không muốn ức chế nụ cười của mình, đến thời điểm này nàng đã triệt để mất hết hy vọng.

Trước kia nàng chỉ hận Khoa Lâm là vì Khoa Lâm không thông cảm cho tình cảnh của nàng, hận Khoa Lâm cấu kết với Cách Lý Phỉ Tư cố ý thương tổn bằng hữu của nàng, nhưng loại hận này có ý nghĩa nàng vẫn không buông bỏ tình cảm được.

Bây giờ Cách Lý Phỉ Tư và Khoa Lâm giống y như hai tên hề ra sức biểu diễn làm cho nàng chán ghét từ tận đáy lòng, còn có cảm giác khinh miệt. Đối với nam nữ yêu nhau, khinh miệt chính là điểm trí mạng của tình cảm. Một nữ nhân có lẽ có thể chịu ủy khuất trước quyền thế hoặc là tài phú, đó là bởi vì trên người đối phương có vài thứ làm cho nàng không thể không cúi đầu. Thế nhưng đối mặt với một nam nhân làm cho nàng xem thường từ tận đáy lòng, phần lớn nữ nhân sẽ phản ứng rất kiên quyết, tình cảm trước kia không bỏ xuống được đến lúc này sẽ triệt để biến mất như ném đá xuống biển vậy.

“Cẩn thận, bây giờ ta sẽ buông thả Liệt Diễm Trảm.” Cách Lý Phỉ Tư lùi lại một bước, quát lên: “Hãy nhìn tay của ta.”

Theo cánh tay Cách Lý Phỉ Tư vung lên, một đạo Liệt Diễm Trảm bắn ra bay tới chỗ Dịch Áo.

Dịch Áo không thèm động một cái, Liệt Diễm Trảm xẹt qua bên người Dịch Áo đánh trúng hàng rào phía sau cách đó ba thước.

Cách Lý Phỉ Tư không nghĩ tới Dịch Áo sơ ý như thế nên ngăn người kinh ngạc, sau đó kịp thời phản ứng cười vang: “Không tệ, Dịch Áo, người biểu hiện rất là trấn định.”

“Vậy sao?” Dịch Áo vẫn bình thản như cũ.

“Kế tiếp ta sẽ buông thả một hơi bốn đạo Liệt Diễm Trảm, cẩn thận.” Cách Lý Phỉ Tư quát lên một tiếng, hai cánh tay vung lên liên tiếp phóng ra bốn đạo Liệt Diễm Trảm lao về phía Dịch Áo.

Dịch Áo vẫn không động, bốn đạo Liệt Diễm Trảm bay ngang qua thân hắn, trước sau chém xuống mặt đất phía sau phát ra thanh âm nổ vang.

“Ha ha, Dịch Áo, tố chất tâm lý của người thật sự là quá tốt.” Cách Lý Phỉ Tư lại cười to lần nữa, chỉ có điều thanh âm của hắn nghe khô khan và rất buồn cười.

Dịch Áo có cảm giác vô cùng bất lực, được rồi, cho dù người xem thường ta, nhưng Quang Mang võ sĩ cấp một đã có thể buông thả Phong Ưu Nhã kia mà, ta không dễ dàng bị đánh chết hay bị thương như vậy, nhà người có thể đứng đắn hơn không?

Trên thực tế, tâm tình Cách Lý Phỉ Tư đang rất mâu thuẫn, mặc dù đã quyết định chú ý nhưng không thể vừa lên đã điên cuồng chém giết, làm như vậy một khi đã thương Dịch Áo, Tác Phỉ Á nhất định sẽ tức giận. Hắn muốn sáng tạo ra một cơ hội ‘sơ ý thất thủ’.

Cho nên Cách Lý Phỉ Tư không có dự định trực tiếp công kích Dịch Áo, chỉ muốn dọa cho Dịch Áo sợ hãi chạy loạn, sau đó hắn mới có thể ngông nghênh phê bình mấy câu mục tiêu Liệt Diễm Trảm không phải là người, đứng bất động sẽ không có chuyện, ...vân ...vân, nhưng hắn không ngờ tới nhân lực của Dịch Áo cao hơn hắn dự liệu nhiều lắm, chẳng những làm rối loạn kế hoạch của hắn, mà còn làm cho hắn mất mặt.

“Lần này ngươi phải cẩn thận hơn.” Cách Lý Phỉ Tư trầm giọng nói: “Ta sẽ công kích cánh tay phải của ngươi.”

Lôi Mông đứng bên ngoài sân đột nhiên ôm lấy Ca Đốn, dùng đầu không ngừng đập vào bả vai Ca Đốn, hắn thật sự buồn cười muốn điên lên rồi.

“Ngươi không nổi điên đó chứ?” Ca Đốn cười mắng.

“Ta không được... ta không nhịn được nữa.” Lôi Mông rên rỉ.

“Đến đây đi.” Dịch Áo thở dài bất lực.

Cách Lý Phỉ Tư giơ tay lên bắn ra một đạo Liệt Diễm Trảm chém tới vai phải Dịch Áo. Đợi đến khi Liệt Diễm Trảm cách không đủ ba thước, Dịch Áo không nhanh không chậm nhảy qua bên cạnh một bước né tránh Liệt Diễm Trảm trong gang tấc, từ khi bắt đầu tỷ thí cho đến bây giờ, hắn vẫn không có sử dụng nguyên lực, đó không phải là sợ ý mà vì thật sự không cần thiết.

“Tốt, né rất nhanh.” Cách Lý Phỉ Tư quát lên, vì đạt được mưu đồ, hắn sẽ không keo kiệt biểu đạt vài từ khen ngợi.

“Thoạt nhìn ta đã đánh giá ngươi hơi thấp.” Cách Lý Phỉ Tư nói: “Vậy thì ta sẽ toàn lực buông thả Liệt Diễm Trảm nhé?”

“Đến đây đi.” Thanh âm Dịch Áo than thở càng thêm u oán. Cách Lý Phỉ Tư hét lớn một tiếng, hai cánh tay liên tục huy động phóng ra Liệt Diễm Trảm cơ hồ ngưng tụ lại thành một làn sóng lửa. Lần này Cách Lý Phỉ Tư mới thật sự tấn công, Liệt Diễm Trảm bay tới hoặc là khóa Dịch Áo, hoặc là ngăn cản không gian Dịch Áo có thể né tránh.

“Không tốt, Cách Lý Phỉ Tư quá lỗ mãng rồi.” Khoa Lâm kinh hoảng kêu lên.

Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ lạnh như băng, nàng biết đây là đang là nhạc đệm cho Dịch Áo bị thương hoặc tử vong, nếu xảy ra chuyện chỉ có thể đổ thừa Cách Lý Phỉ Tư quá lỗ mãng, hoàn toàn là do thất thủ.

Dịch Áo tiến lên một bước nghênh đón chính diện làn sóng lửa, bước tiến của hắn đơn giản tùy ý, lừng thững lui tới giữa sân, nhưng kỳ quái chính là làn sóng lửa Liệt Diễm Trảm thoạt nhìn đã phong tỏa tất cả vị trí lại xét qua bên sườn Dịch Áo, ngay cả chéo áo của hắn cũng không chạm vào được. Có đôi khi Dịch Áo rõ ràng đã bị ánh lửa bao trùm nhưng sau một lát hắn lại không nhanh không chậm từ bên trong bước ra. Cách Lý Phỉ Tư ngây dại, Khoa Lâm cũng ngây dại, làm sao có thể?

Nếu như đổi thành trước kia Dịch Áo tuyệt đối không thể làm được như vậy, lựa chọn sáng suốt nhất là dùng tốc độ thoát khỏi phạm vi Liệt Diễm Trảm bao phủ. Sau khi chịu đựng Ngõa Tây Lý huấn luyện đặc biệt, nhân lực và khả năng phán đoán của hắn đã đề cao lên một mảng lớn, trong phạm vi chừng hai thước tránh né Phong Nhận của Ngõa Tây Lý, so sánh với mấy chục đạo Liệt Diễm Trảm trước mắt thì một cái ở trên trời, một cái ở dưới đất.

“Kết thúc chưa? Ta đi đây.” Dịch Áo nhìn sang Cách Lý Phỉ Tư, xoay người định rời đi.

“Dịch Áo, làm rất tốt, quả thật nằm ngoài dự liệu của ta, ha ha ha.” Cách Lý Phỉ Tư cười to: “Bây giờ ta sẽ vận dụng lực lượng chân chính.”

Trong nháy mắt Dịch Áo xoay người bỗng nhiên bắt được sát cơ trong mắt Cách Lý Phỉ Tư, thân hình hắn liền ngưng lại, sau đó chậm rãi di chuyển tới. Nếu như Cách Lý Phỉ Tư biết điều rút lui thì hắn sẽ không gây sự làm gì, nhưng bây giờ hắn đã nổi giận. Cách Lý Phỉ Tư lập tức xuất thủ, hai tay hắn huy vũ liên tục, một mảng lửa đỏ lờm đột ngột nổ rộ quanh người Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo hóa thành một làn gió nhẹ bay tới trước, một đòn Viêm Bạo đã bị hắn vớt lại sau lưng. Ánh mắt Cách Lý Phỉ Tư dại ra, tốc độ Dịch Áo quá nhanh làm cho mắt hắn không kịp thích ứng, chỉ có

thể nhìn thấy một dãy tàn ảnh mơ mơ hồ hồ.

Ngay sau đó Cách Lý Phỉ Tư quát to một tiếng, vừa lui về phía sau vừa không ngừng phóng thích Liệt Diễm Trảm mưu đồ ngăn trở Địch Áo.

Địch Áo lộn một vòng, tốc độ tăng nhanh đến cực hạn khiến cho người ngoài nhìn vào giống như hấn từ hư không xuất hiện ở trước mặt Cách Lý Phỉ Tư, sau đó hấn vung quyền đánh vào miệng Cách Lý Phỉ Tư.

Thanh âm Cách Lý Phỉ Tư đột nhiên ngừng lại, thân hình bay thẳng ra sau.

Địch Áo lại nhảy lên không trung lần nữa, chỉ một lần lướt tới đã đuổi theo Cách Lý Phỉ Tư ở giữa không trung, lại thêm một quyền đánh vào sườn phải Cách Lý Phỉ Tư, lực chấn động hất văng hấn ra ngoài hơn mười thước ngã lộn trên mặt đất, miệng ú ớ phát ra thanh âm đau đớn mơ hồ. Một quyền của Địch Áo đã đánh bay nguyên hàm răng của hấn, vị trí sườn phải cũng truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế.

Lôi Mông đứng ở ngoài lắc đầu thở dài, hấn cho rằng Địch Áo sẽ làm thịt ngay tại chỗ tên ngu ngốc này, kết quả khiến cho hấn hơi thất vọng. Nhãn lực của hấn nhìn không ra điểm sắc bén trong chiêu thức của Địch Áo, bởi vì không có buông thả bí kỹ, chỉ dùng quyền đánh tựa hồ Địch Áo đã hạ thủ lưu tình, trên thực tế lại không phải như vậy.

Quả đấm của Địch Áo rất nguy hiểm không gì sánh được.

Một quyền đánh vào sườn phải Cách Lý Phỉ Tư đã chấn gãy mấy khúc xương sườn, hơn nữa Địch Áo dùng lực đạo vừa đủ làm cho khúc xương gãy đâm vào phổi Cách Lý Phỉ Tư, cự ly đâm vào không sâu, không đến nỗi để cho Cách Lý Phỉ Tư bỏ mạng trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng không mỏng ít nhất năng lực tự lành của cơ thể không có biện pháp khôi phục. Trong vòng một tháng hoặc vài tháng, Cách Lý Phỉ Tư sẽ phải trần trọc đau khổ trên giường bệnh, phổi hấn sẽ bị viêm, ứ đầy máu, sinh mủ, dần dần đoạt đi sinh cơ của hấn.

“Cách Lý Phỉ Tư?” Khoa Lâm kinh sợ vọt tới, đỡ lấy Cách Lý Phỉ Tư đang không ngừng rên rỉ, sau đó quay đầu lại giận dữ hét lớn vào mặt Địch Áo: “Địch Áo, làm người không thể độc ác như vậy chứ?”

“Thúi lắm!” Không đợi Địch Áo và Tác Phỉ Á nói chuyện, Y Toa Bối Nhĩ đã hét ầm lên, thanh âm thanh thúy thường ngày giờ phút này tràn ngập mùi vị căng thẳng, hiển nhiên nàng đã tức giận tới cực điểm: “Từ đầu tới đuôi toàn là Cách Lý Phỉ Tư công kích Địch Áo, Địch Áo chỉ đánh lại có hai quyền, thậm chí Phong Nhận đơn giản còn không có buông thả, ngươi còn muốn thế nào? Để cho Địch Áo đứng bất động bị các người lăng nhục sao?”

“Xảy ra chuyện gì?” Đúng lúc Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái đi ngang qua nghe thấy thanh âm Y Toa Bối Nhĩ quát lớn, cả hai lập tức lao đến nhìn thấy thảm trạng của Cách Lý Phỉ Tư thì không khỏi sợ hãi ngay người.

“Là ai làm?” Tây Cách Thụy Na quát lên.

225. Chương 225: Xung Đột.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 225: Xung đột.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Là ta làm.” Địch Áo đáp.

“Người?” Tây Cách Thụy Na sửng sốt, vừa tức vừa vội nói: “Người trẻ tuổi làm việc không thể xúc động như vậy? Các người không thể ở chung hòa thuận hay sao?”

“Vọng động?” Địch Áo cười cười nói: “Nếu như ta vọng động thì đã sớm bẻ gãy cổ hấn rồi.”

Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái đồng thời kinh ngạc, trong lời Dịch Áo nói ẩn chứa sự tức giận không phải là ân oán bình thường.

“Dịch Áo, ngươi sẽ trả giá rất lớn vì hành vi ngày hôm nay của ngươi !” Khoa Lâm gầm thét như bệnh tâm thần, sau đó quát tới Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á, bây giờ ngươi còn không thấy rõ diện mục thật sự của hần sao? Hần chính là một tên súc sinh.”

Tác Phỉ Á bỗng nhiên đứng lên phóng ra một đạo Băng Trùy, quả Băng Trùy bay trên không trung phát ra tiếng xé gió lạnh lẽo vọt tới Khoa Lâm. Nàng đã nhìn nhin đủ rồi, đến giờ phút này rốt cuộc không thể nhìn được nữa.

“Tác Phỉ Á !” Tây Cách Thụy Na cả kinh, vội vàng giơ tay lên thả ra một đạo Băng Trùy ngăn cản.

“Ầm !”

Hai đạo Băng Trùy chạm vào nhau trên không trung hóa thành vô số vụn băng bay lả tả, thế nhưng chuyện tình còn chưa có kết thúc, Tác Phỉ Á mặt mày tràn đầy sương lạnh chậm rãi bước thẳng tới, cặp mắt lạnh lẽo tràn đầy sát ý khóa chặt Khoa Lâm.

“Khoa Lâm, im lặng, tĩnh táo lại cho ta.” Lâm Tái quát lớn với Khoa Lâm, tiếp theo mới xoay người nhìn về phía Tác Phỉ Á, dùng khẩu khí hòa hoãn nói: “Tác Phỉ Á, ngươi cũng tĩnh táo lại đi.”

Tác Phỉ Á làm như không có nghe thấy Lâm Tái nói, tiếp tục đi tới chỗ Khoa Lâm, trong lòng Lâm Tái kinh nghi càng lúc càng lớn. Dù sao Tác Phỉ Á cũng là học viên đặc ý của nàng nên rất hiểu tính tình Tác Phỉ Á. Rốt cuộc Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư đã làm gì khiến cho Tác Phỉ Á tức giận như thế?

Ca Đồn hô lên, qua mười mấy giây sau chợt có một thân ảnh đỏ rực từ tường nhà nhảy xuống vọt tới bên cạnh Ca Đồn, Ca Đồn tung mình nhảy lên lưng Hỏa Hồng Thú.

Có câu nói thân huynh đệ ra trận luôn có nhau, hần và Dịch Áo, Lôi Mông sinh sống chung đụng đã lâu, rất nhiều lần bọn họ trao đổi cả giao tình và tính mạng, cho nên giờ phút này hần cũng chuẩn bị ra tay.

Lôi Mông cố gắng đứng lên, miệng lầm bầm: “Sớm biết thế này ta đã lưu lại chút khí lực.”

Thấy mấy người trẻ tuổi đều có bộ dạng không muốn bỏ qua chuyện này, Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái cảm thấy nhức đầu một trận, người khác còn dễ nói, chỉ có mỗi Dịch Áo làm cho các nàng lâm vào tình thế khó xử.

Nhưng mà các nàng nhất định phải quản, gia tộc Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư có lực ảnh hưởng nhất định ở Thánh Đế Tư thành. Nếu như xảy ra chuyện ở chỗ này, thân là phó viện trưởng và đạo sư Thánh Đế Tư học viện, các nàng sẽ khó thoát tội liên đới, vấn đề là các nàng nên xử lý như thế nào? Nếu như Dịch Áo cự tuyệt giải hòa làm động đến Ngõa Tây Lý, sự tình sẽ trở nên cực kỳ khó giải quyết.

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc rối loạn, một loạt tiếng bước chân vang lên, các võ sĩ gia tộc do Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư mang đến đã chạy tới, từ thật xa nhìn thấy máu chảy đầy đất, Cách Lý Phỉ Tư thoi thóp thở ra từng hơi, bọn họ lập tức tức giận quát hô om sòm.

“Thiếu gia !”

“Khốn kiếp !”

“Giết hần cho ta !”

Mặc dù không hiểu tại sao Tác Phỉ Á tức giận như thế, nhưng hần có thể nhìn ra Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái có ý che chở bọn họ, cho nên Khoa Lâm quyết định nhân cơ hội này xử lý hết thảy mọi chuyện, triệt để hủy diệt Dịch Áo.

“Con nhỏ kia, ngươi muốn chết hả?” Gã võ sĩ chạy tới đầu tiên lập tức khóa chặt Dịch Áo, hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm phóng lên cao, sau đó hần nhảy lên không trung lao về phía Dịch Áo như nhanh như hổ đói vồ mồi.

Động tĩnh nơi này quá lớn, Phí Đức Sĩ nghe tiếng gió đã đi tới phụ cận, hắn vừa định đón đánh gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ của đối phương thì đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh, vì thế hắn lập tức dừng lại, nơi này đã không cần hắn nữa.

Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái đang cực kỳ nhức đầu, các nàng lập tức tách ra chuẩn bị ngăn cản Ca Đồn và Hỏa Hồng Thú không cho xông tới, một người khác chuẩn bị ngăn cản tên Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ tấn công. Nhưng vào lúc này các nàng nhìn thấy bên ngoài sân đang có một lão nhân mỉm cười hiền hòa, trong lòng không khỏi lạnh lẽo một trận.

Hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm ở trên không trung đột nhiên nổ rộ, khi gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ đã thúc dục nguyên lực lên đến mức tận cùng, một đạo quang ảnh màu xanh nhàn nhạt quét ngang hư không. Trong nháy mắt thiên địa mờ ảo, bao gồm cả ánh sáng ban ngày, tầng mây lơ lửng trên trời, còn có vô số ngọn lửa bay múa đồng thời bất động. Sau một cái chớp mắt, tất cả hỏa diễm đều bị cắt thành hai nửa, lập tức dập tắt, rồi một vòi máu đỏ phun trào. Gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ kia đã bị cắt thành hai khúc, thân thể ngã xuống đất y như khúc củi mục, hai mắt hắn trợn trừng thật lớn, đại ra nhìn lên bầu trời. Hiển nhiên cho đến lúc này hắn vẫn không biết là thứ gì công kích hắn.

Một chuyện có ý tứ hơn nữa, chính là ngay lúc quang ảnh màu xanh xuất hiện thì một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cũng đột nhiên di động lao tới chỗ Dịch Áo. Vốn hắn có dự định phối hợp với đồng bọn ngăn chặn đường lui của Dịch Áo, đợi đến lúc hắn cách Dịch Áo hơn mười thước mới phát hiện đồng bọn của mình đã bị chém chết không thể nào hiểu nổi. Dưới tình huống quá mức sợ hãi, hắn lập tức lui gáp về phía sau.

Về mặt Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái biến hóa còn kịch liệt hơn cả tên kia. Trên thực tế, các nàng từng âm thầm suy đoán lai lịch Ngõa Tây Lý, chẳng qua là cái tên Ngõa Tây Lý rất xa lạ, các nàng tìm không ra bất kỳ đầu mối nào hữu dụng. Một chiêu lúc này y như một tiếng sét nổ vang trong lòng các nàng

Gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ bối rối nhìn đông nhìn tây, nhưng hắn tìm hồi lâu vẫn không thể tìm được công kích đến từ chỗ nào.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu trắng từ trong bụi cỏ phía sau hắn chui ra, chậm rãi bò tới tiếp cận hắn, chính là tiểu Miêu Tử.

Tiểu Miêu Tử hành động không có bất kỳ tiếng động, cho dù là mấy con chó ở trong trang viên thường xuyên bị tiểu Miêu Tử khi dễ cũng phải đợi nó lên tiếng gầm gừ mới giật mình sủa ầm ầm chạy trốn ra xa. Dĩ nhiên trò chơi này không nên chơi nhiều, nếu không qua không được mấy ngày, mấy con chó kia sẽ bị bệnh tim hành hạ lẫn đùng ra chết mất.

Năm thước, bốn thước, ba thước, tiểu Miêu Tử đột nhiên bổ nhào lên há miệng cắn trúng mắt cá chân gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, cái đuôi bèn nhon đồng thời đâm xuống nhẹ nhàng xuyên qua bắp chân hắn.

Gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ đang khẩn trương quan sát xung quanh, cố gắng tìm ra hung thủ, hắn không thể nghĩ tới ở phía sau lại có một con dã thú bất ngờ tập kích hắn.

Gã võ sĩ kêu thảm, cái chân bị công kích đá mạnh lên, dù sao hình thể tiểu Miêu Tử cũng quá nhỏ nên bị hất văng ra ngoài, cái đuôi đâm thủng bắp chân cũng bị cứng rắn rút ra lưu lại một lỗ thủng máu bằng ngón tay. Trong cơn đau đớn thống khổ khó thể tưởng tượng, gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ gào thét ầm trời, thân thể mất tự chủ ngã nhào xuống đất.

Tiểu Miêu Tử vừa hạ xuống đất đã lập tức tung mình nhảy lên quay đầu nhìn về phía gã võ sĩ kia gầm gừ uy hiếp.

“Súc sinh !” Gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ giận đến mức hai tròng mắt muốn nứt ra, vừa định buông thả bí kỹ đột nhiên cảm giác trước mắt hoa lên, thế giới chung quanh tự nhiên xoay tròn kỳ lạ.

Sau một lát, lại thêm một thân ảnh từ trong bụi cỏ phóng ra vung quyền nện vào mặt Cực Hạn võ sĩ, tiểu Miêu Tử đồng thời vọt tới cắn vào cổ họng Cực Hạn võ sĩ, cái đuôi bèn nhon không ngừng đâm xuống, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn. Quả thực giống như kim châm may áo, chỉ trong phút chốc trên mặt gã Cực Hạn võ sĩ đã hiện ra mười mấy lỗ thủng.

Một màn này làm cho những gã võ sĩ gia tộc lâm vào u mê, ngay cả Y Toa Bối Nhĩ cũng trợn mắt há mồm, trời đất ơi, tiểu Miêu Tử lúc bình thường chơi đùa với nàng thoát vô cùng đáng yêu, tại sao bây giờ lại trở

nên hung tàn như thế?

“A Cách Lý Tân, người cũng hiển lộ lực lượng của mình đi, chúng ta không thể để cho người khác xem thường nha!” Môn La quát lên: “Bọn họ cho rằng đây là địa phương nào chứ?”

“Vâng !” A Cách Lý Tân mới vừa chạy tới hiện trường đáp ứng một tiếng, sau đó cất bước vọt về phía đám võ sĩ gia tộc đang cứng ngắc như pho tượng.

Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái đã chết lặng luôn rồi, nhất là Tây Cách Thụy Na, nàng và A Cách Lý Tân từng sóng vai chiến đấu với nhau nên biết vị Địa hệ Võ Tôn này cường đại đến mức nào. Thù hận đã hoàn toàn không có biện pháp hóa giải, bây giờ chỉ còn lại vấn đề lựa chọn trận doanh.

“Ngăn cản hần !” Những võ sĩ gia tộc thấy A Cách Lý Tân hùng hổ lao đến, lập tức thả ra bí kỹ, vô số Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận, Băng Trùy ập xuống như mưa rơi.

A Cách Lý Tân nở nụ cười khinh miệt, ngay cả nguyên lực chiến giáp cũng lười buông thả, hần chỉ phóng thích Bàn Thạch Thủ Hộ đơn giản nhất. Những bí kỹ kia đánh lên màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ chỉ có làm cho màn hào quang xuất hiện vài đợt chấn động rất nhỏ.

Sau một lát, A Cách Lý Tân đã tiếp cận đám võ sĩ gia tộc, sau đó giơ chân lên đạp mạnh xuống mặt đất.

226. Chương 226: Bá Tước Lĩnh.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 226: Bá tước lĩnh.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Rầm rầm ~!”

Mặt đất xuất hiện vô số vết nứt nhanh chóng lan tràn tới trước, đám võ sĩ gia tộc không kịp né tránh lập tức trúng đòn kêu la thảm thiết, lần lượt bị đánh văng ra sau máu me bê bết, ngay cả hàng rào phía sau cũng bị đạo kinh khí đánh nát, máu thịt bay tán loạn bao phủ phương viên mười mấy thước, khung cảnh này thật sự quá kinh khủng.

Khoa Lâm triệt để u mê, hần và Cách Lý Phi Tư mang theo các võ sĩ gia tộc chạy tới nơi này, một phương diện là muốn kéo lại tình cảm với Y Toa Bối Nhĩ, một phương diện khác là muốn tạo nên danh tiếng. Ở trong mắt bọn hần lực lượng gia tộc phái ra đã đủ cường hãn rồi, nhưng bây giờ mới vừa tiếp xúc với các cường giả ở trong trang viên đã bị diệt toàn quân, bọn họ không có cách nào tiếp nhận kết quả cay đắng này.

“Làm hỏng cái gì ta sẽ bồi thường, yên tâm mà đánh.” Môn La cười ha hả nói.

“Hư thì cứ để hư vậy.” Địch Áo cười cười nói.

“Khoa Lâm, người nhớ kỹ cho ta !” Tác Phi Á lạnh lùng nói: “Nếu người còn dám nhục mạ Địch Áo, ta tuyệt đối không để người còn sống rời khỏi trang viên này. Nàng vốn định tự động thủ, nhưng hiện trường bây giờ đã đổ ra không ít máu, hờn dỗi trong lòng đã phát tiết ít nhiều, lúc này nhìn trên tình hữu nghị trước kia mới bỏ qua cho Khoa Lâm thêm một lần.

“Tốt, các người rất tốt.” Khoa Lâm cười thầm nói, tầm mắt của hần quét qua đám người Địch Áo, Tác Phi Á. Sau đó rơi vào trên người Y Toa Bối Nhĩ, nhìn thấy mặt mày Y Toa Bối Nhĩ tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, hần từ từ cúi đầu đau khổ. Người thương trước kia từ giờ phút này xem như đã biến thành thù địch.

“Cút đi, nơi này không hoan nghênh người.” Địch Áo chậm rãi nói.

“Người bỏ qua cho bọn họ, sau này bọn họ sẽ quay trở về làm phiên người.” Tái Nhân Hầu tước đột nhiên xen vào, đến bây giờ hần mới chạy tới.

“Có lẽ là thế !” Dịch Áo cười cười, Khoa Lâm có lẽ còn tìm hấn gây phiền toái, nhưng Cách Lý Phỉ Tư vĩnh viễn không có cơ hội đó.

Đám người Dịch Áo lại cực kỳ thoải mái, lúc này náo loạn một trận, những gì nên làm đều đã làm rồi, chẳng cần phải quản chuyện tình sau này nữa. Cho dù có muốn bọn họ cũng không có biện pháp quản, đối với hướng đi trong tương lai tự nhiên có các đại nhân vật như Ngõa Tây Lý, Tây Cách Thụy Na lo lắng dùm bọn họ.

Không đề cập tới Khoa Lâm chặt vật rời khỏi trang viên, ngày thứ hai đoàn người Tái Nhân Hầu tước cũng bắt đầu hành trình đi tới lãnh địa Lộ Dịch Sĩ Bá tước. Đại chiến sắp tới, hiển nhiên bọn họ phải diệt trừ sạch những nhân tố không ổn định trong nội bộ trước tiên.

Lần này Tác Phỉ Á không có đi cùng đám người Dịch Áo, các nàng Tây Cách Thụy Na, Lâm Tái còn ở lại trang viên. Thân là nữ chủ nhân, Tác Phỉ Á không thể nào đi xa được, thật ra điều này cũng không có gì, nhưng làm Tác Phỉ Á buồn bực chính là cái đuôi nhỏ Lao Lạp cũng có thể danh chính ngôn thuận hấp tấp chạy theo sau Dịch Áo. Còn nàng trên danh nghĩa là hôn thê chỉ có thể lưu lại yên lặng chờ đợi, cuộc đời đúng là không công bình mà.

Thật ra không chỉ là Tác Phỉ Á, ngay cả Ca Đồn và Lôi Mông cũng rất nhứt đầu, mặc dù nói là đi đối phó Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhưng trước đó mọi người từng mở mang tâm tình bàn đủ trò tiêu khiển. Bây giờ thì tiêu rồi, cho dù da mặt bọn hấn dày hơn nữa cũng cũng không thể làm trò ‘chuyện nhi đồng không được xem’ trước mặt một nữ hài tử được.

Khi đến gần lãnh địa Lộ Dịch Sĩ, Tái Nhân và đám người Dịch Áo tách ra, chia làm hai nhóm tiến vào Bá tước lĩnh.

Bá tước lĩnh chiếm diện tích lớn hơn Đường Ân Nam tước lĩnh không ít, thoát nhìn cũng tương đối phồn vinh, ở thật xa cũng có thể nhìn thấy cửa thành rộng mở nghênh đón thương đội ra vào tấp nập, hai bên đường phố là dãy cửa hàng hoa lệ và dòng người lui tới nhộn nhịp. Tất cả mọi người đồng thời trầm tư hồi lâu, Lộ Dịch Sĩ kinh doanh lãnh địa của mình đúng là không kém.

Chỗ cửa thành đang có dòng người xếp hàng tiếp nhận kiểm tra, chủ yếu là để phòng bị đám cướp Phật Lang Duy lọt lưới gây náo loạn mà thôi. Hơn nữa Bá tước lĩnh không giống với hải cảng như Thánh Đế Tư thành, muốn đi vào cần phải nộp một khoản thuế kim nhất định, trong phương viên mấy trăm dặm vùng này, chỉ tính riêng thu nhập từ thuế đã là một khoản thu vào cực kỳ phong phú.

Mấy người Dịch Áo xuất hiện dẫn tới một trận xôn xao nho nhỏ, bởi vì hình thể Hỏa Hồng Thú khá lớn, thân thể màu đỏ hồng, sừng nhọn sắc bén...v ...v, bất kể nhìn từ phương diện nào cũng không phải là hạng dễ trêu. Nếu như không phải là Hỏa Hồng Thú biết điều đi theo phía sau Ca Đồn chưa từng chạy loạn khắp nơi, sợ rằng những người đứng ở cửa thành đã sớm hô hoán chạy giữ mạng từ lâu rồi.

Không cần biết mấy tên xa lạ này tới đây làm gì, tất cả mọi người lập tức mở ra một lối đi rộng rãi để cho mấy người Dịch Áo thông qua. Đám người Dịch Áo liếc nhau cảm thấy buồn cười, làm như vậy đúng lúc tiết kiệm được một ít thời gian.

Thấy mấy người Dịch Áo đi tới, mấy gã võ sĩ giữ cổng thành mất tự chủ lui về sau mấy bước, mặt mày lộ vẻ hoảng sợ, có một gã võ sĩ có lẽ do khẩn trương quá độ thậm chí đưa tay định kéo chuông báo động ở cửa thành, may là một tiểu đầu mục đứng ở bên cạnh hấn nhanh tay ngăn cản.

“Các người tới làm gì?” Tiểu đầu mục cố nặn ra nụ cười hỏi một câu, có lẽ ngay cả chính hấn cũng không nhận ra thanh âm của mình đang run rẩy.

“Đương nhiên là vào thành, bằng không người nghĩ chúng ta tới làm gì?” Lôi Mông bật cười nói.

“Ta...” Tiểu đầu mục đỏ mặt nhưng không biết nên làm gì mới tốt, nếu như để cho đám người Dịch Áo đi vào thì mấy tên kinh khủng này có thể sẽ gây phiền toái trong thành, khoản sổ sách sai lầm này nhất định sẽ gắn lên trên đầu hấn, nhưng bây giờ không cho vào thì tiểu đầu mục quả là không có lá gan này. Mặc dù mấy người trước mặt thoát nhìn đều cười híp mắt có vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết hạng người có thể sử dụng dã thú kinh khủng cỡ này thực lực không thể kém.

Trong khi tiểu đầu mục tiến thối lưỡng nan, một gã kỵ sĩ từ ngoài thành chạy tới nhìn thấy tình cảnh quái dị nơi cửa thành, hấn đầu tiên ngơ ngác mất một lúc rồi định lớn tiếng quát mấy câu, nhưng lời nói còn chưa có ra khỏi miệng hắn đã thấy được Hỏa Hồng Thú Ca bên cạnh Đốn, sắc mặt lập tức chuyển sang tái mét.

Do dự trong chốc lát, sau đó kỵ sĩ giục ngựa đến gần chậm rãi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tất Mễ Nhĩ đại nhân!” Sắc mặt tiểu đầu mục lộ vẻ vui mừng, lúc này cho dù có cho mấy người Dịch Áo vào thành hay không, hắn cũng không có trách nhiệm gì hết.

Ca Đốn im lặng quan sát gã kỵ sĩ kia, không nhận được nói: “Ta nói Bá tước lĩnh các người đã xảy ra chuyện gì? Vào thành cũng phiền toái như vậy?”

“Ha hã, không phải như ngài nghĩ đâu!” Gã kỵ sĩ tên là Tất Mễ Nhĩ cười nói: “Con thú bên cạnh ngài quá lớn, khó trách làm cho bọn hắn sợ hãi. Các người có thể tiến vào, hi vọng sự chậm trễ này không quấy nhiễu tâm tình của các vị.”

Thấy thái độ Tất Mễ Nhĩ không tệ, mấy người Dịch Áo cũng không muốn nói dài dòng nữa, chỉ gật đầu cho qua rồi tiến vào trong thành.

Tiểu đầu mục kinh ngạc nhìn tới Tất Mễ Nhĩ, vị đại nhân này nổi danh tính tình táo bạo, tại sao hôm nay lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy? Chẳng lẽ là cũng sợ mấy người này?

Đám người Dịch Áo không nhận ra Tất Mễ Nhĩ nhưng Tất Mễ Nhĩ nhận ra bọn họ. Huống chi Hỏa Hồng Thú xuất hiện ở nơi này nên Tất Mễ Nhĩ vừa nhìn đã xác định được thân phận mấy người Dịch Áo.

Nhìn bóng lưng nhóm người Dịch Áo biến mất ở trong dòng người, ánh mắt Tất Mễ Nhĩ hiện lên một tia quang mang hưng phấn, đúng là một đám không biết sống chết, lại dám đưa mạng tới tận cửa. Hiện tại Bá tước đại nhân đã có thể đạt thành nguyện vọng rồi, thử nghĩ sau khi chuyện thành công và hắn nhận được phần thưởng, trong lòng Tất Mễ Nhĩ hứng thú dâng trào, toàn thân tràn đầy lực lượng.

“Phi!” Tất Mễ Nhĩ không thèm quản tiểu đầu mục giật mình đứng ở một bên, vội vàng phóng ngựa chạy tới phủ đệ Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

“Cái tên kia ta nhìn hơi quen thì phải? Nhưng nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.” Dịch Áo cẩn thận nhớ lại nhưng chỉ có một ấn tượng mơ hồ.

“Mặc kệ nó đi, ta không quan tâm vấn đề này, Dịch Áo, hắn là người hiểu chứ?” Lôi Mông nhìn sang Dịch Áo.

“Ừ ừ, ta rõ ràng.” Dịch Áo cười khổ gật đầu.

“Nghe người ta nói gì không, hi vọng không có quấy nhiễu tâm tình của các vị, người có nghe được không? Dịch Áo? Ha ha.” Lôi Mông vẫn chưa chịu buông qua đề tài này.

Dịch Áo không còn lời nào để nói, dù sao Lao Lạp luôn đi theo chân hắn nên không thể xử lý Lôi Mông được, vì thế hắn chỉ có thể giả lơ mà thôi.

Thế nhưng mới đi không bao xa, mấy người đã cảm thấy toàn thân không thoải mái, bởi vì ánh mắt những người trên đường đều nhìn bọn hắn cực kỳ quái dị, thậm chí có cả một ít hoảng sợ, một ít nghi ngờ ...v ...v, không thể nghi ngờ chút nào, chuyện này nhất định là ảnh hưởng do Hỏa Hồng Thú mang đến.

Mấy lão bản cửa hàng đứng ở xa xa giương mắt nhìn Hỏa Hồng Thú kinh khủng từ từ đi tới, ý nghĩ trong lòng mọi người cùng lúc nhất trí, đưa tay vãi lên trời ngàn vạn lần dừng đến chỗ của ta, ngàn vạn lần dừng đến chỗ của ta.

Còn có một vài người bám theo phía sau, thỉnh thoảng chỉ về phía đám người Dịch Áo, bộ dạng hắn là định xem náo nhiệt. Lôi Mông không nhận được quay đầu lại trừng mắt thật to, những người đó lập tức tránh ra nhưng không qua bao lâu liền tụ tập lại như cũ.

227. Chương 227: Trợ Giúp.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 227: Trợ giúp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tư vị bị người người nhìn chăm chú đúng là không hề dễ chịu, nhưng đám người Dịch Áo không phải là người bình thường, chỉ bị quấy nhiễu không còn tâm tư đi dạo. Mấy người thương lượng đơn giản một hồi liền cử Lôi Mông tiến vào một cửa hàng hỏi thăm lão bản vị trí thanh lâu.

Vốn là mấy người hơi bận tâm lão bản cửa hàng không dám trao đổi với bọn họ, nhưng bọn họ không ngờ được tới nhóm lão bản trên con đường này thật sự là quá nhiệt tình. Bất kỳ một ai nghe bọn họ muốn đi thanh lâu liền hấp tấp chỉ đường cho bọn họ, nói xong chỉ tiết còn vẽ cho bọn họ một tấm bản đồ rõ ràng.

Mấy người Dịch Áo tự nhiên không biết những lão bản cửa hàng này tính toán gì ở trong lòng. Thật ra là do bọn họ mang theo Hỏa Hồng Thú đi trên đường đã hù dọa phân nửa người chạy trốn, một nửa còn lại đi theo phía sau chờ xem náo nhiệt, làm gì có người nào mua đồ. Nếu như đám người Dịch Áo lại di chuyển thêm một vòng trên phố, vậy thì cứ trực tiếp đóng cửa luôn cho rồi, ngày hôm nay không cần làm ăn gì nữa.

Dựa theo phương hướng được chỉ điểm, mấy người Dịch Áo đi qua hai con đường là thấy được bảng hiệu thanh lâu, không rõ bên trong có dạng gì nhưng chỉ cần nhìn thấy mấy cô nàng giữ cửa liếc mắt đưa tình, song nhũ no tròn, môi mấp mí như vẽ là có thể tưởng tượng được bên trong sẽ có cảnh tượng kiểu diễm cỡ nào.

Trước cửa thanh lâu đang có một dãy xe ngựa xa hoa, cơ hồ kéo dài đến đầu con phố khác. Mấy người Dịch Áo liếc nhau dò ý, hình như hơi khoa trương thì phải? Bây giờ vẫn còn là ban ngày mà làm ăn tốt như vậy?

Mấy người bước vào trong thanh lâu, nếu đã tới thì cứ đi vào, không khó tạo ra vài điểm động tĩnh. Chỉ cần có thể kinh động đến Lộ Dịch Sĩ Bá tước là được, lúc này mấy người Dịch Áo còn không biết Lộ Dịch Sĩ Bá tước đã nhận được tin tức bọn họ tiến vào Bá tước lĩnh, đang phái nhân thủ truy xét hành tung của bọn họ.

Lúc này một người trung niên trang phục gọn gàng nụ cười chân thành tiến lên nghênh đón bọn họ, vừa nhìn thấy Hỏa Hồng Thú phía sau Ca Đồn thì nụ cười trên mặt hắn nhất thời cứng lại.

Các thiếu nữ tiếp khách trước cửa cũng bị dọa cho sợ hãi hoa dung thất sắc, trực tiếp xoay người chạy trốn vào trong, chỉ dám lộ ra nửa cái đầu len lén nhìn trộm ra ngoài cửa.

Người trung niên cả ngày ở chỗ này nghênh đón không biết bao nhiêu lượt khách, tự hỏi hề có người nào từng thấy qua là lập tức nhớ mặt, gặp phải tình huống nào cũng có thể xử lý ổn thỏa. Nhưng tình huống trước mắt hắn không nhận được muốn cười ầm lên, có người nào giống như các người không hả? Đám người này rốt cuộc tới làm trò cười, hay là tới gây rối ?

Nhưng mà đã mở cửa làm ăn thì không thể dễ dàng đắc tội với khách, cho nên người trung niên vẫn cố dè nén lửa giận trong lòng, mỉm cười nói: “Các vị tới đây là...”

“Nơi này không phải là thanh lâu hay sao?” Lôi Mông kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Không sai.” Người trung niên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tự cho là hòa nhã nhất, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà ngài xem, cái con ... phía sau ngài quá lớn, chúng ta thật sự an bài không nổi.”

“À, hình như đó không phải là vấn đề của chúng ta.” Lôi Mông cười hi hi nói, sau đó cất bước đi vào bên trong, người trung niên vốn định ngăn trở nhưng cuối cùng không dám làm ra động tác, đành phải trở mắt nhìn mấy người Dịch Áo nghênh ngang đi vào.

Giờ phút này Hỏa Hồng Thú có vẻ rất an tĩnh, chậm rãi tìm địa phương không có ánh mặt trời chiếu tới trực tiếp nằm xuống, hai con mắt đỏ như máu quét tới quét lui đám người đối diện.

Hỏa Hồng Thú nằm cách vị trí đại môn chỉ vài thước, muốn vào trong thì phải đi ngang qua Hỏa Hồng Thú, làm gì có người nào dám mạo hiểm như thế, bởi vì không ai dám cam đoan nó rốt cuộc có đã thương người hay không?

Mắt thấy không khí trước cửa thanh lâu lập tức trở nên vắng lạnh, người trung niên không khỏi đổ một tầng mồ hôi lạnh ướt đầu. Nếu xử lý không tốt làm trễ nãi công việc, hẳn có mấy cái đầu cũng không đủ bồi vào, nghĩ tới đây, người trung niên không quản Hỏa Hồng Thú nữa, vội vã chạy đi cầu viện.

Vừa bước vào đại sảnh, mùi hương son phấn nồng đậm lập tức đập vào mặt, phòng khách quả nhiên là cực kỳ náo nhiệt, mọi người cười nói ăn uống vô cùng sảng khoái. Đám nữ nhân trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng còn làm ra đủ loại động tác bắt nhả khiêu khích. Nhóm nam nhân thì vừa nói vừa cho tay chân hoạt động không ngừng nghỉ.

Đây mới là tầng một đại sảnh đã khoa trương đến trình độ này, như vậy những tầng trên không cần suy đoán cũng biết.

Một mỹ phụ mặc sa y mỏng manh từ phía trong đi ra, vòng eo uyển chuyển lắc lư theo từng bước chân, đường cong nhấp nhô gợi sóng đầy tính mê hoặc, thấp thoáng dưới lớp lụa mỏng là hai bầu ngực trắng nõn mềm mại làm cho người ta nhìn vào không khỏi miệng đắng lưỡi khô.

(Mỹ phụ: phụ nữ trung niên xinh đẹp, sa y: áo lụa mỏng)

Ngay cả Dịch Áo cũng phải thừa nhận, cho dù tính theo tiêu chuẩn kiếp trước, mỹ phụ này tuyệt đối là vưu vật trời cho.

Mỹ phụ che miệng cười nói: “Mấy vị thiếu gia lần đầu tới nơi này phải không?”

“Trên lầu còn phòng không?” Dịch Áo hỏi, lấy kinh nghiệm hai đời của hắn, loại địa phương như thế này tự nhiên là càng lên trên càng đặc sắc, đồng thời cũng thể hiện ra thân phận ưu tú của khách làng chơi.

Ánh mắt mỹ phụ rực sáng, đúng như Dịch Áo suy đoán, giá cả tiêu phí trên lầu cao gấp mấy lần tầng dưới đại sảnh. Dĩ nhiên các loại phương thức vui chơi cũng xa hoa hơn rất nhiều, trong tình hình chung khách nhân xa lạ không được phép lên lầu trên, bởi vì đó là nơi tượng trưng cho thân phận cao quý và tính bí mật được giữ rất kín.

Thế nhưng mỹ phụ quản lý thanh lâu đã mười mấy năm, bản lãnh nhìn người tự nhiên phải có chỗ đặc sắc, ba người trẻ tuổi trước mặt này mặc dù không biểu lộ ra bản tính con cháu quý tộc hung hăng bức người, nhưng cách thức nói chuyện có vài phần lạnh nhạt và khí khái cao ngạo vô cùng. Hơn nữa, từ trên y phục mấy người Dịch Áo mặc cũng có thể đoán ra được gia thế những người này tuyệt đối không đơn giản.

Điểm duy nhất làm nàng nghi ngờ chính là Lao Lạp theo sát bên cạnh Dịch Áo, nàng chưa từng thấy người nào đi tới thanh lâu còn mang theo nữ nhân. Thế nhưng sau khi nhìn kỹ dung mạo Lao Lạp một lát, sắc mặt mỹ phụ bình thường trở lại, xem ra mấy vị công tử này hẳn là có sở thích khác người.

Trong lòng mỹ phụ vẫn còn so đo nhưng không dám mở miệng nói nhiều, nàng hạ thấp thanh âm nói thật ngọt ngào: “Ài da, nghe ngài nói như thế, cho dù không có phòng cũng phải dọn ra một gian mới được.”

Mọi người cùng nhau cười cười không nói gì, trực tiếp đi theo mỹ phụ lên lầu trên.

Lên tới lầu hai, mỹ phụ dừng bước: “Mấy vị thiếu gia thấy nơi này thế nào? Tuy nói lầu hai giá cả hơi thấp hơn lầu ba nhưng cũng rất thoải mái, những thứ nên có đều có hết !”

Không đợi mỹ phụ nói xong, Dịch Áo đã mở miệng cắt đứt lời nàng: “Tốt hơn...”

Mỹ phụ vội vàng đáp một tiếng xoay người dẫn mấy người Dịch Áo tiếp tục đi lên lầu, dưới đáy mắt tràn đầy đắc ý. Những người trẻ tuổi nhất định chịu không nổi kích thích, quả thật chỉ cần nàng nói một câu, đối phương đã sợ bị nàng xem thường, mở miệng đòi gian phòng đắt tiền nhất.

Nàng làm sao biết được mấy người Dịch Áo đến nơi đây căn bản có hảo tâm, tự nhiên phải chọn gian phòng tốt nhất, uống rượu đắt tiền nhất, chơi nữ nhân xinh đẹp nhất, dù sao đã có Lộ Dịch Sĩ Bá tước tính tiền giùm kia mà.

Ở trong Bá tước phủ, Lộ Dịch Sĩ Bá tước đang ngồi ngay ngắn trên ghế nhìn võ sĩ phía dưới, trầm giọng hỏi: “Người thấy rõ ràng chưa? Bọn họ có bốn người?”

“Đại nhân, ta tuyệt đối không có nhìn lầm, bọn họ có ba nam một nữ.” Gã võ sĩ vội vàng trả lời: “Bọn họ đặt Hỏa Hồng Thú ở ngoài thanh lâu, hiện tại nơi đó không có người nào dám vào.”

“Đặt Hỏa Hồng Thú ở ngoài?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười lạnh nói: “Chẳng phải là rõ ràng không muốn cho người ta làm ăn rồi?” Tất Mễ Nhĩ vốn im lặng đứng ở sau lập tức tiến lên một bước, giơ ra bộ dạng khí khái lẫm liệt nói: “Đại nhân, ta thấy bọn hắc tìm tới gây chuyện, mặc dù hắc tìm là con rể Đường Ân Nam tước cũng không thể vô pháp vô thiên như vậy. Ngài không suy nghĩ vì mặt mũi của mình cũng phải suy nghĩ cho con dân ở trong lãnh địa. Nếu cứ để cho bọn họ hành hạ như vậy, uy nghiêm Bá tước lĩnh đặt ở đâu?”

Có một vài người luôn luôn như vậy, rõ ràng là chuyện bản thân mình muốn làm lại cứ thích nghe người khác nói ra. Sau đó hắc tìm sẽ ra vẻ trầm tư suy nghĩ, cau mày bất đắc dĩ, rồi mới giương cờ đại nghĩa che dấu hành vi hèn hạ của mình.

Rất hiển nhiên, Lộ Dịch Sĩ Bá tước chính là loại người này.

“Thật buồn cười!” Lộ Dịch Sĩ Bá tước vỗ án giận dữ quát lớn.

Chuyện kể tiếp tự nhiên là thuận lý thành chương rồi, thế nhưng Lộ Dịch Sĩ không có vội vã đi tìm mấy người Dịch Áo, trước tiên hắc tìm quay về nội viện đi vào một gian phòng.

“Kéo kẹt!” một tiếng, cửa phòng mở ra, một khuôn mặt thon gầy xuất hiện ở trong phòng, chính là Khố Ni Nhĩ, Hỏa hệ Võ Tôn thủ hạ của Tái Nhân Hầu tước.

“Là Bá tước đại nhân hử? Mời vào.” Giọng nói Khố Ni Nhĩ bình thản y như hắc tìm là chủ nhân căn phòng này vậy.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước chẳng những không nổi giận, ngược lại còn cung kính nói: “Khố Ni Nhĩ đại nhân, thật là xin lỗi, hi vọng không quấy rầy ngài.”

228. Chương 228: Thỉnh Cầu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 228: Thỉnh cầu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nói gì vậy, Bá tước đại nhân quá khách khí.” Hai người phân ra ngồi xuống ghế, Khố Ni Nhĩ nói với Lộ Dịch Sĩ: “Sắc mặt Bá tước đại nhân tựa hồ không tốt lắm thì phải?”

Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười khổ nói: “Làm sao có thể tốt được, đạo gần đây lãnh địa quá rối loạn, lúc nào cũng có một vài người nhảy ra gây rối mà ta không thể giải thích được nguyên nhân.”

Vừa nói xong, Lộ Dịch Sĩ nói qua một lần chuyện trước đó, chỉ có điều hắc tìm cố ý che giấu thân phận Dịch Áo, chỉ nói là phần đất bên ngoài xuất hiện mấy gã võ sĩ thực lực không kém cổ tình quấy rối lãnh địa.

“Nếu niên kỉ chừng hai mươi thì thực lực sẽ không cao, ngay cả điểm lòng tin này Bá tước đại nhân cũng không có?”

“Ngài cũng biết thanh lâu đó là sản nghiệp của Sắc Vi Hoa gia tộc.” Nói tới đây, Lộ Dịch Sĩ cẩn thận dừng lại xem xét sắc mặt Khố Ni Nhĩ, quả nhiên đúng như hắc tìm đoán, Khố Ni Nhĩ nghe thấy cái tên Sắc Vi Hoa liền lộ vẻ không hài lòng.

“Tuy nói truy nã hung đồ là trách nhiệm của ta, nhưng phát sinh xung đột va chạm đến thứ khác, ta sợ khó lòng khai báo với Sắc Vi Hoa gia tộc.” Lộ Dịch Sĩ nói chuyện này thuộc về loại hình nói bừa rồi. Thân là

người trong cuộc, Lộ Dịch Sĩ có thể xuất thủ đuổi phiền toái dùm cho bọn họ, người ta cao hứng còn không kịp, chỉ hư hao vài thứ thì tính là gì chứ?

Trong lòng Lộ Dịch Sĩ Bá tước tự nhiên rõ ràng màn xiếc nho nhỏ này không thể nào lừa được Khố Ni Nhĩ. Nhưng Tái Nhân Hầu tước và Sắc Vi Hoa gia tộc từ xưa đến nay luôn có mâu thuẫn với nhau. Hắn bây giờ chỉ âm thầm đưa cho Khố Ni Nhĩ một cái cơ thích hợp mà thôi. Lộ Dịch Sĩ tin tưởng Khố Ni Nhĩ sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích Sắc Vi Hoa gia tộc.

Làm như vậy tương đương với trối Khố Ni Nhĩ và hắn lên cùng một chiếc thuyền, cho dù sau này biết được Dịch Áo là con rể Đường Ân Nam tước cũng đã trễ rồi. Thành thật mà nói, lần trước ở Đường Ân Nam tước lĩnh, Lộ Dịch Sĩ đã bị Đường Ân hiển lộ thực lực hù dọa bề mặt rồi. Mặc dù hắn vẫn thèm thuồng Hỏa Hồng Thú nhưng trong lòng vẫn có điều cố kỵ. Cũng may ngày hôm qua Võ Tôn Khố Ni Nhĩ vừa vặn đi ngang qua nơi này, một cơ hội tốt như vậy mà cầm không được, hắn cũng không còn tư cách làm Bá tước.

“Sắc Vi Hoa gia tộc rất giỏi sao?” Khố Ni Nhĩ cười lạnh một tiếng, giương mắt nhìn về phía Lộ Dịch Sĩ Bá tước: “Hay là nơi này đã không thuộc về Hầu tước lĩnh nữa rồi?”

“Không phải thế, không phải thế, ta tuyệt đối không có ý tứ này.” Lộ Dịch Sĩ vội vàng biện giải cho mình: “Khố Ni Nhĩ đại nhân, thật sự là ta suy nghĩ cho Hầu tước đại nhân mà thôi.”

“Lộ Dịch Sĩ đại nhân, người phải nhớ kỹ một điều.” Khố Ni Nhĩ cắt đứt lời Lộ Dịch Sĩ: “Chỉ cần người trung thành với Hầu tước đại nhân, những phương diện khác tự nhiên có chúng ta xử lý.”

“Ngài nói đúng, hiển nhiên ta lúc nào cũng đứng ở phía Hầu tước đại nhân.” Lộ Dịch Sĩ mỉm cười làm lành, nhẹ giọng nói: “Đối với Hầu tước đại nhân, ta luôn luôn đều là trung thành tuyệt đối, nhưng mà chuyện ở thanh lâu kia, ngài xem ...”

“Bá tước đại nhân cứ việc yên tâm, nếu ta đã thấy dĩ nhiên không thể bỏ mặc.” Khố Ni Nhĩ chậm rãi đứng lên: “Ta đây đi theo Bá tước đại nhân một chuyến vậy, nhìn xem rốt cuộc Sắc Vi Hoa gia tộc lớn lối đến trình độ nào !”

“Quả thật là phiền toái Khố Ni Nhĩ đại nhân, ngài xem, chỉ một chuyện cũng phải nhờ ngài đi một chuyến, thật là xấu hổ quá !” Lộ Dịch Sĩ mừng thầm trong lòng, vừa nói khách khí vừa chạy tới ân cần mở cửa phòng dùm Khố Ni Nhĩ, bộ dạng làm gì có nửa phần lớn lối như một vị Bá tước.

Nhưng mà Lộ Dịch Sĩ không nhìn thấy một chuyện, giờ phút này Khố Ni Nhĩ đứng ở phía sau hắn nhếch miệng nở nụ cười chế nhạo.

Có Khố Ni Nhĩ cùng đi, Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhất thời không còn lo lắng gì nữa, vội vã tập hợp một đám thủ hạ kéo tới thanh lâu của Sắc Vi Hoa gia tộc.

Nhưng đội ngũ mới vừa đi ra Bá tước phủ đã thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến, gã võ sĩ đi đầu vội vàng hồi báo với Lộ Dịch Sĩ: “Là xe ngựa của Phí Nhĩ Nam tước.”

Lộ Dịch Sĩ nhíu mày, tên này tìm mình làm gì? Cái gã Phí Nhĩ này chỉ là một Nam tước không có lãnh địa, nhưng địa vị ở trong Sắc Vi Hoa gia tộc cũng thuộc loại chạm tay vào là bỏng.

Người ta mở thanh lâu ở trong lãnh địa của Lộ Dịch Sĩ mà hắn lại không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, mặc dù mỗi tháng sẽ dựa theo lệ cũ đưa cho Lộ Dịch Sĩ một phần hậu lễ. Nhưng so sánh với kim tiền thu vào hàng tháng chỉ là một cọng lông trên mình con trâu, Lộ Dịch Sĩ trước giờ vẫn canh cánh điều này ở trong lòng. Chỉ có điều Phí Nhĩ lại là người xử sự khéo léo làm cho Lộ Dịch Sĩ có lòng đối phó hắn cũng không bắt được nhược điểm

Xe ngựa ngừng lại trước đội ngũ Lộ Dịch Sĩ, từ trong xe đi ra một người trung niên mặt mày anh tuấn, từ đó có thể nhìn ra được hắn bảo dưỡng nhan sắc rất tốt, khuôn mặt nở nang, da sáng như ngọc. Hiển nhiên là hạng người đã quen sống an nhàn sung sướng.

Người trung niên thấy đội ngũ võ sĩ trước mặt không khỏi lạnh người đi, kinh ngạc hỏi: “Lộ Dịch Sĩ đại nhân, ngài đây là...”

Lộ Dịch Sĩ vốn định nói đang định đi tới thanh lâu của người, nhưng hắn nhìn lại Khố Ni Nhĩ ở bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức thay đổi ý nghĩ: “Là Phí Nhĩ Nam tước đó hả? Nghe nói

ngoài thành có dư nghiệt đám cướp Phật Lang Duy lên vào, ta định đi xem thế nào.”

“A?” Khuôn mặt Phí Nhĩ cứng ngắc, cẩn thận quan sát thần sắc Lộ Dịch Sĩ, hình như quá đúng lúc thì phải?

Thấy vẻ mặt Phí Nhĩ, Lộ Dịch Sĩ càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, đối phương nhất định là có chuyện gì đó không giải quyết được cần hắn hỗ trợ. Tình hình trước mắt là thanh lâu sinh ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn là do đầu Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn gây ra. Lộ Dịch Sĩ lấy làm kỳ quái, lúc bình thường Sắc Vi Hoa gia tộc sẽ phải võ sĩ cao cấp trấn giữ, chẳng lẽ chỉ vài mấy Quang Mang võ sĩ mà bọn họ không giải quyết được? Vì sao cần phải cầu trợ hắn?

Phải biết rằng cầu người không phải là sự tình đơn giản, địa vị càng cao lại càng khó. Trước khi mở miệng nhất định phải suy nghĩ kỹ lưỡng mình có thể giao ra cái gì, khẩu vị đối phương rốt cuộc nhiều ít bao nhiêu.

Lộ Dịch Sĩ phán đoán không sai, lần này Phí Nhĩ đúng là có chuyện cầu xin, đám thủ hạ không nhận ra Hỏa Hồng Thú, nhưng Phí Nhĩ lại rất rõ ràng một con Hỏa Hồng Thú trưởng thành có chiến lực tương đương với Cực Hạn võ sĩ cao cấp. Bởi vậy từ đó có thể suy đoán ra thực lực của chủ nhân Hỏa Hồng Thú.

Mặc dù thủ hạ hắn đã chứng thật niên kỷ mấy người Dịch Áo chừng hai mươi tuổi, cho dù thiên phú cực cao cũng chỉ đạt tới trình độ Quang Mang võ sĩ. Nhưng Phí Nhĩ vẫn không dám xem thường, nếu để cho võ sĩ gia tộc xuất thủ tự nhiên có thể rất nhẹ nhàng giải quyết chuyện này, nhưng Phí Nhĩ lo lắng không phải là việc này. Một khi phát sinh xung đột tất nhiên đối phương không thể từ bỏ ý đồ, hạng người có thể mang theo yêu thú biến dị đi ra ngoài đi dạo, thế lực phía sau làm sao có thể nhỏ được?

Huống chi Hỏa Hồng Thú lại không ngăn cản cửa nhà người, tại sao người lại động thủ với người ta?

Nhưng Phí Nhĩ lại không thể không lý đến, chuyện làm ăn còn muốn tiếp tục hay không đây? Suy đi nghĩ lại, rốt cuộc Phí Nhĩ nghĩ tới một biện pháp tốt, mọi người đều biết Lộ Dịch Sĩ Bá tước đang đứng ở thời kỳ lực lượng suy thoái. Nếu như trong vòng mười năm vẫn không thể tấn chức Vô Tôn, vậy thì hắn không thể trông mong vào điều gì nữa. Dưới tình huống này, một con Hỏa Hồng Thú có ý nghĩa thế nào đối với Lộ Dịch Sĩ?

Nghe nói nữ nhi Lộ Dịch Sĩ là vì một lần đi bắt Hỏa Hồng Thú mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cho nên Phí Nhĩ có lý do tin tưởng rằng chỉ cần Lộ Dịch Sĩ nghe được tin tức kia tự nhiên sẽ động tâm.

“Phí Nhĩ Nam tước, người còn có việc gì không?” Lộ Dịch Sĩ đã biết rõ còn cố hỏi, Phí Nhĩ từ xa chạy tới không thể là vì nhìn hắn rồi thôi.

“Là như thế này.” Phí Nhĩ miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đáy lòng âm thầm mắng to, không phải là cái tên Lộ Dịch Sĩ này biết mình tới tìm hắn, cho nên cố ý nói như vậy chứ? Muốn mượn cơ hội này mò một ít chỗ tốt?

Thế nhưng so sánh với tiền tài thì thanh lâu kia có giá trị hơn nhiều. Phí Nhĩ lập tức cho ra quyết định cùng lắm thì cấp cho Lộ Dịch Sĩ vài chỗ tốt.

Đợi đến Phí Nhĩ giảng thuật đầy đủ quá trình, Lộ Dịch Sĩ làm ra vẻ tức giận quát ầm lên: “Còn có chuyện như vậy? Ta đây cũng muốn nhìn xem là tên nào to gan lớn mật dám coi thường uy nghiêm của Bá tước lĩnh.”

Phí Nhĩ mắng thầm trong lòng, tại sao lúc bình thường không bao giờ thấy người khí khái như thế? Thế nhưng hắn vẫn phải cười nói: “Hết thấy đành phải dựa vào đại nhân, chuyện lần này được giải quyết xong tất có hậu báo.”

Lộ Dịch Sĩ đang chờ những lời này, nghe thế mới hài lòng gật đầu, cười híp mắt nói: “Phí Nhĩ Nam tước quá lời, đây là chuyện tình phát sinh ở trong lãnh địa của ta, về tình về lý ta phải ra tay tương trợ. Đúng rồi, vị này là Khố Ni Nhĩ đại nhân ở Hầu tước lĩnh, đã có Khố Ni Nhĩ đại nhân ở đây, người có thể yên tâm chúng ta xử lý đám gian tặc kia dễ như trở bàn tay.”

229. Chương 229: Giữ Ngọc Là Có Tội

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 229: Giữ ngọc là có tội

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phí Nhĩ nhìn thấy Khố Ni Nhĩ ở bên cạnh Lộ Dịch Sĩ, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi, hận không thể nện cho mình một cái bạt tai. Nếu sớm biết Khố Ni Nhĩ và Lộ Dịch Sĩ ở chung một chỗ, còn không bằng để cho võ sĩ gia tộc ra mặt giải quyết, đây không phải là dẫn sói vào nhà hay sao? Có trời mới biết Khố Ni Nhĩ sẽ ‘hành hạ’ tòa thanh lâu của hắn thành cái dạng gì.

Nhưng việc đã đến nước này Phí Nhĩ nói gì cũng đã chậm, chỉ biết tự trách mình làm công tác chuẩn bị không tốt. Thậm chí chuyện lớn như Khố Ni Nhĩ đi tới Bá tước linh cũng không rõ ràng, giờ phút này hắn đành phải cắn răng nuốt quả đắng vào trong bụng ử rử đi theo đội ngũ, trong đầu cố gắng vắt óc suy nghĩ đối sách.

Khố Ni Nhĩ nhìn sang Lộ Dịch Sĩ, nhếch miệng lên ban tặng một nụ cười tán dương cho thấy hắn rất hài lòng đối với biểu hiện của Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

Lộ Dịch Sĩ nhất thời cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đồng thời giãn ra, trước giờ hắn làm Bá tước còn không có thoải mái bằng Đường Ân. Có lẽ là do lớn tuổi nên hắn hành xử khó tránh khỏi nghĩ trước lo sau, trước kia bởi vì Hầu tước linh phân tranh với Sắc Vi Hoa gia tộc, Lộ Dịch Sĩ sợ dẫn lửa thiêu thân mới lựa chọn theo phái trung lập, kết quả là không được lòng bên nào lâm vào tình cảnh rất lúng túng.

Càng về sau Lộ Dịch Sĩ có dự định tỏ vẻ trung thành với Tái Nhân Hầu tước thì Tái Nhân đã khinh thường để ý tới hắn.

Hiện tại chính là một cơ hội tuyệt hảo, thông qua chuyện này Lộ Dịch Sĩ tương đương với biến tướng biểu lộ lập trường của mình. Hơn nữa còn có thể lôi kéo quan hệ với Khố Ni Nhĩ, phải biết rằng Khố Ni Nhĩ là một trong hai người phụ tá đắc lực của Tái Nhân Hầu tước, thuộc về nhân vật dưới một người trên vạn người, vì thế Lộ Dịch Sĩ càng nghĩ càng hưng phấn.

Giờ phút này đám người Dịch Áo đang ngồi ở lầu bốn thanh lâu, trong gian phòng sang nhất. Phía sau mỗi người đều có hai thiếu nữ vóc người yếu điệu, mặt mũi xinh đẹp hầu hạ. Ngay cả Lao Lạp cũng có hai người phục vụ làm cho Lao Lạp rất là bất an, đứng ngồi không yên như lọt vào đồng lửa. Bởi vì nàng không có thói quen để cho người xa lạ đứng ở sau lưng của mình.

Không qua bao lâu, phía trên bàn đã được bày ra đủ loại món ngon, mùi thơm mê người tỏa khắp gian phòng. Dĩ nhiên, nếu nói tới nơi đây sẽ được hưởng thụ như đế vương, lại là thiên đường của nam nhân, tự nhiên không chỉ nhiều đồ, thức ăn tinh mỹ cũng chỉ là món khai vị mà thôi, trò hay vẫn còn ở phía sau.

Theo một nhạc khúc du dương vang lên, bốn góc phòng bắt đầu tràn ra vài làn khói nhẹ, ở trong màn sương khói lượn lờ, sáu người thiếu nữ mặc lụa mỏng, mi mắt như vẽ đi vào. Mặc dù sương khói cản trở tầm mắt mấy người Dịch Áo, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua mấy thiếu nữ này, Dịch Áo không khỏi lấy làm kinh ngạc, số lượng thanh lâu chắc chắn là không nhỏ, không biết bọn họ tìm ở đâu những mỹ nữ tuyệt sắc như thế này?

Không cần người phân phó, mấy thiếu nữ chậm rãi đi tới bên cạnh mấy người Dịch Áo, nhẹ nhàng ngồi xuống, toàn bộ động tác nhẹ nhàng lưu loát, hai gò bồng đảo cao vút làm như vô tình chạm vào cánh tay mấy thanh niên trẻ tuổi. Xúc cảm ôn nhu mềm mại này khiến Dịch Áo cũng phải rung động, nếu như là người định lực hơi kém sợ rằng sẽ lập tức mất đi khả năng khống chế.

Bên trong làn khói nhẹ, khuôn mặt thiếu nữ như hoa như ngọc, má lúm đồng tiền e thẹn cúi đầu không nói, bộ dạng nửa muốn cách xa nửa muốn lại gần, phong thái hấp dẫn mê người, rượu ngon trước mặt, mỹ nhân trong ngực, thiên đường nhân gian chắc chắn là nơi này rồi.

Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời than thở lần này không uống công đi một chuyến, tiếc nuối duy nhất là bên cạnh còn có một nhân tố không hài hòa đang nhìn loạn chung quanh, hoàn toàn phá hư không khí kiêu diễm trong phòng.

Trên thực tế, trong lòng mấy thiếu nữ cũng đang rất kỳ quái, tại sao mấy vị công tử trẻ tuổi trước mặt này lại mang theo một cô bé tới nơi này? Thế nhưng đây không phải là chuyện các nàng cần quan tâm, cho dù là Dịch Áo yêu cầu các nàng đi hầu hạ Lao Lạp, các nàng cũng sẽ làm theo không dám chậm trễ chút nào.

Chỉ cần là khách nhân ngồi trong phòng này, cho dù đề ra yêu cầu cỡ quái đến mức nào, không hợp lý ra sao, các nàng đều không có sự lựa chọn nào khác, đây chính là vận mệnh của các nàng.

Lao Lạp nhìn tới nhìn lui hồi lâu, cuối cùng dời lực chú ý lên mấy mâm thức ăn đặt trên bàn, vui vẻ gặm lấy gặm để.

“Dịch Áo, có một chuyện ta nghĩ mãi vẫn không thông.” Lôi Mông đột nhiên nói.

“Chuyện gì, nói nghe xem nào!”

“Vì sao ngươi có thể bỏ qua cho Khoa Lâm? Nhìn tình hình lúc đó, trong lòng hẳn khẳng định tràn đầy hận ý đối với chúng ta? Nếu bỏ qua cho hắn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ làm hại chúng ta.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Mềm lòng hay sao? Hình như ngươi không phải là loại người như vậy.”

“Ta không buông tha hắn, người nhà Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư sẽ đi tìm chúng ta, bỏ qua cho hắn, bọn họ cũng tìm chúng ta.” Dịch Áo nói: “Nhiều thêm hay ít đi một mình hắn có khác nhau gì không?”

Lôi Mông trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: “Nói cũng đúng.”

“Hơn nữa, Tây Cách Thụy Na viện trưởng và Lâm Tái đạo sư đều có mặt ở đó, ta không muốn lưu lại cho các nàng ấn tượng thích giết chóc. Còn có Y Toa Bối Nhĩ nữa.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Sau khi chuyện này trôi qua, cho Y Toa Bối Nhĩ thêm một thời gian ngắn để suy nghĩ, nàng sẽ từ từ khôi phục. Đến lúc đó Khoa Lâm đã mang người chạy tới báo thù, chúng ta có thể tùy ý đối phó bọn họ.”

“Cũng không nhất định.” Ca Đồn nói: “Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư là hai tên ngu ngốc, người nhà của bọn họ hẳn là thông minh hơn chứ? Chúng ta dám tới đây tìm chúng ta gây phiền phức? Ha ha, nếu quả thật như vậy thì số mạng bọn họ chấm dứt rồi.”

“Ngươi hiểu cái quái gì chứ.” Lôi Mông cắt ngang không chút khách khí: “Đạo sư Dịch Áo chính là lá bài tẩy lớn nhất của chúng ta, người cho rằng Tây Cách Thụy Na viện trưởng sẽ tùy tiện tiết lộ bí mật này ra ngoài? Hắc hắc hắc, ngươi không thấy Khoa Lâm và Cách Lý Phỉ Tư lúc ấy lớn lối cỡ nào hay sao? Đó là vì bọn họ không biết gì cả.”

Ca Đồn trợn mắt liếc sang Lôi Mông, trên năng lực phân tích các loại tình huống, hẳn quả thật không bằng Lôi Mông, cho nên cũng lười cãi vả với Lôi Mông.

“Nhưng mà...” Lôi Mông cười hì hì nói: “Ca Đồn thiếu gia của chúng ta đã biết vận dụng đầu óc rồi? Ừ, thật là đáng mừng, chúng ta cạn một chén.”

“Cút!” Ca Đồn có vọng động muốn trực tiếp ném cái cốc chén vào mặt Lôi Mông.

Các thiếu nữ ngồi chung quanh vẫn lộ thần sắc như thường, có thể lên đến tầng thứ tư, phần lớn là những nam nhân có chút thế lực hoặc là có tài lực vượt xa người thường. Ở cái thế giới người mạnh làm vua này, chuyện tình chém chém giết giết các nàng từng nghe nhiều lắm.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá văng ra, một nhóm người đằng đằng sát khí lao vào trong.

Mấy nữ nhân nhất thời hoa dung thất sắc, mấy người Dịch Áo lại vô cùng bình tĩnh, ngồi ở đó lạnh lùng nhìn nhóm người mới tiến vào.

“Đầu Hỏa Hồng Thú ở ngoài là của các ngươi?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước chậm rãi đi vào, hai tay thông thả chấp sau lưng.

Nhìn thấy Lộ Dịch Sĩ Bá tước đột nhiên xuất hiện, đám người Dịch Áo không hề kinh hãi, đây coi như là một tín hiệu tương đối rõ ràng chứng tỏ kế hoạch đã thành công bước đầu. Nhưng Lộ Dịch Sĩ Bá tước không bao giờ ngờ tới chuyện này lại là một cạm bẫy tinh vi chờ hắn nhảy vào.

“Bá tước đại nhân đúng là quý nhân hay quên nha!” Ca Đồn cười cười: “Ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, sợ rằng chỉ có một con Hỏa Hồng Thú này thôi, ngươi lại không biết là của ai?”

Phí Nhĩ nghe thấy Ca Đồn nói không khỏi ngẩn ra, Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhận thức mấy người trẻ tuổi này? Tình hình trước mắt hiển nhiên không phải thời điểm thích hợp hỏi chuyện, Phí Nhĩ đánh mắt ra hiệu cho mấy thiếu nữ, cả nhóm vội vàng cúi đầu lui xuống.

“Thế nào, cho rằng có người làm hậu thuẫn cho các người là có thể muốn làm gì thì làm? Nói cho các người biết, Bá tước lĩnh không phải là địa phương các người diễu võ giương oai.” Lộ Dịch Sĩ lớn tiếng nói.

“Cái mũ thật là to.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Xin hỏi Bá tước đại nhân, chúng ta đã làm gì?”

“Còn nguy hiểm.” Lộ Dịch Sĩ hừ lạnh một tiếng: “Các người dung túng Hỏa Hồng Thú đả thương người trên phố xá sầm uất, chúng ta đã có nhân chứng, còn định lừa dối hay sao?”

“Có cả chứng cứ?” Dịch Áo thật sự ngạc nhiên, Lộ Dịch Sĩ có hiệu suất làm việc quả là cao, chỉ mới có vài chục phút đã tìm ra đầy đủ chứng cứ, nhân chứng buộc tội bọn họ.

Tất Mễ Nhĩ nhe răng cười, tiến lên một bước: “Đại nhân, nói với bọn người kia làm gì, cứ trực tiếp bắt lại là được rồi.”

Lộ Dịch Sĩ gạt đầu, dù sao ở đây là lãnh địa của hắn, đen hay trắng dĩ nhiên do hắn định đoạt, muốn tìm chứng cứ buộc tội còn không đơn giản?

Lập tức có mấy võ sĩ không rõ tình trạng nôn nóng lập công vọt lên, có lẽ là nhìn thấy Lao Lạp tương đối dễ ăn hiếp, một người võ sĩ trong đó lăm lăm liệ liệ đưa tay chụp lấy Lao Lạp, miệng còn cười rú lên quái dị: “Hàng ngon.”

Khi cánh tay hắn chạm vào Lao Lạp đột nhiên bạch quang chột lóe, từ bàn tay gã võ sĩ truyền đến một trận đau nhói không khỏi hét to một tiếng, nhưng cái đuôi Miêu Tử đã đâm xuyên qua dính chặt vào lòng bàn tay. Gã võ sĩ không kịp nghĩ nhiều, theo phản xạ có điều kiện tụt cánh tay về, nhưng hắn lập tức sợ hãi hồn phi phách tán, bởi vì cái đuôi Miêu Tử vẫn còn ghim ở trên tay, kết quả chính là Miêu Tử bị kéo theo tiến lại gần hắn. Đồng thời miệng vết thương càng thêm đau đớn.

Miêu Tử không khách khí chút nào, thuận thế đối phương lôi kéo để nhào tới, gã võ sĩ dùng một tay khác định ngăn cản nhưng tốc độ của hắn làm sao nhanh bằng Miêu Tử. Tiểu Miêu Tử hung hăng há miệng cắn vào cổ họng hắn, trong khi cánh tay kia chỉ vừa mới vươn ra.

Gã võ sĩ quá sợ hãi, vừa lui về phía sau vừa cố gắng kéo Miêu Tử xuống dưới, lúc này cái đuôi Miêu Tử vung lên rút ra khỏi bàn tay kia, mang theo một dây máu đỏ bắn thẳng lên cao, ngay sau đó cái đuôi thay đổi mục tiêu sang con mắt trái của gã võ sĩ, một đòn vừa nhanh vừa chuẩn xác nhất thời khiến cho hắn hét lên một tiếng bị thảm.

Những võ sĩ khác chuẩn bị đánh về phía đám người Dịch Áo đều bị kinh hãi ngây dại, đây rốt cuộc là con gì?

Thừa dịp thời gian trì trệ này, Lao Lạp chạy tới ôm lấy Miêu Tử rồi quay về bên cạnh Dịch Áo.

“Yêu thú biến dị?” Phí Nhĩ kinh hô thất thanh, mấy người trẻ tuổi này rốt cuộc có lai lịch gì? Mang theo Hỏa Hồng Thú đi dạo chung quanh đã kinh thế hãi tục lắm rồi, thế mà con mèo nhỏ được cô bé ôm trong ngực cũng là yêu thú biến dị. Tùy tiện đánh mấy cái làm cho thủ hạ Lộ Dịch Sĩ bị trọng thương, nếu không phải là yêu thú biến dị thì là cái quái gì đây? Lại liên tưởng đến lúc trước nói chuyện với nhau, giờ phút này Phí Nhĩ đột nhiên cảm giác được mình đã có một quyết định cực kỳ sai lầm.

Lúc này tên võ sĩ bị Miêu Tử cắn bị thương bỗng nhiên cứng ngắc lại, vẻ thống khổ trên mặt cũng mất đi, thần thái trong mắt từ từ tàn đi, thân thể mềm nhũn ngã đập đầu xuống đất, vị trí cổ họng bị Miêu Tử cắn thủng tràn ra máu tươi màu xanh.

Một gã võ sĩ vọt tới đưa tay dò xét, vừa tiếp xúc đã hoảng sợ kêu lên: “Hắn đã chết.”

Đã chết? Làm sao có thể? Bên trong phòng lập tức vang lên thanh âm hít thở dồn dập, phải biết rằng đây chính là Quang Mang võ sĩ mới vừa lên cấp, tại sao lại bị con mèo nhỏ này cắn một cái là chết?

Giải thích duy nhất là con mèo nhỏ này có độc, sắc mặt tất cả võ sĩ khác đều trở nên rất khó coi, không phải là bọn họ nhất gan, mà là vấn đề có đáng giá hay không. Thí dụ như hai người phát sinh tranh chấp,

bên phía bị vây yếu thế rất có thể lửa giận công tâm lựa chọn đả pháp lấy mạng đổi mạng. Người chém ta một đao, ta cũng chém người một đao, tất cả mọi người đừng mong lấy được chỗ tốt, nhưng cho dù không còn lý trí, cũng không có người nào ngu dại chiến đấu với một yêu thú kinh khủng như thế này.

Bị tổn thất một gã thủ hạ, trong lòng Lộ Dịch Sĩ Bá tước không giận mà vui, dù sao thì vụ hãm mấy người Dịch Áo dung túng Hỏa Hồng Thú đã thương người cũng hơi khiến cường, sự tình bây giờ lại khác hẳn. Bên hẳn vừa chết một người, lại có thêm Tái Nhân Hầu tước ủng hộ, sau này cho dù Đường Ân muốn báo thù cũng không tìm được lý do chính đáng.

“Thật to gan.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười lạnh nói: “Ta lấy làm kỳ quái, là ai cấp dũng khí cho các người? Tất Mễ Nhĩ...”

“Có thuộc hạ !” Tất Mễ Nhĩ dựng thẳng lưng lên, hẳn quyết định lần này nhất định phải biểu hiện một lần thật tốt.

“Lập tức bắt giữ đám hung đồ này cho ta, nếu ai có can đảm phản kháng cứ thẳng tay giết chết.” Giờ phút này Lộ Dịch Sĩ còn ý vào thân phận của mình không chịu thân tự động thủ, dù sao đối phương cũng là văn bối của hắn, lỡ may truyền ra ngoài khó tránh khỏi bị người ta nói hắn lấy lớn hiếp nhỏ. Trong mắt hắn đây chỉ là vài Quang Mang võ sĩ mà thôi, chỉ cần thủ hạ hắn ra tay là đủ rồi.

Tất Mễ Nhĩ đi theo Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhiều năm tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói, rốt cuộc mấy người Dịch Áo có phản kháng hay không, còn không phải là do bọn họ định đoạt hay sao? Người chết là hết chuyện.

“Lên cho ta !” Tất Mễ Nhĩ dẫn đầu nhào tới, giơ tay lên bắn ra một đao Liệt Diễm Trảm, miệng còn kích động gào thét: “Hãy báo thù cho vị huynh đệ vừa chết.”

Những gã võ sĩ khác vội vàng xuất thủ, một đồng Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận, gào thét bay qua, đồ đạc trang trí bốn phía bị đánh nát không biết bao nhiêu thứ. Phỉ Nhĩ thấy vậy cực kỳ đau lòng, sau đó hắn quay đầu nhìn sang húc khác, mắt không thấy tâm không phiền, để cho bọn họ tùy ý đánh chém vậy, giờ phút này hắn xem như lực bất tòng tâm.

Có ý tứ hơn nữa, chính là phần lớn công kích rơi vào trên người Ca Đốn và Lôi Mông, có lẽ là đối phương e sợ Miêu Tử ở trong ngực Lao Lạp. Tóm lại bao gồm cả Tất Mễ Nhĩ, không có một người xông về phía Dịch Áo, chỉ có vài người đứng xa xa phóng thích bí kỹ.

Một đợt luân phiên công kích qua đi, mấy người Dịch Áo vẫn bình thản đứng ở nơi đó, Lôi Mông không cần phải nói rồi, chỉ cần buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ ra là không cần trốn tránh làm gì. Ca Đốn dựa vào Diễm Sinh bí kỹ chẳng những ngăn chặn toàn bộ công kích của đối phương, ngược lại còn đánh trả làm bị thương hai tên võ sĩ.

Dịch Áo biểu hiện là dễ dàng nhất, bên phía hắn áp lực vốn nhỏ nên chỉ cần ôm lấy Lao Lạp di chuyển tại chỗ vài lần theo biên độ nhỏ là có thể tránh thoát tất cả đòn công kích. Thế nhưng vách tường phía sau lại bị tạo ương rồi, vừa bị một đồng bí kỹ đánh vào lập tức sụp đổ ầm ầm.

“Ta nói này, Bá tước đại nhân, ngài đang muốn bắt chúng ta hay là muốn giết chúng ta vậy?” Dịch Áo giả bộ ra vẻ kinh ngạc.

Thấy đám võ sĩ thủ hạ của mình không có biện pháp xử lý mấy người Dịch Áo, Lộ Dịch Sĩ cảm thấy rất mất thể diện, tức giận trợn mắt nhìn sang Tất Mễ Nhĩ, sau đó xoay người cung kính nói với Khố Ni Nhĩ: “Khố Ni Nhĩ đại nhân, ngài cũng nhìn thấy rồi, mấy tên hung đồ này ý vào thực lực mạnh mẽ nên vô cùng lớn lối, hiện tại chỉ có thể do ta đích thân xuất thủ thu thập chúng mới được.”

Khố Ni Nhĩ cười cười nói: “Bá tước đại nhân muốn làm gì thì cứ tùy tiện, không cần hỏi ta.”

Lộ Dịch Sĩ tự nhiên không có hy vọng xa vời Khố Ni Nhĩ sẽ xuất thủ hỗ trợ, có những lời này là đủ lắm rồi, chỉ cần Khố Ni Nhĩ không phản đối, ngày sau hắn sẽ dễ dàng giải thích với Tái Nhân.

Lộ Dịch Sĩ chậm rãi chuyển hướng tới mấy người Dịch Áo, lạnh lùng nói: “Ta đã cho các người một cơ hội, nhưng mà các người đã bỏ qua.”

“Bá tước đại nhân, ngài nói lời này không đúng nha, ngài vừa mới vào đây còn chưa biết rõ ràng là xảy ra chuyện gì đã nhào lên đánh giết, ngài cho chúng ta cơ hội giải thích khi nào chứ?” Lôi Mông ra vẻ căm phẫn hét lớn lên.

“Không cần thiết phải giải thích.” Lộ Dịch Sĩ không cần phải che dấu sát khí nữa, chậm rãi bước từng bước tới gần mấy người Dịch Áo, lạnh lùng nói: “Giết người của Bá tước lĩnh chúng ta, các người phải giao ra cái giá tương ứng.”

“Người không phải là chúng ta giết, nếu không thì chúng ta giao con mèo kia cho ngài? Tùy tiện ngài xử trí là được rồi.” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Muốn chết.” Lộ Dịch Sĩ giận tím mặt, mặc dù lực lượng của hắn mấy năm qua trì trệ không tiến, nhưng cũng không phải là hạng vãn bối như Lôi Mông có tư cách trêu chọc. Lộ Dịch Sĩ tiến lên một bước, vô số đạo hỏa diễm trào ra bao phủ mấy người Dịch Áo ở bên trong.

Lôi Mông hét lên một tiếng, kim quang Bàn Thạch Thủ Hộ rực sáng che kín thân thể, lực chấn động làm cho hắn phải liên tục lui về sau mấy bước, khó khăn lắm mới ngăn cản được sóng lửa xung kích. Nếu như trước kia không trải qua huấn luyện cường độ cao, sợ rằng chỉ một lần công kích như thế này đã có thể đánh Lôi Mông văng ra ngoài rồi.

Ca Đồn đã sớm núp ở phía sau Lôi Mông, đây là chuyện bất đắc dĩ không còn đường nào khác, gian phòng này mặc dù rộng rãi nhưng đối với Chân Hồng Chi Vũ vẫn quá chật hẹp, căn bản không có không gian tránh né.

Dịch Áo giao Lao Lạp cho Ca Đồn, nói: “Chiều cổ nàng.” Sau đó hắn nhanh chóng lao tới làn sóng lửa hùng hực.

Hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa bay loạn trong gian phòng, liên tiếp công kích Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông, nhìn bộ dạng Lộ Dịch Sĩ Bá tước hắn là thật sự nổi giận, chắc hắn đang muốn đánh gục đám người Dịch Áo ngay tại chỗ.

Thân hình Dịch Áo thấp thoáng bên trong làn sóng lửa, nhưng tránh thoát Chân Hồng Chi Vũ ở trong không gian nhỏ hẹp này đã là cực hạn của hắn. Càng đến gần Lộ Dịch Sĩ Bá tước hỏa diễm lại càng dày đặc, dưới tình huống như vậy muốn tiếp cận và phát động công kích Lộ Dịch Sĩ thật sự là quá khó.

Màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người Lôi Mông từ từ xuất hiện dấu hiệu không yên, đây là chênh lệch rõ ràng giữa Quang Mang võ sĩ và Cực Hạn võ sĩ. Cho dù Lôi Mông là người nổi bật trong giai đoạn Quang Mang võ sĩ cũng không có một chút hi vọng đối kháng.

“Ầm ~!”

Lôi Mông không chịu nổi áp lực đứt khoát tung một quyền phá vỡ vách tường, đợi Ca Đồn và Lao Lạp nhảy ra ngoài cũng tung người theo sau.

Từ trên tầng bốn nhảy xuống, đối với Lao Lạp không có bất kỳ khó khăn gì nhưng Ca Đồn thì phải vất vả một phen. Còn bản thân Lôi Mông y như một tảng đá lớn nặng nề rơi xuống, hai chân hắn cắm xuống lòng đất tới tận mắt cá chân.

Ba người vừa ổn định thân hình lập tức ngẩng đầu nhìn lên, Dịch Áo vẫn còn lưu lại ở trên đó, thỉnh thoảng có vài ngọn lửa văng ra ngoài cửa sổ chứng minh nơi đó vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

230. Chương 230: Giáp Công.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 230: Giáp công.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Địch Áo định làm gì vậy?” Ca Đồn nhú mào nói: “Ta biết hấn rất muốn đấu một trận chân chính với Cực Hạn võ sĩ, nhưng không gian trong phòng quá nhỏ, không thích hợp Phong hệ võ sĩ như hấn.”

“Sau khi Địch Áo trở thành Quang Mang võ sĩ, những trận hấn đánh với Quang Mang võ sĩ, người thấy hấn thua lần nào chưa?” Lôi Mông cười hì hì nói: “Đừng nhìn Lộ Dịch Sĩ đã đạt đến Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, một khi thật sự chiến đấu, hấn không nhất định là đối thủ của Địch Áo.”

Ngay khi Lôi Mông phá thủng vách tường, đồng thời Lộ Dịch Sĩ Bá tước cũng nảy ra ý định giết chết Lôi Mông trước tiên. Mấy tên khốn kiếp này có thể giết một người thì đỡ một người, nhưng Địch Áo bất chợt bay tới chỗ hấn, vung tay bắn ra một đạo quang mang nhàn nhạt.

Sau một cái chớp mắt, đạo quang mang phân liệt thành mấy trăm đạo Phong Nhận ập tới người hấn. Ban đầu Lộ Dịch Sĩ Bá tước rất xem thương Phong Nhận của Địch Áo, sau đó hấn phát hiện những đạo Phong Nhận kia có lực xuyên thấu không gì sánh nổi, nhanh chóng xuyên qua làn sóng lửa tiếp cận hấn.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước lập tức đặt trọng tâm lên người Địch Áo, toàn lực thúc dục Chân Hồng Chi Vũ ngăn cản đám Phong Nhận của Địch Áo. Gian phòng cũng bị bọn họ phá tan tành, cái bàn giữa phòng bốc cháy hừng hực, trần nhà và sàn nhà xuất hiện vô số vết nứt, vách tường thì đổ sập một mảng lớn. May là nơi này là nơi cao nhất thanh lâu, nếu như ở trên còn có một hai tầng lầu khác, không chừng bây giờ đã sập xuống rồi.

Sau khi hấp dẫn Lộ Dịch Sĩ Bá tước chú ý, Địch Áo lại thoát khỏi phạm vi chiến đấu, thân hình chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải né tránh quanh phòng. Lộ Dịch Sĩ Bá tước coi như khá tốt, nhưng các võ sĩ thuộc hạ của hấn đã sớm bị Địch Áo làm cho choáng váng. Chẳng những không thể cung cấp trợ lực cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước, ngược lại biến thành hàng rào che chắn dùm cho Địch Áo.

Diện tích gian phòng này cũng không lớn, khoảng chừng bốn mươi thước, theo lý thuyết chỉ cần Lộ Dịch Sĩ Bá tước sử dụng một phần khí lực là có thể biến toàn bộ gian phòng thành biển lửa. Thế nhưng ở đây còn có Tát Mễ Nhĩ và mười mấy võ sĩ làm cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước cảm thấy vướng chân vướng tay, căn bản không có cách nào dốc toàn lực chiến đấu.

“Cút ra ngoài hết cho ta !” Lộ Dịch Sĩ Bá tước giận dữ hét lớn.

“Ha hả, nếu đã tới thì đừng có đi.” Thanh âm Địch Áo từ bốn phía vọng lại, lúc hấn mở miệng chọt có vài điểm bạch quang từ đầu ngón tay hấn phóng ra.

Mấy tháng trước Địch Áo vẫn cho rằng Chân Hồng Chi Vũ hình thành chiến trận cực kỳ nhức đầu, nhưng bây giờ hấn đột nhiên nhận ra uy lực Chân Hồng Chi Vũ không có đáng sợ như hấn tưởng tượng.

Không phải bởi vì lực lượng Lộ Dịch Sĩ Bá tước suy thoái, mà là vì Địch Áo đã thành công đột phá Tâm Luân.

Tuyệt đại đa số bí kỹ cần phải có thời gian buông thả, từ lúc phóng ra cho đến khi thương tổn đều hao phí thời gian, ngay cả khoảng cách song phương cũng phải tính toán thật kỹ.

Tốc độ Địch Áo quá nhanh, cho nên một giây với người khác chỉ bằng chớp mắt đối với hấn, nhiều đó đã đủ thời gian để hấn cho ra rất nhiều phản ứng khác nhau.

Ở giữa không gian hai người đang di chuyển là gì? Chẳng phải là gió sao? Lộ Dịch Sĩ Bá tước khổng chế Chân Hồng Chi Vũ chèn ép không khí tràn ra bốn phía tạo thành một cổ khí lưu mất thường không thể nhận ra. Nhưng đối với Địch Áo lại hoàn toàn khác hấn, có đôi lúc hấn thậm chí không cần né tránh, chỉ đơn giản để cho thân thể của mình dung nhập vào làn gió là có thể tránh né Chân Hồng Chi Vũ công kích.

Giờ phút này trong lòng Địch Áo đột nhiên có điều linh ngộ, nếu quả thật có thể khổng chế gió tự nhiên như lời Ngọa Tây Lý nói, có lẽ không có ai có khả năng xúc phạm tới hấn. Cho dù là kẻ nào phát động công kích cũng phải tạo ra lực lượng chấn động không khí, trừ phi đó là loại bí kỹ hoàn toàn không ảnh hưởng đến không khí chung quanh, nhưng trên đời này có mấy loại bí kỹ như thế?

Tát Mễ Nhĩ đột nhiên kêu lên bi thảm ngã nhào xuống đất, Địch Áo bắn tới một đạo Phong Nhận đã xuyên qua chân trái cắt ngang cả đùi phải, trong nháy mắt phế bỏ toàn bộ hai chân của hấn.

Ngay sau đó lần lượt võ sĩ hét lên đau đớn, sau khi đột phá Tâm Luân, Dịch Áo đã hoàn toàn thích ứng với việc buông thả Phong Nhận trong lúc di chuyển tốc độ cao. Xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, mỗi một đạo Phong Nhận bắn ra là có một gã võ sĩ ngã xuống, tính mạng của bọn hắn tạm thời không lo ngại nhưng xem như đã biến thành phế nhân rồi.

Trong chớp mắt, các võ sĩ Bá tước lĩnh cơ hồ mất đi lực chiến đấu, có người đau đớn lăn lộn bi thảm, có người lớn tiếng cầu cứu Lộ Dịch Sĩ Bá tước, còn có người chật vật chạy trốn ra ngoài.

“Còn trẻ tuổi mà tâm địa ác độc như thế.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười lạnh nói: “Muốn dùng biện pháp này kiềm chế ta? Nằm mơ.”

Lộ Dịch Sĩ Bá tước rõ ràng là giận dữ, tận lực thả ra toàn bộ uy năng của Chân Hồng Chi Vũ, vốn trần nhà và vách tường đã nứt nẻ khắp nơi không chịu nổi áp lực cường đại đổ sập xuống ầm ầm. Về phần Tất Mễ Nhĩ và những võ sĩ khác lập tức bị luồng hỏa diễm cắn nuốt.

Cả tòa thanh lâu run lên kịch liệt, những địa phương xa xa còn đỡ, những gian phòng ở gần chiến trường bị liên lụy nối đuôi nhau sụp đổ ầm ầm, vô số nam thanh nữ tú kêu khóc vang trời cầm đầu chạy trốn.

Phí Nhĩ được đám võ sĩ gia tộc bảo vệ vội vàng thối lui ra sau như ong vỡ tổ, mặt hắn đã xám như tro tàn, bước chân cứng đờ cơ hồ là bị người ta kéo đi, sự tình đã phát sinh lớn như vậy, kết quả của hắn đã quá rõ ràng rồi.

Ai sẽ bồi thường thanh lâu tổn thất? Tìm Lộ Dịch Sĩ Bá tước là không thể rồi, tìm mấy người trẻ tuổi kia? Bọn họ sắp bị Lộ Dịch Sĩ Bá tước giết chết, người chết có thể bồi thường không?

Đối mặt Chân Hồng Chi Vũ toàn lực mở rộng, Dịch Áo không còn không gian để ẩn thân, hắn men theo dòng khí lưu nóng rực bay ra ngoài, lúc bay lên trên, lúc nhẹ nhàng lướt tà tà dưới mặt đất.

“Còn muốn chạy trốn?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước lao tới y như một viên như đạn pháo bốc cháy hừng hực, vừa nhẹ nhàng cười vừa dùng ánh mắt lạnh như băng ngó chừng Dịch Áo.

Trước đó hắn cho rằng thu thập mấy người trẻ tuổi này chỉ là chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ được mọi chuyện lại xuất hiện nhiều khó khăn như vậy. Hiện tại trong lòng hắn vừa sợ vừa giận.

Ca Đốn, Lôi Mông và Lao Lạp thối lui ra xa, lúc trước bọn họ đã thương lượng ổn thỏa, không cho bất kỳ gia nhập vào trận chiến đấu giữa Dịch Áo và Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

“Người quá đề cao mình rồi, Lộ Dịch Sĩ Bá tước, ta chưa bao giờ có ý định chạy trốn.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Chỉ dựa vào Chân Hồng Chi Vũ hù dọa không nổi ta.”

“Có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ trong thời gian ngắn, người rất giỏi, không trách được bọn họ rất tin tưởng người.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước trầm giọng nói: “Thế nhưng ngày hôm nay người sẽ phải chết non ”

“Thật sao?” Dịch Áo cười nhạt nói.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước đẩy hai tay tới trước, hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm ngưng tụ thành một mảnh sóng lửa điên cuồng xông tới Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo bay sang một bên, hai tay huy động liên tục phóng thích Phong Nhận.

Phía sau thanh lâu vốn là một vườn hoa rực rỡ, chiếm diện tích chừng vài mẫu, nhưng trong vòng mấy phút đã bị san thành bình địa, làn sóng lửa hung mãnh cán quét bốn phía, thảm thực vật trong hoa viên theo đó nổ rộ trong biển lửa rồi nhanh biến thành tro tàn.

Tái Nhân Hầu tước một mực quan sát trận chiến, hắn đang do dự không biết có nên kết thúc cuộc chiến này hay không.

Tốc độ của Dịch Áo quả thật kinh người, mặc dù từ ngoài mặt nhìn vào Lộ Dịch Sĩ Bá tước chiếm hết thượng phong, không ngừng gào thét truy kích Dịch Áo. Nhưng động tác Dịch Áo thủy chung vẫn lưu loát như mây trôi nước chảy, không có một chút hốt hoảng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không qua nửa canh giờ, Lộ Dịch Sĩ Bá tước sẽ tiêu hao nguyên lực, tấn công quá mãnh liệt mà không biết thu liễm càng đánh lâu càng bất lợi.

Chẳng qua là hắn không hiểu tại sao Dịch Áo phản kích có vẻ vô lực, không có chương pháp gì hết. Từ đầu tới cuối chỉ buông thả Phong Nhận lung tung, chỉ là vì tiêu hao lực lượng Lộ Dịch Sĩ Bá tước thôi sao?

Đột nhiên hàng nghìn hàng vạn hỏa diễm ngừng lại, Lộ Dịch Sĩ Bá tước vươn tay mở rộng ra giữa không trung.

Ám Diễm? Mấy Vô Tôn Vậ đang xem cuộc chiến lập tức cả kinh, vội vàng thả ra nguyên lực chiến giáp xông về phía Dịch Áo. Đúng lúc này, thân hình Dịch Áo đột nhiên lộn một vòng thay đổi phương hướng.

“Vút !”

Một đạo Phong Nhận nhanh chóng chuyển thành màu đen, ngay sau đó, lại là hai đạo Phong Nhận tương tự hóa thành tia sáng nhàn nhạt bắn tới.

Dịch Áo không lùi mà tiến, né tránh mấy đạo hỏa cầu chỉ trong gang tấc, sau đó lại lộn vòng chạy sang hướng khác.

Động tác Lộ Dịch Sĩ Bá tước bỗng nhiên cứng ngắc, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn tới Dịch Áo.

“Liên tiếp buông thả ba đạo Ám Diễm, Lộ Dịch Sĩ Bá tước, người rất có tiềm chất làm dân cờ bạc nha!” Dịch Áo mỉm cười nói: “Thế nhưng người còn có thể kiên trì bao lâu đây?” Dịch Áo lần đầu tiên chân chính giao thủ với một vị Cực Hạn võ sĩ, hắn cần phải có thời gian để thích ứng với cường độ và tiết tấu chiến đấu, vì thế nếu không phải là cơ hội chiến thắng trăm phần trăm, hắn sẽ không vọng động.

“Con nhỏ kia, cho rằng né tránh được Ám Diễm của ta là thắng rồi?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhe răng cười nói: “Người còn kém quá xa.”

231. Chương 231 : Công Lý .

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 231 : Công lý .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vừa dứt lời, Lộ Dịch Sĩ Bá tước bắt đầu dốc toàn lực thúc dục Chân Hồng Chi Vũ, vô số hỏa diễm theo thế bài sơn đảo hải ập tới chỗ Dịch Áo.

Dịch Áo lắc đầu thở dài, thân hình theo luồng khí lưu quay cuồng bay ra ngoài, hắn cảm giác rõ ràng Lộ Dịch Sĩ Bá tước đã tức giận quá độ làm mất đi lý trí, nguyên lực hao tổn càng nhiều, Lộ Dịch Sĩ sẽ thua càng sớm.

Đúng lúc này chợt có một thân ảnh từ phía sau lao tới, hai tay chạm vào mặt đất, một mảnh sương mù trắng xóa trong nháy mắt bao phủ phương viên hơn mười thước.

Nhiệt độ không khí nhanh chóng giảm xuống, màn sương mù phiêu đảng là do vô số vụn băng tạo thành. Đồng thời ngay lúc bị màn sương mù bao trùm, Dịch Áo đã biết sự tình không ổn, tốc độ di động của hắn bị giảm bớt trên diện rộng, ngay cả vận chuyển nguyên lực cũng bị được ảnh hưởng khá lớn. Không đợi hắn thả ra Phong Ưu Nhã, đạo sương mù thứ hai lại nhanh chóng lan tràn tới quần chặt lấy hai chân Dịch Áo.

“Chết đi !” Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười lên hưng phấn, từ trên cao khống chế vô số hỏa diễm phóng tới Dịch Áo.

Dịch Áo nổi giận quát to một tiếng điên cuồng vận chuyển nguyên lực, khối băng trên đùi nháy mắt bị chấn nát toàn bộ. Sau đó hắn liên tục thả ra Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh, thân hình y như làn khói nhạt phóng thẳng lên trời cao.

Địch Áo đã từng suy nghĩ rất nhiều về trận chiến đấu này, nhưng không bao giờ nghĩ tới Lộ Dịch Sĩ Bá tước lại không cần để ý đến tôn nghiêm của võ sĩ, cùng với Cực Hạn võ sĩ khác liên thủ vây công hắn nên bị đánh cho trở tay không kịp.

Có lẽ đối thủ đã sớm dự liệu kết quả này, ngay sau đó liền thả ra Băng Tinh Phong Bạo vững vàng khóa chặt thân hình Địch Áo ở giữa không trung. Ở bên kia, Lộ Dịch Sĩ Bá tước điều khiển Chân Hồng Chi Vũ đứng lúc cuộn tới, hai bên giáp công phong kín tất cả không gian Địch Áo có thể tránh né.

Đây là một lần công kích tất sát (chết chắc), cho dù Địch Áo có thể tiếp tục buông thả Phong Ưu Nhã thay đổi phương hướng cũng không thể nào chạy ra khỏi phạm vi Chân Hồng Chi Vũ và Băng Tinh Phong Bạo công kích.

Đúng lúc này dị biến lại phát sinh, một vòng tròn lửa từ hư không xuất hiện bao phủ Địch Áo vào trong. Hơn nữa, lấy Địch Áo làm trung tâm nhanh chóng lan tràn ra bốn phía tạo thành từng đợt chấn động mờ ảo ở giữa không trung. Chỉ trong phút chốc, toàn bộ bầu trời đã bị nhuộm thành một biển lửa đỏ rực, nơi luồng hỏa diễm đi qua, cho dù là Chân Hồng Chi Vũ của Lộ Dịch Sĩ Bá tước hay là Băng Tinh Phong Bạo đều bị đánh cho tiêu tán.

“Hỏa Diễm Chấn Động.”

Đây là bí kỹ khi nào đạt tới cấp bậc Võ Tôn mới có thể nắm giữ, uy lực của nó hiển nhiên là vô cùng mạnh mẽ. Thế nhưng vị trí trung tâm Hỏa Diễm Chấn Động lại không chịu nổi điểm liên lụy.

Tái Nhân Hầu tước gặp cái khó ló cái khôn, bởi vì lúc trước Địch Áo nói là muốn kiểm nghiệm thực lực của mình. Vì thế Tái Nhân Hầu tước vẫn không có xuất thủ, hiện tại bị lâm vào tình thế bất ngờ.

Lúc này tình thế vô cùng nguy cấp, lấy tốc độ của Tái Nhân Hầu tước căn bản không kịp xông vào cứu viện Địch Áo, may mà hắn nghĩ ra biện pháp này. Chẳng những đánh tan bí kỹ của Lộ Dịch Sĩ và tên thủ hạ, đồng thời cũng bảo vệ tốt Địch Áo. Có thể nói trong khoảnh khắc đó, Tái Nhân Hầu tước thậm chí còn khẩn trương hơn cả bản thân Địch Áo, nếu như Địch Áo bị chuyện gì ngoài ý muốn, không khó để tưởng tượng Ngõa Tây Lý sẽ phản ứng như thế nào. Một vị Thánh giả nổi cơn thịnh nộ không phải là một Hầu tước nhỏ nhỏ như hắn có thể chống đỡ nổi.

Bất được cơ hội hiếm có này, Địch Áo lộn một vòng ở giữa không trung, chuyển hướng lao xuống mặt đất.

“Người nào?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước lớn tiếng quát lên, hắn không có vội vã đuổi giết Địch Áo, chỉ thận trọng quét mắt nhìn quanh bốn phía. Thân là Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, Lộ Dịch Sĩ tự nhiên rõ ràng bí kỹ Hỏa Diễm Chấn Động có ý nghĩa như thế nào, nhưng hắn cần gì phải sợ chứ? Võ Tôn Khổ Ni Nhĩ của Hầu tước đại nhân đang ở bên cạnh, hắn tin tưởng vẫn có thể an ổn chiếm thượng phong.

Nhưng chốc lát sau, ánh mắt Lộ Dịch Sĩ Bá tước động lại lộ ra vẻ mặt không dám tin tưởng.

Thân ảnh từ trong mảnh phế tích đi ra chính là Tái Nhân Hầu tước. Khổ Ni Nhĩ vội vàng tiến lên nghênh đón, cung kính nói: “Đại nhân.”

Tái Nhân gật đầu, sau đó nhìn về phía Địch Áo hỏi: “Không sao chứ?”

“Nhờ có Hầu tước đại nhân kịp thời xuất thủ, nếu không chỉ sợ ta đã là lạnh ít dữ nhiều rồi.” Trán Địch Áo rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, mới vừa nãy hắn thiếu chút nữa bắt buộc phải thả ra cấm kỹ do Ngõa Tây Lý truyền thụ. Chỉ có điều nếu làm như vậy sẽ mang đến phiền toái cực lớn, Ngõa Tây Lý từng nói cường giả trên toàn đại lục nắm giữ nguyên lực dị hoá không quá con số mười. Cho nên tuyệt đối không thể dễ dàng sử dụng cấm kỹ, một khi cấm kỹ xuất hiện sẽ gặp dẫn tới toàn đại lục chú ý, phúc họa khó lường.

“Người đã làm rất tốt.” Tái Nhân Hầu tước mỉm cười ôn hòa, ánh mắt lại rơi vào trên người Lộ Dịch Sĩ, lạnh nhạt nói: “Lộ Dịch Sĩ, ngươi có nên giải thích với ta điều gì đó hay không?”

“Hầu... Hầu tước đại nhân?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước như từ trong mộng mới tỉnh, ánh mắt kinh hãi và bất an nhìn tới Tái Nhân Hầu tước, tại sao Hầu tước đại nhân đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Tái Nhân Hầu tước nhìn quanh một vòng, tầng trên cùng thanh lâu vẫn đang bốc cháy hừng hực, toàn bộ hoa viên cũng biến thành một mảnh phế tích dính đầy tro bụi. Sau khi nhìn thấy loại cảnh tượng hỗn độn

này, Tái Nhân Hầu tước không khỏi cười lạnh nói: “Tạo ra trận chiến lớn như vậy là để đối phó mấy người trẻ tuổi? Lộ Dịch Sĩ, người sống được bao nhiêu năm rồi hả?”

“Hầu tước đại nhân, là do ngài không rõ ràng bọn họ ngang ngược càn rỡ đến trình độ nào đâu!” Lộ Dịch Sĩ Bá tước vội vàng giải thích: “Bọn họ đầu tiên là dung túng hung thú đả thương người trên phố xá sầm uất, sau đó lại còn giết chết võ sĩ thủ hạ của ta, Khố Ni Nhĩ đại nhân tận mắt nhìn thấy những chuyện này.”

Cho đến lúc này, Lộ Dịch Sĩ còn tưởng rằng Khố Ni Nhĩ sẽ đứng phía bên mình, về phần cử động của Tái Nhân Hầu tước ở trong mắt hắn là do mới vừa tới nơi này, vẫn còn không rõ ràng lắm tình hình nên tùy tiện xuất thủ.

“Là như thế hả? Khố Ni Nhĩ?” Tái Nhân Hầu tước cười cười quay đầu hỏi Khố Ni Nhĩ.

“Dung túng hung thú đả thương người, chuyện này ta không nhìn thấy.” Khố Ni Nhĩ trả lời hoàn toàn nằm ngoài Lộ Dịch Sĩ dự liệu.

“Khố Ni Nhĩ đại nhân, ngài ...” Lộ Dịch Sĩ Bá tước vội vàng la lên.

“Người gấp cái gì?” Sắc mặt Tái Nhân Hầu tước lộ vẻ khó chịu cắt đứt lời Lộ Dịch Sĩ, sau đó ra hiệu cho Khố Ni Nhĩ nói tiếp.

Khố Ni Nhĩ tiếp tục nói: “Thế nhưng đám người Dịch Áo đúng là giết chết thủ hạ Lộ Dịch Sĩ Bá tước.”

Nghe thế, vẻ mặt Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhất thời giãn ra, trong lòng thầm than không hổ là phụ tá đắc lực của Hầu tước đại nhân. Làm chuyện gì cũng rõ ràng cụ thể, căn bản khinh thường để ý những chuyện nhỏ nhặt, chỉ bằng vào một tội danh giết người bừa bãi trong Bá tước lĩnh cũng đủ để xử chết đám người Dịch Áo rồi.

“Như vậy hả?” Tái Nhân Hầu tước trầm ngâm một lát, hồi lâu sau mới vẫy vẫy tay gọi mấy người Dịch Áo: “Các người tới đây.”

Đội mấy người Dịch Áo đi lại gần, Tái Nhân mở miệng hỏi: “Các người giết thủ hạ Lộ Dịch Sĩ?”

“Không sai.” Dịch Áo gật đầu.

“Người giết?”

“Ta còn chưa kịp động thủ.” Dịch Áo nhin cười trả lời: “Là Miêu Tử.”

Tái Nhân kinh ngạc liếc sang Lao Lạp, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, đừng có thấy tiểu nha đầu này bình thường làm bộ cả người lẫn vật vô hại. Một khi thật sự chiến đấu mới biết được hung hãn tới mức nào, mấy ngày hôm trước gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cũng bị Miêu Tử hạ độc thủ, tên thủ hạ tôm tép của Lộ Dịch Sĩ thì tính là gì chứ?

“Bá tước lĩnh không phải là địa phương các người có thể tùy tiện động thủ giết người.” Tái Nhân Hầu tước nghiêm nghị nói: “Các người làm như vậy rõ ràng là không có đặt Hầu tước ta đây vào trong mắt.”

“Hầu tước đại nhân, chúng ta bắt đắc dĩ mới phải ra tay mà.” Dịch Áo giả bộ lo sợ nói gấp: “Lúc ấy Khố Ni Nhĩ đại nhân có mặt ở đó, ai đúng ai sai không bằng mời Khố Ni Nhĩ đại nhân giảng thuật lại tình cảnh lúc ấy một lần vậy. Nếu như là chúng ta sai trước, như vậy chúng ta cam nguyện tiếp nhận xử phạt.”

Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười thầm trong lòng, con rể Đường Ân quả là ngây thơ khả ái mà, Lộ Dịch Sĩ đã có thể tưởng tượng ra Khố Ni Nhĩ sẽ kể lại sự tình như thế nào, về mặt đám người Dịch Áo sẽ kinh ngạc ra sao.

Nói một cách nghiêm khắc thì Lộ Dịch Sĩ Bá tước phán đoán không sai, cho dù từ phương diện quan hệ hay là địa vị Bá tước của hắn đều cao hơn đám người Dịch Áo. Lộ Dịch Sĩ tin tưởng cho dù là Tái Nhân Hầu tước hay là Khố Ni Nhĩ, ở trong tình hình này sẽ biết cách cho ra lựa chọn sáng suốt nhất.

“Ha hả, Khố Ni Nhĩ, không ngờ lần này lại có mặt người nhĩ.” Tái Nhân cười nói.

Khố Ni Nhĩ cũng nở nụ cười, hồi đáp: “Hầu tước đại nhân nói giỡn, ta chỉ là may mắn xuất hiện đúng dịp mà thôi.”

“Vậy người nói đi, rốt cuộc là ai động tay trước? Ta trước tiên bảo đảm cho dù là ai dám tùy tiện động thủ đả thương người ở nơi này nhất định sẽ bị nghiêm trị không tha.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước còn tưởng rằng đây là Tái Nhân muốn xử trí mấy người Dịch Áo, hần cười sảng khoái đến mức hai mắt híp lại thành một đường chỉ nhỏ, trong lòng cảm thấy mình lựa chọn vô cùng đúng đắn. Lúc này không cần phải e ngại Đường Ân trả thù nữa rồi, một khi Hầu tước đại nhân ra lệnh thì gã Nam tước nhỏ kia có thể làm gì được?

232. Chương 232 : Mật Thám .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 232 : Mật thám .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khổ Ni Nhĩ ho khan một tiếng, mở miệng nói trong ánh mắt mong chờ của Lộ Dịch Sĩ Bá tước: “Tình cảnh lúc đó ta thấy rất rõ ràng, Lộ Dịch Sĩ đại nhân đột nhiên vọt vào trong phòng nói đám người Dịch Áo dung túng hung thủ đả thương người, nói là nhân chứng vật chứng đều có. Nhưng khi Dịch Áo hỏi chứng cứ ở đâu, Lộ Dịch Sĩ đại nhân lại không thể lấy ra, thẹn quá thành giận liền hạ lệnh cho nhóm võ sĩ thủ hạ bắt người. Mấy người Dịch Áo phản kháng không cẩn thận giết chết một gã võ sĩ của đối phương, chuyện kể tiếp đại nhân cũng đã tận mắt nhìn thấy. Lộ Dịch Sĩ đại nhân chỉ vì tội danh không có thật mà phá hoại nơi này thành một mảnh phế tích.”

Ngay khi Khổ Ni Nhĩ nói xong, Lộ Dịch Sĩ đã ngậy người ra, hần cơ hồ không dám tin lỗ tai của mình nữa. Tại sao sự tình lại biến thành bộ dáng này? Không có đạo lý mà, chẳng lẽ Khổ Ni Nhĩ đại nhân không nhận ra thiệt hơn trong đó? Không thể nào, tuyệt đối là không thể nào, nhất định là ảo giác.

Nhưng sau một lát, Tái Nhân cười lạnh đánh nát ảo tưởng của Lộ Dịch Sĩ: “Lộ Dịch Sĩ đại nhân, lúc này nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn điều gì để nói?”

“Đây là vu hãm.” Qua hơn nửa ngày trời, Lộ Dịch Sĩ mới khàn giọng hô lớn y như con mèo bị dẫm phải đuôi: “Chuyện này hoàn toàn là vu hãm.”

“Thế nào? Người nói Khổ Ni Nhĩ vu hãm người?” Tái Nhân nhíu mày, hai mắt như lưỡi đao loạ quét qua người Lộ Dịch Sĩ.

“Không có, không có...” Lộ Dịch Sĩ Bá tước không tự chủ được rung mình một cái, thanh âm theo đó nhỏ đi rất nhiều: “Ta nói bọn người kia đang vu hãm ta.”

“Thật là buồn cười.” Tái Nhân Hầu tước ngửa mặt lên trời cười ha hả, lạnh lùng nói với Lộ Dịch Sĩ: “Từ khi ta đứng ở chỗ này, bọn họ đã nói câu nào chưa? Chỉ có một mình ngươi hồ loạn cả lên. Lộ Dịch Sĩ, ngươi cũng là Bá tước đại nhân, đừng để cho người khác coi thường.”

Lộ Dịch Sĩ kinh ngạc nhìn sang Tái Nhân, rốt cuộc hần đã hiểu ra vấn đề ở chỗ nào, duỗi ngón tay ra run rẩy chỉ vào Tái Nhân, nói: “Người... người giúp bọn hần đối phó ta?”

“Người cho rằng người là ai? Đáng giá ta đối phó hay sao?” Tái Nhân Hầu tước cười lạnh nói: “Ta chỉ giúp công lý.”

“Công lý?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước giận quá thành cười, trên thực tế trong bất kỳ một lãnh địa nào lãnh chủ cũng có quyền khống chế tuyệt đối. Có thể nói ở nơi đó lãnh chủ chính là công lý. Các bình dân sống trong lãnh địa tốt hay xấu hoàn toàn tùy theo tâm tính lãnh chủ, vì thế chuyện này trở nên cực kỳ phức tạp. Bởi vì trăm ngàn người sẽ có trăm ngàn tính cách không giống nhau, có Đặng Khẳng được con dân vô cùng kính yêu, cũng có Lộ Dịch Sĩ Bá tước xem dân chúng như con kiến hôi.

Lúc này ở trong thanh lâu, Lộ Dịch Sĩ toàn lực thúc dục Chân Hồng Chi Vũ các võ sĩ thuộc hạ của hần chỉ bị Dịch Áo gây thương tích tạm thời mất đi lực chiến đấu, nhưng đoạt đi tính mạng những gã võ sĩ kia chính là hỏa điểm từ Chân Hồng Chi Vũ.

Lộ Dịch Sĩ Bá tước có thể dùng phương pháp khác tấn công Dịch Áo, tuy nói thành công hay không còn chưa biết, nhưng ít nhất hắn cũng phải thử trước đã. Chỉ đơn giản là vì hắn không muốn tốn quá nhiều rắc rối, trực tiếp dốc toàn lực công kích mới là con đường nhanh gọn nhất. Đối với hắn thì tính mạng mười mấy tên thuộc hạ không đáng giá để hắn nhần nại.

“Lộ Dịch Sĩ, thoát nhìn ngươi đã không còn thích hợp tiếp tục đảm nhiệm Bá tước lĩnh.” Tái Nhân Hầu tước thần nhiên nói: “Chỉn lại chính vụ ở Bá tước lĩnh đi, ta sẽ triển khai hội nghị Bá tước để quyết định phương hướng xử lý ngươi.”

“Không cần phải phiền toái như vậy.” Lộ Dịch Sĩ Bá tước cười to nói: “Tái Nhân Hầu tước, thoát nhìn Đường Ân hầu hạ ngài rất thoải mái, hắc hắc, không phải là ngài muốn ta cút đi, sau đó để cho Đường Ân ngồi vào vị trí Bá tước của ta hay sao?” Lộ Dịch Sĩ Bá tước rốt cuộc kịp thời phản ứng, chỉ có một cách giải thích hợp lý khi Tái Nhân Hầu tước vô cớ chĩa đầu mâu sang hướng hắn. Đó là Đường Ân Nam tước đã được Tái Nhân Hầu tước tín nhiệm, hơn nữa Tái Nhân Hầu tước muốn Đường Ân tiến thêm một bước nên phải có người nhường đường, mà thằng xui xẻo này chính là Lộ Dịch Sĩ hắn.

Nguyên nhân làm cho Lộ Dịch Sĩ mất đi lý trí chính là Tái Nhân Hầu tước muốn triển khai hội nghị Bá tước, đây chính là muốn hắn chết. Nếu như chỉ muốn tước đoạt tư cách lãnh chủ của một vị Bá tước lĩnh, Tái Nhân Hầu tước chỉ cần tìm được sơ hở và moi ra chứng cứ là được rồi. Ban đầu hắn có thể ngồi vào vị trí này là vì được Tái Nhân Hầu tước tín nhiệm, bây giờ mất đi tín nhiệm Tái Nhân Hầu tước hoàn toàn có thể bảo hắn lập tức cút đi. Quyết định triển khai hội nghị Bá tước là vì muốn triệt để tước đoạt quyền hạn thế tập của gia tộc hắn. Tuy nói hiện tại nữ nhi duy nhất của hắn đã chết, nhưng có thể lựa chọn một thanh niên thích hợp ở trong họ hàng gần tiếp tục thừa kế vinh quang của hắn. Tái Nhân Hầu tước hành động như thế này là muốn phá hủy hết thấy mọi thứ thuộc về hắn.

“Ngại phiền toái?” Tái Nhân Hầu tước hơi kinh ngạc, lát sau mới nhạ giọng nói: “Đúng lúc ta cũng rất chán ghét những người phiền toái, Lộ Dịch Sĩ Bá tước, ngươi chỉ cho ta một phương pháp xử lý nhanh chóng và đơn giản đi nào.”

“Có !” Lộ Dịch Sĩ Bá tước nhe răng cười nói: “Dùng phương thức võ sĩ.”

Vừa dứt lời, Lộ Dịch Sĩ Bá tước đã phóng lên cao, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa điên cuồng lan tràn ra bốn phía, khu vực vườn hoa trong nháy mắt biến thành một biển lửa nóng bỏng, hắn tình nguyện nguyên lực tràng của mình lập tức trống rỗng, thậm chí là nát bấy cũng muốn địch nhân phải trả giá lớn cho quyết định tàn ác kia.

Tái Nhân Hầu tước hí hai mắt lại, nguyên lực chiến giáp màu đỏ đã bao phủ toàn thân hắn, sau đó thân hình hắn hóa thành một đạo lưu quang bay lên nghênh đón Lộ Dịch Sĩ Bá tước. Hỏa diễm điên cuồng chấn động căn bản không có cách nào tạo thành thương tổn đối với hắn. Vừa tiếp cận đối thủ, Tái Nhân Hầu tước đã vùng quyền đánh vào ngực Lộ Dịch Sĩ Bá tước, quyền phong nhẹ nhàng xuyên thấu qua thân thể Lộ Dịch Sĩ Bá tước.

“Đa tạ.” Tái Nhân Hầu tước thần nhiên nói, hắn không buông thả bí kỹ là vì bất kỳ bí kỹ nào cũng không thể ngăn cản Lộ Dịch Sĩ Bá tước tự hủy nguyên lực tràng, ngược lại sẽ dẫn phát nó nổ tung càng thêm hung mãnh.

Biển lửa nhanh chóng tắt ngấm, quang mang trong mắt Lộ Dịch Sĩ Bá tước ảm đạm xuống, chỉ một quyền này đã giúp cho hắn đột nhiên hiểu ra rất nhiều việc. Có thể dùng lực lượng áp đảo nhẹ nhàng phá hủy quá trình hắn liều mạng vận chuyển bạo phát Tâm Luân có ý nghĩa Tái Nhân Hầu tước đã tiến vào hàng ngũ Võ Tôn cao cấp. Trước giờ hắn xem con dân và nhóm võ sĩ thuộc hạ ở trong lãnh địa như con kiến hôi, Tái Nhân Hầu tước cũng nhìn hắn như một con kiến hôi, hai chữ ‘đa tạ’ kia tràn đầy mùi vị giễu cợt và khinh miệt.

“Tối nay ngươi lập tức động thân chạy về đế đô.” Trong một lò rèn vắng vẻ ở Thánh Đế Tư thành, hai bóng người đang thấp giọng trò chuyện với nhau, đang nói chuyện là một người trung niên mặc trang phục quần gia.

“Vâng, đại nhân.” Gã thợ rèn dáng người thô ráp một mực cung kính hồi đáp.

“Sự tình trọng đại nên ta không thể viết thư, người chỉ cần mang một lời nhắn về là được.” Người trung niên kia do dự một lát, chậm rãi nói.

“Lời nhắn?”

“Ừ.” Người trung niên kia nhìn ra bên ngoài chốc lát, sau đó mới cẩn thận nói nhỏ: “Chúng ta đã tìm được phương vị Ngõa Tây Lý, Địch Uy đại nhân chuẩn bị quyết đấu với Ngõa Tây Lý.”

Sắc mặt gã thợ rèn khá phức tạp, diện mạo thô鄙 không có nghĩa là hẩn ngu dần, trên thực tế ở trong quần thể những người như bọn họ ngay từ nhỏ đã được bồi dưỡng và nghiêm khắc huấn luyện đủ loại phương diện.

Tìm được Ngõa Tây Lý rồi? Hơn nữa Địch Uy đại nhân chuẩn bị xuất thủ? Chuyện này bọn họ không thể tham dự, bảo hẩn mang tin nhắn trở về để đô rớt cuộc là có ý gì?

“Người thu thập nhanh đi, lập tức động thân.” Người trung niên kia có vẻ không yên lòng, lại lặp lại một lần: “Ta cũng phải trở về, ha hả, mọi người đều biết chủ quan đại nhân của chúng ta rất khó lòng hầu hạ.”

“Vâng, đại nhân.” Thợ rèn cũng cười theo, nói: “Thật ra ta cũng không cần thu thập gì nhiều, mang theo một ít tiền tài là có thể đi ngay.”

“Ừ, đi đường cẩn thận, cần phải mang tin tức kia về để đô cho bằng được, hiểu không?” Người trung niên kia dặn dò thêm lần nữa.

“Đại nhân, ngài yên tâm.” Gã thợ rèn gật đầu lĩnh ý.

“Tốt.” Người trung niên kia thở ra một hơi, sau đó bước ra khỏi phòng. Theo lý thuyết khi khai báo nhiệm vụ cho mật thám nằm vùng không cần phải khẩn trương, nhưng người trung niên kia đã lại toát mồ hôi lạnh toàn thân, vừa đi ra đường phố liền nghi thần nghi quỷ nhìn chung quanh hồi lâu, sau khi thấy không có điểm gì khác lạ mới vội vã rời đi.

Gã thợ rèn ở trong phòng cũng không dám chậm trễ, tùy tiện thu thập một vài thứ rồi đi tới hậu viện, sau đó dẫn một con ngựa ra bắt đầu hành trình.

Đường phố vang lên tiếng vó ngựa, qua thêm một lát nữa cửa thành sẽ phải đóng. Hẩn đã nhận ra trong lòng cấp trên cực kỳ bất an, loại bất an cũng lây sang cho hẩn, cho nên hẩn không dám dừng lại quá lâu, chỉ muốn lập tức rời khỏi tòa thành thị đáng sợ này.

Một đường chạy vội trên đường phố, mặc dù trong lòng vạn phần lo lắng nhưng nếu chạy vội quá sẽ có đội tuần tra xuất hiện can thiệp. Như vậy ngược lại sẽ thêm phiền toái, hẩn nhất định phải khống chế tâm tình của mình.

233. Chương 233 : Chết Là Hạnh Phúc .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 233 : Chết là hạnh phúc .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Queo vào một con đường khác, gã thợ rèn dôi mắt trông về phía xa, hiện tại người đi đường rất ít, cũng không có hình bóng đội tuần tra ở trên đường. Hẩn vừa định thở ra một hơi, đột nhiên từ bên cạnh truyền đến tiếng chào hỏi nhiệt tình: “Này, người anh em, khỏe không?”

Gã thợ rèn nhìn theo phương hướng thanh âm truyền tới thì thấy một người trung niên cười đang cười híp mắt đứng ở gần đó, gã thợ rèn cơ hồ bị dọa cho sợ hồn phi phách tán thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa té xuống. Cũng may hẩn từng trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc, theo bản năng dùng hai chân kẹp

chắc thân ngựa, chỉ có điều hần dùng khí lực khá mạnh nên con ngựa bị kẹp chặt đau đớn dựng thẳng người lên hí vang.

“À, ngài... ngài đang hỏi ta?” Thợ rèn run rẩy hỏi.

“Tới đây, tới đây.” Người trung niên mỉm cười vẫy vẫy tay.

Thân thể gã thợ rèn cứng ngắc lại, nhưng đối phương bảo hần đi qua, cho dù hần có thêm mấy lá gan cũng không dám chạy trốn. Hần sững sờ chốc lát, rồi đành phải biết điều nhảy xuống ngựa, ngay khi hần tiếp đất thiếu chút nữa ngã quỵ đổ nhào xuống, lúc này hần mới phát hiện hai chân của mình đang run rẩy kịch liệt.

“Ngài... có chuyện gì vậy?” Gã thợ rèn khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng trấn định tinh thần.

“Người nhận ra ta?” Người trung niên nhẹ giọng hỏi.

“Không... không ...không !” Gã thợ rèn lập tức dùng sức lắc đầu.

“Xem ra là ta nhớ lầm người.” Người trung niên cười cười, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía ngã tư đường, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, gã thợ rèn không dám động chút nào. Hai con mắt sợ hãi và mong chờ nhìn về phía người trung niên, biểu hiện của hần tệ hại tới cực điểm, chỉ cần người có chút nhãn lực đều có thể nhìn ra hần có vấn đề, thế nhưng sợ hãi quá độ đã làm cho hần hoàn toàn mất đi năng lực suy tư, chỉ âm thầm cầu mong đối phương có thể thả hần đi.

“Trên lưng ngựa là cái gì?” Người trung niên chuyển tầm mắt tới lưng ngựa.

“Là đậu tương, chuẩn bị cho ngựa ăn ở trên đường.” Gã thợ rèn đang hoảng hốt đáp.

“Lấy cái túi xuống.”

Gã thợ rèn lập tức hạ cái túi từ trên lưng ngựa xuống, mở miệng túi ra đưa cho người trung niên nhìn, thái độ cực kỳ lễ phép.

Người trung niên đưa tay kiểm tra bên trong túi mấy lượt, rồi cười ha hả nói: “Ăn thử mấy hạt đậu tương này đi, ta sẽ cho người đi.”

Gã thợ rèn không hề nghĩ ngợi lập tức đặt cái túi xuống mặt đất, sau đó móc ra một nắm đậu tương nhét vào miệng mình.

Người trung niên ngồi xổm xuống vị trí đối diện gã thợ rèn, mỉm cười nhàn nhã quan sát từng động tác của gã thợ rèn.

Đậu tương rất khó ăn, mùi vị lại cực kỳ kinh khủng, chỉ có thể cố gắng nhai vài cái rồi nuốt xuống, bộ dạng gã thợ rèn ăn rất khó khăn. Sau khi nuốt được vài nắm đậu tương, người trung niên kia đột nhiên nói: “Năm trước ta từng gặp một nữ phạm nhân, ừ, mặc dù chỉ có mười mấy tuổi nhưng cá tính phi thường cương liệt. Thuộc hạ của ta dùng rất nhiều phương pháp tra hỏi nàng, thậm chí dùng vô cùng thủ đoạn vô cùng dã man phá hủy tâm nàng. Thế nhưng nàng vẫn không hề khuất phục, hắc hắc, tất cả mọi người đều là nam nhân, ta nghĩ người biết nàng gặp phải thủ đoạn gì?”

Gã thợ rèn ngơ ngác nhìn tới đối phương, hần không hiểu ý đối phương.

“Sau đó ta nghĩ ra một biện pháp, chính là cho nàng ăn đậu tương.” Người trung niên cười nói: “Sau đó nàng ta triệt để hỏng mất, người biết tại sao không?”

Miệng gã thợ rèn ngậm đầy đậu tương, tay cũng đang cầm một nắm khác, hần ngây ngốc nhìn đối phương, rồi lại nhìn đậu tương trong tay, hần nghĩ mãi không ra đậu tương có chỗ nào đáng sợ?

“Biết đậu tương bị gặp nước sẽ biến thành cái dạng gì không?”

Thợ rèn gật đầu, đây là thường thức nên hần dĩ nhiên biết.

“Nếu nó nở phình ra ở trong bụng người thì sao?” Người trung niên nhẹ nhàng nói: “Cô bé kia ăn khoảng chừng một túi đậu tương, ừ, cũng cỡ cái túi này. Sau đó bụng nàng từ từ trương lên y như phụ nữ có thai.

À không, giống như thùng nước hơn, ta dùng động tác ôn nhu vuốt ve bụng của nàng, thế mà nàng ta lại kêu la thảm thiết y như bệnh tâm thần vậy.”

Gã thợ rèn há mồm kinh hãi, đôi môi bắt đầu run rẩy từng cơn, đậu tương nằm trong miệng liên tiếp rơi xuống mặt đất.

“Người ăn đi, tiếp tục ăn, đừng khách khí.” Người trung niên cười nói.

Gã thợ rèn làm gì còn nuốt trôi nổi? Nhưng lại không dám phun số đậu tương trong miệng ra, chỉ có thể ngơ ngác nhìn đối phương, tâm lý của hắn đã gần hỏng mất rồi.

“Ăn !” Người trung niên đổi giọng thành ra lệnh.

Thợ rèn theo phản xạ có điều kiện dùng sức nhai mấy cái rồi cắn răng nuốt đậu tương xuống, tất cả động tác hoàn toàn là do nhân tố tâm lý ảnh hưởng. Hắn cảm thấy bụng của mình bắt đầu nhức nhối rồi, trên thực tế, từ khi đậu tương lọt vào dạ dày, sau đó bắt đầu nở ra làm cho dạ dày căng nứt, ít nhất cần phải tốn năm, sáu canh giờ.

“Sau đó cô bé kia cầu khẩn ta giết nàng, ta đồng ý, người có biết không? Khi đó ta rất là cảm động, bởi vì trong lúc ta động thủ nàng nói ta là người tốt.” Hai mắt người trung niên kia thất thần, giống như đang nhớ lại cái gì đó, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Đã rất lâu, rất lâu rồi không có ai khen ngợi ta.”

Trên đầu gã thợ rèn đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh to như hạt đậu, phải thừa nhận thống khổ đến mức nào mới cho rằng tử vong là ân điển? Bây giờ hắn cũng phải gặp vận mệnh giống như vậy sao?

“Thật ra ta từng nhìn thấy người.” Người trung niên lại chuyển sang đề tài khác: “Lần đầu tiên Ngõa Tây Lý tiên sinh dẫn ta vào tổng bộ, người cũng có mặt trong đội ngũ hoan nghênh, ừ, để ta suy nghĩ xem nào. Người hắn là đứng ở vị trí chính giữa phía sau cùng, đúng rồi, lúc ấy người đứng bên cạnh là ca ca của người. Hai huynh đệ các người rất giống nhau, đúng không? Sau đó ca ca người vì đế quốc hy sinh, hình như là chuyện hai, ba năm về trước, có phải không? Ai dà, bây giờ trí nhớ càng ngày càng kém rồi.”

Gã thợ rèn gật đầu cứng ngắc, giờ phút này mặt hắn đã xám như tro tàn. Dịch Uy đại nhân đã nhận ra hắn từ sớm, còn định lừa dối vượt qua kiểm tra hay sao?

“Người muốn đi đâu?” Người trung niên dờ dề tài lần nữa.

“Đế... đế đô.” Gã thợ rèn lắp bắp trả lời.

“Đi đế đô làm gì?” Người trung niên cười híp mắt ngồi bệt xuống mặt đất, tư thái của hắn tương đối rảnh rỗi và lười nhác, tựa hồ dưới móng đất không phải là đường phố đầy tro bụi, mà là một cái giường vừa mềm mại vừa sạch sẽ vậy.

“Đi... đi truyền đạt một lời nhắn.” Gã thợ rèn dùng sức nuốt đậu tương trong miệng xuống, giọng nói bắt đầu rõ ràng hơn một ít. Hắn đã nhận mệnh rồi, đừng nói là hắn, cho dù là những đại nhân vật cao cao tại thượng ở đế đô, nếu như bị vị đại nhân trước mặt này nhìn trúng cũng chỉ có nước nhận mệnh mà thôi.

“Lời nhắn gì?” Người trung niên ôn nhu hỏi.

“Đại nhân ngài chuẩn bị quyết đấu với Ngõa Tây Lý.”

“Ài...” Người trung niên thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm thâm thúy, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

Còn gã mặt mày gã thợ rèn đã trắng bệch rồi, chỉ biết cúi đầu yên lặng chờ đối phương cân nhắc quyết định.

Qua thật lâu thật lâu, người trung niên từ từ phục hồi tinh thần nhìn về phía gã thợ rèn.

“Đầu năm nay lòng người càng ngày càng hiểm ác, hà hã.” Người trung niên cười nói: “Nhà người đã biết phối hợp như thế, ta vốn nên tha cho, nhưng mà người biết nhiều chuyện lắm, thật là tiếc nuối.”

Gã thợ rèn run rẩy đặt móng ngựa ngồi xuống mặt đất, chốc lát sau lại thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc này, hắn đột nhiên lý giải được tâm lý của cô bé kia trong lời nói đối phương. Vị đại nhân trước mặt này có vô số hoa chiêu thiên kỳ bách quái làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong. Ngay cả người cùng phe nhìn vào cũng phải rợn tóc gáy, có thể trực tiếp tử vong đôi khi đúng là quá may mắn rồi.

Sáng sớm hôm sau, bên cạnh Thánh Đế Tư học viện, ở trong một tòa lầu trang trí vàng son rực rỡ, có mấy người khách trước sau đi vào gian phòng ăn được chuẩn bị đặc biệt, người trung niên kia đã sớm ngồi vào vị trí chủ tọa chậm rãi dùng bữa.

Bữa ăn rất thịnh soạn, trên bàn ăn thật dài có tới vài chục món ăn được sắp xếp gọn gàng, mùi hương tỏa ra thơm phức. Mấy thị nữ đi đi lại lại như hồ điệp xuyên hoa (bướm bướm vờn hoa), thật ra công việc của các nàng rất đơn giản, khi người trung niên chuyển ánh mắt tới chỗ nào sẽ lập tức bưng mâm thức ăn nơi đó tới là được. Chờ người trung niên dùng dao cắt xuống một phần sẽ mang mâm thức ăn để lại chỗ cũ. Loại chuyện này vốn chỉ cần một người làm là được, sở dĩ các nàng tranh nhau làm việc là vì người trung niên xuất thủ cực kỳ hào phóng. Thậm chí đến trình độ khiến cho các nàng sững run người, khách quý hiếm thấy như vậy dĩ nhiên phải toàn tâm toàn ý hầu hạ rồi.

“Đại nhân, ngài khỏe !” Người quản gia trung niên dẫn theo mấy võ sĩ mỉm cười chào hỏi.

“Ồ, khỏe !” Người trung niên cười ha hả đáp lại, sau đó ngoắc ngoắc tay với người quản gia trung niên: “Tịch Cách, tới ngồi bên cạnh ta.”

Người quản gia trung niên hơi kinh ngạc nhưng vẫn biết điều ngồi lại gần, sau đó hắn phát hiện những vị trí của người khác được bày biện bộ đồ ăn bằng bạc, nhưng trước mặt hắn lại có một cái nồi sắt lớn đen thui, thoạt nhìn rất là xấu xí.

“Ngày hôm qua sắc mặt nhà ngươi không tốt lắm.” Người trung niên ôn nhu nói: “Cho nên ta hao phí khí lực không nhỏ mới tìm được cho ngươi một thang thuốc bổ, ừ, mặc dù mùi vị hơi tệ, nhưng rất có lợi đối với thân thể, nếm thử đi.”

“Đại nhân, phần của chúng ta đâu?” Một gã võ sĩ hứng thú nói: “Ngài quá thiên vị rồi.”

234. Chương 234 : Trận Chiến Vận Mệnh .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 234 : Trận chiến vận mệnh .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đúng vậy, đúng vậy, đại nhân, sắc mặt của chúng ta cũng không tốt mà.” Trên mặt các võ sĩ còn lại đều hiện lên nụ cười nịnh nọt, bất kỳ người nào trong số bọn họ đi ra bên ngoài đều là nhân vật hoành hành một phương, nhưng ở chỗ này bọn họ chỉ là một nhóm thủ hạ chỉ mong được đại nhân để ý.

“Không có phần của các ngươi.” Người trung niên cười híp mắt, chậm rãi nói: “Ai bảo các ngươi không có biết điều như Tịch Cách chứ.”

“Tạ ơn đại nhân, vô cùng tạ ơn đại nhân” vị quản gia trung niên được gọi là Tịch Cách cảm động đến rơi nước mắt, tiếp theo đưa tay cầm lấy nắp nồi hứng hờ mở ra. Sau khi hắn thấy rõ thứ nằm ở trong nồi đầu tiên là thân thể đột ngột cứng ngắc lại, vài giây sau mới hú lên quái dị bật ngửa ra sau. Hắn thân là Võ Tôn thể mà không có cách nào duy trì trạng thái thăng bằng căn bản, nên cái mông nặng nề xuống sàn nhà. Từ đó có thể thấy được nội tâm của hắn đang sợ hãi đến mức độ nào.

Mấy võ sĩ khác lấy làm kỳ quái đứng lên nhìn vào trong nồi, kết quả cả đám đều trợn mắt há mồm, bởi vì trong nồi có một cái đầu người máu chảy đầm đìa.

Đám thị nữ cũng cảm thấy tò mò nhưng đảm lượng của các nàng nhỏ hơn rất nhiều, không nhìn còn đỡ, vừa thấy cái đầu người thì hai người thị nữ trong nhóm đảo cặp mắt trắng dã, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất. Mấy thị nữ còn lại xoay người nhào vào trong ngực người trung niên, liều mạng thét lên chói tai, hai tay run rẩy ôm lấy cổ người trung niên tìm kiếm sự bình an.

“Hừ.” Người trung niên đưa ngón trỏ lên môi ý bảo đám thị nữ an tĩnh lại một chút, thế nhưng các thị nữ đã bị hù dọa phát điên rồi, làm gì có thể an tĩnh lại được. Thân thể các nàng không ngừng run rẩy, thậm chí giữa hai chân từ từ chảy ra chất lỏng ướt nhẹp.

Người trung niên cảm thấy ướt ướt cúi đầu nhìn xuống, sau đó nắm lấy cái đầu thị nữ ném bay ra ngoài.

“Ầm !”

Đầu người thị nữ đụng vào vách tường lập tức nứt toác ra, thân thể dọc theo vách tường rớt xuống đất.

Mấy gã võ sĩ hai mặt nhìn nhau, trong lòng bọn họ rõ ràng tối ngày hôm qua khẳng định đã phát sinh chuyện gì đó.

“Không có một người có thể tùy tiện thành công, trong lúc người hướng tới mục tiêu sẽ phải trả giá rất lớn.” Người trung niên chậm rãi nói: “Ngõa Tây Lý phản bội bệ hạ, hẳn phải bỏ ra một cái giá nhất định, ta phản bội Ngõa Tây Lý, ta cũng phải trả giá. Có thể được bao nhiêu thưởng thưởng phải nhìn xem người có thể giao ra bao nhiêu, đây là cách đối nhân xử thế. Cho dù người có lực lượng Thần Vũ Giả cũng không cách nào đối kháng với quy tắc này.”

Vị trung niên quản gia Tịch Cách không thể nào hồi thần nổi, hai tròng mắt vẫn duy trì trạng thái ngơ ngác nhìn tới đối phương.

“Đây chính là cái giá người phải trả.” Người trung niên dùng dao ăn gõ gõ vào cái nồi: “Bây giờ mọi người có thể cùng ăn rồi.”

Người quản gia trung niên trừng to hai mắt, hai mí mở rộng còn lớn hơn cả mắt trâu, có ý gì? Cùng ăn?? Hẳn bảo ta ăn cái đầu người này???

“Động tác nhanh lên đi.” Người trung niên ôn nhu nói: “Ta mất rất nhiều khí lực mới chuẩn bị xong cho người, nếu người không linh tinh thì ta sẽ nổi giận, ha ha, một khi ta tức giận sẽ làm ra rất nhiều rất nhiều chuyện đáng sợ, các người hẳn là biết rõ mà.”

Thân hình người quản gia trung niên đã cứng ngắc như pho tượng, hẳn biết đã lộ bí mật rồi, nhưng không thể nào nghĩ tới hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế.

“Tịch Cách, nghe nói người có một lão bà rất đẹp, còn có một đứa con gái rất nghe lời? Con trai của người nhậm chức Thân Vệ Quân ở đế quốc phải không? Ừ, tiến trình rất tốt, nữ nhi của người trở mã cũng đẹp dễ thiên kiều bá mị, rất được người yêu thích. Thậm chí không nở gả nàng ra ngoài.” Người trung niên ôn nhu nói: “Người đã rất hạnh phúc và vẫn có thể tiếp tục hạnh phúc, thế nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là ngàn vạn lần không nên chọc ta... nổi... giận !”

Mấy gã võ sĩ dựng thẳng cái lưng lên, thân thể bất động nhưng nội tâm bọn họ rất mâu thuẫn. Một phương diện bọn họ ôm lòng trắc ẩn đối với Tịch Cách xui xẻo, tâm tư bọn họ xem như là thổ chết cáo khóc, tại vì ai có thể bảo đảm trong tương lai sẽ không chọc giận bệ trên? Một phương diện khác trong lòng bọn họ cực kỳ chán ghét, cái thằng ngốc này, đã biết rõ bề trên làm việc không bao giờ cố kỵ, điên cuồng vô cùng, người chọc giận hẳn làm gì chứ, đáng đời.

“Được rồi, được rồi, ta không miễn cưỡng người.” Người trung niên dùng dao ăn gõ lên cái nồi lần nữa: “Đây là thuộc hạ trung thành của người, hẳn lại vì người mà chết, người cũng nên dùng phương thức đặc biệt cáo biệt hẳn chứ?”

“Để ta suy nghĩ đã, nên làm gì đây?” Người trung niên gãi gãi đầu, chốc lát sau mới nhẹ giọng nói: “Như vậy đi, xem như từ biệt hẳn, ừ, ta nghĩ rằng một nụ hôn sâu thấm thiết sẽ phát tiết được bi thương của người, người không nở rời xa, người rất bất đắc dĩ, nỗi thống khổ của người sẽ biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn. Nên làm cho ta hài lòng, nếu không, ta sẽ không ngần ngại biểu diễn một trận nồng ấm với lão bà và nữ nhi trước mặt người, để cho người tham quan học tập ngay tại đương trường.”

“A...a ...!” Người quản gia trung niên không thể khống chế cảm xúc nổi nữa, mở miệng gào khóc thảm thiết.

Mấy gã võ sĩ ngồi bên cạnh đồng thời lộ ra thần sắc nghiêm nghị, bọn họ sinh hoạt cùng một tổ chức nên rất hiểu rõ lai lịch lẫn nhau. Tịch Cách xuất thân bình dân, có thể đi tới ngày hôm nay, không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến sinh tử, đổ ra không biết bao nhiêu máu và nước mắt. Giờ phút này bị lâm vào

tình cảnh như thế quả thật làm cho lòng người thương xót. Hơn nữa, từ đầu tới cuối Tịch Cách không dám phát sinh ý niệm liều mạng trong đầu, nếu không người nhà hắn sẽ gặp phải tình cảnh không thể nào tưởng tượng nổi. Lúc này bọn hắn không dám lộ ra cảm xúc chân thật nên phải cố gắng khống chế vẻ mặt của mình.

“Tịch Cách? Tịch Cách của ta vẫn là biết điều nhất.” Người trung niên mỉm cười, sau đó hắn dùng giọng nói ôn nhu khẳng định: “Tịch Cách, hãy nghĩ đến tương lai của ngươi, tiến về phía trước một bước là hạnh phúc, lùi về phía sau một bước chính là địa ngục. Vì trách nhiệm của ngươi, ngươi ngàn vạn lần không nên lùi bước nha, đến đây đi.”

Giải quyết xong Lộ Dịch Sĩ, Đường Ân Nam tước thuận lý thành chương tiếp thu Bá tước lĩnh, còn Tái Nhân Hầu tước và đám người Dịch Áo lại chạy ngược về trang viên.

Căn cứ tin tức vừa nhận được, các bộ lạc võ sĩ đã bắt đầu tụ họp ở gần khu vực quặng mỏ hướng đông bắc, nhìn bộ dạng hắn là chuẩn bị phát động tiến công, bây giờ chỉ chờ lực lượng từ Thánh Đế Tư thành đi đến là hai bên bắt đầu động thủ. Lần này viện trưởng Nhã Duy Đạt của Thánh Đế Tư học viện đã hạ quyết tâm nhất định phải đẩy lùi liên quân bộ tộc trở về Vĩnh Đồng bằng xuyên.

Trên một ngọn núi nhỏ cách khu vực quặng mỏ gần trăm dặm, hai thân ảnh đang yên lặng nhìn chăm chú theo phương hướng khu vực quặng mỏ, trên đỉnh đầu bọn hắn là vô số điểm đen nho nhỏ lượn quanh giữa bầu trời bao la, đó là chim ưng dùng để điều tra thám thính tin tức. Dưới chân núi là hàng đàn lang sói đông nghìn nghịt nhìn không thấy bờ bến, còn có từng nhóm võ sĩ bộ lạc qua lại xen kẽ trong đàn sói.

“Bản Văn, ngươi đã quyết định xong chưa?” Y Cách Nạp ngập ngừng hỏi, hai tròng mắt giăng đầy tia máu đỏ lôm, tựa hồ đã rất lâu không được nghỉ ngơi.

“Cần gì phải hỏi ta, ngươi phải hiểu tình hình hiện tại rồi mới đúng.” Bản Văn thản nhiên nói, sắc mặt hắn cũng cực kỳ tiêu tụy, nhìn bộ dạng không có tốt hơn đồng bạn bao nhiêu.

Y Cách Nạp rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau phảng phất như hồi đối phương, lại phảng phất như đang hỏi mình, nhẹ giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ thật sự không có dư âm hòa hoãn hay sao?”

“Từ khi Phù Y đại nhân bỏ mình, kết cục đã nhất định rồi.” Thanh âm Bản Văn trầm thấp và có vài phần chán nản: “Y Cách Nạp, đây là vận mệnh của chúng ta, thử mỉm cười tiếp nhận đi thôi. Có lẽ kết quả cũng không có bất như ta và ngươi tưởng tượng.”

Y Cách Nạp lắc đầu cười khổ nói: “Bản Văn, không nên lừa mình lừa người nữa, ngươi rất rõ ràng kết cục là gì mà.”

“Vậy ta có thể làm gì đây?” Bản Văn nhún vai cực kỳ bất đắc dĩ, ánh mắt lại dời về phương xa, nơi đó chính là phương hướng trang viên Dịch Áo: “Quên đi, Y Cách Nạp, có nhiều thứ không phải chúng ta có khả năng định đoạt.”

Nói xong, Bản Văn liền đi xuống chân núi, sống lưng dựng thẳng tắp, cho dù là gánh nặng trăm trọng cỡ nào hắn cũng không bao giờ để cho cái lưng của mình cong xuống.

Y Cách Nạp thở dài nhìn bóng lưng Bản Văn, nhẹ giọng nói: “Nếu như ngươi có thể quên được, vậy ngươi cần gì phải nói nhiều với ta như vậy?”

Bản Văn trở lại doanh trại, mấy gã võ sĩ áo đen mặt mũi cứng nhắc đang ngồi ngay ngắn chính giữa doanh, ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm vào Bản Văn làm cho hắn khẽ giật mình. Cho dù là ai, ngay giữa ban ngày ban mặt bị mấy tên nửa sống nửa chết nhìn chăm chú như vậy cũng không thể nào thoải mái nổi.

“Các ngươi có thể trở về nói cho Thủ hộ giả đại nhân, ta sẽ lập tức an bài tiến công.” Bản Văn thản nhiên nói.

Trong trang viên, Tây Cách Thụy Na đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra nhưng Tây Cách Thụy Na không hề động đậy. Những người dám trực tiếp đẩy cửa vào không có sự cho phép của nàng, ở tại nơi này chỉ có vài người mà thôi.

235. Chương 235 :chiến Tranh Bộc Phát

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 235 :Chiến tranh bộc phát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đang nhìn gì đó?” Lâm Tái đi tới bên cạnh Tây Cách Thụy Na, nhìn theo ánh mắt của nàng.

“Không có gì.” Tây Cách Thụy Na cười cười đáp.

“Không được gạt ta, ta còn không biết ngươi sao?” Lâm Tái choàng tay qua eo Tây Cách Thụy Na, cười nói: “Ngươi chỉ cần có tâm sự luôn luôn có bộ dạng như thế này.”

“Ngay cả điểm tự do nho nhỏ ta cũng không có sao?” Tây Cách Thụy Na bật cười nói: “Ai mà không có tâm sự, thí dụ như ngươi, chẳng lẽ ngươi không có?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều có tâm sự.” Lâm Tái thở dài nói: “Sắp sửa khai chiến với các bộ lạc võ sĩ rồi, không biết tại sao lần này ta cảm giác không giống với trước kia, cảm thấy... cảm thấy thế nào ấy...”

“Cảm thấy không thoải mái đúng không?” Tây Cách Thụy Na mỉm cười nhìn Lâm Tái, ánh mắt âm thầm dò về nơi xa: “Chuyện này không có gì là kỳ quái, trước kia chúng ta chỉ xung đột với các bộ lạc mà thôi, lần này lại là chiến tranh, chiến tranh người chết ta sống. Người thắng sau cùng chỉ có một.”

“Nhưng mà...” Lâm Tái lo lắng nhìn sang Tây Cách Thụy Na định nói gì đó rồi lại thôi.

“Không có nhưng mà..., Lâm Tái, lập trường quyết định vận mệnh, chúng ta đại biểu cho những thứ không chỉ thuộc về bản thân chúng ta.” Ánh mắt Tây Cách Thụy Na từ từ chuyển sang nghiêm túc.

Trong cùng một thời gian, bốn người đại biểu cho hai thế lực nói chuyện với nhau, cách thứ biểu đạt của song phương khá giống nhau. Tựa hồ trận chiến sắp sửa bộc phát không phù hợp với ý nguyện của bọn họ, nhưng bọn họ lại không có quyền quyết định. Cho dù từ tận đáy lòng, bọn họ thực sự không muốn nhưng mọi chuyện vẫn dọc theo quỹ tích định sẵn trôi đi.

Đối với tất cả mọi người, cảm giác bất đắc dĩ này có lẽ cực kỳ khó cảm thụ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, rốt cuộc người mang tin tức từ Thánh Đế Tư thành đã tới trang viên.

Theo thời gian để tính toán, cuối ngày hôm nay bên phía Thánh Đế Tư thành sẽ bắt đầu tiến công liên quân bộ lạc. Đám người Tây Cách Thụy Na đang chờ đợi giây phút này, bọn họ muốn xuất động toàn quân cùng một lúc, tận lực tiêu diệt sinh lực của liên quân bộ lạc trong thời gian ngắn nhất, có lợi nhất.

Điểm khó giải quyết nhất là bọn họ không thể nào biết được liên quân bộ lạc an bài như thế nào, bởi vì bày ưng bay vòng quanh điều tra trên phạm vi rất rộng nên không có người nào tiếp cận được doanh trại của liên quân bộ lạc. Ngược lại, một khi bọn họ xuất động quân đội thì liên quân bộ lạc sẽ nhanh chóng nhận được tin tức.

Đây chính là điểm yếu khi Thánh Đế Tư thành chiến đấu với các bộ lạc, quyền chủ động hoàn toàn nằm trên tay đối phương. Bởi vậy có thể nhìn ra được quyền khống chế bầu trời trọng yếu đến mức nào.

Dĩ nhiên đây chỉ là ý nghĩ trong lòng Dịch Áo mà thôi, những người khác tự nhiên không rõ ràng ý nghĩa mấy chữ ‘quyền khống chế bầu trời’ cho lắm.

Cũng may bên phía Thánh Đế Tư thành có tồn tại một vương bài cường hãn, chính là Ngõa Tây Lý. Dĩ nhiên không phải nói Ngõa Tây Lý sẽ đích thân giải quyết hết mọi chuyện, nhưng chỉ cần Ngõa Tây Lý còn ở đó, vậy thì tương đương với bọn họ có một liều thuốc an thần, trong lòng mọi người đều rõ ràng thắng lợi là điều tất nhiên, khác nhau là ở chỗ thương vong nhiều hay ít mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi người tinh thần dâng cao suất lĩnh quân đội mấy ngàn người nhằm thẳng mục tiêu là doanh trại các bộ tộc võ sĩ.

Cùng lúc đó ở một phía khác trên Khắc Lý Tư bình nguyên, Bản Văn và Y Cách Nạp đã rời khỏi vị trí cũ, chia binh hai đường thẳng tiến vào sâu trong bình nguyên. Nếu như từ trên cao nhìn xuống phía dưới sẽ có thể phát hiện liên quân bộ lạc đã mở ra một tấm lưới lớn chờ đợi đến quân đội Dịch Áo tự động chui vào.

Có vài chuyện thường hay trùng hợp như thế, bên phía Thánh Đế Tư thành muốn đánh một lần cho xong, liên quân bộ lạc cũng có chủ ý đó. Khu vực quặng mỏ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm dĩ nhiên là mê người, mảnh thổ địa rộng lớn phì nhiêu có lực hấp dẫn mạnh mẽ, bọn họ không chỉ muốn sở hữu mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, mà còn muốn tung một lưới bắt hết mọi thứ nằm trong tầm tay. Cho nên mục tiêu của liên quân bộ lạc không chỉ là khu vực quặng mỏ, mà cần chiếm được khu vực sinh tồn tốt hơn. Bởi vì Thánh Đế Tư thành không gặp phải vấn đề khẩn cấp về lãnh thổ nên không thể hiểu được ý đồ của đối phương.

Vì thế Tây Cách Thụy Na hoặc là Tái Nhân cũng không ý thức được điểm này, nếu suy nghĩ từ góc độ của bọn hắn thì mục tiêu của liên quân bộ lạc sẽ là khu vực quặng mỏ. Cùng lắm là thêm một lý do báo thù cho tộc trưởng Phù Y của Thủ hộ giả nhất tộc.

Đại chiến sắp tới nên không khí trong đội ngũ lộ tương đối trầm trọng, nhưng nghiêm trọng nhất là sắc mặt Tác Phỉ Á, dùng mấy chữ sắc trời u ám để hình dung cũng không có quá phận, nòng một mực im lặng ngồi trên lưng ngựa, hai mắt nhìn thẳng, phẳng phất như Dịch Áo đi bên cạnh nòng đã biến thành không khí.

Trong lòng Dịch Áo âm thầm than thở không dứt, không biết từ nơi nào mà Tác Phỉ Á biết được chuyện tình ở Bá tước lĩnh, sau đó lập tức biến thành bộ dạng như bây giờ. Nếu bình tĩnh xem xét thì Tác Phỉ Á tức giận là rất bình thường, dù sao Dịch Áo cố ý tỷ thí với Lộ Dịch Sĩ ở trong mắt mọi người là hành vi cực kỳ lỗ mãng, chẳng những không chịu trách nhiệm đối với mình, mà còn không công bình đối với Tác Phỉ Á.

Nhưng từ góc độ võ sĩ để xem xét thì đây lại là chuyện tốt, Ngõa Tây Lý thường xuyên lo lắng điểm này. Bởi vì Dịch Áo tăng cấp quá nhanh, rất dễ dàng xuất hiện tình trạng tự tin quá độ, bị Lộ Dịch Sĩ dẫn vào tình cảnh nguy hiểm một lần cũng tốt. Ít nhất có thể làm cho Dịch Áo biết rằng Phong hệ võ sĩ không phải là vô địch.

Nhìn bộ dạng lần này Tác Phỉ Á giận không nhỏ, mấy lần Dịch Áo thử hỏi dò đều không đụng phải bức tường băng lãnh đáng sợ. Nhưng người chung quanh quá nhiều làm cho Dịch Áo không thể làm gì khác, đành phải bất đắc dĩ đi theo bên cạnh, bị xem như không khí thì an phận làm không khí vậy, ai bảo hắn làm sai chứ.

Khi Dịch Áo định cố gắng giải hòa thêm lần nữa, không đợi hắn mở miệng thì Lao Lạp vốn chạy theo bên cạnh bỗng nhiên ngừng lại, cảnh giác giương mắt nhìn quanh bốn phía, Miêu Tử trong ngực cũng lộ ra thần sắc như lâm đại địch, hai mắt trợn lên tròn xoe, nghe răng gào thét mấy tiếng trầm thấp.

Lôi Mông đi ở phía sau không nghĩ đến Lao Lạp đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa đụng vào nòng, hắn vội vàng kéo mạnh dây cương khiến cho chiến mã bị đau đón dựng thẳng người lên hí vang.

“Lao Lạp?” Dịch Áo ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, từ trên lưng ngựa nhảy xuống hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hắn... bọn họ... tới !” Lao Lạp nói chuyện vẫn chưa lưu loát, nhưng đã có thể biểu đạt vài ý cơ bản.

Cùng lúc đó, Ngõa Tây Lý đang nhắm mắt dưỡng thần ở giữa đội ngũ cũng chậm rãi mở mắt ra, nở nụ cười bình thản, nói: “Lá gan đúng là không nhỏ, chẳng lẽ bọn họ đã ôm ý nghĩ cá chết lưới rách?”

“Bọn họ là ai? Tộc nhân của người?” Dịch Áo nhíu mày nhìn quanh bốn phía, nhưng không nhìn thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này đội ngũ đã ngừng lại, rất nhiều người nhận biết Lao Lạp và Miêu Tử. Bọn họ có thể không tin tưởng Lao Lạp nhưng không thể nào bỏ qua trực giác của một con dã thú, mọi người bắt buộc phải thừa nhận tại một vài phương diện, năng lực dã thú cường đại hơn nhân loại rất nhiều.

Đúng lúc này Dịch Áo vốn cực kỳ nhạy cảm với Phong lực cũng giật mình sợ hãi, từng làn gió quanh quẩn trên bầu trời bình nguyên dần dần truyền tới một cỗ áp lực trầm trọng.

Trong chốc lát, từ phương xa xuất hiện một cơn sóng thủy triều tràn đến, trong nháy mắt đã nhuộm cả vùng hoang dã thành một màu xanh đen nhanh chóng ập tới quân đội Thánh Đế Tư thành.

Bầy chim ưng khổng lồ từ trên không lao đến, thời gian chậm chạp trôi qua, chỉ vài phút sau bọn chúng đã bay quanh quẩn trên đỉnh đầu đám người Dịch Áo, cơ hồ che mất ánh mặt trời.

“Bắt đầu rồi.” Tái Nhân Hầu tước trầm giọng nói, sau đó nhìn sang Tây Cách Thụy Na ở một bên, trong trận chiến ngày hôm nay hắn và Tây Cách Thụy Na chính là chủ lực. Về phần Ngõa Tây Lý chỉ đảm nhiệm vai trò là bài chủ chốt, phần lớn chiến đấu không cần Ngõa Tây Lý tham dự.

“Dàn trận ~!” Tái Nhân Hầu tước quát lớn rồi giục ngựa chạy ra khỏi đội ngũ. Hắn đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho trận chiến này, thậm chí có thể nói hắn đã lấy ra toàn bộ tiền vốn ẩn giấu. Hơn nữa, ngoại trừ quân đội của hắn ra còn có liên quân các Bá tước lĩnh, hoàn toàn đủ lực đánh một trận trận hoành tráng với đối phương.

Dĩ nhiên, nếu như không có Ngõa Tây Lý, hắn sẽ không bao giờ dốc tất cả tiền vốn vào cùng một trận. Làm như vậy cho dù đánh thắng hắn cũng mất đi quyền khống chế khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần, những Hầu tước khác có không thờ tay vào sao? Sẽ tính thế nào với Phỉ Tế Đại công đây?

Những học viên Thánh Đế Tư thành kia mặc dù từng trải qua chiến trận, nhưng chưa bao giờ gặp phải chiến tranh quy mô lớn như vậy, cảnh tượng trước mặt thật sự quá kinh người. Đập vào mắt bọn họ là từng nhóm từng nhóm võ sĩ bộ lạc vừa gào thét vừa chạy tới, ngoài ra còn hàng đàn Cự Lang đông nghìn nghịt hình thành làn sóng màu xanh đen tràn tới, trên bầu trời là vô số chim ưng quanh quẩn, cảm giác áp bách nặng nề khiến cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Tây Cách Thụy Na cũng lộ vẻ ngưng trọng, nàng thật sự không nghĩ tới đối phương lại lựa chọn phương thức tấn công liều mạng như vậy. Điều này tựa hồ không phù hợp với phong cách người nọ, mang tất cả quân bài trong tay dùng hết trong một lần hiển nhiên là có dự định nào đó, nhưng đây là hành động không phù hợp với một vị thống soái hợp cách.

Tây Cách Thụy Na nhạy cảm ý thức được nội bộ liên quân bộ lạc nhất định đã phát sinh vấn đề, nếu không lấy trí tuệ của người kia tuyệt đối không bao giờ nghĩ ra ý tưởng được ăn cả ngã về không này.

Mất thấy quân địch sắp sửa vây kín quân đội của mình, Tây Cách Thụy Na không còn thời gian suy nghĩ quá nhiều, trở tay rút Băng Chi Khế Ước ra, nàng chứa mũi kiếm về phía quân địch, hét lớn: “Đi theo ta !”

Tiếng vó ngựa vang dội khắp bầu trời Khắc Lý Tư bình nguyên, làn nước lũ sắt thép do mấy ngàn kỵ sĩ tạo thành xông thẳng về phía liên quân bộ lạc. Khi khoảng cách song phương từ từ rút ngắn, đám kỵ sĩ lập tức thả ra đủ loại bí kỹ, nào là Liệt Diễm Trảm, Phong Nhận ...v...v ào ào phóng tới trước. Đối diện bọn họ là đàn Cự Lang hung hãn không sợ chết, chúng nó mặc kệ đợt công kích như mưa rơi của đám kỵ sĩ, vẫn tiếp tục chạy thẳng về phía trước. Mấy con Cự Lang này da dày thịt béo, nếu không đánh trúng bộ vị yếu hại thì rất khó giết chết chúng nó, hơn nữa tốc độ di động linh hoạt cũng khiến cho đám kỵ sĩ rất khó ngắm mục tiêu chuẩn xác.

Một đợt luân phiên công kích vừa hoàn thành, mặc dù đám kỵ sĩ thành công đánh chết gần trăm đầu Cự Lang, nhưng đối với toàn chiến cuộc chỉ y như muối bỏ biển mà thôi. Đám kỵ sĩ đã không còn thời gian buông thả đợt công kích thứ hai, bởi vì giờ phút này đàn sói đã vọt tới trước mặt bọn họ.

“Ầm ầm ~!”

Hai phe nhân mã xông thẳng vào nhau, trong lúc nhất thời máu thịt bay ngang, đàn sói nhảy vào giữa đội hình đám kỵ sĩ lập tức dùng hàm răng, móng nhọn của chúng nó liều mạng cắn xé hết thấy mọi vật nằm trong tầm mắt.

Lúc này ưu thế phối hợp liền được thể hiện rõ ràng, lần này tất cả kỵ sĩ được Tái Nhân mang theo đều là binh lính tinh nhuệ nên có kinh nghiệm phối hợp tác chiến cực kỳ phong phú, bọn họ phối hợp với nhau rất ăn ý, chia ra từng tiểu đội nhỏ xông vào giữa đàn Cự Lang có người phòng thủ có người tấn công đánh gục từng con sói một. Mặc dù bọn họ khó tránh khỏi thương vong nhưng đã có thể an ổn chiếm thế thượng phong.

Nguy hiểm thực sự không phải đến từ đàn sói, mà là các võ sĩ bộ lạc ẩn trong đàn sói, bọn hăn nhờ đàn sói che chở từ từ tiếp cận đội kỵ sĩ. Những gã võ sĩ bộ tộc này cũng chạy bằng bốn chân y như mấy con sói, trên lưng cũng khoác lớp da thú, nếu không cẩn thận phân biệt rất khó nhận ra đâu là người đâu là sói, chỉ khi bọn hăn đứng lên nhe răng cười thì triển bí kỹ thì đám kỵ sĩ mới giật mình huy vũ khí lên tự vệ.

Hai quân tiếp xúc đánh nhau hùng hực khí thế, máu tánh vẩy ra bốn phía, các cường giả cao cấp tự nhiên không đứng nhìn bàng quan. Tây Cách Thụy Na, Tái Nhân Hầu tước và Lâm Tái xông lên trước đội ngũ, sau đó tạo thành trận thế ba góc đột nhập vào trong trận doanh liên quân bộ lạc. Cho dù là võ sĩ bộ tộc hay là Cự Lang, chỉ cần ở trong phạm vi ba người công kích sẽ lập tức bị chém thành từng khúc.

Địch Áo giao Lao Lạp cho đám người Ca Đồn chiếu cố rồi cũng vọt lên phía trước. Sau khi tấn thăng lên Cự Hạng võ sĩ, Địch Áo có khả năng khống chế nguyên lực càng thêm thoải mái, thân hình hăn lúc nhanh lúc chậm, y như cá bơi trong nước lần lượt xuyên qua trận doanh quân địch. Trong lúc đó hai tay hăn không ngừng phóng thích Phong Nhận, các võ sĩ bộ lạc cố gắng ra lệnh cho nhóm Cự Lang ngăn cản Địch Áo nhưng sự thật chứng minh hết thảy chỉ là phí công. Một vị Phong hệ Cự Hạng võ sĩ, nhất là Phong hệ võ sĩ có thể buông thả Phong Ưu Nhã không hạn chế quả thực là khó lòng kiềm chế, không phải là dựa vào nhân số có thể bổ khuyết được.

Ở trong tình hình chiến cuộc trước mắt, bên phía Địch Áo đã chiếm cứ ưu thế thật lớn, thế nhưng trong lòng mọi người không có một tia thư giãn, ngược lại càng lúc càng trầm trọng. Từ khi khai chiến cho đến bây giờ, chiến lực cao cấp của bộ lạc thủy chung không có lộ diện, chuyện này khiến cho lòng người tồn tại cảm giác do dự. Hơn nữa, điểm mấu chốt chính là ưu thế của bọn hăn chỉ là tạm thời, sau khi các bộ lạc võ sĩ hoàn thành vòng vây, bọn họ hai mặt thụ địch chắc chắn số lượng thương vong sẽ gia tăng gấp mấy lần hiện tại.

Tây Cách Thụy Na chém ra một kiếm, luồng khí lạnh như thực chất lập tức đông cứng mười mấy đầu Cự Lang có ý định xông về phía nòng. Bên kia Tái Nhân Hầu tước thả ra Chân Hồng Chi Vũ tùy ý thiêu đốt mười mấy đầu Cự Lang và những gã võ sĩ ẩn nấp trong đó, không gian chung quanh bọn họ nhất thời xuất hiện một khoảng trống tương đối rộng rãi.

Trường hợp như vậy không phải là xuất hiện lần đầu tiên, nhưng đàn sói và võ sĩ bộ lạc phảng phất như vô cùng vô tận, vừa hở ra khoảng trống ngay lập tức sẽ chen chúc nhau lao đến. Tựa hồ sứ mạng của bọn chúng chỉ có một, đó chính là dùng máu thịt và thân thể của chính mình ngăn trở đám người Tây Cách Thụy Na.

Tây Cách Thụy Na nhíu mày, lo lắng nói: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.”

Tái Nhân Hầu tước nhìn quanh bốn phía, lúc này mặt đất trước mặt bọn họ đã có một tầng thi thể chất chồng như gò đất, máu tươi chảy xuôi tụ lại hình thành mấy dòng suối nhỏ phát ra mùi vị tanh nồng cực kỳ khó chịu. Trong lòng Tái Nhân không khỏi rầu rĩ bất an, hăn tự hỏi tâm địa bản thân đã cứng rắn lắm rồi, nhưng hăn bắt buộc phải thừa nhận so không nổi với đầu lĩnh đối phương. Ít nhất hăn không thể làm giống như đối phương, ra lệnh cho thủ hạ không để ý sinh tử tấn công thẳng về phía trước chỉ vì một mục đích tiêu hao thực lực của đối phương. Ở trong mắt Tái Nhân chuyện này vốn không nên thuộc về hành vi của võ sĩ.

Lúc này Địch Áo từ trong đội hình hỗn loạn lao ra ngoài, không cần quay đầu lại vung tay thả ra một đạo Diễn Sinh bí kỹ, Phong Nhận bạo liệt ở giữa không trung hóa thành một chùm quang ảnh tấn công mấy đầu Cự Lang có ý định truy kích. Sau đó hăn lộn một vòng bay tới chỗ đám người Tây Cách Thụy Na.

“Tây Cách Thụy Na viện trợ, phía sau đã bị vây rồi.” Địch Áo một mực chém giết ở trong chiến trận nên hiểu rõ tình hình phía sau hơn đám người Tây Cách Thụy Na.

Thật ra trong lòng mọi người đều rõ ràng đã có Ngõa Tây Lý ở trong đội ngũ thì không cần phải lo lắng vấn đề an toàn. Cho dù bị vây kín mấy lớp cũng sẽ không thể nào phát sinh nguy hiểm quá lớn, nhưng mấu chốt là ở chỗ các bộ lạc vẫn chưa có xuất động chiến lực cao cấp. Dưới tình huống như thế đã phải nhờ cường giả Thánh cấp xuất thủ thật sự là quá mất mặt.

Tây Cách Thụy Na trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Địch Áo, người thử tìm cách xác định vị trí đầu lĩnh bọn hăn xem sao!”

Địch Áo gật đầu, thân hình theo đó bắn thẳng tới trước biến mất vào trong dòng người.

Đối mặt với thể công của võ sĩ bộ lạc và đàn sói y như tre già măng mọc, Tây Cách Thụy Na lại giờ Bằng Chi Khế Ước lên, từ trong đáy lòng lại hiện lên một tia nghi ngờ, Bản Văn, đến tột cùng người định làm gì? Người biến thành một kẻ không biết quý trọng tính mạng con người từ khi nào vậy?

Một góc chiến trường khác, Bản Văn và Y Cách Nạp đứng giữa một nhóm võ sĩ bộ lạc, lẳng lặng quan sát tình hình chiến trường. Nếu chỉ dựa vào bộ dạng bên ngoài thì không thể phân biệt được bọn họ và những võ sĩ bộ tộc khác.

“Bản Văn, người định chờ đợi tới lúc nào?” Thanh âm Y Cách Nạp khàn khàn, đôi mắt nhìn các tộc nhân lần lượt ngã xuống dưới chân đám người Tây Cách Thụy Na như rơm rạ. Nếu như hắn không rõ ràng đồng bạn của mình từ trước đến giờ đa mưu túc trí, rất có thể hắn đã suất lĩnh tinh nhuệ trong tộc xông lên chiến trường rồi.

Sắc mặt Bản Văn vẫn rất bình thường, thản nhiên nói: “Chờ thêm một lát, vẫn chưa đến lúc.”

Trong khi bọn họ nói chuyện lại có thêm một nhóm võ sĩ bộ tộc ngã xuống trong vũng máu, Y Cách Nạp không nhin được nữa, bỗng nhiên quay đầu lại hung hăng ngó chừng đồng bạn: “Người rốt cuộc đang chờ cái gì? Bản Văn, người đã thay đổi, trước kia người không bao giờ làm như thế này.”

“Mọi người sẽ có lúc phải thay đổi.” Bản Văn cười cười, chỉ có điều nụ cười của hắn bao hàm rất nhiều bất đắc dĩ, có cả cảm giác bất lực xen kẽ trong đó: “Người không nghĩ rằng Tây Cách Thụy Na cũng thay đổi rồi sao? Nếu như là lúc trước, nàng làm sao có thể không để ý tới an toàn những người khác, tự mình xông vào giữa chiến trận như vậy.”

“Vậy có quan hệ gì tới chúng ta?” Nói tới đây, thanh âm Y Cách Nạp bỗng nhiên nhỏ lại, đồng bạn nói không sai, bọn họ vô cùng rõ ràng tính cách Tây Cách Thụy Na. Bên trong quân đội đối phương rõ ràng có học viên Thánh Đế Tư học viện, nhưng Tây Cách Thụy Na không ở bên cạnh bảo vệ, mà lại xông lên tiền tuyến. Chuyện này chỉ có một cách giải thích, đó là Tây Cách Thụy Na cho rằng học viên của nàng rất an toàn.

“Người cũng phát hiện rồi, đúng không? Bọn họ sắp bị vây kín rồi, ta muốn nhìn xem đến tột cùng lá bài tẩy của nàng là gì !” Bản Văn cười nói, nhưng không có người nào nhìn thấy đầu quyền của hắn đã nắm chắc lại đâm rách cả lòng bàn tay, máu tươi theo cổ tay chậm rãi nhỏ xuống đất. Mỗi một gã võ sĩ đều là tài sản quý giá của bộ tộc, bọn họ đã bỏ ra cái giá không nhỏ để di chuyển từ Vĩnh Đồng bằng xuyên tới nơi này. Hơn nữa, thời gian liên quân bộ lạc tranh đấu với Thánh Đế Tư thành cũng không ngắn, vì thế nhân khẩu các bộ tộc hàng năm đều giảm mạnh, cho tới hiện tại bọn họ không thể chịu nổi tổn thất lớn như vậy nữa. Nhưng Bản Văn lại không có biện pháp nào khác, một nỗi bi ai hơn nữa, chính là hắn vẫn phải tiếp tục đưa tộc nhân vốn nên được hưởng cuộc sống hạnh phúc, yên ổn ra chiến trường. Giờ phút này, trong lòng hắn dần dần sinh ra cảm giác tội lỗi nặng nề.

236. Chương 236 : Cối Xay Thịt .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 236 : Cối xay thịt .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Điều duy nhất hắn có thể làm được là để cho các tộc nhân chết đi có ý nghĩa, có lẽ những người chết đi là vì để cho những người khác sống sót tốt hơn.

Tiếng kèn thê lương bỗng nhiên vang lên, thân hình Địch Áo lập tức ngừng lại, nghiêng người né tránh hai con Cự Lang đang vồ tới. Sau đó hắn bay thẳng lên không trung quay đầu nhìn lại, phía sau đội ngũ đã bị

vô số điểm đen chi chít che mắt, mặc dù Định Áo biết Ngõa Tây Lý ở chỗ này, nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy căng thẳng cực độ.

“Các người trở về hỗ trợ, cộng thêm Khố Ni Nhĩ và A Cách Lý Tân mới có thể đối phó bọn họ.” Tái Nhân Hầu tước đột nhiên dừng bước, lạnh lùng quét mắt về phía các võ sĩ bộ lạc: “Nơi ...này... giao... cho... ta !” Trong mắt Tái Nhân Hầu tước xẹt qua một tia lửa đỏ rực, câu nói kia hần thả ra rất chậm, mỗi một chữ nói ra tia lửa trong mắt lại càng sáng rực, chốc lát sau hai mắt hần đã biến thành màu vàng rực rỡ.

Thấy Tái Nhân Hầu tước bắt đầu xuất thủ chân chính, Tây Cách Thụy Na cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Nàng không thể nào nghĩ tới Tái Nhân Hầu tước dĩ nhiên vẫn còn ẩn giấu thực lực. Ban đầu đối mặt Băng Xuyên Hùng Vương, tình thế nguy cấp đến mức nào chứ? A Cách Lý Tân đã bị Băng Xuyên Hùng Vương đánh in vào vách núi trọng thương mà Tái Nhân Hầu tước vẫn lựa chọn ẩn giấu, lúc này Tây Cách Thụy Na không biết biểu đạt tâm tình của mình cho đúng, là tức giận hay là sợ hãi than thở đây?

Tại sao bây giờ Tái Nhân Hầu tước lại thay đổi chú ý? Mặc dù các võ sĩ bộ lạc không ngừng xung kích hoàn toàn vây quanh đội ngũ nhưng vẫn còn không tới trình độ nguy hiểm tận cùng kia mà.

“Người biết hần là ai không?” Tây Cách Thụy Na đột nhiên hỏi một câu.

“Các người không biết?” Tái Nhân Hầu tước mỉm cười hỏi ngược lại: “Chỉ bằng vào mấy con cá nhỏ này mà làm phiền Ngõa Tây Lý tiên sinh xuất thủ. Ngõa Tây Lý tiên sinh sẽ cảm thấy chúng ta như thế nào đây? Ha ha, không phải là vô cùng mất thể diện hay sao?”

Tây Cách Thụy Na im lặng phóng thẳng tới chiến trường, nàng không tin tưởng chuyện ma quỷ mà Tái Nhân Hầu tước vừa nói. Tái Nhân Hầu tước triển lộ lực lượng chân chính không phải là thắng thắng như đối xử với bằng hữu, nếu có cũng không phải là đối với nàng, mà là đối với Ngõa Tây Lý. Cũng có thể nói Tái Nhân Hầu tước đang dùng phương thức mật mờ biểu đạt lòng trung thành của mình, hần muốn dùng lực lượng và hành động của mình biểu lộ ra tất cả ý định, không cần giấu diếm gì nữa. Sau đó hần sẽ phục tùng vận mệnh an bài, có thể xem đây là hành động đánh cược với số phận.

“Rầm rầm rầm rầm rầm !”

Vô số luồng quang mang từ bí kỹ nổ tung quanh khu vực rất gần Tái Nhân Hầu tước, còn có từng đàn sói nắm được khe hở của nguyên lực chấn động tràn vào theo bốn phương tám hướng.

Tái Nhân Hầu tước đứng vững vàng một chỗ, vô số bí kỹ đánh tới căn bản không thể nào phá hư nguyên lực chiến giáp của hần thì làm sao thương tổn hần được. Dĩ nhiên hần vẫn phải né tránh vài đợt công kích, nguyên lực chiến giáp bị công kích sẽ không ngừng hao tổn nguyên lực, bây giờ hần giữ vững trạng thái chỉ là vì vấn đề sĩ diện.

Qua chừng mười mấy giây, Tái Nhân Hầu tước đột nhiên tiến tới trước một bước, miệng hét lớn: “Viêm Long Sát ~!”

Thân ảnh Tái Nhân Hầu tước bỗng nhiên hóa thành một quả hỏa cầu bốc cháy hùng hực, luồng lửa đỏ nhanh chóng bành trướng biến thành một con Hỏa long khổng lồ gầm thét vang vọng khắp bầu trời. Hỏa long từ trên bầu trời giáng xuống, đâm vào chính giữa đám bộ lạc võ sĩ.

“Ầm !”

Luồng lửa phóng thẳng lên cao, quang mang phát sáng chói mắt hơn cả ánh nắng mặt trời. Mọi người đều có cảm giác hai mắt truyền đến từng đợt đau nhói, vô ý thức nhắm hai mắt lại, một vòng tròn vàng kim mang theo hơi nóng khuếch tán ra bốn phía, tiếp theo đó là làn sóng xung kích quét tới.

Thoạt nhìn luồng quang mang vàng kim rất nhu hòa nhưng lại hàm chứa nhiệt độ cực kỳ đáng sợ, các võ sĩ bộ lạc đứng gần đó lập tức bốc cháy thành người lửa. Sau đó bị lực chấn động hất văng ra ngoài ngã xuống đất không còn nhúc nhích gì nữa.

Ngay vùng trung tâm xuất hiện một cái hố to đủ để mai táng mấy chục người, các võ sĩ bộ lạc mới vừa đứng ở nơi này chỉ huy bày ứng và chiến lang chiến đấu đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tái Nhân Hầu tước công kích vẫn không có kết thúc, đoàn hỏa quang to lớn như thực chất phủ xuống mặt đất, đột nhiên phát ra một tiếng trầm muộn. Ngay sau đó, một con Hỏa long từ trong ngọn lửa hiện ra bay tới chỗ đối phương dày đặc nhất.

“Rầm rầm rầm ~!”

Thanh âm nổ vang biến thành trọng điểm toàn bộ chiến trường, từng nhóm võ sĩ ngã trái ngã phải kêu la thảm thiết ở trong ngọn lửa. Thế nhưng lần công kích thứ hai không mạnh bằng lần đầu tiên, con Hỏa Long đầu tiên công kích chỉ chớp mắt đã hủy diệt mười mấy võ sĩ bộ lạc, sau đó nổ tung cướp đi tính mạng của mấy trăm võ sĩ khác. Con Hỏa long thứ hai thoát nhìn uy thế kinh người nhưng gây thương tổn chỉ bằng một nửa lần đầu tiên.

Thế nhưng nhiều đó đã đủ lắm rồi, ở trong phương viên vài trăm thước chung quanh Tái Nhân Hầu tước, tất cả võ sĩ bộ lạc đã cảm thấy sợ hãi chồn chân. Ngay cả kia chiến lang cũng phải kẹp đuôi không dám gào thét gì nữa, bọn chúng đang dần dần lùi về phía sau.

Tiếp theo là một đồng hỏa cầu từ không trung rơi xuống, tổn thất nghiêm trọng nhất chính là bày ưng, luồng hỏa quang mang theo hơi nóng hừng hực thiêu đốt tất cả mọi thứ nó đi qua, chỉ cần ở trong phạm vi ngọn lửa lập tức bị nướng cháy đen thui. Cho dù trong số chim ưng cũng có vài con yêu thú biến dị nhưng bọn chúng không thể nào tiếp tục phi hành trong tình huống lông vũ bị đốt cháy. Tái Nhân Hầu tước đánh ra một kích ước chừng biến hơn ngàn đầu chim ưng thành gà nướng.

“Viêm Long Song Sát, Vô Tôn cao cấp?” Y Cách Nạp cũng phải cảm thấy kinh hãi, lẩm bẩm: “Bản Văn, hẳn chính là chỗ Tây Cách Thụy Na dựa vào phải không?”

“Kích thứ hai có uy lực không bằng kích đầu tiên, uy lực còn yếu lắm. Thực lực của hắn hẳn là trong khoảng cấp năm và cấp bảy.” Bản Văn nhẹ giọng nói, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bày ưng trên không trung, hồi lâu sau hắn lắc đầu nói: “Ta nghĩ rằng hắn là Tái Nhân Hầu tước.”

“Tái Nhân Hầu tước? Đoạn thời gian trước ở khu vực quảng mỗ, chúng ta từng gặp hắn một lần, hình như...”

“Hắn không dùng toàn lực.” Bản Văn mỉm cười nói: “Hắn đang phòng bị Thánh Đế Tư học viện, xem ra cũng là một kẻ tương đối xảo trá.”

“Chúng ta động thủ thôi, Bản Văn !” Y Cách Nạp nói.

“Cũng may không phải là Viêm Long Tam Sát.” Bản Văn thở phào nhẹ nhõm, cố ý dời sang đề tài khác: “Nếu không hiện tại chúng ta sẽ phải bắt đầu chạy trốn rồi.”

Y Cách Nạp biết Bản Văn đang nói đùa nhưng thật sự hắn cười không nổi, một vị Vô Tôn đỉnh phong có thể thi triển Viêm Long Song Sát uy lực đạt tới đỉnh phong quả thật là đáng sợ. Nói cách khác, mỗi một con Hỏa long sẽ tạo thành thương tổn gần bằng nhau, nếu như Tái Nhân Hầu tước là Vô Tôn đỉnh phong thì kích thứ hai sẽ có thể dễ dàng cướp đi tính mạng ngàn vạn võ sĩ bộ lạc. Về phần Viêm Long Tam Sát, đó là bí kỹ Hỏa hệ Thánh Vũ Sĩ mới có thể thi triển, uy lực vô thượng đủ sức để biến phân nửa chiến trường nơi này thành bình địa.

Bản Văn vốn không phải là người thích nói giỡn, Y Cách Nạp cảm giác đối phương tựa hồ đang ám chỉ điều gì đó nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi.

“Tái Nhân Hầu tước cũng không phải là chỗ Tây Cách Thụy Na dựa dẫm.” Bản Văn chậm rãi nói: “Ta lo lắng chính là người kia, hoặc là những người đứng ở chính giữa vẫn chưa có xuất thủ.”

“Không thử làm sao biết?” Y Cách Nạp chậm rãi nói: “Bản Văn, hạ lệnh đi !”

Bản Văn trầm mặc không nói, bởi vì trong lòng hắn có cảm giác hít thở không thông, mặc dù tìm không được nguy cơ bắt nguồn từ đâu nhưng từ trước tới giờ hắn luôn tin vào trực giác của mình.

Tái Nhân Hầu tước một mình đột nhập vào trong đàn sói đông đen, hai tay hai chân thoải mái tung hoành đại khai sát giới. Địch nhân công kích rất khó thương hắn, nhưng hắn chỉ cần phát tay là có thể cướp đi một vài tính mạng, các võ sĩ bộ lạc chỉ thuần túy là dùng thân thể bổ khuyết vào lỗ hổng trên chiến trường.

Người xông lên trước nhất chính là Dịch Áo, tuy nói bộ lạc võ sĩ chưa có xuất động lực lượng tinh nhuệ nhưng ở tiền phong cũng có một vài Cực Hạn võ sĩ tồn tại. Bọn hắn không dám đi trên chọc Tái Nhân Hầu tước nhưng vẫn có thể theo dõi tìm cách tiêu diệt Dịch Áo.

Nếu như cần phải đánh thì Dịch Áo là đánh không lại mười mấy Cực Hạn võ sĩ, nhưng hắn có thể chạy. Thân hình chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải kéo giữa khoảng cách với mấy gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ đuổi sát không buông. Hắn không ngừng chạy lòng vòng ở giữa chiến trường, mỗi một lần nháy mắt là có thể phóng ra một đám Diễm Sinh bí kỹ về phía sau để ngăn cả đàn chiến lang và các võ sĩ bộ lạc. Vì thế bọn chúng không thể nào chạm vào góc áo của Dịch Áo.

Hơn nữa Dịch Áo di chuyển vô cùng phiêu hốt, Phong Nhận tùy ý thả ra như mưa sa bão táp. Nguyên lực của hắn bây giờ đã đủ chống đỡ bùng thả Diễm Sinh bí kỹ trong thời gian dài, mắt thấy các võ sĩ bộ lạc bị Phong Nhận xuyên thủng liên tiếp, ba gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ giận dữ muốn nứt tròng mắt, nhưng không có biện pháp bắt giữ Dịch Áo.

Tốc độ của Dịch Áo nhanh hơn bọn hắn quá nhiều, khả năng biến hướng cũng tự nhiên hơn, nguyên lực thâm hậu hơn. Vì thế mặc dù lấy một đối ba nhưng Dịch Áo vẫn cảm thấy tương đối thoải mái.

237. Chương 237 : Toàn Lực Ứng Phó .

Thần Diễm

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 237 : Toàn lực ứng phó .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cho dù ba gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ xông tới từ góc độ nào, lấy phương thức gì bao vây Dịch Áo. Chung quy Dịch Áo luôn có thể thoát ly bọn họ trong nháy mắt, hơn nữa Dịch Áo dốc toàn lực bùng thả Phong Ưu Nhã còn nhanh hơn cả Phong Nhận do bọn hắn thả ra.

Chốc lát sau, ba gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, các võ sĩ bộ lạc giải phóng bí kỹ về phía Dịch Áo chỉ có thể gây phiền toái cho đồng bọn của mình. Nếu bọn hắn đuổi chậm, Dịch Áo sẽ dứt khoát dừng lại, thần nhiên chờ đợi các võ sĩ bộ lạc lao đến gần mới tiếp tục lướt đi.

Ở trong kinh nghiệm chiến đấu của bọn hắn, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua đối thủ khó dây dưa như thế, cũng chưa từng gặp qua trận chiến đấu chán nản đến mức này.

Ở một góc khác trên chiến trường, Lâm Tái theo Tây Cách Thụy Na quay trở về cứu viện, cộng thêm A Cách Lý Tân và Khố Ni Nhĩ xuất thủ nên thế cục đã nhanh chóng ổn định lại. Bốn vị Võ Tôn đứng ở bốn phía tùy ý tàn sát từng nhóm võ sĩ bộ lạc tràn tới, đám kỵ sĩ triển khai xung phong thành công cũng chậm rãi lui về thủ vững trận thế.

Tái Nhân Hầu tước và liên quân Thánh Đế Tư thành đã biến thành một cái cối xay thịt khổng lồ không ngừng đoạt đi tính mạng các võ sĩ bộ lạc, chiến tranh và tử thí là hai việc hoàn toàn không giống nhau. Ở trong chiến tranh, mỗi một võ sĩ đều là một thanh vũ khí sắc bén, từng gã võ sĩ đều là tấm chắn hữu dụng, đánh xa, đánh gần đều có tác dụng riêng biệt. Bốn vị Võ Tôn chỉ có tác dụng kiềm chế chứ không thể văn hời kết quả cuối cùng của trận chiến.

Các võ sĩ bộ lạc vừa tiếp cận liên quân chừng trăm thước liền vội vã bùng thả bí kỹ, bọn hắn không thể tiến tới gần hơn nữa, bởi vì trước mặt là bốn vị Võ Tôn chặn đánh. Nói cách khác, sau khi bọn hắn tiến vào phạm vi đám người Tây Cách Thụy Na công kích sẽ phải tiếp tục xông về phía trước vài chục thước mới là khoảng cách công kích hữu hiệu nhất. Nhưng khoảng cách vài chục thước này lại ngã xuống không biết bao nhiêu tính mạng võ sĩ bộ lạc.

Nếu muốn tập trung bí kỹ công kích mạnh mẽ hơn thì phải ngăn chặn bốn vị Võ Tôn công kích, chiến thuật này rất khó lấy được hiệu quả trong khoảng thời gian ngắn. Võ Tôn là thanh vũ khí cường hãn cực kỳ hữu

dụng trên chiến trường, nếu chỉ dựa vào chiến thuật biến người là có thể đánh chết một vị Võ Tôn, vậy thì Võ Tôn cũng không có giá trị gì nữa rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, các võ sĩ bộ lạc thương vong từ từ gia tăng, so sánh hai bên với nhau thì liên quân Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thương vong không đáng kể.

“Bản Văn? Người đang suy nghĩ gì đó?” Y Cách Nạp quát lên.

“Tây Cách Thụy Na !” Lúc này sắc mặt Bản Văn trở nên xanh mét, thật ra dụng ý của hắn chính là bức bách cường giả sau lưng liên quân phải lộ diện. Sau đó hắn sẽ xem xét tình thế, nếu có thể tiếp tục đánh hắn sẽ đưa tất cả võ sĩ tinh nhuệ lên chiến trường, nếu như không thể chống lại, hắn sẽ lập tức rút lui, làm như vậy sẽ có thể giữ lại một ít nguyên khí cho các bộ lạc. Ít nhất cũng không để cho liên quân bộ lạc gặp thảm cảnh diệt vong, nhưng bây giờ hắn đã không thể kiên trì được nữa, không có cường giả trợ giúp thì những võ sĩ bộ lạc chỉ có thể chịu chết vô ích mà thôi.

Một cảm giác không tốt cứ vờn quanh trong lòng, không biết tại sao Bản Văn rất hi vọng suy đoán của mình có thể được chứng thật, nếu như vậy hắn có thể công khai suất lĩnh các tộc nhân rút lui.

Nhưng Tây Cách Thụy Na lại không cho hắn cơ hội này, cho tới bây giờ Bản Văn vẫn không thể dò ra lá bài tẩy chân chính của Tây Cách Thụy Na là cái gì.

Không thể chờ đợi thêm nữa, cho dù tâm hắn cứng rắn như đá tảng, mặc dù hắn có thể lấy ánh mắt thuần túy của thống soái nhìn trận chiến tranh này, nhưng tốc độ tộc nhân thương vong kinh người cỡ này thì hắn không nhẫn nhịn nổi.

Bản Văn đưa tay cầm lấy kèn lệnh trong tay gã võ sĩ bên cạnh đặt lên khoe miệng, hít sâu một hơi rồi thổi mạnh.

Tiếng kèn bi tráng vang lên, phảng phất mang theo một cỗ lực lượng kỳ dị trong nháy mắt tràn ngập khắp chiến trường.

Các võ sĩ bộ lạc lập tức chấn động toàn thân, sau đó hô lớn một tiếng xông về phía chiến trận liên quân Thánh Đế Tư thành càng thêm hung mãnh, đàn sói trên khắp núi đồi cũng ngẩng đầu hú dài thê lương, bầy chim ưng trên bầu trời cùng nhau cắm đầu lao xuống.

Trong lúc nhất thời, các võ sĩ bộ lạc, cự lang, chim ưng trên trời dưới đất tràn tới y như một cơn thủy triều mãnh liệt.

Tây Cách Thụy Na ngừng động tác nhìn về phía tiếng kèn vang lên, Bản Văn, rốt cuộc người đã quyết định rồi sao?

Nhưng người làm sao biết được đây là một trận chiến người nhất định không thể nào giành được thắng lợi.

Mấy trăm đầu Cự Lang toàn thân đen thui, hình thể khổng lồ xuất hiện ở giữa bầy sói, theo sát phía sau là một đám võ sĩ cao cấp, lúc này đám người Tây Cách Thụy Na nhất thời cảm thấy áp lực đại tăng.

Đám Cự Lang có bộ lông màu đen này có năng lực phòng ngự mạnh hơn đồng loại rất nhiều, động tác cũng nhanh nhẹn hơn nhiều lắm, đáng sợ nhất chính là chúng nó còn hiểu được cách thức phối hợp tác chiến. Cả đàn phân ra vài con chịu trách nhiệm hấp dẫn đám người Tây Cách Thụy Na công kích, những con khác lại vòng qua cố gắng xông vào giữa chiến trận của đối phương.

Khi Dịch Áo vừa tránh thoát một đầu Cự Lang tấn công, thả ra Phong Ưu Nhã lướt sang ngang để cho mấy đạo Liệt Diễm Trảm rơi vào khoảng không, trong lòng đột nhiên nảy lên cảm giác báo động. Nhưng lúc này đã không còn thời gian biến hướng, thời điểm này chính là lúc Dịch Áo vừa hết lực cũ, lực mới chưa kịp sinh ra. Dưới tình thế cấp bách, Dịch Áo hét lớn một tiếng dứt khoát định trụ thân hình, lực phản chấn tác dụng ngược làm cho cả bàn chân Dịch Áo cắm sâu vào trong đất bùn.

“Xẹt xẹt !”

Một trận thanh âm nhàn nhạt vang lên, mười mấy đạo Phong Nhận lướt qua người Dịch Áo cắm thẳng xuống mặt đất, hất văng một đồng bùn lầy lên mặt hắn. Nếu như Dịch Áo không kịp quyết đoán định trụ thân hình, sợ rằng bây giờ đã bị Phong Nhận chém thủng mấy lỗ trên người rồi.

Địch Áo nhìn xuống mặt đất liền kinh hãi phát hiện mặt đất bị Phong Nhận đào ra mấy cái hố sâu không thấy đáy. Hạng người gì mới có thể sử dụng Phong Nhận tạo thành lực phá hoại khổng lồ như thế?

Địch Áo không dám suy nghĩ nhiều về đáp án, trong nháy mắt phát động Phong Ưu Nhã phóng thẳng lên bầu trời, sau đó vội vã lộn một vòng bay về phía liên quân Thánh Đế Tư thành. Đối thủ như vậy không phải là người lấy thực lực bản thân hắn có thể địch nổi.

Vô số bí kỹ đánh tới Địch Áo như mưa rơi bão tố, nhưng tất cả đều bị hắn bỏ rơi lại phía sau, ngược lại còn thương tổn mấy gã võ sĩ bộ lạc đang cố gắng truy đuổi. Đến lúc này Địch Áo cũng không dám giữ lại thực lực nữa, hắn thúc dục tốc độ lên đến cực hạn, xuyên qua đám người nhanh như chớp. Các võ sĩ bộ lạc và đàn sói đông nghìn nghịt ngược lại biến thành công sự che chở cho Địch Áo. Y Cách Nạp suất lĩnh nhóm thủ hạ sợ ném chuột vỡ đồ nên không dám tùy ý công kích Địch Áo.

“Muốn chạy?” Y Cách Nạp cười lạnh nói: “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

Trong thời gian một cái nháy mắt, hai cặp cánh màu xanh nhạt mở rộng ra ở sau lưng Y Cách Nạp, nâng hắn bay vút lên không trung truy kích Địch Áo.

Địch Áo xuyên qua chiến trận nhìn có vẻ chạy trốn tán loạn nhưng thật sự mục tiêu của hắn chỉ có một. Hắn biết rõ Phong hệ võ sĩ cấp bậc Vô Tôn ở trên chiến trường là tồn tại cường đại đến mức nào. Sợ rằng mấy người Tây Cách Thụy Na hiện diện ở chỗ này cũng rất khó lưu lại đối phương. Cũng may còn có Ngõa Tây Lý nên Địch Áo giả bộ cầm đầu chạy trốn, thật ra hắn muốn dẫn dụ đối phương tới chỗ Ngõa Tây Lý.

Nhưng Địch Áo đã đánh giá thấp Y Cách Nạp, uy năng Phong hệ Vô Tôn không hề đơn giản như hắn tưởng tượng, bởi vì hắn vẫn chưa từng chân chính chứng kiến bí kỹ Phong Dực nghịch thiên đến mức độ nào.

Tốc độ Y Cách Nạp quá nhanh, thân hình hắn bay vút trên không trung mang theo tiếng xé gió buốt tai, nơi hắn đi qua lưu lại một dãy tàn ảnh mờ mờ.

Địch Áo hoảng sợ quay đầu nhìn lại thì thấy Y Cách Nạp đang vọt thẳng tới chỗ mình, lấy tầm mắt Địch Áo thể mà chỉ có thể thấy được một thân hình mờ mờ ảo ảo, từ đó có thể thấy được tốc độ Y Cách Nạp nhanh đến cỡ nào.

Thực lực khủng bố như vậy sợ rằng đã là Vô Tôn cao cấp rồi, Địch Áo căn bản không kịp nghĩ nhiều, giờ phút này còn muốn lợi dụng đám người chung quanh che chở chính là muốn chết. Vì thế Địch Áo nhảy lên vội vã buông thả Phong Ưu Nhã và Tất Phong Tấn Ảnh, hai bí kỹ thay phiên nhau liên tiếp phóng đi, chuyển hướng. Trong lúc nhất thời tốc độ Địch Áo đột ngột gia tăng không chậm hơn Y Cách Nạp bao nhiêu, nếu như Địch Áo có thể giữ vững tốc độ cao như vậy thì trong khoảng thời gian ngắn Y Cách Nạp đúng là không có biện pháp chạm vào hắn.

Đáng tiếc là Địch Áo đang rất bị động, giờ phút này hắn còn cách đội ngũ liên quân Thánh Đế Tư thành một khoảng khá xa, lấy tốc độ Y Cách Nạp hoàn toàn có thể đuổi kịp Địch Áo trước khi hắn bay tới đích

238. Chương 238 : Truyền Thuyết Phong Ngân .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 238 : Truyền thuyết Phong Ngân .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Không chỉ là Y Cách Nạp truy kích Địch Áo, Bản Văn cũng theo sát ở phía sau, luồng ánh sáng do nguyên lực ngưng tụ lại thành cặp cánh chim ưng khổng lồ bao phủ thân thể hắn vào trong, tốc độ phi hành chỉ chậm hơn Y Cách Nạp chút ít.

“Àm ~!”

Một cơn gió lốc đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời không hề có dấu hiệu nào báo trước. Trong nháy mắt, cơn lốc thổi quét xuyên qua hơn nửa chiến trường, các võ sĩ bộ lạc nhất thời cước bộ không vững ngã trái ngã phải y như say rượu, toàn bộ đều bị này cơn cuồng phong đột ngột xuất hiện thổi bay tứ tán.

Bất được cơ hội hiếm có này, đám người Tác Phi Á và Ca Đôn vội vàng nhào tới buông thả đủ loại bí kỹ, trong chớp mắt đã đánh ngã gần trăm tên võ sĩ bộ tộc.

Ở nơi xa, Bản Văn đột nhiên ngừng lại, không dám tiếp tục truy kích Dịch Áo nữa, hai con người co rút lại chỉ bằng hạt gạo ngó chừng cơn gió lốc kỳ lạ kia. Hắn có thể cảm giác được bên trong cơn lốc hàm chứa Phong nguyên lực vô cùng cuồng bạo, lực lượng tầng thứ này rõ ràng không phải là hắn có thể địch nổi. Một cỗ uy áp vô hình bao phủ khắp thiên địa, giờ phút này hắn thậm chí có thể cảm giác được nguyên lực tràn của mình khẽ run rẩy.

Y Cách Nạp cũng ngây dại, trong mắt lộ ra thần sắc không tin tưởng, chuyện này là không thể... tuyệt đối không thể.

Vài giây sau, cỗ uy áp vô cùng cường đại kia đột nhiên biến mất vô tung vô tích, tựa như mới vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Tiếp theo đó là một đạo thanh mang (quang mang màu xanh) từ trong cõi hư không tối tăm nhẹ nhàng bắn ra, lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy quét qua chiến trận của liên quân bộ lạc võ sĩ.

Ở trong mấy vị Võ Tôn bên phía Thánh Đế Tư học viện, Tây Cách Thụy Na và Khố Ni Nhĩ chịu áp lực lớn nhất, mặc dù thực lực A Cách Lý Tân hơi kém nhưng hắn là Địa hệ Võ Tôn nên dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ vẫn có thể đứng vững vàng như núi trong cơn lốc hung bạo, nửa bước không lùi. Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái là Thủy hệ Võ Tôn, các nàng phóng ra bí kỹ chỉ có thể khống chế kìm hãm địch nhân tiến công, giảm bớt áp lực cho phe mình mà thôi.

Nếu tiếp tục chịu đựng thêm một lát, người đầu tiên bị áp lực đè hồng nhất định là Khố Ni Nhĩ, mặc dù hắn đã thả ra Chân Hồng Chi Vũ xoay diên cuồng chung quanh bảo vệ bản thân, lại còn buông thả Hỏa Diễm Chấn Động và liên tiếp thi triển Âm Diễm. Tuy nhất thời có thể chèn ép đối phương nhưng nguyên lực cũng tiêu hao quá nhanh, qua thêm chốc lát nữa hắn sẽ bị kẻ địch áp tới, nguy hiểm chỉ trong gang tấc.

Từ lúc bước lên con đường tu luyện cho đến bây giờ, lần đầu tiên Khố Ni Nhĩ phát hiện uy lực Âm Diễm lại buồn cười đến như vậy. Dưới tình huống bình thường, thời gian Âm Diễm tồn tại khoảng chừng mười mấy giây, giờ phút này lại giống như thoáng qua rồi biến mất.

Một đạo Âm Diễm vừa được phóng ra lập tức có vô số võ sĩ bộ lạc xông vào phạm vi Âm Diễm bao phủ, bọn hắn mặc kệ đồng bạn thảm trạng, cứ ào ào chạy tới sóng sau xô sóng trước, hoàn toàn là dùng thân thể của chính mình bổ khuyết vào chỗ trống. Kết quả là uy lực Âm Diễm bị cạn kiệt chỉ trong nháy mắt, dĩ nhiên điều này cũng làm cho lực sát thương của Âm Diễm đạt đến trình độ lớn nhất. Nhưng kẻ địch đông lắm, vài chục võ sĩ bộ lạc và chiến lang chết đi có thể xem như không đáng kể.

Luồng thanh mang đột nhiên từ trong hư không xuất hiện lướt ngang qua bên cạnh Khố Ni Nhĩ.

Tốc độ thanh mang quá nhanh, chỉ dựa vào mắt thường cơ hồ không thể nào nhìn kịp. Trong khoảnh khắc, nó đã lướt qua chiến trận các bộ lạc võ sĩ rồi biến mất tung tích, địa phương luồng thanh mang quét qua lưu lại một dãy tàn ảnh mơ mơ hồ hồ.

Trên thực tế, từ ngoài nhìn vào tình cảnh này rất giống như không gian bị luồng thanh mang cắt làm hai mảnh vậy.

Đàn chiến lang vừa nhảy lên chưa kịp rõ ràng chuyện gì đang phát sinh thì cái đầu đã rời khỏi cổ, các võ sĩ bộ lạc xông về phía trước cũng bị cắt ngang thân, những cường giả bộ lạc ở hậu phương đổ nhào xuống đất, im lìm một cách đáng sợ.

Không có bất kỳ vật gì có thể chống cự với uy lực của luồng thanh mang, có chiến lang đang giữa đầu gằm thét, kết quả là cái miệng bị cắt thành hai khúc, ngay cả hàm răng cũng bị cắt ngang vô cùng chính tề, sáng loáng. Mấy gã cường giả bộ lạc phóng ra Bàn Thạch Thủ Hộ cũng không thoát khỏi vận rủi, màn hào quang chưa kịp hiện ra đã diệt vong, thân thể biến thành hai khúc.

Chỉ có rất ít võ sĩ bộ lạc còn sống, lý do bọn hắc hổ sống sót không có nửa điểm quan hệ tới lực lượng, mà hoàn toàn dựa vào may mắn, có thể là số mệnh bọn hắc hổ còn chưa tận. Có kẻ đạp lên thi thể đồng bạn trật chân té xuống đất, còn chưa kịp bò dậy, có kẻ vừa mới nhảy lên cao, thanh mang quét qua dưới chân, vô tình tránh thoát một kiếp. Nếu như thanh mang xuất hiện sớm hoặc muộn một chút, tình trạng của bọn hắc hổ y như các đồng bạn rồi.

Khổ Ni Nhĩ đang khẩn trương cao độ đột nhiên phát hiện chung quanh không còn một tên địch nhân nào nữa, hắc hổ ngắc quay đầu nhìn quanh, sau đó đột nhiên cảm giác mấy hàng gai lạnh từ dưới xương sống chạy thẳng lên não, không tự chủ được rung mình một cái. Nếu như đổi thành hắc hổ, hắc hổ có thể sống sót không?

“Phong Ngân ?” Bản Văn vốn đứng ở phía sau chỉ huy chiến đấu gào lên như một kẻ tâm thần, thanh âm của hắc hổ run rẩy từng đợt, miệng cứ lắp bắp không ngừng: “Hắc hổ là Phong Ngân... Phong Ngân !”

Đáng tiếc là ngoại trừ Y Cách Nạp mặt xám như tro tàn ra, các võ sĩ bộ lạc cơ hồ không hiểu hắc hổ đang nói cái gì, bởi vì bọn họ thiếu hụt kinh nghiệm và kiến thức về thế giới bên ngoài.

Những người có thể nghe hiểu lập tức biến hóa thần sắc, Tái Nhân Hầu tước nhe răng cười, Tây Cách Thụy Na thở dài náo nức, hốc mắt đã trở nên ướt ướt.

Phong Ngân là tên gọi một loại bí kỹ đặc biệt, cũng có thể là danh hiệu của một vị cường giả.

Hiện tại hầu như tất cả võ giả ở trên đại lục đều nghe qua truyền kỳ có liên quan tới Phong Ngân, thân là Thánh Vũ Sĩ lại có thể trở thành cường giả xếp hạng thứ tư dưới trướng Quân Đồ Minh đại đế, trên đời này có mấy người chưa từng nghe đến hai chữ Phong Ngân chứ? Chỉ có điều người nghe thấy thì nhiều, nhưng không có người nào biết tướng mạo Phong Ngân, bởi vì đó là bí mật tối cao của Nguyệt Ảnh đế quốc.

Truyền kỳ về Phong Ngân được lưu truyền rộng rãi nhất là một trận chiến thần kỳ, hắc hổ độc thân lên vào Thiên Không Thành ám sát phó thành chủ Thiên Không Thành. Vị đó là Áo Nhĩ Sát Nhã ‘thanh xuân bất lão’ đã trở thành Thần Vũ Giả hơn trăm năm trước, sau đó còn đoạt được thần khí trong tay Áo Nhĩ Sát Nhã là Phi Viêm chiến thương.

Lúc đó Thiên Không Thành liều mạng tập hết thủy cường giả cố gắng bao vây tiêu diệt Phong Ngân, thế nhưng Phong Ngân bị vô số cường giả vây công vẫn có thể thông dong rút lui, trở về đế đô Nguyệt Ảnh đế quốc hiến tặng Phi Viêm chiến thương cho Quân Đồ Minh đại đế.

Từ đầu tới cuối, các cường giả Thiên Không Thành vẫn không biết là ai giết chết Áo Nhĩ Sát Nhã và giết như thế nào. Nếu như không phải Phi Viêm chiến thương xuất hiện ở trong tay Quân Đồ Minh đại đế, bọn họ sẽ mãi mãi không biết được bí mật này.

Áo Nhĩ Sát Nhã vẫn lạc là sỉ nhục cả đời khó quên của toàn bộ cường giả Thiên Không Thành, từ đó về sau danh hiệu Phong Ngân biến thành cơn ác mộng của bọn hắc hổ.

Đối với nhận thức về võ đạo và tương quan lực lượng trên đại lục, đó là một trận chiến phá vỡ thiết luật từ trước tới giờ. Lấy cảnh giới Thánh Vũ Sĩ đỉnh phong đối kháng với một vị Thần Vũ Giả, lấy thực lực một người đối kháng một tòa thành lớn được vũ trang đến tận răng, cơ hội của Phong Ngân nhỏ đến thương cảm. Khi Áo Nhĩ Sát Nhã tay cầm Phi Viêm chiến thương thì lấy uy năng Quân Đồ Minh đại đế cũng phải giữ thái độ trầm trọng đối phó, nếu chính diện ngạnh kháng thì Phong Ngân không đỡ nổi một chiêu của Áo Nhĩ Sát Nhã, thế mà hắc hổ lại thành công.

Từng có võ giả nói đùa, Quân Đồ Minh đại đế không thể trở thành chúa tể đại lục nếu như hắc hổ không có Phong Ngân. Bởi vì trước mặt hắc hổ là Thiên Không Thành chắn giữ sừng sững, còn có Sư Tâm đế quốc với lực lượng quân đội không hề thua kém, nhờ có Phong Ngân, một vương giả của thế giới hắc ám, hắc hổ mới có thể dẫm một chân lên ngôi vị chúa tể độc nhất vô nhị toàn bộ đại lục.

Áo Nhĩ Sát Nhã chết cũng giống lên hồi chuông báo động cho những Thần Vũ Giả khác, Phong Ngân có thể giết chết Áo Nhĩ Sát Nhã tự nhiên cũng có thể giết chết bọn họ. Có lẽ thời điểm Quân Đồ Minh đại đế nhận lấy Phi Viêm chiến thương từ tay Phong Ngân, trong lúc khen ngợi Phong Ngân lập nhiều kỳ công, đồng thời cũng sinh ra cảnh giác đối với khả năng của Phong Ngân.

Còn có người nói nếu Áo Nhĩ Sắt Nhã không chết, nếu trong tay Áo Nhĩ Sắt Nhã còn có Phi Viêm chiến thương, Thần Vực tuyệt đối không thể bị Quân Đồ Minh đại đế tiêu diệt. Nàng sinh ra ở Thần Vực, thuộc về trực hệ chính thống của Thần Chi Hậu Duệ (đời sau của thần), lúc nàng còn trẻ đi đến Thiên Không Thành lịch lãm đã tạo thành mối quan hệ trụ cột giữa Thần Vực và Thiên Không Thành, sự tồn tại của nàng biến thành chướng ngại lớn nhất của Quân Đồ Minh đại đế.

Thần Vực hủy diệt ở trong tay Quân Đồ Minh đại đế, nhưng một mình hắn không thể thay đổi lịch sử. Tất cả võ giả đều rõ ràng, phía sau Quân Đồ Minh đại đế là một sát thủ không hình không bóng, như ẩn như hiện vô cùng đáng sợ.

Một tồn tại khiến cho toàn bộ thế giới phải kinh hồn táng đờm, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở trên Khắc Lý Tư bình nguyên, tinh thần toàn bộ võ giả ở nơi này không bị hổng mất mới là lạ.

Ngay cả Bản Văn thân kinh bách chiến, túc trí đa mưu cũng gần như chết lặng rồi. Hắn biết Tây Cách Thụy Na đang nắm giữ lá bài bí mật, nhưng không thể nào nghĩ tới lá bài tẩy này lại đáng sợ như vậy.

“Rút lui, toàn bộ rút lui ~!” Bản Văn điên cuồng gào thét, ngay khi Phong Ngân xuất hiện đã tuyên cáo cuộc chiến tranh này không còn một tia hy vọng nhỏ nhoi nào.

Chỉ có điều hắn không nên gào thét mới đúng, bởi vì việc Phong Ngân thích làm nhất là chém đầu chủ soái ở trong thiên quân vạn mã. Cũng có thể nói đây là thói quen đã ăn vào trong máu, nhập vào tận linh hồn Phong Ngân. Hắn thích đột nhập trực diện vào trận doanh địch quân, giết chết chủ soái rồi nhả nhả rồi đi trước con mắt bất lực của tất cả mọi người.

Một đạo thanh mang đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung.

Bản Văn nổi giận gầm lên một tiếng, đôi cánh chim ưng khổng lồ ở nguyên lực ngưng tụ nhanh chóng hiện lên, nhưng tốc độ thanh mang quá nhanh, vừa hiện ra đã lướt tới trước mặt hắn.

Y Cách Nạp ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng một màn này, tốc độ thanh mang nhanh tới cực điểm lướt ngang thời không, trong chớp mắt, đôi cánh chim ưng do nguyên lực tạo thành bị chém ngang, tan rã.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên nhìn thấy thân thể Bản Văn từ từ tách ra lập tức hồn bay phách tán, không kịp suy nghĩ gì nữa, vội vã thả ra Phong Dực chạy trốn về phương xa.

Thanh mang lại xuất hiện, trong phút chốc đã đuổi tới ngay sau lưng Y Cách Nạp, tốc độ Y Cách Nạp khiến cho Dịch Áo cảm nhận áp lực cực lớn, nhưng so sánh với đạo thanh mang kia lại chậm đến đáng thương. Nếu như nói Y Cách Nạp là một chuột đang dốc toàn lực chạy trốn thì đạo thanh mang kia chính là con linh xà nhanh hơn cả tia chớp.

Một giây sau, Y Cách Nạp cảm thấy thân thể của mình chợt nhẹ hẫng mất tự chủ bay nghiêng sang một bên, sau đó hắn nhìn thấy một nửa người vốn thuộc về mình tiếp tục lao tới trước.

“Xong... xong hết rồi.” Đây là ý niệm cuối cùng hiện ra trong đầu Y Cách Nạp, sau đó là tấm màn đen chết chóc kéo xuống che kín tầm mắt hắn.

“Giết ~!” Tái Nhân Hầu tức giận gầm lên, vừa nhìn thấy Dịch Áo gặp nạn, hắn lập tức xông tới trợ giúp, nhưng không đợi hắn giao thủ với hai tên Võ Tôn của đối phương. Ngõa Tây Lý đã giải quyết tất cả mọi việc cần thiết, từ võ sĩ bộ lạc cho đến thủ lĩnh, hết thấy đều xong xuôi, hắn biết kết cục đã định, bây giờ chính là lúc phản công.

Tây Cách Thụy Na đứng ở một nơi rất xa, không biết tại sao ngay lúc Bản Văn bị Ngõa Tây Lý đánh chết, nàng đột nhiên có cảm giác trái tim mình như bị dao cắt, đau nhói. Thân hình cũng lung lay mấy lượt, để giảm bớt thống khổ đang lan tràn khắp tâm can, nàng hét lên một tiếng thê lương, cánh tay điên cuồng vũ động Băng Chi Khế Ước.

239. Chương 239 : Công Cụ

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 239 : Công cụ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chiến cuộc sau này không có bất kỳ điều gì phải lo lắng, các bộ lạc võ sĩ đã bị chia thành năm bè bảy mảng không thể nào địch lại đám kỵ sĩ tinh nhuệ. Đám người Tái Nhân Hầu tước và Tây Cách Thụy Na chỉ huy liên quân võ sĩ giết đối phương chạy trốn tứ tán.

Đây chính là lực lượng của cường giả Thánh cấp, chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể quyết định hướng đi một trận chiến tranh. Tái Nhân Hầu tước nhìn thì thấy các võ sĩ bộ tộc nằm rải rác khắp núi đồi, trong lòng rõ ràng nếu như Ngõa Tây Lý không xuất thủ giết chết hai gã đầu lĩnh của đối phương ai thì thắng ai bại thật sự rất khó nói.

Địch Áo không truy sát các võ sĩ bộ tộc quá xa, mục đích đánh tan quân đội đối phương đã đạt được rồi, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt. Huống chi chiến tranh còn chưa có kết thúc, mọi người còn phải tranh thủ thời gian chạy tới Thánh Đế Tư thành, nơi đó mới là chiến trường chính.

Dưới chân núi, Tây Cách Thụy Na đứng trước ở một nấm mồ, thời gian chậm chạp trôi qua nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Một màn này rơi vào trong mắt đám người Địch Áo liền hiểu ra Tây Cách Thụy Na viện trưởng hẳn là quen biết với đầu lĩnh đối phương, nếu không nàng sẽ không biểu hiện thương cảm như vậy.

“Lâm Tái đạo sư, Tây Cách Thụy Na viện trưởng quen biết bọn họ?” Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi.

Lâm Tái định đi tới khuyên nhủ Tây Cách Thụy Na, nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ hỏi liền ngừng lại, nhìn thoáng qua đám người Địch Áo. Nếu như là lúc bình thường, nàng nhất định sẽ tìm cách xử phạt Y Toa Bối Nhĩ tinh quái, bởi vì đề tài này vô cùng nhạy cảm. Nhưng giờ phút này tâm tình Lâm Tái cực kỳ trầm trọng, nhìn tới phần mộ Bản Văn và Y Cách Nạp, sau đó nhìn về phía những người thanh niên trẻ tuổi này, có mấy lời nàng không thể nói được.

“Đúng vậy, thật ra chúng ta là bằng hữu.” Lâm Tái từ từ gật đầu.

“Bằng hữu? Là loại bằng hữu nào?” Y Toa Bối Nhĩ càng thêm hiếu kỳ, nàng mơ hồ cảm giác được bên trong tất nhiên có ẩn tình rất lớn.

“Khi đó chúng ta giống các người bây giờ.” Lâm Tái nhẹ giọng nói: “Chúng ta năm người, còn bọn hắn ba người cùng đi ra bên ngoài lịch lãm vô tình gặp nhau. Bởi vì chúng ta có hảo cảm với nhau, đồng thời nể phục và tin tưởng nhau nên hợp thành một đội mạo hiểm chu du đại lục.”

“Sau đó thì sao?”

“Chuyện sau đó nói ra rất dài.” Lâm Tái cười cười nói: “Trải qua nhiều lần hiểm nguy, lực lượng của chúng ta tăng trưởng rất nhanh, qua chừng hai năm, Bản Văn nhận được lời nhắn triệu hồi về quê quán, chúng ta cũng phải trở về Thánh Đế Tư thành. Thế nhưng bắt đầu hành trình chúng ta tổng cộng có tám người, lúc trở về chỉ còn lại có bảy, bởi vì có một lần cứu Tây Cách Thụy Na, Bản Văn đã mất đi đệ đệ của hắn vĩnh viễn. Vì thế trong lòng Tây Cách Thụy Na luôn có khúc mắc, nàng cảm thấy mình có lỗi với Bản Văn.”

“A...” Y Toa Bối Nhĩ lấy làm kinh hãi: “Vậy tại sao phải tách ra?”

“Tại sao?” Lâm Tái thở dài nói: “Bọn họ có trận doanh riêng, chúng ta cũng có lập trường của chúng ta, đây là vận mệnh, ha ha. Không sai, Bản Văn đã cứu Tây Cách Thụy Na, nhưng đó là chuyện riêng giữa hai người bọn họ, Tây Cách Thụy Na không thể nào bởi vì áy náy mà thay đổi lập trường của mình, không thể nào phản bội Thánh Đế Tư học viện. Y Toa Bối Nhĩ, có biết tại sao nói với người những lời này không?”

“Bởi vì...” Con người Y Toa Bối Nhĩ xoay chuyển lòng vòng, nhìn theo tầm mắt Lâm Tái thì thấy Ca Đốn và Lô Mông đứng ở xa xa, thần sắc nàng có vẻ cổ quái.

“Ca Đốn, ta nghe Tác Phỉ Á nói nhà của người ở Thiên Không Thành?” Lâm Tái nói.

“Đúng.” Ca Đốn chậm rãi gật đầu.

“Hi vọng các người bất kể lúc nào, đừng có quên tình hữu nghị giữa các người, không nên để cho bị kịch thế hệ trước tái diễn trên người các người.” Trên mặt Lâm Tái lộ vẻ đau thương, sau đó dời tầm mắt sang nơi khác, ở phía xa xa Tây Cách Thụy Na vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh nắm mồ.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh thật sự là Phong Ngân?” Ca Đồn đột nhiên hỏi.

“Trước kia chúng ta chỉ suy đoán, nhưng bây giờ, ha ha...” Lâm Tái cười cười: “Không sai, Ngõa Tây Lý tiên sinh chính là Phong Ngân.”

“Các người biết Phong Ngân có ý nghĩa gì đối với Thiên Không Thành không?” Ca Đồn nhả ra từng câu từng chữ: “Là một sỉ nhục không có cách nào rửa sạch, ngay khi ta mới vừa trở thành Giác tỉnh giả, ngày nào sư phụ cũng nói với ta. Tâm nguyện lớn nhất của tất cả võ giả Thiên Không Thành chính là giết chết Phong Ngân, giết chết Quân Đồ Minh đoạt lại Phi Viêm chiến thương. Sau đó mỗi một lần ta rời giường vào lúc sáng sớm, sư phụ đều nhắc lại một lần ở bên tai ta, mãi cho đến năm ta mười lăm tuổi.”

“Mụ nội nó, người u mê hả?” Lôi Mông kinh hãi vội vã níu lấy cổ Ca Đồn, quát to đến mức nước bọt bắn ra bốn phía: “Đó là chuyện ba, bốn mươi năm trước, có quan hệ gì tới người? Người không suy nghĩ tới nếu không có Dịch Áo, không có Ngõa Tây Lý tiên sinh, không có những người bạn này, nhà người đã sớm chết vài chục lần, ngay cả xương cũng mục rữa từ lâu rồi.”

Ca Đồn để Lôi Mông tùy ý lắc lư thân thể của mình, vẻ mặt vẫn cứng ngắc như pho tượng.

“Ta phát hiện thẳng ngốc nhà người còn sống tới ngày nay đúng là kỳ tích mà.” Y Toa Bối Nhĩ cười lạnh nói: “Còn có, sư phụ của người nhất định là một lão già cổ hủ cả người tỏa mùi hôi rất khó chịu, phương pháp giáo dục thất bại tới cực điểm, để cho đồ đệ của mình vĩnh viễn sống trong cừu hận có ý nghĩa gì không?”

“Y Toa Bối Nhĩ, người nói gì?” Ca Đồn giận dữ.

“Ta đang nói người, người và lão sư của người đều là phản đồ Thiên Không Thành.” Y Toa Bối Nhĩ lạnh lùng nói.

“Người, người ...” Ca Đồn giận đến đỏ bừng cả mặt, nếu như không phải là quen biết chung đụng đã lâu, trải qua nhiều lần nguy cơ gieo xuống cảm tình sâu đậm, có lẽ hắn đã xuất thủ đánh người rồi.

“Huy chương Thiên Không Thành là con gì? Là Kim Thấu (ưng sự, loại chim đầu chim ưng thân sư tử). Kim Thấu tượng trưng cho cái gì? Là tự do.” Y Toa Bối Nhĩ nói tiếp: “Ban đầu Thiên Không Thành liên hợp với Nguyệt Ảnh đế quốc, Sư Tâm đế quốc đối kháng Thần Vực là do các võ giả Thiên Không Thành không muốn bị Thần Vực khống chế, bọn họ muốn tự do. Ha ha, kể từ khi Áo Nhĩ Sát Nhã đến Thiên Không Thành, Thiên Không Thành phát sinh biến hóa quá lớn, Ca Đồn, người dám nói người không phải là phản đồ? Người dám nói các người không có phản bội tổ tiên của mình?”

Ca Đồn há mồm cứng lưỡi, một chữ cũng không nói ra được, lời Y Toa Bối Nhĩ nói đúng là lịch sử Thiên Không Thành, Kim Thấu chính là tượng trưng của tự do.

“Không có kiến thức thật sự là đáng sợ.” Y Toa Bối Nhĩ tiếp tục cười lạnh nói: “Ca Đồn, những lúc không có chuyện gì thì xem nhiều sách một chút. Kể từ thời Đại Tai Biến cho tới nay, các đại nhân vật kia làm ra bao nhiêu chuyện xấu rồi? Hôm nay bọn họ bởi vì quan hệ ích lợi xưng huynh gọi đệ với nhau, tuyên bố bọn họ là chính nghĩa, ngày mai tùy theo lợi ích biến hóa sẽ lập tức rút đao khiêu chiến với những huynh đệ cũ, tuyên bố đối phương là hóa thân của tà ác. Những chuyện tương tự còn ít lắm sao? Ca Đồn, người muốn làm công cụ của bọn hắn?”

Sắc mặt Ca Đồn giờ phút này đã từ hồng chuyển sang trắng, vẻ mặt càng thêm ngốc nghếch.

“Đối với các bậc hiền triết, tổ tiên Thiên Không Thành trải qua nhiều lần xung đột tử trận thì Phong Ngân là một anh hùng chân chính, bởi vì hắn trừ đi gian tế do Thần Vực phái tới, không đúng sao?” Y Toa Bối Nhĩ bĩu môi: “Quên đi, lười nói với thẳng ngốc như người, tự người suy nghĩ cho kỹ đi, đắm chìm ở trong thù hận vài chục năm trước, rốt cuộc có ý nghĩa gì không? Nếu như người vẫn kiên trì thì tùy người quyết định. Thế nhưng ta cần phải cảnh báo trước với người, làm như vậy sẽ làm cho các bằng hữu của người thương tâm.”

“Đúng vậy đó Ca Đồn, chuyện tình vài chục năm trước, người còn nhớ đến làm gì?” Lôi Mông cũng nói theo: “Chúng ta hiện tại sinh sống không tốt sao?”

Từ phương thức khuyên giải mà nói, Lôi Mông không thể nào sánh bằng Y Toa Bối Nhĩ, hẳn chỉ biết trực tiếp bảo Ca Đồn quên đi thù hận, còn Y Toa Bối Nhĩ lại nhắm thẳng vào bản chất vấn đề. Ai là chính nghĩa, ai là tà ác, ai là bằng hữu, ai là địch nhân là do các đại nhân vật quyết định, không có nửa điểm quan hệ tới Ca Đồn. Vì thế hẳn không cần thiết ôm hết tất cả cho nặng bụng, lại tự biến mình thành công cụ cho các đại nhân vật kia.

Tại sao không thể quên đi thù hận? Khi Áo Nhĩ Sắt Nhã đến Thiên Không Thành, không phải các võ giả Thiên Không Thành cũng quên mất tôn chỉ của tổ tiên hay sao?

Thu thập chiến trường xong xuôi, kiểm tra nhân số thương vong, liên quân lập tức trực chỉ Thánh Đế Tư thành. Trận chiến này có thể tính là một lần đại thắng rồi, chỉ chết mấy trăm người đã giành được thắng lợi to lớn. Dĩ nhiên là nhờ có đám người Tây Cách Thụy Na, nếu không có bọn họ ngăn cản ở phía trước, sợ rằng các võ sĩ bộ tộc đã sớm vọt vào giữa chiến trận, thương vong chắc chắn sẽ cao gấp mấy lần.

Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn cũng lập được công lớn, nhóm Cự Lang màu đen cơ hồ là bị Hỏa Hồng Thú giải quyết, võ sĩ bình thường căn bản không có biện pháp đối phó mấy con sói da dày thịt béo đó, ngay cả đám người Tây Cách Thụy Na cũng khó lòng ngăn cản. Thế mà Hỏa Hồng Thú lại có thể làm thịt gọn gàng và rất dứt khoát, không phải là lực lượng Hỏa Hồng Thú mạnh hơn Võ Tôn, mà là vì võ quýt dày có móng tay nhọn, hai cái sừng nhọn trên đầu Hỏa Hồng Thú y như hai cây hung khí có thể dễ dàng đâm thấu thân thể Cự Lang. Huống chi đối mặt với địch nhân ào tới đông đen như nước lũ, đám người Tây Cách Thụy Na căn bản không có thời gian đối phó, bí kỹ sát thương phạm vi lớn thì lực đạo sẽ bị phân tán, uy lực tự nhiên bị giảm mạnh không thể gây thương tổn cho chúng nó.

Lần này Tái Nhân Hầu tước đã chuẩn bị kỹ càng, một đường hành quân ngoại trừ cắm trại nghỉ ngơi ra, toàn bộ thời gian còn lại quân đội bọn họ thủy chung chưa từng ngừng lại.

Hành quân liên tục năm ngày, mọi người rốt cuộc xuyên qua Khắc Lý Tư bình nguyên tiến vào khu vực Thánh Đế Tư thành.

Sau đó có võ sĩ Thánh Đế Tư thành chạy tới liên lạc, Tây Cách Thụy Na hỏi thăm tin tức mới nhất thì kinh ngạc biết được chiến trường cách Thánh Đế Tư thành không xa, là do các bộ tộc võ sĩ bộc phát tiến công đầu tiên.

Căn cứ võ sĩ thuật lại tình hình lúc đó, Thủ hộ giả nhất tộc dẫn theo liên quân bộ tộc có thực lực rất mạnh, trải qua mấy ngày kịch chiến song phương thương vong không nhỏ. Có lẽ mọi người đều rõ ràng đây là một chiến dịch vô cùng trọng yếu, nên bất kể là liên quân bộ lạc hay là quân đội Thánh Đế Tư thành đều hạ quyết tâm, một phương liều mạng tiến công, phe bên kia dứt khoát tử chiến không lùi. Trong vòng vài ngày, chiến lực cao cấp của hai phe vẫn còn giữ vững trạng thái bất động, ngoại trừ tình thế nguy cấp mới xuất thủ vài lần, lúc bình thường chỉ đứng ở hậu phương quan sát thế trận. Bắt đầu từ ngày hôm qua, không biết tại sao bên phía liên quân bộ lạc tấn công cực kỳ hung mãnh, Các cường giả Thủ hộ giả nhất tộc cũng gia nhập chiến trường khiến cho áp lực Thánh Đế Tư thành đại tăng, cũng may thực lực Nhã Duy Đạt viện trưởng đủ cường hãn, cho tới bây giờ vẫn còn có thể kiên trì.

240. Chương 240: Thủ Hộ Giả Nhất Tộc .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 240: Thủ hộ giả nhất tộc .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bọn họ đều rõ ràng tại sao liên quân bộ tộc đột nhiên thay đổi tiết tấu tiến công, hẳn là bên kia đã biết được tin tức hai vị đầu lĩnh Ứng

tộc, Lang tộc đã chết. Nếu như không thể chiếm Thánh Đế Tư thành trước khi đám người Tây Cách Thụy Na quay trở về cứu viện, vậy thì bọn hắc không còn hy vọng gì nữa.

Việc này không thể chậm trễ, đám người Tây Cách Thụy Na không dám dừng chân nghỉ ngơi, lập tức ra lệnh cho gã võ sĩ dẫn đường chạy tới chiến trường.

Trên chiến trường đang có một đoàn Băng Vụ bao phủ phương viên mấy chục thước, mười mấy võ sĩ bộ lạc bị vây ở bên trong, ở ngoài nhìn vào có thể nhìn thấy rõ ràng trong đó có một thân ảnh không ngừng di chuyển qua lại. Hiển nhiên thực lực người này không kém, ở trong Không Gian Nhược Thủy của Nhã Duy Đạt vẫn còn dư lực giãy dụa, cách đó không xa là một con Cự Hùng khổng lồ có bộ lông đen thui vãi vãi bỏ qua đối thủ trước mắt, tức giận gầm thét phóng thẳng vào trong Băng Vụ.

Nhã Duy Đạt vung tay lên rồi đẩy tới, một cây Băng Trùy dài mấy thước hiện ra bay vào trong màn sương mù, theo đó là một tiếng hét bi thảm vang lên. Cùng lúc đó thân hình Cự Hùng phảng phất như bị mất hết khí lực, run rẩy vài cái rồi ngã xuống đất, hai tròng mắt dần dần mờ đi.

Dưới ánh mặt trời chói chan, Băng Vụ nhanh chóng bị hòa tan, nhưng mười mấy võ sĩ bị Băng Vụ bao phủ đã ngã gục xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bọn hắc đã bị Không Gian Nhược Thủy cướp đi tính mạng, thân ảnh chật vật né tránh lúc này đang đứng thẳng tại chỗ, trước ngực hắc là một lỗ máu đen ngòm, quý dị nhất chính là không có một giọt máu nào chảy ra, tựa hồ toàn bộ máu trong người hắc đã bị đóng băng hết rồi.

Nhã Duy Đạt thở phào một hơi nhẹ nhõm, mấy tên Thủ hộ giả này thật sự là khó chơi. Nếu tên này không sơ ý xông tới quá gần, Nhã Duy Đạt không thể nào giải quyết hắc đơn giản như thế.

Thực lực Thủ hộ giả rất mạnh nhưng đáng sợ nhất chính là yêu thú bốn mạng của bọn hắc, mấy con yêu thú này đều có kỹ năng thiên phú. Quả thực khiến cho người ta khó lòng phòng bị, thí dụ như con Cự Hùng lúc này có thể thả ra vòng phòng hộ tương tự với Bàn Thạch Thủ Hộ, năng lực phòng ngự của yêu thú vốn đã cường hãn, bây giờ có thêm vòng phòng hộ căn bản là tồn tại bất tử. Cho dù là Nhã Duy Đạt cũng phải lắc đầu ngao ngán.

May là bọn chúng có chung một nhược điểm, đó là chỉ cần chủ nhân chết đi thì những con bản mệnh yêu thú này sẽ tử vong theo. Tất cả Thủ hộ giả dĩ nhiên rõ ràng nhược điểm của mình, vì thế lúc chiến đấu bọn họ sẽ không bao giờ chạy trước, phần lớn sẽ do yêu thú chiến đấu thay bọn họ, chỉ có thời điểm cần thiết, tất cả Thủ hộ giả mới đích thân xuất hiện ở trên chiến trường.

Thí dụ như bây giờ, liên quân bộ lạc đã không nhiều thời gian nữa, vì thế tất cả Thủ hộ giả mới liều mạng xông lên tuyến trên, chỉ cần có thể tiêu diệt hết những địch nhân ở trước mắt, bọn họ sẽ có thể tiến vào Thánh Đế Tư thành. Đến lúc đó hết thảy hy sinh đều đáng giá.

Chiến cuộc càng lúc càng gay cấn, thế công của liên quân bộ lạc càng lúc càng mãnh liệt, hiện tại đã đến trình độ bất kể thương vong. Tâm tình Nhã Duy Đạt ngược lại từ từ buông lỏng, chuyện này có ý nghĩa là chiến tranh bên phía Khắc Lý Tư bình nguyên đã giành được thắng lợi.

Bây giờ việc Nhã Duy Đạt cần phải làm chính là kiên trì, chỉ cần kiên trì đến lúc Tây Cách Thụy Na trở về cứu viện binh thì hết thảy mọi chuyện xem như ổn thỏa.

Bây ứng quanh quẩn trên bầu trời bỗng nhiên kêu lên dồn dập, phía sau liên quân bộ lạc xuất hiện một người trung niên thân hình cao lớn mặc áo quần rách nát không chịu nổi. Hắc nghe thấy tiếng chim ưng kêu ngắc đầu nhìn lên không trung, chốc lát sau, đại hán trung niên thu ánh mắt trở lại, sắc mặt khó nhìn tới cực điểm.

Bên cạnh đại hán trung niên là một đám võ sĩ, những người này phảng phất như anh em một nhà vậy, toàn bộ bọn họ mặc quần áo lam lũ, mặt mày đen thui, cả người dính đầy bụi đất tựa như nhiều năm không hề tắm rửa.

Ánh mắt đại hán trung niên chợt lóe quang mang tựa hồ đã cho ra một quyết định khó khăn, những võ sĩ khác rất bình tĩnh chờ đợi đầu lĩnh, không có một chút nóng nảy vì thanh âm hò hét kinh tâm động phách cách đó không xa.

Một lúc lâu sau, gã đại hán trung niên hít vào một hơi dài rồi bước nhanh tới chiến trường, những võ sĩ khác ngẩn người kinh ngạc, sau đó trên mặt lập tức lộ ra thần sắc hưng phấn vội vã bước theo sát gã đại hán trung niên.

Ở phía sau bọn họ là đủ loại mãnh thú hình thù kỳ dị, có Cự Mãng thân to hai người ôm không hết, còn có Mãnh Tượng khổng lồ, có cả một con Xuyên Sơn Giáp cao to như núi, nó cao hơn con Mãnh Tượng kia tới vài thước. Thế nhưng nó cử động nhanh nhẹn kinh người, vừa rùn mình một cái đã biến mất ở trong bụi đất, sau đó ở dưới mặt đất nổi lên một ụ đất cho thấy phương hướng di động của nó.

Các võ sĩ bộ lạc vội vàng thối lui, mở rộng đường ở giữa chiến trận nghênh đón nhóm đầu lĩnh.

Nhã Duy Đạt phát hiện bên kia có điểm khác thường, chân mày khẽ nhíu, trông mắt không khỏi co rút lại. Tình thế này đã quá rõ ràng, tất cả Thủ hộ giả chuẩn bị phát động thế công mãnh liệt không ngừng liều mạng, nhìn bộ dạng viện quân của Tây Cách Thụy Na đã cách nơi này không xa lắm.

“Grr.....ừ ~!”

Gã đại hán trung niên ngửa mặt lên trời gầm thét, một đạo khí lăng (làn sóng do không khí rung động) lấy hắn làm trung tâm quét ngang bốn phía, sau đó tất cả võ sĩ bộ tộc lập tức liều mạng rống lớn hòa nhịp vào đợt tấn công sinh tử.

Các võ sĩ dùng tiếng hô làm nhịp trống xung phong, đội hình xếp thành từng lớp từng lớp đông nghìn nghịt tràn về phía quân đội Thánh Đế Tư thành. Mấy ngàn người đồng thời gầm thét che lấp tất cả thanh âm ở trên chiến trường, tiếng động còn vang tới tận Thiên Không thành, những người có ý chí hơi kém có lẽ sẽ run rẩy ngất xỉu tại chỗ.

Có lẽ là do quân đội Thánh Đế Tư thành có cuộc sống an nhàn quá lâu, có một số người vừa nghe thấy tiếng gào thét kinh khủng kia liền lộ vẻ e sợ, mất tự chủ lui về sau mấy bước. Bọn họ không có dũng khí liều mạng người chết ta sống như các võ sĩ bộ lạc, nhìn thấy đối phương dẫn theo một đám mãnh thú cao lớn kỳ dị xuất chiến, bọn họ không thể nào áp chế sợ hãi trong lòng.

Nhã Duy Đạt nhận ra hết thấy biến hóa ở trên chiến trường, trong lòng không khỏi khẩn trương dời tầm mắt ra phương xa.

Đám người Dịch Áo, quân đội Tái Nhân Hầu tước cùng với liên quân Thánh Đế Tư học viện cùng nhau tiến tới, nơi chiến mã lướt qua cát bụi tung bay, khí thế cao ngút trời. Trước giờ bọn họ luôn luôn hành động một mình, nếu gặp phải địch nhân, bọn họ sẽ phải đánh trận đầu.

Lao Lạp và Miêu Tử có năng lực cảm ứng rất tốt, một khi gần đó có võ sĩ bộ lạc lui tới sẽ lập tức phát hiện, vì thế bọn họ không cần lo lắng bị đánh lén.

“Ca Đốn, mấy ngày qua khí sắc khá hơn rồi đó, ha ha.” Lôi Mông lúc nào cũng tìm cách bắt buộc Ca Đốn mở miệng.

Kể từ khi bị Y Toa Bối Nhĩ ‘dạy dỗ’ một trận, Ca Đốn đã trầm mặc mấy ngày, thời gian đó cứ im lặng một người một ngựa chạy đi, chẳng những rời xa đội ngũ mà còn rời xa đám người Dịch Áo. Cho tới ngày hôm nay hắn mới trở lại vị trí trước kia, đây là tín hiệu tốt cho thấy hắn đã giải tỏa được khúc mắc.

“Thế nhưng, Y Toa Bối Nhĩ thật sự lợi hại, Ca Đốn, lúc ấy ngươi có cảm giác trời đất rộng lớn lại không nơi nào dung thân hay không?” Lôi Mông cười hì hì hỏi.

Ca Đốn liếc sang Lôi Mông, vừa định trả lời lại một cách mỉa mai nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã chuyển thành một tiếng thở dài náo ruột.

Tâm tình Ca Đốn đang rất phức tạp, hắn hiểu rằng nếu như lúc đó không có Y Toa Bối Nhĩ nhanh trí quyết định mắng tỉnh hắn, có trời mới biết sự tình sẽ phát triển đến tình cảnh gì, trở mặt thành thù với Dịch Áo, mỗi người đi một ngã?

“Ta rất kỳ quái.” Ca Đốn lẩm bẩm: “Vì sao Y Toa Bối Nhĩ lại coi trọng cái tên Khoa Lâm kia?” Ở trong mắt hắn, Y Toa Bối Nhĩ là một nữ tử dung nhan xinh đẹp, thông minh rực rỡ, nam nhân bình thường không thể nào chiếm được trái tim nàng, cái tên Khoa Lâm kia thật sự không xứng.

“Ta đoán chừng đó là tình cảm khi Y Toa Bối Nhĩ còn nhỏ. Tuổi ấu thơ nha, căn bản không biết nam nhân tốt chỗ nào.”

“Thế hả, hình như lúc Tác Phỉ Á và Dịch Áo quen nhau cũng không có bao nhiêu tuổi?” Ca Đồn nói: “Ta đã hỏi Bích Cơ, nàng thừa nhận Tác Phỉ Á và Dịch Áo quen nhau từ rất nhỏ.”

“Ai da? Người còn dám đánh chủ ý lên người Bích Cơ? Chuyện tình khi nào?”

“Bớt nói nhảm cho ta, lúc ấy ta nói chuyện rất nghiêm túc.” Ca Đồn quát ầm lên.

“Cho ta hỏi hai người một câu, các người đang đùa giỡn ta chuyện gì đó?” Đột nhiên thanh âm Y Toa Bối Nhĩ từ phía sau truyền tới: “Ta từng yêu ai, từ lúc nào, từ thuở ấu thơ thì có liên quan gì tới các người?”

Lôi Mông cười hì hì quay đầu lại: “Ta chỉ nói chuyện nghiêm túc.” Tiếp theo hắn chỉ sang Ca Đồn: “Hắn mới là người đùa giỡn.”

“Gan càng lúc càng lớn rồi.” Y Toa Bối Nhĩ cười mỉ mỉ, lớn tiếng nói: “Nghị luận sau lưng ta còn không nói, còn dám liên lụy tới Tác Phỉ Á.”

“Bọn họ nói ta chuyện gì?” Tác Phỉ Á nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ nói liền thúc chiến mã chạy lên, tiến tới bên cạnh Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi.

Sắc mặt Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời trắng toát, tính cách Tác Phỉ Á tương đối nội liễm, không có trong sáng hoạt bát như Y Toa Bối Nhĩ, nhưng điều đó không có nghĩa là Tác Phỉ Á hiền lành. Vài ngày trước Dịch Áo cả gan tự ý tỷ thí với Lộ Dịch Sĩ Bá tước đã làm cho Tác Phỉ Á cực kỳ tức giận. Bọn họ tận mắt nhìn thấy bộ dạng Dịch Áo vất vả như thế nào đối với Tác Phỉ Á, nếu như nàng biết bọn họ lên tìm hiểu chuyện xưa của mình, kết quả của bọn họ tuyệt đối không tốt chút nào.

“Y Toa Bối Nhĩ tiểu thư, khụ khụ, chúng ta chỉ đùa giỡn mà thôi.” Lôi Mông cố nặn ra nụ cười tự cho là ‘khả ái’ nhất, hai mắt hắn khẽ cong lại có vẻ rất ‘quyến rũ’.

Ca Đồn không có biện pháp vô sỉ giống như Lôi Mông nên sắc mặt của hắn có phần lúng túng, y như đứa trẻ làm chuyện sai bị người lớn phát hiện vậy.

“Đùa giỡn? Lấy Tác Phỉ Á ra đùa giỡn?” Y Toa Bối Nhĩ vẫn không chịu buông tha, những chuyện đưa đẩy tội lỗi này nàng rất lạnh lùng, nếu Lôi Mông và Ca Đồn dám không nghe lời nàng, nàng cũng không ngại bán đứng Lôi Mông và Ca Đồn một lần.

“Chuyện gì đó?” Dịch Áo từ phía sau chạy tới chậm rãi vò vò mấy đầu ngón tay. Lại có người cả gan mang Tác Phỉ Á ra đùa giỡn? Khi hắn vừa trở thành Cực Hận võ sĩ dám tìm Lộ Dịch Sĩ Bá tước gây phiền toái, đến bây giờ Tác Phỉ Á vẫn chưa chịu tha thứ cho hắn, giờ phút này dĩ nhiên hắn phải ra mặt ‘cứu giúp’ Tác Phỉ Á rồi.

“Nguy rồi.”

Lôi Mông vội vã xoay chuyển tròn mắt tìm kế thoát thân, đúng lúc này ở phía chân trời đột nhiên truyền đến hàng loạt tiếng dã thú gầm rống, Lôi Mông lập tức nhảy dựng lên: “Có địch nhân... địch nhân đến !”

241. Chương 241 : Giao Tranh Ác Liệt .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 241 : Giao tranh ác liệt .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Lên nào các huynh đệ, giết chết chúng nó.” Ở trên chòi canh, một người trung niên vừa khua tay múa chân vừa hét lớn: “Không cần phải sợ, võ giả chân chính phải dũng cảm đương đầu hết thảy nguy hiểm. Lên đi, thời điểm để quốc khảo nghiệm các người đã đến.”

Mấy gã võ sĩ đứng ở hậu phương khăn trương ngó chừng tiền tuyến, dùng ánh mắt đại ra nhìn vị quan trên đang lâm vào trạng thái điên cuồng.

“Đó, đó, đó, bọn nhỏ, hành trình của các người chính là trời cao, là biển rộng.” Người trung niên tiếp tục gào thét, tựa hồ hẳn cảm thấy tư thế của mình không thoải mái, dứt khoát ngồi chồm hổ xuống, bộ dáng giống y như tên ăn mày xin cơm nơi đầu đường vậy.

“Theo sát hành trình tổ tiên, chúng ta không sợ hãi, các huynh đệ, các người đều là anh hùng, tiến tới đi!”

Đến mức này mấy gã võ sĩ cảm thấy cực kỳ buồn cười nhưng lại không dám cười ra tiếng, ở phía dưới đột nhiên truyền đến một giọng khác: “Các người là ai?”

Cái chòi canh này là thuộc về Thánh Đế Tư thành, nằm ở gần chiến trường, lúc bình thường chỉ có vài gã võ sĩ trông chừng, nhiệm vụ của bọn họ là giám thị hướng đi của địch nhân, thế nhưng lúc này chủ lực song phương đã ác chiến mấy ngày, làm gì còn tinh lực để giở trò. Không cần thiết tốn công lừa dối địch nhân chỉ để chiếm vài món lời nhỏ, làm vậy hoàn toàn không có ý nghĩa. Thủ hộ giả nhất tộc phải cố gắng tiêu diệt quân đội Nhã Duy Đạt trước khi Tây Cách Thụy Na trở về cứu viện. Còn Nhã Duy Đạt phải đốc toàn lực ngăn cản các bộ lạc võ sĩ tấn công nên không còn thời gian chú ý bên này. Trên đại lục, tất cả chiến dịch thắng bại phần lớn quyết định bởi thành phần chiến lực cao cấp, vị trí chủ soái thường thường sẽ do võ giả thực lực cường đại nhất đảm nhiệm. Vì thế chiến thuật thường quy mất đi giá trị vốn có, cái gì là mai phục, cái gì là bất giác phải bắt vua trước, cái gì là bao vây tấn công...vân ...vân đều không có tác dụng.

Dĩ nhiên vì dự phòng ngừa vạn nhất, Nhã Duy Đạt vẫn cẩn thận hạ lệnh bố trí chòi canh để dò xét hướng đi của địch nhân, vì thế các võ sĩ mới vừa chạy tới đối ca trực đột nhiên phát hiện chòi canh bị mấy người xa lạ chiếm lĩnh, trong lòng tự nhiên vừa sợ vừa giận.

“Các huynh đệ, xông lên, đi theo ta.” Người trung niên hoàn toàn không thèm để ý tới các chiến sĩ Thánh Đế Tư thành, tựa hồ vẫn đắm chìm ở trong thế giới của mình.

“Vô liêm sỉ, nơi này là trọng địa quân sự, các người lập tức rời đi !” Các võ sĩ Thánh Đế Tư thành nổi giận quát âm lên, sau đó leo lên cầu thang gỗ, đối phương ăn mặc rất đàng hoàng, rõ ràng không phải người của bộ lạc võ sĩ, nếu không bọn họ đã sớm buông thả bí kỹ công kích rồi.

Gã võ sĩ cầm đầu nhảy lên trên chòi canh, đưa tay giữ lấy người trung niên, người kia bỗng nhiên quay đầu lại giơ cái mặt quỷ ra làm trò hề.

Đối với hắn đây chỉ là một trò đùa dai, còn đối với các võ sĩ Thánh Đế Tư thành lại giống như thấy được ma quỷ chân chính vậy, từ trong con ngươi của người kia chớp động hàn mang lạnh lẽo, da thịt trên mặt vặn vẹo dữ tợn, không khí theo đó điên cuồng chấn động, các võ sĩ Thánh Đế Tư thành bị dọa sợ hãi hồn phi phách tán, cả đám hú lên quái dị tay chân run rẩy rớt thẳng xuống đất.

Các võ sĩ Thánh Đế Tư thành ở dưới thấy thế liền vội vàng đỡ đồng bạn dậy, chuẩn bị tư thế phòng ngự, khăn trương quan sát người kia.

“Mau rút đi!” Người trung niên phát phát tay, cười hì hì nói: “Đừng quấy rầy đại gia hăng hái, nếu không các người sẽ biến thành thịt vụn.”

Ánh mắt mấy gã võ sĩ đứng ở sau lưng người trung niên rất lạnh nhạt, trong đó ít nhiều cũng lộ ra một tia thương hại, bởi vì bọn họ biết bề trên nói được là làm được, đã nói muốn biến xác người thành thịt vụn, tuyệt đối không để cho bất kỳ khối thịt nào còn nguyên vẹn.

Đúng lúc này, người trung niên đang cười đùa đột nhiên cứng ngắc thân thể, hẳn chậm rãi quay đầu lại dõi mắt nhìn ra phương xa, thần sắc nghiêm nghị, tư thế ngồi chồm hổ cũng chậm chậm đứng lên, sống lưng dựng thẳng y như một cây trường thương.

Không khí càng thêm nặng nề, ngay cả những võ sĩ ở dưới nhân lực không tốt cũng cảm nhận được cảm giác áp bách khiến cho con người phải run rẩy, cả đám biết điều im như hến, tức giận lúc này đã sớm không cánh mà bay.

Một phút, hai phút... người trung niên vẫn đứng thẳng tại chỗ, một lúc lâu sau hắn mới từ từ mở miệng nói: “Các người nghe được không?”

“Đại nhân, ý ngài là...” Một gã võ sĩ không hiểu được liền hỏi lại.

“Thanh âm của gió.” Người trung niên hít vào một hơi, sau đó từ từ đưa cánh tay ra giữa không trung: “Ta có thể cảm thụ nhận được làn gió lưu động chung quanh đây đang hoan hô, nhảy múa, có biết bọn họ đang cao hứng vì chuyện gì không?”

“Không biết.” Mấy gã võ sĩ đưa mắt trao đổi với nhau, thần trí bề trên càng ngày càng không bình thường, phán đoán như vậy làm cho bọn họ vừa kinh vừa sợ.

“Bọn chúng đang hoan nghênh quân chủ của mình.” Người trung niên nhẹ giọng nói, khóe miệng hiện ra nụ cười hiểm ác.

“Quân chủ?” Mấy gã võ sĩ càng thêm mơ hồ khó hiểu.

“Ngu xuẩn, tương lai của các ngươi chỉ tới đó mà thôi.” Người trung niên sáng giọng chỉ trích.

Mấy gã võ sĩ lại liếc nhau lần nữa, một người trong đó coi như là thông minh, lẩm bẩm: “Thanh âm của gió, ý ngài là Ngõa Tây Lý đang ở gần đây?”

“Nếu như là hai mươi năm trước, không, chỉ sợ vào năm năm trước, hẳn sẽ phát hiện ta trước, ha ha, lực lượng của hẳn thoái hóa rất lợi hại.” Người trung niên lưỡi trả lời vấn đề này, giờ ra bộ dạng thương cảm tiếp tục lẩm bẩm: “Bây giờ thì không, thì ra quân chủ đã già, quân chủ mới sắp ra đời, ừ, không sai, chính là như vậy.”

Mấy gã võ sĩ đồng thời vui mừng, nếu giết được Ngõa Tây Lý sẽ là công lao cực lớn. Dĩ nhiên công đầu thuộc về chủ quan, những bọn họ đi theo bề trên lâu như vậy không có công lao cũng có khổ lao. Sau khi, trở lại để đồ tuyệt đối không thể thiếu phần thưởng, thậm chí có thể nhận được cơ hội tiến vào Vương Đình tu luyện.

“Ta còn chưa có đủ dũng khí đi tìm ngươi, nhưng ngươi đã tự hiện ra. Ha ha, đây chính là vận mệnh quỷ quái hay sao?” Người trung niên đột nhiên cười lớn lên vô cùng thoải mái, cười ngửa tới ngửa lui, hồi lâu sau mới ngừng cười thì lại tiếp tục lẩm bẩm: “Được rồi, được rồi, không có gió thu xào xạc làm sao có thể hiện ra sinh cơ động tình? Vậy thì để ta đích thân kết thúc tất cả vinh quang của ngươi.”

Mấy gã võ sĩ bày ra tư thế như lâm đại địch, chuẩn bị phối hợp chủ quan đi vây công Ngõa Tây Lý, ai ngờ người trung niên nói xong đột nhiên đi xuống chòi canh, sau đó chậm rãi tiến về phía Thánh Đế Tư thành.

Mấy gã võ sĩ không thể nào giải thích được, không phải chủ quan mới vừa nổi lên cảm khái khi nhìn theo hướng chiến trường hay sao? Chuyện này chứng minh Ngõa Tây Lý đang ở phía trước mới đúng, tại sao lại đi ngược về phía Thánh Đế Tư thành đi?

“Đại nhân, Ngõa Tây Lý hẳn là...” Một gã võ sĩ duỗi ngón tay chỉ ra tiền tuyến, gấp giọng kêu lên.

Người trung niên quay đầu lại nhìn bọn hắn, sắc mặt lạnh như băng, sau đó tiếp tục đi tới Thánh Đế Tư thành.

Mấy gã võ sĩ không dám nói lời nào nữa, vội vàng nhảy xuống chòi canh bước nhanh theo phía sau người trung niên.

Nghe thấy tiếng hô mười phần dã tính, sắc mặt đám người Tây Cách Thụy Na nhất thời biến đổi, Tái Nhân Hầu tước từng được chứng kiến lực lượng của Băng Xuyên Hùng Vương cũng phải âm thầm rung mình. Bọn họ vội vã thúc giục đội ngũ đẩy nhanh tốc độ tiến tới chiến trường.

Vừa chạy qua một khe núi, cảnh tượng thảm thiết ở phía xa xa lập tức đập vào mắt mọi người, hiện tại chiến cuộc đã đến trình độ gay cấn, gần vạn người hỗn chiến chung một chỗ loạn xạ cả lên, tiếng kêu la vang vọng khắp bầu trời bình nguyên. Từ nơi rất xa vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm.

Ở giữa chiến trường, mấy chục con mãnh thú khổng lồ chiến đấu hung mãnh làm cho mọi người chú ý, võ sĩ bình thường không phải là đối thủ của bọn chúng. Tất cả võ sĩ ở gần đó bị kinh khí, nguyên lực chấn động quét qua lập tức vắng ra ngoài xa.

Trong thời gian ngắn ngủi, đám người Địch Áo tận mắt nhìn thấy có ít nhất trên trăm võ sĩ bị đám mãnh thú đánh bay ra ngoài, sinh tử không biết.

Thật ra đám mãnh thú không có chú ý những võ sĩ bình thường, mục tiêu công kích của bọn chúng rất rõ ràng, đó là nhóm cường giả Thánh Đế Tư thành do Nhã Duy Đạt cầm đầu.

Tất cả Thủ hộ giả đều có thực lực không kém, mặc dù không thể nào buông thả bí kỹ, nhưng thân thể của bọn họ chính là vũ khí tốt nhất. Đám người Nhã Duy Đạt chẳng những phải đối phó với những con mãnh thú lực lớn vô cùng, tùy thời còn phải đề phòng Thủ hộ giả tập kích, tình thế đã rất nguy cấp.

Nhã Duy Đạt mới vừa tránh thoát một con Cự Mãng cắn tới, ngay sau đó nàng cảm thấy mặt đất dưới chân bỗng nhiên chấn động, vội vàng phi thân nhảy lên cao, đồng thời Xuyên Sơn Giáp lập tức chui lên từ vị trí Nhã Duy Đạt vừa rời khỏi. Không đợi Nhã Duy Đạt lấy lại sức, dư quang trong mắt nó rực sáng, phía sau thân thể to lớn bỗng nhiên xuất hiện cái bóng mơ hồ, lao tới y như một viên đạn pháo. Nhã Duy Đạt đang ở giữa không trung không thể tránh khỏi, chỉ kịp thả ra một đạo Băng Trùy đã bị đối phương đánh trúng vai trái.

May là có nguyên lực chiến giáp hộ thân nên Nhã Duy Đạt chỉ bị một quyền này đánh cho nửa người tê dại, tranh thủ lúc bị lực phản chấn đánh văng ra xa, Nhã Duy Đạt phát tay thả ra bí kỹ Băng Sương Phong Bạo.

Một đoàn vụn băng xoay quanh vần vũ y như vòi rồng khổng lồ, dĩ nhiên cường giả Vô Tôn buông thả Băng Sương Phong Bạo không có đơn giản như vậy, ẩn bên trong vòi rồng hàn khí kia là mấy chục cây Băng Trùy. Nếu như đối phương ứng phó chiêu này như Băng Sương Phong Bạo bình thường nhất định sẽ phải thua thiệt rất lớn.

Đúng lúc này, đầu Xuyên Sơn Giáp bỗng nhiên nhảy lên không trung đỡ một đòn công kích thay chủ nhân. Sau đó người kia đập lên lưng Xuyên Sơn Giáp lấy đà lao tới chỗ Nhã Duy Đạt.

Nguy hiểm nhất không phải là chuyện này, phía dưới Nhã Duy Đạt là một con Mãnh Tượng đang ngẩng cao đầu chờ đợi, hai cái ngà dài mấy thước lóe ra hàn quang lạnh lẽo, hiện tại nó đã khóa chặt thân hình Nhã Duy Đạt tùy thời đều có thể công kích.

Mất thấy sắp sửa lâm vào nguy hiểm, Nhã Duy Đạt bức lui đối thủ trước mặt rồi đưa tay đánh một chưởng xuống đất, theo động tác đó, một dòng khí lạnh như thực chất đông cứng con Mãnh Tượng thành tượng đá. Ngay lập tức nàng hợp hai tay lại trước ngực, một đoàn Băng Vụ xuất hiện từ hư không bao phủ nhân ảnh mơ hồ kia và Xuyên Sơn Giáp vào bên trong.

Nhờ có sơ hở này, Nhã Duy Đạt nhanh chóng lui về bên cạnh đồng bạn, hai tay vung lên bắn ra hàng loạt Băng Hoàn vô cùng sắc bén vào trong màn sương mù.

Màn sương mù bao phủ phạm vi mấy chục thước chậm rãi hạ xuống đất, bên trong chợ có thanh âm Xuyên Sơn Giáp rống giận truyền ra, Nhã Duy Đạt hơi thất vọng. Nếu Xuyên Sơn Giáp còn sống rõ ràng là đối phương cũng không bị thương tổn.

242. Chương 242 : Kế Hoạch Tương Lai

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 242 : Kế hoạch tương lai

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Àm âm !”

Ở bên trong bùn đất là một cái đuôi to bằng thùng nước quét tới, Nhã Duy Đạt không đủ thời gian buông thả Băng Vụ công kích, lập tức phi thân lui về phía sau, đám mãnh thú đồng loạt nhào lên khiến cho Nhã Duy Đạt lâm vào tình trạng khổ chiến vĩnh viễn.

Tình hình chiến đấu của mấy vị phó viện trưởng và đám đạo sư Thánh Đế Tư học viện cũng vô cùng khó khăn, tất cả Thủ hộ giả rõ ràng là muốn liều mạng rồi, bọn hắc độc toàn lực đẩy mạnh tới trước, vào lúc này chiến thuật hoàn toàn không có ý nghĩa. Chỉ cần có thể chống đỡ qua cửa ải này, thắng lợi nhất định thuộc về bọn họ, dĩ nhiên, nếu như không sống qua nổi đoạn thời gian này, vậy thì bọn họ đành phải thanh thân xuống địa ngục tìm Diêm vương đặt phòng trọ mà thôi.

Cán cân thắng lợi đang từ từ nghiêng về phía các bộ lạc, đúng lúc này phía sau trận thế của các võ sĩ bộ lạc bỗng nhiên xôn xao náo loạn. Tây Cách Thụy Na cầm Băng Chi Khế Ước trong tay và Lâm Tái giương cờ đi đầu, hai người xông thẳng vào trận doanh liên quân bộ lạc, toàn bộ chiến lực cao cấp của bộ lạc đã dồn tới trước vây công đám người Nhã Dục Đạt rồi. Hai bên sườn và hậu phương chỉ còn lại những võ sĩ bình thường làm sao ngăn cản được bọn họ, trong phút chốc Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái đã dọn ra một khu đất trống, trong đó chỉ có thi thể nằm ngổn ngang và máu đỏ chảy thành dòng tỏa ra khí tức tanh hôi lợm giọng.

Tái Nhân Hầu tước và A Cách Lý Tân, Khố Ni Nhĩ theo sát phía sau, năm người tạo thành trận hình tam giác xuyên thẳng vào trận doanh liên quân bộ lạc, đây thuần túy là hành động tàn sát, đơn phương chém giết không thể kháng cự. Nơi bọn họ đi qua để lại một con đường rộng rãi, còn có chân tay cụt rã rác đầy đất.

Bên phải đám người Tây Cách Thụy Na, thân hình Dịch Áo vẽ ra một dãy tàn ảnh ở giữa không trung, hắc hắc vừa bay lên vừa thả ra Phong Nhận vào trận hình quân địch, nhất thời máu phun đầy trời. Cực Hạn võ sĩ đối mặt với một đám có thực lực tương đương với Quang mang võ sĩ, chỉ có thể dùng vài từ để hình dung, triệt để tru diệt.

Dịch Áo ngang dọc qua lại như tiến vào chỗ không người, Diễm Sinh bí kỹ phát huy tác dụng lớn nhất là ở chỗ này, mỗi một đạo Diễm Sinh Phong Nhận đều có thể đánh bại mười mấy võ sĩ bộ lạc, chỉ có điều lần trước đã bị giáo huấn một lần. Dịch Áo không dám vội vã gia nhập chiến đoàn bên phía Nhã Dục Đạt viện trưởng, tất cả những người chiến đấu ở bên đó đều là cường giả cấp bậc Võ Tôn, một khi có chuyện ngoài ý muốn còn phải nhờ người khác phân tâm chiếu cố bản thân sẽ tạo ra tác dụng ngược.

Ngoại trừ đám người Dịch Áo và Tây Cách Thụy Na, tốc độ Ca Đồn nhanh hơn những người khác muốn rất nhiều. Sau khi có Hỏa Hồng Thú, phương thức chiến đấu của hắc hắc càng thêm cuồng mãnh, phẳng phát như là một pháo đài di động vậy, mỗi một đạo Liệt Diễm Trảm sẽ hóa làm thành từng dãy hỏa diễm bốc cháy hừng hực, thanh âm kêu thảm vang lên không dứt. Những tên thực lực tương đối mạnh không bị Ca Đồn một kích mất mạng, cũng bị Hỏa Hồng Thú xông tới hất văng ra ngoài, tử trạng càng thêm thảm.

Các võ sĩ bộ lạc ở hậu phương nhất thời đại loạn, thế công theo đó dần dần chậm lại. Tất cả Thủ hộ giả đang vây công Nhã Dục Đạt ở tiền tuyến đồng thời chuyển ánh mắt về phía thủ lĩnh, cho dù là người đầu óc ngu dốt đến mức nào cũng có thể đoán ra giờ phút này đã đến giai đoạn quyết định sinh tử.

Đại hán trung niên oán hận nhìn lại chiến trường, hiện tại có mười con mãnh thú giao đấu với đám người Nhã Dục Đạt, chỉ cần chờ thêm hắc hắc một ít thời gian, hắc hắc có lòng tin đánh gục Nhã Dục Đạt ở chỗ này. Nhưng tình hình trước mắt tuyệt đối không có khả năng, nếu phải phân chia nhân thủ ra ngăn trở viện quân thì binh lực không đủ, còn liều mạng tiếp tục đột kích cũng không ổn cho lắm, hay là Tạm thời suất lĩnh quân đội rút lui?

Đại hán trung niên quy tội chiến tranh thất lợi cho Bản Văn và Y Cách Nạp đã chết kia. Nếu như bên kia có thể chiến thắng thì hắc hắc cũng sẽ giành thắng lợi dễ như trở bàn tay, thế cục bấy giờ đang biến hóa nhanh chóng theo chiều hướng quá xấu.

“Đi !” Gã đại hán trung niên xoay người sải bước rời khỏi chiến trường, tất cả Thủ hộ giả theo sát phía sau hắc hắc, mấy chục đầu mãnh thú từ từ đuổi theo chủ nhân của mình thoát khỏi chiến trường.

Trong lòng Nhã Dục Đạt nhất thời buông lỏng, không thể không nói chiến lực của tất cả Thủ hộ giả cộng thêm yêu thú bốn mạng quả thật đạt đến trình độ khủng bố, cũng may nàng, Mai Đề Na và những người khác có nguyên lực chiến giáp bảo hộ, nếu không thì không thể nào kiên trì đến tận bây giờ.

Nhìn thấy tất cả Thủ hộ giả đã bỏ chạy, Nhã Dục Đạt không có đuổi theo, trên thực tế nếu nàng đuổi theo cũng không có bất kỳ tác dụng nào. Tranh đấu với các bộ lạc thời gian lâu như vậy, đã hình thành một loại

tín niệm gần như thường thức, nếu như không thể chiến đấu chính diện đánh bại một vị Thủ hộ giả, vậy thì người vĩnh viễn không nên cố gắng đuổi bắt bọn họ, bởi vì làm vậy chỉ mang đến nguy hiểm cho chính người mà thôi.

Nguy hiểm không chỉ đến từ Thủ hộ giả, mà đáng sợ nhất chính là yêu thú bốn mạng của bọn hắn, những con mãnh thú này giỏi về che giấu thân hình, tùy thời đều có thể từ trong bóng tối phát động một kích trí mạng, thật sự là khó lòng phòng bị, đó là chưa kể đến kỹ năng thiên phú kỳ dị của chúng nó.

Chính là y vào điểm này, đại hán trung niên mới dám dốc toàn lực công kích lực lượng Thánh Đế Tư thành trong tình huống đã biết viện quân Tây Cách Thụy Na sắp tới. Nếu có thể giết chết Nhã Duy Đạt dĩ nhiên là tốt, cho dù giết không được thì bọn họ cũng có thể thông dong rời đi.

Đại hán trung niên sử dụng chiến thuật vốn không sai, đáng tiếc là hắn đã dùng sai thời gian, cũng dùng sai địa điểm.

Không đợi tất cả Thủ hộ giả rời đi, bỗng nhiên ở giữa mặt đất trống trải trước mặt bọn họ xuất hiện một lão nhân da dẻ nhăn nheo, khuôn mặt vàng vọt. Một chuyện làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc, chính là nơi đó mới vừa rồi rõ ràng không có thứ gì cả, bọn họ nhiều người như vậy thế mà không có một ai nhìn thấy lão nhân xuất hiện như thế nào.

Đại hán trung niên khẽ mắt lại lâm vào trầm tư, mặc dù lão nhân trước mặt này chỉ đứng lảng lạng một chỗ, bộ dáng hiền lành vô hại. Nhưng không biết tại sao tim hắn lại đập nhanh kỳ lạ, cảm giác như vậy chưa từng xuất hiện khi hắn đối mặt Nhã Duy Đạt.

“Nếu đã tới thì đừng có đi, lưu lại hết vậy.” Ngõa Tây Lý thản nhiên nói, trong giọng nói hàm chứa uy nghiêm không thể đối nghịch.

Đại hán trung niên và các tộc nhân đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy rất buồn cười, lão đầu này cho rằng mình là ai? Lưu toàn tộc Thủ hộ giả lại? Sợ rằng Thánh Vũ Sĩ Đế Tư trọng sinh cũng không dám nói câu này thì phải?

“Giết !” Gã đại hán trung niên hơi do dự một lát, sau đó dứt khoát ra lệnh ngắn gọn, mặc dù thực lực của người này cường đại đến cỡ nào, chỉ bằng một mình hắn cũng không thể là đối thủ của tất cả Thủ hộ giả.

Theo mệnh lệnh đại hán trung niên phát ra, đám mãnh thú lập tức nhào tới, có lẽ cảm thấy chuyện này quá dễ ăn nên có mấy Thủ hộ giả cũng nhe răng cười xông tới trước, cuộc chiến này thất lợi đã khiến cho bọn họ cực kỳ buồn bực, đúng lúc tìm lão già không biết sống chết này phát tiết một chút cũng tốt.

Trong chốc lát, chuyện tình mà tất cả Thủ hộ giả không bao giờ nghĩ tới xảy ra.

Một đạo thanh mang bỗng nhiên hiện ra, thế giới chung quanh tựa hồ ngừng vận chuyển, đám mãnh thú mới vừa lao tới chuẩn bị phát động công kích, hay là Thủ hộ giả mỉm cười dữ tợn. Tất cả y như bị một cỗ hấp lực vô hình hút đi toàn bộ khí lực, thân thể mềm nhũn ngã cắm đầu xuống đất, vài giây sau máu tươi từ trong thân thể bọn họ chảy ra ào ạt.

(Thanh mang: quang mang màu xanh)

Tất cả những điều đó chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, luồng thanh mang chợt lóe rồi biến mất, toàn bộ mọi thứ đều bị cắt thành hai khúc.

Ngõa Tây Lý bình thản nhìn tới đối phương, hắn không để ý địch nhân cảm thụ, cũng sẽ không tự hào vì tiêu diệt một đám kiến hôi. Hắn đã thấy quá nhiều máu rồi, tâm cũng quá cứng, cuộc sống trôi qua quá lâu, đối với nhiều chuyện, một khi làm quá nhiều lần sẽ cảm thấy từ từ phai nhạt. Người trong thiên hạ sợ hãi hắn, nể phục hay là tôn kính hắn, thậm chí chửi bới hoặc tán tụng hắn, hắn cũng sẽ thờ ơ như cũ.

“Người là ai?” Đại hán trung niên kinh hãi, làn da mặt mắt không chế run rẩy lên từng hồi.

“Người phải chết.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói.

Trước kia hắn dọc ngang thiên hạ, trải qua giai đoạn đẫm máu sa trường, hắn chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày tính mạng phải dùng từ ‘ngày’ để tính toán. Mỗi một buổi sáng, hắn sẽ cảm giác được thân thể của mình hư nhược, yếu ớt hơn hôm qua. Vì thế hắn sợ, sợ bản thân chống đỡ không nổi tới ngày Định Áo lông

cánh đầy đủ, vì thế hắn phải phải tính toán thời gian cực kỳ cụ thể. Tranh thủ lúc mình còn có lực lượng, quét quang tất cả địch nhân hoặc là chường ngại dùm cho Dịch Áo.

Bước đầu tiên là phá hủy bộ lạc võ sĩ, để cho Thánh Đế Tư học viện nhớ kỹ ân tình Ngõa Tây Lý viện thủ trợ giúp. Trong tương lai phần ân tình này sẽ rơi vào trên đầu Dịch Áo, bước thứ hai là Công tước lĩnh của Phỉ Tể Đại công. Nói thật, nếu như không phải là thằng con trai dở hơi của Phỉ Tể Đại công tìm đến phiên toái, hắn sẽ không chủ động trên chọc một vị Đại công tước. Hiện tại không phải là dĩ vãng, lực lượng của hắn suy thoái quá nghiêm trọng, nhưng nguy cơ đang ở trước mắt nên hành phải làm. Từ trước tới giờ Ngõa Tây Lý không bao giờ hối hận, cũng không bao giờ suy nghĩ hai từ ‘nếu như’. Một đường tiến về phía trước, vĩnh viễn không lùi chính là quy tắc làm người của hắn.

Bước thứ ba chính là chinh đồn Đại công lĩnh, nghĩ biện pháp để cho Tác Phỉ Á trở thành người thừa kế hợp pháp, Thánh Đế Tư học viện có Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái, nhân phẩm cũng không tệ, xem như là đáng tin. Mặc dù Tái Nhân Hầu tước có dã tâm nhưng cũng tự biết phân tấc, rõ ràng cái lợi cái hại, vì thế sẽ không nên xuất hiện tình huống làm phản. Trừ phi Dịch Áo uy hiếp quyền lợi của Tái Nhân Hầu tước.

Ngõa Tây Lý không lo lắng Tái Nhân Hầu tước, bởi vì bên phía Dịch Áo còn có Đường Ân, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn. Nếu như hắn phân tinh lực cho bọn họ một ít, có lẽ ba người Đường Ân sẽ có thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng mỗi lần ngồi trong bóng tối tính toán những chuyện này, Ngõa Tây Lý luôn luôn kim lòng không được phải mỉm cười tự giễu, lúc tuổi còn trẻ vì lý tưởng mà chu du khắp đại lục, lần lượt trải qua biết bao hiểm nguy. Sau đó vì nghiệp bá của Quân Đồ Minh đại đế mà quên cả sống chết, lần lượt tiêu diệt kinh địch, bây giờ lại hết lòng lo lắng cho một người thanh niên xa lạ. Ở trong cuộc đời của hắn tựa hồ chưa từng sống vì mình thì phải?

Tiếc nuôi? Quả thật là có một ít. Nếu như Dịch Áo có thể thành thực, giết chết cái tên làm cho hắn thống khổ từng đêm kia, chấm dứt thù hận nhứt nhối dai dẳng kia, hắn sẽ không còn gì để tiếc nuôi.

Cũng có thể nói hắn làm như vậy không chỉ là giúp Dịch Áo, đồng thời cũng là giúp chính hắn.

Dịch Áo có thiên phú kỳ lạ mà cả đời hắn mới thấy lần đầu, chẳng những vượt qua Ngõa Tây Lý hắn, mà còn vượt qua cả ‘người kia’. Ngõa Tây Lý tin chắc, nếu cho Dịch Áo đầy đủ thời gian, đầy đủ cơ hội tôi luyện, Dịch Áo hoàn toàn có tư cách làm cho hắn kiêu ngạo, mặc dù đến lúc đó hắn chưa chắc có thể nhìn thấy được, nhưng hắn cũng có thể an tâm nhắm mắt rồi. Bởi vì Dịch Áo rất trọng tình nghĩa, tuyệt đối không quên lời hắn dặn dò.

“Ta còn có rất nhiều chuyện cần phải làm.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Đến đây đi, để cho ta thử xem thực lực ngươi và Phù Y rốt cuộc chênh lệch bao nhiêu.”

243. Chương 243 : Diệt Vong .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 243 : Diệt vong .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nghe thấy cái tên Phù Y, sắc mặt gã đại hán trung niên có vẻ rất phức tạp. Nếu như Phù Y còn sống, lấy uy thế vô thượng của Băng Xuyên Hùng Vương, trận chiến này làm sao biến thành bộ dáng này được chứ? Thế nhưng, nếu nhìn từ một phương diện khác, Phù Y không chết hắn cũng không có cơ hội tiếp chương vị trí tộc trưởng, coi như là họa phúc song hành.

Ở giữa đại hán trung niên và Ngõa Tây Lý, thi thể chất đầy đất, máu tươi chảy xuôi tụ tập thành những dòng suối nhỏ, thảm cảnh như thế lại càng chứng tỏ Ngõa Tây Lý cường đại. Gã đại hán trung niên biết rõ ràng thực lực giữa hắn và Ngõa Tây Lý chênh lệch rất xa.

Có thể kể nhiệm Phù Y tiếp chưởng vị trí lãnh đạo Thủ hộ giả nhất tộc, đại hán trung niên tự nhiên không phải là người tình nguyện bó tay chờ chết. Mùi máu tanh trên chiến trường ngược lại còn khơi dậy dã tính ẩn sâu trong con người hắn. Hắn tình nguyện chết trận chứ không muốn chạy trốn rồi bỏ mạng giống như chó nhà có tang, huống chi hắn không nghĩ rằng mình có thể chạy thoát.

Đại hán trung niên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Ngõa Tây Lý, quyết tâm liều chết dần dần hiện rõ trong mắt hắn.

Ngõa Tây Lý cười cười, lẳng lặng chờ đợi đối phương đánh một kích quyết tử. Đối phương thật sự làm được như vậy coi như còn một chút chí khí, nếu như những người này xoay người chạy trốn, cho dù là giết sạch cũng không thú vị chút nào.

Cùng lúc đó ở dưới mặt đất đột nhiên nổi lên một ụ đất di động, một con Xuyên Sơn Giáp hình thể khổng lồ đang cẩn thận di chuyển tới. Tất cả yêu thú bên phía đại hán trung niên đều bày ra tư thế tự lực chờ phát động, chỉ cần chủ nhân hạ lệnh, những con yêu thú này sẽ lập tức xông lên không hề do dự.

Rốt cuộc gã đại hán trung niên cũng động, hắn nhấc chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình nhanh chóng lao thẳng tới Ngõa Tây Lý như mũi tên rời khỏi dây cung.

Những Thủ hộ giả khác cũng phóng mạnh về phía Ngõa Tây Lý, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, tình hình trước mắt không sống thì chết, chỉ cần giết được lão già ở trước mặt này, bọn họ sẽ có hi vọng sinh tồn.

Tất cả yêu thú cũng di chuyển tới chỗ Ngõa Tây Lý, một con Tích Dịch (tắc kè) dài hơn mười thước nhảy lên không trung, mở cái miệng to như chậu máu đánh tới Ngõa Tây Lý.

Ngõa Tây Lý rất là thất vọng, hắn từng gặp mặt Phù Y một lần. Nói một cách nghiêm khắc, Phù Y là một võ giả khổ hạnh dùng thủ đoạn tu luyện cực kỳ hà khắc nhằm tăng cường thực lực của mình, hắn rất ít khi nói chuyện, không ăn mặn, lại càng đừng nói tới uống rượu, khát chỉ uống nước suối, đói bụng tùy tiện tìm vài loại thức ăn bỏ vào miệng. Cho dù là rễ cỏ, vỏ cây, Phù Y cũng không nề hà gì lắm.

Cũng có thể nói, Phù Y đã đóng cửa tất cả cảm giác của bản thân, chỉ lưu lại một con đường tu luyện, lúc bình thường Phù Y biểu hiện ngây ngô, cứng nhắc, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ. Chỉ khi nào tiến vào trạng thái chiến đấu, Phù Y sẽ biến thành một võ giả vô cùng hung mãnh, công kích sắc bén.

Ngõa Tây Lý tự nhận, hắn không thể nào sống khắc khổ như Phù Y được, vị tộc trưởng đương nhiệm ở trước mặt này có ánh mắt linh động, mồm miệng rõ ràng. Hiển nhiên bình thường sinh sống rất thoải mái, hắn và Phù Y hoàn toàn là hai loại người khác hẳn nhau.

Nghe nói Băng Xuyên bộ lạc từng được Thú Vương viễn cổ chiếu cố Thủ hộ giả nhất tộc, lực lượng và truyền thống đã hình thành một tín ngưỡng vô cùng vững chắc. Nếu như Phù Y biết một kẻ như thế này kế thừa vị trí tộc trưởng của hắn, không biết hắn có cảm thấy đau lòng hay không?

Nếu Thủ hộ giả nhất tộc đã suy thoái đến mức độ này, vậy thì hết thấy cũng nên kết thúc rồi.

Không gian đột nhiên im lặng một cách đáng sợ, cho dù là người hay thú đánh về phía Ngõa Tây Lý đều đứng yên bất động, tựa như bị một tấm lưới vô hình trói lại vậy. Thời gian giam cầm rất ngắn, nhưng đối với tất cả Thủ hộ giả lại dài hơn cả thế kỷ, bởi vì bọn họ đã có thể ngửi thấy mùi vị tử vong.

Sau một cái chớp mắt hết thấy đều được khôi phục nguyên trạng, lực lượng giam cầm tất cả Thủ hộ giả biến mất không còn tung tích, phảng phất chuyện lúc này chỉ là ảo giác. Nhưng mà bốn phía vang lên tiếng gió phản phật nhắc nhở bọn họ tai hoạ ngập đầu đang chuẩn bị giáng xuống.

Kèm theo tiếng gió gào thét là dòng khí lưu cuồng mãnh hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén chém về phía các Thủ hộ giả.

Máu văng tung tóe, Phong Nhận xuất hiện tràn ngập trong không khí, tất cả Thủ hộ giả không thể nào tránh nổi, chỉ có thể trở mắt nhìn Phong Nhận cắt ngang thân thể của chính mình.

Vào lúc này, bọn họ thậm chí không có cảm giác đau đớn, ngay sau đó là bóng tối vĩnh hằng ập xuống che kín tầm mắt bọn họ.

Chỉ có một mình đại hán trung niên vẫn còn đang đau khổ chống cự, trong khoảnh khắc nguyên lực giam cầm giải trừ, thân thể hắn lập tức co lại, rất khó tưởng tượng thân thể hắn vốn cao gần hai thước lại có thể co rút lại thành một quả cầu thịt chỉ hơn một thước. Sau đó quả cầu thịt nhanh chóng xoay tròn về ra một đường đường vòng cung quỹ dị bay về phía Ngõa Tây Lý.

Tốc độ xoay tròn của đại hán trung niên không hề thua kém Phong Nhận, vì thế những đạo Phong Nhận vừa đụng vào thân thể hắn đã bị hất văng ra, nhờ thân thể hắn co lại giảm diện tích bề mặt còn rất nhỏ nên có rất ít Phong Nhận đánh trúng hắn. Mặc dù trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, trên người đại hán trung niên bị máu tươi nhuộm ướt đầm, vết thương lớn nhỏ có không ít, nhưng hoàn toàn không có một vết thương trí mạng nào.

Chuyện này có thể coi là kỳ tích rồi, đại hán trung niên có khả năng sống sót dưới một kích của Thánh giả Ngõa Tây Lý. Hơn nữa vẫn còn dư lực phát động công kích, năng lực ứng biến siêu cường thế này sợ rằng trong đám người Tây Cách Thụy Na, bao gồm cả Nhã Duy Đạt viện trưởng cũng không thể làm được.

Hai mắt Ngõa Tây Lý sáng lên, ngay cả hắn cũng không tin đối phương lại có thể dùng phương thức cổ quái này tránh thoát một kích trí mạng.

Thế nhưng đối phương chỉ làm được như thế, lực lượng chênh lệch quá xa không phải là kỹ xảo có thể bù đắp nổi. Ngõa Tây Lý định giơ tay lên kết thúc trận chiến này, bỗng nhiên trông mắt ngưng tụ, thân hình chớp lóe quang mang biến mất ngay tại chỗ. Sau khi hắn xuất hiện lại là ở vị trí bên cạnh gã đại hán trung niên, trong lòng bàn tay lóe sáng một luồng thanh mang.

Vào lúc đó, một con Xuyên Sơn Giáp khổng lồ chui lên đứng ngay vị trí Ngõa Tây Lý đứng lúc này, một kích không thành công, nó thuận đà bay thẳng lên không trung. Nhưng còn chưa tìm được địch nhân, nó đã gào lên thảm thiết, thân thể cứng ngắc đập mạnh xuống mặt đất.

Đồng thời rơi xuống đất còn có hai khúc thân thể của gã đại hán trung niên, trông mắt vô thần tức giận nhìn chăm chăm lên bầu trời xanh thẳm, phảng phất như đang lên án vận mệnh bất công.

Gã đại hán trung niên hoàn toàn có tư cách tự hào rồi, bởi vì hắn có thể ép Ngõa Tây Lý rời khỏi vị trí. Mặc dù hắn không thể thoát khỏi kết quả chiến bại bỏ mạng, nhưng chỉ bằng vào điểm này cho dù hắn chết cũng không có gì đáng tiếc.

Ngõa Tây Lý chấp tay sau lưng, yên lặng nhìn thi thể gã đại hán trung niên. Nếu như cho người này đầy đủ thời gian, lấy thiên phú chiến đấu của hắn sẽ có thể phát triển rất nhanh, đáng tiếc là hắn đã phát động một trận chiến sai lầm.

Mọi chuyện trên thế giới phần lớn là không công bình, có vài người làm vô số chuyện có lỗi vẫn được hưởng cuộc sống tiêu dao tự tại, thậm chí còn tốt hơn những người thường xuyên làm công tích đức nữa. Cũng có một vài người chỉ đi nhằm một bước là rơi vào vực sâu vạn trượng không có cơ hội quay đầu.

Chiến trường bên kia, các võ sĩ bộ lạc bị đội ngũ Nhã Duy Đạt và đám người Tây Cách Thụy Na liên thủ chém giết không có một chút lực chống cự. Thủ hộ giả nhất tộc bị toàn diệt đã đánh nát ý chí chiến đấu trong lòng bọn họ, ngay cả Thủ hộ giả là tồn tại như Thiên thần trong tâm linh bọn họ cũng phải vấp lạng, tiếp tục liều mạng chống cự có ý nghĩa gì không?

Các võ sĩ bộ lạc nhắm phương bắc bỏ chạy không dám quay đầu một lần nào, lúc này bọn họ đã ý thức được mình căn bản không nên xuất hiện ở nơi này, mảnh đất này từ trước đã không thuộc về bọn họ, về sau cũng sẽ như thế.

Nhìn bóng lưng các võ sĩ bộ lạc liều mạng chạy trốn, Nhã Duy Đạt thở dài não nề. Qua ngày mai, chung quanh Thánh Đế Tư thành đã không còn bất kỳ lực lượng nào có thể ngăn cản nàng, trải qua chiến dịch này bộ liên quân lạc đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Trong vòng trăm năm sẽ phải co đầu rút cổ ở trong Vĩnh Đông băng xuyên, không dám ra ngoài một bước.

Dĩ nhiên Nhã Duy Đạt sẽ không quên vì sao cuộc chiến này giành được thắng lợi, nếu không có vị cường giả Thánh cấp Ngõa Tây Lý, sợ rằng cho đến bây giờ nàng còn đang khổ chiến. Mặc dù cuối cùng vẫn có thể lấy được thắng lợi nhưng lực lượng tinh anh của Thánh Đế Tư thành sẽ bị tổn thất bảy, tám phần, sau này rất khó lòng quật khởi.

“Tây Cách Thụy Na, dẫn ta đi gặp vị Thánh giả kia.” Nhã Dục Đạt nói tới đây bỗng nhiên ngẩng người một lát, trong lòng âm thầm suy nghĩ nên xưng hô với người nọ như thế nào.

“Viện trưởng, ngài cứ gọi hần là tiên sinh, chúng ta đều gọi như thế, người xem, Lâm Tái là đạo sư Tác Phi Á. Còn tiên sinh lại là đạo sư Dịch Áo, cách gọi đó tương đối thỏa đáng.” Tây Cách Thụy Na cười nói, tiếp xúc với Ngõa Tây Lý một thời gian ngắn, Lâm Tái phát hiện vị Thánh giả này rất dễ thân cận, nhất là những lúc có mặt Dịch Áo. Nếu như chưa từng được chứng kiến Ngõa Tây Lý xuất ra thủ đoạn quỷ thần khó lường, Tây Cách Thụy Na không thể nào liên tưởng Ngõa Tây Lý có quan hệ gì tới Phong Ngân.

Nhã Dục Đạt nghe Tây Cách Thụy Na nói thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ở trong ấn tượng của nàng tính tình của các đại nhân vật cao cao tại thượng bình thường đều có vài điểm cổ quái, nếu quả thật người nọ dễ nói chuyện như lời Tây Cách Thụy Na, vậy thì không cần phải lo lắng nhiều làm gì.

“Đúng rồi, có một chuyện ta phải nhắc nhở ngài.” Tây Cách Thụy Na bỗng nhiên nói.

Nhã Dục Đạt ngẩn ra, chiến tranh đã kết thúc, bây giờ còn có chuyện gì làm cho Tây Cách Thụy Na phải biểu hiện trịnh trọng như vậy?

“Ngõa Tây Lý tiên sinh chính là đạo sư Dịch Áo, cũng là một vị Thánh giả, hần còn có một cái tên khác, ngài hần là từng nghe nói qua.”

“Là gì?”

“Phong Ngân !”

Nhã Dục Đạt mới thả lỏng tâm tình trong nháy mắt lại dâng trào lên tới đỉnh điểm, cái gì? Phong Ngân? Đây chính là nhân vật mà Nhã Dục Đạt nghe nhiều nhất từ lúc còn nhỏ cho đến giờ, nhất là chuyện ở Thiên Không Thành, Phong Ngân hoàn toàn xứng đáng trở thành võ giả truyền kỳ, là một tồn tại không có người nào có thể vượt qua.

244. Chương 244 : Mật Sự.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 244 : Mật sự.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhã Dục Đạt ngó chừng Tây Cách Thụy Na thật lâu, cho đến khi xác nhận đối phương không có nói giỡn, mới mở miệng nói: “Hần... hần... tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Tây Cách Thụy Na nghe thế liền không nhịn cười được, đưa tay che miệng đáp: “Ngài cho rằng ta biết đáp án?”

Nhã Dục Đạt suy nghĩ hồi lâu cũng mỉm cười hiểu ý, nàng đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Tây Cách Thụy Na. Điểm trọng yếu không phải là thân phận Ngõa Tây Lý, mà là các nàng sẽ phải tiếp xúc đối phương như thế nào.

Bởi vì đối phương là đạo sư Dịch Áo cho nên mọi chuyện tương đối dễ dàng, vào lúc này Nhã Dục Đạt bỗng nhiên ý thức được có lẽ thời điểm Thánh Đế Tư thành tựu đã tới.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình Nhã Dục Đạt không còn khẩn trương như trước, sóng vai Tây Cách Thụy Na đi tới.

Chung quanh chiến trường truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, các võ sĩ Thánh Đế Tư thành đang phát động một cuộc phản công lớn, các võ sĩ bộ lạc không còn lòng dạ nào ham chiến, liều mạng cầm đầu chạy trốn. Hai lần sóng người tụ lại chạy thẳng về phía Bằng Xuyên.

Chiến đấu vẫn chưa có kết thúc, trong tình huống bình thường những đợt truy kích thế này sẽ phải kéo dài rất lâu, bọn họ đương nhiên phải tận lực tiêu diệt sinh lực địch nhân.

Thế nhưng các cường giả Thánh Đế Tư thành đã lui ra khỏi phạm vi chiến đấu, bọn họ có chuyện trọng yếu hơn là việc truy kích địch nhân.

Hai vị phó viện trưởng khác của Thánh Đế Tư học viện cũng đi tới, trước khi chiến tranh bộc phát các nàng từng hoài nghi lực lượng của Ngõa Tây Lý. Mọi người đều biết dung nhan già yếu đại biểu cho lực lượng suy thoái, trong thư Tây Cách Thụy Na gửi đi có nói Ngõa Tây Lý là một lão nhân. Cho dù hần thật sự là Thánh Vũ Sĩ thì còn dư lại bao nhiêu lực lượng?

Ngoại trừ Thánh Đế Tư ra, Khắc Lý Tư bình nguyên chưa từng cho ra đời một vị Thánh Vũ Sĩ, vì thế các võ giả Thánh Đế Tư thành không có cách nào phán đoán, một vị Thánh Vũ Sĩ đang ở thời kỳ suy thoái và một Võ Tôn đang tiến gần đến đỉnh phong rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Nếu như lực lượng Ngõa Tây Lý bằng với một vị Võ Tôn cao cấp, vậy thì bọn họ hợp tác không có bất kỳ ý nghĩa gì hết. Dĩ nhiên, các nàng sẽ không đổi ý nửa thành lợi tức phân cho Tác Phi Á, mà là lo lắng hướng phát triển của chiến cuộc.

Ngày hôm nay, Ngõa Tây Lý lộ ra lực lượng kinh khủng nghiền nát hết thảy nói cho các nàng biết, một con hổ cho dù nó già, yếu, bệnh, nó vẫn là một con hổ, là chúa tể rừng rậm.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, ta giới thiệu với ngài vị này là viện trưởng Thánh Đế Tư học viện, Nhã Duy Đạt.” Tây Cách Thụy Na mỉm cười nói, sau đó tiếp tục giới thiệu hai vị phó viện trưởng khác, tới phiên các cường giả Thánh Đế Tư thành thì đành phải ngừng lại. Trải qua khoảng thời gian quan sát ngắn ngủi, nàng biết Ngõa Tây Lý không thích xã giao, nếu như giới thiệu tất cả mọi người cùng một lúc rất có thể sẽ làm cho Ngõa Tây Lý chán ghét.

“Người khỏe !” Nhã Duy Đạt khom lưng hành lễ, lấy thân phận của đối phương dĩ nhiên có thể nhận được đại lễ của nàng: “Ngài xuất hiện đã cứu vãn Thánh Đế Tư thành, ta đại biểu tất cả chiến sĩ sống sót sau tai nạn, vô cùng cảm ơn ngài.”

“Không cần quá khách khí.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Chúng ta có cùng địch nhân kia mà, đúng không?”

“Đúng vậy.” Nhã Duy Đạt vội vã gật đầu.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, trước tiên chúng ta nên vào thành nghỉ ngơi.” Tây Cách Thụy Na nói.

Các cường giả khác đều lộ ra thần sắc lo lắng, bất an, chuyện này không thể trách bọn họ, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với một vị Thánh Vũ Sĩ nên cảm thấy vạn phần khẩn trương, chỉ có Tây Cách Thụy Na vẫn bình thản như thường, so sánh với nhau thì nàng có vẻ nổi bật hơn hẳn.

Không phải là tố chất tâm lý của Tây Cách Thụy Na tốt hơn những người khác, mà do nàng đã gặp Ngõa Tây Lý nhiều hơn, đã từng nói chuyện nên cảm thụ cũng nhẹ nhàng hơn.

“Ý? Người trẻ tuổi kia là ai?” Ở trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô: “Ta chưa từng gặp qua hắn, là con cái nhà ai vậy?”

Tây Cách Thụy Na nhìn theo tầm mắt đối phương liền thấy Địch Áo đang bay giữa không trung, nàng có cảm giác không biết nên khóc hay cười nữa. Định dùng cái phương thức ngốc nghếch này tạo thiện cảm với Ngõa Tây Lý? Người ta có thể nhìn không ra sao? Nhưng mà đối phương đã nói ra thành lời nên nàng có trách nhiệm hóa giải lúng túng cho mọi người.

“Hắn chính là Địch Áo.” Tây Cách Thụy Na chậm rãi nói: “Nhã Duy Đạt viện trưởng, ta từng đề cập tới hắn trong thư gửi cho ngài.”

“Là hắn à?” Nhã Duy Đạt dời tầm mắt sang Địch Áo, thần sắc có vẻ rất phức tạp.

“Nhã Duy Đạt viện trưởng, trước giờ chúng ta vẫn cho rằng Tuyết Ny đã là một thiên tài hiếm có, thế nhưng...” Tây Cách Thụy Na cười nói: “Địch Áo vượt qua Tuyết Ny rất xa, nửa năm trước hắn mới vừa trở thành Thiên Phú võ sĩ, bây giờ đã là Cực Hạn võ sĩ.”

“Không phải chứ? Điều này sao có thể?” Trong đám người lại vang lên tiếng kinh hô.

“Không thể tin tưởng, không thể nào tin tưởng nổi.”

“Chỉ dùng nửa năm để trở thành Cực Hạn võ sĩ? Thiên phú của hắn quả thực là đáng sợ !”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ta dám cam đoan thành tựu trong tương lai của hắn không thể nào đo đếm nổi.”

“Ông trời ở trên cao, chẳng lẽ Khắc Lý Tư bình nguyên chúng ta sẽ xuất hiện một vị Thần Vũ Giả nữa sao?”

Một đám người cùng nhau kinh hô, than thở, khen ngợi âm ỉ không dứt.

Trên thực tế, bọn họ đã biết vị hôn phu của Tác Phỉ Á là một thiên tài cực kỳ hiếm thấy, Tây Cách Thụy Na đã miêu tả rất cặn kẽ ở trong bức thư. Nhưng khổ nỗi bọn họ không có đường tạo quan hệ với Ngõa Tây Lý, chỉ có thể mò mẫm từ điểm này.

Hơn nữa, có thứ gì một vị Thánh Vũ Sĩ chưa từng thấy? Nếu như trực tiếp thổi phồng lực lượng đối phương cường đại, đoán chừng hắn cũng lười ngó người một cái, thế nhưng khen ngợi Dịch Áo lại là chuyện hoàn toàn khác.

Chuyện này gần giống như tâm tình làm cha làm mẹ, hiệu quả khen ngợi bản thân bọn họ vẫn không bằng khen ngợi con cái, cái trước sẽ làm cho bọn họ cao hứng, nhưng cái sau sẽ có thể làm cho tâm tình bọn họ vui sướng.

Trong khoảng thời gian ngắn, từ trong miệng một đám cường giả, Dịch Áo đã biến thành vô thượng kỳ tài trăm năm hiếm có. Hoặc có thể nói Dịch Áo chính là kỳ tích lớn nhất trong đời bọn họ từng thấy.

“Những lời này chúng ta nói sau lưng cũng không có gì, nhưng không nên để cho Dịch Áo nghe được.” Ngõa Tây Lý cười híp mắt nói: “Người trẻ tuổi không thể được nuông chiều thái quá, làm vậy chính là hủy diệt bọn hắn.”

Các cường giả Thánh Đế Tư thành lập tức chuyển tầm mắt lên trên người Ngõa Tây Lý, có kẻ cảm thán Ngõa Tây Lý quá nghiêm khắc với môn sinh, có kẻ hối hận mình thường ngày quá cưng chiều hải tử. Ngõa Tây Lý nói làm cho bọn hắn chợt hiểu ra Dịch Áo chắc chắn có một tương lai huy hoàng sáng lạn, có một vị đạo sư cường đại và nghiêm khắc như vậy giám sát, cho dù Dịch Áo không muốn làm nên danh tiếng cũng không được mà.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, các võ sĩ Thánh Đế Tư thành mới bắt đầu thu binh, bấy giờ cửa thành lộ vẻ tương đối chật chội, từng đội võ sĩ mang theo chiến lợi phẩm quay trở về, tuy rất là mệt mỏi, trên người toàn vết máu nhưng bọn họ vẫn cực kỳ thỏa mãn.

Lý do đơn giản nhất là bọn họ đã an toàn còn sống trở về, một lý do khác là bọn họ đã vơ vét được một khoản kha khá.

Đủ loại mảnh vỡ tinh thần phẩm chất không giống nhau, vàng bạc châu báu, hàng đồng da thú, các loại vũ khí,铠甲 giáp, gia súc béo tốt, yêu thú biến dị, à, còn có nữ nhân.

Những thứ này tuy sẽ phải chia ra cho từng người, nhưng cũng là một khoản tài phú rất lớn rồi.

Thật ra ở trong bộ lạc cũng có mỹ nữ, Lao Lạp chính là một bằng chứng cụ thể, nếu như bỏ qua nụ cười ngây ngốc thường trực trên môi, rồi trải qua một đợt giáo dục nghiêm khắc về hành vi cử chỉ, cách thức ăn mặc, nàng chưa chắc thua kém Y Toa Bối Nhĩ.

Một trận thịnh hội được cử hành trên quảng trường Thánh Đế Tư học viện, đây là buổi lễ ăn mừng cả tòa thành sống sót sau tai nạn, những người có địa vị đều nhận được thiệp mời, khách nhân trọng yếu nhất buổi lễ đương nhiên là Ngõa Tây Lý và Dịch Áo.

Trước kia Dịch Áo đã tới Thánh Đế Tư thành, nhưng lần này hắn lấy thân phận hôn phu Tác Phỉ Á để xuất hiện, thân phận mới dĩ nhiên trọng yếu hơn lúc trước nhiều lắm.

Thế mà hai vị khách nhân trọng yếu nhất lại không có ở trong quảng trường.

Dịch Áo ngồi trên một gian tiểu lâu, thò chân xuống mái hiên nhìn nhàn nhàn quanh trời đêm.

“Tại sao không đi chơi với hai tên Ca Đồn và Lôi Mông?” Thanh âm Ngõa Tây Lý đột nhiên vang lên từ sau lưng.

Địch Áo không khỏi thở dài một hơi, hẳn cảm thấy rất may mắn khi có được một vị đạo sư như Ngõa Tây Lý, nhưng trên thế giới rất khó tìm được chuyện gì thập toàn thập mỹ. Địch Áo cảm thấy tiếc nuối chính là hành tung của Ngõa Tây Lý vô cùng xuất quỷ nhập thần, không ai biết Ngõa Tây Lý rốt cuộc ở chỗ nào, cũng không thể nào biết được Ngõa Tây Lý sẽ xuất hiện vào lúc nào.

Địch Áo và Tác Phỉ Á đã tiến vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, khó tránh khỏi cần những khoảng lặng để ôm ấp, nói lời đường mật, hoặc làm vài động tác mờ ám. Nhưng vào lúc đó Địch Áo sẽ cảm thấy khấn trương, nếu như Ngõa Tây Lý đột nhiên xuất hiện thì làm sao bây giờ? Hoặc là Ngõa Tây Lý có ở gần đây hay không?

“Ta thích nơi này.” Địch Áo nói, câu này có ý là hẳn thích an tĩnh, không thích hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt và chật chội.

“Tại sao?” Ngõa Tây Lý hỏi tới.

Địch Áo hơi kinh ngạc, đây chỉ là sự tình nhỏ nhặt, Ngõa Tây Lý không cần thiết phải hỏi đến tột cùng, thế nhưng hẳn cũng biết Ngõa Tây Lý luôn có thâm ý nên cau mày trầm tư chốc lát.

Trước kia hẳn thích an tĩnh là vì trong lòng mang cảm giác sợ hãi đối với thế giới này, vì thế hẳn lựa chọn rời xa. Hiện tại hẳn thích an tĩnh là vì những nơi đông đúc, chật chội sẽ tồn tại quá nhiều khí tức, tất cả cảm nhận sẽ dồn chung một chỗ hình thành một tầng ngăn cách vô hình cách ly hẳn và gió.

“Ta thích cảm nhận gió ở nơi này.” Địch Áo nhẹ giọng nói. Không sai, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho hẳn sinh ra cảm giác thoải mái từ tận đáy lòng, tựa hồ hẳn có thể dung nhập vào trong trời đất vậy.

“Có một số việc ta không muốn nói với ngươi vào lúc này.” Ngõa Tây Lý mỉm cười tiến lại gần: “Thế nhưng ta sợ bây giờ không nói, sau này sẽ không còn cơ hội.”

“Lão sư, thân thể của ngài...” Thần sắc Địch Áo đại biến nhớ tới lúc ban đầu mới vừa gặp Ngõa Tây Lý, lúc đó từng Ngõa Tây Lý thừa nhận thân thể hẳn càng ngày càng yếu, bây giờ Ngõa Tây Lý nói lời này rõ ràng là đang khai báo hậu sự.

245. Chương 245 : Thần Vũ Giả .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 245 : Thần Vũ Giả .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không cần lo lắng cho ta, thân thể của ta còn có thể chống đỡ vài năm.” Ngõa Tây Lý cười cười nói: “Địch Áo, thật ra tâm quyết Phong hệ võ sĩ câu thông với Phong nguyên lực tổng cộng phân làm ba bước. Ngươi đã có thể tự giác rời xa mọi người, ngồi im một chỗ lắng nghe thanh âm của gió chứng minh rằng ngươi đã làm được bước đầu tiên, và thực sự làm rất tốt.”

“Lão sư, bước thứ hai là gì?” Địch Áo hỏi.

“Dung nhập vào không gian bao la, Phong nguyên lực vô cùng vô tận thừa nhận ngươi là chúa tể.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Chỉ cần ngươi cảm ứng được Phong nguyên lực, nó sẽ trở thành trợ thủ trung thành nhất của ngươi. Chuyện này không quan hệ tới lượng nguyên lực tồn tại trong cơ thể ngươi, cần phải bỏ ra thời gian dài lắng nghe và tiếp xúc, ha hả., có một số Phong hệ Thần Vũ Giả cũng không làm được bước này. Bọn họ quá coi trọng lực lượng bản thân nên không nhận ra thiên địa tràn ngập uy lực vô thượng.”

“Địch Áo, người đã bước đầu nắm giữ nguyên lực dị hoá rồi, sẽ có một ngày người có thể tùy tâm điều khiển sấm sét. Phải hiểu rằng nó không phải là lực lượng của người, mà là uy năng vay mượn từ thiên nhiên rộng lớn.”

Địch Áo gật đầu, lúc ban đầu hắn từng suy nghĩ nguyên lực dị hoá rốt cuộc là thứ gì, theo kiến thức của kiếp trước và từ góc độ vật lý học mà nói, ở trong không khí đầy đầy điện tích vô cùng vô tận, vì vậy Phong nguyên lực dị hoá có thể dẫn phát sấm sét cũng không phải là chuyện tình kỳ quái.

“Nghe rất đơn giản nhưng muốn từ bước đầu tiên đi tới bước thứ hai, cần hao phí rất nhiều thời gian để cảm nhận và lĩnh ngộ.” Ngõa Tây Lý thở dài một hơi.

“Lão sư, ngài bây giờ là bước thứ ba?” Địch Áo hỏi.

“Không, ta cũng chỉ là bước thứ hai.”

“Vậy bước thứ ba là gì?”

“Bước thứ ba?” Ngõa Tây Lý trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười cười nói: “Đến bước thứ ba, người sẽ phát hiện người và Phong nguyên lực lưu động trong thiên địa tuy hai mà một, người chính là nó, nó chính là người. Tựa như người mọc thêm vô số cánh tay, vô số ánh mắt vô hình vậy, chỉ cần là một nơi có gió lưu động, người sẽ có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, cũng có thể tùy ý thao túng Phong lực làm việc cho người.”

Ngõa Tây Lý dừng một chút” rồi nói tiếp: “Người sẽ cảm giác thân thể của mình biến thành rộng lớn vô biên, bởi vì tất cả gió trên thế giới này chính là người, đồng thời người sẽ cảm giác thân thể của mình trở nên vô cùng nhỏ bé, bởi vì người sẽ cảm nhận được mỗi tia biến hóa ở một góc nhỏ nhất.”

Địch Áo lâm vào trầm mặc, Ngõa Tây Lý miêu tả cảnh giới quá cao khiến cho hắn nghe đến mê mẩn.

“Hiểu ?” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói.

“Ừ.” Địch Áo chậm rãi gật đầu.

“Không, người vẫn không có rõ ràng.” Ngõa Tây Lý lắc đầu nói: “Nếu như người thật sự hiểu, người sẽ phát hiện một vấn đề.”

“Là gì?” Địch Áo sững sốt.

“Mọi người đều công nhận Thần Vũ Giả là các cường giả đã thành công mở ra Thần Giác Luân. Thật ra bọn họ không phải là Thần Vũ Giả chân chính.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Thần Vũ Giả chân chính chỉ có một và là duy nhất. Địch Áo, thử nghĩ xem, nếu có một ngày người phát hiện người và Phong nguyên lực trong thiên địa hoàn toàn dung nhập vào chung một chỗ, người có cho phép lực lượng của mình nghe theo mệnh lệnh của một người khác hay không?”

“Cái gì?” Địch Áo không khỏi ngây người.

“Còn không hiểu?” Ngõa Tây Lý nói: “Người chính là gió, gió chính là người, người đã là chúa tể cao nhất, làm sao có thể nghe theo người khác điều khiển? Ở trong phạm vi ý chí của người, tất cả Phong hệ võ giả chỉ có thể bó tay chờ chết, bởi vì bọn họ đã mất đi lực lượng bốn nguyên.”

Địch Áo vẫn há mồm cứng lưỡi, cảnh giới Ngõa Tây Lý miêu tả thật sự quá kinh người.

“Thần Vũ Giả chính là tồn tại độc nhất vô nhị, mỗi một hệ nguyên lực chỉ có thể tồn tại một chúa tể.” Ngõa Tây Lý thở dài nói: “Thế nhưng kể từ thời Đại Tai Biến tới nay vẫn chưa có một ai đạt tới cảnh giới đó, theo ta được biết, người tiếp cận nhất cảnh giới chúa tể nhất hẳn là Quân Đồ Minh đại đế. Địch Áo, người có biết không? Có lẽ ta dẫn người đi con đường này là một con đường không có tiền đồ, nếu người có thể làm được những chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người, vượt qua vô số khó khăn hiểm trở, luôn vững bước tiến tới bất chấp mọi gian nan, đồng thời còn có vận khí không ai sánh nổi. Cuối cùng thành công trở thành chúa tể, đến lúc đó người chắc chắn sẽ phải đối mặt với một vị chúa tể khác khiêu chiến. Ta còn chưa đi đến độ cao đó nên không thể hiểu được tâm tình của người hoặc là của hắn. Nhưng ta nghĩ cho dù Quân Đồ Minh không tới tìm người, người cũng sẽ đi tìm hắn, ngoại trừ những trận tỷ thí đỉnh cao ra, còn có chuyện gì đủ khả năng làm cho chúa tể hứng thú đây?”

Địch Áo vẫn giữ vững trầm mặc, hắn đang cố gắng tiêu hóa kiến thức Ngõa Tây Lý truyền cho hắn.

“Thật ra phần lớn những thứ ta dạy cho người đều là Quân Đồ Minh đại đế lĩnh ngộ, nếu như có một ngày người có thể đánh bại hắn thì hãy cố gắng chuyển cáo lại toàn bộ nội dung chúng ta nói chuyện ngày hôm nay lại cho hắn.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Dùng thứ học được từ trên người hắn đánh bại hắn, nhất định sẽ khiến cho hắn cảm thấy rất đau xót. Giống như ta vậy, ha ha !”

Địch Áo nhìn Ngõa Tây Lý thật lâu, hắn biết Ngõa Tây Lý cực kỳ thống khổ vì tên môn sinh phản bội kia. Giờ phút này hắn âm thầm hạ lời thề nhất định phải đánh chết tên kia báo thù rửa hận cho Ngõa Tây Lý.

“Đối với người thì Quân Đồ Minh là một người mở đường, hắn đi trước người rất xa.” Ngõa Tây Lý nói: “Ta nói chuyện này cho người nghe là muốn người dừng cảm tiến tới, muốn dùng tâm thái không sợ hãi đối diện hết thảy. Làm như vậy là để bồi dưỡng ý chí của người, người phải tin rằng cho dù địch nhân mạnh, người nhất định sẽ mạnh hơn, vĩnh viễn không được buông tay đầu hàng. Khi người bắt đầu tiếp xúc với Nguyệt Ảnh đế quốc phải hành động cực kỳ cẩn thận, lỗ mãng sẽ mang tai hoạ ngập đầu đến cho người.”

“Ta hiểu, lão sư !” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Quân Đồ Minh đại đế là Thần Vũ Giả hệ gì?” hắn biết Quân Đồ Minh đại đế khẳng định không phải là Phong hệ, nếu không sau khi Quân Đồ Minh trở thành chúa tể, hắn cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

“Hắn là Thủy hệ Thần Vũ Giả.”

“Vậy nguyên lực dị hoá của hắn là gì?”

“Là Trọng Thủy.” Ngõa Tây Lý nói: “Có phải người cảm thấy quá bình thường hay không? Ha ha, trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể khinh thị Quân Đồ Minh đại đế, hắn ngưng luyện ra Trọng Thủy, mỗi một giọt đều nặng trăm ngàn cân. Người đã biết uy lực Băng Xuyên Hùng Vương đúng không? Nếu như nó tiếp cận Quân Đồ Minh thì hắn căn bản không cần động thủ, Băng Xuyên Hùng Vương sẽ bị Trọng Thủy dính ở trên người tươi sống đè chết.”

(Trọng thủy: nước nặng)

“Vài chục năm trước, Quân Đồ Minh đã có lực lượng làm toàn bộ đại lục run rẩy, hắn có thể làm cho sông lớn chảy ngược, có thể đối kháng biển rộng, thậm chí là nhấc bổng ngọn núi cao ngàn thước.” Ngõa Tây Lý rồi nói tiếp: “Đến hiện tại lực lượng của hắn chắc chắn là cường đại hơn, ban đầu các Thần Vũ Giả của Thần Vực không hề e ngại lực lượng di sơn đảo hải này, nhưng bọn hắn vô lực đối kháng Trọng Thủy của Quân Đồ Minh.”

“Sau khi Quân Đồ Minh thả ra nguyên lực, lấy hắn làm trung tâm trong phạm vi nghìn thước sẽ tràn ngập một loại hơi nước kỳ lạ, sau đó từ từ ngưng tụ thành Trọng Thủy. Chỉ cần bước vào phạm vi đó sẽ bị Trọng Thủy bám vào người, sau đó thể trọng nhanh chóng tăng lên gấp trăm lần, nghìn lần. Cho dù là Thần Vũ Giả cũng sẽ bị sức nặng đè chết.”

Địch Áo nghe mà trợn mắt líu lưỡi, trong tương lai hắn bắt buộc phải tỷ thí với quái vật đáng sợ như vậy? Phạm vi nghìn thước?? Cho dù hắn dùng biện pháp gì cũng không thể nào tránh thoát hơi nước lượn lờ, chưa nói tới phải tiếp cận đối thủ.

“Rất nhức đầu? Có phải cảm thấy Quân Đồ Minh không thể nào bị đánh bại hay không?” Ngõa Tây Lý cười mỉa mỉ, híp hai mắt lại hỏi một câu.

Địch Áo đau khổ gật đầu, nếu như lực lượng Quân Đồ Minh cường hãn như lời Ngõa Tây Lý nói, hắn chỉ có thể nhượng bộ lui binh mà thôi.

“Đó là chuyện của người.” Ngõa Tây Lý nói: “Ta đã cực khổ cả đời, không còn đủ thời gian để lưu ý quá nhiều chuyện, ừ, cảm giác lưỡi biếng rất là thoải mái, ha ha!”

“Lão sư, nếu Quân Đồ Minh là Thủy hệ Thần Vũ Giả, vậy thì tại sao ngài giết Áo Nhĩ Sát Nhã đoạt Phi Viêm chiến thương làm gì?” Địch Áo đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Phi Viêm chiến thương là thần khí Hỏa hệ hoàn toàn không có ý nghĩa đối với Quân Đồ Minh.”

“Không sai, có thể nghĩ tới điểm này đúng là rất thông minh.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Áo Nhĩ Sát Nhã cầm Phi Viêm chiến thương trong tay sẽ có uy năng quét ngang thiên hạ.” Quân Đồ Minh đại đế lo lắng Trọng

Thủy lĩnh vực của mình không ngăn nổi Thiên Hỏa của Áo Nhĩ Sát Nhã. Cho nên hắn luôn né tránh phát sinh xung đột với Thiên Không Thành.”

“Bây giờ Phi Viêm chiến thương đang ở đâu?” Dịch Áo lập tức dâng cao tinh thần.

“Không biết.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Quân Đồ Minh vốn muốn giao Phi Viêm chiến thương cho Tháp Sâm Đặc, Tháp Sâm Đặc là đệ nhất Thần Vũ Giả Hỏa hệ dưới trướng Quân Đồ Minh, xếp hạng thứ hai là Thần Vũ Giả Địa hệ, Lai An. Ta nhớ từng nói qua cho người, hai người bọn họ liên hiệp buông thả Hợp Kích Kỹ được gọi là siêu hạn kỹ có uy lực mạnh nhất thế giới.”

“Diệt Tuyệt?” Dịch Áo lập tức nghĩ tới chiêu này.

“Đúng là bọn họ.” Ngõa Tây Lý nói.

“Tháp Sâm Đặc cầm?” Dịch Áo lẩm bẩm.

“Người rất thông minh.” Ngõa Tây Lý lộ ra thần sắc vui mừng, nói tiếp: “Thoáng cái đã tìm ra điểm tối trọng yếu, Quân Đồ Minh rõ ràng đã đáp ứng giao Phi Viêm chiến thương cho Tháp Sâm Đặc, sau đó lại nuốt lời. Mặc dù Tháp Sâm Đặc không có biểu lộ bất kỳ oán hận, vẫn hiệu lực trung thành cho Quân Đồ Minh y như trước kia. Nhưng trong lòng hắn thật sự không có bóng ma, không có nghĩ gì hết sao? Dịch Áo, pháo đài chắc chắn nhất thường thường là bị phá hư từ bên trong, đáng tiếc, sau khi ta bắt đầu chạy trốn mới nghĩ tới điểm này.”

“Ta nghĩ không ra, nếu Phi Viêm chiến thương không hữu dụng đối với Quân Đồ Minh đại đế, tại sao hắn lại thất tín?”

“Trước đây rất lâu, bọn họ và Quân Đồ Minh là một đám bằng hữu cùng chung chí hướng, à, cộng thêm ta nữa. Chúng ta có cùng nguyện vọng và lý tưởng.” Thanh âm Ngõa Tây Lý từ từ chậm lại: “Khi đó Quân Đồ Minh là người đáng tin cậy, đối đãi với chúng ta thật lòng, cho nên chúng ta mới học được khá nhiều thứ từ trên người hắn. Thế nhưng, sau khi Quân Đồ Minh tiếp cận với đường ranh của cảnh giới chúa tể, hắn bắt đầu thay đổi. Thật ra ta có thể hiểu được hắn, hắn e sợ trong chúng ta sẽ ra đời một tồn tại có lực lượng kinh khủng giống như hắn.

“Cho nên hắn chẳng những sợ Tháp Sâm Đặc càng thêm mạnh mẽ, mà cũng sợ ngài...” Dịch Áo thở dài một hơi.

“Không khác biệt lắm!” Ngõa Tây Lý cười cười nói: “Dù sao chúng ta cũng không phải là hắn nên không thể hiểu được tâm tình của hắn.”

Dịch Áo cúi đầu yên lặng suy tư.

“Cho người nữa giờ, suy nghĩ cho kỹ đi.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Sau đó đi xuống chơi đùa với bọn họ , người còn trẻ, quá khắc khổ, quá cầu toàn cũng không có lợi.”

“Ta không có cầu toàn mà.” Dịch Áo không thể biện minh gì được, cô độc và an tĩnh là thói quen tạo thành từ nhiều năm, hắn không có cảm thấy mình kham khổ chút nào.

“Đi đi.” Ngõa Tây Lý không cho hắn giải thích, lưu lại một câu rồi biến mất ở trong làn gió.

246. Chương 246 : Yên Hội .

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 246 : Yên hội .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thánh Đế Tư học viện vốn là nơi dư thừa mỹ nữ, cộng thêm nữ nhi những gia đình quý tộc ở trong thành, vì thế số lượng mỹ nữ tham dự lần thịnh hội này đã đạt đến một con số kinh người.

Dõi mắt nhìn chung quanh đại sảnh, tất cả mọi góc ngách đều là nữ tử diện mạo xinh đẹp, vóc dáng thướt tha, hoặc là quý phụ sang trọng mỹ miều không khỏi làm cho Ca Đồn và Lôi Mông cảm thán chuyển đi này không uống, oán hận tại sao trên người không mọc thêm mấy con mắt.

Địch Áo vừa đi xuống đại sảnh liền thấy Ca Đồn, không phải là bọn họ quá đặc sắc, mà là vì hành vi quá lộ liễu làm cho người khác chú ý. Những nam nhân khác thường mượn rượu hoặc là dùng thứ gì đó che lại mờ ám nhìn lên, có nhìn cũng chỉ là quét qua mà thôi. Hoàn toàn không có ai giống như hai người này, dứt khoát nhìn thẳng, trợn mắt ngó chừng không tha, thiếu chút nữa là ném con người vào trong y phục của người ta luôn rồi.

“Ta nói này, các người không sợ trông mắt của mình lòi ra à?” Địch Áo đi tới vỗ vỗ bả vai Ca Đồn, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, Ca Đồn không phải luôn tự xưng là cao thủ tán gái hay sao, vì sao hôm nay lại giống y như Lôi Mông vậy?

“Cái gì?” Ca Đồn quay đầu nhìn lại, vừa thấy là Địch Áo thì cười cười đưa tay lau nước miếng dính trên miệng, nói: “Chúng ta đang dùng ánh mắt thuần khiết thưởng thức cái đẹp, không giống với những người kia, chẳng lẽ người không phát hiện ánh mắt của bọn hắn thật ra cũng ẩn tàng tâm tư mờ ám hay sao? Còn ánh mắt của chúng ta lại là trong sáng, chân thành và cực kỳ thuần khiết.”

Lôi Mông đứng ở một bên sững sờ nhìn sang Ca Đồn, há miệng nhưng không biết nói gì nữa, tên này hình như quá vô sỉ thì phải? Mới vừa rồi còn vô cùng cao hứng bình luận người đẹp từ đầu xuống gót chân kia mà?

Hiển nhiên tại phương diện này da mặt Ca Đồn dày hơn Lôi Mông nhiều, vừa nói chuyện, Ca Đồn vừa nói chuyện vừa gật đầu mỉm cười với một thiếu nữ vô tình đi ngang qua, nhưng đối phương lại xấu hổ đỏ mặt, vội vã cúi đầu đi tới.

Địch Áo nhìn theo ánh mắt Ca Đồn nhất thời phát hiện ra vấn đề, không khỏi nở nụ cười gian manh: “Ta tin tưởng người không có tâm tư gì mờ ám, nhưng người cho rằng ánh mắt của mình rất thuần khiết?”

Ca Đồn quay đầu trừng mắt nhìn lại Địch Áo: “Người muốn nói gì?”

“Ta nghĩ rằng thật ra không cần biết ánh mắt có thuần khiết hay không, quan trọng nhất là... góc độ.” Địch Áo cố nín cười, nói thật nhỏ.

“Chuyện này có quan hệ gì tới góc độ? Địch Áo tiên sinh, mặc dù người là đội trưởng của chúng ta nhưng người không thể thuận miệng nói bừa được, nói gì cũng phải có căn cứ nha!” Ca Đồn vừa biện minh cho mình, vừa liếc mạt phẫn bác Địch Áo.

“Người chưa từng nghe qua câu gì sao? Khi một nam nhân nhìn nữ nhân, nếu như chỉ nhìn từ eo trở lên thì đó là thưởng thức, nhưng nếu như người chú ý vị trí từ eo trở xuống, hẳn là ... hẳn là cái gì đó, ta nghĩ không cần ta nói ra chứ?” Địch Áo không thèm để ý đến Ca Đồn nữa, vừa nói ra câu này quả nhiên Ca Đồn nhất thời trở nên lúng túng.

Thế nhưng, ngay sau đó Địch Áo lập tức phải hối hận vì lời nói của mình, một thanh âm có vẻ hả hê vang lên phía sau hắn: “Ta cũng biết mấy người bọn hắn đứng chung một chỗ sẽ không bao giờ nói chuyện tốt mà, Tác Phi Á, người xem đi, ta nói đúng không?”

Địch Áo rất quen thuộc thanh âm này, chắc chắn là từ miệng Y Toa Bối Nhĩ phát ra. Dĩ nhiên, Địch Áo không quan tâm chuyện này, mà là nghe ý tứ Y Toa Bối Nhĩ, hình như Tác Phi Á đang ở nơi này?

Địch Áo quay đầu nhìn lại liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hết hồn, bao gồm cả Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ, phía sau hắn có mười mấy nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đang đứng đó.

“Ta cứ thấy kỳ lạ tại sao tìm mãi không ra các người, thì ra cả đám trốn ở chỗ này nhìn lên nữ tử.” Y Toa Bối Nhĩ e sợ cho thiên hạ không loạn, thở dài nói tiếp: “Lúc này Tác Phi Á còn khen người tốt, thật sự không nghĩ tới, ai dè...”

Địch Áo trực tiếp câm lạng luôn, ta không có làm gì kia mà? Tại sao lại biến thành nhìn lên nữ tử rồi? Rồi lại nói, nơi này có bao nhiêu nữ tử đẹp hơn Tác Phi Á, đáng giá cho hắn nhìn lên hay không đây?

Mấy nữ tử kia nhìn tới mấy người Dịch Áo, không khỏi che miệng cười cười, này giờ các nàng nào loạn âm ỉ đòi đi xem vị hôn phu của Tác Phỉ Á, cái người được xưng là thiên tài dùng không tới một năm đã tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ, bọn họ không thể nào nghĩ tới sẽ gặp được tình cảnh này.

Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời trợn mắt về phía Dịch Áo, cho đến hiện tại thì tất cả hình tượng của bọn hắn đều bị hủy diệt triệt để rồi.

“Không phải như ngươi nghĩ, ta chỉ mới vừa...”

Dịch Áo muốn nói là chỉ vừa đi tới, nhìn lên không phải là hắn, mà là Ca Đồn và Lôi Mông, nhưng còn chưa dứt lời đã bị Ca Đồn cắt ngang.

“Đừng u mê nữa, Dịch Áo, chuyện như vậy càng tô càng đen, nếu đã bị bắt tại trận thì thừa nhận sai lầm đi, ngay cả điểm nhỏ này ngươi cũng dám đương không nổi sao?” Ca Đồn đưa tay nắm cổ Dịch Áo lắc lắc mấy cái, nói gì cũng không thể để cho tên này hất văng ra ngoài, nếu mọi chuyện đã bị lộ thì tất cả cùng nhau chết đi mới càn tình càn nghĩa.

Lôi Mông cũng nhìn thấu dụng ý Ca Đồn, mỉm cười xấu xa bước lên nói hùa theo: “Ca Đồn nói không sai, dám làm thì dám chịu, huống chi đây không phải là đại sự, nam nhân nào chẳng có tính này, ta tin tưởng Tác Phỉ Á sẽ có tha thứ cho ngươi.”

“Tin tưởng cái rắm !” Dịch Áo thật sự bất đắc dĩ nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Từ trên vẻ mặt Tác Phỉ Á thì nhìn không ra biểu tình gì cả, trước sau vẫn bình thản như một, phẳng phất như nàng chưa từng nghe thấy gì, chỉ nhẹ giọng nói: “Chúng ta tới là để gọi các người qua bên kia, các bạn học của ta muốn gặp các người.”

Dịch Áo thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, xem ra Tác Phỉ Á rất có lòng tin đối với mình.

Nhưng câu nói kế tiếp của Tác Phỉ Á lại tràn đầy mùi vị uy hiếp: “Những nữ tử ở bên kia dễ nhìn hơn.”

Nói xong Tác Phỉ Á cũng không thèm để ý mấy người Dịch Áo phản ứng ra sao, lập tức xoay người rời đi. Y Toa Bối Nhĩ và mười mấy nữ tử cười cười nói nói đuổi theo phía sau, lúc rời đi vẫn không quên liếc mắt người Dịch Áo, ý tứ trong ánh mắt kẻ ngu cũng có thể hiểu được.

“Các người hài lòng chưa?” Dịch Áo cười khổ nói với hai tên bạn xấu.

Ca Đồn và Lôi Mông gượng cười, không hện mà cùng nhau quay đầu sang nơi khác làm như không nghe thấy gì hết.

“Đi thôi, qua đó xem thế nào.” Dịch Áo thở dài.

“Ngươi định đi thật à?” Ca Đồn kinh hãi hết hồn, hắn đã có thể dự liệu được kết quả nếu đi qua bên kia, cả đám không bị biến thành ‘sắc lang’ mới là lạ.

“Dĩ nhiên các người có thể lựa chọn không đi, tiếp tục lưu lại nơi này là được rồi.” Dịch Áo cười cười cổ quái, không cần để ý tới hai tên này nữa, vừa xoay người bước đi vừa ném lại một câu: “Có lẽ ta sẽ nói chuyện với Y Toa Bối Nhĩ.”

Hai người Ca Đồn và Lôi Mông đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau, bọn họ không hiểu Dịch Áo có ý gì.

“Ngươi có cảm thấy hắn cười rất kỳ quái?”

“Không sai, nhất định là có vấn đề.”

Hai người suy nghĩ hồi lâu cũng không thể cho ra kết luận, qua một lúc sau Ca Đồn mới bừng tỉnh đại ngộ hét lên: “Nguy rồi, đi mau.”

“Tại sao?” Lôi Mông vừa theo sát Ca Đồn vừa hỏi gấp.

“Ngươi quên chúng ta từng đàm luận Y Toa Bối Nhĩ thế nào rồi à?”

“Vậy thì thế nào? Nàng không thể nào biết được.” Lôi Mông lầm bầm một câu, dần dần đi chậm lại.

“Người đừng quên Dịch Áo.” Ca Đồn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tên kia là người hoàn toàn không có phong độ, lúc này chúng ta cố ý kéo hắn vào vũng bùn, bây giờ hắn nhất định sẽ trả thù chúng ta.”

“Dịch Áo không vô sỉ như người nói đâu?” Lôi Mông hơi hơi hồ nghi, nhưng vừa nói ra miệng, hắn liền nhớ lại cảnh tượng lúc này, sau đó im lặng chạy theo Ca Đồn. Hắn và Ca Đồn vừa mới hăm hại Dịch Áo xong, Dịch Áo hoàn toàn có lý do phản kích.

Lúc này cảnh tượng ở giữa quảng trường không giống như Ca Đồn tưởng tượng.

“Hai người kia đâu?” Tác Phỉ Á thấy Dịch Áo tới mỉm cười tiến lên nghênh đón, nhẹ nhàng khoác tay Dịch Áo, thật ra Tác Phỉ Á để ý đến những lời kia, các nam nhân ngồi cạnh nhau hàn huyên chủ đề nữ nhân là rất bình thường. Mấu chốt vấn đề là bên cạnh đang có rất nhiều đồng học, vì thế Tác Phỉ Á hơi khó xử, phải giả lơ như không biết.

“Bọn họ hả?” Dịch Áo cười cười nói: “Bọn họ sắp sửa chạy tới đây gặp các người.”

“Tại sao?” Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi, sau đó cười cười nói: “Chẳng lẽ là vì câu nói của Tác Phỉ Á?”

Các nữ tử đứng cạnh cũng cười theo, không thể khoa trương như vậy chứ, nghe được bên này có nữ tử xinh đẹp liền chạy tới, ngay cả biểu hiện cũng không để ý? Ở trong lễ hội thể này lại cầm đầu chạy tới? Các nàng đúng là không tin.

Nhưng mà sau một lát, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn ra xa xa, bọn họ thấy hai thân ảnh đang lao đến cực nhanh, dĩ nhiên ‘cực nhanh’ ở trong trường hợp này chỉ là tương đối, ít nhất là trong lúc diễn ra yến hội sẽ không có ai ‘bước đi’ với tốc độ như vậy.

“Ha ha, rốt cuộc tìm được người rồi, Dịch Áo.” Giọng Ca Đồn nói có vẻ quá khoa trương, rõ ràng là mấy phút trước đã gặp Dịch Áo, thế mà hắn lại nói y như cả ngày không gặp vậy.

“Tìm ta có việc?” Dịch Áo làm bộ kinh ngạc hỏi.

“Ừ ừ, có chuyện phải thương lượng với người một chút.” Lôi Mông vừa nói vừa liếc qua vẻ mặt Y Toa Bối Nhĩ, cố gắng nhận ra rốt cuộc Dịch Áo đã chửi bới hay nói xấu gì bọn họ hay không.

Vô tình biểu hiện của Lôi Mông và Ca Đồn vừa vặn đúng với lời Y Toa Bối Nhĩ nói lúc này, các nữ tử không nhận được đều bật cười thành tiếng.

“Tại sao?” Ca Đồn và Lôi Mông không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vã hỏi lại.

“Các người lấy cớ quá dở.” Tác Phỉ Á dở khóc dở cười, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm sau này nhất định phải để cho Dịch Áo cách xa hai tên này một chút, nếu không sớm muộn gì cũng phải học xấu.

Ca Đồn và Lôi Mông bị các nữ tử cười chế giễu làm cho vô cùng lúng túng, bất đắc dĩ hơn nữa chính là bọn họ không biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Hai người đồng thời dời ánh mắt lên trên người Dịch Áo, nhất định là do tên này nói gì đó, bằng không chuyện này nhất định sẽ không phát sinh.

Dịch Áo phát tay ra vẻ vô tội, quả thật hắn không làm gì cả, chỉ nói có một câu mà thôi, là do Ca Đồn và Lôi Mông phối hợp hành động quá tốt.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên vang lên phía sau lưng mọi người: “Người chính là Dịch Áo?”

Đám người Dịch Áo xoay người nhìn lại thì thấy Khoa Lâm mặt mày xanh mét đứng đó, phía sau Khoa Lâm là bảy, tám lão giả mặc y phục đắt tiền. Sắc mặt bọn họ rất khó coi, trong mắt chứa đầy lửa giận lạnh lùng ngó chừng Dịch Áo.

Y Toa Bối Nhĩ nhìn Khoa Lâm, rồi lại nhìn những lão giả kia, khe khẽ thở dài một tiếng, nàng biết Khoa Lâm mang theo trưởng bối trong nhà tới tìm phiền toái. Cho nên Khoa Lâm xong đời, gia tộc của hắn cũng tiêu rồi. Nhã Duy Đạt cố ý che giấu tin tức là vì thử dò xét phản ứng của bọn hắn, hiện tại gia tộc Khoa Lâm đã lãng phí cơ hội cuối cùng.

247. Chương 247 :gieo Gió Gặp Bão (thượng).

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 247 :Gieo gió gặp bão (thượng).

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Có việc?” Địch Áo kinh ngạc chuyển tầm mắt về phía đối phương, Thánh Đế Tư thành có thể giành được đại thắng là nhờ Ngõa Tây Lý xuất thủ, vào lúc này Khoa Lâm còn dám tới tìm phiền toái chẳng phải là điên rồi sao?

Nhìn vẻ mặt vô tội của Địch Áo, Khoa Lâm giận quá thành cười, quát lớn: “Ha ha, không phải là người đã quên những gì đã nói rồi chứ? Cách Lý Phỉ Tư bây giờ đang nằm ở trên giường sinh tử không biết, người lại dám ngênh ngang xuất hiện ở nơi này, đúng là không thêm đặt Thánh Đế Tư thành vào trong mắt mà.”

Địch Áo cười cười: “Thì ra Khoa Lâm các hạ có thể đại diện cho toàn bộ Thánh Đế Tư thành.”

“Nếu như Khoa Lâm không thể, vậy thì thêm chúng ta nữa thì sao?”

Theo một thanh âm trầm đục vang lên, một gã đại hán trung niên từ trong đám người đi tới trước mặt Địch Áo, ánh mắt ngó chừng Địch Áo không thêm che dấu địch ý.

Y Toa Bối Nhĩ dứt khoát quay đầu xoay sang một bên không đành lòng nhìn nữa. Tên Khoa Lâm ngu xuẩn lại kéo cả người nhà Cách Lý Phỉ Tư tới nơi này, nhìn bộ dáng hần quyết tâm muốn gây chuyện lớn rồi.

Chỉ có điều Khoa Lâm nhất định không bao giờ ngờ được bởi vì hần phạm sai lầm một lần lại mang đến cho gia tộc của hần tai họa ngập đầu.

Địch Áo lẳng lặng đánh giá những người mới tới, đối phương khoảng hai mươi mấy người, ai nấy đều mang thần sắc oán giận, bộ dạng y như muốn ăn tươi nuốt sống hần vậy. Hình như hần chưa từng đắc tội nhiều người như vậy mà?

“Bọn họ là người nhà Cách Lý Phỉ Tư.” Tác Phỉ Á nghiêng đầu nói nhỏ bên tai Địch Áo.

Giờ phút này mọi người ở chung quanh đã chú ý tới không khí bên này có điểm khác thường, bốn phía từ từ yên tĩnh lại. Phần lớn ánh mắt nhìn về phía Khoa Lâm mang theo một tia thương hại, chộc ai không tốt, tại sao lại gây sự với đệ tử Thánh giả chứ? Không phải là ngại mạng mình quá dài hay sao?

Đại hán trung niên thấy Địch Áo im lặng đứng tại chỗ, còn tưởng rằng Địch Áo sợ hãi, không khỏi cười lạnh nói: “Ta sẽ mang tên này đi, máu Cách Lý Phỉ Tư không thể chảy vô ích, hần nhất định phải trả giá cho hành vi ngông cuồng của mình. ”

Hần nói lời này là đang nhắc nhở những người chung quanh, nếu như có ai muốn can thiệp sẽ phải nghĩ đến hậu quả đối địch với gia tộc hần, đồng thời cũng nói ra chính nghĩa của mình.

Phí sau gã đại hán trung niên chợt có mấy người lao tới Địch Áo.

Địch Áo bình thản đứng đó, người nhà Cách Lý Phỉ Tư không nói đạo lý như vậy sao? Nếu đã thế một hồi động thủ cũng không cần phải do dự gì nữa.

Ca Đồn và Lôi Mông lập tức biểu lộ lập trường của mình, Lôi Mông trực tiếp thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ chuẩn bị chiến đấu, Ca Đồn ngẩng đầu huyết sáo, ngay sau đó mọi người nghe thấy một tiếng gầm thét từ phương xa vọng lại. Sắc mặt bọn họ đồng thời biến đổi, những người đứng ở nơi này đều đã chiến đấu với các bộ lạc võ sĩ trong thời gian rất dài, nên vô cùng rõ ràng chỗ đáng sợ của yêu thú.

Tác Phỉ Á vẫn lẳng lặng đứng cạnh Địch Áo, thần sắc bình tĩnh nói rõ ý định sẵn sàng cùng tiến cùng lùi với Địch Áo.

Mấy người kia thấy tình hình như thế thì quay đầu nhìn lại gã đại hán trung niên, đạo sư Tác Phi Á là Lâm Tái, bọn họ không thể làm bừa được.

“Chân thành khuyên các người một câu, tốt nhất là vui vẻ hợp tác, nếu không ta cũng không ngần ngại giết người ngay tại chỗ này.” Đại hán trung niên nói rất chậm, nghe giống như khuyên nhủ mấy người Dịch Áo, kì thực là cố ý chọc giận bọn họ. Nếu như Dịch Áo phản kháng thì quá tốt rồi, sau này cho dù xảy ra chuyện gì Lâm Tái cũng không có lý do gây phiền toái cho bọn họ.

Nhìn gã đại hán trung niên cố gắng chọc giận mình, Dịch Áo buồn cười nói: “Thật ra ta cũng không để ý chuyện đó, ngài hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến cảm thụ của ta.”

“Ha ha.” Khoa Lâm cười lạnh nói: “Dịch Áo ơi là Dịch Áo, ta nên khen người to gan lớn mật, hay phải nói người không biết sống chết? Người có biết đang nói chuyện với ai không? Mười năm trước Lý Tra Đức thúc thúc đã tấn thăng lên Võ Tôn rồi, chỉ dựa vào người?”

Khoa Lâm lắc đầu ra vẻ châm chọc.

Dịch Áo nhìn về phía Khoa Lâm, đáp: “Hình như người không có tư cách nói chuyện ở nơi này thì phải? Ta ghét nhất là loại người như người, người có tin rằng một khi bắt đầu chiến đấu, người thứ nhất ta giết chính là người hay không?”

Khoa Lâm không tự chủ nhớ lại thảm trạng ngày đó của Cách Lý Phỉ Tư, theo bản năng lùi về sau một bước, chợt nhận ra hành động này quá mất mặt, thẹn quá thành giận nói: “Lý Tra Đức thúc thúc, còn khách khí với hần làm gì, giữ lại sớm muộn gì cũng trở thành tai họa.”

Khoa Lâm vừa nói ra khỏi miệng, chẳng những sắc mặt Lý Tra Đức khó chịu, ngay cả người nhà Khoa Lâm cũng phải lúng túng. Nói cho cùng người Dịch Áo đả thương là Cách Lý Phỉ Tư, xử lý Dịch Áo thế nào là chuyện của Lý Tra Đức, người thân là văn bối làm gì có tư cách quơ tay múa chân ở chỗ này? Chẳng lẽ Lý Tra Đức muốn làm gì cần phải hỏi ý người?

Khoa Lâm cũng ý thức được mình nói sai, biết điều im lặng lui qua một bên, chỉ là đôi mắt oán độc vẫn cắm trên người Dịch Áo, tựa hồ chỉ khi nào tận mắt nhìn thấy Dịch Áo ngã gục mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng hần.

“Các người đã quyết tâm phản kháng, vậy thì không thể trách chúng ta ý lớn hiếp nhỏ, ban đầu các người cũng đối phó Cách Lý Phỉ Tư như thế, đúng không?” Đại hán trung niên cười lên dữ tợn, hai bàn tay chợt lóe hồng quang, nhiệt độ bốn phía lập tức gia tăng.

Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía Khoa Lâm. Tình hình ngày đó hần cũng nhìn thấy rõ ràng, Dịch Áo dưới tình huống không thể nhịn được nữa mới xuất thủ phản kích đánh trọng thương Cách Lý Phỉ Tư, Khoa Lâm lại có thể đổi trắng thành đen?

Nhìn thấy ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ ẩn chứa phẫn nộ, Khoa Lâm làm bộ như không có chuyện gì quay đầu sang nơi khác. Nếu như nói sự thật ra thì hần khó tránh khỏi dính líu, cho nên Khoa Lâm nói thành đám người Dịch Áo cùng nhau tấn công một lòng dồn Cách Lý Phỉ Tư vào chỗ chết. Hần phải liều mạng chống cự và nhờ nhóm hộ vệ ngăn cản mới có thể dẫn Cách Lý Phỉ Tư trốn thoát.

Chính là vì Khoa Lâm nói đám người Dịch Áo tàn bạo đến mức không chịu nổi, đại hán trung niên mới hạ quyết tâm mặc kệ Nhã Duy Đạt và Tây Cách Thụy Na khuyến cáo, giống trống khua chiêng đứng ra báo thù cho Cách Lý Phỉ Tư.

Đúng lúc này, kèm theo tiếng bước chân ùng ùng kéo tới, đám người kinh hô đạt sang hai bên mở ra một con đường rộng rãi, Hỏa Hồng Thú từ từ xuất hiện ở trước mắt mọi người lao thẳng tới chỗ Ca Đồn.

Đại hán trung niên vui mừng trong lòng, không nghĩ tới ngày hôm nay chẳng những có thể báo thù cho Cách Lý Phỉ Tư, mà còn có thể bắt được một con Hỏa Hồng Thú trân quý, đúng là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện. Đại hán trung niên e sợ lưu lại thời gian quá lâu, lỡ may đám người Tây Cách Thụy Na chạy tới thì không dễ động thủ, lập tức lớn tiếng quát: “Bắt giữ mấy tên không biết sống chết này lại ”

Nếu tộc trưởng đã nói như vậy, mấy người kia không cần phải băn khoăn gì nữa, vội vã xông về phía mấy người Dịch Áo, mấy vị trưởng giả của gia tộc Khoa Lâm cũng xuất thủ. Thế nhưng phía sau đám người

Địch Áo còn có một đám học viên Thánh Đế Tư học viện. Vì thế bọn hán công kích phải bảo lưu một phần lực lượng, sợ lỡ tay xuất hiện ngộ thương. Dù sao học viên nơi này đều có bối cảnh không đơn giản, bọn họ có thể đắc tội một mình Tác Phỉ Á, nhưng không dám đồng thời đắc tội nhiều người như vậy.

Hỏa Hồng Thú vừa thấy chủ nhân bị công kích, nhất thời giận dữ giơ cao hai vó trước đập mạnh xuống đất, một luồng lửa đỏ theo đó xuất hiện, phóng thẳng tới mấy gã võ sĩ đang chạy về phía Địch Áo.

Cùng lúc đó Ca Đôn và Tác Phỉ Á cũng xuất thủ, Liệt Diễm Trảm và Đông Khí Ba chia ra hai hướng đánh tới đám võ sĩ kia, thân thể Lô Mông bộc phát quang mang vàng kim rực rỡ đón đỡ hầu hết công kích lao tới. Mặc dù bên phía địch nhân có vài Cực Hạn võ sĩ, nhưng hoàn cảnh nơi này đã hạn chế thực lực bọn hán khá lớn, đừng bảo là bí kỹ cường hãn, ngay cả buồng thả Phong Nhận, Liệt Diễm Trảm cũng phải vô cùng cẩn thận vì sợ ngộ thương người khác. Cho nên uy lực công kích bị giảm mạnh không thể nào tạo thành thương tổn cho Lô Mông.

Địch Áo cười lạnh, chiến đấu trong trường hợp này Phong hệ võ sĩ có ưu thế quá lớn, đối phương không dám buông thả bí kỹ công kích phạm vi lớn, nhờ vậy không gian hoạt động của hán tự nhiên rộng hơn rất nhiều. Ngay khi Địch Áo định buông thả Phong Ưu Nhã bất chợt nhìn thấy ánh mắt gã đại hán trung niên tỏa ra sát ý điên cuồng, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác không tốt, vội vã dừng bước.

Đại hán trung niên chấp hai tay lại trước ngực, một con Hỏa long lập tức xuất hiện lao về phía mấy người Địch Áo, lúc này gã đại hán trung niên đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng thê thảm khi mấy người Địch Áo bị ngọn lửa thiêu đốt, mấy người này chắc chắn phải chết.

Trước đó gã đại hán trung niên còn lưu lại mấy phần đường sống, nhưng bây giờ lại xuất thủ không hề có kỵ là do biến hóa tâm lý.

Trước kia hán mong chờ Cách Lý Phỉ Tư có thể dưỡng thương thật tốt, hy vọng Tác Phỉ Á có thể thức thời vứt bỏ tên hôn phu bất tài ghê tởm kia. Ngược lại nhận lời Cách Lý Phỉ Tư rồi trải qua những ngày tốt đẹp, nhưng Tác Phỉ Á ra tay cùng lúc với Địch Áo đã biểu lộ lập trường rõ ràng, điều này làm cho hán hoàn toàn mất hy vọng.

Nếu như Cách Lý Phỉ Tư không chiếm được, vậy thì bất luận kẻ nào cũng đừng mong có được, hán không chỉ muốn hủy diệt Địch Áo, mà còn muốn giết chết Tác Phỉ Á. Dĩ nhiên, nếu như công khai hạ sát Tác Phỉ Á thì gia tộc bọn hán đừng mong ở lại Thánh Đế Tư thành thêm một ngày. Nhưng trước mắt đang có một cơ hội tốt, hán có thể mượn danh nghĩa công kích Địch Áo để đánh một kích tiêu diệt toàn bộ chương ngại.

Hỏa long lao tới chỗ mấy người Địch Áo quá nhanh, cho dù là bọn họ muốn chạy hay né cũng chỉ có một kết quả mà thôi

Khoa Lâm nhìn thấy cảnh tượng thì lộ ra thần sắc không đành lòng, nói cho công bằng thì hán thật tâm đối với Y Toa Bối Nhĩ. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà hai người càng chạy càng xa.

Khoa Lâm thống khổ nhắm mắt lại, hán không đành lòng nhìn thấy Y Toa Bối Nhĩ bị Hỏa long thôn phệ.

Đúng lúc này, nhiệt độ không khí đột ngột giảm xuống, ngay sau đó một luồng sáng trắng bắn tới gần cản trước mặt Hỏa long, theo một trận nổ ầm ầm, con Hỏa long đã bị luồng khí lưu lạnh lẽo dập tắt, chỉ còn vô số đốm lửa tàn bay ra bốn phía. Sau đó luồng sáng trắng kia mới từ từ chìm xuống mặt đất, thì ra là Băng Chi Khế Ước.

248. Chương 248: Gieo Gió Gặp Bão (hạ).

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 248: Gieo gió gặp bão (hạ).

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Lý Tra Đức, người đã làm cho ta thất vọng.” Một thanh âm lạnh như băng vang lên ở trong đám người, sau đó Tây Cách Thụy Na chậm rãi đi ra chắn trước mặt đám người Dịch Áo, gương mặt nhìn thẳng vào gã đại hán trung niên.

Lâm Tái cũng xuất hiện vỗ nhẹ lên bả vai Tác Phỉ Á để xoa dịu cảm xúc, rồi bước thẳng về phía trước sóng vai với Tây Cách Thụy Na.

Càng lúc càng có nhiều cường giả xuất hiện, bọn họ từ các phương hướng tụ lại tạo thành một vòng tròn lớn vây quanh tất cả mọi người vào giữa.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lý Tra Đức có vẻ thương hại, có tiếc hận, cũng có chán ghét và lạnh lùng. Nói thật ra nếu như bọn họ không đề phòng Lý Tra Đức, một khi để cho Lý Tra Đức đắc thủ, chắc chắn Thánh Đế Tư thành sẽ lâm vào tai họa ngập đầu, cũng có thể nói Lý Tra Đức bởi vì của mình đã lôi cả Thánh Đế Tư thành vào bể khổ, đây là chuyện bọn hắn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được.

Lý Tra Đức kinh ngạc nhìn quanh, tầm mắt của hắn chậm rãi quét qua Tây Cách Thụy Na, Lâm Tái và một đám cường giả. Giờ phút này hắn có thể cảm giác được dịch ý nồng đậm từ vòng vây ép tới.

“Các người...” Lý Tra Đức ngừng lại hít sâu một hơi: “Tây Cách Thụy Na, người nhất định phải bao che tên Dịch Áo này?”

“Từ bao che dùng không chính xác lắm, Dịch Áo chưa từng làm sai chuyện gì.” Tây Cách Thụy Na vẫy vẫy tay, Băng Chi Khế Ước đang cắm trên mặt đất bỗng rung động mấy lượt, rồi từ từ trôi lên bay trở về trong tay Tây Cách Thụy Na: “Chỉ có người, Lý Tra Đức, người che chở Cách Lý Phỉ Tư quá mức.”

“Ta che chở hắn?” Lý Tra Đức giận quá thành cười, gào lên: “Hắn bây giờ đang bệnh liệt giường không thể động đậy, mỗi ngày đều ho ra máu, sinh cơ càng ngày càng yếu ớt. Tây Cách Thụy Na, người không có kết hôn, cũng chưa từng sinh dưỡng hài tử, người căn bản không hiểu được cảm giác của ta.”

Lý Tra Đức nói rất quá đáng, chưa từng có ai dám dùng chuyện này kích thích Tây Cách Thụy Na, ánh mắt nàng dần dần ảm đạm, không tự chủ được nhớ lại phần mộ vô danh ở phương xa.

“Còn các người nữa, trong mắt Lý Tra Đức tràn đầy lửa giận: ”Các người định làm gì? Bởi vì con nhỏ chết tiệt kia mà đối địch với ta?”

Các cường giả chung quanh vẫn duy trì trầm mặc, người trực tiếp xử lý chuyện này là Nhã Duy Đạt, không phải là bọn họ, cho nên bọn họ cũng lười trả lời những câu hỏi giận dữ như thế này.

“Nhã Duy Đạt đâu? Nàng ta ở đâu?” Lý Tra Đức quát lên.

“Nhã Duy Đạt viện trưởng sẽ không gặp người.” Tây Cách Thụy Na thất thần hồi lâu mới tỉnh lại, bởi vì Lý Tra Đức cố ý chạm vào chỗ đau nhất trong nội tâm của nàng, nên ngữ khí còn lạnh hơn cả lúc này: “Nhã Duy Đạt viện trưởng cố ý giấu một tin tức chính là để khảo nghiệm người, thật đáng tiếc người không có thông qua khảo nghiệm này.”

“Khảo nghiệm?” Lý Tra Đức sửng sốt: “Khảo nghiệm gì?”

“Nếu như người có thể tha thứ những người trẻ tuổi lỡ tay làm chuyện vọng động thì người vẫn là một phần tử của chúng ta.” Tây Cách Thụy Na chậm rãi nói: “Nếu như người không tha thứ đi làm chuyện vô nghĩa nào đó, lấy tính cách của người nhất định sẽ che giấu thù hận vào sâu dưới đáy lòng. Một khi người cho rằng cơ hội đã đến sẽ lập tức giải phóng thù hận ra ngoài, vì thế sẽ mang tai nạn đến cho Thánh Đế Tư thành.”

“Ha ha ha ~!” Lý Tra Đức cất tiếng cười to: “Con của ta vẫn nằm trên giường không dậy nổi, tại sao ta phải tha thứ bọn họ? Nói ta nghe coi, Tây Cách Thụy Na, nếu đổi lại là người, người sẽ chấp nhận tha thứ?”

“Đành phải như vậy thôi, Lý Tra Đức, dẫn người nhà của người rời khỏi Thánh Đế Tư thành đi, người đã là người không được nơi này hoan nghênh nữa.” Tây Cách Thụy Na nắm chặt Băng Chi Khế Ước, chậm rãi nhả ra từng chữ: “Hoặc là dẫn người nhà của người chiến đấu với chúng ta.”

Ánh mắt Lý Tra Đức động lại bắn ra tia sáng cực kỳ hung ác, ngó chừng Tây Cách Thụy Na không tha. Thế nhưng hắn không dám khiêu chiến Tây Cách Thụy Na, tình hình hiện tại rất dễ nhìn ra được các gia

tộc Thánh Đế Tư thành đều ủng hộ Tây Cách Thụy Na. Lấy sức một mình hấn khiêu chiến cả tòa thành đúng là không thực tế, làm thế chỉ có thể bị diệt vong mà thôi.

Các võ sĩ phía sau Lý Tra Đức đều lộ vẻ kinh hoảng, bọn họ đi theo chủ nhân hoành hành bên ngoài đã lâu nên tầm mắt cũng có chỗ đặc sắc, bọn họ có can đảm bắt nạt vài người, vài gia đình nhỏ nhỏ, nhưng đối kháng với Thánh Đế Tư học viện thì bọn họ không làm được. Nếu như Lý Tra Đức thật sự nổi điên ra lệnh chiến đấu, bọn họ sẽ lập tức đầu hàng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, kết quả ngày hôm nay đã quá rõ ràng rồi, hoàn toàn không đáng giá góp cái mạng nhỏ vào làm gì.

“Còn nữa, Khoa Lâm, người trở về nói cho người nhà của người, tất cả cùng rời khỏi thành với Lý Tra Đức luôn đi.” Tầm mắt Tây Cách Thụy Na rơi lên trên người Khoa Lâm: “Nếu như hoàng hôn ngày mai các người vẫn còn lưu lại Thánh Đế Tư thành, vậy thì các người chính là địch nhân của chúng ta.”

“Người có thể đại biểu Thánh Đế Tư học viện không?” Lý Tra Đức âm trầm nói.

“Đây chính là ý của Nhã Duy Đạt viện trưởng.” Tây Cách Thụy Na lạnh lùng trả lời.

“Tốt, rất tốt, Tây Cách Thụy Na, người chuyển cáo Nhã Duy Đạt câu, sẽ có một ngày Lý Tra Đức sẽ trở lại.” Giọng Lý Tra Đức nói rất trầm trọng, gần như đã hạ lệnh rồi.

“Ta sẽ chuyển cáo cho nàng.” Tây Cách Thụy Na trả lời rất bình thản.

Lý Tra Đức đột nhiên xoay người bước nhanh ra ngoài, vừa đi được vài bước lại quay đầu nhìn về phía Tây Cách Thụy Na: “Ta không hiểu, là tại sao? Tại sao Nhã Duy Đạt phải làm như vậy?”

“Bởi vì người là người rất dễ bị thù hận che mờ đôi mắt, nếu giữ lại người sẽ biến thành mầm mống tai hoạ.” Tây Cách Thụy Na lạnh lùng trả lời, hiện tại đã không cần thiết giải thích điều gì với Lý Tra Đức.

Lý Tra Đức cười lên điên cuồng, tiếp tục cất bước rời đi, những võ sĩ do hắn mang đến bắt đầu chia làm hai phái, một nhóm do dự chốc lát rồi bước nhanh đuổi theo Lý Tra Đức, một nhóm phái thì ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

“Tây Cách Thụy Na viện trưởng.” Lúc này Khoa Lâm mới phục hồi tinh thần gào lên.

“Cút !” Tây Cách Thụy Na quát một tiếng.

Phía tây quảng trường có một tòa tiểu lâu bốn tầng, tầng trên cùng rất rộng rãi, từ trên đó có thể nhìn bao quát hết thấy cảnh tượng vào trong tầm mắt, trong một gian phòng nhỏ đang có hai người thấp giọng đàm luận.

“Ngài muốn thế nào ?” Giọng nữ nhàn nhạt hỏi.

“Ta cần tiền.” Giọng nam trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Cần tiền?” Giọng nữ rõ ràng là kinh ngạc, sau đó cười khở nói: “Ngài là Hầu tước có lãnh thổ rộng nhất trong nhóm các Hầu tước dưới trướng Phi Tế công quốc, bây giờ lại được phân bốn thành rưởi thu hoạch từ khu vực quặng mỏ mảnh võ tinh thần cực phẩm, ngài còn thiếu tiền?”

“Không thể nói như vậy, Nhã Duy Đạt viện trưởng.” Tái Nhân Hầu tước cười ha hả nâng cốc uống một hớp rồi đặt chén xuống bàn: “Người xem, dù sao đây là lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc, đúng không? Chúng ta nên bày ra đủ thành ý mới tốt, huống chi chuyện người nói tương đối khó giải quyết, hai gia tộc tổng cộng có hai vị Võ Tôn, chắc chắn bên ta sẽ phải có thương vong, thế nào? Còn cho rằng ta độc chiếm tiền của người hay sao? Không, không, không, ta có thể không cần tiền, nhưng thuộc hạ của ta thì sao? Mỗi một lần chiến tranh sẽ tạo ra rất nhiều cô nhi quả phụ, nếu không có số tiền kia thì các hài tử và nữ nhân đáng thương kia sinh sống bằng thứ gì đây?”

Nhã Duy Đạt viện thở dài một hơi, nàng phát hiện Tái Nhân Hầu tước đúng là có tài ăn nói, nói một hồi khiến cho nàng á khẩu không trả lời được, thế nhưng đây là do nàng có việc cầu người nên đánh mất thế chủ động.

“Còn nữa, cho dù nói thế nào ta cũng là một vị Hầu tước.” Tái Nhân Hầu tước nhẹ nhàng mở nắp một chai rượu, rót đầy cái chén trước mặt rồi nói tiếp: “Người bảo ta đi làm cường đạo vào nhà cướp của. Việc này sẽ tổn hại danh dự của ta rất nghiêm trọng, chẳng lẽ ngài không bồi bổ lại cho ta chút ít?”

“Danh dự của người còn có thể tổn hại được hả?” Nhã Duy Đạt rút cuộc phản kích.

“Người đứng là... quá trực tiếp.” Lần này đến phiên Tái Nhân Hầu tước cười khổ.

“Thật ra chuyện này ta có thể tự mình đi làm.” Nhã Duy Đạt chậm rãi nói: “Người không kỳ quái tại sao phải nhờ người khác làm chuyện này? Còn phải chịu đựng đủ loại khó khăn áp bức từ người.”

“Đầu tiên, ta cần phải sửa chữa một chút, ta đây không có gây khó khăn hay áp bức ai hết. Từ đầu đến giờ ta chỉ nói sự thật, luôn luôn giảng đạo lý.” Tái Nhân Hầu tước ho khan một tiếng, nói tiếp: “Về phần khổ tâm của người, ta nghĩ mình có thể lý giải. Khoa Lâm và cái tên kia, hẳn tên là gì nhỉ? Cách Lý Phỉ Tư đúng không? Danh tự này quả là khó nhớ. Gia tộc bọn hắn dù sao cũng là một phần tử Thánh Đế Tư thành, bọn họ làm chuyện sai lầm thì đuổi bọn họ ra ngoài là được rồi, kết quả này tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, sẽ không có ai đồng tình với bọn họ. Nếu như ngài muốn tiêu diệt sạch sẽ bọn họ sẽ động đến điểm mấu chốt của một số người, bọn họ sẽ suy bụng ta ra bụng người. Có người sẽ nghĩ rằng ngày hôm nay người không cần bọn họ thì giết chết bọn họ, ngày mai không cần mình sẽ có thể diệt trừ mình hay không? Cứ tiếp tục như vậy, người sẽ bị rất nhiều người chất vấn, địa vị của người sẽ lung lay, làm ảnh hưởng đến tính đoàn kết của Thánh Đế Tư thành.”

Nhã Duy Đạt nhìn chằm chằm vào Tái Nhân Hầu tước, tinh quang trong mắt chớp động, chốc lát sau mới chậm rãi nói: “Ta bây giờ rút cuộc đã hiểu, thông qua lời đồn đãi để đoán tính cách một người đứng là một hành động ngu xuẩn.”

“Người đang tính toán ta? Vậy thì không cần đâu! Ta là một người rất thẳng thắn.” Tái Nhân Hầu tước lại uống cạn chén rượu: “Ta cần tiền !”

“Tiền? Một đồng tiền cũng không có.” Nhã Duy Đạt mỉm cười nói: “Ngài đáp ứng hay không đây?”

“Chuyện này...” Tái Nhân Hầu tước bị bất ngờ nên vẻ mặt đại ra, lẩm bẩm: “Người đang chơi xấu!”

“Bởi vì ta có tư cách chơi xấu.” Nhã Duy Đạt nhẹ giọng nói: “Tái Nhân Hầu tước, Phong Ngân tiên sinh là cường giả dưới trướng Quân Đồ Minh đại đế, chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ qua tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, tựa hồ hắn không muốn rời đi.”

“Ta từng suy nghĩ chuyện này rồi.” Thần sắc Tái Nhân Hầu tước lộ vẻ nghiêm nghị, nói: “Nhưng ta không hiểu rõ tình thế bên phía Nguyệt Ảnh đế quốc, cho nên chỉ dám suy đoán vài chuyện mà thôi.”

“Học viên tốt nghiệp ở Thánh Đế Tư học viện trải rộng khắp đại lục, vì thế ta nhận được nhiều tin tức hơn người.” Nhã Duy Đạt chậm rãi nói: “Phong Ngân tiên sinh đã phản bội Quân Đồ Minh đại đế.”

Tái Nhân Hầu tước trầm mặc hồi lâu, chỉ có điều thần sắc của hắn vẫn bình thường, hiển nhiên hắn từng suy đoán theo hướng này.

“Đã có rất nhiều người biết được thân phận Phong Ngân tiên sinh.” Nhã Duy Đạt nhẹ giọng nói: “Chuyện này cũng không có gì, nhờ có Sư Tâm đế quốc và Thiên Không Thành cách trở, muốn truyền tin tức tới Nguyệt Ảnh đế quốc cần hao phí một quãng thời gian tương đối dài. Chỉ sợ là có người nào đó bị ta đuổi ra khỏi Thánh Đế Tư thành, khẳng định lòng mang bất mãn cố tình mật báo. Sau đó sẽ có người đến nơi này tìm hiểu đến tột cùng. Ta lo lắng...”

“Ta hiểu rồi.” Tái Nhân Hầu tước gật đầu xác nhận.

“Vì bảo vệ Phong Ngân tiên sinh, vì bảo vệ ngài, vì bảo vệ Thánh Đế Tư thành, bọn họ phải biến mất.” Nhã Duy Đạt nói như chém đinh chặt sắt: “Tái Nhân Hầu tước, ngài chú ý tới ánh mắt Phong Ngân tiên sinh nhìn Dịch Áo không? Ở trong đó tràn đầy mong đợi, cũng tràn đầy lo lắng, mong đợi là bởi vì hắn tin tưởng trong tương lai Dịch Áo sẽ đi lên một độ cao mà chúng ta không thể nào tưởng tượng nổi, lo lắng là bởi vì hắn sợ Dịch Áo không có đủ thời gian thành thực. Chuyện chúng ta cần làm chính là dùng lực lượng của chúng ta duy trì một hoàn cảnh tương đối ổn định, sau đó lẳng lặng chờ đợi.”

Tái Nhân Hầu tước thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Nhã Duy Đạt viện trưởng, xem ra ta cũng phải đánh giá ngài lại rồi.”

“Bây giờ ngài đã đáp ứng?”

“Ta còn có lý do gì cự tuyệt đây?” Tái Nhân Hầu tước bỗng nhiên đứng lên: “Bọn họ rời đi vào ngày mai?”

“Đúng thế.” Nhã Duy Đạt mỉm cười nói: “Ta buộc bọn hắc nhóm rời đi vào ngày mai, chính là để cho bọn họ không đợi được đến lúc thủy triều hạ xuống, vì vậy bọn họ không thể nào băng qua Phong Bạo Chi Hải đi, chỉ có thể đi đường bộ, ngày sẽ có đủ thời gian và cơ hội xử lý tốt chuyện này.”

249. Chương 249: Mật Đàm .

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 249: Mật Đàm .

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một trường phong ba rồi cũng trôi qua, toàn bộ thành viên của hai đại gia tộc từng sống ở Thánh Đế Tư thành bị đuổi đi, tình cảnh già trẻ lớn bé dất dứ nhau quả thật vô cùng thê lương, nhưng không có bao nhiêu người đồng tình với bọn họ. Những người hiểu rõ nội tình đều rõ ràng thực lực các bộ lạc võ sĩ tương đương với Thánh Đế Tư thành. Nếu như không có cường giả Thánh cấp gia nhập liên minh, Thánh Đế Tư thành tuyệt đối không có khả năng thắng lợi dễ dàng như vậy, trước kia và cả sau này không biết sẽ có bao nhiêu người mất mạng trong chiến hỏa. Bởi vì hai gia tộc đã tự ý làm ngược theo xu thế tất yếu mới bị những gia tộc khác ở Thánh Đế Tư thành bài xích.

Giới bình dân thì không có suy nghĩ gì nhiều, kiến thức cũng nông cạn, bọn họ chỉ lo lắng ngày cơm hai bữa, đủ ăn đủ mặc là vui vẻ rồi, những chuyện cao xa thì để cho các đại gia tộc xử lý. Tầng lớp quý tộc có tầm mắt rộng rãi, kiến thức uyên bác nên lời nói tự nhiên luôn luôn đúng. Vì thế khi hai gia tộc rời khỏi Thánh Đế Tư thành, đa số những người xem náo nhiệt đều lộ ra thần sắc hả hê, dĩ nhiên điều này càng làm cho những thành viên gia tộc bị đuổi đi tức giận hơn, thù hận hơn.

Về phần hướng đi trong tương lai giữa các thế lực đã có Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trợ lo nghĩ rồi, không cần thiết để ngoài người biết làm gì.

Đám người Dịch Áo được an bài ở lại trong Thánh Đế Tư học viện, trên một tòa tiểu lâu độc lập có thể nhìn bao quát toàn cảnh Thánh Đế Tư học viện.

Tuy nói là học viện nhưng diện tích của nó không khác gì thị trấn bình thường, ở bên trong đó thứ gì cần đều có, chỉ cần không quá nghèo thì mặc cho người muốn ăn món gì, chơi thứ gì cũng không cần đi ra cửa, tất cả mọi thứ đều có ở chỗ này.

Thánh Đế Tư học viện được thành lập nhiều năm đã tạo ra danh tiếng nhất định trên đại lục, mỗi một kiến trúc trong học viện đều được thiết kế tỉ mỉ. Nhất là tòa tiểu lâu đám người Dịch Áo đang ở, toàn bộ vật liệu cấu trúc là gỗ sam đặc biệt lấy từ rừng rậm ở trong Vĩnh Đồng băng xuyên, loại gỗ sam này chẳng những cứng rắn không sợ mưa gió ăn mòn, hơn nữa khi bị ánh nắng chiếu sáng vào sẽ tản ra mùi thơm nhàn nhạt, nghe nói là có công hiệu an thần. Một khúc gỗ này nếu vận chuyển về hướng Nam đại lục sẽ có giá hơn ngàn kim tệ, bình thường chỉ dùng để chế tạo vật trang sức hoặc điêu khắc nho nhỏ, nhưng ở chỗ này lại trở thành tài liệu xây nhà, từ đó là có thể biết được tài lực của học viện mạnh đến mức nào..

Đám người Dịch Áo tự nhiên không biết rõ ràng những điều này, bọn họ chỉ cảm thấy ở nơi này rất thoải mái, gian phòng bài biện đơn giản sạch sẽ, giường ngủ cũng mềm mại vừa đủ, mỗi lần nằm lên đó sẽ làm cho người ta phải rên rỉ sung sướng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Áo thức dậy hơi muộn, vừa đi vào trong viện đã phát hiện Tác Phỉ Á đứng chờ từ sớm, hắc cảm thấy rất là kinh ngạc. Mấy ngày nay Tác Phỉ Á hông cần phải xử lý chính vụ Nam tước lĩnh nên có thời gian ngủ nhiều hơn, rời giường sớm như ngày hôm nay hẳn là việc cần bàn.

“Làm sao không gọi ta dậy?” Dịch Áo mỉm cười hỏi, đi tới ngồi xuống bên cạnh Tác Phỉ Á.

“Ta sợ quấy rầy bọn họ.” Tác Phỉ Á nghiêng đầu hỏi Dịch Áo: “Tối hôm qua ngủ thế nào?”

“Rất tốt.” Dịch Áo hào hứng trả lời, mặc dù lúc bình thường Dịch Áo cũng không quan tâm cảnh vật chung quanh đẹp hay xấu, chỉ cần có đủ địa phương tương đối ổn thỏa là hẳn ngủ được rồi. Nhưng Dịch Áo không thể không thừa nhận không khí nơi này quả thật quá thoải mái.

“Ta biết người sẽ nói như vậy.” Tác Phỉ Á cười cười: “Nhã Duy Đạt viện trưởng đối xử với các người thật tốt, phải biết rằng ngay cả ta cũng chưa từng được ở nơi này lần nào.”

“À?” Dịch Áo chú ý tới ánh mắt Tác Phỉ Á ẩn chứa mấy phần hâm mộ tự nhiên lấy làm buồn cười nói: “Không có khoa trương như vậy chứ? Nếu nàng muốn vào ở đó thì trực tiếp nói với Nhã Duy Đạt viện trưởng là được rồi? Chẳng lẽ người ta có thể không đồng ý? Về phần lý do, ta sẽ nghĩ giúp cho.”

“Là gì?” Tác Phỉ Á tò mò hỏi, chợt nhìn về mặt Dịch Áo có phần ranh mãnh, lập tức tỉnh ngộ bản thân không nên hỏi câu này mới đúng.

“Chúng ta là vợ chồng mà, dĩ nhiên phải ở cùng một chỗ, chẳng lẽ nàng không nghĩ như vậy sao? Lý do này đã đủ chưa?”

“Ta chưa có nghĩ tới.” Tác Phỉ Á nhéo một phát vào hông Dịch Áo rồi vội vã quay đầu sang nơi khác, nhưng cái cổ dần dần đỏ ửng đã nói lên tâm tình khẩn trương của nàng.

“Trước kia chưa nghĩ tới thì thôi, bây giờ nghĩ lại vẫn còn kịp, nàng thấy chủ ý của ta thế nào? Có muốn ta nói với Nhã Duy Đạt viện trưởng một tiếng hay không?” Dịch Áo cười nói, xem bộ dáng hẳn nhất định không muốn tha Tác Phỉ Á rồi.

“Không được!” Tác Phỉ Á gấp đến độ cả mặt đỏ bừng, nàng quả thực không dám nghĩ nếu như Dịch Áo chạy đi nói với Nhã Duy Đạt viện trưởng chuyện như vậy sẽ có hậu quả gì nữa, quá mất mặt rồi, sau này làm sao nàng còn dám ra đường nhìn bạn bè nữa chứ?

“Không được thì thôi.” Dịch Áo giả bộ tiếc nuối ngồi nhích lại gần Tác Phỉ Á, thì thào vào tai nàng: “Bằng không thì tối nay nàng chờ mọi người đi ngủ hết rồi len lén chạy tới?”

“Ta không thèm...” Tác Phỉ Á tức giận trợn mắt nhìn Dịch Áo: “Chuyện này mà cũng nghĩ ra được, làm gì có nữ tử nào nữa đêm chạy vào phòng nam nhân chứ?”

“Ha ha.” Dịch Áo cười mị mị, nhưng hẳn chưa kịp thưởng thức vẻ mặt Tác Phỉ Á bỗng nhiên phát giác phía sau có điểm khác thường, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy hai người Ca Đồn và Lôi Mông đang trợn mắt há mồm đứng ngay tại chỗ, bộ dạng hoàn toàn không dám tin tưởng.

Mặc dù lấy độ dày da mặt của Dịch Áo cũng khó tránh khỏi lúng túng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho tốt, hiển nhiên hai người này đã nghe thấy mấy câu nói lúc này.

Tác Phỉ Á đã sớm xấu hổ nghiêng đầu qua một bên, có lẽ là đang tìm một cái lỗ để chui vào.

Ca Đồn và Lôi Mông đồng thời giơ ngón tay cái ra trước mặt Dịch Áo, vẻ mặt cực kỳ bội phục. Sau đó không đợi Dịch Áo phản ứng, hai người nhanh chóng chạy về phòng, từ trong đó đột nhiên vang ra thanh âm hai người than thở: “Thật sự nhìn không ra !”

“Vậy thì có gì đâu? Người ta là vợ chồng mà.”

Thanh âm Ca Đồn và Lôi Mông từ từ nhỏ bớt, nơi này lại khôi phục yên tĩnh như cũ, nhưng Tác Phỉ Á không thể nào bình tĩnh lại nổi, buồn bực cắn môi ngo chùng Dịch Áo: “Lúc này người đã hài lòng chưa?”

Bây giờ đến phiên Dịch Áo không biết nên nói gì nữa.

Nửa giờ sau, mọi người xuất hiện ở trên bàn cơm, mặc dù biểu hiện của mọi người nhìn qua rất bình thường, nhưng không biết tại sao không khí lại có vẻ tương đối quái dị.

Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi quét qua đám người Dịch Áo, nàng cảm giác rất kỳ quái, hình như có chuyện gì đó mọi người đều biết, chỉ có một mình nàng không biết vậy.

“Các người bị gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ không nhịn được mở miệng hỏi.

“Không có gì hết.” Dịch Áo buồn bực trả lời, đằng hoàng ăn cơm của người không tốt hay sao, quản nhiều chuyện làm gì.

Tác Phỉ Á cũng bất chấp ngưỡng ngừng, lập tức ngẩng đầu trợn mắt đe dọa Ca Đồn và Lôi Mông.

Ca Đồn và Lôi Mông bị Tác Phỉ Á uy hiếp liền ăn ý cúi đầu ăn uống thống khoái, không có ai thèm để ý tới Y Toa Bối Nhĩ.

Về mặt quái dị của mọi người làm sao có thể lừa được Y Toa Bối Nhĩ thông tuệ, chỉ có điều nếu Dịch Áo đã nói như vậy, nàng cũng không hỏi nữa, đành phải tạm đặt nghi vấn ở trong lòng.

“Đúng rồi, ta nhớ lại một việc.” Dịch Áo bỗng nhiên mở miệng nói, hẩn nghĩ tới một biện pháp tốt để hành hạ Ca Đồn và Lôi Mông, ai bảo các người phá hư chuyện tốt của ta, bây giờ phải chịu tội đi thôi.

Mọi người đồng thời ngừng động tác chờ Dịch Áo nói tiếp.

“Y Toa Bối Nhĩ, tu luyện Thánh Đế Tư hồ có cấm kỵ gì không?”

“Không có cấm kỵ, chỉ là không thể cậy mạnh nóng lòng tu luyện ở nơi đó, không phải là thời gian càng dài càng tốt, gắng gượng chống đỡ chỉ sẽ tạo thành thương tổn cho bản thân mình.”

“Vậy thì tốt.” Dịch Áo gật đầu nói: “Chúng ta có thể tới đó không?”

“Đương nhiên là có thể.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Chỉ cần là ở trong phạm vi Thánh Đế Tư thành quản hạt, các người muốn đi đâu cũng được.”

Dịch Áo tự nhiên rõ ràng những lời này Y Toa Bối Nhĩ biểu đạt thay Nhã Duy Đạt viện trưởng, vì thế mỉm cười cảm kích, sau đó nói với hai người Ca Đồn: “Dù sao nơi này cũng không còn chuyện của chúng ta, có muốn tới đó tu luyện không?”

Trực giác Ca Đồn cảm thấy không yên lòng với lời mời của Dịch Áo, thế nhưng lời Y Toa Bối Nhĩ nói lại làm cho hẩn rất hiếu kỳ: “Tạo thành thương tổn là có ý gì? Trong quá trình tu luyện còn có thể bị thương? Đại loại như đối luyện hả?”

Dịch Áo đứng lên, hẩn đã rất nôn nóng muốn nhìn thấy tình cảnh chật vật của hai người này: “Không phải là đối luyện, các người từng đi tới nơi đó rồi mà. Chỉ được cái hoàn cảnh an tĩnh hơn nơi này rất nhiều, cực kỳ thích hợp tu luyện.”

Ca Đồn và Lôi Mông nhất thời sáng mắt, bọn họ đã buồn bực lâu ngày lắm rồi, nhiều mảnh vỡ tinh thần cực phẩm đặt ở trong viện Dịch Áo mà bọn họ chỉ có thể đứng xa xa nhìn vào. Hết thấy là do bọn họ không có tấn thăng đến Cực Hạn võ sĩ, chỉ dựa vào bản thân tích góp từng tí nguyên lực lại có tốc độ quá chậm, rất khó lòng đột phá trong khoảng thời gian ngắn. Dĩ nhiên, Dịch Áo là cái đồ biến thái không cần phải bàn luận làm gì, Ca Đồn và Lôi Mông đã liệt kê Dịch Áo vào trong hàng ngũ ‘không phải con người’.

Nếu Dịch Áo nói nơi đó thích hợp để tu luyện, vậy thì khẳng định không sai, về phương diện này Dịch Áo không thể nào lừa gạt bọn họ.

“Thế nhưng phải đợi thêm vài ngày.” Dịch Áo nói: “Ta bây giờ có chuyện rất trọng yếu cần phải làm, ừ, các người không được tới quấy rầy.”

“Chuyện gì?” Lôi Mông hỏi tới.

“Sau này các người sẽ biết.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Thần thần bí bí.” Lôi Mông bất mãn nói, nhưng hẩn không có ý định tiếp tục truy vấn.

Ở dưới ánh nến, Dịch Áo đang cau mày suy tư, lát sau múa bút thành văn, mấy ngày qua Ngõa Tây Lý biểu lộ lời nói và cử chỉ làm cho hẩn có cảm giác không tốt.

Chỉ cần có thời gian rảnh, Ngõa Tây Lý sẽ lập tức đi tìm hẩn, đôi khi nói đến chuyện tình liên quan đến Nguyệt Ảnh đế quốc, đôi khi bàn luận đại sự, có lúc lại thăm dò những chuyện nhỏ nhặt. Ngõa Tây Lý không sợ làm phiền người khác, bất kể việc lớn việc nhỏ đều nói rất rõ ràng, trước sau không bỏ sót một chi tiết nào. Mấu chốt nhất chính là, Ngõa Tây Lý nói chuyện không thể nào nắm được đầu mối, một lát nói chuyện hiện tại, một lát quay trở về quá khứ, nghĩ gì nói đó, vô cùng đơn giản và chính xác.

Sau khi nói xong, hắn sẽ hỏi Dịch Áo liên tục, chuyện gì nhớ chuyện gì không, quên thì hắn nhắc lại. Tình hình này diễn ra lần một lần hai thì không sao cả, nhưng số lần quá nhiều làm cho Dịch Áo cảm thấy bất an, chẳng lẽ tình trạng Ngõa Tây Lý bết bát đến như vậy?

Vì thế Dịch Áo biết mình nên làm cái gì đó, mặc dù thăm kích trang viên bị hủy lúc nhỏ lưu lại trong lòng hắn một bóng ma. Hiện tại chỉ có mỗi Ngõa Tây Lý lo lắng hết lòng với hắn, một lão nhân giao ra tất cả mọi thứ mà hắn không thể tin tưởng, vậy thì hắn còn có thể tin tưởng ai đây?

250. Chương 250: Bảo Vật Vô Giá

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 250: Bảo vật vô giá

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vào lúc này, Dịch Áo đang căn cứ theo trí nhớ của mình viết lại Thần Điển, mặc dù đây là bảo điển đại biểu cho ý nghĩa nguyên lực sâu xa nhất được truyền thừa từ Thần Vực, nhưng nội dung trong đó không chỉ có một người viết. Bởi vì từng chương từng hồi đều có lời bình, tâm đắc trong tu luyện thường xuyên xuất hiện mâu thuẫn lẫn nhau, trước sau vẫn có chỗ không đồng nhất.

Dịch Áo suy đoán Thần Điển là do cường giả có lực lượng cao nhất hoặc đời thứ nhất ghi chép lại tâm đắc, kinh nghiệm và thể ngộ của bản thân thành nhật ký, trải qua người đời sau không ngừng bổ khuyết, thu nhận những điểm hữu ích rồi chỉnh lý mới biến thành một quyển sách tạp lục như thế này.

Hơn nữa Thần Điển chứa nội dung rất rộng lớn, cho dù là giai đoạn Cực Hạn võ sĩ cũng được miêu tả và bình luận mười mấy tờ, thế nhưng từ hàng rào cuối cùng cho tới khi đột phá Thần Giác Luân, dẫn phát hiệu ứng, tâm đắc, cảm ngộ lại chiếm hơn phân nửa quyển sách.

Có thể nói Thần Điển không phải là bí kiếp dành cho Dịch Áo, ít nhất là ở giai đoạn hiện nay. Mặc dù hắn bắt đầu tu luyện từ nhỏ, nắm giữ tâm pháp hữu hiệu nhất, chính xác nhất trên đại lục, nhưng vẫn không thể trở thành Thiên Phú võ sĩ, mãi cho đến lúc Ngõa Tây Lý xuất hiện mới kéo Dịch Áo ra khỏi cõi mộng lung.

Trước kia hắn chỉ cố gắng nhớ kỹ nội dung Thần Điển, bởi vì cảnh giới và lĩnh ngộ không đủ nên không thể rõ ràng nhiều thứ, bây giờ tranh thủ sao chép lại một bản cho Ngõa Tây Lý, xem như ôn tập lại một lần nữa, suy tư căn kẽ hơn trước, từ đó hắn phát hiện ra một vấn đề.

Ngõa Tây Lý nói Thần Vực cực kỳ chán ghét những người phá vỡ quy định có sẵn, cho nên ghét luôn những người nắm giữ Hợp Kích Kỹ và Diễn Sinh bí kỹ. Vì thế bọn họ tìm mọi cách chèn ép, tức cười nhất chính là thậm chí bọn họ còn nói Thần Vũ Giả buông thả Hợp Kích Kỹ sẽ dẫn phát thiên địa nguyên lực dị biến gây ra Đại Tai Biến lần thứ hai.

Ngõa Tây Lý nói Thần Vực là vì ghen tỵ và sợ hãi mới làm như vậy, ví như Thần Vũ Giả Thập Sâm Đặc và Lai An dưới trướng Quân Đồ Minh. Nếu như tách ra chiến đấu, bọn họ không có cách nào tạo thành uy hiếp đối với Thần Vực, chỉ cần xuất động hai Thần Vũ Giả đối phó bọn họ là đủ rồi, hai người không được thì có thể xuất động bốn, bởi vì Thần Vực luôn luôn chiếm cứ ưu thế về phương diện siêu cấp chiến lực. Thế nhưng, một khi để cho Thập Sâm Đặc và Lai An hợp lực thả ra cấm kỹ Diệt Tuyệt, một đám Thần Vũ Giả của Thần Vực cũng chỉ có thể tranh nhau chạy trốn, không có người nào dám chính diện đối kháng. Điều này có ý nghĩa ưu thế vốn có của Thần Vực đã bị đánh vỡ.

Dịch Áo phát hiện không phải tất cả cường giả Thần Vực chủ trương chèn ép Hợp Kích Kỹ và Diễn Sinh bí kỹ, cũng có người muốn tìm hiểu và đề cao về phương diện đó. Dĩ nhiên nhóm người đó không thể đại diện cho nhánh chủ lưu, bên trong Thần Điển chỉ ghi chép lại vài dòng mà thôi.

Tuy nhiên lời nói của nhóm người kia cũng ảnh hưởng đến thượng tăng Thần Vực, cho nên Thần Điển cũng ghi chép pháp môn tu luyện Hợp Kích Kỹ và Diễn Sinh bí kỹ. Mặc dù đám người ghi chép vẫn chán ghét Hợp Kích Kỹ và Diễn Sinh bí kỹ, vừa ghi chép vừa chửi bới, nói đi nói lại tầm quan trọng của nguyên lực một cách cường điệu. Nhưng bọn họ vẫn là người tâm chính ngay thẳng, nội dung ghi chép trong đó rất hoàn thiện, nếu không như thế, Dịch Áo không thể hướng dẫn Ca Đồn và Lôi Mông buông thả Diễn Sinh bí kỹ.

Viết từ xế chiều đến buổi sáng ngày thứ hai, hao phí chừng hai mươi canh giờ, Dịch Áo cuối cùng đặt dấu chấm tròn, thở dài một hơi.

Hắn không biết những thứ này có bao nhiêu tác dụng đối với Ngõa Tây Lý, chỉ tận lực làm mà thôi, ngoại trừ Thần Điển ra, hắn thật sự không biết nên làm gì trợ giúp Ngõa Tây Lý.

Dĩ nhiên Dịch Áo chỉ sao chép tâm đắc, kinh nghiệm, ...vân ...vân, ở nửa phần sau. Còn những pháp môn tu luyện bí kỹ, cách thức tu luyện của nửa phần trước hắn là không có ý nghĩa gì đối với Ngõa Tây Lý. Người ta là lão sư của hắn, chẳng lẽ hắn muốn dạy ngược lại Ngõa Tây Lý?

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, thanh âm Tác Phi Á từ bên ngoài truyền vào: “Dịch Áo?”

“Vào đi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Tác Phi Á ôm An Kỳ Nhi tiến vào trong, phía sau còn có Ngã Lệ, tầm mắt Tác Phi Á rơi vào trên người Lao Lạp không khỏi thở dài một tiếng, thanh âm của nàng tràn đầy bất đắc dĩ.

Trước khi Dịch Áo sao chép Thần Điển từng dặn dò không được để ai tới quấy rầy hắn, nhưng mà lời của hắn không có biện pháp ngăn cản Lao Lạp. Bởi vì Lao Lạp nghe không hiểu, bởi vì Lao Lạp chỉ muốn làm chuyện nàng thích, nếu nói tú tài gặp phải binh dù có nói trời nói biển cũng vô dụng, cảm giác của Dịch Áo và Tác Phi Á chính là như vậy.

Giờ phút này, Lao Lạp nằm gục bên chân Dịch Áo giả vờ ngủ say, tiểu Miêu Tử lại nằm ngủ bên cạnh nàng, bảo lên giường ngủ? Chuyện này liên quan đến vấn đề đạo lý rồi, ai có khả năng nói lý với Lao Lạp đây?

Tựa hồ là bị Tác Phi Á làm thức tỉnh, Lao Lạp mở hai mắt mơ mơ màng màng nhìn tới Tác Phi Á, sau đó lại tiếp tục gục đầu xuống ngủ ngon lành.

“Xong chưa?” Tác Phi Á nhẹ giọng nói.

“Ừ, vừa xong.” Dịch Áo gật đầu.

“Không phải là ta phiền ngươi chứ?” Tác Phi Á cười nói: “Là An Kỳ Nhi làm ầm ĩ đòi gặp ngươi.”

“Dịch Áo thúc thúc, ôm một cái.” An Kỳ Nhi mở miệng rất đúng lúc.

Dịch Áo mỉm cười đi tới, đưa tay nhận lấy An Kỳ Nhi, khẽ hôn trên mặt An Kỳ Nhi một cái, nói: “Tiểu bảo bảo của chúng ta tới rồi hả, có nhớ ta không? Ngươi tới lúc nào?”

“Sáng sớm đã tới.” Ngã Lệ vội vàng nói.

“Sáng sớm?” Dịch Áo giật mình: “Chạy vội vã như vậy sao, lại đi đường ban đêm? Thân thể các ngươi làm sao chịu được?”

“Làm sao ngươi hiểu được cái tâm của mẫu thân?” Tác Phi Á cười nói: “Nói cho ngươi biết một tin tức tốt, An Kỳ Nhi đã thông qua khảo nghiệm, ngày mai nàng sẽ chính thức trở thành học viên Thánh Đế Tư học viện, à, cũng là học viên nhỏ tuổi nhất Thánh Đế Tư học viện từ trước tới nay.”

“Nàng không có nhờ Lâm Tái đạo sư giúp đỡ chứ?” Dịch Áo nói, hắn cũng hơi bận tâm vấn đề này. Nếu như An Kỳ Nhi không có tư cách trở thành Giác tỉnh giả, miễn cưỡng đưa nàng tiến vào Thánh Đế Tư học viện cũng không phải là chuyện tốt, người khác còn tạm được, duy chỉ có An Kỳ Nhi là không được, bởi vì lòng tự ái của con nít rất dễ bị tổn thương.

“Chàng nghĩ thế nào?” Tác Phi Á liếc sang Dịch Áo, mỉm cười nói: “Không biết là An Kỳ Nhi có thiên phú vô cùng tốt hả? Vì tranh giành An Kỳ Nhi, Lâm Tái đạo sư và Mai Đề Na đạo sư vừa ầm ĩ một trận đó.”

“Đúng đó, đúng đó !” Ngã Lệ gật đầu lia lịa, mặt mày tràn đầy hứng khởi, nữ nhi duy nhất được coi trọng cho nên nàng cảm thấy rất tự hào.

“Lâm Tái đạo sư cũng gây lộn với người khác?” Dịch Áo cười cười nói: “Mai Đề Na đạo sư trở về chưa? Tuyết Ny đâu?”

“Nàng vừa trở lại đã tìm người khắp nơi.” Nụ cười của Tác Phỉ Á có vẻ hả hê: “Người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, lấy tính cách Tuyết Ny chắc chắn sẽ dây dưa người, cho đến khi nàng chân chính đánh thắng người mới thôi.”

“Đây cũng là chuyện ta cần.” Tầm mắt Dịch Áo chuyển lên không trung, vuốt ve mái tóc An Kỳ Nhi: “An Kỳ Nhi, ngày mai sẽ phải học tập với các ca ca, tỷ tỷ, có sợ không? Nếu như bị ăn hiếp, bị sỉ nhục thì làm sao bây giờ?”

“Đánh !” An Kỳ Nhi dùng sức lắc lư quả đầu nhỏ, hai mắt trong sáng có thần bỗng nhiên rực sáng, khí chất vương giả đến từ kinh nghiệm. Kể từ khi trở thành con gái nuôi Tác Phỉ Á, những lúc đánh nhau nàng chưa bao giờ thua, những đứa con nít ở trong trang viên đều phải cam bái hạ phong, tự nhận làm lính hầu mang nước cho nàng. Hơn nữa, nàng còn có một trợ thủ phi thường cường đại, đó là tiểu Miêu Tử, ít nhất ở trong trang viên An Kỳ Nhi tuyệt đối là nhân vật oai phong một cõi. Chỉ cần nàng chống nạnh, nổi giận quát một tiếng lập tức cả đám tướng sĩ câm như hến, không dám nói câu nào.

“Ha ha!” Dịch Áo cất tiếng cười to, thoải mái khen ngợi: “Không sai, ai dám không phục thì cứ đánh hấn, đánh cho tới khi hấn phục mới thôi.”

“Hi hi.” Được Dịch Áo khích lệ, An Kỳ Nhi vui vẻ ra mặt, choàng tay qua ôm lấy cổ Dịch Áo, dùng sức hôn vào mặt Dịch Áo một cái thật mạnh.

“Chàng nhìn lại mình đi, dạy An Kỳ Nhi thành cái dạng gì rồi?” Tác Phỉ Á cả giận nói.

Lúc này Miêu Tử bò dậy gặm gừ nhỏ, chậm rãi bò quanh chân Dịch Áo, hai mắt ngó chừng An Kỳ Nhi ở trong ngực Dịch Áo.

Vừa thấy Miêu Tử, An Kỳ Nhi lập tức giãy dụa thân thể đòi nhảy xuống, nói thật ra nếu so sánh với Dịch Áo, nàng yêu thích Miêu Tử hơn một chút. Bởi vì sau khi Miêu Tử rời đi, lực chiến đấu quân đoàn của nàng đã bị giảm mạnh, ngay cả mấy con chó trong trang viên cũng đánh không lại, mỗi khi một đám chó gặm thét kéo căng dây xích sắt chuẩn bị nhào lên thì đám tướng sĩ lập tức cầm đầu chạy trốn, hoàn toàn bỏ mặc nữ vương đứng ngay tại trận.

Dịch Áo biết An Kỳ Nhi muốn làm gì nên thả nàng xuống đất, Miêu Tử lập tức chạy tới. Dĩ nhiên là nó không dùng sức, chỉ dùng móng vuốt nhẹ nhàng khều khều góc áo An Kỳ Nhi, có lẽ là nó đang muốn chào hỏi.

An Kỳ Nhi ngồi xổm xuống đất, cười hi hi đưa tay nắm lấy lỗ tai Miêu Tử lắc lư mấy cái, Miêu Tử khó chịu quay đầu vòng vòng tránh né bàn tay của An Kỳ Nhi.

Tác Phỉ Á đi tới bên cạnh bàn, nhìn thấy một chồng giấy thật cao mới tò mò hỏi: “Chàng đang viết gì vậy? Ta có thể nhìn không?”

Dịch Áo ngáp ngừng suy nghĩ, thật ra đủ loại bí mật thường thường sẽ bị lưu truyền ra như vậy, bản thân mình quyết định nói bí mật cho một người có thể tin cậy, rồi người đó cũng sẽ nói lại cho một người đáng tin khác. Vì thế trong lòng hấn sinh ra mâu thuẫn, nói có thì trái với lương tâm, nói không thì còn gì là bằng hữu tin cậy nữa?

“Xem đi !” Dịch Áo nhẹ giọng nói, quên đi, dù sao Tác Phỉ Á vẫn là người đáng để tin tưởng.

Tác Phỉ Á cầm lên vài tờ chậm rãi đọc, sắc mặt theo đó từ từ biến đổi. Dịch Áo sợ bản thân viết không đủ tường tận làm cho Ngõa Tây Lý mơ hồ tu luyện hoặc lĩnh ngộ sai lầm, vì thế hấn sao chép y chang bản chính Thần Điển, không dám thay đổi, thêm bớt một chữ. Trong đó xen lẫn rất nhiều người, ai nói cái gì, bàn luận ra sao, kinh nghiệm quyết đấu, hoàn cảnh thức tỉnh, cuối cùng là hoàn toàn tỉnh ngộ, phương pháp tu luyện, ...vân ...vân, tất cả mọi thứ đều ghi lại rất cẩn thận.

Tất cả những cái tên có trong mấy tờ giấy này đều là các nhân vật một thời uy chấn đại lục, Tác Phỉ Á gần như biết hết bọn họ.

Lại lật thêm vài tờ, đầu ngón tay Tác Phỉ Á đã bắt đầu run run, nàng đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Dịch Áo: “Đây.. đây là chàng viết ?”

Thân là võ sĩ, nàng dĩ nhiên biết rõ ràng giá trị của những thứ này, dùng hai chữ ‘trân quý’ vẫn không đủ để hình dung, mà phải gọi là bảo vật vô giá. Thánh Đế Tư học viện thuộc về học viện nhị lưu, căn bản không thể nào phát huy hết giá trị của đồng tài liệu này. Nhưng lọt vào tay học viện nhất lưu hoặc là bất kỳ một đế quốc nào khác sẽ phát sinh ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể thay đổi cả hướng đi của toàn bộ đại lục.

“Không được nói cho bất kỳ người nào, biết không? Cho dù là Lâm Tái đạo sư, hoặc là Đường Ân thúc thúc.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

251. Chương 251: Ký Ức Xa Xăm.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 251: Ký ức xa xăm.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ha ha!” Dịch Áo cất tiếng cười to, thoải mái khen ngợi: “Không sai, ai dám không phục thì cứ đánh hấn, đánh cho tới khi hấn phục mới thôi.”

“Hi hi.” Được Dịch Áo khích lệ, An Kỳ Nhi vui vẻ ra mặt, choàng tay qua ôm lấy cổ Dịch Áo, dùng sức hôn vào mặt Dịch Áo một cái thật mạnh.

“Chàng nhìn lại mình đi, dạy An Kỳ Nhi thành cái dạng gì rồi?” Tác Phỉ Á cả giận nói.

Lúc này Miêu Tử bò dậy gặm gừ nhỏ, chậm rãi bò quanh chân Dịch Áo, hai mắt ngó chừng An Kỳ Nhi ở trong ngực Dịch Áo.

Vừa thấy Miêu Tử, An Kỳ Nhi lập tức giãy dụa thân thể đòi nhảy xuống, nói thật ra nếu so sánh với Dịch Áo, nàng yêu thích Miêu Tử hơn một chút. Bởi vì sau khi Miêu Tử rời đi, lực chiến đấu quân đoàn của nàng đã bị giảm mạnh, ngay cả mấy con chó trong trang viên cũng đánh không lại, mỗi khi một đám chó gặm thét kéo căng dây xích sắt chuẩn bị nhào lên thì đám tướng sĩ lập tức cầm đầu chạy trốn, hoàn toàn bỏ mặc nữ vương đứng ngay tại trận.

Dịch Áo biết An Kỳ Nhi muốn làm gì nên thả nàng xuống đất, Miêu Tử lập tức chạy tới. Dĩ nhiên là nó không dùng sức, chỉ dùng móng vuốt nhẹ nhàng khều khều góc áo An Kỳ Nhi, có lẽ là nó đang muốn chào hỏi.

An Kỳ Nhi ngồi xổm xuống đất, cười hi hi đưa tay nắm lấy lỗ tai Miêu Tử lắc lư mấy cái, Miêu Tử khó chịu quay đầu vòng vòng tránh né bàn tay của An Kỳ Nhi.

Tác Phỉ Á đi tới bên cạnh bàn, nhìn thấy một chồng giấy thật cao mới tò mò hỏi: “Chàng đang viết gì vậy? Ta có thể nhìn không?”

Dịch Áo ngập ngừng suy nghĩ, thật ra đủ loại bí mật thường thường sẽ bị lưu truyền ra như vậy, bản thân mình quyết định nói bí mật cho một người có thể tin cậy, rồi người đó cũng sẽ nói lại cho một người đáng tin khác. Vì thế trong lòng hấn sinh ra mâu thuẫn, nói có thì trái với lương tâm, nói không thì còn gì là bằng hữu tin cậy nữa?

“Xem đi !” Dịch Áo nhẹ giọng nói, quên đi, dù sao Tác Phỉ Á vẫn là người đáng để tin tưởng.

Tác Phỉ Á cầm lên vài tờ chậm rãi đọc, sắc mặt theo đó từ từ biến đổi. Dịch Áo sợ bản thân viết không đủ tường tận làm cho Ngõa Tây Lý mơ hồ tu luyện hoặc lĩnh ngộ sai lầm, vì thế hấn sao chép y chang bản

chính Thần Điền, không dám thay đổi, thêm bớt một chữ. Trong đó xen lẫn rất nhiều người, ai nói cái gì, bàn luận ra sao, kinh nghiệm quyết đấu, hoàn cảnh thức tỉnh, cuối cùng là hoàn toàn tỉnh ngộ, phương pháp tu luyện, ...vân ...vân, tất cả mọi thứ đều ghi lại rất cẩn thận.

Tất cả những cái tên có trong mấy tờ giấy này đều là các nhân vật một thời uy chấn đại lục, Tác Phỉ Á gần như biết hết bọn họ.

Lại lật thêm vài tờ, đầu ngón tay Tác Phỉ Á đã bắt đầu run run, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Áo: “Đây.. đây là chàng viết ?”

Thân là võ sĩ, nàng dĩ nhiên biết rõ ràng giá trị của những thứ này, dùng hai chữ ‘trân quý’ vẫn không đủ để hình dung, mà phải gọi là bảo vật vô giá. Thánh Đế Tư học viện thuộc về học viện nhị lưu, căn bản không thể nào phát huy hết giá trị của đồng tài liệu này. Nhưng lọt vào tay học viện nhất lưu hoặc là bất kỳ một đế quốc nào khác sẽ phát sinh ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể thay đổi cả hướng đi của toàn bộ đại lục.

“Không được nói cho bất kỳ người nào, biết không? Cho dù là Lâm Tái đạo sư, hoặc là Đường Ân thúc thúc.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Có một số việc sau này ta sẽ nói cho nàng biết.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Bây giờ, ta đưa thứ này cho lão sư, hi vọng sẽ có ích đối với hắn.”

“Chàng đi đi.” Tác Phỉ Á chậm rãi đưa xấp giấy cho Dịch Áo.

Nhìn bóng lưng Dịch Áo biến mất phía sau cánh cửa, thần sắc Tác Phỉ Á có vài phần mờ mịt, nhưng thời gian không lâu sau, ánh mắt của nàng từ từ rõ ràng trong sáng hơn, khuôn mặt cũng hiện lên nét vui mừng, nàng đột nhiên hiểu...

Trước kia hầu như tất cả mọi người đều nhìn Dịch Áo không tốt, thậm chí còn xem Dịch Áo như một kẻ ngu ngốc, chỉ có nàng vẫn giữ vững lòng tin đối với Dịch Áo. Cũng có thể nói từ thuở đồng niên, thiếu niên, cho tới bây giờ, ngoại trừ mẫu thân tồn tại mơ mơ hồ hồ trong trí nhớ ra, Dịch Áo là người nàng tin cậy nhất.

Đây vốn là chuyện không phù hợp lẽ thường, giờ phút này Tác Phỉ Á rốt cuộc hiểu được nguyên nhân.

Ở trong buổi hoàng hôn tanh máu kia, nàng một mực run rẩy đứng nguyên tại chỗ, còn Dịch Áo lại không bị tình hình chung quanh làm ảnh hưởng. Đối diện cảnh tượng máu thịt bay ngang, nàng sợ hãi thét lên chói tai, nhưng Dịch Áo không có, nàng nhắm mắt lại, che lỗ tai, không dám nhìn thăm kịch trước mặt, còn Dịch Áo vẫn duy trì tĩnh táo.

Từng đoạn ký ức chậm rãi hiện lên trong đầu, Tác Phỉ Á rốt cuộc hiểu, ở trong buổi hoàng hôn tanh máu khiến lòng người phải nổi điên kia, nàng đã tìm được một nơi nương tựa, một vòng tay, một bóng lưng vững trãi che chở cho nàng. Từ đó nàng mới tin cậy Dịch Áo từ tận đáy lòng, nhưng chính bởi vì sự tin cậy quá mức này làm cho nàng bỏ qua một vài điểm trọng yếu.

Một đứa con nít không lớn hơn nàng bao nhiêu tuổi, vì sao vẫn có thể duy trì sự tĩnh táo khi đối mặt với cảnh tượng kinh khủng kia chứ?

Lại lịch Dịch Áo tuyệt đối không đơn giản.

Trước kia nàng cho rằng khi đó Dịch Áo cũng sợ hãi, chỉ là vì lo lắng chiếu cố cho nàng mới miễn cưỡng khống chế tâm tình, kéo nàng lại, nhẹ nhàng vỗ về thân thể đang run rẩy của nàng. Vì thế tính cách Dịch Áo dần dần biến thành quái dị, nàng vốn tưởng rằng đó là di chứng lưu lại khi bị kích thích quá mức.

Bây giờ Tác Phỉ Á đã biết Dịch Áo không hề sợ hãi, thanh âm êm ái, vòng tay ổn định, ngay cả ánh mắt, vẻ mặt đậm đậm đều là tính cách thật sự của hắn.

Dịch Áo đi tới trước cửa phòng Ngõa Tây Lý, nhẹ nhàng gõ mấy cái, bên trong truyền đến thanh âm Ngõa Tây Lý: “Vào đi.”

Dịch Áo đẩy cửa phòng ra rồi bước vào, Ngõa Tây Lý đang ngồi trên ghế viết gì đó, thấy là Dịch Áo liền cười cười đặt bút lên trên bàn: “Vì sao có thời gian chạy đến chỗ của ta vậy? Không phải người nói mấy ngày nữa sẽ có việc, không cho bất lý kẻ nào quấy rầy sao? Ta còn tưởng rằng người chê ta quá dài dòng, muốn tránh né ta đây.”

“Làm sao thế !” Về mặt Dịch Áo khá là lúng túng.

“Đùa giỡn mà thôi.” Ngõa Tây Lý khoát tay áo, nói tiếp: “Người tới rất đúng lúc, có nhiều thứ ta sợ người không nhớ được sau này sẽ xuất hiện sai lầm, thừa dịp bây giờ ánh mắt còn tốt, trí nhớ còn rõ ràng ghi lại hết thấy vào giấy cho bảo đảm. Ài, lớn tuổi rồi trí nhớ không bằng lúc trước, có thể nhớ bao nhiêu thì ghi lại bấy nhiêu vậy, sau này ta sẽ từ từ bổ sung.”

“Là gì vậy?” Dịch Áo chậm rãi đi tới cạnh bàn.

“Đương nhiên là những thứ mà người nhất định phải nhớ kỹ.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Chẳng lẽ người cho rằng ta nguyện ý ở chỗ này ngồi không?”

Dịch Áo tiến tới cạnh bàn đưa mắt đọc nhanh như gió mấy trang giấy Ngõa Tây Lý viết, còn chưa đọc xong tờ thứ nhất hần đột nhiên cảm giác cổ họng muốn tắc nghẹn, hốc mắt không tự chủ dần dần ươn ướt.

“Kích động như thế?” Ngõa Tây Lý đã nhận ra thần sắc Dịch Áo có biến hóa, mở miệng trêu ghẹo: “Ha hả, người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta là tốt rồi.”

“Lão sư, đây là ta cho ngài.” Dịch Áo đặt chồng giấy vừa mới viết xong lên trên bàn: “Chúng ta đã đánh bại các bộ lạc vô sĩ, tạm thời không biết có chuyện gì nữa, ngài nên dành chút ít thời gian nghiên cứu, biết đâu...”

“Cấp cho ta?” Ngõa Tây Lý hơi kinh ngạc, sau đó dời tầm mắt vào tờ thứ nhất, chỉ vừa đọc qua đoạn thứ nhất, về mặt Ngõa Tây Lý rõ ràng cứng ngắc lại, sau đó kích động ôm cả chồng giấy vội vã lướt qua từng trang.

Thần Điển là bảo điển của Thần Vực, trải qua vô số đời cường giả tài ba Thần Vực biên soạn và chỉnh lý, nội dung bên trong cực kỳ có ý nghĩa, bất kỳ một câu một đoạn nào cũng ẩn chứa linh ngộ thâm sâu, hoặc là cảm giác thức tỉnh một phương hướng mới.

Cả đời Ngõa Tây Lý không ngừng chiến đấu, không ngừng tu luyện, không ngừng suy nghĩ vì một mục tiêu theo đuổi lực lượng đỉnh phong, không nhìn còn khá, vừa nhìn đã quên mất hết thấy, hoàn toàn đắm chìm ở trong đó.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một canh giờ, hai canh giờ, Ngõa Tây Lý thủy chung ngồi một chỗ, Dịch Áo vẫn im lặng đứng ở một bên, hần không muốn quấy rầy Ngõa Tây Lý.

Tốc độ Ngõa Tây Lý đọc rất chậm, không giống như Tác Phỉ Á, nàng chỉ chú ý tới những cái tên vang dội cổ kim, về phần nội dung chân chính thì quá mức huyền ảo đối với nàng, có nhìn cũng không hiểu nổi. Nhiều nhất chỉ ý thức được những câu kinh ngữ nghĩa kia có giá trị vô thượng. Về phần Ngõa Tây Lý mỗi khi đọc một đoạn đều cần thời gian suy tư nội dung bên trong có phù hợp với thể nghiệm của hần hay không, có khi hoàn toàn ngược lại với nhận thức của hần, hai luồng kinh nghiệm lần lượt va chạm, từ từ dung hợp, từ từ phán đoán, tất cả những chuyện này cần phải có rất nhiều thời gian và tâm lực để đúc kết.

Qua chừng ba canh giờ, Ngõa Tây Lý không đành lòng đặt chồng giấy lên trên bàn, lúc này hần mới phát hiện mồ hôi đã nhuộm ướt hai hàng chân mày, vạt áo sau lưng cũng ướt đầm.

Dịch Áo lấy ra một cái khăn lụa đưa cho Ngõa Tây Lý, Ngõa Tây Lý nhận lấy lau qua loa trên mặt vài lượt, sau đó ném cái khăn qua một bên, ngó chừng Dịch Áo không chớp mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Đây là... đây là cái gì?”

“Thần Điển.” Dịch Áo bình tĩnh trả lời.

Khuôn mặt Ngõa Tây Lý cứng ngắc lại: “Đúng như ta đoán mà, ha hả, lấy được ở đâu?”

“Là di vật phụ thân ta để lại.” Dịch Áo nói

252. Chương 252: Đánh Cuộc.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 252: Đánh cuộc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người là tộc nhân Hậu Duệ Cửa Thần?” Ngõa Tây Lý kinh ngạc sững sờ, ban đầu trước khi Thần Vực bị Quân Đồ Minh công phá, tộc nhân Hậu Duệ Cửa Thần đã phải chạy trốn tứ tán. Quân Đồ Minh đại đế phát ra lệnh truy sát thề phải giết hết tất cả tộc nhân Hậu Duệ Cửa Thần. Khi đó Ngõa Tây Lý còn đang hiệu lực cho Quân Đồ Minh đại đế, cũng là đầu não tổ chức sát thủ cao cấp nhất của Quân Đồ Minh đại đế, một nơi cực kỳ kinh khủng khiến cho vô số người run rẩy bất an gọi là Thần Phạt. Tổ chức này chính là một tay Ngõa Tây Lý sáng lập, cũng có thể nói hơn một nửa tộc nhân Hậu Duệ Cửa Thần bỏ trốn chết ở trong tay Ngõa Tây Lý và thuộc hạ của hắn.

Giờ phút này Ngõa Tây Lý không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào nữa, vận mệnh an bài cũng quá khó ngờ rồi.

Hắn hiệu lực cho Quân Đồ Minh đại đế không ngừng mạo hiểm trải qua cử tử nhất sinh tới Thiên Không Thành diệt trừ Áo Nhĩ Sát Nhã, làm cho Thần Vực mất đi trợ lực cường đại nhất. Sau đó tàn sát tộc nhân Hậu Duệ Cửa Thần, sau đó hắn phản bội Quân Đồ Minh đại đế chạy trốn ở chân trời góc biển, gặp được một thanh niên thiên phú kinh người, lại biết trọng tình trọng nghĩa, vì thế ký thác tất cả hi vọng vào người thanh niên đó. Kết quả người này dĩ nhiên là con cá lọt lưới trong nhóm Hậu Duệ Cửa Thần, cuối cùng là người trẻ tuổi đó lại mang bộ Thần Điển mà Quân Đồ Minh đại đế tha thiết ước mơ đặt ở trước mặt mình, nhằm báo đáp ân nghĩa sư đồ.

Đây là ông trời trêu ngươi hay là cho hắn một cơ hội bù đắp sai lầm?

Lấy Ngõa Tây Lý lịch duyệt cũng không thể nào thoág cái thừa nhận nhiều tâm tình xung đột như vậy, vì thế hắn vẫn đứng im một chỗ y như một pho tượng đá.

“Không biết, cha mẹ ta đã qua đời từ lúc ta còn rất nhỏ.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Nguyên nhân hắn là do Thần Điển, nó bị một người tên là Cường Nạp Sinh cướp đi.”

“Cường Nạp Sinh? Người biết Cường Nạp Sinh? ?”

“Đúng thế.” Dịch Áo gật đầu xác nhận: “Ta có thể nhớ kỹ điều này, lão quản gia Phúc bá nói cho ta biết chính là Cường Nạp Sinh Công tước gây ra.”

“Hắn bây giờ không phải là Công tước.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Hắn đã hiến tặng Thần Điển cho Quân Đồ Minh đại đế, được Quân Đồ Minh đại đế sắc phong thân vương rồi, Dịch Áo, người muốn báo thù?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy thì người phải nhanh lên một chút.” Ngõa Tây Lý nói: “Trước khi ta rời khỏi Nguyệt Ảnh đế quốc đế đô, Quân Đồ Minh đại đế đã bắt đầu chán ghét Cường Nạp Sinh, bởi vì hắn hoài nghi Cường Nạp Sinh sao một bản phụ lại cho mình.”

“Ngài cho rằng ta bây giờ có thể đi báo thù?”

“À, người còn kém quá xa.” Đến lúc này, Ngõa Tây Lý cuối cùng đã khôi phục lại thái độ bình thường, hắn chậm rãi nói: “Nếu Thần Điển đã bị cướp đi, những thứ này ở đâu ra?”

“Ngay cả Cường Nạp Sinh cũng biết sao bản phụ, tại sao phụ thân ta không có đề phòng chứ?” Dịch Áo trả lời: “Khi ta tìm được di vật thì thấy ở trên đó có dòng chữ phụ thân ta lưu lại. Nếu như ta có cơ hội nhìn thấy nó cũng chứng minh hắn đã chết, phụ thân nói là ta có thể tiêu hủy Thần Điển, hoặc là âm thầm tu luyện, nhưng vĩnh viễn không được tiết lộ bí mật cho bất luận kẻ nào. Thậm chí là thê tử và hài tử cũng vậy.” Dịch Áo nói như vậy là để giải thích cho hành động che giấu bí mật lúc trước.

“Không trách được... không trách được Phong nguyên lực của người lại phù hợp như vậy, thế mà vẫn không thể trở thành Thiên Phú võ sĩ. Thần Điển đối với người quả thật là quá thâm ảo.” Ngõa Tây Lý cười cười nhưng đầu ngón tay lại khẽ run rẩy, ngừng lại chốc lát điều tiết cảm xúc, sau đó hắn nhẹ giọng nói: “Dịch

Áo, cảm ơn người đã tín nhiệm, cảm ơn, người nên biết, trước kia ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với tộc nhân của người.”

“Lão sư, mọi chuyện đã qua rồi, khi đó ngài đang ở trận doanh Quân Đồ Minh đại đế, dĩ nhiên phải làm theo lệnh Quân Đồ Minh đại đế, ta có thể hiểu được.” Dịch Áo trả lời. Dĩ nhiên đây là vì Dịch Áo hoàn toàn không có tình cảm gì với Hậu Duệ Cửa Thần nên không tồn tại gút mắc nào cả. Vì thế hắn mới có thể nhẹ nhàng đặt xuống, cho dù là Ca Đồn lúc mới vừa biết thân phận Ngõa Tây Lý cũng phải trầm mặc nhiều ngày, sau đó trải qua mọi người giải thích và tự hiểu mới dần dần khôi phục bình thường.

“Ai...” Ngõa Tây Lý thở dài một hơi, giờ phút này cảm xúc của hắn đã dâng lên cao lắm rồi, nước mắt không thể không chế nhẹ nhàng trào ra.

“Lão sư, ta hi vọng những thứ này có thể hữu ích đối với ngài, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì, nếu không...” Dịch Áo cười nói: “Ngài và chúng ta cùng nhau đến Thánh Đế Tư hồ tu luyện?”

“Chuẩn bị lúc nào đi?”

“Ngày mai !”

“Các người đi đi, Thánh Đế Tư hồ hoàn toàn không có tác dụng đối với ta.” Ngõa Tây Lý ngẩng đầu lên nhìn thấy lo lắng trong mắt Dịch Áo, không khỏi cười nói: “Thế nào? Đang lo lắng cho ta? Người lớn tuổi sẽ biết trân quý thời gian hơn những người trẻ tuổi các người. Trước kia ta không biết nên làm gì, bây giờ có được Thần Điển, ta sẽ tận sức ta suy nghĩ xem có thể đột phá hay không.”

“Lão sư, vậy thì ta đi trước.” Biết Thần Điển quả thật có tác dụng, bóng ma trong lòng Dịch Áo thoáng cái mất sạch, nụ cười trở nên vô cùng sáng lạn.

“Đi đi.” Ngõa Tây Lý nói, chờ sau khi Dịch Áo đi ra ngoài, tầm mắt của hắn lại rơi vào trên mặt bàn, nhẹ nhàng thở dài thật sâu một lần nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, đám người Dịch Áo lên đường thật sớm, thẳng tiến Thánh Đế Tư hồ.

Leo lên đỉnh núi là có thể nhìn thấy Thánh Đế Tư hồ cách đó không xa, mặc dù lần trước Ca Đồn và Lôi Mông đã đến nơi này nhưng chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp Thánh Đế Tư hồ đã bị Dịch Áo lôi đi. Giờ phút này đứng ở bên cạnh hồ, hít thở luồng không khí ẩm ướt trong làn gió, ngắm mặt hồ trơn nhẵn như gương, từ đáy lòng bọn họ không khỏi hiện lên cảm giác hứng thú và hâm mộ.

“Người nói là tu luyện ở nơi này?” Ca Đồn nghi ngờ nhìn sang Dịch Áo, nơi này quả thật rất đẹp nhưng hắn nhìn không ra có quan hệ gì tới việc tu luyện.

“Một hồi người sẽ biết.” Dịch Áo cười cười: “Sau khi vào trong phạm vi hồ, mọi người nên tách ra xa một chút, tự tìm vị trí tu luyện. Các người sẽ cảm nhận động tĩnh ở trong cơ thể là nhờ không gian vô cùng yên tĩnh của nơi này.”

“Dịch Áo, lần trước người tu luyện ở nơi này kiên trì thời gian bao lâu?” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên hỏi, trên thực tế đây cũng là phương pháp các học viên của Thánh Đế Tư học viện suy tính thực lực đối phương, kiên trì thời gian càng lâu nói rõ tâm chí người này càng thêm kiên định, khả năng phát triển trong tương lai càng lớn.

“Hình như hai canh giờ.”

Y Toa Bối Nhĩ và Tác Phỉ Á quay sang bốn mắt nhìn nhau, bọn họ không dám tin tưởng lời Dịch Áo nói, tuyệt đại đa số học viên lần đầu tiên tới đây tu luyện không thể kiên trì được nửa giờ. Cho dù là các nàng đã tới rất nhiều lần cũng chỉ miễn cưỡng tiếp cận trình độ này mà thôi.

Nhưng khi suy nghĩ lại tốc độ lên cấp của Dịch Áo, hai người liền bình thường trở lại, còn có chuyện gì không thể phát sinh ở trên người hắn chứ?

“Hai canh giờ rất lâu sao?” Lôi Mông bĩu môi: “Dịch Áo, thoát nhìn sự chịu đựng của người không tốt lắm, không ngồi nổi hai canh giờ?”

“Ha hã.” Đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ đồng thời nở nụ cười, đúng là người không biết sẽ không sợ mà.

“So sánh một lần là biết ngay mà? Các người không cần vượt qua hai canh giờ, chỉ cần có thể kiên trì một canh giờ coi như các người thắng.”

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau dò ý, đầu óc Dịch Áo hồng mắt rồi? Không phải là ngồi không thôi sao, đừng nói là một canh giờ, cho dù ngồi lên cả ngày cũng không phải là vấn đề.

“Đồng ý ”

Mấy người lập tức đáp ứng yêu cầu của Dịch Áo, tự tìm một chỗ cách xa bắt đầu đả tọa, nếu ngồi quá gần sẽ có thể có nghe thấy những người khác hô hấp làm ảnh hưởng đến hiệu quả tu luyện.

Không qua bao lâu, Dịch Áo đã tiến vào trạng thái nhập định, nhờ có kinh nghiệm lần trước, lần này Dịch Áo vẫn giữ vững tinh thần khi nghe thấy tiếng sấm đột ngột kia, tâm cảnh bình lặng như mặt hồ không một gợn sóng. Nhưng qua một khoảng thời gian nữa, tiếng sấm bắt đầu phát sinh biến hóa, phảng phất như từ từ rời xa, thanh âm theo đó nhỏ dần đi. Dịch Áo vẫn ngồi yên như cũ, dồn toàn bộ tinh thần vào trong Căn Luân.

Bỗng nhiên tiếng sấm di chuyển trở lại, phảng phất như nổ vang ngay bên tai Dịch Áo làm cho hần cảm giác màng nhĩ của mình đau đớn.

Là chân thật hay là hư ảo? Dịch Áo không biết rõ ràng lắm, hoặc có thể nói hần căn bản không có cách nào phân biệt, chỉ có thể tiếp tục nhập định dung nhập tinh thần vào trong tiếng sấm cuộn cuộn, chậm rãi nhận thức thế giới yên tĩnh. Nghe tựa hồ có chỗ mâu thuẫn, nhưng sự thật chính là như thế, linh hồn hần như rời khỏi thể xác tiến vào một thế giới kỳ lạ, ở nơi đó đang có từng đợt tiếng trống cổ xưa vang vọng khắp không gian.

Bởi vì Dịch Áo tập trung quá mức, cho nên hần không chú ý tới một chuyện tình kỳ dị đang diễn ra, đó là mỗi một lần tiếng sấm nổ vang thì Căn Luân trong cơ thể hần vừa vận xoay tròn một vòng. Nói cách khác, tiếng sấm và Căn Luân đang vận chuyển tuần hoàn theo cùng một quy luật. Hiệu quả chính là tốc độ Căn Luân hấp thu nguyên lực nhanh hơn lúc bình thường gấp mấy lần, mỗi lần tiếng sấm vang lên sẽ có vô số nguồn Phong lực lao về phía thân thể Dịch Áo

253. Chương 253: Bí Mật Dòng Xoáy Nguyên Lực

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 253: Bí mật dòng xoáy nguyên lực

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dĩ nhiên Dịch Áo không nhận ra điểm này có khi lại là chuyện tốt, may là hần không có cảm giác, nếu không tâm thần hần sẽ chấn động không thể nào giữ vững tâm cảnh bình thản nổi.

Bên kia hồ nước, đầu Ca Đồn ướp nhẹ mồ hôi từ từ mở mắt ra, vội vã co chân phóng thẳng xuống núi, giờ phút này hần có cảm xúc mãnh liệt muốn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét để phát tiết cơn phiền muộn, ức chế ở trong lòng. Nhưng lại sợ quấy rầy những người khác, cho nên cố gắng chạy ra thật xa, thế nhưng trong quá trình chạy đi, Ca Đồn phát hiện tiếng bước chân của mình có thể tiêu trừ tâm tình đang dậy sóng, vì thế hần từ từ chạy chậm lại, đến lúc này Ca Đồn mới phát giác trên người mình đã ướm dẫm mồ hôi.

Ca Đồn thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía hồ nước, nhớ lại tình cảnh vừa rồi không nhận được rùn mình một cái, hiện tại hần rốt cuộc tin tưởng nơi này chính là địa điểm tu luyện tuyệt hảo. Bởi vì ngồi ở nơi đó, Ca Đồn có thể toàn tâm toàn ý cảm thụ thế giới tĩnh lặng, phát hiện nguyên lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, sau đó mơ hồ cảm nhận được điểm báo Chính Luân đột phá. Ca Đồn đã chờ thời khắc này quá lâu rồi, vì thế khó tránh khỏi kích động dẫn đến phân thần, trong một cái chớp mắt đó, nguồn cảm giác kỳ diệu kia nhanh chóng biến mất, mặc cho Ca Đồn cố gắng thế nào cũng không tìm lại được.

Ca Đồn đã bị vây giai đoạn Quang Mang võ sĩ đỉnh phong rất lâu, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ. Đến khi đó, hết thảy mọi chuyện sẽ không thành vấn đề đối với hắn, cho dù không tính đến số mảnh vỡ tinh thần cực phẩm ở trong trang viên, chỉ cần quay trở lại Thiên Không Thành, hắn tuyệt đối không cần phải lo lắng phương diện tài nguyên.

Đáng tiếc là chỉ còn kém một điểm nhỏ nữa, Ca Đồn nắm chắc hai đám, do dự suy nghĩ có nên lại thử một lần, nhưng hắn phát hiện ra vấn đề rất nhanh, bởi vì giờ phút này thể lực của hắn đã tiêu hao gần như cạn kiệt. Nếu Ca Đồn liều mạng tu luyện, lấy tính tình hắn vốn không trầm ổn rất có thể bị tẩu hỏa nhập ma, nguyên lực cắn ngược. Trong hoàn cảnh yên tĩnh tới cực điểm, có thể kiên trì thời gian dài như thế đã là đáng quý rồi, may là Ca Đồn sáng suốt lựa chọn từ bỏ, nếu không, chỉ cần tiếp tục thêm một lúc chính bản thân hắn sẽ bị thương tổn.

Thánh Đế Tư học viện có rất nhiều ví dụ loại này, có vài người sốt ruột lên cấp, bất chấp tình huống nguy hiểm cố gắng chống đỡ kéo dài thời gian. Kết quả là nhẹ thì phun máu té xỉu, nặng thì tinh thần thất thường biến thành kẻ điên.

Người thứ hai kiên trì không nổi chính là Lôi Mông, tính cách của hắn trầm ổn hơn Ca Đồn một chút, hơn nữa Lôi Mông chỉ là Quang Mang võ sĩ cấp chín, tâm tính không có khẩn cấp như Ca Đồn, cho nên khi hắn cảm giác mình không nhận được nữa liền dứt khoát bỏ qua.

Rón rén đi đến bên cạnh Ca Đồn, Lôi Mông giảm thấp thanh âm hỏi: “Ta kiên trì thời gian bao lâu?”

Thật ra vị trí hai người bọn họ cách mấy người Dịch Áo rất xa, cho dù nói lớn tiếng cũng không sao cả, nhưng vừa trải qua cảm giác yên tĩnh tận cùng kia, hai người đều không tự chủ giảm thanh âm đến mức thấp nhất, tựa hồ sợ quấy rầy không khí yên lặng ở nơi này.

Ca Đồn ngẩng đầu nhìn lên trời, khuôn mặt lộ vẻ mất mát, lẩm bẩm: “Người và ta chỉ chịu được hơn nửa canh giờ.”

“Còn chưa tới một giờ? Làm sao có thể?” Lôi Mông thấp giọng nói gấp: “Vì sao ta cảm giác mình đã ngồi rất lâu, gần như là cả ngày vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Lôi Mông cũng ngẩng đầu quan sát sắc trời, sau đó biết điều ngậm miệng lại, bởi vì hắn nhận ra Ca Đồn không hề nói giỡn, trước khi tu luyện hắn từng lưu ý một đám mây khá lớn, mặc dù hiện tại nó đã dịch chuyển một đoạn nhưng nhiều đó đã nói rõ hết thảy rồi.

Trầm mặc hồi sau, Lôi Mông dời ánh mắt tới vị trí Dịch Áo, nhẹ giọng nói: “Nếu như nói ta và người lần đầu tiên chỉ kiên trì được nửa giờ, Dịch Áo lại có thể kiên trì trong hoàn cảnh như vậy hai giờ?”

Ca Đồn lắc đầu thở dài nói: “Những chuyện tên kia làm cho chúng ta kinh ngạc còn ít sao? Nếu chính hắn nói là hai giờ, sợ rằng kết quả không chỉ nhiều đó.”

Lôi Mông suy nghĩ một lát thì thấy lời Ca Đồn nói tựa hồ có đạo lý, dù sao Dịch Áo cũng là tên quái vật biến thái, cộng thêm chuyện lần này xem như là biến thái hơn một chút mà thôi, bản thân hắn không cần thiết ngạc nhiên làm gì.

Điểm buồn bực nhất chính là bọn họ vừa mới đánh cuộc với Dịch Áo, bây giờ nhìn lại thì trận đánh cuộc này coi như thua chắc rồi.

Mặc dù thể lực Lôi Mông không có tiêu hao nghiêm trọng như Ca Đồn, nhưng kiên trì nửa canh giờ đã mệt mỏi không chịu nổi, hiện tại bọn họ đành phải chờ Dịch Áo chấm dứt tu luyện rồi cùng nhau trở về. Ngay lúc định tìm một chỗ chờ đợi thì Lôi Mông mới phát hiện y phục Ca Đồn thể nhưng đã ướt đầm.

“Không cần phải liều mạng như vậy chứ? Không phải Y Toa Bối Nhĩ đã nói gắng gượng chống đỡ sẽ gặp nguy hiểm hả?”

Ca Đồn cười khổ nói: “Người cho rằng ta không nhớ à? Thiếu chút xíu nữa ta có thể lên cấp rồi, nếu đổi lại là người, người có cam tâm tình nguyện dừng lại không?”

“Sắp sửa lên cấp rồi?” Lôi Mông vui mừng hỏi, hắn thật sự cao hứng dùm cho Ca Đồn, nhưng sau một chốc, Lôi Mông lập tức ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, sắc mặt biến thành rất khó coi: “Mụ nội người, hai người các người, khôn kiếp !”

“Ta thì sao?” Ca Đồn không hiểu được vấn đề, tên này không chúc mừng còn chưa tính, tự nhiên nổi điên làm gì chứ?

“Trước giờ ta vẫn không hiểu tại sao ngươi cứ liều mạng như vậy, thì ra là dự định tranh giành vị trí thủ tịch đội viên của ta!” Lôi Mông liếc mắt về phía Ca Đồn, ý tứ trong ánh mắt quá rõ ràng, “ta rất là khinh bỉ ngươi.”

Ca Đồn cảm thấy buồn cười, còn tưởng rằng là chuyện gì to tát. Trên thực tế, Ca Đồn không bao giờ nghĩ tới tranh giành cái chức thủ tịch đội viên, thế nhưng giờ phút này dùng để đả kích Lôi Mông lại là lựa chọn không tồi.

Ca Đồn cười cười đắc ý: “Hình như từ trước tới nay cấp bậc của ta vẫn cao hơn thì phải, tại sao lại nói là tranh giành được? Vị trí này vốn thuộc về ta mà.”

“Hừ hừ.” Lôi Mông cười lạnh mấy tiếng: “Chờ coi đi, không nhất định nhà ngươi sẽ trở thành Cực Hạn võ sĩ trước.”

Ca Đồn nhún nhún vai bất cần, mặc dù không nói một lời, nhưng điệu bộ cho thấy đã nắm hết thấy trong lòng bàn tay rồi, vẻ mặt thông dong kia rơi vào trong mắt Lôi Mông lại càng đáng giận, hắn thật sự muốn lật úp cái tên trước mặt xuống đất, rồi đập cho mấy cái.

Theo thời gian trôi qua, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ cũng lần lượt rời khỏi bờ hồ, mọi người ngồi chung một chỗ yên lặng nhìn về phía thân ảnh Dịch Áo. Vài canh giờ đã trôi qua, Dịch Áo vẫn ngồi im như cũ, trong lòng mỗi người đang suy đoán Dịch Áo sẽ mang đến cho bọn họ vui mừng gì nữa đây?

Giờ phút này Dịch Áo căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, cũng không nhận ra ánh mắt mọi người đang tập trung vào mình, hắn thủy chung vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Lúc này tiếng sấm cuộn cuộn không còn quá nhiều Dịch Áo nữa, ngược lại còn làm cho Dịch Áo sinh ra cảm giác vui sướng, hình như tiếng sấm đã biến thành một phần trong thân thể hắn, cả hai có sự tương liên chặt chẽ với nhau.

Theo từng tiếng nổ trầm muộn, Phong nguyên lực tự do trên không trung cùng nhau rời khỏi không khí trời buộc, tiến nhập vào thân thể Dịch Áo. Hắn có thể cảm giác rõ ràng Căn Luân đang từ từ lớn mạnh lên, mặc dù theo lý thuyết loại biến hóa này cực kỳ bé nhỏ, không thể nào nhận ra được, nhưng không biết tại sao nhập định ở trong thế giới yên tĩnh này, cảm giác của Dịch Áo tốt hơn gấp mấy lần, hoàn toàn có thể cảm nhận được mỗi một tia biến hóa ở trong thể nội.

Nếu như Ngõa Tây Lý ở chỗ này, hắn sẽ nói cho Dịch Áo biết nhận thức cường đại này là hiếm có đến mức nào, chỉ sợ chỉ lướt qua như phù dung sớm nở tối tàn nhưng sẽ lưu lại cho Dịch Áo ích lợi không nhỏ.

Dịch Áo tự nhiên không biết những điều này, bây giờ hắn quan tâm nhất là Căn Luân của mình. Mặc dù chưa bao giờ trải qua tình hình như vậy, nhưng Dịch Áo theo bản năng cố gắng nắm bắt cơ hội lần này, kéo giãn thời gian ra thật dài, hắn có dự cảm lần này mình kiên trì càng lâu sẽ nhận được lợi ích càng lớn.

Nếu có người quan sát Dịch Áo ở cự ly gần sẽ kinh ngạc phát hiện tần số Dịch Áo hô hấp đã phát sinh biến hóa, thời gian mỗi một lần hít thở cách nhau rất xa. Nếu không phải lòng ngực Dịch Áo vẫn còn phập phồng nhẹ nhẹ, có lẽ mọi người sẽ cho rằng hắn đã chết rồi.

Ở thế giới trước kia của Dịch Áo có một loại phương thức hô hấp cổ quái gọi là Quy Tứ. Một số người cho rằng con rùa đen sở dĩ trường thọ có liên quan trực tiếp đến phương thức hô hấp của chúng nó. Nghe nói những võ giả tu luyện nội công tới cảnh giới cao thâm sẽ có thể nắm giữ bí pháp này.

Vô tình trùng hợp ở trong Thần Điển mà Dịch Áo ghi nhớ cũng có miêu tả đơn giản về phương thức hô hấp này, nhưng chỉ nói đơn giản sơ lược mà thôi. Đám người biên soạn Thần Điển không nghĩ là thứ này có bao nhiêu tác dụng, sau khi tấn cấp lên Võ Tôn là có thể khống chế tiết tấu hô hấp rồi. Sở dĩ ghi chép lại là bởi vì có một số ít người kiên trì với ý nghĩa phương thức hô hấp này là chính xác và hữu ích cho việc tu luyện.

Điều này cho thấy thái độ và nhận thức giữa những người biên soạn Thần Điển cũng không hoàn toàn đồng nhất. Mặc dù đại đa số mọi người ôm tâm thái hoài nghi nhưng bọn hắn vẫn trung thực ghi chép lại tất cả cảm thụ của mình.

Thật đáng tiếc, bởi vì Dịch Áo quá mức tập trung vào Căn Luân biến hóa, căn bản không có phát hiện tần số hô hấp của mình phát sinh biến hóa, chuyện này không có quan hệ gì tới cảm nhận, hô hấp là bản năng, giống như là nháy mắt, ai lại quan tâm bản thân nháy mắt bao nhiêu lần, hoặc là cách bao lâu mới nháy mắt một lần?

Theo Phong nguyên lực không ngừng rót vào, Căn Luân của Dịch Áo tản mát ra quang mang nhu hòa, đúng lúc này dòng xoáy nguyên lực tồn tại độc lập với cơ thể Dịch Áo cũng phát sinh biến hóa, bên trong đó lóe lên từng tia điện quang, sau đó một chuyện làm cho Dịch Áo không ngờ được xảy ra, Căn Luân bắt đầu hấp thu nguyên lực từ trong dòng xoáy đó.

Đây quả thực là một chuyện không thể tin nổi, trước kia Dịch Áo không bao giờ dám vội vã hấp thu nguyên lực từ dòng xoáy này, luôn luôn duy trì tinh thần tập trung cao độ, chỉ sợ xuất hiện sai lầm sẽ dẫn đến hậu quả bị kích. Nói cách khác, chỉ khi nào tĩnh tâm tu luyện, Dịch Áo mới có thể hấp thu dòng xoáy nguyên lực.

Bây giờ ở giữa dòng xoáy và Căn Luân phẳng phất như xuất hiện một cây cầu nối vô hình, dưới tình huống Dịch Áo không làm gì cũng liên tục thu hút nguyên lực từ dòng xoáy ra ngoài, dung nhập vào trong Căn Luân. Nếu như tình hình như vậy vẫn có thể kéo dài, tin tưởng rằng không qua bao lâu, Dịch Áo sẽ có thể chiếm lấy toàn bộ nguyên lực ở trong dòng xoáy.

Trong lúc vui mừng hơn hở, tâm tình Dịch Áo khó tránh khỏi kích động, không phải là định lực Dịch Áo không đủ, mà là vì Ngõa Tây Lý miêu tả chuyện này quá mỹ diệu. Ngõa Tây Lý từng nói qua, nếu như có một ngày người hoàn toàn nắm giữ lực lượng dòng xoáy nguyên lực, vậy thì cũng có ý nghĩa người đã bước một chân vào lĩnh vực Thánh Vũ Sĩ.

“Àm !”

Trong nháy mắt Dịch Áo tâm thần kích động thể giới yên tĩnh lập tức bể nát, tiếng sấm trở nên dồn dập. Dịch Áo cảm thấy trong đầu quay cuồng choáng váng, khí huyết trong lồng ngực bất chợt dâng trào, cảm giác khó chịu đập thẳng vào não hấn. Dịch Áo biết mình không thể nào giữ vững tâm cảnh bình thản nữa, tiếp tục chống đỡ cũng không làm nên chuyện, vì thế hấn chậm rãi thu liễm tinh thần từ trong Căn Luân lui ra ngoài, từ từ mở mắt.

Thánh Đế Tư hồ trước mặt vẫn trơn nhẵn như gương, bốn phía yên tĩnh vô cùng, trong lòng Dịch Áo lại trào lên sóng biển ngập trời, bởi vì hấn phát hiện ra nếu Căn Luân có thể tự động hấp thu nguyên lực từ trong dòng xoáy, như vậy nó có thể hấp thu nguyên lực từ trong thiên nhiên rộng lớn hay không?

Khổng chế có ý thức hoàn toàn khác với tự phát, nếu như đang ngủ cũng có thể tu luyện, sợ rằng hiện tại Võ Tôn đã tràn ngập đại lục rồi, chuyện này tương đương với tính mạng con người được kéo dài gấp đôi.

Dĩ nhiên Dịch Áo chỉ mơ hồ ý thức được có thể tồn tại khả năng này, ngay cả Thần Điển cũng không ghi lại cho thấy tình huống như thế chưa từng xuất hiện ở trên đại lục.

Dịch Áo vội vã đứng lên, hấn muốn nói tin tức này cho Ngõa Tây Lý biết, trước kho cơ thể có dòng xoáy nguyên lực, Căn Luân của hấn chưa từng phát sinh biến hóa như thế này. Có lẽ tác dụng của dòng xoáy nguyên lực không giống như Ngõa Tây Lý nghĩ, mà còn có ý nghĩa sâu xa hơn nữa.

“Mau nhìn, Dịch Áo đã tỉnh lại rồi.” Tác Phi Á vui mừng hô lên, lập tức đứng dậy chạy tới bên hồ.

Ca Đồn và Lôi Mông chờ đợi sớm ngán đến chết rồi, lúc này cả hai đang tựa lưng vào vách đá ngủ gà ngủ gật, nghe thấy Tác Phi Á nói liền ngẩng đầu nhìn tới. Quả nhiên là Dịch Áo đang chạy về phía này, bao gồm cả Y Toa Bối Nhĩ, tất cả mọi người đồng thời thở dài một hơi cảm thán. Dịch Áo kiên trì quá dài rồi, mấy người bọn họ từ lúc bắt đầu là kinh ngạc, hăm mộ, sau đó chuyển biến thành lo lắng. Nếu qua thêm vài giờ nữa mà Dịch Áo vẫn không nhúc nhích, sợ rằng mấy người sẽ cho rằng Dịch Áo đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trực tiếp xông tới cứu viện rồi.

Ca Đồn ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, dùng ánh mắt phức tạp nhìn sang Lôi Mông ở bên cạnh: “Người nói lần này hấn có thể lên cấp nữa không?”

“Lên cấp thì lên cấp.” Lôi Mông cũng chết lặng ngay người, Dịch Áo mang đến cho bọn hấn quá nhiều kinh ngạc rồi. Cho nên trong quãng thời gian này Lôi Mông phải liên tục than thở ông trời bất công, nhưng càng

về sau hẳn càng quen với cảm giác này, khả năng chịu đựng cũng lớn hơn, không phải là lên cấp hay sao? Chỉ cần Dịch Áo chưa nói đã trở thành Vô Tôn, vậy thì hẳn không cần phải ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ một đạo sư ưu tú lại có thể tạo ra tác dụng lớn như vậy?” Ca Đồn xoa cằm lẩm bẩm.

Lôi Mông tròn mắt nhìn sang Ca Đồn: “Đừng có u mê, quên thời điểm chúng ta mới vừa thấy Dịch Áo rồi sao? Khi đó hẳn chỉ là một Giác tỉnh giả, hơn nữa Ngõa Tây Lý tiên sinh cũng không có ở bên cạnh hẳn, hẳn dùng thời gian bao lâu để đạt tới Thiên Phú vô sĩ? Sau đó đoạn đường từ Đôi Tháp trấn Thánh Đế Tư thành, trong quãng thời gian ngắn đó hẳn đề thăng mấy giai? Nhiều đó đã làm cho người rõ ràng chưa?”

Trong lòng Ca Đồn chợt động, quay đầu nhìn về phía Lôi Mông: “Người nói là...”

Lôi Mông cười cười nói: “Ta không nói gì hết, đạo sư ưu tú hiển nhiên là nhân tố không thể thiếu, nhưng ta nghĩ rằng còn có điểm trọng yếu hơn, chính là thiên phú của Dịch Áo. Nếu như một cường giả Thánh cấp thật sự có thể tùy tiện lựa chọn một người, sau đó làm cho hắn đạt tới trình độ biến thái như Dịch Áo, ta nghĩ là bất kể ta hay là người, sợ rằng cũng không cần phải xuất hiện ở chỗ này, đúng không?”

Ca Đồn lâm vào trầm mặc, Lôi Mông nói không sai, cường giả ở Thiên Không Thành chỗ nào cũng có, tìm một vị cường giả Thánh cấp làm đạo sư cũng không phải là chuyện khó khăn, dĩ nhiên là phải giao ra cái giá nhất định. Sở dĩ Ca Đồn rời nhà trốn đi là vì không muốn bị cuốn vào trong dòng xoáy quyền lực, lý do khác là bởi vì tư chất của hắn không tính là xuất sắc so với những người khác.

Các cường giả lựa chọn đệ tử có điều kiện chủ yếu là thời điểm giác tỉnh, đương nhiên là càng sớm càng tốt. Ca Đồn giác tỉnh lúc bảy, tám tuổi, mặc dù số tuổi này xem như là xuất sắc nhưng không phù hợp với tiêu chuẩn của các cường giả đỉnh phong. Địa vị Ca Đồn ở trong gia tộc tương đối khó xử, đủ loại nguyên nhân kết hợp chung một chỗ tạo thành một hiện tượng kỳ quái, những người chủ động yêu cầu làm đạo sư Ca Đồn thì hẳn nhìn không thuận mắt, còn những cường giả chân chính lại bận rộn dạy dỗ những huynh đệ có tư chất xuất sắc hơn.

Mặc dù Ca Đồn không có Thánh giả làm đạo sư, nhưng các huynh đệ của hắn lại có mấy người bái lạy làm môn hạ Thánh giả, tốc độ lên cấp của những người này quả thật nhanh hơn Ca Đồn rất nhiều, nhưng nếu so sánh với Dịch Áo quả thực là khác biệt một trời một vực.

Trong mắt Ca Đồn bốc cháy lên ngọn lửa hi vọng, nếu Dịch Áo có thể làm được, vậy thì tại sao mình không được? Ca Đồn tin chắc chỉ cần tiếp tục cố gắng, bản thân hắn sẽ không thua kém bất kỳ người nào. Thế nhưng Ca Đồn bắt buộc phải thừa nhận mục tiêu hắn muốn vượt qua không bao gồm Dịch Áo ở trong đó.

Y Toa Bối Nhĩ đứng một bên yên lặng nghe hai người nói chuyện với nhau, từ từ lâm vào trầm tư, nàng phát hiện từ trước tới giờ mình đã suy nghĩ sai lầm. Danh tiếng Phong Ngân dĩ nhiên vang dội khắp tòa đại lục, nhưng Ngõa Tây Lý dù sao cũng là người, không phải là thần, không thể nào làm cho một người bình thường nhanh chóng tấn chức Cực Hạn vô sĩ trong khoảng thời gian không tới một năm. Dĩ nhiên không bài trừ một vài loại bí pháp có thể mạnh mẽ tăng cường thực lực. Y Toa Bối Nhĩ từng nghe nói về loại bí pháp này, nhưng khi đạt được cũng phải giao ra cái giá rất lớn, có đáng giá Ngõa Tây Lý làm như vậy không?

Sau khi suy nghĩ một hồi, hai mắt Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên sáng ngời, xem ra vấn đề có khả năng nằm ở trên người Dịch Áo. Vào giờ phút này, Y Toa Bối Nhĩ càng thêm hứng thú đối với Dịch Áo, kém chút nữa là chạy tới nắm cổ Dịch Áo hỏi cho ra lẽ mới thôi.

“Các người đang suy nghĩ gì đó?” Dịch Áo ở xa xa đã thấy mọi người cau mày đau khổ suy nghĩ thì không khỏi ngạc nhiên.

Ca Đồn cười cười đứng lên, trong mắt hắn không còn nửa phần mất mát như lúc nãy, mà chỉ còn ý chí chiến đấu đang bốc cháy hừng hực.

“Người có dám nói cho chúng ta biết người làm sao kiên trì được thời gian dài như vậy không?” Y Toa Bối Nhĩ vừa hỏi vừa nhìn về phía Dịch Áo, ánh mắt hứng thú cháy lên nóng bỏng.

Dịch Áo gãi gãi đầu, không thể nói với bọn họ là mình ngồi không mười mấy năm, đã sớm đạt được cảnh giới tối cao trong việc ngồi một chỗ rồi? Thật sự là hắn không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Không trả lời được?” Lôi Mông trừng mắt nhìn tới: “Ta nói này, không phải là người ngủ một giấc đó chứ?”

“Ha hả, các người có thể cho là như vậy.” Dịch Áo cảm kích nhìn sang Lôi Mông, câu này vừa đúng lúc giải vây cho hắn: “Đi thôi, chúng ta phải trở về, ta còn một số việc cần phải làm.”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn vào bóng lưng Dịch Áo, âm thầm cắn răng, hôm nay tạm thời bỏ qua người một lần, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết hết mọi chuyện.

254. Chương 254: Tai Nạn Bất Ngờ.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 254: Tai nạn bất ngờ.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi đám người Dịch Áo trở lại Thánh Đế Tư thành, Tái Nhân Hầu tước cũng chân trước chân sau quay trở về, hơn nữa vừa trở lại đã lập tức chui vào trong phòng Nhã Duy Đạt viện trưởng. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được ‘tình cảm’ của Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng hình như đang nhanh chóng ấm lên, không có chuyện gì là tụ chung một chỗ bàn luận xôn xao, có trời mới biết bọn họ đang nói đến chuyện gì.

Dĩ nhiên người khác đang hiểu lầm bọn họ, Tái Nhân Hầu tước bỏ qua Tây Cách Thụy Na vốn quen biết từ trước, trực tiếp tìm tới Nhã Duy Đạt là vì hắn và Nhã Duy Đạt có tiếng nói chung. Bọn họ đều có ‘bụng đen’ như nhau, những lúc cần hạ quyết tâm tuyệt đối không mềm lòng nhẹ tay, bêu đời thành Tây Cách Thụy Na chắc chắn sẽ không thể nào chém tận giết tuyệt hai gia tộc Khoa Lâm và Cách Lý Phi Tư như thế.

Thánh Đế Tư thành rốt cuộc đánh bại các bộ lạc võ sĩ, tòa thành thị từ trên xuống dưới đang ở trong không khí ăn mừng chiến thắng. Nhưng đời có câu phúc họa song hành, họa phúc tương giao, vào một ngày Nhã Duy Đạt viện trưởng khai mạc yến hội kết hợp với mở tiệc chiêu đãi Tái Nhân Hầu tước hoàn thành một đại sự. Ngay khi đám người Ngõa Tây Lý, Dịch Áo bước vào trong quảng trường thì một sự tình không ai ngờ được phát sinh.

“Mọi người khỏe !” Theo tiếng chào hỏi xã giao, một người trung niên mỉm cười cợt nhả sải bước đi đến, bên cạnh hắn là hai võ sĩ Thánh Đế Tư học viện, xem bộ dáng là muốn ngăn cản đối phương nhưng không biết tại sao bọn họ không có cách nào tiếp cận người trung niên. Làm như chung quanh thân thể người trung niên là một hàng rào vô hình bài xích bọn họ ra bên ngoài vậy, cho nên bọn họ chỉ có thể chặt vật đuổi theo, bộ dáng khó coi đến cực điểm.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, đã lâu không gặp, ngài nhất định rất tưởng niệm ta nhỉ? Ha ha ha. Ta cũng rất tưởng niệm ngài.” Tầm mắt người trung niên lại chuyển, quét về phía Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng: “Ngài nhất định chính là Tái Nhân Hầu tước rồi? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Ha ha, ngài là Nhã Duy Đạt viện trưởng đúng không? Ta đã nghe thấy không ít lời đồn đãi có liên quan đến ngài, ta còn tưởng rằng ngài là một lão thái bà rặng rụng đầy đất rồi chứ, không nghĩ tới ngài còn trẻ đẹp như vậy, thật sự làm cho người ta phải giật mình nha!”

Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng rất kinh ngạc, đây là người nào? Lại dám ngang nhiên xuất hiện phá trường hợp này tới? Thế nhưng dù sao bọn họ cũng là người có kiến thức, có lịch duyệt, chú ý tới đối phương đầu tiên là chào hỏi Ngõa Tây Lý, hình như là người quen cũ của Ngõa Tây Lý, vì thế không dám tự tiện phát tác. Huống chi, mặc dù Ngõa Tây Lý không phải là chủ nhân nhưng tại nơi này Ngõa Tây Lý mới thật sự là người chủ đạo, muốn tỏ thái độ gì phải do Ngõa Tây Lý quyết định.

Khi tầm mắt bọn họ rơi vào trên người Ngõa Tây Lý lập tức thất kinh lần nữa, chỉ trong nháy mắt Ngõa Tây Lý đã biến thành một người khác, cả người bất động y như tượng đá, nhưng râu tóc giận dữ dựng đứng

cả lên, thái dương và cổ nổi lên từng sợi gân xanh to bằng đầu ngón tay, lại còn không ngừng nhúc nhích như muốn bạo phát ngay tại chỗ, chuyện gì đang diễn ra?

Ngay sau đó, bảy, tám cái cửa sổ ở chung quanh đồng thời nát bấy, một cỗ cuồng phong từ bốn phương tám hướng tràn vào, điểm kỳ quái chính là trong nháy mắt phá nát cửa sổ, khí thể cơn cuồng phong thoát nhìn không thể ngăn cản, thể mà vừa mới tiến vào trong sân đã lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa, đồng thủy tinh nát bấy nhẹ nhàng chạm đất không hề phát ra tiếng vang.

Tất cả mọi người ở trong sân, bao gồm Tái Nhân Hầu tước, Nhã Duy Đạt viện trưởng, Dịch Áo và Tác Phi Á đều cảm giác được không khí bỗng nhiên vô cùng trầm trọng, tựa như đang có ngọn núi lớn đè xuống ngực bọn họ vậy.

Sau một lát, đồ đạc trong sân bắt đầu rung động, ban đầu là một vài vật phẩm thể tích nhỏ, thí dụ như chén rượu, cái mâm, dao ăn, nĩa, còn có giá cắm nến, khăn trải bàn...v...v, chỉ vài giây sau tần số rung động đã bắt đầu lan dần ra mỗi một góc nhỏ, thậm chí sàn nhà và vách tường cũng bắt đầu rung động, làm như chuẩn bị sụp đổ tới nơi rồi.

“An tĩnh... an tĩnh một chút, Ngõa Tây Lý tiên sinh.” Người trung niên hình như rất kiêng kỵ hiện tượng này, khi còn cách Ngõa Tây Lý vài chục thước đã dừng lại không dám tiến tới nữa, cười hì hì nói: “Ngõa Tây Lý tiên sinh, vọng động cũng không có gì tốt, chẳng lẽ ngài muốn tòa thành thị mỹ lệ này giống như Thánh Đế Tư hồ, biến thành một mảnh đất chết hay sao?”

Lời người trung niên nói đã có tác dụng, lực lượng rung động vô hình chậm rãi khôi phục lại bình thường, chỉ có điều không khí thì bình tĩnh, nhưng thân thể Ngõa Tây Lý lại bắt đầu run rẩy. Hắn đang cố gắng khống chế bản thân, nhưng không thể nào khống chế được, nhất là mười đầu ngón tay của hắn run rẩy cực kỳ lợi hại.

Đúng lúc này, cửa phòng bị người ta dùng bạo lực phá ra, một người trung niên mặc trang phục quản gia dẫn theo mấy võ sĩ tiến vào, người quản gia kia quét mắt một vòng thì thấy Ngõa Tây Lý, âm trầm nói: “Ngõa Tây Lý đại nhân, đã lâu nhĩ, ha ha, hình như ngài khỏe hơn rất nhiều, không có khoa trương giống như trước kia.”

“Dịch Uy, quản tốt con chó của người.” Ngõa Tây Lý gằn giọng nhả ra từng chữ.

“Ta? Ngài đang phân phó ta?” Người trung niên dùng ngón tay chỉ vào mũi của mình, làm bộ suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Không thành vấn đề.”

Nói xong hắn xoay người vẩy vẩy tên quản gia kia, còn tên đó thấy chủ nhân gọi thì cười lạnh bước tới. Nếu như hắn một mình đối mặt Ngõa Tây Lý, đoán chừng đã sớm bị dọa cho sợ đến tè ra quần rồi, nhưng có chủ nhân ở đây nên hắn không cần phải sợ hãi. Hơn nữa, lâu nay đi theo bên cạnh chủ nhân, hắn đã chịu rất nhiều khuất nhục nhằm mục đích kiếm được chút ít công lao và tiền tài, bây giờ có được cơ hội dĩ nhiên phải tranh thủ phát tiết oán khí.

“Nghe thấy Ngõa Tây Lý tiên sinh nói không?” Người trung niên làm ra vẻ tràn đầy lo lắng.

“Nghe rồi.” Tên quản gia lộ ra nụ cười khinh miệt, chủ nhân rõ ràng tìm cơ hội trêu chọc Ngõa Tây Lý, hắn chỉ cần phối hợp là được.

“Rất tốt.” Người trung niên cong ngón tay bắn ra một đạo thanh mang, luồng sáng quét qua cần cổ tên quản gia kia nhanh như chớp.

Ngay sau đó, một vòi máu phụt ra từ vị trí cổ của tên quản gia, cái đầu của hắn từ từ rơi xuống, thân thể cũng bắt đầu ngã quỵ về phía sau. Khi dòng máu trải rộng khắp không gian thì cái đầu đã lăn xuống đất, cho đến lúc này khuôn mặt tên quản gia kia vẫn duy trì vẻ cười lạnh.

“Hắn đang hoảng rồi.” Người trung niên cười nói: “Ngõa Tây Lý tiên sinh, còn có chuyện gì cần phân phó không?”

Ngõa Tây Lý hừ lạnh một tiếng, đôi môi khê cong lên biểu thị sự khinh bỉ.

“Thật ra ta không muốn dẫn bọn hắn tới, nhưng bọn hắn nhất định phải đi theo, ta cũng không có biện pháp nào khác.” Người trung niên vừa nói vừa chậm rãi bước tới gần Ngõa Tây Lý: “Hình như bọn họ

không yên lòng ta thì phải.”

Nhìn thi thể tên quân gia, sắc mặt mấy gã võ sĩ còn lại biến thành xanh mét, cộng thêm lời người trung niên nói có hai ý tứ hoàn toàn trái ngược, hiểu theo ý tốt là không yên lòng về an toàn của hắn, còn hiểu theo ý không tốt chính là đi theo để quan sát hành vi của hắn.

Sắc mặt Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt của viện trưởng cũng không hề dễ coi, bọn họ biết Ngõa Tây Lý phản bội Quân Đồ Minh đại đế, đã chuẩn bị xong tâm tư ứng phó, nhưng không thể nào nghĩ tới người ta lại có thể truy sát tới đây nhanh như thế.

Nếu đối phương không sợ hãi uy năng Ngõa Tây Lý, bọn họ chỉ là hai Võ Tôn tự nhiên không đáng lọt vào mắt đối phương, thậm chí có thể nói người ta chỉ cần phát tay là có thể mạng sát bọn họ, giống như bọn họ đối phó một đám Quang Mang võ sĩ vậy.

“Nhã Duy Đạt viện trưởng, có thể nhường chỗ ngồi cho ta không?” Người trung niên cười ha hả nói: “Ta muốn tâm sự với Ngõa Tây Lý tiên sinh một lúc.”

Nhã Duy Đạt viện trưởng nhìn sang Ngõa Tây Lý, từ từ đứng lên nhường chỗ, còn người trung niên nghênh ngang ngồi xuống, làm như không hề phòng bị Nhã Duy Đạt viện trưởng, bình thản giơ phần lưng của mình ra trước mặt Nhã Duy Đạt viện trưởng.

Ngõa Tây Lý vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ ngươi muốn tòa thành mỹ lệ biến thành vùng đất chết như Thánh Đế Tư hồ? Lúc đối phương nói ra những lời này đã đánh trúng điểm yếu của hắn.

“Đừng có như vậy. Ngõa Tây Lý tiên sinh, quá kích động sẽ không có lợi đối với thân thể của ngài.” Người trung niên cầm bộ đồ ăn lúc này Nhã Duy Đạt viện trưởng đã dùng qua, không có chút nề hà gì cả, tùy tiện cắt một cục thịt dê nướng đưa vào trong miệng, chậm rãi nói: “Có phải tuổi càng lớn thì khả năng tự điều khiển bản thân lại càng kém? Hắc hắc...”

Ngõa Tây Lý vẫn bất động, hắn không dám mở miệng là vì sợ vừa có động tác sẽ triệt để phóng thích sự phần nộ ra ngoài.

“Thật ra ta đến Thánh Đế Tư thành được một đoạn thời gian rồi, nhưng ta vẫn không có lộ diện, biết tại sao không?” Người trung niên biết Ngõa Tây Lý sẽ không trả lời, bình thản nói tiếp: “Bởi vì ta vẫn tuân thủ lời ngài dạy bảo, ân sư của ta.”

Hai đám Dịch Áo ở dưới mặt bàn lặng lẽ nắm chặt, mặc dù có vẻ rất bình tĩnh nhưng trong lòng hắn đang dâng trào từng cơn sóng biển. Khi hắn nhìn cha mẹ bị hãm hại, lão quân gia Phúc bá bị hung đồ vây giết, và cả bây giờ, cái loại cảm giác bất lực chỉ có thể trở mắt nhìn sự tình phát triển theo hướng không tốt, nhưng không có cách nào vặn hồi cục diện làm cho hắn vô cùng thống hận.

Hắn lại càng thống hận bản thân hơn, tại sao? Hắn cố gắng nhiều năm như vậy, tại sao vẫn không đủ cường đại bảo vệ những thứ mình yêu quý chứ?

255. Chương 255: Ván Cờ Sinh Tử.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 255: Ván cờ sinh tử.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cho nên ta phải tìm hiểu rõ ràng trong khoảng thời gian này ngài đã làm những gì, tại sao lại làm thế, nếu không có nắm chắc tám thành, ta sẽ không xuất hiện, tình nguyện để cho ngài không nhận ra sự tồn tại của ta.” Người trung niên thở dài: “Còn nhớ rõ sự tình ngài từng nói với ta, cái đoạn chiến đấu liên quan tới Thiên Không Thành không?”

Ngõa Tây Lý dĩ nhiên không trả lời, tất cả mọi người tựa hồ đã biến thành pho tượng, chỉ có một mình người trung niên chuyện trò vui vẻ.

“Lúc ấy ngay cả bệ hạ cũng cho rằng ngài đi tìm Áo Nhĩ Sát Nhã là không có bất kỳ hi vọng. Nhưng ngài nói cho ta biết, trên thế giới này không có chuyện gì tuyệt đối.” Người trung niên chậm rãi nói: “Ừ, ta còn nhớ rõ lúc ấy ngài tính toán như thế này, vừa lúc bắt đầu ngài quả thật không có bất kỳ hi vọng, cho nên ngài chiếm con số không, còn Áo Nhĩ Sát Nhã chiến thắng trăm phần trăm, nhưng sau khi một vài nhân tố gia nhập, phân số giữa hai người cũng phát sinh biến hóa.”

“Ngài len lén lén vào Thiên Không Thành, Áo Nhĩ Sát Nhã lại hoàn toàn không biết gì về nguy hiểm sắp ập tới, như vậy ngài tăng lên mười phần trăm, Áo Nhĩ Sát Nhã bị giảm mười phần trăm.” Người trung niên dừng lại suy nghĩ một lát, rồi nói tiếp: “Thiên Không Thành vốn là đồng minh Nguyệt Ảnh đế quốc, bởi vì Áo Nhĩ Sát Nhã cường thế gia nhập mới từ từ thay đổi lập trường, nhưng máu đã chảy thì không thể vãn hồi. Ở trong Thiên Không Thành có rất nhiều cường giả vẫn tràn đầy thù hận Thần Vũ, mặc dù trải qua thời gian dài Áo Nhĩ Sát Nhã cố gắng phân hoá, chèn ép, vẫn tồn tại một vài cường giả ẩn núp hoặc giả bộ chấp thuận, ngoài mặt kính cẩn nghe theo Áo Nhĩ Sát Nhã, trên thực tế lại một mực yên lặng chờ đợi cơ hội, ngài liền nắm giữ liên lạc với bọn họ. Vì thế ngài nắm rõ hành tung và thói quen của Áo Nhĩ Sát Nhã như lòng bàn tay, Áo Nhĩ Sát Nhã lại hoàn toàn chẳng hay biết gì. Nhân tố rất trọng yếu đối với khả năng thành công của ngài, vì thế nó cấp cho ngài thêm hai mươi hoặc ba mươi phần trăm.”

“Trước khi ngài chân chính hành động đã biết được điểm yếu của Áo Nhĩ Sát Nhã.” Người trung niên vừa nói vừa ăn rất thoải mái, sau đó đột nhiên dừng lại, tựa hồ là vì tưởng ăn quá vội mà xấu hổ, cho nên hẩn mỉm cười xấu hổ, nói: “Thật là ngại quá, xin lỗi các vị. Ha ha, mấy ngày qua ta vẫn bề bộn nhiều việc nên không có ăn gì hết, bây giờ thật sự rất đói bụng.”

Tâm tình Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng không khỏi trầm xuống, có lúc phân tích ai chiếm cứ ưu thế không nhất định phải quan sát cảnh tượng chiến đấu, người trung niên trước mắt này luôn chuyện trò vui vẻ, đã hoàn toàn nắm giữ vai trò chủ đạo yến hội, tất cả mọi người ở đây chỉ làm nền cho hắn, liệu Ngõa Tây Lý có khả năng hay không?

“Thí dụ như Áo Nhĩ Sát Nhã có tình nhân, ha ha ha, điều này đúng là quá hay ho rồi.” Người trung niên cười lớn lên: “Thế nhưng ta có thể hiểu được khổ tâm của Áo Nhĩ Sát Nhã, trượng phu của nàng là thành chủ Thiên Không Thành đời trước, đã chết hàng trăm năm trước, mà nàng là Thần Vũ Giả có tính mạng vô tận. Trăm năm cô độc và vắng lặng thật sự rất khó chịu, nàng cũng khát vọng tìm được một nơi ấm áp chia sẻ cõi lòng, ít nhất là những khi nàng thừa nhận áp lực hoặc cảm thấy lo âu sẽ có một người biết lắng nghe và nói chuyện với nàng. Ngài từ điểm này mới đoán được tâm Áo Nhĩ Sát Nhã vẫn chưa đủ cường đại, uy năng của nàng phần lớn đến từ Phi Viêm chiến thương, vì thế nàng bị giảm mười phần trăm, ngài lại được tăng thêm mười phần trăm.”

“Thật ra Thần Vũ Giả xem như là nghề nghiệp nguy hiểm nhất trên đại lục.” Người trung niên càng nói càng cao hứng, không ngừng múa con dao ăn trong tay, hớn hỏ nói: “Mọi người đều nói Thần Vũ Giả có tính mạng vô tận, nhưng tất cả Thần Vũ Giả của đời trước có ai sống được đến bây giờ không? Hôm nay bọn họ có thể là ngôi sao rực sáng để cho vô số người nhìn lên ngưỡng mộ, ngày mai bọn họ sẽ bị một ngôi sao khác quật khởi mà văng lạc, Áo Nhĩ Sát Nhã được xưng là thanh xuân bất lão cũng chết ở trong tay ngài kia mà?”

Ca Đồn nghe đến đây lập tức xanh mặt, Áo Nhĩ Sát Nhã có tình phụ? Nghe khẩu khí đối phương tựa hồ Áo Nhĩ Sát Nhã thường xuyên ước hẹn với tình nhân? Mặc kệ có phải là sự thật hay không, chuyện này đối với tất cả vô giả xuất thân từ Thiên Không Thành thuộc về hình thức nhục mạ không thể tha thứ. Áo Nhĩ Sát Nhã là nhân vật quan trọng hàng đầu của Thiên Không Thành, là đại biểu cho Thiên Không Thành, thậm chí là thần của Thiên Không Thành. Nếu như lời này lan truyền ra ngoài, các cường giả Thiên Không Thành sẽ lập tức giận dữ điên cuồng.

“Không chỉ như vậy, Áo Nhĩ Sát Nhã lại thích sạch sẽ, nghe nói mỗi ngày nàng tắm rửa năm, sáu lần, mỗi lần tắm xong còn phải xoa hương liệu khắp người. Ở trong thành bảo của nàng, mỗi một tấc đất luôn luôn phải trơn bóng như gương, nếu không nàng sẽ tức giận, nàng sẽ đích thân vào trong bếp kiểm tra đồ ăn mỗi ngày, lúc bình thường nàng là người ôn nhu, trang nhã. Nhưng nếu như nàng phát hiện ở trong thức ăn có trộn lẫn những thứ không nên xuất hiện, cho dù chỉ là một sợi tóc, nàng sẽ lập tức biến thành kẻ điên,

thậm chí sẽ giết chết toàn bộ đầu bếp và người hầu. Những chuyện như vậy ta nhớ là từng phát sinh không ít lần. Ai dè, thời gian, năng lượng phí quá nhiều thời gian. Đôi khi ta cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc tại sao nàng có thể trở thành Thần Vũ Giả.” Người trung niên hí mắt lại tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta nhớ lúc ấy ngài cười nói cho ta biết, đối với Áo Nhĩ Sát Nhã, có lẽ một đồng *** đá sẽ có uy lực vượt qua tuyệt đại đa số bí kỹ. Một khi đột nhiên gặp phải tập kích, Áo Nhĩ Sát Nhã có thể cố gắng giữ vững tinh táo, nhưng nếu thấy một đồng *** bay tới, nàng có thể sẽ lập tức rối loạn la hét thất thanh. Ngõa Tây Lý tiên sinh, thành thật mà nói, ban đầu ngài có lợi dụng điểm này không? Ví như âm thầm giấu trong chăn của nàng vài thứ đồ bẩn, hoặc là gian lận gì đó trên người tình nhân của nàng?”

Ngõa Tây Lý dĩ nhiên không đáp lại, tim hắn đang thừa nhận đau khổ khó thể tưởng tượng nổi, bởi vì hắn cần phải lựa chọn sẽ liều lĩnh bộc phát chiến đấu hay là yên lặng chịu đựng khuất nhục. Hoặc sẽ tiếp tục chờ đợi, tìm biện pháp di chuyển chiến trường sang nơi khác, bảo đảm an toàn cho những người nơi này.

“Hơn nữa ngài còn bố trí bẫy rập, lựa chọn thời gian có lợi nhất ...vân ...vân, người khác đều cho rằng ngài không có một chút hi vọng, nhưng thật ra tỷ lệ chiến thắng của ngài đã vượt qua năm mươi phần trăm, đúng không?” Người trung niên cười hí mắt nhìn về phía Ngõa Tây Lý: “Cho nên... ngài thắng.”

“Bây giờ cũng nên tính toán tỷ lệ thắng thua giữa chúng ta rồi.” Người trung niên không thêm để ý tới thái độ Ngõa Tây Lý đang rất khó chịu, vẫn bình thản nói tiếp: “Lực lượng của ta, kinh nghiệm của ta và kỹ xảo của ta đều đến từ ngài. Như vậy ta đành phải khiêm nhượng, ta là con số không, ngài chiếm một trăm phần trăm.”

Những lời này làm cho Ngõa Tây Lý cảm thấy lo lắng và đau đớn, da thịt trên mặt không tự chủ được giật giật mấy cái.

“Ngài không biết ta sẽ xuất hiện, Thánh Đế Tư thành mới vừa được ngài hỗ trợ đánh thắng một trận, tinh thần ngài khó tránh khỏi có chút lười biếng.” Người trung niên mỉm cười nói: “Sau khi thấy ta, ngài cực kỳ... cực kỳ khiếp sợ, không phải sao? Ngài căn bản chưa có chuẩn bị tốt chiến đấu, nhưng ta lại xuất hiện quá đơn giản và trực tiếp, ha ha, ta lại khiêm nhượng lần nữa, điều này chỉ trừ ngài năm phần trăm.”

“Không ngờ ngài ở chỗ này lại tiếp nhận một môn sinh, từ đó nhìn ra được ngài có kỳ vọng rất cao đối với hắn, nếu không, ngài làm sao tự mình xuất thủ đối phó những tên thổ dân kia chứ?” Người trung niên từ từ thu hồi nụ cười, nói rất chậm: “Cho nên ngài tự đưa mình vào tuyệt cảnh, ngài không có biện pháp chạy trốn, nếu không ta sẽ giết sạch toàn bộ sinh mạng trên Khắc Lý Tư bình nguyên, gã môn sinh này là hi vọng cuối cùng của ngài, ngài có thể nhẫn tâm bỏ qua hắn không? Dùng không tới một năm thời gian, từ một Thiên Phú võ sĩ dễ thắng lên Cực Hạn võ sĩ, đây là tốc độ khiến cho người ta khó ó thể tưởng tượng nổi, thậm chí vượt xa ta, cho dù ngài có thể chạy thoát thì phải đi đâu tìm ra một thanh niên có thiên phú hoàn mỹ như thế? Thời gian của ngài đã không còn nhiều lắm, vì thế ta trừ của ngài hai mươi phần trăm, không tính là quá đáng nhỉ?”

“Ở nơi này ngài lâm vào bị động, ta lại có thể buông thả lực lượng của mình không cần cố kỵ, cho dù là hủy diệt cả tòa thành và tất cả mọi người cũng không thành vấn đề.” Người trung niên chỉ tới chỗ mấy võ sĩ đi theo hắn: “Ta không có gì để do dự, ngài không dám buông thả toàn bộ lực lượng, ta lại có thể, như vậy ta thêm cho mình mười phần trăm, rất công bình, đúng không?”

“Còn nữa, ngài già rồi, thật sự quá già, hắc hắc...” Người trung niên cảm thán lắc đầu lia lịa: “Ngài bây giờ thậm chí không cảm ứng được sự tồn tại của ta, cho dù ngài có thể giải phóng toàn bộ lực lượng thì có thể tạo thành bao nhiêu uy hiếp chứ? Vì thế lại giảm phần của ngài mười phần trăm.”

“Ngài từng nói tức giận là độc dược của cường giả, ngoại trừ tặng ưu thế cho địch nhân ra thì không có tác dụng nào khác.” Người trung niên mỉm cười sáng khoái: “Ta phát hiện đạo lý này có rất nhiều người biết, nhưng chân chính làm được không có bao nhiêu người. Thí dụ như ngài lúc này vậy, ngài có chú ý tới đầu ngón tay của mình đang run rẩy lợi hại đến mức nào không? Như vậy ta đành phải trừ ngài mười phần trăm nữa.

256. Chương 256 : Phong Ngân Thô Bạo.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 256 : Phong Ngân thô bạo.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Tính lại xem nào, bây giờ ngài còn dư lại bao nhiêu phần trăm? Bốn mươi lăm phần trăm nha, thật ra ngài cũng biết ngài phân số thật sự còn thấp hơn nhiều, cho nên ngài xong đời rồi.” Người trung niên từ từ đặt dao ăn và cái nĩa lên trên bàn, bộ dạng hẳn là đã ăn no.

Mặc dù thanh âm dao ăn và cái nĩa va chạm mặt bàn rất nhẹ, nhưng đối với mọi người trong sân không khác gì tiếng sấm nổ cả, bọn họ biết rõ cuộc chiến đấu sắp sửa bắt đầu.

“Tái Nhân Hầu tước, ngài bây giờ có ý kiến gì không?” Người trung niên chuyển tầm mắt về phía Tái Nhân Hầu tước, vừa nói chuyện vừa thò tay cầm lấy chai rượu trước mặt Tái Nhân Hầu tước, tự rót đầy một ly, cười hì hì nói: “Vui lòng tha thứ cho ta, đó là một sở thích nhỏ nhỏ, ta rất thích nghe người khác nói cảm nghĩ cuối cùng.”

“Ý nghĩ?” Tái Nhân Hầu tước cười cười: “Ta không nghĩ gì cả.”

“Những người đứng chung một chỗ với Ngõa Tây Lý tiên sinh thường thường sẽ có kết quả không tốt, người không hối hận?” Người trung niên rất kiên nhẫn dẫn dắt ý nghĩ dùm cho Tái Nhân Hầu tước.

“Ta là một con bạc có phẩm chất rất tốt, chưa bao giờ ăn quịt.” Tái Nhân Hầu tước thản nhiên nói: “Ta không muốn vĩnh viễn sống trên Khắc Lý Tư bình nguyên, cho nên ta quyết định cá cược, về phần kết quả, mặc kệ nó như thế nào ta cũng sẽ tiếp nhận.”

“Nói rất hay.” Nhã Duy Đạt viện trưởng mỉm cười khen ngợi, sau đó nhẹ nhàng cầm chai rượu trước mặt người trung niên, đi tới cạnh Tái Nhân Hầu tước rót cho hắn một chén.

Sự tình đã đến nước này, bọn họ chỉ có nước nhắm mắt buông xuôi mà thôi, không phải là thất bại hay sao? Nếu Tái Nhân Hầu tước không sợ, nàng cần gì phải không sợ chứ? Thánh Đế Tư thành, Thánh Đế Tư học viện ra đời dưới cái bóng quật cường và bất khuất của Thánh Vũ Sĩ Đế Tư, bây giờ người đời sau vẫn tiếp tục hủy diệt ở trong quật cường và bất khuất, nàng sẽ không làm cho Thánh Vũ Sĩ Đế Tư mất thể diện, vì thể hiện tại tâm tình nàng đang rất bình thản.

Người trung niên trầm mặc, tầm mắt lại chuyển rơi vào trên người Dịch Áo.

“Gọi là Dịch Áo đúng không? Ồ, có biết không? Ta tên là Dịch Uy, cách phát âm tên của chúng ta khá giống nhau đó.” Người trung niên cười ha hả nói: “Ta chỉ muốn nói là người đã tồn tại trong đoạn thời gian sai lầm, lựa chọn một đạo sư sai lầm, bây giờ người có ý định ...?”

“Đi chết con mẹ ngươi đi !” Không đợi người trung niên nói tiếp, Dịch Áo đã lạnh lùng cắt ngang, sau đó đứng thẳng lên ngó chừng đối phương, không thèm che giấu chán ghét và thù hận trong ánh mắt.

Trong sân chợt trở nên yên lặng như tờ, ngay cả người trung niên cũng ngây ngấn cả người, đối phương dám đàm luận như thường ở trước mặt Ngõa Tây Lý, còn Ngõa Tây Lý vẫn giữ vững trầm mặc, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra lực lượng đối phương tất nhiên cường đại hơn Ngõa Tây Lý. Vào lúc này Dịch Áo lại có thể mở miệng mắng chửi đối phương, quả thực là muốn chết rồi?

Không sai, Dịch Áo đúng là muốn chết, hẳn hiểu được bởi vì mình nên Ngõa Tây Lý mới nén giận, miễn cưỡng khống chế tâm tình trong lòng. Sau khi trận chiến bộc phát, Ngõa Tây Lý sẽ có thể bị thương thậm chí là chết trận... cũng chỉ vì hắn.

Dịch Áo không hi vọng tình cảnh như vậy xảy ra, nếu như ngay cả tư cách chết trận oanh oanh liệt liệt cũng bị tước đoạt, cuộc đời của Ngõa Tây Lý quả thật vô cùng đáng buồn rồi, bây giờ hắn quyết định dọn đường cho Ngõa Tây Lý.

Nếu như không có hắn tồn tại, vậy thì Ngõa Tây Lý sẽ có thể dốc toàn lực ứng phó.

“Vô liêm sỉ, ngồi xuống cho ta !” Ngõa Tây Lý bỗng nhiên quát âm lên.

Địch Áo làm như mắt diếc tai ngơ, lạnh lùng ngó chừng người trung niên.

Người trung niên trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói với Ngõa Tây Lý: “Hắn quả thật tốt hơn ta, lần này ngài không có nhìn lầm người.”

“Ta biết điều đó từ lâu rồi, hắn quả thật tốt hơn người về mọi mặt, chung quy sẽ có một ngày hắn sẽ đạt tới độ cao mà người không thể nào với tới được, người sợ?” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói.

“Ha ha ha ha ~!” Người trung niên cất tiếng cười to, cười đến giữa tới giữa lui: “Ân sư của ta, ha ha, dùng phương pháp đơn giản như vậy kích thích ta, ngài nghĩ rằng sẽ có tác dụng?”

“Địch Uy, ta cũng lười nói chuyện dài dòng với người.” Ngõa Tây Lý từ từ đứng lên, thân hình của hắn vừa khớp che chắn tầm mắt Địch Áo, ngay khi Địch Áo mở miệng mắng chửi đối phương, hắn đã nhận ra ý định của Địch Áo. Trong lòng kích động không thể dùng lời nói để hình dung được, nếu so sánh Địch Áo với tên phản đồ thì bọn họ là hai loại người trái ngược nhau. Khi Ngõa Tây Lý hắn gặp rủi ro, Địch Uy lựa chọn lập tức ruồng bỏ, thậm chí không tiếc bỏ đá xuống giếng, còn Địch Áo lại nguyện ý hy sinh tính mạng chỉ là vì cấp cho hắn cơ hội đánh một trận toàn lực.

Nhưng hắn tuyệt đối không thể để cho chuyện này phát sinh, Địch Áo là nơi ký thác cuối cùng của hắn, cho dù là thịt nát xương tan hắn cũng phải tranh thủ cho Địch Áo một cơ hội đào thoát. Hơn nữa, hắn rất hiểu môn đồ của mình, bởi vì tiền cảnh vượt xa đại đa số võ giả trên đời, bởi vì đầu óc, địa vị và quyền lực cao quý làm cho tính cách đối phương dần dần cao ngạo. Ngoại trừ Quân Đồ Minh đại đế và Ngõa Tây Lý ra, tên kia không hề đặt những người khác vào trong mắt, cho dù là Thần Vũ Giả Thập Sát Đặc và Lai An cường đại nhất dưới trướng Quân Đồ Minh cũng vậy, tên kia luôn luôn thiếu hụt sự tôn kính cần thiết, hắn tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày vượt xa đối phương.

Vì thế chỉ cần tìm cơ thích hợp kích thích ngạo khí của đối phương, cho dù đối phương biết rõ Ngõa Tây Lý dùng phép khích tướng cũng không làm gì thương tổn Địch Áo. Bởi vì hắn muốn chứng minh hắn mạnh hơn Địch Áo, bây giờ hủy diệt Địch Áo thì mọi người sẽ nghĩ hắn khiếp sợ.

“Ngõa Tây Lý tiên sinh, ngài quá ngây thơ rồi, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy.” Người trung niên lắc đầu, luôn miệng thở dài: “Ta biết ngài một mực thống hận ta, nhưng ta không có làm sai cái gì, sai chính là ngài, ngài không nên phản bội bệ hạ.”

“Nói mấy thứ này còn có ý nghĩa không?” Ngõa Tây Lý thản nhiên nói, giờ phút này tâm cảnh hắn rất cuộc đã bình tĩnh trở lại.

“Có ý nghĩa !” Người trung niên cười nói: “Mọi người đều cho rằng ta lấy oán báo ân, còn có rất nhiều người đề phòng ta, bọn họ cho rằng ta có thể phản bội ngài vì bản thân mình, như vậy trong tương lai cũng sẽ bởi vì lý do nào khác phản bội bọn họ. Nhưng bọn họ không hiểu ta chính là đại diện cho công lý và chính nghĩa cơ bản nhất.”

“Địch Uy, người cũng có tư cách nói chuyện chính nghĩa?” Ngõa Tây Lý mỉm cười khinh miệt.

“Nhìn đi, cho tới hôm nay ngài vẫn chưa lĩnh ngộ được.” Người trung niên dùng ánh mắt thú vị nhìn tới Ngõa Tây Lý: “Bệ hạ đại biểu cái gì? Đại biểu cho vị trí quân chủ Nguyệt Ảnh đế quốc, trọng yếu nhất là cái gì? Là lập trường.”

“Đây chính là nguyên nhân người tình nguyện làm một con chó, chứ không muốn đường đường chính chính làm người?”

“Ngài còn không hiểu sao?” Người trung niên thở ra một hơi dài: “Ở trong đế quốc, nếu như lập trường của người đúng, cho dù người cả ngày ép nam hiếp nữ, làm xằng làm bậy, người luôn luôn là người tốt. Nếu như lập trường của người sai, cho dù người giúp bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện tốt thì người vẫn là tà ác. Chỉ có thể giữ vững trung thành đối với bệ hạ, kiên định giữ vững lập trường của chúng ta, không được phép dao động vì bất cứ nguyên nhân nào mới là quy tắc mà chúng ta cần phải tuân thủ.”

Ánh mắt Ngõa Tây Lý từ từ phát sinh biến hóa, hai tròng mắt lạnh như băng dần dần lộ ra cảm giác thương xót và mỉa mai, cam tâm làm một con chó cũng không có gì, trên đời có rất nhiều người lựa chọn giống như thế, nhưng tự tê đại ý nghĩ của bản thân, kiêu ngạo vì được làm chó, thậm chí là biến thành chính nghĩa và công lý, đúng là quá buồn cười rồi.

“Người liều mạng khoe khoang miệng lưỡi của mình chính là vì chứng minh ta sai lầm?” Ngõa Tây Lý thần nhiên nói.

“Ngài thật sự sai lầm rồi, phản bội bệ hạ là tội lỗi không thể tha thứ.” Người trung niên chậm rãi đứng lên: “Thế nhưng, dù sao ngài là người đã dưỡng dục ta, cũng dạy cho ta kỹ xảo nắm giữ lực lượng. Nói thật, ta không đành lòng thương tổn ngài lần nữa. Hơn nữa, cho đến bây giờ ta mới biết được, cho dù ta không đến ngài cũng không sống được bao lâu.”

“À?” Ngõa Tây Lý bình thần chờ đợi, hần cảm giác đối phương còn chưa nói hết lời.

Người trung niên lại quay đầu nhìn về phía Địch Áo: “Trong ánh mắt của người tràn đầy thù hận, tương lai người nhất định sẽ tìm ta báo thù cho Ngõa Tây Lý tiên sinh đúng không?”

“Dĩ nhiên !” Địch Áo trả lời rất dứt khoát.

“Lúc này người cũng nghe được, Ngõa Tây Lý tiên sinh ôm kỳ vọng đối với người rất cao, hần nghĩ biện pháp kích thích ta chính là vì bảo vệ người.” Người trung niên cười nói: “Hần còn cho rằng trong tương lai người có thể đạt tới độ cao mà ta không có cách nào sánh bằng.”

Lúc này hần dùng giọng điệu càn rỡ châm chọc Ngõa Tây Lý, nhưng bây giờ bỗng dưng thay đổi chủ đề đã thể hiện rõ nội tâm chân thực của mình, hần đang rất bất mãn, hần không phục.

Địch Áo giữ vững trầm mặc, hần không muốn nói đến tương lai của mình.

“Được rồi, ta đây sẽ cho người một cơ hội, để xem sau này người có thể cường đại đến mức nào.” Người trung niên nhún nhún vai làm bộ bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Nhưng người phải nhớ kỹ là chỉ có một cơ hội duy nhất, không nên dễ dàng tới tìm ta, không nên làm ta chờ đợi biến thành vô nghĩa. Còn nữa, người biết ta nắm giữ lực lượng gì không? Để ta cho người hiểu biết một chút về Phong Ngân chân chính vậy

257. Chương 257: Lương Tâm Hay Tính Mạng?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 257: Lương tâm hay tính mạng?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vừa dứt lời, người trung niên nhẹ nhàng vung cánh tay trái lên, một đạo thanh mang lập tức bắn về phía cánh cửa, các võ sĩ Thánh Đế Tư học viện và vài người thị nữ đứng ở đó đồng thời trúng chiêu.

Trong phạm vi thanh mang lóe lên, cho dù là Võ Tôn hay là Cực Hạn võ sĩ, Quang Mang võ sĩ, hoặc là người bình thường đều không thể xuất ra bất kỳ phản ứng nào, trong nháy mắt toàn bộ mọi người bị chém ngang thân.

(Thanh mang: luồng ánh sáng màu xanh.)

Hàng loạt khối thân thể, tay chân gãy rời văng tứ tung, nhưng góc độ lại vô cùng chính tề, đồng thời từng chùm máu tươi nổ rộ giữa không trung, ngưng tụ thành một tấm lưới đỏ tươi, tanh nồng rơi xuống mặt đất.

“Giết !” Người trung niên bỗng nhiên rống lên giận dữ, tiếp theo đó, thanh mang lại sáng lên lần nữa.

Cả tòa đại sảnh trong nháy mắt bị luồng thanh mang chém thành hai nửa, ánh mặt trời lập tức tràn vào, nhìn xuyên qua vách tường nứt vỡ thì thấy quảng trường rộng lớn mấy ngàn thước vuông xuất hiện một vết cắt rộng chừng hơn thước kéo dài ra xa tít tắp, xuyên qua tường viện, xuyên qua đường phố bên ngoài, rồi tiếp tục chém các cửa hàng ngoài đó thành hai khúc.

Chung quanh quảng trường và trên đường phố truyền đến tiếng gọi nhau, tiếng cầu cứu ầm ĩ, về phần địa phương xa hơn thì tầm mắt của bọn họ bị che chắn nên không nhìn thấy.

Qua thêm lát nữa, bọn họ đã nhận ra vết cắt thậm chí xuyên qua qua bảy, tám con đường, tất cả mọi thứ dọc đường luồng thanh mang đi ngang qua, bất luận là chất liệu, bất luận kích thích, toàn bộ đều bị cắt đứt gọn gàng.

Một kích kia cơ hồ chém cả Thánh Đế Tư thành thành hai nửa.

“Đây mới là Phong Ngân chân chính?” Ngõa Tây Lý cười lạnh nói: “Ta chỉ thấy nội tâm thô bạo của người, nhưng không nhìn thấy một chút linh động của gió.”

“Đã tồn tại chắc chắn là chính xác, Ngõa Tây Lý tiên sinh.” Người trung niên cười ha hả nói: “Như vậy đi, chúng ta cần phải rời khỏi đây, ta biết ngài không muốn chiến đấu ở chỗ này, vì thế sẽ thỏa mãn một tâm nguyện của ngài, ai bảo ta thiếu nợ ngài chứ!”

Ngõa Tây Lý vừa dứt lời thì thân hình chợt lóe, nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng từ vết nứt trên vách tường.

“Các vị, chào tạm biệt, hẹn gặp lại sau.” Người trung niên khom lưng thi lễ, cười ha hả nói: “Địch Áo, ta sẽ chờ người, nên kiên nhẫn nha!” Sau đó thân hình của hắn đã biến mất vào trong không khí.

Trong chớp mắt, Ngõa Tây Lý và người trung niên kia đồng thời lặng lẽ biến mất, mọi người trong đại sảnh vẫn giữ vững tư thế ngồi bất động, chuyện lúc này xảy ra quá nhanh, quá đột ngột gây ảnh hưởng tâm trí bọn họ quá lớn, vì thế hiện tại bọn họ không biết nên nói gì cho phải.

“Đừng lo lắng, Ngõa Tây Lý tiên sinh sẽ không có việc gì đâu!” Tác Phi Á nhẹ giọng an ủi, chỉ có điều những lời này vừa ra khỏi miệng, ngay cả Tác Phi Á cũng cảm thấy không đủ tin tưởng.

Địch Áo cười khổ lắc đầu, nếu Ngõa Tây Lý đang ở thời kỳ đỉnh phong tự nhiên không cần hắn quan tâm làm gì. Ở đây không có người nào rõ ràng hiện trạng Ngõa Tây Lý hơn hắn, lực lượng sư phụ hắn vốn đang suy thoái nhanh chóng, vài ngày trước còn hao phí rất nhiều nguyên lực trợ giúp Địch Áo tấn chức Cực Hạn võ sĩ. Nghĩ tới đây cảm giác đau lòng đột nhiên dâng lên mãnh liệt, nếu như không có chuyện lần đó hắn là phần thắng của Ngõa Tây Lý sẽ lớn hơn một chút?

Giờ phút này Địch Áo hối hận nhất chính là tại sao không giao Thần Điển cho Ngõa Tây Lý từ sớm, từ giọng điệu Địch Uy nói chuyện không khó phát hiện hắn ẩn núp trong thành từ lâu rồi, sau khi xác nhận lực lượng Ngõa Tây Lý đã bắt đầu suy thoái, đồng thời rõ ràng quan hệ giữa mọi người mới nhau, hắn mới dám tìm tới cửa gây phiền toái. Nếu như Địch Uy thật sự nắm chắc thắng lợi, chỉ sợ hắn đã sớm hiện thân rồi, làm gì chờ tới ngày hôm nay cho phí thời gian?

thân phận Địch Uy đã không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là môn sinh đầu tiên mà Ngõa Tây Lý từng đề cập tới, cái tên phản bội làm cho Ngõa Tây Lý phải liều mạng bỏ trốn đến chân trời góc biển. Nếu như có thể, Địch Áo thật sự muốn tự tay kết thúc tính mạng cái tên khốn kiếp đó.

Ở trong mắt người khác lúc nào Địch Áo cũng tỏ ra lạnh nhạt và bình thản, chuyện này dĩ nhiên là có quan hệ tới kinh nghiệm hai kiếp của hắn, cộng với màn thâm kích khi hắn còn nhỏ, trải qua những lần kinh nghiệm đau khổ như vậy, cho dù là một người bình thường, tâm chí cũng sẽ dần dần kiên định trở nên thành thực.

Mười mấy năm sống trong yên tĩnh, vào giờ phút này Địch Áo lại cảm nhận được tức giận từ sâu trong xương tủy trào ra, càng thêm bất đắc dĩ chính là tình cảnh hiện tại vẫn giống y như thâm kích trước kia. Địch Áo cũng không thể làm gì được, chỉ có thể trở mắt nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh, mặc dù tốc độ hắn lên cấp đã có thể gọi là kinh thế hãi tục rồi, nhưng trong tình huống chiến đấu cấp bậc này, lực lượng Địch Áo vẫn còn quá nhỏ bé, hoàn toàn không đủ gây ảnh hưởng, dù là một chút xao động.

Tức giận, đau lòng, tự trách, mất mát, đủ loại tâm tình mặt trái kích động tâm thần Địch Áo, vì thế Địch Áo không ý thức được khí lưu quanh người đang xảy ra biến hóa vi diệu, phảng phất như có một bàn tay vô hình khổng lồ chế làm cho không khí ở chậm rãi xoay tròn chung quanh thân thể Địch Áo.

Lao Lạp ở bên cạnh không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cảm nhận được bị thống trong lòng Địch Áo, cho nên rất biết điều ôm Miêu Tử ngồi sát vào hắn.

Ca Đồn và Lôi Mông im lặng không nói, bọn họ rất muốn khuyên nhủ Địch Áo nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

Vào giữa đêm, trên tường thành của Thánh Đế Tư thành, đám người Nhã Duy Đạt, Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước đứng trên đó lặng lẽ nhìn sâu vào trong bình nguyên.

Bọn họ không thể không khấn nguyện, nếu Dịch Uy dám một mình khiêu chiến Ngõa Tây Lý đã nói rõ hẳn có lực lượng mà bọn họ không thể địch nổi, con kiến hôi còn muốn sống tạm bợ. Huống chi là bọn họ đang ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, không một ai không phải là đại nhân vật tay cầm quyền bính, uy phong một cõi. Cho dù là Nhã Duy Đạt hay Tái Nhân Hầu tước, không có người nào muốn chết. Nhưng người sống trên đời chung quy phải có tín niệm, không phải ai ai cũng có thể vì sống sót tạm bợ mà vứt bỏ tôn nghiêm của mình, để làm được điều đó cũng cần phải có dũng khí rất lớn.

Ở nơi xa bỗng nhiên hiện lên một đạo thanh mang bọc phát chói mắt ở trong màn đêm yên tĩnh, ngay sau đó từng luồng ánh sáng xanh ngọc liên tiếp bọc phát chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời, theo đó là thanh âm đinh tai nhức óc như sấm nổ, tựa hồ đang có thiên quân vạn mã đang chém giết ở bên đó.

“Bên đó chính là Phong Bạo Hải đúng không?” Sắc mặt Tái Nhân Hầu tước cực kỳ trầm trọng.

Nhã Duy Đạt yên lặng gật đầu, trong khi thanh mang lần lượt lóe ra, mọi người có thể nhìn thấy mặt biển giống như sôi trào lên vậy, từng cơn sóng cao hơn mười thước đang nổi đuôi nhau ập vào bờ.

Khu hải cảng hoàn toàn rối loạn, mặc dù Thánh Đế Tư thành đã sớm gia cố tường rào nhằm ứng phó sóng thần đến từ Phong Bạo Hải, nhưng đối diện với hàng loạt sóng biển cao hơn mười thước, thậm chí là vài chục thước căn bản không thể phát huy ra một chút tác dụng. Lần này quả thực còn đáng sợ hơn cả sóng U Linh nữa.

Nước biển tràn vào bến tàu, phòng ốc nhà cửa trong nháy mắt bị chìm ngập trọn nóc, không còn thấy bóng dáng tường ngói hay cột trụ gì hết, một vài kiến trúc cao lớn cũng không chịu nổi sóng biển xung kích nhanh chóng sụp đổ.

Tiếng la hét gào khóc vang thành một mảnh, có vài người mới vừa thức tỉnh liền hoảng sợ phát hiện nước biển ngập cả căn phòng, cực kỳ vất vả mới chạy ra ngoài lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho bọn họ càng thêm tuyệt vọng. Sóng biển không đáng sợ, những người kiếm sống trên bến tàu làm gì sợ nước, nhưng tất cả thuyền bè lớn nhỏ vốn bỏ neo trên bến tàu đều bị nước biển kéo lên lục địa, ở trong nước biển lại chứa đầy các loại phế tích hỗn tạp, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị những món đồ này đụng vào, chắc chắn không gãy xương thì cũng bong gân đổ máu.

Không đợi Nhã Duy Đạt phân phó, Tây Cách Thụy Na lập tức dẫn đám võ sĩ học viện chạy tới bến tàu sơ tán và giải cứu người bị nạn, trước đây không có ai nghĩ tới chỉ là trận chiến giữa hai người lại có thể tạo thành tràng tai nạn lớn như vậy.

Trong chốc lát, khu vực bến tàu đã biến thành đại dương xanh thẳm, sắc mặt Nhã Duy Đạt xanh mét nhìn tới thảm cảnh. Từng gốc cây ngọn cỏ ở Thánh Đế Tư thành đều ẩn chứa tâm huyết của nàng, mắt thấy một căn nhà bị làn sóng biển cuốn trôi nhưng nàng không có biện pháp ngăn cản, cảm giác vô lực này phảng phất như một con độc xà đang chậm rãi cắn xé trái tim nàng.

“Rầm rầm rầm ~!”

Vô số sấm sét từ trên trời giáng xuống, không ngừng lóe lên rồi trộn lẫn với thanh mang, lấy khả năng của Nhã Duy Đạt và Tái Nhân Hầu tước cũng không thể nhìn rõ tình hình chiến đấu, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy thiên nhiên đang giận dữ gào thét.

“Phụ thân, ta đi xem Dịch Áo thế nào.” Môn La nói nhỏ bên tai Tái Nhân Hầu tước.

Tái Nhân Hầu tước gật đầu, tuy lúc ban đầu bọn họ tiếp cận Dịch Áo là vì Thánh giả Ngõa Tây Lý, nhưng bất kể nói thế nào, hiện tại tất cả mọi người đã cùng nhau ngồi trên một con thuyền, vinh nhục cùng chia, thất bại cùng có hại. Nếu đã đánh cuộc thì phải đánh cuộc triệt để, từ trước tới nay lương lực không phải là tác phong của Tái Nhân Hầu tước.

Môn La xoay người đi tới dưới tường thành, còn cách rất xa đã giật mình đứng im tại chỗ

258. Chương 258: Kết Quả Khó Liệu (1 2)

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 258: Kết quả khó liệu (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á đang chậm rãi bước lên bậc thang.

Môn La kinh ngạc là có nguyên nhân, kể từ khi Ngõa Tây Lý và Dịch Uy rời khỏi nơi này, Dịch Áo biểu hiện rất khác thường, phảng phất như bị hóa đá vậy. Tất cả mọi người rất lo lắng Dịch Áo sẽ làm ra chuyện tình vọng động, cho nên Môn La mới có ý định đi xem chừng Dịch Áo.

Tái Nhân Hầu tước cũng dời ánh mắt lên trên người Dịch Áo.

Về mặt Dịch Áo không hề biểu lộ bất cứ cảm tình nào, nhưng càng như vậy lại càng làm cho người ta lo lắng, bởi vì không ai biết Dịch Áo đang suy nghĩ điều gì, mọi người sợ nhất chính là Dịch Áo liêu lĩnh tìm cái gã Dịch Uy liêu mạng, lấy thực lực của hắn chỉ có thể trở thành gánh nặng cho Ngõa Tây Lý.

Tác Phỉ Á, Lôi Mông và Ca Đồn đi theo phía sau Dịch Áo đều có thần sắc lo lắng, Lao Lạp luôn thích quần lấy Dịch Áo cũng biết điều an tĩnh, lẳng lặng ôm Miêu Tử đi theo phía sau Dịch Áo.

“Mọi người nhìn ta làm gì?” Dịch Áo mỉm cười nhàn nhạt.

Tâm tình mọi người tâm nhất thời nhẹ nhõm, hoàn hảo, chuyện tình bọn họ lo lắng không có phát sinh, nếu Dịch Áo còn có thể cười được cho thấy còn chưa có đánh mất lý trí.

“Dịch Áo, không cần phải lo lắng, Ngõa Tây Lý tiên sinh sẽ không có việc gì đâu!” Tái Nhân Hầu tước nhẹ giọng an ủi, nhưng hắn vừa nói câu này ra khỏi miệng liền thấy mấy người Tác Phỉ Á đồng thời cười khổ.

Dịch Áo cười cười không nói gì, trực tiếp đi lên tường thành, nhìn chằm chằm về phía thanh mang thấp thoáng và sấm sét vang dội ở phương xa, đáy lòng lại âm thầm thở dài. Xem ra mọi người cũng nhận thấy kết quả không tốt lắm, nếu không, vì sao những câu an ủi kia lại có vẻ vô lực như vậy?

Tái Nhân Hầu tước giảm thấp thanh âm hỏi: “Ta nói sai chỗ nào hả?”

Ca Đồn bất đắc dĩ nhún vai: “Lúc này Tác Phỉ Á đã nói câu đó nhiều lần rồi, cho nên...”

“Như vậy hả?” Tái Nhân Hầu tước hiểu rõ ràng, lời như vậy dùng một lần là an ủi, nhưng đến lần thứ hai sẽ thay đổi khác hẳn, ngoại trừ cho thấy lòng tin của bọn hắn không đủ ra thì không có một chút tác dụng.

Trên tường thành lại rơi vào yên lặng, chỉ có tiếng sấm và thanh âm sóng biển gào thét tiếp tục quanh quẩn trên bầu trời.

Dịch Áo lẳng lặng dõi mắt về phương xa, cổ lửa giận trong lồng ngực không có biến mất theo thời gian, ngược lại bốc cháy càng thêm mãnh liệt. Chỉ có điều Dịch Áo khống chế vẻ mặt của mình rất tốt, hắn không muốn để cho những người bên cạnh lo lắng.

Dịch Áo là người không thích phiền toái, cho nên hắn cũng không muốn làm phiền những người khác.

Dịch Áo quyết định rất đơn giản, một khi Ngõa Tây Lý xảy ra bất trắc, vậy thì hắn nhất định phải làm cho Dịch Uy trả giá, nghe thoáng qua thì quả thực là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, một thanh niên vừa mới tấn chức Cực Hạn võ sĩ làm sao có thể là đối thủ của cường giả Thánh cấp, sợ rằng ngay cả chéo áo đối phương cũng không chạm vào được.

Lúc ban đầu Dịch Áo cũng cho rằng như thế, cho nên hắn tự trách, mất mát, trong khi người tôn kính nhất của mình gặp phải tình cảnh sinh tử, nhưng hắn không thể làm gì được, cho dù là ai cũng sẽ sinh ra tâm tình không tốt.

Nhưng sau đó làn gió chuyển động chung quanh đã nhắc nhở Dịch Áo, hắn không giống những người khác, ở trong cơ thể hắn đang che giấu một thứ rất đáng sợ. Ngõa Tây Lý từng đề cập tới, bên trong dòng xoáy đó hàm chứa lực lượng vô cùng khổng lồ, sau khi thích phóng toàn bộ ra ngoài sẽ sinh ra một tràng tai nạn không thua gì thiên tai.

Từ trước tới nay Dịch Áo lo lắng nhất chính là chuyện này, mặc dù dòng xoáy nguyên lực mang đến cho hắn chỗ tốt rất lớn, nhưng đồng thời nó cũng là một nguồn lực không hề ổn định khiến cho Dịch Áo tùy thời tùy lúc đều phải duy trì cảnh giác, bởi vì sợ dòng xoáy phát sinh dị biến.

Lúc này Dịch Áo không cần phải sợ hãi gì nữa, ngược lại còn hi vọng lực lượng của dòng xoáy càng lớn càng tốt, như vậy hắn sẽ có khả năng thắng cược cao hơn. Nếu Ngõa Tây Lý đã miêu tả dòng xoáy này đáng sợ như vậy, hắn là trong lúc nổ tung sẽ dẫn phát uy lực đạt tới trình độ khủng bố.

Thật ra trong lòng Dịch Áo rất rõ ràng, cho dù Ngõa Tây Lý thua trận thì Dịch Uy có thể sẽ không hạ thủ với hắn, suy đoán này không phải là vì mấy câu Dịch Uy nói lúc trước. Một tên phản bội có thể bán đứng ân sư, căn bản không có tồn tại danh dự gì để bàn. Thế nhưng người kiêu ngạo như vậy sẽ không bao giờ thừa nhận không sánh bằng một người trẻ tuổi, Ngõa Tây Lý hắn là rõ ràng điểm này mới dùng phương pháp đó kích thích đối phương.

Nếu như mọi chuyện phát triển dựa theo tình tiết như vậy, Dịch Áo cần phải chờ thêm bao lâu mới có thể tự tay giết chết kẻ thù? Mười năm? Năm mươi năm? Có lẽ còn lâu hơn nữa, đối thủ là một vị cường giả đứng ở trên đỉnh thế giới, còn Dịch Áo chỉ là một Cực Hạn võ sĩ nho nhỏ mà thôi.

Cho tới nay Dịch Áo luôn là một người cực kỳ kiên nhẫn, chẳng qua là lần này hắn không muốn chờ thêm nữa. Khi còn nhỏ Dịch Áo không thể làm gì được, chỉ có thể trở mắt nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh, còn bây giờ có dòng xoáy nguyên lực ẩn trong cơ thể, ít nhất Dịch Áo có thể làm được một chuyện, đó là đồng quy vu tận.

Dĩ nhiên Dịch Áo không có cách nào xác định dòng xoáy nguyên lực nổ tung sẽ sinh ra lực lượng mạnh đến mức nào, rốt cuộc có thể giết chết đối phương hay không? Nhưng không phải chuyện gì cũng có thời gian suy tính cặn kẽ rồi mới đi làm, trong đời của mỗi người sẽ có lúc bắt buộc phải vọng động, mặc kệ hết thấy giải phóng bầu máu nóng ra ngoài.

Có một số việc, phải làm.

Có vài người, phải chết.

Nếu như những người ở chỗ này có thể biết được ý nghĩ chân thật trong lòng Dịch Áo, sợ rằng bọn họ sẽ lập tức sợ hãi xông tới khuyên can hắn, khuyên không được thì trối lại tính sau.

Đáng tiếc là không người nào nhìn thấu ý nghĩ Dịch Áo, vì thế mọi người vẫn duy trì trạng thái im lặng chờ đợi. Chỉ có Tác Phi Á tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, lẳng lặng đứng ở sau lưng Dịch Áo, thần sắc lo lắng trên mặt càng ngày càng đậm.

Không biết qua bao lâu, mọi người chợt phát hiện sóng gió trên mặt biển từ từ lắng xuống, thanh mang và sấm sét cũng biến mất.

Tất cả dấu hiệu đều cho thấy chiến đấu đã kết thúc, nhưng tâm tình mọi người ngược lại càng thêm khẩn trương, thời khắc quyết định vận mệnh của mọi người sắp đến.

Từ phía xa xa, mọi người có thể nhìn thấy một thân ảnh đang lướt trên mặt biển với tốc độ không có gì sánh nổi, bởi vì khoảng cách rất xa nên không có ai nhận ra khuôn mặt người đó.

Khi thân ảnh kia đến gần, mọi người tìm lòng không được ngừng hô hấp, ngay cả Nhã Duy Đạt và Tái Nhân Hầu tước cũng không ngoại lệ, kết quả của cuộc chiến này quá trọng yếu đối với bọn họ.

Đúng lúc này Dịch Áo bỗng nhiên động, thân hình chợt lóe nhảy ra khỏi thành tường, lao thẳng tắp về phía thân ảnh kia, trong bóng đêm tĩnh mịch, bóng lưng Dịch Áo lộ vẻ cô đơn và quật cường đến tận cùng.

Không có ai ngờ được Dịch Áo sẽ nổi điên vào lúc này, mọi người trên tường thành vội vã kinh hô nhưng không kịp ra tay ngăn cản, chỉ có thể nhìn thân hình Dịch Áo cách bọn họ càng lúc càng xa.

Tác Phỉ Á cắn răng dứt khoát nhảy xuống tường thành, cho dù phía trước có thứ gì đang đợi nàng, nàng vẫn muốn đối mặt cùng với Dịch Áo.

Ca Đồn và Lôi Mông liếc nhau, không hện mà cùng thở dài đuổi theo.

Dịch Áo đã dùng toàn lực, không ngừng phóng thích Phong Ưu Nhã gia tăng tốc độ lên tới cực hạn tự nhiên mấy người Tác Phỉ Á không thể nào đuổi kịp, qua chốc lát thân hình Dịch Áo chỉ còn lại là một điểm đen nhỏ trong mắt bọn họ.

Rốt cuộc Dịch Áo tiếp cận thân ảnh kia, sau đó Dịch Áo bỗng nhiên mạnh mẽ ngừng lại, kinh ngạc đứng im tại chỗ, vẻ mặt phức tạp tới cực điểm, bởi vì hắn đã nhìn thấy thân ảnh kia chính là Ngõa Tây Lý.

“Người xông tới đây định làm gì?” Sắc mặt Ngõa Tây Lý tái nhợt, nhưng cái lưng vẫn dựng lên thẳng tắp.

“Ta...” Dịch Áo mừng quá hóa điên, không biết nên nói gì cho phải.

“Hồ đồ !” Ngõa Tây Lý lớn tiếng quát, lúc Dịch Áo vận lực xông tới, quang mang điên cuồng trong mắt hắn đã bộc lộ ý đồ quá rõ ràng.

Trong bóng đêm có một đôi mắt vẫn đang ngó chừng Ngõa Tây Lý, nhưng phần lớn người ở trong Thánh Đế Tư thành bị dị tượng Phong Bạo Hải làm kinh động, người kia trộn lẫn trong đám người hỗn loạn nên làm cho đám người Tái Nhân Hầu tước chú ý.

Chốc lát sau, chủ nhân của cặp mắt kia rời khỏi đám đông, dọc theo đường phố tiến vào khu trung tâm thành thị, đi tới một gian viện nhỏ, hắn lấy một cái chìa khóa từ bên hông ra mở cửa, trong lúc mở cửa, động tác của hắn rất chậm, cẩn thận đôi mắt nhìn chung quanh, sau khi thấy không có chuyện gì khác thường mới đột ngột hành động nhanh hơn.

Vào cửa, đi vào một căn phòng nhỏ, hắn ngồi trên ghế, cũng không có ý định đốt nến, chỉ lẳng lặng ẩn mình trong bóng tối tựa hồ đang đợi gì đó.

Ước chừng qua nửa canh giờ, tin chắc rằng sẽ không có ai tới quấy rầy, hắn mới từ từ đứng lên về phía hậu sảnh (căn phòng phía sau).

Đi tới góc phòng khách, nhẹ nhàng nhắc một khối đá lên, hắn cúi người xuống thò tay vào cái lỗ nhỏ lòi ra một cái lồng tre.

Trong lồng tre là một con chim hình dáng tương tự chim bồ câu lấm, nhưng toàn thân ngăm đen, hai tròng mắt đỏ như máu tỏa ra quang mang quỷ dị ở trong bóng tối.

Hắn tiếp tục vươn tay vào lấy ra một cái túi nhỏ, đổ ra mười mấy khối mảnh vỡ tinh thần kích cỡ không giống nhau, hắn nhặt lên hai khối đưa sát cái lồng tre, con chim kia phóng cái đầu ra nhanh như tia chớp, đón ngay hai khối mảnh vỡ tinh thần nuốt vào trong miệng.

Sau đó hắn lục lọi đốt cháy cây nến, lấy giấy bút ra, thoạt nhìn hắn đang suy nghĩ nên viết những thứ gì, nhưng lại chậm chạp không viết, ánh mắt do dự bất định có vẻ rất khó khăn.

Qua chừng mười mấy phút, hắn mới quyết định viết mấy hàng chữ vào trang giấy.

“Dịch Uy đại nhân đã tìm thấy Ngõa Tây Lý và triển khai tỷ thí trên Phong Bạo Hải.”

“Ngõa Tây Lý bị thương, Dịch Uy đại nhân chẳng biết đi đâu,”

“A Lôi Khắc đại nhân và những người đi theo toàn bộ ngộ hại, vết thương trên thi thể cực kỳ bằng phẳng, nhất định là bị bí kỹ Phong Ngân đánh chết.”

“Dung mạo Ngõa Tây Lý đã già nua, bước đầu suy đoán thực lực của hắn đã không còn đủ sáu thành như lúc đỉnh phong, lấy thực lực Dịch Uy đại nhân hẳn là có thể toàn thắng.”

Hắn còn muốn tiếp tục viết cái gì đó, thế nhưng khi đầu ngọn bút tiếp xúc với mặt giấy, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia sợ hãi, sau đó lại ngồi thẳng lên, do dự một lát cuối cùng ném cây bút qua một bên.

“Như vậy là được rồi.” Hắn lẩm bẩm tự nhủ, sau đó kéo tờ giấy lại gần, lật ra mặt sau, lại cảm ra một lọ dầu màu đỏ nhuộm hết tờ giấy.

Đợi dầu khô lại, hắn mở lồng tre ra quẩn tờ giấy quanh đuôi con chim kia, sau đó cầm lấy cây nến cẩn thận nhỏ vài giọt lên tờ giấy.

Con chim kia tựa hồ không sợ lửa, chỉ nghiêng đầu tập trung vào cái túi nhỏ nằm dưới mặt đất, chuyện này chứng minh nó đã có trí lực, biết trong cái túi chứa đồ nó muốn..

Mọi sự hoàn thành, hắn nắm con chim bước nhanh về phía cửa sổ, dùng sức hất con chim ra ngoài.

Con chim kia lập tức giương hai cánh bay thẳng lên trời cao, trong chớp mắt đã nhập vào trong bóng đêm, lát sau đã biến mất không thấy gì nữa.

Làm xong hết thảy những điều đó, hắn mới thở phào một hơi, khuôn mặt cũng trở nên vui vẻ, nhẹ giọng ngâm nga một đoạn ca dao bước vào trong phòng.

Len lén tố giác chủ quan của mình đã phạm vào đại kỵ, lỡ may sự tình bại lộ thì kết quả của hắn rất dễ đoán. Thế nhưng hắn tin tưởng Cáp Thú biến dị có thể trở về để đô nhanh hơn chủ quan. Hơn nữa, hắn còn lưu lại dấu hiệu khẩn cấp ở trên bức thư kia, người nhận được tin tức tuyệt đối không dám chậm trễ, bắt buộc phải lập tức thông báo cho Vương Đình.

Về phần sự tình sau đó phát triển thế nào hoàn toàn không quan hệ tới hắn, dù sao hắn đã kết thúc chức trách của mình rồi.

Hắn không biết rằng trong nháy mắt hắn xoay người đi vào phòng, một thân ảnh âm thầm xuất hiện trên nóc nhà đối diện, đó là Địch Uy mới vừa ác chiến một trận với Ngõa Tây Lý. So sánh với Ngõa Tây Lý cực kỳ mệt mỏi, Địch Uy lại có vẻ rất thoải mái, hắn cười ha hả nhìn tới bóng lưng đối phương, trong mắt tràn đầy mỉa mai.

Ở trong tầng mây đen tối, Cáp Thú đang giương cánh bay nhanh, trong đoạn thời gian ngắn ngủi này nó đã bay ra khỏi phạm vi Thánh Đế Tư thành. Đột nhiên có một cỗ kinh phong đánh tới, Cáp Thú mất khả năng khống chế thân hình, bị cơn gió thổi lộn nhào một vòng rồi cắm đầu rơi xuống.

Sau đó chợt có một bàn tay từ trong gió hiện ra vững vàng bắt lấy nó.

Tính tình Cáp Thú phi thường hung hãn, lực chiến đấu cũng không yếu, nhiệm vụ của nó là truyền đi tin tức ở khoảng cách rất xa, phải bay qua thiên sơn vạn thủy, trên đường gặp phải vô số hung cầm, đôi khi còn bị cuồng phong mưa đá quét ngang, nhưng nó vẫn có thể bình yên bay tới đích.

Không biết tại sao vừa lọt vào lòng bàn tay kia, Cáp Thú chẳng những không giãy dụa, ngược lại còn kêu lên đáng thương.

Người trung niên vươn một cánh tay khác ra từ từ mở tầng sáp bên ngoài, thu toàn bộ mảnh vỡ vào trong lòng bàn tay, tiếp theo lấy tờ giấy xuống chậm rãi đọc qua một lượt.

Sau khi xem xong nội dung trên đó, người trung niên khẽ thở dài một hơi, chậm rãi ngồi xuống ngay giữa không trung, tư thế hắn ngồi cực kỳ ổn định, y như dưới móng thật sự có một cái ghế vô hình vậy.

Nếu như có Phong hệ võ giả nhìn thấy tình cảnh nhất định sẽ phải kinh sợ hãi hùng, nhờ có lực lượng Phong Dục, Phong hệ Võ Tôn và Thánh Vũ Sĩ có thể tự do bay lượn trên không trung, nhưng khảo nghiệm thực lực võ giả không phải là tốc độ bay nhanh cỡ nào, thân pháp lưu loát ra sao, mà là kỹ xảo định trụ ngay giữa không trung như thế này.

Người trung niên cau mày trầm tư rất lâu, sau đó than nhẹ một tiếng, cầm tờ giấy quẩn lại vào chân con chim kia, bàn tay phải của hắn chợt lóe điện quang nhập vào trong những mảnh sáp vụn, đợi chúng tan ra dung nhập vào nhau, hắn mới trét lại lên tờ giấy. Quan sát chốc lát thấy không có vấn đề, hắn giờ tay ném con chim ra ngoài.

Ở trong Thánh Đế Tư thành, người vừa mới đưa tin tức đi đang nằm trên ghế, híp mắt rung đùi nhàn nhã.

Người trung niên xuất hiện ở gần đó, từ tốn cất bước đi ngang qua một gã Quang Mang võ sĩ, tên Quang Mang võ sĩ kia bị dọa sợ hết hồn, không đợi hắn cho ra phản ứng nào đã bị kinh phong đánh văng ra ngoài xa.

Người trung niên thân vọt tới nhanh như chớp, lấy tay bắt lấy cổ áo gã Quang Mang võ sĩ, thân hình nhẹ nhàng bay lên như điều gặp gió, rồi lộn một vòng rơi vào trong viện nhỏ.

Hắn ném gã Quang Mang võ sĩ xuống đất y như đồ bỏ đi, cầm lấy trường kiếm bên hông tên kia, đặt ngang lưỡi kiếm trên bờ vai, vừa đi vừa nhún tiến thẳng tới trước cửa phòng, đưa tay gõ cửa.

Người bên trong gian phòng nghe thấy thanh âm, lập tức mở mắt ra thấp giọng hỏi: “Ai?”

“Ta !” Người trung niên nhàn nhạt trả lời.

Người ở bên trong sợ hãi đến tái mặt, lập tức bò dậy, vội vã chạy tới mở cửa, cửa phòng vừa mở ra đã thấy Địch Uy đứng đó, hắn cúi đầu khom lưng nói: “Đại nhân, này giờ ngài đi đâu? Không có việc gì chứ? Ta đã thấy Ngõa Tây Lý trở lại, còn tưởng rằng ngài...”

“Lo lắng ta không đối phó nổi Ngõa Tây Lý?” Địch Uy cười cười đi tới chỗ cái ghế dựa, lười biếng ngồi xuống: “Hắn quá già rồi, làm sao có thể là đối thủ của ta được?”

“Vậy tại sao ngài không...”

“Không cái gì? Không có làm thịt hắn?” Địch Uy thu liễm nụ cười, lẳng lặng giương mắt nhìn đối phương, chốc lát sau mới chậm rãi nói: “Nhạc Sát, lại đây ngồi đi, người nên biết rằng trước giờ ta vẫn rất tin tưởng người, tin tưởng cách làm người của người, cũng tin tưởng năng lực của người, lần này nếu như không phải nhờ có người, ta rất khó lòng tìm hiểu tin tức Ngõa Tây Lý nhanh như vậy, ai dà, ta cũng không muốn đối gạt người.”

Người được gọi là Nhạc Sát ngẩn ngơ không hiểu gì hết, mang tâm tình thấp thỏm bất an chậm rãi đi tới ngồi cạnh Địch Uy, đối phương tín nhiệm hắn? Mặc dù chủ quan đại nhân trông coi Thần Phật chưa lâu, nhưng hành vi và phong cách hỉ nộ vô thường đã truyền ra rộng khắp tổ chức, mọi người đều nói gần vua như gần cọp, nhưng chủ quan đại nhân đáng sợ hơn con cọp nhiều lắm

“Đầu tiên, ta muốn cảm ơn người, là người nhắc nhở ta ở một vài yếu tố, ta cần phải tự đề tỉnh mình.” Địch Uy khẽ cười nói: “Người từng thấy qua một loài sùng vật gọi là chó điên? Chúng nó rất biết điều, rất ngoan ngoãn, biết cách làm nũng, luôn luôn chơi đùa bên cạnh chủ nhân, ừ, vì thế nên rất được ưa thích, nhất là nữ nhân. Vừa nhìn thấy chúng nó sẽ kim lòng không được, phải dùng bước vuốt ve vài cái. Thế nhưng, nếu như nhìn thấy một con chó điên vừa gặp là cắn người, người sẽ làm gì?”

“Chó điên.” Nhạc Sát lẩm bẩm.

“Chó điên sẽ làm cho người ta cảm thấy chán ghét và sợ hãi.” Địch Uy thở dài: “Biểu hiện của ta quá mức đáng ghét, đúng không? Bây giờ ta cảm thấy mình khá là may mắn. Một phương diện ta đang lo lắng không có cách nào thừa nhận Ngõa Tây Lý liều chết buông thả Siêu Hạng Kỳ, một phương diện khác ta quả thật không đành lòng. Vì thế ngay khi cảm ứng Ngõa Tây Lý dốc toàn lực điều động nguyên lực, ta đã lựa chọn thoái lui, may là như thế. Nếu như ta giết chết Ngõa Tây Lý, bệ hạ sẽ nhìn ta với ánh mắt gì đây? Ta chính là kẻ điên hoàn toàn mất đi nhân tính, hôm nay ta có thể giết Ngõa Tây Lý, ngày mai cũng có khả năng cắn hấn một phát, đúng không? Bệ hạ cần một con chó nhưng khẳng định hắn không hi vọng mình đang nuôi một con chó điên. Nhạc Sát, ngày hôm nay những điều ta nói đều là tâm sự trong lòng, người nên lắng tai nghe, hiểu không?”

“Đại... đại nhân, ta rất rõ ràng.” Nhạc Sát run rẩy trả lời.

“Cảm ơn người, thật sự cảm ơn người đã nhắc nhở ta, người chính là ân nhân của ta.” Địch Uy đưa tay vỗ vỗ bả vai đối phương: “Ta quyết định lập tức trở về để đô tị tội với bệ hạ. Ta thật sự không đành lòng thương tổn Ngõa Tây Lý, dù sao hắn là người từng nuôi dưỡng ta, ta nguyện ý tiếp nhận hết thấy trừng phạt, hắc hắc hắc, người đoán bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Ta... ta không biết.”

“Bệ hạ sẽ rất kinh ngạc, không thể nào ngờ tới chuyện này, cái tên này bình thường làm việc không hề e dè kiêng sợ thứ gì, đến thời khắc tối hậu lại không đành lòng thương tổn Ngõa Tây Lý, ừ, hắn vẫn còn có điểm mấu chốt, cũng biết báo ân. Vậy thì sau này ta nên đối xử với hắn tốt hơn một chút.”

“Chát !”

Địch Uy dùng sức vỗ đùi một cái thật mạnh: “Chính là như vậy, hơn nữa không cần ta động thủ, Ngõa Tây Lý cũng không còn sống được mấy ngày, bỏ qua một người sắp chết không tính là tội lớn, bệ hạ có tha thứ cho ta hay không, người nói đi?”

“Ta...” Nhạc Sát đã u mê luôn rồi, đây là đang làm gì vậy? Cùng nhau thương lượng lừa gạt bệ hạ sao?

“Còn phải cảm ơn sự phối hợp của người, không phải là người đã truyền tin tức trở về rồi sao? Bệ hạ nhất định sẽ thử dò xét ta, ha ha ha, đúng là một cơ hội tốt? Yên tâm đi, ta nhất định bày ra bộ mặt khủng hoảng và bất an vô cùng hoàn mỹ.”

“Ta không...” Nhạc Sát bị dọa sợ hãi hồn phi phách tán, mất tự chủ co chân nhảy lên cao y như bị điện giật.

“Người sẽ vĩnh viễn sống trong lòng ta.” Địch Uy cười cười, trường kiếm trong tay đâm xuyên lồng ngực Nhạc Sát nhanh như chớp.

259. Chương 259: Bản Sắc Cường Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 259: Bản sắc cường giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngõa Tây Lý yên lặng đứng ở trong đình viện, mặc dù trận tỷ thí lúc nãy khiến hắn cực kỳ mệt mỏi, cũng biết mình cần nghỉ ngơi nhưng trong lòng hắn vẫn sóng gió ngập trời, rất khó khôi phục bình tĩnh.

Từng hình ảnh chiến đấu lướt nhanh qua đầu hắn, song phương đều di chuyển siêu việt cực hạn tốc độ, bí kỹ chủ chiến chỉ có mỗi Phong Ngân làm cho sinh ra cảm giác quái dị giống như là đang giao thủ với chính mình vậy.

Địch Uy là do hắn tự tay nuôi lớn, đồng thời cũng truyền thụ tất cả kinh nghiệm và kỹ xảo không hề giấu diếm, Địch Uy cũng rất cố gắng học tập tất cả ưu điểm của hắn. Địch Uy hiểu rõ hắn bởi vì từng sống sau lưng hắn trong thời gian dài, hắn cũng hiểu rõ Địch Uy bởi vì tận mắt thấy toàn bộ quá trình Địch Uy trưởng thành.

Dĩ nhiên hai người cũng có chỗ khác nhau, Địch Uy buông thả Phong Ngân có khí phách quét ngang thiên hạ, Ngõa Tây Lý Phong Ngân linh động và phiêu dật. Người trước giống như đại tướng trấn giữ biên cương, chỉ huy thiên quân vạn mã, người sau lại là hiệp khách hành tung bất định, là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Bọn họ đều tận lực điều động Phong nguyên lực có trong thiên địa, tựa hồ thể giới bị chia làm hai nửa, hai cổ Phong nguyên lực đối địch không ngừng va chạm vào nhau, chèn ép lẫn nhau, đánh được một lúc Ngõa Tây Lý biết hắn lâm vào hạ phong.

Nếu như là bị Địch Áo vượt qua, Ngõa Tây Lý sẽ cảm thấy vui mừng, nhưng bị tên nghịch đồ áp chế khiến cho hắn không chịu được, mất mặt trong nội tâm không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Địch Áo.” Ngõa Tây Lý đột nhiên mở miệng.

“Lão sư.” Địch Áo vẫn im lặng đứng ở sau lưng Ngõa Tây Lý vội vàng đáp.

“Người biết Thần Điển có ý nghĩa gì đối với ta không?” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói, tinh thần của hắn đang hoảng hốt bất chợt. Rất nhiều năm trước cũng có một hài tử giống như Địch Áo vậy, luôn luôn im lặng đứng ở phía sau nghe hắn chỉ dạy, ghi nhớ mỗi một lần hắn miêu tả cảm thụ về lực lượng. Khi đó hắn không có phòng bị, cũng không nghĩ tới tương lai sẽ trở nên tàn khốc như thế, nhưng ngẫm đầu một lần, hiện tại hắn đã có đầy đủ sự phòng bị, thanh niên đang đứng phía sau hắn lại dùng hành động thực tế hóa giải trạng thái cảnh giác của hắn từng chút từng chút.

Mỗi lần nhớ lại cảnh tượng Dịch Áo đánh chết Thủ hộ giả Phù Y rồi cầm đầu chạy trốn là Ngõa Tây Lý cảm thấy buồn cười, đứa nhỏ này thật sự rất sợ hãi. Dưới tình huống biết rõ chênh lệch thực lực quá xa vẫn có thể quên mình xông ra, cố gắng hấp dẫn tất cả kẻ địch chú ý sáng tạo một đường sinh cơ cho các bằng hữu, ngay cả một người như vậy mà không tin tưởng, hẳn còn có thể tin tưởng ai đây?

Hơn nữa còn hoàn toàn tín nhiệm, giao bảo vật vô giá Thần Điển cho hắn, hắn còn có thể yêu cầu cái gì xa vời nữa đây? Vậy là đủ rồi.

Nhà của hắn đã bị Quân Đồ Minh triệt để hủy diệt, giờ phút này hắn lại có một gia đình mới.

“Không biết.” Dịch Áo đáp.

“Loại cảm giác này giống như một người sắp chết khát trong sa mạc đột nhiên thấy được dòng cam tuyến.” Ngõa Tây Lý cười: “Thứ này không chỉ giúp ta cảm ngộ, thậm chí là trọng sinh.”

“Trọng sinh?” Dịch Áo vừa mừng vừa sợ, tựa hồ Ngõa Tây Lý có được lợi ích không nhỏ từ đó.

“Nếu như không có Thần Điển, ở trong trận chiến lúc này có lẽ ta đã thua từ sớm.” Ngõa Tây Lý mỉm cười càng lúc càng sáng khoái: “Mặc dù những người đó liên tiếp vẫn lạc theo năm tháng, nhưng không có nghĩa là bọn họ thất bại. Bọn họ lĩnh ngộ nguyên lực không hề thua kém chúng ta, Thần Điển là kết tinh trí tuệ của vô số cường giả, giá trị của nó là không thể đo lường, biết không? Có vài đoạn ở trong đó thật sự làm cho ta mừng rỡ như lượm được chỉ bảo, cũng có vài đoạn đưa ta vào ý cảnh sâu xa, rất lâu rất lâu vẫn không nở lui ra ngoài.”

“Lão sư, ngài đánh bại hắn?” Dịch Áo cuối cùng đã tìm được cơ hội hỏi vấn đề then chốt.

“Không, hiện tại hắn đã mạnh hơn ta, ta không có cơ hội.” Ngõa Tây Lý lắc đầu nói: “Trừ phi hắn nguyện ý thừa nhận một đòn siêu hạn kỹ của ta.”

“Hắn đâu? Vẫn còn ở nơi này?” Dịch Áo ngây ngẩn cả người.

“Hắn là người cực kỳ thông minh, có thể đã rời khỏi đây rồi.” Hai mắt Ngõa Tây Lý lấp lánh hữu thần, kể từ khi bắt đầu chạy trốn tới nay hắn vẫn sống trong thống khổ và tự trách, tâm linh cũng bị thù hận mật mờ che mắt. Có thể nói nếu như không có lực lượng vô cùng mạnh mẽ chống đỡ, hắn đã biến thành một lão già điên khùng gần đất xa trời rồi.

Lúc mới nhìn thấy Dịch Áo, hắn đã nói tính mạng của mình gần cạn kiệt, một người luôn giắt chữ chết nơi khóe miệng, tùy thời khắc chuẩn bị tiếp nhận dấu chấm kết thúc cuộc sống, làm sao có thể sinh ra hứng thú đối với chuyện gì, làm sao ánh mắt có thần được?

Trận chiến này đối với Ngõa Tây Lý là một trận đánh phá rồi lại lập, Dịch Áo mang hi vọng đến cho hắn, còn có linh cảm tự hắn nắm giữ được ở trong chiến đấu, nói hắn vừa được trọng sinh cũng không sai.

Ngõa Tây Lý khôi phục thần trí sáng suốt lập tức trở lại là vương giả trong thế giới hắc ám, Phong Ngân lại được hồi sinh.

Ngõa Tây Lý cường đại không chỉ là lực lượng của hắn, mà là vô số lần tỷ thí, vô số lần đấu tâm đấu trí, vô số lần truy sát cùng bị truy sát, hắn đã rèn luyện ra trí tuệ, kinh nghiệm, kỹ xảo đủ để hắn đứng vững vàng trên đỉnh đại lục.

Dịch Uy cường đại nhất là vì hắn có một đạo sư tốt, nếu không có Ngõa Tây Lý tận tâm tài bồi, hẳn tính là cái gì?

Ngõa Tây Lý lại hoàn toàn khác hắn, từ khi đi theo bên cạnh Quân Đồ Minh đại đế, hắn trải qua không biết bao nhiêu lần khiêu chiến, bao nhiêu lần đấu đá nội bộ, đối kháng Thần Vực, đối kháng Thiên Không Thành, đối kháng Sư Tâm đế quốc, hoàn toàn là một đường gió tanh mưa máu mới đột phá tới cảnh giới hiện tại.

Có lẽ Dịch Uy cố ý tạo ra cho mình một phong cách khác là vì hắn biết nếu đi theo con đường của Ngõa Tây Lý, hẳn căn bản không có biện pháp vượt qua, bởi vì hắn không có cơ hội tối luyện tương đồng.

Sau mỗi một lần đại quyết chiến, bài vị của các cường giả dưới trướng Quân Đồ Minh đại để sẽ xuất hiện biến hóa, có người vẫn lạc, có người thăng hoa, có thể còn sống tới ngày nay, tùy tiện tìm một người đứng ra cũng có khả năng làm cho thiên địa biến sắc.

“Hắn đi rồi?” Dịch Áo cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

“Biết tại sao ta phản bội Quân Đồ Minh đại để không?” Không đợi Dịch Áo trả lời, Ngõa Tây Lý đã nói ra đáp án: “Bởi vì cho dù ta có giữ vững lòng trung thành hay không, kết quả của ta đều giống nhau.”

“Tại sao?”

“Sau khi Thần Vực bị hủy diệt, trên đại lục xuất hiện một lời đồn đãi.” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói: “Nếu như có người đủ khả năng giết Quân Đồ Minh đại để đang lên như mặt trời ban trưa, người đó nhất định là Ngõa Tây Lý.”

“Hình như là có người cố ý truyền bá lời đồn đãi?” Dịch Áo phản ứng rất nhanh, lập tức ý thức được lời đồn đãi này sẽ tạo thành tai nạn rất lớn đối với Ngõa Tây Lý.

“Không sai !” Ngõa Tây Lý dùng thưởng thức ánh mắt nhìn Dịch Áo một cái: “Lời đồn đãi truyền ra từ Thiên Không Thành, bọn họ không có biện pháp bắt ta liên nghĩ ra thủ pháp mượn đao giết người, khiến cho Quân Đồ Minh nghi kỵ, dùng Quân Đồ Minh để đối phó ta. Ha hả. Có thể làm cho Quân Đồ Minh đại để cảm thấy bất an, không biết đây là vinh hạnh của ta hay là bất hạnh đây.”

“Thiên Không thành cũng quá vô sỉ đi?” Dịch Áo nói.

“Tiểu tử ngốc, chúng ta ở hai trận doanh đối địch, không có gì phải kinh ngạc.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Lực lượng của Dịch Uy được ta truyền thừa, cũng có nguyên lực dị hoá là Phong Ngân. Nếu như Quân Đồ Minh cảm thấy bất an đối với ta, vậy thì cũng sẽ hoài nghi Dịch Uy, nếu giết ta thì hẳn chính là người duy nhất nắm giữ Phong Ngân, người hiểu chưa?”

“Nói cách khác, một khi không có ngài, lại hủy diệt hẳn, trên thế giới sẽ không còn Phong Ngân nữa.” Dịch Áo gật đầu: “Hắn lo lắng Quân Đồ Minh.”

“Ừ, gần như thế !” Ngõa Tây Lý than nhẹ một tiếng, sau đó cười khổ: “Không biết ta đang suy tư cái gì nữa? Hai năm rồi ta y như xác sống biết đi vậy, yên lặng du đãng trên đại lục. Sau khi gặp người, ta mới cảm thấy nhân sinh có một ít niềm vui thú, thật ra. Đáng lẽ ta phải hiểu từ sớm, ta mới là bù hộ mệnh của hắn, giết ta xong sẽ đến phiên hắn.”

“Thế nào?” Dịch Áo sững sốt, nghe khẩu khí Ngõa Tây Lý hình như trận chiến lúc này cũng không chiếm được một chút ưu thế.

“Dịch Áo, ngoại trừ ta và Tác Phi Á ra, còn có người hi vọng người có thể nhanh chóng trưởng thành.” Ngõa Tây Lý nói.

“Hắn?”

“Chỉ cần hắn không phải là người duy nhất nắm giữ Phong Ngân, hắn sẽ tạm thời an toàn.” Ngõa Tây Lý cười cười: “Có ít người thật sự rất đáng buồn, khi hắn đứng ở trên đỉnh không hề úy kỵ khiêu chiến, thậm chí khát vọng có thể gặp được một đối thủ đáng giá hắn dùng toàn lực ứng phó. Thế nhưng cái chỗ kia quá cao, cũng quá lạnh, đứng trên đó quá lâu, ý chí chiến đấu của hắn từ từ thoái hóa, từ khát vọng khiêu chiến chuyển thành chán ghét, bài xích bất cứ uy hiếp gì, ha hả. Mặc dù hắn còn rất trẻ tuổi, nhưng tâm hắn đã khô mục không chịu nổi, có thể xem lời đồn đãi nhằm chán thành lời tiên đoán không tốt, người có thấy hắn quá yếu ớt không?”

“Ha hả.” Dịch Áo cười cười, hắn đột nhiên phát hiện trên người Ngõa Tây Lý có thêm một thứ gì đó, hoặc có thể nói là thứ mà lúc trước Ngõa Tây Lý còn thiếu..

Đó chính là tự tin bề ngoài thiên hạ.

Giờ phút này Ngõa Tây Lý nói nói cười cười, dùng giọng chế nhạo bình luận Thần Vũ Giả đệ nhất thiên hạ Quân Đồ Minh, hẳn lúc này mới là Phong Ngân khiến cho vô số cường giả vừa nghe là sợ bề mặt.

260. Chương 260: Báo Thù

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 260: Báo thù

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Sau khi lực lượng của ngươi đạt đến độ cao nhất định sẽ có thể đi tìm hắc, chỉ có một lần cơ hội? Chó má...” Ngõa Tây Lý cười lạnh nói: “Ẩn dưới cái mặt nạ điên cuồng kia là một linh hồn bàng hoàng bất an, cho dù ngươi thua trong tay hắc, hắc cũng sẽ để cho ngươi rời đi. Nếu như ngươi biểu hiện quá ngốc, không biết tiến thoái, hắc sẽ rất là thống khổ, một võ giả nắm giữ Phong Ngân chính là ô dù của hắc, không có ngươi cũng không có hắc.”

“Vâng.” Địch Áo cười hi hi nói: “Sau khi ta trở thành Thánh Vũ Sĩ sẽ lập tức đi Nguyệt Ảnh đế quốc để tìm hắc tính sổ.”

“Ngươi không thể tới đế đô, đây không phải là chuyện đùa giỡn.” Ngõa Tây Lý mặt mũi một tức: “Quân Đồ Minh vẫn ở Vương Đình, hơn nữa trong Vương Đình còn có rất nhiều cường giả, nếu như hắc biết ngươi là môn sinh của ta, thậm chí sẽ có thể tự mình xuất thủ.”

“Lão sư, ban đầu ngài chạy ra khỏi đế đô, Quân Đồ Minh có xuất hiện không?”

“Ngoại trừ hắc ra, chỉ cần ta không muốn chết, trên thế giới này không có người nào đủ khả năng lưu ta lại, dĩ nhiên hắc phải xuất thủ.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Đáng tiếc là khí tức của hắc quá cường đại, cách xa vài chục dặm ta đã có thể ngửi thấy mùi hôi của hắc.”

“Ha ha ha !” Địch Áo lại cười lần nữa, dám ví khí tức nguyên lực trảng của Quân Đồ Minh là mùi hôi trên người, trên đời này chỉ có một mình Phong Ngân.

Trong phòng tiếp khách của Nhã Duy Đạt, đám người Tây Cách Thụy Na và Tái Nhân Hầu tước cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, không khí có vẻ rất hòa hợp, có kinh nghiệm sống vai đối mặt Địch Uy, quan hệ giữa bọn họ lại càng mật thiết hơn. Tất cả mọi người đều có cảm giác hồi sinh sau tai nạn, mặc dù còn không rõ ràng kết quả cuối cùng như thế nào, nhưng Ngõa Tây Lý có thể bình an trở về thì chỉ có hai kết quả tồn tại mà thôi, hoặc là Địch Uy đào tẩu hoặc là đã bị Ngõa Tây Lý giết chết.

Lấy thực lực của bọn họ vẫn không thể hiểu chỗ đáng sợ của siêu hạn kỹ, căn bản không thể nào suy đoán ra kết quả chân chính, thế nhưng chuyện sinh tử của Địch Uy không nằm trong phạm vi quan tâm của bọn họ, quan trọng nhất là Ngõa Tây Lý.

Đáng ăn mừng chính là lần này Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt lại thành công rồi, nếu như lúc đó bọn họ tự cho là thông minh ruồng bỏ Ngõa Tây Lý, vậy thì giờ phút này đang chờ đợi bọn họ sẽ là một trảng tai nạn khủng khiếp. Có gộp toàn bộ bọn họ ở chung một chỗ cũng ngăn không nổi cơn giận dữ của Phong Ngân.

Địch Uy xuất một kích kinh thế hãi tục, cho đến bây giờ mọi người vẫn không thể nào quên nổi, nhưng một người đáng sợ như vậy cũng không phải là đối thủ Ngõa Tây Lý ở vào thời kỳ lão hóa. Vì thế mọi người cảm thấy cực kỳ sợ hãi, Ngõa Tây Lý thời kỳ toàn thịnh đáng sợ đến trình độ nào đây?

Thần sắc mọi người đều lộ vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tuy nhiên tình hình trước mắt còn chưa thể mở tiệc ăn mừng, ai nấy đều có thể nhìn ra được Ngõa Tây Lý đã bị thương. Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, đánh một trận với đối thủ cường đại như vậy làm sao thủ thắng dễ dàng được.

“Tái Nhân đại nhân.” Một gã võ sĩ gõ cửa phòng, một mực cung kính nói: “Có người tìm ngài, nói là từ Hầu tước lĩnh tới, có chuyện gấp cần thông báo.”

Trông mắt Tái Nhân ngưng tụ lại thành một điểm, bình thường nếu như không có chuyện cực kỳ khẩn cấp sẽ không cần thiết chạy từ Hầu tước lĩnh tới nơi này. Trong lòng hắc không khỏi nổi lên dự cảm bất tường,

nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ bình thản, mỉm cười nói với những người khác: “Xin lỗi, ta xin lỗi không tiếp được một hồi.”

Nhã Duy Đạt nhìn về phía Tái Nhân Hầu tước, cười nói: “Nếu đã có chuyện thì ngài không cần phải khách khí.”

“Tốt.” Tái Nhân Hầu tước cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Mấy phút sau, Tái Nhân Hầu tước nhìn thấy thuộc hạ của mình trên đại sảnh, nhất thời kinh hãi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người tới là đội trưởng thị vệ Hầu tước lĩnh, được lưu lại canh giữ lãnh địa dĩ nhiên thực lực của hắn tương đối mạnh. Nhưng giờ phút này không còn đủ nửa phần khí sắc như lúc bình thường, hai mắt đỏ bừng tựa hồ đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, áo quần rách nát, sắc mặt uest oải còn kém hơn cả một tên ăn mày.

“Đại nhân !” Gã đội trưởng thị vệ nói: “Đại công lĩnh liên hợp với những người khác muốn đối phó ngài, đoán chừng quân đội của bọn hắn bây giờ cách Hầu tước lĩnh không xa.”

Thì ra sau khi Kiều Trì trở lại Đại công lĩnh thủy chung nuốt không trôi cơn giận kia, hắn đã quen ương ngạnh chưa bao giờ chịu ủy khuất như thế, dĩ nhiên phải gây chuyện thị phi. Các quý tộc Đại công lĩnh thông đồng với Kiều Trì, Kiều Trì muốn lấy lại tôn nghiêm của mình, cũng muốn báo thù, còn các quý tộc Đại công lĩnh lại muốn húp một chén canh.

Tái Nhân Hầu tước lâm vào trầm tư, đám người này tới thật đúng lúc, nếu như sớm một ngày, hắn hoàn toàn có thể xử lý gọn gàng trước khi tiến quân vào Thánh Đế Tư thành. Liên quân chó má gì chứ, có Ngõa Tây Lý tồn tại, hắn không cần lo lắng bất kỳ vấn đề gì, cho dù Phỉ Tể tự mình đến cũng vô ích mà thôi, thực lực cường giả Thánh cấp cũng có chênh lệch, lấy tình trạng trước mắt của Phỉ Tể Đại công sợ rằng còn không đủ tư cách xách giày cho Ngõa Tây Lý.

Nhưng hiện tại Tái Nhân Hầu tước không thể mở miệng cầu viện Ngõa Tây Lý, người ta mới vừa trải qua một trận đại chiến, có lẽ còn bị thương không nhẹ, lúc này tìm tới cửa nhờ vả đúng là không thích thời rồi. Tái Nhân Hầu tước lựa chọn đứng ở bên phía Ngõa Tây Lý là không sai, nhưng hắn không phải là Dịch Áo, không thể chuyện gì cũng cầu Ngõa Tây Lý ra mặt dùm hắn.

Hai hàng lông mày của Tái Nhân Hầu tước khép lại thành một đường, trở về cứu viện hiển nhiên là phải làm, vấn đề là nếu chỉ mang quân đội của hắn trở về sợ rằng không khác gì đâm đầu vào chỗ chết. Mặc dù cộng thêm chiến lực cao cấp Thánh Đế Tư thành, thắng bại cũng chỉ là năm ăn năm thua. Tái Nhân rất quen thuộc những tên tham dự đợt tiến công này, nếu chỉ là một đánh một Tái Nhân có đủ lòng tin đánh bại bất cứ người nào trong đó. Thế nhưng nhân số đối phương đông đảo, tính cả thủ hạ Phỉ Tể Đại công thì bên trận doanh đối phương có tới bảy, tám vạn Võ Tôn, Cực Hạn võ sĩ không cần phải nói.

Cho dù được Nhã Duy Đạt toàn lực ủng hộ, Tái Nhân Hầu tước giành được thắng lợi cuối cùng cũng là thắng thảm, vì vậy hắn không muốn đánh trận chiến này.

“Đại nhân, nhanh chóng ra lệnh đi, chậm thêm chút nữa là không kịp đó !” Gã đội trưởng thị vệ thấy Tái Nhân Hầu tước phẳng phất như biến thành một pho tượng đá, im lặng đứng tại chỗ quá lâu thì không khỏi nóng lòng thúc giục. Ở trong Hầu tước lĩnh không chỉ có thể tử Tái Nhân, mà còn có giả gia quyền của tất cả võ sĩ và binh lính. Một khi bị liên quân Đại công lĩnh đánh vào có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

“Ta biết.” Tái Nhân Hầu tước chậm rãi thở dài một hơi, vừa xoay người đi ra ngoài vừa nói vọng lại: “Người chờ ta ở đây !”

Gã đội trưởng thị vệ ngây người kinh ngạc, Tái Nhân Hầu tước nói rất nghiêm nghị, ý là không cho phép hắn rời khỏi căn phòng này. Thế nhưng hắn hiểu rõ ràng dụng ý Tái Nhân Hầu tước, hiển nhiên là sợ tin tức này truyền đi sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Tái Nhân Hầu tước không trở về phòng khách của Nhã Duy Đạt, mà trực tiếp đi tìm Dịch Áo. Hắn muốn xác định thương thế Ngõa Tây Lý rốt cuộc nặng đến mức nào, thật sự không được thì đành phải tìm biện pháp khác.

Đi tới tiểu lâu Dịch Áo, Tái Nhân Hầu tước đưa tay gõ cửa phòng: “Dịch Áo có ở đây không?”

Tái Nhân Hầu tước không ngờ được chính là hần mới vừa gọi một tiếng, cửa phòng đã lập tức mở ra, làm như Địch Áo biết hần muốn tới cố ý chờ ở cửa vậy.

“Là Hầu tước đại nhân hử, mời vào.” Khuôn mặt Địch Áo hiện lên nụ cười rất kỳ lạ, Thái Nhân thấy vậy không hiểu được là chuyện gì, bởi vì rất ít khi nhìn thấy Địch Áo ra vẻ ân cần như vậy, tại sao?

Tái Nhân Hầu tước đâu biết rằng trước đó một phút Địch Áo đang tiếp thụ đám người Tác Phi Á phê phán, bao gồm cả Ca Đồn và Lôi Mông, không có ai thêm nể mặt hần cả. Cử động của Địch Áo ở trên tường thành rõ ràng là bài xích bọn họ ra ngoài, không sai, thực lực của bọn họ so sánh với cường giả Thánh cấp quả thực là nhỏ bé không đáng kể, nhưng Địch Áo cũng không mạnh hơn bao nhiêu mà?

Nếu như đã là huynh đệ thì không chỉ có phúc cùng hưởng, mà phải gặp nạn cùng chịu mới đúng.

Địch Áo lại không thể giải thích cho bọn họ biết dòng xoáy nguyên lực là cái gì, chỉ có thể nhẫn nhịn tiếp nhận mấy người chỉ trích, may mắn nhất chính là Thái Nhân Hầu tước vừa xuất hiện vào lúc này. Địch Áo rốt cuộc có cơ để chạy trốn, tự nhiên phải làm ra vẻ nhiệt tình rồi.

“Hầu tước đại nhân, mời ngồi.” Tác Phi Á cười cười tiến lên nghênh đón, nàng rất có hảo cảm đối với Thái Nhân Hầu tước.

Tái Nhân ngồi xuống, trong lòng thầm nghĩ làm sao để chuyển đề tài sang phương hướng mình muốn, nếu như đối tượng trước mặt đổi thành Nhã Duy Đạt sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng dù sao Địch Áo cũng là văn bối của hần, cho nên có mấy lời Hầu tước Thái Nhân rất khó nói ra miệng.

“Ngài đến tìm Môn La?” Địch Áo cười nói: “Lúc này hần vẫn còn ở nơi này, Ca Đồn, người thấy hần không?”

Ca Đồn và Lôi Mông cùng nhau lắc đầu, thật ra bọn họ đều biết Môn La đi làm chuyện gì, nhưng không thể nói trước mặt Thái Nhân Hầu tước.

Tái Nhân Hầu tước trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhướn miệng cười: “Thật ra ta tới tìm người.”

261. Chương 261: Hồi Báo

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 261: Hồi báo

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sở dĩ trực tiếp như vậy là vì Thái Nhân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, so với lãnh địa an nguy, mặt mũi bản thân hình như không đáng giá một đồng tiền. Huống chi, cho dù là Ngõa Tây Lý hay Địch Áo cũng không thể dùng ánh mắt của người bình thường để nhìn bọn họ.

Tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Thái Nhân Hầu tước tương đối rõ ràng tính cách hai thầy trò này. Ngõa Tây Lý thân là cường giả Thánh cấp còn không có bày ra bộ dạng cao cao tại thượng, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài thì Ngõa Tây Lý giống như lão già hàng xóm thân thiện. Còn Địch Áo lúc nào cũng đậm mặc văn nhã, không để chuyện gì ở trong lòng, chỉ khi nào là người được hần tin tưởng, Địch Áo sẽ dốc hết tất cả không chút ngần ngại.

Vì vậy Thái Nhân Hầu tước quyết định nói chuyện thẳng thắn, lòng vòng quanh co, che che lấp lấp có lẽ chỉ có thể khiến cho đối phương chán ghét.

“Tìm ta?” Địch Áo ngẩn ra, mấy người Tác Phi Á liếc nhau một cái, trong lòng bọn họ đều rõ ràng một chuyện có thể làm cho Thái Nhân Hầu tước trịnh trọng tìm tới cửa báỉ phỏng, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

“Không sai.” Thái Nhân Hầu tước thở dài một tiếng: “Thế nhưng trước tiên ta muốn hỏi người một chuyện.”

“Chuyện gì? Ngài nói.”

“Ngõa Tây Lý tiên sinh bị thương nghiêm trọng không?”

Địch Áo vẻ mặt nghiêm túc lại, nếu đã liên quan đến Ngõa Tây Lý, như vậy đã nói rõ đây là vấn đề khó khăn mà Tái Nhân Hầu tước nhất định không thể giải quyết được.

“Thật ra không tính là bị thương, chỉ có điều chiến đấu ở trình độ này khó tránh khỏi hao phí rất nhiều nguyên lực, nghỉ ngơi vài ngày hẳn là không có vấn đề.”

“Vậy thật sự là quá tốt.” Tái Nhân Hầu tước thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy thì yêu cầu của hắn sẽ không tính là quá đáng..

Tái Nhân Hầu tước cười khỏ nói: “Phỉ Tể Đại công muốn đối phó ta, liên hợp với mấy Hầu tước tạo thành liên quân, hiện tại đã cách lãnh địa của ta không xa.”

Đại công lĩnh? Kiều Tri? Địch Áo bưng tỉnh đại ngộ, nhìn sâu vào mắt Tái Nhân Hầu tước. Nếu nói nghiêm khắc thì chuyện này là do hắn tạo ra, Tái Nhân Hầu tước chỉ là người đứng bên phía hắn mới gặp phải vạ lây. Nghĩ tới đây, Địch Áo không khỏi áy náy, nếu quả thật để cho liên quân công hãm Tái Nhân Hầu tước lĩnh, sau này hẳn làm sao đối mặt Tái Nhân?

Không phải là Địch Áo không nhận ra kỹ xảo trong giọng nói của Tái Nhân Hầu tước, Tái Nhân không đề cập tới nguyên nhân gây ra, trong lòng Địch Áo lại càng áy náy nhiều hơn. Thế nhưng đây cũng không gì đáng trách, dù sao Tái Nhân gặp phải nguy hiểm lãnh địa bị chiếm đóng, những tên quý tộc kia liên hợp ở chung một chỗ khẳng định không phải là lực lượng một mình Tái Nhân có thể chống lại. Bất kể nhìn từ phương diện nào, Địch Áo đều phải nhờ Ngõa Tây Lý xuất thủ tương trợ.

Cho dù tất cả chuyện tình lúc trước không có phát sinh, chỉ nhìn Tái Nhân biểu hiện trước mặt Địch Uy, Địch Áo đã có lý do tin tưởng Ngõa Tây Lý sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Ta hiểu rồi, ngài chờ ở chỗ này.” Nói xong Địch Áo vội vã đi ra ngoài.

Đứng ở trước mặt Ngõa Tây Lý, Địch Áo tường thuật câu chuyện lại một lần, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Ngõa Tây Lý gật đầu: “Nhìn bộ dáng Tái Nhân Hầu tước lĩnh thật sự nguy hiểm, nếu không hẳn sẽ không mở miệng nhờ vả người.”

Địch Áo nhẹ giọng nói: “Tái Nhân Hầu tước đã giúp ta không ít lần, cho nên...”

“Nếu hắn đã bỏ ra một cái giá, vậy thì bây giờ chúng ta cần phải làm cho hắn tin tưởng sự lựa chọn của hắn là chính xác.” Ngõa Tây Lý vừa nói vừa đứng lên.

Địch Áo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy đã đoán được Ngõa Tây Lý sẽ không ngồi nhìn bất kể mọi chuyện, nhưng chính tai nghe thấy Ngõa Tây Lý quyết định mới có thể bảo đảm.

“Việc này không nên chậm trễ, báo cho bọn họ chuẩn bị nhanh lên, cuối ngày sẽ lên đường, bằng không đợi đến khi liên quân chiếm đóng Hầu tước lĩnh, lần này chúng ta hành động sẽ không còn ý nghĩa.”

Địch Áo lập tức đáp ứng xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng bước chần chờ nhìn về phía Ngõa Tây Lý: “Thân thể của ngài...”

“Thời gian đi trên đường đã đủ cho ta khôi phục, người không cần lo lắng.” Ngõa Tây Lý mỉm cười phát phát tay: “Ta còn chưa có yếu ớt như người tưởng tượng, chỉ có người, Địch Áo, người phải nhớ kỹ một chuyện, người tiến cảnh nhanh hơn những người khác rất nhiều, chỉ thiếu mỗi thời gian mà thôi. Lần sau không được xúc động như thế.”

Địch Áo rất lúng túng, vốn cho rằng Ngõa Tây Lý đã quên mất chuyện này, không nghĩ tới lại bị nhắc nhở, cũng may Ngõa Tây Lý cũng không có ý định trách cứ, Địch Áo vội vàng lui ra ngoài.

Tái Nhân Hầu tước ngồi trong tiểu lâu đã chờ đến sốt ruột lòng nóng như lửa đốt, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì cả, chỉ có thể ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm với đám người Tác Phỉ Á câu được câu không. Tâm hắn lặng lẽ tính toán thời gian, hắn không thể nào không lo lắng, bởi vì thời gian Địch Áo đi càng dài sẽ xuất hiện biến hóa càng lớn.

“Kịch !”

Cánh cửa phòng được đẩy ra, Dịch Áo tiến vào.

Tái Nhân Hầu tước cố nén vọng động muốn chạy tới hỏi thăm, ngồi tại chỗ cẩn thận quan sát vẻ mặt Dịch Áo, nhưng để cho hắn thất vọng chính là không tìm được bất kỳ tin tức hữu dụng nào trên mặt Dịch Áo. Vì thế tâm tình Thái Nhân Hầu tước có chút khấn trương hỏi: "Ngõa Tây Lý tiên sinh nói thế nào?"

Dịch Áo rất ít khi nhìn thấy Thái Nhân Hầu tước có bộ dạng nôn nóng như vậy, cũng không muốn trêu chọc đối phương nữa, cười nói: "Tiên sinh nói việc này không nên chậm trễ, chúng ta chuẩn bị một chút, cuối ngày lên đường."

Tái Nhân Hầu tước vui mừng quá đổi, cảm kích từ đáy lòng đã không còn cách nào dùng lời nói để hình dung. Ngõa Tây Lý mới vừa trải qua một trận đại chiến, vẫn đáp ứng thỉnh cầu của mình không chút ngần ngại, từ đó có thể nhận ra đối phương đã xem hắn là đồng minh chân chính, chứ không phải một đối tượng lợi dụng. Điều này làm cho Thái Nhân Hầu tước cảm thấy tất cả những thứ bản thân giao ra lúc trước đều là đáng giá.

"Dịch Áo, nhất định phải thay ta cảm ơn Ngõa Tây Lý tiên sinh, tình nghĩa lần này viện thủ, các con dân trong Hầu tước lĩnh vĩnh viễn không bao giờ quên." Lời Thái Nhân nói không có khuếch đại, một khi bị liên quân đánh vào Hầu tước lĩnh, những tên quý tộc tàn bạo kia chắc chắn không có rảnh hơi đi nói chuyện nhân nghĩa đạo đức. Mấy cái loại hình thức liên quân này, kỷ luật lúc bình thường luôn thối nát tới cực điểm. Dù sao cũng không phải là lãnh địa của bọn họ, phóng hỏa giết người không bao giờ nương tay. Sợ rằng không chỉ là gia quyến của các võ sĩ, ngay cả dân chúng tầng dưới chót cũng sẽ bị liên lụy.

"Hầu tước đại nhân quá khách khí, đây là hồi báo ngài nên được, tiên sinh bảo ta chuyển cáo ngài, ngài đã lựa chọn chính xác."

Trong lòng Thái Nhân Hầu tước ngổn ngang trăm mối cảm xúc, đây là lần đánh cuộc điên cuồng nhất trong đời hắn, thậm chí ngay cả tính mạng cũng ném vào rồi. Vì thế hồi báo chắc chắn là một khoản lợi ích vô cùng phong phú.

"Ai dà, lại được đánh nhau rồi." Ca Đồn thậm chí còn vui vẻ hơn cả Hầu tước, bởi vì Tuyết Ny là một mục tiêu quá rõ ràng. Nếu muốn tấn thắng Cực Hạn võ sĩ không phải ở nhà đóng cửa tu luyện là có thể làm được, chiến đấu vĩnh viễn là phương thức hữu hiệu nhất để võ giả tấn cấp.

Thế nhưng trước đó, Ca Đồn vẫn muốn đến Thánh Đế Tư hồ thử lại một lần, lần trước nếu không phải do tâm thần chấn động, Ca Đồn tin tưởng mình đã thành công thăng cấp.

"Lần này là chiến đấu với liên quân Đại công lĩnh, người nghĩ rằng đánh nhau với đoàn đạo tặc Phát Lang Duy à? Nên dành thời gian suy nghĩ thật kỹ làm sao giữ được cái mạng nhỏ của người trước đi." Lôi Mông lập tức đội một chậu nước lạnh.

Ca Đồn chẳng những không có tức giận, ngược lại cười cười nói: "Người nói không sai, Quang Mang võ sĩ quả thật không thích hợp chiến đấu quy mô lớn như vậy."

"Chẳng lẽ người không phải là Quang Mang võ sĩ?" Lôi Mông cười lạnh.

"Sẽ không phải rất nhanh thôi!" Trên mặt Ca Đồn hiện ra nụ cười nho nhã theo đúng tiêu chuẩn quý tộc, chỉ có điều nụ cười khiến cho vô số thiếu nữ chìm vào trong đó, sau khi lọt vào trong mắt Lôi Mông lại có vẻ hết sức đáng giận.

"Ta van người, đừng có cười như vậy nữa được không? Nơi này chỉ có một mình Tác Phi Á là nữ nhân, người cười như vậy là định làm gì?" Lôi Mông rắp tâm bắt lương lạng lẽ chuyển đề tài lên trên người Tác Phi Á.

Tác Phi Á trừng mắt về phía hai tên kia, trong lòng đang suy nghĩ có nên giáo huấn hai tên này một chút không, nhưng lại bị Ca Đồn nói một câu chọc cười.

"Lôi Mông, ta nghĩ người cần phải rõ ràng một sự thật, thật ra không phải là nụ cười của ta có vấn đề, mà là tâm của người."

Nói xong Ca Đồn thản nhiên bước ra khỏi gian phòng, mấy người Dịch Áo cũng nín đứng đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Lôi Mông ngẩn người, một lúc lâu sau trong phòng truyền ra thanh âm Lôi Mông lầm bầm tự nhủ: "Hắn nói cái gì mà khó hiểu vậy nhỉ?"

Khi Tái Nhân Hầu tước trở lại phòng khách của Nhã Duy Đạt, đám người Tây Cách Thụy Na đang thảo luận vấn đề khu vực quặng mỏ, bây giờ nhìn lại cấp cho Tác Phỉ Á và Địch Áo nửa phần định mức tựa hồ quá ít. Mọi người đều biết Địch Áo mới vừa tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ, chính là thời điểm cần rất nhiều mảnh võ tinh thần, nhưng nếu vội vã gia tăng sẽ không ổn lắm, các nàng lo lắng sẽ dẫn đến hiệu quả trái ngược.

Lâm Tái là người phản đối kiên quyết nhất, nàng hiểu rõ ràng tính cách Tác Phỉ Á, nếu dùng phương thức này đưa tặng chắc chắn Tác Phỉ Á sẽ không tiếp nhận. Lấy tình cảm của Địch Áo và Tác Phỉ Á, tên kia nhất định sẽ tôn trọng ý kiến Tác Phỉ Á, cho nên kết quả chỉ có một, đó là bị đối phương cự tuyệt.

262. Chương 262: Giọt Lệ Nam Nhi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 262: Giọt lệ nam nhi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thấy Tái Nhân Hầu tước đi tới, Nhã Duy Đạt cười nói: “Người tới đúng lúc, khu vực quặng mỏ cũng có một phần của người, chúng ta đang cần trưng cầu ý kiến của người xem thế nào.”

Loại chuyện này đương nhiên không thể bỏ qua Tái Nhân Hầu tước, nếu như bên phía Thánh Đế Tư thành tự động xuất ra một phần định mức cho Địch Áo, trong lòng Tái Nhân khó tránh khỏi bất mãn.

Sau khi Tái Nhân nghe xong, liền cười cười nói: “Ta không có ý kiến gì, các người quyết định là tốt rồi, chỉ cần Địch Áo nguyện ý tiếp nhận, lấy bao nhiêu phần của ta cũng được.” Tái Nhân nói rất thật lòng, mảnh võ tinh thần cực phẩm nhiều hơn nữa cũng không thể nào giúp hắn có thể tiến thêm một bước, còn không trọng yếu bằng thiện ý của một vị Thánh giả.

Nhã Duy Đạt rất bất mãn đối với thái độ không chịu trách nhiệm của Tái Nhân Hầu tước: “Ta dĩ nhiên biết người không có ý kiến, vấn đề là phải làm thế nào Địch Áo mới có thể tiếp nhận.”

“Chuyện này nên đi hỏi Lâm Tái mới đúng, Tác Phỉ Á là đệ tử của nàng, ta làm gì nghĩ ra biện pháp tốt được?” Tái Nhân Hầu tước lại tiếp tục đùn đẩy trách nhiệm.

“Quên đi, chuyện này sau này hãy nói, không cần phải vội.” Nhã Duy Đạt lắc đầu bất đắc dĩ, sự đời thay đổi quá nhanh, trước đó vài ngày có gần vạn người đánh nhau tóe bụi vì khu vực quặng mỏ mảnh võ tinh thần. Trong chớp mắt, những người này lại phải nhúc nhích đầu tìm cách đưa mảnh võ tinh thần từ trong tay ra ngoài.

“Đúng rồi, Hầu tước đại nhân, lúc này ngài đi ra ngoài gấp như vậy, trong lãnh địa không có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Nhã Duy Đạt thuận miệng hỏi.

“Ta không thể không thừa nhận, có đôi khi trực giác của nữ nhân quả thật rất đáng sợ.” Tái Nhân Hầu tước thở dài.

“Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Nhã Duy Đạt ngăn ra, chẳng lẽ thật sự đoán trúng?

“Các quý tộc Đại công linh liên hợp quân đội lại, bây giờ đã cách Hầu tước lĩnh của ta không xa.” Tái Nhân Hầu tước cười cười nói.

Tây Cách Thụy Na nghe đến đó nhất thời tỉnh ngộ: “Chẳng lẽ có liên quan đến cái tên Kiều Trì kia?”

“Ngoại trừ hắn còn có thể là ai nữa?” Tái Nhân Hầu tước bĩu môi: “Cái tên Kiều Trì đáng thương còn cho rằng mình rất có sức ảnh hưởng, ha ha, thật ra mấy lão già kia chỉ lấy hắn làm lớp vỏ nguy trang mà thôi, sợ rằng đến cuối cùng nửa điểm chỗ tốt cũng không có phần của hắn.”

“Tây Cách Thụy Na, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Về mặt Nhã Dục Đạt trở nên nghiêm túc, đây không phải là chuyện có thể nói giỡn. Nói một cách nghiêm khắc, mặc dù đã sớm biết ý đồ bên kia, nhưng hiện tại Nhã Dục Đạt còn chưa có chuẩn bị tốt để khai chiến với Đại công lĩnh.

Đợi đến lúc Tây Cách Thụy Na tường thuật câu chuyện từ đầu đến cuối, Nhã Dục Đạt trầm tư một lúc lâu. Nguyên nhân gây ra là Tác Phi Á, không có đạo lý để cho một mình Tái Nhân Hầu tước gánh chịu hậu quả, hưởng chi song phương vốn có quan hệ đồng minh. Vì thế xuất binh là nhất định rồi, vấn đề là lực lượng Thánh Đế Tư thành cộng thêm Tái Nhân Hầu tước hình như không đủ đối kháng với đối phương, tình thế không lạc quan cho lắm.

Nhã Dục Đạt có ý nghĩ rất giống Tái Nhân Hầu tước, chuyện như thế này mà cầu viện Ngõa Tây Lý thật sự là có phần quá đáng. Nhưng mà không có Ngõa Tây Lý, năng không đủ lòng tin có thể đánh thắng trận chiến này, trong số các quý tộc Đại công lĩnh không có một gia tộc nào, không có một nhân vật nào là dễ trêu, lúc đầu Thánh Đế Tư thành phải xây dựng ở trong một góc bình nguyên cũng vì thế.

Khi Nhã Dục Đạt cau mày đau khổ suy nghĩ, chợt phát hiện Tái Nhân Hầu tước biểu hiện hơi khác thường, lãnh địa của mình nguy cơ trong sớm tối. Vì sao trên mặt Tái Nhân Hầu tước không có thần sắc lo lắng? Tâm cơ sâu kín cũng có hạn độ, không có lý do gì để biểu hiện bình tĩnh đến mức đó, chẳng lẽ...

“Hầu tước đại nhân, ngài đã đi tìm Ngõa Tây Lý tiên sinh?” Nhã Dục Đạt lập tức nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Ta đâu có dám trực tiếp đi tìm ngài ấy, trước tiên ta tới phòng Dịch Áo.” Tái Nhân Hầu tước rất thưởng thức suy nghĩ nhanh nhẹn của Nhã Dục Đạt, trong thời gian ngắn như vậy đã phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

“Sau đó thì sao?” Nhã Dục Đạt khẩn trương.

“May là Ngõa Tây Lý tiên sinh đồng ý viện thủ.” Tái Nhân Hầu tước cười nói.

Nhã Dục Đạt nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nếu vậy chuyện này dễ xử rồi, có Ngõa Tây Lý tồn tại, cho dù số lượng liên quân nhiều thêm gấp đôi cũng không cải biến được kết quả.

“Chừng nào đi?” Nhã Dục Đạt hỏi rất trực tiếp, ngụ ý cũng quá rõ, Thánh Đế Tư thành sẽ kiên định đứng bên phía Tái Nhân Hầu tước.

“Cuối ngày.”

“Vậy chúng ta sẽ lập tức chuẩn bị.” Nhã Dục Đạt chậm rãi nói, nếu như chỉ là đám cường giả bọn họ dĩ nhiên nói đi là đi, không có chuẩn bị làm gì. Nhưng mang theo một nhóm võ sĩ, người ăn ngựa nhai cần phải có lượng lớn nguyên vật liệu, thời gian chuẩn bị một ngày nhất định không kịp.

“Ca Đốn, người làm sao vậy?” Lôi Mông vừa nói vừa cẩn thận quan sát thần sắc Ca Đốn, hẳn cảm giác Ca Đốn không bình thường. Ngày mai mọi người sẽ rời khỏi Thánh Đế Tư thành đi đến Tái Nhân Hầu tước lĩnh, cho nên bọn họ rút thời gian đi tới Thánh Đế Tư hồ tu luyện thêm một lần. Không biết trận chiến này sẽ diễn ra trong thời gian bao lâu, có lẽ một hai tháng, có lẽ một năm hai năm, hơn nữa nghe ý tứ Tái Nhân Hầu tước và Nhã Dục Đạt viện trưởng lộ ra, sau khi bọn họ đánh lui liên quân Đại công lĩnh sẽ thừa cơ đẩy mạnh về phía Đại công lĩnh, nếu mọi chuyện diễn ra đúng như thế, thời gian sẽ càng dài hơn.

Trước khi lên đường, Y Toa Bối Nhĩ từng ngăn trở bọn họ, mặc dù Thánh Đế Tư hồ là bảo địa tu luyện nhưng tuyệt đối không thể dùng thường xuyên. Đây là kinh nghiệm của vô số võ giả và học viên Thánh Đế Tư thành truyền lại, trải qua lần lượt nguy hiểm đã có không ít người trả giá thậm trọng mới đúc kết được kinh nghiệm đó.

Dưới tình huống bình thường, trong một tháng học viên Thánh Đế Tư học viện chỉ có thể đến Thánh Đế Tư hồ tu luyện ba hoặc năm lần. Thời gian mỗi lần tu luyện cũng được quy định nghiêm chỉnh, thiên phú đặc biệt tốt mới cho phép ngoại lệ, nếu không sẽ xuất hiện tâm lý lệch lạc.

Đám người Dịch Áo mấy ngày hôm trước vừa đi rồi, bây giờ lại muốn đi làm cho Y Toa Bối Nhĩ rất bận tâm, thế nhưng mọi người suy nghĩ đến thiên phú của Dịch Áo đã thuộc về “không phải nhân loại” rồi, vì thế không có ai lo lắng cho Dịch Áo. Chỉ có Ca Đốn đã sớm đạt đến bình cảnh, dù nằm mộng cũng muốn

đột phá hàng rào ngăn trở, tính cách hần lại quật cường. Y Toa Bối Nhĩ nói như thế nào cũng không có tác dụng, hần nhất định phải đi.

Lôi Mông thì lại nói rất dễ dàng, hần có thể không đi, nhưng nếu Ca Đồn đi vậy thì hần nhất định phải đi theo. Bởi vì hần không yên lòng với Ca Đồn, nghĩ là tên này âm mưu chiếm đoạt vị trí có giá trị cuối cùng của đoàn đội mạo hiểm, cái ghế thủ tịch đội viên phải là của hần, cho dù thế nào đi nữa, hần cũng không thể để cho Ca Đồn được như ý.

Lần này thời gian Ca Đồn kiên trì rất dài, cơ hồ gấp đôi lần trước, hơn nữa vừa dừng tu luyện đã ngăn người suy tư bên bờ hồ. Đám người Lôi Mông vừa thấp giọng trò chuyện vừa chờ Dịch Áo, nhưng Ca Đồn lại không có tham dự.

Mãi cho đến lúc Dịch Áo đi tới, mọi người chuẩn bị lên đường, Ca Đồn vẫn còn đang ngăn người, Lôi Mông vốn không muốn để ý Ca Đồn, rốt cuộc không nhìn được sinh ra cảm giác tò mò, rốt cuộc tên này đã xảy ra chuyện gì?

Thật ra ngay cả Y Toa Bối Nhĩ thông minh nhất cũng không có phát giác, Ca Đồn không phải ngăn người suy tư, mà là đang rơi lệ. Dĩ nhiên cái tên luôn luôn xem mình là nam tử hán chân chính, thậm chí tạo thành một hình tượng quý tộc mẫu mực, không thể nào gào khóc giống như nữ nhân được. Nước mắt của hần chảy rất nhanh, một giọt lại một giọt men theo sống mũi xuống cằm, sau đó nhẹ nhàng ... bốc hơi.

Khi Lôi Mông sai bước đi tới, Ca Đồn cố ý làm ra động tác đuổi người, dựa thể dùng cánh tay lau nước mắt còn đọng trên má.

Nghe Lôi Mông gọi, Ca Đồn im lặng liếc sang Lôi Mông một cái, sau đó quay đầu yên lặng dõi mắt nhìn lên bầu trời.

Lôi Mông ngồi xổm xuống bên cạnh Ca Đồn, nhìn theo tầm mắt Ca Đồn, trời trong xanh, mây trắng lượn lờ, khung cảnh có vẻ rất đẹp? Chẳng qua là nhìn mấy thứ này làm gì, Lôi Mông nghiêng đầu ngoảnh lại nhìn Ca Đồn, đột nhiên phát hiện trên cằm Ca Đồn lóe lên thứ gì đó trong vắt.

“Ôi trời, hình như tên này khóc.” Lôi Mông không nhìn được gào to lên: “Này này, ta nói này Y Toa Bối Nhĩ, không phải là ngày hôm qua Ca Đồn biểu lộ tình cảm với người, sau đó bị người cự tuyệt đó chứ?”

Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy buồn cười, ngoại trừ thỉnh thoảng bộc lộ tài năng thể hiện sự thông tuệ ra, phần lớn thời gian Y Toa Bối Nhĩ là một nữ tử rất hiền hoà, cũng không ngại đùa giỡn với đám bằng hữu. Người với người đôi khi không thể so sánh với nhau, nếu như Lôi Mông nói những lời này đối với Tuyết Ny, vậy thì số phận hần sẽ rất thảm, nếu như nói với Tác Phỉ Á, kết quả khẳng định còn thảm hại hơn. Dĩ nhiên lấy trí tuệ ‘tột đỉnh’ của Lôi Mông sẽ không đi trêu chọc lung tung.

Ca Đồn thờ ơ, tiếp tục nhìn về phía chân trời, thể nhưng da thịt trên mặt căng thẳng làm lộ nội tâm bất đắc dĩ và cảm tức của hần.

Lôi Mông khom người đưa tay sờ sờ cằm Ca Đồn, hần muốn biết rốt cuộc là thứ gì, Ca Đồn nhìn không được nữa, hất cánh tay Lôi Mông sang một bên.

263. Chương 263: Hỏa Thịnh Yển

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 263: Hỏa Thịnh Yển

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Giận không nhỏ nha? Tại sao lại trút lên ta chứ? Không phải là ta cự tuyệt người, phi phi phi...” Lôi Mông còn chưa nói hết đã lập tức phản ứng lời nói của mình có tật bệnh, vội vàng nhỏ ra vài ngụm nước bọt.

Sắc mặt Ca Đồn xanh lét, Y Toa Bối Nhĩ ở bên kia đã cười sấp cười ngửa trên mặt đất, Tác Phỉ Á ở một bên lắc đầu than thở: “Hai người này đúng là dở hơi mà.”

“Lôi Mông, chuẩn bị sử dụng bí kỹ bảo vệ tính mạng tốt nhất của ngươi.” Ca Đồn đứng lên.

“Để làm gì? Định khiêu chiến ta?” Lôi Mông mở to mắt ra vẻ ngạc nhiên: “Ai da, thần sắc ngươi hình như khá tốt nha?”

“Các ngươi trốn ra xa một chút.” Ca Đồn không phản ứng lời nói của Lôi Mông, quay đầu nói với đám người Dịch Áo.

“Đúng, đúng, các ngươi trốn ra thật xa cho ta, đừng để ảnh hưởng đến chiến cuộc.” Lôi Mông không hề nhượng bộ, vén ống tay áo lên, hất hàm nói: “Xem ta thu thập hãn ra sao nhé!”

“Chuẩn bị xong chưa?” Ca Đồn bình thản nói.

“Bớt nói nhảm, có ngon thì ngày hôm nay nhà ngươi đừng có chạy.” Ngay sau đó thân hình Lôi Mông đột nhiên cứng đờ, trừng mắt ngơ ngác nhìn Ca Đồn, sau đó dùng giọng nói vô cùng cẩn thận, thử dò xét: “Ngươi... ngươi lên cấp rồi?”

Ca Đồn từ từ giơ cánh tay phải lên, một đoàn hỏa diễm trắng sáng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, tiếp theo hãn lật bàn tay xuống, đoàn hỏa diễm hóa thành vô số Hoả Tinh (đốm lửa) nhẹ nhàng hạ xuống đất. Sau một lát, vô số ngọn lửa đột ngột dâng lên, đầu tiên là liên kết với nhau tạo thành một dãy Hỏa Tường (tường lửa), rồi nhanh chóng ngưng tụ thành biển lửa bao phủ phương viên mấy chục thước.

“Ca Đồn lên cấp rồi?” Tác Phỉ Á vừa mừng vừa sợ kêu lên.

“Vì sao ta không cảm ứng được nhỉ?” Dịch Áo cũng giật mình, dùng kinh nghiệm và linh ngộ của mình để nhận xét những võ giả khác trên đại lục chính là sai lầm của Dịch Áo.

Từ Giác tỉnh giả lên tới Thiên Phú võ sĩ, từ Thiên Phú võ sĩ tiến lên Quang Mang võ sĩ, từ Quang Mang võ sĩ đề thăng Cực Hạn võ sĩ. Mỗi một lần Dịch Áo lên cấp đều dẫn phát Phong nguyên lực trong thiên địa, ban đầu, đây là lý do làm cho Ngõa Tây Lý khiếp sợ.

Những võ sĩ khác không làm được như thế, chỉ sau khi đột phá Đại Thành Luân trở thành Võ Tôn mới có khả năng dẫn phát hiệu ứng nguyên lực ở mức nhất định. Ở các hàng rào chương ngại khác, cho dù thiên phú cực tốt có thể làm cho nguyên lực chấn động, chưa nói tới quy mô lớn nhỏ đã là chuyện cực kỳ hiếm hoi. Về phần Dịch Áo thuộc về trường hợp đặc biệt trước nay chưa từng có.

Luồng hỏa diễm càng ngày càng dày đặc, cuối cùng nổi thành biển lửa có kích thước chừng hai, ba mươi thước hoàn toàn bao phủ Ca Đồn và Lôi Mông ở bên trong.

Mặt đất chung quanh biển lửa phát ra một loạt tiếng vang ‘lách tách’, tất cả đá tảng lớn nhỏ không ngừng nứt ra, trên mặt đất cũng xuất hiện vết nứt từ từ lan rộng. Đám người Dịch Áo, Tác Phỉ Á đứng cách biển lửa hơn mười thước cũng cảm giác trên mặt bỏng rát, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ phải thả ra khí lạnh chống đỡ nhiệt lực ập vào mặt.

“Mụ nội ngươi, Ca Đồn, ngươi định hại chết lão tử?” Thanh âm Lôi Mông y như quỷ khóc sói tru từ trong biển lửa truyền ra.

“Ta lần đầu tiên buông thả bí kỹ này, còn rất mới lạ, Lôi Mông, ngươi có cơ hội thì chạy đi.” Thanh âm Ca Đồn có vẻ đang rất hả hê.

Nếu như tầm mắt của bọn họ có thể nhìn xuyên thấu biển lửa sẽ có thể thấy Lôi Mông đang khổ cực di chuyển trong biển lửa, luồng hỏa diễm tỏa ra nhiệt độ khó thể tưởng tượng nổi, tựa hồ còn có năng lực biến thành thực chất. Lôi Mông co chân chạy vòng quanh, màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ điên cuồng run động, có lúc hãn nhảy lên cao nhưng động tác bị kìm hãm rất nhiều, tựa như chung quanh hãn không phải là lửa, mà là bùn lầy vô cùng vô tận.

“Lão tử không chơi, lão tử không chơi nữa, nhanh lên một chút...” Thanh âm Lôi Mông càng ngày càng cao, cuối cùng đột nhiên biến đổi: “Dịch Áo, cứu cứu ta.”

Địch Áo lo lắng Lôi Mông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa định lên tiếng bảo Ca Đồn ngừng tay, đúng lúc này một thanh âm lạnh như băng từ trên bầu trời truyền tới: “Hỏa Thịnh Yên? Người là đệ tử trọng yếu của Viêm gia ở Thiên Không Thành?” Hỏa diễm hừng hực biến mất trong nháy mắt, chỉ để lại mặt đất bóng loáng như gương, khuôn mặt Ca Đồn tràn đầy kinh hãi, ngó chừng bóng người trên bầu trời không chớp mắt, dùng thanh âm run rẩy nói: “Người... người là ai?”

Lôi Mông đặt mông ngồi xuống đất bỗng nhiên nhảy bắn lên y như điện giật, co chân chạy ra khỏi phạm vi mặt đất bóng loáng kia, bởi vì nơi đó vẫn lưu lại nhiệt độ thường nhân không thể chịu đựng nổi.

Sau đó hắn lại ngồi xuống, không ngừng đảo hai tròng mắt trắng dã, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm y như một con cá sắp chết khát. Nếu đổi lại là lúc bình thường, Lôi Mông đã sớm mắng chửi ầm lên rồi, nhưng bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn hô hấp.

“Không cần để ý ta là ai.” Nữ nhân lơ lửng ở giữa không trung lạnh lùng nói: “Các người mấy ngày hôm trước tới đây hô to gọi nhỏ, hôm nay còn quá đáng hơn. Chẳng lẽ các người không nghĩ tới hành động của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác tu luyện hay sao?”

Đám người Địch Áo, Tác Phi Á nhìn nhau ngại ngần, mọi người đều không nói ra lời, học sinh làm sai bị sư phụ bắt gặp khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng.

“Nếu như không phải nhìn thấy tư chất các người rất tốt, ta đã sớm đuổi các người đi.” Nữ nhân kia đảo ánh mắt qua rồi vào trên người Địch Áo: “Người tên là gì?”

“Ta là Địch Áo.” Địch Áo trả lời rất nghiêm túc.

“Sau này phải chú ý hơn, hiểu không?” Nữ nhân kia nói. Hắn là nàng cho rằng thực lực Địch Áo mạnh nhất trong mấy người trẻ tuổi này, vì thế nói với Địch Áo là hợp lý.

“Hiểu !” Địch Áo cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Mụ nội người, Ca Đồn.” Lôi Mông vừa thở gấp vừa tức giận quá mức, đột nhiên phát ra tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần kinh.

“Vô liêm sỉ !” Sắc mặt nữ nhân kia vừa hòa hoãn xuống lập tức giận dữ hai lông mày cau lại, lật ngược bàn tay đánh về phía Lôi Mông.

Lôi Mông chỉ tay tới Ca Đồn còn định tiếp tục mắng chửi, một đoàn khí lạnh đột nhiên xuất hiện bao phủ hắn vào bên trong.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Y Toa Bối Nhĩ vội vàng đứng ra: “Ngài đừng để ý, chỉ là tính tình của hắn không tốt lắm, sau khi chúng ta trở về nhất định sẽ cẩn thận giáo huấn hắn lại.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tác Phi Á vội vã giảng hòa: “Mới vừa rồi hắn tỷ thí thua, cho nên...”

“Nơi này là địa phương tỷ thí hả?” Nữ nhân kia quát lên, thật ra nàng cũng không có biện pháp nào, những người có thể tới nơi này tu luyện đều là người nhà, trừng phạt nho nhỏ còn được, nhưng thương tổn một ai thì nàng cũng không dễ khai báo.

“Chúng ta biết sai rồi !” Địch Áo vội vàng nói.

“Các người thật là...” Nữ nhân kia lắc đầu, xoay người bay vào sâu trong Thánh Đế Tư hồ.

Đợi đến khi thân ảnh nữ nhân kia mất hút phía sau hồ nước, Ca Đồn giảm thấp thanh âm hỏi: “Tác Phi Á, nàng ta rốt cuộc là ai?”

Tác Phi Á lắc đầu: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hình như trước kia từng nghe Lâm Tái đạo sư nói, trong Thánh Đế Tư hồ có hậu duệ Thánh Vũ Sĩ Đế Tư ẩn cư.”

“Chắc là đúng rồi.” Địch Áo gật đầu nói: “Lần trước ta cũng gặp qua nàng, không thể đúng dịp như vậy được, hơn nữa từ cách nói chuyện cũng có thể đoán được. Chúng ta gọi nơi này là Thánh Đế Tư hồ, nàng lại gọi là Thánh Địa.”

Đúng lúc này bất chợt có tiếng nổ ầm ầm vang lên, khối băng bao quanh Lôi Mông vỡ vụn ra từng mảnh. Lầy thực lực Lôi Mông dĩ nhiên không có cách nào phá giải bí kỹ do cường giả cấp bậc Võ Tôn thả ra, đây

là do khối băng tự động vỡ vụn. Nữ nhân kia chỉ muốn trừng phạt Lôi Mông một lần mà thôi, không hề có ý định giết chết Lôi Mông. Nếu không, giờ phút này Lôi Mông đã là một thi thể lạnh băng rồi.

“Ta...” Lôi Mông vừa định chửi ầm lên, rồi lại kịp thời phản ứng, nơi này không phải là địa phương hắc có thể đủ tùy tiện la hét, cho nên vội nuốt ngược những lời định nói trở vào.

“Ha ha, chúng ta trở về thôi.” Dịch Áo nhìn bộ dạng Lôi Mông là buồn cười, không biết nữ nhân kia dùng biện pháp gì mà khuôn mặt Lôi Mông ngưng kết một tầng băng mỏng, nhìn qua rất giống bộ hóa trang của thằng hề, thế mà bản thân Lôi Mông lại không có cảm giác.

“Ừ, đi thôi.” Ca Đồn và Tác Phi Á cực kỳ ăn ý, không nói một lời, xoay người bước đi. Lôi Mông mang bộ mặt chói sáng lung linh đi ở phía sau, bất mãn lầm bầm: “Mụ nội nó, Ca Đồn, người chờ lão tử!”

Thế nhưng Lôi Mông phát hiện ra không khí quỷ dị rất nhanh, mấy người Dịch Áo không nhìn hắc còn đỡ, chỉ cần có người ném ánh mắt vào mặt hắc, sau đó lập tức có bộ dạng nín cười không nổi quay đầu sang nơi khác. Lôi Mông có thể nhìn thấy rõ ràng cả vài những người này không ngừng run rẩy. Mặc dù trí tuệ Lôi Mông có kém đến cỡ nào, giờ phút này cũng phải nhận ra có chỗ khác thường.

“Các người đứng lại cho ta!” Lôi Mông thật sự không nhịn được, dù sao nơi này đã cách Thánh Đế Tư hồ rất xa, người đàn bà biến thái kia không thể nào đi đến chỗ này, hắc không cần phải cố kỵ gì nữa.

“Có việc?” Mấy người Dịch Áo gơ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lôi Mông hận đến ngứa răng, tựa như có chuyện gì đó tất cả mọi người đều biết, chỉ lừa gạt có một mình hắc không biết vậy. Điều này làm cho Lôi Mông có cảm giác bị bài xích ra ngoài.

264. Chương 264: Xuất Binh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 264: Xuất binh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Các người, đám người này, lén lút cười trộm cái gì đó?” Lôi Mông cố gắng trợn to hai mắt làm ra vẻ phần nộ, đáng tiếc là hắc chọn sai vị trí, ánh nắng chiều vừa vắn chiếu vào mặt hắc phản xạ lại vô số quang mang chói lóa, ở giữa ‘khung cảnh’ sắc sỡ đó, hai con mắt tròn xoe tự nhiên nở ra, hoàn toàn phá hư hết mỹ cảm của bức họa đẹp đẽ.

“Phì!” một tiếng, Tác Phi Á bật cười, sau đó ngại ngần chuyển tầm mắt sang nơi khác, nhưng đã chậm, tiếng cười của nàng không thể nghi ngờ đã dẫn phát hiệu quả thêm dầu vào lửa làm cho Lôi Mông giận dữ càng thêm mãnh liệt.

“Còn cười?” Lôi Mông cả giận quát ầm lên, nếu như người cười chính là Ca Đồn, chỉ sợ hắc đã sớm nhào tới rồi.

Dịch Áo mỉm cười chỉ chỉ vào mặt Lôi Mông: “Người sờ vào mặt của mình là biết.”

Lôi Mông nghe vậy đưa tay sờ vào mặt mình, cảm giác lạnh như băng làm cho hắc giật mình, sau đó chợt nghĩ đến chuyện gì đó bỗng nhiên quát lên như sấm, bày ra tư thế chuẩn bị xông về phía người đàn bà kia liều mạng.

Đám người Dịch Áo vội vàng ngăn cản Lôi Mông, trải qua một phen khuyên nhủ mới làm cho Lôi Mông hạ bớt lửa giận.

“Tác Phi Á, người không thể nghĩ ra biện pháp nào hả?” Lôi Mông chỉ vào mặt của mình hỏi han vô cùng đáng thương, hắc chỉ dám bày ra tư thế mà thôi, hắc cũng không ngốc, nơi này không có ai là đối thủ của người đàn bà kia. Nếu như hắc dám quay trở lại, kết quả sẽ còn thảm hại hơn.

Tác Phỉ Á tiến tới gần đưa tay chạm vào lớp băng trên mặt Lôi Mông, lớp băng rất mỏng, lại dính rất chặt, tựa hồ mọc ra từ da Lôi Mông vậy. Hơn nữa, cảm giác trơn bóng không giống như băng, tựa như chạm vào bề mặt thủy tinh thì đúng hơn.

“Không được.” Tác Phỉ Á dùng ánh mắt thương cảm nhìn tới Lôi Mông. Thiên phú cao tới đâu cũng không cải biến được thực tế nàng chỉ là Quang Mang võ sĩ, bí kỹ do cường giả Vô Tôn buông thả, mặc dù chỉ là trò đùa nhỏ nhỏ cũng không phải là thứ Tác Phỉ Á có thể giải quyết được. Nếu như cứng rắn phá hủy lớp băng, nàng sợ làm thương tổn da mặt Lôi Mông.

“Chẳng lẽ đành phải trở về trước rồi lại nghĩ biện pháp?” Lôi Mông lâm vào tuyệt vọng, hắn đã nhìn thấy khuôn mặt mình lúc Tác Phỉ Á buông thả băng kính. Nói cho cùng, Lôi Mông chỉ là một thanh niên chừng hai mươi tuổi mà thôi, còn chưa đạt tới trình độ không thềm để ý tướng mạo của mình. Huống chi, mỹ nữ ở trong Thánh Đế Tư học viện nhiều như mây, Lôi Mông không muốn vác cái mặt như thế này đi rêu rao khắp nơi, sợ rằng sẽ làm cho người ta chết cười mất.

“Người chỉ có hai lựa chọn, một người ở lại chỗ này chờ lớp băng hòa tan rồi hãy trở về, ta đoán chừng người ta chỉ muốn trừng phạt người một chút, thời gian sẽ không kéo dài lắm.” Dịch Áo đề nghị.

“Người nói luôn lựa chọn thứ hai đi.” Lôi Mông bác bỏ đề nghị đầu tiên của Dịch Áo rất dứt khoát, đoán chừng? Lỡ may người đoán trật lất thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ ngồi ở chỗ này chờ đến lúc nào?

“Lựa chọn thứ hai rất đơn giản, cho dù là Tây Cách Thụy Na hay Lâm Tái đạo sư, tin tưởng rằng các nàng sẽ có biện pháp giải quyết.”

“Ý người là ta cứ như vậy trở về?” Lôi Mông chỉ chỉ vào mặt của mình.

“Ta rất cuộc biết heo chết như thế nào rồi.” Dịch Áo thở dài: “Người không biết bịt kín cái mặt lại à?”

Đúng nha, Lôi Mông bưng tỉnh đại ngộ, thật ra hắn nên sớm nghĩ đến mới đúng, chẳng qua là vừa rồi đầu óc lú lẫn, một mực tìm cách xử lý lớp băng chết tiệt này cho xong, ngược lại bỏ qua phương pháp xử lý đơn giản nhất.

Lôi Mông xé một khúc vải trên y phục che mặt mình lại, chỉ để lộ hai con mắt ra ngoài, không thể không nói tính hiếu kỳ của Lôi Mông rất mạnh, sau khi làm xong mọi thứ vẫn không quên thỉnh giáo Dịch Áo: “Người mới vừa nói con heo nó chết như thế nào?”

Lúc này đến phiên Dịch Áo giật mình, qua một lúc sau, Dịch Áo mới bắt đầu nói: “Người sẽ không muốn biết đáp án đâu.”

Nói xong, bất kể Lôi Mông liên tục hỏi tới, Dịch Áo không thềm để ý nữa. Giờ phút này, Dịch Áo thật sự không đành lòng dả kích tâm linh yếu ớt của Lôi Mông.

Sau khi trở lại Thánh Đế Tư thành, mấy người Dịch Áo trực tiếp đi tìm Lâm Tái, chỉ qua vài giây khuôn mặt Lôi Mông đã khôi phục nguyên trạng. Lâm Tái tò mò hỏi nguyên nhân sự tình, khi nghe là do nữ nhân sống trong Thánh Đế Tư hồ xuất thủ, Lâm Tái không khỏi cảm thấy buồn cười. Người kia luôn luôn không thích giao tiếp với ngoại giới, hàng năm ẩn cư ở giữa hồ. Ban đầu các bộ lạc võ sĩ đại cử xâm lấn, Nhã Duy Đạt gặp phải nguy cơ nghiêm trọng nhất từ trước tới nay cũng không có ý định mời đối phương ra ngoài trợ chiến. Bởi vì người kia tồn tại không phải là vì cứu viện, chỉ khi nào Thánh Đế Tư học viện gặp phải tai hoạ ngập đầu không thể chống chọi, nơi đó sẽ là chỗ giữ lại vinh quang của Thánh Vũ Sĩ Đế Tư, âm thầm tích tụ lực lượng chờ ngày sau trả thù phục hận.

Sáng sớm ngày thứ hai, liên quân Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành cùng nhau lên đường, đội ngũ chia làm hai bộ phận, Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt là chiến lực cao cấp nhất suất lĩnh nhóm võ sĩ tinh nhuệ đi trước. Thời gian đã quá gấp rút, bọn họ không thể nào cùng đi với nhóm người chịu trách nhiệm vận chuyển quân nhu. Nếu làm như vậy, sợ rằng đến lúc bọn họ chạy tới Hầu tước lĩnh chỉ có thể đối mặt với một mảnh phế tích hoang tàn.

Đồng thời Tái Nhân Hầu tước cũng phái người đưa thư cho Đường Ân và mấy vị Bá tước, trong thư yêu cầu Đường Ân và những người đó phải nhanh chóng chạy tới Hầu tước lĩnh, tìm mọi cách trì hoãn liên quân Đại công lĩnh giữa đường, tranh thủ thời gian chờ đại quân quay về cứu viện.

Hiện tại Đường Ân đã là Bá tước lĩnh rồi, chỉ thiếu sót tước vị mà thôi, được quyền nắm giữ quân đội lớn hơn trước rất nhiều. Dĩ nhiên chỉ giới hạn trong hàng võ sĩ cấp thấp, bản thân Đường Ân chỉ là Cự Hận võ sĩ rất khó chiêu dụ cường giả thực lực cao cấp hơn.

Tái Nhân Hầu tước biết yêu cầu của mình hơi quá đáng, nhưng đây là chuyện bất khả kháng. Hắn cũng không trông cậy đám người Đường Ân có thể ngăn cản liên quân Đại công lĩnh, bọn họ chỉ có tác dụng nghi binh. Chỉ cần đám người Đường Ân xuất hiện ở trên chiến trường, các quý tộc Đại công lĩnh sẽ phải cẩn thận suy nghĩ rất cuộc sẽ có bao nhiêu Bá tước và Nam tước đứng ở phía đối lập bọn hắn, thế công bắt buộc phải chậm lại.

Nói toạc ra mấy tên quý tộc này ôm ý định tới mò chỗ tốt, chứ không phải là liều mạng với người ta, đánh một trận chiến thuận thế còn được, một khi gặp phải ngăn trở thì bọn họ nhất định sẽ có phản ứng khác nhau.

Mặc dù trên danh nghĩa Đường Ân là thuộc hạ Tái Nhân Hầu tước, nhưng bởi vì mối quan hệ với Dịch Áo, hiển nhiên Tái Nhân Hầu tước không thể sử dụng mệnh lệnh ở trong thư. Hắn còn cố ý dằn dò Đường Ân nhất định phải lượng sức mà làm, ngàn vạn lần không nên đưa mình vào hiểm địa.

Tái Nhân Hầu tước viết xuống những lời này tự nhiên là có chỗ băn khoăn, nếu là vì cứu viện lãnh địa của mình làm cho Đường Ân xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn làm sao đối mặt Dịch Áo và Tác Phi Á chứ?

“Hầu tước đại nhân, lần này ngài trở về đã có kế hoạch gì chưa?” Ở phía trước đội ngũ, Nhã Duy Đạt và Tái Nhân Hầu tước giục ngựa sóng vai tiến lên.

“Kế hoạch?” Tái Nhân Hầu tước đứng là chưa từng nghĩ qua, có thể đánh đuổi liên quân Đại công lĩnh mang lại bình yên cho lãnh địa của mình là hắn đã hài lòng lắm rồi.

“Không sai, ngài không nghĩ rằng nên có kế hoạch gì đó hay sao?” Nhã Duy Đạt cười nói, hai chữ kế hoạch được nhấn rất mạnh.

“Ý của người là...” Tái Nhân Hầu tước mơ hồ ý thức được điều gì, ánh mắt chần chờ nhìn về phía Nhã Duy Đạt.

“Có lẽ là do Hầu tước đại nhân quá mức quan tâm an nguy trong lãnh địa, chẳng lẽ ngài không ý thức được lần này là một cơ hội vô cùng tốt?” Nhã Duy Đạt cười cười nói: “Nếu như đã vạch mặt rồi, tại sao không định giải quyết vấn đề cho rõ ràng luôn? Chẳng lẽ ngài còn định để cho Kiều Trì sống sót trở về?”

Hai mắt Tái Nhân Hầu tước lập tức sáng ngời, Nhã Duy Đạt nói không sai, lần này Kiều Trì có hành động lỗ mãng xem như là đưa cho bọn họ một cái cơ hội tuyệt hảo. Bọn họ hoàn toàn có thể mượn tiếng báo thù danh chính ngôn thuận đánh vào Đại công lĩnh. Về phần Phi Tế Đại công cảm thụ đã không còn nằm trong suy nghĩ của Tái Nhân Hầu tước nữa rồi. Ai bảo Phi Tế có đứa con quá tệ hại chứ?

Tin tưởng là kết quả như thế sẽ làm cho Ngõa Tây Lý tiên sinh cảm thấy cao hứng, đúng không?

Tái Nhân Hầu tước giương mắt nhìn về phía Nhã Duy Đạt, ánh mắt hai người chạm vào nhau, đồng thời mỉm cười gian trá.

Tốc độ đội ngũ di chuyển rất nhanh, chỉ qua vài ngày đã tiến vào Khắc Lý Tư bình nguyên, cảnh tượng mấy ngàn người rầm rộ chạy đi giữa bình nguyên rộng lớn tương đối rung động, giống như là một mảng mây đen nhanh chóng di động sát mặt đất, tiếng vó ngựa như sấm động đại địa dọa cho tất cả dã thú lớn nhỏ sợ hãi vội vã chạy ra thật xa.

Đám người Dịch Áo vẫn đi ở bên cánh quân đội tiên phong, chiến đấu sắp bộc phát đối với bọn họ là một cơ hội lịch lãm hiếm có. Bây giờ chỉ có Tác Phi Á và Lôi Mông còn chưa tấn chức Cự Hận võ sĩ, định vị giai thì Lôi Mông cao hơn Tác Phi Á một chút. Thế nhưng chuyện này rất khó tính toán chuẩn xác, ví như Ca Đồn, nếu hắn không tu luyện ở Thánh Đế Tư hồ, đoán chừng phải thêm mấy tháng nữa mới có thể tiến giai. Dĩ nhiên, trong đó phải nói đến công lao Hỏa Hồng Thú.

Chuyện này thuộc về vấn đề kỳ ngộ, có rất ít người biết cách nắm lấy cơ hội, cũng có ít người trơ mắt nhìn cơ hội từ từ biến mất.

Trong đoạn thời gian gần đây, Tác Phỉ Á không phải bận rộn chính vụ phức tạp, có thể dành phần lớn tinh lực vào việc tu luyện, năng vốn là người không bao giờ chịu thua, thấy Ca Đồn đã thành công lên cấp lại càng không chịu lãng phí một chút thời gian. Cho dù trên đường hành quân cũng không đình chỉ tu luyện, đây cũng là chuyện Dịch Áo thích nhìn thấy nhất, không thể không nói, thiên phú Tác Phỉ Á quả thật kinh người. Mặc dù không có biến thái như Dịch Áo nhưng vẫn vượt qua phần lớn thanh niên trẻ tuổi rồi.

Giờ phút này người buồn bực nhất chính là Lôi Mông, trước kia còn miễn cưỡng có lực lượng đánh ngang tay với Ca Đồn, bây giờ thì không có một chút hy vọng nào cả. Trước khi hấn tấn chức Cực Hạn võ sĩ sẽ không thể nào chiếm được tiện nghi trên người Ca Đồn.

Lúc này cốt cách dẻo dai trong người Lôi Mông thể hiện được rõ ràng, mặc dù thực lực Dịch Áo và Ca Đồn cao hơn hẳn một mảng lớn, nhưng vẫn kiên trì ngày ngày đối luyện. Bởi vì hấn biết rõ nếu như buông tha cố gắng thì khoảng cách hai bên sẽ càng ngày càng xa, hấn không muốn chuyện đó xảy ra.

Bị không khí tu luyện hùng hực này làm ảnh hưởng, cho dù Môn La muốn thối lui cũng không thể mở miệng, chỉ có thể đau khổ cắn răng chống đỡ. Điều này làm cho mấy người Dịch Áo lại tăng thêm một phần hảo cảm với hấn, nếu một người bỏ qua cả danh dự của mình, vậy thì đừng mong người khác sẽ nhìn hấn bằng ánh mắt tốt đẹp.

Ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi cần thiết, đội ngũ thủy chung luôn ở trong trạng thái hành quân gấp, mỗi người đều có ít nhất hai con chiến mã để thay đổi, nhằm bảo đảm giữ vững tốc độ.

Từ Thánh Đế Tư thành đến Tái Nhân Hầu tước lĩnh, trong tình huống bình thường ít nhất cần thời gian khoảng nửa tháng, bởi vì đội ngũ đi ngày đêm đi nên vào ngày thứ chín đã có thể nhìn thấy dòng sông Phổ Đặc Lạp ở phía xa xa rồi. Chỉ cần xuyên qua con sông này, lại đi thêm hai ngày lộ trình là có thể tới lãnh địa Tái Nhân.

Ngay khi đội ngũ tiếp cận bờ sông, Tái Nhân Hầu tước nhìn xuống dòng sông trước mặt chợt lộ vẻ nghiêm nghị. Bởi vì những ngày qua hấn thường xuyên nhận được tin tức từ những thám tử dọc đường báo lại tương đối mơ hồ. Tái Nhân Hầu tước chỉ biết là liên quân đang từ từ tiến tới Hầu tước lĩnh, nhưng không có cách nào xác định khoảng cách cụ thể. Giờ phút này, Tái Nhân Hầu tước vô cùng hâm mộ bầy ưng của bộ lạc võ sĩ, nếu như hấn cũng có loại yêu thú biến dị này sẽ có thể nắm giữ tất cả tình huống trong vòng trăm dặm rõ như lòng bàn tay, vì thế sẽ dễ dàng an bài kế hoạch hơn.

“Hầu tước đại nhân, không cần phải lo lắng quá mức, tốc độ của chúng ta đã rất nhanh rồi, tin tưởng là sẽ tới kịp lúc.” Nhã Duy Đạt nhẹ giọng an ủi, trong lời của nàng còn bao hàm ý tứ khác, đó là mọi người đã tận lực rồi.

Tái Nhân Hầu tước yên lặng gật đầu, việc đã đến nước này chỉ có thể kỳ vọng tốc độ liên quân không quá nhanh và đám người Đường Ân có thể trì hoãn đối phương chút ít thời gian.

Mấy người Dịch Áo cách đó không xa cũng nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, sau khi Dịch Áo suy nghĩ một lát thì giục ngựa đi tới.

“Trước tiên ta sẽ chạy qua bên kia xem tình hình thế nào.” Dịch Áo chậm rãi nói.

“Không được!” Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt đồng thời lắc đầu, nói đùa gì vậy, ở trong liên quân có chừng sáu bảy vị cường giả cấp bậc Võ Tôn. Một khi Dịch Áo phát sinh vấn đề thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi, Tái Nhân tình nguyện bỏ qua lãnh địa của mình còn hơn để việc đó phát sinh.

Dịch Áo cười cười: “Đừng quên các bộ tộc võ sĩ cộng thêm đám yêu thú biến dị cũng không thể đuổi theo ta, hấn là không có vấn đề gì đâu.”

“Dịch Áo, lần này không giống với lần trước.” Tái Nhân Hầu tước nghiêm nghị nói: “Bên phía bộ lạc chỉ có hai gã thủ lĩnh là cường giả Võ Tôn, bọn họ lại không thể bỏ qua quân đội của mình để đuổi bắt người. Cho nên người mới có khả năng chạy thoát, nếu như một gã Phong hệ Võ Tôn liêu lĩnh truy sát người, ta nghĩ người phải rõ ràng hậu quả.”

“Các người hiểu lầm rồi, ta chỉ qua đó điều tra binh lực của bọn hấn, một khi bọn hấn đã bắt đầu công thành, ta có thể nhanh chóng quay trở về báo cho các người. Như vậy các người mới có thể chuẩn bị kế hoạch ứng phó chính xác được.”

Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt liếc nhau hội ý, không thể không nói Dịch Áo đề nghị rất có lực hấp dẫn đối với bọn họ, Phong hệ võ sĩ trong đội ngũ quá ít, nhất là Phong hệ võ sĩ cao cấp. Nếu như không phải là Dịch Áo có thân phận đặc thù, sợ rằng Tái Nhân Hầu tước đã sớm phái Dịch Áo ra ngoài rồi.

“Nếu sư phụ ta biết cũng sẽ không phản đối, Hầu tước đại nhân, đây không phải là trận chiến của một người, mà là chiến tranh có liên quan đến tất cả mọi người, ta không thể nào trở thành ngoại lệ.” Về mặt Dịch Áo rất chân thành, nếu như vẫn trốn ở phía sau chắc chắn sẽ cực kỳ an toàn, nhưng đồng thời cũng mất đi ý nghĩa rèn luyện.

Tái Nhân và Nhã Duy Đạt trầm mặc, không ai dám dễ dàng quyết định.

“Không phải các người muốn sư phụ ta đi chứ?” Dịch Áo cười nói: “Vậy thì các người tự đi, ta sẽ không phản đối đâu.”

“Được rồi.” Tái Nhân Hầu tước thở dài: “Nhất định phải cẩn thận, đứng xa xa nhìn là tốt rồi, sau đó nhanh chóng trở lại báo cho chúng ta biết.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì đâu.” Dịch Áo quay trở lại bên cạnh Tác Phi Á, khai báo đơn giản mấy câu liền chạy thẳng theo phương hướng Hầu tước lĩnh.

Tác Phi Á nhìn tới bóng lưng Dịch Áo, trong mắt lóe ra thần sắc lo lắng nhưng không lên tiếng ngăn cản, nữ nhân thông minh phải biết cách ủng hộ nam nhân, chứ không phải ngăn cản.

Cùng một thời gian, ở một địa phương cách Hầu tước lĩnh gần trăm dặm, mấy người mặc trang phục võ sĩ đang ngồi chung một chỗ thấp giọng bàn bạc, bọn họ chính là Đường Ân, Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn.

“May là chúng ta không mang những tiểu tử kia đi theo.” Tư Phái Khắc cười khổ nói: “Nếu như bọn họ tới đây, đại khái sẽ có hơn phân nửa người vứt tính mạng lại ở chỗ này rồi.”

“Đúng vậy.” Sử Đế Văn vuốt vuốt cái đầu trọc của mình, lẩm bẩm: “Không nghĩ tới bọn hắn tới nhiều người như vậy, điên cả rồi sao?”

“Đúng là điên rồi.” Tư Phái Khắc nói: “Khu vực quảng mỗ mảnh võ tinh thần cực phẩm mà, bọn họ không điên mới là lạ.”

“Các người nghỉ ngơi tốt chưa?” Đường Ân đang trầm mặc đột nhiên nói.

“Định làm gì?” Tư Phái Khắc hỏi.

“Ta còn chưa có chơi đủ, lại đi tìm bọn hắn quây phá một lát !”

“A? Phó đoàn trưởng đại nhân, không phải chứ?” Tư Phái Khắc và Sử Đế Văn lập tức luôn miệng kêu khổ.

“Các người sợ?” Đường Ân cười lạnh một tiếng.

“Đây không phải là vấn đề sợ hay không.” Tư Phái Khắc kêu lên: “Đường Ân, lúc này chúng ta chạy thoát không dễ dàng mà? Còn không có nhận ra sao? Chúng ta nhiều lần tập kích quân hậu cần đã chọc giận bọn họ triệt để rồi, mới vừa rồi là đối mặt một vị Địa hệ Võ Tôn, tiếp theo thì sao?”

“Đường Ân, tỉnh táo chút ít có được hay không? Chúng ta không còn trẻ tuổi nữa.” Sử Đế Văn cũng tận tình khuyên bảo nói: “Cho dù Hầu tước lĩnh thật sự phát sinh chuyện lớn, nhìn trên mặt mũi Tác Phi Á và Dịch Áo, Tái Nhân Hầu tước sẽ không làm khó người. Huống chi, chúng ta đã rất liều mạng rồi, còn muốn chúng ta làm chuyện điên rồ gì đây?”

Đường Ân cười cười, trong lúc nói chuyện trên không trung đột nhiên truyền đến tiếng gió như ẩn như hiện, bọn họ đều là chiến sĩ thân kinh bách chiến lập tức đoán được có địch nhân đến gần, vội vàng đứng lên chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Rừng cây điên cuồng lay động, một thanh âm cùng với thân ảnh nhanh chóng xuyên qua cành lá dày đặc, sau đó chậm rãi hạ xuống, nói: “Đầu hàng đi, các người trốn không thoát đâu.”

Tốc độ của bóng người tựa hồ còn nhanh hơn thanh âm, khi chữ thứ nhất lọt vào tai bọn hắn thì bóng người kia đang bay ở trên cao. Nhưng khi chữ cuối cùng truyền vào tai bọn họ, đối phương đã đứng vững vàng trước mặt bọn họ.

Đám người Đường Ân đồng thời nghiêm túc, đúng là sợ cái gì sẽ tới cái đó, tốc độ nhanh tới mức đó và nguyên lực chiến giáp chói mắt đã cho thấy thân phận đối phương quá rõ ràng, đây là một vị Võ Tôn, lại còn là Phong hệ Võ Tôn

Thế nhưng, sau khi tầm mắt của bọn họ rơi vào trên người đối phương thì thần sắc lại biến thành kinh ngạc, bọn họ từng thấy qua Võ Tôn, nhưng chưa từng gặp một Võ Tôn khác thường như thế này.

Đây là một nữ nhân, dáng ngoài thoát nhìn hình như còn rất trẻ, sở dĩ dùng từ ‘hình như’ là bởi vì khuôn mặt nàng rất tiêu tụy, thân thể gầy gò, nhất là mái tóc rối bời của nàng, ánh mắt u ám không có một chút thần thái, căn bản không có khí thế của một vị Võ Tôn.

Sau đó tầm mắt đám người Đường Ân hạ xuống hai chân nữ nhân kia, thần sắc xuất hiện biến hóa lần nữa, bọn họ thấy rõ ràng nữ nhân kia không có chân, chỉ dựa vào nguyên lực chiến giáp chống đỡ mới có khả năng đứng trên mặt đất.

Đám người Đường Ân cùng bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều thấy được cảm giác khẩn trương trong lòng đồng bạn, một người mất đi hai chân lại có thể đạt tới tốc độ kinh người như thế, quả thực là khiến cho người ta không bao giờ ngờ nổi.

“Này, con quỷ nhỏ, ngươi mới vừa nói gì đó? Ta không nghe rõ.” Sử Đế Văn tiến tới một bước, đưa tay vuốt ve cái đầu trọc của mình, một tay khác không ngừng ra hiệu ở sau lưng: “Có thể lặp lại lần nữa không?”

“Đầu hàng, ta sẽ không giết các ngươi.” Nữ nhân ở đối diện nói rất bình thản.

“Nếu chúng ta không đầu hàng thì sao?” Sử Đế Văn cười hì hì nói, nhưng lòng bàn tay hần ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Chết.” Đối phương trả lời vô cùng đơn giản và trực tiếp.

265. Chương 265: Tình Huynh Đệ

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 265: Tình huynh đệ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hắc hắc hắc, không dễ dàng như vậy chứ?” Sử Đế Văn cười rú lên quái dị: “Con quỷ nhỏ, ngay cả chân cũng không có còn dám ở chỗ này ba xạo?”

Nữ nhân kia từ từ nắm chặt quả đấm, thân hình bỗng nhiên bay lên lao tới Sử Đế Văn nhanh như chớp. Sử Đế Văn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lập tức thả ra Địa Long Thủ Hộ, vòng bảo hộ hiện ra vàng vàng bao phủ thân thể hắn, Tư Phái Khắc đứng ở phía sau Sử Đế Văn lập tức rống lên giận dữ thả ra Băng Sơn Kích, lấy hắn làm trung tâm từng vết nứt chấn chặt trên mặt đất lan nhanh ra ngoài.

Đôi Phong Dực sau lưng nữ nhân kia chấn động một cái, thân hình nàng đột nhiên lướt ngang qua Sử Đế Văn, lao về phía Tư Phái Khắc nhanh như tia chớp.

Mấy người Đường Ân phối hợp phi thường ăn ý, Sử Đế Văn đứng trước hấp dẫn kẻ địch chú ý, sau đó Tư Phái Khắc đột nhiên phát động công kích, rồi Sử Đế Văn bù vào một kích. Còn Đường Ân phối hợp tác chiến, bọn họ liên hợp lại một chỗ đúng là có khả năng tạo thành uy hiếp địch nhất cho định nhân.

Ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nữ nhân kia tiếp cận Tư Phái Khắc không chút do dự, vô số đạo kinh khí có lực lượng xuyên kim phá thạch liên tiếp oanh kích trên người nàng, nguyên lực chiến giáp bắn ra từng chùm hoa lửa tán loạn, nhưng hiệu quả chỉ có như thế là hết.

Mắt thấy địch nhân tiếp cận với khí thế dũng mãnh như chẻ tre, Tư Phái Khắc hoảng hốt lập tức thả ra Địa Long Thủ Hộ.

Chiêu này được gọi là tiểu lĩnh vực có lực phòng ngự phi thường cường đại, nữ nhân kia liền bỏ qua Sử Đế Văn, ngược lại công kích Tư Phái Khắc. Đó là vì trong lúc nhất thời nàng không có cách nào phá hư Địa Long Thủ Hộ, bây giờ hai người đều núp trong vỏ trứng cứng rắn kia, vậy thì Đường Ân sẽ lâm vào nguy hiểm.

Vào lúc này, Đường Ân mới vừa thả ra một luồng khí lạnh, sau đó nhìn thấy Tư Phái Khắc đã núp ở trong Địa Long Thủ Hộ liền biết tình hình không ổn. Hắn lập tức lui gấp về sau, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu điên cuồng chấn động.

Quả nhiên nữ nhân kia quay đầu nhìn về phía Đường Ân, tia sáng trong mắt chứa đầy ý tứ mỉa mai, căn bản không thèm để ý tới luồng khí lạnh kia. Nói thật, song phương ở hai trận doanh đối địch, thần sắc nữ nhân kia lộ ra hẳn là phải làm cho đối phương giận dữ mới đúng, không biết tại sao Đường Ân lại cảm giác đối phương có thêm mấy phần thanh tú, bởi vì vậy cái ý mỉa mai kia mang đến cho nàng mấy phần sức sống, không còn không khí trầm lắng và khô cứng như trước.

Trong chốc lát, luồng khí lạnh đã cuốn tới phần hai chân do nguyên lực tạo thành rồi nhanh chóng lan tràn lên phía trên.

Nữ nhân kia đột nhiên xoay tròn như con quay, khối băng bị lực chấn động phá hủy nát bấy, luồng khí lạnh đang lan tràn lên thân thể nàng cũng hóa thành hơi nước dần dần biến mất.

Đôi Phong Dực rực rỡ như thực chất đột nhiên chấn động, thân hình nữ nhân kia lại chuyển hướng lần nữa, lấy tốc độ vô cùng mau lẹ đuổi theo Đường Ân.

Đường Ân nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay giang rộng ra, theo động tác đó là một bức tường băng đột ngột xuất hiện che chắn trước mặt hắn, sau đó chậm rãi bao phủ cả người hắn.

Tương tự như lớp vỏ trứng cứng rắn của Địa hệ võ sĩ, đạo Băng Bích này chính là chiến thuật ba người Đường Ân thường dùng để đối phó với Phong hệ Võ Tôn, dĩ nhiên là loại chiến thuật rất đáng xấu hổ, nhưng bọn họ không có biện pháp nào khác.

Mặc dù địch nhân không có hai chân nhưng thân hình di động cực kỳ lưu loát, tựa hồ không có bất kỳ chướng ngại, tốc độ cũng nhanh tới cực điểm. Đối phó địch nhân như thế, công kích bình thường chắc chắn không có hiệu quả, trước tiên không đề cập tới có thể đánh trúng đối phương hay không, cho dù mỗi lần công kích đều chính xác thì sao? Lúc này công kích của Tư Phái Khắc là một thí dụ quá rõ ràng rồi.

Chênh lệch giữa Cực Hạn võ sĩ và Võ Tôn thật sự rất lớn, cho dù lấy nhiều đánh ít, liều mạng triển khai vây công có lẽ sẽ giành được thắng lợi, nhưng nhất định là thắng thảm. Bây giờ bọn họ chỉ còn ba người, ngay cả tư cách liều mạng cũng không có.

Thật ra lựa chọn thực tế nhất là chạy trốn, có thể chạy bao xa thì hay bấy nhiêu. Nhưng đối phương lại là Phong hệ Võ Tôn, hoàn toàn chặt đứt hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Nữ nhân kia cười lạnh dừng bước trước Băng Bích, hiển nhiên nàng cho rằng Đường Ân là người dễ đối phó nhất, sau đó nàng giơ tay lên đánh thẳng vào Băng Bích, ở bên trong thanh âm võ vụn khiến người sờn gai óc, năm ngón tay của nàng đã cắm sâu vào trong Băng Bích.

Tiếp theo nữ nhân kia vung cánh tay lên không trung, bức tường băng to lớn trầm trọng như thế lại bị nhấc lên, bay ra xa vài chục thước rồi rơi thẳng xuống đất.

Băng Bích nện thẳng xuống đất, chừng một phần tư Băng Bích cắm sâu vào trong bùn đất, không ai biết được tình cảnh Đường Ân ở trong đó như thế nào, bề ngoài Băng Bích bóng loáng như gương nhưng mặt băng không phải là thủy tinh, thoát nhìn bóng dáng Đường Ân rất mơ hồ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy ... hình như đầu hắn ở dưới, còn chân lại ở bên trên.

Thân hình nữ nhân kia chợt lóe bay đến gần Băng Bích, sau đó lại ném Băng Bích ra xa lần nữa.

Băng Bích y như một viên đạn pháo lưu lại tiếng xé gió trầm muộn trên không trung, nhanh chóng lao tới Sử Đế Văn được Địa Long Thủ Hộ bao phủ.

“Âm ~!”

Băng Bích bị lực phản chấn đánh văng ra xa, dọc đường nó đi liên tiếp đụng gãy vài cây cổ thụ to lớn, sau đó bay thẳng tới trước thêm sáu mươi thước mới rớt xuống đất. Còn Sử Đế Văn ở trong Địa Long Thủ Hộ truyền ra tiếng kêu rên thảm thiết, lực đạo va chạm có hơn nghìn cân làm cho hắn không thể chịu nổi.

Nữ nhân kia chậm rãi xoay người nhìn về phía Băng Bích ở xa xa, thoát nhìn nàng cũng lười hao phí sức lực, để cho mấy người tự giết lẫn nhau xem như bớt việc ít tổn sức, lại là phương pháp xử lý tương đối thú vị.

Lát sau Băng Bích bắt chợt bề nát, Đường Ân chặt vật bỏ ra, há miệng phun ra một búng máu tươi, không chỉ như thế, mũi hắn, lỗ tai hắn và hai mắt đồng thời chảy máu thành dòng.

Thật ra Băng Bích là do Đường Ân tự tay phá vỡ, đột va chạm lúc này cơ hồ đánh cho xương cốt toàn thân hắn nứt gãy, lực phủ ngũ tạng bị chấn động lệch khỏi vị trí, hắn không thể chịu nổi va chạm như thế thêm một lần nữa, nếu phải chết ở trong bức tường băng, còn không bằng đường đường chính chính ra ngoài đánh một trận.

Sử Đế Văn gầm lên giận dữ giải phóng hào quang Địa Long Thủ Hộ, tay cầm đại phủ lao thẳng tới chỗ nữ nhân kia.

“Chạy đi, bảo vệ tốt Đường Ân, các người đi mau.”

“Sử Đế Văn, trở lại!” Đường Ân quát lên, Mãnh Hổ dong binh đoàn chỉ còn lại có ba người bọn họ, trước đó đã mất đi Tây Mông Đa, bây giờ hắn không cho phép mất đi bất kỳ một đồng bạn nào nữa.

Nữ nhân kia làm như không nhìn thấy Sử Đế Văn, vẫn chậm rãi tiến về phía trước. Ngay khi lưỡi búa của Sử Đế Văn tiếp cận nàng, trong nháy mắt đó nàng đột nhiên dừng bước khiến lưỡi búa lướt qua sát người, rồi nàng trở tay đánh một quyền vào giữa ngực và bụng Sử Đế Văn.

Sử Đế Văn không phải là người lỗ mãng, hơn nữa liều mạng cũng phải có kỹ xảo, vừa thấy nữ nhân kia vùng quyền lên hắn lập tức thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ. Đáng tiếc lực phòng ngự Bàn Thạch Thủ Hộ quá yếu nếu so với Địa Long Thủ Hộ. Quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ vừa hiện ra trong nháy mắt đã bị diệt vong, đại hán cao hơn hai thước lại bị một quyền đánh bay ra ngoài y như rơm rạ.

Khi Sử Đế Văn chặt vật bỏ dây trong miệng đã tuôn trào một đồng máu tươi, bộ dạng vô cùng kinh khủng. Nhưng hắn không giống với Đường Ân lúc này, Đường Ân chỉ phun ra một búng máu, còn lần này máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra như suối, chỉ chốc lát đã nhuộm y phục hắn thành một màu đỏ bầm.

“Đi nhanh!” Sử Đế Văn lại vác đại phủ lên, lão đảo xông về phía nữ nhân kia.

“Khốn kiếp, nếu chết thì chúng ta chết chung một chỗ.” Đường Ân cực kỳ nóng nảy, vội vã sai bước vọt tới trước.

Tư Phái Khắc cũng giải tán Địa Long Thủ Hộ, chỉ có điều hắn lưỡng lự nhìn tới Đường Ân, rồi lại ngó chằm Sử Đế Văn đang lão đảo xông tới, không biết nên lựa chọn thế nào cho phải, là bảo vệ Đường Ân rời khỏi hay là trợ giúp Sử Đế Văn?

“Đầu hàng đi, ta sẽ không giết các người.” Nữ nhân kia dừng bước, ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt. Một đoạn thời gian cách đây rất lâu, ở thời kỳ thanh xuân rực rỡ, nàng cũng muốn ra ngoài mạo hiểm, cũng muốn có mấy người đồng bạn tin tưởng phó thác sinh tử. Đáng tiếc nàng đã lựa chọn một con đường khác, một vận mệnh hoàn toàn khác.

Những gã hán tử trước mắt bởi vì tình nghĩa mà quên đi sinh tử làm cho nàng không đành lòng hạ thủ, nàng chưa từng hối hận vì lựa chọn của mình. Nhưng bây giờ lại bắt đầu hoài nghi mình giao ra rốt cuộc có đáng giá hay không? Bởi vì cuộc sống gần đây của nàng quá mệt mỏi, quá khó khăn, quá thống khổ. Vì thế một màn trước mắt mang đến cho nàng cảm xúc rất sâu.

“Đi đi, mang cái tên ngu ngốc kia đi.” Sáu Sử Đế Văn gầm thét giận dữ, vùng đại phủ chém tới nữ nhân kia.

Tư Phái Khắc rốt cuộc cho ra quyết định, xoay người nhào tới chỗ Đường Ân. Sử Đế Văn đã quyết định dứt khoát, hắn không thể để cho Sử Đế Văn hy sinh vô nghĩa, mặc dù rất khó thoát khỏi một vị Phong hệ Võ Tôn truy tung, nhưng thế nào đi nữa cũng phải thử một lần.

266. Chương 266: Phân Chia Chiến Quả

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 266: Phân chia chiến quả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nữ nhân kia tiến tới một bước đưa tay nắm lấy lưỡi búa, hai người đồng thời giằng co nhưng lực lượng của Sử Đế Văn không bằng đối phương. Cho dù thân hình của hắn cao tới tới đâu, bộ dạng hùng tráng cỡ nào, khi đối mặt với địch nhân cấp bậc Võ Tôn, hắn chỉ yếu ớt như một đứa bé. Đại phủ chợt nghiêng sang một bên, sau đó nện vào vai phải Sử Đế Văn, ‘răng rắc’ một tiếng, bả vai Sử Đế Văn lập tức móp méo, cánh tay phải cũng mềm nhũn xuống. Hắn chịu không nổi thống khổ kịch liệt phát ra tiếng hét thảm thiết, hai chân loạng choạng lùi lại bảy, tám bước, rồi mất tự chủ quỵ rạp xuống đất.

“Sử Đế Văn ~!” Đường Ân nổi điên rống lên: “Buông, chúng ta trốn không thoát đâu, liều mạng với nó.”

“Đi.” Hai mắt Sử Đế Văn hiện lên từng sợi tơ máu đỏ rực: “Ngu ngốc, trở về nói cho Địch Áo, các quý tộc Đại công linh tiến về phía trước như một bầy chó dữ, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, đi nhanh!” Lời còn chưa dứt, hắn đã dùng đến khí lực cuối cùng nhào người về phía nữ nhân kia.

Nữ nhân kia nghiêng lưỡi búa chém về phía đỉnh đầu Sử Đế Văn, ngay khi Sử Đế Văn sắp sửa bị chém thành hai khúc, nàng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lưỡi búa đột ngột dừng lại giữa không trung.

Lúc này Sử Đế Văn đã bất chấp tất cả, không kịp nghĩ nhiều nữa, xông lên mở rộng hai cánh tay ra định ôm nữ nhân kia. Đối phương có nguyên lực chiến giáp cực kỳ bền bỉ, công kích bình thường đã không còn ý nghĩa, hắn chỉ có thể dùng phương thức liều mạng này trì hoãn đối phương.

Nữ nhân kia đột nhiên vươn tay trái ra đánh một chưởng lên ngực Sử Đế Văn chấn hắn bay thẳng ra xa, văng ra có hơn hai mươi thước xa mới nện mông chà sát mặt đất một đoạn rồi ngừng lại.

“Địch Áo? Địch Áo nào?” Nữ nhân kia chậm rãi nói: “Là hôn phu của Tác Phi Á tiểu thư?”

Đường Ân và Tư Phái Khắc đồng thời ngây ngẩn cả người, giọng nữ nhân kia nhắc tới Tác Phi Á rõ ràng là có thiện ý.

Nhìn thấy sắc mặt Đường Ân và Tư Phái Khắc, nữ nhân kia tựa hồ đã hiểu ra vấn đề, nàng trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng ném đại phủ xuống mặt đất: “Các người đi mau, Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước đang ở gần đây.”

“Ngài là...” Đường Ân lẩm bẩm.

“Mấy người các người quá ngu xuẩn, đã triệt để chọc giận Tát Mỗ Nhĩ đại nhân, còn lo lắng gì nữa? Không đi là không kịp đó.” Sắc mặt nữ nhân kia chuyển sang lạnh lẽo, quát lên: “Mau đi!”

Nói xong An Đông Nỵ không quản mấy người Đường Ân phản ứng thế nào, thân hình chớp lóe vài cái đã biến mất ở trong rừng rậm. Chẳng qua là An Đông Nỵ không có đi xa, mà di chuyển tìm kiếm khu vực chung quanh, nàng muốn giải trừ nguy hiểm dùm cho mấy người Đường Ân. Nếu không, lấy tình trạng của đám người Đường Ân, cho dù là bị một đội ngũ nhỏ từ liên quân phát hiện cũng khó lòng chạy thoát.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Mấy người Đường Ân hai mắt nhìn nhau, lúc này bọn họ đã cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ đối phương vừa nghe tên Địch Áo phảng phất như đổi thành người khác. Chẳng những không giết bọn hắn, ngược lại còn thúc giục bọn họ chạy trốn.

“Trước tiên trở về rồi hãy nói sau.” Tư Phái Khắc kịp thời phản ứng, đưa tay đỡ Đường Ân và Sử Đế Văn dậy.

Đường Ân nghỉ ngơi một lát đã có thể hành động, Sử Đế Văn bị thương nặng nhất, bả vai đã vụn vụn không còn hình dáng. Nhờ Tư Phái Khắc dìu đi mới miễn cưỡng lê lét, sau đó Tư Phái Khắc dứt khoát vác hắn

lên vai, nữ nhân kia nói không sai, nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này. Nếu như bị Tát Mỗ Nhĩ phát hiện thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

May là dọc đường đi không hề đụng phải người nào của liên quân, đám người Đường Ân tự nhiên không biết đây là công lao An Đông Ny, nếu không bọn họ đã chết không biết bao nhiêu lần.

Đi chừng nửa ngày, mấy người Đường Ân còn cách Hầu tước lĩnh khoảng năm mươi dặm, đây là chuyện cực kỳ bất đắc dĩ. Địa hệ võ sĩ vốn không có ưu thế về tốc độ, thương thế Sử Đế Văn không chịu nổi xóc nảy nên tự nhiên phải giảm tốc độ xuống thấp nhất.

“Chờ một chút!” Đường Ân bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn chăm chú về phương xa, từ đó đang có một thân ảnh nhanh chóng chạy tới. Mặc dù theo phương hướng thì người nọ hẳn là từ Hầu tước lĩnh chạy ra, nhưng hiện tại là thời khắc phi thường, Đường Ân không dám lơ là chút nào.

Mấy người Đường Ân vội vàng ẩn vào trong bụi cỏ ven đường, dựa vào khe hở cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài. Kể từ khi Đường Ân trở thành Nam tước chưa bao giờ gặp phải tình cảnh chật vật như vậy, thật sự là nữ nhân kia quá mức biến thái. Đường Ân đoán chừng nàng có trình độ Võ Tôn cao cấp, nếu không ba người bọn họ không có khả năng chống cự lâu như thế.

Quan sát một hồi, mấy người Đường Ân đồng thời hít vào một hơi lạnh, không hẹn mà cùng liếc nhau hội ý, bọn họ đều thấy trong mắt đối phương một tia sợ hãi. Bởi vì tốc độ của thân ảnh kia quá nhanh, nhìn từ xa giống như một mũi tên nhọn bắn xuyên bình nguyên. Mặc dù còn chưa đạt tới tốc độ không thể tưởng tượng nổi như nữ nhân kia, nhưng cũng không phải là tốc độ Cực Hạn võ sĩ có thể đạt được.

Mấy người Đường Ân rất rõ ràng tình trạng hiện tại của phe mình, cao nhất chỉ là Cực Hạn võ sĩ, người kia từ đâu lại ra?

Khi thân ảnh kia từ từ đến gần, vẻ mặt mấy người Đường Ân bỗng nhiên cứng lại, làm sao có thể? Vì sao hẳn lại xuất hiện ở nơi này?

Địch Áo không ngừng phóng thích Phong Ưu Nhã gia tăng tốc độ lên tới cực hạn, sau khi hẳn chạy tới Hầu tước lĩnh nghe thấy liên quân vẫn chưa tới nơi này liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tin tức kế tiếp lại khiến cho hẳn cực kỳ khẩn trương, mấy người Đường Ân lại cả gan ra ngoài đánh lén đội ngũ liên quân, quả thực là quá điên cuồng rồi. Căn cứ Tái Nhân phán đoán, ở trong liên quân có ít nhất bảy cường giả Võ Tôn, mấy người Đường Ân chỉ là Cực Hạn võ sĩ, làm sao có thể đối kháng liên quân? Cho dù là đánh lén cũng không thể.

Chỉ cần liên quân xuất động một Phong hệ Võ Tôn, mấy người Đường Ân lập tức mất đi hi vọng chạy trốn.

Cho nên Địch Áo vội vã rời khỏi Hầu tước lĩnh chạy đi tiếp ứng đám người Đường Ân, hẳn quả thực không dám nghĩ nhiều. Nếu như Đường Ân phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, Tác Phi Á sẽ rất thương tâm.

“Địch Áo !” Sau khi Tư Phái Khắc xác nhận bản thân không có nhìn lầm, nhất thời cao hứng từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Địch Áo bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng ngừng lại mới nhận ra Tư Phái Khắc, lúc này hẳn vui mừng tiến lên nghênh đón, vừa định mở miệng hỏi tung tích Đường Ân, liền thấy đờ Sử Đế Văn dìu Đường Ân đi ra khỏi bụi cỏ, sắc mặt lập tức đại biến.

Giờ phút này Đường Ân thoát nhìn rất thê thảm, khuôn mặt tái nhợt, trước ngực còn dính vết máu loang lổ đỏ bầm.

“Đường Ân thúc thúc, ngài không sao chứ?” Địch Áo vội vàng chạy đến bên cạnh Đường Ân, khẩn trương kiểm tra thương thế.

“Ha hã, yên tâm đi, không chết được.” Nhìn bộ dáng Đường Ân tinh thần có vẻ không tệ, lúc này còn có thể cười được, Địch Áo mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên một đỉnh núi cách Tái Nhân Hầu tước lĩnh mấy chục dặm, mười mấy người mặc y phục chính tề đang hăng hái nhìn về phía tường thành Hầu tước lĩnh, ánh mắt những người này phát ra quang mang nóng bỏng không hề che giấu, phẳng phất như xem Tái Nhân Hầu tước lĩnh đã là vật trong túi bọn họ.

“Các vị, sợ rằng bây giờ Tái Nhân đã nhận được tin tức đang chạy về đây.” Một người trung niên ở giữa mở miệng nói: “Cho nên tất cả mọi người xuất ra thành ý đi, trì hoãn thêm nữa sẽ không có lợi cho bất kỳ người nào.”

“Tái Nhân trở lại thì sao? Chúng ta nhiều người như vậy tại sao phải sợ một gã Hầu tước như hắn? Trở lại vẫn tốt hơn, đúng lúc giết chết luôn cho gọn.” Kiều Trì ngồi ở một bên tàn bạo nói.

Những người khác đều tự động loại bỏ lời nói của tên ngu ngốc Kiều Trì, công thành và dã chiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nếu như không thể đánh hạ Hầu tước lĩnh trước khi Tái Nhân quay về cứu viện, như vậy sẽ có ý nghĩa bọn họ phải đánh với Tái Nhân tiến hành một trận dã chiến, thương vong sẽ gia tăng gấp bội. Đúng như Tái Nhân dự liệu, bọn họ tới đây mò chỗ tốt chứ không phải tới để hy sinh.

Vì thế toàn đội ngũ mới dừng lại ở chỗ này, tiếp tục đi về phía trước chính là Hầu tước lĩnh rồi, một vấn đề gay go đang bày ra ở trước mặt bọn họ, đó là nhóm nào công thành đầu tiên.

Hầu tước lĩnh không có Tái Nhân giống một cái bánh ngọt tỏa ra mùi hương mê người, ai cũng muốn nhào tới cắn một ngụm đầu tiên, người thứ nhất vào thành sẽ lấy được chỗ tốt lớn nhất. Tất cả mọi người đều muốn giành vị trí này, kết quả lâm vào cục diện giằng co.

Đây chính là chỗ xấu của liên quân, địa vị mọi người tương đương nhau, không ai chỉ huy được ai. Nếu như Phỉ Tế Đại công tự mình lĩnh quân còn dễ giải quyết, đáng tiếc là Kiều Trì còn lâu mới có thể so sánh với phụ thân hắn. Mọi người nhiều nhất chỉ cấp cho hắn một ít mặt mũi, trên thực tế những lời Kiều Trì nói ra không khác gì cái rắm thúi trong mắt các vị quý tộc.

“Mấy cái tên chán ghét kia đã bị giải quyết hết chưa?” Người nói chuyện ám chỉ đám người Đường Ân, thật sự bất hạnh là thuộc hạ của hắn bị đám người Đường Ân quấy rầy nghiêm trọng nhất. Xui xẻo nhất chính là dưới tay hắn chỉ có một gã Địa hệ Võ Tôn, không thể nào bắt nổi mấy cái tên khôn kiêu trơn trượt hơn cả lươn chạch này.

267. Chương 267: Đại Công Tước

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 267: Đại công tước

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Yên tâm đi, phu nhân Đặng Khẳng Bá tước đã xuất thủ, hắn là không có chuyện gì ngoài dự liệu đâu, ta nói không sai chứ, Đặng Khẳng Bá tước?”

Đặng Khẳng cười cười xấu hổ không nói gì, mặc dù hắn đã là Bá tước đại nhân, nhưng ở trong mắt các quý tộc Đại công lĩnh và các vị Hầu tước, thân phận vẫn còn quá thấp. Nếu thê tử An Đông Ny của hắn không có được bí kỹ Phong Dục, bây giờ xem như là Võ Tôn chân chính, hắn căn bản không có tư cách đứng ở chỗ này.

Đặng Khẳng cũng biết đám người này không có hảo tâm gì cả, tìm hắn đến chỉ là muốn có thêm hộ vệ miễn phí mà thôi, nhưng hắn không có cách nào cự tuyệt cơ hội lần này, nếu muốn ngồi vững trên cái ghế Bá tước nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với các quý tộc này.

Nói một cách nghiêm khắc, Đặng Khẳng đã không phải là một võ giả, hắn giống như chính khách hơn. Dĩ nhiên trong chuyện này có lẽ liên quan tới An Đông Ny, có một thê tử mạnh mẽ mà bản thân vĩnh viễn không thể nào vượt qua, tin tưởng có rất nhiều người lựa chọn giống như Đặng Khẳng.

Thảo luận hồi lâu các quý tộc vẫn không thể xuất ra đề nghị làm cho tất cả mọi người cùng hài lòng, thật ra nếu đổi lại một nơi khác căn bản không thể nào tranh đấu kịch liệt như vậy. Mấu chốt là tất cả mọi người đều cho rằng Tái Nhân Hầu tước cất giữ mảnh võ tinh thần thu được ở khu vực quặng mỏ bên trong phủ

của hần. Nói cách khác, người trước tiên chiếm lĩnh Hầu tước phủ nhất định nhận được chỗ tốt lớn nhất, còn những người khác chỉ có thể mò được chút ít canh cặn, không ai muốn tiếp nhận kết quả này.

Cuối cùng vẫn là người ngồi giữa không nhin được nữa, nhướng mày nói: “Như vậy đi, bất kể thứ gì cũng tính như cũ, nhưng mảnh vỡ tinh thần cực phẩm không cho ai động đến. Cuối cùng thống nhất phân chia sau, tạm được rồi chứ?”

Sắc mặt đều những người khác khá là khó chịu, như vậy chẳng phải cũng phân cho Kiều Trì và Đặng Khăng? Kiều Trì còn dễ nói, dù sao cũng là nhi tử Phỉ Tể Đại công, bắt buộc phải phân ra một ít chỗ tốt, nhưng Đặng Khăng chỉ là Bá tước có tư cách gì phân một chén canh ở chỗ này?

Đặng Khăng thấy ánh mắt mọi người đồng thời rơi vào trên người mình, làm gì không nhận ra nguyên nhân trong đó, vội vàng xoa tay nói: “Không cần phải suy nghĩ cho ta, ta chỉ tới gia tăng thanh thế cho Tát Mỗ Nhĩ đại nhân, không tính là xuất lực gì cả.”

Ánh mắt các quý tộc nhất thời trở nên nhu hòa, xem ra cái tên Đặng Khăng này cũng biết thức thời đó. Dĩ nhiên tư thái vẫn phải thể hiện đầy đủ, các quý tộc liền giả bộ lộ vẻ băn khoăn, tựa hồ Đặng Khăng nói như vậy là vũ nhục bọn họ, sau đó Đặng Khăng tiếp tục từ chối lần nữa, các quý tộc mới ‘miễn cưỡng’ đón nhận kết quả.

Có ý tứ nhất chính là giờ phút này tất cả mọi người đều quên mất An Đông Ny tồn tại, ngay cả Đặng Khăng cũng không hề đề cập tới, thật ra Đặng Khăng hoàn toàn có tiền vốn cò kè mặc cả, nhưng hần vẫn làm theo bản năng định sẵn. Có lẽ ở trong lòng hần không bao giờ muốn dựa vào thê tử.

Nhưng Đặng Khăng bỏ qua một việc, đó là hần sở dĩ có thể đứng ở chỗ này hoàn toàn không phải dựa vào thân phận Bá tước của hần, mà là từ thực lực An Đông Ny.

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước vỗ vỗ bả vai Đặng Khăng ra vẻ tán dương, ý nói Đặng Khăng là thủ hạ tốt. Nếu như tên này nói lên yêu cầu gì khác, hần khó tránh khỏi mất mặt.

Đặng Khăng có cảm giác được ưu ái quá mà sợ, Hầu tước rất ít khi làm ra cử động thân cận với người khác. Chuyện này có ý nghĩa Tát Mỗ Nhĩ đã xem hần là người mình, Đặng Khăng nhất thời cảm giác này giờ mình giao ra hoàn toàn đáng giá.

Ý kiến đạt thành nhất trí, những chuyện kế tiếp coi như đơn giản, liên quân Đại công lĩnh do các quý tộc suất lĩnh trực tiếp tiến thẳng tới Hầu tước lĩnh. Tiếng vó ngựa vang dội khắp không gian, Hầu tước lĩnh ở nơi xa tựa hồ cũng run rẩy theo trận thanh âm đình tai nhức óc này.

Khi liên quân còn cách Hầu tước lĩnh vài chục dặm, mặt đất bỗng nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt. Đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước quay đầu nhìn lại thì thấy trên đường chân trời ở phương xa xuất hiện vô số điểm đen nho nhỏ đang bay thẳng về phía này.

“Nhất định là Tái Nhân.” Kiều Trì kêu lên: “Giết hần đi!”

Tát Mỗ Nhĩ trợn mắt nhìn sang Kiều Trì, lúc bình thường còn chưa tính, tình cảnh hiện tại làm gì có chỗ cho một tên công tử dở hơi lên tiếng chứ?

“Ha hử, tên này trở lại rất kịp thời.” Có người nào đó cười nói, trong giọng nói căn bản không thềm đặt Tái Nhân Hầu tước vào trong mắt. Cũng khó trách người ta tự cao như thế, lần này các quý tộc Đại công lĩnh cơ hồ đã dốc toàn bộ lực lượng, cộng thêm mấy vị Hầu tước gia nhập vào liên quân, với lực lượng hùng hậu như vậy làm sao e ngại một mình Tái Nhân Hầu tước chứ?

Nhìn đám mây đen từ đường chân trời nhanh chóng bay tới, trong lòng Tát Mỗ Nhĩ tương đối kinh ngạc. Quân đội Tái Nhân hần là không có quy mô này mới đúng? Thế nhưng tình hình trước mắt đã không còn thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Tát Mỗ Nhĩ quét mắt một vòng, trầm giọng nói: “Các vị, nếu Tái Nhân đã trở lại, vậy thì không thể để cho hần còn sống rời đi, ta nghĩ không người nào nguyện ý đối mặt một gã Vô Tôn trả thù, đúng không?”

Tất cả mọi người hoàn toàn không có dị nghị, ai nấy đều rõ ràng đạo lý diệt cỏ tận gốc.

“Bây giờ chúng ta có cùng mục đích, cho nên ta hi vọng mọi người có thể chung tay tiêu diệt kẻ thù, tạm thời đặt xuống ân oán thường ngày. Trước tiên ta phải cảnh báo, nếu có người nào động tâm tư khác thì

đừng trách ta không nói tình cảm.” Tát Mỗ Nhĩ làm như nói với mọi người, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại ngay vị trí một người.

Người nọ nhận thấy ánh mắt Tát Mỗ Nhĩ, không chút yếu thế trợn mắt nhìn ngược lại: “Tát Mỗ Nhĩ, những lời này hẳn là nói người mới đúng, ngoại trừ người ra, ta tin tưởng không ai có thể làm chuyện xấu xa như thế.”

“Hi vọng như thế đi.” Tát Mỗ Nhĩ tựa hồ không nghe thấy đối phương châm chọc, cười lạnh một tiếng sau đó lập tức xoay người đi, dẫn đầu đội ngũ tiến lên nghênh đón đại đội nhân mã đang lao tới.

Địch Áo và đám người Tái Nhân Hầu tước, Nhã Duy Đạt cười ngựa chạy song song phía trước đội ngũ, sau khi đưa mấy người Đường Ân đến Hầu tước lĩnh nghỉ ngơi, Địch Áo lập tức quay trở về báo tin cho Tái Nhân. Toàn bộ đội ngũ liền rút tất cả đồ quân nhu không cần thiết, tất cả đều khinh trang thượng trận (mang đồ nhẹ nhàng ra trận), một đường chạy như bay rồi cuộc thành công tới chiến trường trước khi liên quân phát động công kích Hầu tước lĩnh.

Tận mắt thấy Hầu tước lĩnh bình yên vô sự, Tái Nhân Hầu tước mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm kích nhìn sang Địch Áo. Nếu không có Địch Áo kịp thời mang về tin tức mới nhất, hậu quả chắc chắn là không chịu nổi. Thấy trên tường thành Hầu tước lĩnh vẫn còn lá cờ của Tái Nhân Tung bay, đám thủ hạ Tái Nhân kim lòng không đành hoan hô ầm ĩ một trận.

Khoảng cách song phương nhanh chóng rút ngắn lại, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc trở thành tiếng động duy nhất trên bình nguyên, bụi đất tràn ngập bầu trời, hai bên cộng lại có gần vạn người, cảnh tượng hoành tráng như thế làm cho người ta gần không được nhiệt huyết sôi trào.

Mặc dù Đặng Khăng trải qua không ít lần chiến đấu, nhưng chưa bao giờ có trận chiến nào làm hấn rung động như thế, Đặng Khăng theo bản năng nghiêng đầu nhìn bên cạnh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh thê tử. Lúc này hấn mới nhớ tới An Đông Nỵ đang đuổi bắt mấy gã Cực Hận võ sĩ.

Chẳng qua là mấy gã Cực Hận võ sĩ mà thôi, An Đông Nỵ hẳn là không có vấn đề gì, Đặng Khăng âm thầm suy nghĩ trong lòng, thế nhưng cánh tay không tự chủ thả chậm tốc độ chiến mã. Hấn đã quen chiến đấu cùng với An Đông Nỵ, nhờ An Đông Nỵ bảo vệ hấn mới có thể dũng mãnh xông lên Tuyến trên. Đặng Khăng rất hưởng thụ cảm giác làm gương cho binh sĩ này. Bây giờ trong lòng Đặng Khăng bỗng nhiên sinh ra một tia sợ hãi, hấn sợ tính mạng chỉ có một, hấn không muốn chết ở chỗ này. Huống chi ‘người kia’ đã có bầu, hấn không thể để cho hài tử vừa ra đời mà không có phụ thân, Đặng Khăng tự thuyết phục bản thân như vậy.

Đặng Khăng hành động mờ ám tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt Tát Mỗ Nhĩ, trong mắt Tát Mỗ Nhĩ lóe lên một tia khinh bỉ.

Trên một ngọn đồi cách chiến trường không xa, An Đông Nỵ dùng ánh mắt phức tạp nhìn hai quân đội chuẩn bị chiến đấu. Nàng đã thấy thân ảnh Địch Áo, một bên là trợ thủ của nàng, mà bên kia lại là Địch Áo cho nàng tính mạng thứ hai. Nói thế cũng không khoa trương, bí kỹ Phong Dực đối với An Đông Nỵ mất đi hai chân có ý nghĩa rất trọng yếu, nàng căn bản không thể nào dùng lời nói để hình dung lòng cảm kích đối với Địch Áo.

Thế nhưng trận doanh của nàng lại ở bên kia, ngơ ngác đứng yên một hồi, nàng giương động Phong Dực bay về hướng quân kỳ (cờ trận) Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước.

Thấy thân ảnh An Đông Nỵ, Đặng Khăng vội vàng tiến lên nghênh đón, ân cần hỏi han: “An Đông Nỵ, không có việc gì chứ?”

An Đông Nỵ chuyển tầm mắt qua một bên không để ý tới Đặng Khăng, có rất nhiều binh lính nghe thấy lời Đặng Khăng, bày tỏ tình cảm trước mặt mọi người làm cho hấn rất lúng túng, Đặng Khăng do dự chốc lát rồi lặng lẽ lui xuống.

Ở nơi xa, Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước và nhóm tùy tùng cũng thấy được hành vi của Đặng Khăng, trên mặt hấn cũng lộ ra nụ cười gian. Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước một bên vuốt ve cảm của mình, một bên âm dương quái khí nói: “Tình yêu trung trinh như thế lại không chịu nổi một nữ nhân cần an ủi và một chén rượu mạnh khảo nghiệm, thật là làm cho người ta phải tiếc hận mà.”

268. Chương 268: Chiến Tranh

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 268: Chiến tranh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy tên tùy tùng liếc mắt nhìn nhau, chợt bộc phát ra một trận cười lớn.

“Đại nhân, nếu như không có Đặng Khăng, An Đông Ny có lưu luyến với mảnh thổ địa này không?” Chỉ có một gã tùy tùng không giờ cười theo, hắc lo lắng nói: “Ta sợ chúng ta khéo quá hóa vụng.”

“Thế nào?” Tất Mỗ Nhĩ lộ vẻ không vui: “Người cho là mị lực của ta không bằng Đặng Khăng?”

“Đặng Khăng tính cái gì chứ?” Người tùy tùng kia vội vàng nói tiếp: “Làm sao có thể so sánh với đại nhân? Huống chi, đại nhân có thể coi trọng An Đông Ny là phúc khí của nàng, một nữ nhân tàn tật mà thôi, hình như tự biến mình thành nữ thần rồi thì phải?”

“Ha ha.” Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước đổi giận thành vui, phát tay áo: “Đừng nói như vậy, An Đông Ny cũng là một nữ nhân rất đáng thương, dĩ nhiên đây không phải là lý do ta muốn cưới nàng, các người không hiểu. An Đông Ny nắm giữ bí kỹ Phong Dực có pháp môn Tu luyện rất tinh chuẩn, các người đã thấy tốc độ của An Đông Ny. Nếu ta đoán không sai, vị đại nhân ở Sư Tâm đế quốc hẳn là phái sứ giả tới đây rồi, ha ha ha. Ta có thể hiểu được tâm tình vị đại nhân này, mặc dù An Đông Ny ruồng bỏ gia tộc, thậm chí lúc Đặng Khăng bị tập kích còn xuất thủ đả thương thân ca ca của nàng. Nhưng dù sao An Đông Ny cũng là hòn ngọc quý trên tay hắn, nhiều năm không quản không hỏi lửa giận trong lòng hẳn là đã tiêu tán cả rồi. Nếu không, lấy tình cảnh lúng túng của An Đông Ny như bây giờ, đi đâu tìm cho ra bí kỹ Phong Dực đây?”

“Vẫn là đại nhân nhìn xa trông rộng.” Một gã tùy tùng sợ hãi than: “Mặc dù ta cũng biết An Đông Ny nắm giữ Phong Dực, nhưng lại không thể nghĩ ra nhiều như vậy.”

Những khác tùy tùng cũng vội vàng phụ họa, liều mạng tìm mọi cách tán tụng trí Tuệ Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước.

“Cho nên ta mới là Hầu tước, các người lại là tùy tùng. Sau khi ta cưới được An Đông Ny, nhờ có vị đại nhân kia ủng hộ, hắc hắc hắc.” Tất Mỗ Nhĩ mỉm cười đắc ý, bất chợt khuôn mặt đành lại trở nên cực kỳ hung ác: “Sơn Đế thì tính là cái gì chứ, bây giờ chúng ta tạm thời ngưng chiến là vì khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Qua vài năm nữa hẳn sẽ tiếp tục gây phiền phức cho ta, hừ hừ, chờ đến lúc đó ta sẽ đích thân chứng minh hắn đã chọn sai đối thủ.”

“Đại nhân, sau khi ngài chiến thắng Sơn Đế thì sao?” Một gã tùy tùng cười hì hì nói: “Ngài có thể tiến lên cao hơn một bước không?”

“Đừng có nói lời kiêu ngạo.” Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước trừng mắt lên, thế nhưng tất cả tùy tùng đều có thể nhìn ra được Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước không có thật sự giận: “Phỉ Tể Đại công bây giờ còn chưa có chết, không tới phiên chúng ta nghĩ mấy thứ này.”

“Cho dù hắn còn chưa chết, nhưng cũng cách cái chết không xa.” Gã tùy tùng cười nói: “Đại nhân, người nào không lo xa tất phiền gần, chúng ta cũng nên chuẩn bị gì đó cho tương lai.”

“Nói nhảm, lấy đại nhân cơ trí làm sao không nghĩ tới chuyện này?” Một gã tùy tùng khác la lên: “Đại nhân đã sớm định liệu hết rồi, bằng không làm sao lại muốn cưới nữ nhân tàn phế kia?”

Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước cười cười không nói gì, chậm rãi chuyển tầm mắt về phía chiến trường.

Trong một khu rừng cách Tái Nhân Hầu tước lĩnh hơn trăm dặm, có mấy gã võ sĩ đang chậm rãi đi lại, khi đến gần rừng rậm, gã phía trước nhất không nhìn được quay đầu lại nói: “Tu, bảo ta tới nơi này làm gì? Ta còn có chuyện trọng yếu cần phải làm.” Hắn cũng là một người tàn tật, cổ tay trái đã gãy hoặc mất rồi, nên lớp giáp bảo vệ mu bàn tay mềm nhũn rũ xuống không ngừng rung động theo động tác của hắn.

“Chuyện của người không trọng yếu bằng chuyện của ta.” Gã võ sĩ tên là Tu nhân nhật nói: “Cứ đi về phía trước, người sẽ hiểu.”

Gã võ sĩ kia do dự một chút, sau đó tiếp tục đi tới, từ đó nhìn ra được hắc rất kiêng kỵ người tên Tu này.

Đi vào trong rừng rậm, phía trước là một mảnh đất bằng phẳng, một người trung niên đang ngồi ngay ngắn trên hòn đá, đầu cúi xuống nhìn mặt đất dưới chân. Hắc làm cho người ta có cảm giác rất kỳ lạ, thân khoác một cái áo choàng màu đỏ lửa, chiến bào đỏ, còn có tóc dài màu đỏ, mày rậm mắt to, không giận mà uy, từ xa nhìn lại rất giống một con sư tử hung mãnh.

Gã võ sĩ kia lập tức kinh hãi, vội vàng đi tới vài bước quỳ rạp xuống đất, rung giọng nói: “Đại nhân, ngài... ngài tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta không ở chỗ này thì có thể ở đâu?” Người trung niên từ từ ngẩng đầu lên, hai tròng mắt cũng có màu đỏ, bên trong tựa hồ có hỏa diễm đang bốc cháy hừng hực vậy.

“Trần trọc trên giường bệnh, rên rỉ chờ chết?”

“Không... không... không... không!” Gã võ sĩ kia bị dọa đến mức lời nói không còn mạch lạc nữa, thân hình mất khống chế run rẩy từng đợt.

“Nói toàn bộ kế hoạch của con tiện nhân kia cho ta, nàng rất tin tưởng người, người nhất định biết.” Người trung niên mỉm cười, chỉ có điều nụ cười của hắc thoát nhìn hết sức hung dữ.

Gương mặt gã võ sĩ vặn vẹo không còn hình dáng gì nữa, mồ hôi lười đơ, một chữ cũng không nói ra.

“Có thể làm cho người tự đoạn một cánh tay của mình, đối thủ rõ ràng là cường giả Thánh cấp, thế mà các người không nói gì, ngược lại đầu độc các gia tộc trong lãnh địa tiến công Tái Nhân Hầu tước, lòng dạ của các người... rất độc!” Người trung niên kia thở dài một hơi: “Các người không còn muốn nghe ta chỉ huy, hoặc là ôm hai lòng một lưỡi bắt hết giúp Hắc Sơn Công tước thanh trừ tất cả chướng ngại, không sai chứ?”

“Đại nhân.” Gã võ sĩ bò lổm ngổm trên mặt đất, thất thanh khóc rống lên, theo lý thuyết một vị Võ Tôn không nên biểu hiện hèn kém như thế, nhưng hắc từng nghe lệnh trong thời gian rất dài, cái bóng của Phỉ Tể Đại công quá lớn. Cho dù thân ảnh hay là thanh âm cũng tạo thành uy hiếp tâm lý không thể nào chịu đựng nổi. Hơn nữa, bây giờ kế hoạch đã bại lộ, hắc đang nhớ lại những thủ đoạn Phỉ Tể Đại công thường dùng, cũng nhớ lại tộc nhân của mình đang sinh sống ở Đại công lĩnh, cho nên lập tức mất đi lực khống chế bản thân.

“Nói đi, rốt cuộc con tiện nhân kia cho người chỗ tốt gì mà người hiệu lực cho nó?” Phỉ Tể Đại công chậm rãi nói.

“Đại nhân, ta cũng không muốn !” Gã võ sĩ kêu khóc om sòm: “Nhưng nàng dùng người nhà uy hiếp ta, ta... ta...”

“Đây chính là lý do người phản bội?” Phỉ Tể Đại công cười lạnh một tiếng: “Lực lượng của ta mạnh hơn người, địa vị cũng cao hơn người, hắc thừa nhận hấp dẫn và uy hiếp không phải là người có thể tưởng tượng nổi, tại sao hắc không có phản bội?”

Gã võ sĩ nhìn sang Tu, đôi môi ngấp ngừng tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng.

“Tối tận ngày hôm qua ta mới biết đại nhân một mực giả bộ bệnh.” Tu bày ra bộ dạng thân thiện hữu hảo giống như nhìn thấu tâm tư đối phương, thần nhiên nói.

Gã võ sĩ co quắp ngã xuống đất không thể động đậy gì nữa, hắc biết những thứ mình muốn có đã hóa thành bọt nước, kế tiếp phải gánh chịu chính là lửa giận của Phỉ Tể Đại công.

“Con tiện nhân kia cho người đi Tái Nhân Hầu tước lĩnh, bản ý là muốn chiếm trước khu vực quảng mỗ mảnh võ tinh thần cực phẩm, sau đó phát hiện đối phương có một vị Thánh giả lập tức bỏ qua dự định, tìm cách mượn đao giết người, lợi dụng chiến lực cường giả Thánh cấp hủy diệt tất cả những gia tộc không muốn đầu nhập vào các người. Con tiện nhân kia xem như nhanh trí, chỉ tiếc là nàng thiếu hụt lực lượng cần phải có.” Phỉ Tể Đại công chậm rãi nói: “Vì thế ta đã có thể đoán được kế hoạch sau đó của nàng. Hắc Sơn Đại công đã phái viện binh tới rồi hử? Hoặc có thể là Hắc Sơn Đại công tự mình đến đây? Ừ, những

gia tộc không phục tùng các người đều bị hủy diệt, khu vực quảng mả mảnh vỡ tinh thần cũng thuộc về các người, lại có thể danh chính ngôn thuận chiếm lấy Đại công lĩnh của ta. Hắc Sơn Đại công và con tiện nhân kia vạch ra kế hoạch quá hoàn mỹ rồi, không phải sao?”

Gã vô sĩ mặt mày xám như tro tàn, ánh mắt đã tràn đầy tuyệt vọng.

“Ta chỉ hỏi người một vấn đề, Hắc Sơn Đại công có tới không?” Ánh mắt Phỉ Tể Đại công sắc bén như con dao găm cắm thẳng vào tim đối phương: “Nếu như người nói thật, ta sẽ đặc xá người nhà của người, nếu như người dám lừa dối vấn đề này, ta sẽ cho tất cả người nhà chôn cùng với người, tất cả, một tên người hầu cũng không bỏ qua.”

“Vâng.” Gã vô sĩ gật đầu một cách khó khăn.

Phỉ Tể Đại công liền thay đổi sắc mặt, khe thở dài một hơi, chấp tay sau lưng đi qua đi lại quanh khu đất trống.

“Đại nhân?” Tu nhìn tới gã vô sĩ đang nhắm mắt chờ chết, hẩn đợi Phỉ Tể Đại công ra lệnh.

“Tha hẩn đi.” Phỉ Tể Đại công lắc đầu: “Hẩn đã là một tên phế vật, giết hẩn cũng không chỗ dùng.”

Tu cúi người nắm lấy cổ gã vô sĩ, giơ tay ném thẳng ra ngoài, sau đó thấp giọng nói: “Đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Ý người thế nào, Tu?”

“Bây giờ mà triệt để vạch mặt với Hắc Sơn Đại công sẽ rất nguy hiểm.” Tu suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Có lẽ nên chờ thêm một đoạn thời gian.”

“Ta đã chờ quá nhiều năm rồi.” Phỉ Tể Đại công cười cười: “Vì tạo ra quan hệ tốt với Hắc Sơn Đại công làm, ta đã cưới nữ nhân Hắc Sơn gia tộc, ha hả. Ta cho rằng mình đã nhẫn nại thành thói quen, cho nên không nhìn rõ tình thế bây giờ, vì thế ta mới bảo người cho ta một vài ý nghĩ, nhưng người lại làm cho ta thất vọng.”

“Đại nhân, không chỉ là ngài đang nhẫn, ta cũng vậy.” Tu cười khổ nói.

Phỉ Tể Đại công vươn tay ra vỗ vỗ bả vai Tu: “Tu, người yên tâm, những năm này chúng ta thừa nhận nhất định sẽ làm cho bọn họ trả lại gấp bội.”

269. Chương 269: Đối Chiến

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 269: Đối chiến

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khi hai quân còn cách nhau không tới một trăm thước, đám người Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước nhảy lên buông thả ra bí kỹ có tính sát thương phạm vi lớn, chiến tranh quy mô càng khổng lồ, cường giả lại càng biểu hiện tác dụng rõ rệt. Nhân số binh lính quá dày đặc giúp cho bí kỹ bọn họ thả ra có thể phát huy lực sát thương lên đến lớn nhất.

Bên phía Tái Nhân Hưu tước và Nhã Duy Đạt cùng hành động giống như đối phương, tất cả mọi người lao tới nghênh đón đám người Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước ở giữa chiến trận. Cường giả đối chiến là hình thức bắt đầu của chiến tranh, cho dù số lượng vô sĩ cấp thấp nhiều tới mức nào cũng không thể thay đổi chiến cuộc, thắng thua vĩnh viễn nằm ở trong tay các cường giả.

Song phương thả ra bí kỹ uy lực lớn liên tục va chạm trên chiến trường tạo ra không gian chấn động có phạm vi vài chục thước, nào là băng tinh, hỏa diễm, còn có vô số kinh khí vô hình lui tới đan xen vào nhau. Trong lúc nhất thời lực lượng hai bên có vẻ ngang nhau, không ai chiếm được tiện nghi gì hết. Sắc mặt Tát

Mỗ Nhĩ Hầu tước hơi đổi, Tái Nhân tìm được nhiều trợ thủ như vậy từ nơi nào? Vốn cho rằng hành động lần này tụ tập bảy vị Võ Tôn dùng để tấn công Tái Nhân Hầu tước lĩnh tuyệt đối là dư dả. Vì thế bọn họ mới xông lên phía trước không hề cố kỵ. Nhưng bây giờ số lượng Võ Tôn của đối phương không ít hơn bọn hắn, rất hiển nhiên không thể tránh khỏi một trận ác chiến rồi.

An Đông Ny đang ở đâu? Tất Mỗ Nhĩ bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề trọng yếu, đối phương không có Phong hệ Võ Tôn, mà bên hắn lại có An Đông Ny. Dưới tình huống này An Đông Ny có thể tạo thành uy hiếp rất lớn đối với địch nhân. Hắn quay đầu nhìn bốn phía, trên chiến trường hoàn toàn không có thân ảnh An Đông Ny, trong lòng Tất Mỗ Nhĩ lấy làm kỳ quái, nhưng lúc này đám người Tái Nhân Hầu tước đã cùng nhau phát động công kích tràn tới ào ạt. Tất Mỗ Nhĩ không kịp suy nghĩ quá nhiều, toàn lực buông thả Chân Hồng Chi Vũ nghênh đón hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa từ đối diện đập vào mặt, lúc này chỉ có thể liều mạng, không còn con đường thứ hai để lựa chọn.

Cùng một thời gian, đám người Dịch Áo và Tác Phỉ Á thoát khỏi trận doanh lách sang mặt bên, chiến trường chính diện không thuộc về bọn họ, đó là nơi cường giả cấp bậc Võ Tôn chiến đấu. Việc bọn họ cần phải làm là tận lực sát thương lực lượng trung cấp bên phía địch nhân.

Trùng hợp chính là bên phía liên quân Đại công lĩnh cũng phân ra tiểu đội mười mấy người, toàn tiểu đội là do Cực Hạng võ sĩ tạo thành, hiển nhiên là có cùng chủ ý với đám người Dịch Áo.

Vừa thấy đám người Dịch Áo, bọn họ lập tức xông thẳng tới, nhóm Cực Hạng võ sĩ Đại công lĩnh không nhịn cười được, đây là đội ngũ quái dị gì vậy? Cũng quá buồn cười đi? Có cả tiểu cô nương ôm súng vật, chẳng lẽ bọn họ tới đây du lịch?

Nếu như thủ hạ Tái Nhân toàn là cái loại kém cỏi thế này, vậy thì kết cục trận chiến này đã rõ ràng lắm rồi.

Dịch Áo nhìn sang Tác Phỉ Á ở bên cạnh: “Nàng cẩn thận đó, đừng liều mạng với bọn hắn.”

Tác Phỉ Á gật đầu, Phí Đức Sĩ ở sau lưng nàng lại cười cười: “Yên tâm đi, có ta ở đây, tiểu thư sẽ không có việc gì.”

Dịch Áo lấy được lượng lớn mảnh vỡ tinh thần cực phẩm cũng chia cho Phí Đức Sĩ một ít, cho nên Phí Đức Sĩ không tham gia chiến dịch Thánh Đế Tư thành, thủy chung vẫn tiềm tu ở trong trang viên. Bây giờ hắn đã tiến vào giai đoạn Cực Hạng võ sĩ đỉnh phong, mặc dù còn chưa có tấn thăng lên Võ Tôn, nhưng chỉ là vấn đề kỳ ngộ mà thôi, chuyện này có gặp cũng không được.

Có Ca Đốn, Tuyết Ny và Phí Đức Sĩ ở đây, muốn thương tổn Tác Phỉ Á đúng là không dễ dàng. Cấp bậc Cực Hạng võ sĩ rất khó làm được chuyện này, huống chi chiến lực của Lao Lạp cũng không thể khinh thường, nếu ai nhìn thấy cô bé ngây thơ này cho rằng dễ ăn hiếp, đoán chừng kết quả nhất định sẽ rất bi thảm.

Không cần phải lo lắng gì nữa, Dịch Áo đẩy nhanh tốc độ lao tới trước kéo giãn khoảng cách với đám người Tác Phỉ Á. Đối phương có mười mấy Cực Hạng võ sĩ, hắn ít nhất cũng phải lôi kéo một phần tư chiến lực của đối phương, nếu không áp lực bên phía Tác Phỉ Á sẽ rất lớn, cũng may địa thế bình nguyên rộng rãi, Dịch Áo không hề lo lắng bị địch nhân bao vây.

Thấy một mình Dịch Áo lao đến, gã Cực Hạng võ sĩ cầm đầu nhe răng cười: “Còn có tên ngu ngốc này nữa, cho rằng Phong hệ võ sĩ là vô địch?”

“Có kẻ chịu chết còn không tốt sao? Nếu đã tới thì đừng để hắn còn sống quay trở về.” Một gã võ sĩ khác cười nói.

Mười mấy người trong tiểu đội phân tán ra, mơ hồ tạo thành hình vòng cung vây lại, chỉ cần Dịch Áo xông tới là bọn họ có thể đánh cho hắn không còn đường lui.

Khi khoảng cách đối phương còn hơn trăm thước, Dịch Áo thì triển Phong Ưu Nhã bắt chợt tăng tốc, lao thẳng tới đội ngũ đối phương. Đồng thời thanh mang trong tay lóe lên, hiển nhiên là chuẩn bị phát động công kích.

Các võ sĩ ở đối diện hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười chế nhạo, đây rõ ràng là một tên võ sĩ chưa từng trải qua huấn luyện thực tế mà.

Ví như Địa hệ võ sĩ có thể buông thả Liệt Địa Kích không hạn chế, vậy thì còn có ai đủ sức tiếp cận Địa hệ võ sĩ? Cứ đứng một chỗ dậm chân là tốt rồi, võ địch bất khả chiến bại nha. Đồng dạng đạo lý, sau khi Phong hệ võ sĩ thả ra Phong Ưu Nhã cần một khoảng thời gian ngắn ngủi mới có khả năng buông thả Phong Ưu Nhã lần nữa. Hơn nữa khoảng cách Phong Ưu Nhã lướt đi là có hạn, cho dù là Cực Hạn võ sĩ cao cấp thi triển Phong Ưu Nhã cũng chỉ lướt đi hơn trăm thước mà thôi.

Các võ đều chuẩn bị tư thế sẵn sàng, chờ cái tên ngu ngốc kia đâm đầu tới sẽ lập tức động thủ, địch nhân còn có thể buông thả Tật Phong Tấn Ảnh một lần dùng để biến hướng. Nhưng chỉ có một cơ hội đó thôi, không thể nào trốn tránh nhiều người cùng lúc công kích được.

Các võ sĩ không ngờ rằng Dịch Áo ‘lăng phi’ luôn cả một cơ hội còn sót lại, đang chạy đi ở xa xa đã thi triển Tật Phong Tấn Ảnh, thân hình đang chạy nhanh sát mặt đất đổi thành lướt xéo lên trên trời. Nhìn bộ dáng tựa hồ là muốn xông qua đỉnh đầu các võ sĩ, làm như vậy mặc dù giúp cho tốc độ Dịch Áo tăng lên rất nhiều, nhưng hiển nhiên không thể giải quyết được vấn đề căn bản, ở đối diện đều là võ sĩ tinh nhuệ thân kinh bách chiến. Nếu như ngay cả một mục tiêu tốt như vậy cũng đánh không trúng, còn không bằng đập đầu vào tường chết luôn cho rồi.

Hỏa diễm bắn ra tán loạn, Phong Nhận gào thét, mười mấy bí kỹ từ trong tay các võ sĩ vội vã phóng ra, bắn nhanh về phía thân ảnh Dịch Áo ở giữa không trung, còn có ba gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ đồng thời bay lên không trung thả ra Chân Hồng Chi Vũ. Tất cả đều cố gắng nắm giữ thân ảnh Dịch Áo, kết quả của Dịch Áo đã có thể đoán trước được, nếu có thể lưu lại một cỗ thi thể toàn thân là may mắn lắm rồi.

Vào thời điểm này, thân hình Dịch Áo đang ở giữa không trung bỗng nhiên gia tốc lần nữa, động tác của hắn quá đột ngột, trong nháy mắt đã thoát ra khỏi tầm mắt của những gã võ sĩ kia, đồng thời cũng bỏ lại tất cả công kích ở phía sau. Sau đó tay hắn vung lên phóng ra hai đạo thanh mang, Diễm Sinh Phong Nhận nổ ầm ầm phân ra đập xuống đầu các võ sĩ như mưa rào mùa hạ.

Các võ sĩ không còn kịp suy nghĩ tại sao Dịch Áo lại có thể gia tốc lần thứ hai, cũng không có khả năng đuổi theo và cố định vị trí Dịch Áo, cả đám vội vàng luống cuống tay chân thả ra bí kỹ ngăn cản công kích của Dịch Áo.

Dịch Áo tự nhiên không trông cậy vào Diễm Sinh bí kỹ có thể giết chết Cực Hạn võ sĩ, sát chiêu chân chính còn nằm ở phía sau.

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của các võ sĩ, Dịch Áo lại thi triển Phong Ưu Nhã lần nữa, trong thời gian ngắn ngủi, Dịch Áo tổng cộng thả ra ba lần Phong Ưu Nhã và một lần Tật Phong Tấn Ảnh. Tốc độ đã được gia tăng lên tới cực hạn, thân hình lộn một vòng trên không trung xuyên qua khoảng trống ở giữa hai gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ. Tốc độ Dịch Áo quá nhanh, cho nên khi hai gã võ sĩ kia mới vừa giơ tay lên thì bóng dáng Dịch Áo đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hai vòi máu từ sau gáy hai gã võ sĩ bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua đó, đầu ngón tay Dịch Áo cơ hồ dán sát vào da thịt bọn hắn mới thả ra Phong Nhận, chỉ một đòn đã cắt đứt động mạch cổ võ cùng chính xác, ở khoảng cách gần như thế, cộng thêm tốc độ Dịch Áo nhanh tới cực điểm, bọn họ căn bản không kịp xuất ra phản ứng.

Các gã võ sĩ khác nhìn hai người đồng bạn rơi xuống mà không thể tin nổi, nhìn qua thì đối phương chỉ có trình độ Cực Hạn võ sĩ cấp thấp mà thôi, vì sao có thể không ngừng buông thả Phong Ưu Nhã trong đoạn thời gian ngắn ngủi như thế?

Thân hình Dịch Áo dừng lại cách đó mấy chục thước, lẳng lặng đứng tại chỗ, bây giờ hắn không cần làm gì cả, chỉ sợ các gã võ sĩ kia cũng không dám phát động công kích đám người Tác Phi Á mà không có kỵ. Dịch Áo dùng hành động dứt khoát và hai vũng máu đầm đìa kia chứng minh rằng công kích của hắn đáng sợ đến cỡ nào.

Dĩ nhiên, mặc dù Dịch Áo có thể buông thả Phong Ưu Nhã không hạn chế, điều này cũng chỉ tính là ưu thế mà thôi, không thể nào là nguyên nhân căn bản để thành công đánh chết hai gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương. Thật ra do tâm lý đối phương, tốc độ phản ứng cùng với khả năng tính toán phi thường chuẩn xác mới có thể làm được, tác dụng của Diễm Sinh bí kỹ không chỉ là làm nhiễu loạn trận thế đối phương, mà

còn giúp Dịch Áo phân biệt ra thân phận của từng người trong đó. Hoặc có thể nói đây là một cách chọn lựa mục tiêu, trong nháy mắt đó Dịch Áo sẽ có thể nắm giữ lực lượng và cả nhược điểm của địch nhân.

Nhìn đám người Tác Phỉ Á đang xông tới, các võ sĩ Đại công lĩnh lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng, bọn họ không lo lắng mấy người ở đối diện, chỗ khó giải quyết là bọn họ phải phân ra một phần tinh lực để phòng Dịch Áo đánh lén. Chọn lựa đuổi giết Dịch Áo là không thể, tình huống lúc này vẫn không thể lưu lại đối phương, hướng chi địa thế nơi này quá trống trải làm cho bọn họ không có biện pháp bao vây Dịch Áo. Sau khi chứng kiến tốc độ Dịch Áo tăng cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, không có người nào dám xem thường cái tên Cực Hạn võ sĩ cấp thấp này nữa.

Hướng lúc đi ra tổng cộng mười ba người, nhưng bây giờ chỉ còn lại có mười một người, mắt thấy khoảng cách của song phương càng lúc càng gần, gã võ sĩ cầm đầu nhanh chóng quyết định: “Triệt Á, người mang hai người ngăn cản cái tên Phong hệ võ sĩ kia, những người khác đi theo ta.”

Gã võ sĩ cầm đầu quyết định không sai, Triệt Á cũng là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, mặc dù không thể buông thả Phong Ưu Nhã không hạn chế như Dịch Áo, nhưng tác dụng kìm chế vẫn phải có, cộng thêm hai đồng bạn phối hợp với hắn. Dịch Áo sẽ không dễ dàng uy hiếp phía sau lưng bọn họ. Còn đối mặt với đám người kia, tính cả cô bé ôm súng vật cũng chỉ có sáu người mà thôi, tám đánh sáu vẫn có ưu thế rất lớn.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới trận doanh đối phương lại có một vị Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, Miêu Tử trong ngực Lao Lạp cũng không có hiện thân như bộ dạng bên ngoài. Ngay cả Ca Đốn mới vừa tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ cũng có chiến lực không kém bọn họ. Bí kỹ độc môn của Thiên Không Thành, Hỏa Thịnh Yển có lực sát thương không phải là kinh khủng ‘bình thường’.

(Ý nói là khủng trong hàng khủng – Dg ^^”)

Triệt Á mang theo hai người giữ vững khoảng cách với Dịch Áo chừng hai mươi thước, ở khoảng cách như vậy, cho dù Dịch Áo chạy sang hướng nào hắn cũng có đầy đủ thời gian ngăn chặn. Nhưng người trẻ tuổi trước mặt này tựa hồ không hề quan tâm đồng bạn an nguy, chỉ yên lặng đứng tại chỗ, bộ dáng cực kỳ nhàn nhã.

Đã chết hai người đồng bạn, Triệt Á cũng không dám đánh giá Dịch Áo là một tên ngu ngốc nữa, bản năng của hắn mách rằng đối phương nhất định có âm mưu gì đó, nhưng hắn không làm gì được. Nếu như đối phương bất động, hắn chỉ có thể chờ tại chỗ này, thân là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, lần đầu tiên Triệt Á có cảm giác vô lực, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể nghĩ ra tại sao đối phương có thể buông thả Phong Ưu Nhã nhiều lần như thế?

Phí Đức Sĩ ở trong đám người lao ra ngoài, che chắn mấy người Tác Phỉ Á ở phía sau, vô số hỏa diễm hùng lực tuôn trào quanh người hắn, gần như là bao phủ tám người đối phương vào bên trong.

Dưới tình huống bình thường, trừ phi đối mặt một nhóm Quang Mang võ sĩ, nếu không sẽ không có ai dám làm như vậy, phạm vi công kích càng lớn cũng có nghĩa lực lượng càng phân tán. Nhưng Phí Đức Sĩ không cần suy nghĩ mấy thứ này làm gì, lượng nguyên lực mà hắn có thể điều động không chênh lệch Võ Tôn nhiều lắm, vì thế mỗi một tia hỏa diễm đều có lực công kích tương đương nhau.

Gã võ sĩ cầm đầu hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, lập tức dừng bước không dám lỗ mãng xông lên, sau đó cẩn thận thả ra Địa Long Thủ Hộ, những gã võ sĩ khác vội vàng núp vào trong ‘vỏ trứng phát sáng’, một người trong đó giơ tay phóng ra luồng khí lạnh. Hắn dĩ nhiên không hy vọng luồng khí lạnh có thể đánh tan Chân Hồng Chi Vũ của Phí Đức Sĩ, cho dù hắn có đẳng cấp ngang với Phí Đức Sĩ cũng không làm được chuyện này, lần công kích này chủ yếu là mang tính dò xét.

Khí lạnh đụng vào hỏa diễm liền vang lên thanh âm ‘xèo xèo’, rồi hóa thành hơi nước bay lên trời, tốc độ luồng hỏa diễm không hề bị ảnh hưởng chút nào, tiếp tục bay thẳng tới Địa Long Thủ Hộ.

Thanh âm va chạm vang lên liên tiếp, ánh lửa bắn ra tán loạn, màn hào quang Địa Long Thủ Hộ cũng run rẩy kịch liệt.

Gã võ sĩ cầm đầu cau mày lâm vào lo lắng, vị giai của hắn cũng không thấp, dưới tình huống bình thường, Địa Long Thủ Hộ do Cực Hạn võ sĩ cấp bảy thả ra không thể nào bị phá hủy dễ dàng như thế. Trừ phi là

cường giả Võ Tôn xuất thủ, nhưng tình huống trước mắt hiển nhiên nằm ngoài dự liệu, hẳn đâu có biết Phí Đức Sĩ dành thời gian tu luyện Chân Hồng Chi Vũ hơn xa những bí kỹ khác, đã đạt trình độ cực kỳ tinh vi.

Nếu như thời gian trôi chậm lại sẽ có thể nhìn thấy mỗi một quả Hỏa Cầu đều có vị trí cố định, điểm rơi của nó vô cùng chính xác.

Vào mấy tháng trước, Phí Đức Sĩ đã dùng thủ pháp tinh diệu này trong nháy mắt đánh bại Địa Long Thủ Hộ do Cực Hạn võ sĩ cấp một thả ra. Mặc dù đối thủ trước mắt có vị giai cao hơn người nọ, nhưng đối với Phí Đức Sĩ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tác Phỉ Á cúi người đặt hai tay chạm vào mặt đất, một luồng khí lạnh trắng xoá nhanh chóng lướt tới, nơi nó đi qua mặt đất lập tức ngưng kết thành một tầng sương trắng.

Tuyệt Ny giơ tay phải ra, một quả Băng Cầu tinh xảo từ hư không xuất hiện chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay của nàng, một khi đối phương lao tới sẽ phải đối mặt với đạo công kích sắc bén này.

Ca Đồn không có xuất thủ, chỉ khoanh tay im lặng chờ đợi, mặc dù Hỏa Thịnh Yển có uy lực rất lớn nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, đó là khoảng cách công kích quá ngắn, nếu buông thả sớm thì không thể nào phát huy tác dụng.

Trong khoảng thời gian này, gã võ sĩ cầm đầu đã xuất ra một vài an bài đơn giản, hiện tại hẳn đã có thể kết luận Phí Đức Sĩ là Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong rồi, hẳn tương đối an tâm là vì Tác Phỉ Á không phải là Cực Hạn võ sĩ. Nói cách khác thì ở trong nhóm đối phương, nhiều nhất chỉ có bốn người có thể tạo thành uy hiếp với bọn hắn, suy đoán từ phương diện đó thì đối phương không phải là đối thủ của tám người bọn hắn, về phần Lao Lạp có thể trực tiếp quên đi.

“Ầm !”

Vòng bảo hộ Địa Long Thủ Hộ vỡ vụn thành từng mảnh, gã võ sĩ cầm đầu sải bước xông tới, các võ sĩ còn lại cũng ồa lên theo. Bọn họ đã phân công rõ ràng, ba người xông về phía Phí Đức Sĩ, bốn người bọc đánh đám người Tác Phỉ Á và Ca Đồn ở mặt bên, mục tiêu cuối cùng chính là Lao Lạp. Nếu cô bé này ở chung một chỗ với đối phương, bắt được nàng có lẽ sẽ có tác dụng nào đó.

Ngọn lửa quanh người Phí Đức Sĩ liên tục vũ động phá hủy tất cả công kích lao tới. Tuyệt Ny vung tay lên, quả Băng Cầu từ lòng bàn tay nàng từ từ bay lên rồi bỗng nhiên nổ tung ở trên không, hóa thành vô số bông tuyết lóe hàn quang sáng chói ập xuống đầu các võ sĩ Đại công lĩnh.

Gã võ sĩ cầm đầu kiêng kỵ nhất là Phí Đức Sĩ, trình độ công kích của Tuyệt Ny không có lọt vào mắt hắn, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ lại thoáng hiện quanh người gã võ sĩ, hàng loạt bông tuyết đánh tới nhất thời nứt vỡ thành vô số mảnh nhỏ li ti. Thậm chí không thể kìm hãm tốc độ của gã võ sĩ.

Đây rõ ràng là chênh lệch đẳng cấp rồi, Cực Hạn võ sĩ cấp bảy thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ không thể nào bị Tuyệt Ny mới vừa lên cấp có thể làm rung chuyển được.

Gã võ sĩ cầm đầu không thèm nhìn Tuyệt Ny, nhấc chân đạp mạnh xuống đất một cái, theo sau tiếng nổ ầm ầm là mặt đất chấn động kịch liệt, từng đạo kinh khí vô hình phá không chém về phía Phí Đức Sĩ, hai người bên cạnh hắn cũng vội vàng thả ra bí kỹ đánh tan công kích của Tuyệt Ny.

Ca Đồn chỉ vừa tấn chức nên căn bản không có thời gian tu tập Chân Hồng Chi Vũ, chỉ có thể buông thả Liệt Diễm Trảm ngàn cân địch nhân. Mặc dù đây là Diễn Sinh bí kỹ, nhưng đối với Cực Hạn võ sĩ thì không có tác dụng quá lớn.

Lôi Mông đã sớm thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ canh giữ bên cạnh Tác Phỉ Á, nhiệm vụ của hắn chỉ có một, đó là bảo vệ tốt Tác Phỉ Á, chỉ cần đối phương không có Hỏa hệ võ sĩ cao cấp sẽ rất khó đánh tan đạo phòng ngự của hắn trong thời gian ngắn.

Các võ sĩ Đại công lĩnh không chú ý tới một chuyện, Lao Lạp vẫn ẩn sau đám người Tác Phỉ Á lặng lẽ đặt Miêu Tử xuống đất, hình thể Miêu Tử không thay đổi nhiều lắm, nhắc tới cũng kỳ quái, ngoại trừ lần đó tiến hóa ra, hình thể Miêu Tử vẫn không có gia tăng chút nào, không giống những con ma thú khác sẽ từ từ tăng trưởng theo thời gian.

Hai mắt Miêu Tử lóe lên quang mang hưng phấn, bốn móng vuốt cắm thẳng xuống mặt đất, phần lưng khê cong lại ngó chừng gã võ sĩ đang xông về phía Lao Lạp. Gã võ sĩ nhìn tới Miêu Tử một lần rồi dời ánh mắt lên trên người Lao Lạp, một con mèo nhỏ mà thôi, căn bản không thể làm cho hắn coi trọng.

Đáng tiếc là gã võ sĩ không có nhìn thấy cái đuôi phía sau Miêu Tử, phần cuối cùng nhọn hoắc kia đang lóe hàn quang xanh thẫm khiến lòng người sợ hãi.

Vào lúc này Dịch Áo chợt phát động tiến công, thân hình hắn lao tới với tốc độ cực nhanh, sau đó giơ tay lên phóng ra một đạo Phong Nhận.

Phong Nhận hóa thành hơn trăm đạo lưu quang ở giữa không trung đánh về phía Triệt Á. Triệt Á đã biết đối phương nắm giữ Diễm Sinh bí kỹ nên đã sớm phòng bị, thân thể hắn bay lên như điều gặp gió, dễ dàng né tránh cơn mưa Phong Nhận.

Hai người đồng bạn của Triệt Á cũng xông tới chỗ Dịch Áo, tựa hồ muốn bao vây Dịch Áo vào giữa. Một gã Địa hệ võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, âm thầm vận chuyển tích tụ nguyên lực, một khi đối phương lọt vào phạm vi công kích, hắn sẽ lập tức thi triển Liệt Địa Kích. Còn gã Hỏa hệ võ sĩ không ngừng phóng ra Chân Hồng Chi Vũ, cố gắng chèn ép không gian hoạt động của Dịch Áo. Đáng tiếc là Dịch Áo đã được Ngõa Tây Lý huấn luyện kỹ xảo né tránh phạm vi nhỏ, thậm chí không cần nhìn, chỉ dựa vào khí lưu toán loạn cũng có thể cảm ứng phương hướng công kích, men theo dòng khí lưu để thay đổi vị trí, hoàn toàn có thể tránh né công kích của đối phương dễ dàng.

270. Chương 270: Võ Mộng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 270: Võ mộng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Chiến trường chính vẫn đang đánh nhau kịch liệt, không nói Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước có đủ thông minh hay không, dù sao hắn và Sơn Đê Hưu tước đối đầu mấy năm đã dưỡng thành thói quen gần như trực giác. Chỉ cần nhìn thấy bí kỹ dao động trên không trung, thanh thế đối kháng, hắn đã có thể phát hiện cường giả phe mình căn bản không có biện pháp chế trụ địch nhân. Sau đó lập tức ra lệnh cho thủ hạ thổi lên kèn lệnh quyết chiến, tiếng kèn nói cho quý tộc khác biết địch nhân cường đại hơn chúng ta tưởng tượng, nếu không liên hợp sẽ thua chắc rồi.

“An Đông Ny, nàng còn lo lắng cái gì?” Đặng Khẳng lo lắng kêu lên: “Nàng không nghe thấy tiếng kèn hả? Chúng ta nên tham chiến đi thôi.”

“Dịch Áo ở bên kia.” Thanh âm An Đông Ny cực kỳ lãnh đạm, tầm mắt của nàng không có đặt vào người Đặng Khẳng, mà chỉ một mực nhìn thẳng về phía trước.

“Dịch Áo?” Đặng Khẳng thất kinh hỏi: “Dịch Áo nào?”

“Mới đó đã quên ân nhân cứu mạng người?” An Đông Ny cười lạnh nói.

“Là hắn?” Đặng Khẳng dừng lại chốc lát, rồi gấp giọng nói: “An Đông Ny, nàng đang nghĩ cái gì vậy hả, giờ này còn nói tới đại nghĩa. Nếu như vào lúc này tiêu cực phản chiến, những vị Hưu tước kia sẽ nhìn chúng ta thế nào đây? Như vậy đi, An Đông Ny, nếu như nàng thấy bọn họ ở trên chiến trường thì không thương tổn bọn họ là tốt rồi. Tìm biện pháp bắt giữ bọn họ, sau đó ta có thể ra mặt cầu tình Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, ta nghĩ Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước sẽ cho ta mấy phần mặt mũi, cùng lắm là trừng phạt bọn họ nho nhỏ mà thôi.”

“Địa vị Dịch Áo ở bên kia rất cao, người xác định Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước sẽ bỏ qua cho hắn?”

“Hắn.. hắn chỉ là Quang Mang võ sĩ thôi mà?” Đặng Khẳng ngáy người lần nữa.

“Khi ta bắt được mấy gã võ sĩ, bọn họ đang liều mạng chạy trốn hy vọng báo cáo tình huống nơi này cho Địch Áo.” An Đông Ny vừa nói vừa dõi mắt quan sát trận doanh quân địch: “Chuyện này chứng minh Địch Áo là thành viên trọng yếu của đối phương.”

Từ trong quân đội Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước truyền ra tiếng kèn lệnh càng lúc càng cấp, bởi vì bọn họ dần dần lâm vào hoàn cảnh xấu.

Nhã Duy Đạt, Tây Cách Thụy Na, Lâm Tái, Mai Đề Na cùng nhau chiến đấu, cộng thêm các cường giả Thánh Đế Tư thành được gia tộc phái tới. Hơn nữa, còn có lực lượng thủ hạ mạnh mẽ của Tái Nhân Hầu tước, trận chiến này bên phía Tái Nhân Hầu tước đã xuất động mười mấy vị cường giả cấp bậc Võ Tôn, chỉ đánh một lát đã vũng vàng chiếm cứ ưu thế.

Dĩ nhiên, lực chiến đấu của Võ Tôn cũng phân chia mạnh yếu, Nhã Duy Đạt đã sớm đạt tới cảnh giới Võ Tôn cao cấp, ở trong thế giới mạnh được yếu thua này, muốn trở thành lãnh tụ một phương nhất định phải lực lượng đủ áp chế hết thảy trong phạm vi đó. Nếu không, cho dù năng lực thông minh, nhìn xa trông rộng đến mức nào cũng không thể được người khác nhận thức. Từ trước tới giờ Tái Nhân Hầu tước vẫn ẩn giấu lực lượng của mình, trên thực tế hẳn cũng là Võ Tôn cao cấp, không thua kém Nhã Duy Đạt bao nhiêu. Về phần thực lực Tây Cách Thụy Na hơi kém một chút, nhưng năng lực Bằng Chi Khế Ước, vũ khí do Thánh Hồn rèn luyện thành này có uy lực cực lớn, hoàn toàn có thể bù đắp chênh lệch phẩm cấp.

Mấu chốt nhất là Nhã Duy Đạt, Tây Cách Thụy Na, Lâm Tái và Mai Đề Na đều là Thủy hệ Võ Tôn.

Các hệ võ sĩ ở trên chiến trường sẽ phát huy tác dụng khác nhau, Hỏa hệ võ sĩ theo đuổi lực sát thương, trách nhiệm của bọn họ là tiêu diệt sinh lực địch nhân trên diện rộng. Địa hệ võ sĩ theo đuổi phòng ngự, trách nhiệm của bọn họ là toàn lực ứng phó ngăn chặn địch nhân tiến công, giữ vững chiến tuyến phe mình, bảo vệ đồng bạn ở phía sau. So sánh xuống thì Phong hệ võ sĩ có tác dụng nhỏ hơn, trách nhiệm của bọn họ là đánh lén đầu não địch nhân, nếu như nhiệm vụ không thành thì lùi về chờ đợi cơ hội tiếp theo, ngoài ra còn phải kiềm chế cường giả địch quân, hoặc là mượn tốc độ tiến vào đội hình địch nhân làm nhiễu loạn tiết tấu tấn công.

Trách nhiệm của Thủy hệ võ sĩ chỉ có một, khống chế chiến trường.

Bốn vị Thủy hệ Võ Tôn liên thủ hoàn toàn có thể khống chế mỗi một góc nhỏ trong chiến trường, từng mảng sương mù lan tới tràn ngập không gian, những nơi khí lạnh đi qua, phần lớn các võ sĩ Đại công linh bị trì trệ rất nhiều, số còn lại đều bị biến thành tượng đá.

Bên phía Đại công linh chỉ có một vị Thủy hệ Võ Tôn, mặc dù hắn đang liều mạng phóng thích bí kỹ nhưng mọi sự cố gắng chỉ là vô ích. Ở trong đám người Nhã Duy Đạt tùy tiện đi ra một người cũng có thực lực mạnh hơn hắn.

Dưới tình huống bình thường, quy tắc hỗn chiến như thế này thường sẽ duy trì trong thời gian dài, có đôi khi phải dùng ‘ngày’ để tính toán. Hôm nay không phân cao thấp thì ngày mai đánh tiếp, cho đến khi cường giả một phe tổn thất hầu như không còn, hoặc là vì nguyên lực hao tổn quá lớn phải thối lui ra sau hồi phục mới có thể quyết định thắng bại.

Còn lần này hỗn chiến dựa vào đám người Nhã Duy Đạt có lực khống chế quá mạnh mẽ, vừa mới ác chiến mười mấy phút, liên quân Đại công linh đã báo nguy khắp nơi. Quân đội Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành liên tục đẩy mạnh tới trước, thế như chẻ tre.

Ngay cả loại ‘thường dân’ như Đặng Khẳng cũng nhìn thấu không ổn, nhưng mà An Đông Ny đã biểu lộ năng lực không muốn xuất thủ làm cho hắn gấp đến độ chà xát hai tay, nhìn quanh khắp nơi. Chốc lát sau, vị trí quân kỳ của các cường giả phe hắn bắt đầu lui về sau. Đặng Khẳng không tiếp tục chịu đựng tâm tình lo lắng, xoay người lại dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía An Đông Ny: “An Đông Ny, đây là một lần cuối cùng, chỉ cần có thể giành được thắng lợi, chúng ta sẽ lập tức về nhà. Không phải là đám người kia vẫn luôn ghen tỵ với ta, tìm cách chửi bới ta sao? Có chiến tích lần này, vị trí của ta xem như an ổn rồi, sau đó chúng ta nếu không quản chuyện bên ngoài nữa, an an ổn ổn sinh sống qua ngày có được không?”

“Chỉ có hai người chúng ta?” An Đông Ny thản nhiên nói.

Những lời này nghe rất bình thường nhưng lọt vào tai Đặng Khăng lại y như một kiếm xuyên tim, lòng mày vụn lại thành một đường, lấp bắp: “An Đông Ny, ta... người cũng biết, nàng.... nàng đã có con của ta.”

An Đông Ny ngậm miệng lại, lạnh lùng nhìn Đặng Khăng.

Loại ánh mắt này khiến cho Đặng Khăng rất khó chịu, trước kia mặc cho An Đông Ny cường đại cỡ nào, ở trước mặt hắn thủy chung chỉ là một nữ nhân yếu đuối nép vào người hắn, hành động lạnh lùng này kích thích nghiêm trọng lòng tự ái của hắn.

“Tại sao lại nhìn ta như vậy?” Đặng Khăng dựng thẳng sống lưng, rống to: “Ta làm sai gì chứ? Người nhìn những tên quý tộc kia đi, người nào không nuôi một đám thị thiếp? Ta thì sao? Những năm gần đây ta đối xử với người như thế nào, người còn không biết? Nhưng ta cần có một đứa con, ta trả giá nhiều cực khổ như vậy tạo ra một phần gia nghiệp, ta cần một đứa con kế thừa tâm huyết của ta. An Đông Ny, chẳng lẽ người thật sự không hiểu nỗi khổ tâm của ta sao?”

“Đúng vậy, ta bán mạng cho người, là vì để lại cho một người thừa kế hoàn toàn không liên quan đến ta.” Tâm An Đông Ny càng lúc càng lạnh.

“Con của ta cũng là con của người mà.” Đặng Khăng kêu lên: “An Đông Ny, người trở nên hà khắc như vậy từ khi nào? Tại sao người không suy nghĩ, nếu như người có thể sinh con cho ta, ta như thế nào lại...”

“Đặng Khăng, người không có lương tâm.” Lần này đến phiên An Đông Ny mất tự chủ rồi, nàng lớn tiếng hét âm lên, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống: “Ta cũng muốn có con, nhưng vì sao người không suy nghĩ chúng ta trải qua cuộc sống như thế nào hả? Hết dịch nhân này đến dịch nhân kia, một phiên phúc nối tiếp một phiên phúc, ép tới chúng ta không thở nổi, ta sinh con cho người? Nếu như ta mang thai thì ai bảo vệ cái tên phế vật nhà người?”

Đây là bi ai từ đáy lòng mà An Đông Ny đã chôn giấu rất sâu, nàng thật sự muốn có con. Đối với một gia đình, con cái chính là sinh mệnh kéo dài, cũng là tình yêu kéo dài, nhưng nàng vẫn phải tránh điều này ra thật xa, né như né thuốc độc. Bởi vì nàng là người, không phải là thần, nếu nàng hoài thai thì lực chiến đấu chắc chắn đại giảm. Thậm chí mất đi tư cách đối diện địch nhân, Sơn Đế Hầu tước lúc nào cũng muốn mở mang bờ cõi, làm sao lại có thể bỏ qua cơ hội này?

Nàng biết rõ ràng một khi bản thân mình xảy ra vấn đề, ngay sau đó từng đám địch nhân sẽ triệt để bao phủ nhà của nàng.

“Ha ha, ta là phế vật? An Đông Ny, người rút cuộc lộ ra diện mạo thật sự rồi.” Đặng Khăng cũng rất kích động, khua tay múa chân hét lên: “Từ trước tới giờ người vẫn luôn xem thường ta, đúng không? Người vẫn nghĩ rằng ta là phế vật bất trị, đúng không? Người cho rằng nếu không có người, ta đây căn bản không thể nào có ngày hôm nay, đúng không? Ha ha ha.”

An Đông Ny mỉm cười bi thương, nàng đột nhiên phát hiện mọi sự đã đến tình trạng này, lời nói không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Có lẽ đối phương nghĩ nàng là cường giả, cho nên phải có tính cách bất khuất và bền bỉ, rộng lượng vị tha. Mỗi khi gặp phải nguy hiểm, nàng sẽ biến thành một bức tường sắt ngăn chặn toàn bộ nguy hiểm ở bên ngoài, một khi đối phương làm chuyện sai lầm, nàng sẽ rộng lượng tha thứ hết thảy, tiếp nhận hết thảy.

Nhưng mà nàng làm không được, chỉ có thể khiến cho Đặng Khăng thất vọng rồi. Trước kia nàng giải quyết hết thảy phiền toái, đánh bại mọi địch nhân là vì bảo vệ nhà của nàng, nhà của nàng và Đặng Khăng. Đối với nàng thì người đàn bà kia và đứa con không có huyết mạch gì với nàng cũng giống như địch nhân trước kia, tất cả đều là kẻ xâm lược.

Muốn nàng thừa nhận người xâm lược, trở thành người một nhà với bọn họ? Nằm mơ đi...

271. Chương 271: Cực Hạn Khiêu Chiến

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 271: Cực hạn khiêu chiến

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Các võ sĩ của Đặng Khăng Bá tước lĩnh đồng thời trợn mắt há mồm kinh hãi, lãnh chủ đại nhân cùng lãnh chủ phu nhân trở mặt rồi? Nếu như mọi người đã trở mặt, vậy thì bọn họ phải làm gì?

Đặng Khăng đang định nói gì đó thì tiếng reo hò từ xa truyền đến cắt đứt lời của hắn, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy quân kỳ Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước không ngừng lui về phía sau, chỉ cách bọn họ không đủ ba trăm thước.

Đặng Khăng hít vào một hơi, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước tự mình tiến lên nghênh đón địch nhân, An Đông Ny thủy chung tiêu cực tránh chiến. Sau khi trở về hắn sẽ gặp phải kết quả gì? Nếu như chiến bại, có lẽ Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước sẽ đẩy toàn bộ lý do chiến bại lên trên người hắn.

Đặng Khăng ho khan vài tiếng ổn định lại tâm tình của mình, chậm rãi nói: “An Đông Ny, có lời gì chúng ta trở về từ từ nói, đây là một lần sau cùng, có được không?”

“Không có lần sau.” An Đông Ny lắc đầu: “Ta... ta muốn về nhà.”

“An Đông Ny, ngươi có thể nhìn xa một chút không? Nếu như Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước chiến bại, nơi nào là nhà của chúng ta?” Đặng Khăng vội vàng la lên.

“Ta muốn trở về nhà của ta.” Thanh âm An Đông Ny nghẹn ngào: “Khi chúng ta kết hôn, phụ thân ta cho người tới nói cho ta biết, nếu như ta xuất hiện ở trước mặt hắn lần nữa, hắn sẽ đích thân giết chết ta. Xem ra đây chính là vận mệnh của ta rồi, Đặng Khăng, chúc ngươi hạnh phúc.”

“An Đông Ny, ngươi nói ngu ngốc gì đó?” Lúc này Đặng Khăng cực kỳ sợ hãi.

Trên chiến trường chính, liên quân Đại công lĩnh kế tiếp bại lui, nếu như không có kỳ tích phát sinh thì kết cục đã có thể đoán trước rồi. Bọn họ chẳng những chống đỡ không nổi thế công của Tái Nhân Hưu tước lĩnh, ngược lại còn hao tổn hơn phân nửa chiến lực ở chỗ này. Cường giả Võ Tôn có lẽ còn có thể chạy trốn, những võ sĩ bình thường nạp mạng là cái chắc rồi. Dĩ nhiên còn phải nhìn đám người Tái Nhân có bao nhiêu quyết tâm, nếu như quyết tâm tiêu diệt đối phương, bọn họ sẽ phải giao ra cái giá không nhỏ.

Đám người Dịch Áo không rảnh để bận tâm đến tình huống ở chiến trường chính, ở đó có Ngõa Tây Lý căn bản không cần bọn họ phải lo lắng. Nhiệm vụ trước mắt là giải quyết xong tiểu đội Cực Hạn võ sĩ này đã xem như là thắng lợi to lớn rồi.

Đối phương hiển nhiên cũng có ý nghĩ đồng dạng, tất cả mọi người xuất thủ không hề giữ lại chút nào, mắt thấy Dịch Áo sắp lao ra khỏi phạm vi Chân Hồng Chi Vũ phong tỏa, gã Địa hệ võ sĩ không còn kịp suy nghĩ vì sao Dịch Áo làm được điều đó. Hắn còn chưa chuẩn bị xong đòn công kích vẫn phải động thủ, nếu đợi thêm một lát sẽ rất khó đánh trúng Dịch Áo.

Từng đạo kinh khí lẳng không đánh tới Dịch Áo, chỉ cần Dịch Áo tiếp tục vọt tới trước sẽ bị kinh khí đánh trúng, nếu lui về phía sau lại sẽ lọt vào phạm vi Chân Hồng Chi Vũ.

Triệt Á ở trên không trung bắn ra từng đạo Phong Nhận, mục tiêu công kích của hắn không phải là Dịch Áo, mà là vùng phía sau Dịch Áo. Phong hệ võ sĩ không thể nào dùng thân thể ngành kháng bí kỹ công kích, chỉ cần trì hoãn tốc độ Dịch Áo chậm lại, Chân Hồng Chi Vũ sẽ có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Thoạt nhìn ba người này không phải là lần đầu tiên phối hợp, tiến thoái mười phần ăn ý, liên thủ công kích cơ hồ phong kín tất cả không gian Dịch Áo có thể tránh né. Nếu như là một gã Phong hệ võ sĩ bình thường chỉ sợ đã sớm bị thương rồi, đáng tiếc là bọn họ đối mặt với Dịch Áo.

Dịch Áo hít sâu một hơi, thân hình không lùi mà tiến, phóng thẳng về phía Liệt Địa Kích. Dịch Áo có lòng tin không bị Chân Hồng Chi Vũ đánh trúng là bởi vì có rất ít Hỏa hệ võ sĩ có thể khống chế Chân Hồng Chi Vũ tinh chuẩn giống như Phí Đức Sĩ, cảnh tượng hàng loạt quả cầu lửa ập xuống dĩ nhiên đáng quan, nhưng trong đó vẫn có rất nhiều khe hở để cho Dịch Áo né tránh.

Liệt Địa Kích lại khác hẳn, trước tiên là mật độ công kích nhỏ hơn Chân Hồng Chi Vũ rất nhiều, nhưng nhờ thế uy lực của nó được gia tăng không ít. Kinh khí vô hình khó tránh né hơn luồng hỏa diễm như thực chất kia.

Đối mặt Địa hệ võ sĩ đánh ra Liệt Địa Kích, Phong hệ võ sĩ bình thường chỉ có một lựa chọn là chạy ra khỏi phạm vi công kích, Phong Nhận không thể nào đánh tan công kích của đối phương, cho dù là Dịch Áo Diễm Sinh bí kỹ cũng làm không được.

Dịch Áo cũng không có biện pháp nào khác, nếu như không thể nhanh chóng xông qua sẽ bị đối phương quần lấy ở chỗ này. Huống chi, hắn cũng muốn thử một lần xem bản thân rèn luyện kỹ xảo lúc trước rốt cuộc sẽ phát huy được bao nhiêu.

Triệt Á và gã Hỏa hệ võ sĩ công kích trọng điểm ba phía của Dịch Áo, chỉ chừa mỗi hướng chính diện. Bọn họ căn bản không ngờ rằng Dịch Áo sẽ chọn đột phá vòng vây từ chính diện. Ở trong mắt bọn hắn làm như vậy chẳng khác gì chịu chết, nhất thời không kịp phản ứng để cho Dịch Áo chạy ra khỏi phạm vi Chân Hồng Chi Vũ.

Vào lúc này ở trước mặt Dịch Áo chính là kinh khí vô hình của Liệt Địa Kích. Gã Địa hệ võ sĩ chỉ đứng yên tại chỗ cười lạnh, đánh chết hắn cũng không tin Dịch Áo có thể xuyên qua luồng kinh khí mà không bị tổn hại gì. Trừ phi Dịch Áo tình nguyện chấp nhận bỏ ra một phần thân thể làm cái giá, gã võ sĩ khê cong người lại, thân hình bắn tới trước y như một viên đạn pháo kim quang lấp lánh. Cho dù Dịch Áo may mắn còn sống xuyên qua Liệt Địa Kích, chỉ cần bị hắn đụng phải cũng không thể thoát khỏi kết cục tử vong.

Ở trước mắt đám người Triệt Á, thân hình Dịch Áo bỗng nhiên dừng đưa qua lại nhanh như chớp lưu lại một dãy hư ảnh mơ hồ. Dịch Áo di động quá nhanh, trong thời gian ngắn ngủi Dịch Áo đã thả ra Tất Phong Tấn Ảnh bảy lần di động trong không gian chừng một thước vuông. Luồng kinh khí của Liệt Địa Kích không phải là một lớp công kích, mà là từng nhóm nối nhau lao tới, để hoàn toàn né tránh chiêu này, mỗi lần di chuyển Dịch Áo không được dừng lại lâu quá nửa giây.

Nghe thì thấy dễ dàng, chỉ cần Dịch Áo không ngừng buông thả Tất Phong Tấn Ảnh là có thể thay đổi phương hướng né tránh kinh khí vô hình. Trên thực tế, để làm được chuyện này Dịch Áo chẳng những cần phải có năng lực buông thả bí kỹ liên tục, cường độ thân thể chịu đựng cũng có yêu cầu rất lớn. Cũng may Dịch Áo đã được Ngõa Tây Lý rèn luyện thích ứng với phương thức vận động cao, cho nên thân thể vẫn không đến nỗi hỏng mất.

Đối với Dịch Áo, lần này xem như là mạo hiểm một lần, có nhiều lần kinh khí lướt sát qua da thịt của hắn, chỉ cần Dịch Áo chậm trễ một chút thôi, cho dù là một cái nháy mắt cũng có thể bị đánh trúng trọng thương rồi.

Mặc dù kinh khí không có chân chính tiếp xúc thân thể Dịch Áo, nhưng khí lưu cuồng mãnh vẫn để lại trên người Dịch Áo mấy đạo vết xước rướm máu, y phục rách tan tành, bộ dạng thoát nhìn chật vật tới cực điểm.

Lúng túng nhất chính là tên Địa hệ võ sĩ, hắn đang đâm đầu lao tới chợt nhìn thấy một dãy tàn ảnh dừng đưa, căn bản không thể định vị thân hình Dịch Áo, cảm giác như vậy làm cho hắn rất khó xác định mục tiêu. Chỉ có thể dựa theo quán tính tiếp tục vọt tới trước, về phần có thể đụng vào đối phương hay không, hắn không thêm nghĩ tới nữa.

Khi Dịch Áo cảm giác thân thể của mình sắp sửa không chịu nổi tốc độ vận động cao thế này nữa, rốt cuộc hắn cũng thoát ra khỏi phạm vi Liệt Địa Kích công kích. Chuyện kể tiếp lại vô cùng đơn giản, ngăn cản trước mặt hắn chỉ còn mỗi gã Địa hệ võ sĩ, Dịch Áo chỉ cần thay đổi phương hướng một lần nữa là có thể bỏ rơi đám người Triệt Á, chạy tới trợ giúp Tác Phỉ Á ở bên kia.

Dịch Áo bay vòng qua gã Địa hệ võ sĩ, sau đó tiếp tục buông thả Phong Ưu Nhã kéo giãn khoảng cách với đám người Triệt Á. Vừa nhìn tới chiến trường bên phía Tác Phỉ Á, có Phỉ Đức Sĩ ở đó nên Tác Phỉ Á sẽ không có vấn đề, nhưng Lao Lạp lại khó nói. Nàng không giống với Tác Phỉ Á, nói cho nghiêm khắc thì Lao Lạp là do Dịch Áo mang về, Phỉ Đức Sĩ không có nghĩa vụ chiếu cố nàng, nhất là dưới tình huống cường địch vây bốn phía, hắn nhất định phải bảo đảm cho Tác Phỉ Á an toàn trước.

Mấy gã võ sĩ xông về Phỉ Đức Sĩ đều bị Chân Hồng Chi Vũ ngăn cản ở bên ngoài, không có một gã võ sĩ nào dám ngạnh kháng Phỉ Đức Sĩ công kích, chỉ có thể không ngừng biến hóa phương hướng tìm kiếm nhược

điểm của đối phương. Phí Đức Sĩ thậm chí còn rảnh tay giảm bớt một phần áp lực dùm cho đám người Tác Phi Á.

Tuyết Ny giơ tay phóng ra một mảnh Băng Vụ, nàng chỉ là Cực Hạn võ sĩ dĩ nhiên không thể khống chế địch nhân hành động như Không Gian Nhược Thủy của Nhã Duy Đạt. Nhưng vẫn có thể trì hoãn tốc độ của đối phương, lại còn có tác dụng che tầm mắt đối phương sáng tạo cơ hội cho Ca Đồn xuất thủ.

Tác Phi Á lại thả ra khí lạnh đóng băng mặt đất, làm như vậy cho dù địch nhân tấn công hay là lui về sau cũng sẽ bị ảnh hưởng ở mức độ nhất định.

Ca Đồn vươn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hỏa quang đỏ rực, bởi vì mới vừa tấn công Cực Hạn võ sĩ, thời gian hẳn buông thả Hỏa Thịnh Yển tương đối dài. Nếu như một mình đối địch, thời gian chuẩn bị dài như vậy đã đủ cho địch nhân làm rất nhiều chuyện, hoàn toàn có thể né tránh hoặc công kích phủ đầu. Hiện tại nhờ có Tuyết Ny và Tác Phi Á phối hợp bù đắp thiếu sót, mọi sự đã dễ dàng hơn nhiều

272. Chương 272: Biến Cố

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 272: Biến cố

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một vòng Băng Hoàn to lớn bỗng nhiên từ trong Băng Vụ bay ra, nơi Băng Hoàn đi qua tỏa ra nhiệt độ cực thấp khiến màn sương mù đông lại thành vô số bông tuyết nho nhỏ. Vì thế Tuyết Ny giảm đi năng lực khống chế Băng Vụ, hiển nhiên nếu có Thủy hệ võ sĩ, cấp bậc cao hơn Tuyết Ny sẽ phá giải Băng Vụ rất đơn giản.

Lôi Mông lắc mình chắn trước mặt đồng bạn, Băng Hoàn đụng vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ phát ra tiếng rít rợn người. Bởi vì Băng Hoàn xoay tròn tạo ra lực cắt khá lớn, làm cho Lôi Mông phải lui hai bước mới hóa giải được lực xung kích. Nếu như Băng Hoàn có thêm vài cái, sợ rằng Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông không chịu được bao lâu sẽ bị đánh tan.

Theo sát Băng Hoàn là gã Địa hệ võ sĩ của đối phương, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người hẳn chắn thật Lôi Mông rất nhiều, thông qua phương công kích bọn họ đã nhận ra thực lực đám người Tác Phi Á, ở trong ba người xuất thủ chỉ có một Cực Hạn võ sĩ cấp thấp, căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với bọn họ. Người khiến cho gã võ sĩ chú ý chân chính là Ca Đồn, mặc dù vẫn không hiểu ánh lửa đỏ rực trong tay Ca Đồn thuộc về loại bí kỹ nào, nhưng không biết tại sao gã võ sĩ theo bản năng sinh ra cảm giác nguy hiểm, mục tiêu công kích cũng nhắm ngay Ca Đồn, nhắc chân đạp mạnh xuống mặt đất, từng đạo kinh khí vô hình xé rách không khí lao thẳng về phía Ca Đồn.

Theo sau gã võ sĩ là hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa bắn tới, chỉ trong chốc lát đã xua tan Băng Vụ làm hiện ra Băng Hoàn chói sáng, mấy võ sĩ có mục tiêu công kích nhất trí giống nhau, tất cả đều chỉ hướng Ca Đồn. Gã Địa hệ võ sĩ đang xông tới dùng để hấp dẫn địch nhân công kích, hiện tại hẳn đang phát huy tác dụng lựa chọn mục tiêu công kích nhằm thu hút lực chú ý của đối phương, tập trung ưu thế cho phe mình.

Phí Đức Sĩ phân ra một phần hỏa diễm đẩy tới cứu viện nhưng chỉ cản được một phần ba lực lượng của đối phương, một mình hẳn gánh chịu bốn Cực Hạn võ sĩ công kích đã là cực hạn rồi.

“Mau tránh ra ~!” Ca Đồn quát lớn một tiếng, đồng thời bàn tay đẩy nhanh tới trước, hỏa quang trong lòng bàn tay hóa thành vô số Hỏa Tinh đập xuống mặt đất, khuyết điểm lớn nhất của Hỏa Thịnh Yển chính là trong lúc buông thả không có cách nào di động. Thế nhưng một khi thành công phóng thích ra ngoài lại phát huy uy lực to lớn không người nào có thể tưởng tượng nổi.

Cái gì? Lôi Mông quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, chẳng lẽ Ca Đồn điên rồi sao? Ba gã Cực Hạn võ sĩ liên thủ công kích, ngay cả hắn cũng không có biện pháp ngăn cản, chỉ bằng năng lực phòng ngự không đáng kể của Hỏa hệ võ sĩ lại muốn chiến đấu chính diện? Chẳng lẽ là hắn đang muốn chết?

Tuyết Ny và Tác Phỉ Á đã lui gấp về phía sau ngay khi Ca Đồn hét lớn, ngạnh kháng công kích của đối phương là không thực tế. Các nàng thối lui theo phương hướng Lao Lạp, lấy thực lực hai người bọn họ tạm thời có thể đối phó một gã Cực Hạn võ sĩ, nhiều hơn nữa thì nguy hiểm khó lường.

Lôi Mông lưỡng lự mãi không xong, mặc dù không biết tại sao Ca Đồn nổi điên, nhưng hắn không thể trở mắt nhìn Ca Đồn bị đánh chết, đành phải cắn răng thi triển Bàn Thạch Thủ Hộ chắn trước người Ca Đồn.

Ca Đồn trợn mắt há mồm kinh hãi, hắn không ngờ Lôi Mông lại cầm đầu chạy tới như thế. Nhưng bây giờ không còn kịp làm gì nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh.

“Ầm ầm !”

Kinh khí vô hình, hỏa diễm nóng bỏng, Băng Hoàn lạnh lẽo đồng thời đánh vào người Lôi Mông. Mặc dù Lôi Mông đã vận chuyển Bàn Thạch Thủ Hộ lên tới cực hạn, nhưng bị ba gã Cực Hạn võ sĩ liên thủ công kích vẫn không thể chống đỡ được một giây. Màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ diệt vong trong nháy mắt, cả người bị đánh văng ra xa. Cũng may Lôi Mông đã là Quang Mang võ sĩ cao cấp, mặc dù Bàn Thạch Thủ Hộ không có biến thái như Địa Long Thủ Hộ, nhưng vẫn triệt tiêu được phần lớn lực công kích. Ngoại trừ chấn động kịch liệt làm cho hắn mê muội ra thì thương thế không tính là nghiêm trọng.

Ngay khi Lôi Mông bị chấn văng ra ngoài, đồng thời Hoả Tinh từ trong lòng bàn tay Ca Đồn đã hạ xuống mặt đất, vô số đốm lửa nhỏ nhoi bỗng nhiên từ dưới đất bộc phát mạnh mẽ, trong nháy mắt đã biến thành biển lửa bao phủ mười mấy thước vuông. Hơn nữa, phạm vi biển lửa vẫn không ngừng mở rộng, gã Địa hệ võ sĩ đang lao tới chỉ kịp thả ra Địa Long Thủ Hộ rồi bị biển lửa nuốt sống.

Kẻ xui xẻo tiếp theo là gã Thủy hệ võ sĩ xông về phía Lao Lạp, ở trong tiểu đội này hắn là người thực lực yếu nhất, cho nên tên đội trưởng phân cho hắn phân phối một nhiệm vụ tương đối dễ dàng. Nhưng hắn mới vừa vọt tới chỗ cách Lao Lạp không xa đã thấy hai người Tác Phỉ Á lao về phía này, trong lòng không khỏi khẩn trương vừa gia tăng tốc độ vừa thả ra Băng Tinh Phong Bạo cố gắng ngăn cản hai người Tác Phỉ Á.

Miêu Tử phóng tới nhanh như tia chớp, gã võ sĩ làm sao mà để ý một con mèo nhỏ nhoi chứ, chỉ đơn giản đá ra một cước, tiếp tục tiến lên hai bước là hắn có thể bắt được Lao Lạp rồi. Nhưng vào lúc này, Miêu Tử bỗng nhiên cảm cái đuôi tới trước, phần cuối đuôi lóe ra hàn quang nhọn hoắt đâm xuống, ‘phập’ một tiếng, bàn chân gã võ sĩ nhất thời bị ghim xuyên qua, đau đớn cực độ khiến cho hắn không nhìn được mở miệng rên rỉ. Vào lúc này thân thể hắn vẫn theo tác dụng của lực quán tính vọt tới trước, cái chân bị thương lại theo bản năng cố gắng lùi về, vì thế hắn bị mất thăng bằng té ngã xuống đất.

Lúc Ca Đồn không chế biển lửa bộc phát, đồng thời Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng cảm nhận được nguy hiểm, lúc này các nàng đã ý thức được tại sao Ca Đồn bảo các nàng mau tránh ra, bí kỹ này có uy lực thật sự bá đạo. Lực lượng lớn đến mức Ca Đồn cũng không thể không chế nổi, sợ lỡ tay ngộ thương các nàng.

May là hai nàng đã sớm lui về sau nên không bị biển lửa bao phủ vào bên trong, hai người phát hiện đối phương thả ra Băng Tinh Phong Bạo lập tức dứt khoát xoay người lại chạy ra xa khỏi phạm vi Ca Đồn công kích.

“Lao Lạp... chạy.” Tác Phỉ Á hô lên.

Thật ra cho dù Tác Phỉ Á không cảnh báo thì Lao Lạp cũng ý thức được nguy hiểm, nàng rất nhạy cảm đối với nguy hiểm. Lao Lạp nhảy tới ôm lấy Miêu Tử rồi co chân chạy theo hai người Tác Phỉ Á thoát khỏi biển lửa. Gã Thủy hệ võ sĩ nằm trên mặt đất lại không có vận khí tốt như vậy, cái chân hắn dùng để đá Miêu Tử giờ phút này đã hoàn toàn mất tri giác, ngay cả đứng lên cũng là một việc chuyện khó khăn, chỉ có thể hoảng sợ vịn phần nhìn biển lửa từ từ lan tới gần nuốt thân thể chính hắn.

“Không nghĩ tới quân đội Đại công lĩnh lại kém cỏi như vậy.” Đường Ân cười hì hì nói. Sau đó dời tầm mắt vào người Ngõa Tây Lý: “Tiên sinh, căn bản không cần ngài xuất thủ.”

Ngõa Tây Lý dời mắt về phía đường chân trời, đột nhiên mỉm cười tế nhị: “Người xác định?”

“Ta...” Đường Ân ngẩng người ra, chẳng lẽ quân đội Đại công lĩnh còn có lá bài tẩy chưa lật?

“Tiên sinh, chẳng lẽ bọn họ đang trá bại?” Giọng Sử Đế Văn rất trầm đục, mặc dù hắn bị trọng thương dưới tay An Đông Ny, nhưng thể chất của hắn tốt xuất kỳ, chỉ bị băng bó vài vòng là có thể đi lại tự nhiên. Ngặt cái với trạng thái thân thể hiện tại thì không thể đánh nhau được, xương bả vai của hắn đã bị đại phủ gánh đánh gãy rồi, không nghỉ ngơi vài tháng thì đừng mong khôi phục lại như cũ.

“Không sai, khẳng định là đang trá bại.” Tư Phái Khắc như từ trong mộng chợt tỉnh, lớn tiếng kêu lên: “Đừng có nhìn bọn hắn một mực lui về phía sau, nhưng các người có chú ý không? Nhóm cường giả bên đó vẫn đang duy trì lực chiến đấu rất mạnh.”

Tư Phái Khắc nói không sai, mặc dù quân đội Đại công lĩnh và các Hầu tước lĩnh khác thủy chung lui gập về phía sau, nhưng trận thế không có xuất hiện tình trạng hỗn loạn. Một phần là nhờ các cường Đại công lĩnh giả thỉnh thoảng nhảy vào giữa chiến trận buông thả lớn bí kỹ có tính sát thương quy mô lớn, sau đó lập tức lui ra sau chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Đối với cường giả chân chính thì đơn đả độc đấu nguy hiểm hơn tác chiến quân đoàn, bởi vì nơi này có đồng bạn, tính sai bị rơi vào bẫy rập hiển nhiên sẽ có đồng bạn cứu viện. Thật sự không được thì chung quanh còn có số lượng lớn pháo hôi bù mạng vào thay, nếu đơn đả độc đấu thì chỉ cần sai một bước là có thể lâm vào tình cảnh nguy vong.

Từ lúc khai chiến đến bây giờ, cường giả cấp bậc Vô Tôn của hai phe còn chưa xuất hiện thương vong. Trên thực tế, quân đội Đại công lĩnh bị đám người Nhã Duy Đạt, Tây Cách Thụy Na bức lui là vì không lùi sẽ bị hàng loạt khí lạnh như sóng ập tới bao phủ. Có lẽ bọn họ muốn hy sinh cự ly để đổi lấy chiến lực của đám người Nhã Duy Đạt. Nếu giữ vững tiết tấu công kích như thế này, coi như là Vô Tôn đỉnh phong cũng không có khả năng tác chiến trong thời gian dài.

“Ta không để ý bọn họ.” Ngõa Tây Lý thản nhiên nói, tầm mắt của hắn thủy chung nhìn về phía chân trời, nơi đó chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một đám mây đen đang hăm chập bay tới Hầu tước lĩnh.

Thần Điện không phải là người nào xem cũng có thể hiểu, không phải đều hữu dụng đối với mọi người. Thí dụ như Dịch Áo nhận được Thần Điện nhưng mười mấy năm vẫn chỉ là Giác tỉnh giả

273. Chương 273: Bao Phong Sát Trận

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 273: Bao Phong Sát Trận

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Còn bản thân Ngõa Tây Lý thành tựu cực cao, ngộ tính sâu dày hơn hẳn người khác. Lấy thân phận Thánh Vũ Sĩ vượt cấp đánh chết Thần Vũ Giả đủ để chứng minh năng lực của hắn một cách rõ ràng. Nếu như so sánh nguyên lực mạnh yếu thì Ngõa Tây Lý không thể nào đứng trong hàng ngũ mười người trên đỉnh thế giới, nhưng so sánh phương diện kỹ xảo vận hành nguyên lực, hắn tuyệt đối tiến vào hàng ngũ ba người đứng đầu. Thần Điện ngưng tụ từ trí tuệ của vô số cường giả đối với Ngõa Tây Lý có ý nghĩa vô cùng thâm hậu, dùng mấy chữ cây khô hạn gặp mưa xuân để hình dung cũng không quá đáng.

Nếu không có Thần Điện, hắn rất có thể cho rằng đám mây đen kia chỉ là một đám mây bình thường, nhưng bây giờ hắn rõ ràng cảm ứng được Thủy nguyên lực đang xao động ở trong đó.

Thánh Vũ Sĩ, ở trong đám mây đen kia có một vị Thánh Vũ Sĩ.

“An Đông Ny ở đâu?” Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước giận đến nổ phổi, gào lên: “Bảo tên Đặng tới gặp ta, lập tức.”

Lời này vừa nghe tương đối kỳ quái, nếu muốn tìm An Đông Ny tại sao lại phái người đi tìm Đặng Khăng? Nhưng nếu là người biết nội tình sẽ cười thầm trong bụng, bởi vì muốn sai An Đông Ny đi làm chuyện gì là

một việc cực kỳ khó khăn, còn không bằng khổng chế Đặng Khổng. Chỉ cần Đặng Khổng nghe lời, như vậy An Đông Ny sẽ vô cùng biết điều phối hợp.

“Đại nhân, người xem!” Một gã tùy tùng chỉ tay về phía sau lớn tiếng kêu lên.

Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước quay đầu nhìn lại thì thấy một thân ảnh đang bay lên như điều gặp gió, lại còn bay về phương xa nữa, hần nhú mảy cần thận quan sát thì nhận ra đó là An Đông Ny.

“Khốn kiếp, dám lâm trận bỏ chạy?” Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước giận tím mặt: “Đặng Khổng, lão tử sẽ không tha cho ngươi.” Thật ra mặc dù thể cực bây giờ không ổn nhưng chưa chắc không có cơ hội đánh hòa. Nếu như An Đông Ny lợi dụng tốc độ đột nhập trận địa bên địch, sau đó nhiễu loạn tiết tấu tiến công của đối phương. Cho dù không đánh chết được cường giả Võ Tôn, chỉ cần giảm bớt áp lực cho bên mình là có thể chủ động phản công, nhưng hiện tại An Đông Ny rời đi làm cho hần không có biện pháp.

Cái tên tùy tùng đứng sau lưng Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước từng lên tiếng cảnh báo lộ vẻ mặt phức tạp, hần muốn mở miệng nói gì đó nhưng chỉ biết than thở một hơi rồi thôi.

“Người đang chờ cái gì nhỉ?” Ngõa Tây Lý nheo mắt lại, tốc độ đám mây đen càng lúc càng chậm, sau đó đứng yên bất động.

“Chờ ta? Được rồi, ta sẽ làm cho ngươi hài lòng.”

Vừa dứt lời Ngõa Tây Lý đã bay lên trời, một quang dực (cánh ánh sáng) màu xanh xuất hiện ở sau lưng hần, sau đó cặp cánh đập nhẹ một cái đẩy thân hình hần vọt thẳng tới trước nhanh như tia chớp.

Căn bản không có quá trình gia tốc, trong nháy mắt khởi động, tốc độ Ngõa Tây Lý đã lên đến đỉnh, luồng không khí chung quanh thân thể hần nhẹ nhàng chấn động tạo thành từng đợt dao động vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng tựa như phụ trợ cho hần. Tiếp theo là một tràng thanh âm nổ vang như tiếng sấm rền vang vọng giữa không trung, những người thực lực kém bị tiếng nổ làm cho choáng váng đầu óc, hoảng sợ dừng tay. Ngay cả Quang Mang võ sĩ cũng lộ vẻ thống khổ, dùng hai tay che lỗ tai lại.

“Các con của ta, không cần phải sợ, không nên sợ, đây là lần điên cuồng sau cùng của bọn hần rồi.” Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước vẫn đang cố gắng ủng hộ tinh thần binh sĩ phe mình.

“Bọn họ nhất định...”

Còn chưa nói xong, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước đột nhiên im miệng, hai mắt trợn trừng thật to.

Chỉ trong nháy mắt đó, Ngõa Tây Lý đã vọt qua khoảng cách ngàn thước, dừng lại trên bầu trời quân đội Đại công linh, sau đó hai tay hần từ từ giơ lên, lấy thân thể của hần làm trung tâm từng đợt sóng gợn vô hình nhanh chóng lan tràn ra xa. Hơn nữa, hình ảnh kỳ dị này vẫn không ngừng bành trướng, qua chừng mười mấy giây, ở trong mắt vô số võ sĩ, không gian trên trời hoàn toàn vụn vụn, bầu trời xanh lam chậm rãi ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy như thực chất.

Hai tay Ngõa Tây Lý đẩy ra hai bên, theo sau tiếng rít trầm muộn là một cơn gió lốc khổng lồ đột nhiên thành hình, hàng vạn hàng chục vạn đạo Phong Nhận dao động, bay múa ở trong cơn lốc đó.

“Bạo Phong Sát Trận.”

Đây là bí kỹ cường đại chỉ có Phong hệ Thánh Vũ Sĩ mới có thể buông thả.

Vô số Phong Nhận mang theo lực sát thương kinh khủng, từng mảnh máu thịt bị cắn nát văng tung tóe ra bốn phía, quân kỳ tượng trưng cho sĩ khí biến thành vụn vụn bay lả tả trong cơn cuồng phong, ngay cả cột cờ bằng sắt cũng bị cắt gãy thành từng khúc.

Trong phạm vi cơn lốc bao phủ không có bất kỳ tính mạng nào có thể sống sót, Địa Long Thủ Hộ thoát nhìn rất chắc chắn lại bị cắt nát y như vỏ trứng gà vậy, đạo phòng hộ bể tan tành thì tiếp theo trúng đòn chính là gã võ sĩ ở bên trong. Về phần Bàn Thạch Thủ Hộ thì không cần phải nói, toàn bộ mọi thứ hoàn toàn không có một chút lực chống đỡ khi va chạm với lốc xoáy Phong Nhận.

Chân Hồng Chi Vũ uy phong mạnh mẽ chỉ còn lại vô số đốm lửa nhỏ nhoi, Thủy hệ võ sĩ thì triển bí kỹ tự giam mình Băng Bích mong cứu được một mạng, nhưng trước mặt cơn lốc xoáy kinh khủng àn, kỹ năng

tự cứu đó lại biến thành vô cùng buồn cười. Ngay sau khi Bằng Bích bị chém đứt thành từng khúc thì thân thể người ở trong đó cũng tự động rời ra đổ nhào xuống đất.

Chỉ có Võ Tôn dựa vào nguyên lực chiến giáp bên bả là có thể chạy ra ngoài tìm đường sống, nhưng khi bọn hắn thoát ra khỏi phạm vi cơn lốc bao phủ thì cước bộ lão đảo, đầu tóc bù xù, cả người đầm máu, không biết đó là máu của hắn hay là đồng bọn nữa.

Ngay khi Ngõa Tây Lý xuất thủ đã tuyên cáo vận mệnh của mấy ngàn võ sĩ, ở chỗ này Thánh giả chính là thần, những võ sĩ bình thường chỉ là con kiến hôi chờ bị ý chí của thần bóp thành bụi phấn.

“Hắn đang nói với chúng ta.” Ở phương xa, trên một cái kiệu lớn do ba mươi mấy tên võ sĩ khiêng, một người trung niên gương mặt ngăm đen nhẹ giọng nói.

“Quá thiếu kiên nhẫn.” Ở hướng khác nơi đường chân trời, một gã võ sĩ khoác áo choàng màu đỏ thở dài: “Vốn là một trận chiến tất thắng, chờ thêm một lát là được rồi, cần gì phải táo bạo như vậy. Ta hoài nghi hắn có thể chống đỡ Hắc Sơn Công tước được mấy phút đây?”

“Đại nhân, vậy thì chúng ta...” Tu do dự nói.

“Không, đây là cơ hội duy nhất của ta.” Phỉ Tể Đại công lắc đầu: “Bất kể nói thế nào, hắn cũng là một vị Thánh Vũ Sĩ, nếu như ta liên thủ với hắn vẫn không thể nào giết chết Hắc Sơn Đại công. Ha ha, xem như đây là một trận cuối cùng của ta.”

Tát Mỗ Nhĩ trợn mắt há mồm mặc kệ nước dãi nước mũi tràn lan ra mặt, nhìn càng cơn gió lốc khủng khiếp kia từ từ bay tới gần. Giờ phút này, đại não hắn đã không còn đủ dùng, chuyện gì xảy ra? Tại sao có một vị cường giả Thánh cấp xuất hiện ở chỗ này?

“Đại nhân, đi nhanh.” Một gã tùy tùng quát to một tiếng rồi vội vã bỏ chạy về phía sau. So sánh với những người khác thì hắn coi như cực kỳ trung thành rồi, bởi vì những tên tùy tùng khác đã sớm bỏ qua Tát Mỗ Nhĩ ở nơi này, chỉ biết cắm đầu chạy trốn.

Tát Mỗ Nhĩ như từ trong mộng chợt tỉnh, vội vàng sải bước chạy trốn, trong lúc cấp bách hắn vẫn còn tâm tư ngó chừng phương hướng cơn lốc, khoe miệng lộ ra nụ cười hả hê. Hưởng Ngõa Tây Lý đang công kích chính là vị trí Sơn Đế Hầu tước, quân đội do Sơn Đế Hầu tước mang đến đã bị cơn lốc tẩy lẽ chết mất bảy tám phần mười rồi.

Vì thế trong lòng Tát Mỗ Nhĩ âm thầm khoái trá, cho may chưa cái tội ngang ngược cần rửa, báo ứng, đúng là báo ứng.

Thật ra tố chất tâm lý Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước đã có thể xem là cứng cỏi, hiện tại trên mặt những Hầu tước khác và các vị quý tộc Đại công lĩnh đều lộ vẻ tuyệt vọng, hoảng sợ bỏ chạy như chó nhà có tang. Bọn họ đã không còn thấy tương lai và hi vọng, không ngờ Tái Nhân Hầu tước lại tìm được một vị cường giả Thánh cấp làm chỗ dựa, bọn họ xong đời rồi. Hơn nữa chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc, ngày sau Tái Nhân Hầu tước khẳng định sẽ tiến quân trả thù.

Chỉ có Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước là ngoại lệ, lúc mới bắt đầu bởi vì bị lực lượng áp đảo làm cho kinh sợ, nhưng sau đó hắn nhanh chóng khôi phục bình thường, con người không ngừng loạn chuyển, trong lòng suy nghĩ miên man. Hắn không sợ Tái Nhân Hầu tước, thật sự không được thì lão đầu hàng là được chứ gì? Lúc trước hai người cũng không có thù hận, Tái Nhân Hầu tước không cần thiết làm khó hắn.

Có cường giả Thánh cấp chỗ dựa, Tái Nhân Hầu tước đã trở thành người có lực cạnh tranh mạnh nhất cho vị trí Đại công. Chờ sau khi Tái Nhân Hầu tước được như nguyện vọng trở thành Đại công tước, hắn hiệu lực dưới trướng Tái Nhân ít nhất cũng có thể giữ lại cái ghế Hầu tước.

Ừ, nhất định phải làm người thứ nhất đầu nhập vào tên kia, như vậy mới được người ta coi trọng. Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước càng nghĩ càng kích động, cho rằng mình thật sự quá anh minh, nhưng vào lúc này hắn thấy một làn sóng thủy triều đen kịt đang ồ ồ kéo tới.

Ngõa Tây Lý vừa ra tay chính là một kích quỷ khiếp thần kinh, ngay cả đại nhân vật như Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước cũng phải lâm vào run rẩy sợ hãi hoảng chi những võ sĩ bình thường. Đám người Triệt Á nhất thời

cũng mất đi tâm tư tham chiến, đối phương có cả cường giả Thánh cấp, đây là chuyện trước đó bọn hắn không bao giờ nghĩ tới.

Tình hình phát triển tới hiện tại, cho dù bọn hắn giết chết mấy người Dịch Áo cũng không thể挽 hồi cục diện. Huống chi mấy tên đối thủ trước mắt rất tà môn, rõ ràng nhìn qua cấp bậc không cao nhưng thực sự đánh nhau không có một người nào dễ trêu chọc. Dịch Áo không cần phải nói, bọn hắn xuất động ba Cực Hạng võ sĩ cũng không thể ngăn cản đối phương, ngay cả cái tên Hỏa hệ võ sĩ chỉ biết buông thả Liệt Diễm Trảm kia cũng làm cho bọn hắn mãnh liệt rung động, đám người Triệt Á đứng cách biển lửa mấy chục thước vẫn có thể cảm giác được hơi nóng đập vào mặt. Cái loại khí thế hùng hực dường như muốn đốt cháy hết thủy này khiến cho từ đáy lòng bọn hắn mất tự chủ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Từ trong ngọn lửa truyền ra từng đợt thanh âm gào thét tức giận, gã Địa hệ võ sĩ bị vây ở bên trong đã lộ vẻ tuyệt vọng, Địa Long Thủ Hộ bị Liệt Diễm thiêu đốt bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt, đây rốt cuộc là bí kỹ gì? Thậm chí Địa Long Thủ Hộ vốn có năng lực phòng ngự mạnh nhất cũng không ngăn cản nổi.

Về phần gã Thủy hệ võ sĩ đã bị biển lửa lan tràn tới nhanh chóng đốt thành tro bụi, ngay cả xương cũng không có lưu lại.

“Đi !” Triệt Á quát lớn, đồng thời chậm rãi lui về phía sau, tiếp tục triển đấu đã không còn ý nghĩa gì nữa. Về phần hai người đồng bạn bị Ca Đồn vây khốn không phải là hắn không muốn cứu, mà là không thể ra sức. Một khi bí kỹ bọn hắn buông thả tiến vào phạm vi Hỏa Thịnh Yển lập tức biến mất không tung tích y như đá chìm đáy biển. Cường độ phòng ngự của bí kỹ này thậm chí vượt qua Địa Long Thủ Hộ.

Dịch Áo tránh ra khỏi đường lui của đối phương, đại cục đã định nên không cần thiết đuổi theo mấy người này, dã thú sắp chết còn biết cắn một nhát, nếu quả thật ép bách đối phương quá mức sẽ dẫn đến kết quả ngoài dự liệu.

Lôi Mông lục tục bò dậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn tới biển lửa nóng bỏng cách đó không xa. Nếu như không nhờ có mấy gã Cực Hạng võ sĩ liên thủ công kích đánh hắn bay ra xa như vậy, đúng là quá may mắn. Nếu không hắn bây giờ cũng chẳng khác hơn cái tên nằm ở trong biển lửa kia, bộ dạng đau khổ giãy dụa bên trong Hỏa Thịnh Yển của Ca Đồn quả thật là kinh khủng, Lôi Mông không bao giờ muốn tự mình cảm nhận một lần.

Phí Đức Sĩ đã sớm thoái lui sang một bên, nhiệt độ biển lửa cực cao ngay cả hắn cũng chịu không nổi, từ đó có thể suy đoán uy lực một chiêu Hỏa Thịnh Yển cường hãn tới mức nào.

Sau khi tiểu đội Cực Hạng võ sĩ rút lui, gã Địa hệ võ sĩ bị vây ở trong biển lửa có lẽ đã rõ ràng bản thân bị đồng bạn từ bỏ, hắn không cam lòng rống giận âm ỉ. Nhưng thời gian không qua bao lâu, thanh âm của hắn đã biến thành tiếng hét thê lương, từ ngoài nhìn vào có thể thấy nhìn trong biển lửa đang có một thân ảnh lao đảo điên cuồng đột phá, nhưng làm sao cũng không thể thoát khỏi biển lửa.

Lát sau trong biển lửa đã không còn tiếng động nữa, trước sau chỉ có vài phút, một gã Địa hệ võ sĩ cao cấp cứ như vậy chết ở trong tay Ca Đồn. Bí kỹ cường đại như thế làm cho Phí Đức Sĩ cũng không khỏi động dung, có lẽ Phí Đức Sĩ đủ khả năng giết chết một gã Địa hệ Cực Hạng võ sĩ, nhưng lại không thể thông dong giống như Ca Đồn, có thể không cần để ý tới công kích của những người khác, đây mới đúng là một chiêu công phòng nhất thể chân chính.

Ánh lửa tan hết, Ca Đồn mặt mày tái nhợt xuất hiện ở trước mắt mọi người, nhìn bộ dạng chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, hắn đã hao phí không ít nguyên lực.

Ca Đồn xoay người, trợn mắt nhìn về phía Lôi Mông: “Ta không phải đã bảo ngươi mau tránh ra hay sao? Vì sao ngươi còn chạy tới nơi này? Không muốn sống nữa hả?”

Lôi Mông bắt đầu dĩ gãi gãi đầu, không, lần này coi như là khổ uổng phí rồi. Nếu hắn sớm biết Ca Đồn thi triển bí kỹ có chức năng phòng ngự, hắn ngu đến mấy cũng không xông vào chịu chết.

Ca Đồn đang định nói điều gì đó nhưng vẫn phải nhịn xuống. Thật ra trong lòng hắn đang rất cảm động, nhưng chính là vì như vậy hắn mới tức giận. Một khi Lôi Mông xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, hắn làm sao tha thứ cho bản thân được?

Dưới tình huống đó, chỉ cần Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông yếu hơn một chút, chỉ sợ là diệt vong sớm nửa giây, Lôi Mông sẽ có kết quả rất bi thảm, không chết cũng phải trọng thương. May là, Lôi Mông thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ có cường độ vượt xa võ sĩ cùng giai, hết thấy là phải quy công cho những đợt huấn luyện của Dịch Áo. Nhờ bị hai người Dịch Áo và Ca Đồn hành hạ mấy tháng, Lôi Mông đổ mồ hôi không có uổng phí, năng lực kháng đòn từ từ tiến triển nhảy vọt. Nếu đổi lại là trước kia, bị mấy đòn liên kích cường hãn như vậy đập vào, sợ rằng hiện tại Lôi Mông không thể bò dậy nổi.

Mấy người nhìn về phía chiến trường chính, giờ phút này liên quân Đại công lĩnh đã loạn không còn trận thế gì nữa. Ngõa Tây Lý tung ra một kích không chỉ là giết chết gần ngàn võ sĩ, mà còn đánh tan cả ý chí chiến đấu của đối phương.

“Ý?” Dịch Áo là người đầu tiên phát hiện dị thường, một góc chiến trường khác, không biết từ lúc nào bỗng nhiên hiện ra một đội võ sĩ khôi giáp màu đen ngăn cản đường lui liên quân Đại công lĩnh. Quân đội này vừa mới gia nhập chiến trường tinh thần dâng cao như cầu vồng, phe còn lại là bại binh chạy tán loạn, hai bên đụng vào nhau thì kết quả không cần phải đoán. Các võ sĩ hắc giáp (giáp đen) giống như một cỗ chiến xa từ từ nghiền ép xuyên vào trận doanh liên quân Đại công lĩnh.

Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước mở to hai mắt nhìn không thể tin nổi, bầy rập, đây tuyệt đối là bầy rập. Dịch Áo không biết thân phận đội võ sĩ giáp đen này nhưng Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước lại biết rất rõ ràng. Chỉ có Kỵ sĩ đoàn của Hắc Sơn công quốc mới có thể mặc khải giáp toàn thân như thế này. Là vì Hắc Sơn công quốc có một loại đặc sản khoáng thạch mang tính chất kỳ lạ, chế tạo ra khải giáp chẳng những trọng lượng tương đối nhẹ, hơn nữa còn có mười phần dẻo dai. Ngay cả Quang Mang võ sĩ cấp thấp thả ra bí kỹ cũng rất khó xuyên thấu, dĩ nhiên loại khải giáp này không thể nào chế tạo số lượng lớn, toàn bộ Hắc Sơn công quốc chỉ có không tới một ngàn bộ mà thôi.

Cường giả cấp bậc Võ Tôn tự nhiên không cần khải giáp, nhưng đối với Cực Hạn võ sĩ và Quang Mang võ sĩ mà nói, bộ khải giáp này có ý nghĩa rất quan trọng. Nhất là những võ sĩ không phải Địa hệ, nhờ có khải giáp bảo vệ sẽ gia tăng năng lực sinh tồn lên rất nhiều.

Tại sao Kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ của Hắc Sơn công quốc lại xuất hiện ở nơi này? Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước cho ra phản ứng đầu tiên chính là Tái Nhân phản bội Phỉ Tế, đầu phục Hắc Sơn Đại công. Đây không phải là chuyện không thể, bằng không làm sao giải thích được Tái Nhân tìm ở đâu ra nhiều cường giả Võ Tôn như vậy, còn có vị Thánh giả đột nhiên xuất hiện kia nữa. Chính là người nọ xuất hiện dẫn đến liên quân Đại công lĩnh nhanh chóng tan rã.

Vì thế một vấn đề mới lại phát sinh, đầu nhập vào Tái Nhân còn có thể coi như là né ác đầu thiện, dù sao lý do của cuộc chiến tranh này bộc phát cũng rất khiến cường, nhưng so sánh chuyện này và đầu nhập Hắc Sơn Đại công lại là hai việc hoàn toàn khác nhau. Đó là triệt đầu triệt đuôi phản bội, bởi vì hai bên đại diện cho hai Công quốc, các đại nhân vật ở trên đại lục này có ý thức lãnh địa vô cùng cường liệt. Bọn họ có thể tiếp nhận thay đổi chủ nhân, nhưng lại không thể tha thứ nếu bị những Công quốc khác thôn tóm.

Liên quân Đại công lĩnh và Tái Nhân Hưu tước đánh nhau kịch liệt đến mức nào chỉ thuộc về nội bộ đấu tranh. Một khi Hắc Sơn công quốc tham dự vào thì tính chất sẽ hoàn toàn thay đổi, đó chính là xâm lược trắng trợn.

Từ trước tới giờ Tất Mỗ Nhĩ chưa bao giờ lâm vào tình cảnh khó xử như thế này, tất cả sinh lộ tựa hồ đã bị đoạn tuyệt, phản kháng hiển nhiên là tử lộ, nhưng đầu hàng thì ... dù sao Tất Mỗ Nhĩ cũng là cường giả Võ Tôn, lòng tự ái vô giả không cho phép hắn bộc lộ hành vi khúm núm sợ hãi. Nếu như hắn khuất phục dễ dàng, chỉ sợ sẽ không còn tư cách ngồi vào vị trí Hưu tước lĩnh, cũng không thể nào giằng co với Sơn Đế Hưu tước nhiều năm như vậy.

Một đám mây đen nhẹ nhàng lướt xuống sát mặt đất ở trước mặt Kỵ sĩ đoàn, nhiệt độ chung quanh bất chợt giảm xuống rất nhanh. Tất Mỗ Nhĩ nhìn về phía đám mây đen kia, trái tim nhảy lên kịch liệt, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện đáng sợ. Nếu hắn không nhớ lầm, Hắc Sơn Đại công chính là Thủy hệ Thánh Vũ Sĩ, đám mây đen kia kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ...

Phảng phất như muốn chứng thật Tất Mỗ Nhĩ phán đoán, đám mây đen nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt đã khuếch trương lên tới phạm vi gần ngàn thước, toàn bộ liên quân Đại công lĩnh bị đám mây đen

cuốn vào bên trong nhất thời động tác trở nên chậm chạp, phẳng phất như bị xiềng xích vô hình trói buộc chặt thân thể vậy, năng lực di động bị trì trệ rất nhiều.

Chỉ là một đám mây đen đã làm cho vài trăm võ sĩ mất đi năng lực hành động, Kỵ sĩ đoàn của Hắc Sơn công quốc lập tức vọt tới ra tay tàn sát các võ sĩ liên quân Đại công lĩnh không chút khách khí.

274. Chương 274: Chiến Hữu Không Đáng Tin Cậy

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 274: Chiến hữu không đáng tin cậy

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngõa Tây Lý đứng yên bất động trên bầu trời dùng ánh mắt lạnh đậm nhìn thấy hết thấy mọi chuyện phát sinh, lúc hắn cảm ứng được người nọ tồn tại, Ngõa Tây Lý còn tưởng rằng đối phương là cùng một bọn với liên quân bên kia. Nhưng bây giờ nhìn lại hình như không phải như thế, các kỵ sĩ giáp đen chém giết liên quân Đại công lĩnh tới không có một chút lòng thương hại nào cả, có lẽ cả hai là kẻ thù không đội trời chung thì đúng hơn.

Hồi lâu sau đám mây đen không tiếp tục lan tràn ra bốn phía nữa, mà từ từ tụ tại một chỗ. Lấy nhãn lực Ngõa Tây Lý cũng không thể nhìn xuyên qua màn mây mù để cố định vị trí đối phương.

Bên trong mây mù, một người trung niên đang lăng lẳng dõi mắt quan sát tình hình phía trước, vốn hắn có dự định đợi cho hai bên liều mạng lưỡng bại câu thương mới xuất hiện thu thập tàn cuộc, nhưng Ngõa Tây Lý bỗng dưng xuất hiện đã làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Xem ra ở trong lãnh địa của Phỉ Tể đại công đứng là ngọa hổ tàng long mà, một Hầu tước nho nhỏ cũng có thể tìm được Thánh giả trợ trận. Thế nhưng điều này cũng không có ý nghĩa gì cả, dung mạo Ngõa Tây Lý đã nói rõ lực lượng của hắn đang đứng ở thời kỳ suy thoái, vì vậy người trung niên có lòng tin đánh bại đối thủ. Mặc dù sẽ phải hao phí một phen trắc trở nhưng không có sự lựa chọn nào khác. Hắn không thể lưu lại một tai họa ngầm nguy hiểm như thế, đối phương lại là Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, hắn không muốn sau này ngay cả ăn ngủ cũng không được yên ổn.

Bây giờ hắn đang kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì hắn rất rõ ràng đối mặt một vị Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, chỉ sợ đối phương đã bắt đầu già yếu cũng không phải là hắn có thể đuổi theo kịp. Hy vọng tiêu trừ tai họa ngầm triệt để cũng không phải là chuyện dễ dàng, hắn không thể biểu hiện quá mạnh mẽ tránh cho vừa mới giao thủ đã hù dọa đối phương chạy trốn, cũng không thể biểu hiện được quá yếu đuối, nếu không sẽ làm cho đối phương sinh lòng nghi ngờ.

Ngõa Tây Lý nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn và đối thủ đều ôm đồng dạng ý nghĩ, cho nên hắn không có buông thả Phong Ngân. Trong vòng mấy năm qua, lần đầu tiên hắn chiến đấu chân chính là cái lần gặp gỡ Địch Uy. Cũng chính trong trận chiến ấy, Thần Điển mà Địch Áo đưa đã làm cho hùng tâm ngày xưa của Ngõa Tây Lý trỗi dậy.

Người phát hiện Hắc Sơn Đại công cùng lúc với Ngõa Tây Lý là Phỉ Tể Công tước ẩn núp trong bóng tối, tiếp theo chính là An Đông Ny. Lúc trước nàng định bay ra khỏi chiến trường từ hậu phương đột nhiên nhìn thấy phía chân trời xuất hiện một đám mây đen kỳ lạ. Sau đó Hắc Sơn Đại công hạ lệnh toàn quân xuất kích cũng không cần che dấu khí tức của mình nữa, vì thế An Đông Ny cảm ứng được một cỗ áp lực kinh khủng ập vào mặt, trong lòng hoảng hốt lập tức quay người thay đổi phương hướng khác.

Bay đến trên đầu loạn quân Đại công lĩnh, có lẽ là do thiên ý đùa bỡn, ở bên trong vô số thân ảnh, nàng hồ hững liếc mắt lại thấy được Đặng Khẳng đang hoảng sợ chạy trốn. Vào lúc này Đặng Khẳng không biết địa phương trước mặt cực kỳ nguy hiểm, cho là sinh lộ nên cầm đầu chạy về phía trước.

Trên mặt An Đông Ny lộ ra vẻ thương xót và chua cay nồng đậm, nàng dừng đột nhiên dừng lại rồi đột ngột chuyển hướng lao về phía Đặng Khăng. Khi đến gần nàng giơ tay ra nắm lấy bả vai Đặng Khăng, sau đó bay thẳng lên trời cao.

Đặng Khăng bị dọa cho sợ hết hồn, vừa ra sức giãy dụa vừa chuẩn bị buông thả bí kỹ, sau một lát chợt nhìn thấy thân ảnh An Đông Ny. Thân thể Đặng Khăng cứng ngắc lại, sau đó hoàn toàn buông lỏng, vừa mừng vừa sợ kêu lên: “An Đông Ny, nàng trở lại rồi hả?”

Khuôn mặt An Đông Ny lạnh như băng không thèm trả lời Đặng Khăng, chỉ lẳng lặng khởi động Phong Dực bay sang rìa chiến trường.

Khi hai người rời khỏi chiến trường một khoảng tương đối xa, An Đông Ny bắt đầu lao xuống đất, lạnh lùng buông tay thả Đặng Khăng ra.

“Đặng Khăng, ngươi tự tìm đường sống đi.” An Đông Ny thản nhiên nói, tầm mắt của nàng lại nhìn về chiến trường ở phương xa. Liên quân đến từ Đại công lĩnh vốn đã tan tác, hiện tại phía trước có thêm quân đội địch nhân hùng hổ chặn đường càng thêm hỗn loạn, còn quân đội Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành cũng phát hiện ra tình huống dị thường, đang cố gắng tập trung đội hình lại.

“Nếu như địch nhân bên kia đánh thắng thì người đầu hàng là ổn rồi, bọn họ sẽ không dả thương tiểu nhân vật không có lực uy hiếp như ngươi. Nếu như là quân đội Dịch Áo đánh thắng, ngươi có thể lộ ra thân phận của mình, nói ngươi là bằng hữu Dịch Áo, bọn họ cũng sẽ không làm hại ngươi. Sau đó ngươi quay trở về lãnh địa của mình yên lặng làm Bá tước đi, không nên tham dự phân tranh bên ngoài nữa.”

Đặng Khăng nhận ra trong lời An Đông Ny nói có mùi vị chia ly, hơn nữa còn là vĩnh biệt, khuôn mặt từ từ cứng lại, ngơ ngác nhìn sang An Đông Ny, thật lâu sau mới ngập ngừng nói: “An Đông Ny, nàng thật sự muốn đi?”

“Cần phải đi.” An Đông Ny cười cười: “Ta tiếp tục lưu lại chỉ có thể làm cho hai người chúng ta chán ghét và căm hận lẫn nhau mà thôi. Đặng Khăng, ngay từ lúc mới bắt đầu chúng ta đã sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi.”

Dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm, mọi chuyện đã phát sinh cho đến nước này Đặng Khăng hiểu rằng con đường giữa hắn và An Đông Ny đã kết thúc. Bởi vì An Đông Ny đang chất vấn từ gốc của cuộc hôn nhân, rồi nụ cười chế nhạo từ sâu trong linh hồn làm cho hắn lắc đầu bất lực, còn cả tình cảm và ước mơ chung giữa hai người nữa. Nếu như những thứ đó đều là sai lầm, vậy thì cuộc hôn nhân của bọn họ đã hoàn toàn biến thành vô nghĩa.

Không biết tại sao từ trong mông lung Đặng Khăng lại có cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tựa hồ tảng đá nặng nề áp trong lòng vô số năm chợt biến mất vào hư không, cảm giác mất mát khiến cho nước mắt từ từ lan xuống gò má của hắn. Đây không phải là diễn trò, lấy tính cách ngoại nhu nội cương của An Đông Ny, bây giờ diễn trò đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, hắn thật sự không đành lòng.

“Chúng ta ở chung một chỗ chỉ có thể thương tổn lẫn nhau. Đặng Khăng, nếu như ngươi cưới một nữ tử người bình thường, có lẽ ngươi sẽ sống rất hạnh phúc, ngươi có thể tận tình bày ra sự cường đại và kiêu ngạo của mình để cho nàng ngưỡng mộ ngươi, đây là cảm giác ngươi cần phải có.” Ánh mắt An Đông Ny tràn đầy bất đắc dĩ, nàng tính ngộ quá muộn, tính ngộ ngày hôm nay cũng làm cho nàng mất đi rất nhiều.

“Chỉ cần có ta ở bên cạnh ngươi, ngươi sẽ cảm thụ áp lực lớn lao, bởi vì ngươi không muốn trở thành trò cười cho người khác. Khi làm Tước sĩ ngươi lại muốn trở thành Nam tước, trở thành Nam tước lại muốn có lãnh địa của riêng mình, có lãnh địa rồi tiếp tục muốn trở thành Bá tước. Thật ra ẩn trong xương cốt của ngươi là một tính cách không thích tranh đấu, ngươi thủy chung chặt vật đi về phía trước đơn giản chỉ là vì sự tồn tại của ta ép ngươi, đúng không?”

Đôi môi Đặng Khăng run rẩy kịch liệt, lời An Đông Ny nói giống như lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trong nội tâm hắn, vẫn là An Đông Ny hiểu rõ hắn nhất, cũng hiểu rõ khổ tâm của hắn. Hắn quá mệt mỏi, hắn không thích cuộc sống đao quang kiếm ảnh, cũng không muốn cả ngày sống trong không khí lục đục lạnh nhạt với nhau. Hắn bước từng bước khó khăn về phía trước chỉ là muốn xác định thân phận, một thân phận có thể xứng đôi với An Đông Ny.

Nhất là sau khi An Đông Ny trở thành Vô Tôn nhưng không có bí kỹ cao cấp để tu luyện. Hắn sống cả ngày ở trong khuất nhục, mặc dù không có ai trách móc gì hắn, nhưng tận trong tim hắn càng ngày càng nhạy cảm, nghe thấy đám người hầu nói giỡn, hắn cảm thấy đối phương đang len lén châm biếm bản thân, thấy An Đông Ny đang trầm tư, hắn liền cho rằng trong lòng An Đông Ny nhất định đang oán trách hắn bất lực.

Kể từ khi hắn đón nhận An Đông Ny đã đeo lên lưng một gánh nặng mà hắn không thể nào chịu nổi, hoặc có thể nói đó là áp lực tâm lý. An Đông Ny giống như một cây roi tùy thời quất mạnh vào lưng hắn, An Đông Ny càng cường đại, thống khổ trong tâm hắn lại càng sâu.

Không có ai nguyện ý xem xét kỹ và phân tích nỗi thống khổ của mình, Đặng Khăng cũng vậy. Nhưng bây giờ hắn và An Đông Ny đã đi tới điểm cuối, hết thảy mọi chuyện trong quá khứ cũng biến thành mây khói phù du. Hắn rốt cuộc có thể nhìn thẳng rồi, vì vậy đột nhiên hiểu ra rất nhiều thứ, hắn là vì thân phận xứng đôi với An Đông Ny mà cố gắng theo đuổi quyền thế. Nhưng trong quá trình theo đuổi đó, hắn từ từ lạc mất bản tâm, một lần lại một lần đẩy An Đông Ny vào trong nguy cấp.

“Đặng Khăng, ngươi là một người tốt, nếu như đại lục giữ vững hòa bình thì ngươi sẽ là một lãnh chủ thương yêu dân chúng, biết không? Đây là điểm ta kính nể ngươi.” An Đông Ny nhẹ giọng nói: “Nghe ta một câu, sau khi trở về nên yên lặng làm Bá tước, chức vụ Bá tước đã là đỉnh phong của ngươi rồi. Nếu theo đuổi quá cao quá xa chỉ mang đến cho ngươi tai họa ngập đầu, nếu địch nhân bên kia thắng lợi, bọn họ sẽ không cho phép ngươi làm Bá tước, vậy thì cứ về nhà, trong hầm rượu của chúng ta có một gian mật thất. Bởi vì trước kia ngươi luôn tiêu tiền như nước, ta suy nghĩ cho tương lai của chúng ta nên lừa gạt ngươi len lén giấu xuống một khoản tài phú, hãy lấy số tiền đó dẫn theo người đàn bà kia trốn đến một sơn thôn vắng vẻ, mặc dù tiền tài không nhiều nhưng cũng đủ cho các ngươi không lo lắng chuyện tình cơm áo.”

Nghe đến mấy câu này, Đặng Khăng không thể khống chế tâm tình của mình nữa rồi, từng giọt nước mắt men theo gò má không ngừng nhỏ xuống đất.

275. Chương 275: Khôi Phục Tâm Thái

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 275: Khôi phục tâm thái

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

An Đông Ny nhìn sang Đặng Khăng, trong lòng âm thầm nói lời cáo biệt với người nam nhân mà nàng từng nguyện ý giao ra tất cả, đồng thời cũng cáo biệt quá khứ. Sau đó nàng triển khai Phong Dực phóng tới chiến trường ở phương xa.

“An Đông Ny, nàng định làm gì?” Đặng Khăng khẩn cấp hô to.

An Đông Ny không quan tâm gì đến người nam nhân này nữa, hiện tại nàng không muốn lại có bất kỳ quan hệ nào với hắn. Mới vừa rồi bên phía Dịch Áo đã chiếm ưu thế, thân là một nữ nhân mất chỗ nương tựa, nàng không muốn gặp mặt người quen, thế nhưng đột nhiên xuất hiện địch nhân quá hung hãn, trong đó còn ẩn tàng cường giả cực kỳ đáng sợ. Vì thế quyết định giúp Dịch Áo một lần, dù sao nàng vẫn có cảm giác thiếu nợ Dịch Áo.

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước mạo đẹp mới vừa chớm nở đã bị làn nước lũ kia cắt đứt, những tên xem như cơ trí chạy thoát ra ngoài, nhưng vẫn không thể trốn khỏi vận mệnh cay nghiệt, trong một cái chớp mắt đã bị làn nước lũ kia xuyên qua, cắt nát thân thể thành từng khúc.

Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng đang cố gắng chỉnh đốn trận hình chuẩn bị ứng biến, bọn họ đã nhận ra đám địch nhân xa lạ kia mang ý đồ bất thiện, một trận chiến nảy lửa lại sắp phát sinh.

Ngõa Tây Lý neho mắt nhìn ra phương xa, sau đó chậm rãi cất bước đi thẳng tới.

Từ trên cao dõi mắt nhìn xuống sẽ thấy được quân đội Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng đã ngừng truy kích, dần dần tụ lại một chỗ. Còn bên phía liên quân Đại công lĩnh thì đang cầm đầu chạy ra khỏi chiến trường, bọn họ bất chấp cả quy tắc, bất chấp va chạm lẫn nhau, cứ một mực hoảng sợ chạy trốn. Thế nhưng cơn lũ màu đen kia khí thế như cầu vồng xuyên qua hết thủy trở ngại.

Mặc dù Ngõa Tây Lý không có quân quyền nhưng đã trải qua vô số lần chiến đấu quy mô lớn, hẳn chỉ liếc mắt là nhận ra quân đội địch nhân đột nhiên xuất hiện kia đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị hoàn mỹ, thuộc về quân chính quy chân chính, lực chiến đấu vượt xa quân đội Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành. Nếu quả thật chiến đấu chính diện, bên phía Tái Nhân Hầu tước nhất định sẽ tổn thất cực kỳ thảm thiết.

Thật ra mỗi người đều có thói quen riêng, Ngõa Tây Lý cũng không ngoại lệ, trước kia hay bây giờ cũng thế, hề gặp phải tình huống tương tự hẳn sẽ cho ra quyết định giống nhau.

“Giết !”

Lấy lực một người đối kháng một chi quân đội, một tòa thành, thậm chí là một quốc gia, chỉ cần diệt trừ đầu não của địch nhân, mấy tên võ sĩ cấp thấp còn lại sẽ không đáng để lo lắng.

Ôm quyết tâm chí lớn như thế, thông thường về mặt Ngõa Tây Lý phải lộ ra vẻ gì đó mới đúng, ví như cười to mấy tiếng, hoặc là mỉm cười khinh miệt, hàn quang xẹt qua tròng mắt ...vân ...vân, như thế mới phối hợp với hành động của hẳn.

Nhưng Ngõa Tây Lý không lộ ra gì cả, chỉ đậm mặt chậm rãi bước tới trước.

Đối mặt cường giả Thần Vực, hẳn mang bộ dạng như vậy, đối mặt với cường giả Thiên Không Thành, Sư Tâm đế quốc, hẳn vẫn như vậy. Từ trước tới giờ Ngõa Tây Lý chưa từng tự hào vì thành công đánh chết những cường giả khác. Có lẽ lúc còn trẻ, hẳn cũng từng có cảm giác kích động, nhưng đã trải qua quá nhiều lần, tâm hẳn đã sớm thành thực, hoặc có thể nói là chết lặng rồi. Đồng thời tầm mắt của hẳn cũng nhìn xa hơn, những cường giả ngã xuống sau lưng hẳn sẽ chỉ ra điểm sai lầm cho hẳn rút kinh nghiệm. Vì thế ở trong suy nghĩ của hẳn, tư tưởng kiêu ngạo về quá khứ thật sự là ngây thơ và vô cùng nguy hiểm.

”Đúng là một tên cuồng vọng không biết sống chết. Ở trong rừng rậm, Phỉ Tể Công tước đang dặm chân tiết hận, ở khoảng cách này hẳn không nhìn thấy Ngõa Tây Lý. Nhưng Ngõa Tây Lý và Hắc Sơn Công tước đều không có ý định che dấu khí tức của mình, nên hẳn có thể cảm ứng được khí tức Hắc Sơn Công tước không hề di động, mà Ngõa Tây Lý đang chậm rãi tiến tới gần đối phương.

Ở trong mắt hẳn, hành vi này của Ngõa Tây Lý chính là kiêu ngạo và điên cuồng, một mình đi đối mặt với Hắc Sơn Công tước, đối mặt với các cường giả Hắc Sơn công quốc quả thực là tự tìm đường chết.

Mới vừa rồi hẳn còn quyết định chủ ý muốn liên thủ với Ngõa Tây Lý công kích Hắc Sơn Công tước, nhưng bây giờ đã bắt đầu do dự, chiến hữu như vậy thực sự không đáng tin cậy.

“Đại nhân.” Tu đang định khuyên nhủ Phỉ Tể Công tước, xem ra uy năng của Hắc Sơn Công tước đã sớm lưu lại trong lòng hẳn bóng ma quá sâu đậm rồi.

“Chuẩn bị đi, Tu.” Phỉ Tể Công tước cắt đứt lời thủ hạ, hẳn dù sao cũng là người sáng lập ra công quốc, năng lực quyết định những chuyện như thế này vẫn phải có. Huống chi, hẳn đã không còn đường lui nữa, cho dù cái tên chiến hữu kia vừa phát tay đã bị Hắc Sơn Công tước giết chết, hẳn cũng phải đi ra.

Nhìn thấy Ngõa Tây Lý một mình đi tới chiến trường, đám người Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt liếc nhau một cái, bọn họ đều cảm nhận được áp lực khó tả từ trong mây đen truyền ra, không thể nghi ngờ chút nào, Thống soái địch nhân chắc chắn ở trong đó. Hơn nữa, người này có thể tạo thành áp lực khổng lồ đối với bọn họ, khả năng rất lớn đó là một vị cường giả Thánh cấp.

Sau khi tập hợp đội ngũ xong, đám người Tái Nhân Hầu tước chậm rãi di động về phía trước, bọn họ cũng muốn diệt trừ chướng ngại dùm cho Ngõa Tây Lý. Nhưng bọn họ rõ ràng đến cấp bậc như Ngõa Tây Lý căn bản không thể nào bị ám toán, nếu muốn giúp Ngõa Tây Lý thì đừng mang phiền toái đến cho hẳn là được rồi.

Lúc này thân ảnh An Đông Ny bay tới làm cho mấy người Tái Nhân Hầu tước chú ý, đối phương vẫn còn có một vị Phong hệ Võ Tôn cũng là một chuyện cực kỳ khó giải quyết, Phong hệ võ sĩ cao cấp tạo ra tác dụng rất lớn ở trên chiến trường, nhất là dưới tình huống phe kia không có Phong hệ Võ Tôn. Tái Nhân Hầu tước hiểu rõ điều này thâm sâu vào người, nếu như Phật Lang duy không phải là Phong hệ võ sĩ có thực lực gần bằng cấp bậc Võ Tôn, sợ rằng vài năm trước đã chết ở trong tay Tái Nhân Hầu tước rồi.

An Đông Ny bay đến vị trí cách đám người Tái Nhân Hầu tước hơn mười thước thì ngừng lại, khoảng cách này là vừa đủ, có thể dễ dàng nói chuyện với nhau mà không làm cho đối phương nghi ngờ.

“Ta tìm Dịch Áo.” An Đông Ny quét mắt một vòng nhưng không phát hiện thân ảnh Dịch Áo, trên chiến trường gần vạn người rất khó tìm thấy một người nào đó. Dịch Áo lại không phải là cường giả Võ Tôn như Tái Nhân, có thể chạy ra tiền tuyến mà không có kỵ. Cho nên mới nói Đặng Khăng tương đối may mắn, nếu không phải nhờ An Đông Ny trong lúc vô tình phát hiện ra hắn, cho dù không bị Kỵ sĩ đoàn của Hắc Sơn công quốc giết chết, Tất Mỗ Nhĩ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tìm Dịch Áo? Tất cả mọi người đồng thời ngẩn ra, ở đây có Lâm Tái chung đụng với Dịch Áo một đoạn thời gian khá dài, nhưng ngay cả nàng cũng không biết Dịch Áo có quen biết một vị Phong hệ Võ Tôn.

Khi ánh mắt mọi người rơi vào cặp chân An Đông Ny liền động dung, một Võ Tôn mất đi hai chân chỉ dùng nguyên lực chiến giáp để chống đỡ thân thể? Đến lúc này mọi người đã hiểu tại sao An Đông Ny thủy chung không có tấn đi nguyên lực chiến giáp, nếu như không phải chuẩn bị động công kích sẽ không có ai giữ mãi trạng thái nguyên lực chiến giáp. Đạo lý này rất đơn giản, mặc dù nguyên lực chiến giáp hao phí nguyên lực tương đối ít, hoàn toàn ở trong phạm vi Võ Tôn có thể thừa nhận, nhưng trong lúc sinh tử tương giao có thể nhiều nguyên lực hơn đối thủ một chút đôi khi sẽ tạo thành hai kết quả hoàn toàn khác nhau.

Một người mất đi hai chân lại có thể trở thành Võ Tôn, năng giao ra bao nhiêu nhân nại và mồ hôi, một người bình thường tuyệt đối không thể nào tưởng tượng nổi.

An Đông Ny đã quen với ánh mắt như vậy, chỉ an tĩnh đứng tại chỗ, vẻ mặt bình thản vô cùng.

Ngược lại thì Dịch Áo ở phía sau đội ngũ đã thấy được An Đông Ny, bởi vì An Đông Ny thật sự quá bất mắt, nguyên lực chiến giáp bao phủ toàn thân ánh sáng không ngừng lưu chuyển, phía sau còn có đôi quang đực màu xanh dài mấy chục thước, thanh thể lớn như vậy không làm cho hắn chú ý mới là lạ đó.

“An Đông Ny, sao ngươi lại tới đây?” Dịch Áo sợ An Đông Ny và đám người Tái Nhân Hầu tước phát sinh hiểu lầm, vội vã thi triển mấy lần Phong Ưu Nhã chạy tới.

Đám người Tái Nhân Hầu tước thấy Dịch Áo quả thật nhận thức đối phương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta tới giúp ngươi.”

Những người khác nghe thấy An Đông Ny nói tinh thần không khỏi rung lên một cái, một vị Phong hệ Võ Tôn chưa chắc có khả năng thay đổi chiến cuộc, nhưng không thể nghi ngờ người đó sẽ tăng cường sức mạnh cho phe bọn họ rất lớn.

Dịch Áo nhất thời không biết nên nói gì cho phải, từ khi nhận được tin tức trong miệng Đường Ân, trước đó đã nói chuyện An Đông Ny cho Ngõa Tây Lý nghe. Nếu không, một Phong hệ Võ Tôn xuất hiện ở trong trận doanh đối phương, Ngõa Tây Lý rất có thể sẽ xuất thủ giết chết An Đông Ny ngay lập tức.

Dịch Áo không ngờ rằng An Đông Ny sẽ chạy tới giúp mình, đối với Dịch Áo đây đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng Đặng Khăng là thủ hạ Tất Mỗ Nhĩ, dựa theo tính cách Đặng Khăng, hắn tuyệt đối không đồng ý An Đông Ny làm như vậy.

“An Đông Ny, chuyện này... thương lượng với Đặng Khăng chưa?” Dịch Áo chần chờ hỏi.

“Ta đã đưa hắn đi rồi, chỉ cần hắn không chủ động quay trở lại chiến trường hắn là không có nguy hiểm gì.” An Đông Ny không trả lời trực tiếp vấn đề Dịch Áo hỏi.

276. Chương 276: Một Chiêu Chấn Quân Hùng

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 276: Một chiêu chấn quân hùng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo nhạy cảm phát hiện An Đông Ny có chỗ khác thường, giọng nói khi nhắc tới Đặng Khẳng phi thường đậm đặc, giống như chỉ là một người xa lạ. Nhưng đối phương đã không muốn tiếp tục đề tài này, thì hẳn không cần phải nói thêm làm gì. Địch Áo khẽ gạt đầu một cái rồi giới thiệu An Đông Ny cho đám người Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt.

Mọi người rất khách khí đối với An Đông Ny, cái đó không có quan hệ gì tới Địch Áo, cũng không phải là vì An Đông Ny có thân phận Võ Tôn, mà là do An Đông Ny đáng để bọn họ tôn kính. Nếu đổi thành bất cứ người nào trong bọn họ bị mất đi hai chân cũng rất khó lòng đạt tới thành tựu như ngày hôm nay.

Có An Đông Ny gia nhập liên minh, đám người Tái Nhân Hầu tước lại gia tăng lòng tin thêm mấy phần, bây giờ chỉ nhìn Ngõa Tây Lý có thể đối phó được thống soái đối phương hay không thôi. Chỉ cần Ngõa Tây Lý chiến thắng, phe bọn họ tất nhiên tinh thần tăng cao, những kia đám kỵ sĩ hắc giáp kia hung mãnh cỡ nào cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Giờ phút này, đám kỵ sĩ hắc giáp Hắc Sơn công quốc từ từ tìm hãm thế công, nhóm bại binh Đại công lĩnh đã ý thức được tình cảnh của mình, lúc trước đã bị Ngõa Tây Lý đánh ra một kích kinh thiên động địa hù cho bề mặt mới liều mạng chạy trốn. Nhưng khi bọn họ phát hiện chạy trốn cũng không tránh được vận mệnh tử vong, ngược lại bị kích phát hung tính, trước sau đều phải chết còn không bằng cố tìm vài tên đi chung cho vui. Bởi vì phần lớn người ôm tâm lý này trong lòng, liên quân Đại công lĩnh đột ngột bộc phát ra lực chiến đấu không tưởng tượng nổi, hoàn toàn là một đường liều mạng chém giết, căn bản không cần để ý bí kỹ địch nhân có công kích vào người.

Những người bị một kích mất mạng thì không cần phải nói, những người trọng thương vừa ngã xuống đất cũng nỗ lực chống đỡ thân thể nhảy lên, dùng một tia khí lực cuối cùng phóng thích bí kỹ, nếu không đánh chết người, lão tử có thể đánh chết ngựa của người, bí kỹ cấp thấp không thương tổn được võ sĩ hắc giáp? Không sao, vậy thì lấy mạng điền vào, một người không được thì hai người, hai không được liền bốn, từng đám võ sĩ liều mạng nhảy tới ôm cứng ngựa hoặc chân người lôi kéo xuống đất, cưỡi rắn đập vào mặt đối phương.

Kỵ sĩ đoàn đúng là võ sĩ tinh nhuệ tạo thành, nhưng đó là chỉ năng lực khi lên chiến trường, không liên quan nhiều tới cấp bậc của bọn họ. Phần lớn kỵ sĩ hắc giáp của Hắc Sơn công quốc là do Quang Mang võ sĩ và Cực Hạn võ sĩ hợp lại, không có khả năng giáp phòng hộ đám bại binh sử dụng nắm đấm trực tiếp cũng có thể tạo thành thương tổn, huống chi tất cả mọi người đều có thể buông thả bí kỹ. Cho dù là Bàn Thạch Thủ Hộ cũng không thể đỡ nổi nhiều người như thế cùng lúc công kích, trong vòng vài phút đã có vài chục gã kỵ sĩ bị lôi xuống ngựa, lột mất mũ giáp rồi bị đánh máu thịt tan tành, mất thấy là không sống nổi rồi.

Dĩ nhiên đây không phải là nguyên nhân chủ yếu đám kỵ sĩ hắc giáp ngừng tiến công, thân là quân đội tinh nhuệ của Hắc Sơn công quốc, bọn họ đã gặp qua không ít cảnh tượng tanh máu, chỉ bị tổn thất vài đồng bạn vẫn không đủ để dao động ý chí chiến đấu của bọn họ. Mấu chốt chính là nếu như lại tiến về phía trước sẽ phải đối mặt với quân đội Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước. Bọn họ còn không có tự đại đến mức cho rằng dựa vào khả năng đặc thù là có thể đối phó cường giả Võ Tôn.

Tái Nhân Hầu tước ở bên này cũng không có vội vã tiến lên, ra lệnh cho quân đội di chuyển tới vị trí cách liên quân Đại công lĩnh chừng năm trăm thước là ngừng lại. Tình huống bây giờ cực kỳ gay cấn, chỉ cần một phe nào chủ động công kích sẽ phải xuyên qua liên quân Đại công lĩnh, ai nấy đều hiểu đạo lý chó cùng rứt dậu. Mặc dù bây giờ liên quân Đại công lĩnh đã tổn thất ba bốn ngàn người, nhưng Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước cũng không thể không nhìn cổ chiến lực còn sót lại kia.

Chiến cuộc nhất thời lâm vào cục diện giằng co, không ai chịu động thủ trước, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước có được thời gian thở dốc quý báu lập tức ý thức được cơ hội ẩn trong đó. Nếu bây giờ hấn rút lui có rất có thể không bị ai truy kích. Dĩ nhiên còn có một khả năng là hai phe đạt thành ăn ý, trước tiên giết chết bọn họ rồi mới giải quyết những vấn đề khác. Ở đây có tới hơn một nửa quý tộc Đại công lĩnh, còn có Tát Mỗ Nhĩ, Sơn Đê Hưu tước, chỉ cần giết chết toàn bộ bọn họ, Phỉ Tế Đại công vốn bị bệnh liệt giường căn bản không thể khống chế cục diện, phe nào thắng lợi cuối cùng chắc chắn sẽ ngồi lên cái ghế Đại công.

Không phải là Tát Mỗ Nhĩ không nghĩ tới đầu hàng, nhưng đó là trước khi quân đội Hắc Sơn công quốc xuất hiện, hiện tại Hắc Sơn Đại công cũng xuất hiện ở trên chiến trường, bên phía Tái Nhân Hưu tước cũng có một vị cường giả Thánh cấp, hai phương có thể nói là thế lực ngang nhau. Dưới tình huống này không có người nào tin tưởng bọn họ, hoặc có thể nói là không ai dám tin tưởng, bởi vì một khi hỗn chiến phát sinh, liên quân Đại công lĩnh đâm sau lưng một kích sẽ tạo thành kết quả mang tính chất huỷ diệt.

Chuyện này đúng là một cực kỳ buồn cười, các vị quý tộc tràn đầy lòng tin vượt đường xa chạy tới tấn công Tái Nhân Hưu tước lĩnh, thậm chí đã phân phối xong phương án chia chiến quả. Nhưng kết quả là bọn họ biến thành một đám sơn dương đợi làm thịt, có thể còn sống sót hay không sẽ phải nhìn tâm tình hai phe kia mới được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước quyết định đánh cuộc một lần, ở lại chỉ có thể chờ chết, cho dù là phe nào phát động công kích, kết quả của bọn họ cũng rất thê thảm. Ngay khi Tát Mỗ Nhĩ dự định thương lượng với những người khác thì thấy Ngõa Tây Lý một thân một mình từ từ đi tới chỗ hấn.

Tát Mỗ Nhĩ đã lĩnh giáo uy lực Bạo Phong Sát Trận rồi, đó là lực lượng hấn hoàn toàn không thể chống cự. Một vị cường giả như vậy nếu xem hấn làm mục tiêu, Tát Mỗ Nhĩ tin tưởng bản thân mình không có cơ hội phản kháng.

Vì thế Tát Mỗ Nhĩ không dám làm gì cả, chỉ trơ mắt nhìn Ngõa Tây Lý bước từng bước đến gần, hấn sợ làm ra động tác sai lầm khiến cho đối phương đặt lực chú ý lên trên người mình.

Đám người Tái Nhân Hưu tước trợn mắt nhìn tới bóng lưng Ngõa Tây Lý, Ngõa Tây Lý tiên sinh muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ hấn dự định một người đối mặt cả quân đoàn? Phải biết rằng đối diện cũng có một vị Thánh giả, mặc dù bọn họ rất rõ ràng Ngõa Tây Lý cường đại, nhưng vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao Ngõa Tây Lý lại quyết định như vậy.

Ngõa Tây Lý chậm rãi tiến về phía trước, chung quanh thân thể hấn tồn tại một vùng lực trường vô hình bao phủ phạm vi hơn ba mươi thước, chỉ cần có tính mạng tiếp cận, mặc kệ là người hay là chiến mã cũng sẽ bị chấn vỡ ra ngoài.

Ngõa Tây Lý đi tới đâu là lực trường vô hình cứng rắn mở ra một con đường tới đó, chỉ vài phút sau hấn đã xuyên qua đám loạn quân Đại công lĩnh, tiếp tục tiến về phía quân đội Hắc Sơn công quốc.

Trước khi chiến đấu bộc phát, Hắc Sơn Đại công đã hạ mệnh lệnh ưu tiên tiêu diệt quân đội Phỉ Tế Đại công, sau đó mới công kích liên quân Tái Nhân Hưu tước và Thánh Đê Tư thành, chân chính tiêu diệt triệt để, một tên cũng không lưu lại.

Bởi vì hấn rất muốn chiếm lĩnh khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, đám người Tái Nhân Hưu tước và Thánh Đê Tư thành sớm muộn gì cũng sẽ trở thành địch nhân của hấn.

Mặc dù phương thức Ngõa Tây Lý đi tới rất là đặc biệt, nhưng các chiến sĩ Hắc Sơn Đại công hoàn toàn không sợ hãi. Nhờ có Ngõa Tây Lý tồn tại, các cường giả như Tái Nhân Hưu tước, Nhã Duy Đạt viện trưởng và quân đội bọn họ sẽ tràn đầy ý chí chiến đấu, đồng thời bên phía các chiến sĩ Hắc Sơn Đại công cũng như vậy.

Một loạt Liệt Diễm Trảm lao tới, còn có một gã Hỏa hệ Võ Tôn nhảy lên không trung buông thả Chân Hồng Chi Vũ, hai tay nhanh chóng huy động vô số hỏa diễm tấn công Ngõa Tây Lý.

“Rầm rầm rầm ~!”

Không có bất kỳ một đạo công kích nào có thể đến gần Ngõa Tây Lý, toàn bộ đều bị vùng lực trường chặn lại, cước bộ Ngõa Tây Lý vẫn không hề trì trệ, bình thản tiếp tục tiến về phía trước.

Gã Hỏa hệ Võ Tôn ở đối diện ngẩn người ra, sau đó vội vàng giơ tay, không gian nổ ầm một tiếng, vùng lực trường quanh người Ngõa Tây Lý đột nhiên hiện hình. Đó là một màn sáng màu đen hình lưỡi đao bao phủ nửa người Ngõa Tây Lý, rồi tiến tới theo từng bước của hắn. Thế nhưng hiện tượng này chỉ duy trì vài giây, lưỡi đao màu đen kia nhanh chóng biến mất, vùng lực trường của Ngõa Tây Lý lại biến thành vô hình.

Lúc này là do gã Hỏa hệ Võ Tôn buông thả Âm Diễm, hắn nghĩ chơi ám chiêu với Ngõa Tây Lý một lần, nhưng Âm Diễm căn bản không có cách nào đột phá Phong nguyên lực thuần túy ngưng tụ thành lực trường.

“Lĩnh vực? Thánh Vũ Sĩ?” Gã Hỏa hệ Võ Tôn cực kỳ sợ hãi.

Đúng lúc này, từ trong quân đội Hắc Sơn Đại công truyền đến tiếng kèn lệnh, các võ sĩ ngăn cản trước mặt Ngõa Tây Lý lập tách ra hai bên mở một con đường tương đối rộng rãi.

Ngõa Tây Lý không nhanh không chậm tiến vào trong đại quân. Dĩ nhiên, nếu muốn trực tiếp tìm tới cường giả trong đám địch nhân đông đúc, bản thân hắn có vô số biện pháp thần không biết quỷ không hay tiếp cận đối thủ, nhưng hắn không muốn làm như vậy. Một là vì Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng không thể chịu nổi lực xung kích của quân đội chính quy này, hai là Hắc Sơn Đại công không xứng.

Ngõa Tây Lý nhận thức cách làm của mình rất bình thường, hắn không biết ở nơi xa đang có một cường giả cùng phẩm phải dậm chân thở dài tiếc hận dùm cho hắn.

Các cường giả dưới trướng Hắc Sơn Đại công từ bốn phía dần dần hội tụ lại, bọn họ không dám đi đến quá gần Ngõa Tây Lý, chỉ đứng xa xa hợp thành một cái lưới lớn, hình là phòng ngừa Ngõa Tây Lý bỏ chạy.

Rốt cuộc Ngõa Tây Lý cũng bước vào đám mây đen mù mịt kia, hai cổ lực lượng bài xích lẫn nhau, lát sau màn sương mù bị đẩy dạt ra một mảng. Rồi một cái kiệu lớn do mười mấy võ sĩ cường tráng khiêng hiện ra, một người trung niên đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế, từ trên cao nhìn xuống Ngõa Tây Lý.

“Người quá già rồi.” Hắc Sơn Đại công nhẹ thở ra một hơi, bộ dạng bình thản tựa lưng vào ghế, cười ha hả nói: “Nơi này không thích hợp với người.”

Lúc trước Ngõa Tây Lý buông thả Bao Phong Sát Trận, đối với đám người Tát Mỗ Nhĩ chính là uy năng không thể chống cự, nhưng đối với Hắc Sơn Đại công vẫn còn chưa đủ.

“Chung quy sẽ có một ngày người cũng trở nên già yếu.” Ngõa Tây Lý thản nhiên nói, nhẹ nhàng dừng bước, phong cách hắn nói chuyện tuyệt đối không thể chỉ nhìn ngoài mặt để suy đoán. Trên thực tế Ngõa Tây Lý có ý tứ là nhà người vĩnh viễn không có biện pháp trở thành Thần Vũ Giả.

“Ha ha.” Hắc Sơn Đại công cười lên thật lớn, đôi mắt nhìn từ trên xuống, nói với Ngõa Tây Lý: “Người đã đến giai đoạn này thì nên ở nhà dưỡng lão, hoặc là dốc lòng tài bồi đời sau của mình. Nói chung thì cũng phải lưu lại cho cuộc đời của mình chút gì đó, đúng không?”

“Ta đang làm.” Ngõa Tây Lý mỉm cười nói.

“Quy thuận ta đi.” Hắc Sơn Đại công dùng sức vỗ vỗ tay vịn trên ghế: “Đối địch với ta hoàn toàn không có hi vọng, đi theo ta, ta sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của người. Đúng rồi, còn có những người kia nữa, chỉ cần bọn họ nguyện ý đầu hàng, ta sẽ bỏ qua hết thảy chuyện cũ.”

“Quy thuận người?” Mặc dù Ngõa Tây Lý trải qua vô số sóng to gió lớn, giờ phút này cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn vô cùng xa lạ với hai từ ‘quy thuận’, đừng nói một gã Đại công nho nhỏ. Ngay cả Quân Đồ Minh đại đế lúc bắt đầu tiếp xúc với hắn cũng chỉ nói rằng: “hi vọng người tới giúp ta. Hiện tại tình cảnh Nguyệt Ảnh đế quốc rất khó khăn, ta cần một đám chiến hữu cùng chung chí hướng.”

“Người không nghĩ rằng đây là lựa chọn hay sao?” Hắc Sơn Đại công chậm rãi nói: “Nhìn người xem, nhìn mấy tên phía sau người, người có thể đi tới ngày hôm nay, chứng minh người là người thông minh. Phải biết rằng sự lựa chọn của người sẽ quyết định sinh tử của vô số người.”

Ngõa Tây Lý quay đầu lại, thì ra đường lui của hắn đã bị hai mươi mấy tên võ sĩ chặt đứt, mỗi gã võ sĩ đều thả ra nguyên lực chiến giáp. Thoạt nhìn tỷ lệ cường giả trong quân đội Hắc Sơn Đại công vượt xa suy đoán của hắn. Nếu hắn không ra tay, hai mươi mấy tên Võ Tôn này tạo thành chiến lực cũng đủ triệt để hủy diệt quân đội Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành rồi.

Thế nhưng lực lượng nồng cốt của Hắc Sơn Đại công đều tập trung ở nơi này, nhóm võ sĩ phía trước hiển nhiên phải lưu lại canh chừng loạn quân Phỉ Tể Đại công lĩnh. Đám người Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước nhìn thấy hi vọng ở trong tuyệt cảnh lập vội vã chạy vòng qua hai bên thoát khỏi chiến trường, sau đó cả đám liều mạng hướng bỏ chạy về phương xa, hoàn toàn không dám quay đầu nhìn lại một lần nào.

Còn Tái Nhân Hưu tước và Nhã Duy Đạt đang cố gắng chinh đồn hàng phòng tuyến của mình, ở giữa chiến trường được ngăn cách bởi một giải đất rộng chừng năm trăm thước.

“Bọn họ có thể làm gì?” Ngõa Tây Lý cười hỏi.

“Trong bọn họ có ít nhất một nửa là Võ Tôn cao cấp, tạm đủ rồi.” Sắc mặt Hắc Sơn Đại công đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo: “Nếu như người tiếp tục cố ý bỏ qua thành ý của ta, đó sẽ là sai lầm trí mạng trong cuộc đời người phạm phải, cũng là sai lầm cuối cùng.”

Ngõa Tây Lý liền dùng hành động đáp trả đối phương, hấn vẩy nhẹ cánh tay phải, một đạo thanh mang chói mắt đột nhiên nở rộ trong thiên địa, bởi vì tốc độ quá nhanh nên những nơi thanh mang quét qua chỉ lưu lại một mảnh lưu quang bóng loáng như gương.

“Phong Ngân”

Phong Ngân là bí kỹ Ngõa Tây Lý lĩnh ngộ ra, nhờ có chiêu này nên mặc dù hấn chỉ là một vị Thánh Vũ Sĩ nhưng lại được đánh giá cực cao. Đừng bảo là công kích Võ Tôn, coi như là Thần Vũ Giả nghênh đón cũng không dám nói mình nhất định có thể toàn thân trở ra, chống đỡ Phong Ngân của Ngõa Tây Lý là hành động cực kỳ nguy hiểm.

Huyết quang đồng thời bắn ra, trong phạm vi năm mươi thước bên phía tay phải Ngõa Tây Lý, đạo Phong Ngân công kích tổng cộng bốn vị Võ Tôn, ba người trước căn bản không kịp nữa cho ra bất kỳ phản ứng nào, thân thể đã bị cắt thành hai khúc, nửa đoạn thân thể dưới mềm nhũn ngã xuống đất, nhưng nửa khúc trên lại bay lên thẳng tắp, còn Võ Tôn thứ tư là vì khoảng cách khá xa nên kịp thời thả ra Địa Long Thủ Hộ. Trong nháy mắt Địa Long Thủ Hộ thành hình, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể của hấn từ từ cong lại, tựa hồ hấn đang định xem xét góc độ Phong Ngân công kích.

Nhưng sau một cái chớp mắt, luồng ánh sáng xanh ngọc từ Phong Ngân xuyên qua đạo quang mang thủ hộ, nhưng không có chém trúng phần hông gã Võ Tôn, mà hơi chệch lên chém vào cổ hấn, trong khi vòi máu phun ra thì một cái đầu lâu cũng văng lên cao.

“Tấn ra.” Hắc Sơn Đại công bỗng nhiên đứng lên, gấp giọng quát, hai mắt của hấn trợn trừng kinh dị: “Đây... người là...?”

Những gã Võ Tôn may mắn sống sót lập tức kinh hãi tái mặt tái mày, vội vàng bỏ chạy ra sau. Mặc dù Hắc Sơn Đại công trị quân cực nghiêm nhưng một màn này thật sự quá kinh khủng, các võ sĩ cấp thấp kim lòng không đậu lên tiếng kêu gào, trận thế cũng bắt đầu xôn xao.

Người chết đều là Võ Tôn, cho dù ở trong Hắc Sơn Đại công lĩnh hay là Phỉ Tể Đại công lĩnh, hoặc là Khắc Lý Tư bình nguyên. Cường giả Võ Tôn thuộc về đại nhân vật có khả năng quét ngang một phương, thế mà người ta chỉ vung tay lên, bên này đã chết bốn vị Võ Tôn. Hơn nữa, còn chết một cách đáng thương và đáng buồn, tiếc hận. Bởi vì bọn họ không có dư âm tránh né giây dự, cũng không có chiến đấu đối kháng, mà bị bóp chết y như một con kiến, quả thực là không thể tin nổi.

“Người là Phong Ngân?” Hắc Sơn Đại công hô lên lần nữa, trong giọng nói của hấn đột nhiên toát ra vài phần thê lương.

“Ồ !”

“Hả?”

Đám binh sĩ Hắc Sơn Đại công lại bắt đầu xôn xao hơn nữa, sắc mặt những tên Võ Tôn đang chạy trốn cũng cực kỳ khó coi. Khắc Lý Tư bình nguyên thuộc về vùng đất hoang, nhưng lãnh địa Hắc Sơn Đại công lại tương đối gần trung tâm đại lục, bọn họ đã nghe về quá khứ Phong Ngân không biết bao nhiêu lần.

Phía nam Hắc Sơn Đại công lĩnh là Cường Nạp Sinh Đại công lĩnh, Hắc Sơn Đại công và Cường Nạp Sinh Đại công có quan hệ rất tốt, xưa nay hô ứng lẫn nhau, bù đắp cho nhau, cùng nhau mưu cầu cơ hội sinh

tồn và phát triển trên đại lục. Sau đó Cường Nạp Sinh đắc tội một vị cường giả Thiên Không Thành đành phải từ bỏ Công quốc của mình, mang theo tộc nhân lặn lội đường xa đến Nguyệt Ảnh đế quốc nương tựa Quân Đồ Minh đại đế. Mặc dù nghe nói Cường Nạp Sinh lặn lội sinh sống ở Nguyệt Ảnh đế quốc không tệ, hình như đã trở thành Thân vương rồi, nhưng không thể bỏ qua nguyên nhân Cường Nạp Sinh xa xứ. Hắc Sơn Đại công từ đầu tới đuôi không dám trợ giúp Cường Nạp Sinh, ngay cả viện binh cũng không dám đưa tới. Dĩ nhiên là Cường Nạp Sinh cũng không có hy vọng xa vời được hắn giúp đỡ.

Một vị cường giả đi ra từ Thiên Không Thành là có thể bức bách Cường Nạp Sinh đến tình cảnh như thế, còn Phong Ngân làm cho toàn bộ Thiên Không Thành lắc đầu bất lực thì phải đánh giá sao đây?

Giờ phút này, Hắc Sơn Đại công thậm chí có vọng động muốn quay lưng bỏ chạy, may là hắn từng trải qua rất nhiều tình cảnh sinh tử, tâm chí đủ bền bỉ, rồi lại chú ý tới dung mạo Ngõa Tây Lý già yếu, vì thế mới từ từ ổn định kinh hãi trong lòng.

Hắc Sơn Đại công đặt toàn bộ lực chú ý lên trên người Ngõa Tây Lý, còn Ngõa Tây Lý lại nhíu mày nhìn về phương xa, một bóng người đỏ rực đang bay về phía hắn.

Phỉ Tể Đại công rút cuộc xuất thủ, mặc dù hắn không tín nhiệm Ngõa Tây Lý, nhưng cũng không thể phủ nhận Ngõa Tây Lý chính là chiến hữu duy nhất mà hắn có thể tìm được. Nếu như Ngõa Tây Lý chiến bại, một mình hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Hắc Sơn Đại công.

Cho nên ngày hôm nay hắn phải tử chiến đến cùng.

Hai luồng hỏa diễm xuất hiện trong tay Phỉ Tể Đại công, sau đó nhanh chóng bành trướng, chỉ trong chớp mắt thân ảnh Phỉ Tể Đại công đã bị luồng lửa đỏ bao phủ.

Nhìn từ xa tới thì thấy hắn giống như một quả cầu lửa to lớn từ một góc bình nguyên bắn tới kèm theo một tràng thanh âm nổ mạnh như sấm sét, sau đó quả cầu lửa đỏ xâm nhập vào trong quân đội Hắc Sơn Đại công.

Đám người Tái Nhân Hầu tước thấy vậy kinh ngạc diếng người, ngay cả đám binh sĩ của Hắc Sơn Đại công cũng ngu rớt luôn rồi. Hiện tại quả hỏa cầu này đã bành trướng rộng hơn mười thước, cho dù là nổ tung hay là lặn qua trên người bọn hắn, hậu quả nào cũng không thể chịu nổi.

277. Chương 277: Thế Cục Khó Lường

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 277: Thế cục khó lường

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám người Tắt Mỗ Nhĩ Hầu tước đang liều mạng chạy trốn cũng cảm nhận được Hỏa nguyên lực dao động mãnh liệt chí cực, vội vàng nghiêng đầu nhìn lại thì thấy đoàn hỏa diễm to lớn đang bay tới gần, bọn hắn lập tức sợ hãi mặt mày tái mét không còn chút máu.

Ngõa Tây Lý - Bạo Phong Sát Trận, Hắc Sơn Đại công - Vân Vụ lĩnh vực đã làm cho bọn họ sợ hãi, nhưng chỉ là sợ hãi mà thôi. Ít nhất bọn hắn còn có dũng khí chạy trốn, nhưng mà đoàn hỏa diễm này xuất hiện phẳng phất hút cạn toàn bộ khí lực của bọn hắn. Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được lực lượng Phỉ Tể không hề suy thoái. Nói cách khác, bệnh nặng nằm liệt giường trong thời gian dài như vậy thật ra là một âm mưu đã được suy tính chu đáo.

Thử nghĩ đến những sự tình bọn hắn từng làm qua trước kia, trên mặt các quý tộc Đại công lĩnh liên tục đổ mồ hôi lạnh, bởi vì bọn họ rõ ràng thủ đoạn của Phỉ Tể.

Trong tiếng nổ vang đình tai nhức óc, hỏa cầu to lớn rút cuộc bạo liệt, một làn sóng xung kích mắt thường có thể nhìn thấy được lan tràn ra bốn phía. Trận hình quân đội thoát nhìn cực kỳ vững chắc lại đổ sụp liên

tiếp y như tòa lâu đài được xây bằng cát. Các võ sĩ tạo thành trận hình cũng bị tai họa ngập đầu, nơi làn sóng xung kích cuốn tới tất cả võ sĩ đều biến thành người lửa. Ở ngoài nhìn vào là có thể thấy rõ ràng áo giáp của bọn hắn từ từ tan chảy, sau đó là thi thể tiêu mất, cuối cùng là bộ xương lộ ra rồi chậm rãi biến thành tro bụi.

Thế nhưng làn sóng xung kích chỉ bộc phát uy năng không thể kháng cự trong phạm vi vài trăm thước, ở những khu vực xa hơn thì lực sát thương bị yếu bớt không ít, nó chỉ thiêu đốt các binh sĩ của Hắc Sơn Đại công bị thương hoặc tàn phế. Dù sao những nơi đó tương đối gần lĩnh vực của Hắc Sơn Đại công, nước đối kháng lửa, cái trước hiển nhiên chiếm ưu thế. Trừ phi Phỉ Tế Đại công có giai vị thể vượt xa đối thủ, nếu không chắc chắn sẽ bị Hắc Sơn Đại công khắc chế gắt gao.

Chỉ có điều Phỉ Tế Đại công công kích vẫn chưa có kết thúc, vô số đốm lửa rơi tán loạn xuống mặt đất lập tức biến thành từng đoàn từng đoàn hỏa diễm bùng lên, hình như chúng nó có tính mạng riêng vậy, vừa mới cháy bùng lên đã dừng mãnh lao tới tiền phương.

Những võ sĩ bị hỏa diễm dính vào lập tức kêu la thống khổ, hoặc đánh chém loạn xạ, hoặc bỏ nhào xuống đất không ngừng lăn lộn mong dập tắt được ngọn lửa dính trên người.

Số võ sĩ còn lại thấy thảm cảnh kinh dị như thế mới chợt tỉnh từ trong mộng, vội vàng buông thả công kích đám hỏa diễm kỳ dị kia.

Thế nhưng đám hỏa diễm này làm như không có chuyện gì xảy ra, cứ tiếp tục bay về phía trước, có ngọn lửa bị dập tắt biến thành Hỏa Tinh ẩm đậm. Qua không bao lâu, những đốm lửa khác bay lướt qua truyền năng lượng sang cho nó, rồi lại bắt đầu bốc cháy lên hùng hực gia nhập đội ngũ tấn công.

Đây là bí kỹ cực mạnh của Phỉ Tế Đại, “Hỏa Tinh Linh”. Hỏa Tinh Linh còn có một cái tên khác gọi là Bất Diệt Chi Hỏa.

Hỏa Tinh Linh là một loại hỏa diễm rất khó bị dập tắt, nhờ có loại bí kỹ này Phỉ Tế mới có thể chống đỡ được Hắc Sơn Đại công. Hỏa Tinh Linh chẳng những có thể củng cố lĩnh vực Phỉ Tế Đại công, hơn nữa nó còn có một đặc tính chia sẻ năng lượng làm cho Hỏa Tinh Linh càng thêm cường đại.

Hắc Sơn Đại công nghe thấy tiếng nổ mạnh vội vàng quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến. Giờ phút này, thần sắc hắn có vẻ vô cùng kinh hãi. Tựa hồ không tin tưởng Phỉ Tế Đại công lại xuất hiện ở chỗ này.

Ngõa Tây Lý vẫn bình thản đứng yên tại chỗ, thủ đoạn mưu lợi như thế này đối với hắn rất là trẻ con.

Phong Ngân có lực công kích được toàn đại lực công nhận, cũng là bí kỹ chủ chiến của Ngõa Tây Lý. Trong lúc chiến đấu chân chính, Ngõa Tây Lý sẽ không buông thả những loại bí kỹ công kích khác, hiệu quả rất kém cỏi không nói, mà còn lãng phí rất nhiều nguyên lực. Dựa vào năng lực di động siêu tốc để bảo vệ mình mới là phương pháp tốt nhất dành cho Phong hệ võ sĩ, hắn gọi là ‘Thuần’. Mà Ngõa Tây Lý lại nhiều hơn những Phong hệ võ sĩ khác một lưỡi dao sắc bén không gì không phá, Phong Ngân được hắn gọi là ‘Mâu’. Cái hắn muốn và triệt để áp dụng là Mâu và Thuần sẽ phải dung hợp hoàn mỹ ở chung một chỗ.

Hắc Sơn Đại công nhất thời sơ ý để mặc cho Ngõa Tây Lý tiếp cận, khoảng cách cực kỳ nguy hiểm này khiến cho hắn lâm vào cục diện bị động. Hắn không có biện pháp tránh né một kích cực hạn của Ngõa Tây Lý, cho nên hắn cố ý giả bộ phân thần dụ Ngõa Tây Lý xuất thủ.

Đáng tiếc là Ngõa Tây Lý trải qua rất nhiều trận chiến, chỉ tính riêng kinh nghiệm thì Ngõa Tây Lý chính là một gã khổng lồ dày dặn trận mạc, còn Hắc Sơn Công tước chỉ là một tên nho sinh mà thôi. Chết ở trong tay Ngõa Tây Lý toàn là cường giả, thậm chí trong số đó còn có những người mạnh hơn Hắc Sơn Công tước không biết bao nhiêu lần.

Ngõa Tây Lý lẳng lặng nhìn tới Hắc Sơn Đại công, cũng là lẳng lặng chờ đợi.

Trên đầu Hắc Sơn Đại công bắt đầu hiện ra từng hàng mồ hôi hột to như hạt đậu, lỗ tai luôn luôn dựng thẳng, ánh mắt mờ mịt không có tiêu điểm, thân thể cứng ngắc căng thẳng đại biểu cho hắn đang đứng ở điểm giới hạn phòng bị tối đa.

Chỉ cần Ngõa Tây Lý có động tác, hắn sẽ lập tức cho ra phản ứng, dĩ nhiên hắn cũng không dám nghĩ tới việc công kích Ngõa Tây Lý. Đối mặt với Phong Ngân, chuyện quan trọng nhất là phải bảo vệ tốt bản thân

trước đã.

Trận chiến cấp bậc này có lẽ chỉ cần nửa giây là có thể quyết định thắng bại sinh tử. Tốc độ là sở trường của Phong Ngân, nhưng không phải là ưu thế của hắn, hi vọng duy nhất là trong thời gian ngắn đối thủ chỉ có thể thả ra Phong Ngân một lần, nếu như thế hắn sẽ có một cơ hội hiếm hoi để chạy thoát.

Thời gian phẳng phất như ngừng trôi, Hắc Sơn Đại công không dám động, Ngõa Tây Lý lại không muốn động. Mặc dù Phong Ngân sắc bén vô cùng nhưng không thể tất sát (giết ngay lập tức) hết thảy tồn tại. Sở dĩ nó được tán dương thần kỳ là do Ngõa Tây Lý có kỹ xảo chiến đấu tuyệt đỉnh. Hắn giỏi về nắm bắt sơ hở của địch nhân, gia tăng ưu thế của mình lên đến mức tận cùng, đồng thời áp chế địch nhân xuống tới mức thấp nhất.

Trong chiến đấu chính diện, Ngõa Tây Lý không thể nào đối kháng với Thần Vũ Giả, nhưng Thần Vũ Giả e ngại Ngõa Tây Lý là vì bản lĩnh xuất quỷ nhập thần, phong cách di động trơn như lươn của hắn. Nếu không Ngõa Tây Lý không cần phải khổ cực lặn vào Thiên Không Thành ám sát làm gì? Hắn hoàn toàn có thể đường đường chính chính đánh bại Áo Nhĩ Sát Nhã. Quân Đồ Minh cũng không cần phải lùi bước trước Thiên Không Thành, cứ trực tiếp dẫm lên đi tới là xong.

Trong khi Ngõa Tây Lý và Hắc Sơn Đại công giằng co, vậy thì Phỉ Tể Đại công hiển nhiên là vô địch thiên hạ, hắn điều khiển hỏa diễm đầu đá lung tung chính giữa chiến trận của đối phương như vào chỗ không người, vô số Hỏa tinh linh ngưng tụ thành biển lửa tràn tới lần lượt cướp đi tất cả tính mạng nó gặp phải.

Trên thực tế Phỉ Tể Đại công cũng lấy làm kỳ quái, theo lý thuyết một khi Hắc Sơn Đại công nhìn thấy các võ sĩ mình khổ tâm bồi dưỡng bị tàn sát như thế đã sớm không nhìn được mới đúng, vì sao lại không có một điểm động tĩnh nào nhỉ?

Chẳng lẽ hắn muốn giải quyết vị Thánh Vũ Sĩ kia cho sớm, sau đó mới dốc toàn lực đối phó mình? Trong lòng Phỉ Tể Đại công không khỏi run lên một trận, não hắn hiện ra một bức tranh vị Thánh Vũ Sĩ kia bị Hắc Sơn Đại công hành hạ đau khổ chật vật chống đỡ, hoàn toàn không có đường thoát. Phỉ Tể Đại công lập tức lao ra khỏi biển lửa, bay thẳng lên trời cao rồi đột ngột chuyển hướng phóng tới chỗ đám mây đen.

Phỉ Tể đánh giá Hắc Sơn Đại công quá cao rồi, không phải là Hắc Sơn Đại công không muốn phản ứng, mà là hắn không dám động.

Không có một ai hiểu được nỗi thống khổ của Hắc Sơn Đại công, thân thể của hắn, tinh thần của hắn thủy chung bị treo ở điểm cực hạn, nhưng không thể bộc phát ra. Những người chưa bao giờ trải qua chuyện này sẽ không thể hiểu được tư vị trong đó.

Chuyện này giống như phản ứng sinh lý của cơ thể, đến điểm giới hạn sẽ phải tận tình trút ra ngoài, những người trải qua huấn luyện đặc biệt mới có khả năng từ điểm giới hạn lui ra. Nhưng trạng thái Hắc Sơn Đại công lúc này rất đặc thù, hắn không thể buông thả, như vậy Ngõa Tây Lý sẽ thừa dịp thoát lực tiến vào, rất có khả năng sẽ đoạt đi tính mạng của hắn, nhưng hắn cũng không thể giải tán lực lượng, chỉ cần thoáng buông lỏng sẽ không theo kịp tốc độ Ngõa Tây Lý, hậu quả khôn lường.

Giữ vững điểm cực hạn, nói về dễ dàng, khi làm mới thấy khó đến mức nào. Coi như là thần tượng trong truyền thuyết cũng không thể nào giữ vững trạng thái này trong thời gian dài.

Thời gian trôi qua chừng một phút, Hắc Sơn Đại công cảm giác dài như mấy năm, thời điểm Phỉ Tể lao tới, hắn rất cuộc không nhìn được nghiêng đầu nhìn về phía Ngõa Tây Lý.

Nhưng hắn không nhìn thấy Ngõa Tây Lý, chỉ thấy một đạo thanh mang bắn nhanh đến mà thôi. Khi đạo thanh mang thành hình ở trong tầm mắt hắn thì nó chỉ còn cách người hắn không đủ năm thước.

Không biết đây là vận may hay là bất hạnh của hắn, hắn rất cuộc có thể tự mình thể nghiệm uy lực Phong Ngân, đạo thanh mang chưa đến gần người mà luồng khí lưu đã áp tới phát nát trường bào trên người hắn làm lộ ra áo giáp ở bên trong.

278. Chương 278: Lĩnh Vực Thánh Giả

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 278: Linh vực Thánh giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hắc Sơn Đại công hét lên thảm thiết, thân hình run rẩy một trận ngay khi đạo thanh mang xuyên thấu qua thân thể hắn, ngay cả cái ghế dựa, cổ kiệu to lớn cũng bị chém thành hai mảnh.

Thân thể Hắc Sơn Đại công chợt phân liệt ra hóa thành bột nước, sau đó ở phía hậu phương lại có hai Hắc Sơn Đại công chậm rãi thành hình, rồi vội vã biến thành mây đen chia nhau ra chạy trốn.

Ngõa Tây Lý ngẩn người kinh ngạc, hất tay phóng ra thêm một đạo Phong Ngân, thanh mang mau chóng đuổi theo chém vào Hắc Sơn Đại công bên trái.

“Xệt !”

Tên Hắc Sơn Đại công đó lại hóa thành bột nước, sau đó tên Hắc Sơn Đại công còn lại rút cuộc thành công trốn vào trong đám mây đen biến mất tung tích.

“Thủy Kính Tượng? Đường đường là Thánh Vũ Sĩ, thế mà hao phí đại lượng tinh lực tu luyện bí kỹ vô dụng này.” Ngõa Tây Lý cười cười, trong giọng nói tràn đầy ý tứ mỉa mai, hắn không biết nên đánh giá Hắc Sơn Đại công như thế nào nữa? Trong lúc nào đó Thủy Kính Tượng quả thật có thể mang đến kỳ hiệu cứu mạng, nhưng mà lâm vào tình cảnh nguy vong chân chính, cho dù buông thả một trăm lần Thủy Kính Tượng cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh. Thí dụ như Quân Đồ Minh nghe thấy loại bí kỹ này là cười khẩy không ngớt, để có thể thi triển Thủy Kính Tượng nhiều lần như thế, Hắc Sơn Đại công nhất định hao phí rất nhiều tâm tư trên phương diện này. Ngõa Tây Lý lắc đầu cười nói: “Ta có thể nhận ra được người rất sợ chết.”

Phi Tể Đại công đang giận dữ lao tới đột nhiên ngừng lại, lúc này hắn mãi mê chiến đấu ở trên bình nguyên nên không nhìn thấy Phong Ngân do Ngõa Tây Lý phóng ra, bây giờ từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi thứ đều hiện ra rõ ràng trong tầm mắt, hắn không dám tin vào hai mắt của mình, đây là cái gì?

Có một kế hoạch gọi là dẫn hổ nuốt sói, nếu Tái Nhân Hầu tước tìm được Thánh giả có thực lực mạnh mẽ, hắn sẽ núp ở một bên chờ vị Thánh giả đó đánh với Hắc Sơn Đại công đến khi lưỡng bại câu thương. Sau đó hắn mới hiện ra chiếm tiện nghi, nếu như vị Thánh giả đó thực lực quá yếu, hắn sẽ gia nhập vào trận chiến ngay từ lúc bắt đầu, chỉ cần giết chết Hắc Sơn Đại công, hắn vẫn là người thắng cuối cùng. Chỉ có như thế, Phi Tể Đại công hắn mới là chủ nhân duy nhất của khối lãnh thổ này, khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm sẽ là đồ nằm trên tay hắn.

Bây giờ Ngõa Tây Lý lộ ra tuyệt kỹ làm cho đầu óc Phi Tể Đại công hoàn toàn rối loạn, Phong Ngân?

Cho dù đổi thành bất kỳ một vị cường giả Thánh cấp nào cũng không thể tạo ra lực xung kích đối với Phi Tể Đại công như hai chữ ‘Phong Ngân’ kia. Phong Ngân không chỉ đại biểu cho bản thân Ngõa Tây Lý, mà còn là đại biểu của một loại lực lượng đặc thù, lực lượng cường đại có thể đánh chết Thần Vũ Giả và cả kỹ xảo chiến đấu đẳng phong tạo cực.

Phi Tể cũng hoàn toàn khinh thường đám Võ Tôn của Hắc Sơn Đại công, bọn hắn chỉ là con kiến hôi ở trong mắt Thánh Vũ Sĩ, từ xưa đến nay, người có thể vượt cấp đánh chết Thần Vũ Giả chỉ có một mình ‘Phong Ngân’ mà thôi.

Phi Tể rút cuộc biết tại sao Hắc Sơn Đại công không có nhúc nhích rồi, không phải là hắn không muốn, mà là hắn không dám. Người đối mặt Phong Ngân lại dám ra tay trước không phải là không có, nhưng Hắc Sơn Đại công khẳng định không ở trong số đó.

Tái Nhân đứng ở xa nhìn vào chiến trường lắc đầu cười khổ, hắn chưa từng nghĩ đến lãnh địa của mình lại đạt tới trình độ chậm tay vào là bồng như thế này. Hiện tại thì quá may mắn rồi, nơi này trở thành chiến trường của ba vị cường giả Thánh cấp, sau trận chiến này, mặc kệ kết quả như thế nào, thanh danh Hầu tước linh của hắn chắc chắn sẽ vang dội tứ phương.

“Thánh Vũ Sĩ Đế Tư vẫn lạc tạo ra Thánh Đế Tư hồ và một tòa thành thị khổng lồ trong Vĩnh Đồng băng xuyên. Nếu như Hắc Sơn Đại công và Phỉ Tể cùng nhau vẫn lạc tại nơi này, không biết sẽ xuất hiện cái đồ quái dị gì nhỉ? Phải biết rằng không có thứ gì xung khắc như nước với lửa.” Tái Nhân Hầu tước ác ý phỏng đoán.

An Đông Ny dự định tới hỗ trợ cũng giật mình kinh hãi, nàng còn cho rằng bản thân có thực lực Phong hệ Võ Tôn nhất định sẽ mang đến trợ lực rất lớn cho Dịch Áo. Bây giờ nhìn lại hoàn toàn không phải như vậy, từ phương xa truyền đến nguyên lực chấn động điên cuồng làm cho nàng kinh hồn táng đảm, trận chiến như vậy không phải là nàng có tư cách tham dự.

Phỉ Tể Đại công lơ lửng trên không trung, sắc mặt tâm tình bất định, tựa hồ đang lựa chọn một quyết định khó khăn.

Cuộc chiến tranh này dùng mấy chữ đối theo chiều gió để hình dung cũng không hề khoa trương, đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước phát động cuộc chiến tranh này trước tiên lại trở thành tồn tại không cần thiết.

Ngõa Tây Lý vốn dùng để áp chế liên quân Đại công lĩnh, lại quay sang đánh với Hắc Sơn Đại công, Phỉ Tể chạy tới chiếm tiện nghi thì rơi vào tình cảnh lúng túng. Trong hai người kia, hẳn chọc không nổi người nào cả. Một mình Hắc Sơn Đại công đã có thể vững vàng áp chết hẳn, đừng nhắc tới Ngõa Tây Lý rồi. Hai chữ Phong Ngân chính là cơn ác mộng của tất cả cường giả trên đại lục.

Nói ra thì đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước này rất oan uổng, bọn họ đã rất coi trọng Tái Nhân, đội hình xâm lược cường hãn cỡ đó dùng để tấn công bất kỳ một Hầu tước lĩnh nào cũng dư dả. Nhưng Thánh giả cứ liên tiếp xuất hiện khiến cho bọn họ có cảm giác biến thành trò cười cho thiên hạ.

Ở trong bố cục của Hắc Sơn Đại công thì hoàn toàn không có vị trí cho Phỉ Tể. Từ điểm nào đó hai người vẫn có cùng mục đích, đó là đánh một lần giải quyết xong mọi phiền toái, nhưng sự thật lại vượt ra khỏi tầm tay của bọn hắn.

Phỉ Tể không thể nào nghĩ tới thực lực Ngõa Tây Lý lại đáng sợ đến trình độ như vậy, đừng nói là không chế đối phương. Cho dù hắn và Hắc Sơn Đại công liên thủ cũng không phải là đối thủ của Ngõa Tây Lý, đạo thanh mang kia chỉ lóe lên rồi biến mất nhưng mang đến cho hắn áp lực không gì sánh kịp. Nếu như mục tiêu Ngõa Tây Lý công kích là hắn, Phỉ Tể thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Hắc Sơn Đại công lợi dụng Thủy Kính Tượng bay vào trong đám mây đen không dám lười biếng chút nào, vừa điên cuồng thúc dục nguyên lực ngưng kết mây đen gần như thực chất, vừa thả ra Thủy Kính Tượng lần nữa.

Danh tiếng Phong Ngân quá lớn, trời mới biết Ngõa Tây Lý có bí pháp gì khóa được vị trí của hắn hay không. Nếu như đối mặt những người khác, Hắc Sơn Đại công hoàn toàn có thể mượn lĩnh vực bảo vệ rút lui an toàn. Nhưng tất cả mọi người trên đại lục đều biết Phong Ngân là Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, muốn chạy trốn trước mặt Phong Ngân không chỉ là hy vọng xa vời, mà còn là mơ ước vĩnh viễn không thể nào thực hiện được.

Ngõa Tây Lý không để ý tới Phỉ Tể đang ngậy người trên không trung, chỉ chậm rãi vươn tay ra, một cơn lốc nho nhỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, từng đạo thanh quang lập lòe trong cơn lốc đó. Các võ sĩ trên chiến trường đồng thời trợn mắt kinh ngạc, bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy quỹ tích xoay chuyển của cơn lốc, ngọn gió vô hình do Ngõa Tây Lý khống chế lại biến thành tồn tại hữu hình, chuyện này đã vượt ra khỏi nhận thức của bọn hắn.

Ở trong lực lượng bốn hệ, gió là khó nắm bắt nhất, cho nên mỗi một Phong hệ võ sĩ cao cấp đều là một khoản tài phú quý giá. Cứ nhìn vào đội hình liên quân là biết, trên toàn bộ chiến trường cường giả cấp bậc Võ Tôn có hơn ba mươi, nhưng trong đó chỉ có hai Phong hệ Võ Tôn, một người là An Đông Ny, người còn lại là thủ hạ Hắc Sơn Đại công.

Còn có một nguyên nhân không thể bỏ qua chính là chỉ cần Phong hệ võ sĩ tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ là sẽ có thể phát huy tác dụng cực lớn ở trên chiến trường. Những võ sĩ cùng giai hệ khác không thể so sánh ưu thế được, vì thế rất nhiều người trên đại lục có cảm giác vô vọng lên cấp sẽ tìm mọi cách để thăng lên tới cảnh giới Cực Hạn võ sĩ. Kết quả của việc đó là bọn họ không còn khả năng đột phá lên tới Võ Tôn.

Tất cả mọi người đều hiểu đạo lý nóng quá thành hư, nhưng không phải người nào cũng có thể chịu được lực hấp dẫn. Vì thế một khi sinh ra đời có tư chất làm Phong hệ võ sĩ, đó là may mắn mà cũng là bi ai. Nếu như không có tâm chí cực kỳ bền bỉ, chịu đựng gian khó ở mấy giai đoạn đầu để tích lũy kinh nghiệm sẽ rất khó tấn thăng lên cảnh giới Võ Tôn. Không phải người nào cũng có may mắn như Dịch Áo.

Hắc Sơn Đại công núp trong lĩnh vực nhìn tới cơn lốc nhỏ trong lòng bàn tay Ngõa Tây Lý, tâm tình không khỏi bắt đầu khẩn trương. Đến trình độ như Ngõa Tây Lý chắc chắn sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa, mặc dù cơn lốc rất nhỏ nhưng Hắc Sơn Đại công lại nghĩ thấy mùi vị nguy hiểm ở trong đó.

Mỗi một cường giả Thánh cấp sẽ có lĩnh vực riêng, lĩnh vực Hắc Sơn Đại công thiên về phòng ngự, thứ này rất phù hợp với tính cách của hắn, bằng không hắn cũng không hao phí khí lực tu luyện bí kỹ Thủy Kính Tượng.

Nếu như lĩnh vực Ngõa Tây Lý đồng dạng là trọng điểm phòng ngự, vậy thì Hắc Sơn Đại công có thể yên tâm, bởi vì điều đó có ý nghĩa Ngõa Tây Lý rất khó giết chết hắn.

Liếc nhìn đám mây đen không ngừng sôi trào, Ngõa Tây Lý không nhịn được mỉm cười khinh thường. Cơn lốc trong lòng bàn tay bỗng nhiên phát ra luồng ánh sáng màu xanh ngọc, thể tích cơn lốc cũng nhanh chóng mở rộng, tiếng gió gào thét vang dội khắp bầu trời chiến trường. Sau đó một đạo long quyển (vòi rồng) bao phủ Ngõa Tây Lý vào bên trong.

279. Chương 279: Liên Thủ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 279: Liên thủ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc trước đối phó những võ sĩ cấp thấp, Ngõa Tây Lý chỉ vận dụng một phần lực lượng lĩnh vực, giờ phút này mới là lĩnh vực chân chính của hắn, Cự Phong Kết Giới.

Hắc Sơn Đại công ngừng hô hấp, mặc dù thể tích cơn lốc so sánh với đám mây đen thì nhỏ đến trình độ đáng thương, nhưng lực lượng ẩn bên trong cơn lốc vượt xa dự tính của hắn. Vùng ngoài đám mây đen đang từ từ run rẩy, nếu như đây là một đám mây vô chủ chỉ sợ đã sớm bị sức gió cường đại xé nát từ lâu rồi.

Ngõa Tây Lý có tín niệm không giống như Hắc Sơn Đại công, hắn luôn luôn cho rằng tiến công mới là phương pháp phòng thủ tốt nhất. Sự thật là như thế, vào thời kỳ toàn thịnh, không có một lĩnh vực của Thánh giả nào có khả năng ngăn cản thể công sắc bén của hắn. Đối mặt với lực cắt kinh khủng của Cự Phong Kết Giới, hàng phòng ngự cường đại đến mức nào cũng phải hóa thành bọt nước.

“Ầm ầm !”

Vòi rồng bay thẳng vào đám mây đen phát ra thanh âm nổ vang chói tai, mỗi khi cơn lốc xoay tròn một vòng thì đám mây đen cũng bị cắt ra một tầng thật mỏng. Thậm chí Ngõa Tây Lý chẳng cần hao tổn tâm sức cố định vị trí Hắc Sơn Đại công, chỉ cần phá hủy lĩnh vực của Hắc Sơn Đại công tự nhiên hắn phải hiện ra trước mặt Ngõa Tây Lý.

“Quả thực là hèn hạ mà.”

Hắc Sơn Đại công hận đến ngứa răng, hắn từng dự đoán vô số phương thức Ngõa Tây Lý lựa chọn công kích, nhưng không thể nào nghĩ tới Ngõa Tây Lý lại dùng phương pháp nước chảy đá mòn này để xử lý hắn. Nếu như Ngõa Tây Lý khuếch trương lĩnh vực tới kích cỡ gần bằng đám mây đen, Hắc Sơn Đại công có lòng tin kiên trì được một đoạn thời gian. Cả hai đều là cường giả Thánh cấp, trong khi lĩnh vực va chạm kịch liệt, Hắc Sơn Đại công sẽ có cơ hội tìm được nhược điểm của Ngõa Tây Lý, sau đó phát động một kích trí mạng.

Nhưng Ngõa Tây Lý không có làm như vậy, cố ý rút nhỏ phạm vi lĩnh vực là để tăng cường lực công kích, đồng thời Hắc Sơn Đại công cũng vĩnh viễn mất đi cơ hội tìm ra sơ hở của hắn.

Nói một cách nghiêm khắc thì hành vi này đúng là quá khi dễ người ta rồi. Thật sự không phù hợp với uy danh Phong Ngân, chuyện này giống như một người cầm con dao gọt trái cây để cắt tấm chắn, người núp sau tấm chắn lại không dám thò đầu ra, chỉ có thể trở mặt nhìn tấm chắn bị cắt xuống từng miếng một. Cho dù tấm chắn lớn cỡ nào cũng sẽ có lúc bị phá hư hoàn toàn.

Đám người Dịch Áo thấy một màn như vậy không nhịn được cùng nhau cười ầm lên, tiên sinh dùng phương pháp xử lý này đúng là... Sợ rằng hiện tại cái vị ở trong đám mây đen kia đang giận đến hộc máu nhỉ?

Thật ra Hắc Sơn Đại công trách lầm Ngõa Tây Lý, nếu như trên chiến trường không có Phỉ Tể Đại công tồn tại. Ngõa Tây Lý sẽ không dùng cách này đối phó hắn, chuyện này không có quan hệ gì tới mặt mũi cả. Thật ra Ngõa Tây Lý cũng muốn giải quyết dứt khoát Hắc Sơn Đại công trước khi Phỉ Tể có động tác, nhưng lỡ may Ngõa Tây Lý và Hắc Sơn Đại công chiến đấu kịch liệt với nhau, rất có thể Phỉ Tể sẽ chui vào chiếm tiện nghi.

Đạo lý rất đơn giản, ba người chia ra thuộc về ba trận doanh khác nhau. Cường giả Thánh cấp hỗn chiến ở chung một chỗ, phe yếu thế tự nhiên sẽ liên hợp lại, trước kia Phỉ Tể Đại công từng nghĩ đến việc đó, hắn cho rằng Hắc Sơn Đại công mạnh hơn nên cố gắng liên hiệp Ngõa Tây Lý. Nhưng tình thế hiện tại quá rõ ràng rồi, hai người bọn họ cộng lại chưa hẳn là đối thủ của Ngõa Tây Lý.

Cho nên Ngõa Tây Lý không thể lộ ra sơ hở, bởi vì như thế sẽ làm Phỉ Tể kiên định quyết tâm.

Thanh mang chớp lóe bên trong cơn lốc giống như vô số lưỡi dao sắc bén không ngừng cắt xé lĩnh vực Hắc Sơn Đại công, mỗi lần gọt xong một mảnh, Hắc Sơn Đại công tâm sẽ run rẩy một lần. Bởi vì điều này có ý nghĩa hắn cách tử vong gần thêm một bước.

Cảm giác nấu con ếch trong nồi nước sôi rất khó diễn tả, người nào chưa từng tự mình trải qua thì không có cách nào cảm nhận được chính xác. Giờ phút này Hắc Sơn Đại công lại nhận thấy vô cùng rõ ràng cái loại bị ai và chán nản, cảm xúc phẫn nộ cứ quanh quẩn trong lồng ngực hắn, bản thân mình cứ như vậy mà chết đi? Nhiều năm gian khổ đấu tranh để làm gì chứ?

Một gã thủ hạ của Hắc Sơn Đại công xem như là thông minh, trong thời điểm nguy cấp cho ra phản ứng kịp thời, hắn chỉ tay về phía đám người Tái Nhân Hầu tước la lớn: “Xong qua giết sạch bọn họ !”

Những người khác đồng thời sực tỉnh, mặc dù làm như vậy sẽ có hậu quả rất nguy hiểm. Một khi đám người Tái Nhân Hầu tước lâm vào hiểm cảnh, Ngõa Tây Lý rất có thể quay về cứu viện, ngay cả Hắc Sơn Đại công cũng lâm vào tình cảnh bị đánh không thể hoàn thủ, những ‘con kiến hôi’ như bọn họ làm sao ngăn cản Ngõa Tây Lý đây? Nhưng nếu cứ để mọi chuyện tiếp tục phát sinh, tình cảnh Hắc Sơn Đại công sẽ cực kỳ nguy hiểm, Thánh giả bên mình vẫn lạc thì kết quả của bọn họ cũng không khá hơn chút nào.

Tới ăn một dao, lui cũng là một dao, chỉ cần có một điểm hi vọng nhỏ nhoi cũng không thể bỏ qua. Hiện tại bọn họ chỉ có thể nghĩ ra cách đó để quấy nhiễu đến Ngõa Tây Lý, nhờ thế áp lực Hắc Sơn Đại công thừa nhận sẽ bớt đi rất nhiều. Bọn họ chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên trên người Hắc Sơn Đại công để thay đổi thế cục, ngoài ra thì không còn con đường thứ hai để lựa chọn.

Nhìn quân đội Hắc Sơn công quốc đông nghìn nghịt lao qua, đám người Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt đồng thời nhú mày lo lắng. Bọn họ hiển nhiên rõ ràng mục của đối phương là ai, một khi bọn họ ngăn cản không nổi đối phương xung kích. Ngõa Tây Lý sẽ không thể khoan tay đứng nhìn, nếu để chuyện như vậy phát sinh thì không ai dám bảo đảm thế cục sẽ thay đổi theo chiều hướng gì nữa.

Mặc dù không trợ giúp được Ngõa Tây Lý, nhưng cũng không thể trở thành gánh nặng cho người ta. Trong lòng mấy người Tái Nhân đang suy nghĩ rất đơn giản, mặc dù số lượng cường giả Võ Tôn của đối phương vượt xa bọn họ, nhưng không có một người nào lùi bước. Đám người Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt xếp thành một hàng chắn phía trước đội ngũ, im lặng chờ đợi quân đội Hắc Sơn công quốc tiến vào phạm vi công kích.

Nếu những người đối diện những đã ôm quyết tâm liều chết, vậy thì bọn họ cũng không thiếu dũng khí quyết tử. Trong nhóm cường giả không có người nào phát triển thuận buồm xuôi gió, an an ổn ổn tiêu sái

đi tới ngày hôm nay, hiện tại mọi người ôm ý nghĩ liều mạng thậm chí còn dứt khoát hơn cả đối phương.

“Các người tự bảo trọng.” An Đông Ny nhìn sang Dịch Áo lưỡng lự một lát, rồi xoay người đi ra phía trước đội ngũ. Mặc dù đối mặt với đối phương có thực lực vượt trội, nhưng trong lòng An Đông Ny không có nửa điểm khẩn trương, ngược lại còn vô cùng cao hứng nữa. Nàng thiếu Dịch Áo nhiều lắm, có cơ hội trợ giúp Dịch Áo chính là chuyện tốt đối với nàng. Về phần kết quả như thế nào, thật tình An Đông Ny không cần nghĩ nhiều làm gì, cùng lắm thì chết ở chỗ này là cùng. Chính mình bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng, sống hay chết tựa hồ không khác nhau nhiều lắm.

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước ở xa xa nhìn thấy An Đông Ny đứng chung hàng với đám người Tái Nhân Hầu tước, con người trợn trừng thật to như muốn lòi ra ngoài. Điều này là không thể mà? Chẳng lẽ An Đông Ny không quan tâm đến mạng Đặng Khăng nữa rồi?

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước nhìn quanh bốn phía nhưng không tìm được thân ảnh Đặng Khăng, trong lòng tức giận tới cực điểm, quả thực là phản bội trắng trợn mà.

Nếu vào lúc này Đặng Khăng xuất hiện ở trước mặt Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước, kết quả của hắn nhất định sẽ cực kỳ thê thảm. Khoản nợ này chỉ có thể rơi vào đầu Đặng Khăng, ai bảo An Đông Ny là phu nhân Đặng Khăng chứ?

Chuyện đời biến đổi quá nhanh, từ trước tới nay An Đông Ny đều bị Đặng Khăng làm cho chậm trễ, một lần lại một lần chiến đấu lúc nào cũng rơi vào tình cảnh sợ trước hụt sau. Trải qua vô vàn khó khăn mới giúp cho Đặng Khăng ngồi lên cái ghế Bá tước lĩnh, đây là lần đầu tiên An Đông Ny không nghe lời Đặng Khăng đề nghị, có lẽ lúc này Đặng Khăng đang rất tức giận và hối hận không nguôi.

Mất thấy khoảng cách hai quân càng lúc càng gần, Ngõa Tây Lý vẫn lộ vẻ bình thản, từ từ tước nhược lĩnh vực Hắc Sơn Đại công. Nhiều nhất là qua nửa canh giờ, lĩnh vực Hắc Sơn Đại công sẽ bị hắn phá tan. Nếu như đám người Tái Nhân Hầu tước chống đỡ không nổi nữa giờ, vậy thì bọn họ phải thẹn với cái danh hiệu Vô Tôn rồi.

Tình thế trên chiến trường quá quỷ dị, quân đội Hắc Sơn công quốc sắp sửa xông vào trận hình quân đội Tái Nhân Hầu tước, quân số hai phe cộng lại có chừng vạn người. Một khi lâm vào hỗn chiến chắc chắn là cục diện không chết không thôi, thế mà liên quân Đại công lĩnh đứng lẻ loi ở một góc chiến trường, không có phe nào thêm để ý đến bọn hắn.

Tư vị bị bỏ rơi đúng là không dễ chịu, mặc dù lòng tự ái bị tổn thương nghiêm trọng nhưng liên quân Đại công lĩnh không có biện pháp nào khác, có thể sống sót trốn ra ngoài đã là vạn hạnh rồi. Bọn họ làm gì còn có hy vọng xa vời, nếu không nhờ Phỉ Tể Đại công đột nhiên xuất hiện, bọn họ đã sớm chạy mất bóng rồi.

Trong trận doanh Hắc Sơn công quốc bay ra một thân ảnh, hai cái cánh ánh sáng màu xanh nhạt mở ra dài tới mấy chục thước, hắn vỗ cánh một cái lao thẳng tới chỗ đám người Tái Nhân Hầu tước, nhìn bộ dạng hắn là có ý định đột nhập vào trong chiến trận đối phương.

280. Chương 280: Thánh Giả Văn Lạc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 280: Thánh giả văn lạc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ánh mắt đám người Tái Nhân Hầu tước rơi vào An Đông Ny, ngoại trừ nàng ra không còn ai có thể ngăn cản Phong hệ Vô Tôn của đối phương. Nếu để cho tên kia xông vào giữa chiến trận sẽ trở thành cơn ác mộng đối với những võ sĩ cấp thấp.

An Đông Ny cười cười vẫy nhẹ đôi quang dực, không có người nào kịp thấy nàng ra động tác, chỉ kịp nhìn thấy loáng thoáng một dãy tàn ảnh bắn thẳng ra tiền tuyến nghênh đón đối phương.

Người nọ thấy An Đông Ny tiến lên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó tầm mắt rơi vào hai chân An Đông Ny không khỏi cười lạnh khinh thường. Phong hệ Võ Tôn không có hai chân, cho dù cường đại đến mức nào cũng có giới hạn, vốn người nọ dự định bay vòng qua An Đông Ny đánh về phía hậu phương chiến trận, nhưng bây giờ hẳn lại thay đổi ý nghĩ. An Đông Ny không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn, nhưng sẽ gây ảnh hưởng rất lớn với những người khác. Cho dù không có hai chân, nhưng Phong hệ Võ Tôn cũng không phải là hạng dễ chơi.

Nhìn thẳng vào chiến trận đối phương, tên kia lập tức nhận ra bên kia chỉ có một vị Phong hệ Võ Tôn, vậy thì dễ xử, cứ giết chết nữ nhân này xong là đối phương không còn người nào đủ khả năng kiềm chế hắn nữa.

Người nọ hoàn toàn không biết giờ phút này An Đông Ny cũng âm thầm cười lạnh trong lòng, không có hai chân dĩ nhiên ảnh hưởng tới An Đông Ny hành động. Nhưng đồng thời cũng mang đến cho An Đông Ny một năng lực đặc thù, trước khi Dịch Áo đưa Phong Dực cho An Đông Ny, nàng vẫn thường xuyên chiến đấu chưa từng dừng lại. Nàng chỉ dựa vào nguyên lực chiến giáp để đối kháng với địch nhân, bàn về tốc độ buông thả nguyên lực chiến giáp và duy trì trong thời gian dài. Trong số cường giả Võ Tôn sợ rằng không có mấy người có thể làm tốt hơn An Đông Ny.

Hơn nữa An Đông Ny có năng lực kháng đòn vượt xa võ sĩ cùng giai, bởi vì hành động bất tiện nên An Đông Ny thường xuyên cứng rắn ngăn chặn vô số bí kỹ cùng nhau lao tới. Không có Phong hệ Võ Tôn nào trên đời này làm như vậy, cho dù là Dịch Áo có nguyên lực khổng lồ vẫn phải lấy việc né tránh công kích địch nhân làm trọng điểm, không thể lúc nào cũng ngạnh kháng được.

Khả năng này dùng trong chiến đấu thời gian ngắn có lẽ không biểu hiện ra gì nhiều, nhưng chỉ cần chiến đấu trạng thái giằng co, năng lực đặc thù của An Đông Ny sẽ có tác dụng cực kỳ trọng yếu, hoàn toàn có thể giúp cho nàng chuyển bại thành thắng vào thời điểm mấu chốt.

Tây Cách Thụy Na và Lâm Tái chia ra hai phía buông thả khí lạnh, trên mặt đất xuất hiện một tầng băng trơn nhẵn bóng loáng. Đây là nguyên nhân các nàng không để cho đám võ sĩ của mình xung phong, đoàn kỵ sĩ của đối phương xông tới quá hung hãn, một khi dẫm vào mặt băng sẽ lập tức đánh mất hoàn toàn ưu thế của kỵ binh.

Về phần chiến trường chính đã không cần các nàng quan tâm làm gì, nơi đó đã trở thành chiến trường thuộc về cường giả cao cấp, võ sĩ cấp thấp không thể gia nhập vào vòng chiến này được.

Rốt cuộc quân đội kỵ sĩ Hắc Sơn công quốc cũng bước vào phạm vi công kích, song phương đồng thời thả ra bí kỹ cường hãn nhất của mình, nguyên lực dao động kịch liệt lấp đầy không gian hơn trăm thước vuông, các võ sĩ còn lại thì chia ra hai bên nhào tới, reo hò xông thẳng vào nhau.

Tình cảnh võ sĩ cấp thấp chiến đấu máu tanh hơn nhóm cường giả nhiều lắm, bởi vì số lượng quá đông nên cho dù Thiên Phú võ sĩ nhắm mắt buông thả bí kỹ cũng dễ dàng đánh trúng đối phương. Trong lúc nhất thời trên chiến trường máu đỏ phun thành vòi, từng khối thịt, tay cụt chân gãy văng tán loạn, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập không khí khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn không chịu nổi.

Lúc này lĩnh vực Hắc Sơn Đại công đã bị Ngõa Tây Lý cắt xuống gần một phần ba, nghe tiếng thét chói tai vang đến tận trời cao. Hắc Sơn Đại công nóng lòng như bị lửa đốt, thuộc hạ hẳn lựa chọn không sai nhưng đã bỏ qua một vấn đề trọng yếu, đó chính là nhân tính. Nếu như Ngõa Tây Lý là một người máu lạnh, vậy thì thuộc hạ hẳn chỉ là có thể tìm thêm mấy cái đệm lưng mà thôi, hoàn toàn không thể cải biến được vận mạng của hắn.

Phỉ Tể Đại công do dự mãi vẫn không dám quyết định, hắn bây giờ rất muốn lôi kéo quan hệ với Ngõa Tây Lý. Vấn đề là dựa theo tình hình trước mắt để suy đoán, Ngõa Tây Lý căn bản không cần sự giúp đỡ của hắn cũng có thể giết chết Hắc Sơn Đại công, còn nếu kết minh với Hắc Sơn Đại công, Phỉ Tể lại không cam lòng. Trước khi hắn âm thầm bố cục là vì đối phó Hắc Sơn Đại công, dĩ nhiên nguyên nhân trọng yếu là hai chữ ‘Phong Ngân’ quá mức dao động nhân tâm, Phỉ Tể không có một phần nắm chắc giành thắng lợi về cho mình.

Hắc Sơn Đại công trợ mắt nhìn lĩnh vực của mình bị Ngõa Tây Lý cắt xuống từng mảng, lúc này trong lòng quá nóng nảy bất chấp tất cả, tức giận quát: “Phỉ Tể, nếu ta chết thì ngươi cũng phải chôn cùng đó.”

Phỉ Tể biến sắc và hoàn toàn tỉnh ngộ, Ngõa Tây Lý xuất hiện đúng là quỷ dị, tại sao Phong Ngân đại danh鼎鼎 lại bị một Hầu tước nho nhỏ chiêu dụ được?

Chuyện kể tiếp đã không cần Phỉ Tể tốn công suy đoán, những chuyện đáng giá Phong Ngân xuất thủ ở trên mảnh thổ địa này chỉ có hai thứ. Một là khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, hai là vị trí Đại công lĩnh của hắc, cho dù là cái nào chắc chắn Phỉ Tể cũng không thể bỏ qua.

Nghĩ tới đây Phỉ Tể không thể kìm nén được nữa, hai mắt hắc bắn ra hung quang, đồng thời cho ra quyết định cuối cùng. Hắc dĩ nhiên chú ý tới bộ dạng già nua của Ngõa Tây Lý. Nếu như không phải như thế, nói không chừng hắc đã sớm cao chạy xa bay rồi, so sánh với tính mạng thì vị trí Đại công trở nên không trọng yếu gì lắm.

Nhưng hiện tại còn có một cơ hội đánh cược, Ngõa Tây Lý đã tiến vào thời kỳ già yếu, thực lực khẳng định cũng giảm xuống gay gắt, nhìn phương thức Ngõa Tây Lý công kích là biết rõ rồi. Nếu Ngõa Tây Lý ở vào thời kỳ toàn thịnh, chỉ sợ Hắc Sơn Đại công đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Chỉ cần làm cho tốt, Phỉ Tể nghĩ rằng hắc và Hắc Sơn Đại công liên thủ hoàn toàn có cơ hội đánh bại Ngõa Tây Lý. Dĩ nhiên ở trong quá trình đó mà tìm được biện pháp khiến cho Hắc Sơn Đại công nhận một ít thương tổn thì không thể tốt hơn được nữa.

“Ta thề chỉ cần hôm nay ta không chết, sau này vĩnh viễn không bao giờ bước lên lãnh thổ của ngươi.” Hắc Sơn Đại công sợ Phỉ Tể thay đổi ý định vào lúc khẩn yếu này, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Phỉ Tể dĩ nhiên không tin tưởng lời thề chó má của Hắc Sơn Đại công, nhưng hắc đã không còn lựa chọn nào khác. Hắc Sơn Đại công mà chết, sợ rằng Ngõa Tây Lý sẽ quay sang đối phó hắc, thực lực Phỉ Tể còn không bằng Hắc Sơn Đại công, không thể nào ngăn cản Ngõa Tây Lý nổi.

“Hắc Sơn, nhớ kỹ lời ngươi nói.” Phỉ Tể cũng là người có khả năng quyết định dứt khoát, một khi đã cho ra lựa chọn liền không do dự nữa, hai tay hợp lại phóng ra vô số hỏa diễm màu đen bao vây Cụ Phong Kết Giới của Ngõa Tây Lý.

Lốc xoáy lóe ra thanh mang xoay chuyển càng nhanh, mỗi một lần xoay tròn sẽ dập tắt một nhóm hỏa diễm màu đen. Nhưng sau một chốc lại có hàng loạt lửa đen từ bốn phương tám hướng xông tới, không ngừng xung kích Ngõa Tây Lý.

Nhờ có hỏa diễm màu đen giảm bớt áp lực, Hắc Sơn Đại công nắm lấy cơ hội hiếm có này liều mạng vận chuyển nguyên lực chữa trị lĩnh vực của mình. Trên thực tế, mặc dù Hắc Sơn Đại công chữa trị lĩnh vực vẫn không thể bù đắp được tốc độ Cụ Phong Kết Giới phá hủy.

Ngõa Tây Lý ở trong gió lốc lạnh lùng mỉm cười, rốt cuộc không nhịn được sao? Vậy thì tất cả cùng lưu lại chỗ này là tốt rồi, nếu như Phỉ Tể đợi thêm một lát nữa mới bắt đầu liên thủ với Hắc Sơn Đại công, có lẽ còn có một ít cơ hội. Nhưng bây giờ hắc đã chiếm cứ tuyệt đối chủ động, ra tay giải quyết phiền toái chỉ tốn thêm chút ít thời gian mà thôi.

Phỉ Tể Đại công rống lên giận dữ, bắt đầu ngưng tụ nguyên lực một lần nữa, vô số Hỏa Tinh đang tấn công quân đội Hắc Sơn Đại công chọt ủa lên bay tới Ngõa Tây Lý. Nếu đã quyết định xuất thủ đối phó Ngõa Tây Lý, Phỉ Tể Đại công nhất định dùng tới tất cả vốn liếng, thế nhưng thân hình hắc lại lui gấp về phía sau. Mặc dù hắc xuất thủ với Ngõa Tây Lý, nhưng vẫn không có cách nào vượt qua sợ hãi ở sâu tận trong lòng.

Ngõa Tây Lý vẫn giữ vững thần sắc đạm mạc, hắc giải tán Cụ Phong Kết Giới xoay người chậm rãi đi về phía Phỉ Tể. Khi màn hỏa diễm màu đen sắp sửa thôn phệ thân hình hắc, trong nháy mắt đó hắc lẳng lẳng biến mất vào trong gió.

Đây là chỗ đáng sợ của Ngõa Tây Lý, nếu có ai đắc tội hắc và biết hắc sắp sửa tìm tới cửa. Vậy thì người đó sẽ có cảm giác thiên hạ tuy lớn nhưng không có chỗ dung thân, cho dù là đang ăn, tắm bộ, hoặc là nói chuyện với bằng hữu, chơi gái ...v ...v, lúc nào cũng phải sống trong không khí lo lắng đề phòng, ngủ cũng phải mở một con mắt nhắm một con mắt, cứ sống ở trong trạng thái đó, cho dù là người tâm chí bền bỉ cũng sẽ có lúc cảm thấy tinh thần kiệt quệ.

Nếu như là những Phong hệ Thánh Vũ Sĩ khác thả ra Phong Ẩn, tóm lại luôn luôn có biện pháp đối phó. Thí dụ như đột ngột giải phóng lĩnh vực ép buộc đối phương hiện hình, hoặc là lợi dụng hoàn cảnh ước thúc,

hoặc là bố trí bẫy rập, bẫy rập ...vân ...vân, nhưng những chiêu này đối phó với Ngõa Tây Lý hoàn toàn không có hiệu quả, ít nhất trong lịch sử Ngõa Tây Lý lưu lại chưa từng có ghi chép thất thủ một lần nào. Những người hần muốn giết đều chết hết, chính bởi vì Ngõa Tây Lý tồn tại, Quân Đồ Minh đại đế mới xây dựng nên Thần Phật uy danh hiển hách, Thần Phật không có Ngõa Tây Lý tuyệt đối không thể nào cường đại như thế.

Hắc Sơn Đại công cảm thấy cả người phát rét, còn mặt mày Phỉ Tể Đại công đã vắn vẹo đến mức khó coi, bọn họ bị danh hiệu Phong Ngân của Ngõa Tây Lý làm cho sợ hãi mà quên mất những khả năng khác của Ngõa Tây Lý.

Bọn họ biết rõ ràng Ngõa Tây Lý đang ở phụ cận nhưng không có cách nào xác định vị trí Ngõa Tây Lý, địch nhân nhìn không thấy mới là đáng sợ nhất.

“Nếu như ta nói...” Thanh âm Ngõa Tây Lý từ trong gió nhẹ nhàng truyền ra: “Người và ta cùng nhau giết Hắc Sơn Công tước, sau này ta tuyệt đối không bước vào lãnh địa của người, Phỉ Tể, người sẽ lựa chọn như thế nào?”

“Cái này...” Phỉ Tể Đại công ngây dại, đầu óc của hắn bắt đầu hỗn loạn lần nữa, không phải không thừa nhận lời Ngõa Tây Lý nói đã kích động hắn rất sâu. Nếu như không bị ép đến đường cùng, ai lại nguyện ý đối kháng với Phong Ngân? Hắc Sơn Đại công nói không sai, sau khi Ngõa Tây Lý giết chết Hắc Sơn Đại công nhất định sẽ đến phiên hắn, nhưng bây giờ Ngõa Tây Lý chủ động đưa ra cơ hội chuộc mạng, hắn có nên tiếp nhận hay không?

Phỉ Tể Đại công nhanh chóng tan rã ý chí chiến đấu, ngượng ngùng nói: “Lấy uy tín của Phong Ngân đại nhân, dĩ nhiên... dĩ nhiên...”

“Quên đi.” Ngõa Tây Lý đột ngột cắt ngang lời Phỉ Tể Đại công: “Chỉ một lần dò xét nhỏ thôi đã có thể đả động người, tính cách biến đổi không chừng như vậy căn bản không xứng làm một cường giả, không xứng hợp tác với ta. Phỉ Tể, mặc dù lực lượng của người đang ở thời kỳ trưởng thành, nhưng tâm của người đã già, người già không thích hợp tiếp tục sinh tồn, tiếp nhận vận mệnh an bài đi, ha ha.” Sau khi Ngõa Tây Lý châm biếm thì khoảng cách thanh âm phát ra đã ở rất gần Phỉ Tể Đại công, tựa hồ hắn đang đứng bên cạnh Phỉ Tể Đại công vậy.

Sắc mặt Phỉ Tể Đại công đột nhiên đỏ bừng, hắn hiểu rằng mình đã bị chơi xỏ ở trước mặt Hắc Sơn Đại công và vô số võ sĩ ngưỡng mộ hắn. Hiện tại xem như danh dự của hắn đã tan thành mây khói, cho dù hắn ngày hôm nay có thể may mắn sống sót, chuyện bị Ngõa Tây Lý tùy tiện nói một câu đã thay đổi lập trường sẽ trở thành trò cười cả đời hắn.

“Người đang trêu chọc ta?” Phỉ Tể Đại công lớn tiếng gầm gừ như bệnh tâm thần, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển: “Lăn ra đây cho ta.”

Ngõa Tây Lý đã ở rất gần, đây là cơ hội duy nhất của hắn. Hơn nữa, tâm tình của hắn bắt đầu bị sợ hãi bất an che lấp, lúc này nghe Ngõa Tây Lý nói vừa buồn thành vui, rồi lại bán tín bán nghi, sau đó hiểu ra mình bị trêu chọc, hắn chỉ là một kẻ đáng thương bị Ngõa Tây Lý đùa bỡn. Hiển nhiên tâm lý hắn sẽ xuất hiện lệch lạc, cực độ tự ti, tự oán tự trách biến thành cực độ tức giận, tâm tình biến hóa kịch liệt trong khoảng thời gian ngắn khiến cho lý trí của hắn giảm xuống trên diện rộng.

Tùng đạo hỏa diễm mãnh liệt lấy Phỉ Tể Đại công làm trung tâm nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, loại bí kỹ này thoát nhìn tương tự với Hỏa Diễm Chấn Động, nhưng uy lực của nó mạnh hơn Hỏa Diễm Chấn Động vô số lần.

“Phản Thiên.”

Phản Thiên vốn là siêu hạn kỹ chỉ có Hỏa hệ Thánh Vũ Sĩ mới có thể thả ra, nếu nói đến siêu hạn kỹ là chỉ bí kỹ có thể lưu lại dấu vết vĩnh hằng trên đại lục, còn có uy năng hủy thiên diệt địa. Trước đây rất lâu, khi Thần Vực có năng lực khống chế đại lục, loại bí kỹ này bị liệt vào hàng ngũ cấm kỵ, không thể dễ dàng buông thả. Nếu không sẽ bị Thần Vực trừng phạt nghiêm khắc, thậm chí sẽ bị truy sát cho tới cùng. Sau khi Thần Vực tiêu vong, danh sách cấm kỵ cũng không còn tồn tại, chỉ cần người có lực lượng là có thể tùy ý xử lý.

Phỉ Tể Đại công mới vừa nắm giữ Phần Thiên nên uy lực vẫn chưa đạt tới trình độ siêu hạn kỹ chân chính, thế nhưng lực sát thương cũng đủ làm cho người ta trợn mắt líu lưỡi.

Làn sóng hỏa diễm trong nháy mắt bao trùm phương viên bảy, tám trăm thước vuông, mặt đất bị ngọn lửa thiêu đốt cháy sạch lộ ra một cái hố to, lòng đất lại chấn động kịch liệt, khói bụi bay tán loạn quay cuồng bốc thẳng lên trời, thậm chí vượt qua tầng mây. Một nhóm võ sĩ của Hắc Sơn Đại công đang chạy nước rút cũng bị một kích này biến thành một mảng trống không. Trong phạm vi Phần Thiên lan tới, tất cả võ sĩ, chiến mã, bao gồm cả áo giáp, vũ khí ...v.v...v toàn bộ đều bị bốc hơi trong nháy mắt, không còn dư lại một chút gì. Các võ sĩ ở ngoài phạm vi Phần Thiên công kích bị lực chấn động đẩy lùi về phía sau, cả người cả ngực cùng nhau bay lên không trung ngả nghiêng tứ phía. Ngay cả quân đội Tái Nhân Hầu tước và Thánh Đế Tư thành ở phương xa cũng bị làn sóng xung kích chấn động người ngã ngựa đổ, ngã trái ngã phải, An Đông Nỵ và gã Phong hệ Võ Tôn đang kịch chiến bị kinh phong gào thét thối văng đi thật xa.

“Ngu xuẩn.” Hắc Sơn Đại công dốc hết toàn lực quát lên, chẳng qua là tiếng của hắc đã bị thanh âm nổ vang che dấu.

Lấy lực lượng Phỉ Tể Đại công buông thả siêu hạn kỹ còn rất miễn cưỡng, uy lực Phần Thiên chỉ duy trì không tới một giây, sau đó làn sóng đỏ rực bao phủ phương viên vài trăm thước bắt đầu thối lui. Phỉ Tể Đại công nghĩ rằng Ngõa Tây Lý đang ở rất gần tuyệt đối không thể thoát ra khỏi phạm vi Phần Thiên công kích, ngờ đâu một chiêu Phần Thiên này ngoại trừ giết chết mấy ngàn tính mạng võ sĩ Hắc Sơn công quốc ra thì không còn hiệu quả gì nữa.

Đúng lúc này thanh mang lóe lên đuổi sát luồng hỏa diễm đang tiêu tán, tia sáng bắn nhanh về phía Phỉ Tể Đại công làm cho người ta sinh ra ảo giác tựa hồ Phần Thiên bị Ngõa Tây Lý đánh ra một kích tiêu tán.

Phỉ Tể Đại công mới vừa nhìn thấy Phong Ngân thì nó đã cắt luồng hỏa diễm của hắc thành hai mảnh, rồi tiếp tục bắn tới chỗ hắc.

Phỉ Tể Đại công muốn né tránh nhưng tốc độ tuyệt đối không theo kịp Phong Ngân, hắc muốn buông thả bí kỹ thì nguyên lực tràn trề không khiến cho hắc vô kế khả thi. Chỉ cần qua thêm vài giây là hắc có thể khôi phục một phần lực lượng để buông thả bí kỹ, đáng tiếc là Phỉ Tể Đại công hoàn toàn không có cơ hội thở dốc. Nếu còn chừa sơ hở cho Phỉ Tể bắt được thì Ngõa Tây Lý đã không phải là Phong Ngân làm cho người ta sợ đến mất mặt rồi.

Sau một chốc, Phong Ngân đã xuyên thấu thân thể Phỉ Tể Đại công, thân hình Phỉ Tể Đại công bỗng nhiên biến thành hai khúc vô lực rơi xuống đất. Hắc ẩn nhẫn đến hôm nay tự cho là có thể dùng một chiêu giải quyết hết thủy phiến toái, ai ngờ lại gặp được Ngõa Tây Lý làm cho tất cả hùng tâm của hắc biến thành bọt nước, Phần Thiên cũng trở thành một kích cuối cùng mà hắc lưu dấu lại trên đời.

Trên chiến trường, gã Võ Tôn tên Tu là thủ hạ Phỉ Tể Đại công đang suất lĩnh một đám võ sĩ tiến đến gần chiến trường, chuẩn bị tiếp ứng Phỉ Tể Đại công thì nhìn thấy một màn khiến cho tinh thần bọn họ hồng mắt.

Hắc Sơn Đại công núp ở trong mây đen run rẩy mấy đợt, Phỉ Tể Đại công bị miêu sát (một kích là chết) trong nháy mắt khiến cho dũng khí của hắc giảm xuống bằng không.

Thật ra nếu chiến đấu bình thường thì Ngõa Tây Lý tuyệt đối không có khả năng giết chết Phỉ Tể Đại công nhanh như vậy. Hoàn toàn là vì Ngõa Tây Lý giỏi về lợi dụng đủ loại nhân tố để giảm bớt lực chiến đấu của đối thủ. Hắc Sơn Đại công tận mắt nhìn thấy kết quả của Phỉ Tể Đại công lại càng sợ hãi Phong Ngân hơn nữa. Hắc không biết Phong Ngân sẽ dùng biện pháp gì đối phó hắc.

“Dưới đáy Phong Bao Hải có một loài động vật rất khiếp nhược, chúng không có năng lực chiến đấu nhưng lại có một lớp vỏ cứng chắc chắn, hề gặp phải nguy hiểm chúng sẽ lập tức rút thân thể vào trong lớp vỏ đó.” Thanh âm Ngõa Tây Lý theo gió truyền đến: “Tên của chúng nó gọi là rùa biển, người từng nghe nói chưa? Hắc Sơn Công tước, ta đề nghị người nên sửa quân kỳ của mình lại, thêu lên đó hình con rùa rút đầu, ha ha, tính cách chúng nó rất phù hợp với người.”

“Hắc hắc hắc !” Hắc Sơn Đại công điên cuồng cười lớn: “Phong Ngân, đừng vọng tưởng nữa, người cho rằng ta sẽ rút lui?”

“Ta có thể liên tục giữ vững trạng thái Phong Ấn một tháng, người có thể núp trong đó bao lâu?” Ngõa Tây Lý thản nhiên nói: “Nếu như ta tiếp tục thả ra Cự Phong Kết Giới, người có thể kiên trì được bao lâu?”

Đây là lời nói dối, chỉ là uy hiếp mà thôi.” Hắc Sơn Đại công tuy thất kinh nhưng vẫn cố gắng khích lệ bản thân, nhưng mà thân thể hắn lại run rẩy càng lúc càng kịch liệt rồi, thật sự là nói dối sao?

“Thừa dịp bây giờ ta không muốn giết người, cho ra lựa chọn đi.” Ngõa Tây Lý nói, hắn không có nói láo, mặc dù hắn là đầu lĩnh Thần Phật, nhưng sống dưới trướng Quân Đồ Minh đại đế và một đám chiến hữu mưu mô quỷ quyệt, sống lâu mưa dầm thấm đất hiển nhiên hắn phải có năng lực nhìn rõ đại cục. Tạm thời Hắc Sơn Đại công không thể chết được, mới vừa giết chết Phỉ Tể Đại công, giờ lại diệt trừ Hắc Sơn, khối lãnh thổ lớn như vậy rất khó mà tiêu hóa nổi. Từ Hắc Sơn công quốc đi về phía nam, lướt qua lãnh địa Cường Nạp Sinh Đại công chính là giáp giới Thiên Không Thành.

281. Chương 281: Thỏa Hiệp (1)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 281: Thỏa hiệp (1)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hắn không muốn trực diện đối kháng với cường giả Thiên Không Thành, mặc dù trốn ở chỗ này chưa chắc có thể an toàn, nhưng càng tiến về phía nam, thế cục sẽ càng thêm nguy hiểm. Đây là chuyện thật đáng tin, trước khi rõ ràng tình hình bên phía Thiên Không Thành và biết được đối phương ôm thái độ gì với Khắc Lý Tư bình nguyên, trước khi tra ra thân phận chân thật của Ca Đồn, hắn không thể mạo hiểm. Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng là địa đầu xa nơi này, nhưng chưa có trải qua chiến tranh quy mô lớn rèn luyện, Dịch Áo thì không cần phải nói, hắn còn quá non nớt. Hết thấy những thứ sẽ phát triển trong tương lai là do hắn không chế, ai cũng có thể phạm sai lầm, duy chỉ có hắn là không thể.

“Không muốn giết ta? Người có thể giết được ta sao?” Hắc Sơn Đại công mỉm cười, nhưng tiếng cười của hắn lại run rẩy kỳ lạ.

“Người muốn thử?” Tròng mắt Ngõa Tây Lý chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói bộc lộ sát ý không cần che dấu. Hắn không muốn giết Hắc Sơn Đại công chỉ vì Hắc Sơn Đại công còn sống có giá trị hơn mà thôi, nhiều đó vẫn không đủ để trở thành lá bài bảo vệ tính mạng. Nếu Hắc Sơn Đại công tiếp tục không thức thời như vậy, Ngõa Tây Lý cũng không ngần ngại tiến đưa thêm một vị cường giả Thánh cấp vẫn lạc tại chỗ này.

Ánh mắt Ngõa Tây Lý phẳng phất như bóng ma bao phủ tâm trí Hắc Sơn Đại công, làm cho sinh ra cảm giác cực kỳ bất an, trực giác nói cho hắn biết Ngõa Tây Lý không phải đang phô trương thanh thế. Chỉ cần câu trả lời của hắn không thể làm cho Ngõa Tây Lý hài lòng, chỉ sợ kết quả sẽ không tốt hơn Phỉ Tể bao nhiêu.

Hắc Sơn Đại công trầm mặc hồi lâu, thanh âm chém giết ở nơi xa hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến hắn. Đám người Tái Nhân Hầu tước chiến đấu vô cùng gian khổ, may là tất cả chiến lực cao cấp của Thánh Đế Tư học viện đều là Thủy hệ võ sĩ, có khả năng áp chế địch nhân tấn công rất hiệu quả. Thế nhưng nguyên lực của các năng tiêu hao cũng nhanh kinh người. Chuyện này giống như là uống rượu độc giải khát vậy, biết rõ nếu tiếp tục tuyệt đối không phải là biện pháp, một khi nguyên lực hao hết chỉ cần vài gã Cự Hạn võ sĩ lao tới cũng có thể giải quyết các năng. Nhưng đám người Nhã Duy Đạt bắt buộc phải làm như vậy, số lượng cường giả Võ Tôn của đối nhiều hơn các năng. Nếu để đối phương thành công đột phá thì các năng sẽ bị bao vây giáp công, đến lúc đó kết cục càng thêm bi thảm.

Cho dù là nhóm Tái Nhân Hầu tước hay là các cường giả Hắc Sơn công quốc, tâm tình song phương đều cấp bách như nhau. Thời gian vào thời điểm này trở nên vô cùng quý giá, chỉ cần Ngõa Tây Lý có thể giết chết Hắc Sơn Đại công trước khi đám người Tái Nhân Hầu tước tan tác, hết thấy vấn đề sẽ được giải quyết ổn

thỏa. Bây giờ nhìn lại thì khả năng này rất lớn, từ khi Phỉ Tể xuất thủ đến lúc vẫn lạc chỉ không quá một phút, theo tình hình như vậy suy tính, Hắc Sơn Đại công không thể nào chống đỡ Ngõa Tây Lý quá lâu.

Các cường giả Hắc Sơn công quốc cũng ý thức được tình thế nguy cấp, thế công càng lúc càng mạnh mẽ quyết liệt, quả thực là phần đầu quên mình, nói ra đây cũng là nỗi bi ai của bọn họ, liều mạng đánh giết chỉ vì một đường sống sót mong manh. Nhưng nhóm Nhã Duy Đạt là Thủy hệ võ sĩ phóng thích bí kỹ làm cho bọn họ vô cùng nhức đầu, nhất là Không Gian Nhược Thủy của Nhã Duy Đạt phát động không một tiếng động, đến lúc bọn họ phát hiện ra vấn đề thì đã bị vây vào bên trong, nửa bước khó dời.

Một góc chiến trường khác, Thân ảnh An Đông Ny và tên Phong hệ võ sĩ truy đuổi lẫn nhau, thỉnh thoảng bay thẳng lên trời, thỉnh thoảng hạ xuống mặt đất, cả hai tựa như hai tia chớp màu xanh bám sát tàn ảnh của đối phương.

Sau khi đạt đến trình độ như bọn họ đã không còn tồn tại vấn đề cố định mục tiêu nữa, bởi vì tốc độ di động vượt xa khả năng nhận thức, ngoài chuyện khóa vị trí lại còn phải dự đoán điểm rơi của đối phương. Chuyện này cần phải có khả năng tính toán phức tạp, vì thế không có Phong hệ võ sĩ nào thích chiến đấu với chiến sĩ cùng hệ. Nếu như không phải nhìn thấy An Đông Ny không có hai chân, tên võ sĩ kia tuyệt đối không chọn An Đông Ny làm đối thủ. Nguyên lực chiến giáp có năng lực phòng hộ không kém, nhưng bị đối phương đánh trúng nhất định phải đưa nguyên lực vào bù đắp hao tổn. Từ nãy tới giờ hai người vẫn duy trì tốc độ cực hạn và không ngừng buông thả công kích. Đồng thời còn sợ bị đối phương đánh trúng, lúc này không chỉ so đấu tiêu hao nguyên lực, thể lực mà còn cả độ dẻo dai, thiếu một thứ cũng không được. Chỉ cần một phương xuất hiện nửa điểm trì trệ là tử vong ập đến ngay lập tức.

Mặc dù hai người chiến đấu rất kịch liệt, không hề thua kém bên phía Tái Nhân Hầu tước, mức độ tiêu hao nguyên lực đạt đến con số khủng bố. Nếu vẫn tiếp tục như vậy, sợ rằng dùng không qua bao lâu, nguyên lực trong cơ thể hai người không còn đủ để buông thả nguyên lực chiến giáp.

Rốt cuộc tên Phong hệ võ sĩ kia không thể kiềm chế được nữa, cứ tiếp tục như vậy mặc dù hẳn có thể giết chết An Đông Ny, nhưng cũng sẽ mất đi hơn phân nửa chiến lực. Như thế sẽ không thể tiếp tục trợ giúp đồng bạn, đây không phải là kết quả hắn muốn.

Lúc trước hắn thật không ngờ rằng một người không có hai chân lại có thể triển đấu với mình lâu như vậy. Dù sao An Đông Ny thỉnh thoảng vẫn phải hao phí nguyên lực ngưng kết ra cột sáng chống đỡ thân thể. Mặc dù chiếm được pháp môn Phong Dực chính tông, nhưng lẩn tránh trong phạm vi nhỏ hoặc là chuyển hướng thì Phong Dực có tác dụng không lớn, nhất là từ mặt đất chuyển thẳng lên trời cao cần phải dùng hai chân tạo sức bật. Thiếu mất hai chân có nghĩa rằng An Đông Ny phải tiêu hao thêm một phần nguyên lực để khống chế chiến giáp, lúc mới bắt đầu không có vấn đề gì, nhưng chiến đấu cho đến bây giờ, tích lũy một đoạn thời gian khá dài rồi, năng hao phí nguyên lực chắc chắn hơn xa đối phương.

Gã Phong hệ võ sĩ tính toán An Đông Ny không còn thừa bao nhiêu nguyên lực, vì thế hắn mạo hiểm đánh cược một lần.

Quyết định xong chủ ý, gã Phong hệ võ sĩ đang bay giữa không trung bỗng nhiên lộn một vòng, hai tay giang ra, vô số lưỡi đao gió xuất hiện ở bốn phía An Đông Ny, lưỡi đao gió bay múa trên không trung chém vào chiến giáp An Đông Ny làm bắn ra từng tia sáng xanh nhạt.

“Phong Luân.”

Đây là bí kỹ mà Phong hệ Võ Tôn cao cấp mới có thể buông thả, nói cho chính xác thì Phong Luân có lực công kích khá yếu. Thậm chí còn không so được với Cực Hạn võ sĩ buông thả Chân Hồng Chi Vũ, nhưng Phong Luân cũng có ưu thế riêng, đó là hao tổn. Sau khi mỗi một lưỡi đao gió diệt vong, Phong nguyên lực còn sót lại sẽ không biến mất, mà bị những lưỡi đao gió khác hấp thu. Nếu như lưỡi đao gió này cũng diệt vong, như vậy nó sẽ bị một cái khác hấp thu vào, cứ tiếp diễn như thế mặc dù số lượng từ từ giảm bớt nhưng uy lực Phong Luân sẽ càng lúc càng lớn.

Dưới tình huống bình thường, đây là chiến thuật rất ít khi được sử dụng. Hiện tại hắn muốn ép An Đông Ny liều mạng, Phong Luân tự nhiên không thể đánh tan nguyên lực chiến giáp An Đông Ny, nhưng hai bên tiêu hao nguyên lực gần như bằng nhau. Dù cho An Đông Ny dùng chiêu số đồng dạng phản kích thì hẳn cũng không sợ, nói liều mạng thì hơi sai một chút, thật ra là so sánh xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Bên nào tiêu hao hết nguyên lực trước sẽ là người thất bại.

Đáng tiếc là Phong hệ võ sĩ không biết rằng đây là kết quả An Đông Ny đang mong muốn, liều mạng? Tính quá khứ kéo dài cho tới nay thì An Đông Ny liều mạng nhiều hơn hẳn gấp mười mấy lần, bàn về kinh nghiệm liều mạng có bao nhiêu người so nổi An Đông Ny?

An Đông Ny không lùi mà tiến, hoàn toàn không để ý lưới đao gió bay múa chung quanh, một đường lao thẳng về phía gã Phong hệ võ sĩ.

Mí mắt gã Phong hệ võ sĩ không tự chủ giật giật mấy cái, nữ nhân này cũng quá hung hãn đi?

Theo An Đông Ny xông tới, một đạo Phong Áp (sức gió) mãnh liệt xuất hiện quanh người An Đông Ny, nâng nàng bay thẳng lên trời cao.

Gã Phong hệ võ sĩ không dám tin tưởng nhìn tới An Đông Ny, đây rõ ràng là điềm báo buông thả Cụ Phong Phá, nhưng theo hắn tính toán thì giờ phút này An Đông Ny không thể nào còn đủ nguyên lực buông thả chiến giáp. Dưới tình huống này lại có thể thả ra cường lực bí kỹ? Nữ nhân chết tiệt này rốt cuộc muốn làm gì?

Uy lực Cụ Phong Phá còn thua cả Phong Luân, hao phí nguyên lực nhiều hơn gấp mấy lần. Ở tình huống trước mắt rõ ràng là sau khi An Đông Ny buông thả Cụ Phong Phá sẽ không còn dư thừa nguyên lực duy trì nguyên lực chiến giáp. Cho dù có thể miễn cưỡng thi triển cũng sẽ bị Phong Luân phá hủy trong nháy mắt.

Khóe miệng gã võ sĩ nhếch lên cười lạnh, đây là do người muốn chết, hắn có nguyên lực chiến giáp phòng hộ căn bản không sợ Cụ Phong Phá ảnh hưởng, nhưng An Đông Ny không có nguyên lực chiến giáp sẽ bị Phong Luân xé thành từng mảnh nhỏ.

Quả nhiên như hắn đoán, ngay khi gió lốc thành hình, nguyên lực chiến giáp trên người An Đông Ny theo đó mờ dần đi. Thế nhưng nàng vẫn tiếp tục xông về phía trước, vô số lưới đao gió bị Cụ Phong Phá đẩy văng ra hai bên, ngay lúc đó nàng giơ tay bắn ra một đạo Phong Nhận phóng tới chỗ đối thủ.

Gã võ sĩ vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không nhìn thấy Phong Nhận đang lao về phía mình, chỉ lẳng lặng điều khiển hàng loạt lưới đao gió không ngừng chém tới An Đông Ny. Lấy thực lực của hắn dĩ nhiên có thể tránh thoát Phong Nhận của An Đông Ny, nhưng vấn đề là một khi hắn tránh né sẽ không thể tiếp tục không chế vô số lưới đao gió bị Cụ Phong Phá nhiễu loạn. Vì thế hắn đành phải cẩn trọng liều mạng.

282. Chương 282: Thỏa Hiệp (hạ)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 282: Thỏa hiệp (hạ)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ầm !”

An Đông Ny thả ra Phong Nhận đánh thẳng vào lồng ngực gã võ sĩ, bên trong Phong Nhận ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường mãnh nhất thời phá nát nguyên lực chiến giáp trên người gã võ sĩ. Đồng thời hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, giờ phút này hắn đánh nhau đến đỏ mắt rồi, bất chấp tất cả thả ra nguyên lực chiến giáp lần nữa, sau đó hai tay vũ động nhanh chóng tạo ra một dãy hư ảnh. Rất nhiều lưới đao gió tránh thoát Cụ Phong Phá từ bốn phía ập tới An Đông Ny, liên tiếp chém vào người nàng, mắt thấy bộ chiến giáp thực đã xuất hiện vết nứt báo hiệu chuẩn bị hỏng mất.

Đáng tiếc là gã võ sĩ vĩnh viễn không đợi được đến lúc cuối cùng, ngay khi nguyên lực chiến giáp trên người hắn sáng lên, đạo Phong Nhận lớn vừa nổ tung bắn ra một đám lưu quang thì một đạo Phong Nhận nhỏ hơn im lặng xuất hiện đâm vào lồng ngực hắn vô cùng chính xác. Gã võ sĩ không thể tin nổi điều này, thân

hình từ trên không trung rơi xuống, vô số lưỡi đao gió vây quanh An Đông Ny theo đó tiêu tán vào trong không khí.

An Đông Ny chậm rãi thở ra một hơi thật dài, thật ra gã võ sĩ tính toán không sai, đúng là nàng không còn bao nhiêu nguyên lực, nhưng chỉ dựa vào chút ít nguyên lực còn sót lại, An Đông Ny cả gan kháng trụ Phong Luân đả kích và thả ra đạo Phong Nhận trí mạng kia. Giờ phút này nguyên lực bên trong cơ thể An Đông Ny hoàn toàn trống rỗng, nếu như đòn hồi này không thể giết chết đối phương, vậy thì nàng chỉ có nước nhận mệnh.

Hắc Sơn Đại công dồn toàn bộ lực chú ý lên trên người Ngõa Tây Lý, không biết rằng mình tên thủ hạ Phong hệ Võ Tôn duy nhất đã mất đi tính mạng, hắn vẫn duy trì trầm mặc cố gắng phòng bị lên tới mức cao nhất.

“Sự kiên nhẫn của ta là hạn.” Ngõa Tây Lý thần nhiên nói, cơn lốc nho nhỏ kia lại xuất hiện trong lòng bàn tay, thật ra buồng thả Cự Phong Kết Giới hoàn toàn có thể bỏ qua quá trình này, nếu không đã không thể gọi là linh vực. Sở dĩ Ngõa Tây Lý làm như vậy chính là muốn tạo áp lực cho Hắc Sơn Đại công, hắn dĩ nhiên không thể trở mặt nhìn đám người Tái Nhân Hầu tước lâm vào tình thế nguy hiểm. Ở trong mắt Ngõa Tây Lý, những người này sẽ là trợ lực cho Dịch Áo sau này, tổn thất một người là đáng tiếc một chút.

Thấy cơn lốc kia xuất hiện, con người Hắc Sơn Đại công chợt thu nhỏ lại, vốn hắn còn ôm một phần tâm tư may mắn, hi vọng đám thủ hạ có thể làm cho Ngõa Tây Lý quay trở về cứ viện, như vậy hắn sẽ có cơ hội đào tẩu. Nhưng về mặt Ngõa Tây Lý chưa từng dao động nửa điểm, làm như không quan tâm đến an nguy của những người phía sau. Hắc Sơn Đại công không khỏi sinh lòng do dự, chẳng lẽ mình đã đoán sai?

“Xem ra người đã lựa chọn rồi.” Thấy Hắc Sơn Đại công chậm chạp không chịu lên tiếng, cơn lốc trong lòng bàn tay Ngõa Tây Lý từ từ lớn lên bao phủ thân hình hắn vào bên trong, tiếng gió gào thét lại bắt đầu vang dội trên bầu trời bình nguyên.

“Đợi một chút !” Rốt cuộc Hắc Sơn Đại công không chịu được nữa, hắn không dám dùng mạng người khác để đánh cược mạng của mình, nếu có gan cũng chơi không nổi.

“Nói đi, ngài muốn ta làm gì?” Hắc Sơn Đại công chán nản nói, giọng nói vô cùng khô khốc, trong lòng hắn đang thừa nhận khuất nhục tột đỉnh. Tuy nói thua ở trong tay Phong Ngân không tính là mất mặt, đây chính là nhân vật có thể ám sát cả Thần Vũ Giả cường đại. Vấn đề là Hắc Sơn ngồi lên vị trí Đại công đã lâu năm, hình thành thói quen vênh mặt hást hàm sai khiến từ lâu rồi. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân mình chịu đựng sỉ nhục như thế, trong lòng khó tránh khỏi tư vị chua chát khó chịu.

“Người nên lấy ra một điểm thành ý trước, đúng không?” Ngõa Tây Lý cười cười.

Hắc Sơn Đại công hít sâu một hơi từ từ bình phục tâm tình kích động, việc đã đến nước này hắn chỉ có thể tiếp nhận kết cục mà thôi. Chỉ hi vọng Ngõa Tây Lý không nói lên yêu cầu gì quá phận.

“Rút về hết cho ta.” Thanh âm Hắc Sơn Đại công truyền vào trong tai mỗi một gã võ sĩ.

Các võ sĩ Hắc Sơn công quốc đồng thời ngơ ngẩn, đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ Công tước đại nhân bị đối phương đánh bại? Mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng rất ít võ sĩ quay đầu lại nhìn xem tình hình, dù sao Công tước đại nhân còn có thể mở miệng kêu gọi đầu hàng chứng tỏ rằng sự tình chưa có hư đến tình trạng không thể vãn hồi. Trải qua lúc đầu bối rối, các võ sĩ nhanh chóng trấn định tinh thần, dưới sự chỉ huy của cấp trên, tất cả võ sĩ cùng nhau thối lui. Bên phía Thánh Đế Tư thành cũng không truy kích, đánh nhau cho đến hiện tại bọn họ đã nhận ra mức độ chênh lệch giữa mình và quân chính quy rồi. Mặc dù song phương đều có thương vong, nhưng tóm lại quân đội Hắc Sơn công quốc vẫn chiếm cứ ưu thế.

Các cường giả Hắc Sơn công quốc cũng dần dần lui ra khỏi chiến trường, đám người Tái Nhân Hầu tước không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, áp lực của bọn hắn quá lớn, chiến lực cao cấp chính là cột trụ tinh thần của toàn đội ngũ, chỉ cần bọn họ không ngã, đám binh sĩ tầng dưới chót sẽ còn dũng khí chiến đấu, đến khi nào bọn họ bị địch nhân giết chết, kết cục mới xem như không còn khả năng thu thập. Quân đội của bọn hắn không có kỷ luật nghiêm minh như bên Hắc Sơn công quốc, quân đội Tái Nhân Hầu tước còn đỡ hơn một chút, đám võ sĩ Thánh Đế Tư thành là do các gia tộc tụ lại mà thành, bọn họ chỉ am hiểu chiến đấu quy mô nhỏ. Tập đoàn tác chiến quy mô lớn sẽ lộ ra lực bất tòng tâm, mấu chốt là vì phối hợp không đủ ăn ý.

Mười mấy phút trôi qua, Ngõa Tây Lý chậm rãi từ trong đám mây đen đi ra, quân đội Hắc Sơn Đại công nổi lên tiếng kèn trầm thấp, hậu đội biến thành tiền đội từ từ lùi về phương xa. Đồng thời Hắc Sơn Đại công còn phái ra mấy ngàn võ sĩ quét dọn chiến trường, trận chiến này Hắc Sơn công quốc tử trận không ít võ sĩ, hẳn chẳng thêm quan tâm kết quả bên phía Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng ra sao. Những người chết ở trong tay Ngõa Tây Lý và Phỉ Tế Đại công, di hài tất cả võ sĩ đều phải được mang về, đây cũng là phương thức hân bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Thấy binh sĩ Hắc Sơn công quốc quét dọn chiến trường không hề phòng bị, rồi lại thấy thân ảnh Ngõa Tây Lý chậm rãi đi ra. Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng không khỏi liếc nhau dò xét, bọn họ biết hẳn là Ngõa Tây Lý và địch nhân đã đạt thành ước định nào đó, trận chiến này đã kết thúc.

Ở phương xa, liên quân Đại công lĩnh và võ sĩ dòng chính của Phỉ Tế Đại công cùng nhau chạy trời chết, mặc dù bọn họ không cùng trận doanh nhưng tâm tình chênh lệch không xa, toàn bộ đều hoảng sợ cầm đầu chạy trốn như chó nhà có tang.

Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng cũng ra lệnh cho võ sĩ bên mình bắt đầu quét dọn chiến trường. Chờ đến khi đám binh sĩ Hắc Sơn công quốc rút lui, bọn họ đẩy tới trước cố gắng tìm ra đồ vật có giá trị.

Phỉ Tế Đại công đánh ra một kích cuối cùng lưu lại hố to vẫn còn tản ra nhiệt độ khó thể tưởng tượng nổi. Đám người Tái Nhân Hầu tước, Nhã Duy Đạt dạo quanh một vòng mới sợ hãi than thở, cũng có cảm giác hâm mộ, cũng có ước mơ, trong tương lai sẽ có một ngày bọn họ có thể đạt được lực lượng giống như vậy không?

Hỏa Hồng Thú bên cạnh Ca Đốn đột nhiên co bốn vó nhảy vào hố to, bộ dạng chạy tới chạy lui trong hố thoát nhìn vô cùng hưng phấn, không ngừng hí lên vui mừng.

Ca Đốn cười cười nhảy vào hố, một chiêu Phần Thiên lưu lại Hỏa nguyên lực dày đặc như thực chất, hiệu quả của nó thậm chí còn hơn cả mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Mảnh vỡ tinh thần trung cực phẩm chỉ cung cấp lực lượng đơn thuần, mà ở chỗ này lại tràn ngập cảm giác nói không nên lời, có một thứ gì đó quá thật tồn tại, có lẽ là ý chí cường giả vừa mới tiêu tán, có lẽ là năng lượng thuần khiết dẫn đến cảm giác lạ thường. Huống chi, nếu như có tiền thì tìm mảnh vỡ tinh thần cực phẩm cũng không khó lắm, còn di tích do Thánh Vũ Sĩ lưu lại là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Các Hỏa hệ võ sĩ ở trong liên quân đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía này. Địa vị Ca Đốn rất đặc thù, hẳn có thể không quản gì hết, trực tiếp nhảy vào tu luyện, những võ sĩ khác lại không được, hơn nữa một quả táo chỉ có một người ăn, ăn đủ mới biết nó thơm ngọt như thế nào. Còn nếu phân một quả táo cho một trăm người, đoán chừng ngay cả mùi vị gì cũng không biết.

Chỉ có điều Phỉ Tế Đại công buông thả Phần Thiên có uy lực chưa đạt đến siêu hạn kỹ chân chính, sau khi thu thập chiến trường sạch sẽ, sắc trời tối đen, nhiệt độ trong hố bắt đầu hạ thấp xuống.

Ca Đốn hài lòng nhảy ra khỏi hố đi tới chỗ đám người Địch Áo, Tác Phỉ Á. Hắn nhìn thấy Lôi Mông đang ngồi trên một khối nham thạch, sắc mặt xám như tro tàn, lại còn không ngừng lăm bằm cái gì đó.

“Tên kia tại sao?” Ca Đốn thấp giọng hỏi, mặc dù bình thời luôn thích tranh đấu với Lôi Mông, nhưng hai người là bằng hữu có thể giao mạng cho nhau. Thấy sắc mặt Lôi Mông không tốt, hắn tự nhiên phải hỏi cho ra lẽ.

“Đừng quản hắn làm gì!” Y Toa Bối Nhĩ cười ha hả nói: “Đã dài dòng với chúng ta rất lâu rồi, chúng ta không thêm đề ý đến hắn nữa.”

“Hắn dài dòng chuyện gì?”

“Hắn nói vận mệnh không công bình, người có Hỏa Hồng Thú trở thành Cực Hạn võ sĩ, hắn không có ý kiến gì cả, nhưng tại sao đặng tới kỳ ngộ Thánh Vũ Sĩ cũng là Hỏa hệ.”

283. Chương 283: Đường Ân Động Lòng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 283: Đường Ân động lòng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hắc hắc !” Ca Đồn cười rộ lên, nghe được nguyên nhân này, hắn mới thả lỏng một hơi, chuyện tiếp theo chính là bỏ đá xuống giếng : “Ta đi qua nói chuyện với hắn một chút.”

“Thôi đi !” Dịch Áo kéo Ca Đồn lại: “Hắn đã như vậy mà ngươi còn nhẩn tâm khi dễ hắn?”

Đúng lúc này, An Đông Ny ở một bên đi tới nhẹ giọng nói: “Dịch Áo, đã không còn chuyện gì nữa, ta đây phải đi.”

“Ngươi muốn đi đâu?” Một bóng người từ bên cạnh tiến lại gần tiếp nhận chủ đề của An Đông Ny.

An Đông Ny quay đầu nhìn sang đối phương, không nói gì.

Người kia chính là Đường Ân, thấy mình đụng phải cây đinh cứng rắn, cũng nhận thấy bản thân hơi đột ngột, hắn cười cười làm lành, nhẹ giọng nói: “Ngươi là An Đông Ny phu nhân phải không? Chuyện lần trước còn chưa kịp cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” An Đông Ny thản nhiên nói: “Ta cùng Dịch Áo, Tác Phi Á là bằng hữu, đó là ta phải làm.”

Dịch Áo dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Đường Ân, chỉ có điều quan hệ ràng buộc nên hắn không thể nói gì, quyền uy của nhạc phụ là không thể bỏ qua. Bằng không cho dù Đường Ân không nói gì, Tác Phi Á cũng sẽ liều mạng với hắn, Dịch Áo ngập ngừng hồi lâu rồi quyết định ‘vuốt đuôi’ Đường Ân: “An Đông Ny, ngươi muốn đi đâu?”

“Ta...” Sắc mặt An Đông Ny âm đạm xuống, do dự một lát mới cố hết sức nói: “Ta...về nhà.”

“Đặng Khăng.”

“Không, nơi đó đã không còn là nhà của ta.” An Đông Ny lắc đầu: “Cứ như vậy đi, Dịch Áo, ta biết chí hướng của ngươi rất lớn, nhưng trong quá trình theo đuổi lý tưởng, ngàn vạn lần không nên bỏ qua bằng hữu bên cạnh. Ngươi phải biết quý trọng từng người trải qua sinh tử giao tính mạng cho ngươi, còn nữa, cảm ơn ngươi.”

“Chờ một chút!” Đường Ân nhận ra lời nói An Đông Ny có mùi vị khác thường, cũng chẳng quan tâm lễ phép gì nữa, vội vàng cướp lời nói chen vào: “An Đông Ny phu nhân, đến Hầu tước lĩnh ở mấy ngày đi, cho chúng ta một cơ hội biểu đạt lòng biết ơn, nếu không chúng ta sẽ rất bất an, Tư Phái Khắc, đúng không?”

“Hả?” Tư Phái Khắc đứng ở sau lưng Đường Ân sững sốt, sau đó vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tâm chúng ta cực kỳ không yên tĩnh, phi thường phi thường bất an.”

Dịch Áo và Tác Phi Á không khỏi liếc mắt nhìn nhau, mới vừa rồi bọn họ chỉ lấy làm kỳ quái vì Đường Ân biểu hiện đột ngột, nhưng bây giờ đã mơ hồ nhìn ra vài thứ. Con người Tác Phi Á di chuyển vài vòng, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt rất khó phát hiện, sau đó nhẹ nhàng néo vào hông Dịch Áo một cái.

“Gặp lại sau, các người bảo trọng.” An Đông Ny nhẹ giọng nói, nàng cũng mỉm cười, thế nhưng nụ cười này không liên quan tới Đường Ân, bởi vì nàng thủy chung không có để ý Đường Ân lắm lắm.

“Chờ một chút, An Đông Ny, ngươi hao tổn nguyên lực rất lớn, hay là đến Hầu tước lĩnh nghỉ ngơi mấy ngày đi.” Dịch Áo nói: “Hơn nữa, đúng rồi, An Đông Ny, đạo sư của ta là một vị Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, nếu như ngươi tu luyện có chỗ nào khó hiểu, ta có thể tìm thời gian mời ngài ấy chỉ điểm cho ngươi.”

“Thật hả? Chính là vị đại nhân kia?” An Đông Ny không tự chủ được nhìn thoáng qua phương hướng Ngõa Tây Lý.

“Không sai !” Đường Ân nói tiếp: “Dịch Áo là môn sinh đặc ý của Phong Ngân đại nhân, có Dịch Áo nói giúp ngươi khẳng định không thành vấn đề.” Nếu như không phải sợ mấy tên trẻ tuổi chê cười, sợ An Đông

Ny phát hiện, Đường Ân thật sự muốn vươn ngón tay cái ra ban tặng cho Dịch Áo, hẳn càng xem càng thích cái tên con rể này.

“Phong Ngân đại nhân?” Sắc mặt An Đông Ny biến đổi, lúc trước nàng chỉ cảm ứng được vị lão nhân kia có lực lượng vô cùng cường đại, không thể đo lường nổi. Nhưng không thể nào nghĩ tới Ngõa Tây Lý dĩ nhiên là Phong Ngân đầu não Thần Phật trong truyền thuyết,

Nếu như đổi thành Thánh Vũ Sĩ hệ khác, An Đông Ny tuyệt đối không kích động như thế, đối với tất cả Phong hệ võ sĩ, Phong Ngân chính là thần tượng độc nhất vô nhị của bọn họ, là tượng đài để cho bọn họ sùng bái nhìn lên. Đột nhiên biết được Phong Ngân ở chỗ này, trong lòng An Đông Ny vui mừng không có cách nào dùng ngôn ngữ diễn tả nổi, có thể được Phong Ngân đại nhân tự mình chỉ điểm là chuyện nàng không bao giờ dám nghĩ.

“Đúng vậy, An Đông Ny, người bây giờ cần phải nghỉ ngơi, đến Hầu tước lĩnh ở vài ngày đi.” Tác Phi Á cười nói.

Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng lời mời bất thường đến mức nào không thể nào gạt được ‘tuệ nhãn’ của nàng, nàng mỉm cười híp mắt đánh giá từng người tham dự, sau đó đặt tầm mắt vào người An Đông Ny.

“Đây... được rồi, vậy thì phiền toái các người.” An Đông Ny rút cuộc thay đổi chú ý, dĩ nhiên danh tiếng Phong Ngân cho ra tác dụng mang tính quyết định.

“Lão già này, người có ý gì vậy?” Mắt thấy Dịch Áo và Tác Phi Á phụng bồi An Đông Ny đi xa, Sử Đế Văn không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình.

“Ta rất già sao?” Đường Ân cười ha hả.

Trên thực tế, bộ dạng Đường Ân không hề già, nếu như ở trong Tái Nhân Hầu tước lĩnh và Thánh Đế Tư thành tổ chức bình chọn mỹ nam, hẳn hoàn toàn xứng đáng danh hiệu đệ nhất. Mấy tên thanh niên Dịch Áo, Ca Đốn thua kém hẳn không ít, nhất là hai tròng mắt màu hoa đào của Đường Ân, khuôn mặt trắng nõn dị thường yêu mỹ, mặc dù hai bên tóc mai trắng như tuyết nhưng đây không hề giảm bớt hình tượng Đường Ân tí nào. Ngược lại còn làm cho hắn toát ra vài phần tang thương, cái này thuộc về mị lực của nam nhân thành thực.

“Không già, Đường Ân thúc thúc không già một chút nào.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói tiếp: “Ừ, An Đông Ny phu nhân cũng rất trẻ tuổi, thật là đúng dịp aa.a...”

“Khụ!” Đường Ân vội ho khan một tiếng, nói nhỏ: “Tiểu nha đầu người đang hồ nghi loạn tưởng cái gì đó?” Mặc dù nói như vậy nhưng suy nghĩ của hắn không tự chủ được nhẹ nhàng quay trở về hình ảnh ngày hôm trước, ở trên khuôn mặt như chết lặng kia đột nhiên hiện ra nụ cười lạnh tràn đầy mỉa mai, phát tán vẻ đẹp điêu linh vô cùng cuốn hút làm cho hắn động tâm, cũng làm cho hắn đau lòng. Hơn nữa, hình ảnh đó vô tình trùng hợp với một đoạn thời gian trong trí nhớ của hắn, về mặt của bọn họ cũng cứng ngắc, cả hai chỉ khác nhau ở một điểm, đó là một người thân chết, một người là tâm chết.

“Rốt cuộc là ta loạn tưởng hay là Đường Ân thúc thúc đang loạn tưởng aa.a?” Y Toa Bối Nhĩ nũng nịu nói, dám thất thần ở trước mặt nàng là quá coi thường năng lực quan sát của nàng rồi, nàng quyết định không lưu lại mặt mũi cho Đường Ân.

“Người có thời gian quan tâm Đường Ân thúc thúc, còn không bằng quan tâm đến bản thân mình đi.” Đường Ân cười quái dị nói: “Người không thể đánh chủ ý lên Dịch Áo, còn dư lại hai tên kia kia? Ca Đốn và Lôi Mông, người thích ai hơn? Có cần ta đi hỏi bọn họ dùm không?”

“Thôi đi, một tên giống như khúc gỗ, một tên y như đũa ngọc, ta không bao giờ thích bọn họ đây.” Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ chợt âm trầm xuống, nhưng khôi phục bình thường rất nhanh. Nếu tính thời gian theo dự tính trước kia, vào mùa xuân năm nay phủ xuống nàng sẽ trở thành vợ rồi, ai ngờ thế sự khó lường, nàng và Khoa Lâm mỗi người đi một ngã, hơn nữa còn trở mặt thành thù. Trước kia thề non hẹn biển đã biến thành một trò cười không hơn không kém.

“Tiểu nha đầu, xem ra ánh mắt nhìn người của người không bằng ta.” Đường Ân chậm rãi lắc đầu: “Đừng nhìn bây giờ Ca Đốn và Lôi Mông không bằng Dịch Áo, nhưng đây là vì bọn hắn lịch duyệt không đủ, chuyện

tương lai không dễ nói, lai lịch hai tên tiểu tử kia cũng không đơn giản.”

“Lịch duyệt? Dịch Áo lịch duyệt rất nhiều sao?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

Vấn đề này Y Toa Bối Nhĩ hỏi khó Đường Ân rồi, hắn gãi đầu ấp úng hồi lâu nói không ra lời, theo lý thuyết thì Dịch Áo hàng năm núp ở trong trang viên, rất ít đi ra ngoài, kinh nghiệm hắn là thiếu thốn mới đúng, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

“Không trách được Lâm Tái đạo sư nói ngươi là quỷ linh tinh, tại sao nhiều vấn đề như vậy chứ?” Đường Ân phải mang cái danh trưởng bối ra áp bách: “Nói cho ngươi biết, trong tương lai Ca Đồn và Lôi Mông nhất định có thể tạo ra một phen thành tựu, nói đi, ngươi ưa người nào?”

“Sau này bọn họ có thể vượt qua Dịch Áo không?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Vậy thì không thể.” Đường Ân cười to: “Dịch Áo nhà chúng ta là tốt nhất.”

“Ta nhất định phải tìm một tên tốt hơn Dịch Áo, trên phương diện này ta sẽ không thua Tác Phi Á.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Vậy ngươi cứ từ từ mà tìm, tiểu nha đầu.” Đường Ân lắc đầu nói: “Thế nhưng thanh xuân trôi qua nhanh lắm, ngươi con quỷ linh tinh này chỉ biết lười biếng dùng mảnh lối, không chuyên tâm tu luyện. Chờ đến một ngày ngươi hồng nhan già lão, cho dù ngươi tìm được rồi, người ta chưa chắc chấp nhận ngươi.”

“Phi phi !” Lời nói này đánh trúng điểm yếu hại của Y Toa Bối Nhĩ, không hiểu tại sao nàng lại trưởng bối bàn về vấn đề lễ nghi, trong lúc vừa đau vừa bối rối, nàng thở ra vài hơi cố gắng nói: “Đường Ân thúc thúc, ngài nói cái gì đó?”

Trên thực tế, tính tình nam nhân và nữ nhân trời sinh đã khác biệt rất lớn, phần lớn nam nhân khắc khổ tu luyện là vì nắm giữ lực lượng cường đại, có lực lượng là có địa vị, có quyền thế. Còn nữ nhân thích tranh đấu lại không nhiều lắm, đại đa số nữ nhân tu luyện là muốn giống như Thần Vũ Giả Áo Nhĩ Sát Nhã trong truyền thuyết, thanh xuân không đổi, vĩnh viễn không già. Cho dù không làm được điều đó, ít nhất cũng phải cố gắng kéo dài năm tháng tươi đẹp càng lâu càng tốt.

284. Chương 284: Chuẩn Bị Chinh Phạt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 284: Chuẩn bị chinh phạt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hắc hắc hắc.” Đường Ân mỉm cười chiến thắng.

“Tiểu nha đầu muốn đấu với hắn? Còn rất non nha.”

Tiếp theo Đường Ân lại dùng chất giọng giáo huấn nói: “Y Toa Bối Nhĩ, sau này nên dùng thời gian cho việc đứng đắn, đừng lãng phí thiên phú của ngươi một cách vô ích, nếu không sẽ có một ngày ngươi sẽ phải hối hận.”

“Đường Ân thúc thúc người...” Y Toa Bối Nhĩ giận đến mức dậm chân ‘bình bịch’, sau đó tròn mắt xoay động, bất chợt mỉm cười gian xảo: “Ta đi tìm An Đông Ny phu nhân vạch trần diện mạo chân thật của Đường Ân thúc thúc.”

“Ta thế nào?” Lần này đến lượt Đường Ân sững sốt.

“Tham tiền háo sắc, thấy nữ tử trẻ đẹp là bu vào tìm mật.”

“Này, tiểu nha đầu, ngươi không thể nói hươu nói vượn.” Không đợi Y Toa Bối Nhĩ nói xong, Đường Ân vội vàng cắt ngang lời Y Toa Bối Nhĩ nói. Nghiêm khắc mà nói, Đường Ân là người muôn hoa không chạm,

trăm lá không dính thân, từ lúc trẻ tuổi cho đến bây giờ có không biết có bao nhiêu thiếu nữ điên cuồng si mê, nhưng hần thủy chung chỉ trân ái một nữ nhân, đó là mẹ ruột Tác Phỉ Á. Mặc dù sau đó cúi đầu dưới áp lực nhưng vẫn nhớ mãi không quên mối tình đầu, dùng mấy chữ tham tiền háo sắc đánh giá Đường Ân, cái trước rất dễ dàng phản bác, bởi vì Đường Ân không làm chuyện sai, nhưng cái sau tuyệt đối là nói xấu trắng trợn rồi.

Thế nhưng lúc này Y Toa Bối Nhĩ đã cười hì hì chạy ra xa rồi, mới vừa rồi nàng chỉ hoài nghi nên mới thử dò xét, nhưng Đường Ân rất để ý đến cách nhìn của An Đông Ny về hần, sợ bị người khác dẫn đi lầm lạc, như vậy tất cả những lời giải thích chỉ là dư thừa.

“Lão già này, người thừa nhận rồi?” Tư Phái Khắc nhìn thẳng vào Đường Ân, bằng hữu quý ở tri tâm, hần hiểu Đường Ân sống những năm qua khó khăn như thế nào. Nếu như không có thù hận chống đỡ, hơn nữa còn phải chiếu cố Tác Phỉ Á, có trời mới biết Đường Ân sẽ biến thành cái dạng gì, bây giờ Đường Ân có dấu hiệu từ hình bóng xưa đi ra, hần cao hứng dùm cho Đường Ân từ tận đáy lòng.

“Cái gì mà thừa nhận với không thừa nhận, cút !” Đường Ân quát lên.

Trong thành Tái Nhân Hầu tước cử hành một lễ hội ăn mừng chiến thắng thật to, trên thực tế hần không có hứng thú đối với những thứ ngoài mặt như thế này. Bình thường chỉ là tuyên cáo với dân chúng vài chuyện đơn giản là xong, đại loại như ta đã trở về, liên quân Đại công lĩnh đã bị đánh bại, ta mang theo rất nhiều bằng hữu chiến thắng trở về.

Vì thế lúc nghi thức hoan nghênh tiến hành được một nửa, hần liền đẩy Môn La ra trước sân khấu, bản thân lại chạy về phủ của mình. So sánh với nghi thức hoan nghênh thì hần có chuyện trọng yếu hơn cần xử lý. Thí dụ như lần này Hầu tước lĩnh gặp phải nguy cơ, những tên Bá tước kia biểu hiện như thế nào, hần phải điều tra thật rõ ràng.

Khi chỉ còn lại một mình, Tái Nhân Hầu tước vừa giở đồng tài liệu ra xem vừa thở dài buồn bã, xuất lực lớn nhất hiển nhiên là Đường Ân. Sau khi Đường Ân nhận được tin tức lập tức chạy tới Hầu tước lĩnh, cơ hồ là ngày đêm không nghỉ tập kích quấy rối quân đội Đại công lĩnh, có mấy tên Bá tước chỉ mang theo quân đội đến Hầu tước lĩnh di chuyển một vòng rồi rút quay trở về, còn có mấy tên Bá tước khác thủy chung không hề xuất hiện. Đáng giận nhất tự nhiên là mấy tên phản đồ, bọn họ chẳng những không trợ giúp Hầu tước lĩnh, ngược lại còn phái sứ giả đi tiếp xúc với các quý tộc nhằm bảo toàn địa vị của mình. Tái Nhân Hầu tước như hần đã sớm bị người ta vứt ra đằng sau rồi.

Nếu như phải dùng hình tượng tiểu nhân và quân tử để đánh giá Tái Nhân Hầu tước thì hần hần là sấm vai tiểu nhân, hơn nữa còn là chân tiểu nhân. Hần có thể đánh cuộc, có thể trả giá, nhưng sau khi hần giao ra, hần hy vọng có thể nhận được hồi báo, yên lặng kính dâng, vô oán vô hối không bao giờ nằm trong suy nghĩ của Tái Nhân Hầu tước, hần cũng không muốn đạt tới cảnh giới ‘kinh khủng’ này.

“Mẹ cha chúng nó, lão tin tưởng các người, giao cho các người Bá tước lĩnh, các người báo đáp ta như thế? Mấy tên xem Tái Nhân như người chết kia, hần tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ tên phản bội nào.

Mấy tên Bá tước án binh bất động thì lơ đi, tên nào đi ra ngoài tản bộ một vòng thì gửi thư tướng thưởng là được. Giờ phút này, Tái Nhân Hầu tước thật sự có bất đắc dĩ, không nghĩ tới nhân duyên của hần kém cỏi như vậy. Dĩ nhiên đây là do áp lực từ Đại công lĩnh quá lớn, nếu như đổi thành đám ăn cướp tấn công Hầu tước lĩnh, mấy tên Bá tước kia nhất định sẽ nổi bước nhau liều mạng xông lên trước, bởi vì bọn họ biết Tái Nhân Hầu tước nhất định là người thắng sau cùng.

Tướng thưởng Đường Ân ra sao đây? Mặc dù đã là người mình nhưng hần cũng nên cho người ta một cái thuyết pháp, thân là người lãnh đạo cao nhất Hầu tước lĩnh, hần phải thưởng phạt phân minh.

Tái Nhân Hầu tước chấp tay đi loanh quanh trong phòng, hần hơi khó xử, nếu cấp thì phải cấp cho đủ, cho đủ rồi phải tránh người khác nói hần hẹp hòi. Thế nhưng Tác Phỉ Á là Đại công tương lai, cần phải đợi hần biểu hiện hào sảng hay sao?

Trong khi Tái Nhân Hầu tước đang âu sầu vì không biết nên thưởng tướng Đường Ân như thế nào, Đường Ân đang ngồi chung một chỗ với An Đông Ny, không phải là Đường Ân nhất định phải ngồi ở chỗ này, mà là Y Toa Bối Nhĩ bảo Môn La cố ý an bài. Đợi đến khi Đường Ân phát hiện vị trí của mình có điểm lúng

túng, chuẩn bị đổi địa phương khác thì những vị trí khác đã bị các cường giả Thánh Đế Tư thành ngồi hết cả rồi.

Đám người Dịch Áo ngồi ở đối diện Đường Ân, nguyên một đám Y Toa Bối Nhĩ, Ca Đốn và Lô Mông cùng nhau liếc mắt cười cợt làm cho Đường Ân giận đến ngứa răng. Thật ra tính tình Đường Ân rất nóng nảy, cũng may phương diện này Tác Phỉ Á không có giống hần, nếu nơi này không có người ngoài thì Đường Ân đã sớm phát tác rồi.

An Đông Ny làm như không cảm giác gì hết, chỉ im lặng ăn uống phần của mình, người nam nhân kia trước kia đã làm cho nàng từ bỏ tất cả ước mơ, sau khi bị thương, cửa sổ tâm linh của nàng tất nhiên đóng lại và sẽ không mở ra dễ dàng.

Chỉ qua nửa canh giờ, An Đông Ny đã cáo lui, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, người khác cũng không thể lên tiếng giữ lại. Khi nàng đi ra khỏi cửa, một lão bộc chịu trách nhiệm chuẩn bị bàn ăn ngẩng đầu lên liếc sang phương hướng Ngõa Tây Lý. Trong mắt của hắn bắn ra quang minh âm trầm và lạnh lùng, chỉ có điều trong sảnh có quá nhiều người, góc Ngõa Tây Lý ngồi cũng bị che khuất nên không có phát hiện tầm mắt bất thường này.

An Đông Ny bước chậm lại, mặc dù trong lúc vô tình bộ nhìn thấy tầm mắt của lão bộc kia, nhưng nàng vẫn tiếp tục đi tiếp bảy, tám bước mới hồ nghi nhíu mày.

Trong phủ Phỉ Tể công tước, một nữ nhân tướng mạo điềm tĩnh, thoát nhìn có vẻ ôn nhu yếu ớt ngồi ngay ngắn trên ghế, trước mặt nàng là một gã võ sĩ im lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, nữ nhân kia chậm rãi nói: “Người xác định không có nhìn lầm?”

Bộ dạng nữ nhân kia rất bình thường, dung mạo tầm tầm bậc trung hầu như ở nơi đâu cũng thấy, nhưng kỳ lạ ở chỗ nàng vừa mở miệng nói chuyện, trên mặt lại toát ra khí sắc xuân tình nồng đậm, làm cho người ta mất tự chủ tìm đập thành thịch, thanh âm của nàng mềm mại đáng yêu thấm tận xương, tựa hồ trong đó hàm chứa ma lực kích thích huyết tính mọi nam nhân vậy. Nếu đổi lại là người bình thường nhất định sẽ không nhận được ngẩng đầu lên xem. Chắc chắn những người chưa quen biết sẽ có suy nghĩ rằng, thanh âm đã mê người như vậy, chủ nhân của thanh âm sẽ tuyệt mỹ đến mức nào đây? Người định lực không đủ có lẽ sẽ trực tiếp nhào tới rồi.

Tướng mạo chủ nhân thanh âm này hoàn toàn không xứng đôi với nó, rất khó tưởng tượng một thanh âm động lòng người lại có thể chui ra từ trong miệng nàng. Nhưng hai thứ trái ngược hợp lại chung một chỗ lại phát ra mị lực kỳ dị. Người ta thường nói một câu ‘tối lửa tắt đèn đều như nhau’, cho dù là cường giả hay bình dân cũng không ngoại lệ, chỉ có nhu cầu không giống nhau mà thôi.

Hiện tại nàng phải quyết định đánh cuộc một lần, nếu thành nàng có thể sống sót, thậm chí còn sống tốt hơn trước, cho dù thất bại cũng tốt hơn biến thành đồ chơi của người khác. Nàng có thể hy sinh thân thể mình để níu kéo ‘người kia’, nhưng lại không thể tiếp nhận bản thân mình trở thành vì đồ chơi cho những kẻ yếu nhược.

Sắc trời dần dần đen, An Kỳ Lạp vẫn im lặng ngồi trên ghế, không biết thời gian qua bao lâu, nàng chậm rãi đứng lên đi tới bên giường, không biết nàng nhấn vào nơi nào mà vách tường xuất hiện một cánh cửa ngầm. An Kỳ Lạp lấy ra một cái lồng từ bên trong, một con chim toàn thân ngăm đen lẳng lẳng nhìn nàng, con người của nó đỏ như máu cực kỳ quỷ dị.

An Kỳ Lạp nhìn chăm chú vào con chim thật lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm dứt khoát vươn tay mở cửa lồng.

Con chim đen theo cửa sổ bay ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất vào bóng đêm trong.

Mấy phút sau, một thân ảnh không một tiếng động theo cửa sổ tiến vào phòng, người này khoác áo choàng đen thui, đứng yên tại chỗ y như một bóng ma mơ hồ, căn bản không thể thấy rõ tướng mạo của hắn.

“An Kỳ Lạp phu nhân, ngài rốt cuộc đã suy nghĩ kỹ?” Từ khẩu khí người này là có thể nhận ra hắn không hề tôn kính An Kỳ Lạp.

“Những lời này hẳn là ta phải hỏi người mới đúng. Tin tưởng rằng các người đã nhận được tin tức.” An Kỳ Lạp thần nhiên nói.

Người nọ nói tiếp: “An Kỳ Lạp phu nhân, đó là vấn đề của chúng ta, ta muốn hỏi là ngài đã chuẩn bị đáp ứng điều kiện của chúng ta chưa?”

“Các người thật sự có thể làm được?” An Kỳ Lạp hơi động dung, mặc dù biết người trước mặt thuộc tổ chức có thể lực rất lớn, nhưng An Kỳ Lạp không dám tin tưởng. Một người có thể trực diện đánh chết Thánh giả Phỉ Tể, bọn họ lấy lòng tin từ nơi đâu?

285. Chương 285: Chấp Pháp Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 285: Chấp pháp giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dĩ nhiên !” Người nọ ngạo nghễ nói, trong giọng nói lộ ra tự hào mãnh liệt.

An Kỳ Lạp nhìn chăm chú vào đối phương, mặc dù vẫn không thể tin được, nhưng chuyện tình phát triển cho tới bây giờ nàng đã không có sự lựa chọn nào khác. Sau khi trầm ngâm chốc lát, An Kỳ Lạp chậm rãi nói: “Các người muốn mấy thành?”

“Tám phần.”

Thanh âm người nọ không lớn nhưng rơi vào trong tai An Kỳ Lạp lại y như một tiếng nổ vang trời.

“Cái gì?” An Kỳ Lạp nổi giận tròng mắt, thậm chí mặt mày xuất hiện lệch lạc gợn kinh người. Đây quả thực là hành động bỏ đá xuống giếng mà, một đoạn thời gian trước người này tới tìm An Kỳ Lạp, nhưng khi đó chỉ muốn ba thành mà thôi, bây giờ lại muốn nuốt toàn bộ có khác gì làm nhục nàng?

Nếu như không phải là Phỉ Tể bỏ mình, Hắc Sơn Đại công bại lui, An Kỳ Lạp rất có thể trực tiếp ra tay giết chết người này. Nhìn từ bề ngoài thì An Kỳ Lạp ôn nhu yếu ớt, bộ dạng vô hại cả người lẫn vật, kì thực nàng cũng là cường giả Vô Tôn. Nếu không nàng làm sao phát triển thể lực cho riêng mình, thế giới này chính là như vậy, võ giả cao cấp không nhất định có quyền thế tương xứng thân phận của bọn họ. Nhưng ngồi lên cao nhất định phải có thực lực tương ứng, nếu không sẽ không có ai hiệu lực cho người.

“An Kỳ Lạp phu nhân, cái giá này rất công đạo.” Người nọ nhẹ giọng nói, tựa hồ không nhìn thấy An Kỳ Lạp đang cực kỳ tức giận.

An Kỳ Lạp chợt bình tĩnh lại, xem ra đối phương đã biết mọi chuyện phát sinh trên chiến trường rồi, bản thân mình không có chỗ dựa, đối phương không mở mồm sư tử mới là lạ. Thế nhưng An Kỳ Lạp vẫn âm thầm cười lạnh ở trong lòng, hiện tại mình không phải là hoàn toàn vô dụng. Bởi vì những người này là thể lực bên ngoài, có cho bọn họ hết, bọn họ cũng nuốt không trôi.

Vì thế bọn họ mới tìm tới mình, lấy thân phận của mình rất thích hợp làm người phát ngôn dùm cho bọn họ.

An Kỳ Lạp lặng lẽ tính toán thiệt hơn.

“Nếu như phương án phân phối là như vậy, tại sao người nghĩ rằng ta sẽ đồng ý? Chuyện không có lợi, ta sẽ không làm.” An Kỳ Lạp thần nhiên nói.

“Chỗ tốt?” Người nọ bỗng nhiên mỉm cười lạnh lẽo: “Ha ha, An Kỳ Lạp phu nhân, tầm mắt của ngài không thể thiên cận như vậy chứ? Ta cho rằng tính mạng của ngài vẫn quý giá hơn.”

Tròng mắt An Kỳ Lạp đột nhiên co lại gắt gao ngó chừng đối phương, người nọ giữ vững trầm mặc, dĩ nhiên không phải hấn bại lui, mà là An Kỳ Lạp cần một thời gian giảm xóc để có thể chân chính tiếp nhận sự thật này.

Một lúc lâu sau, không nằm ngoài dự đoán của người nọ, An Kỳ Lạp đã chấp nhận bại trận, đối phương nói không sai, nàng dĩ nhiên có thể lựa chọn không hợp tác. Nhưng điều này có ý nghĩa kết quả của nàng sẽ cực kỳ bi thảm, hành động kế tiếp của những người kia chính là công chiếm Đại công linh. Phỉ Tể đã chết, không còn ai có thể ngăn cản bước chân của một vị cường giả Thánh cấp, vì ổn định dân tâm, có lẽ những người như Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước sẽ không có việc gì, nhưng nàng là phu nhân Phỉ Tể, tuyệt đối chạy không thoát.

Đã chết là hết, đạo lý này An Kỳ Lạp bắt buộc phải hiểu, nhưng vẫn không nhịn được đau lòng một trận, tâm huyết bao nhiêu năm chẳng lẽ bị hủy hoại trong chốc lát?

“An Kỳ Lạp phu nhân, ta có thể hiểu được tâm tình của ngài, nhưng ngài có thể trở mặt nhìn bản thân mình mất đi hết thảy hay không?” Người nọ nói tiếp, nhưng lời vừa nói ra hần lập tức hối hận. Theo lý thuyết hần sẽ không thể phạm phải sai lầm cấp thấp như thế này, cho dù hần không nói gì cũng có hiệu quả hơn. Nhưng nhiệm vụ này quá trọng yếu đối với hần, bản ý là muốn rèn sắt khi còn nóng, tiến thêm một bước phá hủy phòng tuyến tâm lý của An Kỳ Lạp. Chỉ có điều vào lúc này nói ra câu đó không khỏi khiến cho người ta hồ nghi bất an trong lòng mình.

Hai mắt An Kỳ Lạp sáng ngời, người nọ nói đã nhắc nhở nàng, nàng dĩ nhiên không muốn mất đi hết thảy, nàng cũng không muốn chết, nhưng khát vọng của đối phương cũng mạnh mẽ không kém. Mạng của nàng ở trong mắt đối phương hần là nhỏ bé không đáng kể, nhưng không có nàng thì bọn họ sẽ mất đi người đại diện hợp pháp. Vì thế đối phương không thể nào muốn nàng chết, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là yêu cầu của nàng không thể quá phàn.

Nghĩ thông suốt điểm này, An Kỳ Lạp nhất thời giảm bớt lo lắng, thần sắc trở nên thông dong, cười nói: “Ta không phải là người tham lam, nhưng các người chung quy phải ném ra cho ta chút ít, để ta lung lạc đám quý tộc dưới tay chứ? Nếu không, tình cảnh của ta sẽ rất nguy hiểm.”

“Ngài nói những thứ này, chúng ta có thể giải quyết dứt khoát cho ngài.”

“Sau đó thì sao? Sau đó ta sẽ biến thành con rối của các người, đúng không?” An Kỳ Lạp nói với giọng mỉa mai.

Người nọ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “An Kỳ Lạp phu nhân, ngài phải rõ ràng thế cục hiện tại, một vị Thánh giả có thể đánh chết Phỉ Tể Đại công không phải là hạng dễ đối phó, chiến đấu cấp bậc quá cao không phải là tiểu nhân vật như ta có thể đoán được, ngài hiểu ý ta không? Nói cách khác, nếu như ngài không chịu giao ra, vậy thì cuộc trao đổi này không thành rồi.”

Trực giác An Kỳ Lạp nói cho nàng biết đối phương không có nói láo, không khỏi âm thầm suy tính thiệt hơn. Suy nghĩ thời gian rất lâu, khuôn mặt An Kỳ Lạp xám xịt như đưa đám, quyền chủ động vẫn nằm trên tay đối phương, mạng của mình chỉ có một, cho dù thế nào đi nữa nàng cũng đánh cuộc không nổi.

Thế nhưng dễ dàng cúi đầu như vậy làm cho An Kỳ Lạp không cam lòng, bất đắc dĩ chính là thực lực An Kỳ Lạp quả thật không bằng đối phương, ít nhất An Kỳ Lạp tuyệt đối không dám đánh chủ ý lên đầu vị Thánh giả kia. Về phần Hắc Sơn Đại công lại không hề đáng tin, trên căn bản là không thể, cho nên giờ phút này An Kỳ Lạp chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Ba thành.” An Kỳ Lạp kiên định nói, nàng không thể tiếp tục nhượng bộ, nhận được ba thành tài sản, nàng sẽ có lựa chọn quyền lực, kiên trì ở lại, hoặc là cao chạy xa bay, nàng hoàn toàn có thể tự làm chủ.

An Kỳ Lạp không nhìn thấy khóe miệng người nọ nhếch lên nụ cười đắc ý, trên thực tế điểm mấu chốt của hần là bốn thành, lấy địa vị của hần không thể nào quyết định nếu vượt qua phạm vi này, cũng may An Kỳ Lạp không quá ngu ngốc, nàng thật sự không tham.

“Chuyện này...” Người nọ ra vẻ do dự, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Ta mới vừa nói ta chỉ là tiểu nhân vật, ta không có biện pháp lập tức trả lời chắc chắn vấn đề này, đợi giữa khuya nhất định sẽ báo tin tức cho ngài.”

An Kỳ Lạp gật đầu, nếu thái độ đối phương xuất hiện buông lỏng đã chứng minh rằng yêu cầu của mình không tính là quá đáng. Kết quả như thế còn ở trong phạm vi nàng có thể tiếp nhận, xem ra đối phương cũng không có ý định đuổi tận giết tuyệt. Nàng chỉ còn một điều nghi ngờ duy nhất, chính là đối phương

sẽ dùng thủ đoạn gì để giết chết một vị cường giả Thánh cấp? Nếu như bọn họ thật sự làm được, vậy thì tổ chức này quá kinh khủng rồi.

Thân ảnh người nọ chợt mờ dần đi, toàn thân phẳng phất như không có xương, men theo cánh cửa sổ trượt ra ngoài, phương thức hành động này lọt vào mắt An Kỳ Lạp làm nàng không nhìn được nổi lên một tầng da gà, tên này có phải là con người hay không? Người bình thường không thể nào mềm mại đến trình độ này được.

Người nọ vừa ra cửa lập tức chui vào trong một chiếc xe ngựa, mặc dù lúc này trời đã tối, trên đường có rất ít người. Nhưng người này vẫn thay đổi ba chiếc xe ngựa, sau đó cẩn thận đi tới một gian nhà hoang lộ vẻ tiêu điều xơ xác.

Sau khi xác định không có ai bám theo, người nọ đẩy cửa đi vào trong, không gian bên trong im lặng đến đáng sợ, chỉ có một gian phòng nhỏ còn ánh đèn leo lét. Người nọ đi tới bên cửa sổ, không đợi hần giờ tay lên đã nghe thấy một thanh âm hùng hậu truyền đến: “Vào đi !”

Khuôn mặt người nọ ẩn dưới lớp áo choàng lộ ra thần sắc sợ hãi, hần cố gắng điều chỉnh vẻ mặt mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

“Chuyện kia thế nào rồi?” Bên trong phòng là một người trung niên, ngoại trừ đôi mắt có thần ra, cả người hần bao gồm cả y phục trên người thoát nhìn rất giống một gã nông phu bình thường, người trung niên không ngừng đầu lên, vừa hỏi vừa viết cái gì đó ở trên bàn.

“Nàng đáp ứng, ba thành.” Người nọ không còn làm ra vẻ khoa trương như lúc đối mặt An Kỳ Lạp, hai tay đặt thẳng bên người, đang hoang đứng ở một chỗ giống là một học viên rất nghe lời vậy.

“Ừ? Thoạt nhìn nàng là người biết thức thời nhỉ?” Người trung niên hơi kinh ngạc, mỉm cười ôn hòa nói: “Người cái tên này, hù dọa nàng không ít hả?”

“Đại nhân, ta không có làm gì nhiều, An Kỳ Lạp không ngốc, nếu như chúng ta không ra tay giúp, nàng tự biết kết quả của mình là gì.” Người nọ mỉm cười phụ họa.

“Giúp nàng? Ta không có hứng thú giúp nàng.” Người trung niên thở dài: “Tại sao? Chỉ vì nơi này xuất hiện khu vực quảng mỗ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm là ra tay đối phó một vị cường giả Thánh cấp thần bí, có phải người cho rằng não ta hỏng mất rồi hay không? Còn nữa, tình thế hiện tại đã không thể ngăn cản Tái Nhân Hầu tước quật khởi, Thần Phật sẽ lập tức tập trung lực chú ý tới đây, người hi vọng Thần Phật phát hiện sự hiện hữu của chúng ta không?”

Người nọ ngập ngừng không dám trả lời, điều này có cho tiền hần cũng không dám nghĩ. Chỉ có điều trong lòng hần từ từ lạnh lẽo, trước đó từng nói có thể dốc toàn lực trợ giúp An Kỳ Lạp, thậm chí có thể giải quyết vị Thánh giả thần bí kia dùm cho An Kỳ Lạp. Bây giờ lời nói xoay chuyển không quản An Kỳ Lạp chết sống nữa, tất cả hành động từ trước đến giờ chỉ là vì một thân phận hợp pháp.

286. Chương 286: Lao Lạp Thuần Khiết

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 286: Lao Lạp thuần khiết

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thế nhưng, hình như cấp trên nắm giữ lực lượng không có cường đại như hần nghĩ thì phải? Ngay từ nhỏ bắt đầu thụ huấn, đám đạo sư không ngừng phát ra tín niệm bọn họ là võ giả tinh anh, là chấp pháp giả đi lại trong bóng tối, cũng là ý chí cao nhất đại lục. Nhưng sau này ra ngoài, hần cảm giác mình giống như một con chuột già không dám lộ mặt ra ngoài ánh sáng, cả ngày lo lắng hãi hùng. Nếu thế lực bọn họ quả thật mạnh mẽ như lời đám đạo sư kia nói, tại sao lại không dám chống lại vị Thánh giả đột nhiên xuất hiện kia? Tại sao phải sợ Thần Phật?

Người trung niên vốn không trông cậy vào thủ hạ có thể trả lời vấn đề của hắn, chỉ lẳng lặng lắc đầu rồi tiếp tục múa bút thành văn, trong phòng lại lâm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng giấy sần sật khi người trung niên viết lên giấy. Một lúc lâu sau, người trung niên đứng thẳng lên, đưa tờ giấy đầy chữ cho thủ hạ: “Nhanh chóng.”

Người nọ gật đầu dùng hai tay nhận lấy, xoay người bước ra ngoài.

Người trung niên ngồi xuống ghế, nhìn ngọn lửa lắc lư bất định, trong lòng cố gắng nhớ lại bản thân mình xưa nay hành sự vô cùng cẩn thận, hẳn là không có trêu chọc tên sát tinh nào kia mà, tại sao lại phải mình tới giải quyết nhiệm vụ khó như vậy?

Mặc dù chiến sự đã qua một đoạn thời gian nhưng không khí bên trong Tái Nhân Hầu tước lĩnh vẫn còn rất khẩn trương, từ tòa thành đi ra doanh địa bên ngoài đều có các võ sĩ thường xuyên lui tới, nối liền không dứt. Trận chiến này đã thắng, kế tiếp chính là phần thủ thành công, thế nhưng trước khi bắt đầu hành động thì phải chuẩn bị đầy đủ vật liệu cái đã.

Mục tiêu trong kế hoạch là chiếm lĩnh Phỉ Tế Đại công lĩnh chứ không phải cướp đoạt, điều này có ý nghĩa bọn họ chẳng những không có biện pháp nhận được tiếp liệu từ chỗ địch nhân. Ngược lại còn phải xuất ra nhóm lớn vật liệu để làm an lòng dân chúng bị chiến hỏa liên lụy.

Đại sự cỡ này hoàn toàn không liên quan tới đám người Dịch Áo, Ngõa Tây Lý cũng không cho phép Dịch Áo nhúng tay vào, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là tu luyện, không ngừng tu luyện.

Lôi Mông bị Dịch Áo và Ca Đồn kích thích trở nên cực kỳ khắt khổ, ngày ngày khổ luyện không ngừng, chỉ ngật cái dù sao hắn cũng là thanh niên trẻ tuổi, kiên trì được mấy ngày rốt cuộc không nhịn được nữa, bộ dạng dáo dác đi tìm Dịch Áo đề nghị mọi người cùng nhau đi ra ngoài ‘lịch lãm’.

Y Toa Bối Nhĩ gơ cao hai tay tán thành, ý kiến Lao Lạp có thể trực tiếp bỏ qua, Ca Đồn còn đang lo lắng Lôi Mông cả ngày buồn bực khổ luyện có thể sinh ra hiệu quả không tốt, Lôi Mông đề nghị vô tình phù hợp tâm ý hắn.

Ngoại trừ Tác Phỉ Á ở lại với An Đông Ny, những thành viên chủ yếu của tiểu đội đều ra ngoài. Tuyết Ny bị Y Toa Bối Nhĩ kéo đi theo, Dịch Áo lại bị Ca Đồn ‘dụ dỗ’, đoàn người chậm rãi đi dạo quanh tòa thành quan sát cảnh tượng náo nhiệt.

Di chuyển hơn hai canh giờ, một tòa tiểu lâu phong cách đặc biệt làm cho bọn họ chú ý. Nơi đó hẳn là tửu lâu chuyên cung cấp rượu và đồ ăn uống, nhưng bề ngoài trang trí cực kỳ đơn sơ, mái nhà phủ kín cỏ tranh, phía trên là vải dầu sơn màu xanh biếc, lầu hai không có cửa sổ, cũng không có vách tường, chỉ có lan can bốn phía, lan can dùng cây khô tạo thành, ngay cả vỏ cây cũng không có lột ra, vài chỗ còn có cỏ rêu mọc xanh um.

Trước lầu được đặt hai cái lò nướng lớn, phía sau là hai hàng lồng sắt, bên trong là đủ loại dã thú, phần lớn là dã thú nhỏ như gà nui, thỏ hoang ...vân ...vân, thế nhưng người đầu bếp chịu trách nhiệm quay thịt quả là có bản lĩnh, ở khoảng cách mười mấy thước vẫn có mùi thơm nồng đậm đập vào mũi bọn họ.

Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ đảo nhanh vài vòng, thấy phía sau lồng sắt còn có hai thùng nước bằng thủy tinh, bên trong có rất nhiều loại cá, trong đó còn có vài loại cá biển. Tái Nhân Hầu tước lĩnh cách Phong Bạo Hải chừng bảy, tám trăm dặm, thế mà những con cá biển kia đều còn sống, quá trình vận chuyển khẳng định tiêu hao vật lực và tài lực không nhỏ. Từ đó có thể nhận ra chủ nhân tửu lâu không phải là không có tiền tu sửa, mà đây là một loại phong cách trang trí đặc biệt.

Y Toa Bối Nhĩ chỉ hứng thú nhiều đó mà thôi, sau đó nàng dời tầm mắt sang những địa phương khác rồi đưa tay kéo Lao Lạp đi về phía trước, kết quả là Lao Lạp đang ngây người tại chỗ bị kéo lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

“Lao Lạp, ngươi làm gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

Lao Lạp mắt nhắm tịt tại ngơ, ngơ ngác nhìn tới con gà rừng đã được nướng chín, nàng không biết che dấu bản thân, cũng không muốn che dấu, nước miếng từ khóe miệng của nàng chậm chạp chảy ra nhiều xuống bộ y phục màu hồng phấn.

“Ai da !” Y Toa Bối Nhĩ nhúc đầu một trận, Lao Lạp đứng là một tiểu ma đầu, ban đầu giao cho Ngã Lệ chiếu cố Lao Lạp, Ngã Lệ cũng nhúc đầu mãi, sau đó đến phiên Tác Phỉ Á, bây giờ lại đến phiên Y Toa Bối Nhĩ rồi. Cho dù nàng là quỷ linh tinh đầu thai, nhưng đối mặt với Lao Lạp cực kỳ khó trao đổi cũng phải bó tay chịu trói. Y Toa Bối Nhĩ trợn trừng hai mắt, vừa lấy khăn tay ra lau nước miếng Lao Lạp vừa thấp giọng oán trách: “Người nhìn người kia, lớn như vậy rồi còn chảy nước miếng, có biết e lệ hay không aa.a?”

Lao Lạp không quản nhiều như vậy, ngón tay vươn ra chỉ vào cái lò nướng, giọng nói vô cùng kiên định: “Ta... muốn!”

Còn không đợi Y Toa Bối Nhĩ làm ra phản ứng, Miêu Tử đã hành động trước một bước, nó nhẹ nhàng đi tới chỗ lò nướng, một gã trợ thủ đầu bếp đứng bên cạnh lò nướng phát hiện con mèo lạ tiến tới gần vội vàng giơ cái khăn ra phát lia lia, lớn tiếng la lên: “Mèo hoang từ đâu đến vậy nè, cút đi chỗ khác mau!”

Miêu Tử gầm gừ cảnh giác, cái đuôi bén nhọn không ngừng lắc lư, nó không biết cái khăn lông có thể tạo thành lực sát thương hay không, bằng trực giác dã thú, nó đã xem cái khăn trở thành một loại vũ khí, chỉ cần tên học đồ kia tiến gần thêm một bước, nó sẽ lập tức công kích.

“Quay về !” Dịch Áo quát lên, Lao Lạp và Miêu Tử suốt ngày quần lầy hần nên hần rất quen thuộc phản ứng của Miêu Tử, giờ phút này Miêu Tử đã bị chọc giận dựng đứng lông rồi, tùy thời đều có thể tạo ra thảm kịch.

Miêu Tử quay đầu lại nhìn Dịch Áo, sau đó chậm rãi lui về phía sau, nhưng cái đuôi vẫn nhắm vào bấp chân đối phương, may mắn là tên học đồ kia phát hiện Miêu Tử có chủ nhân, không phải là mèo hoang, lại thấy đám người Dịch Áo mặc áo giáp, vội vàng nở nụ cười lui về sau lò nướng. Nếu như hần tự cho là đứng đuôi theo một bước, cho dù Dịch Áo chịu xuất thủ cũng chưa chắc có thể kịp thời ngăn cản Miêu Tử tấn công.

“Dịch Áo, chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một lát nhé?” Y Toa Bối Nhĩ giờ ra bộ dạng bất đắc dĩ nói: “Người nhìn Lao Lạp kia.”

Lao Lạp đang ngơ ngác nhìn tới lò nướng, trong mắt tràn đầy khát vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn xinh đẹp động lòng lúc này lại lộ vẻ cực kỳ đáng thương.

“Trước kia Lao Lạp từng quen ăn những món dân dã, mấy món chúng ta thường ăn thì nàng lại không thích.” Dịch Áo cười cười: “Được rồi, hôm nay chúng ta cải thiện món ăn cho Lao Lạp vậy.”

Đoàn người bước tới tiểu lâu, người đầu bếp lúc nào cũng hết sức tập trung vào công việc nướng đồ ăn, căn bản không chú ý tới tình huống bên ngoài. Sau một đoạn thời gian, hần lại dùng lực xoay cây que sắt một vòng chuyển hướng con gà ở trên đó, rồi hần móc ra túi bột gì đó màu đen phết lên con gà quay, kết quả lại trợn mắt há mồm kinh hãi. Ở trong thời gian cực ngắn này, con gà rừng đã không cánh mà bay.

Hần mờ mịt nhìn quanh bốn phía, còn hồ nghi ngẩng đầu nhìn lên trời, làm như con gà chưa bị nướng giương cánh bay đi vậy. Lúc này Lôi Mông đi tới bên cạnh đầu bếp, vỗ lên bả vai hần: “Tính sổ cho chúng ta.”

Lao Lạp đi ở phía trước ôm gà quay cắn xé mãnh liệt, mỗi khi Lao Lạp được thỏa mãn nguyện vọng sẽ có bộ dạng vô cùng hạnh phúc. Nàng sẽ vui mừng nở nụ cười thuần khiết, thế giới tâm linh của nàng trong xanh hơn như mặt hồ vậy, vừa nhìn là hiểu ngay.

“Ăn ngon không?” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Ừ.” Lao Lạp gật đầu, sau đó hơi do dự một lát, chợt đưa con gà quay cho Dịch Áo. Đối với người khác thì đây chỉ là con gà quay, nhưng đối với Lao Lạp nó là hết thảy niềm vui của nàng, nguyện ý chấp tay nhường cho đã đủ để chứng minh nội tâm nàng lệ thuộc Dịch Áo đến cỡ nào.

Khổ nỗi tướng ăn của Lao Lạp không ai dám khen tặng, chỉ qua chốc lát con gà quay đã bị gặm nhấm nhỏ rất khó coi. Hần vốn định tùy tiện cắn một cái cấp mặt mũi cho Lao Lạp, nhưng hần tìm tới tìm lui cũng không tìm được địa phương có thể ‘hạ khẩu’, đành phải cười khổ nói: “Quên đi, người ăn đi, ta không đói.”

Đoàn người dọc theo cầu thang đơn sơ mọc đầy cỏ rêu bước lên lầu, tùy tiện tìm một cái bàn lớn ngồi xuống, bây giờ không phải là thời gian ăn uống, trên lầu chỉ có nhóm bọn hần, hoàn cảnh chung quanh rất yên tĩnh.

Y Toa Bối Nhĩ không có ứng thú đối với món ăn thôn quê này, nàng nắm lấy tay Tuyết Ny kéo đến trước người, tùy tiện sờ soạng giết thời gian. Lôi Mông và Ca Đồn cùng nhau thương lượng gọi thực đơn, bọn họ cũng không ghét món ăn dân dã, hoàn cảnh này làm cho bọn họ nhớ lại kiếp sống mạo hiểm trước kia, cảm giác cực kỳ thân thiết.

Y Toa Bối Nhĩ thở dài không cam lòng, hình như là buồn chán thì phải. Sau đó nàng gục trên bả vai Tuyết Ny, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Tuyết Ny, có lẽ trước kia Tuyết Ny thường xuyên bị Y Toa Bối Nhĩ đùa bỡn như vậy đã thành thói quen, nàng vẫn yên lặng ngồi đó để Y Toa Bối Nhĩ tùy ý định đoạt.

287. Chương 287: Lâu Ngày Gặp Lại

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 287: Lâu ngày gặp lại

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ai dà, ta đây cũng phải nỗ lực tu luyện mới được, sau này các người vẫn có thể giữ vững thanh xuân, ta lại trở thành lão thái bà.” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên dùng hai tay ôm đầu gục xuống mặt bàn, bộ dạng cực kỳ thống khổ rên rỉ: “Ai da aa.a, nhân gia thật sự không muốn sống nữa.”

“Những lời này ta đã nghe người nói vài lần rồi.” Tuyết Ny thản nhiên nói: “Người có thể thay đổi mới lạ một chút hay không?”

“Tuyết Ny.” Y Toa Bối Nhĩ giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trợn mắt nhìn trừng trừng Tuyết Ny. Vài ngày trước lời Đường Ân nói đã lưu lại bóng ma trong lòng nàng. Có thể nói nàng chuẩn bị hạ quyết tâm một lần, nhưng Tuyết Ny thân là bằng hữu chí cốt chẳng những không khích lệ nàng, ngược lại còn đã kích nàng tổn khổ, vì thế nàng rất là thương tâm.

“Người nhỏ giọng lại, ta có thể nghe rõ ràng mà.” Tuyết Ny dùng ánh mắt bình thản đáp lại Y Toa Bối Nhĩ tức giận. Trên thực tế, nàng đang dùng phương thức khác khích lệ Y Toa Bối Nhĩ, thiên tư Y Toa Bối Nhĩ vốn rất tốt, nhưng thủy chung nàng không cố gắng tu luyện. Không chỉ là Y người nhà Toa Bối Nhĩ, mà nhóm đạo sư trong học viện cũng thường xuyên khuyên nhủ nàng, Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng hao hết tâm tư nhưng hiệu quả nhỏ đến mức gần như bằng không.

Hai nữ tử nhìn nhau chốc lát, rốt cuộc Y Toa Bối Nhĩ không chỗ trút giận, oán hận quay đầu sang nơi khác thấp giọng lầm bầm cái gì đó.

“Y Toa Bối Nhĩ, thật ra người bây giờ rất tốt.” Đang bẽ bộn lật xem thực đơn Lôi Mông đột nhiên chen vào nói.

“Có thật không?” Y Toa Bối Nhĩ không nghĩ tới Lôi Mông sẽ nói chuyện thay nàng, dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát về mặt Lôi Mông.

“Đương nhiên là thật.” Lôi Mông trịnh trọng nói lại lần nữa.

“Không sai.” Ca Đồn nói tiếp: “Nếu người không cố gắng thì vẫn là Quang Mang võ sĩ, Lôi Mông sẽ rất là cao hứng, dù cho hấn kém cỏi cỡ nào cũng mạnh hơn người nha!”

“Đừng có nói hươu nói vượn.” Lôi Mông vội vàng giải thích: “Cho dù Y Toa Bối Nhĩ trở thành Cực Hận võ sĩ thì ta cũng không sợ, còn có Tác Phỉ Á kế cuối mà.” Nói còn chưa dứt lời, Lôi Mông đã ý thức được sự tình không ổn. Khuôn mặt Địch Áo từ từ cau lại, Tuyết Ny trước giờ vẫn lạnh lùng cũng mất tự chủ hai vai lay động không ngừng. Hiển nhiên là đang miễn cưỡng không chế nụ cười của mình. Về phía Y Toa Bối Nhĩ thì liên tục cười lạnh ngó chừng Lôi Mông, cái tên ngu ngốc này chỉ tùy tiện nói một câu nói cơ hồ đắc tội cả một nhóm.

“Ha ha... ha ha... ta không có ý tứ kia, ta là...” Lôi Mông gượng cười, hắn cũng hiểu bây giờ giải thích cũng không có tác dụng, thù đã kết, hắn nhìn về phía Ca Đồn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ca Đồn, người hại ta?”

“Đây chính ánh sáng soi rọi chân tướng.” Ca Đồn khinh thường liếc sang Lôi Mông, bây giờ Lôi Mông đã thành công địch rồi, hơn nữa không nên liên lụy Tác Phỉ Á vào trong, bây giờ hắn không cần làm gì hết, chỉ ngồi chờ Dịch Áo thu thập Lôi Mông là tốt rồi.

Đúng lúc này, một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc trang phục võ sĩ dọc theo thang lầu đi lên, sắc mặt Lôi Mông bỗng nhiên tái mét, chẳng thèm quan tâm dây dưa Ca Đồn nữa, vội vàng chuyển cái mặt của mình sang phương hướng khác.

Đôi nam nữ đi ngang qua bàn đám người Dịch Áo, tìm vị trí lan can thân nhiên ngồi xuống. Tướng mạo bọn họ rất xuất chúng, người ta nhìn vào sẽ có cảm giác quần anh tụ hội nhất biểu anh tài. Nữ tử kia có mái tóc dài màu vàng nâu xòa trên bờ vai, cái miệng nhỏ nhắn hình trái tim rất khả ái. Còn nam nhân mày kiếm mắt sao, lưng hùm vai gấu, khí chất lại ôn văn nhã nhĩ, mỗi khi tầm mắt của hắn thay đổi góc độ sẽ lóe lên một tia thần quang không giận mà uy khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

“Ăn chút gì đi!” Nữ tử kia buồn chán nhìn vào thực đơn, lật qua vài tờ đột nhiên ngẩng đầu nói với người nam nhân ngồi đối diện: “Vũ Tư Đồn, chàng không thích địa phương này hả?”

“Làm sao thế.” Người nam nhân kia cười cười nói: “Chỉ cần là nàng thích, ta cũng thích.”

“Tại sao?” Nữ tử kia nheo mắt hỏi lại.

“Đây...” Thần sắc người nam nhân kia có vẻ bối rối.

“Tại sao?” Nữ tử kia không tha, tiếp tục truy vấn.

“Bởi vì chúng ta là vợ chồng cùng chung hoạn nạn mà.” Sắc mặt người nam nhân kia từ từ đỏ lên.

“Còn gì nữa không?”

Người nam nhân kia có khí chất hơn người, có vẻ giống như đệ tử từ đại gia tộc ra ngoài lịch lãm, nhưng giờ phút này lại bị nữ tử kia làm cho luống cuống chân tay, cổ họng ngắc ngứ không nói nên lời, ánh mắt xoay chuyển tìm cách thoát thân, đồng thời liếc sang đánh giá đám người Dịch Áo, tựa hồ đang lo lắng người ngoài nghe được cuộc đối thoại này.

“Còn gì nữa không?” Nữ tử kia ném mạnh cái thực đơn té xuống mặt bàn, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Bởi vì... bởi vì... bởi vì ta yêu nàng.” Người nam nhân tên là Vũ Tư Đồn cố hết sức nhỏ giọng nói.

“Hi hi.” Nữ tử kia lộ vẻ tươi cười đắc ý, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ quyến rũ, nhất thời đẹp ý liếc sang đối phương, sau đó lại cầm tờ thực đơn lên.

Người nam nhân kia nhẹ nhàng thở dài một hơi, tầm mắt lại đảo qua đám người Dịch Áo lần nữa, hình như đang phán đoán mấy người ngoài này nghe được bao nhiêu câu trong đó.

Trên thực tế đám người Dịch Áo nghe rất rõ ràng, từ nguyên nhân lịch sự nên bọn họ ngoài mặt không biểu lộ gì cả, nhưng trong lòng lại đang buồn cười muốn chết, đôi nam nữ này đúng là quá thú vị rồi.

Ca Đồn phát hiện vẻ mặt Lôi Mông rất quái dị, vừa buồn cười lại không dám cười, mặt mày cố nhịn cười đến đỏ bừng, tò mò hỏi: “Lôi Mông, người làm sao vậy?”

Sắc mặt Lôi Mông bất chợt biến thành xanh mét, dùng ánh mắt tràn đầy bi phẫn nhìn chằm chằm Ca Đồn.

Đôi nam nữ kia đồng thời ngẩn người, tầm mắt của bọn họ tìm tòi một vòng trong đám người Dịch Áo, sau đó rơi vào bóng lưng Lôi Mông.

“Lôi Mông?” Nữ tử kia thử dò xét.

Lôi Mông giả như mất diếc tai ngơ, đưa tay ra đoạt lấy nửa con gà quay trong tay Lao Lạp, không thèm để một đồng dấu răng hõn độn trên đó, đút vào trong miệng liềm mạng cắn xé.

“Lôi Mông?” Nữ tử kia đề cao thanh âm hơn một chút.

Lôi Mông không ngừng nhai miếng thịt gà trong miệng, tầm mắt vẫn cắm lên trên người Ca Đồn, ánh mắt của hắn có ý tứ: “Người bán đứng ta? Người bán đứng ta hả?”

Lúc này đám người Dịch Áo đã hiểu ra Lôi Mông khẳng định quen biết đôi nam nữ này.

Nữ tử kia đột nhiên đá văng cái bàn trước mặt mình, sai bước đi tới chỗ Lôi Mông, nàng muốn nhìn rõ hình dáng Lôi Mông. Thế nhưng nàng đi tới bên trái Lôi Mông thì hắn xoay mặt qua bên phải, nàng đi sang bên phải thì Lôi Mông lại xoay mặt qua bên trái, nói chung là luôn luôn tránh né nàng.

Nữ tử kia không nhịn được đưa tay nắm lấy cổ tay Lôi Mông dùng sức giật mạnh. Lôi Mông không có biện pháp tránh né nữa, nghe răng nhếch miệng quay mặt lại, tầm mắt hai người chạm vào nhau, nữ tử kia trợn mắt kinh ngạc. Sau đó vành mắt nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, nước mắt chậm chậm tràn ra.

“Người... nhận lầm. nhận lầm người.” Lôi Mông hàm hàm hồ hồ nói, trong miệng hắn chứa đầy thức ăn, mặt hắn cũng giãn ra thay đổi hình dạng, lúc nói chuyện tự nhiên không liên mạch được.

Sau một lát, nữ tử kia bỗng nhiên nổi giận, giơ tay lên vỗ vỗ xuống đầu Lôi Mông, miệng thét lên chói tai: “Nhận lầm người, nhận lầm người, ta nhận lầm người hả? Người, cái tên khốn kiếp này. Cho rằng mình đã trưởng thành đúng không? Còn dám bỏ nhà ra đi. Người có biết ba mẹ rất lo lắng cho người hay không? Khốn kiếp, khốn kiếp, người có biết mẹ khóc vì người bao nhiêu lần rồi không? Khốn kiếp, đánh chết người, đánh chết người.”

Lôi Mông bị đánh chập vật không chịu nổi, một lỗ tai còn bị nắm lấy căn bản không thể tránh né, lại không dám hoàn thủ. Chỉ có thể dùng hai tay ôm đầu đỡ đòn, thế nhưng vành mắt hắn cũng đỏ ửng rồi.

Lúc này người nam nhân tên là Vũ Tư Đồn đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử kia, thấp giọng khuyên nhủ: “Quên đi, quên đi, An Đức Liệt Á, đừng quá kích động, không nên hù dọa các bằng hữu Lôi Mông.”

“Người còn có mặt mũi nói chuyện?” Hắn không ra mặt còn đỡ, vừa ra mặt ngược lại làm cho An Đức Liệt Á càng thêm kích động: “Đừng cho là ta không biết các người lừa nhau lừa gạt người nhà. Nếu không phải người yểm trợ cho hắn làm sao hắn có thể chạy thoát ra khỏi đế đô được?”

Vũ Tư Đồn á khẩu không trả lời được, trầm mặc chốc lát đột nhiên giơ tay lên đánh vào gáy Lôi Mông. Lực lượng của hắn mạnh hơn An Đức Liệt Á nhiều lắm, Lôi Mông không trụ nổi đập đầu xuống mặt bàn cái rầm.

“Người làm gì thế” An Đức Liệt Á kinh hãi, trở tay đẩy Vũ Tư Đồn qua một bên, sau đó đỡ lấy bả vai Lôi Mông nhẹ giọng nói: “Lôi Mông, Lôi Mông, người sao rồi? Đau không?”

“Cái tên khốn kiếp này làm ta tức chết mà.” Vũ Tư Đồn thoát nhìn còn chưa chịu thôi, nổi giận dùng dùng kêu lên: “Rõ ràng là an bài hắn đến Thiên Không Thành học viện tu luyện, nhưng hắn nửa đường cả gan chạy trốn không thèm để ý đến ta. Tam tỷ và Tam tỷ phụ bị hắn hại thảm.”

Lôi Mông lúc bình thường lải nhải không ngừng, giờ phút này lại cực kỳ an tĩnh. Thủy chung vẫn duy trì tư thế úp mặt xuống bàn không nhúc nhích.

“Vũ Tư Đồn, tại sao lại đánh mạnh như vậy chứ? Nếu Lôi Mông có mệnh hệ gì, ta và người không xong đâu!” An Đức Liệt Á thét to ôm chặt lấy Lôi Mông, thanh âm mơ hồ hỗn loạn, bởi vì Lôi Mông biểu hiện quá khác thường: “Lôi Mông, người thế nào rồi? Lôi Mông, đừng hù dọa tỷ tỷ. Nói chuyện đi, nói chuyện aaa...”

288. Chương 288: Mục Tiêu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 288: Mục tiêu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngay lúc này bốn phía lan can đột nhiên có bóng người hiện ra, bốn gã võ sĩ chia nhau đánh tới, bọn họ nghĩ là phía trên đã phát sinh đại sự. Sau đó chợt thấy Lôi Mông liền kinh hãi im lặng lui xuống.

Đám người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, người nhà Lôi Mông đã tới? Trước kia nghe Lôi Mông đề cập tới vài chuyện trong nhà, hẳn có mười mấy tỷ muội, nhưng lại không có một huynh đệ nào cả. Điều này chứng minh được hai chuyện, gia tộc có tới mười mấy người đời sau hẳn là thế lực không nhỏ, Lôi Mông là nam tử duy nhất chắc chắn phải được toàn gia tộc kỳ vọng.

Dịch Áo và Tác Phi Á từng suy đoán rất nhiều khả năng. Lôi Mông rời khỏi Sư Tâm để quốc lộ lâm ở phương xa, rất có thể bởi vì không chịu nổi áp lực, toàn gia tộc kỳ vọng vào hẳn không thể nghi ngờ là cực kỳ cực kỳ trầm trọng. Nếu như hẳn là một tên chả ra gì hoàn toàn không có trách nhiệm, dĩ nhiên sẽ có thể sống thoải mái nhàn nhã, chẳng những không có áp lực ngược lại sẽ mượn thế lực gia tộc hô phong hoán vũ làm ác bá một phương. Còn nếu hẳn là người có trách giữ vững tinh thần thanh tịnh, hẳn sẽ nhận ra gánh nặng từ gia tộc đè xuống nặng đến mức nào.

Niên kỉ Lôi Mông không lớn, lúc trước cùng với Ca Đồn tu luyện trong học viện một đoạn thời gian. Tính ra thì lúc hẳn rời khỏi Sư Tâm để quốc chỉ mới mười sáu, bảy tuổi, chính là khoảng thời gian trẻ tuổi non nớt, bởi vì không chịu nổi áp lực mới dứt khoát trốn đi, suy đoán theo hướng này xem như hợp tình hợp lý.

Lôi Mông đột nhiên giật nảy mình, sau đó từ từ nhai miếng thịt ở trong miệng, chốc lát sau hẳn cố gắng nuốt tất cả xuống bụng. Sau đó tươi cười nói: “Thập Thất tỷ (chị thứ mười bảy – kinh thật), sao người lại tới đây? Thập Thất tỷ phụ, nhớ quá, rất nhớ người nha, ha ha ha ha!”

An Đức Liệt Á thở phào nhẹ nhõm, nàng rất hiểu rõ cái tên thân đệ đệ này, hẳn lớn lên dưới sự chiếu cố của bá bá, thúc thúc (chú bác), còn có một đám tỷ muội. Thật ra lá gan Lôi Mông cực kỳ nhỏ, mới vừa rời nàng biểu hiện quá mức vọng động, sau lại bị Vũ Tư Đồn đánh một cái, nàng lo lắng sẽ làm cho Lôi Mông sợ hãi.

Thế nhưng, nếu nói sĩ tử cách biệt ba ngày đã phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Giờ phút này An Đức Liệt Á nằm mộng cũng không ngờ tới Lôi Mông đi tới học viện quen biết Ca Đồn không sợ trời không sợ đất, cả ngày gây chuyện thị phi. Cho dù tâm linh hẳn là một tờ giấy trắng cũng sẽ bị nhuộm đen, đừng nói đánh nhau là chuyện thường xảy ra như cơm bữa, người chết ở trong tay hẳn cũng không ít.

“An Đức Liệt Á dùng sức lắc lắc cái ghế của Ca Đồn, nàng muốn ngồi bên cạnh Lôi Mông.

Ca Đồn vội vàng đứng lên nhường chỗ cho vị ‘Thập Thất tỷ’ đại nhân này.

Vũ Tư Đồn cau mày, nhưng hẳn biết An Đức Liệt Á gặp được Lôi Mông nên nội tâm vui mừng quá, chẳng quan tâm đến tiểu tiết nữa. Vì thế hẳn không thể lên tiếng trách cứ, chỉ đành phải cười cười nói với Ca Đồn: “Thật sự xin lỗi, An Đức Liệt Á.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Ca Đồn mỉm cười xua xua tay, sau đó cầm lấy một cái ghế dựa ở gần đó tiến tới ngồi xuống bên cạnh Dịch Áo.

An Đức Liệt Á biến chuyển cảm xúc rất nhanh, mới vừa nảy lửa giận đầy trời, bây giờ lại mặt mày rạng rỡ như nắng mùa xuân. Nàng nghiêng người ngồi trên ghế, cười dài nhìn Lôi Mông, vui mừng trong mắt không hề che dấu.

“Thập Thất tỷ, khụ khụ...” Lôi Mông ho khan một tiếng, mọi người không ai nói lời nào làm cho hẳn không kịp thích ứng. Vào lúc này chuyện đầu tiên hẳn phải làm là hồi báo thành tích của mình: “Ta bây giờ đã là Quang Mang võ sĩ đỉnh phong.”

“Ồ, có thật không?” An Đức Liệt Á lộ vẻ vui mừng đến mức khoa trương, ôm choàng lấy cổ Lôi Mông hôn mạnh một cái, cười hì hì nói: “Ta cũng biết Lôi Mông nhà chúng ta là võ sĩ ưu tú nhất thế giới mà.”

Lôi Mông đỏ bừng cả mặt, không biết là ngượng ngùng do bị hôn hay là vì An Đức Liệt Á khen ngợi quá mức. Hẳn hẳn nhớ chốc lát, cười khổ nói: “Thập Thất tỷ, trước kia ở trong đế đô, ta từng cho rằng mình rất lợi hại, nhưng mà ra bên ngoài, quen biết nhiều bằng hữu, ta mới biết mình còn rất nông cạn.” Lôi Mông

chỉ về phía Dịch Áo: “Nhất là người này, hần là người đã kích ta nhất. Lúc mới quen hần chỉ là Thiên Phú võ sĩ, không tới một năm, hần đã thăng lên Cực Hạn võ sĩ ”

An Đức Liệt Á lập tức trợn mắt nhìn chằm chằm Dịch Áo, ý tứ rất rõ ràng, người không thể thương tổn lòng tự ái Lôi Mông như vậy chứ? Còn Vũ Thụy Tư thì lộ thần sắc ngưng trọng, cẩn thận đánh giá Dịch Áo.

“Nơi này không phải là chỗ nói chuyện.” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười nói tiếp: “Lôi Mông, chúng ta đi tìm chỗ ở cho Thập Thất tỷ và tỷ phu, ừ, bên kia có một gian lữ điểm được lắm.” Y Toa Bối Nhĩ quan sát rất cẩn thận, ngoại trừ Vũ Thụy Tư khí chất xuất chúng ra, bốn vị võ sĩ mới vừa xuất hiện và biến mất nhanh chóng cũng có thực lực rất mạnh. Nàng không rõ ràng lai lịch đối phương, nơi này là trọng địa của Tái Nhân Hầu tước. Những ngày tới sẽ phải đánh một trận lớn, lấy quan hệ giữa Lôi Mông và đối phương rất có thể mời bọn họ vào ở Hầu tước phủ. Nhưng làm thế có lẽ quá đường đột, cho nên nàng giành nói trước ngăn cản khả năng này. Trước kia Lôi Mông là một người, bây giờ đã xuất hiện thêm một nhóm người, quan hệ trong đó đã lặng lẽ biến hóa. Có đôi lúc Y Toa Bối Nhĩ là người cảm tính, cũng có đôi lúc nàng sẽ trở thành người cực kỳ lý trí, thí dụ như là hiện tại.

Mấy ngày kế tiếp, các quý tộc liên tục phái người đi tới bái phỏng Tái Nhân Hầu tước, Phỉ Tế vừa chết, quyền lợi trên Đại công lĩnh sắp phải thay đổi rồi. Tái Nhân Hầu tước có Thánh giả làm chỗ dựa, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể công chiếm Đại công lĩnh, điểm này là không thể nghi ngờ, cho nên bọn họ phải tỏ thành ý trước mới có thể giành được lợi ích nhiều nhất.

Những tên sứ giả này tới có mục đích dò xét thái độ của Tái Nhân Hầu tước, Tái Nhân tự nhiên cũng rõ ràng điểm này, đối xử với mỗi một sứ giả đều cực kỳ ôn hoà, thịnh tình khoản đãi. Thế nhưng để cho đám sứ giả thất vọng chính là Tái Nhân nhiệt tình chỉ là nhiệt tình, nghiêm túc cũng rất là nghiêm túc, bọn họ không thể lấy được một chút tin tức hữu dụng nào.

Nghe thấy đám thủ hạ hồi báo, các quý tộc ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Tái Nhân Hầu tước vừa gặp đã đồng ý lung tung, cố gắng mượn hơi bọn hần, như vậy mới thật sự là nguy hiểm. Tái Nhân biểu lộ thái độ này vừa vặn nói rõ hần quyết tâm muốn trị vì mảnh thổ địa này.

Các quý tộc không để ý ai làm Công tước, mà là ích lợi của bọn họ. Bọn họ lo lắng Tái Nhân Hầu tước không theo quy củ, diện tích Công quốc lớn như vậy, muốn nắm tất cả ích lợi vào trong tay cơ hồ là chuyện không thể. Nếu như Tái Nhân thật sự có ý định như vậy, chắc chắn sẽ có một trận thanh tẩy cực kỳ tanh máu.

Hơn nữa, Tái Nhân làm Công tước không tạo thành mâu thuẫn gì đối với các quý tộc, nói thế nào đi nữa, chung quy vẫn tốt hơn bị Hắc Sơn Đại công thôn tóm.

Hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ của các quý tộc kia, giờ phút này Tất Mỗ Nhĩ lại tràn đầy hối hận. Đoàn người bọn họ hưng phấn dẫn quân tiến công Tái Nhân Hầu tước lĩnh, kết quả lại thành tiền mất tật mang, sự tình đã phát triển cho tới tình trạng này khả năng giải hòa quá nhỏ. Tái Nhân nhưng không phải là thiện nam tín nữ gì, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Tái Nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua bọn họ.

Buồn bực nhất chính là Tất Mỗ Nhĩ vốn là đã chuẩn bị sẵn sàng đầu hàng nhưng lại bị Hắc Sơn Đại công và Phỉ Tế đột nhiên xuất hiện làm rối loạn kế hoạch. Nhất là Phỉ Tế làm cho Tất Mỗ Nhĩ hận đến ngứa răng, rõ ràng trên chiến trường có hai cường giả Thánh cấp, nhà người còn mạo hiểm xông ra làm gì? Công tước đại nhân vừa xuất hiện, Tất Mỗ Nhĩ gan lớn hơn nữa cũng không dám làm điều gì mờ ám. Phỉ Tế dù sao cũng là người sáng lập Đại công lĩnh, xây dựng danh tiếng ảnh hưởng đã lâu, hần căn bản không có dũng khí công khai phản bội.

Nhưng bây giờ hối hận đã quá chậm, ai có thể ngờ được Phỉ Tế đột nhiên lao ra rồi bị giết càng thêm đột ngột như thế chứ? Quả thực là phù dung sớm nở tối tàn mà, sớm biết có kết quả này, Tất Mỗ Nhĩ đã sớm liều mạng đầu hàng Tái Nhân Hầu tước luôn cho rồi.

Thế nhưng nội bộ đám người Tất Mỗ Nhĩ không phải bền chắc như thép, sở dĩ có thể đồng tâm hiệp lực tấn công Tái Nhân Hầu tước lĩnh, chủ yếu là vì khu vực quặng mỏ mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Mặc dù phải vội vã tập hợp lực lượng gây áp lực cho Tái Nhân, bọn họ liên hiệp ở chung một chỗ nhưng chỉ là hình thức mà thôi, trong lòng mỗi người đều có tính toán nhỏ nhất của riêng mình.

Sau khi Tái Nhân Hầu tước biết được tin tức kia chỉ cười cười khinh thường, đồng minh tạm thời như thế không thể nào tồn tại lực ngưng tụ, nhất định là năm bè bảy mảng rất dễ dàng bị đánh tan. Nếu như không sợ làm cho những người khác khựng hoảng, sợ rằng chuyện đầu tiên khi Tái Nhân Hầu tước tiến vào Đại công lĩnh chính là bắt tay vào đối phó bọn họ, bây giờ lại không thể làm như vậy. Dù sao thời gian còn dài rất, Tái Nhân Hầu tước không ngần ngại chờ thêm vài ngày.

Khi Tái Nhân đang tìm cách tiến quân Đại công lĩnh, một góc tầm thường trong thành đột nhiên xuất hiện một con chim màu đen, dựa vào bóng tối trên bầu trời đêm bay thẳng theo phương hướng Đại công lĩnh

289. Chương 289

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 289

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đại công lĩnh.

Kiều Đăng từ trong phòng mình đi ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la đầy sao sáng, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Đạo sư nói không sai, hẳn đúng là Chấp pháp giả đi đi lại lại trong thế giới ‘hắc ám’, mỗi lần hành động đều là ban đêm. Kiêu Đăng thậm chí hoài nghi nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân hẳn rất có thể quên mất cảm giác khi đứng dưới ánh mặt trời.

“Kiêu Đăng.” Trong nhà truyền đến thanh âm người trung niên gọi.

“Tối, đại nhân.” Kiêu Đăng vội vàng thu hồi suy nghĩ của mình, rón rén đẩy cửa phòng đi vào.

“Một hồi ngươi phải đi gặp An Kỳ Lạp?” Người trung niên nói với Kiêu Đăng.

“Là (vâng, đúng), đại nhân, ta đáp ứng nàng hôm nay cho nàng trả lời chắc chắn.” Kiêu Đăng xuôi tay đứng ở nơi đó hồi đáp.

“Vâng.”

Người trung niên trầm ngâm một hồi, mở miệng nói: “Tính cách An Kỳ Lạp thế nào?”

Kiều Đăng ngẩn ra, không phải trên tài liệu có ghi rõ rồi hay sao, tại sao còn hỏi mình? Nhưng vấn đề này hẳn chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi. Kiêu Đăng khom người hỏi đáp: “Căn cứ trên tình báo miêu tả, An Kỳ Lạp người này rất có dã tâm, cũng rất thông minh, mặc dù tác phong tương đối tùy tiện, nhưng...”

“Kiêu Đăng.” Người trung niên cắt ngang lời Kiêu Đăng, tên thanh niên này cái gì cũng tốt, chỉ có điều còn quá cứng nhắc.

“Những thứ trên tình báo ta cần hỏi ngươi nữa sao? Ta đang hỏi cảm giác của ngươi, ngươi cho rằng tính cách nàng là gì, ví như nếu chúng ta bắt nàng lại, có khả năng làm cho nàng khuất phục hay không?”

Kiều Đăng há to miệng lắp bắp, bắt giữ An Kỳ Lạp?

“Ta chỉ nói ví như mà thôi, ngươi giờ cái vẻ mặt đó ra làm gì?” Người trung niên thở dài, có cảm giác bất đắc dĩ đến cùng cực. Hẳn bị đẩy tới đây làm nhiệm vụ đã buồn bực lắm rồi, hết lần này tới lần khác lại gặp được một tên đần độn. Nhưng hẳn không có biện pháp nói gì cả, dù sao chính là bọn họ truyền tư tưởng này vào đầu những người tuổi trẻ này.

Kiều Đăng ý thức được bản thân thất thố, vội vàng cúi đầu thấp xuống, từ từ nhớ lại tình cảnh lúc nói chuyện với An Kỳ Lạp: “Nàng hẳn là loại người không dễ khuất phục, ngày hôm qua ta có thể cảm giác được, nếu như chúng ta vẫn không tiếp nhận ba thành lợi tức, nàng sẽ dứt khoát không hợp tác với chúng ta.”

“Như vậy hả?” Người trung niên như có điều suy nghĩ, hồi lâu sau gật đầu nói: “Vậy người đi đi, nói cho An Kỳ Lạp biết chúng ta sẽ làm những chuyện đã đáp ứng nàng. Thế nhưng sau đó nàng phải lập tức dẫn chúng ta đi tới chỗ đó, còn nữa, người có thể nói quyết định của Nguyên lão hội cho nàng biết. Chúng ta sẽ giúp nàng ngăn trở vị Thánh giả kia.”

“Vâng, đại nhân.” Tinh thần Kiều Đăng chợt rung lên.

Nhìn bóng lưng Kiều Đăng, người trung niên cười khổ lắc đầu, đúng là người không biết sẽ không sợ mà.

Người trung niên tự nhiên không có gì tình cảm sâu đậm gì với nơi này, mấu chốt là vì ẩn danh nhiều năm như vậy, lực lượng của bọn họ khôi phục rất chậm chạp. Dưới tình huống như thế đi đối phó một vị cường giả Thánh cấp không phải là vấn đề sáng suốt hay không sáng suốt, mà là sự tình quá mức nguy hiểm. Cho dù không suy nghĩ đến kết quả sau đó, một khi chiến đấu bộc phát rất có thể sẽ kinh động Thần Phật, đến khi đó sự tình sẽ thoát ra khỏi tầm khống chế của bọn họ.

Có thể nói lần này hành động sẽ hao phí nhiều hơn lợi ích đạt được, không biết cái tên đáng chết kia nói thế nào để đả động Nguyên lão hội. Người trung niên oán hận nghĩ thầm.

Dĩ nhiên, mấu chốt chính là người trung niên cũng muốn tham gia hành động lần này, mặc dù hẳn chưa có tiến giai lên cường giả Thánh cấp, nhưng cũng là Phong hệ Võ Tôn đỉnh phong từ rất lâu rồi. Lúc đầu Nguyên lão hội phái hẳn tới chỗ này với lý do hẳn có tác dụng kiềm chế đối phương, nghĩ tới đây người trung niên không nhịn được chữ ầm lên, bảo một tên Phong hệ Võ Tôn đi kiềm chế một vị cường giả Thánh cấp, cái chủ ý này là của tên ngu ngốc nào nghĩ ra được vậy?

Cái đó không khác gì bảo hẳn đi chịu chết, Phong hệ võ sĩ trên chiến trường vĩnh viễn là đối tượng bị đối phương công kích nhiều nhất, cấp bậc càng cao lại càng nguy hiểm. Một khi xảy ra xung đột lớn, chuyện này nhất định trở thành định luật không thể bàn cãi, luôn luôn chính xác mọi lúc mọi nơi.

Đúng lúc này ngoài cửa sổ vang lên thanh âm gõ cửa, người trung niên vội vàng đứng dậy đẩy cửa sổ ra, một con chim màu đen bay vào đậu lên mặt bàn.

Người trung niên ồ lên một tiếng, không có đạo lý trong vòng một ngày nhận được hai tin tức liên tục, trừ phi đã phát sinh chuyện tình trọng đại.

Nhẹ nhàng gỡ ống tròn được gắn trên chân con chim, người trung niên rút ra tờ giấy ở bên trong, nhưng sau một lát, ánh mắt hắn đột nhiên động lại ở nơi đó, cánh tay cầm tờ giấy cũng bắt đầu run rẩy. Theo lý thuyết Võ Tôn đỉnh phong đã có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt, căn bản không thể nào xuất hiện tình trạng dị thường thể này, nhưng sự thật là hai tay người trung niên đang từ từ run nhanh hơn.

Chỉ là một tờ giấy nhỏ nhỏ mà thôi, người trung niên phảng phất như thấy được thứ gì đó cực kỳ kinh khủng, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi không dám tin tưởng.

Không phải là tố chất của người trung niên không tốt, võ giả đã có thể tấn thăng lên Võ Tôn thì không có người nào tâm chí không bền bỉ, vấn đề là tin tức trên tờ giấy truyền tới quá kinh người.

Thật ra trên tờ giấy chỉ có hai chữ, Phong Ngân

Đối với phần lớn võ giả trên đại lục, Phong Ngân là một truyền kỳ, là một lưỡi dao sắc bén không gì không phá. Còn đối với người trung niên, hoặc là tổ chức của hắn, Phong Ngân chính là là cơn ác mộng đè nặng tâm linh từng người.

Không có Phong Ngân, bọn họ sẽ không luân lạc tới tình trạng như ngày hôm nay, tất cả mọi người trong tổ chức đều nghĩ là như vậy, đó là sự thật đã được khẳng định.

Bọn họ oán hận Phong Ngân còn hơn cả thù hận Quân Đồ Minh đại đế của Nguyệt Ảnh đế quốc. Trên thế giới đôi khi có những chuyện kỳ quái như vậy, ánh mắt mọi người thường thường dừng lại ở trên lưỡi dao lóe ra hàn quang, nhưng lại quên mất cánh tay cầm đao.

Có lẽ thù hận một người dễ dàng hơn cả một đế quốc.

Tờ giấy thoát khỏi bàn tay người trung niên nhẹ nhàng rơi xuống đất, người trung niên vô lực ngồi xuống ghế. Hắn bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, vì nhiệm vụ lần này, bọn họ đã vắt hết óc, hao phí mấy năm thời

gian chuẩn bị. Thật vất vả mới có cơ hội, thấy được một tia hi vọng, nhưng đột nhiên bị đẩy từ trên đỉnh núi ngã xuống đáy cốc.

Hai chữ Phong Ngân khiến cho tất cả cố gắng của bọn họ mấy năm qua đều hóa thành bọt nước.

Nếu như đổi thành một cường giả Thánh cấp khác, cho dù là Hắc Sơn Đại công, chỉ cần Nguyên lão hội chịu được tổn thất. Bọn họ hoàn toàn có khả năng giết chết đối phương, nhưng Phong Ngân không phải là cường giả Thánh cấp bình thường, đó là tồn tại có thể đánh chết Thần Vũ Giả.

Xong, toàn bộ xong rồi.

Khi người trung niên còn đang ngẩn ngơ, lại một con chim màu đen bay vào hạ cánh bên cạnh con trước, hình như hai con chim này quen biết nhau, cả hai cúi đầu cọ cọ vào đối phương rồi kêu lên mấy tiếng.

Người trung niên run rẩy lấy tờ giấy ra, phía trên vẫn là hai chữ Phong Ngân, thế nhưng phía trên mấy chữ Phong Ngân lại có ký hiệu cây ba chĩa màu đen giắt ngang qua.

Người trung niên nhân kia bỗng nhiên cười vang lên như một tên bệnh tâm thần, điên rồi, điên rồi. Toàn thể Nguyên lão hội đều điên rồi, một đám già lão chỉ sống kéo dài hơi tàn thế mà muốn đi ám sát vương giả của thế giới hắc ám, tại sao bọn họ lại quyết định như vậy?

Ngõa Tây Lý tự nhiên không biết đang có một vài người âm thầm tính toán đưa hắc vào chỗ chết, nếu như biết được, có lẽ hắc sẽ tỏ vẻ kinh ngạc với mấy tên điên cuồng kia lắm nhỉ?

Ám sát Phong Ngân không chỉ cần có dũng khí và tự tin, mà còn phải cái tâm quyết tử.

Phỉ Tể chết đi, chuyện tình Đại công lĩnh đã không cần Ngõa Tây Lý quan tâm nữa. Mấy ngày kế tiếp Ngõa Tây Lý dùng tất cả thời gian vào việc tu tập Thần Điển, thời gian tu tập càng dài Ngõa Tây Lý khiếp sợ lại càng lớn.

Nghiêm khắc mà nói đây không thể coi là một quyển sách nữa rồi, mà là tâm huyết kết tinh của vô số cường giả. Đáng quý nhất chính là ở trong đó có rất nhiều đoạn ghi lại thái độ thăm dò, cảm thụ của người sáng tạo, lĩnh ngộ ngay lúc đột phá ...v...v tất cả đều được ghi chép xuống, vì thế nó giúp cho người đời sau có rất nhiều không gian để suy tư.

Thật ra bên trong Thần Điển ghi lại bí kỹ cao cấp không có bao nhiêu tác dụng đối với Ngõa Tây Lý. Nếu bàn về uy lực bí kỹ, trên toàn đại lục này một chiêu Phong Ngân do Ngõa Tây Lý tự nghĩ ra hoàn toàn có thể đứng vào trước mười. Quan trọng là giữa những hàng chữ kia có ghi lại lĩnh ngộ của bọn họ về nguyên lực, đây là thứ Ngõa Tây Lý đang rất cần.

Vô giả tu luyện thường xuyên có quên mất thời gian trôi qua, Ngõa Tây Lý bây giờ chính là như vậy, kết quả là bên trong Tái Nhân Hầu tước lĩnh nhắc lên một trận sóng to gió lớn, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang ngó chừng Ngõa Tây Lý. Người ta đã là cường giả Thánh cấp còn mỗi ngày mỗi đêm tu luyện, những người khác thật sự tìm không ra lý do để lười biếng. Ngay cả đám người Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt cũng bị không khí này ảnh hưởng, cho dù đang bận rộn chính vụ, bọn họ cũng sẽ tận lực rút bớt thời gian để tu luyện một hồi.

Con đường cường giả giống như thuyền nhỏ bơi ngược dòng, nếu như không thể đi lên chính là lui xuống, không có con đường thứ ba có thể đi

Vào lúc này Lôi Mông rất muốn đi tu luyện, cho dù là tìm một chỗ không người thanh tịnh một hồi cũng tốt. Đáng tiếc là An Đức Liệt Á không để cho hắc làm như vậy, thật vất vả mới tìm được đệ đệ bỏ nhà ra đi. An Đức Liệt Á làm gì còn để cho hắc thoát khỏi tầm mắt của mình. Nếu như không phải là Lôi Mông quyết tâm lấy có không tuân lệnh trốn tránh một lúc, chỉ sợ ngay cả lúc ngủ An Đức Liệt Á cũng không bỏ qua cho hắc.

Mấy người Địch Áo cũng bị vạ lây, Lôi Mông ngày ngày phải lục tục đi theo hai người An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn dạo phố. Còn lý do mà Lôi Mông đưa ra làm cho bọn họ không thể nào cự tuyệt, các người có phải là bằng hữu hay không? Nếu vậy thì nên chừa cho ta chút mặt mũi trước mặt Thập Thất tỷ và Thập Thất tỷ phu chứ?

Thập Thất tỷ? Dịch Áo nghĩ đến đây cũng muốn cảm lạnh luôn, bây giờ Dịch Áo hoàn toàn có thể tưởng tượng được gia tộc Lôi Mông khổng lồ đến cỡ nào.

Trời vừa mới hừng sáng, Lôi Mông đã kéo đám người Dịch Áo chạy tới lữ điểm An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn nghỉ ngơi.

Y như ngày thường, An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn đã ngồi trong đại sảnh chờ đợi bọn họ.

Lôi Mông cố ý dậy thật sớm, tưởng rằng có thể bắt gặp An Đức Liệt Á nằm ở trong chăn, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi thất vọng: “Hai người các người không cần ngủ hả? Vì sao ngày nào cũng sớm hơn chúng ta vậy.”

An Đức Liệt Á trợn mắt nhìn tới Lôi Mông: “Thế người muốn thế nào?”

Lôi Mông cười hì hì chào hỏi, rồi cùng đám người Dịch Áo ngồi xuống, đang định mở miệng gọi tiểu nhị lại bị An Đức Liệt Á ngăn lại.

“Lôi Mông, có một chuyện ta muốn nói với người.” Về mặt An Đức Liệt Á rất nghiêm túc, đưa mắt quan sát Lôi Mông cẩn thận, đệ đệ thật sự đã trưởng thành, giờ tay nhắc chân không còn nhìn thấy cái vẻ ngây ngô thường ngày nữa. Mấy ngày qua An Đức Liệt Á đã rõ ràng đại khái thế cục nơi này, đi dạo phố chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích chính là nàng muốn biết các bằng hữu của Lôi Mông là hạng người gì.

Để cho An Đức Liệt Á vui mừng chính là Lôi Mông nhận thức mấy người bằng hữu cũng không tệ, từ trong lời nói bình thường, An Đức Liệt Á có thể nhận ra được những người này cũng thật tâm đối với Lôi Mông. Về phần thực lực hay gia thế gì đó, An Đức Liệt Á không có đặt ở trong lòng, nàng chỉ lo lắng Lôi Mông bị lừa gạt. Dù sao thân phận Lôi Mông tương đối đặc thù, lúc này An Đức Liệt Á đã hiểu được suy nghĩ của tên đệ đệ này. Nếu như Lôi Mông vẫn ở lại trong nhà từ từ phát triển, sợ rằng hần vĩnh viễn không có khả năng kết giao bằng hữu chân chính.

Còn có một điểm trọng yếu hơn nữa, đó là đám người Dịch Áo vẫn không rõ ràng thân phận chân chính của Lôi Mông, vì vậy tình hữu nghị giữa hai bên mới thật sự đáng quý.

“Chuyện gì vậy Thập Thất tỷ?” Lôi Mông thấy An Đức Liệt Á ra vẻ nghiêm túc, trong lòng không khỏi run lên. Lôi Mông vẫn cố gắng né tránh nói tới đề tài kia, nhìn bộ dạng hôm nay chạy không thoát rồi.

“Có lẽ người không muốn nghe nhưng ta vẫn phải nói. Lôi Mông, người đi ra ngoài đã lâu lắm rồi, cũng nên trở về nhà đi thôi.” An Đức Liệt Á chậm rãi nói.

Đám người Dịch Áo cũng trầm mặc lại, thật ra từ lúc nhìn thấy vợ chồng An Đức Liệt Á xuất hiện, bọn họ đã nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm nay, chẳng qua là tất cả mọi người đều cố ý né tránh vấn đề này. Bọn họ không muốn gây áp lực cho Lôi Mông. Con đường Lôi Mông phải đi là do chính hần lựa chọn, không ai có quyền lợi can thiệp.

“Vẫn chưa được bao lâu mà, các người vội vã trở về làm gì?” Lôi Mông cười cười nói: “Chờ mấy ngày nữa chúng ta công chiếm Đại công lĩnh, các người có thể đi tới đó du lịch một chuyến.”

“Lôi Mông, nơi này không phải là chiến trường của người, người có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.” An Đức Liệt Á cắt ngang lời Lôi Mông.

Mấy người Dịch Áo trao đổi với nhau bằng ánh mắt, nếu như người trong nhà Lôi Mông chỉ là quý tộc bình thường, bọn họ tuyệt đối không triệu hồi Lôi Mông trở về vào lúc này. Chiếm đoạt và dựng Đại công lĩnh tất nhiên có một phần công lao của Lôi Mông, có rất ít người đẩy chỗ tốt gần tới tay ra ngoài như thế này. Không đề cập tới một vài hạng người xem thường quyền thế, Dịch Áo có sư phụ là một vị Thánh giả, Lôi Mông là bằng hữu Dịch Áo sẽ có cơ hội được Thánh giả chỉ điểm, đây là kỳ ngộ mà vô số người tha thiết ước mơ.

Dưới tình huống như vậy, An Đức Liệt Á vẫn muốn dẫn Lôi Mông về, hiển nhiên là không có đặt những lợi ích này vào trong mắt, dĩ nhiên An Đức Liệt Á cũng không biết đạo sư Dịch Áo chính là Phong Ngân. Nếu như biết được tin tức kia, có lẽ thái độ của nàng sẽ khác.

Từ ý nghĩa nào đó, hai chữ Phong Ngân Thần Vũ Giả còn đáng sợ hơn Thần Vũ Giả.

Lôi Mông im lặng không nói, giờ phút này tâm tình của hắn cực kỳ mâu thuẫn, nếu như hắn không để ý tới ý nghĩ của người nhà thì không cần phải lo lắng bị An Đức Liệt Á la hét suốt ngày rồi. Nhưng nếu suy nghĩ từ một hướng khác, Lôi Mông quả thật không muốn rời đi vào thời điểm này, từ khi quen biết Ca Đồn và Dịch Áo, cuộc sống của Lôi Mông trở nên muôn màu muôn vẻ, cho dù là phá vòng vây ở Đồi Thấp trăn, hay là chiến đấu với các bộ tộc võ sĩ. Tất cả đều mang đến cho Lôi Mông cảm thụ rất mới lạ, mặc dù có nguy hiểm nhưng cũng kích thích tư tưởng và tiềm năng trong con người hắn. Hắn thích cảm giác như vậy, thậm chí bắt đầu trầm mê trong đó. Nếu như về nhà, Lôi Mông hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh sau này sẽ diễn ra như thế nào, bản thân hắn sẽ triệt để cáo biệt những ngày tháng tiêu dao khoái ý, chém giết ân thù. Cho dù thế nào đi nữa, người nhà sẽ không để hắn đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Nhìn vẻ mặt phức tạp của Lôi Mông, An Đức Liệt Á thở dài nói: “Lôi Mông, người nhận thức mấy người bằng hữu rất tốt, ta biết người không nỡ rời xa bọn họ, từ nhỏ đến lớn người chưa từng kết giao được một người bằng hữu chân chính nào. Ta có thể hiểu được người, nhưng lại không thể đồng ý với cách làm của người.”

“Quan tâm người, không chỉ là một mình ta.” An Đức Liệt Á tiếp tục nói: “Người trưởng thành hẳn là rõ ràng điểm này, cho tới bây giờ Tam tỷ và Tam tỷ phu của người vẫn không được phép bước ra cửa phủ một bước, một ngày người không có quay về, bọn họ vẫn phải tiếp tục sống như vậy, người nhẫn tâm sao?”

Lôi Mông mạnh mẽ quay đầu lên, giận dữ nói: “Tại sao phải làm như vậy?”

“Tại sao phải?” An Đức Liệt Á lắc đầu cười cười: “Người thật sự không biết sao?”

Lôi Mông lâm vào trầm mặc lần nữa, hiển nhiên hắn rõ ràng nguyên nhân trong đó, chỉ là không ngờ được Tam tỷ và Tam tỷ phu lại bị liên lụy như thế. Trong lòng Lôi Mông đang rất áy náy, hắn là nam tử duy nhất trong nhà, cho dù hắn làm ra chuyện tình kinh khủng đến mức nào, phụ thân cũng không có biện pháp xử lý hắn. Nhưng đối với đám tỷ muội thì lại khác, phụ thân không tìm được hắn hiển nhiên trút lửa giận lên đầu Tam tỷ là chuyện rất bình thường.

Thật ra những chuyện tương tự không phải đã phát sinh lần đầu tiên, khi Lôi Mông còn bé mỗi lần gây họa sẽ có tỷ tỷ xung phong nhận tội thay cho hắn. An Đức Liệt Á làm những chuyện như vậy không ít, nhưng khi đó Lôi Mông còn nhỏ, bởi vì sợ hãi nên chỉ biết trốn tránh. Còn bây giờ Lôi Mông đã có hiểu biết và khả năng phán đoán riêng, từ trên lý trí thì Lôi Mông có thể tiếp nhận kết quả như thế, nhưng trên mặt cảm tình lại không được. Lỗi của ai thì do người đó gánh chịu, không có đạo lý hắn rời nhà đi ra ngoài nhưng Tam tỷ và Tam tỷ phu phải đối mặt với lửa giận của phụ thân. Chỉ có điều Lôi Mông không muốn trở về, hắn đã đạt tới bình cảnh, có lẽ mấy ngày nữa sẽ có thể đột phá trở thành Cực Hạng võ sĩ và tự hào khoe khoang thành tích chói lọi của mình rồi. Nếu như quay trở về, hắn sẽ biểu hiện đặc ý của mình cho ai xem đây? Hắn cần thật lòng khen ngợi, cần thật lòng ủng hộ, nhưng những thứ này không thể nhận được nếu ở nhà, cha mẹ và người thân khen ngợi hắn là vì yêu, các võ sĩ và đồng học khen ngợi hắn chỉ là vì lấy lòng.

Khi Lôi Mông còn đang do dự, bỗng nhiên nhìn thấy trong mắt An Đức Liệt Á hiện lên một tia giáo hoạt, Lôi Mông đầu tiên là ngây ra, sau đó lập tức có phản ứng: “Thập Thất tỷ, người gạt ta?” An Đức Liệt Á giật mình, mình biểu diễn kỹ xảo kém cỏi như vậy sao? Thậm chí ngay cả Lôi Mông cũng có thể nhìn ra? Nàng đâu có biết lúc mới bắt đầu Lôi Mông đã bị Ca Đồn lừa gạt không ít lần, sau lại lại thêm một nha đầu Y Toa Bối Nhĩ tinh quái nữa. Mặc dù bây giờ Lôi Mông vẫn lỗ lã nhiều hơn, nhưng bản lãnh quan sát sắc mặt đã tiến triển rất nhiều, An Đức Liệt Á dùng chiêu số trước kia đối phó Lôi Mông, hiệu quả dĩ nhiên không được như ý.

“Lừa gạt người thì thế nào?” Dù sao đã bị Lôi Mông khám phá, An Đức Liệt Á quyết định dùng phương thức trực tiếp: “Người nghĩ rằng không chịu trở về là chúng ta không có biện pháp đối phó? Nếu như người vẫn cứng đầu không trở về, có tin ta gọi toàn bộ người nhà tới đây hay không?”

“Đừng, đừng, Thập Thất tỷ, đây không phải là hại ta sao?” Lôi Mông vội vàng cúi đầu thuận phục, mặc dù Lôi Mông biết phụ thân không thể nào đến nơi đây, người nhà trong miệng An Đức Liệt Á nói chỉ là những tỷ muội kia mà thôi. Thế nhưng nhiều đó cũng đáng sợ lắm rồi, Lôi Mông quả thực không dám nghĩ tiếp.

“Biết sợ? Vậy thì tốt, nếu người không muốn như vậy thì phải theo chúng ta trở về.” An Đức Liệt Á đắc ý nói

290. Chương 290: Lịch Sử Thần Vực

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 290: Lịch sử Thần Vực

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

La Y một thân quần áo lụa là vừa đi vừa huýt sao, có câu nói nước đẩy thuyền lên, Dịch Áo là môn sinh Phong Ngân tiên sinh, còn là vị hôn phu của Đại công tước Tác Phỉ Á trong tương lai. Thân là người hầu được Dịch Áo tín nhiệm, La Y lại có địa vị không tương xứng với thực lực của mình. Ở trong Hầu tước phủ, ngoại trừ số ít mấy nhân vật tai to mặt lớn chân chính ra, tất cả mọi người đều cấp cho hắn mấy phần mặt mũi.

“Các người căn bản không biết.” La Y dùng chất giọng tràn đầy thương cảm nói: “Công tử nhà chúng ta trước kia đã ăn bao nhiêu đau khổ.”

“Ta cảm giác phong cách Đường Ân đại nhân rất sáng suốt nha.”

“Trên đời này còn có ai dám khi dễ Dịch Áo thiếu gia?”

Những lúc rảnh rỗi không có chuyện gì, bọn họ cũng thích ngồi chung một chỗ nói chuyện linh tinh với nhau, nào là cuộc sống khó khăn, những chuyện vừa nghe được đảo mắt cái là biến thành đề tài trong câu chuyện của bọn họ. Qua một lát sau, lời đồn đã được phóng đại lên rất nhiều từ chính những cái miệng như thế này

“Người biết cái gì chứ! Khi đó thiếu gia nhà chúng ta còn chưa có chính thức với Tác Phỉ Á tiểu thư.”

La Y lắc đầu nói: “Thiếu gia từ nhỏ đã mất đi song thân.”

“Bị đạo tặc giết rồi?” Một gã võ sĩ khác nói. La Y rất bất mãn vì lời của mình bị cắt đứt nhiều lần, dứt khoát tron mắt nhìn đối phương: “Không phải đạo tặc, nghe nói là một đám võ sĩ áo đen không rõ lai lịch, bọn hắn ra tay phi thường tàn nhẫn, biết không? Lúc ấy thiếu gia chỉ mới hai, ba tuổi. Bọn hắn thậm chí không buông tha một đứa trẻ, nghe Bích Cơ tiểu thư nói, bây giờ bộ ngực và lưng thiếu gia còn lưu lại mấy vết sẹo, là do Phong Nhận trường kiếm đâm trực tiếp xuyên thấu thân thể thiếu gia.”

“Xoảng !”

Một tiếng giòn vang truyền đến, mọi người theo thanh âm nhìn lại, thì ra là một lão bộc lỡ tay làm bể mất chén trà, nhưng mọi người đang nói chuyện đến chỗ máu chốt nên không rảnh để ý, cả đám nhanh chóng chuyển tầm mắt trở lại.

“Vì sao Bích Cơ tiểu thư lại biết Dịch Áo thiếu gia có vết sẹo?”

“Hắc hắc hắc, các người không hiểu hả?” Một gã võ sĩ cười lên quái dị nói, La Y bất mãn lắm rồi. Hắn bây giờ muốn nói đến trọng điểm là quá trình Dịch Áo tu luyện gian khổ, tuyệt đối không thể để cho đề tài chạy theo phương hướng kia. Hắn vội ho khan một tiếng, nhắm mắt lại: “Chớ có nói hươu nói vượn, nếu để cho Tác Phỉ Á tiểu thư biết. Ha hả, người xong đời rồi.”

“Điều này cũng không tính là đại sự.” Gã võ sĩ cười nói: “Hầu tước đại nhân của chúng ta...”

Mặc dù hắn không có nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng. “Thiếu gia của người làm sao so sánh với Hầu tước đại nhân của chúng ta được?”

La Y cố tìm cách phản bác nhưng nói xấu Tái Nhân Hầu tước sẽ phạm húy, thậm chí có thể phá hư đoàn kết. Chắc chắn Dịch Áo sẽ không tha cho hắn, vì thế hắn đành phải ho khan lần nữa xoay chuyển đề tài: “Thật ra thiếu gia ngoài mặt vẫn trốn ở trong tiểu viện của mình, chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài. Trên thực tế lại một mực yên lặng tu luyện.”

“Nghe nói lúc Dịch Áo thiếu gia rời khỏi trang viên chỉ là Giác tỉnh giả?” Gã võ sĩ hỏi, hẳn muốn nghiệm chứng một tin tức hữu ích.

“Chuyện đó còn có thể giả hay sao?” La Y nói.

“Không tới một năm lại có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ.” Gã võ sĩ thở dài nói: “Thiên phú của Dịch Áo thiếu gia chắc chắn phải xếp hàng đầu trên toàn đại lục rồi.”

“Ha ha.” La Y vui vẻ cười thành tiếng, mỗi lần nghe người khác khen ngợi, hâm mộ Dịch Áo giống như chính hắn được khen ngợi, cảm giác lâng lâng rất khó tả.

Lúc này lão bộc kia lặng lẽ thu thập chén trà bị vỡ sạch sẽ, sau gì đi ra cửa, ngay khi thân ảnh lão bộc khuất sau cánh cửa. An Đông Ny từ phía sau một cái cây nhẹ nhàng đi ra, chần chờ giây lát rồi phóng người bám theo.

Dựa vào một loại trực giác, nàng cho rằng lão bộc kia người có điểm khác lạ, nhưng nàng không thể nói với người khác, dù sao trực giác là thứ quá mức mông lung, lỡ may nàng sai lầm mà nói cho người khác sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết, hoặc chính nàng sẽ bị cười nhạo. Vì thế nàng quyết định tự mình quan sát, mới vừa nãy nàng đi ngang qua nơi này nhìn thấy lão bộc từ bên trong đi ra, đối phương có vẻ rất kích động, tựa hồ vừa phát sinh chuyện gì đó làm cho nàng cảnh giác.

Quẹo qua vài góc quanh co trong viện, lão bộc đi vào một căn nhà đơn sơ, chốc lát sau An Đông Ny cũng chạy đến, nhảy lên cây ẩn vào cành lá lặng lẽ chờ đợi.

Ở bên trong nhà gỗ, lão bộc đứng trước rèm cửa sổ đang lay động, từ khe hở nhìn ra ngoài, từ góc độ quan sát của hắn chính là vị trí An Đông Ny đang ẩn núp.

Hàng năm tiềm phục ở trong đám đông phải thừa nhận áp lực cực lớn, còn có đau khổ đến mức tuyệt vọng, hẳn giống như một con thỏ nhỏ tìm đường cầu sinh trước mặt mãnh thú dữ tợn vậy, chỉ cần gió thổi cỏ lay sẽ lập tức giết mình. Trên thực tế, từ lúc An Đông Ny hoài nghi, âm thầm đi theo nhìn vào bóng lưng hắn, ngay từ đầu hắn đã biết sự tình không ổn.

Có cần thiết phải ám sát nữ nhân chán ghét này không? Mấy ngày qua hẳn một mực do dự, An Đông Ny là khách nhân được Tái Nhân Hầu tước coi trọng, nàng tự nhiên mất tích sẽ dẫn đến một trường phong ba bão tố, nhưng mà không làm gì cả, để nữ nhân kia tùy ý giám thị làm cho hắn cảm thấy cuộc sống hàng ngày rất khó khăn.

Nếu như là trước kia, ý chí của hắn không có yếu ớt như vậy, nhưng bây giờ lại khác hẳn. Đối diện với Phong Ngân là một chuyện hắn không ngờ tới, trong thời điểm đó hắn không thét lên chói tai, sợ hãi run cầm cập đã là rất giỏi rồi.

Hiện tại hắn đối mặt không chỉ là một vị Thánh giả, mà còn là một vương giả, vương giả của thế giới hắc ám. Nói đến kỹ xảo ẩn sát (ẩn núp và ám sát), có ai dám vỗ ngực so sánh với Phong Ngân?

Do dự thật lâu, hắn cũng cho ra quyết định diệt trừ nữ nhân kia. Bởi vì Nguyên lão hội đã quyết định ám sát Phong Ngân rồi, nữ nhân kia đang hoài nghi làm cho hắn vướng tay vướng tay, căn bản không có biện pháp phối hợp Nguyên lão hội hành động. Hơn nữa Tái Nhân Hầu tước không có ngu ngốc, luôn luôn duy trì lực khống chế cực mạnh đối với Hầu tước lĩnh. Nếu không có hắn phối hợp, người ngoài căn bản không có biện pháp lẫn vào Hầu tước phủ, đừng nói tới ám sát Phong Ngân.

Chỉ có điều khi hắn chuẩn bị động thủ, trong lúc vô tình lại nghe được tin tức có thể khiến cho toàn thể Nguyên lão hội mừng rỡ, tìm được người đời sau của Già Ân rồi.

Thời điểm Thần Vực đối kháng với Nguyệt Ảnh đế quốc, trong trận chiến ấy các cường giả của Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc lúc nào cũng dẫn đầu xông lên chiến đấu trước tiên, nhưng lực lượng vẫn không đủ để chèn ép kẻ địch. Lúc hai Thần Vũ Giả của đối phương liên thủ buông thả Diệt Tuyệt phá hủy trường thành, Quân Đồ Minh đại đế sử dụng Trọng Thủy kết giới thôn phệ hàng loạt cường giả, Thần Vực lập tức bị suy giảm lực chiến đấu trầm trọng.

Trong lúc nguy nan, các Thần Vũ Giả còn may mắn sống sót mang theo một nhóm trẻ nhỏ kế thừa dòng máu Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc đột phá vòng vây.

Sau đó bọn họ chia nhau ra, mỗi nhóm sẽ có nhiệm vụ bảo vệ một đứa trẻ phân tán ra khắp đại lục. Trong đó Thiên Không thành và Sư Tâm đế quốc đưa quân ra đón nhận bại binh Thần Vực vào lãnh địa của mình, lạc đà gầy còn to hơn con ngựa, đạo lý này rất đơn giản và dễ hiểu. Cho dù Thần Vực có bị phá hủy, nhưng nó là thế lực từng đứng trên đỉnh đại lục, bất kỳ người nào có dã tâm cũng sẽ mừng rỡ nghênh đón bọn họ vào nhà.

Thế nhưng nhóm thượng tầng Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc lại suy nghĩ và cho ra quyết định khác hẳn, mặc dù lúc ấy Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc là minh hữu của bọn họ. Nhưng ai dám cam đoan chuyện sau này? Huống chi, ban đầu Sư Tâm đế quốc tạo dựng lên vì điều gì? Là vì phản kháng, phản đối Thần Vực ngồi trên vị trí chúa tể.

Đối với đồng minh như vậy, bọn họ không dám giao ra tín nhiệm trăm phần trăm, hơn nữa dựa vào người vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình.

Trước đó Thần Vực vô cùng tin tưởng lực hiệu triệu và địa vị của bọn họ, chỉ cần bọn họ công bố với thiên hạ là Quân Đồ Minh sẽ biến thành con chuột già bị khắp nơi đuổi đánh ngay lập tức, Nguyệt Ảnh đế quốc cũng bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Sự thật lại đánh cho bọn hắn một cái bạt tai vang dội, mặc dù các võ sĩ trên đại lục lên tiếng đả kích Nguyệt Ảnh đế quốc triển khai quân sự, nhưng chỉ đến thế mà thôi, bọn họ không có nhận được một sự trợ giúp thiết thực nào.

Đồng minh đáng tin cậy của Thần Vực là Thiên Không Thành, theo lý thuyết Thiên Không Thành nên dốc toàn bộ lực lượng cường giả đi trợ chiến Thần Vực, nhưng trước khi chiến đấu bộc phát, các cường giả Thiên Không Thành lại bắt đầu tranh cãi um sùm, mãi cho đến khi chiến đấu kết thúc, Thần Vực bị phá hủy, các cường giả Thiên Không thành vẫn chưa thể quyết định. Áo Nhĩ Sắt Nhã chết đi khiến cho Thiên Không Thành lâm vào tình cảnh quần long vô thủ, người người đều muốn tự định đoạt.

Sư Tâm đế quốc cũng kịp thời cho ra phản ứng, nhưng bọn hắn không có phái viện quân, mà chỉ tụ tập lực lượng ở gần biên giới Nguyệt Ảnh đế quốc, sau khi Thần Vực bị phá hủy, bọn họ cũng lập tức lui binh.

Nếu như Thần Vực vẫn duy trì uy thế trước kia, thượng tầng Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc nhất định sẽ chất vấn Sư Tâm Vương - Hoắc Phu Mạn, các người rốt cuộc đi du lịch hay là giúp chúng ta.

291. Chương 291: Bất Hủ Truyền Thừa

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 291: Bất Hủ truyền thừa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nói trắng ra, nếu như Thần Vực liên hiệp Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc sẽ có đủ lực lượng đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc, thế nhưng điều đó chỉ là tạm thời mà thôi. Sau khi Thần Vực bị phá hủy, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc cũng sẽ xong đời.

Chúng ta là bằng hữu, thấy người bị khi dễ, không quả lai lịch đối phương ra sao, ta sẽ động thân tới hỗ trợ người. Tình cảm đơn thuần như thế chỉ tồn tại với một người hoặc là một nhóm nhỏ, còn đối với một đế quốc, quan hệ sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Khi Thần Vực bị phá hủy, Thiên Không thành và Sư Tâm đế quốc lập tức đứng ra nghênh đón tàn binh của Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc, bọn họ sợ Thần Vực bị biến mất hay sao? Không, đây chỉ là vì tranh đoạt chính thống.

Trải qua một lần thảm bại không thể vãn hồi, ngược lại làm cho đầu óc nhóm thượng tầng Thần Chi Hậu Duệ trở nên vô cùng thanh tỉnh, bọn họ nghĩ ra một quyết định rất là hoang đường là tùy ý Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc phân chia những người đời sau địa vị tôn quý kia. Sau đó len lén chọn lựa mấy đứa trẻ còn nhỏ tuổi, tư chất tốt nhất, phân tán chúng ra khắp nơi, cách nhau thật xa. Thậm chí bọn họ

nghĩ đến cả vấn đề hôn nhân trong tương lai, hậu sự thế nào, tất cả chỉ là vì một mục đích duy nhất, đó là duy trì huyết thống Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc.

Sau đó lại từ trong Nguyên lão hội chọn lựa ra mấy người thực lực cao, tâm tư cẩn thận chia ra bảo vệ mấy đứa nhỏ kia. Tất cả mọi thứ đều diễn ra âm thầm lặng lẽ, hành động cực kỳ cẩn thận, bởi vì bọn họ sợ lộ ra sơ hở sẽ bị Quân Đồ Minh đại đế truy cùng giết tận.

Duy Hi trốn vào Phỉ Tể công quốc liên lạc với Già Ân, nhưng mà sau khi Nguyên lão hội giao Thần Điển cho Già Ân sau lại đột nhiên mất liên lạc. Sứ giả của Nguyên lão hội cũng chết bất đắc kỳ tử ở trong Hắc Sơn Đại công lĩnh.

Trên thực tế, phần lớn thành viên Nguyên lão hội không có suy nghĩ nhiều về chuyện Già Ân, cũng không biết Thần Điển ở trong tay Già Ân. Nhưng sau khi Già Ân mất tích, nguyên lão cao nhất Lan Bác Tư Bản lại giống như nổi điên lên, liên tục truyền mệnh lệnh ra, thậm chí không tiếc mạo hiểm để cho lực lượng Thần Vực tràn vào Phỉ Tể Đại công lĩnh tìm kiếm tung tích Già Ân.

Bị nhóm nguyên lão chất vấn, Lan Bác Tư Bản rốt cuộc nói ra chân tướng, Già Ân là đời sau của Bất Hủ Thần Vương - An Đức Sâm, có huyết mạch của truyền thừa Bất Hủ. Lúc Già Ân mới được sinh ra, Lan Bác Tư Bản đã phát hiện tiềm lực của Già Ân, đồng thời giấu kín mọi tin tức liên quan đến Già Ân. Sau Thần Vực gặp thảm biến liên tiếp, Lan Bác Tư Bản càng kiên định che giấu Già Ân, về phần cái tên bị Sư Tâm đế quốc ghen ghét chỉ là đồ giả mạo.

Lan Bác Tư Bản cho rằng đây mới là phương pháp tốt nhất bảo vệ Già Ân, ngay cả chính hắn cũng không biết Già Ân ẩn núp ở địa phương nào, Phong Ngân lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể nào bắt được Già Ân.

Thật ra Lan Bác Tư Bản ra lệnh phân tán các đệ tử có tiềm lực đến khắp nơi trên đại lục, chờ đợi bọn họ khai hoa kết quả, dụng ý căn bản là vì che chở Già Ân. Hắn tự mình lựa chọn Phỉ Tể đại công quốc vì nghĩ rằng nơi đó là chỗ an toàn nhất.

Mặc dù Già Ân mất tích khiến cho Lan Bác Tư Bản bị trọng đại đả kích, trong một đêm liền trở nên già nua rồi, nhưng hắn không có đánh mất lý trí. Trong lúc tìm kiếm Già Ân, đồng thời cũng phái ra một nhóm võ sĩ lên vào đế đô Nguyệt Ảnh đế quốc, khởi xướng hành động công kích không hạn chế.

Nhiệm vụ công kích không hạn chế là chuyện rất dễ dàng, thí dụ như một gã võ sĩ đi giữa phố xá sâm uất đột nhiên buông thả nguyên lực công kích những người chung quanh, bất kể là lão già tóc trắng xoá, hay là trẻ nít đang chơi đùa, tất cả đều là mục tiêu công kích của bọn hắn, không quản thân phận cao thấp, tiểu thương cũng được, vũ nương cũng được, du khách cũng được. Bọn họ sẽ tận lực giết chết tất cả những người có thể nhìn thấy, sau đó đội thân vệ võ sĩ chạy tới vây công, hắn sẽ chiến đấu hăng hái đến hơi thở cuối cùng, trong lúc còn chưa xử lý xong thảm kịch bên này, một gã võ sĩ nào đó sẽ đại khai sát giới ở một chỗ khác.

Trong đoạn thời gian, không khí Nguyệt Ảnh đế quốc cực kỳ khẩn trương, ngay cả Phong Ngân uy chấn đại lục cũng bị làm cho luống cuống tay chân.

Phong Ngân cố gắng thi hành ý chí của Quân Đồ Minh đại đế, tìm diệt tất cả dư孽 Thận Vực. Nhưng người dân ở Nguyệt Ảnh đế quốc không nhìn thấy công lao Phong Ngân, mà hết thấy quy tội lên trên người Phong Ngân. Nói là bởi vì Phong Ngân quá mức tàn ác mới làm cho địch nhân vận dụng thủ đoạn tàn nhẫn như thế tiến hành trả thù.

Nếu tai nạn phát sinh ở trên thân người khác, các con dân Nguyệt Ảnh đế quốc đế đô sẽ cảm thấy rất thú vị, bọn họ là các đại nhân vật rất thích thảo luận những chuyện vĩ đại. Đến khi tai nạn phát sinh ở trên người mình, vậy thì không còn thú vị gì nữa rồi, đại nhân vật lúc trước được bọn họ nhìn lên ngưỡng mộ đảo mắt cái biến thành nguyên nhân tội lỗi.

Mạnh như Quân Đồ Minh cũng không dám lơ đi dân tâm ủng hộ hay phản đối, cho dù lực lượng khổng lồ đến mức nào, ý chí của hắn chung quy vẫn phải do những người khác thi hành. Nếu như một gia đình xem hắn như giặc cướp, con cái trong gia đình đó lớn lên sẽ kế thừa hận ý, tương lai sau này những đứa trẻ đó có lực lượng càng cường đại sẽ tạo thành uy hiếp càng thêm nghiêm trọng đối với đế quốc. Nếu gia đình có nhiều con cái tài giỏi sẽ đủ khả năng rung chuyển nền móng đế quốc.

Phong Ngân bị buộc phải dời lực chú ý từ bên ngoài quay về trong nước, để cho dư nghiệt Thần Vực có không gian hoạt động dễ dàng hơn.

Già Ân năm đó ngồi thương thuyền chạy tới Thủy Tinh thành, người của Thần Vực dồn lực điều tra Thủy Tinh thành trọng điểm, trải qua mấy năm cơ hồ tìm tòi dọc ngang Phỉ Tể đại công quốc một vòng. Ngay cả Tái Nhân Hầu tước linh mới vừa thành lập cũng bị dò xét qua, nhưng vẫn không thể tìm ra bất kỳ tin tức nào có giá trị.

Cho tới hôm nay, Thần Vực đã bị quên lãng chìm vào lịch sử, Già Ân mất tích, bọn họ mất một hi vọng trở thành Bất Hủ Vương, nhưng Thần Vực vẫn tiếp tục sinh tồn.

Thế cho nên hắn lần đầu tiên nghe được cái tên Dịch Áo chỉ cảm thấy hơi quen quen mà thôi, tựa hồ trước kia từng nghe nói qua ở đâu đó. Đợi đến lúc nghe La Y nói đến Dịch Áo gặp bất hạnh từ thuở nhỏ, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, Dịch Áo chính là đứa con của Già Ân.

Ẩn núp trong Tái Nhân Hầu tước phủ đã nhiều năm, hắn không có lộ ra bất kỳ sơ hở nào, lúc nhận ra Ngõa Tây Lý là lần đầu tiên hắn thất thố. Tỉnh ngộ biết được lai lịch Dịch Áo là lần thứ hai, nhưng đây không thể trách hắn, bởi vì những chuyện hắn nhìn qua, nghe được thật sự là kinh thiên động địa.

Nước mắt từ khóe mắt đầy nếp nhăn chậm rãi tràn ra, hắn biết rõ một khi truyền tin tức này trở về, toàn thể Nguyên lão hội sẽ nghênh đón một lần cuồng hoan lớn nhất từ lúc bị hủy diệt tới nay, ngọn lửa hi vọng bị mất lại được đốt cháy lên lần nữa. Thậm chí ngay cả nguyên lão cao nhất Lan Bác Tư Bản đã lâu không quan tâm xử lý công việc cũng có thể sẽ xuất hiện lại ở trong Nguyên lão hội.

Nhớ tới những gã võ sĩ của phủ Công tước khiếp sợ đối với Dịch Áo, hắn lộ ra nụ cười khinh miệt, không tới một năm là có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ? Thiên phú? Các người biết cái gì chứ, đó là Bất Hủ truyền thừa.

Cuối cùng hắn liếc mắt nhìn về phía An Đông Ny, hắn quyết định tạm thời bỏ qua nữ nhân kia. Bởi vì hắn không muốn sự tình càng thêm phức tạp, nếu như không sớm truyền tin tức này trở về, đó là tội lỗi chết trăm lần không bù đắp nổi. So sánh với tin tức kia, bất cứ chuyện gì cũng không còn trọng yếu.

Suy nghĩ kỹ lưỡng rồi, hắn đi tới góc phòng đẩy một cái tủ gỗ ra, sau đó lật miếng đá lát nền sang một bên, một cửa động đen thui hiện ra trước mặt hắn, tiếp theo hắn nhảy vào trong động, cẩn thận đẩy miếng đá kia lại chỗ cũ, im lặng rời đi.

An Đông Ny ẩn núp trên cây hồi lâu vẫn không thấy người trong phòng đi ra, rốt cuộc tiêu hao hết kiên nhẫn. Hơn nữa nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng, thân hình chợt lóe bay tới căn nhà gỗ, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Không có ai đáp lại, An Đông Ny khẽ nhíu mày, tay phải dùng sức đánh văng cửa phòng ra. An Đông Ny lập tức tiến vào đảo mắt chung quanh, lão bộc kia đã biến mất.

An Đông Ny chuyển tầm mắt vào miếng đá kia, thật ra lão bộc không có ý định che dấu dấu vết của mình, bởi vì không cần thiết, việc hắn cần làm là phải sớm truyền tin tức kia trở về.

Đi tới chỗ miếng lát đáng nghi kia, An Đông Ny từ từ cúi người quan sát bốn phía, tiếp theo đưa tay ra không nhanh không chậm gõ xuống mấy cái.

“Bịch bịch!”

Miếng đá truyền ra thanh âm trống rỗng, An Đông Ny giơ tay lên đánh xuống một chưởng, miếng đá cứng rắn bề tan tành. Ngay sau đó, một cửa động đen thui xuất hiện ở trước mặt nàng.

An Đông Ny nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, bây giờ đã có thể xác định rồi, lão bộc kia nhất định là có chỗ khả nghi, đuổi theo hay không đây?

Do dự một lát, An Đông Ny đứng lên, loại chuyện này nàng không thể tự mình làm chủ, ít nhất phải thông báo Dịch Áo một tiếng. Hơn nữa, hình như đối phương đã nhận ra mình theo dõi, cho dù bây giờ đuổi theo chưa chắc có thể đuổi kịp.

292. Chương 292: Khách Từ Phương Xa

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 292: Khách từ phương xa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám người Dịch Áo trước sau đi vào Bá tước phủ, những người khác thần sắc còn đỡ, chỉ có Lôi Mông là bộ dạng nghiêm túc khó đỡ.

Sau khi rời nhà ra ngoài lịch lãm, tích cách Lôi Mông đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, một là bởi vì đã có bằng hữu chân chính, hai là khát vọng thiết huyết hào hùng của nam nhi đang từng bước trỗi dậy.

Từ lúc quen biết Ca Đồn, cuộc sống của hắn không bao giờ yên tĩnh, đánh nhau trong học viện chỉ là điểm tâm mà thôi. Dù sao thân phận mọi người đều là học viên, học viện lại không cho phép quyết đấu, cho nên đánh nhau lúc nào cũng phải chú ý phân tấc, tránh cho hăng máu lỡ tay đánh chết người thì rất phiền toái.

Rời khỏi học viện, hắn và Ca Đồn cùng nhau làm mạo hiểm giả, từ đó cuộc sống trở nên đặc sắc hơn nhiều. Lôi Mông vốn tính cẩn thận chặt chẽ, đa số chỉ đón nhận nhiệm vụ nhỏ không nguy hiểm đến tính mạng, Ca Đồn mới thật sự là kẻ điên, nhiệm vụ nào có tiền thưởng cao là hắn nhận hết. Thế nhưng năng lực thích ứng của con người rất mạnh, từ lúc đầu thống khổ không chịu nổi, tìm mọi cách khuyên giải, đến cuối cùng chết lặng, rồi phối hợp. Chỉ qua vài tháng, tâm thái Lôi Mông đã biến chuyển một vòng cực lớn.

Đợi đến khi quen biết Dịch Áo, cuộc sống lại càng tiêu dao thống khoái hơn nữa, từ Đồi Tháp trấn một đường chém giết đào thoát khỏi vòng vây, chạy trốn trên Khắc Lý Tư bình nguyên, cứu Y Toa Bối Nhĩ từ trong tay bộ lạc võ sĩ, bước lên Phong Bạo Hải kinh nghiệm sóng U Linh tẩy lễ, ...vân ...vân, tất cả mọi thứ giúp cho Lôi Mông biết được thì ra cuộc sống cũng có thể đặc sắc, kinh tâm động phách đến trình độ như thế.

Nếu như vào thời gian hắn vài chục tuổi, có lẽ Lôi Mông sẽ hi vọng có được một ít bình tĩnh, an ổn. Nhưng bây giờ hắn còn rất trẻ tuổi, nhiệt huyết từ trong xương thúc đẩy làm cho hắn không muốn quay về cuộc sống trước kia, về nhà có thể làm cái gì? Mụ nội nó, ngay cả *** một cái cũng sẽ có một nhóm người vây quanh quạt gió, cuộc sống kiểu đó quá mức nhàm chán.

Nhưng hắn tạm thời không nghĩ ra biện pháp thuyết phục Thập Thất tỷ, chỉ có thể cố gắng trì hoãn càng lâu càng tốt.

Mấy người mới vừa đi vào Hầu tước phủ, thanh âm An Đông Ny từ một góc truyền đến: “Dịch Áo, người tới đây.”

Dịch Áo quay đầu nhìn lại thì thấy An Đông Ny đứng trên một gian tiểu lâu vậy vậy hắn, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ: “Các người đi về trước, An Đông Ny tìm ta có việc.”

“Người đi đi.” Y Toa Bối Nhĩ gật đầu.

Dịch Áo tung người nhảy lên tiểu lâu, Lôi Mông đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu lại nói: “Các người phát hiện gì không? Dịch Áo và An Đông Ny hình như...”

“Người điên rồi sao?” Ca Đồn ngạc nhiên nói: “Nếu để cho Đường Ân thúc thúc nghe được, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

“Khụ.” Lôi Mông có chút cảm thấy khó xử: “Ta chỉ nói một chút, chẳng lẽ các người không có cảm giác gì sao? Hình như An Đông Ny rất tín nhiệm Dịch Áo, có chuyện gì chỉ nói với Dịch Áo. Còn Dịch Áo cũng rất tín nhiệm An Đông Ny, ta đoán rằng giữa bọn họ khẳng định từng phát sinh chuyện gì đó.”

“Người cho rằng người nào cũng xấu xa giống người?” Ca Đồn nói.

“Người... người còn có mặt mũi nói ta?” Lôi Mông cả giận nói: “Ta nói quan hệ giữa Dịch Áo và An Đông Ny khẳng định có chuyện, nhưng không có nói nói loại chuyện kia. Chỉ có cái tên lúc nào cũng nghĩ tới mới thật sự là xấu xa.”

“Làm sao miệng mồm ăn nói khó hiểu vậy nhỉ? Loại chuyện kia? Loại chuyện kia là chuyện gì?” Ca Đốn mỉm cười xấu xa.

“Được rồi, Ca Đốn, tâm tình Lôi Mông đã không tốt, người còn cố ý chọc giận hắn?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Người đau lòng?” Ca Đốn nói.

“Người hôm nay vì sao giống như nổi điên vậy, bắt được ai cũng muốn cắn một phát?” Y Toa Bối Nhĩ liếc sang Ca Đốn: “Không phải là vì Lôi Mông chuẩn bị rời đi làm cho tâm người đau đớn?”

Khi mấy người Y Toa Bối Nhĩ còn đang tranh luận, khoảng cách Đại công lĩnh ngoài ngàn dặm, vùng trung tâm sa mạc Hỏa Diễm, trên bầu trời sa mạc hoang vu rộng lớn bỗng nhiên nứt ra, một cửa động đen như mực chậm chạp mở rộng, chợt có đoàn người từ bên trong nối đuôi nhau đi ra, phía sau còn có sáu đầu Tích Dịch to lớn đi theo.

Dẫn đầu là một người thanh niên mặc một bộ y phục trắng như tuyết, bình thường đi lại trong sa mạc không có ai ăn mặc như vậy, y phục sạch cỡ nào không quá một giờ sẽ dính đầy bụi đất, dơ ồm. Hướng chỉ người này mặc bộ trường bào thoát nhìn rất rườm rà phiền toái, nếu như là người bình thường sợ rằng đi vài thước cũng bị trật chân té mấy lần. Những người khác đều là võ sĩ, nhìn bộ dạng hắn là nhóm tùy tùng của thanh niên áo trắng.

Những người này mới vừa bước ra cửa động liền có một trận gió cát thổi tới, mặt đất nhất thời bốc lên một mảnh bụi mù, nhưng bụi mù còn cách thanh niên áo trắng chừng nửa thước phẳng phất như đọng phải một bức tường vô hình, toàn bộ đều bị ngăn cản không thể tiến thêm một tấc.

Ngoại trừ thanh niên áo trắng và một gã trung niên đứng bên cạnh, toàn bộ những người khác lập tức thả ra nguyên lực chiến giáp. Bởi vì nơi này là trung tâm sa mạc, mỗi một hạt cát đều mang theo nhiệt độ khó thể chịu nổi. Điểm thương tổn nho nhỏ này dĩ nhiên không đáng giá nhắc tới, thế nhưng không ai nguyện ý để cho hạt cát nóng rực trực tiếp thổi vào mặt, cảm giác này tóm lại không hề dễ chịu.

Tướng mạo người trung niên rất thật thà, khuôn mặt ngăm đen, thoát nhìn giống như là một người nông phu bình thường, trong đội ngũ chỉ có hắn không có thi triển bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào, để mặc cho gió cát nóng rực tạt vào mặt và thân thể. Gió trong sa mạc bình thường thổi rất mạnh, luồng bụi mù chứa vô số hạt cát kia cũng có lực lượng đủ kích không nhỏ. Thậm chí những hạt cát đập vào mặt người trung niên làm cho da thịt hiện ra hàng loạt lỗ nhỏ, sau đó hạt cát bị lực đẩy văng ngược ra ngoài, còn mặt hắn lại chậm rãi bình phục như lúc ban đầu, hoàn toàn không có nửa điểm thương tổn.

Thanh niên áo trắng quay đầu, tò mò nhìn sang người trung niên: “Á Nhĩ Duy Tư, người làm gì vậy? Chẳng lẽ người không biết đau sao? Đường còn rất xa, không phải là người cứ để tiếp xúc như vậy chứ?”

“Đau đại biểu ta vẫn còn sống.” Người trung niên tên là Á Nhĩ Duy Tư nhàn nhạt hồi đáp, đưa tay dắt một con Tích Dịch qua rồi nhảy lên trên lưng nó, không thèm để ý tới những người khác, thúc chân chậm rãi đi tới trước.

“Rất có cá tính.” Thanh niên áo trắng nhìn bóng lưng Á Nhĩ Duy Tư than thở không thôi, quay đầu lại nhìn về phía bốn gã võ sĩ ở sau lưng: “Hắn vẫn luôn mang bộ dạng đức hạnh này hay sao?”

Trên mặt bốn gã võ sĩ lộ ra thần sắc lúng túng, vấn đề này trả lời thế nào cũng không thỏa đáng, nếu như đối lại người nào khác hỏi bọn họ như vậy, bọn họ đã sớm vung đao giết rồi. Nhưng bọn họ thật sự là chọc không nổi người thanh niên áo trắng này.

Cũng may thanh niên áo trắng không có ý định buộc bọn họ trả lời, hắn lười nhác cười một đầu Tích Dịch đuổi theo người trung niên kia. Cửa động tối đen phía sau bọn họ chậm rãi khép lại, từ bề ngoài hoàn toàn không thể nhận ra một điểm khác thường.

“Này, ta nói này Á Nhĩ Duy Tư, chẳng lẽ người không có một chút cảm nghĩ gì sao?” Thanh niên áo trắng đuổi theo Á Nhĩ Duy Tư, sóng vai đối phương đi tới.

“Có gì tốt mà nghĩ?” Á Nhĩ Duy Tư nhú mày hỏi ngược lại.

“Chúng ta đi ám sát Phong Ngân, ám sát vương giả của thế giới hắc ám, phải có cảm giác thành tựu chứ?” Thanh niên áo trắng ngồi trên lưng Tích Dịch khua tay múa chân, bộ dạng cực kỳ cao hứng.

“Cảm giác thành tựu?” Trên mặt Á Nhĩ Duy Tư có vẻ giận dữ: “Dĩ Đạt, mặc dù ta không biết người nói với Nguyên lão hội như thế nào, nhưng ta hi vọng người không được làm thất vọng phần tín nhiệm này.”

Thanh niên áo trắng tên là Dĩ Đạt không có để ý giọng nói Á Nhĩ Duy Tư, tự tin cười cười: “Nghe nói Phong Ngân bây giờ đã già yếu được không được như xưa. Xà Thương của người cộng thêm Sát Lục quyền sáo của ta là đủ rồi.”

Á Nhĩ Duy Tư hơi động dung, nhìn về phía bằng vai bao quanh tay phải Dĩ Đạt: “Người đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng Sát Lục quyền sáo?”

Lúc này từ phía xa xa trong sa mạc hoang vu bỗng nhiên hiện ra một Mã Nghĩ dài hơn hai thước, loại kiến này vỏ giáp cứng rắn thường núp dưới cát im lặng chờ đợi con mồi, miệng nó có hai răng nanh rất khỏe, yêu thú bình thường một khi bị nó cắn trúng rất khó giãy thoát. Nhưng để cho người ta đau đầu chính là loài vật sống quần cư, hề xuất hiện một con chắc chắn ở gần đây sẽ có một đám hoạt động.

Không đợi chủ nhân phân phó, mấy con Tích Dịch lập tức hoảng sợ dừng bước, dã thú cảm giác đối với nguy hiểm tốt hơn nhân loại rất nhiều, loài Tích Dịch này ở trong sa mạc cũng thuộc về tầng lớp cao cấp. Đám người Dịch Áo bắt được Hỏa Hồng Thú là vì nó đánh nhau với Tích Dịch mới bị thương nặng, vì thế bọn họ dễ dàng bắt được.

Nhưng so với đám Mã Nghĩ (Mã Nghĩ) màu xám này thì Tích Dịch còn kém một bậc, nếu như trên lưng không có chủ nhân sợ rằng chúng nó đã sớm quay lưng chạy trốn chết.

Thanh âm sần sật liên tiếp vang lên, đám người Dĩ Đạt bước lên gò đất cao nhìn xuống thì thấy từng đàn Mã Nghĩ từ trong cát sỏi chui ra. Hiển nhiên là đám kiến này đã xem đám người Dĩ Đạt trở thành thức ăn rồi.

“Thật là một đám chán ghét.” Dĩ Đạt nhìn sang Á Nhĩ Duy Tư: “Người tới hay ta tới?” Thật ra bốn gã võ sĩ phía sau bọn họ hoàn toàn có thể giết chết toàn bộ đàn Mã Nghĩ này, căn bản không cần hai người xuất thủ. Thế nhưng điều đó sẽ hao phí thời gian, mà thời gian của bọn họ rất cấp bách, không thể lãng phí vào việc này được.

293. Chương 293: Tứ Đại Thánh Khí

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 293: Tứ đại thánh khí

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Á Nhĩ Duy Tư đưa tay rút trường thương trên lưng Tích Dịch ra, nghe thấy Dĩ Đạt nói liền ngừng lại: “Vậy thì người ra đi, đúng lúc cho ta xem uy lực Sát Lục quyền sáo.”

Á Nhĩ Duy Tư vừa dứt lời, thân ảnh Dĩ Đạt đã biến mất khỏi lưng Tích Dịch, lúc xuất hiện lần nữa là ở trên đầu một con Mã Nghĩ, hữu quyền đánh xuống nhanh như chớp, ‘phịch’ một tiếng, cái đầu to lớn của con Mã Nghĩ biến mất, từ lỗ thủng tuôn ra một chùm máu tanh hối. Sau đó thân ảnh Dĩ Đạt lại biến mất, xuất hiện trên đỉnh đầu một con Mã Nghĩ khác, cứ như thế chỉ qua mấy phút, đến khi Dĩ Đạt trở lại trên lưng Tích Dịch, gần trăm con Mã Nghĩ to lớn đã không còn đầu ngã xuống mặt đất nằm im bất động.

Thế mà trên người Dĩ Đạt vẫn không nhiễm một hạt bụi, không dính nửa giọt máu tươi. Á Nhĩ Duy Tư kinh ngạc nhìn sang Dĩ Đạt, trong thời gian ngắn hắn cũng có thể làm được chuyện đồng dạng, nhưng không

thể thông dong như Dĩ Đạt. Quan trọng là Dĩ Đạt không có sử dụng bí kỹ, hoàn toàn sử dụng lực lượng tự thân, hoặc có thể nói đó là lực lượng lấy từ Sát Lục quyền sáo.

Người khác có lẽ không biết Sát Lục quyền sáo là vật gì, Á Nhĩ Duy Tư lại biết rất rõ, nó giống như Xà Thương của hắn. Tất cả đều là thánh khí Thần Vực lưu lại, trước khi Thần Vực bị phá hủy, nhờ có quyền lực cao nhất trên đại lục nên bọn họ có khả năng không chế đại đa số võ giả trên khắp đại lục. Ngoài ra còn có một loại lực lượng mà ít người biết đến, đó là lực lượng trang bị.

Tựa như Phi Viêm chiến thương trong tay Á Nhĩ Sát Nhã cũng xuất xứ từ Thần Vực, nó là trong một tứ đại thần khí, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn có Bào Hao Chi Thuần cũng xuất xứ từ Thần Vực. Sau khi Thần Vực bị phá hủy, có lẽ là vì mượn hơi, có lẽ là vì tìm kiếm che chở, Lan Bác Tư Bản đã đưa thần khí này cho Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn.

Các võ giả trên đại lục đều biết hai kiện thần khí khác nằm trong tay Nguyên lão hội của Thần Vực, có một vài võ giả tự nghĩ lực lượng mạnh mẽ tìm cách bỏ đá xuống giếng, mưu đồ đoạt lấy bảo tàng. Thế nhưng vài chục năm nay Nguyên lão hội của Thần Vực vẫn như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, đừng bảo là bọn họ, ngay cả Quân Đồ Minh, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc cũng không biết bọn họ trốn ở nơi nào.

Thần Vực có khả năng khiến cho tất cả võ giả trên đại lục cúi đầu xưng thần, ngoại trừ ẩn chứa lực lượng cường đại, tích lũy vô số của cải, từ mức độ nào đó thì Thần Điện cũng là một loại tài nguyên.

Địa phương bọn họ làm tổng bộ được gọi là Thần Vực, cũng có nguyên nhân của nó. Các cường giả Thần Vực dùng vô số mảnh vỡ tinh thần, tinh thần kết tinh, thậm chí có cả tinh thần hạch xây dựng một cái đài cao, chung quanh có bốn bức tường thật dài, bên trong tường chính là Thần Vực. Không gian phạm vi Thần Vực bao phủ có lượng nguyên lực dày đặc đến trình độ không có cách nào tưởng tượng nổi, nghe nói nếu tu luyện trong Thần Vực, Cực Hạn võ sĩ lên cấp Võ Tôn cơ hồ không quá ba năm. Nếu như thiên phú không tốt cũng có thể trở thành Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, tài nguyên vô cùng thâm hậu là nguyên nhân chính giúp cho cường giả Thần Vực xuất hiện liên tục hết nhóm này đến nhóm khác.

Chỉ tiếc là Thần Vực từ từ trở nên bảo thủ, cự tuyệt tiếp nhận thay đổi, đợi đến khi bọn họ phát hiện Quân Đồ Minh tìm được lực lượng cường đại từ việc lĩnh ngộ con đường mới thì đã quá muộn. Bây giờ đài cao của Thần Vực đã bị Quân Đồ Minh gỡ ra chôn vùi để đồ Nguyệt Ảnh đế quốc, xây một tòa cung điện trên đỉnh núi, nơi đó chính là Vương Đình của Quân Đồ Minh.

Quân Đồ Minh rất ít rời khỏi Vương Đình, bởi vì hắn không thể rời đi, hơn nữa điều kiện hắn phong thưởng thuộc hạ chính là cho phép người lập công tiến vào Vương Đình tu luyện một thời gian ngắn. Nếu như nhiệm vụ này không phải là đối phó Phong Ngân, bọn họ sẽ không vận dụng đến Thánh khí, không bị người nào phát hiện còn đỡ, một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, tình cảnh của bọn họ càng thêm khó khăn.

“So với Xà Thương của người thế nào?” Dĩ Đạt mỉm cười nhìn về phía Á Nhĩ Duy Tư, nhưng hắn còn chưa dứt lời trên tay đã truyền đến một trận thanh âm nho nhỏ, mảnh băng vài võ vụn thành từng khúc lộ ra bộ quyền sáo màu vàng kim ánh sáng lưu chuyển rực rỡ. Khuôn mặt Dĩ Đạt nhất thời lúng túng, điều này nói rõ hắn vẫn không thể hoàn toàn khống chế lực lượng Sát Lục quyền sáo. Mặc dù chưa có tạo thành thương tổn với thân thể hắn, nhưng băng vài che giấu quyền sáo cũng bị vỡ nát.

Dĩ Đạt móc ra một bó băng vài từ trong lồng ngực, mặt mày đau lòng quẩn nó lại, loại băng vài này là các nguyên lão giao cho hắn, vô cùng dẻo dai. Cho dù lấy đao chém lên cũng chỉ lưu lại một vết mờ nhạt mà thôi, nó có thể che giấu nguyên lực dao động trên bộ quyền sáo.

Á Nhĩ Duy Tư lắc đầu không có nhân cơ hội châm chọc Dĩ Đạt, mà thành khẩn nói: “Xem ra ngươi nhận được Sát Lục quyền sáo chưa lâu, có lẽ ngươi cần phải có thêm một đoạn thời gian nữa để thích ứng.”

Dĩ Đạt cười cười: “Cơ hội chỉ có một lần, thật vất vả mới đợi được Phong Ngân rời khỏi Nguyệt Ảnh đế quốc, bên cạnh còn không có cái tên biến thái kia đi theo, nếu như bây giờ không động thủ, sau này không biết sẽ phải đợi tới khi nào nữa.”

Á Nhĩ Duy Tư ngậm miệng lại, hắn chỉ nói ra vài câu cho có chuyện mà thôi. Nguyên lão hội quyết định không thể nào thay đổi, mặc dù hắn không coi trọng hành động lần này, nhưng thanh âm một mình hắn quá đơn bạc.

.....

Địch Áo tập trung tinh thần quan sát cửa động, sau đó từ từ cúi người dùng đầu ngón tay chà xát vách động lấy ra một ít cỏ rêu đặt vào trong lòng bàn tay. Sau đó hẩn nhẹ nhàng bóp nát chúng vắt ra mấy giọt nước xanh lè.

“Cái động này được tạo ra ít nhất cũng hai mươi năm.” Địch Áo chậm rãi nói: “Khi đó Tái Nhân Hầu tước mới vừa nhận được Hầu tước lĩnh đúng không?”

“Làm sao người biết hai mươi năm?” An Đông Ny tò mò hỏi, khẩu khí Địch Áo phi thường chắc chắn, một lời chắc chắn giống như là chuyên gia trong nghề kiểm định vậy.

“Chuyện này nói ra thì khá phức tạp.” Địch Áo cười cười móc ra một cái khăn tay lau sạch chất lỏng màu xanh biếc trên đầu ngón tay: “Người của Phỉ Tể Đại công tước? Không giống. Ngay lúc đó Phỉ Tể Đại công đang lên như mặt trời ban trưa, nếu như hẩn không tin tưởng Tái Nhân Hầu tước tùy tiện đá một cước là có thể hất Tái Nhân văng ra khỏi Hầu tước lĩnh, không cần thiết phải người giám thị hẩn.”

“Có cần nói với Phong Ngân đại nhân hay không?” An Đông Ny nhẹ giọng nói.

“An Đông Ny, người xem ta như con nít sao?” Địch Áo cười lên ha hả. Mấy ngày nay sự tình thay đổi bất ngờ, phần lớn là do đám người Ngõa Tây Lý, Tái Nhân Hầu tước, Nhã Duy Đạt chủ trì đại cục. Địch Áo cũng muốn xuất lực nhưng hoàn toàn không chỗ chen tay vào. Đó là Võ Tôn tranh đấu, thậm chí là Thánh giả tỷ thí, hẩn xông ra có thể làm được gì? Nói đi nói lại thì trong lòng Địch Áo khá là buồn bực nhưng không thể làm náo động. Địch Áo đã sớm vượt qua cái tuổi khát vọng nhiệt huyết dâng trào, cái hẩn muốn làm là chứng minh bản thân.

“Phong Ngân đại nhân lịch duyệt phong phú hơn chúng ta nhiều lắm, nếu như hẩn...” An Đông Ny khẽ nhíu mày, có lẽ là thường xuyên gặp phải áp lực, hề gặp phải phiền toái nằng sẽ cau mày lâm vào trầm tư, bộ dạng làm cho người ta vừa yêu vừa thương cảm. Nếu như Đường Ân trùng hợp đứng ở chỗ này, đoán chừng hai mắt hẩn sẽ tỏa sáng rực rỡ.

“Năng lực lão sư dĩ nhiên tốt hơn chúng ta.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Thế nhưng, những thứ có thể nhìn ra ở chỗ này, lão sư chưa chắc thấy nhiều hơn ta.”

“À?” An Đông Ny lấy làm kinh hãi lần nữa, lộ ra thần sắc bán tín bán nghi nhìn về phía Địch Áo.

Địch Áo không nói gì thêm, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm quanh căn nhà gỗ, thời gian qua hơn nửa canh giờ, một đồng đồ vật thoát nhìn không có chút ý nghĩa nào bị Địch Áo ném lên trên bàn. Hơn nữa, Địch Áo lại tìm ra một cái mật động, thế nhưng cái động này bị cụt, không có đường ra khác, ở trong cửa động chỉ có một cái lồng trống trơn.

Địch Áo ngồi ở bên cạnh bàn, xách cái lồng ở trong tay lẳng lặng quan sát.

Đúng lúc này, Y Toa Bối Nhĩ và Tác Phỉ Á sóng vai từ bên ngoài đi vào, Tác Phỉ Á hồ nghi nhìn chung quanh: “Các người ở chỗ này làm gì? An Đông Ny, ta tìm người đã lâu rồi, người chạy đi đâu vậy?”

“Suyt !” An Đông Ny làm ra động tác chó có lên tiếng, sau đó nhìn về phía Địch Áo.

Địch Áo gật đầu chào Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, sau đó dời tầm mắt lên trên cái lồng, chốc lát sau hẩn dùng đầu ngón tay nhặt lấy một cọng lông thật nhỏ dính trên cái lồng, suy nghĩ một hồi hẩn bước tới chỗ mật động nhìn vào bên trong một chút, chậm rãi nói: “Trong lồng là một con Trĩ Ưng, hoặc là một con chim biển dị nào đó, từ thân phận mờ ám của lão bộc kia, ta phán đoán nghiêng về cái sau hơn.”

“Chuyện gì xảy ra?” Y Toa Bối Nhĩ ngạc nhiên nói.

An Đông Ny kể lại một lần mọi chuyện đầu đuôi gốc ngọn, rồi chỉ về phía cửa động cho Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ thấy.

Đến lúc Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ hiểu ra vấn đề, Y Toa Bối Nhĩ là quý linh tinh lập tức phát tác, nằng cười hỏi: “Tại sao là Trĩ Ưng mà không phải là Thục Ưng?”

294. Chương 294: Truy Lùng

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 294: Truy lùng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cái lồng kích cỡ nhiều đó.” Dịch Áo chỉ chỉ cái lồng trên bàn: “Dùng người làm mẫu đi, nếu như đặt người ở trong căn nhà gỗ này, có lẽ người có thể kiên trì một thời gian ngắn, nếu như nhốt người và trong căn phòng quá nhỏ, không có biện pháp bước đi, ngay cả cái lưng cũng không thẳng được, người có thể chịu đựng bao nhiêu ngày? Nếu dùng nó để truyền đạt tin tức, vậy thì phải giữ vững trạng thái tràn đầy tinh lực, nhốt người trong lồng kín bảy, tám ngày. Sau đó thả ra bắt người lập tức chiến đấu, người có thể bảo đảm lực chiến đấu của mình không?”

“Người mới bị nhốt tại trong lồng đó.” Y Toa Bối Nhĩ trề môi liếc xéo qua Dịch Áo.

Tác Phỉ Á mím môi có vẻ rất buồn cười.

“Chẳng qua là ví dụ mà thôi, đừng nóng giận, đừng nóng giận.” Dịch Áo cười ha hả.

“Tại sao không thể là chim nhỏ đây?” Y Toa Bối Nhĩ xoay chuyển tròn mắt, hỏi tiếp: “Ta nghe nói qua có một loại Ma Tước biến dị cũng có thể được huấn luyện thành dụng cụ truyền đạt tin tức.”

“Bởi vì phân chim.” Dịch Áo nói: “Lại dùng người làm ví dụ, nếu...”

“Người đi chết đi.” Y Toa Bối Nhĩ gầm lên giận dữ, lần này rõ ràng là Dịch Áo cố ý rồi, thật ra nghe nhắc tới phân chim Y Toa Bối Nhĩ đã hiểu ra vấn đề, từ phân chim nhất định có thể đoán ra kích cỡ thân thể loài chim đó.

Dịch Áo nhún nhún vai, chuyển tầm mắt tới đồng hồ vật lẫn lộn trên mặt bàn, chốc lát sau ngẩng đầu nói với Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á, đi lấy cho ta một ít tro, đúng rồi, mang thêm vài tờ giấy.”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu xoay người đi ra ngoài.

“Cần tro làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi. Dịch Áo ngẩng đầu nhìn Y Toa Bối Nhĩ, Tác Phỉ Á thông minh thể hiện ở hành động cụ thể, cái gì nên hỏi thì sẽ hỏi, không nên hỏi nàng không bao giờ hỏi, ví như giờ phút này, biết Dịch Áo cần tro, nàng lựa chọn lập tức đi làm chứ không phải tra ra tốt cùng.

“Một hồi người sẽ biết.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Lát sau Tác Phỉ Á bưng một chậu tro đi vào phòng, sau đó cẩn thận đặt cạnh mặt bàn, tận lực không chạm đến những vật kia, tiếp theo lấy ra một chồng giấy trắng từ bên hông đưa cho Dịch Áo.

Dịch Áo cẩn thận lấy ra một tờ giấy nhẵn nhúm từ trong đồng hồ vật kia, sau đó quẹt ít tro lên trên đó, phết lên phết xuống vô cùng kỹ lưỡng. Tiếp theo cầm lấy một tờ giấy trắng do Tác Phỉ Á mang đến đặt lên trên tờ giấy kia, sau đó lật ngược hai tờ giấy lại, phết lên ít tro vào mặt sau của tờ giấy kia, rồi lại cầm một tờ giấy trắng dán lên.

Tiếp theo Dịch Áo đưa tay cầm ba tờ giấy lên chậm rãi phe phẩy, chốc lát sau nhẹ nhàng rút tờ giấy ở giữa ra, thổi bay đám tro ở phía trên.

Lúc này tờ giấy kia đã biến thành màu xám tro, phía trên hiện ra vô số điểm đen nhỏ li ti, ngoài ra không còn gì nữa.

Y Toa Bối Nhĩ nhìn về phía Dịch Áo, hồi hộp chờ Dịch Áo giải khai bí ẩn, nhưng Dịch Áo không nói gì, chỉ ném tờ giấy kia xuống đất, tiếp theo lại lấy một tờ giấy khác ở trong đồng hồ vật lẫn lộn ra.

“Này, người đang làm gì vậy?” Y Toa Bối Nhĩ không nhịn được.

“Kiên nhẫn chút.” Dịch Áo cười cười: “vì sao người còn vội vàng xao động hơn cả Ca Đốn vậy?”

“Người...” Y Toa Bối Nhĩ vừa buồn cười vừa tức giận, thật ra ở bên trong ba người Dịch Áo, Y Toa Bối Nhĩ nhìn không khá nhất chính là Ca Đồn. Nàng nghĩ rằng những người dễ vọng động bình thường sẽ không có kết quả tốt. Bây giờ Dịch Áo lại nói nàng còn không bằng Ca Đồn làm cho nàng cực kỳ bất mãn.

“Được rồi, Y Toa Bối Nhĩ, người đi tìm Lôi Mông nói chuyện đi.” Tác Phỉ Á cười ha hả nói: “Lát nữa hãy trở về.”

“Không, ta nhất định phải biết hẳn rốt cuộc đang làm gì.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

Lại qua chừng nửa giờ, Dịch Áo trước sau ném đi bảy, tám tờ giấy, nhưng hẳn có vẻ rất kiên nhẫn, động tác luôn giữ vững không nóng không vội.

Y Toa Bối Nhĩ tựa hồ đang giận lẫy, nàng không chế bản thân không nói thêm gì nữa, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Dịch Áo. Thế nhưng bởi vì nhìn lâu quá, tầm mắt của nàng dần dần mờ ra.

Dịch Áo lại rút ra tờ giấy ở giữa, thổi bay lớp tro phủ trên đó. Ngay lúc này thần sắc Dịch Áo đột nhiên xuất hiện biến hóa, tất cả vẻ bình thản lúc trước không cánh mà bay, đổi thành vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Y Toa Bối Nhĩ lập tức trợn mắt nhìn sang, sau đó thấy trên tờ giấy đó xuất hiện vài chữ ngắn ngủn nhỏ nhỏ, mặc dù chữ viết mờ hồ nhưng nàng có thể nhận ra hai chữ trên đó, Phong Ngân.

Dịch Áo dừng lại chốc lát, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên cười khổ, hẳn có cảm giác thất bại, vốn chuẩn bị sàng lọc mấy thứ khả nghi nhằm tìm ra lai lịch tên gian tế, không nghĩ tới sự tình nghiêm trọng hơn xa hẳn suy đoán. An Đông Ny từng nói qua, khi mọi người lần đầu tiến vào yến hội Hầu tước phủ, nàng đã phát hiện lão bộc kia có chỗ khác thường, hẳn là vì lúc ấy hẳn đã nhận ra thân phận Ngõa Tây Lý?

Dịch Áo rất muốn chứng minh khả năng của bản thân, nhưng tình huống hiện tại đã phát triển thành đại sự, nếu không xử lý ổn thỏa sẽ có khả năng dẫn đến sai lầm lớn.

“An Đông Ny, phiền người đi một chuyến.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Mời Ngõa Tây Lý lão sư sang đây xem một chút.”

“Tốt.” An Đông Ny hớn hử đáp ứng, nàng một mực chờ đợi cơ hội tiếp xúc với Ngõa Tây Lý, mặc dù không hy vọng lần đầu gặp mặt giành được Phong Ngân hảo cảm, ít nhất cũng phải lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng Ngõa Tây Lý.

Sau khi Ngõa Tây Lý tiến vào căn nhà gỗ, Dịch Áo đã xử lý xong mấy tờ giấy còn lại, tổng cộng có hai tờ giấy hiện ra chữ viết, giờ phút này Dịch Áo đang nhìn một tờ giấy khác đến xuất thần, trên giấy đó viết: “Phỉ Tế chết trận, Hắc Sơn chiến bại, An Kỳ Lạp ăn bữa hôm lo bữa mai, lập tức bắt đầu hành động.”

“An Kỳ Lạp là ai?” Dịch Áo hỏi.

“Là phu nhân Phỉ Tế Đại công.” An Đông Ny vội vàng trả lời.

“Hành động của bọn họ khẳng định có liên quan tới An Kỳ Lạp.” Dịch Áo nói: “Gọi Tái Nhân Hầu tước đến đây đi, chắc chắn hẳn hiểu rõ An Kỳ Lạp hơn chúng ta.”

Tầm mắt Ngõa Tây Lý từ từ quét qua hai tờ giấy, rồi lại thấy lớp tro dưới mặt đất lập tức hiểu được phương pháp Dịch Áo xử lý, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ quái.

“Có thể vừa nhìn đã nhận ra ta cũng không có bao nhiêu người.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Ngoại trừ Quân Đô Minh ra...” Nói đến đây Ngõa Tây Lý dừng một lát, bất cứ tin tức gì có liên quan đến hẳn vẫn được liệt vào danh sách cực kỳ bí mật của Nguyệt Ảnh đế quốc. Ban đầu hẳn lên vào Thiên Không Thành tìm cơ hội ám sát Áo Nhĩ Sát Nhã, các cường giả Thiên Không Thành căn bản không biết tướng mạo hẳn. Còn dư lại chỉ có đám người Thần Vực, bởi vì hẳn tham gia trận chiến ấy, tự tay chém giết rất nhiều võ sĩ Thần Vực, có lẽ để sót một vài tên tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Là ai?” Dịch Áo hỏi.

“Thần Vực.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói.

Dịch Áo ngẩn ngơ, vội vàng hỏi tới: “Nếu như người của Thần Vực nhận ra ngài, bọn họ sẽ làm gì?”

“Giết ta, bất kể phải trả cái giá nào cũng phải giết ta.” Ngõa Tây Lý cười cười: “Nhìn bộ dạng ta mang phiền phức lớn đến cho các ngươi rồi.”

Sắc mặt Dịch Áo hơi đổi, Ngõa Tây Lý phán đoán không sai, mặc dù Thần Vực đã bị Quân Đồ Minh phá hủy, nhưng dù sao đây cũng là tồn tại từng khiến cho toàn bộ đại lực cúi xưng thần, lực lượng còn sót lại không thể khinh thường được, Thần Điển ở trong tay hắn chính là một chứng minh rõ ràng.

Dịch Áo lo lắng nhìn sang Ngõa Tây Lý, bây giờ Ngõa Tây Lý còn có thể ngăn cản được Thần Vực điên cuồng trả thù hay không?

Nhận thấy được ánh mắt Dịch Áo, Ngõa Tây Lý cười nói: “Không cần thiết lo lắng cho ta, lực lượng của ta đã bắt đầu ổn định, chỉ cần bọn họ không sử dụng Thần Vũ Giả, ngoài ra thì không thể nào tạo thành uy hiếp quá lớn, ta chỉ lo lắng bọn hắn có gây ra động tĩnh lớn như ở Nguyệt Ảnh đế quốc năm đó hay không thôi.”

Đám người Tác Phi Á ngẩn ngơ, cái gì gọi là lực lượng bắt đầu ổn định? Chẳng lẽ lúc trước lực lượng Ngõa Tây Lý luôn luôn ở trong trạng thái không ổn định? Vậy thì quá đáng sợ rồi, dưới tình huống không ổn định còn có thể đánh bại hai vị Thánh giả liên thủ, như vậy Ngõa Tây Lý thời kỳ toàn thịnh đến tột cùng đã cường đại đến trình độ nào?

Dịch Áo không khỏi mừng rỡ, hắn tự nhiên nhận ra ý tứ trong lời Ngõa Tây Lý nói, xem ra chính mình quyết định không sai, Thần Điển quả nhiên hữu dụng đối với lão sư.

“Lỡ may bọn họ vận dụng Thần Vũ Giả thì sao?” Tác Phi Á không yên tâm hỏi.

“Sau khi tấn thăng lên Thần Vũ Giả, nguyên lực ba động trên người sẽ không thể che dấu, ta đoán chừng bọn họ không dám làm như vậy. Chỉ cần Thần Vũ Giả của Thần Vực lộ diện, Quân Đồ Minh chính là người đầu tiên không bỏ qua cho bọn họ. Huống chi ngay cả Quân Đồ Minh cũng không thể làm gì ta, mấy tên ở Thần Vực... hắc hắc !”

Ngõa Tây Lý liếc sang Dịch Áo không tiếp tục nói nữa, thời gian tiếp xúc Thần Điển quá dài và quá sâu, ngoại trừ làm cho Ngõa Tây Lý khiếp sợ ra thì hắn càng thêm hiểu rõ đối phương, từ đó có thể suy đoán địa vị cha mẹ Dịch Áo trong Thần Vực tuyệt đối không thấp, điển tịch trân quý như thế không thể nào xuất hiện ở trong một gia đình bình thường. Dựa theo lời Dịch Áo, cha mẹ hắn chỉ là Quang Mang võ sĩ mà thôi, ở ngay điểm này tuyệt đối có vấn đề

“Bọn họ làm gì ở Nguyệt Ảnh đế quốc?” Dịch Áo không chú ý tới hàm ý Ngõa Tây Lý biểu lộ, phối hợp hỏi tiếp.

“Không hạn chế công kích, giết chết tất cả mọi người hiện ra trong tầm mắt bọn hắn.” Giọng nói Ngõa Tây Lý cực kỳ khinh bỉ, cho dù ở thời đại nào, lấy hành động tru diệt dân thường nhằm đạt tới hiệu quả uy hiếp sẽ không được nhận đồng.

“Tất cả mọi người?” Dịch Áo không dám tin tưởng.

An Đông Ny gật đầu: “Chuyện này ta cũng đã nghe nói.”

Dịch Áo im lặng, xem ra Thần Vực bại vong không phải là không có nguyên nhân, có thể làm ra chuyện tình điên cuồng như vậy, suy bại chỉ là chuyện sớm hay muộn. Mặc dù không có Quân Đồ Minh, cũng sẽ có người khác đứng ra phản kháng bọn họ.

Chỉ có điều hắn không có biện pháp tham dự vào những chuyện này, Dịch Áo có cảm giác vô lực hỗ trợ. Những kẻ dám đến ám sát Ngõa Tây Lý, hiển nhiên không phải là cường giả Vô Tôn rồi, khả năng đối phương điều tới mấy vị Thánh giả là rất lớn. Nếu là cường giả Vô Tôn, Dịch Áo còn có thể chu toàn với đối phương một hồi, nhưng Thánh Vũ Sĩ là một tồn tại quá xa xôi, tốt nhất là tránh ra thật xa nhằm khỏi làm hộc Ngõa Tây Lý phân tâm chiếu cố hắn.

“Lão sư, ngài tính làm gì bây giờ?” Dịch Áo hỏi, trực tiếp chiến đấu không giúp được gì, hắn chỉ hy vọng có thể làm được vài chuyện nho nhỏ.

“Ta ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, chỉ có thể chờ tự bọn hắn nhảy ra mà thôi.” Ngõa Tây Lý suy nghĩ một lát, tiếp tục nói: “Mấy ngày tới các ngươi đừng đến chỗ của ta, báo cho đám người Tái Nhân chuẩn bị

sẵn sàng.”

Đã có lệnh chuẩn bị hãn là Ngõa Tây Lý không muốn buông tha đối phương, nếu không đánh cho mấy tên Thần Vực một vỡ thật đau, sợ rằng sau này còn có thể liên tục phái người đến đây quấy rầy. Không phải Ngõa Tây Lý sợ hành động ám sát, cho dù là cường giả có lực lượng tương đương cũng rất khó xúc phạm tới hãn. Nhưng đám người Dịch Áo này lại khác, Ngõa Tây Lý không thể một mực bên cạnh chiếu cố cho bọn họ.

Bây giờ Tái Nhân Hầu tước lĩnh tổng cộng có bảy vị cường giả Võ Tôn, tính cả An Đông Ny là tám vị, lực lượng như vậy cho dù là Thánh giả cũng không thể đánh tan bọn họ trong khoảng thời gian ngắn. Dĩ nhiên Ngõa Tây Lý là một ngoại lệ, Phong Ngân của hãn không hề thua kém bí kỹ Thần Vũ Giả do buông thả.

Ngõa Tây Lý chậm rãi ngồi xuống đối diện Dịch Áo, nhẹ giọng nói: “Dịch Áo, còn có phát hiện nào khác không?” Lúc trước hãn cho rằng Dịch Áo chỉ có thiên phú cực tốt trên việc tu luyện, nhưng bây giờ lại phát hiện ra một khả năng khác làm cho tim hãn không nhận được đập thành thịch liên hồi.

“Cần có thời gian từ từ quan sát và thử nghiệm.” Dịch Áo nói: “Thế nhưng bản thân ta đã có thể biết được tên gian tế kia đại khái là hạng người gì.”

“Người chưa từng thấy hãn mà biết hãn là hạng người gì?” Y Toa Bối Nhĩ không hề tin tưởng.

“Chẳng qua là đại khái mà thôi.” Dịch Áo cười một tiếng, sau đó chuyển tầm mắt tới góc phòng: “Trong Hầu tước phủ ngoại trừ hãn ra hãn là không còn gian tế nào khác, không muốn và cũng không dám trao đổi với người khác, vì thế hãn rất là cô độc. Cho nên thời gian nhàn hạ thường xuyên mượn rượu giải sầu, hơn nữa người như vậy không thể uống rượu say, các người có phát hiện không? Những người thường say xỉn ở trên bàn rượu phần lớn là hạng người không có lòng dạ sâu kín, bí mật trong lòng càng nhiều càng không dám uống rượu, bọn họ sợ trong lúc thần chí không rõ sẽ làm ra hành động sai lầm nào đó mang đến đại họa.”

Y Toa Bối Nhĩ và Tác Phỉ Á chuyển tầm mắt vào góc phòng, nơi đó có một đồng chai rượu, phía trên còn hoàn hảo, mấy chai dưới mặt đất đã bị kín một tầng tro bụi thật dày.

“Hãn cô độc còn thể hiện ở chỗ này.” Dịch Áo cầm lên một cái tượng gỗ nhỏ trong đồng đồ đạc lẫn lộn, còn có một cây đao nhỏ: “Các người quan sát vết cắt trên đó đi, cơ hồ liền mạch và giống nhau như đúc, dấu vết ở phía trên, phía dưới là ta mới vừa cắt thử. Dùng loại đao nhỏ này điêu khắc tượng gỗ, hơn nữa còn giữ cho tượng gỗ bóng loáng, cơ hồ không tìm được bất kỳ tỷ vết nào. Ha ha, mỗi một bức tượng gỗ ra đời cũng hao phí rất nhiều thời gian của hãn, các người nhìn tới cái bàn sách kia, tất cả đều là tượng gỗ tương tự nhau. Ta có thể tưởng tượng ra cảnh tượng như thế này, một lão nhân ngồi dưới ánh nến, vừa uống rượu vừa tập trung tinh thần điêu khắc tượng gỗ, một đêm lại một đêm, một năm rồi lại một năm.”

Y Toa Bối Nhĩ lẳng lặng nhìn Dịch Áo, giờ phút này Dịch Áo làm cho nàng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Hãn chạy trốn vào lúc này, ta đoán là hãn đã phát hiện An Đông Ny.” Dịch Áo chậm rãi nói: “Cho nên hãn cũng là một võ giả, nhưng một võ giả lại tiêu hao thời gian trong việc điêu khắc tượng gỗ chứng minh hãn đã sớm qua thời kỳ đỉnh phong, thậm chí tiến vào thời kỳ suy thoái, chỉ có như thế mới không cần thiết tiếp tục tu luyện. Lão sư, còn nhớ lúc ngài vừa vào trang viên không? Ngài chỉ đi dạo, thậm chí thường xuyên lãng phí lực lượng trên những việc không có ý nghĩa, ví như chạy đến Đồi Tháp trấn mua rượu. Khi đó ta không hề thấy ngài tu luyện lần nào.”

“Người, cái đứa nhỏ này...” Ngõa Tây Lý vừa tức vừa buồn cười, thế nhưng hãn phải thừa nhận Dịch Áo phân tích rất đúng chỗ, hy vọng là động lực tu luyện duy nhất, nếu như cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi kết cục, tu luyện cho nhiều để làm gì chứ?

“Hãn là người cực kỳ cẩn thận.” Dịch Áo nói: “An Đông Ny ở bên ngoài canh chừng nên hãn không có cơ hội tiêu hủy dấu vết, nếu không An Đông Ny nhất định sẽ không thể phát hiện dễ dàng như thế. Nhưng hiện tại chúng ta chỉ có thể tìm ra một ít chứng cứ, đây là chuyện ngoài dự liệu của ta, điều này chứng minh mỗi một lần hãn hành động sau sẽ tận lực xóa đi tất cả sơ hở lưu lại, thời thời khắc khắc giữ cho căn nhà gỗ ‘sạch sẽ’ không tỳ vết. Vì thế cho dù người ngoài xông vào bất kỳ lúc nào cũng khó lòng phát hiện điểm nào khác thường. Thói quen này giữ vững một năm hai năm không tính vào đâu, nhưng mấy chục năm như một ngày khẳng định hãn đã được huấn luyện đặc biệt, hơn nữa tâm chí vô cùng bền bỉ.”

“Nếu như vào ba, bốn mươi năm trước ta gặp phải ngươi, nhất định sẽ tìm mọi cách cho ngươi gia nhập Thần Phật.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Nếu như ngươi cự tuyệt, ta sẽ lập tức giết ngươi ngay tại đường trường.”

Địch Áo đang chìm trong ‘lĩnh vực’ mà mình am hiểu, chậm rãi phân tích tên gian tế vừa mới chạy trốn, đột nhiên nghe được câu này, không khỏi sợ hãi hết hồn: “Là... là tại sao?”

“Báo cho Tái Nhân Hầu tước trước đã.” Ngõa Tây Lý cười cười không đáp, sau đó đứng lên: “Địch Áo, có hứng thú học thêm một ít thứ khác hay không?”

“Học cái gì?”

“Đi theo ta.” Ngõa Tây Lý chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Tái Nhân Hầu tước nghe được tin tức kia nhất thời giận tím mặt, lập tức hạ lệnh lùng bắt lão bộc chạy trốn, bên trong lãnh địa hẳn có gian tế ẩn tàng. Hơn nữa còn ẩn hai mươi mấy năm làm cho hẳn mất hết thể diện, hành động lùng bắt thì không có kết quả, nhưng thời gian không tới một ngày tất cả mọi người trong thành đều biết Hầu tước phủ có một tên gian tế đào tẩu.

Địch Áo bắt đầu còn hơi kỳ quái, một tên gian tế mà thôi, không cần thiết phải giống trống khua chiêng như vậy chứ? Thế nhưng sau đó Địch Áo chợt lĩnh ngộ dụng ý của Tái Nhân Hầu tước. Nếu bỏ qua lý do đến từ Thần Vực, Tái Nhân Hầu tước phản ứng như thế là bình thường, nếu như làm bộ không biết ngược lại sẽ khiến cho địch nhân càng thêm cảnh giác.

Quá trình lùng bắt kéo dài hai ngày, thời gian hơi ngắn nhưng làm việc cực kỳ lưu loát. Những binh sĩ tăng dưới chót cũng không rõ ràng chân tướng sự tình, Hầu tước đại nhân đã ra lệnh bọn họ nào dám không theo. Mặc dù không tìm được lão bộc kia, nhưng lại bắt được gian tế do mấy quý tộc khác phái tới, coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Kế hoạch tiến công Đại công lĩnh bị trì hoãn, trong lãnh thổ đang có một con quái vật lớn ngó chừng, trong lòng mỗi người không dám buông lỏng chút nào. Mặc dù là quái vật lớn đã bị hất ngã, nhưng nội tình phong phú, lực lượng cường đại không phải là mấy người như Tái Nhân Hầu tước có thể so sánh được. Cho nên bắt buộc phải giải quyết buồn phiền ở trong nhà trước rồi mới có thể cho ra hành động kế tiếp.

Trong khi đám người Tái Nhân Hầu tước đang tích cực chuẩn bị hành động phòng ngừa và phản kháng kẻ địch giấu mặt, cũng là lúc các quý tộc Đại công lĩnh ở bên kia vất vả tìm kiếm tin tức hữu dụng. Vận mệnh của mình bị người khác nắm giữ ở trong tay người đứng là không dễ chịu, nhưng bọn họ không có lựa chọn nào khác. Tái Nhân Hầu tước càng án binh bất động, các quý tộc lại càng là lo lắng đề phòng, chỉ có thể liên tục phái sứ giả mang tin tức tới Tái Nhân Hầu tước lĩnh, thậm chí dứt khoát liều mạng ở lại không đi.

Sứ giả mang tin tức tự nhiên không thể đi tay không tìm tới cửa, vì vậy Tái Nhân Hầu tước thu hoạch được một khoản tài phúc. Thế nhưng các quý tộc buồn bực nhất chính là tất cả lễ vật đều bị Tái Nhân Hầu tước thu nhận, nhưng vẫn không có tiết lộ một chút tin tức cho bọn họ.

Chuyện này có khác gì ăn cướp đâu? Nhưng tình thế thua kém người ta, các vị quý tộc đành phải cắn răng lựa chọn nén giận, Tái Nhân Hầu tước một ngày không tiến quân vào Đại công lĩnh, bọn họ cũng phải đau khổ sống qua ngày. Cho dù Tái Nhân Hầu tước rõ ràng có ý đối phó bọn họ, bọn họ cũng phải im lặng chờ đợi mà thôi.

295. Chương 295: Làn Đầu Tiếp Xúc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 295: Làn đầu tiếp xúc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy ngày trôi qua bên trong thành gió êm sóng lặng, thích khách Thần Vực vẫn không có xuất hiện nhưng tất cả mọi người không dám buông lỏng cảnh giác. Mọi võ giả trên đại lục đều biết, Thần Vực coi như bị hủy ở trong tay Phong Ngân, thù hận như vậy thời gian không có cách nào tiêu trừ được. Trước kia bọn họ không dám động thủ đơn giản là vì Ngõa Tây Lý có Nguyệt Ảnh để quốc che chở, hơn nữa khi đó lực lượng Ngõa Tây Lý ở vào thời kỳ đỉnh phong, cho dù Thần Vực phái Thần Vũ Giả đi cũng chưa chắc có thể giải quyết mối đại họa tâm phúc này.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước, ngay cả Nhã Duy Đạt viện trưởng Thánh Đế Tư thành cũng rõ ràng tình cảnh Ngõa Tây Lý, Thần Vực nắm giữ đại lượng tin tức làm sao có thể không biết. Hơn nữa, dung mạo hiện tại của Ngõa Tây Lý đã cấp dũng khí cho bọn hắn, một Thánh Vũ Sĩ bước vào thời kỳ già yếu đã không thể coi là cường giả Thánh cấp nữa rồi. Cho nên Ngõa Tây Lý tin tưởng Thần Vực tuyệt đối không bỏ qua cơ hội lần này, cho dù biết rõ là có bẫy rập, bọn họ cũng sẽ nhắm mắt nhảy xuống.

Địch Áo đứng trên tường thành, ở chỗ này hắn có thể thu toàn bộ mọi người trong thành vào tầm mắt. Ngõa Tây Lý từng dạy cho hắn phương pháp phân biệt những người hiện ra trước mắt mình.

Ngõa Tây Lý một tay sáng lập ra Thần Phật khiến người trong thiên hạ nghe tin đã sợ mất mật, trách nhiệm của hắn chính là Quân Đồ Minh diệt trừ các địch nhân ở ngoài sáng hoặc ẩn mình trong tối. Tổ chức như vậy tự nhiên không chỉ biết sử dụng bạo lực, mà còn phải biết đủ loại thủ đoạn thám thính tình báo, ẩn núp, theo dõi, thậm chí cả ám sát ...v...v không gì không giỏi. Ngõa Tây Lý vốn cho rằng lúc này bản lãnh đó không còn đất dụng võ nữa, nhưng nhìn thấy Địch Áo biểu hiện, ngay cả Ngõa Tây Lý cũng phải thừa nhận ở phương diện này, Địch Áo quả thật có thiên phú kinh người.

Rất khó tưởng tượng được một người chẳng bao giờ tiếp nhận huấn luyện lại có thể thông qua vài dấu vết tâm thường để phân tích ra nhiều tin tức hữu dụng như vậy. Loại năng lực này cực kỳ hiếm có, Ngõa Tây Lý tin tưởng chỉ cần chỉ điểm thêm một chút, Địch Áo sẽ hoàn toàn nắm giữ năng lực của hắn.

Dĩ nhiên chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến quá trình Địch Áo tu luyện, trên thực tế cho dù là ẩn núp hay là ám sát cũng có thể coi là kỹ xảo sinh tồn. Ngõa Tây Lý tạm thời không có truyền thụ cho Địch Áo quá nhiều, chỉ ưu tiên dạy cho Địch Áo một kỹ xảo nhỏ là nhìn mặt đoán người, từ đó rút sinh hoạt, tập quán của người đó.

Lời nói, cử chỉ, tư thế bước đi của một người đều khác nhau, nếu cẩn thận quan sát ẽ có thể nhận ra rất nhiều tin tức. Cường giả có thể ẩn giấu thực lực của mình nhưng không có cách nào thay đổi khí chất đặc biệt của bản thân. Tựa như một tên khất cái, dù cho hắn mặc y phục hoa lệ cũng không làm nên chuyện gì, y phục đẹp để không thể che giấu nội tâm hèn mọn của hắn.

Địch Áo bây giờ có nhiệm vụ tìm ra người hiềm nghi ở trong dòng người bên dưới, sau đó tự nhiên có võ sĩ chịu trách nhiệm theo dõi. Bên trong Hầu tước lĩnh có đủ võ sĩ để hắn tự do điều khiển.

Vì vậy Địch Áo không chỉ tập trung nhìn mặt đoán người đơn giản, đồng thời còn phải dụng tâm cảm ứng nguyên lực bốn phía, chỉ cần nguyên lực dao động mạnh hơn bình thường sẽ không thể thoát khỏi cảm ứng. Sau khi có thể khống chế dòng xoáy nguyên lực, Địch Áo nắm giữ Phong nguyên lực càng thêm thuận buồm xuôi gió. Mặc dù còn chưa đạt tới trình độ tỉ mỉ như Ngõa Tây Lý, nhưng đã hoàn toàn vượt qua khả năng Cực Hận võ sĩ có thể cảm nhận được.

Một đoàn thương đội đến gần cửa thành, vệ binh thủ thành cẩn thận xem xét giấy thông hành của thương đội, sau khi xác thực không thành vấn đề mới phát tay cho qua.

Địch Áo nhìn lướt qua, đoàn thương đội này kích thước không lớn, chỉ có hai mươi mấy người mà thôi, đi ở phía trước đội ngũ là một người thanh niên áo trắng làm cho Địch Áo lấy làm kỳ quái. Những người khác trong thương đội đều có bộ dạng phong trần mệt mỏi, chỉ có người thanh niên áo trắng này không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, sạch sẽ đến mức quá đáng.

Thế nhưng Địch Áo chỉ tò mò mà thôi, không có chú ý quá nhiều, Địch Áo tập trung cảm ứng nguyên lực dao động của đối phương, đại đa số người trong đội ngũ chỉ là Thiên Phú võ sĩ. Mặc dù có mấy người Địch Áo nhìn không thấu, nhưng đây là chuyện rất bình thường, đạo tặc là tầng lớp vĩnh viễn giết hoài không hết, thương đội có thể tới nơi này không thể nào không có võ sĩ cao cấp bảo vệ.

Thoạt nhìn đoàn thương đội này không có điểm nào khả nghi, Địch Áo định thu hồi ánh mắt thì người thanh niên áo trắng vừa vặn nhìn tới phương hướng hắn đang đứng, ánh mắt hai người đụng vào nhau. Người thanh niên áo trắng lễ phép mỉm cười rồi quay đầu sang trò chuyện với người bên cạnh.

Trong mắt thanh niên áo trắng không có địch ý, không biết tại sao Địch Áo lại có cảm giác lạnh cả người, giống như là bị một con mãnh thú cực kỳ nguy hiểm nhìn chằm chằm vào, cảm giác như vậy thoáng cái rồi biến mất, khi người thanh niên áo trắng quay đầu sang hướng khác liền biến mất, chẳng lẽ là ảo giác hay sao?

Địch Áo nhìn tới bóng lưng người thanh niên áo trắng, ra hiệu mấy võ sĩ bên cạnh đi xuống xem một chút. Thật ra Địch Áo không thể xác định cảm giác của đúng hay sai, bởi vì về mặt đối phương rất tự nhiên. Vì thế hắn không thấy được bất kỳ điểm khả nghi nào, làm như vậy chỉ là cử động theo bản năng.

“Người trên chọc người trẻ tuổi kia làm gì?” Á Nhĩ Duy Tư nhíu mày, lấy thực lực của hắn dĩ nhiên cảm giác được có người theo dõi ở phía sau.

“Ta thế nào?” Dĩ Đạt giang tay ra vẻ vô tội, hắn quả thật không làm gì hết. Địch Áo chỉ là một gã Cực Hạn võ sĩ mà thôi, không đáng để hắn làm cái gì.

“Có phe vật theo ở phía sau, những người khác sẽ không chú ý tới chúng ta.” Dĩ Đạt cười hi hi nói.

Á Nhĩ Duy Tư không nói gì thêm, thật ra hắn không thêm đặt mấy tên võ sĩ kia vào trong mắt, chẳng qua là không ưa bộ dáng bất cần đời của Dĩ Đạt mà thôi. Nhất là Dĩ Đạt mặc bộ trường bào trắng như tuyết kia làm như sợ người khác không chú ý hắn vậy, thật sự là đáng ghét.

Tiếp tục tiến về phía trước một đoạn, Dĩ Đạt từ từ thu hồi nụ cười, theo lý thuyết từ ngoài thành nên đã có người đi ra tiếp ứng mới đúng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào tới, trong đó khẳng định có vấn đề.

Á Nhĩ Duy Tư cũng rõ ràng điểm này, sở dĩ vẫn không nói chuyện chính là cấp cho Dĩ Đạt lưu mấy phần mặt mũi, mặt thám bên này đều là thủ hạ trực thuộc Dĩ Đạt, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tâm tình Dĩ Tất dĩ nhiên khó chịu. Đừng có thấy Dĩ Tất bình thường lúc nào cũng nở nụ cười sáng khoái, chỉ khi nào giận dữ hắn mới bộc lộ thủ đoạn tàn nhẫn đến cùng cực. Thậm chí có thể người phe hắn cũng bị dọa cho sợ hồn phi phách tán.

Tức giận vào lúc này hiển nhiên không có chỗ hữu dụng, Dĩ Đạt cố gắng bình phục tâm tình, từ trong ngực móc ra một tấm bản đồ nhìn lướt qua mấy lần. Sau đó dẫn đoàn người của quẹo bầy, tám ngõ nhỏ mới tới một gian lữ điểm. Nơi này là một cái cọc ngầm của Thần Vực, quy mô thành thị như Hầu tước lĩnh Dĩ Tất dĩ nhiên không chỉ an bài một người.

Tiểu nhị trong lữ điểm tiến lên đón đoàn người Dĩ Tất vào, tiểu nhị là người địa phương tự nhiên không biết rõ ràng thân phận đoàn người Dĩ Đạt. Ngoài mặt đây chỉ là một gian lữ điểm bình thường, lữ điểm quy mô này rất phù hợp với thân phận của thương đội nhỏ.

Dĩ Đạt trực tiếp mượn một dãy phòng, sau khi dàn xếp xong xuôi, những người trong thương đội liền đi ra ngoài liên lạc những người mua hàng. Bọn họ đúng là thương đội chân chính, mặc dù lệ thuộc Thần Vực nhưng Thần Vực không có yêu cầu bọn họ làm việc gì nhiều, chỉ dựa theo lộ tuyến buôn bán cố định là được rồi.

Gã võ sĩ chịu trách nhiệm theo dõi làm việc rất cẩn thận, vẫn đi theo phía sau những người thuộc thương đội. Cho đến nhìn thấy bọn họ bắt đầu giao dịch với đám thương nhân mới coi như yên lòng quay trở về bẩm báo Địch Áo.

Trong phòng, Dĩ Đạt và Á Nhĩ Duy Tư ngồi đối diện nhau, bốn gã võ sĩ từ sa mạc Hỏa Diễm đi ra xuôi tay đứng thẳng ở sau lưng Á Nhĩ Duy Tư. Thời gian chậm chạp trôi qua, sàn nhà trong góc bỗng nhiên lẳng lẳng hạ xuống lộ ra một lỗ thủng, sau đó từ trong động có một người trung niên bước lên.

Nhìn bộ dạng thực lực người này rất kém cỏi, chỉ với động tác đơn giản leo từ trong động ra đã làm cho hắn bắt đầu thở hồng hộc, trên trán hiện ra một tầng mồ hôi hột. Người trung niên đi tới trước mặt Dĩ Đạt cung kính hành lễ: “Đại nhân, ngài đã tới.”

Dĩ Đạt gật đầu, ý bảo đối phương ngồi xuống: “Nói cho ta biết trong thành đã phát sinh chuyện gì đặc thù?”

Người kia đâu có dám ngồi, vẫn cẩn thận đứng ở nơi đó hồi đáp: “Vài ngày trước có tin tức nói Hầu tước trong phủ xuất hiện gian tế. Tái Nhân Hầu tước ra lệnh cho thuộc hạ lục soát trong thành suốt hai ngày.”

Lông mày Dĩ Đạt giật một cái, lão bộc trong Hầu tước phủ và người trung niên trước mặt này không biết sự tồn tại của đối phương, bố trí như thế là vì không muốn bị địch nhân tung một lưới bắt hết. Người trung niên có nhiệm vụ thu thập tình báo đơn giản trong thành, lấy thực lực và địa vị của hắn chỉ có thể làm được những chuyện như vậy, được cái là rất khó bại lộ.

Dĩ Đạt hết sức rõ ràng thực lực lão bộc kia, tin tức Phong Ngân xuất hiện là do hắn truyền về, có thể ẩn núp trong Hầu tước phủ hơn hai mươi năm, người như vậy là tuyệt đối không dễ dàng phán đoán sai lầm, nhất định đã xảy ra đại sự mới khiến cho hắn vội vã như thế.

296. Chương 296: Đấu Tâm Cơ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 296: Đấu tâm cơ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dĩ Đạt suy nghĩ một lát rồi tiếp tục hỏi: “Phía trên có tin tức gì không?”

“Có, phía trên nói trước tiên đừng động thủ, Đại trưởng lão sắp tới.” Người trung niên cung kính đáp.

Dĩ Đạt và Á Nhĩ Duy Tư sợ hết hồn, Đại trưởng lão tới? Trên thực tế, toàn bộ võ giả trên đại lục đều biết thân phận Lan Bác Tư Bản, nhưng chỉ có Dĩ Đạt và Á Nhĩ Duy Tư có địa vị trọng yếu mới gọi Lan Bác Tư Bản là Đại trưởng lão, những người khác không rõ ràng lắm hàm nghĩa của ba chữ Đại trưởng lão kia.

Hai người Dĩ Đạt kinh ngạc tới cực điểm, chuyện gì mới có thể để cho Lan Bác Tư Bản tự thân xuất mã? Chỉ là một mình Phong Ngân tựa hồ vẫn không có trọng lượng như vậy, thế nhưng hắn là có quan hệ tới Phong Ngân mới đứng, bằng không sẽ không bảo bọn họ tạm thời đừng động thủ.

Lan Bác Tư Bản sắp tới, hai người Dĩ Đạt không có biện pháp nào khác, đành phải chờ Lan Bác Tư Bản đến rồi tính tiếp.

Địch Áo đứng trên tường thành một ngày cũng cảm thấy mệt mỏi, lúc này mới đi xuống tường thành vào một tửu lâu dùng cơm. Ngay khi rượu và đồ nhắm mới vừa mang lên, một người lão nhân mặc áo xám chậm rãi bước vào ngồi xuống vị trí đối diện hắn.

“Này, tránh ra, tránh ra.” Mấy tên tiểu nhị của tửu lâu lập tức nóng nảy, tiến lên xua đuổi lão nhân kia, mọi người đều biết thân phận Địch Áo, tửu lâu cố ý phân cho Địch Áo một gian an tĩnh. Cho dù Địch Áo không tới, tửu lâu tình nguyện thua thiệt một chút cũng không để gian phòng này cho người khác dùng, bây giờ tự nhiên có một lão nhân xa lạ trực tiếp xông vào, mấy tên tiểu nhị vừa tức vừa vội.

Lão nhân kia phát phát tay, mấy tên tiểu nhị lão đảo lui lại một bước rồi liền tiếp ngã nhào xuống sàn nhà. Sau đó lão chuyển tầm mắt sang Địch Áo, thấp giọng nói: “Thời gian trôi qua quá lâu rồi, ừ, lúc đại nhân mới ra đời, ta từng ôm qua hắn mấy lần. Chỉ chớp mắt thế mà con của đại nhân đã lớn như vậy rồi, ài !”

Địch Áo lẳng lặng nhìn đối phương, tiện tay ra hiệu cho mấy tên tiểu nhị lui ra. Sau đó hắn thông thả ngồi xuống, hắn đã sớm chuẩn bị tâm tư ngày này sẽ tới, nhưng không nó tới nhanh như vậy.

Thần Điển có ý nghĩa gì? Chỉ nhìn trạng thái hiện tại của Ngõa Tây Lý là rõ ràng. Năm đó người thần bí giao Thần Điển cho cha mẹ của mình tuyệt đối không thể kết thúc đơn giản như thế. Sở dĩ mười mấy năm qua không có xuất hiện tình huống gì nhất định là đã phát sinh đại sự nào đó khiến cho cái người thần bí kia không tìm được trang viên.

Mặc dù đã chuẩn bị trong lòng nhưng Dịch Áo vẫn trào lên từng cơn sóng biển mãnh liệt, bởi vì hắn không rõ ràng thế lực kia xuất hiện đối với hắn là phúc hay là họa.

Bây giờ Tái Nhân Hầu tước lĩnh thoát nhìn rất bình tĩnh, trên thực tế người những bên trong đều biết bọn họ đang phải thừa nhận áp lực cực lớn.

Dịch Áo biết cha mẹ hắn xuất thân từ Thần Vực, nếu không thì cũng là một phần trong đó. Mà những sát thủ kia ám sát Ngõa Tây Lý có khả năng thuộc về thế lực này.

Giờ phút này, Dịch Áo có cảm giác hắn đang từ từ tiến đến gần một ý nghĩa trọng đại. Về phần rốt cuộc là chuyện gì, hắn không rõ ràng cho lắm, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được áp lực trong tinh thần đang từ từ gia tăng.

Động tác Dịch Áo rất chậm chạp, thật ra đây là thói quen của hắn, khi hắn hoàn toàn thả lỏng không cần đề phòng sẽ không khác gì người bình thường. Hắn cũng cười cười nói nói, thậm chí là giật đồ ăn, chọc ghẹo Lôi Mông và Ca Đốn, một khi động tác của hắn dần chậm chạp có ý nghĩa rằng hắn đang tiến vào trạng thái đề phòng.

Lão nhân kia cũng đang quan sát Dịch Áo, hắn khẽ nhú chân mày, trong mắt từ từ lộ mấy phần nghi hoặc. Hắn không nhìn bất kỳ phản ứng nào trên mặt Dịch Áo. Theo lý thuyết, hắn đã tiết lộ thân phận của mình, Dịch Áo ít nhiều gì cũng nên lộ ra bộ dạng kích động, thần sắc vui mừng chứ? Cho dù không có thì cũng phải tỏ vẻ nghi ngờ, sau đó cấp cho hắn một cơ hội chứng minh thân phận.

Nhưng mà hoàn toàn không có gì cả, vì thế hắn không biết làm gì để tiếp tục nói chuyện.

“Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản đã đến vùng phụ cận.” lão nhân kia chậm rãi nói. Hắn quyết định trực tiếp đi vào chính đề: “Ngài ấy hy vọng có thể nhìn thấy người.”

“Tại sao hắn không tự mình đến?” Dịch Áo đặt con dao ăn xuống, chậm rãi cầm khăn ăn lau khóe miệng dính dầu mỡ.

Lão nhân kia ngẩn người, nếu như đổi lại bất kỳ một người nào khác nói lời như thế, hắn nhất định sẽ giận tím mặt, thậm chí ra tay giết chết cái tên hỗn láo đó ngay lập tức. Lan Bác Tư Bản là ai? Là nguyên lão có quyền lực cao nhất Nguyên lão hội của Thần Vực. Thần Vực Nguyên lão hội tương đương với cơ cấu hành chính của đế quốc khác, nguyên lão cao nhất tương đương với tể tướng đế quốc. Kể từ khi Bất Hủ Vương An Đức Sâm vẫn lạc, Thần Vực vẫn không có ra đời Bất Hủ vương giả nào khác. Vì thế Lan Bác Tư Bản chính là ông vua không ngai của Thần Vực, người thanh niên trước mặt thế mà dám hỏi tại sao Lan Bác Tư Bản không tới? Bộ dạng và lời lẽ bất kính đến tận cùng.

Thế nhưng thử nghĩ đến khả năng tu luyện gần như kỳ tích của Dịch Áo, thử nghĩ đến ý nghĩa của Dịch Áo đối với Thần Vực, còn phải nghĩ đến sau khi Lan Bác Tư Bản nhận được tin tức đã vui mừng ra sao. Tim của hắn chợt đau xót, tức giận không cánh mà bay.

Thân là thuộc hạ thân tín của Lan Bác Tư Bản, hắn biết rõ những năm gần đây Lan Bác Tư Bản sống trong hoàn cảnh vô cùng khốn khổ, hối hận, còn có tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm.

Thần Vực bị hủy diệt, Lan Bác Tư Bản là nguyên lão cao nhất khó thoát khỏi tội lỗi. Hơn nữa đối mặt Quân Đồ Minh toàn lực buông thả uy năng, Lan Bác Tư Bản vốn là cường giả đứng hàng thứ năm trên đỉnh đại lục lại lựa chọn không đánh mà chạy, để lại điểm nhơ cả đời khó thể rửa sạch.

Nhưng hắn có thể hiểu được tâm ý Lan Bác Tư Bản lúc đó, có đôi lúc lựa chọn kéo dài hơi tàn còn khó khăn hơn đánh một trận oanh oanh liệt liệt rồi chết trận nhiều. Vào lúc đó Thần Vực đã lâm vào tình thế nguy hiểm xưa nay chưa từng có, ai cũng có thể lựa chọn chết trận, duy chỉ có Lan Bác Tư Bản là không thể. Nếu không, các cường giả còn sót lại của Thần Vực chắc chắn chia năm xẻ bảy, không biến thành con rối cho người khác điều khiển, thì cũng bị Quân Đồ Minh thất cổ từng tên một. Chỉ có Lan Bác Tư Bản còn tồn tại, Thần Vực mới có hi vọng phục hưng.

“Khí tức Thần Vũ Giả không có cách nào che giấu.” Lão nhân kia chậm rãi nói: “Nếu như Lan Bác Tư Bản đại nhân đến gần Hầu tước lĩnh, Phong Ngân nhất định sẽ nhận ra ngài ấy.”

“À.” Dịch Áo nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Lão nhân kia nhều mày lần nữa, đây là ý gì? Hắn do dự chốc lát, quyết định nói sang chuyện khác: “Nghe nói Phong Ngân đã thành đạo sư của ngươi? Ha hả, đây đúng là chuyện có ý nghĩa cực kỳ châm chọc. Nếu như Phong Ngân biết ngươi là người đời sau của Thần Chi Hậu Duệ nhất định sẽ lập tức giết ngươi.”

“Ồ trong tính mạng mà ta từng tồn tại, chưa từng có chữ nếu như...” Dịch Áo cười cười nói.

“Cái gì?” Trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, đây đã là lần thứ ba lão nhân kia cau mày. Khi hắn tiến vào Hầu tước lĩnh chuẩn bị tìm Dịch Áo vạch trần bí mật, hắn từng nghĩ Dịch Áo là một thanh niên kinh nghiệm sống chưa nhiều cho dù đã từng lịch lãm cũng chỉ có giới hạn. Dĩ nhiên điều này không có nghĩa là hắn muốn lừa gạt Dịch Áo, hắn cho nghĩ là giao thiệp với một đứa trẻ mới lớn sẽ nói chuyện đơn giản hơn, có thể nắm bắt tâm tư Dịch Áo dễ dàng hơn, thậm chí còn hướng dẫn cảm xúc Dịch Áo tiến về phía mình muốn. Nhưng hắn không bao giờ ngờ tới Dịch Áo quả thực giống như một lão quái vật sống vô số năm, từng trải qua rất nhiều kinh nghiệm tang thương, vinh nhục không sợ, hỉ nộ không lộ, lòng dạ thâm sâu khó lường, tâm trí vững vàng cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa lời Dịch Áo nói mang hàm nghĩa cực kỳ bén nhọn, hắn vốn định giảng giải những tội lỗi mà Phong Ngân phạm phải, bây giờ lại bị á khẩu không biết nói gì cho phải.

“Thật ra...” Lão nhân kia nhúc nhích đầu một trận, phải nói sang chuyện khác lần nữa: “Thật ra tình cảnh của ngươi rất lúng túng.

“Lúng túng? Ta không cảm thấy có chỗ nào lúng túng.” Dịch Áo nói.

“Ý ta là sau khi ngươi trở về Thần Vực.” Lão nhân kia chậm rãi nói: “Ngươi còn không biết sao? Ừ, đại nhân là hậu duệ Bất Hủ Vương - An Đức Sâm, còn ngươi cũng có Bất Hủ truyền thừa. Ha hả, lúc mà Sư Tâm Vương - Hoắc Phu Mạn biết hắn bị lừa gạt, xem cái tên kia như bảo bối, khổ tâm bồi dưỡng mấy chục năm, sau đó lại biết đó chỉ là đồ giả mạo. Dịch Áo, không nên hiểu lầm Lan Bác Tư Bản đại nhân khổ tâm, dùng tên kia làm thể thân, ừ, đại nhân là vì bảo vệ các ngươi.”

“Hình như ta chưa bao giờ hứa hẹn phải trở về Thần Vực.” Dịch Áo mở chai rượu, trước tiên rót cho mình một chén đầy, sau đó cầm lấy một cái chén không đặt ở trước mặt, cũng rót đầy, sau đó mỉm cười nói: “Còn nữa, hình như các ngươi bảo vệ rất hữu hiệu, bây giờ ta thay cha mẹ của ta cảm ơn các ngươi, cạn chén.” Khuôn lão nhân kia mặt đột nhiên đỏ bừng, đôi môi khẽ run. Dịch Áo quả thực là giữu cột trắng trơn làm cho hắn không đất dung thân. Đúng vậy, bọn họ tiến hành bảo vệ rất có hiệu quả !!!

“Dịch Áo, ta biết ngươi hận chúng ta, trách chúng ta, nhưng mà...” Lão nhân kia không biết nên giải thích như thế nào nữa.

297. Chương 297: Bất Hủ Truyền Thừa

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 297: Bất Hủ truyền thừa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo uống sạch một ngụm cạn sạch chén rượu, từ từ đặt cái chén xuống bàn, có lẽ đối phương cho rằng hắn nổi tính trẻ con, nói nhảm, hoặc là bộc phát ủy khuất bị đè nén đã lâu, nhưng hắn không có rảnh đi làm những chuyện dở hơi như thế.

Mục đích thực sự của Dịch Áo là từng điểm từng điểm tiến sát, thử dò xét thái độ đối phương, xem khả năng tha thứ sâu cạn ra sao, dò xét điểm mấu chốt của đối phương. Dịch nhân Thần Vực là Quân Đồ Minh, Ngõa Tây Lý là kẻ thù Quân Đồ Minh, kẻ thù giết hại cha mẹ hắn là Cường Nạp Sinh cũng chạy trốn tới Nguyệt Ảnh đế quốc. Dưới tình huống như vậy, hắn hy vọng có thể tìm ra một con đường cùng tồn tại.

“Mặc dù ta không muốn phải quay về, nhưng ta đang sống rất khỏe, tại sao ta phải trở về cái nơi có tình cảnh rất lúng túng.” Dịch Áo nhẹ giọng hỏi.

“Kẻ bại không được phép nói đến dũng khí, không phải sao?”

Tinh thần lão nhân kia rung lên, từ lúc nói chuyện với nhau cho tới nay, đây là lần đầu tiên Dịch Áo lộ vẻ hứng thú đối với thể lực bọn họ, coi như là một điềm tốt vậy.

“Lan Bác Tư Bản đại nhân bại bởi Quân Đồ Minh, cho nên rất nhiều cường giả may mắn còn sống sót trong trận chiến đó không tin tưởng đại nhân nữa. Cho dù Sư Tâm Vương - Hoắc Phu Mạn một mực bồi dưỡng cái tên giả mạo kia, còn có bên phía Thiên Không Thành nữa. Những cường giả khác cũng chạy tới dựa vào Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn hoặc Thiên Không Thành, bọn họ không nghĩ rằng Thần Vực còn có hi vọng, nếu muốn rửa sạch thù hận và sỉ nhục bị phá hủy gia viên, chỉ có thể dựa vào lực lượng Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn và Thiên Không Thành. Bây giờ lực ảnh hưởng của Nguyên lão hội càng ngày càng nhỏ, ài...”

“Ta vẫn chưa rõ ràng lắm.” Dịch Áo nói, thật ra hắn đã hiểu nhưng vẫn muốn đạt được nhiều tin tức hơn.

“Cho dù Lan Bác Tư Bản đại nhân công khai thân phận của ngươi, ngươi cũng sẽ gặp phải chất vấn đến từ bốn phương tám hướng.” Lão nhân kia nói rất chậm: “Trừ phi ngươi có thể lập nhiều công lớn cho Thần Vực.”

“Công lớn?” Dịch Áo mỉm cười nói: “Nói cách khác, nếu ta nghĩ muốn trở về Thần Vực nhất định phải làm ra một đại sự nào đó để lấy lòng các ngươi?”

“Không phải là lấy lòng ai, Dịch Áo, ngươi là hậu duệ Bất Hủ Vương, có được Bất Hủ truyền thừa, sự xuất hiện của ngươi, hành động của ngươi nhất định phải dẫn đến oanh động to lớn ở trong Thần Vực. Như vậy mới không thẹn với vinh quang đời trước.” Lão nhân kia nghiêm mặt nói: “Bây giờ, cơ hội đang ở trước mắt ngươi.”

“Cơ hội gì?” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Giết Phong Ngân!” Trong mắt lão nhân kia bắn ra một tia tinh quang tràn đầy sát khí: “Nguyên lão hội phái thích khách tới đã ở gần Hầu tước lĩnh, nhưng Nguyên lão hội phải khẩn cấp đình chỉ hành động. Mặc dù bọn họ có vài phần nắm chắc giết chết Phong Ngân với lực lượng ở thời kỳ suy thoái. Nhưng phần công lao này không thuộc về bọn họ, chỉ có thể thuộc về ngươi và phải thuộc về ngươi.”

Dịch Áo không nói gì, chỉ lẳng lặng xoay cái chén rượu trong tay.

Lão nhân kia mở to mắt ngó chừng Dịch Áo, chuyện Phong Ngân chiếu cố Dịch Áo đã không tính là bí mật, rất nhiều người đều biết. Nhờ có Phong Ngân dốc lòng dạy dỗ Dịch Áo mới có tiến cảnh thần kỳ như thế. Hắn cho là Dịch Áo nhất định sẽ lộ ra thần sắc không đành lòng, cảm tức, thậm chí là phát tay áo lập tức rời đi. Sau đó hắn có thể ngăn cản Dịch Áo, nói ra tất cả tội lỗi Phong Ngân trước kia từng phạm phải, hủy diệt Phong Ngân chính là hình tượng anh hùng trong lòng vô số người.

Nhưng mà hắn ngó chừng Dịch Áo hồi lâu, rồi triệt để thất vọng.” Dịch Áo không có một chút phản ứng, tựa hồ không thèm để ý bất kỳ chuyện gì, trên người hắn tản ra hơi thở bình thản, cảm giác lạnh lẽo sâu tận xương tủy khiến cho người ta hít thở không thông.

Thật lâu sau, Dịch Áo rốt cuộc nói: “Lan Bác Tư Bản ở đâu?”

“Đại nhân đang ở trong sa mạc Hỏa Diễm, sa mạc tảo bạo có thể che dấu khí tức của đại nhân.” Lão nhân kia nói.

“Ngày mai ta sẽ đi gặp hắn.” Dịch Áo nói, đánh chết Phong Ngân tuyệt đối có thể làm cho đại lục chấn động. Đối phương muốn tặng công lao này cho hắn, không tồn tại âm mưu hay lợi dụng gì hết. Lấy thực lực trước mắt của hắn chỉ có thể tạo ra tác dụng cực kỳ bé nhỏ. Hành động thành khẩn như thế có ý nghĩa Lan Bác Tư Bản ôm kỳ vọng cực cao đối với hắn, hoặc có thể nói là hy vọng Bất Hủ truyền thừa sẽ nhờ hắn phát triển. Vì thế hắn không phải lo lắng khi đi gặp một vị Thần Vũ Giả địch ta không rõ kia.

Phía trước chính là cửa lớn Hầu tước phủ, Dịch Áo ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một thân ảnh cô tịch đứng ở một góc tường thành. Tiếng gió thổi vạt áo không ngừng bay phấp phật, nhưng bóng lưng người đó rất thẳng, toàn thân không hề dao động tựa hồ đã dung nhập vào tòa thành vậy.

Không biết tại sao khi thấy thân ảnh Ngõa Tây Lý, cảm giác mờ lung vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, cái áp lực nặng nề kia đột nhiên không cánh mà bay. Dịch Áo nở nụ cười, bước vào Hầu tước phủ trực tiếp đi thẳng tới chỗ Ngõa Tây Lý.

Hơn nửa năm qua, phần tín nhiệm ở giữa hắn và Ngõa Tây Lý đang từ từ gia tăng, thậm chí có thể nói phần tín nhiệm này đã vượt qua thân phận thể tục, trần doanh...vân...vân hạn chế. Dịch Áo là hậu duệ thành viên trọng yếu của Thần Vực, điểm này là không thể nghi ngờ. Ngay từ lúc hắn đưa Thần Điển ra thì Ngõa Tây Lý đã đoán được. Còn Ngõa Tây Lý có hung danh hiển hách trên đại lục làm cho người nào nghe thấy cũng phải sợ hãi, Nhưng Dịch Áo lại không sợ Ngõa Tây Lý, tràn ngập trong lòng hắn chỉ có cảm ơn, có tôn kính, hắn cần gì phải sợ hãi?

Bước lên thang đá hình xoắn ốc, Dịch Áo chậm rãi đi tới đỉnh tường thành, đứng ở phía sau Ngõa Tây Lý.

“Đứng ở chỗ này dõi mắt nhìn xuống cả tòa thành, ngươi có cảm giác gì?” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói.

Dịch Áo tiến lên trước mấy bước nhìn xuống phía dưới, người đi đường dưới phố trở nên nhỏ bé, xe cộ lui tới cũng chỉ như những món đồ chơi. Tự hạ toàn bộ thế giới đã bị rút nhỏ lại, còn bản thân mình lại to lớn hơn gấp nhiều lần. Cảm giác này giống như một người khổng lồ từ trên cao nhìn xuống, chỉ một ánh mắt là có thể quyết định sinh mạng chúng sinh mọt mọt.

“Rất an tĩnh, có cảm giác thoát khỏi thế gian hư ảo.” Dịch Áo nhẹ giọng trả lời.

“Không chỉ là an tĩnh, ngươi sẽ có cảm giác bao quát hết thấy vùng trời này, mảnh đất này, và những con người đang sống trong đó.” Ngõa Tây Lý cười cười: “Ngươi nên thường xuyên đến chỗ này đứng một lúc, nó có thể bồi dưỡng tự tin của ngươi, rèn luyện dũng khí không biết sợ hãi.” Dịch Áo đột nhiên nhớ tới lời Ngõa Tây Lý trước kia từng nói: “Đây cũng là pháp môn tu luyện của Quân Đồ Minh đại đế?”

“Ừ, không thể không thừa nhận, hắn đã dạy ta rất nhiều rất nhiều thứ.” Ngõa Tây Lý từ từ gật đầu: “Nhưng mà con người không thể lúc nào cũng đắm chìm vào trong tâm thái như vậy. Làm thế linh hồn của ngươi sẽ từ từ trở nên cứng nhắc, khô héo. Thế giới cần phải có ban ngày và đêm tối đan xen, con người cũng vậy, ngẫm lại xem, nếu như mặt trời trên đầu chúng ta vĩnh viễn không lặn, thế giới này sẽ biến thành cái dạng gì? Biển rộng sẽ sôi trào, rừng rậm sẽ bốc cháy, động đất khắp nơi. Nguyên lực trong không gian vốn đã đạt tới trình độ thăng bằng sẽ bị nhiễu loạn. Hóa nguyên lực cuồng bạo sẽ trở thành chúa tể, tất cả tính mạng từ từ biến mất, thế giới này không còn một chút sinh cơ.”

Dịch Áo lắng lắng nghe không dám nói chen vào.

“Vì thế mỗi lần ta đứng ở chỗ này tu luyện một đoạn thời gian sẽ trở lại thế giới trần tục ảm ỉ kia, nói chuyện tán gẫu với những người, hoặc là đùa giỡn đám tiểu tử các ngươi. Tận lực làm cho mình quên mất an tĩnh lúc trước, còn có cảm giác đơn độc nữa.” Ngõa Tây Lý thở dài một hơi: “Tính mạng vốn cần rất nhiều màu sắc để xoa dịu. Quân Đồ Minh. Quá mức chuyên chú, nói ra thì cũng thật hoài niệm hắn trước kia, thông dong, rộng lượng, cơ trí, có ý chí vô cùng kiên cường. Mỗi lần chúng ta gặp phải khốn cảnh, chỉ cần nhìn thấy hắn là chúng ta lại tràn đầy lòng tin, nhưng bây giờ Quân Đồ Minh đã biến thành một người hoàn toàn khác. Trước kia ta chỉ cảm thấy hắn càng lúc càng trở nên đáng sợ, nhân cách của hắn tiếp cận hư vô an tĩnh trong thời gian quá lâu, vì thế nhận thức đã hoàn toàn bị bóp méo.”

Dịch Áo cũng thở dài một hơi, Quân Đồ Minh có thể làm cho Ngõa Tây Lý cam tâm tình nguyện bị sai khiến, chắc chắn phải có uy năng để hắn ngược cổ nhìn lên. Nhưng Ngõa Tây Lý tuyệt đối không bao giờ khuất phục trước sức lượng, để cho Ngõa Tây Lý hoài niệm là những thứ khác.

“Có lẽ Quân Đồ Minh cho rằng đây là con đường mà chúa tể phải đi qua, cho nên hắn nhận thấy được không đúng cũng không nguyện ý quay đầu lại. Quên đi, không nói mấy chuyện này!” Ngõa Tây Lý chợt cười híp mắt nhìn sang Dịch Áo: “Ngươi mới gặp chuyện gì khó xử hả? Lúc này mặt mày ngươi có vẻ rất nặng nề.”

“Ừ.” Dịch Áo ngập ngừng nói: “Người của Thần Vực đã tìm được ta.”

“À?” Ngõa Tây Lý hơi kinh ngạc, trên thực tế đây là chủ đề hắn và Dịch Áo không thể nói với. Bởi vì song phương ít nhiều đều có chỗ cố kỵ, không nghĩ tới hôm nay Dịch Áo lại chủ động đẩy ra: “Hắn có xưng tên không?”

“Không.” Dịch Áo nói: “Hắn chỉ nói cho ta, Nguyên lão hội Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản đang ở sa mạc Hỏa Diễm chờ ta.

298. Chương 298: Lôi Mông Bi Ai

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 298: Lôi Mông bi ai

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Lan Bác Tư Bản?” Ngõa Tây Lý sắc mặt thay đổi, Quân Đồ Minh đại đế, Áo Nhĩ Sát Nhã thanh xuân bất lão, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản là bốn cường giả đứng đầu đại lục. Mặc dù thứ tự bài vị của bọn họ có nhiều tranh cãi nhưng vị trí không bao giờ dao động, chỉ có điều thế lực khắp nơi đều thích cường giả phe mình đứng ở trước cho nên xuất hiện nhiều tin đồn thất thiệt.

Nói nghiêm khắc thì xếp hạng không có ý nghĩa thực tế gì, nếu không trải qua liều chết tỷ thí thì không thể nào phân biệt được ai mạnh ai yếu. Chỉ có điều rất nhiều võ giả và bình dân thích thú mấy chuyện này, trong những buổi trà dư tửu hậu mới lưu truyền rộng rãi. Vài chục năm trước, Quân Đồ Minh xếp hạng thứ nhất ở Nguyệt Ảnh đế quốc, nhưng đến những địa phương khác bài vị của hắn thật sự không có ai dám tin tưởng, đôi khi còn bị đẩy xuống hàng thứ năm. Mãi sau khi Thần Vực bị hủy diệt, Quân Đồ Minh mới thành công được toàn bộ đại lục công nhận thứ nhất, không còn bị dao động nữa.

“Cái tên bảo thủ kia rất khó đối phó.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Bọn họ tìm người có chuyện gì? Đòi Thần Điển? Thế nhưng bọn họ phải có bản phụ chứ, hoặc là quyền Thần Điển người đang giữ chính là bản phụ.”

“Bọn họ muốn tặng cho ta một công lao lớn.” Dịch Áo mỉm cười ranh mãnh: “Thật là đượm tình hữu nghị mà.”

“Công lao lớn?” Ngõa Tây Lý bỗng nhiên ngẩn ra, chân mày nhíu lên, hắn hiểu được công lao lớn là cái gì, cảm giác trong lòng đã không còn dùng từ ngữ để hình dung được. Dịch Áo nói những chuyện này cho hắn biết làm cho quan hệ giữa bọn họ không phải là đạo sư và môn sinh nữa rồi, mà đây là thân nhân. Dịch Áo đã chân xem hắn như là thân nhân, Ngõa Tây Lý từ từ hô hấp mấy nhịp để cho dòng suy nghĩ của mình an ổn xuống, sau đó nhẹ giọng nói: “Có một số việc người làm cho ta nghĩ mãi không ra, tại sao bọn họ đối xử tốt với người như vậy? Chẳng những muốn nhường công lao lớn, Lan Bác Tư Bản cũng tự mình đến tìm người?”

“Tên kia nói cha của ta là hậu duệ Bất Hủ Vương An Đức Sâm, ta cũng có Bất Hủ truyền thừa.”

Dịch Áo cười nói: “Từ đó có thể nhận ra được bọn họ cực kỳ coi trọng ta, cố gắng làm cho ta đầu nhập vào bọn họ. Nếu không, ta làm gì có gan đi gặp Lan Bác Tư Bản?”

“Bất Hủ Vương? Thì ra là như thế.” Ngõa Tây Lý cũng phải ngây dại, một lúc lâu sau mới cười khổ nói: “Vận mệnh có đôi khi thật sự là trên người mà.” Trong những năm tháng tính mạng hắn ở thời kỳ huy hoàng nhất lúc nào cũng đấu tranh với Thần Vực, hai tay dính đầy máu tươi, ai ngờ được sau này hắn lại mang hi vọng bản thân ký thác vào một hậu duệ trọng yếu của Thần Vực. Rồi dựa vào đối phương đối xử thật tâm, hắn mới bắt đầu khôi phục tinh thần.

Đây rốt cuộc là trừng phạt hay là đùa bỡn đây? Hay là ông trời cho hắn một cơ hội bù đắp sai lầm?

“Bọn họ nói Bất Hủ truyền thừa rốt cuộc là cái gì?” Dịch Áo hỏi: “Thần thần bí bí làm cho ta có cảm giác mình không giống loài người.”

“Sau thời Đại Tai Biến viễn cổ, thể chất phần lớn nhân loại và loài thú phát sinh biến hóa cực lớn, rồi sinh sống kéo dài cho tới hôm nay, nhân loại biến thành giai cấp võ sĩ, còn loài thú hoang dã lại biến thành yêu thú biến dị.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Bất hủ truyền thừa, nói như thế nào đây, ý chỉ là tiến hóa lần

thứ hai. Còn nhớ đầu Băng Xuyên Hùng Vương lúc trước không? Nó chính là yêu thú tiến hóa lần thứ hai, cũng là thần thú thủ hộ được bộ lạc võ sĩ kính sợ và kính trọng như thần. Đáng tiếc là lực lượng thần thú bị bản thân Thủ hộ giả chế ước, bọn chúng căn bản không có cơ hội tiến hóa thành thần thú chân chính. Nếu như Phù Y có thể sống thêm mấy trăm năm, chỉ một đầu Băng Xuyên Hùng Vương có thể phá hủy toàn bộ Phi Tể Đại công linh.”

“Thần thú thủ hộ.” Dịch Áo đột nhiên nhớ ra: “Lão sư, vậy thi thể Băng Xuyên Hùng Vương có tác dụng gì đối với ta không?”

“Giờ mới có phản ứng?” Ngõa Tây Lý ngẩng đầu cười lên thật to: “Các ngươi là một đám ngốc tử, bảo sơn ở ngay trước mặt mà không biết, tùy ý Băng Xuyên Hùng Vương phơi thây nơi hoang dã, không có tri thức thật sự rất đáng sợ.”

“Lão sư, có phải là ngài len lén cướp đoạt chiến lợi phẩm của chúng ta?” Dịch Áo kêu lên.

“Nói nhảm, các ngươi không cần chẳng lẽ ta không được lấy?” Ngõa Tây Lý nghiêm mặt nói.

“Ta không biết là bình thường, nhưng tại sao các nàng Nhã Duy Đạt viện trưởng cũng không hiểu?”

“Ngươi cho rằng thần thú thủ hộ dễ nhìn thấy lắm sao?” Ngõa Tây Lý nói: “Cách một trăm năm, ở bên trong bộ lạc nhất tộc nhiều lắm cũng chỉ có một, hai con thần thú ra đời mà thôi.”

“Lão sư, không nói cho bọn hần biết, chúng ta len lén chia của.” Dịch Áo cười nói.

“Chia của? Ngươi không có làm gì, tại sao lại phân cho người?”

“Không phải chứ? Lão sư, dù sao là do ta đích thân giết Phù Y mà, không có công lao cũng có khổ lao nha!”

“Đến lúc đó rồi nói sau, rất nhiều thứ vô dụng đối với ngươi, thần thú của Lao Lạp cần dùng đến.” Ngõa Tây Lý nói tiếp: “Theo ta được biết thì ở trong nhân loại chỉ có mỗi Bất Hủ Vương - An Đức Sâm là có thể tiến hóa lần thứ hai, Dịch Áo, đã hiểu chưa? Ngươi có truyền thừa độc nhất vô nhị.”

“Ta đang cảm thấy rất kiêu ngạo đây.” Dịch Áo cười hì hì nói: “Sau này ta sẽ may một bộ y phục đặc biệt, ít nhất ở phía trước và phía sau phải viết lên mấy chữ độc nhất vô nhị.”

“Ngươi, cái tên tiểu quỷ.” Ngõa Tây Lý cũng bị chọc cười: “Ngươi sẽ dẫn tới đại họa, nếu như Quân Đồ Minh biết ngươi có Bất Hủ truyền thừa rất có thể sẽ lập tức rời khỏi Vương Đình. Nhớ kỹ, không nên nhắc tới chuyện này với bất kỳ người nào. Mặc dù cái tên Lan Bác Tư Bản có chút ngoan cố, nhưng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, sự xuất hiện của ngươi hần là bí mật trọng yếu nhất của bọn họ.”

“Lão sư, không phải Thần Vũ Giả có vô tận tính mạng hay sao? Tại sao An Đức Sâm không sống tới ngày nay?” Dịch Áo hỏi.

“Thần Vũ Giả cũng được gọi là Bất Hủ Giả.” An Đức Sâm được gọi là Bất Hủ Vương, từ đó chúng ta có thể tưởng tượng ra uy năng của hần rồi.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói: “Còn nguyên nhân hần chết thì ta cũng không rõ ràng, ngươi hỏi ta không bằng đi hỏi Lan Bác Tư Bản.”

Từ đầu chí cuối, Ngõa Tây Lý không hề hỏi Dịch Áo định tâm thái gì đối mặt Lan Bác Tư Bản. Bởi vì giờ phút này hần đã xem Dịch Áo như con của mình rồi, hoàn toàn yên tâm tuyệt đối. Còn Dịch Áo cũng không giải thích, hần muốn hành sự tùy theo hoàn cảnh, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, sự tình biến hóa quá nhiều nên không thể giải thích rõ ràng được.

Mấy ngày qua Dịch Áo chịu trách nhiệm dò xét cửa thành tự nhiên không có thời gian tu luyện, đám người Ca Đồn và Lôi Mông không dám lười biếng chút nào. Nhất là Lôi Mông, hần có lười cũng không được, vợ chồng An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn ngày ngày canh giữ ở bên cạnh Lôi Mông, chờ đến lúc Lôi Mông tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ sẽ lập tức dẫn hần về nhà. Nhìn tình thế có lẽ bọn họ còn oán hận tại sao Lôi Mông không dùng thời gian ngủ để tu luyện.

Thật ra bây giờ Lôi Mông đã tích lũy đầy đủ, chỉ cần một cơ hội mà thôi, Lôi Mông có thể cảm giác được chỉ thiếu một chút xíu là có thể đột phá bức tường ngăn cách, nhưng một bước này cứ chậm chạp bước mãi không qua.

Loại chuyện này có gấp cũng không được, cơ hội cũng như là một loại vận khí, vận khí vốn hư vô mờ mịt nhưng lại tồn tại rất chân thật. Trên đời có một số người cả đời không thể lên cấp Cực Hạn võ sĩ, cái bọn họ thiếu hụt không phải là nguyên lực, mà là vận khí.

Lôi Mông cho là vận khí của mình dạo gần đây không tốt lắm, đồng dạng là tu luyện ở Thánh Đế Tư hồ, Ca Đồn có thể lên cấp nhưng hẳn lại không. Chuyện này còn chưa tính, tùy ý ăn một bữa cơm cũng bị Thập Thất tỷ bắt gặp, có còn thiên lý nữa hay không? Mắt thấy những ngày tiêu dao khoái hoạt sắp sửa một đi không trở lại, Lôi Mông đau đớn nhức nhối tận xương tủy, thật ra về nhà cũng không có chuyện gì to tát. Vấn đề là Lôi Mông chịu không nổi mười mấy tỷ muội ngày ngày ‘vấn an’. Nhìn bộ dạng An Đức Liệt Á đối xử với Lôi Mông liền có thể biết lúc bình thường những tỷ muội này chiều cổ Lôi Mông tận tình đến mức nào.

Cho nên Lôi Mông chỉ có thể hóa bị ai thành sức lực, ngày ngày kéo Ca Đồn và Môn La đối luyện. Trên thực tế Lôi Mông không muốn tìm Ca Đồn, vấn đề là Ca Đồn muốn tham dự vào, Lôi Mông cũng ngăn không được. Kết quả không có một chút huyền niệm, sau khi Ca Đồn lên cấp Cực Hạn võ sĩ thì thực lực đột ngột tăng mạnh, thường xuyên đánh cho Lôi Mông cảm đầu chạy tán loạn. Đây là biểu diễn cho vợ chồng An Đức Liệt Á ở một bên nhìn, Ca Đồn không dám làm quá mức, bằng không hẳn đã sớm hành hạ Lôi Mông ‘thật sự sáng khoái’ rồi.

299. Chương 299: Đối Chọi Gay Gắt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 299: Đối chọi gay gắt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dạo gần đây Tác Phỉ Á cũng bắt đầu nỗ lực, ngày ngày đóng cửa không ra. Địch Áo dạy cho nàng phương thức tu luyện rất kỳ lạ, phương pháp huấn luyện dành cho Lôi Mông và Ca Đồn dĩ nhiên có hiệu quả rõ ràng nhưng không thích hợp với nàng. Thích đẹp là thiên tính nữ tử, Tác Phỉ Á không muốn ngày ngày đánh nhau đến mức mặt xám mày tàn, bỏ lê bỏ lết

Trong tình thế, Tác Phỉ Á mở lòng bàn tay tạo ra một đóa băng hoa trong suốt có hai mươi một cánh, đây đã là Tác Phỉ Á cực hạn, lúc mới bắt đầu nàng chỉ có thể giữ vững mười tám cánh. Chuyện này không liên quan gì tới nguyên lực nhiều ít, quan trọng là khả năng khống chế Thủy nguyên lực cao hay thấp.

Muốn để cho băng hoa luôn giữ vững trạng thái trước mắt, Tác Phỉ Á nhất định phải rót nguyên lực vào trong mỗi một cánh hoa liên tục, còn phải đạt tới mức độ thăng bằng vi diệu, ít quá cánh hoa sẽ tan chảy, nhiều quá độ dày cánh hoa sẽ gia tăng làm hình dáng không đồng đều. Hơn nữa, nàng còn phải làm cho băng hoa từ từ nở rộ, từ từ khép lại.

Nghe tựa hồ rất đơn giản, lúc mới bắt đầu Tác Phỉ Á cũng cho là như vậy, chỉ khi nào bắt tay vào thực hiện quá trình này mới thấy khó khăn tới cực điểm. Lúc nào cũng phải giữ vững tinh thần tập trung cao độ, người nào ý chí không đủ kiên định rất khó lòng kiên trì lâu. Tác Phỉ Á đồng thời khống chế hai mươi một cánh hoa, lấy thực lực trước mắt của nàng đã có thể làm được điều này quả thật là rất giỏi.

Tác Phỉ Á ngưng thần cẩn thận khống chế nguyên lực, băng hoa trong lòng bàn tay dần dần sinh trưởng cánh hoa thứ hai mươi hai, nhưng chỉ duy trì được vài giây rồi nhanh chóng tan vỡ làm ảnh hưởng đến những cánh hoa bên cạnh nó.

Tác Phỉ Á phát tay giải tán băng hoa, khẽ thở dài một hơi, xem ra hiện tại chính mình chỉ có thể giữ vững hai mươi một cánh mà thôi. Kết quả này không làm cho Tác Phỉ Á hài lòng, khi Địch Áo dạy cho nàng phương thức tu luyện này từng đề cập tới, từng có người trong một lúc có thể khống chế một trăm hai mươi tám cánh hoa. Khi đó Tác Phỉ Á vẫn chưa cảm thấy gì, nhưng bây giờ nhìn lại năng lực thao túng của người nọ quả thực là quá mức kinh khủng.

Giờ phút này, ngay cả cánh hoa thứ hai mươi hai Tác Phỉ Á cũng không thể khổng chế, một trăm hai mươi tám cánh là chuyện quá xa xôi.

Thế nhưng tu luyện như vậy có chỗ tốt rõ ràng, thông qua mấy ngày nay tu luyện, Tác Phỉ Á có thể rõ ràng cảm nhận được năng lực khổng chế Thủy nguyên lực đang từ từ tăng lên. Hơn nữa, trong quá trình ngưng kết băng hoa còn hấp thu được một ít Thủy nguyên lực. Điểm này càng có ý nghĩa với Tác Phỉ Á, trước khi đạt tới Cực Hạn võ sĩ không thể sử dụng mảnh võ tinh thần, chỉ có thể dựa vào bản thân chậm rãi tích lũy, hiện tại có tu luyện phương thức này giúp cho Tác Phỉ Á rút ngắn quá trình tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ. Tư chất Tác Phỉ Á vốn đã siêu quần bạt tụy, chỉ do phân tâm làm nhiều việc vặt mới trì hoãn tu luyện, vì thế phương pháp này vừa vận đến bù khuyết điểm thiếu hụt thời gian của nàng.

Địch Áo lấy phương thức tu luyện này ở trong Thần Điển, người sáng tác là một vị Thủy hệ võ sĩ viết lại có vài hàng chữ nhưng rất có ý nghĩa. Nó chỉ ra phương pháp tu luyện cực kỳ thích hợp với Thủy hệ võ sĩ, ở phía sau còn được đánh dấu lưu ý phương thức mở rộng, cho nên có thể xác định tu luyện như thế này có hiệu quả dài lâu.

Sở dĩ Địch Áo để cho Tác Phỉ Á thử tu luyện là bởi vì hai chữ “cực kỳ” này, tham dự sáng tác Thần Điển có cường giả rất nhiều, nhưng các cường giả thời đại đó khiêm nhường hơn bây giờ nhiều lắm. Thông thường chỉ dùng giọng nói thăm dò, ngay cả mấy chữ “nhất định”, “chắc chắn” cũng rất ít khi xuất hiện. Người này đã dám miêu tả như vậy đủ để nói rõ hẳn rất có lòng tin đối với phương thức tu luyện này.

Những người có tư cách sáng tác Thần Điển tự nhiên không phải là yếu, từ nội dung Thần Điển là có thể nhìn ra được các cường giả đó không có môn đệ nổi nghiệp. Thần Vực sáng lập có ước nguyện ban đầu là như thế, bọn họ muốn tiếp tục kéo dài lực lượng của nhân loại, chỉ có điều đi đến ngày hôm nay đã sớm cảnh còn người mất, trách cho thế sự biến ảo quá nhanh mà thôi.

Địch Áo và Tác Phỉ Á không rõ ràng lắm điều này, mãi đến sau này mới biết được tên bí pháp tu luyện này là Ngọc Băng Hoa. Một trăm hai mươi tám cánh hoa mỏng manh ngưng kết trong không gian một tác vuông có thể tuôn ra lực xuyên thấu không gì sánh kịp. Quan trọng là chỉ cần người buông thả có đủ nguyên lực và năng lực khổng chế cường đại, cánh hoa bắn ra sẽ không biết mất mà có thể điều khiển chúng di chuyển lui tới không ngừng công kích đối thủ.

Diễn Sinh bí kỹ cũng có đạo lý đồng dạng, chẳng qua là Diễn Sinh bí kỹ thuộc về bí kỹ đơn kích, không có lần biến hóa thứ hai, vì thế uy lực cũng bị giới hạn.

Tác Phỉ Á nghỉ ngơi một lát rồi lại ngưng kết băng hoa, bắt đầu thử lần thứ hai. Địch Áo lên cấp quá nhanh, nàng không muốn bị Địch Áo kéo ra quá xa. Mặc dù nàng là Thiên Phú võ sĩ cũng không thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người, nhưng mà Tác Phỉ Á không muốn sống nhờ Địch Áo che chở, nàng muốn sống vai chiến đấu cùng Địch Áo, bất luận đối mặt với thứ gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Địch Áo và trưởng lão Thần Vực rời khỏi Hầu tước lĩnh trực chỉ phương hướng sa mạc Hỏa Diễm.

Dọc theo đường đi, trưởng lão Thần Vực nói rất nhiều chuyện về Thần Vực cho Địch Áo nghe, dĩ nhiên là có mục đích tuyên dương Thần Vực. Trong giọng nói toàn là bọn họ vượt qua khó khăn khổ khổ mới có ngày hôm nay, cùng với hết thảy nguyên nhân tội lỗi hủy diệt Thần Vực. Vì muốn Địch Áo đồng tính, hẳn còn liệt kê rất nhiều hậu bối được đưa đến các địa phương khác nhau ẩn nấp. Những người này tư chất cao thấp không giống nhau nhưng kết quả lại không khác gì mấy, tất cả bọn họ đều vẫn lạc trong tay Thần Phật và đầu lĩnh Thần Phật chính là Ngõa Tây Lý.

Mặc dù Địch Áo đã sớm nghe nói về chuyện Thần Phật truy sát hậu bối Thần Vực, nhưng dù sao cũng là tin ở ngoài đồn đãi, không thể nào tưởng tượng như trưởng lão Thần Vực tự mình thuật lại được. Sau khi nghe xong, Địch Áo không khỏi sinh lòng phòng bị đối với tổ chức Thần Phật, giết một người rất dễ dàng, nhưng muốn tìm giết một người nào đó ở trong biển người rộng lớn, lại cố ý che dấu tung tích quả thật là khó càng thêm khó.

Không có mạng lưới tình báo khổng lồ ủng hộ, Thần Phật không thể nào tìm ra vị trí chính xác của hậu bối Thần Vực đã mai danh ẩn tích.

Đồng thời dựa vào những tin tức này, trong lòng Dịch Áo càng thêm thất vọng đối với Thần Vực, tận mắt nhìn các hậu bối của mình bị tàn sát nhưng các nguyên lão Thần Vực đã làm gì? Không hạn chế công kích? Dùng tính mạng con người bình thường để phát tiết lửa giận. Phương thức này Dịch Áo không thể nào nhận đồng nổi.

Trưởng lão Thần Vực tự nhiên không ngờ tới lời của mình không có tạo thành hiệu quả như mong muốn, muốn điều khiển tâm trí Dịch Áo cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hai ngày sau, Dịch Áo và vị trưởng lão rút cuộc chạy tới rìa sa mạc Hỏa Diễm, rất xa, Dịch Áo có thể thấy sâu trong sa mạc có một căn lều, trên lều có một Hoàng Kim đại kỳ dựng đứng.

Trưởng lão cao nhất của Nguyên lão hội Thần Vực, Lan Bác Tư Bản hẳn là đang ở trong đó? Dịch Áo âm thầm suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía trưởng lão Thần Vực ở bên cạnh, vừa nhìn qua Dịch Áo đã giật mình, vị trưởng lão này không biết tại sao nước mắt tuôn tràn trên mặt, vẻ mặt kích động nhìn túp lều ở nơi xa, tựa hồ thấy được một thứ gì đó mà hẳn cực kỳ tha thiết.

Dịch Áo nhận ra chỗ đặc thù duy nhất chính là cây cờ màu hoàng kim rồi, nhưng cũng chỉ lớn hơn cây cờ bình thường mà thôi, màu sắc cũng chói mắt hơn một chút. Nhưng ở trong mắt trưởng lão Thần Vực đó là một loại tượng trưng, mấy chục năm đã trôi qua, Lan Bác Tư Bản rút cuộc lại giương Hoàng Kim chiến kỳ mang theo vô hạn vinh quang đứng thẳng lên, chuyện này ý nghĩa là bắt đầu từ ngày hôm nay Thần Vực sẽ cường thế quật khởi.

Những năm gần đây Lan Bác Tư Bản cứ ẩn nhẫn khiến cho rất nhiều cường giả Thần Vực may mắn còn sống sót cảm thấy tuyệt vọng, cho nên có rất nhiều người đầu phục Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc. Cho dù ở lại bên cạnh Lan Bác Tư Bản cũng cảm thấy bất mãn đối với cách làm của hắn.

Nhưng từ lúc Hoàng Kim chiến kỳ xuất hiện, hết thảy mọi thứ sẽ khác đi, chỉ cần Hoàng Kim chiến kỳ còn tung bay sẽ có vô số đệ tử Thần Vực từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, chung tay gây dựng giấc mộng của tất cả thành viên Thần Vực.

Trưởng lão tung mình xuống ngựa, vô cùng thành kính bước từng bước về phía Hoàng Kim chiến kỳ. Dịch Áo không biết tại sao vị trưởng lão làm như vậy, nhưng lại có thể cảm giác được nhất định đã có chuyện gì vừa mới phát sinh. Vì thế xuống ngựa đi bộ tới, dù sao người trong lều cũng là một vị Thần Vũ Giả, Dịch Áo không muốn tạo thành hiểu lầm chỉ vì những chi tiết nhỏ nhặt như thế này.

Càng tiến lại gần túp lều nhiệt độ lại càng cao, về sau Dịch Áo thậm chí cho rằng bản thân mình hô hấp vào trong phổi không phải là không khí, mà là hỏa diễm nóng bỏng. Nếu như Dịch Áo không thể lợi dụng Phong nguyên lực khống chế khí lưu giảm bớt nhiệt độ quanh người, sợ rằng hiện tại hắn đã ngừng hô hấp rồi.

Một người trung niên chậm rãi từ trong lều đi ra, trong nháy mắt hắn ngẩng đầu lên, hai tròng mắt hắn như mũi tên vô hình xuyên qua không khí cách trở bắn thẳng vào người Dịch Áo.

Dịch Áo đang tiến tới trước, thân hình hắn đột nhiên cứng đờ, bước chân treo ở giữa không trung, chân mày nhíu lại lộ vẻ thống khổ.

Ánh mắt đối phương lại có thể dẫn phát một làn sóng vô hình chấn động kịch liệt ở giữa không trung, Dịch Áo cảm thấy da mặt da truyền đến từng trận đau đớn y như bị trọng quyền đánh trúng vậy, khí huyết sôi trào, không khí phía trước hoàn toàn thoát ra khỏi khả năng cảm ứng của hắn, biến thành khí tường mềm mại bao phủ thân thể hắn, ngay cả một bước cũng khó đi.

Sau một lát, bốn phía sa mạc tựa như mặt biển sống động vậy. Mặt đất từ từ đội lên hạ xuống, những đồng cát từ trong sa mạc lan tràn ra xa, kéo dài tới một trình độ nhất định thì đột ngột lồm xuống, sau đó không gian chợt nổ ầm một tiếng, một dòng suối lửa phóng thẳng lên cao.

Cảnh tượng giống như núi lửa đang phun trào vậy, phun luồng lửa đỏ rực kèm theo khói bụi tạo thành khung cảnh mỹ lệ vô cùng bắt mắt. Tiếp theo đó, hàng loạt đồng cát liên tiếp nổ tung cuốn những dòng lửa đỏ bắn thẳng lên không trung, rồi hóa thành pháo hoa rực rỡ, ánh lửa cơ hồ che kín cả bầu trời, tràn diện kinh khủng cỡ này làm cho người ta sinh ra cảm giác kinh tâm động phách.

Vô số cát sỏi chậm rãi lăn ra xa, ánh sáng lúc lúc mờ lúc tỏ, mặt đất sôi trào từng cơn tựa như ẩn dưới sa mạc là một cái hồ dung nham cực lớn vậy.

Địch Áo có cảm giác đưa thân vào luyện ngục, hẳn rõ ràng không cần hoa lửa bay đầy trời kia đánh trúng, cho dù là tinh hỏa bắn tán loạn ra bốn phía cũng có lực đạo dễ dàng xuyên thủng thân thể hắn.

Người trung niên nhìn về phía Địch Áo đột nhiên vẫy vẫy tay, hình như bảo Địch Áo đi tới chỗ của mình.

Dung mạo hắn rất bình thường, không tính là anh tuấn, cũng không coi là xấu, tuổi không còn trẻ cũng không quá già. Một bộ trường bào bằng vải thô màu xám trắng khoác trên người, không có bất kỳ trang bị nào khác. Ngoại trừ ánh mắt sáng ngời ra, cơ hồ không có bất kỳ chỗ nào đặc thù, nếu như nhìn thấy loại người này ở những địa phương khác, Địch Áo tuyệt đối không thêm nhìn đối phương một cái.

Khảo nghiệm sao? Địch Áo nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cảm giác khí tường vô hình trước mặt giải tán, tinh hỏa giăng khắp trời giãn rộng ra. Địch Áo không do dự gì nữa, chậm rãi thả bước tiến về phía trước.

Kỳ tích xuất hiện, dĩ nhiên đây là kỳ tích do người tạo nên, hễ chân Địch Áo đặt vào đâu, hỏa diễm nơi đó sẽ tự động tắt mất. Mặc dù nhiệt độ còn lưu lại rất cao, nhưng Địch Áo hoàn toàn có thể chịu được, dù sao hắn cũng là Cực Hạn võ sĩ cấp ba kia mà.

Thế nhưng, nếu đổi lại một người trẻ tuổi nào khác chưa chắc có gan lớn giống như Địch Áo, ánh lửa ngất trời phun trào liên tiếp lướt qua trước mặt Địch Áo tạo thành lực áp bách trầm trọng, kinh khí tuôn ra trong nháy mắt chèn ép hẳn phải gồng người thẳng tắp cố gắng chịu đựng, vô số cát sỏi quật lên trên người Địch Áo phát ra tiếng vang ‘bình bịch’, hoa lửa nổ tung hoàn toàn che chắn tầm mắt hắn.

Từng khoảnh khắc đều có hỏa diễm lưu động vây chung quanh thân thể hắn, nhưng chỉ cần tiếp cận hẳn một khoảng cách nhất định, đám hỏa diễm đó sẽ bị một lực lượng vô hình dẫn dắt lướt ngang qua Địch Áo.

Địch Áo không kinh không hoảng, thần thái vô cùng bình tĩnh, cứ bình thản tiến lên từng bước một.

Tầm mắt người trung niên xuyên thấu qua màn hỏa diễm tập trung lên trên người Địch Áo, trong lúc Địch Áo từ từ tiến đến gần, ánh mắt của hắn càng lúc càng nhu hòa. Khi Địch Áo cách hắn không đủ mười thước, hỏa diễm đầy trời đột nhiên biến mất trong nháy mắt, sa mạc cuồn cuộn theo đó khôi phục bình tĩnh, tựa hồ những cảnh tượng lúc này chỉ là ảo giác.

“Mặc dù ta rất oán hận Phong Ngân nhưng không thể không thừa nhận trên một vài phương diện, hắn có năng lực người khác khó thể sánh bằng. Nửa đời trước hắn bồi dưỡng ra một gã Địch Uy, bây giờ lại bồi dưỡng được một người như ngươi.” Thanh âm người trung niên rất nhu hòa: “Nếu như hắn không thiếu chúng ta quá nhiều, có lẽ ta sẽ thử trở thành bằng hữu với hắn.”

Thật sự đáng tiếc, hình như hắn đã hiểu lầm, Địch Áo mới vừa biểu hiện định lực và kiên khả năng nhẫn nại toàn bộ quy công cho Ngõa Tây Lý.

“Ngươi đến nơi đây, hẳn có hoài nghi người không?” Người trung niên xoay chuyển đề tài. Về phần đợt thử dò xét lúc này có thể nói là khảo nghiệm. Hắn không cần phải giải thích, Địch Áo biểu hiện vô cùng tốt, trong thời gian ngắn ngủi đó, hắn đã nhìn ra Địch Áo bất phàm, cũng tin tưởng người trẻ tuổi này có thể hiểu được dụng ý của hắn.

Hậu duệ Bất Hủ Vương An Đức Sâm không thể nào là người bình thường được. Nếu không, trong vòng một trăm năm Thần Vực không thể nào không xuất ra nổi một đời vương giả. Phụ thân Địch Áo cũng có Bất Hủ truyền thừa, mặc dù lúc còn trẻ biểu hiện ưu thế áp đảo, nhưng so sánh với thành tích của Bất Hủ Vương An Đức Sâm thì còn thua kém xa lắm. Vì thế hắn nhất định phải khảo nghiệm.

Nếu như Địch Áo không thể làm cho hắn vừa lòng, hắn sẽ lựa chọn cưỡng bức mang Địch Áo đi, bảo vệ chắc chắn sau đó để cho Địch Áo trở thành công cụ nối dõi tông đường. Chuyển hi vọng của hắn lên những đứa con của Địch Áo.

Huống chi phụ mẫu Địch Áo đã mất từ sớm, một đứa trẻ không được tiếp nhận giáo dục đúng lúc, thành tựu tự nhiên bị hạn chế rất nhiều. Sau khi đọc những tin tình báo có liên quan đến Địch Áo, thời gian không tới một năm có thể từ Thiên Phú võ sĩ thăng cấp lên Cực Hạn võ sĩ, chuyện này có thể chạy ngang với Bất

Hủ Vương An Đức Sầm rồì. Hấn vừa lo lắng vừa vui mừng, bởi vì hấn không thể tin được thứ mình vừa chứng kiến, hi vọng đã bị dập tắt từ lâu lại hiện ra trước mặt hấn y như kỳ tích.

Từ góc độ nào đó, lần này khảo nghiệm là không thể tránh khỏi.

“Không !” Dịch Áo nhẹ giọng trả lời.

“Người là giải thích với Phong Ngân thế nào?” Người trung niên ôn nhu hỏi: “Tiểu tử, không cần thiết phải nghĩ nhiều, không phải là ta hoài nghi ngươi, mà là vì ngươi còn rất trẻ, căn bản không biết Phong Ngân đáng sợ. Chỉ cần ngươi lộ ra một chút dấu vết sẽ mang đến cho mình tai hoạ ngập đầu. Thật ra ta nên lập tức mang ngươi đi, tách khỏi Phong Ngân càng xa càng tốt. Nhưng ngươi cần dùng Phong Ngân máu tươi để sáng tạo thanh thế cho mình, ngươi hiểu được nỗi khổ tâm của ta không?”

“Không biết.” Dịch Áo nói rất đậm mạc.

“Không biết?” Người trung niên nhíu mày: “Người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá đáng thì...”

“Lão sư đã biết ta đi đâu, cũng biết ta sẽ gặp ai.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Tại sao ngài ấy còn hoài nghi ta?”

Trong mấy vị Thần Vũ Giả đứng trên đỉnh đại lục, Lan Bác Tư Bản thành danh cùng một thời kỳ với Áo Nhĩ Sát Nhã, tồn tại quãng thời gian dài như vậy, hấn từng trải qua vô số mưa gió, rèn luyện ra tâm chí bền bỉ không gì sánh được. Thế mà khi nghe Dịch Áo nói câu kia, hấn mất tự chủ lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngươi.. nói hết cho Phong Ngân biết rồi?” Lan Bác Tư Bản trầm giọng hỏi.

“Đúng thế.” Dịch Áo gật đầu.

“Như vậy Phong Ngân cũng biết người của chúng ta chuẩn bị ám sát hấn?”

“Trước khi các ngươi tìm được ta, chúng ta đã biết.” Dịch Áo nói.

Không khí chợt đột ngột yên lặng, khuôn mặt Lan Bác Tư Bản trầm xuống lạnh lùng ngó chừng Dịch Áo, sự thực chứng minh Dịch Áo bất phàm, nội tâm hấn vui sướng là không có cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả. Nếu như trong tương lai có một vị cường giả có thể đối kháng Quân Đồ Minh, người đó khẳng định là Dịch Áo sở hữu Bất Hủ truyền thừa. Nhiệm vụ của hấn là không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ Dịch Áo thật tốt, chờ đợi Dịch Áo từ từ trưởng thành.

Nhưng Dịch Áo lại tạt một chậu nước lạnh vào mặt hấn, làm cho tâm tình đang nóng như lửa kia biến thành khối băng lạnh lẽo, hấn cơ hồ không thể tin được lỗi tai mình, tại sao?

“Tiểu tử, có thể giải thích cho ta hiểu không?” Lan Bác Tư Bản chậm rãi nói.

“Phong Ngân là sư phụ của ta, không có lão sư chỉ dẫn sẽ không có ta ngày hôm nay.” Dịch Áo bình thản trả lời: “Ta không muốn sư phụ của ta bị thương tổn.”

“Là như thế? Ngươi đã quên những tội lỗi Phong Ngân từng gây ra? Có thể quên mất vô số tính mạng Thần Vực đã vắn lặc?” Lan Bác Tư Bản giận tím mặt.

Dịch Áo trầm mặc, hấn không muốn lừa gạt đối phương, nói dối không thể nào kéo dài được, đợi đến một ngày bị vạch trần thì quan hệ giữa hấn và Thần Vực sẽ không còn biện pháp hòa hoãn. Nói thẳng ra luôn cho gọn gàng và đơn giản hóa mọi việc, tuy có thể chọc giận đối phương dẫn phát nguy hiểm. Hấn đã suy nghĩ rất lâu cuối cùng cũng cho ra quyết định. Giả bộ qua loa cho xong việc, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, biện pháp như thế sẽ không có hiệu quả lâu dài, Lan Bác Tư Bản mà Ngõa Tây Lý miêu tả không phải là người hấn có thể đùa giỡn được.

“Đi theo ta, ngươi không thể trở về Hầu tước lĩnh.” Lan Bác Tư Bản lạnh lùng nói, hấn nhìn ra được tình cảm của Phong Ngân và Dịch Áo rất sâu, nếu miễn cưỡng ra lệnh cho Dịch Áo đối phó Phong Ngân là chuyện không thể xảy ra. Bây giờ Phong Ngân đã biết được kế hoạch của bọn họ, hành động nhất định sẽ thất bại, biện pháp duy nhất chính là mang Dịch Áo về Thần Vực, để cho thời gian hòa tan hết thấy, đợi tương lai sau này Dịch Áo sẽ từ từ hiểu hấn.

300. Chương 300: Bằng Mặt Không Bằng Lòng

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 300: Bằng mặt không bằng lòng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Tính tình của ta rất quái lạ, tâm tình cũng không đơn thuần lắm.” Dịch Áo cười, cười rất vui vẻ: “Nếu có ai vội vã ép buộc ta làm điều gì, ta sẽ không thích thú, ta nhất định sẽ ghi hận trong lòng. Ngoài mặt ta sẽ phối hợp với bọn họ, nhưng trên thực tế ta sẽ xem bọn họ như kẻ thù không đội trời chung, đợi đến lúc ta có đủ lực lượng, ta nhất định sẽ trả thù.”

Lan Bác Tư Bản giận đến mức mặt trắng mặt xanh, nhất thời nói không ra lời, hắn có thể bỏ qua Dịch Áo mạnh mẽ mang Dịch Áo rời đi. Nhưng hắn không dám, bởi vì mới vừa nãy Dịch Áo đã biểu hiện khả năng nhẫn nại và kiên cường đủ mạnh, trở mặt với người trẻ tuổi như thế này tuyệt đối không phải là điềm tốt.

“Vợ ta ở chỗ này, sư phụ ta ở chỗ này, các bằng hữu của ta ở chỗ này, nhà của ta cũng thế. Tất cả những thứ thuộc về ta đều ở nơi đây.” Dịch Áo mỉm cười nói: “Nếu như ngài quyết tâm mang ta đi cùng ngài, hãy diệt hết thầy những thứ ta quý trọng, ta sẽ phối hợp ngài, ngài là Thần Vũ Giả, ta không có lực lượng phản kháng, đúng không?”

Lão nhân đứng ở xa xa lộ ra bộ dạng cực kỳ khổ sở, yên lặng nhìn hai bên vừa bắt đầu đã đối chọi gay gắt, không ai nhường ai. Dịch Áo và Lan Bác Tư Bản, hắn muốn chen vào vài câu nhưng cũng biết mình không có tư cách.

Hắn hiểu được từ nãy đến giờ Dịch Áo luôn luôn nở nụ cười tươi sáng, nhưng lời nói của hắn gần như lời thề rồi, không có người nào dám làm lơ bỏ qua.

“Chớ quên, chung quy sẽ có một ngày người trở thành vương giả Thần Vực, khi đó người sẽ biết những hành động lúc này của mình buồn cười đến mức nào.” Lan Bác Tư Bản chậm rãi nói.

“Nếu như ta ngay cả thứ mình quý trọng cũng không bảo vệ được, cho dù có thể trở thành vương giả đại lục thì có ý nghĩa gì?” Dịch Áo lắc đầu.

.....

Trong phòng tĩnh lâu, Dĩ Đạt và Á Nhĩ Duy Tư ngồi đối diện nhau, trong góc là bốn gã Võ Tôn thủ hạ Á Nhĩ Duy Tư. Hai ngày này bọn họ vẫn ở trong phòng chờ đợi tin tức, nếu như là những người khác Dĩ Đạt sẽ không thành thật như vậy, nhưng hắn là người cực kỳ cuồng vọng nhưng không dám trực tiếp khiêu chiến uy nghiêm của Lan Bác Tư Bản. Làm vậy không có khác gì trực tiếp viết đơn xin chết cả.

Dĩ Đạt nhẹ nhàng nhíp nhíp ngón tay lên mặt bàn, mỗi một lần đánh xuống mặt bàn sẽ lưu lại một cái lỗ thật nhỏ, không biết hắn đã gõ bao lâu mà mặt bàn khá lớn đã bị hắn đâm thủng lỗ chỗ như tổ ong rồi. Á Nhĩ Duy Tư ngồi đối diện phảng phất như không thấy gì hết, vẫn lẳng lặng ngồi tại chỗ, trường thương dùng băng vải bao quanh luôn nằm trong tay hắn, tùy thời đều có thể rút ra chiến đấu.

Không phải là Dĩ Đạt không đủ kiên nhẫn, nếu như vậy hắn không thể nào trở thành Thánh Vũ Sĩ. Mấu chốt là không gian nhỏ hẹp thế này khiến cho hắn cảm giác cả người không thoải mái, đây quả thực là vũ nhục đối với hắn. Dĩ Đạt cho rằng bây giờ mình đã phải đứng trên tường thành Hầu tước lĩnh chờ đợi Phong Ngân xuất hiện, chứ không phải trốn ở chỗ này y như một con chuột già.

Giết chết Phong Ngân không chỉ là trả thù đơn thuần, đồng thời cũng là một loại vinh quang, cho dù Phong Ngân đã bước vào thời kỳ già yếu đây cũng là sự thật không thể thay đổi. Dĩ Đạt cần dùng vinh quang này chứng minh bản thân, về phần Phỉ Tế Đại công lĩnh chỉ là một bước trong toàn bộ kế hoạch mà thôi, nếu như phân người của Thần Vực thành phái chủ động và phái bảo thủ, Dĩ Đạt không thể nghi ngờ là đại biểu cho phe chủ động.

Nhưng Lan Bác Tư Bản nói một câu đã làm cho hắn phải biết điều ở lại trong phòng, trong lòng Dĩ Đạt dĩ nhiên phải có oán khí, đừng nói là bản, cho dù trước mặt đột nhiên xuất hiện một tên người sống đáng ghét, Dĩ Đạt sẽ không lập tức đập hắn chết tươi, trước tiên đâm thủng mấy trăm lỗ rồi lại nói sau.

Lúc này mặt đất trong góc phòng bỗng nhiên hạ xuống, người trung niên mập mạp chậm chạp từ dưới cửa bước lên, đi tới bên cạnh Dĩ Đạt khom người cung kính nói: “Đại nhân, phía trên có tin tức.”

Nhưng sau một lát, người trung niên thấy cái bàn thủng lỗ trước mặt Dĩ Đạt, toàn thân chợt đổ mồ hôi lạnh, rất nhiều người trong tổ chức đều biết đây tính tình vị đại nhân này không tốt lắm, tuyệt đối là điển hình giết người không chớp mắt. Đừng nói là nhân viên cấp thấp như hắn, cho dù là cường giả Vô Tôn lỡ may chọc Dĩ Đạt nổi giận cũng sẽ bị giết không chút do dự.

Tình hình trước mắt rất rõ ràng rồi, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra tâm tình vị sát tinh này không tốt, người trung niên âm thầm kêu khổ trong lòng. Tại sao mình lại chọn tiến vào lúc này chứ? Thế này có khác gì muốn chết, tâm tình khẩn trương cực độ làm cho hắn quên sạch những lời đã chuẩn bị sẵn trước kia.

“Ừ?” Dĩ Đạt đang chờ người trung niên nói tiếp, nhưng đợi mãi không thấy đối phương phản ứng, quay đầu nhìn lại thì thấy từng dãy mồ hôi hột to bằng hạt đậu từ trán người trung niên lăn xuống, thế mà người trung niên không dám đưa tay lên lau một cái.

Dĩ Đạt cố đè nén vọng động đánh một chưởng chết toi cái tên trước mặt: “Có rắm thì mau thả!” Tính tình Dĩ Đạt quả thật táo bạo, nhưng luôn luôn tự xem mình rất cao, hắn không phải là đại ma đầu gặp người nào cũng giết, lấy thực lực của người trung niên ngay cả giết hắn cũng lười ra tay.

Nếu như người trung niên vẫn còn đứng đó ngu ngơ không nói lời nào, Dĩ Đạt sẽ không ngại ngần giúp hắn giải thoát một kiếp, cái loại phế vật này để sống cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Người trung niên luống cuống tay chân móc ra một cái ống nhỏ: “Đây là mật thư gửi cho hai vị đại nhân.” Dĩ Đạt nhận lấy, không thêm để ý Á Nhĩ Duy Tư ngồi ở đối diện, trực tiếp liền mở nắp rồi rút tờ giấy ở bên trong ra, sau khi đọc lướt qua một lần, mặt mày Dĩ Đạt trở nên rất khó coi, phát tay bảo người trung niên lui xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Á Nhĩ Duy Tư giương mắt nhìn về phía Dĩ Đạt.

“Ha hả, người xem là biết, Bất Hủ truyền thừa? Hắc hắc...” Dĩ Đạt cười lạnh hai tiếng, tiện tay ném tờ giấy cho Á Nhĩ Duy Tư.

Nội dung trên tờ giấy rất đơn giản, chỉ thuật lại hai chuyện, một là hủy bỏ hành động, hai là đã tìm được Bất Hủ Vương truyền thừa. Á Nhĩ Duy Tư nhất thời động dung, Bất Hủ Vương là quân vương cường đại nhất của Thần Vực từ trước tới nay. Mặc dù đời sau An Đức Sâm không có xuất hiện nhân vật thiên tư trác tuyệt như hắn, nhưng đại đa số thành viên Thần Vực đều tin tưởng sẽ có một ngày trong số hậu duệ Bất Hủ Vương sẽ có người kế thừa huyết mạch vương giả của An Đức Sâm, dẫn dắt bọn họ tiến về phía huy hoàng. Chính là vì như vậy, sau khi đám hậu bối chết sạch, rất nhiều người rời khỏi Lan Bác Tư Bản, bởi vì bọn hắn biết Bất Hủ truyền thừa đoạn tuyệt cũng có ý nghĩa Thần Vực không còn hi vọng quật khởi.

Giờ phút này tình cảnh Thần Vực vô cùng bấp bênh, Bất Hủ truyền thừa xuất hiện vừa đúng lúc. Địch Áo có thể trưởng thành cường giả như Bất Hủ Vương hay không cũng không trọng yếu. Mấu chốt là hắn đại biểu cho Bất Hủ truyền thừa vẫn còn tiếp tục, Á Nhĩ Duy Tư rốt cuộc hiểu được tại sao Lan Bác Tư Bản đích thân xuất động, chỉ cần Bất Hủ truyền thừa còn tồn tại, Thần Vực sẽ không bị chia xẻ năm bè bảy mảng như hiện tại.

Về phần hủy bỏ hành động, là chuyện Á Nhĩ Duy Tư cầu còn không được, hắn vốn nhìn không tốt đối với hành động lần này.

Á Nhĩ Duy Tư bình phục tâm tình, cười cười nói với Dĩ Đạt: “Người đây là thái độ gì đó? Bất Hủ truyền thừa xuất hiện chẳng lẽ không đáng cho người cao hứng?”

“Thái độ của ta?” Dĩ Đạt cười phá lên: “Thái độ của ta rất trọng yếu sao? Địch nhân chân chính ở trước mặt không lo, ngược lại đi quan tâm một huyết mạch hư vô mờ mịt, Á Nhĩ Duy Tư, người thật sự nghĩ rằng Thần Vực có thể xuất hiện vương giả truyền thừa?”

“Không chỉ là ta, rất nhiều người đều cho là như vậy.” Á Nhĩ Duy Tư làm như không nhận ra Dĩ Đạt có ý châm chọc, chỉ nhàn nhạt hồi đáp.

“Á Nhĩ Duy Tư, ta thật sự là hoài nghi người làm thế nào để tấn cấp Thánh Vũ Sĩ.” Dĩ Đạt đứng lên trực tiếp đi ra ngoài cửa, theo động tác của hắn, cái bàn lớn sụp xuống phân rã thành từng mảnh vụn.

“Người không trở về cùng với ta?” Á Nhĩ Duy Tư nhíu mày.

Dĩ Đạt bỗng nhiên xoay người, khoe miệng lộ ra nụ cười dữ tợn: “Chuyện của ta chưa tới phiên người quản.”

Trường thương trong tay Á Nhĩ Duy Tư bắt chợt run lên một cái, cùng lúc đó bốn gã Võ Tôn đứng trong góc cũng đứng lên, mặc dù bọn họ chọc không nổi Dĩ Đạt nhưng không có nghĩa có thể dễ dàng tha thứ cho Dĩ Đạt tùy ý nhục nhã Á Nhĩ Duy Tư. Chỉ cần Á Nhĩ Duy Tư ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ xuất thủ không hề do dự.

Á Nhĩ Duy Tư vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, không phải là hắn sợ đối phương, chỉ là Thần Vực hiện tại nhân tài điêu linh, trải qua lần tổn thất không chịu nổi trước kia. Dĩ Đạt là Thánh Vũ Sĩ trẻ tuổi nhất của Thần Vực, có khả năng tấn cấp rất lớn. Nếu như không đi tới cần thiết, hắn không muốn phát sinh xung đột với Dĩ Đạt.

“Ta dĩ nhiên không có tư cách quản người, chỉ là muốn nhắc nhở người một chút, ngàn vạn lần không nên làm trái mệnh lệnh Đại trưởng lão. Nếu không sẽ không có ai giữ được cái mạng của người.” Sắc mặt Á Nhĩ Duy Tư rất bình tĩnh, nhưng ẩn phía dưới sự bình tĩnh đó là một cỗ lực lượng vô hình đang từ từ dâng lên.

301. Chương 301: Tử Thù Của Ngõa Tây Lý

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 301: Tử thù của Ngõa Tây Lý

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mí mắt Dĩ Đạt giật giật, Á Nhĩ Duy Tư đoán không lầm, một khắc kia hắn thật sự nghĩ trực tiếp đi tìm Phong Ngân, một Thánh Vũ Sĩ già yếu không có nằm trong mắt hắn. Lôi kéo Á Nhĩ Duy Tư cũng chỉ là tìm thêm một tầng bảo hiểm mà thôi, nhưng Á Nhĩ Duy Tư đã biểu lộ thái độ, nếu như hắn khư khư cố chấp tất nhiên phải bước qua cửa ải đối phương trước. Đây không phải là vấn đề có thể đánh thắng hay không, mà là có cần thiết hay không.

“Ta nói muốn làm trái mệnh lệnh Đại trưởng lão lúc nào?” Dĩ Đạt ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ta muốn đi Đại công linh, người không có ý kiến chứ?”

“Cứ tự nhiên.” Chỉ cần Dĩ Đạt không làm loạn kế hoạch của Lan Bác Tư Bản ” Á Nhĩ Duy Tư tự nhiên không ra tay ngăn trở.

“Vậy thì tốt.” Dĩ Đạt liếc sang Á Nhĩ Duy Tư, xoay người bước ra khỏi phòng.

“Đại nhân?” Sau khi thân ảnh Dĩ Đạt biến mất, bốn gã Võ Tôn kia bước tới bên cạnh Á Nhĩ Duy Tư.

“Để cho hắn đi như vậy sao?”

Á Nhĩ Duy Tư thản nhiên nói: “Hắn tự biết mình nên làm gì!”

Dĩ Đạt dĩ nhiên biết mình nên làm như thế nào, không nói trước hắn có thể đánh thắng Xà Thương của Á Nhĩ Duy Tư hay không. Cho dù hắn thành công đánh chết Phong Ngân thì vẫn phải đối mặt lửa giận của Lan Bác Tư Bản, hắn bây giờ còn không có tư cách đó.

Dĩ Đạt cũng không có đối gạt Á Nhĩ Duy Tư, hắn thật sự đi Đại công linh, nghe nói nơi đó có một thương khó bí mật do Phỉ Tể lưu lại, vốn Dĩ Đạt muốn mượn chuyện này dẫn phát chiến hỏa ở trong Phỉ Tể Đại công linh rồi đạt được đông đảo trưởng lão ủng hộ. Nhưng bây giờ nhìn lại đây là chuyện không thể, Bất

Hủ truyền thừa xuất hiện đã phá vỡ bố cục hiện tại của Thần Vực, Lan Bác Tư Bản trước giờ im hơi lặng tiếng cũng đã lộ diện cho thấy sự tình đang dần dần thay đổi rất khó nắm bắt.

Một vị cường giả Thánh cấp sĩ cất giấu thương khổ hẳn là có vài vật hữu dụng, cho nên Dĩ Đạt quyết định tự mình đi một chuyến, bây giờ tâm tình hắn không tốt, cần tìm một chỗ phát tiết. Về phần quả phụ của tên Phỉ Tể tình báo từng nói đến, hình như tên là An Kỳ Lạp thì phải, nàng là một người có tính cách kiên cường, lại là Vô Tôn nên sẽ không dễ dàng khuất phục. Từ trước tới giờ Dĩ Đạt rất chán ghét những người như thế, kiên cường cũng phải có hạn độ, tốt nhất là nàng có thể thức thời một chút, nếu không Dĩ Đạt sẽ làm cho nàng phải hối hận tại sao mình lại sinh ra trên thế giới này.

An Kỳ Lạp ở trong phủ Công tước vẫn không biết mình sắp sửa đại họa lâm đầu, nàng đang ngồi trong phòng cẩn thận lật xem tình báo. Trên tình báo nói bên phía Tái Nhân Hầu tước vẫn an bình bất động, không hề có dấu hiệu xuất binh Đại công lĩnh, điều này hiển nhiên có điểm cổ quái.

An Kỳ Lạp tự nhiên không nghĩ cho rằng Tái Nhân Hầu tước sợ mấy tên quý tộc ở Đại công lĩnh, nhưng hiện tại nàng không tìm ra nguyên nhân nào khác. Mấy ngày nay nàng vượt qua trong đau khổ cùng cực, có nhiều lần thiếu chút nữa không nhịn được đi liên lạc những người kia rồi, trực tiếp phân chia bảo khổ bí mật cho sớm để giải quyết những việc còn lại. Nhưng nàng vẫn cố gắng kiềm chế ý nghĩ này xuống, chỉ cần vị Thánh giả của Hầu tước lĩnh không chết, cho dù nàng giàu có đến mức nào cũng chỉ có nước bỏ mạng ngoài đường. Phàm là còn có một tia hi vọng, An Kỳ Lạp sẽ không bỏ qua.

Ánh trời chiều loạng choạng tối, Ngõa Tây Lý xuất hiện ở trên tường thành, yên lặng nhìn về phía nam. Hắn rất lo lắng cho Dịch Áo, Lan Bác Tư Bản luôn luôn nổi danh ngoan cố, nếu quả thật muốn làm khó Dịch Áo thì không có cách nào vãn hồi. Hắn đã nói với Dịch Áo, Khắc Lý Tư bình nguyên đã không còn cường giả, trên thực tế hắn ra tay giúp đỡ Dịch Áo thanh trừ gần hết cường địch. Nhưng đối mặt Lan Bác Tư Bản, hắn đành phải thở dài hữu tâm vô lực, nếu như hắn đi theo chỉ có thể làm cho mọi chuyện càng thêm hồng bét.

Dịch Áo mỗi một bước tiến về phía bình nguyên xa xa, Lan Bác Tư Bản yên lặng nhìn bóng lưng Dịch Áo, lòng mảy may lại tỏ vẻ khó nhọc, rõ ràng là tâm tình hắn cũng không tốt hơn Dịch Áo bao nhiêu.

Dịch Áo nói mấy câu kia cứ vang vọng mãi trong đầu hắn.

“Nếu các người muốn biến ta thành một con chó, một con rối dễ sai bảo, vậy thì không cần phải tiếp tục đóng kịch, các người muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đó.”

“Nếu các người muốn ta trở thành đồng bạn của các người, hoặc là các người tin tưởng ta có truyền thừa, vậy thì xin hãy tôn kính ý nguyện của ta, như thế ta mới có thể xem các người như bằng hữu, đối đãi như thân nhân.”

“Ngài mới vừa nói ta có khả năng trở thành vương giả Thần Vực, đúng không? Ta biết ngài ôm kỳ vọng rất lớn đối với ta, nhưng vì sao ngài không suy nghĩ một người có thói quen làm việc dựa theo ý nguyện người khác thật sự có thể trở thành vương giả sao? Nếu các người cảm thấy ý nghĩ của ta là sai, yêu cầu ta phải làm theo ý nguyện của các người, tương lai sẽ ra sao đây? Ta sẽ lần lượt thay đổi tín niệm của mình để làm vừa lòng kỳ vọng của các người? Huống chi các người suy nghĩ có đúng không? Nếu như các người thủy chung luôn luôn cho ra quyết định chính xác, Thần Vực sẽ không bao giờ bị Quân Đồ Minh phá hủy, ngài lấy cái gì chứng minh để ta tin tưởng vào quyết định của các người?”

Dịch Áo nói trúng ngay chỗ nội tâm Lan Bác Tư Bản yếu ớt nhất, đừng bảo là Thần Vực chia năm xẻ bảy, ngay cả nội bộ Nguyên lão hội cũng có không ít thanh âm chất vấn hắn. Một số vị nguyên lão nghĩ rằng Lan Bác Tư Bản len lén giấu Già Ấn đi là vì tạo ra một con rối nhằm củng cố địa vị của mình.

Loại suy đoán ác ý này thuần túy là bẻ cong nhân cách Lan Bác Tư Bản, nhưng hắn vô lực biện hộ cho mình. Kể từ khi Thần Vực bị phá hủy, uy vọng cá nhân hắn rơi xuống thẳng tắp, hắn có đầy đủ lực ước thúc nội bộ Nguyên lão hội, nhưng ở ngoài Nguyên lão hội thì thanh âm của hắn bị hạ xuống rất nhiều. Cho nên lời Dịch Áo nói tạo thành lực từng đợt sóng xung kích tâm linh hắn, bởi vì hắn thật sự không muốn tạo ra một con rối.

Hơn nữa Lan Bác Tư Bản đang chột dạ, trước kia đã bại bởi Quân Đồ Minh, hắn không nghĩ rằng mình lại có thể đối mặt Quân Đồ Minh một lần nữa, nếu có cũng không thể chuyển bại thành thắng. Hắn rất mệt

mỗi, hi vọng tìm một chỗ tốt chuyển cái gánh nặng này đi, giao cho một cường giả có khả năng mang Thần Vực ra khỏi vùng bùn. Những nguyên lão trong hội không đủ tư cách, những cường giả Thần Vực khác cũng không được, hẳn chỉ có thể dời tầm mắt lên trên người thanh niên hậu bối này.

Nét khổ sở trên mặt Lan Bác Tư Bản càng lúc càng đậm, tại sao các người biết rằng mình quyết định chính xác? Nếu như tất cả đều chính xác thì tại sao lại thua Quân Đồ Minh? Thanh âm Địch Áo không ngừng vang vọng trong đầu hắn, nhưng hắn không có cách nào trả lời.

Cho đến bóng lưng Địch Áo biến thành một điểm đen nhỏ, Lan Bác Tư Bản dời tầm mắt của mình, nói với lão nhân đang ngây ra như pho tượng ở đằng xa: “Người cảm thấy thế nào?”

“Đại nhân, hẳn rất thông minh, mặc dù thái độ không quá thân mật, cũng không nguyện tiếp nhận hảo ý của chúng ta, nhưng hẳn vẫn lưu cho chúng ta một con đường sống.” Lão nhân kia thấp giọng nói.

“Thật là thất bại mà.” Lan Bác Tư Bản thở dài một hơi: “Không nghĩ tới thuyết phục một đứa bé lại có thể khó khăn như vậy, là ta già rồi phải không?”

“Đại nhân, chuyện này cho thấy hẳn có ý chí rất cứng cỏi.” Lão nhân kia cười nói: “Nếu như đổi thành một người thanh niên nào khác thì hẳn đã sớm hỏng mất dưới uy áp của ngài rồi. Không biết đại nhân có chú ý không, lúc hắn rời đi hai cái chân đang run rẩy loạn cả lên, ha ha, hẳn đã kiên trì đến cực hạn rồi.”

“Sau này lại tìm cơ hội tiếp xúc với hắn.” Lan Bác Tư Bản cười cười, lời đối phương nói vẫn hồi cho hắn một ít mặt mũi, sau đó hắn trầm mặc chốc lát: “Người ở lại Tái Nhân Hầu tước lĩnh đi, tận lực ngó chừng cẩn thận. Nếu như Địch Áo cần trợ giúp, trước tiên báo cho ta biết một tiếng.”

“Ở lại Tái Nhân Hầu tước lĩnh?” Lão nhân kia kinh hãi: “Nhưng mà... lỡ may Phong Ngân.”

“Thử dò xét thái độ Phong Ngân.” Về mặt Lan Bác Tư Bản chuyển sang lạnh lẽo: “Nếu như Phong Ngân nhận ra người dám xuất thủ với người. Vậy thì chúng ta cũng không có biện pháp lưu mặt mũi cho Địch Áo rồi, cho dù thế nào cũng phải diệt trừ Phong Ngân.”

“Đại nhân, nếu như Phong Ngân làm bộ không nhận ra ta, cố ý không biết thân phận của ta thì sao?” Lão nhân kia hỏi.

Lan Bác Tư Bản trầm mặc, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, Địch Áo kiên trì đúng là đã cấp cho hắn một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Thật lâu sau, Lan Bác Tư Bản chậm rãi nói: “Người cũng có thể làm bộ như không nhận ra hắn, cứ như vậy đi.”

Lão nhân kia mở to mắt nhìn về phía Lan Bác Tư Bản, hẳn không thể nào nghĩ tới Lan Bác Tư Bản luôn luôn ngoan cố, cường ngạnh cũng có một mặt mềm yếu như vậy, làm bộ như không nhận ra Phong Ngân? Có phải đại biểu Lan Bác Tư Bản cố ý quên mất thù hận Phong Ngân gây ra trước kia?

“Đại nhân, chúng ta...” Lão nhân kia hơi do dự, quyết định nói cho rõ ràng: “Chúng ta có thể cố ý bỏ qua Phong Ngân tồn tại, nhưng những thái độ người khác sẽ rất khó xử lý. Thí dụ như Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn một lòng muốn nâng đỡ tên kia, nếu như hắn biết Phong Ngân tồn tại, rất có thể phái người đi tới đây. Không chỉ có một mình ngài muốn dùng máu tươi Phong Ngân tạo thế cho Địch Áo, bọn họ cũng muốn.”

302. Chương 302: Mối Thù Tình Phụ - Khắc Cốt Ghi Tâm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 302: Mối thù tình phụ - Khắc cốt ghi tâm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đây là nguyên nhân ta để người ở lại Tái Nhân Hầu tước lĩnh, người quen thuộc phong cách của bọn hần, một khi phát hiện Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc phái cường giả tới đây phải lập tức báo cho ta biết. Nếu thật sự không còn kịp nữa, có thể nói cho Địch Áo, Địch Áo sẽ thông báo cho Phong Ngân.” Lan Bác Tư Bản ngập ngừng: “Năm đó Phong Ngân làm cho người ta nghe thấy là sợ mất mật, bây giờ rời khỏi Quân Đồ Minh, bọn họ liền cho rằng Phong Ngân biến thành phế vật hay sao? Quá ý tứ đi chứ, nếu Phong Ngân thật sự là phế vật, ta sẽ không cần núp trong sa mạc Hỏa Diễm làm gì, ha ha, chúng ta chờ xem kịch vui thôi.”

Lão nhân kia cũng cười, những năm này Lan Bác Tư Bản chịu đủ chê trách, nếu như có thể tận mắt nhìn thấy những tên một lòng muốn hất Lan Bác Tư Bản xuống đài ăn vài lần thua thiệt, dĩ nhiên hần sẽ cao hứng dùm cho Lan Bác Tư Bản.

Tầm mắt Lan Bác Tư Bản rơi vào trên người lão nhân kia, chậm rãi nói: “Người theo ta đã nhiều năm, trên phương diện trung thành, người không có sai sót chút nào. Đáng tiếc là trên một ít chuyện khác, người thiếu hụt ngộ tính.”

“Đại nhân, ta biết ta rất ngu dốt làm cô phụ kỳ vọng của ngài.” Lão nhân kia sợ hãi hồi đáp.

“Nếu cường giả Sư Tâm đế quốc và Thiên Không Thành ở đây, người có biết bọn hần tập trung lực chú ý ở đâu không?” Lan Bác Tư Bản hỏi.

Lão nhân kia lắc đầu, cách nói nước đôi này rất khó lựa chọn, hần đại khái có thể đoán đại một cái, nhưng cũng biết Lan Bác Tư Bản nhất định sẽ tiếp tục hỏi hần tại sao, thay vì đến lúc đó đáp không được, còn không bằng bây giờ dứt khoát chịu thua luôn cho gọn.

“Không nên xem Hoắc Phu Mạn như một con sư tử bình thường, nanh của hần có mang kịch độc.” Lan Bác Tư Bản cười cười: “Hoặc là hần không phải người tới, nếu như đã phải người chắc chắn rằng hần tương đối nắm chắc phần thắng. Thiên Không Thành chỉ làm chúng ta cảm thấy phiền toái, còn Hoắc Phu Mạn lại có thể mang đến nguy cơ cho chúng ta.”

“Hiểu, đại nhân.” Lão nhân kia nói.

“Thế nhưng người phải cẩn thận một người, Thiên Không Thành – Bá Tiệp Minh.” Lan Bác Tư Bản chậm rãi nói: “Nếu như Bá Tiệp Minh xuất hiện ở Hầu tước lĩnh, người nhất định phải đề cao cảnh giác.”

“Bá Tiệp Minh?” Lão nhân kia âm thầm nhớ lại trong ký ức, tìm hiểu thân phận Bá Tiệp Minh, hần kinh ngạc nói: “Đại nhân, theo ta được biết Bá Tiệp Minh chỉ là tộc trưởng một gia tộc nhỏ ở Thiên Không Thành, cho tới hôm nay còn chưa có đột phá hàng rào cuối cùng, hần...”

“Không nên khinh thường hần.” Lan Bác Tư Bản lắc đầu: “Một người tràn đầy thù hận khắc cốt ghi tâm, không ai dám bảo đảm hần sẽ làm ra những chuyện gì. Cho dù có một ngày chúng ta, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn và Thiên Không Thành tha thứ cho Phong Ngân, chỉ còn lại có một mình hần, hần cũng sẽ không bỏ qua.”

“Thù hận.” Lão nhân kia chợt hiểu ra, rồi lại không rõ lắm, nói đến thù hận thì Phong Ngân kết thù với các cường giả Thần Vực, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc không phải ít, tại sao người khác có thể buông tha thù hận, duy chỉ có hần là không thể?

Lan Bác Tư Bản tựa hồ nghĩ tới vấn đề nào đó khiến hần cảm thán không thôi, chỉ thở ra một hơi dài nói: “Bởi vì Phong Ngân lên vào Thiên Không Thành giết tình phụ của hần.”

“Tình phụ?” Lão nhân kia hồ đồ, vì một tình phụ mà nhớ mãi không quên, hình như hơi quá rồi. Đúng lúc này trong đầu hần linh quang chợt lóe, chợt nghĩ tới điều gì, chẳng lẽ tin đồn đó là sự thật? Hần ni lấp bắp nói: “Là ... là Áo Nhĩ Sát Nhã đại nhân?”

“Phong Ngân chính là lợi dụng hần mới thành công ám sát Áo Nhĩ Sát Nhã.” Lan Bác Tư Bản chậm rãi nói: “Vô tận thống khổ, đau lòng, còn có thù hận nhiều năm hỗn hợp chung một chỗ, đã làm cho hần không còn tâm trí bình thường nữa. Trước kia Phong Ngân ở tại Nguyệt Ảnh đế quốc, hần chỉ có thể đè nén hết thảy xuống đáy lòng, bây giờ Phong Ngân đã bị Quân Đồ Minh từ bỏ. Chỉ cần Bá Tiệp Minh biết được tin tức kia, hần nhất định sẽ lao ra, bám gấu gao, tìm mọi cách cắn xé Phong Ngân. Ài, ta thật sự rất lo lắng.”

Thần Vực, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc ba phương liên hiệp đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc. Đây là thiên hạ đại thế, phù hợp với lý tưởng của thời đại, bọn họ có hi vọng giành được thắng lợi. Làm trái với đại thế, bọn họ chỉ có thể chờ đợi diệt vong. Dưới loại tình huống này, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải tận lực tránh khỏi lấy dính máu tươi đồng minh. Nhất là Dịch Áo tuyệt đối không thể, nếu không một số nguyên lão vọng động của Nguyên lão hội sẽ cố gắng chửi bới Dịch Áo, cố gắng chặt đứt con đường Dịch Áo trở về Thần Vực.

Lan Bác Tư Bản vô lực cho ra hành động quyết liệt, trên thế giới luôn luôn tồn tại những người tầm nhìn hạn hẹp. Bọn hắn cũng biết tầm quan trọng của đồng minh, nhưng vẫn tìm trăm phương ngàn kế gia tăng lợi ích của mình đi theo thiên hạ đại thế. Nếu như không thế nhiều hơn, bọn họ tình nguyện lợi ngược dòng, căn bản không thêm suy nghĩ đến hậu quả bị kịch có thể phát sinh.

Bởi vì Dịch Áo tỏ thái độ cứng rắn, Lan Bác Tư Bản mới bắt đầu thật tình suy nghĩ khả năng giảng hòa với Phong Ngân, nhưng hắn cũng phải suy nghĩ đến phản ứng của những người khác. Đối với hắn Dịch Áo là một người trẻ tuổi còn chưa thành thực, chỉ biết tính toán ân thù. Nhưng hắn phải suy nghĩ rộng hơn, nếu không căn bản không bao giờ nhân nhượng Dịch Áo, thử tìm cách bỏ qua thù hận. Thật ra hắn muốn giết chết Phong Ngân, chủ yếu là suy nghĩ đến việc tạo thanh thế cho Dịch Áo.

“Đại nhân, ta hiểu rồi.” Lão nhân kia nhẹ giọng nói.

Đại công linh không có cường giả thủ hộ đối với Dĩ Đạt chính là một tòa thành không có lực phòng ngự. Hắn trực tiếp từ trên cao bay vào, đây là ưu thế của Phong hệ võ sĩ, hắn chỉ dùng thời gian một ngày chạy từ Tái Nhân Hầu tước lĩnh tới đây. Dĩ nhiên, để tránh cho khiến cho dân chúng khủng hoảng, Dĩ Đạt luôn luôn sử dụng Phong Ấn. Nếu như Phỉ Tể Đại công còn tồn tại, Dĩ Đạt sẽ không làm như vậy, một đường bay tới sẽ làm cho nguyên lực hao tổn rất lớn, ít nhất cũng phải tìm địa phương nào đó tu luyện khôi phục một đoạn thời gian ngắn. Nhưng Đại công linh hiện tại căn bản không có cường giả để cho Dĩ Đạt cảnh giác.

Trong một trang viện đồ nát, người trung niên kia ngồi trên ghế múa bút thành văn giống như ngày thường, hắn đang gánh nhiệm vụ rất nặng, cần phải tập hợp sửa sang lại tin tình báo từ Công quốc cho đến các Hầu tước lĩnh bên trong đó. Sau đó truyền lên trên và chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo, hắn hao phí phần lớn thời giờ vào công việc khô khan này.

Viết viết lại viết, người trung niên bỗng nhiên ngừng động tác trong tay quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhưng lại không thấy gì hết, trang viện im ắng trống tuếch. Người trung niên nhíu mày, khi này hắn rõ ràng cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, chẳng lẽ là ảo giác?

Người trung niên cười cười tự giễu, có lẽ bản thân mình trông gà hoá cuốc rồi, nhưng ngay khi hắn mới vừa thu hồi ánh mắt lại bỗng nhiên trước mặt có thêm một người, nhất thời bị hù dọa tái mặt. Cả người cả ghế đồng thời bay lui về phía sau, hai tay liên tiếp thả ra mấy đạo Liệt Diễm Trảm, hiển nhiên hắn có thể buông thả bí kỹ cao cấp, nhưng hiện tại không đủ thời gian.

Người nọ chỉ tùy ý phát phát tay, ba đạo Liệt Diễm Trảm đã bị hắn nắm ở trong tay, một đạo còn lại bắn về phía cái bàn cũng bị hắn hấp thu về phía mình. Bằng của quần trên tay người nọ hình như có ma lực kỳ dị, nhiệt độ Liệt Diễm Trảm tỏa ra không thể tạo thành nửa điểm thương tổn cho hắn, trong nháy mắt đã biến mất tung tích, phẳng phất như chưa từng có thứ gì xuất hiện vậy.

Giờ phút này người trung niên đã mở ra áo phía sau lưng, nhưng không có nhảy vào, bởi vì hắn đã nhận ra người mới tới là ai.

“Ước Hàn, người ngênh đón ta như vậy hả?” Dĩ Đạt phỉ phỉ tay, cười híp mắt nhìn người trung niên, bằng vải quần trên tay hắn vẫn cực kỳ sạch sẽ, Liệt Diễm Trảm không thể lưu lại dấu vết nào trên đó.

Người trung niên tên là Ước Hàn cười khổ, đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, hắn không muốn giáp mặt nhất chính là Dĩ Đạt, là bởi vì hắn từng đắc tội cái tên sát tinh này mới bị dời đến nơi đây làm nhiệm vụ. Thật ra đây là kết quả tốt nhất, nếu như không phải là tâm tình Dĩ Đạt lúc ấy không tệ, chỉ sợ hắn biến thành người chết từ lâu rồi.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Ước Hàn không dám tỏ ra bất mãn, chỉ có thể gượng cười nói: “Đại nhân, vì sao ngài có thời gian tới đây?”

“Ta không đến được?” Dĩ Đạt đi tới ngồi vào vị trí người trung niên lúc nãy, tiện tay nhìn tình báo trên mặt bàn: “Thời gian đã lâu như vậy mà không làm xong mấy chuyện nhỏ nhặt, ta không biết ngươi còn có thể làm được việc gì nữa.”

“Tính cách An Kỳ Lạp quá mạnh mẽ, không phải là người dễ khuất phục, cho nên...” Ước Hàn bắt đầu dĩ giải thích.

“Cho nên ngươi không làm gì hết?”

Ước Hàn ngậm miệng lại, nhiệm vụ của hắn ở chỗ này là tập hợp tình báo, chứ không phải đi tìm bảo khố chết tiệt được ẩn giấu kia. Nhưng Dĩ Đạt nhất định nói như vậy thì hắn cũng không có cách phản bác, bởi vì làm vậy tình cảnh của hắn càng thêm bi thảm.

“Đi thôi, dẫn ta đi gặp nàng.” Nhìn Ước Hàn đang hoang mang đứng ở nơi đó, Dĩ Đạt đột nhiên không có tâm tư làm khó đối phương, đối thủ không có phản ứng thật sự không thể làm cho hắn hứng thú nổi.

303. Chương 303: Bảo Tàng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 303: Bảo tàng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Bây giờ?” Ước Hàn giật mình, mặc dù Phỉ Tể đã chết nhưng An Kỳ Lạp vẫn là chủ nhân trên danh nghĩa của tòa thành này, cứ như vậy giống trống khua chiêng đi qua tựa hồ không phù hợp nguyên tắc làm việc xưa nay của Thần Vực.

“Thế nào? Không được?” Dĩ Đạt nhíu mày.

“Dĩ nhiên không phải...” Ước Hàn cúi đầu, quyết định ngậm miệng lại cho chặt, cương quyết sau này không nói gì nữa. Dù sao Dĩ Đạt là Thánh Vũ Sĩ, chỉ cần hắn nguyện ý, cho dù ra tay giết sạch sẽ những người ở trong Đại công linh cũng không phải là việc khó, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cứ làm theo ý hắn là tốt rồi, cho dù Nguyên lão hội truy cứu xuống cũng không thể trút tội lỗi lên đầu mình.

Mười mấy phút sau, hai người xuất hiện ở trước cửa lớn phủ Công tước, tình hình hiện tại lòng người trong Đại công linh đang rất hoang mang, phủ Công tước thường ngày trang hoàng sáng lạn nay lại lộ ra mấy phần tan hoang, ngoài cửa không còn thấy dòng người lui tới không dứt nữa, chỉ có mấy gã võ sĩ buồn bã ỉu xiu đứng gác. Bọn họ là võ sĩ gia tộc An Kỳ Lạp, thân quyến đều ở Hắc Sơn công quốc, nếu không bọn họ đã sớm chạy mất rồi.

“Chính là chỗ này? Thật là tiêu điều.” Dĩ Đạt nhìn về phía phủ Công tước cảm khái, nhưng hắn quên mất mình không có tư cách đánh giá, phủ Công tước lui bại còn tốt hơn cát bụi ở vùng trung tâm sa mạc Hỏa Diễm rất nhiều. Nơi đó đã không thể dùng hai chữ ‘tiêu điều’ hai chữ để hình dung, căn bản là hoang vu không một bóng người.

“Đang làm gì đó?” Mấy gã võ sĩ quát lớn.

“Tìm người.” Dĩ Đạt cười cười nhấc chân đi vào cửa lớn. Ước Hàn lắc đầu đi theo phía sau, hi vọng mấy gã võ sĩ này thức một chút, lỡ may chọc giận tên sát tinh này, Dĩ Đạt giết bọn họ còn dễ hơn đâm chết mấy con kiến.

“Đứng lại.”

“Cần rồi.”

Mấy gã võ sĩ nổi giận vội vàng nhào tới, trước kia Phỉ Tể còn sống làm gì có người nào dám bất kính với bọn họ như thế? Cho dù là chó của tể tướng cũng có phẩm giá của nó, mặc dù bọn họ chỉ là lính gác cửa

nhưng quý tộc bình thường nhỏ không bao giờ dám công khai vô lễ với bọn họ, huống chi hai người trước mặt nhìn thế nào cũng không giống người có tước vị, cái loại bèo bọt này cũng dám xông vào phủ Công tước?

Nhưng khi bọn hắc nhào tới vị trí cách Dĩ Đạt nửa thước, phảng phất như đụng phải một bức tường vô hình ngăn cản, tất cả đều bị chấn văng ra ngoài cùng lúc kêu thảm ngã xuống đất. Không biết Dĩ Đạt dùng thủ pháp gì mà những gã võ sĩ này không có nửa điểm thương tổn, nhưng cả người đau nhức không bò dậy nổi.

Phủ Công tước tự nhiên có không ít võ sĩ, nhưng chỉ cần là tên nào dám lao ra, kết quả đều giống y chang mấy tên lính gác cửa, hoàn toàn không có ngoại lệ.

Nhìn đám võ sĩ phủ Công tước tiếp theo té ngã trên mặt đất, trong lòng Ước Hàn âm thầm kêu khổ. Nếu tiếp tục hành hạ như vậy, Dĩ Đạt lúc nào cũng có thể phải dứt rời đi, nhưng bản thân hắc nhào làm sao tiếp tục ẩn núp trong Đại công linh?

Ước Hàn biết đâu rằng, Dĩ Đạt tới đây là vì tìm chỗ phát tiết lửa giận, Bất Hủ truyền thừa xuất hiện, hơn nữa Nguyên lão hội ngưng hắc hành động ám sát Phong Ngân. Những chuyện này liên lạc ở chung một chỗ giúp cho Dĩ Đạt mơ hồ đoán ra một ít đầu mối, cái tên Bất Hủ truyền thừa đột nhiên nhô ra kia hẳn là có quan hệ đặc thù gì với Phong Ngân. Cho dù hắc nhào làm như thế này, khả năng nằm vùng ở chỗ này không thể tồn tại nữa rồi, cũng không cần thiết lưu lại, nếu lưu lại thì bảo bọn họ làm gì đây? Giám thị Bất Hủ truyền thừa sao? Loại chuyện này Lan Bác Tư Bản có thể làm nhưng Dĩ Đạt hẳn tuyệt đối không làm.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy đã làm kinh động toàn bộ phủ Công tước, nhưng thủ hạ An Kỳ Lạp thật sự không có nhân vật đáng nói, căn bản không có khả năng ngăn cản bước chân Dĩ Đạt. Nếu không nòng đã sớm tự mình tìm biện pháp nuốt trọn bảo khố Phỉ Tế cất giấu rồi, cần gì phải lựa chọn hợp tác với đám người Thần Vực cho nhức đầu, tổn của chứ? Vấn đề là ngó chừng tài sản Phỉ Tế không chỉ có một mình nòng, mà còn có những quý tộc khác. Phỉ Tế chết đi nên các vị quý tộc kia không có gì cố kỵ, tất cả đều nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của An Kỳ Lạp. Bảo khố của cường giả Thánh cấp lưu lại bọn họ không động tâm sao được.

An Kỳ Lạp sở dĩ không lựa chọn hợp tác với các quý tộc là bởi vì danh tiếng đám quý tộc kia quá kém, so sánh xuống thì tổ chức Chấp pháp giả có danh dự không tệ lắm, ít nhất còn chưa có làm chuyện tình qua cầu rút ván.

An Kỳ Lạp thân là Võ Tôn hiển nhiên thánh lực hơn xa người thường, nòng đã nghe thấy tiếng động âm ĩ ở bên ngoài. Nòng cũng nghĩ tới việc chạy trốn, dám cả gan ban ngày ban mặt xông vào phủ Công tước, đối phương nhất định là nắm chắc tuyệt đối. Nhưng nếu cứ chạy trốn như vậy thì An Kỳ Lạp không cam lòng, chuyện này có ý nghĩa nòng sẽ đánh mất đi hết thấy những gì từng cố gắng trước đây.

Cho nên An Kỳ Lạp quyết định đánh cược một lần, nòng còn có một lá bài tẩy cuối cùng, chỉ có một mình nòng rõ ràng vị trí bảo khố Phỉ Tế cất giấu. Người tới hiển nhiên là vì đồ vật bên trong bảo khố, nếu không có nòng trợ giúp, bất luận kẻ nào cũng không tìm ra nơi đó. Huống chi nòng còn là cháu ruột Hắc Sơn Đại công, nòng không tin có ai dám bức bách nòng để mạo hiểm đắc tội với một vị Thánh giả.

Nếu như An Kỳ Lạp biết thế lực Chấp pháp giả thật ra là một phần của Thần Vực, nòng nhất định sẽ không phán đoán sai lầm như thế này. Thần Vực có thể làm cho toàn bộ đại lục cúi đầu xưng thần, tự nhiên phải có nội tình thâm hậu không ai tưởng tượng nổi. Người ta sẽ có vài trăm biện pháp làm cho nòng cam tâm tình nguyện nói ra vị trí bảo khố, về phần Hắc Sơn Đại công chỉ có thể hô phong hoán vũ trong phạm vi Hắc Sơn công quốc mà thôi, đối diện Thần Vực thì hắc nhào còn không bằng hạt cát trong sa mạc.

Được Ước Hàn chỉ dẫn, Dĩ Đạt tìm được gian phòng chính trong phủ, phía sau bọn họ không xa là mấy gã võ sĩ nơm nớp lo sợ đi theo. Không phải người nào cũng có dũng khí không sợ chết, mắt thấy đồng bạn liên tiếp té ngã co quắp trên mặt đất, các võ sĩ còn lại không dám phát động công kích hai người Dĩ Đạt nữa, thực lực hai bên rõ ràng là chênh lệch quá xa.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng An Kỳ Lạp bỗng nhiên bể tan hóa thành từng mảnh lửa cháy đỏ văng ra bốn phía, hai người Dĩ Đạt chậm rãi tiến vào phòng.

Tinh thần Dĩ Đạt rung lên, rốt cuộc có người dám phản kháng rồi, như vậy mới có hứng thú chút, bằng không thì chả có thú vị gì hết. Không ai thấy Dĩ Đạt làm động tác gì, thế nhưng Tinh Hỏa bay đầy trời bỗng nhiên đồng thời ảm đạm, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tâm An Kỳ Lạp nhất thời chìm xuống đáy cốc, đây là lực lượng linh vực, đối phương dĩ nhiên là cường giả Thánh cấp. Nếu như có thể để cho An Kỳ Lạp lựa chọn lần nữa, nàng sẽ chạy khỏi nơi này không chút do dự, đáng tiếc là nàng đã không còn cơ hội. Đối phương sử dụng lực lượng của gió, đừng nói nàng chỉ là Võ Tôn, cho dù lên cấp thành Thánh Vũ Sĩ cũng chạy không thoát đối phương.

“Tiếp tục đi, đừng có ngừng.” Dĩ Đạt cười cười thoát nhìn rất chân thành, nhưng rơi vào trong mắt An Kỳ Lạp còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, chiến đấu đã không còn ý nghĩa, chỉ sợ bây giờ tất cả quý tộc Đại công linh chạy tới giúp mình cũng không thể cải biến được tình hình. An Kỳ Lạp rốt cuộc nhận ra sai lầm của mình, vốn nàng còn tưởng rằng lợi dụng Hắc Sơn Đại công trừ đi Phỉ Tể, bản thân mình sẽ trở thành chủ nhân mảnh thổ địa này. Bây giờ Dĩ Đạt xuất hiện làm cho nàng rõ ràng một chuyện, quyền thế lớn đến đâu chẳng nữa, nếu không có lực lượng chống đỡ sẽ hóa thành bọt nước mà thôi, giống như bây giờ vậy.

Chỉ một người là có thể dễ dàng xông vào phủ Công tước như vào chỗ không người, đây là sỉ nhục của toàn bộ Đại công linh, cũng là bi ai của An Kỳ Lạp.

“Bỏ qua chống cự rồi?” Thấy An Kỳ Lạp mặt xám như tro tàn đứng ở nơi đó, Dĩ Đạt khẽ cười nói: “Vậy thì chúng ta bây giờ có thể nói chuyện công bằng?”

An Kỳ Lạp trầm mặc một hồi, phát phát tay bảo đảm võ sĩ thủ hạ lui xuống, lực lượng trong tay nàng yếu nhược đến đáng thương, cho dù nhiều hơn gấp mười lần cũng không phải là đối thủ của người trước mặt. Vào giờ khắc này, An Kỳ Lạp đột nhiên cảm giác được bản thân mình quá mức buồn cười, nàng từng nghĩ rằng mình đã khống chế ít nhất một phần ba lực lượng Đại công linh, nhưng bây giờ nàng rốt cuộc nghĩ thông suốt, đối tượng những người đó thần phục không phải là nàng, mà là Hắc Sơn Đại công.

Kiểu thần phục như vậy không hề có ý nghĩa đối với An Kỳ Lạp, thế nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm, nàng đã có thể dự liệu được vận mệnh của mình, đành phải gửi hi vọng vào vị Thánh giả trước mặt này, mong rằng hắn lưu lại cho mình một con đường sống. Nếu không, thì cứ để cho bảo khố Phỉ Tể vĩnh viễn nằm ở đó đi.

Quyết định xong chủ ý, An Kỳ Lạp ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, chậm rãi xoay người đi vào trong phòng, một người đã có can đảm đối diện với tử vong, chênh lệch thực lực quá lớn tạo ra cảm giác sợ hãi lúc này đang từ từ giảm bớt.

Dĩ Tát và Ước Hàn đi vào theo, từ góc độ của bọn hắn có thể nhìn thấy bóng lưng An Kỳ Lạp yếu điệu tha thướt rõ ràng. Dĩ Tát không hề hài lòng với kết quả như thế, không phải nói quả phụ Phỉ Tể tính cách cương liệt, rất khó khuất phục hay sao? Sớm biết dễ dàng như vậy, Dĩ Tát chưa hẳn đích thân chạy tới đây một chuyến, chỉ có điều hắn quên mất thân phận của mình, nếu không có cường giả Thánh cấp xuất hiện ép bức, An Kỳ Lạp làm sao có thể khuất phục nhanh như vậy được?

Mấy người vào phòng ngồi xuống, An Kỳ Lạp nhẹ nhàng nghiêng người tựa vào ghế, vị trí này để cho khuôn mặt An Kỳ Lạp nhìn về phía Dĩ Tát, thật ra vẻ thù mị của An Kỳ Lạp cũng được lộ ra, chỉ là góc biến hóa độ rất nhỏ nhưng lại làm cho bộ dáng nàng bỗng nhiên sinh động hẳn lên. Ánh mặt trời từ ngoài cửa bắn vào, chiếu vào khuôn mặt An Kỳ Lạp điềm tĩnh, phẳng phất như hủ thêm một tầng thánh khiết mờ ảo.

“Ngài muốn gì?” Thanh âm An Kỳ Lạp mềm mại đáng yêu đến tận xương, khóe mắt tự nhiên dâng lên một làn xuân ý, nhưng bộ dáng nàng lại nghiêm nghị như thánh nữ không thể xâm phạm.

Ngay cả Dĩ Tát cũng phải thừa nhận An Kỳ Lạp tuyệt đối là cực phẩm, đạt đến trình độ như Dĩ Tát có nữ tử xinh đẹp nào mà hắn chưa từng thấy. Nhưng dạng người tao nhã và yêu mị cùng chung một thể như An Kỳ Lạp, Dĩ Tát lần đầu tiên gặp trong đời.

Ước Hàn chỉ nhìn thoáng qua rồi biết điều cúi đầu thấp xuống, hắn biết rõ tính cách Dĩ Tát. Nếu như hắn dám làm Dĩ Tát mất thể diện ở chỗ này, rất có thể hắn sẽ không nhìn thấy được ánh mặt trời sáng sớm ngày mai.

“Người có cái gì?” Dĩ Tát hỏi ngược lại, chỉ có điều lời của hắn tựa hồ còn bao hàm một ý tứ khác.

Khuôn mặt An Kỳ dần dần đỏ ửng, xuân tình tràn ngập trong mắt, bộ dạng như giận như thương ai oán liếc sang Dĩ Tất, phảng phất như chỉ cần Dĩ Tất cử động một đầu ngón tay, nàng sẽ xấu hổ e sợ nhào vào trong ngực hắn.

Nghe thấy thanh âm như vậy, những lời nói chuyện với nhau như vậy, Ước Hàn nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Mình có nên tránh đi một lát hay không? Thế nhưng ngay cả cửa phòng cũng đã bị hủy mất, đứng ở bên ngoài cũng có thể thấy rõ ràng tình hình bên trong nhà, nên làm gì bây giờ?

An Kỳ Lạp tự nhiên là hy vọng có thể phát sinh một thứ gì đó, thân là nữ nhân, nếu như không hiểu cách lợi dụng thiên phú của mình quả thực là quá lãng phí.

Đáng tiếc là An Kỳ Lạp càng làm như thế, Dĩ Tất ngược lại càng không dậy nổi hứng thú, nữ nhân quá chủ động sẽ không còn cảm giác chinh phục, mỹ nữ lại càng như thế. Dĩ Tất là cường giả Thánh cấp trẻ tuổi nhất Thần Vực, địa vị và tầm mắt của hắn rất cao. Hơn nữa, người xưa thường nói ngư tầm ngư mã tầm mã, thực nữ mà gặp một tên lưu manh thì kết cục nhất định là bi thảm, ngược lại cũng như thế.

Khi An Kỳ Lạp đang lâm vào tình cảnh vô cùng lúng túng, các quý tộc Đại công lĩnh đã có phản ứng kịp thời. Bọn họ không dám động An Kỳ Lạp là vì còn không rõ ràng thái độ Hắc Sơn Đại công, một khi đã có thể xác định Hắc Sơn Đại công không xen vào An Kỳ Lạp chết sống, những người này sẽ lập tức ủa lên, cần nuốt An Kỳ Lạp không thừa một cục xương. Dĩ nhiên đây chỉ là một thí dụ, vật như An Kỳ Lạp không ai nỡ lòng giết chết, không là tất cả mọi người đều có tâm địa sắt đá giống như Dĩ Tất.

Các quý tộc không dám hạ thủ An Kỳ Lạp nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn nàng rơi vào trong tay người khác, ở mức độ nào đó, bọn họ sẽ bảo vệ An Kỳ Lạp.

Cho nên sau khi nhận được tin tức, các quý tộc lập tức bộc phát hành động, nhà nào cũng dẫn theo một đám võ sĩ kéo tới phủ Công tước, vào lúc này bọn họ đoàn kết mạnh mẽ trước đây chưa từng có.

Cường giả Thánh cấp cảm giác rất nhạy bén, khi các quý tộc cách phủ Công tước còn vài trăm thước, Dĩ Tất đã nhận ra chỗ khác thường.

“Ước Hàn, đi nói cho bọn hắn biết Thần Vực đang làm việc. Nếu không muốn chết thì lăn ra xa một chút.” Dĩ Tất thản nhiên nói với Ước Hàn.

Ước Hàn im lặng đi ra ngoài, trong lòng ca thán, đúng là tên sát tinh này muốn sự tình náo lớn mà. Quên đi, mình quan tâm mấy chuyện này làm gì, không ẩn núp nữa cũng tốt, ngày ngày đối mặt một đồng tình báo ngổn ngang, Ước Hàn hoài nghi không bao lâu nữa bản thân mình sẽ điên mất.

Nghe thấy hai chữ Thần Vực, An Kỳ Lạp mất tự chủ run rẩy toàn thân. Mặc dù Thần Vực đã bị Nguyệt Ảnh đế quốc hủy diệt, nhưng đối với hạng người như An Kỳ Lạp vẫn là một con quái vật lớn. Nếu đối phương thật sự là người của Thần Vực, sợ rằng Hắc Sơn Đại công có đứng ở chỗ này cũng không làm nên chuyện gì.

Một tia hi vọng sinh tồn cuối cùng của An Kỳ Lạp tan vỡ, trong lòng nàng rất rõ ràng lá bài tẩy của mình ở trước mặt Dĩ Tất hoàn toàn không có tác dụng. Chỉ cần đối phương nguyện ý, ít nhất cũng có hàng trăm phương pháp làm cho bản thân nàng sống không bằng chết, không có người nào chịu đựng được Thần Vực cực hình, lịch sử đã chứng minh điều này rất rõ ràng rồi.

“Bây giờ có phải là người nên nói cho ta biết Phỉ Tể giấu bảo khố ở đâu không? Thời giờ của ta rất quý giá.” Dĩ Tất cười híp mắt nhìn về mặt An Kỳ Lạp tuyệt vọng, trong lòng vô cùng sáng khoái.

“Ha ha.” An Kỳ Lạp cười thảm, cặp mắt bắn ra một tia điên cuồng: “Sợ rằng sau khi ta cho người biết, người sẽ giết chết ta đi? Nếu như vậy, tại sao ta lại phải nói?”

Lời còn chưa dứt trên người An Kỳ Lạp bỗng nhiên hiện ra vô số ngọn lửa, nàng thật sự không muốn sống. Dĩ Tất không thể để cho nàng sống sót, cho nên nàng lựa chọn phương thức quyết liệt, tự tử là nhanh chóng và đơn giản nhất. Để cho bí mật Phỉ Tể chôn cùng mình là tốt rồi, thứ ta không chiếm được, các người đừng có mong chạm vào.

Nhưng mà An Kỳ Lạp bỏ qua một việc, tự sát cũng cần phải có thời gian, mặc dù chỉ là vài giây ngắn ngủi, quả thực là không đáng kể rồi, nhưng ở trước mặt cường giả Thánh cấp, một giây cũng đủ để thay đổi hết

thấy.

An Kỳ Lạp mới vừa thả ra Chân Hồng Chi Vũ, thân hình Dĩ Tát đã biến mất, lúc hần xuất hiện lần nữa đã đứng ở trước người An Kỳ Lạp. Đồng thời đánh ra một quyền hung hăng kích thẳng vào bụng An Kỳ Lạp.

An Kỳ Lạp phun ra một ngụm máu tươi, ngọn lửa quanh người còn chưa kịp thành hình đã từ từ tiêu tán, kỳ quái chính là An Kỳ Lạp chịu Thánh giả một kích nhưng còn chưa chết. Thân thể nàng như bị một quyền kia rút hết toàn bộ khí lực, ngồi ngơ ngác ở trên ghế nhìn Dĩ Tát, trong ánh mắt tràn đầy nét sợ hãi và không dám tin tưởng.

An Kỳ Lạp sợ hãi không phải vì động tác Dĩ Tát quá nhanh, mà là nàng có thể cảm giác được, Dĩ Tát đánh ra một quyền kia mang theo lực lượng cổ quái đã chấn nát Căn Luân của nàng, điều này làm sao có thể? Không có Căn Luân sẽ không có nguyên lực, bây giờ An Kỳ Lạp không khác gì người bình thường, ngay cả bí kỹ cấp thấp cũng không thể nào phóng ra. Nói cách khác, bây giờ nàng muốn tự sát chỉ một mơ ước vĩnh viễn không có cách nào thực hiện được.

“Muốn chết? Hình như ngươi chưa có xin phép ta mà, làm như vậy không tốt lắm đâu!” Dĩ Tát dù vội nhưng vẫn ung dung nhìn An Kỳ Lạp: “Chuẩn bị nói cho ta biết chưa? Người hoàn toàn không có dư âm lựa chọn.”

An Kỳ Lạp trầm mặc một lúc lâu, mở miệng nói: “Ta có thể lấy nói cho người biết, nhưng mà có một điều kiện.”

“Điều kiện?” Dĩ Tát cười: “Lại còn có dũng khí nói điều kiện với ta, ta bắt đầu bội phục ngươi rồi đó.”

“Sau khi nói cho người biết, người phải giết ta, nếu không ta tình nguyện để cho người hành hạ. Ta nghĩ người không nguyện ý lãng phí thời gian ở trên người của ta, đúng không?” Giọng nói An Kỳ Lạp rất bình tĩnh, tựa hồ những chuyện này không có quan hệ gì tới nàng. Đúng như Dĩ Tát nói, nàng đã không còn đường nào để lựa chọn, tử vong chính là kết cục tốt đẹp nhất đối với nàng.

Nếu như Dĩ Tát mang nàng về Thần Vực, hoặc là ném cho các quý tộc Đại công linh, kết quả của nàng còn tệ hơn cả tử vong, lúc đó mới là sống không bằng chết.

Một nữ nhân không có năng lực chống cự, nhất là nữ nhân toàn thân tổn mất mọi lực mê người như nàng, trên đời này có rất nhiều người thích thú với thân thể của nàng.

Ngoài cửa phủ Công tước, đám quý tộc bao vây kín kẽ đến mức nước chảy không lọt, nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Mặc dù người trung niên kia chỉ là Vô Tôn, nhưng để cho bọn họ chân chính sợ hãi chính là một câu nói kia.

Thần Vực? Thần Vực lại vươn vòi bạch tuộc đến nơi đây rồi?

Các vị quý tộc quả thật rất tham lam nhưng vẫn có thể phân biệt được tình thế. Nếu quả thật là người của Thần Vực, cho dù Phỉ Tế không chết thì bọn họ cũng không phải là đối thủ của người ta. Nhưng vấn đề là không ai xác định được người trung niên kia nói thật hay giả, cho nên cả đám giằng co ở nơi này, không có ai chịu mở miệng chất vấn đầu tiên, lỡ may là sự thật thì làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, thân ảnh Dĩ Tát bất chợt xuất hiện ở bên cạnh Ước Hàn, lạnh lùng quét mắt qua đám quý tộc: “Thế nào? Chán sống?”

304. Chương 304: Về Lại Thế Giới Hắc Ám

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 304: Về lại thế giới hắc ám

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi ‘mất tích’ bốn ngày, Dịch Áo rốt cuộc trở về Tái Nhân Hầu tước lĩnh. Đám người Tác Phỉ Á, Lôi Mông nghĩ là Dịch Áo ra ngoài một mình để làm một chuyện bí mật nào đó, bọn họ căn bản không ý thức được chuyến đi này nguy hiểm đến mức nào, tiến hành đàm phán cùng một vị Thần Vũ Giả đứng trên đỉnh đại lục là vấn đề nằm ngoài khả năng tưởng tượng của bọn họ.

Mọi người tụ chung một chỗ cười đùa một trận rồi giải tán, trong lúc đó Y Toa Bối Nhĩ và Lôi Mông trước sau thử dò xét Dịch Áo, nhưng Dịch Áo thủ khẩu như bình (im miệng không nói, giữ vững bình thần làm như không biết), biết điều không đề cập tới đề tài này nữa.

Sau đó Dịch Áo lập tức đi tới phòng Ngõa Tây Lý, trước khi hần rời đi đã ước định với Ngõa Tây Lý thời gian năm ngày. Nếu đến ngày đó Dịch Áo vẫn chưa trở lại sẽ có nghĩa sự tình không ổn, như vậy Ngõa Tây Lý phải tận lực chạy đi càng xa càng tốt. Thần Vực muốn đối phó Ngõa Tây Lý sẽ phải xuất động Thánh giả, nếu chiến đấu ở chỗ này, Hầu tước lĩnh có thể sẽ biến thành phế tích, đám người Tác Phỉ Á cũng khó tránh khỏi bị liên lụy vào trong.

Ngõa Tây Lý đã hỏi Dịch Áo có sợ hay không, ngay lúc đó Dịch Áo biểu hiện rất bình tĩnh, hần thật sự không sợ. Chỉ cần đối phương hi vọng bản thân tiếp tục Bất Hủ truyền thừa, hần không cần phải sợ gì cả. Trên phương diện nguyên lực, hần là người mới bước vào cửa, nhưng kỹ xảo nắm bắt tâm tình con người thì hần hoàn toàn xứng đáng cấp bậc đại sư. Đến lúc cần thiết hần có thể giữ vững thân thể không nhúc nhích, tùy thời làm cho mình hít thở không thông dẫn đến hôn mê, thậm chí khiến cho trái tim ngừng đập. Nếu đối phương mạnh mẽ bắt hần mang đi, hần cứ thể làm đi làm lại mấy lần, Lan Bác Tư Bản nhất định sẽ loạn tay loạn chân.

Dĩ nhiên chuyện này cần phải có một điều kiện tiên quyết là đối phương cần hần, không muốn hần bị thương tổn. Kế hoạch của Dịch Áo không khiến cho người ta có cảm giác chơi xấu, nhưng so sánh với đối phương thì lực lượng của hần quá mức nhỏ bé. Ngoại trừ chơi xấu ra, hần còn có thể làm gì?

“Trở lại!” Vừa thấy Dịch Áo, Ngõa Tây Lý mỉm cười nhẹ nhõm, thật ra hần đã sớm thấy Dịch Áo rồi. Thật ra lúc này hần không có ở trong phòng, giờ phút này làm ra vẻ không màng danh lợi để che giấu thần sắc lo lắng từ mấy ngày trước.

“Ừ.” Dịch Áo đáp.

“Có cảm xúc gì không?” Ngõa Tây Lý dừng một lát, cười nói: “Một Cục Hạn võ sĩ đối mặt trực diện một vị Thần Vũ Giả, đây là chuyện trước nay chưa từng có.”

“Lan Bác Tư Bản cấp cho ta ấn tượng rất tốt.” Dịch Áo trầm ngâm một chút, rồi nói tiếp: “Hần là một người rất chính trực, ta nhiều lần mạo phạm tôn nghiêm của hần, nhưng hần vẫn có thể giữ vững không chế. Nếu chỉ vì lợi dụng ta, hoặc là lợi dụng thân phận của ta, hần không cần thiết miễn cưỡng bản thân như vậy.”

“Chính trực?” Ngõa Tây Lý lẩm bẩm tự nhủ, trên mặt của hần tràn đầy giễu cợt: “Dùng cái từ chính trực để đánh giá Lan Bác Tư Bản, coi như tương đối đúng trọng tâm. Thế nhưng đây là bộ mặt dành cho người, có biết không? Rất lâu trước đây, đạo sư của ta bị hần lấy danh nghĩa dị đoan xử tử.”

“Cái gì?” Dịch Áo lấy làm kinh hãi, tướng mạo Lan Bác Tư Bản thoát nhìn còn ít tuổi hơn Ngõa Tây Lý, nhưng nghe Ngõa Tây Lý nói tựa hồ Lan Bác Tư Bản thành danh trước Ngõa Tây Lý.

“Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với bản thân mình, những lời này mặc dù không sai, nhưng Lan Bác Tư Bản có nhược điểm trí mạng là ở hần đối xử với địch nhân không hề nhân từ.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Ngoan cố và cường ngạnh là tính cách chân chính của Lan Bác Tư Bản. Khi hần đảm nhiệm chức vụ nguyên lão cao nhất, thái độ Thần Vực truyền ra ngoài thậm chí còn bá đạo hơn thời Bất Hủ Vương An Đức Sấm tại vị, không có một chút lý giải, không có khoan thứ. Lan Bác Tư Bản luôn luôn dùng khí thế một đường càn quét, diệt trừ một nhóm rồi lại một nhóm cường giả có lực uy hiếp Thần Vực.”

“Hần...” Dịch Áo không dám tin tưởng, Lan Bác Tư Bản trong ấn tượng của hần không có thái độ bá đạo như thế. Nếu không người ta đã sớm mang hần đi rồi, những thủ đoạn nho nhỏ kia chưa chắc có thể làm cho Lan Bác Tư Bản hòa hoãn.

“Nói cho người biết những thứ này không phải là muốn người nghĩ xấu Lan Bác Tư Bản, mà là hi vọng

người có thể giữ vững cách nhìn khách quan. Khi nhìn một người không thể chỉ nhìn điểm tốt của hắn, cũng không thể chỉ nhìn điểm xấu, nếu không sau này người nhất định sẽ lỗ lã.” Ngõa Tây Lý vừa nói vừa trầm ngâm suy nghĩ: “Lan Bác Tư Bản còn có một nhược điểm, đó là không rộng lượng, những người hắn chịu không được sẽ từ từ rời xa hắn. Áo Nhĩ Sắt Nhã thanh xuân bất lão đến Thiên Không Thành làm cho Thiên Không Thành thay đổi lập trường, người khác cho rằng đây là một nước cờ hay của Thần Vực, trên thực tế Áo Nhĩ Sắt Nhã bị Lan Bác Tư Bản ép đi.”

“Ép đi? Thực lực Lan Bác Tư Bản cường đại hơn Áo Nhĩ Sắt Nhã?” Dịch Áo hỏi.

“Vừa vặn ngược lại.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Áo Nhĩ Sắt Nhã cường đại hơn Lan Bác Tư Bản, nếu như Áo Nhĩ Sắt Nhã không đi, Lan Bác Tư Bản chưa chắc có thể lên làm nguyên lão cao nhất. Mặc dù khi đó bọn họ đều là Thánh Vũ Sĩ nhưng thực lực và địa vị đều cùng một thể hệ, được người ta xưng là Thần Vực Thiên Chi Song Kiêu (hai đứa con trời của Thần Vực). Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi bọn hắn đột phá hàng rào cuối cùng sẽ lập tức trở thành nguyên lão, nguyên lão cao nhất trong tương lai chỉ có thể là một trong hai người bọn họ.”

Dịch Áo mở to mắt kinh hãi, hắn không thể nào nghĩ tới Lan Bác Tư Bản lại có thể làm ra chuyện gà nhà đá nhau như thế này.

“Nghe nói lúc ấy Lan Bác Tư Bản từng cầu hôn Áo Nhĩ Sắt Nhã nhưng bị cự tuyệt. Dĩ nhiên đây chỉ là tin đồn, không ai có thể chứng minh hư thực được.” Ngõa Tây Lý cười nói: “Nhưng Áo Nhĩ Sắt Nhã đến Thiên Không Thành hẳn là một loại biến tướng đuổi đi. Tâm tình nàng vào lúc đó khẳng định không tốt, bởi vì kể từ khi nàng rời khỏi Thần Vực, chưa từng trở về một lần nào.”

“Vậy tại sao Áo Nhĩ Sắt Nhã còn trợ giúp Thần Vực?”

“Bởi vì Thần Vực có tộc nhân của nàng.” Ngõa Tây Lý chậm rãi nói: “Khi Thần Vực và Nguyệt Ảnh đế quốc vừa mới bắt đầu va chạm. Áo Nhĩ Sắt Nhã ngồi yên không lý đến, chỉ khi nào Quân Đồ Minh muốn làm ra động tác lớn, Áo Nhĩ Sắt Nhã sẽ phát ra cảnh cáo Quân Đồ Minh.”

“Ta nghe nói Phi Viêm chiến thương là sinh lễ cưới Áo Nhĩ Sắt Nhã? Nếu Lan Bác Tư Bản đã ép Áo Nhĩ Sắt Nhã rời đi, tại sao để cho nàng mang theo Phi Viêm chiến thương?”

“Bởi vì cần phải trấn an những cường giả ủng hộ Áo Nhĩ Sắt Nhã.” Ngõa Tây Lý nói: “Nếu để cho Áo Nhĩ Sắt Nhã tay không đến Thiên Không Thành, bất kể giải thích thế nào cũng không có ý nghĩa. Để Áo Nhĩ Sắt Nhã mang theo Phi Viêm chiến thương chứng minh Thần Vực không có từ bỏ Áo Nhĩ Sắt Nhã, vẫn có hi vọng cực cao đối với Áo Nhĩ Sắt Nhã.”

Dịch Áo nhúc nhích đầu một trận, không nghĩ tới quan hệ giữa các cường giả lại phức tạp như thế, Áo Nhĩ Sắt Nhã và Lan Bác Tư Bản đã từng là Thần Vực Thiên Chi Song Kiêu? Vậy thì nội chiến làm cái quái gì chứ, nếu như bọn họ có thể giữ vững tín nhiệm lẫn nhau, có lẽ Thần Vực sẽ không bị Quân Đồ Minh phá hủy. Còn nữa, Lan Bác Tư Bản đã nói Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc tiếp đón mấy tên hậu bối Thần Vực nhằm tranh đoạt địa vị huyết thống của Thần Vực. Vì thế tình cảnh Dịch Áo rất khó xử, tình thế đã ác liệt như thế, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc phải chân thành hiệp tác mới có thể chống đỡ uy năng Quân Đồ Minh, tranh đoạt huyết thống Thần Vực thật sự có ý nghĩa sao? Chẳng lẽ bọn họ bây giờ đang tính toán sau khi phá hủy Nguyệt Ảnh đế quốc, ai sẽ chiếm cứ cái ghế bá chủ đại lục? Tầm mắt nhìn xa một chút dĩ nhiên không sai, nhưng nhìn xa tới cỡ đó hình như quá mức buồn cười?

“Dựa theo tính cách Lan Bác Tư Bản sẽ không thả người trở lại dễ dàng như vậy.” Ngõa Tây Lý trầm ngâm chốc lát, rồi lại nói: “Hắn nói gì với người?”

Dịch Áo từ từ nhớ lại, tường thuật đại khái những ý chính cho Ngõa Tây Lý nghe, sau đó cười khổ nói: “Hắn còn nói sau này ta sẽ trở thành vương giả Thần Vực.”

“Hắn bắt đầu nản chí rồi, hoặc là thiếu hụt lòng tin đối với bản thân mình.” Ngõa Tây Lý nói: “Thế nhưng hắn nói sau này người sẽ trở thành vương giả Thần Vực, vấn đề này ta đồng ý với cách nhìn của hắn.”

“Lão sư, chớ có nói đùa.” Dịch Áo lắc đầu nói: “Ta bây giờ chỉ là Cục Hạng võ sĩ.”

“Trước kia ta cũng là Cục Hạng võ sĩ.” Ngõa Tây Lý nghiêm mặt nói: “Dịch Áo, người rõ ràng bản thân mình có thiên phú tốt đến mức nào không? An Đức Sâm Bất Hủ truyền thừa có thể giúp cho người tiến hóa lần

thứ hai. Cộng thêm kỹ xảo sinh tồn và cách vận hành nguyên lực dị hoá mà ta dạy cho người, hai năng lực này tồn tại cùng một chỗ sẽ làm cho người đạt tới độ cao ngay cả ta cũng không thể tưởng tượng nổi. Nếu như nói trong tương lai có một người có thể đánh bại Quân Đồ Minh, khẳng định người đó chính là người.”

Địch Áo nhún vai, không để ý lắm lời Ngõa Tây Lý khích lệ. Thân là Cực Hạn võ sĩ đã nghĩ ngợi tương lai đánh ngã Quân Đồ Minh như thế nào chẳng phải là buồn cười y như lối suy nghĩ của mấy tên ở Thiên Không Thành, Sư Tâm đế quốc hay sao?

305. Chương 305: Kinh Khủng Như Tỷ Muội Lôi Mông.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 305: Kinh khủng như tỷ muội Lôi Mông.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi.” Ngõa Tây Lý nhẹ giọng nói.

“Vâng, lão sư.” Địch Áo đáp.

Nhìn bóng lưng Địch Áo biến mất sau cánh cửa, thần sắc Ngõa Tây Lý từ từ nghiêm túc lại. Ngay cả Lan Bác Tư Bản cũng có thể đoán ra, mấy ngày sau này Ngõa Tây Lý sẽ trải qua rất khó khăn đây. Cường giả tới báo thù sẽ nối tiếp nhau chạy tới Tái Nhân Hầu tước lĩnh, Ngõa Tây Lý nên đối phó bọn hắn như thế nào?

Những việc làm lúc trước hoàn toàn là vì Địch Áo, để tránh sau khi hắn vẫn lạc, địa vị Địch Áo rơi xuống ngàn trượng, thậm chí bị người ta vứt bỏ.

Bây giờ người của Thần Vực đã tìm được Địch Áo, như vậy sự hiện hữu của hắn chẳng những không thể cung cấp trợ giúp cho Địch Áo, ngược lại sẽ không ngừng dẫn đến tai họa.

Cũng đến lúc rồi...

Trên thực tế đây không phải là lĩnh vực hắn am hiểu, ở trong thế giới hắc ám hắn mới là vương giả. Một khi lộ diện ra ánh sáng mặt trời, lực lượng của hắn sẽ yếu đi rất nhiều, tính chủ động từ từ giảm bớt biến thành bị động, vì thế những ngày này hắn có cảm giác không quen, không an tâm.

Hơn nữa, Thần Vực Lan Bác Tư Bản tuyệt đối không thể ngồi nhìn Địch Áo gặp nguy hiểm, giờ phút này hắn là Lan Bác Tư Bản đã phái người tới rồi.

Nếu như hắn quay về thế giới hắc ám, nguy cơ đến từ thân phận trước kia của hắn sẽ được bị hóa giải, chỉ cần hắn không muốn để lộ hành tích thì đừng hòng có người nào tìm được hắn. Nếu Ngõa Tây Lý đã trốn thoát, những cường giả kia sẽ không còn lý do gây khó khăn cho Địch Áo, huống chi hắn ở trong bóng tối có thể làm được nhiều chuyện hơn.

Ngõa Tây Lý từ từ lấy ra một tờ giấy, chậm rãi viết mấy hàng chữ. Hắn biết ngày mai Địch Áo sẽ đến tìm hắn phát hiện trong phòng không có bóng người, lại thấy thư của hắn, nhất định sẽ cảm thấy mất mát, nhưng đây là lựa chọn tốt nhất.

Viết thư xong, Ngõa Tây Lý đặt thư ở dưới giá cắm nến rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi, thân hình chậm rãi tan vào không khí, cánh cửa phòng không gió mà động, một đạo thanh quang mắt thường khó thể phát hiện chợt lóe rồi biến mất.

Sáng sớm, nghỉ ngơi một đêm an ổn, Địch Áo khôi phục tinh thần đi tới trước phòng Ngõa Tây Lý nhẹ nhàng gõ cửa. Lại thấy cửa phòng khép hờ, Địch Áo ngăn người kinh ngạc, quét mắt một vòng bên trong không nhìn thấy thân ảnh Ngõa Tây Lý, khi hắn chuẩn bị rời đi đột nhiên thấy giá cắm nến đề lên thứ gì đó, hình như là một phong thư.

Trong lòng Dịch Áo đột nhiên căng thẳng, bước tới cầm lấy phong thư kia.

Mới vừa thấy bút tích Ngõa Tây Lý, Dịch Áo liền hiểu ra vấn đề, cũng biết Ngõa Tây Lý lựa chọn phương pháp nào. Thật ra đây là chỗ Lan Bác Tư Bản không thể hiểu được. Thần Vực đã tham dự vào chuyện này, mặc dù Lan Bác Tư Bản chịu đủ lời chê trách nhưng hắn vẫn còn đủ quyền lực khống chế Nguyên lão hội. Nếu có thể được Thần Vực toàn lực trợ giúp, một mình Phong Ngân đơn độc không có ý nghĩa gì nữa, cho nên Lan Bác Tư Bản không thể nghĩ thông tại sao Dịch Áo duy trì Phong Ngân như vậy?

Có lẽ là vì sinh tồn quá lâu, Lan Bác Tư Bản nhìn rất nhiều thứ quá nhỏ bé, quá phai nhạt. Đối với Dịch Áo, Ngõa Tây Lý có ân tái tạo, không có Ngõa Tây Lý làm gì có hắn ngày hôm nay?

Không nói trước có thể trở thành Cực Hạn vô hay không sĩ, hắn có thể xông qua nhiều cửa ải khó khăn trước kia không? Không có Ngõa Tây Lý, Tái Nhân Hầu tước sẽ chủ động lấy lòng? Lộ Dịch Sĩ Bá tước bị diệt trừ dễ dàng như vậy? Đám cướp Phật Lang Duy có diệt vong không đây? Khi Kiều Trì chạy đến trang viên quý tộc nhiều Tác Phi Á không hề e ngại, là ai làm chỗ dựa cho hắn? Nếu như không có Ngõa Tây Lý, Tác Phi Á có khả năng đã bị mạnh mẽ bắt đi rồi, những người Đường Ân, Tư Phái Khắc có thể bảo đảm cái gì?

Có ân tình suốt đời khó quên.

Dịch Áo xem xong bức thư thở ra một hơi, nhưng hắn lại cười. Trước đó hắn lo lắng Ngõa Tây Lý lựa chọn rời xa, từ đó không xuất hiện nữa. Một lão nhân cô đơn không ôm bất kỳ hi vọng nào bước lên hành trình thiên nhai vạn hải (chân trời góc biển), mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng này, Dịch Áo liền cảm thấy chua xót trong lòng.

May là tính cách Ngõa Tây Lý không có yếu đuối như thế, bởi vì hắn không nghĩ là Lan Bác Tư Bản có thể bảo vệ tốt Dịch Áo. Thân là đầu lĩnh Thần Phật, hắn quá rõ ràng khôn cảnh Lan Bác Tư Bản đang gặp phải.

Ngõa Tây Lý lựa chọn biến mất trong tầm mắt mọi người, ở trong thư hắn nói cho Dịch Áo biết. Sau khi Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng chuẩn bị sẵn sàng, cứ dựa theo kế hoạch trước đó tiến công Đại công lĩnh, hắn sẽ chủ động liên lạc với Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng.

Dịch Áo cầm lấy đá lửa trên bàn đốt nến, sau đó đưa bức thư vào ngọn lửa, yên lặng nhìn bức thư dần dần biến thành tro tàn.

Sau khi bức thư đã hoàn toàn cháy rụi, hắn thổi tắt nến bước ra ngoài.

“Dịch Áo?” Ngay khi Dịch Áo đẩy cửa phòng ra, thanh âm An Đông Ny truyền tới, nàng hơi do dự hỏi: “Phong Ngân đại nhân còn ở trong không?”

“Lão sư đã đi.” Vừa dứt lời, Dịch Áo đột nhiên nhớ tới Đường Ân, nếu như bởi vì câu này An Đông Ny quyết định rời khỏi Hầu tước lĩnh. Đường Ân tuyệt đối không tha hắn, vội vàng nói tiếp: “Lão sư nói một thời gian ngắn nữa sẽ trở lại.”

“À.”

An Đông Ny thất vọng gật đầu.

Đúng lúc này đám người Lôi Mông, Ca Đồn vừa thảo luận cái gì đó vừa từ ngoài viện đi đến. Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á theo sát phía sau, bọn họ lúc nào cũng ngó chừng Lôi Mông, sợ một khi không cẩn thận lại để cho Lôi Mông trốn thoát.

“Dịch Áo, theo ta đến Sư Tâm đế quốc không?” Lôi Mông kêu lên: “Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ đều nói phải hỏi ý người, người chịu đi thì các nàng mới đi.”

“Đi Sư Tâm đế quốc?” Dịch Áo sững sốt, Sư Tâm đế quốc cách Khắc Lý Tư bình nguyên quá xa xôi, trước tiên phải xuyên qua diện tích lãnh thổ Phi Tế công quốc rộng lớn bát ngát, sau đó lại xuyên qua Hắc Sơn công quốc, còn có mấy tòa thành lệ thuộc Thiên Không Thành mới có thể đến Sư Tâm đế quốc. Cho dù bọn họ hoàn toàn không có gánh vác trách nhiệm, một đường đi tới ít nhất phải hao phí bảy, tám tháng.

“Theo chúng ta đi.” An Đức Liệt Á vội vàng nói: “Cho các người kiến thức Sư Tâm để quốc phồn hoa, ha hả!”

Địch Áo kịp thời phản ứng, hình như Lôi Mông không có nhắc đến Ca Đồn, liền hỏi: “Ca Đồn đâu? Người không đi?”

“Bất kể hẳn.” Lôi Mông bủi mủi nói: “Ai bảo hẳn đánh chủ ý lên những tỷ muội của ta, dẫn hẳn đi nhất định sẽ gặp phiền toái.”

“Ai da?” Hai mắt An Đức Liệt Á sáng rực lên, sau đó chuyển tầm mắt vào người Ca Đồn.

Ca Đồn mặt mày xanh mét, trước kia nói những lời đó chỉ là bằng hữu cười giỡn với nhau mà thôi. Lôi Mông không nên nói ra vấn đề đó vào lúc này, mặc cho hẳn mọc thêm mấy cái miệng cũng không thể giải thích nổi. Huống chi, hẳn đã được chứng kiến An Đức Liệt Á bộc phát tính tình rồi, nếu như cả ngày bị nữ nhân nhéo lỗ tai, vỗ đầu, hẳn còn có đường sống hay không?

Vũ Tư Đồn đứng ở một bên len lén cười trộm, hẳn rất lý giải vợ mình, An Đức Liệt Á đã động tâm. Nhưng đồng thời kết thân với mười mấy nữ nhân tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nhất là tỷ muội nhà Lôi Mông.

Nhà Lôi Mông có truyền thống ưu tú chính là đoàn kết, rất ít khi lục đục với nhau như những gia tộc khác, đại tỷ lớn nhất tướng mạo thoát nhìn rất trẻ tuổi nhưng thật ra đã gần bốn mươi, là người có tiếng nói cao nhất trong đám tỷ muội. Tiểu muội muội nhỏ nhất chỉ mới vừa ăn sinh nhật lần thứ mười bốn, một khi phát sinh xung đột với người khác, nàng sẽ ôm chặt cánh tay đại tỷ lôi kéo ra trận cùng với mình. Đôi khi mười mấy Đại tiểu thư, quý phụ tạo thành chiến trận còn đáng sợ hơn cả đoàn đội mạo hiểm tinh nhuệ.

Hơn nữa sau khi tỷ muội Lôi Mông xuất giá, trận doanh trợ chiến càng ngày càng khổng lồ, nữ nhân cường hãn cũng cần một chỗ dựa vào, một bến cảng bình yên. Giống An Đức Liệt Á đối với hẳn, gặp phải chuyện như vậy dĩ nhiên phải kéo trưng phu của mình hoặc là bạn trai vào cuộc.

Ai dám đụng các nàng? Động vào bất kỳ một người nào trong đó tương đương với gây sự mười mấy gia tộc khổng lồ. Đây là một cỗ thể lực kinh khủng nhất Sư Tâm đế quốc đề đô rồi, ngay cả đường đường Hữu tướng đại nhân của đế quốc vì lỡ lời chọc giận các nàng mới bị hành hạ mấy ngày không dám ra cửa, mấy tên đồ tôn đồ nhi bảo bối cũng bị người ta đánh thành đầu heo. Bởi vì là đại tỷ mạnh miệng tuyên bố thấy một tên là đánh ngã một tên. Sau đó nếu như không phải Hoắc Phu Mạn đại đế nói giúp, có trời mới biết Hữu tướng đại nhân lúc nào mới dám xuất hiện ở trong Vương Đình.

Còn nữa, cưới tỷ muội nhà Lôi Mông tương đương vĩnh viễn bỏ qua một ít niềm vui thú, thường thường đời sống mỗi người rất phong phú, có lớn có nhỏ có xấu có tốt mới là nhân sinh. Nhưng tỷ muội nhà Lôi Mông đã ra quy định tất cả cùng hưởng, chuyện này có ý nghĩa vòng tròn của các nàng bao trùm mỗi một góc nhỏ bên trong đế đô. Từng có một lần Vũ Tư Đồn và đám bằng hữu đi ra ngoài uống rượu, nghe được một Vũ nương ca hát quá hay, hẳn cảm giác hơi động tâm lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, ai ngờ sau khi về đến nhà liền kinh khủng phát hiện An Đức Liệt Á đang học hát mấy bài dân ca, tình cảnh lúc ấy dọa cho Vũ Tư Đồn sợ hãi đổ một thân mồ hôi lạnh, từ đó tuyệt đối không dám đi vào địa phương tương tự.

306. Chương 306: Gia Thế An Đông Ny

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 306: Gia thế An Đông Ny

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Những việc như thế phát sinh rất nhiều lần, từ từ không người nào dám hỏi thăm tỷ muội nhà Lôi Mông nữa, vợ chồng son sinh sống qua ngày khó tránh khỏi phát sinh mâu thuẫn. Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến chiến trận ‘mỹ nhân’ kia, coi như là Thần Vũ Giả của Sư Tâm đế quốc cũng phải nhúc nhích, còn đám thanh niên cho thêm mấy lá gan cũng không dám ném thử một lần.

Hai mắt An Đức Liệt Á rực sáng nhìn chăm chăm Ca Đồn, nàng muốn nói cái gì nhưng do dự chốc lát rồi ngậm miệng lại. Dù sao nàng và Ca Đồn không tính là quen thuộc, khó thể mở miệng đùa giỡn, ngược lại có thể làm cho đối phương khinh thị muội muội của mình.

Khi An Đức Liệt Á quay đầu đi thì phát hiện nụ cười quái dị trên mặt Vũ Tư Đồn, nàng biết Vũ Tư Đồn đang cười cái gì, chu mỏ oán hận đẩy Vũ Tư Đồn sang một bên.

Vũ Tư Đồn cười cười kéo tay An Đức Liệt Á, khoe mắt đúng lúc liếc về phía An Đông Ny.

Địch Áo trầm ngâm, Ngõa Tây Lý đã nói tiến công Phỉ Tể Đại công lĩnh là chuyện phải làm, bất kể tình thế sau này thế nào, bọn họ cũng cần một khối lãnh thổ thuộc về mình. Hiện tại lực cản lớn nhất không phải là các quý tộc ở Đại công lĩnh, mà là Thần Vực đã dời lực chú ý tập trung tới nơi này. Mặc dù Thần Vực từng bị Quân Đồ Minh phá hủy nhưng lạch đà gãy vẫn to hơn con ngựa. Đối với bọn họ, Thần Vực là một con quái vật lớn không có cách nào chống lại. Nếu như lựa chọn nhẫn nhịn, bọn họ sẽ bị giảm bớt hoặc trực tiếp mất đi quyền khống chế khối lãnh thổ này, nếu lựa chọn xung đột thì bọn họ không phải là đối thủ Thần Vực.

Như vậy tại sao không chuyển lực chú ý của Thần Vực sang nơi khác? Lan Bác Tư Bản đã nói, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn một mực nâng đỡ cái tên giả mạo kia, nếu như hắn xuất hiện ở Sư Tâm đế quốc, Lan Bác Tư Bản sẽ làm gì đây?

An Đông Ny thấy nhiều người đi tới định lặng lẽ rời đi, đột nhiên cảm giác có một tầm mắt nhìn chăm chăm vào mình, nàng nhử mày chán ghét nhìn lại, thì ra đó là Vũ Tư Đồn.

Nói thật ra thì An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn đã đến Hầu tước lĩnh một đoạn thời gian, nhưng An Đông Ny vẫn ru rú trong nhà, bọn họ trước giờ không có cơ hội gặp nhau.

Trong nháy mắt hai cặp mắt chạm vào nhau, An Đông Ny không tự chủ được run rẩy một cái, lập tức dời tầm mắt dời sang nơi khác, sắc mặt trắng bệch.

“An Đông Ny? Là người hả?” Vũ Tư Đồn khiếp sợ và kinh ngạc kêu lên, ngay lúc tầm mắt hắn rơi vào hai chân trê An Đông Ny, thần sắc lại biến đổi lần nữa, thanh âm bắt đầu run rẩy: “Người... vì sao người ...”

“Người nhận lầm người.” An Đông Ny lạnh lùng nói, sau đó thả ra Phong Dực bay thẳng lên trời cao.

“Đừng đi, người ở lại một chút !” Vũ Tư Đồn quát lớn.

Thân hình An Đông Ny càng lúc càng xa, trong nháy mắt đã biến thành một điểm đen nho nhỏ.

“Nàng có phải tên là An Đông Ny?” Vũ Tư Đồn khẩn trương hỏi Địch Áo.

“Nàng...” Địch Áo hơi do dự, nếu như nói thật, hắn sợ vi phạm ý nguyện An Đông Ny, nói dối hình như không có ý nghĩa. Lôi Mông cũng biết An Đông Ny, hắn có thể bảo thủ bí mật với Thập Thất tỷ không?

“Đúng thế.” Y Toa Bối Nhĩ giành trả lời: “Người quen nàng?”

“Ta làm sao không nhận ra nàng được.” Vũ Tư Đồn cười khổ nói: “Ta và ca ca nàng là bằng hữu cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà.”

“Ca ca của nàng là ai?” An Đức Liệt Á hỏi, sau đó sợ hãi la lên thất thanh: “Người nói nàng tên là An Đông Ny?”

“Thập Thất tỷ, người cũng quen nàng?” Lôi Mông bị sự tình đột ngột làm cho lú lẫn, theo lý thuyết nếu vợ chồng Thập Thất tỷ nhận ra An Đông Ny, hắn cũng phải biết mới đúng.

“Nữ nhi của Hoắc Nhĩ Tư Công tước, người hẳn là nghe nói qua rồi chứ.” Sắc mặt An Đức Liệt Á rất phức tạp, nói: “Không nghĩ tới, nàng thế mà...” Sau đó An Đức Liệt Á nhìn sang Vũ Tư Đồn, không có ý định nói gì thêm.

Lôi Mông gãi gãi đầu, năm đó nữ nhi Hoắc Nhĩ Tư Công tước trốn nhà ra đi, thậm chí đã thương anh ruột của mình. Hắn loáng thoáng nghe qua chuyện này rồi, chẳng qua là không thể nào ngờ tới An Đông Ny chính là nữ nhi Hoắc Nhĩ Tư Công tước, trùng hợp quá rồi?

Địch Áo và Tác Phỉ Á cùng lúc giật mình, đã xảy ra chuyện gì? Mới rồi còn đang vui vẻ, vì sao chỉ qua chớp mắt An Đông Ny đã vội vàng rời đi?

Đợi đến lúc Lôi Mông nói lại hết thấy mọi chuyện một lần, đám người Địch Áo đã hiểu ra, cũng rõ ràng tại sao An Đông Ny vội vã như vậy. Đối lại là ai đi nữa, ngay tại lúc này cũng không muốn phải đối mặt với người quen trước kia.

“Địch Áo, người đã quen biết An Đông Ny, vậy thì người cũng phải biết vì sao nàng biến thành như vậy chứ? Chân của nàng là sao?” Khuôn mặt Vũ Tư Đốn khoát lên một tầng sương lạnh, hẳn là người tận mắt nhìn thấy An Đông Ny từ nhỏ lớn lên, nên xem An Đông Ny như là thân muội muội của mình. Bây giờ An Đông Ny biến thành hình dáng thế này, Vũ Tư Đốn không có cách nào ức chế lửa giận trong lòng.

Địch Áo thở dài, nói cho Vũ Tư Đốn biết chuyện tình trước kia, về phần tại sao An Đông Ny bỗng nhiên rời khỏi Đặng Khăng. Mặc dù đám người Địch Áo chưa từng mở miệng hỏi, nhưng cũng có thể suy đoán đại khái, giữa hai người hẳn là xuất hiện vấn đề, hơn nữa vấn đề xuất phát từ Đặng Khăng.

Nghe Địch Áo kể lại mọi chuyện, Vũ Tư Đốn không dám tin tưởng mở to hai mắt, trên thế giới này còn có chuyện như vậy? Cái tên gọi là Đặng Khăng rốt cuộc có phải là đàn ông hay không? Ở trong mắt Vũ Tư Đốn, Đặng Khăng hành động đã không thể dùng từ hèn yếu để hình dung, quả thực là làm cho Vũ Tư Đốn cảm thấy vô cùng ác tâm.

“Đặng Khăng ở đâu?” Vũ Tư Đốn âm trầm hỏi, bây giờ ai cũng có thể nhận ra hắn định làm gì.

“Đợi một chút!” An Đức Liệt Á vội vã kéo Vũ Tư Đốn lại: “Người định đi giết hắn? Vậy An Đông Ny làm sao bây giờ?”

“Người như vậy cũng xứng ở chung với An Đông Ny?” Vũ Tư Đốn cười lạnh: “Huống chi ai nói ta muốn giết hắn? Ta chỉ muốn cho hắn nhận thức một ít thống khổ mà An Đông Ny từng phải chịu.”

Mấy người Địch Áo hai mặt nhìn nhau, trong lòng tự nhủ làm vậy còn không bằng trực tiếp giết chết Đặng Khăng cho rồi, Đặng Khăng không có nghị lực và thiên phú như An Đông Ny, nếu Vũ Tư Đốn chém đứt cặp chân Đặng Khăng biến hắn thành một tên phế nhân, không biết hắn có thể an an ổn ổn sống sót hay không nữa.

Thấy mấy người Địch Áo không nói lời nào, Vũ Tư Đốn dời ánh mắt rơi vào trên người Lôi Mông: “Người, biết Đặng Khăng ở đâu không?”

Lôi Mông gật đầu bất đắc dĩ, hẳn rất hiểu tính tình Vũ Tư Đốn, đừng có thấy bình thường hiền lành dễ giải, thường xuyên bị Thập Thất tỷ khi dễ, chỉ khi nào quyết định cái gì ngược lại còn bướng bỉnh hơn người khác rất nhiều, tên này thuộc về chủng loại không đạt được mục đích cương quyết không bỏ qua.

Cho dù tất cả mọi người nơi này giấu diếm tung tích Đặng Khăng cũng không làm nên chuyện gì, Vũ Tư Đốn chỉ cần lần lượt ghé thăm những thành thị trong Bá tước lĩnh, sớm muộn gì cũng tìm được.

“Tốt lắm, sau khi giải quyết xong tên Đặng Khăng, người theo chúng ta trở về Sư Tâm đế quốc.” Vũ Tư Đốn nói dứt khoát, rồi quay đầu nhìn về phía Địch Áo: “Ta biết các người muốn chiếm lĩnh mảnh thổ địa này, bây giờ bắt đầu tru diệt giai cấp quý tộc khăng định sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với các người. Vì thế các người không cần ra mặt.”

Địch Áo cười cười: “Đúng là có ảnh hưởng, thế nhưng ta không cần để ý, chuyện của An Đông Ny chính là chuyện của chúng ta. Thật ra chúng ta cũng muốn trút giận dùm An Đông Ny, chỉ là vẫn chưa hạ được quyết tâm, huống chi An Đông Ny sẽ ngăn cản chúng ta.”

Vũ Tư Đốn nhìn sang Địch Áo, gật đầu nói: “Nghĩ như người là tốt rồi, về phần An Đông Ny thì để ta xử lý, nàng phản đối không có tác dụng. Ta không trực tiếp giết chết tên kia đã là nể mặt An Đông Ny lắm rồi.”

“Người nhìn người kia.” An Đức Liệt Á khẽ đẩy Vũ Tư Đốn một cái.

“Địch Áo, người đừng tham dự, như vậy sẽ làm cho mấy tên quý tộc hiểu lầm.” Lôi Mông cũng khuyên, không phải là Đặng Khăng quá mức trọng yếu, mà là Địch Áo tham dự vào sẽ khó tránh khỏi làm cho các quý tộc khác sinh ra ý nghĩ không tốt. Nhất định sẽ tạo thành trở ngại trong việc chinh hợp Đại công lĩnh.

“Để cho bọn họ hiểu lầm cũng được.” Dịch Áo nhún vai: “Đúng lúc ta cũng muốn đi tới Sư Tâm để quốc một chuyến.”

Dịch Áo đã quyết định đi Sư Tâm để quốc rồi, nếu nơi này không thể thi triển bản lĩnh, vậy thì đổi lại một địa phương khác. Một khi tin tức Dịch Áo tới Sư Tâm để quốc được truyền đi, tin tưởng rằng người của Thần Vực nhất định sẽ bận rộn tới mắt tới mày, vừa phải bảo đảm Dịch Áo an toàn, nhưng lại không thể vạch mặt với Sư Tâm để quốc. Dịch Áo làm như vậy hiển nhiên là cấp cho Lan Bác Tư Bản một vấn đề khó khăn.

Về phần cách nhìn của mấy tên quý tộc kia căn bản không đáng để Dịch Áo quan tâm. So sánh với Thần Vực, mấy tên quý tộc này không tính là thứ gì cả, bọn họ muốn náo thì cứ náo, chỉ cần bọn họ có dũng khí trả giá.

Lúc này Vũ Tư Đốn từ từ bình phục tâm tình, ý thức được bản thân mình có hơi xúc động, mở miệng nói: “Dịch Áo, Lôi Mông nói không sai, người không nên xem thường mấy tên quý tộc kia. Khu vực lớn như vậy nhất định phải có người quản lý thích hợp, một lòng chém giết không thể giải quyết được vấn đề, chính hợp các thế lực khắp nơi mới là trọng điểm. Chuyện này để ta và An Đức Liệt Á xử lý là đủ rồi, một Bá tước nho nhỏ mà thôi, nghe nói là Quang Mang võ sĩ? Các người ở chỗ này chờ hai ta vài ngày, đến khi xong việc thì chúng ta cùng đi.”

307. Chương 307: Âm Mưu Bỏ Trốn.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 307: Âm mưu bỏ trốn.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo, nghe lời tỷ phụ đi, Vũ Tư Đốn không giống với các người, An Đông Ny thấy hắn cũng phải gọi là ca ca. Cho dù hắn làm gì An Đông Ny cũng không dám oán trách. Nếu các người tham dự vào, sau này gặp mặt An Đông Ny làm sao bây giờ?” An Đức Liệt Á cũng khuyên.

Dịch Áo ngẩn ra, hắn quả thật bỏ qua điểm này, cho dù An Đông Ny đã hết hy vọng với Đặng Khẳng rồi. Nhưng với tính cách An Đông Ny hắn là không hi vọng nhìn thấy Đặng Khẳng bị thương tổn, An Đức Liệt Á nói không sai, chuyện như vậy ngoại trừ Vũ Tư Đốn ra thì không còn ai thích hợp hơn nữa.

“Được rồi, vậy thì chúng ta không đi, các người cẩn thận, nếu như không được thì đứng quá miễn cưỡng.” Dịch Áo dặn dò, dù sao Vũ Tư Đốn và An Đức Liệt Á không phải là người nơi này, nơi đó lại là địa bàn Đặng Khẳng, rất khó nói sẽ xảy ra chuyện gì.

Vũ Tư Đốn cười cười: “Xem thường hai chúng ta? Có muốn ta mang về cho người vài cái đầu Hầu tước hay không? Người nhìn tên nào không vừa mắt, cứ nói cho ta biết.”

Dịch Áo cảm lạnh luôn, bình thường nhìn Vũ Tư Đốn là người ôn hòa, không nghĩ tới cũng có một mặt bạo lực như vậy.

Vũ Tư Đốn cũng không có khách khí với Dịch Áo, trực tiếp xoay người dẫn hai tên võ sĩ đi tìm Đặng Khẳng.

Cùng lúc đó, Đặng Khẳng đang phụng bồi một nữ nhân tướng mạo thanh tú tản bộ trong Bá tước phủ, cái bụng nữ nhân này đã đội lên khá cao rồi, nhìn bộ dáng hắn là có bầu mấy tháng.

“Gần đây hình như chàng không cao hứng lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Phụ nhân ngoan ngoãn tựa đầu vào vai Đặng Khẳng, nhẹ giọng hỏi.

Đặng Khẳng miễn cưỡng cười cười: “Nào có chuyện gì, nàng đừng suy nghĩ nhiều.”

“Vậy thì tốt, nghĩ xong tên cho đứa nhỏ chưa? Đây là đứa con đầu tiên của chàng, nhất định phải lấy tên dễ nghe một chút.” Phụ nhân lộ vẻ ước mơ chờ mong.

“Đến lúc đó rồi nói sau!” Đặng Khăng thuận miệng hồi đáp, không có chú ý tới ánh mắt nữ nhân dần ảm đạm xuống, tâm tư đã sớm bay đến nơi khác. Thế cục trước mắt rất bất lợi đối với Đặng Khăng, An Đông Ny rời đi làm cho vai trò Bá tước đại nhân của hắn không còn thích hợp, vị trí của hắn trong suy nghĩ của Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước cũng không còn trọng yếu như trước.

Tái Nhân Hưu tước tiến vào Đại công lĩnh là chuyện tất nhiên, bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được. Đặng Khăng quan tâm là địa vị của mình có thể bị thay đổi hay không. Dù sao mình lúc đó hắn cũng tham dự vào đội hình tấn công Tái Nhân Hưu tước lĩnh, hắn nghĩ không ra Tái Nhân Hưu tước có lý do gì để bỏ qua cho hắn.

Điểm duy nhất làm cho Đặng Khăng vui mừng chính là nghe nói Dịch Áo và Tái Nhân Hưu tước có quan hệ không tệ, chỉ cần Dịch Áo chịu nói giúp, có lẽ còn có cơ hội xoay mình.

Nghĩ tới đây Đặng Khăng bỗng nhiên nhảy mũi mấy cái, phụ nhân vội vàng choàng áo khoác lên người Đặng Khăng: “Đã sớm bảo mặc thêm áo vào, nhưng chàng vẫn không nghe lời, sớm muộn gì cũng bị cảm lạnh cho coi, không chú ý thân thể sao được?”

Đặng Khăng nghe phụ nhân cảm râm trong lòng ấm áp hắn lên, mỉm cười khoác cái áo lên vai phụ nhân: “Nên chú ý thân thể là nàng mới đúng, ta mạnh mẽ cường tráng như vậy, làm gì có chuyện được?”

“Đáng ghét!” Phụ nhân không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt từ từ ửng đỏ, bộ dạng nàng thoát nhìn càng thêm kiều mỹ động lòng người, lặng lẽ đưa tay ngắt hông Đặng Khăng: “Chàng chỉ biết khi dễ ta.”

Đặng Khăng cười ha hả, hài lòng ôm phụ nhân vào trong ngực.

Tái Nhân Hưu tước lĩnh.

Sau khi đưa vợ chồng Vũ Tư Đốn và An Đức Liệt Á rời đi, Lôi Mông gọi mọi người tới nói: “Về phòng chuẩn bị cẩn thận đi, chờ Thập Thất tỷ trở lại chúng ta lập tức đi.”

Lúc này Dịch Áo nghĩ đến một vấn đề, đi tới nói với Lôi Mông: “Vì sao đột nhiên nghĩ tới phải trở về, người lên cấp rồi?”

“Chàng chưa biết sao?” Tác Phỉ Á giận dữ đẩy Dịch Áo một cái: “Không thềm quan tâm đến Lôi Mông chút nào.”

“Ta làm sao biết, ta đây vừa mới trở về mà.” Dịch Áo bất đắc dĩ gãi gãi đầu, sau đó cười nói: “Lôi Mông còn cần ta quan tâm hay sao? Có Thập Thất tỷ là đủ rồi.”

Tất cả mọi người đồng thời cười lên ha hả, An Đức Liệt Á quả thật rất quan tâm Lôi Mông, chỉ là có đôi khi phương thức quan tâm ‘hơi kịch liệt’ một chút.

Trên vùng quê trống trải, An Đông Ny yên lặng thất thần nhìn về phương xa, thân hình nàng vẫn thẳng tắp, dọc theo người kéo xuống dưới đầu gối có hai cột sáng xanh nhạt chống đỡ thân thể nàng. Vũ Tư Đốn xuất hiện gọi lên cho nàng quá nhiều kỷ ức, giờ phút này nàng không biết nên đi đâu, hoặc là nên làm những gì. Vốn là nàng muốn ở lại nơi đó trợ giúp Dịch Áo, nhưng bây giờ nhìn lại tâm nguyện duy nhất này cũng không thể hoàn thành rồi.

Sau khi Vũ Tư Đốn và An Đức Liệt Á rời đi, đám người Dịch Áo vẫn còn nhìn nhau ngơ ngác, trước đó bọn hắn không thể nào ngờ tới kết quả này.

“Không nghĩ tới Thập Thất tỷ phụ mà người đều giắt trên khoe miệng mỗi ngày chỉ là một tên ngu ngốc.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Xem người sùng bái hắn như vậy, ta còn tưởng rằng hắn cực kỳ lợi hại.”

“Này này, uy...” Lôi Mông lộ vẻ tức giận: “Không cho người nói xấu Thập Thất tỷ phụ.”

“Người cũng là một tên ngu ngốc.” Y Toa Bối Nhĩ giơ tay lên vỗ đầu Lôi Mông một cái.

Lôi Mông phản xạ có điều kiện rụt cổ lại, tiếp theo liền nghĩ tới người đánh không phải là Thập Thất tỷ, mà là Y Toa Bối Nhĩ. Lôi Mông giận dữ trợn tròn hai mắt: “Người dám đánh ta?”

“Đánh người thì thế nào?” Khí thế Y Toa Bối Nhĩ không hề thua kém Lôi Mông: “Bọn họ đi tìm Đặng Khăng thật sự là vì xả giận cho An Đông Ny? Bọn họ có nghĩ tới cảm nhận của An Đông Ny? Bọn họ biết An Đông Ny sẽ làm gì không?”

Lôi Mông ngăn người: “Người có ý gì?”

“Lấy tính cách An Đông Ny, nếu như Đặng Khăng xảy ra chuyện nàng sẽ không bao giờ trở về nhà nữa.”

“Tại sao?”

“Nàng sẽ lặng lẽ canh giữ bên cạnh Đặng Khăng, nếu Đặng Khăng bị thế nhân vứt bỏ, nàng thậm chí tự đảm nhận trách nhiệm chiếu cố Đặng Khăng, yên lặng sống qua ngày.” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười nói: “Ta dám đánh cược, đánh cược cái gì cũng được, có người nào ứng chiến không?”

Sắc mặt Dịch Áo và Tác Phi Á đồng thời thay đổi, thấy An Đông Ny tinh thần chán nản, bọn họ theo bản năng đẩy sai lầm lên trên người Đặng Khăng. Bởi vì người bị thương là An Đông Ny, cho nên lúc Vũ Tư Đồn hỏi vị trí lãnh địa Đặng Khăng, bọn họ hơi do dự rồi nói cho Vũ Tư Đồn biết. Cũng có thể nói bọn họ hi vọng Đặng Khăng nhận trừng phạt nho nhỏ. An Đông Ny vì bảo vệ người mới mất đi hai chân biến thành tàn phế, vì sao người lại nhẫn tâm đuổi An Đông Ny?

Thế nhưng nghe Y Toa Bối Nhĩ lý luận, bọn họ lập tức ý thức được Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á đi tìm Đặng Khăng tính sổ, vô cùng có khả năng tạo thành hiệu quả ngược.

“Tại sao lúc này người không nói?” Lôi Mông kêu lên.

“Ngu ngốc.” Y Toa Bối Nhĩ giơ tay lên vỗ đầu Lôi Mông thêm một cái: “Chúng ta phải đi Sư Tâm đế quốc, Thập Thất tỷ phu của người là Vô Tôn cao cấp đúng không? Có hấn phụng bồi, chúng ta đi đường còn có ý nghĩa gì không?”

“Người cố ý hắt bọn họ ra để chúng ta len lén chạy?” Tác Phi Á trợn mắt há mồm, nàng là một nữ tử tương đối truyền thống, không có nhiều ý nghĩ tinh quái như Y Toa Bối Nhĩ, vì thế mới thật sự giật mình kinh ngạc.

“Ai da, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Lại đây, chúng ta cẩn thận phân tích phân tích.”

“Không được bắt chước lời của ta.” Lôi Mông bất mãn lắm bầm một câu, tiếp theo liền tỉnh ngộ biểu hiện của mình quá mức mềm yếu. Y Toa Bối Nhĩ vừa mới đánh hấn hai cái. Đối với nam tử hấn đây là nhục nhã không thể nào nhẫn nhịn được, hấn phải trả thù.

Sau một lát, Lôi Mông trợn mắt nhìn chằm chằm vào Y Toa Bối Nhĩ, nhưng Y Toa Bối Nhĩ lại không thèm để ý tới hấn, nói: “Chúng ta trước tiên phải xuyên qua sa mạc Hỏa Diễm tiến vào Phi Tế công quốc. Thử nghĩ tình thế Phi Tế công quốc hiện tại ra sao? Tất cả quý tộc lớn nhỏ đang sống trong khủng hoảng, bên đó chắc chắn là một mảnh hỗn loạn. Nếu như chúng ta nói mình là sứ giả của Tái Nhân Hầu tước. Hi hi, bọn họ nhất định sẽ xem chúng ta như khách quý.”

“Người nghĩ gì thế?” Tác Phi Á đi tới đưa tay ngắt gương mặt béo mập của Y Toa Bối Nhĩ: “Chúng ta nói gì người ta cũng tin?”

“Trước khi chúng ta đi có thể xin Tái Nhân Hầu tước một phần giấy tờ bổ nhiệm.” Y Toa Bối Nhĩ kéo tay Tác Phi Á ra: “Chỉ cần Dịch Áo ra mặt, Tái Nhân Hầu tước nhất định sẽ không cự tuyệt.”

“Xuyên qua Phi Tế công quốc chính là Hắc Sơn công quốc rồi, ở nơi đó chúng ta cũng nói là sứ giả Tái Nhân Hầu tước?”

“Sau khi xuyên qua đầm lầy Hắc Ám, chúng ta tận lực dọc theo rừng rậm tránh tiếp xúc với người bên ngoài. Thật sự không được thì chúng ta có thể ném thân phận Dịch Áo ra, môn sinh đặc ý của Phong Ngân tiên sinh, ôi chào!” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười gian xảo: “Lần trước Hắc Sơn Công tước bị dọa cho sợ thành cái dạng gì rồi? Mang theo quân đội đông đúc kéo tới đây, không phải đã biết điều rút lui hay sao? Khăng định là hấn không muốn xung đột với Phong Ngân tiên sinh.” Nói đến đây, trong mắt Y Toa Bối Nhĩ bắn ra hai tia cuồng nhiệt tựa hồ tràn đầy khát vọng đối với chuyện lữ trình trong tưởng tượng.

308. Chương 308: Thánh Giả Quán Gia?

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 308: Thánh giả Quán gia?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám người Dịch Áo mắt to mắt dẹt nhìn nhau, bọn họ cuối cùng hiểu được tại sao lúc ban đầu Y Toa Bối Nhĩ rơi vào trong tay bộ lạc vô sĩ rồi. Không chỉ ra ngoài vì trinh sát địch tình, về một phương diện nào đó, Y Toa Bối Nhĩ thuộc về loại người không thích an phận thủ thường, không hi vọng trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm, cũng không muốn dồn tất cả tinh lực vào việc tu luyện. Nàng khát vọng đi ra ngoài, đi về phía thiên địa bát ngát, kiến thức sông lớn, biển dài, phong thổ xa lạ ở đất khách quê người.

“Đến Thiên Không Thành hẳn là không có vấn đề.” Y Toa Bối Nhĩ nói tiếp: “Ca Đồn, người từ Thiên Không Thành đi ra. Huống chi chúng ta chỉ cần băng qua mấy tòa thành là có thể đến Sư Tâm đế quốc rồi. Chuyện ở đó người xử lý được không?”

“Sau cùng là Sư Tâm đế quốc.” Tầm mắt Y Toa Bối Nhĩ rơi vào trên người Lôi Mông: “Ta thấy được Thập Thất tỷ đưa cho người một quả huy chương Kim Sư. Đó là quý tộc cao cấp của Sư Tâm đế quốc mới có thể đeo, đúng không? Hơn nữa nghe Thập Thất tỷ nói gia tộc của các người rất lợi hại, ở trong đế đô Sư Tâm đế quốc không có người nào dám trêu chọc, chúng ta tiến vào Sư Tâm đế quốc không phải là về đến nhà rồi sao?”

“Này này, nói đùa gì vậy?” Lôi Mông gấp đến độ nói lắp rồi, mấy người bọn hắn chạy ra ngoài có ai biết sẽ phát sinh nguy hiểm hay không? Dịch Áo, Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ, Ca Đồn, tùy tiện một người nào xảy ra chuyện cũng là kết quả hắn không thể nào tiếp nhận.

“Ta chưa bao giờ nói giỡn.” Y Toa Bối Nhĩ nghiêm mặt nói: “Nhóm Thập Thất tỷ của người mà cùng đi, ta có thể bảo đảm chuyến lữ hành này sẽ rất nhàm chán. Nhưng nếu tự chúng ta đi ra ngoài nhất định là phi thường đặc sắc, các người lựa chọn đi, muốn nhàm chán hay là muốn đặc sắc?”

“Không muốn cái nào hết, ta chỉ muốn sống sót.” Lôi Mông kêu lên.

“Người aa.a, hắc hắc.” Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu, gơ tay lên lại muốn đánh, nhưng Lôi Mông đã sớm có chuẩn bị lập tức lui qua một bên. Y Toa Bối Nhĩ lườm lườm hắn, chậm rãi nói: “Xem ra Thập Thất tỷ nói không sai, nào người lúc nào cũng có một vài ý nghĩ cực kỳ buồn cười, ngay cả bước đi cũng sợ trời sập xuống, ai dà, người còn là nam nhân không đó?”

“Này, Y Toa Bối Nhĩ, người phải nói cho rõ ràng, ta thế nào?” Lôi Mông quát lên: “Ta có ý nghĩ buồn cười gì chứ?”

“Nữ nhân có đáng sợ không?” Y Toa Bối Nhĩ cười lên điên cuồng.

Lôi Mông ngập ngừng hồi lâu, chợt sắc mặt đại biến, sau đó ngây người như phỗng, cả người bất động, ngây ngốc nhìn tới Y Toa Bối Nhĩ.

Tác Phi Á bỗng nhiên ôm mặt cười một trận, hiển nhiên nàng và Y Toa Bối Nhĩ đều biết nội tình.

“Khi đó người bao nhiêu tuổi? Mười tuổi? Hình như còn chưa đủ mười tuổi thì phải.”

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra??” Ca Đồn lập tức nổi lên hứng thú: “Tại sao nữ nhân lại đáng sợ?” Cái tên Lôi Mông từng len lén lật xem nhật ký của hắn nên nắm giữ rất nhiều thứ, không có việc gì thường sẽ sử dụng những nội dung trong đó kích thích hắn. Nếu như có thể trực tiếp nắm giữ tài liệu về Lôi Mông, hắn sẽ có thể tùy thời phản kích.

Dịch Áo cũng sinh lòng hiếu kỳ, len lén cạ cạ vào tay Tác Phi Á.

Tác Phỉ Á do dự một lát, dán miệng sát vào tai Dịch Áo, hạ thanh âm xuống cực thấp nói: “Thập Thất tỷ nói, lúc nhỏ Lôi Mông có một lần đột nhiên buồn bã ỉu xiu, thấy đám tỷ muội lập tức tránh né ra xa. Vừa mới bắt đầu các tỷ muội còn không biết là chuyện gì, sau đó đi hỏi quản gia trong phủ mới biết, Lôi Mông nói...” Nói đến đây, Tác Phỉ Á đột nhiên ngừng lại, bộ dạng ngập ngừng không nói thành lời.

“Nói gì?” Dịch Áo thấp giọng hỏi.

“Hắn nói...” Sắc mặt Tác Phỉ Á chợt hồng lên, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Tính mạng có thể chảy máu liên tục mấy ngày mà không chết đáng sợ đến mức nào.”

Dịch Áo đỡ khóc đỡ cười, hẳn là lúc nhỏ Lôi Mông trong lúc vô tình nhìn thấy một vị tỷ tỷ xử lý loại chuyện kia, sau đó sinh ra tìm tòi tâm tư đến tột cùng như thế nào. Nhưng tìm hiểu liên tục vài ngày phát hiện tỷ tỷ kia vẫn sống vui vẻ, cho nên Lôi Mông sợ.

“Nói chuyện aa.a? Đứng góc ở đó làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ đúng lý không muốn buông tha người, phát phát tay trước mặt Lôi Mông.

Ánh mắt Lôi Mông lộ vẻ bối rối hiếm có, xoay đầu nhìn bốn phía chứ không dám nhìn người nào, hẳn không ngờ tới Thập Thất tỷ lại vạch trần chuyện xưa của hắn. Mặc dù ở đế đô Sư Tâm đế quốc không tính là bí mật, nhưng ở chỗ này hắn còn phải làm nam tử hán đại trượng phu, còn phải bày ra bộ dạng anh minh thần võ nữa mà.

“Tiểu quỷ nhát gan không có quyền lên tiếng.” Y Toa Bối Nhĩ hừ một tiếng, tầm mắt chuyển sang Dịch Áo: “Dịch Áo, ý người thì sao? Chớ quên, người, Tác Phỉ Á, Ca Đồn còn có Lôi Mông và ta đều cần phải rèn luyện, luôn luôn núp ở phía sau cường giả, chúng ta sẽ không có cơ hội rèn luyện.”

Đúng lúc này Môn La từ bên ngoài đi vào, vừa đi vừa cười nói: “Hàn huyền cái gì đó? Náo nhiệt như vậy? Đúng rồi, Dịch Áo, bên ngoài có một lão nhân muốn gặp người, hẳn nói là bằng hữu của người, hai người các người mới vừa chia tay mấy ngày trước.”

“Chúng ta đang nói chuyện làm sao trốn đi.”

Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói, nàng nói thật cho Môn La biết là vì có một ít chuyện cần hắn trợ giúp.

“Trốn đi?” Môn La sững sốt: “Các người muốn đi đâu?”

Dịch Áo hoàn toàn để cho Y Toa Bối Nhĩ tự ý bố trí, nhưng nghe thấy Môn La nói câu kia, hắn do dự một chút, sau đó thay đổi chú ý. Nếu Thần Vực Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản coi trọng Bất Hủ truyền thừa như thế, hẳn là sẽ nhúng tay vào mới đúng? Hơn nữa Y Toa Bối Nhĩ nói cũng có đạo lý, bọn họ cần phải rèn luyện, nhất là bản thân hắn dừng lại Cực Hạn võ sĩ tầng thứ ba đã lâu rồi, chính là vì thiếu áp lực thúc đẩy. Ban đầu ở Thủy Tinh thành, trên đường chạy trốn hắn có thể tiến bộ thần tốc ngày sau nhanh hơn ngày trước, tốt hơn bây giờ rất nhiều.

“Được rồi.” Dịch Áo gật đầu: “Nhưng An Đông Ny thì làm sao bây giờ? Không quản đến nàng?”

“Cái này thì dễ xử, ta đi tìm Lâm Tái đạo sư giảng giải quan hệ lợi hại trong đó, nhờ nàng ngăn cản Vũ Tư Đồn là được rồi.” Y Toa Bối Nhĩ mừng rỡ, vội vàng nói: “Vũ Tư Đồn mang theo Thập Thất tỷ, còn có hai tên võ sĩ. Bọn họ hiện tại vẫn chưa rời đi, dĩ nhiên bây giờ cũng không thể thông báo cho Lâm Tái đạo sư. Chúng ta cần thời gian chuẩn bị aa.a !”

“Uy uy, các người rốt cuộc muốn đi đâu?” Môn La càng nghe càng không hiểu vấn đề.

“Người cũng muốn đi?” Dịch Áo cười hỏi.

Môn La nhìn thấy nụ cười Dịch Áo, mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng nhưng vẫn gật đầu. Trong khoảng thời gian này hắn chung đụng với nhóm Dịch Áo càng ngày càng hòa hợp, sau đó Môn La đã không còn ôm mục đích khác như lúc ban đầu nữa, mà là thật tâm kết giao với đám người Dịch Áo.

“Vậy thì tốt, đúng lúc có một nhiệm vụ giao cho người.” Lôi Mông vỗ vỗ bả vai Môn La: “Nơi này là địa bàn của người, chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa hẳn là không thành vấn đề chứ?”

“Chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa thì quá dễ, vấn đề là...” Môn La rất là buồn bực: “Các người có thể nói cho ta biết đi đâu trước không? Ta cũng dễ chuẩn bị đây đủ hơn.”

“Người hỏi bọn hần đi, đúng rồi, người nói có người tìm ta?” Dịch Áo nói.

“Đúng vậy, nói là bằng hữu của người, đang đợi ngoài cửa phủ đó.”

“Ừ, ta phải đi, Y Toa Bối Nhĩ, các người chuẩn bị đồ đạc, tận lực nhanh tay một chút.” Dịch Áo vừa nói vừa xoay người đi ra cửa.

“Môn La, xe ngựa giao cho người nha!” Y Toa Bối Nhĩ ném lại một câu, rồi không đợi Môn La nói gì trực tiếp chạy mất.

“Ta...” Môn La gãi gãi đầu, muốn bắt một người hỏi chuyện nhưng bắt đắc dĩ phát hiện những người khác cũng đã biến mất sạch sẽ.

Dịch Áo đi ra cửa thì thấy lão giả ngày đó mang hần đi tìm Lan Bác Tư Bản đứng đợi ở đó, liền mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Lão giả thấy Dịch Áo mỉm cười thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thoát nhìn Dịch Áo không bài xích bọn họ lắm, như vậy còn dễ xử.

“Tìm một chỗ nói chuyện, nơi này không thích hợp.” Dịch Áo dẫn lão giả đi vào một gian tử lâu gần đó.

“Trước tiên tự giới thiệu mình vậy, ta tên là Mạc Lâm.” Lão giả ngồi xuống vị trí đối diện Dịch Áo.

“Mạc Lâm tiên sinh, lần này ngài tới tìm ta là có chuyện gì cần phân phó?”

“Dịch Áo đại nhân, ngài trực tiếp gọi tên Mạc Lâm là được rồi. Ta tới tìm ngài tự nhiên là có chuyện nhưng không phải phân phó. Ở trong Thần Vực không có bất cứ người nào đủ tư cách phân phó ngài làm chuyện gì, ngài là người thừa kế duy nhất Bất Hủ truyền thừa. Vì thế ngài phải nhớ kỹ bất luận đi tới chỗ nào cũng không được xem thường bản thân.” Trong lời Mạc Lâm nói còn có ý khác, chúng ta được mọi người tôn trọng là vì Bất Hủ truyền thừa tồn tại. Nhưng Bất Hủ truyền thừa mất đi Thần Vực cũng không còn ý nghĩa nữa, xét đến cùng thì lợi ích của người và Thần Vực đã bị buộc chung một chỗ.

“Như vậy hả?” Dịch Áo cười cười, xem ra lần trước tranh đấu với Lan Bác Tư Bản một phen đã có hiệu quả rõ ràng. Người của Thần Vực rốt cuộc cũng biết khiêm nhường: “Như vậy ngài tìm ta có chuyện gì đây?”

309. Chương 309: Bắt Đầu Lữ Trình

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 309: Bắt đầu lữ trình

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta tới để bảo vệ người.” Mạc Lâm nói, sau đó lập tức bổ sung một câu: “Dĩ nhiên, không phải là chúng ta không tin năng lực Phong Ngân tiên sinh. Chỉ có điều thế cục không hề đơn giản như người nghĩ, một khi thân phận của người bị lộ ra ngoài, không chỉ là Nguyệt Ảnh đế quốc đối phó người, Thiên Không Thành và Sư Tâm đế quốc cũng không chịu bàng quan đứng nhìn. Biến số quá nhiều nên chúng ta phải cực kỳ thận trọng.”

“Thật ra lão sư đã rời đi rồi, hần là các người hài lòng với tin tức này?”

Mạc Lâm ngăn ra, mãi lâu sau mới kịp phản ứng lão sư trong miệng Dịch Áo chính là Phong Ngân, hần mở to hai mắt không dám tin tưởng: “Phong Ngân tiên sinh đi?”

Dịch Áo gật đầu: “Đúng vậy.”

Mạc Lâm trầm mặc lại, trên đường đến đây hần đã suy đoán đủ loại, nên phản ứng như thế nào khi chạm mặt Phong Ngân ...v ...v nhưng hoàn toàn không ngờ tới Phong Ngân lại chủ động rời khỏi nơi này. Điều này làm cho những chuẩn bị trước đó rơi vào khoảng không.

Mặc dù Mạc Lâm không có năng lực nắm bắt đại cục đủ tốt, nhưng dù sao hắn cũng đi theo Lan Bác Tư Bản rất lâu, học tập kinh nghiệm không nhiều cũng ít. Chỉ suy nghĩ một lát đã đoán được dụng ý Phong Ngân, không khỏi thầm than trong lòng, Phong Ngân không hổ là vương giả thế giới hắc ám, từng là nhân vật thống lĩnh Thần Phật. Khả năng phán đoán tình thế quá tốt rồi, ở trong mắt người khác, có lẽ nghĩ rằng Phong Ngân rời đi là một hành vi trốn tránh, nhưng ở trong mắt Mạc Lâm vừa vặn là một phương thức tiến công quá hay. Hơn nữa còn dễ dàng hóa giải tình cảnh khó xử của Dịch Áo.

Nếu như Phong Ngân không đi dĩ nhiên cũng có thể bảo vệ Dịch Áo, nhưng chuyện này tương đương với đưa cho Thiên Không Thành và Sư Tâm để quốc một lý do tuyệt hảo để chen chân vào.” Còn bây giờ, hai phe không còn cơ hội quang minh chính đại đối phó Dịch Áo rồi. Cho dù có một số ít người muốn hành động mờ ám, bọn họ cũng phải suy nghĩ đến Phong Ngân ẩn núp ở trong bóng tối sẽ phản ứng như thế nào. Ngay cả Áo Nhĩ Sắt Nhã thanh xuân bất lão cũng vẫn lạc trong tay Phong Ngân, ai dám vỗ ngực xưng tên nói mình có thể thoát khỏi Phong Ngân ám sát?

Trong lòng Mạc Lâm bỗng nhiên cảm thấy một dòng nước lạnh lẽo tràn vào, dịch nhân đáng sợ như thế hẳn là không có kẻ nào muốn đối mặt.

Dịch Áo cắt đứt Mạc Lâm trầm tư, mở miệng hỏi: “Các người chuẩn bị dùng phương thức gì gia nhập cuộc sống của ta? Nói thế nào ta cũng không quen sinh hoạt thường ngày bị người khác quấy rầy.”

Mạc Lâm há miệng ngậm ngừng hồi lâu, vốn bọn hắn vạch ra kế hoạch chịu trách nhiệm âm thầm bảo vệ Dịch Áo, ngoài ánh sáng có Phong Ngân là đủ rồi. Nhưng bây giờ nhìn lại kế hoạch lúc trước đã không thể thực hiện được nữa, trong lúc nhất thời Mạc Lâm không kịp nghĩ ra phương án nào tốt. Những năm gần đây Thần Vực vẫn luôn hoạt động âm thầm, chẳng lẽ lần này phải liều mạng bước lên đài?

Không biết tại sao Mạc Lâm có cảm giác bị Dịch Áo nắm mũi dắt đi, cảm giác như vậy làm cho hắn không thoải mái. Vốn bọn họ muốn bảo vệ Dịch Áo là vì lo lắng Dịch Áo an nguy, một phương diện khác là có ý lấy lòng tạo quan hệ thân thiết, nhưng từ trong miệng Dịch Áo nói ra lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa.

Mạc Lâm nhìn sang Dịch Áo, hỏi dò: “Người nghĩ chúng ta nên làm thế nào?”

“Dù sao cũng phải phải người đi theo ta đúng không? Ta nghĩ là thiếp thân bảo vệ mới ổn thỏa và an toàn nhất, bằng không lỡ may có sai sót thì làm sao bây giờ? Dĩ nhiên thực lực của những người này không thể quá kém, kinh nghiệm cũng phải phong phú, có địa vị tương đối cao trong Thần Vực thì càng tốt.” Dịch Áo cười híp mắt đưa ra yêu cầu.

Mạc Lâm thiếu chút nữa nổi giận gầm lên, đây không phải đang chỉ vào chính hắn hay sao? Bản thân hắn dù gì cũng là trưởng lão Nguyên lão hội, làm cận vệ cho người? Chuyện này mà lộ ra ngoài còn không để cho người ta cười rụng răng?

“Gần đây có người nào như vậy không?” Dịch Áo hỏi tiếp, tựa hồ không có chú ý tới vẻ mặt khó coi của Mạc Lâm.

“Có!” Mạc Lâm thở dài, chỉ chỉ vào ngực mình: “Là ta nè!”

“Này này, làm sao không biết xấu hổ vậy chứ!” Dịch Áo làm ra vẻ khó xử: “Ngài là trưởng lão Thần Vực mà làm bảo vệ bên cạnh ta... không ổn, không ổn. Hay là đổi lại người khác đến làm chuyện này đi.”

“Không có người khác!”

Mạc Lâm than thở lần nữa, để tránh cho Phong Ngân hiểu lầm, người của Thần Vực căn bản là không dám tiến vào nơi này quá nhiều. Mặc dù lại điều thêm người tới không phải là không được, vấn đề là làm như vậy chẳng phải là nói mình vô năng? Lan Bác Tư Bản phái Mạc Lâm tới bảo vệ Dịch Áo là có một phần tâm tư tin tưởng. Lấy năng lực Mạc Lâm hoàn toàn có thể đảm nhiệm chuyện này, tiếp theo Mạc Lâm là dòng chính trực thuộc phe phái Lan Bác Tư Bản, không thể nào làm ra chuyện tình phản bội. Tình cảnh hiện tại sóng ngầm bên trong Thần Vực đang âm thầm tràn ra, lỡ may có người nào muốn lợi dụng Dịch Áo gây phiền toái, vì thế Mạc Lâm phải ở đây mới có thể ngăn chặn những chuyện đó.

Dịch Áo làm như rất là lúng túng, nhẹ giọng nói: “Vậy chỉ có thể như vậy, đành phải ủy khuất ngài một chút, ngài chuẩn bị lấy thân phận gì ở chung một chỗ với chúng ta?”

“Tùy tiện đi!” Việc đã đến nước này Mạc Lâm cũng đã nghĩ thông suốt, thật ra đi theo Dịch Áo không phải là không tốt. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là Dịch Áo phải có khả năng bước lên độ cao bằng hoặc hơn Bất Hủ Vương An Đức Sâm. Nếu như không thể thì đành phải dựa vào hắc đế kéo dài hi vọng Thần Vực. Nghĩ xong, trong lòng Mạc Lâm thư thái không ít, ít nhất việc hắc làm không phải là không có ý nghĩa.

“Mạc Lâm trưởng lão, khi có người ngoài thì ngài là quản gia của ta, thế nào?” Dịch Áo cũng không thể quá phận, dù sao lần này đi Sư Tâm đế quốc, trên đường còn cần Mạc Lâm xuất lực. Dịch Áo từng nghe Ngõa Tây Lý nói những người có thể tiến vào Thần Vực Nguyên lão hội ít nhất phải có thực lực Thánh Vũ Sĩ.

Đây là nguyên nhân Dịch Áo thay đổi chủ ý, Y Toa Bối Nhĩ có ý nghĩ hơi trẻ con. Mạo hiểm dĩ nhiên có thể đề cao thực lực, nhưng mà mất toi cái mạng thì không còn ý nghĩa gì nữa. Trong nhóm bọn họ thực lực cao nhất chỉ là Cực Hạn võ sĩ, đội hình như vậy đi ra ngoài căn bản không thể bảo đảm vấn đề an toàn, hệ số nguy hiểm quá cao.

Mạc Lâm gật đầu đáp ứng.

Dịch Áo vui vẻ cười thật tươi: “Nếu đã quyết định vậy thì ngài chuẩn bị những thứ gì chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?” Mạc Lâm không thể hiểu được vấn đề, lờ mờ nhìn sang Dịch Áo, hắc mớ hồ cảm giác mình đang bị lừa gạt.

“Người xem, chúng ta chuẩn bị đi Sư Tâm đế quốc, ngài dĩ nhiên cùng đi với chúng ta đúng không, đường xa xa xôi chung quy cũng phải ít chuẩn bị một vài thứ, không phải sao?”

“Sư Tâm đế quốc? Tuyệt đối không được.” Mạc Lâm nhất thời nóng nảy, Dịch Áo làm như vậy có khác gì muốn chết? Một khi Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết cái tên quý như trân bảo trong tay mình là Bất Hủ truyền thừa giả mạo. Dưới cơn thịnh nộ rất khó nói sẽ làm gì đối phó Dịch Áo, mặc dù cho tới bây giờ tin tức vẫn chưa có tiết lộ ra ngoài, nhưng giấy không bao giờ gói được lửa. Sớm muộn gì cũng có một ngày Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết được chân tướng.

“Mạc Lâm trưởng lão, thái độ ngài là sao?” Dịch Áo bình thản nói: “Ngài mới vừa nói không có ai đủ tư cách phân phó ta làm gì hay sao? Ta muốn đi nơi nào thì đi chứ, chẳng lẽ điểm tự do nho nhỏ này ta cũng không có?”

Mạc Lâm bị Dịch Áo nói cho á khẩu, quả thật hắc mới nói như vậy, nhưng vấn đề là đến Sư Tâm đế quốc chỉ bằng vào lực lượng một mình hắc rất khó bảo đảm Dịch Áo an toàn. Trừ phi bắt đầu sử dụng lực lượng Nguyên lão hội, nhưng hiện tại Thần Vực không thể làm như vậy.

“Dù sao ta vẫn phải đi, về phần ngài, ta dĩ nhiên không có tư cách quyết định thay.” Dịch Áo nói xong câu đó sau cũng không quản Mạc Lâm phản ứng ra sao, lập tức xoay người rời đi.

“Đợi một chút, khi nào người đi?” Mạc Lâm có chút luống cuống.

“Sắp rồi.” Thanh âm Dịch Áo từ từ rời xa.

Mạc Lâm thở dài não ruột, chỉ trong thời gian một ngày hắc đã than thở lần thứ ba rồi, khẳng định không kịp báo cho Lan Bác Tư Bản đại nhân rồi. Trước tiên truyền tin tức trở về, sau đó đi một bước nhìn một bước vậy, đến lúc này Mạc Lâm chợt tỉnh ngộ, thì ra Dịch Áo đã sớm đánh chủ ý lên thân mình, sợ rằng cho dù bản thân mình không xuất hiện, Dịch Áo cũng sẽ chủ động tìm tới.

Trước khi hoàng hôn buông xuống, đoàn người Dịch Áo rời khỏi Hầu tước phủ trực tiếp hướng nam. Môn La không đi cùng, mặc dù cũng muốn đi ra ngoài đi lịch lãm nhưng hắc bây giờ đã thành trợ thủ Tái Nhân Hầu tước, phải học tập xử lý chính vụ. So sánh với xuất ngoại lịch lãm, trước tiên xây dựng lực ảnh hưởng và uy tín của mình mới là đại sự quan trọng. Sau khi hắc có được trụ cột nhất định, hắc tùy thời đều có thể đi xa.

Trên thực tế Môn La cũng có tính toán nhỏ nhất cho riêng mình, thân thể của phụ thân vẫn còn khỏe mạnh, thực lực đang từ từ tăng lên ổn định. Nếu như phụ thân có thể trở thành Thánh Vũ Sĩ, như vậy trong quãng thời gian khá dài hắc không thể nào trở thành chủ nhân Hầu tước lĩnh. Thậm chí có thể nói, hắc có thể sống đến ngày đó hay không còn chưa biết, cho nên hắc phải tìm biện pháp dung nhập vào đám người Dịch Áo, cố gắng đề cao lực lượng của mình.

Bây giờ không đi là lo lắng cái tên đệ đệ sử dụng thủ đoạn ám toán sau lưng, đến lúc đó khó tránh khỏi được cái này mất cái khác, luống cuống tay chân không kịp đối phó. Chờ địa vị của hắn hoàn toàn ổn định, thiên hạ to lớn muốn đi đâu thì đi đó. Khi kinh nghiệm của hắn từ từ gia tăng, thực lực từ từ đề cao, phụ thân tất nhiên càng ngày càng thưởng thức hắn, hoặc là hắn có thể tự mình mở ra một vùng lãnh địa.

Chỉ có hai con đường tiến vào trung tâm Phỉ Tế công quốc, một là vượt qua Phong Bạo Hải, hai là xuyên qua sa mạc Hỏa Diễm. Bởi vì đường xá không tiện lợi nên Tái Nhân Hầu tước lĩnh cơ hồ trở thành vùng lãnh thổ độc lập bên ngoài Công quốc, ban đầu Hầu tước lĩnh mới vừa thành lập, các quý tộc Đại công lĩnh cũng xem thường vùng núi hoang đất hoang này. Đợi đến khi Hầu tước lĩnh xây dựng thành quy mô nhất định, bọn họ muốn đưa tay qua thì lực không chế của Tái Nhân Hầu tước đã không thể rung chuyển được nữa. Ngoại trừ Sắc Vi Hoa gia tộc ra, ở trong Khắc Lý Tư bình nguyên không có thế lực nào đủ lực uy hiếp Tái Nhân Hầu tước.

Cùng nhau đi tới không có gặp phải phong ba gì, đám người Dịch Áo ngồi xe ngựa chuyên dụng của Hầu tước phủ, còn có chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước, tự nhiên thông hành không trở ngại.

Đối với Y Toa Bối Nhĩ, đây là một chuyến lữ trình làm cho nàng chờ mong và cực kỳ vui vẻ. Nhưng đối với Lôi Mông lại là bắt đầu của một bi kịch, nếu như tương lai Lôi Mông có thể trở thành anh hùng, vậy thì nhất định là một vị anh hùng có quá khứ tràn đầy bi kịch.

Tác Phỉ Á luôn luôn dùng ánh mắt ranh mãnh nhìn Lôi Mông, Tuyết Nỵ bị Y Toa Bối Nhĩ mạnh mẽ lôi kéo cũng phải cười cười gia nhập. Y Toa Bối Nhĩ rất trực tiếp, không có chuyện gì là tìm cơ hội vỗ đầu Lôi Mông, mềm giọng nói này nọ. Đại loại như “không phải sợ, tỷ tỷ sẽ không thương hại người.”

Lúc mới bắt đầu Lôi Mông còn quát lên như sấm hoặc bày ra tư thế phản kháng dùng để đe dọa Y Toa Bối Nhĩ. Sau đó thấy không có hiệu quả, từ từ biến thành bộ dạng ủ rũ, cuối cùng triệt tiêu luôn ý nghĩa đối kháng Y Toa Bối Nhĩ, người muốn đập thì cứ đập, lão tử lười phản ứng với người.

Ca Đồn gặp đến độ khó chịu, bằng vào trực giác hắn ý thức được đây là nhược điểm trí mạng của Lôi Mông. Chỉ cần hắn nắm giữ được, từ nay về sau hắn sẽ chiếm hết thượng phong, đáng tiếc là bất kể hắn hao tổn bao nhiêu tâm cơ cũng dò không ra bất kỳ tin tức gì. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của nữ tử, rất khó nói thành lời. Tác Phỉ Á có thể nói với Dịch Áo là vì hắn là hôn phu của nàng, về phần Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nỵ lại càng không thể tiết lộ tin tức này với Ca Đồn.

Dịch Áo không có nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng công kích Lôi Mông. Hắn không có tâm tư làm những chuyện ruồi bu, từ khi bước lên xe, Lao Lạp lập tức ngủ vùi, không biết tại sao, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tinh thần Lao Lạp càng ngày càng kém. Mỗi ngày thời gian ngủ từ từ gia tăng, bây giờ đã gần hai mươi giờ rồi, ngay cả cơm cũng không ăn.

Còn Miêu Tử cũng giống y Lao Lạp, Lao Lạp ngủ là nó ngủ, Lao Lạp tỉnh nó tỉnh theo, sau đó ‘hai đứa trẻ’ chơi đùa chốc lát rồi lại chìm vào mộng đẹp.

Trong giấc ngủ Lao Lạp có vẻ điềm tĩnh, nhu thuận giống như một con búp bê xinh đẹp vậy. Hơn nữa, nàng đã dưỡng thành một thói quen, khi ngủ nhất định phải nằm bên cạnh Dịch Áo mới có thể an giấc được.

Dịch Áo và Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói chuyện với nhau cũng không ảnh hưởng đến Lao Lạp. Nhưng chỉ cần Dịch Áo nhảy xuống xe ngựa, đi ra khỏi một khoảng cách nhất định, Lao Lạp sẽ lập tức tỉnh dậy. Sau đó nhắm mắt lại, bộ dạng lác lư đi theo sau Dịch Áo, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên thật cao, tựa hồ oán trách tại sao Dịch Áo lại đi loạn như vậy.

Dịch Áo không có biện pháp nào khác, đành phải dắt Lao Lạp trở lại buồng xe, Tác Phỉ Á đã chấp nhận Lao Lạp tồn tại. Thỉnh thoảng Lao Lạp làm ra động tác thân mật với Dịch Áo cũng phải làm như không thấy, thế nhưng nàng đã nói trước rồi, xem như nàng và Dịch Áo có thêm một nữ nhi mà thôi.

Buổi trưa ngày thứ tư, bọn họ tiếp cận rìa sa mạc Hỏa Diễm, bây giờ khí trời từ từ chuyển lạnh bước vào đầu thu. Sa mạc Hỏa Diễm vẫn vô cùng nóng bức, lại đang giữa trưa nên từ khoảng cách thật xa cũng cảm giác được làn gió nóng hổi luân phiên tạt vào mặt.

Hỏa Hồng Thú a hưng phấn hí lên một tràng dài, tiếp bốn vó tung bay chạy thẳng vào trong sa mạc. Ca Đồn vội vàng chạy theo sau, hắn lo lắng Hỏa Hồng Thú nổi lên dã tính một đi không trở lại, đến lúc đó

muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Mấy chiếc xe ngựa lần lượt dừng lại, tiếng bước chân truyền đến, cửa khoang xe mở ra. Y Toa Bối Nhĩ cười cười từ ngoài nhìn vào dò xét, tầm mắt của nàng chậm rãi quét qua đám người Dịch Áo, cười hì hì nói: “Ồ, trái ôm phải ấp, diễm phúc tề thiên aa.a, hì hì, Dịch Áo, người càng ngày càng giống hoa hoa công tử.”

Tác Phỉ Á tựa đầu vào vai Dịch Áo liếc Y Toa Bối Nhĩ một cái, nàng mặc kệ đối phương, còn Lao Lạp đang ngủ say trong ngực Dịch Áo nên không nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ châm chọc, thật ra nàng có nghe cũng không hiểu.

“Người vào đây thử đi, thật ra không thoải mái lắm đâu.” Dịch Áo cười nói. Mới vừa nãy Tác Phỉ Á đã thêm thiệp rồi, vì không muốn Tác Phỉ Á và Lao Lạp tỉnh lại, hắn thủy chung không dám động đậy, bất động trong thời gian dài khó tránh khỏi cảm thấy da thịt đau nhức, quả thật là không thể thoải mái nổi.

“Hay lắm!” Y Toa Bối Nhĩ nổi lên hứng thú tiến vào buồng xe, đưa tay sờ soạn gương mặt Tác Phỉ Á: “bảo bối, để cho ta ôm hôn một cái nào.”

“Cút ngay !” Tác Phỉ Á hờn dỗi hất tay Y Toa Bối Nhĩ sang một bên.

Khoang xe không lớn lắm, Tác Phỉ Á cẩn thận tránh không khỏi Y Toa Bối Nhĩ quần lấy, hai nữ tử bu lại thành một đoàn, tiếng cười đùa càng lúc càng lớn.

Lao Lạp bị làm cho thức tỉnh, hồ nghi nhìn Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đang phân cao thấp.

Đột nhiên Tác Phỉ Á kêu lên sợ hãi, thì ra Y Toa Bối Nhĩ thừa dịp ôm cổ Tác Phỉ Á hôn lên má nàng một cái. Tiếp theo Tác Phỉ Á phản công ôm lấy Y Toa Bối Nhĩ, nhưng ngay khi nàng muốn hôn thì Y Toa Bối Nhĩ lại chủ động đưa mặt lên nghênh đón.

Lao Lạp cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Áo, Dịch Áo cũng đang cười híp mắt nhìn Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đùa giỡn. Sau một lát, Lao Lạp bò dậy, rướn người tới nhẹ nhàng hôn lên mặt Dịch Áo một cái.

Dịch Áo ngẩn ngơ, bị đột kích bất ngờ nên mắt không nhảy dựng lên, bình thường với Lao Lạp một chút cũng không sao, nhưng hôn là phạm vào kiêng kỵ. Thừa dịp Tác Phỉ Á không có chú ý bên này, Dịch Áo vội vàng đè đầu Lao Lạp xuống, có lẽ động tác của hắn hơi thô bạo nên làm cho Lao Lạp cảm thấy bất an, cố gắng giãy dụa thân thể muốn bò dậy. Dịch Áo lập tức đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Lao Lạp, giống như dỗ con nít ngủ vậy.

Lao Lạp buông lỏng thân thể, há miệng ngáp dài, lại chui vào trong ngực Dịch Áo, tìm góc độ thoải mái từ từ nhắm mắt lại.

Bên kia Tác Phỉ Á đã đẩy Y Toa Bối Nhĩ ra, lùi về bên cạnh Dịch Áo, sửa sang mái tóc dài xốc xếch, đôi mắt màu hoa đào trợn lên thật to, tựa hồ là cảnh cáo Y Toa Bối Nhĩ không được lộn xộn nữa.

Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nhìn qua Dịch Áo chớp chớp mắt, bởi vì quan hệ tới góc độ nên Tác Phỉ Á không thấy gì cả, nhưng nàng lại có thể thấy rõ ràng.

Tim Dịch Áo không khỏi giật mạnh một cái, Y Toa Bối Nhĩ là con quỷ linh tinh rất khó đoán được tâm tư. Hắn liếc qua Tác Phỉ Á, vừa nháy mắt với Y Toa Bối Nhĩ, ý tứ rất rõ ràng, không nên nói lung tung, nếu để cho Tác Phỉ Á biết thì phiền toái.

Tác Phỉ Á cảm giác được không đúng, nghiêng mặt nhìn về phía Dịch Áo: “Hai người các người liếc mắt đưa mày làm cái gì đó?”

Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười gian xảo: “Há há, mới vừa nãy ta và người đùa giỡn, Dịch Áo...”

“Khụ...” Dịch Áo vội vàng vội ho khan một tiếng, cố gắng cắt đứt lời Y Toa Bối Nhĩ. Hắn cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

“Dịch Áo thế nào?” Tác Phỉ Á hỏi tới.

“Hắn...”

Dịch Áo trợn mắt nhìn Y Toa Bối Nhĩ, loại chuyện này không thể nói lung tung được nha?

“Hắn ghen tị, một mực nhìn ta chăm chăm, người nhìn kia...” Y Toa Bối Nhĩ buồn cười đến mức toàn thân run rẩy.

Địch Áo thở phào một hơi, hoàn hảo, vẫn còn tốt. Y Toa Bối Nhĩ không có ý định lộn xộn.

Tác Phỉ Á cười lên ha hả, lúc này nàng cũng nhận ra khuôn mặt Địch Áo bộ cứng ngắc, mỉm cười vươn tay ôm lấy mặt Địch Áo, nhẹ nhàng vuốt vuốt, sau đó hôn nhẹ một cái.

“Ai da, ai da !” Lần này đến phiên Y Toa Bối Nhĩ chịu không nổi rồi, bàn tay nhỏ bé của nàng ra sức phe phẩy trước mặt, tựa hồ xóa đi một màn nóng bỏng kia: “Các người quá buồn nôn đi?”

“Cần người để ý sao? Địch Áo là hôn phu của ta.” Tác Phỉ Á ôm lấy cánh tay Địch Áo: “Nếu như người hâm mộ thì tự tìm một người aa.a !”

“Có mới nới cũ, Tác Phỉ Á, người làm cho người ta rất thất vọng nha!”

“Đi chết đi” Khuôn mặt Tác Phỉ Á đỏ dần lên, oán hận đá Y Toa Bối Nhĩ một cước.

“Y Toa Bối Nhĩ, tìm ta có việc sao?” Địch Áo hỏi, hắn phải tìm biện pháp đuổi tiểu ma đầu này đi mới được.

310. Chương 310: Bí Mật Ẩn Giấu Trong Sa Mạc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 310: Bí mật ẩn giấu trong sa mạc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“À, đúng rồi.” Y Toa Bối Nhĩ thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói: “Địch Áo, người tìm được quản gia ở chỗ nào vậy? Quá ngạo khí rồi, chuyện gì cũng không làm, cứ an an ổn ổn ngồi trong xe ngựa, ai nói chuyện hắn cũng không thèm để ý người.”

“Hắn hả?” Địch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Tính tình đúng là hơi cổ quái, nhưng hắn có chỗ tốt mà người khác không so sánh được, ta không cần đưa tiền cho hắn.”

“Ồ, quản gia không tốn tiền aa.a?” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên khoa trương, sau đó nói: “Địch Áo, tặng hắn cho ta đi, hì hì, ta cũng thiếu quản gia đây.”

“Này, chuyện này sao được?” Địch Áo ngăn cản cả người, nếu như là quản gia nào khác thì chuyển tặng Y Toa Bối Nhĩ cũng không sao cả. Nhưng thân phận Mạc Lâm rất đặc thù, thân là trưởng lão Thần Vực Nguyên lão hội, làm quản gia cho Địch Áo đã rất hạ mình rồi, bảo hắn hầu hạ Y Toa Bối Nhĩ?

“Hẹp hòi như vậy” Y Toa Bối Nhĩ tức giận: “Tác Phỉ Á, ta nói cho người biết, mới vừa này ta và người...”

“Hắn sẽ giết người.” Địch Áo cười khở nói.

“Giết ta?” Y Toa Bối Nhĩ kinh ngạc, chợt hiểu ra rất nhiều. Sắc mặt Địch Áo không giống nói giỡn, nếu như là người Thánh Đế Tư thành hoặc Tái Nhân Hầu tước tuyệt đối sẽ không dám thương tổn Y Toa Bối Nhĩ. Thế lực thứ ba? Vậy thì Địch Áo làm sao quen biết với bên đó?

Thật ra nàng đến chỗ Địch Áo chỉ là vì tìm hiểu thân phận lão nhân kia mà thôi, bây giờ hắn là đạt được mục đích rồi nên không cần thiết làm mấy chuyện hồ đồ. Tác Phỉ Á lộ vẻ hồ nghi, ngay cả Tác Phỉ Á cũng không biết chuyện này, vì sao Địch Áo không nói cho nàng nghe nhỉ?

Qua một lúc sau, Ca Đồn kéo Hỏa Hồng Thú đang hưng phấn trở về. May là Ca Đồn đã lên cấp Cực Hạn võ sĩ, tốc độ và lực lượng đã gia tăng rất lớn, nếu không nhất định không thể kéo nổi nó về.

Lúc này trong sa mạc bỗng nhiên hiện ra mấy cái chấm đen, đến vị trí cách đám người Dịch Áo mấy dặm liền ngừng lại, Dịch Áo nhìn qua cửa sổ một lát rồi lẩm bẩm: “Không phải là sa tặc chứ?”

(Sa tặc: cướp sa mạc)

“Sa tặc?” Ca Đồn đang phân cao thấp với Hỏa Hồng Thú, nghe thấy Dịch Áo nói không khỏi nở nụ cười sáng khoái: “Ta đi cho bọn hần một sự vui mừng nhé?”

“Quên đi, đoán chừng bọn hần không dám tới đây, nhanh chân một chút. Không phải lúc nào cũng được nếm thử tư vị ngủ trong sa mạc đâu!” Dịch Áo lắc đầu, treo chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước lên nóc xe. Trong tình hình chung, đám sa tặc sẽ không dám hạ thủ đối với những đoàn xe này, bởi vì làm vậy bọn họ sẽ phải đối mặt với một vị Hầu tước trả thù.

Quả nhiên những tên kia thấy đám người Dịch Áo rời đi cũng không dám bám theo, mà từ từ quay đầu rút lui.

“Vì sao lá gan đám sa tặc lại nhỏ như vậy? Không giống lời đồn đãi chút nào nha?” Y Toa Bối Nhĩ không vừa ý với chuyện này, sớm biết như vậy không mang chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước theo làm gì, đi lịch lãm chung quy phải có vài điểm kích thích chứ, an an ổn ổn sống qua ngày không phải là thứ nàng muốn.

“Y Toa Bối Nhĩ, người nói sai rồi, không phải là lá gan sa tặc nhỏ, chúng ta từng đụng phải quá một nhóm sa tặc. Chỉ vì Hỏa Hồng Thú mà dám giết chết nữ nhi Bá tước đó, lại còn hạ thủ với chúng ta nữa.” Tác Phi Á cười nói.

“Hỏa Hồng Thú? Chính là đầu ma thú của Ca Đồn hả? Vậy sau đó thế nào?” Y Toa Bối Nhĩ luôn luôn cảm thấy hứng thú với những đề tài như thế này.

“Sau đó thế nào hả, đầu lĩnh sa tặc là một gã Cực Hạn võ sĩ tên là Mễ Nhĩ muốn đuổi giết chúng ta, ngược lại bị Dịch Áo giết chết.”

“Mễ Nhĩ là do người giết?” Mạc Lâm ở ngoài thùng xe nghe đến đó không khỏi ngạc nhiên, tính toán thời gian thì lúc Mễ Nhĩ chết, Dịch Áo chỉ mới là Quang Mang võ sĩ, điều này làm sao có thể? Chẳng lẽ là tình báo sai lầm?

“Người biết Mễ Nhĩ?” Dịch Áo mở một cửa sổ khác kinh ngạc nhìn tới Mạc Lâm, lấy thân phận Mạc Lâm vì sao lại có quan hệ với mấy gã sa tặc nho nhỏ chứ?

“Từng nghe nói qua nơi này có một tên như vậy mà thôi.” Mạc Lâm trả lời hàm hồ một câu rồi không lên tiếng nữa. Trên thực tế, có vài cổ sa tặc hoạt động trong sa mạc Hỏa Diễm, Thần Vực đều nắm hết thảy vào lòng bàn tay. Thậm chí thỉnh thoảng còn nâng đỡ hoặc hạ xuống để cho các nhóm sa tặc không đến nỗi bị tiêu diệt. Đối với Thần Vực thì đám sa tặc này là hàng rào che chở trước mặt bọn họ, người ngoài làm sao nghĩ tới ẩn sâu trong sa mạc Hỏa Diễm, nơi có đám sa tặc thường xuyên lui tới lại là trụ sở bí mật của Thần Vực.

Dĩ nhiên, chuyện như vậy không thể nào công khai được.

Mặc dù Dịch Áo cũng muốn nhanh chóng rời khỏi sa mạc, nhưng tốc độ xe ngựa thật sự là quá chậm. Đi khoảng sáu ngày, bùn đất dưới chân từ từ cứng rắn hơn, không còn đầy cát như trước nữa, nhiệt độ chung quanh cũng mát mẻ hơn rất nhiều. Dịch Áo buồn bực chính là Lao Lạp vẫn có thể ngủ mọi lúc mọi nơi, Dịch Áo muốn đi ra ngoài hóng mát một chút cũng không được, chỉ có thể ngồi trong xe suốt ngày. Nhưng Dịch Áo vẫn phải kiên trì, bởi vì Ngõa Tây Lý từng nhắc tới trước khi Thủ hộ giả nhất tộc tiến hóa sẽ xuất hiện một vài chuyện khác thường, có lẽ Lao Lạp chuẩn bị tiến hóa rồi.

Dịch Áo rất muốn nhìn thấy Miêu Tử tiến hóa lần nữa sẽ biến thành cái dạng gì, đến lúc đó chiến lực Lao Lạp sẽ đề cao không ít.

Phía trước xa xa xuất hiện một tòa thành nhỏ, Dịch Áo lấy bản đồ ra xem thì biết phương hướng không hề sai lầm. Xuyên qua tòa thành này, bọn họ sẽ tiến vào vùng trung tâm Phỉ Tế công quốc.

“Dịch Áo, vào trong thành phía trước nghỉ ngơi một lát.” Y Toa Bối Nhĩ trực tiếp nhảy vào buồng xe Dịch Áo.

“Có cần thiết không?” Địch Áo kinh ngạc nhìn Y Toa Bối Nhĩ: “Chúng ta đi ra ngoài lịch lãm, vào thành trấn tiếp liệu cũng không sao, nhưn nghỉ ngơi... ta thấy không cần lắm? Y Toa Bối Nhĩ, vừa mới ra ngoài mấy ngày, người đã không kiên trì nổi?”

“Ta...” Y Toa Bối Nhĩ nhất thời cứng họng, nàng cũng không thể nói với Địch Áo là mình muốn tắm rửa, làm thế không khỏi lộ vẻ nàng quá yếu ớt rồi.

“Không được khi dễ Y Toa Bối Nhĩ.” Tác Phỉ Á oán giận đẩy Địch Áo một cái: “Dù sao ta, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny cũng có dự định tìm lữ điểm nghỉ ngơi, nếu chàng dám không đồng ý...” Tác Phỉ Á kéo dài thanh âm biểu hiện hành vi uy hiếp lộ liễu.

“Ta dám không đồng ý sao?” Địch Áo cười nói: “Đúng lúc ta và Ca Đồn cũng muốn đi tắm, thoải mái một lát cũng tốt.” Đi trong sa mạc sáu ngày, tất cả mọi người đều mặt xám mày tàn, khó khăn lắm mới gặp được thành trấn, tự nhiên phải đi vào tẩy trần thật tốt. Sở dĩ lúc này nói như vậy là do Địch Áo muốn trả thù lần trước, ai bảo Y Toa Bối Nhĩ dám uy hiếp hắn.

“Người...” Y Toa Bối Nhĩ nhất thời chán nản, lúc này mới kịp nhớ ra, thì ra Địch Áo cố ý làm khó nàng. Nhưng không tìm ra cách phản bác, chỉ có thể oán hận dậm chân chạy ra ngoài, quyết định lần sau nhất định phải tận lực vạch trần Địch Áo. Nói gì cũng không thể để hắn chiếm tiện nghi, còn muốn trái ôm phải ấp? Sống người quá đi...

Y Toa Bối Nhĩ nghĩ như vậy đúng là oan uổng Địch Áo. Hắn thật sự không có ý nghĩ gì đối với Lao Lạp, ở trong mắt Địch Áo thì Lao Lạp chỉ là một đứa bé thiếu thốn tình cảm, lại trải qua rất nhiều khổ nạn, cho nên mới tin tưởng bám lấy hắn như thế. Đợi sau khi nàng lớn lên hẳn là không giống như bây giờ.

Không qua bao lâu, đoàn người Địch Áo đã tiến đến gần tòa thành, chỗ cửa thành có mấy gã vệ binh lưng bệng tựa lưng vào tường, vừa thấy đám người Địch Áo đến gần thì lễ mễ đi tới: “Đứng lại, từ đâu tới?”

“Chúng ta từ Tái Nhân Hầu tước lĩnh tới.” Ca Đồn thúc dục Hỏa Hồng Thú đi tới trước đội ngũ, nhất thời mấy gã vệ binh sợ hãi hết hồn, lúc này Hỏa Hồng Thú bị cỗ xe ngựa che lại nên bọn họ không nhìn thấy. Hiện tại nhìn thấy Hỏa Hồng Thú cao hơn hai thước chậm rãi đi tới, còn có cặp mắt to như cái đèn lồng bốc cháy kia, khí thế mấy tên vệ binh lập tức rút xuống bằng không, vội vàng lùi lại nhường cửa thành. Tên gia hỏa to như thế ai biết nó có ăn thịt người hay không, cho dù không ăn tùy tiện tát một cái cũng chết người như chơi.

“Chúng ta có thể vào không?” Ca Đồn cũng không muốn hù dọa mấy tên tiểu tốt này, theo lý thuyết hẳn là kiểm tra thân phận một lát. Nhưng xem tình hình trước mắt, mấy tên vệ binh hiển nhiên là muốn tính lược quá trình này luôn rồi.

“Dĩ ... dĩ nhiên có thể.” Gã tiểu đầu mục cười cười nói, ngay cả phí vào thành cũng quên mất, có thể là không dám nói. Phí vào thành chỉ có mấy tiền, không cần thiết góp mạng mình vào, huống chi đối phương đã nói là từ Tái Nhân Hầu tước lĩnh tới, trên xe ngựa cũng treo chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước. Cho dù phía trên truy xét xuống cũng có thể khai báo, không thể nói là bọn họ làm nhiệm vụ sai sót.

Mấy người đi trên đường phố, đánh giá cảnh sắc bốn phía có phần tan hoang, trên phố vốn không nhiều người, lại nhìn thấy Hỏa Hồng Thú kinh khủng xuất hiện. Những người bình thường vội vàng chạy trốn, còn những còn lại cũng tái mặt bước vội, tất cả bọn họ đều mặc trang phục mạo hiểm giả. Theo lời Môn La nói, nơi này là đất phong của thế gia A Mạn Nam tước, tính ra cũng nhiều năm lắm rồi.

“Xem ra A Mạn Nam tước cũng không có gì đặc biệt, đất phong mà còn quản lý không tốt, ngay cả lữ điểm cũng không có.” Ca Đồn bĩu môi, từ trên phương diện này, tòa thành còn kém hơn cả Đồi Tháp trấn.

311. Chương 311: Kẻ Thù Cũ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 311: Kẻ thù cũ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người giám sát yêu cầu được không, chúng ta không phải ra ngoài hưởng thụ, có cần ta cho người xây cung điện để người vào ở không?” Y Toa Bối Nhĩ hừ lạnh một tiếng.

Ca Đồn nhìn sang Y Toa Bối Nhĩ: “Hình như ta không có tội người mà?”

“Ta xem người không vừa mắt.” Y Toa Bối Nhĩ trả lời rất đơn giản.

Địch Áo ngồi trong xe nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi cười thầm, Y Toa Bối Nhĩ chịu thua thiệt trong tay mình, dĩ nhiên phải tìm cơ bắt nạt, chỉ có thể nói là Ca Đồn xui xẻo rồi.

Ca Đồn rất là buồn bực, vừa quay đầu lại thì thấy Lôi Mông ở bên cạnh cười trộm, cúi xuống, giơ tay lên đập xuống đầu hắn một cái: “Cười cái gì mà cười, Thập Thất tỷ không có ở đây, người liền làm phản có đúng không?”

Lôi Mông nhất thời giận dữ, hắn không có biện pháp làm gì Y Toa Bối Nhĩ, là bởi vì nàng nắm nhược điểm của hắn. Còn Ca Đồn thì không được hưởng đãi ngộ tốt như vậy, Lôi Mông trực tiếp nhào tới: “Mụ nội người, muốn chết hả?”

Ca Đồn từ trên lưng Hỏa Hồng Thú vội vàng nhảy xuống, bắt đầu xoay quanh Hỏa Hồng Thú. Dù sao tốc độ Lôi Mông không thể nhanh hơn hắn, trong lúc nhất thời khẳng định không có biện pháp bắt giữ hắn.

“Tại sao Y Toa Bối Nhĩ có thể tùy tiện đánh người? Ta đánh người một cái lại liều mạng chứ, có còn là huynh đệ hay không đây?” Miệng Ca Đồn vẫn không hề nhàn rỗi.

Khuôn mặt Lôi Mông cứng ngắc, thẹn quá thành giận quát lớn: “Lão tử xem người không vừa mắt, không được à?”

Đám người Địch Áo không khỏi cười ha hả, thật đúng là đúng dịp. Vô tình Lôi Mông và Y Toa Bối Nhĩ lại lựa chọn cùng một cái cớ, từ góc độ khác mà nói, có phải là hai người này đồng tâm hợp ý hay không nhỉ?

“Được rồi, đừng có lộn xộn nữa.” Sau khi Địch Áo cười xong, bắt đầu làm người hoà giải: “Phía trước có gian lỗ hiểm, đi tới xem thế nào, hình như tốt hơn hai gian trước thì phải?”

Trong trấn có một tòa tiểu lâu, A Mạn Nam tước đang ngồi ở trên ghế, lẳng lặng nhìn tên thủ hạ đứng trước mặt: “Ta biết rồi, chuyện này không cần người quản, chú ý đến bọn họ là được.”

“Vâng.” Người nọ khom người lui xuống, chính là tên tiểu đầu mục chỗ cửa thành.

Đợi đến lúc tiểu đầu mục ra khỏi phòng, một lão giả từ trong sảnh đi ra ngồi xuống đối diện A Mạn Nam tước.

“Thúc thúc, ngài nghĩ chuyện này thế nào?” A Mạn Nam tước cung kính hỏi.

Lão giả lắc đầu: “Tái Nhân Hầu tước bây giờ hẳn là đang bày mưu tính kế tiến quân Đại công lĩnh, không thể phái người đến nơi đây.”

“Ngài nói bọn họ là giả mạo?”

“Giả mạo? Bọn họ không có cái gan đó.” Lão giả cười cười: “Cứ quan sát kỹ là được rồi, nếu như bọn họ chỉ đi ngang qua thì chúng ta không cần quan tâm.” Nói tới đây, vẻ mặt lão giả có vẻ chán nản: “Bây giờ không phải là trước kia, cần thận một chút mới tốt, thúc thúc không thể giúp người nhiều lắm.”

Đám người Địch Áo vừa dùng bữa ăn tối vừa trò chuyện thoải mái, Lao Lạp được an bài ngồi bên cạnh Địch Áo. Thế nhưng, cô bé ngày thường thèm ăn không hề kiêng sợ gì bây giờ có lẽ đã mất đi hứng thú đối với thức ăn, chỉ ngơ ngác ngồi tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, cái đầu không ngừng lắc lư, giống như đứa nhỏ ngủ gà ngủ gật trên lớp học vậy. Còn Miêu Tử tinh thần không khác gì lắm, nằm gục bên chân Lao Lạp ngủ say.

Lôi Mông và Ca Đồn từng đi qua Hắc Sơn công quốc, bọn họ tới bình nguyên theo phương hướng đó. Khi Y Toa Bối Nhĩ đề ra câu chuyện lữ trình này, bọn họ liền giới thiệu phong thổ Phỉ Tế công quốc và Hắc Sơn công quốc sinh động như thật.

Đột nhiên ‘cạch’ một tiếng, Lao Lạp đã gục đầu xuống bàn, may mắn thế nào cái mặt của nàng úp ngay đĩa thịt bò làm vấy nước thịt ra chung quanh. Còn Lao Lạp chỉ lè lưỡi liếm liếm mấy cái rồi ngủ say như cũ.

Địch Áo thở dài đặt dao ăn xuống, đỡ đầu Lao Lạp lên, tiếp theo cầm lấy khăn ăn lau mặt Lao Lạp.

Thế nhưng nước thịt rất khó lau sạch, huống chi Tác Phỉ Á ngày nào cũng trang điểm cho Lao Lạp, nước thịt bám vào son phấn càng khó tẩy rửa.

Địch Áo ném khăn ăn đã dơ xuống đất, đỡ Lao Lạp dậy, bồng nàng ngồi vào một cái ghế dựa bên cạnh, sau đó đẩy đĩa thịt bò qua một bên.

“Lao Lạp bị gì vậy?” Ca Đồn nhíu mày nói: “Ngủ y như một con heo chết, mấy ngày trước vẫn không có thêm ngủ như vậy mà?”

“Có thể là đang tiến hóa.” Địch Áo thấp giọng nói: “Thế hệ Thủ hộ giả tu luyện không giống với chúng ta, không biết làm sao giúp nàng nữa, chỉ có thể chú ý nàng cẩn thận hơn mà thôi.”

Về khoảng này thì Địch Áo không nắm chắc lắm, trong lúc Ngõa Tây Lý cải tạo nguyên lực trong cơ thể hẳn từng nói rất nhiều điều. Thời gian Lao Lạp tu luyện còn thua cả hắn, lúc mới bắt đầu Địch Áo vẫn phải bận tâm chiếu cố cho nàng. Bởi vì sau khi võ sĩ bình thường đột phá Tâm Luân sẽ có thể hấp thu nguyên lực từ mảnh võ tinh thần, thực lực Lao Lạp thua kém Cực Hạn võ sĩ rất xa, chỉ tương đương với Quang Mang võ sĩ. Nàng tiếp xúc mảnh võ tinh thần cực phẩm sớm như vậy, rốt cuộc là có lợi hay là hại đây?

Sau đó Ngõa Tây Lý bảo hắn đừng lo lắng cho Lao Lạp, cứ để tùy ý Lao Lạp ở trong viện.

“Không biết có vấn đề gì sao?” Lôi Mông ân cần hỏi han.

“Ta không quá rõ ràng chuyện này, nàng...” Địch Áo còn chưa nói xong, Lao Lạp đã lờ mờ đứng lên đi về phía trước, Địch Áo đã có chuẩn bị, vội vàng vươn tay ra giữ Lao Lạp lại, để cho nàng dựa vào người mình.

Đúng lúc này chợt có hai người trước sau đi vào lữ điếm, ánh mắt đảo qua một vòng rồi chậm rãi đi tới chỗ đám người Địch Áo. Đi trước là một người trung niên tuổi chừng ba mươi, người còn lại là lão giả mặc áo trắng như tuyết, nhưng bước chân hắn rất trầm trọng và ổn định, khí độ thông dong. Mặc dù đứng bên cạnh nhưng làm cho người ta có áp lực hơn xa người trung niên.

“Các người khỏe, xin phép quấy rầy một chút.” Người trung niên đứng lại, khẽ cười nói: “Ta là A Mạn Nam tước, xin hỏi các vị là khách nhân đến từ Tái Nhân Hầu tước lĩnh?”

Đám người Địch Áo liếc nhau hội ý, mọi người không lên tiếng, bởi vì từ trước đến giờ loại chuyện là do Tác Phỉ Á ra mặt.

“Người khỏe!” Tác Phỉ Á vừa đứng lên, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến tiếng quát âm ỉ: “Là bọn họ, là bọn họ lão gia, bọn họ chính là đạo tặc.”

Đám người Địch Áo cũng ngây người ra, đạo tặc? Nói người nào vậy?

A Mạn Nam tước cũng giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, cái tên thét chói tai kia không phải là người của hắn, mà là một gã tùy tùng của thúc thúc.

“Câm miệng, hô loạn cái gì đó!” Lão giả quát lên.

“Lão gia.” Cái tên kia không lùi mà tiến, dùng đầu ngón tay chỉ hướng Tác Phỉ Á, nói tiếp: “Mấy tên giết sạch người của chúng ta ở Thủy Tinh thành, cướp đoạt hàng hóa của chúng ta, chính là bọn họ ”

Nghe đối phương nhắc tới Thủy Tinh thành, hai mắt Địch Áo híp lại, một vài hình ảnh xẹt qua trong đầu hắn, tiếp theo liền khóa cứng người trung niên. Ban đầu người trung niên kia kinh ngạc vì dung mạo Tác Phỉ Á, thế nhưng khi đám hộ vệ bao vây hắn và Tác Phỉ Á lại, hắn không kèm được giận dữ ra tay đánh chết toàn bộ đối phương.

Sau một lát, một cái tên xuất hiện trong đầu Địch Áo, Võ Tôn Ma Phi?

Lão giả kia cũng ngẩn người, sắc mặt biến thành xanh mét. Chốc lát sau, hắn đột nhiên lùi lại mấy bước, đánh một cái bạt tai vào mặt gã tùy tùng. Tên kia lão đảo lui lại mấy bước, nện thẳng mông xuống đất.

“Lão gia.” Gã tùy tùng bụm mặt kêu khóc um sùm, hắn không thể nào nghĩ tới chủ nhân lại động thủ đánh hắn. Nữ tử kia xinh đẹp thùy mị ngàn người mới có một, hắn tuyệt đối không có nhìn lầm.

“Cút!” Lão giả quát âm lên.

“Lão gia, bọn họ là...”

“Cút!” Lão giả giận dữ, lại bước tới trước một bước.

Gã tùy tùng sợ hãi lặn ngược một vòng phóng thẳng ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Thức thức.” A Mạn Nam tước cười khở, không phải nói muốn tiếp xúc với đám người Tái Nhân Hầu tước, tận lực tạo hảo cảm với đối phương hay sao? Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

“Các vị khách nhân tôn quý, thật sự là xin lỗi, đầu óc tên tùy tùng của ta có chút vấn đề.” Sắc mặt lão giả kia xanh mét, vừa dứt lời liền bước ra ngoài. Thật ra hắn nên ở lại hàn huyên mấy câu, nhưng hắn biết không cần thiết làm thế nữa. Đối phương từng quấy phá Thủy Tinh thành náo động một trận từng bừng, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, không phải là cái loại thanh niên mới ra đời không hiểu chuyện, tìm lời ổn định tâm tư đối phương căn bản là không thể, hắn lười lãng phí công sức vào việc này.

A Mạn Nam tước lộ vẻ rất lúng túng, vừa nhìn đám người Dịch Áo, rồi lại nhìn bóng lưng lão giả kia rời đi, bất đắc dĩ cười nói: “Các vị, các người từ từ dùng bữa, ta xin lỗi không tiếp được. Thân thể thức thức ta gần đây không tốt lắm, ta sợ hắn... ha ha!” A Mạn Nam tước đột nhiên vỗ tay, lão bản lữ điểm vội vàng từ trong quầy chạy ra, cúi đầu khom lưng thi lễ A Mạn Nam tước: “Nam tước đại nhân, có chuyện gì cần phân phó?”

“Mấy vị khách nhân này phí dụng bao nhiêu đều ghi vào trương mục của ta.” A Mạn Nam tước nói, sau đó gật đầu chào mấy người Dịch Áo, xoay người đi ra cửa.

Lão bản lữ điểm mặt mày đau khổ, ghi sổ cho Nam tước đại nhân? Ai dám đi đòi chứ? Huống chi chưa từng nghe nói qua Nam tước đại nhân có tiền lệ trả nợ, chỉ có thể trách bản thân hắn xui xẻo mà thôi.

312. Chương 312: Lôi Quang Phong Nhận

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 312: Lôi Quang Phong Nhận

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi bóng lưng A Mạn Nam tước biến mất ở ngoài cửa, Ca Đồn mỉm cười cổ quái nói: “Chuyện này chứng minh cái gì đây? Chứng minh người ta không thể làm chuyện xấu, Dịch Áo, người nói đúng không? Sẽ có báo ứng, hắc hắc, nửa năm này chúng ta di chuyển một vòng lớn quanh Phỉ Tể công quốc, không nghĩ tới báo ứng tìm tới cửa vào lúc này.”

“Dịch Áo, người cùng bọn họ có thù oán?” Y Toa Bối Nhĩ cau mày hỏi.

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu: “Nếu như ta không có đoán sai, hắn hẳn là...”

“Vô Tôn Ma Phi !” Lôi Mông nói tiếp, không thể phủ nhận hắn là một người suy nghĩ rất cẩn thận. Nếu bỏ qua những lúc nói nhiều thì năng lực của hắn sẽ hiện ra rõ ràng, những thứ Dịch Áo đoán được, hắn cũng có thể nghĩ ra.

“Vô Tôn aa.a!” Tầm mắt Y Toa Bối Nhĩ quét qua người Mạc Lâm: “Người kia tới đây trong mắt chứa đầy sát khí, bước chân trầm trọng, hiển nhiên là chuẩn bị gây chuyện rồi. Thế mà hắc cố ý làm bộ như không nhận ra các người, cũng quá buồn cười đi, như thế chỉ làm cho chúng ta càng thêm cảnh giác nhaa.a !”

“Có thể là quá bất ngờ nên hắc rối loạn tay chân, cũng có thể hắc già nên hồ đồ rồi, hắc hắc!” Lôi Mông cười gian nói: “Làm bộ như không nhận ra chúng ta là vì hắc sợ Tái Nhân Hầu tước. Nếu như bây giờ hạ thủ với chúng ta, một khi tin tức này lộ ra ngoài, chờ Tái Nhân Hầu tước suất binh tiến công Đại công lĩnh, địa phương đầu tiên bị đánh chắc chắn là bọn họ.”

“Chờ đến lúc chúng ta ra khỏi lãnh địa, một đoàn đạo tặc sẽ xuất hiện.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Nghe nói quanh đây rất thái bình, không có sẵn đoàn đạo tặc nào cả. Nhưng chuyện này hắc là không thành vấn đề, bọn họ nói có dĩ nhiên là có.”

“Chúng ta thu thập một chút, lập tức rời đi.” Dịch Áo thần nhiên nói.

“Vì sao? Dịch Áo, người sợ?” Tầm mắt Y Toa Bối Nhĩ thỉnh thoảng vẫn rơi vào trên người Mạc Lâm, nàng thật sự tò mò, hy vọng có thể mượn chuyện này thử dò xét thực lực lão quân gia này xem thế nào.

“Chuyện tình quá đột ngột, song phương đều không có chuẩn bị, chúng ta đi càng nhanh lại càng chủ động.” Dịch Áo đứng lên.

“Hắc tên là Ma Phi? Người ta dù sao cũng là Vô Tôn.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Lỡ may trực tiếp phát sinh xung đột, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Để ta đối phó hắc.” Dịch Áo nói.

Tầm mắt mọi người không khỏi tập trung vào Dịch Áo, không sai, ở thời điểm Dịch Áo là Quang Mang võ sĩ từng vượt cấp đánh chết Cực Hạn võ sĩ. Nhưng Cực Hạn võ sĩ và Vô Tôn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, thậm chí có thể nói Dịch Áo thả ra tất cả bí kỹ công kích cũng không có khả năng đánh tan nguyên lực chiến giáp Vô Tôn, cũng không có cách nào tạo thành thương tổn đối với Ma Phi. Mặc dù vị Vô Tôn này từng bị Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước đuổi đi, bộ dáng già nua, hắc là bước vào thời kỳ suy thoái rất lâu rồi. Nhưng Vô Tôn vốn có số lượng nguyên lực hơn xa Cực Hạn võ sĩ, trừ phi Dịch Áo có đối sách nào khác, còn không thì tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Ma Phi.

Dịch Áo nắm Miêu Tử giao cho Tác Phi Á, sau đó bẻ Lao Lạp lên bước ra ngoài.

Tác Phi Á yên lặng nhận lấy Miêu Tử, liếc sang Dịch Áo nghĩ ngợi gì đó. Nàng không yên lòng, nhưng lúc này lại không thể nói thêm điều gì. Trong nhóm bọn họ hiển nhiên là Dịch Áo có năng lực tự vệ mạnh nhất, để người khác đi đối phó Ma Phi chắc chắn là thất bại.

Ca Đồn móc ra một kim tệ ném lên trên bàn, sau đó cất bước đuổi theo Dịch Áo.

Mạc Lâm hơi kinh ngạc, hắc đột nhiên phát hiện mấy người trẻ tuổi này tựa hồ không đơn giản, đầu óc nhanh nhạy, ý nghĩ rõ ràng, quan hệ lẫn nhau rất hòa hợp. Trong khoảng thời gian ngắn đã cho ra quyết định chính xác, nếu như nếu đối lại là hắc chưa chắc có thể làm tốt hơn những người tuổi trẻ này.

Đưa Lao Lạp vào buồng xe xong, đoàn xe ngựa bắt đầu chậm rãi rời đi, không quá hai mươi phút đã chạy ra khỏi phạm vi Nam tước lĩnh, tiếp tục hướng nam.

“Chiều cố tốt Lao Lạp.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Cảm giác của ta càng lúc càng rõ ràng, Lao Lạp và Miêu Tử đều đang trong quá trình tiến hóa, lúc này không nên quấy rầy bọn họ.” Một vùng Nam tước lĩnh nhiều lắm chỉ cần vài Cực Hạn võ sĩ là có thể duy trì ổn định. Hỏa Thịnh Yển của Ca Đồn có uy lực cực lớn, cộng thêm Tuyết Ny mới vừa trở thành Cực Hạn võ sĩ, tính cả Lôi Mông và Hỏa Hồng Thú. Bọn họ tuyệt đối có lực đánh một trận, mấu chốt là hắc không thể để cho Ma Phi gia nhập chiến đoàn.

“Ta biết.” Tác Phi Á gật đầu: “Còn người? Người muốn làm gì?”

“Ta đi ngăn cản Ma Phi, nếu để hắc xuất hiện ở nơi này, chúng ta sẽ rất phiền toái. Chỉ cần đơn đả độc đấu với hắc, ta sẽ không có gì đáng ngại.” Dịch Áo đẩy ra cửa xe: “Không cần lo lắng cho ta, nếu như Ma Phi không phải người đuổi theo chúng ta, trì hoãn đến cuối ngày, ta sẽ có thể đuổi kịp các người.”

“Cẩn thận đó!” Tác Phi Á nhỏ giọng nói.

Địch Áo cười cười, tung người nhảy xuống xe ngựa, liên tiếp thi triển mấy lần Phong Ưu Nhã biến mất giữa ánh trời chiều.

“Thúc thúc, đã xảy ra chuyện gì?” A Mạn Nam tước vừa trở về đã thấy Ma Phi sắc mặt âm trầm ngồi ở đó. Trước mặt hắn là tên tùy tùng chỉ ra Địch Áo đang run rẩy quỳ trên mặt đất.

“Còn không phải là do tên phế vật này” Ma Phi oán hận mắng: “Nào để cho chó ăn hả?”

A Mạn Nam tước thở dài, gã tùy tùng này quả thật ngu ngốc tới cực điểm rồi, căn bản không hiểu được tình thế. Nếu đổi thành trước kia Ma Phi còn là thủ hạ Tắt Mỗ Nhĩ thì không có gì to tát, khi đó thể lực Tái Nhân Hầu tước còn lâu mới có thể so sánh với Tắt Mỗ Nhĩ. Nhưng bây giờ hoàn toàn khác hẳn, lực lượng Ma Phi đi vào thời kỳ suy thoái, lại bị Tắt Mỗ Nhĩ bỏ rơi, bây giờ luân lạc tới mức chỉ có thể liên hiệp với một vị Bá tước. Cho dù là như vậy, còn phải tùy thời phòng bị Tắt Mỗ Nhĩ đâm một dao.

May là sắp tới bản thân Tắt Mỗ Nhĩ cũng bị bể đầu sứt trán, căn bản không thể dờn lực chú ý tới bọn họ. Nếu không lấy tính cách Tắt Mỗ Nhĩ đã sớm xuất thủ với bọn họ rồi.

Vốn Ma Phi không có để ý đoàn người Địch Áo, luân lạc đến trình độ này hắn đã tâm ý nguội lạnh. Nhưng nhờ có A Mạn Nam tước khuyên bảo, Ma Phi đáp ứng đi gặp đám người Địch Áo một lần, ý nghĩ A Mạn Nam tước rất đơn giản, những người có tư cách treo chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước chắc chắn là thân tín Tái Nhân. Mượn cơ hội này, nếu có thể tạo quan hệ với Tái Nhân Hầu tước là tốt nhất. Cho dù không được, lấy lòng đám người Địch Áo một phen cũng đỡ, coi như giữ một con đường lui cho mình.

Nhưng kế hoạch lại biến hóa quá đột ngột, A Mạn Nam tước làm gì có thể ngờ được tên tùy tùng của Ma Phi lại ngu ngốc đến tình trạng này. Hắn nói một câu kia chẳng khác làm cho song phương lâm vào tình thế đối địch không có cách nào bù đắp.

“Đại nhân.” Một gã võ sĩ vội vàng chạy vào bẩm báo: “Bọn họ chạy rồi.”

“Chạy rồi?” Ma Phi nhíu mày, tốc độ đám người Địch Áo phản ứng nằm ngoài dự tính của hắn, đến lúc này Ma Phi càng thêm xác định mấy người Địch Áo là thân tín Tái Nhân rồi. Thanh niên làm việc quyết đoán như thế đi đến đâu cũng được trọng dụng.

“A Mạn, lần này phiền thủ hạ của ngươi ra tay, không thể để cho một tên chạy thoát, nếu không chúng ta sẽ phiền phức lớn.” Ma Phi cũng là người sát phạt quả quyết, hoặc là không làm, còn đã làm thì phải đuổi tận giết tuyệt.

“Yên tâm đi thúc thúc, khách khí với ta làm gì?” Lúc này A Mạn Nam tước đã cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện thực lực cao nhất trong đám người Địch Áo chỉ là trình độ Cực Hạn võ sĩ. Vì thế hắn không lo lắng gì lắm, sau này giết chết mấy người chứng kiến trong lỗ điểm, coi như Tái Nhân Hầu tước tự mình đến đây cũng không tra ra chuyện gì. Về phần Mạc Lâm, cho dù Ma Phi hay là A Mạn Nam tước cũng không thể nhìn ra lai lịch, bọn họ nghĩ đây là một lão giả bình thường mà thôi.

Mấy phút sau, A Mạn Nam tước tập hợp mười mấy thủ hạ, trong đó có ba Cực Hạn võ sĩ, mười mấy Quang Mang võ sĩ cùng nhau chạy ra khỏi cửa thành, mau chóng đuổi theo hướng nam.

Từ vị trí ẩn thân Địch Áo có thể nhìn cửa thành, hắn đang ngồi chậm rãi điều tức, hiển nhiên là muốn điều chỉnh trạng thái lên tới đỉnh phong. Dù sao đối thủ lần này là một Võ Tôn, cho dù Ma Phi đã già yếu nhưng Địch Áo cũng không thể dễ dàng trì hoãn đối phương, chỉ cần không cẩn thận sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

Một trận vó ngựa trầm muộn từ đằng xa truyền đến, từ góc độ Địch Áo có thể thấy được mấy chục thân ảnh chạy ra khỏi tòa thành, không qua bao lâu đã vọt tới cách Địch Áo không xa.

Mấy người đi đầu không có Ma Phi, Địch Áo ngồi yên không nhúc nhích, từ khe hở bụi cây quan sát đám người đi sau. Rốt cuộc thân ảnh Ma Phi nhảy vào mắt Địch Áo, lúc này Ma Phi đang quay đầu nói chuyện với A Mạn.

Địch Áo giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, sau đó lập tức nhảy lùi về sau. Đối mặt một vị cấp bậc Võ Tôn, hắn không dám khinh thường chút nào.

Quả nhiên không nằm ngoài Địch Áo dự đoán, khi hắn vừa thả ra Phong Nhận, đồng thời Ma Phi cũng nhận ra nguyên lực ba động, không thấy Ma Phi làm ra động tác gì, một đoàn hỏa diễm hùng hực bùng

nhiên nổ tung ngay vị trí Dịch Áo ẩn thân, từ từ lan ra bao phủ không gian mấy thước xung quanh đó.

313. Chương 313: Ngoài Mạnh Trong Yếu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 313: Ngoài mạnh trong yếu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

A Mạn bên cạnh Ma Phi Nam tước gơ tay lên đóng băng mấy đạo Phong Nhận do Dịch Áo bắn ra, nhưng hắn không kịp mỉm cười chế nhạo, khối băng giữa không trung đột nhiên mạnh mẽ nổ tung, mười mấy đạo thanh mang bắn ra tán loạn. Năm sáu tên võ sĩ ở trước lập tức bị bao phủ vào trong, những người này không thể nào ngờ được chuyện này, tất cả đều bị đánh không kịp trở tay.

Có hai tên phản ứng quá chậm bị thanh mang xuyên qua cơ thể, có võ sĩ kịp thời né tránh nhưng chiến mã phía dưới lại trúng đòn ngã xuống trong vũng máu. Sắc mặt Ma Phi nhất thời xanh mét, không phải hắn đau lòng hai tên vừa chết, mà là thủ hạ bị giết ở trước mặt mình khó tránh khỏi mất thể diện. Để cho hắn tức giận nhất là một kích kia không có đánh trúng đối phương.

Lúc này Dịch Áo đã ra khỏi lùm cây, cấp tốc chạy về phương xa. Bởi vì Dịch Áo không sử dụng Phong Ưu Nhã nên tốc độ cũng không nhanh.

Ma Phi nhe răng cười nhạo, hắn tự cho là đã hiểu được ý định của Dịch Áo, hắn là cố ý dẫn dụ mình đi xa mà thôi. Mục đích là sáng tạo cơ hội cho những người khác chạy trốn, loại kỹ xảo non nớt này hoàn toàn không có tác dụng trước mặt hắn.

“A Mạn, những người khác giao cho người, nhớ kỹ, một tên cũng không để lại.” Ma Phi lớn tiếng quát, từ trên lưng ngựa bay thẳng lên trời đuổi theo Dịch Áo. Hắn đã nhìn ra đối phương chỉ là một gã Cực Hạn võ sĩ, nếu như không tính hai loại bí kỹ Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh, so sánh tốc độ chạy đơn thuần thì Cực Hạn võ sĩ vốn không phải là đối thủ của hắn, cho dù là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cũng vậy.

“Biết rồi.” Giờ phút này A Mạn Nam tước cũng rất tức giận, mặc dù Ma Phi và các võ sĩ thủ hạ không có chỉ trích hắn điều gì nhưng hắn vẫn cảm thấy mặt mũi nóng rát. Hai tên võ sĩ bị chết là do thấy Phong Nhận bị hắn đông cứng rồi mới mất cảnh giác, có thể nói là chết quá oan uổng.

Nếu A Mạn Nam tước đợi sau khi Phong Nhận bạo liệt mới xuất thủ sẽ không có kết quả như thế này. Nhiều lắm là tổn thất mấy con chiến mã mà thôi, nhưng A Mạn làm sao nghĩ đến đối phương lại sử dụng Diễn Sinh bí kỹ, quá hèn hạ đi?

“Đuổi theo cho ta!” A Mạn Nam tước tàn bạo hô lớn, trong lòng đã quyết định chú ý, sau khi bắt được đối phương nhất định phải khiến cho bọn hắn sống không bằng chết.

Nhóm A Mạn Nam tước đuổi theo hướng nam, Dịch Áo lại chạy hướng tây nam. Ma Phi theo sát không nghỉ, Dịch Áo nắm giữ thời cơ rất chính xác, mỗi khi tiến vào phạm vi Ma Phi công kích, hắn sẽ thả ra Phong Ưu Nhã kéo giãn khoảng cách song phương.

Thế nhưng Ma Phi cũng không vội, Phong hệ Cực Hạn võ sĩ không thể nào buông thả Phong Ưu Nhã không hạn chế. Nếu không toàn đại lực đã sớm biến thành thiên hạ của Phong hệ võ sĩ rồi. Ma Phi âm thầm kể tính toán thời gian, ước chừng cách năm phút Dịch Áo sẽ phải buông thả Phong Ưu Nhã một lần. Hơn nữa trước đó Dịch Áo còn phóng ra Diễn Sinh bí kỹ một lần, chiêu này tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Cứ tính toán như vậy, nhiều lắm là một canh giờ Dịch Áo nhất định cạn kiệt nguyên lực.

Trùng hợp chính là Dịch Áo đang chạy ở trước cũng tính toán y như Ma Phi, hắn phải nghĩ lúc nào mình nên lộ vẻ ‘mỏi mệt’ cho thích hợp. Làm vậy Ma Phi mới giảm tâm phòng bị, phương thức Ma Phi công kích làm cho Dịch Áo cảnh giác rất nhiều. Trước đây hắn chưa từng thấy qua người nào có thể thả ra Viêm Bạo trong nháy mắt, xem ra mỗi một cường giả Võ Tôn đều có chỗ độc đáo riêng. Lúc trước Dịch Áo suy nghĩ

hơi đơn giản, nghĩ rằng nếu đánh không lại đối phương cũng có thể né tránh đối phương công kích, bây giờ nhìn lại chưa chắc làm được như thế.

Hai người một đuổi một chạy, sắc trời từ từ tối đen, Dịch Áo vốn chạy nhanh tới trước bỗng nhiên lộn một vòng bay ngang qua, đồng thời thả ra một đạo Phong Nhận.

“Chạy hết nổi rồi?” Ma Phi cười ha hả, vung tay bắn ra vô số hỏa diễm nghênh đón Phong Nhận. Đúng như hần đoán, lần này Dịch Áo vẫn buông thả Diễn Sinh bí kỹ, Phong Nhận nổ tung ở giữa không trung nhưng Ma Phi đã sớm chuẩn bị, hỏa diễm bay đầy trời dễ dàng ngăn chặn hết mười mấy đạo thanh mang. Dĩ nhiên Ma Phi có thể không nhìn Dịch Áo công kích, chỉ cần thả ra nguyên lực chiến giáp là được rồi, nhưng nếu quả thật Ma Phi làm như vậy thì chính hần cũng phải xem thường bản thân, bởi vì Vô Tôn mà bị một gã Cự Hạm võ sĩ đánh trúng quả thực là vô cùng sỉ nhục.

“Người nên giữ lại chút ít khí lực chạy giữ mạng, nhưng như vậy cũng tốt, dù sao chết sớm hay chết muộn cũng không khác nhau nhiều lắm.” Ma Phi nhe răng cười lao về phía Dịch Áo, ngọn lửa huy vũ trên không trung hợp thành một tấm lưới lớn gió thổi không lọt nhắm đầu Dịch Áo ập xuống.

Dịch Áo bay ngược ra sau, nhưng dưới tình huống không buông thả Phong Ưu Nhã, tốc độ hần chậm hơn Ma Phi một chút, trong nháy mắt những ngọn lửa kia đã nhào tới trước mặt Dịch Áo. Hần thậm chí có thể cảm giác được y phục trên người bắt đầu tản ra mùi cháy khét.

“Người tiếp tục trốn đi?” Ma Phi cất tiếng cười to, thân hình chợt nhanh hơn vài phần, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa phẳng phát như có tính mạng, toàn bộ nhào tới quần lấy Dịch Áo.

Ma Phi cảm thấy ngoài ý muốn chính là Dịch Áo lại có thể thả ra Phong Ưu Nhã lần nữa, thân hình cong lại theo một tư thế cổ quái né vào chỗ sơ hở của tấm lưới lửa chạy ra ngoài. Đồng thời hai tay Dịch Áo liên tục huy động phóng ra Phong Nhận đánh tới Ma Phi, sau đó từng đạo lần lượt phát nổ trên không trung, trong lúc nhất thời thanh mang bay tán loạn đầy trời, thoát nhìn thanh thế còn lấn át cả Chân Hồng Chi Vũ của Ma Phi.

Thằng nhỏ liều mạng rồi? Đây là ý nghĩ bản năng trong lòng Ma Phi, hai người một công một lui với tốc độ quá nhanh. Ma Phi không còn kịp suy nghĩ quá nhiều, bản năng chiến đấu giúp hần khống chế Chân Hồng Chi Vũ thành công ngăn chặn Diễn Sinh bí kỹ của Dịch Áo. Giờ phút này ý nghĩ trong lòng Ma Phi vẫn còn đơn giản như lúc trước, đó là không thể để cho Dịch Áo đánh trúng, nếu sơ sẩy thì mặt mũi hần ném vào đâu chứ?

Thừa dịp tầm mắt Ma Phi bị thanh mang đầy trời cách trở, đầu ngón tay Dịch Áo chợt lóe lên một tia sáng xanh ngọc, trong đó còn có thể nhìn thấy mấy tia điện quang. Đây là sát chiêu chân chính của Dịch Áo, dùng lực lượng dòng xoáy nguyên lực trong cơ thể thả ra Phong Nhận, mặc dù chỉ có thể thả ra một lần nhưng Dịch Áo tin tưởng đạo Phong Nhận này nhất định sẽ cấp cho Ma Phi vui mừng rất lớn.

Tốc độ Phong Nhận kỳ lạ này nhanh còn hơn tưởng tượng, ra sau mà tới trước, lặng yên xuyên qua luồng thanh mang lọt vào phạm vi Chân Hồng Chi Vũ.

Ma Phi là cường giả từ trong núi thâm biển máu giết ra, từng đảm nhiệm chức vụ quan chỉ huy cao cấp trong quân đội Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước. Mặc dù đã đi vào thời kỳ suy thoái nhưng trực giác rèn luyện từ những lần sinh tử khảo nghiệm không có biến mất, cơ hồ lập tức nhận ra đạo Phong Nhận kia có điểm dị thường. Hần vội vã huy động hai tay bắn ra hai đạo Liệt Diễm Trảm nghênh đón Phong Nhận, đồng thời thả ra nguyên lực chiến giáp.

“Ầm !”

Đạo Phong Nhận kia xuyên qua quang mang Liệt Diễm Trảm không có một chút tổn hại, tiếp tục lao tới ngực Ma Phi.

Ma Phi phản ứng rất nhanh nhưng tốc độ Phong Nhận vẫn cao hơn một chút, trước khi Ma Phi kịp phản ứng lần nữa thì lồng ngực hần đã nhói đau.

Tia sáng trắng bạc bỗng nhiên nổ rộ, thân hình Ma Phi như bị sét đánh lao đảo lùi về phía sau mấy bước, ngọn lửa phiêu động chung quanh thân thể hần cũng ảm đạm xuống.

Thân hình Dịch Áo bỗng lao thẳng tới trước, hít sâu một hơi giờ tay thả ra một đạo Phong Nhận đồng dạng. Đạo Phong Nhận mang theo điện quang bắn tới không một tiếng động.

Nguyên lực chiến giáp trước ngực Ma Phi xuất hiện một lỗ thủng to bằng đồng xu, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng da thịt nám đen ăn sâu vào trong. Hắn trợn mắt thật lớn, chân mày cau lại thành một đường, khuôn mặt giật giật liên hồi. Hiển nhiên là Dịch Áo công kích khiến cho hắn cảm nhận được thống khổ kịch liệt.

Sau chốc lát, Ma Phi bỗng lên giận dữ, đẩy mạnh cánh tay về phía đạo Phong Nhận thứ hai do Dịch Áo bắn ra.

Một điểm hồng quang lóe sáng ngay vị trí chính diện Phong Nhận, sau đó hóa thành luồng sáng đỏ rực nhanh chóng mở rộng. Dịch Áo đang bám sát phía sau Phong Nhận, thấy phía trước đột nhiên hiện ra luồng hỏa diễm bay tán loạn lập tức lướt sang một bên. Nhưng động tác của hắn vẫn quá chậm, luồng hỏa diễm đã chạm vào trường bào trên người hắn rồi bắt đầu bốc cháy hừng hực.

Từng đốm tinh hỏa không ngừng lóe sáng xung quanh Phong Nhận, không trung truyền đến tiếng rít chói tai, lúc Phong Nhận còn cách Ma Phi bảy, tám thước rồi cuộc không chịu nổi lực xung kích liên tục lặng lẽ diệt vong. Quang mang bàng bạc bám vào Phong Nhận cũng lặng lẽ biến mất.

Dịch Áo lặn vài vòng ngay tại chỗ, phát tay dập tắt hỏa diễm bám vào người, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ma Phi than nhẹ một tiếng: “Đúng là Võ Tôn mà.”

Ma Phi không có lập tức phản công Dịch Áo, hắn cũng nhìn Dịch Áo, hai mắt lộ vẻ kinh ngạc kèm theo một tia do dự.

Lúc này hắn buông thả chính là Hỏa Diễm Chấn Động, lúc bình thường thì Hỏa Diễm Chấn Động sẽ khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao phủ phạm vi rất lớn, uy lực tương đối mạnh mẽ. Thế mà lần này Ma Phi buông thả Hỏa Diễm Chấn Động chỉ ngưng tụ tại trong phạm vi nhỏ hẹp, lực công kích được đề thăng mấy chục lần.

314. Chương 314: Lui Bước

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 314: Lui bước

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đây là chiêu thức bản thân Ma Phi lĩnh ngộ được, cũng là đòn sát thủ của hắn, ngưng tụ Hỏa Diễm Chấn Động lại một chỗ sẽ phát huy uy lực mạnh hơn bình thường rất nhiều. Hắn từng dùng chiêu Hỏa Diễm Chấn Động này trong nháy mắt đánh tan nguyên lực chiến giáp của một vị Võ Tôn. Sau đó sử dụng Âm Diễm giết chết đối thủ, bây giờ chiêu này chỉ có thể đối phó một đạo Phong Nhận?

Trong lòng Ma Phi hồi hộp không có cách nào dùng lời diễn tả được, hắn cho là mình nhắm mắt cũng có thể đánh bại tên thanh niên không biết sâu cạn này, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy vô cùng bất an.

“Người rốt cuộc là ai?” Ma Phi trầm giọng hỏi, hắn không hiểu tại sao Phong Nhận của đối phương lại có uy lực lôi điện. Đây là chuyện hắn chưa từng nghe nói qua, con người làm sao điều khiển được sấm sét?

Trên thực tế, nguyên lực dị hoá truyền thừa chỉ mới xuất hiện trong thời gian rất ngắn, những người nắm giữ lực lượng này còn quá ít. Ngoại trừ Ngõa Tây Lý ra, những người khác đều ở vào thời kỳ đỉnh phong, không cần thiết giống trống khua chiêng truyền thụ kỹ xảo này cho hậu bối. Cho dù bọn họ muốn thì Quân Đồ Minh đại đế cũng không cho phép, Ma Phi dĩ nhiên không thể biết được trên đời có loại truyền thừa này tồn tại.

“Ta hả?” Dịch Áo cười cười nói: “Ta đến từ Tái Nhân Hầu tước lĩnh.”

“Đạo sư của người là ai?” Ma Phi lại hỏi.

Có người càng già càng sợ chết, có người càng già càng tham tiền, mà Ma Phi có đủ cả hai, khi hắn biết tài vật của mình bị mấy người trẻ tuổi này dùng phương thức nửa đánh cướp nửa lừa bịp đoạt đi sạch sẽ. Hắn đã oán hận đám người Dịch Áo thấu xương, sau đó tìm kiếm tung tích những người tuổi trẻ nhưng không có kết quả. Vì thế mới nuốt nổi khổ tâm vào bụng, lúc gã tùy tùng của hắn nhận ra đám người Dịch Áo làm cho hắn không tìm chế được tâm tình bực phát hận ý mạnh mẽ. Vào lúc đó, hắn đã xem đám người Dịch Áo trở thành người chết.

Bây giờ Ma Phi đang rất luống cuống, hắn ý thức được bản thân mình tiếp xúc với một loại truyền thừa đáng sợ hoặc là một cỗ thể lực thần bí trước kia hắn không biết đến. Người trẻ tuổi đã đáng sợ như thế, hậu đãi sau lưng tuyệt đối không phải là thứ hắn có thể trêu chọc.

“Người có tư cách hỏi sao?” Dịch Áo nhàn nhạt trả lời, hắn đã nhận ra khủng hoảng trong mắt Ma Phi. Một đối thủ như vậy rất khó gặp, thực lực không tính là cường đại, tâm thái cũng không xứng với cường giả, vì thế hắn muốn mượn cơ hội này kiểm tra lực chiến đấu chân chính của mình. Hắn không nỡ để cho Ma Phi rời đi, dứt khoát chặt đứt ý định rút lui của Ma Phi.

“Người trẻ tuổi, không nên quá cuồng vọng.” Ma Phi lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng chỉ bằng một chiêu này là có thể đánh ngã ta?” Nguyên lực chiến giáp bị tổn hại trước ngực Ma Phi đang chậm rãi khép lại, đây cũng là cách thể hiện của lực lượng cường đại. Trừ phi có thể phá hủy nguyên lực chiến giáp trong nháy mắt, nếu không sẽ rất khó thương tổn một vị Võ Tôn.

“Ta không chỉ có một chiêu này.” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Đây là bản thân người muốn chết.” Ma Phi nhẹ nhàng cười, hắn đã thật sự nổi giận.

Sau đó Ma Phi tung người đánh về phía Dịch Áo với khí thế dị thường kinh người, vô số hỏa diễm từ các góc độ bay tới Dịch Áo.

Dịch Áo dĩ nhiên không cho Ma Phi có cơ hội chiến đấu cận thân, trên thực tế tình cảnh của hắn không hề lạc quan, nếu muốn đánh bị thương hoặc là giết chết Ma Phi, hắn nhất định phải buông thả Phong Nhận ở khoảng cách gần. Nhưng bởi vì lực lượng chênh lệch quá xa nên không thể tiến lại gần được, nếu không sẽ bị Chân Hồng Chi Vũ vây khốn cực kỳ nguy hiểm, mặc dù trải qua Ngõa Tây Lý huấn luyện đặc biệt, kỹ xảo di chuyển cự ly gần đã được đề cao rất lớn, nhưng mà càng gần Ma Phi thì khe hở né tránh lại càng nhỏ.

Dịch Áo lập tức lùi về sau, chạy ra xa bảy, tám thước liền bay thẳng lên trời, tiếp theo lộn một vòng đánh sang bên hông Ma Phi.

Ma Phi xoay người tiếp tục xông về phía Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo như quỷ mị không ngừng di động chung quanh Ma Phi, liên tục thả ra Phong Ưu Nhã tăng tốc độ lên nhanh như tia chớp, chợt đông chợt tây, chợt cao chợt thấp, dựa vào ưu thế tốc độ nhẹ nhàng né tránh Ma Phi công kích.

Nếu như nói Ma Phi là một con trâu điên thì Dịch Áo như một con chim ruồi lanh lẹ, mặc dù bên kia có lực lượng áp đảo nhưng không thể chạm vào đối phương, mặc cho hắn điên cuồng đến mức nào cũng không có một chút ý nghĩa.

“Rầm rầm !”

Vô số hỏa diễm đánh thẳng xuống đất kích động bụi mù bay đầy trời, Dịch Áo từ trong bụi mù lao ra, có khi tiếp tục lùi về sau tận lực giữ vững khoảng cách nhất định, có khi lộn mấy vòng chuyển hướng công kích.

Đợt công kích tràn đầy bạo lực kéo dài ước chừng năm, sáu phút, thể công của Ma Phi vẫn càng lúc càng mãnh liệt không hề có dấu hiệu kiệt lực. Còn Dịch Áo cũng nhẹ nhàng như thường, cảnh tượng này làm cho người ta sinh ra ảo giác tựa hồ chỉ cần hai người nguyện ý, cuộc chiến này sẽ tiếp tục kéo dài vĩnh viễn.

Đột nhiên Ma Phi ổn định thân hình, trừng mắt ngó chừng Dịch Áo, mở miệng định nói gì đó nhưng lại lộ vẻ do dự. Dịch Áo ở vị trí cách Ma Phi hơn ba mươi thước, bộ dạng đậm mạc nhìn tới Ma Phi.

“Người có thể nhìn thấy Âm Diễm của ta?” Ma Phi cuối cùng mở miệng, hẳn thật sự không thể nào hiểu nổi, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã thả ra ba, bốn mươi đạo Âm Diễm phối hợp Chân Hồng Chi Vũ công kích, cố gắng ép Dịch Áo tiến vào phạm vi tử vong. Nhưng hắn lại thất vọng vì Dịch Áo luôn luôn né tránh Âm Diễm trước một bước, làm cho tất cả cố gắng của hắn đều hóa thành vô ích.

Dịch Áo mỉm cười, dùng ánh mắt ranh mãnh trêu chọc Ma Phi: “Muốn biết tại sao?”

Sắc mặt Ma Phi lúc xanh lúc trắng, trên thực tế hỏi Dịch Áo vấn đề này đã là chuyện vô cùng ấu trĩ, rất khó tưởng tượng được trong khi hai đối thủ đang quyết đấu sinh tử, đột nhiên một bên ngừng tay khiêm tốn thỉnh giáo đối phương. Nếu như Dịch Áo trả lời sự thật chân tướng thì hẳn còn thể diện gì nữa?

“Cẩn thận !” Dịch Áo thản nhiên nói, sau đó hắn hít vào một hơi dài, hít đến mức tận cùng, rồi dừng lại chốc lát, đột nhiên thở ra.

Hàng loạt Phong nguyên lực từ bốn phương tám hướng bay tới ngưng tụ thành một vòng tròn lớn, trong nháy mắt đã nhấc lên cơn bão bao phủ phạm vi trăm thước vuông.

Những nơi cơn bão quét qua có vài chỗ đột ngột bắn ra mấy điểm Hoả Tinh đen tuyền, màn đêm đã buông xuống nên những đốm lửa này hiện ra rất rõ ràng.

Sắc mặt Ma Phi từ xanh chuyển sang trắng, ngay khi Dịch Áo đổi khí hắn cũng cảm nhận được áp lực trầm trọng, tựa hồ mảnh thiên địa chung quanh đây đã hợp nhất với Dịch Áo thành một thể.

Không thể nào? Một Cực Hạn võ sĩ nhỏ nhỏ làm sao lại có khí tức đáng sợ như thế? Trong khoảnh khắc đó, nguyên lực trắng của hắn gần như bị hoàn toàn chế trụ, mặc dù cảm giác như vậy biến mất rất nhanh nhưng Ma Phi vẫn cảm thấy không hề thoải mái, một tia sợ hãi chậm chậm dâng trào lên trong lòng hắn.

“Người mới?” Dịch Áo chậm rãi nói: “Đáng tiếc, ta sẽ không để cho ngươi nghỉ ngơi.” Vừa dứt lời, thân hình Dịch Áo lao tới Ma Phi nhanh như chớp, từ khi bắt đầu chiến đấu cho tới giờ, đây là lần đầu tiên Dịch Áo chủ động tấn công.

“Vô liêm sỉ !” Ma Phi rống lên giận dữ, sợ hãi trong lòng theo đó hóa thành lệ khí ngập trời, hắn cảm thấy biểu hiện của mình quá mức xấu hổ, đường đường Võ Tôn lại bị Cực Hạn võ sĩ dọa cho sợ hãi?

“Ầm ầm !”

Hỏa diễm đầy trời tụ lại rồi bắn xuống mặt đất, thanh âm nổ tung chói tai vang lên liên tiếp, trong cảnh tượng cát bay đá chạy khói bụi mù mịt, Dịch Áo không ngừng bay nhảy lộn vòng tránh né Ma Phi công kích. Lát sau hắn xuất hiện ở bên hông Ma Phi. Một vị Võ Tôn thả ra Chân Hồng Chi Vũ có uy lực cực lớn, nếu đột kích chính diện thì hẳn chắc chắn thua thiệt, vì thế phải di chuyển từ mặt bên từ từ áp sát Ma Phi mới là phương pháp tốt nhất.

Ma Phi đã thật sự giận dữ, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa bị hắn điều khiển kín kẽ đến mức gió thổi không lọt, nhưng Dịch Áo vẫn lạng lách trơn trượt như lươn, tốc độ nhanh tới cực điểm, rõ ràng mắt thấy sắp sửa đánh trúng Dịch Áo nhưng đối phương lúc nào cũng có thể tránh thoát công kích của hắn trong gang tấc. Cảm giác như vậy giống như là dốc toàn lực đánh một quyền vào không khí vậy, hiện tại Ma Phi đang cực kỳ khó chịu.

Dịch Áo đang từ từ tiến tới tìm kiếm cơ hội, còn Ma Phi càng đánh càng kinh hãi, bởi vì hắn rút cuộc phát hiện ra một điểm cổ quái, đối phương có thể buông thả Phong Ưu Nhã liên tục, điều này là sao? Cho dù là Phong hệ võ sĩ cấp bậc Võ Tôn cũng không thể làm được như vậy, chuyện này đã vi phạm thường thức Ma Phi từng biết trước kia.

Phong Nhận ẩn chứa lời điện, có thể buông thả Phong Ưu Nhã không gián đoạn, Dịch Áo rõ ràng không phải là một Phong hệ võ sĩ bình thường. Điều này ngược lại khơi dậy sát ý trong lòng Ma Phi, người như vậy nhất định có hậu đài là thế lực cực kỳ đáng sợ. Dựa theo thời gian suy tính, bây giờ A Mạn Nam tước hẳn là đã đuổi kịp nhóm người kia. Bản thân A Mạn Nam tước chính là Cực Hạn võ sĩ cao cấp, trong nhóm đó bộ dạng Dịch Áo thoát nhìn cũng không có thực lực cường đại gì cả, sợ rằng chiến đấu bên kia đã sớm kết thúc rồi. Sự tình đã phát triển đến nước này, thù hận song phương đã không thể hóa giải, cho nên Ma Phi nói gì cũng không dám để cho Dịch Áo trở về.

Mặc dù Ma Phi rất kiêng kỵ Phong Nhận cổ quái của Dịch Áo, nhưng tình thế hiện tại Ma Phi vẫn chiếm cứ ưu thế rất lớn, Ma Phi có thể thất ngộ bị Dịch Áo đánh trúng vài cái cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, vì thể tâm tình hắn thoải mái hơn đối phương rất nhiều.

Nhưng Dịch Áo lại không được, tình cảnh bây giờ của Dịch Áo tương đương với khiêu vũ trên mũi dao, không thể sai sót một chút nào. Đối với Dịch Áo, sai lầm chẳng khác nào tử vong, chỉ cần bị một hỏa cầu trong đó cuốn lấy rất có thể sẽ bị đối phương đánh chết ngay tại chỗ.

Nguy hiểm cực độ làm cho đầu óc Dịch Áo càng thêm rõ ràng, cảm ứng nguyên lực trong thân thể đạt đến trình độ tinh vi trước nay chưa từng có, mỗi một đạo Phong nguyên lực trong không khí phảng phất như biến thành cảm xúc hỗ trợ Dịch Áo, tùy thời nhắc nhở hắn nguy hiểm sắp đến. Nhờ thế Dịch Áo mới có thể kiên trì đến bây giờ, nếu chỉ dựa vào năng lực liên tục buông thả Phong Ưu Nhã, sợ rằng hắn đã sớm biến thành một cỗ thi thể rồi.

Ma Phi có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, chẳng những có thể khóa chặt phương hướng Dịch Áo di động, thậm chí còn có thể dự đoán điểm rơi kế tiếp của Dịch Áo. Khiến cho Dịch Áo phải không ngừng buông thả Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh. Cho dù tư chất Dịch Áo xuất sắc đến mức nào, tóm lại nguyên lực luôn có hạn, Ma Phi bình tĩnh thao túng Chân Hồng Chi Vũ truy kích Dịch Áo, chỉ cần Dịch Áo lộ vẻ mỏi mệt sẽ lập tức đánh gục ngay tại chỗ.

Căn Luân trong cơ thể Dịch Áo lưu trữ nguyên lực vượt xa Ma Phi dự đoán, nhưng từ nãy đến giờ đã tiêu hao rất lớn, may là trải qua Ngõa Tây Lý huấn luyện nên Dịch Áo đã quen với cảm giác lâm vào trạng thái cực hạn. Bây giờ không phải là vấn đề nguyên lực, mà là Ma Phi công kích quá dày đặc, mỗi thời mỗi khắc Dịch Áo đều phải tập trung tinh thần cao độ, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng hắn sẽ té ngã trước Ma Phi.

Dịch Áo không thể không thừa nhận thực lực giữa mình và cường giả Vô Tôn vẫn có chênh lệch rất lớn, thế nhưng cục diện trước mắt Dịch Áo đã có thể tự hào rồi. Dối mặt khắp đại lục có Cực Hạn võ sĩ nào có thể ở chống đỡ một vị Vô Tôn trong thời gian dài như vậy mà bất bại hay không?

Từ từ trong lòng Dịch Áo sinh ra thói ý, tính toán thời gian thì đám người Tác Phỉ Á hẳn là đi rất xa rồi, có Mạc Lâm ở đó, nhóm võ sĩ A Mạn Nam tước không thể tạo thành uy hiếp gì. Dịch Áo không lo lắng điểm này, nhưng trước khi rời đi, Dịch Áo vẫn muốn thử một lần lợi dụng dòng xoáy nguyên lực thả ra Phong Nhận rốt cuộc có thể công phá nguyên lực chiến giáp hay không? Lần trước đánh Ma Phi đánh trở tay không kịp vẫn chưa thể chứng minh điều gì.

Dịch Áo tránh thoát một đám hỏa cầu bay tới, tiếp tục phi thân về phía trước, đồng thời hít vào một hơi thật dài. Ma Phi thấy Dịch Áo có dấu hiệu dừng lại thì trong lòng mừng rỡ lập tức thả ra Hỏa Diễm Chấn Động.

Nhưng trước khi ánh lửa xuất hiện Dịch Áo xoay người bay ngược lại, để cho Hỏa Diễm Chấn Động của Ma Phi rơi vào khoảng không. Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, Dịch Áo căn bản không dám dừng lại một lần nào, từ từ trở thành thói quen chiến đấu cần thiết. Dịch Áo quay người bay ngược lại là vì có dự định buông thả Lôi Quang Phong Nhận, loại Phong Nhận này thua kém ở chỗ khoảng cách công kích khá ngắn, đối mặt võ sĩ cùng giai dĩ nhiên không tính là vấn đề nhưng đối mặt cấp bậc Vô Tôn tệ đoan biểu hiện quá rõ ràng. Một khi Dịch Áo phát động công kích, đồng thời cũng sẽ đưa mình vào tình cảnh nguy hiểm.

Thấy Dịch Áo lấy đà xông tới, Ma Phi tự nhiên nghĩ là Dịch Áo chán sống, trên thực tế Ma Phi chưa từng gặp qua đối thủ nào bền bỉ như Dịch Áo. Hắn cho ra phán đoán đầu tiên là Dịch Áo nhất định muốn thả ra đạo Phong Nhận cổ quái kia, ánh mắt Ma Phi chợt lóe sáng, chẳng lẽ loại Phong Nhận này cần phải buông thả gần người?

Ma Phi phân một mảnh hỏa diễm ra ngăn cản phía sau Dịch Áo, phần lớn biển lửa còn lại bay lượn ở trước người để phòng Dịch Áo công kích. Đạo Phong Nhận kia rất cổ quái nên Ma Phi phải cẩn thận đối phó.

Dịch Áo phảng phất không thấy được luồng hỏa diễm ngăn chặn sau lưng, chỉ cần liều mạng bị thương hắn cũng nắm chắc có thể thoát ra ngoài. Chuyện trọng yếu trước mắt là Dịch Áo muốn nghiệm chứng ý nghĩ của mình có chính xác hay không, có đôi khi kết quả một cộng một chưa chắc bằng hai.

Dịch Áo giơ tay lên, đầu ngón tay lóe ra lôi điện, một đạo Phong Nhận màu xanh nhạt bắn thẳng tới Ma Phi.

“Quả thế !”

Ma Phi cười lên dữ tợn, đồng dạng chiêu thức dùng quá nhiều lần sẽ mất đi hiệu quả vốn có, hắn đã sớm chuẩn bị đầy đủ rồi.

Một mảnh hỏa diễm dài hẹp liên tiếp công kích đạo Phong Nhận kia, khi Phong Nhận còn cách Ma Phi chừng nửa thước xa rốt cuộc bị ngọn lửa đánh tan. Lúc này thân hình Dịch Áo lướt qua một bên né tránh đám hỏa diễm phía sau đánh lên, năng lực thao túng của Võ Tôn quả là đáng sợ. Ma Phi vừa đối phó đạo Phong Nhận kia vẫn còn dư lực phân tâm công kích Dịch Áo.

Ngay khi Dịch Áo né tránh đã thả ra đạo Phong Nhận thứ hai, tốc độ còn nhanh hơn một chút, Phong Nhận xuyên qua không khí mở hồ phát ra tiếng sấm ầm ầm.

Dịch Áo có thể thả ra Phong Nhận thứ hai nhanh như vậy đã nằm ngoài Ma Phi dự liệu. Mặc dù không rõ ràng lắm tại sao Dịch Áo có thể điều động lực lượng sấm sét, nhưng Ma Phi tin tưởng bí kỹ như vậy nhất định phải hao phí nguyên lực rất lớn. Sự thật đúng như Ma Phi suy nghĩ, Dịch Áo chỉ có thể buông thả loại Phong Nhận này khoảng năm lần, nhiều hơn nữa sợ rằng không thể giữ vững dòng xoáy nguyên lực ổn định.

Đánh tan đạo Phong Nhận thứ nhất, Ma Phi đã quen với cách ứng phó chiêu này, làm bộ nhẹ nhàng như thường chuẩn bị nghênh đón đạo Phong Nhận thứ hai. Ma Phi cũng hơi khẩn trương, không còn khả năng đánh lên Dịch Áo nữa, ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ xoắn chung một chỗ lao thẳng về phía đạo Phong Nhận, “ầm ầm ầm”, vô số tia lửa bắn tán loạn. Trong lúc Phong Nhận tiêu tán thì hỏa diễm đầy trời cũng bị dập tắt không ít, lôi điện bám vào Phong Nhận cổ quái tới cực điểm, tuy bị công kích mở đi vài phần nhưng vẫn có thể đột phá hàng rào Chân Hồng Chi Vũ phong tỏa, tuy nhiên do lực lượng chênh lệch quá lớn đến cuối cùng đã bị Ma Phi đánh tan.

Nhưng chuyện tới đây còn chưa kết thúc, Dịch Áo lấy hơi một lần nữa, hai ngón tay đồng thời sáng lên thanh mang. Sau một cái chớp mắt hai đạo Phong Nhận một trước một sau hiện ra, sau khi thành công buông thả hai đạo Phong Nhận này, Dịch Áo lập tức lui về phía sau, sắc mặt trở nên tái nhợt. Liên tục buông thả bốn đạo Phong Nhận đã là cực hạn của hắn, ít nhất trong vòng hai ngày, hắn không thể tiếp tục vận dụng dòng xoáy nguyên lực.

Ma Phi cực kỳ sợ hãi, vội vàng thả ra Hỏa Diễm Chấn Động, đồng thời luồng hỏa diễm quanh người điên cuồng lao thẳng tới hai đạo Phong Nhận kia. Ma Phi thao túng hỏa diễm linh hoạt tới cực điểm, toàn bộ số hỏa cầu còn lại hợp thành bức tường kín kẽ ngăn chặn ở trước người hắn.

Toàn bộ quá trình miêu tả khá dài nhưng thực tế diễn ra với tốc độ rất nhanh, từ lúc Phong Nhận thứ nhất bắt đầu hiện ra đến khi Dịch Áo thả ra hai đạo Phong Nhận sau cùng, thời gian cách nhau chỉ có vài giây mà thôi.

Hai đạo Phong Nhận một trước một sau đột phá quang mang Hỏa Diễm Chấn Động, đánh thẳng vào bức tường phòng hộ do hỏa diễm tạo thành. Ma Phi trong lúc vội vã ngăn chặn không thể sử dụng đủ lực lượng ngăn cản Phong Nhận, trong nháy mắt đã bị công kích tới sát người.

Ma Phi chỉ kịp nghiêng người qua một bên, hắn là Hỏa hệ võ sĩ nên không có năng lực gia tăng tốc độ như Phong hệ võ sĩ, hắn chỉ có thể làm được như thế là cùng.

Hai đạo Phong Nhận trước sau oanh kích vào bả vai Ma Phi, đạo Phong Nhận thứ nhất đánh vào nguyên lực chiến giáp phát ra một đoàn lôi quang xanh ngọc, lực lượng sấm sét ẩn bên trong lần lượt triệt tiêu nguyên lực chiến giáp trên người Ma Phi. Đầu vai hắn xuất hiện một lỗ thủng to bằng đồng xu, cũng may hắn thả ra nguyên lực chiến giáp từ sớm nên một kích kia chỉ công phá được nguyên lực chiến giáp rồi tan mất, không thể tạo thành thương tổn cho Ma Phi chút nào.

Nhưng vào lúc này đạo Phong Nhận thứ hai kịp thời bay tới, trước khi Ma Phi tu bổ nguyên lực chiến giáp, nó đâm thẳng vào thân thể Ma Phi không chút trở ngại. Ma Phi kêu thảm một tiếng bay ngược về phía sau, trên đầu vai xuất hiện một lỗ thủng trong suốt, quý dị chính là miệng vết thương không thấy một giọt máu tươi nào trào ra, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng vài tia hồ quang chớp lóe chung quanh vết thương.

Ma Phi kinh hãi tới cực điểm, không phải vì thương thể trên người, mà là từ miệng vết thương không ngừng

truyền cảm giác tê dại làm cho tim của hắn đập lồi nhịp. Người ta bình thường luôn ôm lòng phòng bị đối với những vật không biết không hiểu, Ma Phi cũng là như thế. Hắn căn bản không quan tâm vết thương nhỏ như thế này, cường giả Võ Tôn có năng lực khôi phục rất mạnh, nhưng vết thương to bằng đồng xu này lại khiến cho Ma Phi bắt đầu sinh ra cảm giác sợ hãi, bởi vì nó đại diện cho một loại lực lượng mà hắn chưa được biết.

Địch Áo thoát ra khỏi phạm vi Ma Phi công kích, lẳng lặng đứng tại chỗ suy nghĩ. Hắn không hài lòng với kết quả hiện tại, dốc toàn lực liên tục công kích đầu vai Ma Phi chỉ lưu lại một vết thương nho nhỏ như thế đúng là không đáng, vốn còn tưởng rằng bằng vào năng lực này có thể đối chọi với cường giả Võ Tôn, nhưng bây giờ nhìn lại đây là chuyện không thể nào xảy ra được.

315. Chương 315: Người Mất Tích

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 315: Người mất tích

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Buồn cười nhất chính là Ma Phi không biết Địch Áo đã không còn đủ lực lượng buông thả loại Phong Nhận cổ quái này. Trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi, trầm ngâm chốc lát, Ma Phi trợn mắt nhìn chằm chằm Địch Áo, sau đó quay người chạy đi, cuộc chiến đầu này đã không cần phải tiếp tục nữa, đối phương có tốc độ hơn xa hắn, lại còn có năng lực phá hủy nguyên lực chiến giáp, tiếp tục đánh nữa sợ rằng chỉ có thể tự rước lấy nhục vào thân.

Nhìn bóng lưng Ma Phi rời đi, Địch Áo ngăn người kinh ngạc, hắn theo bản năng định đuổi theo nhưng do dự một chút vẫn đứng im tại chỗ. Ngoại trừ loại Lôi Quang Phong Nhận ra, những bí kỹ khác rất khó phá hư nguyên lực chiến giáp của Ma Phi, hắn bây giờ đã vô lực buông thả loại Phong Nhận đặc thù kia, đuổi theo cũng không có ý nghĩa.

Sau khi bóng lưng Ma Phi biến mất ở phương xa, Địch Áo cũng phóng thẳng về phía đám người Tác Phi Á.

Tốc độ Địch Áo không còn nhanh như trước, hắn tiêu hao nguyên lực rất nhiều, nếu tiếp tục buông thả Phong Ưu Nhã lỡ may gặp phải tình huống đột ngột, hắn sẽ vô lực ứng phó.

Địch Áo cũng không cần tìm chỗ yên lặng tu luyện, chỉ cần chung quanh có gió lưu động, hắn sẽ có thể hấp thu nguyên lực, mặc dù tốc độ khôi phục không nhanh nhưng được cái không cần phải ước thúc hao phí thời gian.

Bôn ba về phía nam ước chừng ba giờ thì một chiến trường tan hoang đập vào mắt hắn, Địch Áo vội vàng chạy tới.

Hai mươi mấy cỗ thi thể nằm ngổn ngang trong phạm vi vài trăm thước, mặt đất cũng bị các loại bí kỹ oanh kích hoàn toàn biến dạng. Có địa phương, ánh lửa còn chưa dập tắt, có địa phương thì tầng băng bao phủ rất dày, vô số vết nứt trải rộng ra chung quanh. Hiển nhiên nơi này từng phát sinh một trận chiến đấu kịch liệt.

À, cũng không phải hoàn toàn là thi thể, có một chiến sĩ chống kiếm xuống đất, hai mắt mê mang đầy vẻ thống khổ, hắn đang bước đi chập choạng thì thấy Địch Áo tiến đến gần lập tức ngã dúi ra.

Các nàng Tác Phi Á đều là võ sĩ trẻ tuổi ra ngoài lịch lãm, vì thế hành nghề không có biện pháp so sánh với đạo tặc chuyên nghiệp, sau trận chiến hậu các nàng thu thập chiến trường qua loa rồi đi tiếp, không có chú ý tới còn lưu lại một người sống.

Địch Áo mặc kệ đối phương, từ từ dừng bước cúi người đặt bàn tay chạm vào tầng băng, mặt băng đã bắt đầu tan chảy, dòng nước thấm vào đất, có khi hòa với máu đọng lại thành những vũng nước nho nhỏ.

Từ vết máu trên hiện trường, đám người Tác Phỉ Á hẳn là rời đi hai canh giờ trước, tăng băng có thể lưu lại tới bây giờ nhất định là do Tuyết Nỵ xuất thủ.

Tầm mắt Dịch Áo tìm kiếm bốn phía, mặc dù biết nếu có đồng bạn bị thương thì nhóm Tác Phỉ Á nhất định sẽ mang người đi. Nhưng hẳn vẫn không yên lòng, tìm tòi một vòng, thấy thi thể toàn là người xa lạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Một cái đầu bị đóng băng hấp dẫn Dịch Áo chú ý, hẳn đi tới thì thấy đó là A Mạn Nam tước, xuyên thấu tăng băng có thể nhìn thấy loáng thoáng hai tròng mắt A Mạn Nam tước lồi ra ngoài, miệng mở thật to, hình như trước khi tử vong hẳn muốn hét lớn câu gì đó.

Dịch Áo đột nhiên đá một cước, cái đầu A Mạn Nam tước phá băng lao ra, bay thẳng tới chỗ gã võ sĩ kia.

“Phịch !”

Cái đầu A Mạn Nam tước đụng vào sau gáy gã võ sĩ rồi tan vỡ hóa thành vô số vụn băng, còn gã võ sĩ bị đánh trúng cằm đầu nhào tới trước năm, sáu thước, sau đó ngã nhào xuống đất không bao giờ động dậy nữa.

Dịch Áo tìm kiếm một vòng lần nữa, nhưng quả thật không có thứ gì đáng giá, vì thế hẳn tiếp tục chạy thẳng về phía nam.

Lúc rời đi hẳn từng nói với Tác Phỉ Á, chậm nhất là cuối ngày sẽ đuổi kịp xe ngựa. Làm vậy là vì sợ Tác Phỉ Á suy nghĩ lung tung, cố ý kéo dài thời gian ra một chút, lần đầu tiên một mình đối mặt Võ Tôn, hẳn không có biện pháp tiên đoán kết cục, cũng có thể nói Dịch Áo đã sớm chuẩn bị sẵn khả năng bị thương.

Nguyên lực đã khôi phục một chút, hẳn là có thể bảo đảm chiến đấu an toàn trong thời gian ngắn. Dịch Áo lập tức buông thả Phong Ưu Nhã tăng tốc chạy đi.

Nếu như đổi thành Phong hệ võ sĩ khác có thể buông thả Phong Ưu Nhã liên tục, nhưng tốc độ vẫn không thể so được Dịch Áo. Sau khi đạt đến điểm cực hạn nhất định, không khí sẽ biến thành bức tường vô cùng vô tận làm ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển. Thế mà Dịch Áo không cảm thụ được lực cản, hẳn là cá, gió trong thiên địa chính là nước, chẳng những không quấy nhiễu Dịch Áo, ngược lại sẽ giúp cho hắn thoải mái vậy vùng.

Mỗi một lần buông thả Phong Ưu Nhã, phía sau Dịch Áo sẽ bốc lên một mảnh tro bụi, thân hình hắn như mũi tên liên tục lao thẳng tới trước.

Thời gian Dịch Áo trì hoãn lấy đà quá ngắn, người bình thường căn bản không thể nào thấy rõ, đứng ở nhìn lại chỉ thấy một dãy tàn ảnh mờ hồ lướt đi mà thôi.

Ước chừng qua nửa giờ, khi Dịch Áo phóng lên một ngọn núi nhỏ rồi cuộc thấy được đám người Tác Phỉ Á, hẳn thả chậm tốc độ lặng lẽ đuổi theo đoàn xe.

Cách thật xa đã nghe thấy thanh âm Lôi Mông: “Ca Đồn hả? Ha ha ha, nếu không có ca ca ta, các người nói không chừng...”

“Được rồi, Lôi Mông, người đã nói xong chưa?” Ca Đồn không nhìn được cắt đứt vở kịch Lôi Mông tự biên tự diễn: “Đường đường nam tử hán vì sao dài dòng giống như lão bà bà vậy.”

“Ta dài dòng từ khi nào?” Lôi Mông cá giận nói.

“Mấy giờ rồi, miệng của người từng ngậm lại lần nào chưa? Nói nhiều như vậy, nói văng nước miếng tung tóe thế kia, trong đó chỉ có hai tư tưởng mà thôi.” Ca Đồn nói: “Một là người rất mạnh, cực cực cực kỳ mạnh, hai là chúng ta rất kém cỏi, phi thường phi thường kém cỏi. Nếu như không có người, chúng ta nói không chừng sẽ phải xuất hiện thương vong.”

“Ta nói không đúng sao?” Lôi Mông nói.

“Người nói rất đúng, chỉ cần người có thể im lặng, chúng ta liền thừa nhận người là võ sĩ cường đại trong nhóm chúng ta, được chưa?” Ca Đồn nói.

Địch Áo vào lúc này đã hóa thành một con mèo hoang lặng lẽ tiếp cận con mồi, hẩn bùm miệng cười cười, từ từ tiến lại gần một chiếc xe ngựa, sau đó gõ nhẹ vào cửa khoang, co chân nhảy vào.

Bên trong buồng xe không có một bóng người, Mạc Lâm không biết đi đâu. Địch Áo mỉm cười bí hiểm, hẩn gấp gấp trở về không chỉ là vì Tác Phỉ Á

“Người nào?” Phía trước truyền đến thanh âm Tuyết Ny.

Địch Áo nhảy ra khỏi buồng xe vẫy vẫy tay với Tuyết Ny, Tuyết Ny không nghĩ tới Địch Áo trở về nhanh như vậy, trên mặt lộ vẻ vừa mừng vừa sợ: “Địch Áo, người...”

Cửa một chiếc xe ngựa khác lập tức bị đẩy ra, Tác Phỉ Á từ bên trong ló đầu ra nhìn quanh.

Thân hình Địch Áo bay thẳng lên trời như chim ưng giương cánh, mũi chân điểm nhẹ lên đỉnh xe lao thẳng tới chỗ Tác Phỉ Á, hẩn đang ở trên không trung chợt lộn một vòng đáp xuống trước cửa xe ngựa.

Tác Phỉ Á vội vàng lùi lại nhường lối đi vào, thân hình Địch Áo chợt lóe rồi biến mất ở bên trong buồng xe. Tuyết Ny bất đắc dĩ lắc đầu, nàng biết Địch Áo đi ngăn chặn Võ Tôn Ma Phi nên trong lòng tràn ngập tò mò đối với trận chiến ấy. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc tìm hiểu căn nguyên sự tình, cho dù Địch Áo muốn nói khẳng định không phải nàng là người đầu tiên.

“Địch Áo trở về chưa?” Lôi Mông ở phía trước kêu lên.

“Về rồi.” Tuyết Ny trả lời.

“Có bị thương không?” Lôi Mông lại hỏi.

“Người còn có mặt mũi hời?” Ca Đốn nói.

“Người có ý gì? Ca Đốn...” Lôi Mông tức giận hét lên: “Tại sao hôm nay người luôn nhắm vào ta?”

“Không tại sao cả, chỉ là không ưa người nào đó thích thổi phồng bản thân.” Ca Đốn trả lời: “Ta nói này Lôi Mông. Người là võ sĩ cường đại nhất trong nhóm chúng ta, sau này có chuyện gì sẽ không cần làm phiền Địch Áo, đúng không? Người lợi hại như thế còn sợ một gã Võ Tôn nho nhỏ sao?”

Lôi Mông im lặng không lên tiếng, thật ra tất cả mọi người đều rõ ràng giải quyết phiền toái đơn giản như thế, điểm mấu chốt là nhờ có Địch Áo bất chấp nguy hiểm trì hoãn võ sĩ cường đại nhất của đối phương. Nếu như Ma Phi ở chỗ này, cả đoàn xe đoán chừng đã sớm tan nát rồi.

“Vì sao câm rồi? Người nói chuyện đi, nói a...aaa...!” Ca Đốn trề môi lẩm bẩm.

Ở bên trong buồng xe, Tác Phỉ Á hỏi: “Địch Áo, chàng có bị thương không?”

“Không có chuyện gì!” Địch Áo cười nói.

Tầm mắt Tác Phỉ Á rơi vào vạt áo nám đen, rách nát, mặt mày lập tức tái mét, vội vàng cúi người quan sát cẩn thận.

Nửa cái trường bào của Địch Áo đã bị thiêu hủy rồi, hiện tại hẩn ngồi dưới sàn xe. Tác Phỉ Á quá mức cấp bách lấy tay sờ soạng ngẫu nhiên mò tới chỗ không nên động vào, thân hình bỗng nhiên cứng ngắc lại, sắc mặt từ từ đỏ rực, vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Địch Áo cười thầm trong lòng, hạ giọng xuống thật thấp: “Thật sự không có chuyện gì, nếu không ta cũng không thể trở lại nhanh như vậy.”

“Cái tên Ma Phi kia, chàng đã giết hẩn?” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hỏi, một Cực Hạn võ sĩ đơn đả độc đấu giết chết một vị Võ Tôn, chuyện này vốn không thể nào phát sinh. Nhưng Địch Áo đã sáng tạo quá nhiều kỳ tích rồi, cho nên Tác Phỉ Á tự nhiên suy nghĩ theo phương diện đó.

“Không có, Võ Tôn có lực chiến đấu quá cường đại, nhất là nguyên lực chiến giáp.” Địch Áo nhẹ giọng thở ra: “Làm cho người ta rất đau đầu, ta không tìm ra cơ hội.” Nếu như hẩn cũng có thể thả ra nguyên lực chiến giáp, tên Ma Phi kia đã sớm bị hẩn giết chết rồi. Uy lực Lôi Quang Phong Nhận vô cùng mạnh mẽ, nhưng Ma Phi phản ứng cũng không chậm, nếu muốn Ma Phi không rảnh tránh né chỉ có thể chính diện

tấn công. Hắn phải tiến tới gần Ma Phi trong phạm vi chừng mười thước, sau đó buông thả Phong Nhận, xa hơn nữa thì Ma Phi có thể tránh né dễ dàng, Phong Nhận cũng bị giảm lực sát thương xuống vài phần.

316. Chương 316: Tuyệt Kỹ Của Lôi Mông

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 316: Tuyệt kỹ của Lôi Mông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu như bắn Lôi Quang Phong Nhận ở vị trí cách Ma Phi ba, bốn thước, hắn có thể đỡ nổi không? Thật ra vấn đề này không có bao nhiêu ý nghĩa, bởi vì hắn căn bản không có cách nào tiếp cận, trừ phi hắn có nguyên lực chiến giáp

“Quay về là tốt rồi.” Tác Phi Á khoá chặt cánh tay Dịch Áo, nghiêng đầu dựa vào vai Dịch Áo.

Mấy ngày nay nàng và Dịch Áo ngày càng thân mật, cũng không bài xích làm vài động tác thân mật trước mặt người khác, trong đó Lao Lạp có công lao rất lớn.

Bởi vì Lao Lạp cả ngày quần lấy Dịch Áo không tha, thậm chí thường xuyên ôm ấp áp áp, vì thế dần dần kích thích tư tưởng Tác Phi Á. Nàng là hôn thê Dịch Áo tại sao việc người khác có thể làm mà nàng không thể?

“Đúng rồi, chúng ta phải đổi đường.” Tác Phi Á thấp giọng nói.

“Đổi đường? Đi đâu?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi.

“Ca Đốn nhất định phải đi Lạc Tư Bá tước lĩnh.” Tác Phi Á nói: “Hắn muốn báo thù cho bằng hữu.”

“Bái Tác Tư !” Dịch Áo nhẹ giọng tự nhủ, hắn cơ hồ đã quên tiểu nhân vật ở Thủy Tinh thành rồi, bây giờ nghe Tác Phi Á nhắc nhở mới nhớ tới.

“Theo ý hắn đi, Dịch Áo.” Tác Phi Á nói: “Ta nhìn ra được chuyện này nằm ở trong lòng hắn quá lâu rồi.”

“Yên tâm, ta sẽ không ngăn cản hắn.” Dịch Áo gật đầu.

“Đúng rồi, Dịch Áo, gã quản gia của người cũng không có gì đặc biệt nhỉ, chiến đấu còn chưa bắt đầu nhưng người đã chạy mất dạng.” Tác Phi Á che miệng cười nói.

“Ha hã, không cần phải để ý đến hắn, người kia lúc nào cũng như vậy, luôn luôn xuất quỷ nhập thần.” Dịch Áo đã đoán được Mạc Lâm đi làm cái gì rồi, đơn giản là theo sau bảo vệ hắn cho tốt. Vì thế Dịch Áo tương đối yên lòng, sự thật chứng minh người của Thần Vực quả thật rất quan tâm an nguy của hắn.

Lúc này Lao Lạp mở mắt liếc sang Dịch Áo, vui vẻ xáp tới, an an ổn ổn gục đầu lên trên đùi Dịch Áo, ánh mắt khép lại tiến vào mộng đẹp.

Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ, vậy cũng có thể ngủ? Thủ hộ giả nhất tộc đúng là sinh vật kỳ quái, tiến hóa thì tiến hóa cho rồi, vì sao cứ y như gấu ngủ đông vậy?

Dịch Áo suy nghĩ một lát, đưa tay vào ngực móc ra một khối mảnh vỡ tinh thần cực phẩm đặt vào lòng bàn tay Lao Lạp. Lao Lạp đang ở trong giấc mộng tự nhiên nắm chắc mảnh vỡ tinh thần lại, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Nếu có cái chiếu ‘cực phẩm’ kia thì tốt hơn, Dịch Áo cảm thấy hơi tiếc nuối, chỉ có điều hắn chỉ nghĩ lướt qua mà thôi. Nếu như mang theo cái chiếu kia ra ngoài, sợ rằng dọc đường không cần làm gì cũng có vô số người điên cuồng lao vào cướp đoạt.

“Động tác của các người cũng nhanh nhẹn, thực lực A Mạn Nam tước hẳn là không thấp, ta thấy thủ hạ hẳn ít nhất còn có hai tên Cực Hạn võ sĩ.” Địch Áo nhớ tới chiến trường lúc trước liền cảm thấy tò mò, so sánh qua lại hình như đội hình bên mình kém hơn đối phương.

“Tính cả A Mạn Nam tước tổng cộng là bốn Cực Hạn võ sĩ, làm phiên Ca Đồn và Lôi Mông đó.” Thì ra trước đó đám người Tác Phi Á đã thương lượng tốt đối sách, dưới tình huống Địch Áo dẫn dụ cường giả Võ Tôn của đối phương rời đi. Nếu như bọn họ vẫn không thể giải quyết những người còn lại thì đúng là quá kém rồi. Không phải là bọn họ tự cao tự đại, mà là Ca Đồn và Lôi Mông truyền thừa đều có chỗ đặc thù, một khi tấn thăng lên Cực Hạn võ sĩ sẽ có thể sử dụng bí kỹ đặc thù của gia tộc.

Ưu thế của Địa hệ võ sĩ phải đạt tới giai đoạn Cực Hạn mới có thể hiện ra, Địa hệ võ sĩ đột phá đến giai đoạn này không chỉ có một thủ đoạn công kích đơn điệu nữa. Lôi Mông xông lên đầu tiên hấp dẫn đối phương tấn công, sau đó liền thả ra Lưu Sa. Đây là bí kỹ Lưu Sa thăng cấp một khi giẫm vào rất khó thoát khỏi, A Mạn Nam tước và mấy gã Cực Hạn võ sĩ hiển nhiên không bị Lưu Sa vây khốn nhưng cũng phải hao phí vài giây mới có thể thoát ra. Lợi dụng thời gian này, Ca Đồn có thể thi triển Hỏa Thịnh Yển bao phủ tất cả bọn họ vào trong.

Ngay cả Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông cũng không kiên trì được bao lâu dưới uy lực bí kỹ của gia tộc Ca Đồn, bởi vậy có thể thấy được Hỏa Thịnh Yển cường hãn đến cỡ nào. Thực lực A Mạn Nam tước cũng rất mạnh, liều mạng chấp nhận thương tổn chạy ra khỏi biển lửa, nhưng trúng chiêu Địa Chấn của Lôi Mông. Sau đó ngênh đón hấn chính là Băng Phong của Tuyết Ny, một vị Cực Hạn võ sĩ cao cấp đơn đầu với bất kỳ ai trong đám người Tác Phi Á cũng có thể chiến thắng dễ dàng. Nhưng bị công kích hàng loạt như thế đành phải nhắm mắt xuôi tay chết mà tràn đầy oan khuất.

Mấy gã Cực Hạn võ sĩ khác thấy A Mạn Nam tước tử trận lập tức liều chết vô đến, chỉ có điều bọn họ bị trúng Hỏa Thịnh Yển công kích, ít nhiều gì cũng đã bị thương nên lực chiến đấu giảm xuống trên diện rộng. Tuyết Ny thể hiện năng lực khống chế chiến cục rất tốt, không cho bọn họ có không gian di chuyển, cộng thêm Lôi Mông thả ra tuyệt kỹ gia truyền, Địa Chấn. Đây là một loại bí kỹ cực kỳ đáng sợ, mặt đất chấn động lan tràn ra bốn phương tám hướng kèm theo lực xung kích rất mạnh, nó có thể khiến cho các võ sĩ cùng với nguyên lực tràn trong phạm vi bao phủ bị rối loạn theo trình độ nhất định. Đối thủ có thực lực vượt xa Lôi Mông hiển nhiên chống cự được lực xung kích này, thực lực tương đương Lôi Mông sẽ không có biện pháp buông thả bí kỹ trong một thời gian ngắn.

Kết quả là chiến đấu kết thúc rất nhanh, mấy gã võ sĩ còn lại thấy tình thế không ổn lập tức quay đầu chạy trốn, nhưng đều bị đám người Ca Đồn đuổi theo đánh chết toàn bộ.

Nghe đến đó, Địch Áo nhớ lại nội dung trong Thần Điển, rồi liên tưởng đến Võ Tôn Ma Phi, trong lòng bỗng nhiên cảm thán một trận. Thần Vực dĩ nhiên khổng lồ, những cũng có những vùng đất khác tuyệt vời hơn nữa, người trong thiên hạ tài ba chí sĩ nhiều lắm. Coi như là Thần Vực ở thời kỳ đỉnh phong cũng không thể đối kháng với thiên hạ được.

Nội dung trong Thần Điển có ghi lại Hỏa Thịnh Yển, nhưng chỉ sơ lược vài nét bút, hiển nhiên người ghi chép cũng không hiểu rõ ràng loại bí kỹ này. Còn có Địa Chấn của Lôi Mông và Hỏa Diễm Chấn Động của Võ Tôn Ma Phi, Địch Áo lần đầu tiên thấy được.

Học vạn quyển sách không bằng đi trăm dặm đường, lời người xưa nhất định là có đạo lý

Sắc trời dần sáng nhưng mấy người Địch Áo không có ngừng lại nghỉ ngơi, một bên là lo lắng Ma Phi dẫn người đuổi theo, một bên lại muốn chạy tới trước khi Lặc Tư Bá tước nhận được tin tức, để tránh cho Lặc Tư Bá tước kịp thời phòng bị. Dù sao bây giờ Ma Phi và Lặc Tư có quan hệ đồng minh, lỡ may Ma Phi quay trở lại chỗ Lặc Tư thì sự tình rất khó xử lý.

Đến trưa, phía trước xuất hiện một thôn nhỏ, ống khói trên nóc nhà đang có khói bếp lượn lờ tỏa ra bốn phía. Tinh thần mấy người rung lên, tính ra thì đã lâu rồi bọn họ chưa được dùng thức ăn nóng rồi. Bữa cơm trong tòa thành kia cũng chỉ ăn một bữa rồi chạy đi. Mặc dù thoát nhìn thôn này không lớn, không có khả năng có quán ăn hay lữ điếm, nhưng chỉ cần chịu tổn tiên nhất định có rất nhiều người vui vẻ cung ứng một bữa trưa thịnh soạn cho bọn họ.

Y Toa Bối Nhĩ đi vào một căn nông hộ (nhà nông dân) giao tiếp một phen, sau khi ném ra hai kim tệ, chủ

nhân nhất thời tôn sùng bọn họ như thượng khách, vội vã dọn dẹp gian phòng lớn nhất cho đám người Dịch Áo nghỉ ngơi, rồi hô quát vợ con của mình đi chuẩn bị cơm canh. Ngay cả gà mái trong nhà đang đẻ trứng cũng bị đẻ đầu cắt tiết không thềm nháy mắt một cái. Bộ dạng vô cùng hào sảng, dĩ nhiên nguyên nhân của sự hào sảng này là do hai kim tệ đưa tới, cơ hồ bằng cả nhà thu nhập một năm rồi, một con gà mái tính là gì chứ?

Nữ chủ nhân rất chuyên cần, trong chốc lát đã dọn ra một bàn thức ăn nóng hôi hổi, mặc dù phần lớn lớn là nguyên liệu thôn quê, nhưng ở trong mắt đám người Dịch Áo không khác gì sơn hào hải vị, tất cả đều ăn uống cực kỳ phấn chấn.

Mấy người đang cắn nuốt nhiệt liệt chợt phát hiện rèm cửa chiếc xe ngựa Mạc Lâm bỗng nhiên mở ra, sau đó Mạc Lâm thân nhiên tiêu sái đi xuống, trực tiếp ngồi vào bàn cơm, làm như hần chưa từng rời khỏi xe vậy.

Không phải là hần đã rời đi rồi sao? Đám người Lôi Mông và Ca Đốn hai mặt nhìn nhau, thời điểm mới vừa thấy nhóm võ sĩ A Mạn Nam tước đuổi theo, Lôi Mông còn có hảo tâm cố ý nhắc nhở Mạc Lâm cẩn thận. Kết quả lại làm cho Lôi Mông tức giận không nhỏ, trong xe lại không có một bóng người, thế nhưng mọi người cũng không để ở trong lòng, chỉ cho là Mạc Lâm nhất gan sợ bị liên lụy nên vội vã chạy trốn.

Nhưng bây giờ là xảy ra chuyện gì? Cũng thật là quỷ dị đi, mấy người cảm thấy có điểm không đúng, đêm hôm qua Dịch Áo trở lại lặng lẽ tiếp cận đoàn xe cũng bị Tuyết Ny phát hiện, còn lão gia hỏa này nói biến là biến, nói hiện là hiện. Ở đây có nhiều người như vậy mà không có một người nào có thể phát hiện hành tung của đối phương, quá mức quỷ dị rồi.

Tất cả mọi người đều dời ánh mắt về phía Dịch Áo, ý tứ biểu hiện rất rõ ràng, người nọ là người mang đến, dù sao cũng phải giải thích cho mọi người một câu chứ?

Dịch Áo bất đắc dĩ thở dài một hơi, chuyện này có gì kỳ quái đâu, nếu có người có thể thấy được hành tung Mạc Lâm mới là quái sự đó. Cường giả Thánh cấp muốn che giấu cảm giác mấy Cực Hạng võ sĩ còn không phải dễ dàng như ăn cơm uống nước hay sao?

317. Chương 317: Thù Cũ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 317: Thù cũ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thế nhưng lời như thế không thể nói ra được, bởi vì nói như vậy vấn đề lại còn lớn hơn nữa, tên này là ai? Tại sao đi theo người? Có quan hệ gì với người? Mọi việc phát sinh khẳng định đếm không xuể. Dịch Áo cũng không muốn tự tìm phiền toái cho mình, huống chi trước khi biết được thân phận chân thật của Lôi Mông và Ca Đốn. Dịch Áo không có ý định để cho bọn họ biết chân tướng, việc này không có quan hệ tín nhiệm hay không, mà là vì thân phận Dịch Áo quá nhạy cảm. Hần không muốn mang phiền toái đến cho Ca Đốn và Lôi Mông.

Thấy Dịch Áo không có ý giải thích, mấy người Lôi Mông cũng không hỏi thêm gì nữa, đội viên không thể bức cung đội trưởng mà. Nhưng trong lòng bọn họ mơ hồ cảm thấy thực lực Mạc Lâm có thể vượt xa bản thân mình.

Ngoại trừ Dịch Áo và Lao Lạp đang ngủ gà ngủ gật, tất cả mọi người không hện mà cùng nhau ném ánh mắt khinh bỉ nhìn tới Mạc Lâm. Thời điểm chiến đấu không giúp đỡ, lúc ăn cơm lại vô cùng tích cực, người không biết xấu hổ hả?

Có tràng diện nào mà Mạc Lâm chưa từng thấy, mấy người trẻ tuổi địch ý căn bản không thể nào ảnh hưởng đến tinh thần ăn uống của hắn. Hắn chỉ quan tâm đến một mình Dịch Áo mà thôi, chỉ sợ tất cả những người khác chết sạch cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Cho nên Mạc Lâm ăn rất ngon uống rất thống khoái, thật ra thân là Thần Vực trưởng lão, cho dù Thần Vực xuống dốc Mạc Lâm vẫn được sống trong cảnh ăn ngon mặc đẹp. Nhưng kể từ khi theo Dịch Áo, Mạc Lâm đã cáo biệt với những ngày tháng huy hoàng kia, trở lại với kiếp sống lữ hành đạm bạc như những người trẻ tuổi.

Không phải là Mạc Lâm không chịu khổ được, mà vì lấy địa vị của hắn hoàn toàn không cần thiết đi chịu khổ. Nếu như Dịch Áo không phải là hậu bối duy nhất của Bất Hủ truyền thừa may mắn còn sống sót, Mạc Lâm đã sớm buông tay bắt kẻ rồi.

Bữa trưa này mọi người ăn rất hài lòng, bao gồm cả Mạc Lâm và Dịch Áo. Chỉ có điều không có người nào thêm bất chuyện với Mạc Lâm, mấy người Lôi Mông suy nghĩ rất đơn giản, nếu Dịch Áo không giới thiệu bọn họ với nhau đã nói lên rằng người này không phải phe mình. Về phần tại sao Dịch Áo làm như vậy hẳn là có nguyên nhân riêng, trong cái tiểu đội này có người nào không có bí mật chứ.

Sau khi ăn xong, Y Toa Bối Nhĩ lại cho gia chủ thêm một kim tệ, coi như là phần thưởng. Hành động này khiến cho người trung niên thật thà cảm động đến mức liên tục ngẩng đầu lên trời thở dài, thiếu chút nữa trực tiếp nhào vào đám người Dịch Áo ôm hôn thắm thiết rồi.

Đúng lúc này, ở nơi xa bỗng nhiên vang lên một tràng vỗ ngựa dồn dập, mười mấy gã võ sĩ xông ào ào vào thôn.

Người trung niên sắc mặt đại biến chạy vội ra trước cửa, bỏ kim tệ Y Toa Bối Nhĩ cho vào một cái ***, sau đó đập miệng *** lại cẩn thận.

“Người làm gì vậy?” Dịch Áo tò mò nhìn người trung niên hành động.

“Đại nhân, các người đi nhanh đi.” Người trung niên lo lắng nhìn sang mấy người Dịch Áo: “Đó là Bá tước đại nhân tới thu thuế, lỡ may bị hắn thấy các người hợp nhãn...”

Ánh mắt người trung niên dừng lại trên người các nàng Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ. Mấy người Dịch Áo nhất thời hiểu ra ý tứ đối phương, xem ra gã Bá tước này gây họa không ít cho các nữ tử vùng này, ngay cả nông phu trung thực cũng nghe qua tiếng xấu của hắn.

Dịch Áo rất là khó hiểu, loại chuyện này rất ít khi phát sinh, trong bình dân lãnh địa là nguồn đóng góp thuế má chủ yếu, tình hình không yên ổn thì nông phu lại càng ít. Các quý tộc phải ý thức được nếu không có người trồng trọt thì bọn họ ăn cái gì, mặc cái gì? Vì thế khi đó Đặng Khẳng tình nguyện giao du thân mật với giới bình dân, đám võ sĩ Sơn Đế tập kích thôn dân vô tội cũng là vì nguyên nhân này.

Bất kể ở nơi đâu, dân chúng bình thường mới nguồn lực sản xuất cơ bản nhất, chuyện tình ức hiếp bình dân không phải là không có, nhưng không nhiều lắm. Chỉ cần là người tương đối thông minh sẽ không bao giờ làm ra chuyện hạ lưu như vậy, bọn họ tình nguyện chèn ép thương nhân, tiền lời còn phong phú hơn và ít mang tiếng hơn.

Nhìn bộ dạng người trung niên sợ hãi đến mức này, vừa thấy bóng người đã vội vã giấu kỹ ba kim tệ vào trong hộp. Mấy người Dịch Áo đã có thể tưởng tượng được những người kia tới đây sẽ làm những gì rồi.

Dịch Áo nhìn ra ngoài, hiển nhiên những gã võ sĩ kia đã thấy được mấy chiếc xe ngựa dừng trước cửa, đang chỉ chờ vào trong nhà nói gì đó, hắn không khỏi nhúc nhúc đầu một trận. Hắn không sợ cái tên Bá tước kia, mà vì nơi này là địa bàn của người ta, mà bọn họ cũng chuẩn bị lên đường rời khỏi đây, cũng không thể một đường giết xuyên qua Bá tước lĩnh chứ?

Lúc này Dịch Áo chợt nhớ tới một việc, nói với người trung niên: “Con của Bá tước? Hắn là Nam tước đúng không?” Dịch Áo từng nghe Môn La nhắc tới nơi này hẳn là một người tên là Tác Phổ Nam tước, vì sao đột nhiên biến thành Bá tước rồi? Phi Tể đã chết thì ai gia tăng tước vị cho hắn?

“Đại nhân, đây là chuyện trước kia.” Người trung niên thấy Dịch Áo lại còn có tâm tư tán gẫu với mình, gấp đến độ nói lấp bắp: “Đây là con trai của Lạc Tư Bá tước, Tác Phổ Nam tước đã sớm bị Lạc Tư bắt lại, các

người trốn nhanh đi.”

Địch Áo ngạc nhiên, lát sau nhìn về phía Ca Đồn, đây cũng quá đúng dịp đi? Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh, đang định đi tìm Lạc Tư phiền toái không ngờ hần tự đưa mình tới cửa.

Hai mắt Ca Đồn sáng lên, lập tức gỡ chiến kỳ trên nóc xe xuống, sau đó vỗ vỗ bả vai người trung niên: “Người trở về phòng đi, nơi này không cần người quan tâm. Rồi lại nói, nếu chúng ta trốn đi thì xe ngựa vẫn còn đó, chắc chắn là bọn kia đã nhìn thấy đoàn xe rồi.”

Lôi Mông nhìn qua Ca Đồn, trề môi khinh bỉ: “Người cũng quá thâm độc, không phải là cố tình hãm hại người sao?”

Mấy người Địch Áo đồng thời cười cười, nếu có chiến kỳ Tái Nhân Hầu tước cắm trên nóc xe. Đừng nói là con của Lạc Tư, dù cho chính Lạc Tư Bá tước tự mình đến cũng chưa chắc dám làm gì bọn họ. Ca Đồn làm như vậy là đào cho đối phương một cái hố, dĩ nhiên đối phương có thể lựa chọn không nhảy, nhưng căn cứ theo người trung niên miêu tả thì khả năng này không lớn.

Lúc này mười mấy gã võ sĩ có lẽ đã bàn xong kế hoạch, giục ngựa chạy tới chỗ nhóm Địch Áo. Không qua bao lâu đã đi tới gần đó, từ trên lưng ngựa tung mình nhảy xuống, một người thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu tiên nhìn tới Hỏa Hồng Thú đang nằm trong sân, sau đó kêu ngạo vênh mặt lên trời dẫn đầu đi vào nhà.

“Xe ngựa bên ngoài là của các người?” Người trẻ tuổi quét mắt một vòng, vừa thấy mấy người Tác Phi Á nhất thời hai tròng mắt nóng rực, ngay lập tức thay đổi thái độ nói chuyện: “Các người ở chỗ này lén lút làm gì? Người, mới vừa nãy ẩn nấp làm trò quỷ gì đó?”

Ca Đồn đã sớm cuốn chiến kỳ lại làm bộ như không nghe thấy đối phương. Địch Áo lại cười cười: “Lời này hơi quá đáng rồi, chúng ta tiện đường ngang qua nơi này ăn một bữa cơm, làm gì mà nói lén lút chứ?”

“Đi ngang qua?” Người trẻ tuổi cười lạnh một tiếng: “Con đường này căn bản không phải là thương lộ, nói đi, các người ở chỗ này làm gì?”

“Người nói như thế là không đúng, chúng ta có vấn đề ở chỗ nào chứ? Đường không phải là xây lên để cho người ta đi hay sao?” Địch Áo rất kiên nhẫn đánh một trận khẩu chiến với đối phương, bọn họ dĩ nhiên có thể trực tiếp bắt giữ mấy tên này. Nhưng làm như vậy rất dễ tạo ra phản ứng liên tiếp, muốn chinh hợp tất cả thế lực ở trong Phi Tế công quốc, một đường chém giết không thể giải quyết được vấn đề. Địch Áo không muốn tạo lực cản cho Tái Nhân Hầu tước.

Giết người cũng cần có lý do, nhất là bọn họ muốn giết một vị Bá tước lại càng phải hợp tình hợp lý.

Người trẻ tuổi này xuất hiện vừa đúng lúc tạo cái cớ cho mấy người Địch Áo đối phó Lạc Tư Bá tước. Ám sát là hạ hạ sách, rất có thể tạo thành ảnh hưởng không tốt, ám sát Lạc Tư ngay trong Bá tước lĩnh là chuyện rất khó khăn. Nếu như Mạc Lâm không ra tay căn bản không có khả năng thành công.

“Có hay không thì không phải là vấn đề của người.” Người trẻ tuổi lạnh lùng nói: “Ta là Á Lực Đặc, con của Lạc Tư Bá tước, bây giờ thấy thân phận của các người rất khả nghi, phải theo ta trở về tiếp thu điều tra.”

Lúc này một gã võ sĩ trung niên kéo Á Lực Đặc sang một bên nhỏ giọng nói mấy câu. Sắc mặt Á Lực Đặc nhất thời có chút khó coi, ánh mắt phức tạp nhìn tới mấy người Địch Áo. Nhân lực của hắn không tốt lắm, nhưng thuộc hạ dưới tay hắn vẫn có mấy tên thực lực không tệ đã nhìn thấu đội hình bên Địch Áo mạnh hơn. Á Lực Đặc lần này đi ra ngoài chỉ là muốn tìm vui nên dẫn theo bên cạnh một tên Cực Hạng võ sĩ, rõ ràng không phải là đối thủ của nhóm Địch Áo.

“Bây giờ đã không cần thiết điều tra nữa?” Chết giọng Địch Áo rõ ràng là có ý châm chọc.

Mặt Á Lực Đặc đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Ai nói không cần thiết, các người muốn thông qua nơi này thì phải biết điều một chút.”

Võ sĩ trung niên ở một bên cười khở, nếu như là Bá tước đại nhân ở nơi này, cho dù làm gì cũng không có chuyện. Nhưng vấn đề là người có thực lực như Bá tước đại nhân không? Đã muốn chụp mũ người ta chẳng lẽ còn hy vọng đối phương không phản kháng? Nếu thật sự trên đời có người ngu ngốc như vậy, chỉ sợ cũng không sống nổi đến bây giờ, cũng không thể nào tu luyện thành Cực Hạng võ sĩ.

318. Chương 318: Lao Lạp Tiến Hóa

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 318: Lao Lạp tiến hóa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta nói một lần nữa, các ngươi phải...” Á Lực Đặc còn chưa nói hết đã bị gã võ sĩ trung niên kéo ra ngoài cửa, Á Lực Đặc tức giận gầm thét: “Ngươi kéo ta làm gì? Ta hôm nay đứng ở nơi này, nhìn xem có tên nào dám đụng đến ta?” Gã võ sĩ trung niên liều mạng đẩy Á Lực Đặc lên ngựa, quay đầu lại lúng túng cười nói với mấy người Dịch Áo: “Đều là hiểu lầm, các vị đừng để trong lòng, tâm tình thiếu gia nhà ta hôm nay không tốt lắm.”

“Vậy chúng ta có thể đi?” Dịch Áo cười nói, nếu đã biết trước chuyện tình sẽ có thể phát sinh, xem ra sau này phải nghiên cứu cách nào có thể che dấu nguyên lực dao động. Bằng không bị người ta nhìn ra lai lịch rất khó giả heo ăn thịt cọp.

“Các vị cứ tự nhiên, nếu có cơ hội hãy đến Bá tước lĩnh làm khách, chúng ta nhất định tới tận cửa xin lỗi.” Gã võ sĩ trung niên nói rất chân thành, nhưng mấy người Dịch Áo âm thầm suy nghĩ ở trong lòng, nhà người đem đi mà lừa gạt quỷ, thật sự đến Bá tước lĩnh chúng ta chắc chắn gặp phiền toái không nhỏ.

Không biết gã võ sĩ trung niên nói gì với Á Lực Đặc mà làm cho hắn yên tĩnh lại, chỉ có điều vẫn còn nhìn Dịch Áo tràn đầy địch ý. Hắn là hắn cũng rõ ràng tình cảnh của mình rồi, tình thế người ta mạnh hơn nên hắn bắt buộc phải cúi đầu.

Mấy người Dịch Áo liếc nhau hội ý rồi chậm rãi đi ra cửa, đi tới bên cạnh xe ngựa, Lao Lạp đưa tay ra nắm lấy càng xe nhưng nàng quên mất trong tay đang giữ viên mảnh vỡ tinh thần cực phẩm mà Dịch Áo đưa cho. Ngón tay vừa mới lỏng ra, mảnh vỡ tinh thần liền rơi xuống đất, Lao Lạp định lượm lên nhưng Miêu Tử nhanh hơn nàng một bước, “vụt” một cái từ Lao Lạp trong ngực nhảy ra nuốt mảnh vỡ tinh thần vào trong miệng.

Gã võ sĩ trung niên kìm lòng không đậu bỗng nuốt xuống một ngụm nước miếng. Đó là... mảnh vỡ tinh thần? Miêu Tử rõ ràng là một con yêu thú biến dị, và yêu thú biến dị không thể ăn thủy tinh được.

Dịch Áo nhìn tới ánh mắt tham lam của đám người Á Lực Đặc thì cười thầm trong lòng, trực tiếp trèo lên xe ngựa, quay đầu lại nói với đối phương: “Không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi đó?”

Á Lực Đặc như từ trong mộng tỉnh lại, “à” một tiếng đổi thành khuôn mặt tươi cười nói: “Đi thôi, đi thôi, mới vừa rồi là do ta quá xúc động, các vị bỏ qua cho.”

Mãi cho đến lúc mấy người Dịch Áo rời khỏi thôn, nhóm Á Lực Đặc vẫn còn đứng tại chỗ dùng ánh mắt tiễn đưa đám người Dịch Áo, bộ dạng như lưu luyến không rời vậy.

“Dịch Áo, hình như ánh mắt đám người kia không đúng thì phải?” Ca Đốn đi tới bên cạnh xe ngựa Dịch Áo, mở miệng hỏi.

“Ta biết “ Dịch Áo cười cười: ”Đó là con của Lạc Tư Bá tước, người đó, ta đoán người một lòng dồn hẳn vào chỗ chết đúng không?”

Ca Đốn nhẹ giọng nói: “Ta không dối gạt ngươi, Dịch Áo, ta thiếu Bái Tác Tư rất nhiều rất nhiều. Cho nên bất kể là ai ngăn cản ta, ta cũng không thể nào bỏ qua chuyện này. Cái tên Lạc Tư cách tước nhất định phải chết, ta phải báo thù cho Bái Tác Tư.”

“Ta đâu có nói muốn ngăn cản ngươi?” Dịch Áo cười nói.

Ca Đốn thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức thay đổi đề tài: “Cái tên kia nhìn mà muốn lòi cả con mắt ra ngoài, thế nhưng nói đi nói lại, khi hắn thấy các nàng Tác Phi Á cũng không có thất thố như vậy. Chẳng lẽ mảnh vỡ tinh thần có mị lực lớn hơn cả mỹ nữ?”

“Ca Đồn, người nói cái gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ ở đầu đó chợt hét lên.

“Đâu có gì kỳ quái, đoán chừng hắc muốn giữ một điểm phong độ trước mặt mỹ nữ, không phải người cũng như vậy sao?” Lôi Mông cười cười nhìn về phía Ca Đồn.

“Thúi lắm, ta đã làm gì chứ?” Ca Đồn oán hận nhất là Lôi Mông mặt sát danh dự của hắn, nhất là trước mặt các cô gái.

“Điều này còn hỏi ta? Chẳng lẽ bản thân người không biết?” Lôi Mông kinh ngạc nói: “Hay là người làm chuyện xấu quá nhiều đã không nhớ nổi nữa?”

“Người...” Ca Đồn hận đến ngứa răng, nếu không phải một lát còn có chính sự phải làm, hắn đã sớm lao vào giáo huấn Lôi Mông một bữa.

Ở trong thôn, Á Lực Đặc phân phó đám võ sĩ thủ hạ: “Hai người các người theo dõi bọn hắn từ xa, đừng để bị phát hiện.” Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía võ sĩ trung niên: “Quay về Bá tước lĩnh tìm người sợ rằng không còn đủ thời gian, người có biện pháp gì không?”

“Thiếu gia, chỉ có một con đường thôi, không cần quan tâm bọn hắn quá mức. Ngài yên tâm đi, ta đã cẩn thận quan sát rồi, bọn họ tổng cộng có bốn Cực Hạn võ sĩ, không phải là Ma Phi đại nhân có hai tên tùy tùng đang ở chỗ này sao? Hơn nữa nhóm võ sĩ của Cách Lý là đủ rồi.”

“Vậy thì tốt.” Á Lực Đặc nở nụ cười thỏa mãn, mấy tên nhà quê từ bên ngoài tới lại dám không đặt mình vào trong mắt. Bọn hắn sẽ hối hận rất nhanh thôi, dĩ nhiên là không thể động tới mỹ nữ, hắn còn phải giữ lại từ từ hưởng thụ. Á Lực Đặc vui hoa dập liễu nhiều năm như vậy, tự nhiên nhìn ra được các nàng Tác Phi Á đều còn trong trắng, nghĩ tới đây tim của hắn không khỏi bắt đầu nóng lên.

“Địch Áo, Lao Lạp không ổn rồi.” Tác Phi Á quay đầu lại nói với Địch Áo nói, ngữ khí của nàng có vẻ rất lo lắng.

Địch Áo cả kinh trong lòng, vội vàng lại gần cẩn thận quan sát Lao Lạp, không biết từ lúc nào khuôn mặt Lao Lạp đã đến đỏ bừng một mảnh, mu bàn tay, cổ và thái dương đều nổi gân xanh, thân thể đang run lên nhẹ nhẹ.

Địch Áo chuyển tầm mắt sang Miêu Tử, tình huống của nó không khác gì Lao Lạp, nằm cuộn thành một vòng hai mắt nhắm nghiền. Địch Áo dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy đẩy Miêu Tử mấy cái nhưng không có phản ứng.

Đây là tình huống gì nhỉ? Địch Áo kinh ngạc suy nghĩ một hồi, có nên thỉnh giáo Mạc Lâm hay không?

Khi Địch Áo chuẩn bị nhảy xuống xe ngựa, Tác Phi Á đột nhiên kinh hô: “Địch Áo, nhìn...”

Địch Áo quay đầu lại thì thấy có một làn sương mù như ẩn như hiện bao phủ Lao Lạp và Miêu Tử, từ từ tràn ngập cả buồng xe, gần như thể mà hắn không thể thấy rõ Tác Phi Á.

Ở ngoài thùng xe bỗng nhiên vang lên tiếng gió gào thét, Địch Áo giật giạt chân mày mấy cái, hắn vô cùng nhạy cảm với gió lưu động. Giờ phút này cũng rõ ràng cơn gió lốc chuẩn bị thành hình không phải do hắn tạo ra, mà là Lao Lạp.

Chẳng lẽ Miêu Tử là yêu thú biến dị Phong hệ?

“Địch Áo, người đang làm gì đó?” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Lôi Mông.

“Nhỏ cái họng lại một chút, Địch Áo đang tu luyện.” Ca Đồn thấp giọng quát.

Phía ngoài trở nên an tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió gào thét quanh quẩn trên không trung, Tác Phi Á nhẹ giọng nói: “Địch Áo, nàng...”

“Có là Lao Lạp chuẩn bị hoàn thành tiến hóa lần đầu tiên.” Địch Áo nói.

Phong lực càng ngày càng mãnh liệt, buồng xe không ngừng bị gió thổi lắc lư nghiêng trái ngã phải, bỗng nhiên nổ “ầm” một tiếng, cửa sổ bị làn gió phá nát, thủy tinh nát bấy văng tung tóe ra ngoài, người đánh xe hoảng sợ hét lên vội vàng nhảy xuống đất.

“Không thể ở chỗ này, ta mang nàng đi nơi khác.” Địch Áo nhú mày, đến lúc này gió lốc vẫn đang tích lũy lực lượng từ từ mạnh hơn, sau khi cơn lốc bộc phát toàn diện hẳn là có uy lực cường đại hơn bây giờ rất nhiều.

“Đi đâu?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Đi ra ngoài rồi nói sau, Tác Phỉ Á, nàng chờ ta ở đây.” Nói xong, Địch Áo ôm lấy Lao Lạp, còn lại một tay nắm Miêu Tử kệp ngang hông rồi tung người nhảy xuống xe.

Đoàn xe đã dừng lại, đám người Tuyết Ny, Ca Đồn chạy đến ngoài buồng xe tò mò nhìn vào. Địch Áo quét mắt một vòng, sau đó sải bước chạy về phía một ngọn núi ở xa xa.

Địch Áo càng chạy càng nhanh, luồng không khí chấn động tựa như bị Lao Lạp hấp dẫn, nó cũng di chuyển bám sát phía sau Địch Áo.

Chạy được khoảng bảy, tám phút, Địch Áo vọt tới rừng cây dưới chân núi, tìm một bãi cỏ tương đối sạch sẽ nhẹ nhàng đặt Lao Lạp xuống, rồi để Miêu Tử nằm cạnh Lao Lạp. Sau đó hắn lùi lại yên lặng quan sát.

Luồng gió kỳ quái đã đuổi theo tới nơi, rừng cây cũng bắt đầu lay động theo chiều gió, không khí mỗi lúc một nặng nề hơn từ từ ngưng tụ thành một cơn lốc mạnh mẽ vươn thẳng lên trời cao.

“Tác Phỉ Á, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tuyết Ny hỏi Tác Phỉ Á vừa chui ra khỏi buồng xe.

“Địch Áo nói Lao Lạp sắp sửa hoàn thành tiến hóa lần đầu tiên.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói.

“Không phải chứ?” Lôi Mông trợn mắt lăm lăm: “Lần đầu tiên tiến hóa đã làm ra thanh thể lớn như vậy?”

Từ Thiên Phú võ sĩ tiến giai lên Quang Mang võ sĩ, sau đó từ Quang Mang võ sĩ lên cấp thành Cực Hạn võ sĩ, nhiều nhất chỉ có thể khiến cho nguyên lực dao động trong phạm vi rất nhỏ. Còn Lao Lạp dẫn phát lốc xoáy khổng lồ thể kia đã nằm ngoài thường thức của võ giả. Coi như là Cực Hạn võ sĩ lên cấp Vô Tôn dẫn phát nguyên lực dao động cũng chưa hẳn so được với Lao Lạp.

Thật ra bao gồm cả Địch Áo, không có người nào trong nhóm rõ ràng quá khứ Lao Lạp. Ngay từ khi Miêu Tử vừa ra đời đã được cao tăng Thủ hộ giả cực kỳ coi trọng, bởi vì Miêu Tử có thiên phú vô cùng tốt, còn Lao Lạp cũng có tiềm năng siêu quần bạt tụy. Thế nhưng cây cao thì gió lớn, gió mạnh vẫn thổi bật rễ cổ thụ như thường. Nội bộ Thủ hộ giả không phải hoà hợp êm thấm như bên ngoài nhìn vào, có một vài Thủ hộ giả tìm trăm phương ngàn kế bảo vệ Lao Lạp, đồng thời cũng có Thủ hộ giả tìm mọi cách tiêu diệt Lao Lạp. Bởi vì thiên phú Miêu Tử mạnh hơn cả Băng Xuyên Hùng Vương.

Tranh đấu chấm dứt với kết quả phe thân nhân Lao Lạp thất bại, cũng là lúc Lao Lạp chạy ra khỏi bộ lạc và bị các bộ lạc võ sĩ đuổi giết.

319. Chương 319: Lôi Báo

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 319: Lôi Báo

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên thực tế những Thủ hộ giả khác muốn giết chết Lao Lạp cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, thiên phú Miêu Tử tốt đến mấy thì cũng tới trình độ nhất định. Huống chi tài nguyên các bộ lạc có thể vận dụng không nhiều lắm, không thể nào sử dụng tất cả tài nguyên bồi dưỡng Miêu Tử. Tính toán như thế, nhanh nhất khoảng chừng năm, sáu mươi năm sau Miêu Tử mới có thể tiến hóa lần đầu tiên. Nhưng Lao Lạp cũng già rồi, nàng không có khả năng đợi đến lúc Miêu Tử tiến hóa lần thứ hai.

Chính là do ý thức một số kẻ hẹp hòi đã thay đổi vận mệnh Lao Lạp triệt để. Nàng ở bên cạnh Địch Áo không sợ thiếu cực phẩm mảnh võ tinh thần, chỉ sợ Miêu Tử ăn không vô mà thôi. Hơn nữa Ngõa Tây Lý

đích thân bố trí một trận pháp ngưng tụ nguyên lực trong viện, chỉ qua vài tháng, Miêu Tử đã hấp thu nguyên lực nhiều hơn trước mấy chục lần.

Cơn lốc càng lúc càng mãnh liệt, cả rừng cây cũng bị ép nghiêng ngã tứ phía, thanh âm cành cây gãy vang lên liên tiếp, thế nhưng vị trí phong nhãn (mắt gió, tâm bão) của Lao Lạp lại vô cùng yên lặng.

Từng đạo sương mù màu trắng đục dâng lên, tiếp theo chậm chậm ngưng tụ vào trong biến thành một cái kén cao gần ba thước tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Vỏ kén càng lúc càng dày, mặt ngoài trơn nhẵn bóng loáng, cơn lốc xoay chung quanh đó mỗi lúc một cuồng bạo, lát sau biến thành tối đen găm thét chấn động nhói cả tai.

Địch Áo lẳng lặng đứng cách xa hơn mười thước, kinh phong mãnh liệt không thể nào tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, chuyện này làm cho người ta sinh ra ảo giác tựa hồ Địch Áo đã biến thành hư vô, một bóng người không hề chân thật.

Qua chừng nửa canh giờ, cơn lốc đột nhiên dừng lại, ngay sau đó vỏ kén nổ vang điếc tai, bạch quang chói mắt tỏa ra chung quanh. Ngay cả Địch Áo cũng không thể mở mắt ra được.

Cơn lốc lan tràn ra bốn phía cuốn theo khói bụi bốc lên tận trời, cát sỏi cùng đá vụn, cành cây bị quét bay sạch sẽ.

Đoàn xe ở nơi xa cũng bị kinh thổi trúng ngã trái ngã phải, đám người Lôi Mông, Ca Đồn xuất thủ mới miễn cưỡng ổn định xe ngựa.

Sau khi Địch Áo mở mắt ra liền thấy Lao Lạp ngơ ngác đứng cách đó không xa, hiển nhiên nàng vẫn không rõ ràng đã phát sinh chuyện gì.

Y phục trên người Lao Lạp đã bị thủng lỗ chỗ rồi, đầu cũng rối bù như tổ quạ. Nàng khẽ nâng hai tay ra trước mặt ngẫm nhìn chốc lát, sau đó nắm chặt quả đấm đột ngột tung quyền.

“Vụt vụt vụt !”

Quả đấm Lao Lạp hóa thành một mảnh tàn ảnh, tiếng xé gió rít lên chói tai, đây là hiệu ứng khi lực lượng phá vỡ cực hạn nhất định mới có thể sinh ra.

Sau một lát Lao Lạp thân bỗng dừng nhảy tới trước vùng chân đá xoáy vài cái.

Lại tới nữa, Địch Áo cúi đầu trong lòng cười khổ không dứt, quần của Lao Lạp đã rách mướp tàn tạ cả rồi, ngay cả nội y bên trong cũng không còn nguyên vẹn. Mỗi một động tác ít nhiều gì cũng lộ ra một ít cảnh xuân, hắn cũng là nam nhân, tránh không được sinh ra vọng động, chỉ có điều hắn không chế bản thân tốt hơn đại đa số những người khác mà thôi.

“Nàng là con gái của ta, nàng là con gái của ta !”

Địch Áo âm thầm mặc niệm trong lòng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người cuốn theo trận gió thơm lao thẳng vào trong lòng ngực hắn.

Không tốt. Địch Áo vội vàng lại bắt đầu niệm lên chú ngữ, mà hoàn Thành Tiên hóa sau Lao Lạp vẫn cái gì cũng đều không hiểu” nàng cái quả đấm của mình đưa đến Địch Áo trước mắt, đặc ý lắc lắc, sau đó liền ôm Địch Áo cổ, dấn dộn nở nụ cười.

Lao Lạp rất cao, cao không kém Địch Áo bao nhiêu, khuôn mặt hai người tự nhiên xấp lại gần nhau. Ánh mắt Địch Áo xuất hiện một tia hoảng hốt, trong ký ức của hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy được nụ cười nào trong sáng thuần khiết như thế.

Lao Lạp đột nhiên nhếch chân lên hôn nhẹ vào mặt Địch Áo, thật ra nàng căn bản không hiểu nhân tình thế sự, cũng không biết nụ hôn đại biểu cho cái gì. Nàng chưa từng trải qua thế tục nên linh hồn tinh khiết như nước suối nguồn vậy, hôn nhẹ Địch Áo chỉ là muốn biểu đạt nàng cao hứng mà thôi, còn có một chút đặc ý, bởi vì nàng đã lợi hại hơn trước kia.

“Ngao ô ~!”

Một tiếng gầm thét cắt ngang Dịch Áo suy nghĩ, từ trong hoang mang tỉnh lại. Ánh mắt Dịch Áo từ từ trở lại một màu trong suốt, sau đó tự nhiên ôm eo Lao Lạp nghiêng đầu nhìn lại.

Miêu Tử biến hóa nhiều hơn Lao Lạp, hình thể lớn hơn trước kia mấy lần, cái đuôi ở phía sau không ngừng lắc lư, kích cỡ quả chùy gai ở cuối đuôi còn to hơn quả đấm của Lôi Mông, thỉnh thoảng lóe ra hàn quang khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

Thế nhưng chuyện đáng kinh hãi nhất là hai bên thân thể Miêu Tử lại mọc ra một đôi cánh màu xanh nhạt.

Miêu Tử chậm rãi đi tới chỗ Dịch Áo và Lao Lạp, hiện tại nó đã không còn bộ dạng như mèo nữa, mà là một con Thiểm Báo đang ở trong thời kỳ trưởng thành.

Mới đi được vài bước, Miêu Tử phát hiện bên người có hai cái cánh kỳ lạ, có lẽ do vướng víu nên dừng lại cố gắng quay đầu quan sát thứ không hiểu được kia.

Sau đó Miêu Tử dùng đuôi trùy đập nhẹ vào quang đực, cặp cánh kia dĩ nhiên là thực chất tồn tại, hoàn toàn là bằng xương bằng thịt.

Miêu Tử vẫn không thể hiểu được đó là thứ gì nên hơi tức giận, hé miệng cắn xuống. Thế nhưng đôi cánh sinh trưởng ở trên người nó, mặc cho nó cố gắng thế nào cũng không thể cắn tới. Sau đó Miêu Tử liều mạng lặn lội trên mặt đất, miệng không ngừng gầm gừ giận dữ.

Lao Lạp nhìn sang Dịch Áo, cả hai cũng bị hành động ngây thơ của Miêu Tử chọc cười.

Dịch Áo nhẹ nhàng buông eo Lao Lạp ra, sau đó cúi trường bào choàng lên trên người Lao Lạp.

Lao Lạp rất hưởng thụ cảm giác được Dịch Áo chiếu cố, nằng cứ mỉm cười không ngừng.

Đúng lúc này Miêu Tử bỗng nhiên mở rộng hai cánh bay qua đỉnh đầu bọn họ, từ từ di chuyển ra xa. Trong chốc lát đã bay nghiêng bay ngửa đâm đầu xuống đất.

Miêu Tử không hề sợ đau, nó lập tức bò dậy thử giương động hai cánh, sau đó lại mở rộng hai cánh bay lên trời.

Thế nhưng nó cũng chỉ kiên trì nhiều hơn vài giây, sau đó lại rớt thẳng xuống đất, hiển nhiên nó còn chưa biết cách sử dụng hai cánh.

Thấy cuồng phong dữ dội đã dừng lại, đám người Tác Phi Á liền chạy tới xem xét tình hình, vừa nhìn thấy Miêu Tử tiến hóa, tất cả đều trợn mắt ngó chừng Miêu Tử dọa cho nó sợ hết hồn, vội vàng trong vào ngực Lao Lạp. Đoán chừng Miêu Tử còn tưởng rằng Lao Lạp có thể ôm nó như trước kia, mà Lao Lạp cũng quên mất Miêu Tử đã biến hóa lớn hơn, theo thói quen vươn tay ra đón lấy, sau đó là một tiếng ‘bịch’, Lao Lạp không dùng đủ sức lực nên thối lui một bước ngã ngồi xuống đất.

Tốc độ Miêu Tử nhanh hơn trước kia rất nhiều, đôi cánh sau lưng cũng có tác dụng nhất định. Dịch Áo ở một bên âm thầm gật đầu, xem ra sau khi Lao Lạp tiến hóa thì cường độ thân thể được đề cao rất lớn, kết quả như thế làm cho hắn tương đối hài lòng.

Lúc này Miêu Tử ý thức được thân thể của mình to lớn hơn trước rồi, bộ dạng ủy khuất dùng trảo cào cào mặt đất bên cạnh Lao Lạp, từ từ di chuyển xoay quanh Lao Lạp làm ra vẻ không cam lòng.

“Đây... đây là con mèo? Nhìn thế nào cũng không khác gì Thiểm Báo?” Lôi Mông vô cùng kinh ngạc, dựa theo ý nghĩ của hắn tiến hóa chính là trưởng thành thêm một cấp mà thôi, hắn là cùng đạo lý rắn lột da, hắn chưa bao giờ nghe nói qua yêu thú có thể tiến hóa mọc ra cánh.

“Nó vốn không phải là mèo, đây là Lôi Báo.” Mạc Lâm không biết xuất hiện ở bên cạnh bọn họ từ lúc nào, ánh mắt nhìn Miêu Tử rất phức tạp.

Mạc Lâm hành động xuất quỷ nhập thần thì mọi người đã quen rồi, Dịch Áo nhìn về phía Mạc Lâm hỏi dò: “Lôi Báo là loài gì? Rất lợi hại?”

“Đây không phải là vấn đề có lợi hại hay không.” Mạc Lâm thở dài, cảm thấy đám người Dịch Áo rõ ràng là đang phung phí của trời: “Số lượng Lôi Báo quá hiếm, thuộc về giống loài trong truyền thuyết rồi. Ta cũng

chỉ đọc qua trong sách mà thôi, nghe nói sau thời Đại Tài Biến từng xuất hiện một con Lôi Báo Vương, lúc ấy nhân loại tổn thất rất nhiều cường giả mới có thể giết chết nó.”

Địch Áo rất kinh ngạc, có thể được Mạc Lâm gọi là cường giả sợ rằng cũng phải là cấp bậc Vô Tôn. Theo lý thuyết yêu thú tiến hóa lên mức nào cũng không thể so sánh trí tuệ với nhân loại, chúng nó luôn luôn rơi vào thế hạ phong khi chiến đấu với con người cũng là vì thế.

Hơn nữa cường giả thời xưa không thể ngu ngốc xông lên liều mạng với Thiểm Báo Vương, hẳn là phải có kế sách chu toàn, trong đầu Địch Áo lướt qua một lượt hình ảnh đám cường giả trước kia vây công Thiểm Báo vương, dùng đủ loại biện pháp nhưng vẫn bị con yêu thú này giết chết rất nhiều người. Tính toán theo chiều hướng này thì thực lực Lôi Báo Vương cường đại vượt ra khỏi sự tưởng tượng của mọi người?

“Ta từng gặp qua Băng Xuyên Hùng Vương, quả thật là rất đáng sợ.”

“Băng Xuyên Hùng Vương? Người là nói ma thú của Phù Y sao?” Mạc Lâm cười cười: “So sánh với Lôi Báo Vương, chữ Vương cuối cùng của danh hiệu Băng Xuyên Hùng Vương có thể tính lực rất. Nó chỉ là một con gấu mà thôi.”

Điều này cũng quá khoa trương đi? Đám người Tác Phỉ Á nghe hiểu hàm nghĩa trong lời Mạc Lâm nói, bọn họ đều không thể nào tin nổi. Thủ hạ Tái Nhân Hầu tước chính là một vị Vô Tôn cũng bị Băng Xuyên Hùng Vương đập cái gân chết, đó là vì hắn là Địa hệ võ sĩ. Nếu đổi thành Tái Nhân Hầu tước chống đỡ sợ rằng toàn thân không còn một khúc xương nào đầy đủ, nhưng nghe ý tứ Mạc Lâm thì một tồn tại khủng bố như vậy còn không bằng cái móng chân của Lôi Báo Vương?

Mạc Lâm liếc sang mấy người Tác Phỉ Á, cười cười nói: “Dĩ nhiên Lôi Báo Vương là một trường hợp đặc biệt, kỹ năng thiên phú của nó quá mức cường đại, từ xưa đến nay chỉ có một con yêu thú này có thể thả ra Chân Không kết giới. Đây chính là kỹ năng còn đáng sợ hơn cả lĩnh vực, về phần con tiểu Lôi Báo này có thể trưởng thành tới trình độ nào thì rất khó nói. Thế nhưng có thể xác định là phải cường đại hơn yêu thú bình thường rất nhiều.”

Chân Không kết giới? Tất cả mọi người bao gồm cả Địch Áo ở đều hết chỗ nói rồi, bí kỹ dành riêng cho Thần Vũ Giả mà yêu thú lại có thể buông thả? Điều này hiển nhiên là cực kỳ đặc thù rồi, cường giả Thánh cấp bình thường chỉ cần bị Chân Không kết giới khóa lại căn bản chỉ có một con đường tử vong. Ánh mắt mọi người nhìn về phía Miêu Tử nhất thời nóng rực, bọn họ cũng không hy vọng xa vời Miêu Tử có thể trưởng thành đến trình độ nghịch thiên kia, chỉ cần có thể xấp xỉ với Băng Xuyên Hùng Vương là bọn họ mãn nguyện rồi.

“Địch Áo, người đã nhặt được bảo khối rồi.” Ca Đồn hâm mộ nói với Địch Áo, hắn vừa liếc Miêu Tử vừa nhìn lại Hỏa Hồng Thú của mình, hoàn toàn không thể so sánh nha! Nhớ tới bộ dạng bản thân lúc ấy ôm Hỏa Hồng Thú mừng rỡ như điên, Ca Đồn cũng đỏ mặt dìm cho mình.

“Đó là Lao Lạp, không phải là của ta.” Địch Áo mỉm cười lắc đầu, chậm rãi đi về xe ngựa, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ phải xung đột với Á Lực Đặc, đúng lúc có thể kiểm nghiệm lực chiến đấu của Miêu Tử rồi.

Mạc Lâm đứng tại chỗ, cau mày nói: “Địch Áo, ta nói nhiều như vậy mà người vẫn muốn đi Sư Tâm đế quốc?”

“Tại sao?” Địch Áo nghi hoặc nhìn sang Mạc Lâm.

“Không phải chỉ có một mình ta có thể nhận ra Lôi Báo, loại yêu thú này rất trân quý, ta không động tâm là bởi vì người. Nhưng người có thể bảo đảm tất cả mọi người không động tâm sao?”

Địch Áo lâm vào trầm mặc, Mạc Lâm nói không sai, Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn đã có thể khiến cho Lộ Dịch Sĩ Bá tước nổi lên tâm tư cướp đoạt, Lôi Báo là yêu thú vô cùng thừa thớt hiển nhiên có lực hấp dẫn cao hơn Hỏa Hồng Thú nhiều.

“Miêu Tử là thú thủ hộ của Lao Lạp, người khác không thể tranh giành được.” Tác Phỉ Á nói.

“Ta dĩ nhiên biết nàng là người của Thủ hộ giả nhất tộc.” Mạc Lâm thần nhiên nói: “Tranh giành thú thủ hộ làm gì? Chỉ cần khống chế tiểu cô nương này là có thể khống chế con yêu thú, đúng không?”

“Ồ trong Sư Tâm trong đế quốc không thể nào xuất hiện chuyện như vậy” Lôi Mông bỗng nhiên mở miệng, trên mặt mơ hồ xuất hiện vài tia giận dữ.

“Người cho rằng người là ai? Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cũng bị người điều khiển sao?” Mạc Lâm cười nhạt, hắn chỉ tương đối khách khí với Dịch Áo và Tác Phỉ Á mà thôi. Còn đối với những người khác thì không có thái độ tốt như vậy.

Lôi Mông trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: “Ta nói lại lần nữa, ở trong Sư Tâm đế quốc không bao giờ xuất hiện chuyện như vậy, cho dù là bây giờ hay là sau này.”

Mạc Lâm nheo mắt lại, một khắc kia hắn phảng phất như thấy được một thân ảnh từ trên người Lôi Mông, lại liên tưởng đến tin tức từ Sư Tâm đế quốc truyền về. Trong lòng Mạc Lâm bỗng nhiên vừa động, ánh mắt cũng sắc bén hẳn lên ngó chừng Lôi Mông không tha, tựa hồ muốn thấy được cái gì đó ở trên mặt Lôi Mông.

“Người nhìn ta làm gì?” Lôi Mông trợn mắt nhìn lại không hề yếu thế: “Người không tin cũng không sao, chỉ cần Dịch Áo tin tưởng là được rồi.”

Tâm Dịch Áo nhất thời căng thẳng cảnh giác nhìn sang Mạc Lâm, Lôi Mông hơi vô lễ rồi. Mạc Lâm dù sao cũng là một vị Thánh giả, nếu quả thật trở mặt thì nơi này không ai có thể ngăn cản hắn, lúc này Dịch Áo đã bắt đầu hối hận tại sao không nói sớm cho bọn hắn biết thân phận Mạc Lâm.

Nhưng Dịch Áo lại cảm thấy ngoài ý muốn chính là Mạc Lâm không hề giận dữ, ngược lại còn cười cười làm như không thèm để ý tới Lôi Mông.

“Dịch Áo, ta cảm thấy Mạc Lâm nói không sai, quả thật là nguy hiểm có thể phát sinh.” Tác Phỉ Á lo lắng nói.

“Tác Phỉ Á, người không tin ta?” Lôi Mông không tin tưởng nhìn sang Tác Phỉ Á.

“Không, ta tự nhiên là tin tưởng người, chỉ có điều chúng ta còn phải đi ngang qua Thiên Không thành, nếu quả thật xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.” Tác Phỉ Á không tiếp tục nói nữa.

Cho nên ánh mắt của mọi người đều rơi vào người Ca Đốn.

“Trời đất, Lôi Mông cũng dám cam đoan, ta có gì không dám chứ?” Ca Đốn ngẩng cao đầu bảo đảm.

“Ca Đốn, đây cũng không phải là lúc tranh khí, người thật sự có thể bảo đảm?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi lại lần nữa.

“Tại sao Lôi Mông một câu là các người liền tin tưởng, đến phiên ta thì phải hỏi qua hỏi lại chứ?” Ca Đốn lộ ra thần sắc bất mãn: “Không phải là một con Lôi Báo thôi sao, Thiên Không Thành còn không có nghèo như vậy.”

“Đương nhiên là bởi vì danh dự của ca tốt hơn người.” Lôi Mông lập tức giơ ra bộ dạng đắc ý nói.

Đám người Y Toa Bối Nhĩ đều bật cười, hai người này đúng là trời sinh đối địch, từ trước tới giờ chưa từng bỏ qua cơ hội đả kích đối phương.

“Người có danh dự cái rắm á!” Ca Đốn đã sắp sửa lên cơn rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng cãi nhau nữa, cứ làm theo kế hoạch là được rồi.” Dịch Áo vội vàng kéo Ca Đốn đi ra ngoài.

Dịch Áo không phải là ngu ngốc, từ trong lời nói Ca Đốn và Lôi Mông rất dễ dàng phân tích ra thế lực sau lưng hai người này nhất định không nhỏ, ít nhất phải lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều lần. Nếu không bọn họ sẽ không dám vỗ ngực bảo đảm như thế, Dịch Áo tin tưởng bọn họ không thể chỉ vì mặt mũi mà làm hại bằng hữu của mình.

Mấy người Y Toa Bối Nhĩ ở phía sau liếc nhau một cái, tất cả đồng thời cười cười hiểu ý, hiển nhiên các nàng cũng cho ra kết luận giống như Dịch Áo.

Mạc Lâm thờ dãi nhìn qua bóng lưng của mấy người trẻ tuổi. Bất Hủ Vương truyền thừa quả nhiên không thể dùng ánh mắt bình thường để nhận xét, nếu như suy đoán của hắn chính xác, Thần Vực có lẽ thật sự

có hi vọng thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, Mạc Lâm bỗng nhiên sinh ra kỳ vọng, không biết Dịch Áo còn có thể mang đến cho mình vui mừng gì nữa đây.

Dịch Áo gặp gỡ đủ để cho tuyệt đại đa số người trên thế gian phải ngược lên hâm mộ, tiện tay giết người là gặp được Ngõa Tây Lý, có thể lấy một vị Thánh giả làm thầy. Tùy tiện nhặt được tiểu cô nương ở vùng hoang dã, sủng vật của cô bé biến hóa nhanh chóng trở thành Lôi Báo trong truyền thuyết, mà bối cảnh bằng hữu bên cạnh hẳn tựa hồ một tên còn cường đại hơn một tên, làm như tất cả chuyện tốt đều vây quanh Dịch Áo vậy, chuyện này cần phải có vận khí đến mức nào chứ?

Thế nhưng không ai có thể phủ nhận vận khí cũng là một loại thực lực.

Mấy người Dịch Áo tiếp tục đi về hướng nam, sau khi Miêu Tử tiến hóa trong xe có vẻ hơi chật chội, đây là chuyện vô kế khả thi. Cho dù Lao Lạp không buồn ngủ cũng kiên quyết quần lấy Dịch Áo, Miêu Tử tự nhiên không rời khỏi Lao Lạp, còn Tác Phi Á là hôn thê Dịch Áo, hiển nhiên không có đạo lý nhường vị trí lại cho người khác. Cho nên mặc dù chật chội nhưng mọi người vẫn cố gắng kiên trì, cũng may bây giờ khí trời tương đối thoải mái, không đến nỗi nóng bức khó chịu.

Sau khi đoàn người Dịch Áo rời đi, Á Lực Đặc không ngừng thúc ngựa chạy về phủ của mình, nơi đó là trụ sở Tác Phổ Nam tước đã bị hắc chiếm đoạt. Thật ra Ma Phi rất chán ghét Á Lực Đặc nhưng nhìn trên mặt mũi Lạc Tư Bá tước, hẳn vẫn phân công hai thủ hạ chịu trách nhiệm bảo vệ Á Lực Đặc. Làm như vậy thì lực lượng trên tay Ma Phi sẽ bị phân tán nhưng không thể nào làm khác được. Bởi vì nhìn từ ngoài mặt Ma Phi coi như là khách của Lạc Tư, thực lực khách nhân quá cường đại khó tránh khỏi chủ nhân sinh ra cảm giác bất an, tình hình chính trị bên trong Công quốc đang không tốt lắm. Vào lúc này Ma Phi không muốn làm cho Lạc Tư hiểu lầm.

Á Lực Đặc tìm tới thủ hạ Ma Phi đàm luận vài câu, hai gã Cực Hạn võ sĩ này không thêm suy nghĩ gì đã đồng ý xuất thủ. Bọn họ không có hứng thú đối với mỹ nữ, cũng không muốn tranh đoạt với Á Lực Đặc, nhưng mảnh võ tinh thần nhất định phải thu vào tay. Căn cứ Á Lực Đặc miêu tả trong tay những tên nhà quê kia không chỉ có một khối mảnh võ tinh thần, như vậy mà không động thủ cướp đoạt thì quả thực là phí của trời cho rồi.

Đi hai ngày trên đường lớn bên ngoài vẫn gió yên sóng lặng, đột tập kích mà đám người Dịch Áo dự liệu vẫn không có xuất hiện. Những người khác còn dễ nói, Ca Đốn bắt đầu lộ vẻ phiền não bất an, bởi vì hẳn một lòng báo thù cho Bái Tác Tư, nếu như Lạc Tư Bá tước không để lại nhược điểm, bọn họ trực tiếp đánh vào sẽ dẫn phát rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Trên đại lục có luôn có phương pháp vận hành của riêng mình, cho dù có được lực lượng áp đảo, đôi khi vẫn phải có giữ lại vài phần cổ kị, không thể chủ quan quá mức được.

Nói trắng ra là bất kể người làm chuyện gì cũng phải tìm cho bằng được một lý do, hoặc có thể nói là lấy cớ.

Mạnh như Quân Đồ Minh cũng phải suy nghĩ đến vấn đề danh nghĩa, nếu như không để thứ gì vào mắt, tự do vận dụng lực lượng của không hề kiêng sợ rất có thể làm cho chúng bạn xa lánh, thậm chí trở thành công địch của toàn bộ đại lục.

320. Chương 320: Dã Tính Khó Trừ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 320: Dã tính khó trừ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nói thí dụ như lúc ban đầu Cơ Tư Nam tước của Sắc Vi Hoa gia tộc suất lĩnh võ sĩ tiên công Đường Ân Nam tước lĩnh, lấy danh nghĩa tru diệt Tác Phi Á thực ra là một đường chiếm đoạt luôn Đường Ân Nam tước lĩnh. Nói thí dụ như Lộ Dịch Sĩ Bá tước đi tới địa bàn Đường Ân cố gắng yêu cầu Hỏa Hồng Thú với

danh nghĩa báo thù, nếu như lúc ấy Đường Ân không có đủ lực lượng đối kháng thì tội danh này sẽ lập tức được chứng thực, Lộ Dịch Sĩ sẽ không để cho Tác Phỉ Á có cơ hội giải thích.

Nếu như Lộ Dịch Sĩ không có lý do gì mà yêu cầu Đường Ân Nam tước lập tức giao nộp Hỏa Hồng Thú, cự tuyệt đàm phán và san phẳng Đường Ân Nam tước lĩnh thành bình địa. Cái ghế Bá tước của hắn coi như là chấm dứt, cho dù Tái Nhân Hầu tước không ra mặt can thiệp, những Nam tước khác ở trong Bá tước lĩnh cũng sẽ nổi dậy phản kháng, hôm nay người có thể vô duyên vô cớ công kích Đường Ân Nam tước, ngày mai tự nhiên sẽ bắt đầu công kích bọn họ. Dù sao bọn họ đều là quý tộc được giáo dục toàn diện, đạo lý đơn giản như môi hở răng lạnh vẫn phải biết.

Dọc theo con đường này, bọn họ đã giết chết A Mạn Nam tước, sau đó trực tiếp đi về phía Bá tước lĩnh, không thể tiếp tục duyên vô cớ giết chết Lạc Tư Bá tước, làm thế sẽ lập tức dẫn phát một trường phong ba bão táp, tạo thành chướng ngại khi Tái Nhân Hầu tước hòa tiếp thu Đại công lĩnh. Cho dù các lĩnh chủ không dám phản kháng, nhưng chỉ cần bọn họ mang theo toàn bộ tư binh rút lui trốn vào Hắc Sơn công quốc cũng sẽ khiến cho Phỉ Tế công quốc biến thành một mảnh rối loạn không thể xử lý rồi.

Dù cho lãnh chủ có thực lực mạnh đến mức nào đi nữa vẫn phải có các quý tộc hiệp trợ quản lý lãnh địa của mình, mặc kệ phẩm hạnh đám quý tộc đó như thế nào. Dù sao bọn họ vẫn là người giữ gìn luật pháp trên danh nghĩa, và cũng là người chấp hành luật lệ do bề trên đưa ra. Không thể nào dễ dàng tin người, thậm chí có thể nói tâm mỗi người đều ẩn giấu một con dã thú, một khi hoàn toàn mất đi ước thúc, một nhóm võ sĩ cấp thấp sẽ có thể gây họa cho vô số bình dân. Kết quả chính là cường đạo nổi dậy như ong vỡ tổ, vô số bình dân yếu nhược, không có lực lượng phản kháng sẽ sống trong địa ngục không có hồi kết.

Mặc dù Ca Đồn luôn miệng nói đừng có ai ngăn trở hắn báo thù, nhưng hắn cũng không phải là người lỗ mãng, hắn vẫn hiểu được bữa bãi vọng động sẽ có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng.

Vào giữa trưa một ngày nọ, đoàn xe dừng lại trước một gian lữ điểm đơn sơ, lữ điểm dựng trên vùng hoang dã, trước không có thôn, sau không có lán giềng. Xem ra là chuẩn bị cho khách hành thương lỡ đường nghỉ chân, lữ điểm do từng mảnh gỗ ván nhỏ ghép lại mà thành, dĩ nhiên là vừa ăn vừa có thể tự do ngắm cảnh rồi. Hiện tại là giữa thum, đoán chừng tới mùa đông sẽ không có người nào nguyện ý nghỉ ngơi ở chỗ này.

Một góc khác của lữ điểm khác cũng có hai cỗ xe ngựa bình thường, trong phòng ăn đơn sơ đã có bảy, tám võ sĩ đang buồn bực vui đầu nhai nhai nuốt nuốt. Phần lớn nhuyển giáp trên người bọn họ làm từ da thú, tựa hồ là võ sĩ cùng một phe. Đám người Dịch Áo trước sau đi vào vừa vặn lấp đầy phòng ăn.

Sau khi ngồi xuống đám người Dịch Áo mặt mày nháy mắt lẫn nhau, Ca Đồn lộ ra vẻ nôn nóng bất an thường ngày, giữa hàng lông mày giãn ra tỏ vẻ vui mừng. Mặc dù song phương không có thử dò xét lẫn nhau, nhưng bọn hắn biết nhóm võ sĩ này tới đây là vì mình.

Đồ đạc trong lữ điểm rất cũ kỹ, cũng có vài món ăn thôn quê, thức ăn vừa được bung lên thì Lao Lạp là người thứ nhất xung phong ra trận. Nàng đưa tay nắm lấy con thỏ nướng trước mặt, Dịch Áo lập tức vươn tay ra khế vỗ trên mu bàn tay Lao Lạp một cái.

Lao Lạp biết tại sao mình bị đánh, Dịch Áo và Tác Phỉ Á đã dạy nàng chuyện này rất nhiều lần, nhưng nàng đã dưỡng thành thói quen khó thể tiêu trừ trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cần thấy đồ ăn ngon là nàng sẽ trở lại nguyên trạng.

Lao Lạp không cam lòng rút tay về, sau đó nhe răng cười khúc khích nhìn về phía Dịch Áo.

Dịch Áo cầm lấy dao ăn và cái nĩa cắt một cái chân thỏ, sau đó kéo một đường xuống dưới róc ra một miếng thịt đặt vào trong mâm Lao Lạp.

Nói thật, mỗi lần thấy nụ cười của Lao Lạp, Dịch Áo sẽ không đành lòng ước thúc Lao Lạp điều gì nữa. Nhưng không thể cứ để nàng tùy tiện như vậy, không qua bao lâu Tác Phỉ Á sẽ có thể trở thành Đại công tước, sau này sẽ có rất nhiều lần đi dự yến hội, chẳng lẽ mỗi một lần đi đều để Lao Lạp ở nhà? Hề Lao Lạp bị bỏ quên là nàng sẽ khổ sở, bất an, Dịch Áo không đành lòng nhìn thấy cảnh đó.

Bọn họ có thể hiểu cho Lao Lạp, nhưng còn những người khác? Có thể ngay mặt bọn họ sẽ không nói gì, sau lưng nhất định sẽ cố động giữu cột Lao Lạp. Còn Lao Lạp không hiểu nhân tình thế sự, nội tâm lại rất

nhạy cảm, nàng có thể phân biệt được nụ cười thiện ý và nụ cười ác ý. Một khi những người chung quanh dùng ánh mắt giễu cợt ngó chừng nàng, nàng sẽ cảm thấy khấn trương và thương tâm.

Bây giờ ước thúc là vì tốt cho tương lai Lao Lạp.

Sau khi Dịch Áo cắt đầy nửa đĩa thịt thỏ, hắn lại cầm dao ăn và cái nĩa lên đưa cho Lao Lạp, chuẩn bị dạy Lao Lạp sử dụng bộ đồ ăn.

Thế mà Lao Lạp bưng cái khay lên, miệng mở ra thật to quét ngang một vòng quanh cái đĩa, hơn phân nửa thịt thỏ trong đó đã bị nàng hút vào trong miệng, sau đó nàng dùng sức nhai nuốt, trên mặt tràn đầy tia sáng hạnh phúc.

Dịch Áo cầm dao ăn và cái nĩa dừng tại trên không trung, sau đó thở dài lắc đầu đặt bộ đồ ăn lên trên bàn, quên đi, từ từ tính tiếp vậy.

“Để ta, ta tới dạy nàng.” Tác Phỉ Á cười nói, sau đó liếc sang Dịch Áo: “Đàn ông các ngươi aa.a, không bao giờ đủ kiên nhẫn cả.”

“Tốt, nàng tới.” Dịch Áo búng nhẹ ngón tay, dao ăn và cái nĩa lướt trên mặt bàn rồi dừng lại trước mặt Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á lấy ra một cái khăn ăn, ở trong lữ điếm hoang dã dĩ nhiên không có thứ này, đây là Tác Phỉ Á cố ý mang theo. Sau đó nàng kéo Lao Lạp lại gần, tỉ mỉ lau vết dầu mỡ trên mặt và y phục rồi đặt dao ăn và cái nĩa vào trong tay Lao Lạp.

“Lao Lạp, học theo nè!” Tác Phỉ Á cầm lấy cái đĩa xiên một miếng thịt thỏ, từ từ đặt vào trong miệng.

Lao Lạp chớp chớp mắt nhìn sang Tác Phỉ Á, sau đó dùng cơm bộ đồ ăn bắt chước Tác Phỉ Á xiên thịt thỏ. Nhưng tướng ăn của Lao Lạp rõ ràng là vô duyên, nàng muốn xiên một lần toàn bộ thịt thỏ có trong đĩa, lại không quen sử dụng bộ đồ ăn nên mặc cho nàng cố gắng cỡ nào cũng sẽ có vài miếng thịt rơi xuống đĩa, có ý tứ nhất là nàng nhất định phải ăn sạch một lần, chỉ cần có miếng thịt nào rớt xuống nàng sẽ làm lại từ đầu.

Trải qua vài lần như vậy, rốt cuộc Lao Lạp nhú mào phiền não, đưa mắt liếc liếc sang bên cạnh rồi cúi người há miệng hốt luôn một vòng, cái đĩa lập tức trống trơn.

Lao Lạp đắc ý liếc qua Tác Phỉ Á, ý là cách của người không được, vẫn là ta lợi hại hơn.

Trên thực tế, cách ăn của Lao Lạp là thói quen sinh tồn ở trong vùng hoang dã.

Tuyệt đại đa số dã thú trong thiên nhiên rộng lớn vẫn tận lực duy trì hai phương diện, một là giao phối, hai là ăn uống. Trạng thái trong lúc giao phối và ăn uống là lúc chúng nó yếu ớt nhất, hệ số an toàn cực thấp, một khi gặp thiên địch vậy bất hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Căn cứ chuẩn tắc khôn sống ngu chết, theo dòng thời gian trôi đi lũ dã thú từ từ tiến hóa loại bỏ những kỹ năng không cần thiết, những thứ còn dư lại đều trở thành quy tắc sinh tồn.

Chỉ có nhân loại rời xa thiên nhiên nguy hiểm, sinh sống ở trong hoàn cảnh an nhàn quá lâu dần dần sinh ra biếng nhác, hoặc có thể nói là đã quên mất bản năng.

Lao Lạp còn rất nhỏ, thân thể còn chưa có phát dục hoàn toàn, vì thế hiện tại nàng không biết gì về vấn đề nguy hiểm số một, nhưng vấn đề ăn uống thì nàng luôn tuân thủ quy tắc nghiêm chỉnh. Miêu Tử cũng vậy, mỗi lần ăn uống đều cực kỳ nhanh gọn.

Tác Phỉ Á cười cười, lại cắt cho Lao Lạp một miếng thịt, lần này chỉ đúng một miếng, sau đó ra hiệu cho Lao Lạp sử dụng bộ đồ ăn.

Như vậy thì dễ làm, Lao Lạp cầm cái nĩa xĩa thẳng xuống rồi đưa vào trong miệng.

Sau đó Tác Phỉ Á lại cắt thêm một miếng, Lao Lạp cũng làm y như trước. Y Toa Bối Nhĩ ở một bên nhìn hồi lâu đột nhiên cười nói: “Sau này Tác Phỉ Á nhất định là một mẫu thân cực kỳ hợp cách.”

“Người nói cái gì đó?” Khuôn mặt Tác Phỉ Á chợt đỏ ửng, gơ tay lên giả bộ đánh.

“Này này, ta đang khen người mà, như vậy cũng không được?” Y Toa Bối Nhĩ giả dờ né sang một bên: “Người nhìn đi, Dịch Áo cười híp hai con mắt rồi kìa.” Tác Phỉ Á mắt tự chủ chuyển tầm mắt chuyển sang Dịch Áo, thật ra Y Toa Bối Nhĩ khen làm cho nàng rất sung sướng, rất kiêu ngạo, chỉ là vấn đề mặt mũi thôi. Bây giờ nàng quan tâm là Dịch Áo đánh giá hành động của nàng như thế nào.

Dịch Áo tức giận trợn mắt nhìn Y Toa Bối Nhĩ, hần căn bản không có cười, đây hoàn toàn là vu khống trắng trợn mà. Nhưng chuyện này không còn đường lùi, Tác Phỉ Á là điểm yếu của Dịch Áo, mỗi lần Y Toa Bối Nhĩ dùng Tác Phỉ Á làm bia đỡ đạn, Dịch Áo sẽ lập tức rơi vào tình cảnh bị động.

Tác Phỉ Á đỏ mặt quay đi, nàng không để ý tới Y Toa Bối Nhĩ nữa, cứ tiếp tục dạy dỗ Lao Lạp.

321. Chương 321: Mục Tiêu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 321: Mục tiêu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lao Lạp không hề thoải mái, nàng nhếch miệng trề môi lên thật cao, nàng đã quen ăn một lần cho xong, bây giờ mỗi lần chỉ ăn được một miếng chừng nào mới no chứ?

“Vì sao còn chưa bắt đầu, đang chờ cái gì nữa?” Ca Đồn lẩm bẩm, mặc dù giờ phút này không khí rất hòa thuận, nhưng bọn hắn đều đã chuẩn bị chiến đấu.

“Gấp cái gì?” Lôi Mông ưỡn ngực nói: “Đến lúc đó lại để cho người chiếm ngưỡng tuyệt thế phong thái của ca ca rồi. À, Dịch Áo, lần trước người bỏ qua cơ hội, ha ha, hi vọng con mắt của người sẽ không biết lời ra.”

“Thật tình!” Ca Đồn cười lạnh nói: “Bảo Dịch Áo nhìn lời cả mắt? Người nghĩ mình là Tác Phỉ Á sao? Ai da, ngoại trừ lẩm cẩm ra, những chỗ khác hoàn toàn không giống nha!”

Không đợi Lôi Mông phản kích, Tác Phỉ Á cả giận nói: “Người nói ai dài dòng?”

Ca Đồn ý thức được bản thân lỡ miệng lôi Tác Phỉ Á vào chuyện này, vội vàng ho khan mấy tiếng lảng tránh vấn đề. Mới vừa định nói chuyện thì có mấy gã võ sĩ dọc theo cầu thang đi xuống, còn các võ sĩ đang ăn bên cạnh cũng chậm rãi đứng lên.

Đi ở phía trước chính là Á Lực Đặc, hắn quét mắt một vòng, nói với giọng châm chọc: “Các vị, thật là đúng dịp, lại gặp mặt.”

“Thật là phiền quá đi.” Lôi Mông kêu lên.

“Lôi Mông, không thể vô lễ như vậy.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Ta đang nói con ruồi mà.” Lôi Mông giả bộ phát phát cánh tay xua đuổi con ruồi không hề tồn tại.

“Con ruồi? Con ruồi này hình như nhỏ hơn nhá, hì hì!”

Sắc mặt Á Lực Đặc càng thêm nặng nề, hắn âm thầm hạ lời thề dứt khoát phải dùng hết thủ đoạn hành hạ cái tên miệng lưỡi bén nhọn và con nhỏ khốn kiếp này, phải nghe nàng rên rỉ cầu xin tha thứ mới được. Nhưng hiện tại hắn không cần thiết giận dữ, bởi vì mọi việc đều nằm trong tầm tay của hắn.

“Mấy vị, ta cũng không muốn quấy rầy các người, nhưng có người báo các người liên quan đến một vụ cướp vừa mới xảy ra. Vì thế các người theo ta đến Bá tước lĩnh một chuyến vậy.” Á Lực Đặc chậm rãi nói: “Không nên gây ra chuyện gì không vui, làm thế sẽ không có lợi đối với các người.”

“Mấy ngày hôm trước nói chúng ta lén lút không giống người tốt, bây giờ lại trở thành ăn cướp rồi.” Lôi Mông vừa tức vừa buồn cười: “Người có thể tìm một cái cớ hợp lý hơn không?”

Đám người Tác Phỉ Á, Ca Đồn nhin cười không được, mặc dù là gán tội vô cớ, cố tình chụp mũ không cần lý do, nhưng ít ra tội danh cũng phải hợp lý một chút. Dĩ nhiên ngày hôm nay hẳn đã có tiến bộ, ít nhất cũng có thêm nhân chứng.

“Không nghĩ tới các người còn có thể cười được.” Sắc mặt Á Lực Đặc chuyển sang lạnh lẽo, ngắc đầu nói đồng dục: “Mười bảy bình dân vô tội bị giết, bốn người bị cưỡng bạo, cả thôn trang cơ hồ biến thành một khu mộ, các người...”

“Phụt” một tiếng, Ca Đồn lập tức phun cơm ra ngoài: “Cường... cưỡng bạo? Là chúng ta làm??”

“Không phải các người còn có ai?” Á Lực Đặc quát lên.

“Nhà người óc heo hả? Chúng ta mà thêm để ý đến thôn nữ?” Ca Đồn than thở, sau đó vươn tay chỉ vào nhóm Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny và Tác Phỉ Á: “Bên cạnh chúng ta có bốn mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành nha, cho dù muốn cưỡng bạo, chúng ta cũng sẽ...” Còn chưa dứt lời, Ca Đồn đã đột nhiên ngừng lại.

Mấy người Tác Phỉ Á không có vui sướng bởi vì Ca Đồn khích lệ dung mạo của các nàng, ngược lại còn trợn mắt nhìn Ca Đồn, hiển nhiên là câu nói kế tiếp sẽ lập tức gây họa.

“Ha hả !” Ca Đồn cười khan một tiếng không dám nhìn lại, con người chậm rãi xoay chuyển vài vòng.

Á Lực Đặc ngẩn ngơ, rốt cuộc ý thức mình lấy cớ ngu xuẩn đến cỡ nào. Trong bốn nữ tử trước mặt, ngoại trừ một người hành vi hơi thô tục, ba người còn lại đều bộ dạng đoan chánh, khí chất ôn nhu tao nhã, ăn mặc cũng cực kỳ sang trọng, vừa nhìn ngay cả có gia thế, vừa nhìn là biết đã trải qua quá trình giáo dục cẩn thận, đặt mấy nữ tử thiên kiều bá mị mỹ bên cạnh đám thôn nữ? Lý do này quá mức khiến cường rồi, dựa theo trình tự bình thường thì hẳn sẽ bắt người trở về để cho nhóm nghị viên cân nhắc quyết định, nhưng hẳn lấy cớ quá nát rồi, cho dù là một thằng ngu cũng có thể nhìn ra chỗ sơ hở trong đó. Cho dù tìm được căn cứ chính xác hoặc nhân chứng thì cũng vậy, xem ra rất khó lòng thuyết phục nhóm nghị viên kia. Dĩ nhiên, hiện tại hẳn không còn ý nghĩ dựa theo trình tự ngày thường để xử lý nữa.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt bọn họ lại cho ta.” Á Lực Đặc rút cuộc trở mặt.

“Đàng hoàng một chút, không nên ép chúng ta động thủ.” Một gã võ sĩ quát lên.

Thực lực nhóm Địch Áo khẳng định không yếu, cho nên những gã võ sĩ kia cũng không muốn bộc phát chiến đấu, lỡ may đánh nhau chắc chắn là đã thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm. Cho dù có thể giết chết toàn bộ những người tuổi trẻ này, bọn hắn cũng thương tổn không nhỏ. Vì thế phương pháp xử lý thích đáng nhất là lấy thế đe người không cho đối phương phản kháng, đợi sau khi rơi vào trong tay bọn họ tự nhiên sẽ có thể tùy ý xâm lược.

“Nếu như không có gì trói buộc thì hai người chúng ta hợp tác, có lẽ chỉ cần một cái chớp mắt là xong thôi.”

Lôi Mông cười ha hả nói với Ca Đồn, còn cố ý chớp chớp mắt mấy cái. Đây là Lôi Mông lần đầu tiên lấy lòng Ca Đồn, hình như là muốn biểu diễn uy lực Địa Chấn cho Địch Áo xem thì phải, chiêu này có hiệu quả làm cho nguyên lực tràn rối loạn, mặc dù thời gian quá ngắn nhưng lại có thể kết hợp với Hỏa Thịnh Yển của Ca Đồn. Quả thật là làm ít công to, thậm chí có hi vọng một kích lập tức phản thắng bại.

“Người ngu hả?” Ca Đồn làm sao không hiểu tính tính Lôi Mông được, hắn lạnh lùng nói: “Ta cũng ở trong phạm vi công kích của người đó.”

Cho dù là Địa Chấn hay Hỏa Thịnh Yển đều thuộc về bí kỹ công kích phạm vi lớn. Nói cách khác, một khi Lôi Mông buông thả Địa Chấn thì nguyên lực tràn của đám người Ca Đồn, Tuyết Ny, Địch Áo đều bị rối loạn trong khoảng thời gian ngắn, không có cách nào buông thả bí kỹ. Lúc đó Ca Đồn buông thả Hỏa Thịnh Yển chẳng khác nào công kích toàn bộ mọi người trong lũy điểm, những người khác còn dễ nói, chỉ riêng Y Toa Bối Nhĩ là vô cùng có khả năng trở thành người hy sinh đầu tiên.

Thế nhưng Y Toa Bối Nhĩ thông minh lanh lợi rất hiểu rõ mình, nàng cười ha hả đứng lên đi tới núp ở sau lưng Địch Áo.

Những gã võ sĩ kia thần sắc dần dần ngưng trọng, bọn họ đã hiểu chiến đấu có thể tùy thời bộc phát, nhưng khoảng cách của song phương quá gần. Tình huống như thế phi thường nguy hiểm, có lẽ trước đó gió yên biển lặng nhưng sau một cái chớp mắt là bí kỹ bay đầy trời.

Địch Áo hít vào một hơi thật sâu, lần này tương đối lâu hơn một chút, khoảng hơn ba mươi giây. Tiếp theo hắn chậm rãi giơ tay lên, một cổ gió lốc đột nhiên xuất hiện lấy Địch Áo làm trung tâm lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Bốn vách tường lữ điếm và thang lầu, trần nhà đồng thời bị cuốn lên trời, hóa thành vô số mảnh vụn, ngay cả đồ ăn đồ uống trong quán cũng bay vòng vòng theo cơn lốc. Lầu hai lữ điếm bị lực lượng cuồng bạo văng gãy ngang rồi bay thẳng ra xa hơn mười thước đổ ầm ầm xuống mặt đất.

Sau là những thứ nhỏ nhẹ hơn như sàn nhà, đệm chăn, chén bát, ngay cả hai lò lửa ở trong bếp cũng bị cơn lốc cuốn theo làm những khối than đỏ còn đang cháy rực văng tung tóe ra ngoài, rồi nhanh chóng bắt lửa vào những vật dụng khác.

Những gã võ sĩ kia không chịu nổi áp lực bị kinh phong tạt lảo đảo lui về phía sau, Á Lực Đặc biểu hiện lại càng kém, hắn không trụ nổi một giây, cơn lốc vừa tới là bị cuốn lên không trung bay ra xa mười mấy thước rồi nện thẳng cái mông xuống đất.

Con người Mạc Lâm bỗng nhiên co rút lại, hắn cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, còn dám người Lôi Mông, Ca Đồn đều trợn mắt kinh hãi không nói nên lời.

Trong đồng phệ tích vẫn còn hai cái bàn bình yên vô sự. Một cái là bàn của nhóm Địch Áo, Tác Phi Á, cái kia là bàn của Mạc Lâm, tư thế bọn họ ngồi không hề thay đổi. Đồ ăn trên bàn và tất cả bộ đồ ăn đều giữ vững nguyên trạng, đó là do cơn lốc kia di chuyển vòng qua bọn họ.

“Đây là bí kỹ gì?” Lôi Mông ngờ ngác hỏi, hắn không phải kinh hãi vì uy lực bí kỹ, mà là vì lực khổng lồ kinh thế hãi tục của Địch Áo.

“Không tính là bí kỹ, ta đột nhiên lĩnh ngộ sau khi thấy Lao Lạp tiến hóa.” Địch Áo thản nhiên nói, trên thực tế hắn một mực suy tư phương pháp đối phó Ma Phi, khi thấy Lao Lạp tiến hóa đột nhiên hiểu thông vấn đề. Hắn có thể áp chế lực gió đến mức tận cùng sau đó thả ra toàn bộ, chỉ cần có thể thổi tan luồng hỏa diễm cuồng bạo là hắn có cơ hội tiếp cận Ma Phi, từ đó hắn có thể nắm chắc tình hình chiến cuộc.

“Vô liêm sỉ!” Theo một tiếng rống giận dữ, hai tên võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ bước nhanh tới, gió lốc không tồn tại lực sát thương đối với bọn hắn, chỉ bị sức gió đẩy lùi ra sau vài bước mà thôi.

Lôi Mông bỗng nhiên quay đầu lại nhe răng cười, sau đó cúi người xông thẳng tới đối phương.

Ba người đều là Địa hệ võ sĩ nên phương thức chiến đấu rất đơn giản. Lôi Mông đột ngột dừng lại khi còn cách tầm 5 thước, trong khi đó hai tên Địa hệ võ sĩ ở đối diện tản ra hai bên trái phải vội vã giơ chân lên đập mạnh xuống đất.

Vết nứt dọc theo mặt đất ập đến Lôi Mông, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ chấn động kịch liệt rồi ầm ầm đi không ít, ngay sau đó Lôi Mông cũng giơ chân đập thẳng xuống đất.

322. Chương 322: Kịch Chiến.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 322: Kịch chiến.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mặt đất chung quanh Lôi Mông chợt lồi lên, một đạo chấn động như làn sóng lan tràn ra bốn phía, hai tên Địa hệ võ sĩ ở đối diện đồng thời bị làn sóng xung kích quét trúng, thân thể lập tức cứng ngắc.

Ca Đồn tiến lên hai bước, hai tay đẩy tới trước vô số diễm Hỏa Tinh rơi lả tả xuống đất, sau đó Ca Đồn nhẹ nhàng nhấc tay lên, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm từ dưới đất đột ngột bùng cháy, mảnh đất chung quanh Ca Đồn đã biến thành biển lửa nóng hừng hực.

Ngay lúc Ca Đồn bước ra Lôi Mông lập tức lui về sau. Bọn họ cùng nhau đánh chiến vô số lần nên đã dường thành ăn ý, Lôi Mông vừa hoàn thành nhiệm vụ là tới lượt Ca Đồn trở tài.

Hai tên Địa hệ võ sĩ kia kinh hãi thất sắc, thật ra bọn họ có thể buông thả bí kỹ chống cự biển lửa, nhưng hiện tại nguyên lực tràn đang bị rối loạn nên không thể điều động nguyên lực.

Đúng lúc này một đạo ánh sáng màu lam nhạt hiện lên che chắn trước người hai tên Địa hệ võ sĩ, thì ra một bức tường băng thật dày kịp thời bảo hộ cho bọn họ. Vào lúc đó biển lửa Hỏa Thịnh Yên do Ca Đồn không chế vọt tới, bức tường băng chỉ cản trở được vài giây rồi ầm ầm sụp đổ hóa thành vô số vụn băng tan chảy. Tuy hai tên Địa hệ võ sĩ đã có thể không chế nguyên lực tràn của mình rồi nhưng vẫn liều mạng lui về phía sau, bọn họ nhìn ra được uy lực của luồng hỏa diễm này cực lớn, không phải là thứ bọn họ có thể ngăn cản. Bức tường băng đồng bạn thả ra là một chứng minh rõ ràng.

“Giết bọn họ, giết hết cho ta.” Từ nơi xa truyền đến tiếng hét không hề đúng lúc.

Địch Áo liếc sang Á Lực Đặc, khẽ cúi người xuống thi triển Phong Ưu Nhã, thân hình hần chợt lóe nhào tới nhanh như tia chớp.

Một thân ảnh từ phía sau Á Lực Đặc lao ra nghênh đón Địch Áo, hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa đồng thời nổ rộ ngăn tất cả phương hướng Địch Áo có thể né tránh.

Địch Áo mỉm cười nhàn nhạt, hần sử dụng dòng xoáy nguyên lực mạnh mẽ áp chế Phong nguyên lực ở trong không khí, sau khi đạt đến cực hạn nhất định thả ra toàn bộ sẽ thành một chiêu chuyên đối phó Chân Hồng Chi Vũ. Vừa mới nghĩ ra phương pháp xử lý, bây giờ lại có người cam nguyện tạo điều kiện cho hần diễn luyện thực chiến, bây giờ trong lòng hần thật sự rất là cảm kích đối phương.

Địch Áo bỏ đi ý niệm đánh chết hoặc bắt giữ Á Lực Đặc, lập tức buông thả Tất Phong Tấn Ảnh thay đổi phương hướng, lui gấp về phía sau.

Gã Hỏa hệ võ sĩ ở đối diện còn tưởng rằng Địch Áo sợ hãi, há miệng cười lớn tiếp tục truy đuổi Địch Áo. Ở giai đoạn Cực Hạn võ sĩ thì Hỏa hệ võ sĩ quả thật có thể khắc chế phần lớn Phong hệ võ sĩ, đáng tiếc là Địch Áo tuyệt đối không nằm trong số đó.

Địch Áo vừa lui về sau vừa chậm rãi hít sâu một hơi, làn gió lưu động bốn phía lặng lẽ tụ lại quanh người hần, ngay sau đó thân hình hần đột nhiên ngừng lại tại chỗ, dậm mạnh chân xông thẳng về phía trước.

Tốc độ Địch Áo quá nhanh, gã Hỏa hệ võ sĩ căn bản không kịp làm ra phản ứng, vốn hần đang truy kích Địch Áo, bây giờ người ta lại chạy nước rút xông thẳng về phía hần. Ở trong mắt hần hành động này thuần túy là thiêu thân lao đầu vào lửa tự tìm đường chết, gã võ sĩ nhe răng cười khinh thường. Nhưng ngay khi Địch Áo sắp chạm vào ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ, một cổ gió lốc bỗng nhiên thành hình, phong áp (sức gió) cường hần chèn ép bốn phía, toàn bộ hỏa diễm do gã Hỏa hệ võ sĩ thả ra đều bị đẩy bật ra sau tạo thành một cái đuôi lửa thật dài.

Gã Hỏa hệ võ sĩ kinh hãi, hần không thể nào nghĩ tới còn có phương thức công kích cổ quái như thế, mặc dù gió lốc không có lực sát thương nhưng lại khiến cho Chân Hồng Chi Vũ của hần hoàn toàn mất tác dụng.

Địch Áo rất hài lòng đối với hiệu quả của gió lốc, nếu như đối lại là Ma Phi thì chưa chắc có thể đạt thành hiệu quả giống như thế, Ma Phi thi triển Chân Hồng Chi Vũ hiển nhiên mạnh hơn gã võ sĩ này. Nhưng ít ra nó đã chứng minh Địch Áo suy nghĩ chính xác, chỉ cần gió lốc đạt đến cường độ nhất định, cho dù là bí kỹ do Võ Tôn thả ra cũng có thể bị hần thổi bay.

Thân hình Địch Áo bắn thẳng vào trong cuồng phong, qua giây lát đã vọt tới trước mặt gã Hỏa hệ võ sĩ, thanh mang chợt lóe trên đầu ngón tay phóng tới mi tâm gã Hỏa hệ võ sĩ. Sau đó hần lập tức phi thân lui về phía sau, tiến lên công kích lùi về tự nhiên y mây trôi như nước chảy.

Gã Hỏa hệ võ sĩ vốn bị cuồng phong thổi mất mở không ra, hơn nữa động tác Địch Áo quá nhanh. Hần chỉ bị hoa mắt một cái, sau đó chỗ mi tâm truyền đến cảm giác mát mẻ, trên trán gã võ sĩ đã bị đục thủng một lỗ máu đỏ lôm.

Á Lực Đặc căn bản không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy gã võ sĩ bên cạnh mình đột nhiên ngã xuống đất, hần phản ứng cũng rất nhanh, vừa thấy có biến liền xoay người chạy trốn. Nhưng hần lại kinh hãi phát

hiện không biết từ lúc nào Dịch Áo đã đứng ở phía sau lảng lảng nhìn hần. Á Lực Đặc phảng phất như gặp ma ám quỷ dọa vậy, hét lớn lên một tiếng, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Dịch Áo khinh thường lắc đầu: “Đúng là mất thể diện cho phụ thân ngươi, vì sao không có cả dũng khí đứng lên?”

Á Lực Đặc dùng cả hai tay hai chân vừa lui về sau vừa hoảng sợ hô: “Ngươi không thể giết ta, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ừ ừ.” Dịch Áo mỉm cười gật đầu: “Ta sẽ không giết ngươi.” Lời còn chưa dứt, Dịch Áo đã một cước cho Á Lực Đặc ngất đi, sau đó đi tới chỗ Tác Phi Á.

Lúc này những gã võ sĩ khác đã vòng qua biển lửa lao về phía đám người Tác Phi Á, khuyết điểm Hỏa Thịnh Yến là ở chỗ này. Một khi đối phương thoát khỏi phạm vi công kích, Ca Đồn cũng không có biện pháp nào khác. Nhưng đây vẫn là một bí kỹ vô cùng cường đại, nếu không phải đối phương thả ra tường băng đúng lúc, sợ rằng hai tên Địa hệ võ sĩ đã sớm bị Ca Đồn giết chết rồi.

Từng đạo khí lạnh từ trong tay Thủy hệ võ sĩ của đối phương phóng ra, hần chỉ có mục đích đơn giản là vây khốn đối phương, sau đó tiêu diệt từng bộ phận địch nhân. Bởi vì bọn họ chiếm cứ ưu thế nhân số, thật ra hần có thể lại gần hơn chút nữa nhưng hần là một người cực kỳ cẩn thận. Ca Đồn thả ra Hỏa Thịnh Yến có lực công kích quá cường đại, vì thế hần theo bản năng giữ vững khoảng cách nhất định với Ca Đồn.

Cảm thụ được nguyên lực dao động đặc biệt này, Mạc Lâm kinh ngạc nhìn về phía Ca Đồn, cảm giác của hần chắc chắn không sai lầm. Đây tuyệt đối là bí kỹ của Viêm gia iwr Thiên Không thành, như vậy thân phận Ca Đồn đã quá rõ ràng rồi. Trong nháy mắt này Mạc Lâm thậm chí thất thần, chẳng lẽ Bất Hủ truyền thừa thật sự có lực lượng thần bí nào đó ủng hộ? Bằng không nên giải thích những người này tụ tập bên cạnh Dịch Áo thế nào cho thông đây?

Các võ sĩ thủ hạ Á Lực Đặc rất may mắn, nếu như không phải là Ca Đồn thả ra Hỏa Thịnh Yến, đoán chừng bọn họ sẽ trực tiếp đột phá từ phía Mạc Lâm. Một lão già mà thôi, dựa theo ý nghĩ của bọn hần còn không phải tùy tiện đá mấy cái là chết ngắc hay sao? Chỉ khi nào bọn hần thật sự làm như vậy sẽ không còn cơ hội để hối hận, bởi vì bây giờ Mạc Lâm đang bắt đầu suy tư có nên làm gì đó giúp đội ngũ này hay không?

Tuyệt Nỵ không ngừng ngăn chặn khí lạnh từ phía đối phương bắn qua, nhưng giai vị đối phương địa cao hơn nàng rất nhiều. Cho dù là tốc độ buông thả bí kỹ hay là lực công kích cũng hơn nàng vài lần. Bất chợt nàng sơ sẩy lui về sau một bước, Tác Phi Á và Lao Lạp, ngay cả Miêu Tử dưới chân đều bị luồng khí lạnh đánh trúng đông thành tượng đá.

Tất cả mọi người đồng thời kinh hãi thất sắc, ngay cả Mạc Lâm cũng tung người nhảy lên lao tới nhanh như tia chớp, mấy gã võ sĩ cản ở trước mặt hần còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã nổ thành một mảnh máu thịt nhầy nhụa. Tác Phi Á tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề, Lao Lạp ở trong mắt Mạc Lâm còn trọng yếu hơn cả Tác Phi Á, Lao Lạp có Lôi Báo làm Thủ hộ thú sẽ có không gian tăng trưởng rất lớn. Chỉ cần cho nàng đầy đủ thời gian, nàng chắc chắn sẽ trưởng thành đến trình độ khủng bố.

Nhưng Mạc Lâm không phải là Phong hệ võ sĩ, tốc độ mấy người Ca Đồn cũng không nhanh, căn bản không kịp ngăn cản đối phương. Lúc này một gã Địa hệ võ sĩ đã xông qua ngăn cản Lôi Mông, một tên khác bỏ mặc Ca Đồn và Y Toa Bối Nhĩ công kích, phóng thẳng tới chỗ Tác Phi Á và Lao Lạp, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ rực sáng đến cực hạn, hần nhe răng cười cười cầm đầu lao thẳng với mấy cái tượng băng.

Dịch Áo thấy tình cảnh này nhất thời cả kinh, hét to một tiếng thân hình lập tức hóa thành một dãy hư ảnh chạy tới. Mặc dù hần biết sau khi Lao Lạp tiến hóa hần là thực lực gia tăng tăng lên rất lớn, nhưng vẫn còn chưa có trải qua chính thức kiểm tra, nàng cường đại đến mức nào cũng không ai không rõ ràng lắm, vì thế hần vẫn cực kỳ lo lắng.

Ngay khi gã Địa hệ võ sĩ sắp đụng vào tượng băng thì dị biến chợt phát phát sinh, theo mấy tiếng ‘răng rắc’ vang lên, khối băng bao quanh Tác Phi Á và Lao Lạp tan vỡ thành từng mảnh vụn, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn phá băng ra, đánh một quyền vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ. Màn hào quang nhất thời điên cuồng chấn động, gã Địa hệ võ sĩ bị một quyền này đánh văng ra ngoài, chỉ có những người ánh mắt sắc bén mới có thể nhìn thấy trong nháy mắt này, trên nắm tay nhỏ bé kia có mang một cái quyền sáo bằng xương, phía trên còn có nổi lên mấy cái gai nhọn hoắt.

323. Chương 323: Lực Áp Súc.

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 323: Lực áp súc.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đây là cái gì? Mạc Lâm cơ hồ không dám tin tưởng hai mắt của mình, bên trong quyền sáo hàm chứa lực lượng bàng bạc lại là tồn tại chân thật. Mạc Lâm vô cùng khiếp sợ, những người bên cạnh Dịch Áo là cái quái gì chứ? Lôi Bảo đã đủ nghịch thiên rồi, lại còn có thánh khí, phải biết rằng lấy nội tình Thần Vực dồn tất cả thánh khí ở chung một chỗ cũng chỉ có mười một cái mà thôi.

Lúc này Lôi Mông đứng cách Tác Phỉ Á và Lao Lạp gần nhất, còn Địa hệ võ sĩ kia xông qua trước mặt hắn. Nếu như Tác Phỉ Á và Lao Lạp thật sự có chuyện ngoài ý muốn, hẳn dĩ nhiên khó thoát khỏi tội lỗi, trong lúc Lôi Mông vô cùng phần hận thì thấy gã võ sĩ bị đánh bay về phía hắn. Vì thế hắn cũng lười sử dụng bí kỹ, trực tiếp cúi người tông thẳng tới, trong tất cả võ sĩ chỉ có Địa hệ võ sĩ mới có thể làm như vậy, trực tiếp sử dụng thân thể của mình như là vũ khí.

Hai đạo thân ảnh cứng rắn đụng vào nhau, một tiếng nổ vang trầm muộn, mặt đất phẳng phất như run rẩy từng cơn, cái tên Địa hệ võ sĩ xui xẻo kia vốn đã bị Lao Lạp đánh một quyền khí huyết sôi trào, lại bị Lôi Mông hung hăng va chạm một cú, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ nhất thời diệt vong, cả người bay thẳng lên giữa không trung há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Một tia quang mang nhàn nhạt chợt lóe, Miêu Tử mới vừa thoát khỏi lao nhanh tới y như mũi tên rời khỏi dây cung, đâm đầu nhào về phía gã Địa hệ võ sĩ. Tên này bị luân phiên đả kích làm cho đầu văng mắt hoa rồi, động tác Miêu Tử lại nhanh nhẹn tới cực điểm, hẳn làm gì còn có dư lực chống cự, bị Miêu Tử cắn trúng bên gáy, nhưng vẫn chưa có kết thúc. Miêu Tử vung cái đuôi dài ở phía sau ra, quả chùy gai ở cuối đuôi đâm thẳng vào trán gã võ sĩ, cái đầu lâu cứng rắn như thế lại bị Miêu Tử đâm vào không chút trở ngại, quả chùy gai xuyên thẳng qua đầu, mang theo một chùm máu tươi kèm não sống tóe ra, tình cảnh kinh khủng đến cực điểm.

Sau đó Miêu Tử vung đuôi lần nữa hất thi thể gã võ sĩ ra ngoài, trên trán gã võ sĩ còn lưu lại một lỗ thủng nhìn thấy mà giật mình, bên gáy bị Miêu Tử cắn rứt một khối thịt lớn còn đang trào máu tươi, một chiêu này quá mức tàn bạo rồi.

Những gã võ sĩ còn sống sót mất tự chủ thả chậm cước bộ, bọn họ tới kiếm tiền chứ không phải là liều mạng. Đối phương có lực chiến đấu vượt xa bọn hắn dự tính, một quyền có thể đánh bay Địa hệ Cực Hạn võ sĩ người thì thực lực phải ở cấp độ nào? Đáp án này sợ rằng thẳng ngu cũng biết.

Các võ sĩ không hẹn mà cùng đưa ánh mắt về phía Á Lực Đặc, nhưng bọn hắn kinh hãi phát hiện Á Lực Đặc không biết lúc nào đã nằm ngay đơ trên mặt đất, sinh tử không biết. Cái tên Cực Hạn võ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Á Lực Đặc cũng nằm đo ván cách đó không xa, trên mặt chảy xuôi máu tươi chứng minh rằng hắn đã tử vong. Các gã võ sĩ còn lại lập tức mất tiêu ý chí chiến đấu, phản ứng đầu tiên là tên Thủy hệ võ sĩ, vị trí của hắn rất có lợi cho việc chạy trốn, không cần suy nghĩ gì cả vội vàng xoay người bỏ chạy. Trận chiến này đã không còn cơ hội lật bàn, hắn cũng không muốn ở lại chỗ này chôn cùng Á Lực Đặc, chuyện quan trọng nhất là trở về báo tin tức này cho Ma Phi đại nhân.

Đáng tiếc là Dịch Áo đã lao đến, hẳn làm gì để cho tên kia dễ dàng chạy thoát, từng đạo Phong Nhận từ Dịch Áo trong tay bắn lên giữa không trung rồi nổ tung hóa thành vô số thanh mang ập xuống đầu đối phương.

Khuôn mặt gã Thủy hệ võ sĩ méo mó cực kỳ quái dị, hắn lần đầu tiên nhìn thấy phương thức công kích điên cuồng cỡ này. Thế nhưng phương thức chiến đấu này không thể nghi ngờ là tiêu hao nguyên lực rất nhanh, chỉ cần hắn có thể kiên trì thêm một lát, đối phương chưa có thừa lực truy kích hắn. Gã võ sĩ thả chậm cước bộ, vung tay thả ra mấy bức tường băng ngăn cản Dịch Áo công kích.

Địch Áo nhếch miệng cười lạnh, ngay cả nguyên lực chiến giáp của Ma Phi cũng không thể ngăn cản Lôi Quang Phong Nhận, chẳng lẽ mấy đạo tường băng kia có thể làm được? Một đạo Phong Nhận chớp lóe lóe điện từ trong tay Địch Áo bay ra, tốc độ cực nhanh ra sau mà tới trước, cơ hồ đồng thời oanh kích lên trên bức tường băng cùng với mưa Phong Nhận trước đó.

Mặc dù tường băng chắc chắn nhưng Phong Nhận của Địch Áo vẫn mạnh hơn, cơn mưa Phong Nhận này có quy mô công kích sánh ngang với Băng Sương Phong Bạo, uy lực lại mạnh mẽ hơn nhiều.

Một đạo tường băng chỉ có thể thừa nhận mười mấy đạo Phong Nhận xung kích là hỏng mất. Đây là vì giai vị đối phương cao hơn Địch Áo, theo tình hình trước mắt thì gã Thủy hệ võ sĩ phòng ngự tương đối thành công. Sau khi Địch Áo đánh nát liên tiếp ba bức tường băng, chỉ còn lại mười đạo Phong Nhận, hiển nhiên đã không đủ để công phá bức tường băng cuối cùng.

Trên mặt gã võ sĩ lộ vẻ mừng rỡ, mặc dù đã nhận định Địch Áo không có cách nào công phá hàng phòng ngự, hắn vẫn thả ra mấy luồng khí lạnh bao phủ quanh người. Chỉ cần Địch Áo tiếp cận những luồng khí lạnh này sẽ tự động phát huy tính công kích, gã võ sĩ biểu hiện kỹ xảo chiến đấu đủ để chứng minh hắn có thiên phú rất cao. Trên thực tế hắn là thủ hạ duy nhất của Ma Phi có hi vọng lên cấp Võ Tôn, vì thế rất được Ma Phi coi trọng.

Thấy tình cảnh này, ánh mắt các nàng Tác Phi Á đều sáng ngời, khí lạnh còn có thể sử dụng như vậy? Đây là chuyện từ trước tới giờ các nàng không ngờ tới, dĩ nhiên phương pháp sử dụng khí lạnh thế này không thể nào vừa nhìn là làm được. Trong đó nhất định có một vài bí quyết đặc thù, nhưng nó vẫn cung cấp cho các nàng một phương hướng suy tư thực tiễn.

Mười đạo Phong Nhận còn sót lại đụng vào tường băng bắn phá vụn băng bay đầy trời, nhưng bức tường băng vẫn đứng thẳng vững vàng ở đó, không hề dao động. Tâm tình gã võ sĩ tâm rất cuộc nhẹ nhõm, khi hắn vừa định xoay người rời đi chợt nghe thấy một tiếng vang rất nhỏ, con người hắn co rụt lại, dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía trước.

Một đạo Lôi Quang Phong Nhận xuyên thấu tường băng dày cộm tựa như quỷ mị, sau đó tiếp tục cắt đứt luồng khí lạnh bao phủ quanh người xuyên thấu vào trong thân thể hắn.

Toàn bộ quá trình không tới một giây, gã võ sĩ căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phong Nhận đâm vào thân thể mình. Đến bây giờ hắn vẫn không rõ ràng tại sao đạo Phong Nhận quỷ dị này lại có thể xuyên qua bức tường băng. Gã võ sĩ không có cảm giác nửa điểm đau đớn, từ miệng vết thương chỉ truyền đến cảm giác tê dại rất khó chịu, trong đầu gã võ sĩ chỉ kịp hiện ra một ý nghĩ, đây là thứ gì? Sau một lát, hắn đã mất đi tất cả tri giác chậm rãi ngã xuống đất.

Mất thấy người có thực lực mạnh nhất phe mình cũng bị Địch Áo đánh gục, những võ sĩ còn dư lại làm gì còn dám đứng ở chỗ này, nhất thời co chân chạy trốn tứ tán, xem ra bọn họ từng khổ luyện về phương diện chạy trốn này. Biết rằng nếu cùng nhau chạy một hướng thì tất cả mọi người đều không thể thoát khỏi, phải tách ra mới có một đường sinh cơ.

Á Lực Đặc tổng cộng mang theo bốn gã Cực Hạn võ sĩ, cho là có thể vững vàng ăn chết đám người Địch Áo. Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại, bây giờ bốn gã Cực Hạn võ sĩ đã ngã xuống ba, còn sót lại một tên đang quay đầu bỏ chạy. Tuyết Ny giơ tay lên, phía trước gã võ sĩ đột nhiên xuất hiện một bức tường băng, chỉ có điều không có dày lắm, đối phó hàng phòng ngự trình độ này, Địch Áo không cần vận dụng Lôi Quang Phong Nhận. Dù là như vậy gã võ sĩ cũng không dám đụng vào, thời gian chính là sinh mệnh, chỉ sợ trì hoãn một giây là hắn vĩnh viễn trốn không thoát.

Võ sĩ vội vàng đảo mắt quan sát bốn phía, lập tức thay đổi phương hướng chạy về phía trái, nhìn từ ngoài mặt thì lựa chọn của hắn rất chính xác, ở bên trái chỉ có một người, Mạc Lâm. Nhưng mà lúc này hắn không nhìn thấy thảm trạng mấy gã võ sĩ ngăn cản Mạc Lâm, chỉ có thể trách vận khí của hắn quá kém, có lẽ là nhìn thấy bộ dạng Mạc Lâm già nua nên nghĩ là đối phương dễ xử. Hắn cho rằng mình có thể dễ dàng giết chết lão nhân kia rồi tìm đường máu chạy trốn, trên thực tế hắn không biết mình đang đâm đầu vào tử lộ.

Gã võ sĩ một lòng chạy giữ mạng, quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ được hắn thúc dục lên đến cực hạn, bất kể đám người Tác Phi Á công kích, chỉ cúi đầu vọt mạnh tới trước, chỉ cần đánh bay Mạc Lâm, hắn sẽ có

hi vọng chạy ra ngoài.

Mạc Lâm cười cười duỗi một ngón tay ra, một điểm Hoả Tinh từ đầu ngón tay của hắn bay ra, tốc độ nhìn qua chậm chạp còn hơn cả rùa bò nghênh đón trực diện gã võ sĩ đang lao tới. Một bên là đại hán vạm vỡ cao gần hai mét cao, bên kia chỉ là đốm lửa nhỏ bé phẳng phất chỉ tồn tại không quá một giây, kết cục có lẽ đã có thể đoán trước.

Địch Áo cũng không lo lắng cho Mạc Lâm, cho dù Mạc Lâm không làm gì thì kẻ xui xẻo cũng chỉ là tên võ sĩ kia mà thôi. Cường giả Thánh cấp có thể tùy tiện đụng sao? Chơi một cái là chết người đó.

Mắt thấy gã võ sĩ sắp đụng vào người Mạc Lâm, nhưng lão già này vẫn là ung dung đứng tại chỗ nhếch miệng cười cười. Rốt cuộc Hoả Tinh và Bàn Thạch Thủ Hộ đụng vào nhau, à, dùng chữ ‘đụng’ hình như không thích hợp lắm. So sánh với màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ thì điểm Hoả Tinh kia chỉ bằng một con muỗi mà thôi.

Bàn Thạch Thủ Hộ có thể ngăn cản đại đa số bí kỹ lại không có thể ngăn cản được điểm Hoả Tinh này. Đốm lửa nhỏ bé bay vào trong vòng bảo hộ màu vàng kim không có chút nào trở ngại. Sau đó một màn khiến cho mọi người không ngờ được phát sinh, kèm theo một trận nổ ầm ầm điếc tai, một đốm lửa nhỏ nhoi lại bốc cháy hừng hực, tỏa ra tia sáng chói mắt. Bàn Thạch Thủ Hộ trên người gã võ sĩ phẳng phất như vỏ trứng vỡ vụn ra từng mảnh, cả người hắn y như đụng vào một tòa núi lớn đánh vào văng ra ngoài xa. Trên người, trên mặt chỉ có máu tươi tuôn ra ào ạt, thân thể vặn vẹo, gấp khúc đến mức kinh hãi, vừa nhìn là biết đã chết không thể chết hơn được nữa.

“Này... điều này sao được?” Không riêng gì đám người Tác Phi Á giật mình ngây người, ngay cả Ca Đồn cũng kinh hãi trắng cả mặt. Đây chính là Bàn Thạch Thủ Hộ do Cực Hạn võ sĩ buông thả nha? Ở trước mặt Mạc Lâm thế mà còn yếu ớt hơn cả đậu hủ, bây giờ không còn ai dám khinh thị điểm Hoả Tinh nhỏ bé kia nữa rồi. Đối lại bất cứ người nào trong bọn họ có lẽ kết quả còn không bằng tên võ sĩ kia, đoán chừng phải chết không được toàn thây.

“Ngài... ngài làm sao mới được?” Ca Đồn theo bản năng sử dụng kính ngữ đối với Mạc Lâm, mặc dù tính ngộ được vấn đề của mình vô cùng đường đột. Hiển nhiên đối phương đã sử dụng bí kỹ trước giờ hắn chưa từng thấy qua, làm sao dễ dàng tiết lộ ra ngoài chứ?

324. Chương 324: Không Thỏa Hiệp.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 324: Không thỏa hiệp.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Để cho Ca Đồn không nghĩ tới chính là Mạc Lâm lại trả lời vấn đề của hắn rất sáng khoái: “Thật ra chỉ là một đạo lý đơn giản, áp súc nguyên lực đến một mức nhất định, vào thời điểm thích hợp kích nổ nó là được rồi.”

Vậy là xong rồi? Ánh mắt Ca Đồn không tin tưởng nhìn tới Mạc Lâm.

“Tự ngươi suy nghĩ thật kỹ đi rồi sẽ hiểu.” Mạc Lâm cười cười quay đầu nhìn về phía Địch Áo đang chạy trở về gấp: “Tại sao không đuổi theo những người khác?”

“Ha ha, dù sao cũng phải có người báo tin mà cho Lạc Tư Bá tước.” Địch Áo cười nói: “Bằng không hắn làm sao đi ra ngoài được?”

“Thật ra...” Mạc Lâm suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Các ngươi muốn giết Lạc Tư cũng không cần phiền phức như thế.”

Trong lời Mạc Lâm nói hàm nghĩa rất rõ ràng, nếu Dịch Áo chỉ muốn mạng Lạc Tư thì hẳn có thể xuất thủ, đã trải qua phương một màn tuyệt điểm kia, không còn ai hoài nghi Mạc Lâm làm không được điểm này.

“Đến lúc đó rồi nói sau, trước tiên để cho chúng ta thử một chút, nếu như chuyện gì cũng phiên ngài giải quyết, chúng ta vĩnh viễn không trưởng thành nổi.” Dịch Áo uyển chuyển cự tuyệt Mạc Lâm, dĩ nhiên, hẳn không dám nói chắc chắn quá. Lỡ may bên cạnh Lạc Tư xuất hiện võ sĩ cường đại vẫn phải dựa vào Mạc Lâm chu toàn.

Mạc Lâm gật đầu tán dương, đây là tâm thái Bất Hủ truyền thừa nên có, chỉ lười biếng và dùng mảnh lời không bao giờ thành tài được.

Lúc này Ca Đồn rút cuộc lĩnh ngộ ý tứ Mạc Lâm truyền đạt, hẳn hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn tới Mạc Lâm. Áp súc nguyên lực rất đơn giản, nhưng phải xem nguyên lực nhiều ít và áp súc tới trình độ nào, thật ra Hỏa Thịnh Yên bí truyền của Ca Đồn gia tộc cũng có đạo lý tương tự. Đây thuộc về một loại bí pháp, chỉ bằng vào thực lực bản thân thì Ca Đồn nhiều nhất chỉ có thể áp súc một quả hỏa cầu thành một điểm Hỏa Tinh.

Ca Đồn bỗng nhiên có cảm giác không biết chênh lệch giữa mình và Mạc Lâm đến tột cùng là bao nhiêu nữa, muốn nhất cử đánh bại Bàn Thạch Thủ Hộ phòng ngự, ít nhất cần phải có lực lượng cấp bậc Võ Tôn. Còn muốn sử dụng bí kỹ cường lực làm được điều này chỉ trong một chiêu giống như Mạc Lâm thì phải có lượng nguyên lực khổng lồ ngưng kết thành một điểm Hỏa Tinh, quá khó tin tưởng chuyện này nổi.

Người như vậy đi tới chỗ nào cũng là đại nhân vật chạm tay vào là bỏng, tại sao hẳn có thể chạy tới làm quản gia cho Dịch Áo? Nếu như không phải tất cả mọi người đều ở chỗ này, Ca Đồn rất có thể đã nắm cổ Dịch Áo hỏi cho rõ ràng, không thể trách Ca Đồn động tâm như vậy, bởi vì hẳn là Hỏa hệ võ sĩ, một chiêu Mạc Lâm biểu diễn làm cho hắn rung động quá lớn.

Lao Lạp lúc này bộ dạng sôi nổi chạy tới trước mặt Dịch Áo, giơ cao quả đấm vênh môi lên ra vẻ kể công. Nhìn khuôn mặt nàng ngây thơ rực rỡ thế kia, ai có thể ngờ được cô bé khả ái này mới vừa nãy chỉ dùng một quyền đánh bay một vị Cực Hạn võ sĩ? Miêu Tử nhắm mắt vẫy đuôi đi theo sau Lao Lạp, thoát nhìn rất là biết điều, ừ, dĩ nhiên, đây chỉ là hiện tượng bề ngoài. Nếu thật sự ra trận thì Miêu Tử công kích còn kinh khủng hơn cả Lao Lạp, nó thuộc về điển hình hễ đánh là chết, một chiêu tất sát, lại có bản năng cực kỳ thận trọng của dã thú. Vốn là cần một phát vào cổ họng cũng đủ để giải quyết cái tên Địa hệ võ sĩ kia rồi, nhưng nó sợ đối phương không chết mới dùng cái đuôi đập thêm một phát, quả chùy gai trên cái đuôi bây giờ vẫn còn dính máu tươi đỏ sẫm.

Trải qua đoạn nhạc dạo này, mấy người Dịch Áo lại bắt đầu lên đường thẳng tiến Lạc Tư Bá tước lĩnh, có lần này giáo huấn, Dịch Áo vô cùng thận trọng ra lệnh cho Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, chỉ cần phát sinh chiến đấu các nàng nhất định phải đứng bên cạnh Mạc Lâm. Lần này may mắn nhờ có Lao Lạp ở đó mới cứu được Tác Phỉ Á một mạng, ai dám cam đoan mỗi lần đều có vận khí tốt như thế?

Dịch Áo coi như không nghe thấy hai người kháng nghị, dù sao trước khi lên cấp Cực Hạn võ sĩ, các nàng không cần phải tham gia chiến đấu.

Mặc dù Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ không hài lòng nhưng vẫn phải miễn cưỡng đón nhận Dịch Áo đề nghị. Ở Thánh Đế Tư thành, các đạo sư an bài lịch lãm đều đã trải qua chọn lựa kỹ càng, trên căn bản sẽ không xuất hiện nguy hiểm, nhưng phía ngoài lại khác hẳn, hễ thất ngộ chính là tử vong. Nhất là đối mặt với võ sĩ cao hơn các nàng một đẳng cấp, hệ số nguy hiểm quá lớn.

Đến lúc này, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ mới phát hiện một việc, hình như những người bên cạnh đã trở thành Cực Hạn võ sĩ hết rồi. Các nàng lại bị người ta bỏ rơi lại phía sau xa lắc, phải biết rằng tư chất của hai người bọn họ ở trong Thánh Đế Tư học viện cũng tính là siêu quần bạt tụy. Nhưng ở chỗ này thậm chí không có tư cách tham gia chiến đấu, sự thật này khiến cho các nàng vô cùng thương tâm, hai người âm thầm hạ quyết tâm ở trong lòng nhất định phải cố gắng trở thành Cực Hạn võ sĩ, bằng không quá mất thể diện của nhóm nữ nhi rồi.

Bởi vì trận chiến đấu diễn ra vào buổi trưa, sau đó còn phải dọn dẹp chiến trường làm trì hoãn không ít thời gian, một đêm này bọn họ không thể kịp thời chạy tới thành trấn, đành phải cắm trại ở vùng hoang dã.

Trải qua bữa ăn tối, Dịch Áo và Tác Phỉ Á cùng nhau rời khỏi lều trại tản bộ trong rừng cây gần đó. Đám người Ca Đồn tự nhiên sẽ đi theo quây rầy, còn Lao Lạp đang đùa giỡn với Miêu Tử vô cùng khí thế, tạm

thời quên mất Dịch Áo tồn tại.

“Có rất nhiều thứ chỉ sau khi mất đi mới làm cho người ta biết nó quý trọng.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Dịch Áo, đã bao lâu rồi chúng ta không có tản bộ thoải mái như thế này?” Khi bọn họ còn nhỏ mỗi ngày đều ở chung một chỗ, trong lúc bình thường có gần hai mươi giờ ở cạnh nhau, buổi tối cũng ngủ cùng giường, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau chơi đùa. Dĩ nhiên người nói chuyện phiếm luôn là Tác Phỉ Á tự biên tự diễn, chơi đùa cũng là một mình Tác Phỉ Á tìm tòi nghiên cứu chọc cười, còn Dịch Áo luôn luôn trầm mặc nghe nàng tâm sự.

Nghe Tác Phỉ Á thổ lộ khổ cực, buồn bực và vui mừng của nàng, đôi khi còn có cách nhìn đối với những người khác. Nhìn Tác Phỉ Á tự bày trò chơi, Tác Phỉ Á cũng đã quen với Dịch Áo trầm mặc, chỉ cần có hắc ở bên cạnh là nàng cảm thấy an lòng, cho dù Dịch Áo chưa bao giờ chơi cùng nàng bất cứ trò gì.

Thật ra kể từ lúc đó, vận mệnh của hai con người đã được buộc chung một chỗ, ngoại trừ tử vong thì trên thế giới này không có lực lượng gì có thể tách rời bọn họ.

Vì thế sau khi Tác Phỉ Á biết được Bích Cơ mưu đồ bất chính lập tức nổi giận động sát cơ, nàng thậm chí muốn dùng máu tươi của Bách Lệ Nhi và Bích Cơ để phát ra lời cảnh báo uy hiếp mọi người, bất kỳ người nào ai dám động đến Dịch Áo, nàng sẽ trả thù không chút do dự. Cho dù là thị nữ thân thuộc nhất cũng không ngoại lệ.

“Mất đi?” Dịch Áo mỉm cười nói: “Ta bây giờ vẫn đang phụng bồi bên cạnh nàng mà?”

Tác Phỉ Á quay đầu lại nhìn vào trong mắt hắc thật lâu, sau đó khoát tay, mỉm cười ôn nhu: “Chúng ta đi nhanh một chút, nếu không Lao Lạp phát hiện chàng đang ở chỗ này nhất định sẽ tới tìm, thật là đáng ghét mà.” Nói xong nàng dẫn đầu chạy vào trong rừng cây.

Dịch Áo tự nhiên không ngu ngốc giải thích thay Lao Lạp, cười lên ha hả đi theo Tác Phỉ Á, hai người chạy một hơi vài trăm thước, đến lúc chuẩn bị xuyên qua rừng cây Tác Phỉ Á mới ngừng lại, chậm rãi dõi mắt quan sát bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm tung tích Lao Lạp.

“Ngồi ở đây một lát.” Dịch Áo nói, bước tới chỗ một gốc cổ thụ cành lá xanh um ngồi xuống.

Tác Phỉ Á từ từ đi tới gần Dịch Áo, tự nhiên ngã người dựa vào trong ngực Dịch Áo. Khi đối diện Dịch Áo, nàng chưa bao giờ phải che dấu tâm tình chân thật của mình, cửa sổ tâm linh của nàng đã hoàn toàn mở rộng ra cho Dịch Áo từ lâu rồi.

“Dịch Áo, Mạc Lâm rốt cuộc là ai?” Tác Phỉ Á ôm cổ Dịch Áo, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao hắc chạy đến đây làm quản gia cho người?”

“Hắc cũng không muốn nhưng không có biện pháp nào khác.” Dịch Áo cười nói.

“Tại sao?” Tác Phỉ Á càng thêm tò mò.

“Cha mẹ của ta đều là người của Thần Vực, hắc là thuộc hàng môn đệ trọng yếu.” Dịch Áo dừng lại suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi nói: “Hắc phải bảo vệ an toàn cho ta, cho nên phải đi theo bên cạnh.”

“Chàng nói gì?” Tác Phỉ Á kinh hãi.

“Ta là người đời sau của Thần Chi Hậu Duệ.” Dịch Áo trầm ngâm: “Rất kinh ngạc hả? Ha ha, thật ra mấy ngày hôm trước ta mới biết được bí mật này.” Dịch Áo không thể hoàn toàn nói thật, đây coi như là lời nói dối có thiện ý rồi. Bởi vì chuyện này rất khó giải thích rõ ràng, tại sao phải đợi Tác Phỉ Á hỏi mới nói, trước kia thì sao? Thời điểm còn bé như thế nào? Xung quanh hắc ẩn chứa quá bí mật không thể tiết lộ.

Tác Phỉ Á trợn mắt thật to, ngơ ngác nhìn sang Dịch Áo, nàng chỉ hơi tò mò về lai lịch Mạc Lâm, không nghĩ tới lại nghe được bí mật kinh thiên động địa này, nàng nhất thời không có cách nào tiếp nhận.

Tộc nhân Thần Chi Hậu Duệ đại biểu cái gì? Trước khi Thần Vực chưa bị phá hủy, cho dù bọn họ đi tới góc nào trên đại lục cũng là ông vua không ngai, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều đại biểu cho ý chí cao nhất trên đại lục, tuyệt đối không có người nào dám làm trái.

325. Chương 325: Đánh Nhau

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 325: Đánh nhau

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Giờ phút này, ánh mắt Tác Phỉ Á có phần mê mang, thời gian trôi qua không bao lâu nhưng cái người lúc nào cũng cần nàng bảo vệ đã biến mất, khi hắn xuất hiện lại là một ngôi sao chói mắt được Phong Ngân tin tưởng, được Thần Vực bảo vệ, tương lai Dịch Áo sẽ như thế nào đây?

Tâm Tác Phỉ Á có mấy phần mất mát, có mấy phần hoang mang, còn có mấy phần sợ hãi, từ trước kia cho tới bây giờ nàng chưa từng hoài nghi sẽ có một ngày mình mất đi Dịch Áo, bây giờ nàng không thể không sợ

Lúc mới biết đạo sư Dịch Áo là Phong Ngân uy chấn đại lục, nàng sẽ cao hứng dùm cho hắn. Bởi vì người yêu của nàng có thiên phú và năng lực cực cao, nếu không Phong Ngân làm sao xem trọng Dịch Áo tới cỡ đó? Bây giờ biết được Dịch Áo là tộc nhân Thần Chi Hậu Duệ, Tác Phỉ Á lại cao hứng không nổi, bởi vì thế lực Thần Vực quá mức khổng lồ.

Đừng bảo là Thần Vực, ngay cả Phỉ Tể Đại công đã vẫn lạc cũng là tồn tại đủ để cho nàng ngẩng đầu nhìn lên rồi. Nhưng nếu mang Phỉ Tể Đại công đặt trước mặt Thần Vực, địa vị của hắn lại hèn mọn, nhỏ bé giống như một con kiến, vậy còn nàng thì sao?

“Ta vốn không có ý định nói cho nàng biết vào lúc này.” Dịch Áo nhẹ nhàng vỗ về Tác Phỉ Á, thấp giọng nói: “Nhưng mà nàng đã hỏi... Tác Phỉ Á, nàng biết không? Ta tuyệt đối không cố ý lừa gạt nàng, bây giờ không, tương lai cũng sẽ không.”

Ánh mắt Tác Phỉ Á khôi phục lại thanh minh, thế nhưng nàng vẫn lẳng lặng nhìn Dịch Áo.

Dịch Áo nhìn ra được trong mắt Tác Phỉ Á chớp động rất nhiều tình cảm phức tạp, hắn cũng biết Tác Phỉ Á cực kỳ thông minh, khẳng định bởi vì thân phận của hắn mà suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện.

“Tác Phỉ Á?”

“Ừ.” Tác Phỉ Á cúi đầu đáp một tiếng, sau đó dựa đầu vào vai Dịch Áo.

“Sau khi chúng ta đến Sư Tâm đế quốc du ngoạn một vòng, lúc quay trở về chúng ta làm đám cưới đi.” Dịch Áo ôn nhu nói: “Chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, đúng không?” Vừa dứt lời, Dịch Áo cảm giác được thân thể Tác Phỉ Á nhẹ nhàng run rẩy một cái.

Thấy Tác Phỉ Á không trả lời, Dịch Áo khẽ cười nói: “Thế nào? Mất hứng? Có phải cảm thấy ta cầu hôn quá mức khinh suất hay không, không có cả lễ vật?”

“Ta không cần lễ vật.” Tác Phỉ Á thở dài sâu kín, sau đó đứng dậy nhìn về phía Dịch Áo: “Ta nghe nói mặc dù Quân Đồ Minh đại để phá hủy Thần Vực, nhưng đại trưởng lão Lan Bác Tư Bản đã sớm hạ lệnh cho Nguyên lão hội rút lui ra khỏi trận chiến, cơ hồ không bị hao tổn lực lượng?”

“Nguyên lão hội? Vì sao nàng đột nhiên nhớ tới bọn họ?” Dịch Áo sững sốt.

“Còn nữa, ban đầu Áo Nhĩ Sát Nhã đến Thiên Không thành là do nàng không tình nguyện, đúng không?” Tác Phỉ Á thấp giọng nói.

Dịch Áo trầm mặc chốc lát, hắn hiểu ý Tác Phỉ Á nhưng chỉ cười cười lắc đầu, đưa tay véo nhẹ chóp mũi Tác Phỉ Á, nói: “Ta biết ngươi đang nghĩ loạn điều gì, lấy thực lực tuyệt thế của Áo Nhĩ Sát Nhã cũng không có cách nào bảo đảm tương lai của mình, bị Nguyên lão hội gây áp lực phải gả cho một người nàng không thích. Còn ta chỉ là một Cự Hạm võ sĩ nhỏ nhoi nên không có biện pháp giữ vững tự chủ, phải không?”

Tác Phỉ Á cắn nhẹ vành môi, nhỏ giọng nói: “Địch Áo, chàng nói cho ta biết tại sao Phong Ngân tiên sinh đột nhiên biến mất, là bởi vì bọn hắn gây áp lực sao?”

Địch Áo cứng họng, từ từ gật đầu.

“Địch Áo, chàng hãy nghe ta nói.” Tác Phỉ Á dùng hai tay ôm lấy mặt Địch Áo, nói vô cùng nghiêm túc: “Địch Áo, nếu có một ngày bọn họ yêu cầu chàng đi cưới một người mà chàng không thích, hãy đáp ứng ta không nên xung đột với bọn họ. Chàng chỉ vừa tiếp xúc với bọn họ, căn bản không hiểu được lực lượng của bọn họ cường đại đến cỡ nào đâu!”

“Nàng bảo ta hàng phục sự sắp xếp của bọn hắn? ?” Địch Áo nhú mày.

“Ta thích chàng, chàng cũng yêu ta, đối với chúng ta như vậy đủ rồi.” Vào lúc này Tác Phỉ Á không dám nhìn thẳng vào mắt Địch Áo.

“Vậy còn nàng? Tùy tiện gả cho một người nào đó?” Địch Áo nhú mày càng lúc càng chặt

“Không, ta sẽ vẫn chờ người.” Tác Phỉ Á miễn cưỡng mỉm cười: “Chỉ sợ có một ngày, chàng chê ta già, chê ta xấu rồi, ta vẫn sẽ chờ.”

“Giống như mẹ nàng?” Giọng nói Địch Áo lạnh lùng như đao.

“Ta...” Tâm Tác Phỉ Á bất chợt đau nhói, hai tay ôm cổ Địch Áo cứng ngắc lại.

“Biết ta thích gì ở nàng không?” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Tại Thủy Tinh thành có thể vỗ bàn nói cho vũ nữ biết thời điểm lão nương tám tuổi đã ngủ với hắn. Khi đó người dùng cảm bảo vệ hạnh phúc của mình, chỉ cần phát hiện có bất kỳ vật gì uy hiếp, người sẽ lập tức phản kích, bây giờ vì sao nàng trở nên hèn yếu như vậy rồi?”

“Địch Áo, chàng không biết bọn họ.”

“Ta sẽ có cách giải quyết.” Địch Áo cắt ngang Tác Phỉ Á: “Lúc nàng và ta đính hôn hắn là phải chịu rất nhiều chế nhạo và áp lực đúng không? Sau này đến phiên ta chống đỡ dùm cho nàng.”

Tác Phỉ Á ngơ ngác nhìn sang Địch Áo, nàng không biết nên nói gì nữa, ở trong nhận định của nàng thì mọi chuyện rất rõ ràng. Nghe theo Thần Vực Nguyên lão hội an bài, Địch Áo sẽ có tương lai bay đi rất cao rất xa, nếu như cố ý làm trái ý Nguyên lão hội không thể nghi ngờ là tự hủy đi tương lai của mình.

“Không nên chất vấn ta, nàng phải có lòng tin đối với ta. Tác Phỉ Á, ngay lúc nàng khóc lóc làm loạn đòi bỏ lên giường ngủ chung với ta. Cả đời này của nàng đã được định đoạt rồi.” Địch Áo thản nhiên nói: “Nàng trốn không thoát.”

Lời Địch Áo nói có mấy phần tàn bạo và dã tính, Tác Phỉ Á có tính cách độc lập rất mạnh, vốn nghe thể hắn là chán ghét mới đúng. Nhưng không hiểu tại sao nàng lại có cảm giác tâm tình của mình chợt nhẹ đi rất nhiều, hốc mắt đã bắt đầu ươn ướt.

“Bọn họ có thể an bài cái gì?” Địch Áo cười lạnh nói: “Nếu như nghe theo bọn hắn sắp xếp, sát thủ Thần Vực phái ra đã sớm công kích Ngõa Tây Lý lão sư rồi, mà ta còn phải phối hợp với bọn hắn nữa.”

“Không phải là Phong Ngân tiên sinh đã rời khỏi Nguyệt Ảnh đế quốc hay sao? Tại sao bọn họ còn...”

“Vì thế ta mới nói bọn họ chỉ là một đám kém cỏi có tầm nhìn hạn hẹp.” Địch Áo nói: “Ta đã nói rõ ràng với Lan Bác Tư Bản, hiện tại hắn đã biết ta có một cái tâm cực kỳ cứng rắn. Nếu như miễn cưỡng thay đổi tính cách của ta, ta sẽ không ngần ngại dùng phương thức cực đoan để phản kích.”

Có mấy lời Địch Áo không thể nói ra hết, hắn sợ Tác Phỉ Á lo lắng, thối lui dưới áp lực? thỏa hiệp? Không, hắn tuyệt đối sẽ không những năm gần đây, hắn đã nhận được đủ nhiều, trầm mặc đã đủ lâu rồi.

Hai mắt Tác Phỉ Á liên tục biến ảo ngó chừng Địch Áo không rời, khúc mắc mới vừa sinh ra đã bị tan thành mây khói trong chớp mắt. Bởi vì nàng cảm nhận được ý chí kiên định không thể dao động của Địch Áo.

Giờ phút này, Tác Phỉ Á tỉnh ngộ được bản thân đã sai lầm đến mức nào, nếu có một ngày Thần Vực gây áp lực cho hai người. Nàng nhất định phải nghĩ hết phương pháp chống lại, tìm mọi cách bảo vệ hạnh phúc

của bọn họ, làm như vậy mới là ủng hộ Dịch Áo. Nếu nàng nghĩ là mình liên lụy Dịch Áo, lựa chọn thoái lui tất nhiên sẽ làm cho Dịch Áo thương tâm.

Cái gì là tiền đồ? Ngay cả tương lai của nàng và Dịch Áo còn không thể bảo vệ được thì có thứ gì đáng giá chứ? Chỉ có vĩnh viễn sống cạnh nhau, không bao giờ chia lìa mới là hạnh phúc thật sự, cho dù Dịch Áo phải trở lại trang viên làm một gã nông phu, nàng cũng không luyến tiếc, hơn nữa nàng tin tưởng Dịch Áo cũng có quyết tâm này.

Dịch Áo nhẹ nhàng vuốt ve Tác Phỉ Á, hẳn hiểu rõ Tác Phỉ Á đang suy nghĩ điều gì. Lúc này hai mắt Tác Phỉ Á không còn loạn chuyển, nhìn hẳn chăm chú có ý nghĩa là nàng đã xua tan ám ảnh trong lòng rồi, tự tin trước kia đã được khôi phục, đây chính là điều hẳn hi vọng nhất.

Hai người đã sống cạnh nhau mười mấy năm, Tác Phỉ Á sắp sửa trở thành vợ hẳn, Dịch Áo không muốn có bất kỳ ngăn cách nào giữa mình và Tác Phỉ Á.

Tác Phỉ Á khẽ nhắm mắt lại, cực kỳ ôn nhu phối hợp với Dịch Áo.

Hai đôi môi khẽ chạm vào nhau, tình ý nhanh chóng lan tràn, cảm giác hòa hợp chạy khắp toàn thân hai người. Khuôn mặt Tác Phỉ Á từ từ nở rộ xuân tình, nàng thích Dịch Áo hôn nàng, thích Dịch Áo ôm nàng, Dịch Áo dùng khí lực càng lớn, nàng lại càng thỏa mãn. Cho dù cảm giác thân thể của mình bị ép đến mức thở không ra hơi vẫn là một loại hạnh phúc.

Một lúc lâu sau Dịch Áo chậm rãi lùi lại, Tác Phỉ Á cắn miệng do dự một lát, đột nhiên giang chân ngồi lên người Dịch Áo, nàng hôn hẳn như mưa rơi điện chớp, hôn vào chóp mũi Dịch Áo, hôn vào trán, vào mắt, mũi, hai tai ...v...v trước kia bọn họ từng làm ra một vài động tác thân mật luôn là Dịch Áo chủ động, bây giờ nàng muốn dùng sự can đảm của mình nói cho Dịch Áo biết nàng yêu hẳn nhiều đến mức nào.

Dịch Áo nhắm mắt lại nhẹ nhàng ôm lấy Tác Phỉ Á, yên lặng hưởng thụ sự điên cuồng hiếm có của Tác Phỉ Á.

Thế nhưng Tác Phỉ Á dừng động tác rất nhanh, nét mặt của nàng lộ vẻ khẩn trương nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm người nào đó.

“Chuyện gì?” Dịch Áo nói.

“Lao Lạp đâu?” Tác Phỉ Á thở ra một hơi: “Nàng luôn luôn xuất hiện vào những lúc như thế này.”

“Sợ Lao Lạp làm gì?” Dịch Áo cười nói: “Nàng không hiểu chuyện gì cả mà.”

“Ta biết nàng không hiểu gì.” Tác Phỉ Á tức giận nói: “Nhưng ta sợ nàng học theo.”

326. Chương 326: Hiểu Làm?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 326: Hiểu làm?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vậy để ta, nói chung Lao Lạp sẽ không có biện pháp bắt chước.” Dịch Áo cười to, sau đó ôm lấy Tác Phỉ Á ép nàng dựa vào thân cây, rồi hẳn nhẹ nhàng cúi xuống bắt đầu ‘hành động’.

“Dịch Áo, không được, không được !” Lúc này Tác Phỉ Á luống cuống không biết làm gì nữa, tư thế của nàng rất đáng xấu hổ, hai cái chân đã bị khóa tay Dịch Áo kẹp lại không thể động đậy, lưng dán vào thân cây, trước ngực lại bị Dịch Áo đè ép chặt chẽ. Quả thực là hoàn toàn không có biện pháp phản kháng, ngoại trừ hai tay còn có thể hoạt động, những bộ phận khác đều bị khóa chặt cả rồi

“Tại sao không được?” Dịch Áo nở nụ cười nham hiểm. Thật ra lần đó hẳn và Tác Phỉ Á ‘tắm uyên ương’ đã làm rất nhiều chuyện rồi, chỉ còn một bước cuối cùng mà thôi. Lúc đó Tác Phỉ Á giãy dụa quá mãnh

liệt nên không thể được như ý, hơn nữa còn có người thấy hấn và Tác Phỉ Á cùng nhau đi vào phòng tắm nên có chút băn khoăn. Sở Đường Ân tìm hấn hưng sư vấn tội đành phải lui binh giữa được, thế nhưng lúc này Tác Phỉ Á điên cuồng đã thúc đẩy thú tính của hấn, không phải là hấn muốn được đột cường bạo giai nhân, mà do Tác Phỉ Á câu dẫn hấn trước.

“Nơi này... nơi này không được.” Tác Phỉ Á đành phải đập nhẹ vào lưng Dịch Áo, lên tiếng cầu khẩn.

“Vậy chúng ta đổi lại địa phương khác?” Dịch Áo nói.

“Hôm nay không được.” Tác Phỉ Á càng thêm bối rối, bởi vì trên người Dịch Áo tỏa ra cái mùi nam nhân làm cho nàng khó lòng không chế tâm tình.

“Ngày nào?” Dịch Áo hỏi tới.

“Một thời gian ngắn nữa.” Tác Phỉ Á cố gắng kéo dài thời gian, sau đó nàng nhận thấy bàn tay Dịch Áo đã chui vào trong nhuyễn giáp, vén áo lót lên vuốt ve thân thể của nàng. Nàng vội vàng thay đổi lời nói, chỉ có điều theo sau đầu ngón tay Dịch Áo từ từ xâm nhập, nàng không ngừng rút ngắn ước định vừa đặt ra: “Ngày mốt, cuối ngày, buổi tối... Dịch Áo, a...aaa..., không được thì ngày mai, được không?”

Dịch Áo vuốt lướt qua gương mặt Tác Phỉ Á, rồi chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng hôn lên cổ Tác Phỉ Á, sau đó dí mặt mình sát vào người Tác Phỉ Á, hít sâu mùi thơm trên cơ thể nàng.

Rốt cuộc Tác Phỉ Á chấp nhận từ bỏ giấy dựa, dù sao tâm và thân thể của nàng đã thuộc về Dịch Áo rồi. Sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, chỉ có điều nàng không kịp thích ứng mà thôi. Hơn nữa không gian rừng cây làm cho nàng không có cảm giác an toàn, nàng cảm thấy tư thế của mình quá mức xấu hổ, chẳng những hai chân không thể khép lại, còn bị Dịch Áo ép lên cao vòng qua lưng hấn, mũi chân chỉ xéo lên trời, tựa hồ chuẩn bị nghênh đón thứ gì đó.

Dịch Áo đột nhiên ngừng đầu, chuyển tầm mắt ra nơi xa, Lao Lạp đang đứng ở phía sau một gốc cây, lộ ra nửa người bộ dạng ngây ngốc nhìn về phía này.

Dịch Áo dĩ nhiên không phép Lao Lạp phá hư cơ hội của mình, may là hai mắt Tác Phỉ Á đã nhắm lại, hơi thở nặng nề ngắt quãng, hiện tại nàng căn bản không nhìn thấy Lao Lạp.

Dịch Áo làm mất quĩ hù dọa Lao Lạp, không thể không thừa nhận một điều, Dịch Áo có kỹ xảo làm mất quĩ quá cường đại, khuôn mặt anh tuấn vạn vẹo, nhãn nhó cực kỳ dữ tợn, hai mắt phát ra hàn mang lấp lờ cảm thẳng vào Lao Lạp. Bộ dạng y như là ác quỷ đột ngột phủ xuống nhân gian.

Tuy Lao Lạp rất quần quýt Dịch Áo nhưng cũng hù dọa cho sợ hết hồn, vội vã xoay người bỏ chạy, Miêu Tử lại không sợ, nó nhìn về phía Dịch Áo một lát, rồi lại nhìn bóng lưng Lao Lạp, chậm rãi giương cánh bay lên trời.

Dịch Áo thở ra một hơi, quay đầu lại tiếp tục vuốt ve thân thể Tác Phỉ Á.

Mất thấy gương mặt Tác Phỉ Á càng lúc càng hồng nhuận, miệng không ngừng rên rỉ, Dịch Áo mỉm cười xấu xa, sau đó di chuyển mục tiêu xuống chiếc váy của Tác Phỉ Á.

Đúng lúc này từ nơi xa truyền đến tiếng kêu gào kinh khủng: “Dịch Áo... Dịch Áo người đang ở đâu?”

Tác Phỉ Á như từ trong mộng tỉnh lại, thân thể run rẩy mấy cái y như bị điện giật. Dù sao nàng cũng là Quang Mang võ sĩ, Dịch Áo cũng không dùng sức mạnh, hấn vừa bị tiếng hô lớn kia làm phân tâm thì Tác Phỉ Á tranh thủ cơ hội nhảy qua một bên, đổ mặt tía tai sứa sang lại quần áo.

“Mụ nội người, Lôi Mông.” Dịch Áo cực kỳ giận dữ, cực thịch đã vào miệng lại còn tuột mất, bây giờ cố gắng thể nào đi nữa cũng không có ý nghĩa.

“Dịch Áo? Dịch Áo??” Tiếng hô càng lúc càng gần, chốc lát sau thân ảnh Lôi Mông từ trong bụi cây đi ra, tầm mắt của hấn quét qua Dịch Áo và Tác Phỉ Á, hồ nghi nói: “Các người làm gì đó? Lao Lạp nói người đang đánh Tác Phỉ Á, chuyện gì vậy? Có chuyện gì mà không thể bàn bạc được?”

Dịch Áo tức giận liếc Lôi Mông, Tác Phỉ Á ở một bên làm ra vẻ không có chuyện gì. Mới vừa rồi Dịch Áo chỉ trêu chọc nàng một chút, còn chưa có cớ bỏ thứ gì, cho nên sửa sang quần áo tương đối nhanh, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

“Đi, chúng ta vừa đi vừa nói.” Lôi Mông nói, hần tựa hồ đang lo lắng Dịch Áo và Tác Phỉ Á phát sinh xung đột.

“Đi...” Dịch Áo miễn cưỡng đáp một tiếng, sau đó chậm rãi đi ra khỏi khu rừng.

Tác Phỉ Á đi theo bên cạnh Dịch Áo, hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định. Lát sau Tác Phỉ Á cảm thấy biểu hiện như vậy không ổn lắm, làm cho người ta có cảm giác không giống trước, vì thế nàng bước lên tiếp cận Dịch Áo, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay hắn.

“Như vậy mới đúng chứ!” Lôi Mông cười híp mắt nói: “Vợ chồng son đánh nhau là chuyện bình thường, nhưng không thể mang thù. Nhà ta...”

“Cút đi!” Dịch Áo quát lên.

“Câm miệng!” Tác Phỉ Á cũng quát một tiếng.

Bởi vì đồng tâm hợp ý có mối thù chung, hai người đồng thời mắng to, sau đó nhìn nhau cười cười không thêm để ý đối tượng vừa bị mắng oan kia.

“À, ta nói này, các người không thể như vậy nha!” Lôi Mông bất mãn nói: “Tức giận là trút lên người của ta? Xem ta như thứ gì chứ?”

“Đầu heo.” Dịch Áo nói.

“Ngốc như lợn.” Tác Phỉ Á bổ sung một câu.

“Quên đi!” Lôi Mông bắt đầu nhục chí, người ta nhất trí đối ngoại, hần thể đơn lực bạc khẳng định chiếm không được tiện nghi: “Ta đây không thêm so đo với các người.”

Sau khi ba người Dịch Áo trước sau quay trở về khu lều trại tạm thời thì thấy Ca Đồn, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny đang ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm. Ca Đồn nhìn tới đám người Dịch Áo, sau đó lập tức quay đầu lại, bờ vai của hắn không ngừng rung động. Còn Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny lộ ra ý cười nồng đậm, vẫn ngó chằm chằm Dịch Áo và Tác Phỉ Á.

Vừa thấy Dịch Áo, Lao Lạp đứng ở phía xa xa lộ ra bộ dạng sợ hãi, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Người nàng rất lệ thuộc lại dùng thái độ hung ác như vậy đối đãi nàng, làm cho tâm linh nàng bị ám ảnh, sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Dịch Áo.

Lôi Mông nghênh ngang đi tới, ngồi xuống cạnh Ca Đồn, lúc này hần phát hiện Ca Đồn có chỗ nào đó không đúng liền hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Ca Đồn khoát tay áo, chỉ có điều hần vừa mở miệng không nhận được cất tiếng cười lớn, sau đó vừa cười vừa nói đứt quãng: “Ha ha, không nghĩ tới. Ha ha, người thật sự đi khuyên can.”

“Nói nhảm, không phải là ta lo lắng bọn họ sẽ làm tổn thương tình cảm lẫn nhau sao?” Lôi Mông nói.

“Cho nên ta mới nói, người vẫn còn quá non.” Ca Đồn miễn cưỡng khống chế nụ cười của mình, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lôi Mông. Sau đó đứng lên đi về phía cỗ xe ngựa của mình, mới đi được vài bước hần quay đầu lại chỉ hướng Lôi Mông, nói rất nhỏ: “Nữ nhân thật là đáng sợ.”

Khi Lôi Mông định nổi giận, Ca Đồn lại chỉ sang Dịch Áo: “Đánh nhau với Tác Phỉ Á. Ha ha ha, nhục điểm của các người đều nằm trong tay ta rồi.”

“Tiếp tục cười đi.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Cẩn thận chút, không nên để ta bắt trối người.”

“Được rồi, Dịch Áo, ta đã rất nể mặt người nha!” Ca Đồn không hề sợ hãi, sau đó nhìn về phía Lao Lạp, bình thản nói: “Lao Lạp, nói cho ta biết, bọn họ đánh nhau như thế nào?”

Lao Lạp nghiêng đầu suy nghĩ một lát, tựa hồ đang tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Ca Đồn, sau đó nàng khom lưng đề Miêu Tử xuống, có vẻ muốn bắt buộc Miêu Tử bày ra tư thế nào đó.

“Lao Lạp!” Dịch Áo không nhận được nữa, nổi giận quát một tiếng.

Lao Lạp sợ hết hồn, e sợ trong mắt lại càng đậm, ngơ ngác nhìn tới Dịch Áo.

“Lao Lạp đã tới?” Tác Phỉ Á cố gắng hỏi một câu

“Không có.” Dịch Áo phủ nhận theo bản năng.

“Vậy thì tại sao nàng biết chúng ta đánh nhau?”

Dịch Áo cứng họng, sự thật chân tướng đã bị vạch trần.

Trời vừa hừng sáng, mọi người thu thập đơn giản vài thứ rồi lên đường.

“Dịch Áo, chuẩn bị xử lý tên kia thế nào đây?” Ca Đồn hỏi.

Sau khi Lao Lạp tiến hóa, Dịch Áo đã không cần cả ngày ở trong xe nữa. Nghe Ca Đồn hỏi, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Á Lực Đặc bị cột trên lưng ngựa: “Chờ Lặc Tư tới rồi lại nói, dù sao cũng phải để cho người cha thấy đứa con một lần cuối chứ.” Thật ra Dịch Áo muốn giữ lại Á Lực Đặc để Lặc Tư động thủ sẽ phải cố kị, theo bản năng hắn không muốn dựa vào lực lượng Mạc Lâm.

Ca Đồn không nói gì, lúc này hắn đã cảm giác được mình đề nghị lúc ban đầu quá xung động, chỉ riêng Á Lực Đặc đã có bốn Cực Hạn võ sĩ đi bên cạnh. Vậy thì đội hình bảo vệ Lặc Tư chắc chắn cường đại hơn nhiều, một vị bá tước chiêu dụ vài Cực Hạn võ sĩ cũng không có gì là kỳ quái chỉ có thể nói Ca Đồn đã nhìn nhin thù hận quá lâu rồi, hiện tại nóng lòng báo thù cho Bái Tác Tư mới sơ xuất như thế.

327. Chương 327: Cân nhắc Quyết Định

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 327: Cân nhắc quyết định

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhất định phải giải quyết Lặc Tư, nếu không Ca Đồn vĩnh viễn không thể nào an tâm được, tính cách hắn trước giờ là như vậy, một khi đã quyết định đi làm chuyện gì đó sẽ mặc kệ sinh tử của mình. Chẳng qua làm liên lụy đến Tác Phỉ Á nên hắn có phần áy náy, Ca Đồn có thể không quan tâm mạng của mình, nhưng hắn không muốn thấy bằng hữu bên cạnh bị thương tổn. Ca Đồn cảm thấy đã đến lúc đề tính lại mình, trước kia hắn có thể đi ám sát Hỏa Hồ Chu Dịch Ti không chút cố kị, nhưng bây giờ hắn nhất định phải suy nghĩ cho những đồng bạn bên cạnh mình.

Thật ra Ca Đồn suy nghĩ quá nhiều, Á Lực Đặc tự mình tìm tới tận cửa chịu chết, lại vì Lao Lạp không cẩn thận đánh rơi mảnh võ tinh thần cực phẩm làm Á Lực Đặc kiên định quyết tâm. Cho dù Ca Đồn không muốn đối phó Lặc Tư Bá tước, Á Lực Đặc cũng không bỏ qua cho bọn họ.

Đám người Dịch Áo tự nhiên không biết Ca Đồn đang tự kiểm điểm mình, bọn họ một đường đàm tiếu đi tới Bá tước lĩnh. Tính toán thời gian thì không quá hai ngày nữa Lặc Tư sẽ nhận được tin tức, đợi đến lúc hắn an bài kế hoạch và tìm ra đám người Dịch Áo, ít nhất cũng phải hơn năm ngày. Trong khoảng thời gian này đám người Dịch Áo tương đối an toàn, vì thế bọn họ không có áp lực gì, vừa đi vừa nói chuyện giải sầu xem như chuẩn bị tâm lý thật tốt cho trận đánh sau này.

Lúc không có chuyện gì làm thì đi ra ngoài xem cảnh núi, ngắm dòng sông, nhận thức các mảnh phong thổ khác nhau cũng là một cách hưởng thụ. Chỉ có điều nơi này bị Tát Mỗ Nhĩ thống trị và chiến loạn liên tục nhiều năm đã không còn phồn hoa thường ngày nữa. Trong mười thôn làng thì hết chín cái trống không, thậm chí còn hoang vu hơn cả Khắc Lý Tư bình nguyên. Từ điểm trên là có thể nhìn ra được Tái Nhân cao mình hơn Tát Mỗ Nhĩ không ít. Trong khi đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước vì ích lợi đánh tới đánh lui, Tái Nhân chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng ngoài nhìn vào. Một khi có cơ hội sẽ dốc toàn lực ứng phó không chút chậm chạp. Không phải là Tái Nhân có thực lực mạnh nhất trong nhóm Hầu tước, mà là vận khí của hắn đủ tốt, đánh cuộc cũng rất đúng. Hoàn toàn có thể tính ra chỉ cần Tác Phỉ Á lên làm Đại công, Tái Nhân chắc chắn là Hầu tước có quyền lực lớn nhất.

Những ngày nhàn nhã dạo chơi trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua mấy ngày rồi, dọc theo còn đường này, đám người Dịch Áo đã gặp được vài đội võ sĩ. Thế nhưng những người này chỉ đứng xa xa nhìn tới chứ không dám tiếp cận, đám người Dịch Áo cũng không có ý che dấu Á Lực Đặc bị cột trên lưng ngựa.

Một nơi cách đám người Dịch Áo vài trăm dặm, một đoàn ngựa thồ hơn trăm người đang bôn ba trên đường, phía trước đội ngũ là một người trung niên khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, sắc mặt khó nhìn tới cực điểm, hẳn chính là Lặc Tư Bá tước. Thông qua thủ hạ hồi báo, hẳn đã biết vị trí đám người Dịch Áo và tình cảnh Á Lực Đặc. Cách làm của đám người Dịch Áo tương đương với hung hăng quật một cái bạt tai vào mặt Lặc Tư Bá tước. Lúc này toàn bộ mọi người trong Bá tước lĩnh đều biết con của Lặc Tư bị bắt cóc rồi, lại còn quang minh chính đại đi trên đường dạo phố, tựa hồ không hề e sợ Lặc Tư Bá tước trả thù.

Nếu như không thể cứu Á Lực Đặc trở về, Lặc Tư làm gì còn có mặt mũi lãnh đạo Bá tước lĩnh. Nói cách khác, ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được, hẳn có tư cách gì bảo vệ con dân trong lãnh địa an toàn?

Sau khi trở thành Bá tước, thế lực Lặc Tư phát triển rất nhanh, chẳng những thành công liên hiệp với Võ Tôn Ma Phi, mượn uy danh Ma Phi chiêu dụ được mấy tên Cực Hạn võ sĩ. Hiện tại hẳn đang có lòng tự tin bành trướng lực lượng, chuẩn bị triển khai quyền cước đánh ra một phen sự nghiệp, nhưng vào lúc này mấy người Dịch Áo lại tạc một chậu nước lạnh vào đầu hẳn, xấu hổ trong lòng hiển nhiên không nhỏ.

Dĩ nhiên Lặc Tư vẫn không có mất đi lý trí, sau khi nghe tin tức Á Lực Đặc bị bắt cóc, hẳn trước tiên phái người đi báo cho Ma Phi, đồng thời mình mang đầy đủ nhân mã, chuẩn bị liên hệ với Ma Phi phân hai hướng bao vây đám người Dịch Áo. Làm như vậy có thể bảo đảm không có sơ xuất, bên cạnh Á Lực Đặc tổng cộng có bốn Cực Hạn võ sĩ thế mà đều bị đối phương đánh gục, một không có người nào trốn ra được, từ đó có thể thấy thực lực của đối phương không thể khinh thường.

Nhưng Tất Mỗ Nhĩ Hâu tước đột nhiên đến thăm làm cho Lặc Tư càng thêm tự tin, tùy tùng đi theo Tất Mỗ Nhĩ cũng là Võ Tôn, đội hình như vậy đối phó mấy người trẻ tuổi tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay. Sợ rằng vừa nhìn thấy Tất Mỗ Nhĩ đại nhân, những tên kia sẽ bị dọa cho sợ không dám chống cự. Vì thế Lặc Tư không đợi Ma Phi hồi âm nữa, lập tức triệu tập quân đội xuất phát.

Đáng tiếc là Lặc Tư cũng không rõ ràng trong đội ngũ Dịch Áo còn có một người rất đáng sợ, Mạc Lâm chỉ lộ ra thực lực khi đánh chết tên Địa hệ võ sĩ, nhưng lúc đó những người khác đều liều mạng chạy trốn, làm gì có thời gian chú ý chuyện phát sinh ở phía sau. Trước đó Mạc Lâm giết chết mấy gã Quang Mang võ sĩ thì Lặc Tư không có để ở trong lòng. Hẳn suy nghĩ giống như Tác Phi Á vậy, cường thịnh cỡ nào cũng phải có giới hạn, lão già đó làm sao có thể là đối thủ của Tất Mỗ Nhĩ đại nhân được?

Mặc dù cầu trợ Hâu tước đại nhân chỉ vì ‘chuyện nhỏ nhất’ như thế này sẽ mất thể diện, nhưng Lặc Tư chẳng quan tâm nhiều làm gì, trọng yếu nhất đối với hẳn chính là cứu Á Lực Đặc trở về an toàn.

Tất Mỗ Nhĩ đi bên cạnh Lặc Tư, thúc ngựa đi trước khoảng nửa thước, giờ phút này tâm tình hẳn không tốt lắm, lần này tới tìm Lặc Tư chỉ là tiện đường đi ngang qua nơi này báo cho Lặc Tư biết nên phóng khoáng vấn đề thuế má hơn một chút. Không nghĩ tới lại đụng phải chuyện này, nếu là lúc trước thì Tất Mỗ Nhĩ chẳng thềm quán Lặc Tư sống chết. Chỉ bằng vào một điểm Lặc Tư dám liên hiệp với Ma Phi, Tất Mỗ Nhĩ đã có đủ lý do đối phó hẳn.

Thế nhưng hiện tại không giống ngày trước, Tất Mỗ Nhĩ và những Hâu tước khác không giống nhau, còn lại mấy bên kia tham dự tiến công Tái Nhân Hâu tước lĩnh. Giờ phút này tất cả đều bận rộn hợp tung liên hoành, cố gắng liên hợp lại để cho Tái Nhân không dám tung một lưới bắt hết bọn họ, những người này kỳ vọng dựa vào phương thức này để tránh Tái Nhân trả thù. Nhưng Tất Mỗ Nhĩ lại biết rõ ràng tâm tư Tái Nhân, bởi vì hẳn cũng từng ảo tưởng ngồi lên vị trí Đại công tước. Mặc dù chuyện này đã tan thành mây khói, nhưng tâm mắt của hẳn nhìn xa hơn những người khác rất nhiều.

Cho dù là ai ngồi trên vị trí kia cũng không bao giờ tiếp nhận một vũng bùn đen ở trong lãnh địa của mình, duy trì tình hình ổn định bên trong Công quốc luôn luôn là việc trọng yếu. Cho nên Tất Mỗ Nhĩ quả quyết cự tuyệt những người khác thuyết phục, suốt ngày bốn tẩu vòng quanh Bá tước lĩnh, mưu cầu tạo ra một lãnh địa quang vinh vui sướng trước khi Tái Nhân Hâu tước tiến quân Đại công lĩnh, như vậy mới có hy vọng được Tái Nhân tha thứ.

Về phần những Hầu tước và các quý tộc âm mưu dùng lực lượng uy hiếp Tái Nhân, Tát Mỗ Nhĩ đã có thể tiên đoán được kết quả của bọn hắn. Muốn làm chuyện gì cũng phải nhìn vào tình thế, loạn thế tất có anh hùng. Sau khi Tái Nhân tiến quân Đại công lĩnh tất nhiên sẽ nắm giữ tất cả quyền lực vào trong tay, làm sao có thể dễ dàng tha thứ trong Công quốc còn có một cỗ thế lực khác tồn tại? Chẳng qua là chuyện còn chưa tới nên không ai có thể nói cách làm của mình là chính xác. Hết thấy còn muốn nhìn Tái Nhân suy nghĩ như thế nào, cái cảm giác người là dao thớt, ta là thịt cá thật sự không dễ chịu. Nhưng Tát Mỗ Nhĩ không có con đường thứ hai, trừ phi hắn có thể vứt bỏ hết thấy mọi thứ trong tay đi tha hương cầu thực. Nhưng mà hắn không thể làm được điều đó, cho nên hắn đành phải đánh cuộc một lần, đánh cuộc Tái Nhân không phải là người bụng dạ hẹp hòi.

Ban đêm một ngày nọ, đội ngũ Lạc Tư Bá tước rút cuộc ngăn chặn tại một địa phương cách trấn nhỏ đám người Địch Áo đang ở lại hơn mười dặm.

Nhìn quân đội đông nghịt xuất hiện, nhóm nông phu ở gần đó nhất thời chạy tứ tán, song phương đi đến vị trí cách nhau hơn mười thước thì ngừng lại. Một bên là đội ngũ hơn trăm người, bên kia lại là mấy chiếc xe ngựa đơn sơ, vừa nhìn qua thì thực lực đối lập chênh lệch cực xa.

“Vì sao Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước cũng ở nơi này?” Tác Phỉ Á kinh ngạc chỉ tới đối diện.

Địch Áo ngẩn người nhìn theo ánh mắt Tác Phỉ Á, trên thực tế bên đó có hai người trung niên, Địch Áo cũng không rõ ai là Lạc Tư, ai là Tát Mỗ Nhĩ. Chỉ âm thầm tính toán ở trong lòng, chẳng lẽ Tát Mỗ Nhĩ là quyết tâm hợp tác với những người này đối nghịch bên mình? Cho dù làm như vậy cũng không thể nào nắm chắc hướng đi chính xác như vậy. Nếu đây là sự thật thì mạng lưới tình báo của Tát Mỗ Nhĩ quả thật là đáng sợ.

Tát Mỗ Nhĩ ở đối diện còn khiếp sợ hơn cả Tác Phỉ Á, hắn không chỉ nhận ra Tác Phỉ Á, mà còn nhận ra Địch Áo vốn là đệ tử Phong Ngân. Một nhân vật máu chốt như vậy làm sao hắn không tốn chút công phu điều tra một phen được.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ tại sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn xảy ra vấn đề với con của Lạc Tư?

Trong lúc Tát Mỗ Nhĩ đang kinh ngạc lâm vào trầm tư, Lạc Tư còn tưởng rằng Tát Mỗ Nhĩ tự giữ thân phận khinh thường đối phó mấy người trẻ tuổi, hắn liền giục ngựa từ trong quân đội đi ra, trợn mắt ngó chừng mấy người Địch Áo quát lên: “Mấy người các ngươi thật là to gan, mau thả Á Lực Đặc ra, nếu không đừng hòng có ai sống sót rời khỏi nơi này.”

Địch Áo cười nói: “Ý của ngươi là ta thả hắn ra, sau đó ngươi để cho chúng ta rời đi?”

Lạc Tư nhìn Địch Áo có vẻ nhún nhường, vẻ mặt liền hòa hoãn lại: “Dĩ nhiên, chỉ cần Á Lực Đặc hoàn hảo không tổn hao gì, ta sẽ xem như mọi chuyện chưa từng phát sinh.”

Lạc Tư vừa nói câu này ra khỏi miệng, Tát Mỗ Nhĩ cũng phải liếc mắt sang ngó một cái, người định lừa gạt ai đó? Bản lĩnh nói dối như vậy sợ rằng đến thẳng ngục cũng không thể tin tưởng nổi?

Địch Áo cười cực kỳ vui vẻ: “Bá tước đại nhân lòng dạ rộng rãi, nhưng với câu nói như thế ngươi rằng là ta sẽ tin tưởng sao?”

“Mặc kệ ngươi có tin hay không, dù sao ta vẫn tin.” Lôi Mông bỗng nhiên tuôn ra một câu khiến cho tất cả mọi người đều giật ngẩn người, Lạc Tư cũng bị mơ hồ, đây là tình huống gì? Nội đấu?

Sau đó Lôi Mông lại nói tiếp một câu: “Cái này rất giống Á Lực Đặc nói không tìm chúng ta phiền toái vậy, sau đó không phải vừa quay lưng đi liền thúc ngựa đuổi theo hay sao. Đúng là phụ đồng tâm mà, nói ra thì cũng không khác gì nhau.”

Lúc này Lạc Tư rút cuộc kịp thời hiểu ra mấy tên ở đối diện đang cố tình trêu chọc hắn, không khỏi then quá thành giận lớn tiếng quát: “Đừng trách ta không cho các ngươi một lần cơ hội sau cùng.”

“Đợi một chút!” Tát Mỗ Nhĩ không dám để cho Lạc Tư tùy ý nói nữa, vội vàng cắt ngang lời Lạc Tư. Dù sao Lạc Tư là thuộc hạ của hắn, chuyện này một khi xử lý không tốt rất có thể làm cho quan hệ với Tái Nhân càng thêm xấu đi. Vậy thì tất cả cố gắng của hắn trong thời gian qua xem như trôi theo dòng nước

rồi. Tắt Mỗ Nhĩ nhìn tới đám người Dịch Áo, chậm rãi nói: “Chỗ này hình như có chút hiểu lầm thì phải? Đến tột cùng đã sinh ra chuyện gì?”

Giọng nói Tắt Mỗ Nhĩ Hầu tước rất là êm ái, nhu hòa. Hơn nữa người Tắt Mỗ Nhĩ hỏi chính là Dịch Áo chứ không phải Lạc Tư. Chuyện này vừa nghe liền biết có vấn đề, bây giờ dù là kẻ ngu ngốc cũng có thể nhận ra thái độ Tắt Mỗ Nhĩ đối với Dịch Áo không hề tầm thường.

Lạc Tư không phải là thằng ngu, cho nên hắn giật mình dờ mắt ngay tại chỗ, dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn sang Tắt Mỗ Nhĩ, hiểu lầm? Giết bốn Cực Hạn võ sĩ thủ hạ của mình, còn bắt Á Lực Đặc con của mình, chuyện nghiêm trọng như thế lại bị Tắt Mỗ Nhĩ nói hời hợt thành hiểu lầm? Lạc Tư quả thật buồn bực muốn học máu.

“Tắt Mỗ Nhĩ đại nhân!” Dịch Áo cười cười nói, dù sao đối phương cũng là một vị Hầu tước, bất kể lập trường như thế nào nhưng cũng nên lễ phép một chút. Vì thế Dịch Áo sử dụng từ tôn xưng: “Thật ra ta cũng rất muốn nói đây là một trường hợp hiểu lầm, nhưng đáng tiếc là bọn họ đã làm rất quá đáng, thiếu chút nữa giết chết vợ của ta, cho nên...”

Dịch Áo không có tiếp tục nói hết, một lý do này đã đủ lắm rồi, hắn tin tưởng Tắt Mỗ Nhĩ sẽ làm ra lựa chọn chính xác.

Về mặt Tắt Mỗ Nhĩ cực kỳ ngưng trọng, nếu như Dịch Áo nói là sự thật, vậy thì chuyện này đã vượt ra khỏi tầm tay của hắn, hắn làm sao nghĩ đến Dịch Áo cố tình nói quá lên. Thật ra lúc đó Tác Phi Á chỉ bị một chút nguy hiểm mà thôi, còn chưa có đạt tới trình độ xem chết.

Nhưng đứng ở góc độ Tắt Mỗ Nhĩ để suy đoán thì Dịch Áo căn bản không cần thiết nói láo, trừ phi Dịch Áo một lòng đối phó Lạc Tư. Nhưng Tắt Mỗ Nhĩ đã sớm điều tra Dịch Áo rõ ràng rồi, hai người ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua nên không thể nào phát sinh thù hận. Huống chi lấy địa vị Dịch Áo muốn đối phó một vị Bá tước làm gì hao phí công sức khó nhọc như vậy. Chỉ cần Tái Nhân nói một câu là Lạc Tư nhất định phải chết, Tắt Mỗ Nhĩ căn bản không thể nào ngăn trở.

“Tắt Mỗ Nhĩ đại nhân!” thấy Tắt Mỗ Nhĩ có vẻ tin Dịch Áo, Lạc Tư nhất thời nóng nảy: “Ngài không thể nghe bọn hắn nói nhảm, mấy tên bất cóc này đã giết mười mấy người thủ hạ của ta, còn dám hành hạ con của ta như thế. Sự thật đang diễn ra ở trước mắt, ngài nhất định phải làm chủ cho ta,”

Tắt Mỗ Nhĩ nhíu mày, trợn mắt nhìn Lạc Tư làm như không vui: “Ta cần người dạy bảo phải làm gì hay sao?”

“Ta... ta không có ý này.” Lạc Tư lắp bắp, trong lòng mơ hồ nổi lên cảm giác không ổn.

Tắt Mỗ Nhĩ âm thầm thở dài, bản thân hắn nên giết chết Lạc Tư trước đó thì tốt rồi, làm thế sẽ không có nhiều chuyện nhức đầu như thế này. Hắn bây giờ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, giúp đỡ Lạc Tư là khẳng định không được, làm như vậy tương đương trực tiếp đứng ở phía đối lập Tái Nhân Hầu tước, cho dù Tái Nhân Hầu tước không nói gì thì vẫn còn có Phong Ngân kinh khủng đứng ở sau lưng Dịch Áo. Dù có cho Tắt Mỗ Nhĩ mấy lá gan, hắn cũng không dám đối nghịch Dịch Áo.

Nhưng Tắt Mỗ Nhĩ lại không thể đứng ở bên phía Dịch Áo, dù sao nơi này là lãnh địa của hắn, Dịch Áo coi như là người ngoài, nếu giúp đỡ người ngoài đối phó thủ hạ của mình không thể nghi ngờ là tương đương với tự vả một bạt tai vào mặt mình. Lỡ may lộ ra sẽ làm cho mọi người trong lãnh thổ thất vọng về hắn, sau này còn có ai dám đi theo làm việc cho hắn?

Khi Tắt Mỗ Nhĩ còn đang do dự không quyết, Dịch Áo nói: “Ta sẽ kể lại nguyên nhân phát sinh chuyện này vậy. Lấy trí tuệ của Tắt Mỗ Nhĩ đại nhân hẳn là có thể phân biệt được thật giả trong đó.”

“Đại nhân không thể nghe lời bọn họ...” Lạc Tư chỉ nói một nửa liền bị ánh mắt sắc bén của Tắt Mỗ Nhĩ nuốt ngược trở về. Giờ phút này Lạc Tư đã bắt đầu hối hận rồi, tại sao mình không đợi Ma Phi tới rồi hãy động thủ, cần phải lôi kéo Tắt Mỗ Nhĩ theo làm gì chứ? Bây giờ thì tốt quá rồi, ai cũng có thể nhìn ra Tắt Mỗ Nhĩ rõ ràng là có ý thiên vị phe Dịch Áo.

Thật ra Lạc Tư xui xẻo nghe lời mấy gã võ sĩ trốn về tự nhiên không dám nói là Á Lực Đặc coi trọng nữ nhân và mảnh vỡ tinh thần cực phẩm của đối phương, chỉ nói hai bên vừa phát sinh xung đột nho nhỏ thì đối phương đã đại khai sát giới, còn bắt giữ Á Lực Đặc làm con tin. Vì thế Lạc Tư mới lễ thắng khí hùng

cầu viện Tát Mỗ Nhĩ, Tát Mỗ Nhĩ cũng có nghĩa vụ trợ giúp hắn. Tất cả là do Lạc Tư sốt ruột cứu viện con trai mình, nếu như hắn cẩn thận suy nghĩ sẽ dễ dàng phát hiện mấy điểm sơ hở trong đó.

Địch Áo chậm rãi tường thuật câu chuyện trước kia, lửa giận trong mắt Tát Mỗ Nhĩ càng lúc càng thịnh, còn sắc mặt Lạc Tư lại càng lúc càng trắng, cho đến sau cùng Địch Áo móc ra một khối mảnh vỡ tinh thần cực phẩm chứng minh, trên trán Lạc Tư đã toát ra từng lớp mồ hôi hột. Hắn biết rõ những lời đối phương nói phần lớn đều là sự thật, Á Lực Đặc là cái loại người gì hắn làm cha hiển nhiên phải biết. Sở dĩ Lạc Tư khấn trương không phải vì sợ mấy người Địch Áo, đừng nói Á Lực Đặc có ý đồ không được như ý, cho dù thành công thì thế nào? Nơi này dù sao cũng là địa bàn của hắn, chỉ có điều thái độ Tát Mỗ Nhĩ biểu hiện ra ngoài làm cho Lạc Tư cảm thấy có chỗ không ổn, hắn bây giờ đã không còn hy vọng xa vời Tát Mỗ Nhĩ ra tay giúp mình, chỉ cần không đứng bên phía đối phương Lạc Tư đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Đáng tiếc là Tát Mỗ Nhĩ không cho Lạc Tư có cơ hội cảm ơn trời đất, hắn quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm vào Lạc Tư, nói như mắng: “Bây giờ ngươi còn có lời gì để nói?” Tát Mỗ Nhĩ thật sự giận dữ, sau khi nghe xong quá trình xảy ra sự việc, hắn thậm chí có cảm giác may mắn. Nếu như Tắc Phỉ Á có chuyện gì ngoài ý muốn ở trong lãnh địa của hắn thì bản thân hắn khó trốn khỏi tội lỗi. Vốn hắn là người tham dự công kích Tái Nhân Hầu tước linh, cộng thêm chuyện lần này chỉ sợ Phỉ Tế Đại công sống lại cũng không cứu không được hắn, rồi lại nghĩ tới cảnh tượng Ngõa Tây Lý giết chết Phỉ Tế ngay lập tức, trong lòng Tát Mỗ Nhĩ chợt dâng lên một cỗ khí lạnh, hắn vĩnh viễn không muốn đối mặt với địch nhân như vậy.

“Đại... đại nhân, ngài nhìn bọn họ không phải đang đứng bình yên vô sự ở đó hay sao, có thể bảo bọn họ thả Á Lực Đặc ra trước hay không?” Về mặt Lạc Tư như đưa đám, thái độ Tát Mỗ Nhĩ đã rất rõ ràng rồi, Lạc Tư làm gì còn dám đánh chủ ý lên đám người Địch Áo, chỉ cần có thể giải thoát Á Lực Đặc là Lạc Tư hài lòng lắm rồi.

“Ha ha, thoát nhìn Bá tước đại nhân không cao hứng lắm nhỉ? Bên phía chúng ta không có ai bị thương khiến cho ngài tức giận vậy sao?” Địch Áo mỉm cười khinh bỉ.

“Ta...” Lạc Tư mới vừa định nói gì nhưng lại liếc mắt về phía Tát Mỗ Nhĩ, từ bên đó đang có hai tròng mắt lạnh như băng bắn về phía hắn, nhất thời trong lòng không rét mà run vội vã nuốt ngược tất cả những lời định nói trở vào trong bụng.

Tát Mỗ Nhĩ quay đầu nhìn về phía Địch Áo, cười khổ nói: “Phát sinh chuyện như vậy, ta chỉ có thể nói thật sự đáng tiếc, may là các người đều bình yên vô sự, thế nhưng dù sao đây cũng là lãnh địa của ta.”

328. Chương 328: Hạ Ngoan Tâm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 328: Hạ ngoan tâm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thật ra chuyện này không liên quan đến ngài.” Địch Áo bỗng nhiên mở miệng cắt ngang lời Tát Mỗ Nhĩ: “Ta tin tưởng ngài cũng không muốn phát sinh chuyện như vậy, nhưng lãnh địa của ngài lớn như vậy khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn. Bởi vì rừng lớn thì loài chim nào cũng có, Lạc Tư Bá tước làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ quái, trên đời này có người nào không muốn mảnh vỡ tinh thần cực phẩm chứ?”

Tát Mỗ Nhĩ vốn tìm cách trước tiên ôm hết trách nhiệm vào người mình, như vậy sau này Tái Nhân cũng không có biện pháp truy cứu, về phần xử lý Lạc Tư thế nào. Loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, chỉ phải dựa vào ý kiến Địch Áo mà thôi. Tát Mỗ Nhĩ nghe Địch Áo nói mấy câu đó đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng thư thái hơn rất nhiều. Nhờ có Địch Áo nói như thế, cho dù chuyện này kết thúc ra sao cũng không có trách nhiệm đè lên vai hắn. Sau đó cẩn thận suy nghĩ lời Địch Áo mới nói, Tát Mỗ Nhĩ lại cảm thấy có điểm không đúng, nói như vậy không phải là cố gắng chụp cái mũ oan ức lên đầu Lạc Tư hay sao?

“Ta không thể nào làm chuyện như vậy?” Lặc Tư giận dữ mặt mày xanh mét, nếu như không có Tát Mỗ Nhĩ ở chỗ này, hẳn đã sớm chửi ầm lên rồi.

“Những gã võ sĩ chúng ta giết chết kia, chẳng lẽ chúng không phải là thủ hạ của người?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi.

“Là thủ hạ của ta, vậy thì thế nào? Ta không biết bọn hắn đi làm chuyện gì.” Lặc Tư cố nén giận hồi đáp.

“Ta không hỏi người có biết hay không.” Dịch Áo cắt ngang lời Lặc Tư không chút khách khí: “Cái tên nằm trên lưng ngựa là con của người đúng không?”

Lặc Tư muốn bộc phát nhưng lại không dám, hẳn có thể không đặt đám người Dịch Áo vào trong mắt, nhưng Tát Mỗ Nhĩ là nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc. Hắn đành phải hít sâu một hơi rồi gật đầu, đây là chuyện thực hắn không có cách nào phủ nhận.

“Người nhìn đi, sự thật đã quá rõ ràng rồi, con của người mang theo nhóm võ sĩ thủ hạ của người đến tập kích chúng ta, người còn hỏi ta chuyện này không liên quan gì tới người?” Dịch Áo mỉm cười nhìn về phía Lặc Tư đang giận đến mức run rẩy toàn thân: “Ngàn vạn lần đừng có nói với ta, dù cho con của người đi đâu cũng mang theo bốn Cực Hạn võ sĩ, Cực Hạn võ sĩ trong nhóm thủ hạ của người có nhiều lắm sao?”

Lặc Tư rất muốn nói ở trong đó có hai tên Cực Hạn võ sĩ là người của Ma Phi, nhưng hiện tại đang đứng trước mặt Tát Mỗ Nhĩ, hắn không dám nói như vậy. Chỉ có điều nếu không giải thích chẳng khác gì đã chứng thực tội danh, trong lúc nhất thời Lặc Tư buồn bực tới cực điểm, chỉ cảm thấy khí huyết trong người đang sôi trào từng đợt.

Tát Mỗ Nhĩ khẽ cau mày nhìn tới Dịch Áo, hẳn tin tưởng Á Lực Đặc sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng Lặc Tư thì không ngu xuẩn như vậy. Nếu như Lặc Tư thật sự muốn làm, lấy thực lực mấy người Dịch Áo làm sao có thể còn đứng êm đẹp ở chỗ này nói chuyện. Tát Mỗ Nhĩ đã sớm nghe thấy chuyện Lặc Tư và Ma Phi kết minh, chỉ là chưa thời gian rảnh tay xử lý mà thôi, nếu hai người này liên thủ còn không bắt được đám người Dịch Áo thì đúng là buồn cười.

Nhưng Dịch Áo cương quyết nói như vậy thì không có ai đủ khả năng phản bác, huống chi Tát Mỗ Nhĩ cũng không muốn phản bác. Nhìn bộ dạng Dịch Áo có vẻ không chán ghét hắn lắm, đây là một cơ hội tốt để gia tăng quan hệ song phương, sau khi gia nhập vào phe Dịch Áo, địa vị của hắn sẽ vững vàng như núi Thái Sơn, không ai có thể dao động được. Ít nhất sẽ không thua kém hiện tại, so sánh hai chuyện với nhau thì Lặc Tư đã không còn trọng yếu.

Bây giờ Tát Mỗ Nhĩ đang suy nghĩ chính là vì sao Dịch Áo một lòng muốn dồn Lặc Tư vào chỗ chết, bản thân hắn có nên hỗ trợ một tay hay không?

Mấy người Tác Phi Á bốn mắt nhìn nhau, tại sao trước kia bọn họ không biết Dịch Áo còn có bản lĩnh này nhỉ, chỉ nói vài ba câu đã chụp được cái mũ oan ức thật to lên trên đầu Lặc Tư. Mạc Lâm lại đứng ở một bên vuốt râu mỉm cười, hẳn bây giờ càng ngày càng thương thức Dịch Áo rồi. Nếu chỉ có thực lực cường đại, đầu óc không nhanh nhạy cũng rất khó mài giũa thành châu báu, Dịch Áo biểu hiện rất phù hợp tâm ý của hắn.

“Đại nhân, ngài... ngài quen biết bọn họ?” Lặc Tư lắp bắp hỏi Tát Mỗ Nhĩ, vừa nói vừa lui về sau mấy bước, mặc dù trong lòng đã có suy đoán mơ hồ nhưng hắn vẫn muốn nghe rõ ràng chứng thực từ miệng Tát Mỗ Nhĩ, nếu không hẳn không cam lòng bại trận.

“Chuyện này không có quan hệ gì tới quen biết hay không. Thân là công quốc Hầu tước, ta phải muốn duy trì công lý căn bản.” Tát Mỗ Nhĩ nghiêm mặt, nói đồng dạng một thân chính khí.

Lặc Tư nhất thời mặt xám như tro tàn, Tát Mỗ Nhĩ nói như vậy chẳng khác gì thừa nhận hắn đứng bên phía Dịch Áo. Chỉ có điều Lặc Tư không thể nào nghĩ thông chính là một Bá tước như hắn, chẳng lẽ ở trong mắt Tát Mỗ Nhĩ còn không trọng yếu bằng những người tuổi trẻ này?

“Lặc Tư Bá tước, ta hoài nghi người không có năng lực quản lý lãnh địa, sắp tới ta sẽ triển khai hội nghị liên tịch khẩn cấp thảo luận vấn đề của người.” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước lạnh lùng nói: “Người đâu, dẫn Lặc Tư Bá tước đi.”

Sắc mặt Lặc Tư Bá tước đã trở nên xanh mét, ngơ ngác nhìn sang Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước. Trên thực tế hẳn cam nguyện bất chấp nguy hiểm liên kết với Võ Tôn Ma Phi vốn là mơ ước vị trí của Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước. Lúc ấy Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước và Sơn Đế Hưu tước đánh nhau vô cùng kịch liệt, nhưng Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước vẫn luôn bị vây ở trong hoàn cảnh xấu, nếu có thêm lực lượng Võ Tôn Ma Phi trợ giúp, hẳn sẽ có cơ hội thay đổi cuộc đời.

Mặc dù đã sớm vạch ra kế hoạch tốt và chuẩn bị sẵn sàng trở mặt với Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ, thế lực hẳn bây giờ vẫn còn chưa đủ để đối kháng chính diện Tát Mỗ Nhĩ.

Hai tên võ sĩ từ phía sau Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước bước ra, nói với Lặc Tư Bá tước không hề cố kỵ: “Lặc Tư Bá tước, mời đi theo chúng ta.”

Các võ sĩ thuộc hạ Lặc Tư Bá tước lĩnh đều yên lặng như tờ, nếu như là đám người Dịch Áo muốn làm gì, bọn họ nhất định sẽ phản khởi phản kháng. Nhưng đây là mệnh lệnh của Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, đời có câu nói quan lớn một cấp đè chết người. Hưu tước lĩnh chính là cấp trên trực tiếp quản lý Bá tước lĩnh, trừ phi bọn họ dám tạo phản, bằng không chỉ có thể đứng im trơ mắt nhìn mà thôi.

Lặc Tư Bá tước đã buông tha cho biện giải cho mình, cam chịu cúi thấp đầu, xám xịt đi theo hai tên võ sĩ ra sau đội hình.

Khi tầm mắt Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước chuyển sang đám người Dịch Áo, cái vẻ lạnh như băng kia lập tức biến mất, đổi lại thành nụ cười cực kỳ hòa ái: “Dịch Áo, Tác Phi Á tiểu thư, nếu đã đến nơi này thì đi Hưu tước lĩnh của ta chơi mấy ngày nhé, ha ha, chuyện của Lặc Tư Bá tước không thể xử lý xong trong thời gian ngắn. Ta nhìn ra được các người cần một kết quả rõ ràng, đúng không?”

Đám người Dịch Áo liếc nhìn nhau hội ý, thông qua quan sát thủ đoạn xử lý sẽ có thể nhìn ra năng lực của người đó. So sánh với Tái Nhân Hưu tước, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước rõ ràng thua kém một mảng lớn, ban đầu Tái Nhân Hưu tước thu thập Lộ Dịch Sĩ Bá tước đã bất chấp tất cả, trực tiếp dùng lực đè chết Lộ Dịch Sĩ Bá tước, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước lại cố kỵ quá nhiều thứ.

Lại trắng ra thì Tái Nhân Hưu tước là cái loại làm trước tính sau, hẳn có khả năng hoàn toàn khống chế hội nghị liên tịch. Còn Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước không dám buông tay xử lý, bởi vì hẳn lo lắng khiến cho những Bá tước khác hiểu sai ý mình.

“Có thể được ngài mời chính là vinh hạnh của chúng ta.” Dịch Áo cười cười nói.

Tinh thần Tát Mỗ Nhĩ có vẻ rất tốt, hẳn mở miệng cười lên sang sảng, có thể tiếp cận Dịch Áo không thể nghi ngờ chính là một lá phiếu bảo đảm cho tương lai của hẳn. Tại sao Tái Nhân Hưu tước có thể phát triển nhanh như vậy? Còn không phải bởi vì vận khí tốt, con của hẳn trở thành bằng hữu của Dịch Áo từ sớm hay sao? Bây giờ hẳn cũng có cơ hội giống như thế.

Nếu muốn gia tăng tình hữu nghị sâu sắc thì có hai loại lợi khí thường dùng, đó là kim tiền và mỹ nữ. Thế nhưng, khi tầm mắt Tát Mỗ Nhĩ quét một vòng qua đám người Dịch Áo lại bắt đầu nổi giận rồi. Đám người Dịch Áo lại dám mang theo mảnh võ tinh thần cực phẩm tùy thân nhất định là không thiếu tiền, vậy còn mỹ nữ? Càng thêm vô nghĩa rồi, Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny và cả dã nha đầu Lao Lạp, mỗi một người đều có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, cái dạng mỹ nữ gì có thể so sánh với các nàng đây? Hơn nữa tổ hợp ba nam bốn nữ này tương đối quái dị, ngoại trừ Dịch Áo và Tác Phi Á ra, nói không chừng bên trong còn có hai người trẻ tuổi nhìn trúng đối phương, lỡ may đưa lên mỹ nữ sai lầm sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Quên đi, đi một bước nhìn một bước vậy, chỉ cần hẳn thành tâm thành ý khoản đãi đám người Dịch Áo, ít nhất cũng không tạo ra ác cảm.

Đại đội bắt đầu tiến bước, các võ sĩ dưới trướng Tát Mỗ Nhĩ đi ở chính giữa, trong nháy mắt khi Ca Đồn leo lên xe, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước đột nhiên phát hiện trong xe có một thứ rất quen thuộc. Sau khi nhìn chăm chú một hồi, hẳn lộ ra thần sắc kinh ngạc, dĩ nhiên lại là chiến kỳ của Tái Nhân Hưu tước.

Chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì?

329. Chương 329: Vượt Ngục

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 329: Vượt ngục

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Các quý tộc ở trong Công quốc đều biết Phỉ Tể Đại công đã bị chém giết, Đại công lĩnh chuẩn bị đổi chủ, mà Tái Nhân Hầu tước có Thánh giả trợ chiến có khả năng trở thành chủ nhân Đại công lĩnh lớn nhất. Nếu như nhìn thấy cây chiến kỳ này, đừng bảo là Á Lực Đặc, coi như là Tát Mỗ Nhĩ cũng không dám tới tìm phiền toái.

Địch Áo chú ý thấy tầm mắt Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước liền quay đầu ngựa, chậm rãi tiếp cận Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không dỗi gặt ngài, Lạc Tư Bá tước từng vô duyên vô cớ giết chết bằng hữu thân thiết của Ca Đồn. Vì thế, ha hả, sau khi chúng ta biết Á Lực Đặc là con của Lạc Tư mới cố ý bố trí cái bẫy cho Á Lực Đặc. Nếu Á Lực Đặc là một người chính trực, hắn sẽ tự động rút lui an toàn, còn một khi hắn không thể rút lui đã chứng minh hắn đáng bị trừng phạt, ngài nghĩ thế nào?”

“Thì ra là như vậy.” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước cười cười mang theo chút phẫn nộ.

“Hầu tước đại nhân, sau khi hội nghị liên tịch thông qua quyết định xử phạt Lạc Tư, hi vọng ngài có thể báo cho Ca Đồn một tiếng.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ hắn sẽ rất cao hứng đảm nhiệm vai trò người hành hình.”

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước giật mình, Địch Áo cười cười đánh ngựa đi qua một bên kéo giãn khoảng cách với Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước. Những chuyện nên nói hắn đã nói xong rồi, còn dư lại cần bản thân Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước tự quyết định.

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước nhíu mày vừa đi vừa suy nghĩ, Địch Áo yêu cầu rất quá đáng. Làm người hành hình? Chẳng lẽ những người tuổi trẻ này muốn xử tử Lạc Tư Bá tước? Hội nghị liên tịch chắc chắn sẽ không thông qua đề nghị này, hơn nữa Lạc Tư Bá tước đắc tội cũng không đạt tới trình độ phải xử tử.

Đúng lúc này, một gã võ sĩ tiếp cận Tát Mỗ Nhĩ thấp giọng hỏi: “Đại nhân, ngài đang suy nghĩ điều gì?”

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước bỗng nhiên giật mình, đảo quanh đầu ngựa đi lùi lại phía sau, gã võ sĩ ngậm miệng vội vàng bám theo sát Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước.

“Rất nhức đầu.” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước cười khổ nói: “Mấy tên này lại muốn ta xử tử Lạc Tư Bá tước.”

“Đại nhân, ngài thật là thông minh cả đời hồ đồ nhất thời mà.” Gã võ sĩ cười nói.

“Có ý gì?” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước sững sờ.

“Nếu như ngài có thể thành lập tình hữu nghị với đệ tử Phong Ngân tiên sinh, còn có Tái Nhân Hầu tước nữa. Cho dù tất cả Bá tước trong lãnh địa đều phản đối ngài, ngài vẫn có thể làm Hầu tước. Nếu để cho đệ tử Phong Ngân tiên sinh và Tái Nhân Hầu tước chán ghét ngài, cho dù tất cả Bá tước trong lãnh địa đều ủng hộ ngài, ngài...” Còn chưa nói hết câu, gã võ sĩ đã ngậm miệng không nói nữa, hắn biết Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước có thể tự mình nghĩ thông.

Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước dừng lại chỉ chốc lát, trong lòng hắn có cảm giác như trời quang mây tạnh, không sai, hắn đã phát hiện mình nên coi trọng cái gì nhất. Lực lượng đoàn kết phía dưới hiển nhiên là quan trọng, nhưng không thể nào so sánh với vị Thánh giả cường đại kia được.

“Ha ha ha ~!” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước bỗng nhiên cười lớn, sau đó dùng sức vỗ vỗ bả vai gã võ sĩ: “Nói rất hay, ta biết phải làm thế nào rồi.”

Mặc dù đại đội nhân mã cần phải trở về Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước lĩnh, nhưng tốc độ di chuyển rất có hạn. Cho nên khi đi tới tòa thành Lạc Tư Bá tước, Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước quyết định tạm thời nghỉ ngơi một đêm ở chỗ này.

Hắn đã âm thầm quyết định vận mệnh Lạc Tư Bá tước ở trong lòng rồi, tự nhiên không thể hạ thủ lưu tình. Đầu tiên là ra mệnh lệnh cho các võ sĩ triển khai một đợt lùng bắt lớn, áp giải toàn bộ tộc nhân Lạc Tư Bá tước vào trong ngục, chỉ để lại một ít người hầu lo phục vụ. Sau đó cứ chiếm thước sào bày ra một bàn tiệc rượu ở trong Bá tước phủ khoản đãi đám người Dịch Áo.

Bữa tiệc được tổ chức từng bừng, Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước nói thao thao bất tuyệt những chuyện lý thú ở trong lãnh địa, mà đám người Dịch Áo cũng đã nhìn thấy cảnh tượng đám võ sĩ lùng bắt ở trong phủ. Coi như là nhận được tín hiệu Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước phát ra, hiển nhiên bọn họ gia tăng hảo cảm đối với Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước thêm vài phần.

Dịch Áo đột nhiên nghĩ đến một người, còn có Lôi Mông Thập Thất tỷ và Thập Thất tỷ phu, hắn hỏi dò: “Hậu tước đại nhân, thời gian gần đây trong lãnh địa có phát sinh chuyện gì lớn không?”

“Gần đây?” Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước trầm tư chốc lát rồi hỏi lại: “Người có ý gì?” Nói thật, từ trong nội tâm hắn rất muốn sử dụng kính ngữ đối với Dịch Áo, nhưng Dịch Áo không có tước vị gì cả, chỉ đơn giản là đệ tử của Phong Ngân tiên sinh, nếu nói như thế có vẻ quá mức tôn kính, ngược lại sẽ làm cho đối phương lưu lại ấn tượng xấu, chỉ có thể miễn cưỡng xưng hô như thế.

“Đăng Khảng Bá tước, hắn có khỏe không?” Dịch Áo đi thẳng vào chính đề, hắn muốn biết Lâm Tái đạo sư có ngăn cản Thập Thất tỷ của Lôi Mông hay không.

“Hắn? Hình như không có xảy ra chuyện gì.” Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước giật mình trong lòng, hắn cũng rất muốn nghe thấy Đăng Khảng gặp chuyện không may, nhưng gần đây không có thời gian để phân tâm xử lý chuyện này. đành phải để cho Đăng Khảng hưởng thụ thêm mấy ngày an tĩnh, bây giờ nghe Dịch Áo hỏi thăm Đăng Khảng, tâm tình hắn không khỏi dâng lên từng cơn sóng, vội vàng hỏi tới: “Dịch Áo, người quen biết hắn?”

“Chúng ta là bạn tốt của An Đông Ny, Đăng Khảng...” Thấy trong mắt Tát Mỗ Nhĩ tràn đầy mùi vị tìm kiếm dò xét. Dịch Áo hiểu lời nói của hắn sẽ thay đổi vận mệnh Đăng Khảng triệt để, hắn than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Cũng coi như là bằng hữu của chúng ta.”

“À...” Tát Mỗ Nhĩ hiểu ý Dịch Áo, còn có cả sự thông cảm và toan tính bên trong đó, nhẹ giọng nói: “Lúc ấy Đăng Khảng khám phá ra âm mưu của Uy Liêm lập nhiều công lớn, ta đề nghị để cho hắn đi quản lý Uy Liêm Bá tước lĩnh. Nhưng ta sẽ cắt giảm phạm vi lãnh địa, Bá tước lĩnh không thay đổi nhưng mấy Nam tước lĩnh phía dưới thì ta phân chia cho những khác Bá tước, cuối cùng sẽ còn lại có ba Nam tước, đây là tiêu chuẩn thấp nhất của Bá tước. Dịch Áo, người phải biết rằng không phải là ta cố ý gây khó khăn cho hắn, mà là năng lực của hắn rất có hạn. Để cho hắn quản lý ba Nam tước đã làm khó hắn lắm rồi.”

Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước nói lời này khiến cho đám người Ca Đốn, Lôi Mông cũng phải gật đầu xác nhận. Đăng Khảng nhận được lãnh địa hoàn toàn dựa vào An Đông Ny mới có thể bảo đảm bình an, không có An Đông Ny, bằng vào năng lực Đăng Khảng xem như nửa bước khó đi.

Thấy đám người Ca Đốn, Lôi Mông gật đầu, Tát Mỗ Nhĩ biết phán đoán của mình không có sai, hắn liền cười nói: “Đăng Khảng trở thành Bá tước đã mấy tháng nhưng thực lực hắn không có biến hóa quá lớn, bởi vì hắn nghèo rất dãi. Cái thang ngọc đưa, cho dù hắn có thể được tất cả bình dân ủng hộ thì có thể thế nào? Quy tắc luôn cần phải có lực lượng thủ hộ, nhưng làm gì có Cục Hạn võ sĩ nào nguyện ý dựa vào hắn? Phụng bồi hắn không phải cùng nhau ăn khổ sao? Ha ha, ngoại trừ An Đông Ny thì không còn ai ngu ngốc như vậy đâu.”

“Như vậy rất tốt, đừng thêm gánh nặng cho hắn.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Để cho hắn yên lặng sống qua ngày là được.”

“Ta cũng có ý như thế.” Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước nói, ban đầu hắn có ý nghĩ trừng phạt Đăng Khảng, bây giờ đã không cánh mà bay mất rồi. Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Khuya hôm nay có lẽ sẽ phát sinh một ít chuyện. Dịch Áo, các người không nên đi ra ngoài.”

“Xảy ra chuyện?”

“Có lẽ sẽ có người bạo động.” Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước mỉm cười gian trá: “Đúng rồi, Ca Đồn, nguyện ý giúp ta một lần không?”

Ánh mắt Ca Đồn chợt lóe sáng, mỉm cười hiểu ý: “Ta rất cao hứng có thể ra sức vì đại nhân.”

Mấy người Dịch Áo nháy mắt ra hiệu không hề lên tiếng. Đoạn thời gian kế tiếp, Tát Mỗ Nhĩ rõ ràng cảm giác được đám người Dịch Áo thân thiện với hắn hơn trước, không khí cũng trở nên hòa hợp, hắn không khỏi cảm thấy may mắn ở trong lòng, nhờ có tên thủ hạ kịp thời chỉ ra điểm mê, nếu không rất có thể đã mất đi cơ hội tốt như thế này.

Một bữa cơm ăn xong, khách và chủ tận sức vui mừng. Những người Dịch Áo cũng không hỏi Tát Mỗ Nhĩ là dạng bạo động gì. Nếu Tát Mỗ Nhĩ đã nói hiển nhiên là không thể bắn tên không đích, hắn sẽ có biện pháp của riêng mình.

Trong ngục giam u ám chung quanh đầy dẫy mùi vị nấm mốc, trên vách ướt nhẹp tường sinh trường từng mảng lớn cỏ rêu xanh um, một cái giường bằng đá được phủ bằng lớp rơm rạ thật mỏng, nhờ có lối ánh đèn hai bên lối đi mới mơ hồ có thể nhìn thấy người ở trong đó. Lặc Tư Bá tước đang đứng trước song sắt, ánh mắt đại ra, ngăn người không biết đang suy tư chuyện gì.

Lúc bình thường những phạm nhân bị nhốt ở chỗ này đều dùng khóa sắt cố định ở trên tường, hơn nữa còn xuyên qua từ vị trí xương quai xanh đi xuống, phạm nhân có thực lực mạnh mẽ thì khóa cả hai ống xương đùi. Cũng may Lặc Tư là một vị Bá tước, tội danh còn chưa có định rõ nên không gặp đãi ngộ tàn ác kiểu này.

Nói thật ra Lặc Tư Bá tước cũng không xa lạ gì nơi này, có đôi khi hắn còn có hảo tâm tới “thăm” những người bị hắn vu hãm giết hại trong này. Ví như Tác Phổ Nam tước cách đây không lâu, dĩ nhiên ở trong này không lâu Tác Phổ Nam tước tự nhiên bị bệnh chết bất đắc kỳ tử. Nhưng Lặc Tư Bá tước chưa từng bao giờ nghĩ tới bản thân mình sẽ có một ngày cũng bị nhốt ở chỗ này, giờ này ngày hôm qua hắn còn đang thoải mái nhàn nhã hưởng thụ thị nữ ôn tồn hầu hạ ở trong phủ đệ của mình, còn bây giờ, lại trở thành tù nhân sau song sắt.

Chênh lệch quá lớn y như lòng sông so với mặt biển làm cho Lặc Tư Bá tước không thể nào tiếp nhận sự tình trước mắt, tại sao? Bản thân hắn là Bá tước nhưng ở trong mắt Tát Mỗ Nhĩ vẫn không có trọng yếu bằng mấy người trẻ tuổi kia? Cái gì công lý chó má chứ, Lặc Tư sẽ không bao giờ tin tưởng chuyện ma quỷ Tát Mỗ Nhĩ nói, làm như Tát Mỗ Nhĩ hắn sạch sẽ lắm đấy?

Nghĩ đến những người hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp chết ở trong tay mình, tâm Lặc Tư Bá tước bất chợt nổi lên từng đợt lạnh lẽo, chẳng lẽ mình cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy sao? Không, không thể nào... Lặc Tư cố gắng an ủi bản thân, hội nghị liên tịch không thể nào thông qua quyết định như vậy. Nếu Tát Mỗ Nhĩ quả thực có can đảm làm chuyện này, hắn tuyệt đối bị những Bá tước khác phản đối, mở ra một tiền lệ cũng có ý nghĩa sự an toàn của nhóm Bá tước không còn được bảo đảm. Chắc chắn các tên quý tộc kia không muốn nhìn thấy tình huống như thế phát sinh.

Khi Lặc Tư Bá tước đứng đó suy nghĩ lung tung thì một tiếng bước chân vang lên trên hành lang bên kia, tinh thần Lặc Tư mất tự chủ run lên một cái, khẩn trương nhìn ra bên ngoài.

Đợi đến lúc thấy rõ người tới, Lặc Tư mới thở phào nhẹ nhõm, hắn có chút ấn tượng với tên cai ngục này, lần trước chính là cái tên này phụng bồi hắn đi “thăm hỏi” Tác Phổ Nam tước. Lặc Tư lắc đầu cười khổ, xem ra tuổi càng lớn gan lại càng nhỏ rồi, đã biết rõ Tát Mỗ Nhĩ không dám làm chuyện gì quá phận tình đối với mình nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng mong lung.

Tên cai ngục đi tới trước phòng giam Lặc Tư Bá tước, đầu tiên lo lắng nhìn quanh một vòng, sau đó giảm thấp thanh âm xuống nói: “Đại nhân, không xong, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước muốn giết ngài.”

“Cái gì?” Lặc Tư kinh hãi thất sắc gắt gao ngó chừng tên cai ngục: “Người nghe ai nói?”

“Đại nhân, ngài quên mất rồi sao? Ta có thân thích là người hầu trong phủ của ngài, Tát Mỗ Nhĩ chính miệng nói với thủ hạ như thế.” Cai ngục còn định nói thêm gì nữa nhưng nghe thấy có người ở bên ngoài

la tên của hắn, liền vội vàng đáp lại một tiếng vội vã đi ra ngoài, lúc gần đi còn thấp giọng dặn dò Lạc Tư nhất định phải cẩn thận đề phòng Tát Mỗ Nhĩ, lộ vẻ cực kỳ trung thành.

Sau khi cai ngục rời đi, Lạc Tư Bá tước kinh ngạc đứng ngây người một lúc lâu, mặt mày biến ảo không chừng. Hắn căn bản không nhớ rõ tên cai ngục có thân thích làm việc ở trong phủ hay không, cho nên cũng không dám tin tưởng lời nói của đối phương.

Mặc dù Tát Mỗ Nhĩ có thành kiến đối với hắn, nhưng cũng không nên lựa chọn phương thức cực đoan như vậy chứ? Lạc Tư rất rõ ràng mình kết minh với Ma Phi tất nhiên sẽ khiến cho Tát Mỗ Nhĩ chán ghét. Nhưng khi đó Lạc Tư nhìn đúng lúc Tát Mỗ Nhĩ không rảnh tay để đối phó chuyện khác, vì thế mới dám làm bạo dạn cỡ đó. Còn bây giờ lực lượng Tái Nhân Hầu tước mới mạnh mẽ xuất hiện ở phía bắc, sắp tiến công vào Đại công lĩnh. Tát Mỗ Nhĩ đã tự lo không xong, về tình về lý không thể nào hạ thủ đối phó mình ngay lúc này, làm như vậy có ích lợi gì đối với hắn chứ?

P phía bắc? Trong đầu Lạc Tư Bá tước bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lúc này cuối cùng hắn đã nhớ ra một chuyện trọng yếu, đó là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm. Bây giờ những người ở trong Công quốc có thể tùy tiện lấy ra mảnh vỡ tinh thần cực phẩm chỉ có người trực thuộc phe Tái Nhân Hầu tước. Chuyện ở khu vực quảng mỗ đã truyền ra khắp bắc phương rồi, Lạc Tư cũng từng nghe nói qua.

Có thể ngồi vào vị trí Bá tước không có ai là đứa ngốc, Lạc Tư rất rõ ràng đầu mối ẩn giấu trong đó, khó trách Tát Mỗ Nhĩ có thái độ khác thường đứng ở bên phe đối phương, thì ra những người tuổi trẻ kia chính là thủ hạ Tái Nhân. Vừa nghĩ thông suốt điểm này, Lạc Tư thật sự oán hận lập tức đánh chết Á Lực Đặc, người chọc ai không tốt, cần gì phải trêu chọc người của Tái Nhân chứ, đó là thứ mà người có khả năng xử lý sao?

Bây giờ nói gì cũng đã chậm, trong lòng Lạc Tư rút cuộc sinh ra sợ hãi, nếu như là Tát Mỗ Nhĩ muốn đối phó hắn thì còn dễ xử. Cùng lắm thì thông qua hội nghị liên tịch tước đoạt tước vị của hắn mà thôi, chưa chắc không có cơ hội đông sơn tái khởi. Nhưng liên lụy tới Tái Nhân Hầu tước lại khác hẳn, Tát Mỗ Nhĩ vì đền bù sai lầm lúc trước chỉ sợ chuyện gì cũng dám làm.

Không được, tuyệt không có thể ngồi chờ chết như vậy, trong nháy mắt đó Lạc Tư đã cho ra quyết định, Lạc Tư nhìn cánh cửa sắt to bằng cánh tay người lớn ở trước mặt. Thân là Cực Hạn võ sĩ, hắn có thể dễ dàng hủy diệt cánh cửa sắt này, nhưng một khi nguyên lực dao động sẽ bị bên ngoài phát hiện. Các võ sĩ dưới trướng Tát Mỗ Nhĩ sẽ lập tức chạy tới, hắn chưa chắc có thể chạy thoát.

Đúng lúc này ánh mắt Lạc Tư bỗng nhiên ngưng tụ lại một hướng, ở cách đó không xa có một chuỗi chìa khóa đang phát sáng lấp lánh. Hiển nhiên là cái tên cai ngục lúc này cố tình lưu lại, Lạc Tư ngồi xổm xuống vươn tay xuyên qua cánh cửa sắt cầm lấy cái chìa khóa, trong lòng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm. Xem ra vẫn có rất nhiều người trung với mình, chỉ là bọn họ bị Tát Mỗ Nhĩ uy hiếp mới không dám trợ giúp bản thân mà thôi.

Có cái chìa khóa thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Khuôn mặt Lạc Tư Bá tước đột ngột trở nên cực kỳ dữ tợn, chung quy sẽ có một ngày ta trở lại nơi này, đến khi đó các người đều phải chết hết.

Ở bên ngoài nhà ngục, tên cai ngục mới vừa mặt báo cho Lạc Tư chậm chạp di chuyển, sau khi quẹo sang hai ngõ hẻm, hắn đi tới cạnh một chiếc xe ngựa lằng lằng núp ở trong ngõ nhỏ. Tên cai ngục nhẹ nhàng gõ cửa buồng xe, cung kính nói: “Đại nhân, đã làm chuyện kia thỏa đáng.”

“Ồ.” Trong xe truyền ra một thanh âm trầm thấp: “Toàn bộ dựa theo lời ta nói để xử lý?”

“Toàn bộ dựa theo phân phó của đại nhân, không có người nào dám tự chủ trương.” Cai ngục cười theo hồi đáp.

Cùng lúc đó, trong một tòa trang viện cách Lạc Tư Bá tước phủ không xa, mấy gã đại hán đang ngồi chung một chỗ thấp giọng bàn bạc gì đó.

“Thế Bố Nặc, người xác định tin tức này là sự thật?”

“Hoàn toàn chính xác, chính miệng Tát Mỗ Nhĩ nói còn có thể giả bộ sao? Bọn họ dự định ngày mai sẽ động thủ, các vị, chuyện đến nước này cũng không cần ta phải nói thêm nữa chứ?”

Một trận trầm mặc khiến cho lòng người hít thở không thông diễn ra khá lâu, mãi sau này một người trung niên mới cười khổ nói: “Chúng ta là châu chấu bị buộc cùng một sợi thừng với đại nhân, nếu đại nhân gặp chuyện không may thì chúng ta cũng không thể chạy thoát, còn có lựa chọn nào khác không?”

“Vậy cứ định như vậy, lúc nào động thủ?”

“Tối nay.”

Trong khi đám thủ hạ tâm phúc của Lặc Tư đang thương thảo phương pháp giải cứu Lặc Tư, từ phòng giam u ám chợt truyền đến một tiếng lạch cạch vang nhỏ, Lặc Tư vô cùng cẩn thận mở cửa phòng giam, từ từ đi tới lối ra, vừa đi vừa cảnh giác bốn phía. May mà hắn bị nhốt trong phòng giam sâu nhất, ngay cả cai ngục cũng lười đi tới kiểm tra. Chỉ có hai bên phòng giam là một vài phạm nhân đang nằm mấy hấp hối, vừa thấy thân ảnh Lặc Tư, bọn họ còn không có khí lực kinh ngạc, ánh mắt đại ra chốc lát rồi không còn phản ứng gì nữa.

Lặc Tư không lòng dạ nào đi quản những tên nửa chết nửa sống này, bây giờ chuyện quan trọng nhất là giải cứu tộc nhân của mình ra ngoài, nếu không có ai chia sẻ lực chú ý của Tất Mỗ Nhĩ dùm cho hắn. Chỉ dựa vào chính hắn rất khó lòng chạy ra khỏi Bá tước lĩnh, vào thời điểm phi thường này Lặc Tư cũng không thể bận tâm cái gì là thân tình nữa, chỉ cần lão bà và trẻ nhỏ của mình bình yên vô sự là tốt rồi. Về phần những người khác chết sống, Lặc Tư muốn quản cũng không được, có được cũng không muốn quản, bởi vì hệ số nguy hiểm quá cao.

Càng đi ra ngoài ánh sáng lại càng đầy đủ, cả gian cai ngục chia làm ba khu vực, vị trí Lặc Tư bị nhốt là khu trọng phạm, chỉ cần mở được cánh cửa ngăn cách là có thể tiến vào khu vực thứ hai. Lặc Tư suy đoán tộc nhân của mình hẳn là đang bị nhốt ở bên đó.

Lặc Tư mở ra cánh cửa đi ra ngoài, trong phòng giam nhất thời truyền tới mấy tiếng vui mừng cực nhỏ: “Đại nhân.”

Lặc Tư nhìn theo thanh âm thì khoe miệng chợt nở nụ cười nhẹ nhõm, quả nhiên là tộc nhân của hắn cũng bị nhốt ở chỗ này. Cũng không biết có phải là đúng dịp hay không, trên vách tường bên tay trái Lặc Tư có treo mấy cái chìa khóa cực kỳ đúng chỗ. Hắn lấy chìa khóa xuống thử một chút, quả nhiên là có thể mở cửa phòng giam, sau đó hắn giải phóng tộc nhân theo thứ tự, chậm rãi quét mắt một vòng chung quanh, những phạm nhân trong phòng giam khác đang ngoác ngoác hẳn. Những người này rất thông minh, không có lên tiếng làm ảnh hưởng đến người khác, nếu như bọn họ dám la to, Lặc Tư nhất định sẽ ra tay giết người không chút ngần ngại.

“Thả tất cả phạm nhân ra ngoài.” Lặc Tư thấp giọng nói.

“Đại nhân? .”

“Làm theo lời ta bảo, Tất Mỗ Nhĩ muốn giết chết chúng ta, vì thế chúng ta lại càng không thể chết. Nếu có những người này che chở cho chúng ta sẽ có hi vọng chạy thoát.”

Mấy gã tộc nhân của Lặc Tư không nghi ngờ gì cả, cầm lấy chìa khóa lần lượt đi tới và mở cửa sắt từng phòng giam. Những tên phạm nhân cảnh giác bước ra, tuy nhiên cả đám đều chần chờ không biết nên làm gì cho tốt.

Lặc Tư cười cười, thấp giọng nói: “Trong các ngươi hẳn là có người nhận ra ta, ta là Lặc Tư Bá tước.”

Đám phạm nhân vang lên mấy tiếng kinh ngạc, hiển nhiên là có người nhận ra Lặc Tư.

“Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước muốn giết ta, các ngươi đừng tưởng rằng chuyện này không liên quan tới các ngươi, tất cả mọi người nơi này sẽ bị hắn diệt khẩu. Cho nên các ngươi ở lại đây chờ chết hay là cùng ta chạy trốn, tự mình lựa chọn đi.”

330. Chương 330: Ganh Tỵ

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 330: Ganh tỵ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Giữa đêm khuya sắc trời tối thui, Lạc Tư Bá tước lĩnh đột nhiên bộc phát bạo loạn, nếu như là vượt ngục có tổ chức sẽ không thể có thanh thế lớn như vậy, chỉ có những người trong cuộc mới biết nguyên nhân mà thôi. Sau khi những tên phạm nhân thoát khỏi nhà ngục tất nhiên sẽ tận lực chạy ra ngoài tòa thành, vấn đề là ở chỗ đại đa số phạm nhân đều được tự do nhanh chóng và đơn giản đến mức không thể nào hiểu nổi, vì thế bọn hắn cũng không có những chuẩn bị cần thiết cho việc chạy trốn.

Có một vài phạm nhân đứng ngây ngốc ở nhà ngục, bọn hắn không biết mình nên đi đâu, có vài phạm nhân không quay đầu lại vội vã phân ra các phương hướng, có thể nhà bọn hắn đều ở trong thành nên nóng lòng đi gặp người nhà của mình, cũng có vài phạm nhân chạy thẳng tới mấy tiệm cửa hàng bán đồ vàng bạc châu báu ra tay tranh đoạt không hề e ngại gì cả. Có lẽ bọn hắn cũng là người thông minh, biết nếu trên người không có tiền sẽ không thể trốn đi xa, có vài phạm nhân xông ào ào vào trong tửu lâu, chốc lát sau từ trong tửu lâu chợt truyền ra tiếng Vũ nương la hét chói tai, những người này rõ ràng đã bị tinh trùng làm văng não rồi, hoặc là đã kim nén quá lâu, đến mức phát điên rồi. Tổng quát lại phạm nhân vượt ngục đại quy mô sẽ có người ra mặt can thiệp rất nhanh, có lẽ bọn hắn không có cơ hội hưởng thụ một lần đã bị các võ sĩ bắt giữ, thậm chí là giết chết ngay tại chỗ; còn có một vài phạm nhân cầm cây đuốc chạy tán loạn ngoài phố, không biết bọn hắn tìm thấy dầu hỏa từ nơi này, vừa cười điên cuồng vừa đốt lửa, sau đó chạy lướt qua từng gian nhà cửa hai bên đường, ra sức châm lửa đốt nhà.

Địch Áo ngồi ở trên cao, trong một căn phòng hình tháp của tòa thành lặng lẽ nhìn xuống phía dưới. Mềm yếu, cường hãn, phá hư tàn bạo, đâm chém tràn đầy kịch tính, cả đám phạm nhân hợp thành một bức tranh chứng sinh muôn màu cực kỳ tráng lệ.

Đây là bài học mà Ngõa Tây Lý dạy cho hắn, bảo hắn thường xuyên đứng ở chỗ cao dõi mắt nhìn xuống phía dưới. Làm như thế mới có thể bồi dưỡng được ý chí không biết sợ chân chính, thế nhưng Ngõa Tây Lý cũng đã cảnh cáo hắn, phải học cách chuyển đổi tâm thái, đứng quá cao, đứng quá lâu, tâm chí sẽ càng ngày càng cô độc, càng ngày càng lạnh lẽo. Sau đó sẽ có thể giống Quân Đồ Minh, hoàn toàn biến thành một con người khác.

Ánh lửa càng lúc càng tràn ra xa, hiện tại đã bao phủ một góc thành rồi. Các võ sĩ dưới trướng Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước rút cuộc phát động công kích, từ các phương hướng chạy về phía nhà ngục, dọc đường gặp phải tất cả những tên khản nghị đều đánh chết toàn bộ.

Số lượng người bị đánh chết càng nhiều, tự nhiên đại biểu cho quy mô bạo động càng lớn, nghĩ là tất cả phạm nhân đã bị tên côn đồ Lạc Tư Bá tước cổ động tàn sát. Sau này Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước cũng dễ khai báo trên hội nghị liên tịch hơn.

Từ góc độ Địch Áo để xem thì dân chúng sợ hãi chạy tán loạn trên đường phố tựa như con kiến nhỏ, tòa thành lớn như thế mặc dù có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng hô, tiếng kêu rên, nhưng thị giác lại cực kỳ hạn chế để cho Địch Áo vẫn duy trì thờ ơ một cách tự nhiên. Tựa hồ đợt bạo động kinh khủng kia không hề ảnh hưởng đến hắn, chỉ sợ tiếng kêu than dậy khắp trời đất cũng không có cách nào làm cho hắn nổi lên một tia cảm giác khác lạ.

Đúng lúc này, một cái bọc giấy nhỏ rơi vào trong ngực Địch Áo, tiếp theo Tác Phỉ Á ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Đây là cái gì?” Địch Áo hỏi.

“Mút.” Tác Phỉ Á nói, tầm mắt của nàng quét xuống phía dưới một vòng, hơi kinh ngạc hỏi: “Náo lớn như vậy?”

“Náo lớn chỉ có thể chứng minh lá gan Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước tương đối nhỏ, năng lực cũng có hạn.” Địch Áo cười cười, hắn không thích ăn đồ vặt nhưng đây là Tác Phỉ Á mang đến cho hắn, cũng không thể làm trái với ý tốt của giai nhân được. Hắn mở bọc giấy ra cầm lấy một miếng mút đặt vào trong miệng từ từ nhấm nháp.

“Người này...” Tác Phỉ Á trầm ngâm suy nghĩ: “Không có khí độ và uy nghiêm mà Hầu tước nên có.”

“Tác Phỉ Á, nàng cũng không giống trước kia nữa, không thể dùng tiêu chuẩn trước kia đánh giá bây giờ.” Dịch Áo cười nói: “Tất Mã Nhĩ từng tham gia trận chiến tiến công Tái Nhân Hầu tước lĩnh. Hắn đã tận mắt nhìn thấy lão sư xuất thủ, cũng tận mắt thấy tình cảnh Phỉ Tế Đại công vẫn lạc, nàng cho rằng hắn sẽ dùng cái gì biểu đạt khí độ và tôn nghiêm của mình? Đối xử lạnh lẽo với chúng ta, thậm chí dứt khoát bắt chúng ta lại? Hắn dám sao?”

“Được rồi, được rồi, ta biết chàng có đạo lý.” Tác Phỉ Á hờn dỗi liếc sang Dịch Áo.

Dịch Áo kéo Tác Phỉ Á qua để nàng dựa vào người mình, Tác Phỉ Á dùng hai đầu ngón tay cầm một miếng mứt đưa tới miệng Dịch Áo, Dịch Áo há mồm nuốt vào, sau đó chỉ chỉ vào mặt của mình.

Tác Phỉ Á sững sờ chốc lát, sau đó hiểu ý Dịch Áo khẽ thở dài một hơi, ôm lấy Dịch Áo hôn lên mặt hắn, cười nói: “Đại thiếu gia nhà ta càng ngày càng không dễ hầu hạ rồi, chẳng những dứt cho ăn, còn phải... còn phải...”

“Đây tính là gì chứ, sau này còn phải hầu hạ ta nhiều hơn nữa.” Dịch Áo nói, sau đó đột nhiên kêu lên: “Hồng... đã phát sinh đại sự.”

“Chuyện gì?” Về mặt Tác Phỉ Á cũng trở nên ngưng trọng.

“Ngày đó ở trong rừng cây nàng đã đáp ứng ta cái gì? Đã qua mấy ngày rồi?” Dịch Áo liếc mắt nhìn về phía Tác Phỉ Á, tay trái vòng qua ôm lấy eo Tác Phỉ Á, kéo nhẹ nàng vào trong lòng ngực của mình: “Bây giờ nên thực hiện lời hứa đi?”

Tác Phỉ Á không có giãy dụa, tùy ý thân thể của mình nằm ở trong ngực Dịch Áo, miệng lại cười ha ha: “Ta lúc ấy nói là ngày thứ hai, là do chàng không biết quý trọng thời, ngại quá, bây giờ đã qua rồi.”

“Có ý gì?” Dịch Áo lộ vẻ then quá thành giận: “Nàng dám ăn quịt?”

“Thiếu gia, ta làm sao dám đây.” Tác Phỉ Á miệng nói không dám, nhưng trong giọng nói tràn đầy mùi vị trêu chọc.

“Ồ, ta nói vì sao tìm khắp nơi đều không thấy các người, thì ra chạy đến nơi đây.”

“Người ganh tỵ sao?”

Thực lực là phải rèn luyện, thật ra da mặt cũng có thể luyện ra được. Lúc ban đầu Tác Phỉ Á và Dịch Áo thân mật bị bắt gặp sẽ lập tức mặt đỏ tới tận mang tai, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nhưng số lần diễn ra nhiều quá nàng từ từ quen rồi. Thậm chí còn có thể phát động phản kích.

“Thôi đi!” Lần này đến phiên Y Toa Bối Nhĩ đỏ mặt: “Cho dù ta có để ý người khác, cũng không tới phiên hắn.”

“Dịch Áo là ưu tú nhất.” Tác Phỉ Á cố ý ôm choàng qua cổ Dịch Áo.

“Ai da, ai da, thật là chịu không nổi, các người quá buồn nôn đi.” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên: “Không trách được mọi người đều nói nữ nhân đang yêu thương sẽ biến thành ngu xuẩn. Tác Phỉ Á, người thích Dịch Áo nhưng nữ nhân khác chưa chắc xem hắn thành bảo bối giống như người, có hiểu không? Trong mắt người có lẽ Dịch Áo rất hoàn mỹ, nhưng ở trong mắt ta, hắn có khuyết điểm khắp nơi nha!”

“Người nói xem, hắn có khuyết điểm gì?” Tác Phỉ Á cười ha hả hỏi.

“Hắn aa.a...” Y Toa Bối Nhĩ loạn chuyển hai con ngươi lòng vòng: “Tâm cơ của hắn quá nặng, các người quen biết nhau lâu như vậy, người có từng nghe hắn nói lên tâm sự lần nào chưa? Sầu lo, bàng hoàng cùng với bất an hoặc là thống khổ? Dịch Áo giống như một cái động sâu không thấy đáy, cho dù người thử dò xét như thế nào cũng không có cách nào được đáp lại. Có lẽ người sẽ nói Dịch Áo trời sinh chính là cường giả, vì thế hắn nguyện ý gánh chịu tất cả áp lực. Nhưng hắn cũng phải có thời đồng niên, thiếu niên của mình chứ? Khi đó người từng nghe qua hắn thổ lộ chút gì không?”

Tác Phỉ Á há mồm cứng lưỡi, chốc lát sau mới kịp phản kích: “Người biết cái gì, trước kia chúng ta gặp gỡ rất nhiều chuyện.”

“Chính là vì gặp gỡ quá nhiều, cho nên các người phải nói với nhau rất nhiều.” Y Toa Bối Nhĩ cắt ngang lời Tác Phỉ Á biện minh.

Về mặt Tác Phỉ Á có chút thất thần, không sai, lúc còn trẻ mỗi khi nàng cao hứng sẽ đi tìm Dịch Áo nói chuyện, lúc mất hứng cũng muốn tìm Dịch Áo nói chuyện. Còn Dịch Áo thủy chung làm một người nghe hoàn mỹ, một người chuyên nói, một người chuyên nghe, đây có tính là trao đổi không?

“Tên này lòng dạ rất sâu, Tác Phỉ Á, người không nên bị hắn lừa gạt.” Y Toa Bối Nhĩ chỉ vào chóp mũi Dịch Áo, cười hì hì nói: “Lâm Tái đạo sư nói ta chỉ là người tương đối thông minh, còn người, Tác Phỉ Á, người là một nữ tử chính thức thông tuệ. Thế nhưng ta lại thấy hình như trí tuệ của người rất có hạn, bằng không làm sao không nhìn thấy chuyện đơn giản như vậy.”

“Y Toa Bối Nhĩ, cố ý khích bác ly gián là bị thiên lôi đánh đó.” Dịch Áo bất đắc dĩ nói.

“Hi hi, ta không sợ.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói.

“Vì sao người biết Dịch Áo chưa từng nói gì với ta?” Tác Phỉ Á đã phục hồi tinh thần lại: “Hắn đã nói rất nhiều rất nhiều chuyện cho ta biết.” Tác Phỉ Á cũng không cần phải lo lắng, ít nhất nàng biết Dịch Áo là thành viên trọng yếu Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc, nếu không tại sao Nguyên lão hội lại đi tìm Dịch Áo lâu như vậy? Hơn nữa Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản cũng đã tới gặp hắn. Lúc ấy nàng nghe Dịch Áo nhắc tới cái tên này đã ngăn người thần thờ rất lâu. Nếu như nàng nói chuyện này cho Y Toa Bối Nhĩ nghe, Y Toa Bối Nhĩ nhất định sẽ càng kinh hãi hơn cả nàng.

“Ta không tin.” Y Toa Bối Nhĩ bĩu môi: “Nói nghe một chút?”

“Nha đầu chết tiệt kia, định tìm kiếm tin tức từ ta sao? Ta còn chưa có hồ đồ đến mức đó đâu.” Tác Phỉ Á khinh thường trả lời.

331. Chương 330: Ganh Tỵ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 330: Ganh tỵ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Giữa đêm khuya sắc trời tối thui, Lạc Tư Bá tước lĩnh đột nhiên bộc phát bạo loạn, nếu như là vượt ngục có tổ chức sẽ không thể có thanh thế lớn như vậy, chỉ có những người trong cuộc mới biết nguyên nhân mà thôi. Sau khi những tên phạm nhân thoát khỏi nhà ngục tất nhiên sẽ tận lực chạy ra ngoài tòa thành, vấn đề là ở chỗ đại đa số phạm nhân đều được tự do nhanh chóng và đơn giản đến mức không thể nào hiểu nổi, vì thế bọn hắn cũng không có những chuẩn bị cần thiết cho việc chạy trốn.

Có một vài phạm nhân đứng ngây ngốc ở nhà ngục, bọn hắn không biết mình nên đi đâu, có vài phạm nhân không quay đầu lại vội vã phân ra các phương hướng, có thể nhà bọn hắn đều ở trong thành nên nóng lòng đi gặp người nhà của mình, cũng có vài phạm nhân chạy thẳng tới mấy tiệm cửa hàng bán đồ vàng bạc châu báu ra tay tranh đoạt không hề e ngại gì cả. Có lẽ bọn hắn cũng là người thông minh, biết nếu trên người không có tiền sẽ không thể trốn đi xa, có vài phạm nhân xông ào ào vào trong tửu lâu, chốc lát sau từ trong tửu lâu chợt truyền ra tiếng Vũ nương la hét chói tai, những người này rõ ràng đã bị tình tròng làm vẩn não rồi, hoặc là đã kim nén quá lâu, đến mức phát điên rồi. Tổng quát lại phạm nhân vượt ngục đại quy mô sẽ có người ra mặt can thiệp rất nhanh, có lẽ bọn hắn không có cơ hội hưởng thụ một lần đã bị các võ sĩ bắt giữ, thậm chí là giết chết ngay tại chỗ; còn có một vài phạm nhân cầm cây đuốc chạy tán loạn ngoài phố, không biết bọn hắn tìm thấy dầu hỏa từ nơi này, vừa cười điên cuồng vừa đốt lửa, sau đó chạy lướt qua từng gian nhà cửa hai bên đường, ra sức châm lửa đốt nhà.

Địch Áo ngồi ở trên cao, trong một căn phòng hình tháp của tòa thành lẳng lẳng nhìn xuống phía dưới. Mềm yếu, cường hãn, phá hư tàn bạo, đâm chém tràn đầy kịch tính, cả đám phạm nhân hợp thành một bức tranh chứng sinh muôn màu cực kỳ tráng lệ.

Đây là bài học mà Ngõa Tây Lý dạy cho hần, bảo hần thường xuyên đứng ở chỗ cao dõi mắt nhìn xuống phía dưới. Làm như thế mới có thể bồi dưỡng được ý chí không biết sợ chân chính, thế nhưng Ngõa Tây Lý cũng đã cảnh cáo hần, phải học cách chuyển đổi tâm thái, đứng quá cao, đứng quá lâu, tâm chí sẽ càng ngày càng cô độc, càng ngày càng lạnh lẽo. Sau đó sẽ có thể giống Quân Đồ Minh, hoàn toàn biến thành một con người khác.

Ánh lửa càng lúc càng tràn ra xa, hiện tại đã bao phủ một góc thành rồi. Các võ sĩ dưới trướng Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước rất cuộc phát động công kích, từ các phương hướng chạy về phía nhà ngục, dọc đường gặp phải tất cả những tên khải nghị đều đánh chết toàn bộ.

Số lượng người bị đánh chết càng nhiều, tự nhiên đại biểu cho quy mô bạo động càng lớn, nghĩ là tất cả phạm nhân đã bị tên côn đồ Lạc Tư Bá tước cổ động tàn sát. Sau này Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước cũng dễ khai báo trên hội nghị liên tịch hơn.

Từ góc độ Địch Áo để xem thì dân chúng sợ hãi chạy tán loạn trên đường phố tựa như con kiến nhỏ, tòa thành lớn như thế mặc dù có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng hô, tiếng kêu rên, nhưng thị giác lại cực kỳ hạn chế để cho Địch Áo vẫn duy trì thờ ơ một cách tự nhiên. Tựa hồ đợt bạo động kinh khủng kia không hề ảnh hưởng đến hần, chỉ sợ tiếng kêu than dậy khắp trời đất cũng không có cách nào làm cho hần nổi lên một tia cảm giác khác lạ.

Đúng lúc này, một cái bọc giấy nhỏ rơi vào trong ngực Địch Áo, tiếp theo Tác Phỉ Á ngồi xuống bên cạnh hần.

“Đây là cái gì?” Địch Áo hỏi.

“Mứt.” Tác Phỉ Á nói, tầm mắt của nàng quét xuống phía dưới một vòng, hơi kinh ngạc hỏi: “Náo lớn như vậy?”

“Náo lớn chỉ có thể chứng minh lá gan Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước tương đối nhỏ, năng lực cũng có hạn.” Địch Áo cười cười, hần không thích ăn đồ vặt nhưng đây là Tác Phỉ Á mang đến cho hần, cũng không thể làm trái với ý tốt của giai nhân được. Hần mở bọc giấy ra cầm lấy một miếng mứt đặt vào trong miệng từ từ nhấm nháp.

“Người này...” Tác Phỉ Á trầm ngâm suy nghĩ: “Không có khí độ và uy nghiêm mà Hưu tước nên có.”

“Tác Phỉ Á, nàng cũng không giống trước kia nữa, không thể dùng tiêu chuẩn trước kia đánh giá bây giờ.” Địch Áo cười nói: “Tát Mỗ Nhĩ từng tham gia trận chiến tiến công Tái Nhân Hưu tước lĩnh. Hần đã tận mắt nhìn thấy lão sư xuất thủ, cũng tận mắt thấy tình cảnh Phỉ Tế Đại công vẫn lạc, nàng cho rằng hần sẽ dùng cái gì biểu đạt khí độ và tôn nghiêm của mình? Đối xử lạnh lẽo với chúng ta, thậm chí dứt khoát bắt chúng ta lại? Hần dám sao?”

“Được rồi, được rồi, ta biết chàng có đạo lý.” Tác Phỉ Á hờn dỗi liếc sang Địch Áo.

Địch Áo kéo Tác Phỉ Á qua để nàng dựa vào người mình, Tác Phỉ Á dùng hai đầu ngón tay cầm một miếng mứt đưa tới miệng Địch Áo, Địch Áo há mồm nuốt vào, sau đó chỉ chỉ vào mặt của mình.

Tác Phỉ Á sững sờ chốc lát, sau đó hiểu ý Địch Áo khẽ thở dài một hơi, ôm lấy Địch Áo hôn lên mặt hần, cười nói: “Đại thiếu gia nhà ta càng ngày càng không dễ hầu hạ rồi, chẳng những dứt cho ăn, còn phải...”

“Đây tính là gì chứ, sau này còn phải hầu hạ ta nhiều hơn nữa.” Địch Áo nói, sau đó đột nhiên kêu lên: “Hong... đã phát sinh đại sự.”

“Chuyện gì?” Về mặt Tác Phỉ Á cũng trở nên ngưng trọng.

“Ngày đó ở trong rừng cây nàng đã đáp ứng ta cái gì? Đã qua mấy ngày rồi?” Địch Áo liếc mắt nhìn về phía Tác Phỉ Á, tay trái vòng qua ôm lấy eo Tác Phỉ Á, kéo nhẹ nàng vào trong lòng ngực của mình: “Bây giờ nên thực hiện lời hứa đi?”

Tác Phỉ Á không có giấy dựa, tùy ý thân thể của mình nằm ở trong ngực Dịch Áo, miệng lại cười ha ha: “Ta lúc ấy nói là ngày thứ hai, là do chàng không biết quý trọng thời, ngại quá, bây giờ đã qua rồi.”

“Có ý gì?” Dịch Áo lộ vẻ then quá thành giận: “Nàng dám ăn quịt?”

“Thiếu gia, ta làm sao dám đây.” Tác Phỉ Á miệng nói không dám, nhưng trong giọng nói tràn đầy mùi vị trêu chọc.

“Ồ, ta nói vì sao tìm khắp nơi đều không thấy các người, thì ra chạy đến nơi đây.”

“Người ganh tỵ sao?”

Thực lực là phải rèn luyện, thật ra da mặt cũng có thể luyện ra được. Lúc ban đầu Tác Phỉ Á và Dịch Áo thân mật bị bắt gặp sẽ lập tức mặt đỏ tới tận mang tai, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nhưng số lần diễn ra nhiều quá năng từ từ quen rồi. Thậm chí còn có thể phát động phản kích.

“Thôi đi!” Lần này đến phiên Y Toa Bối Nhĩ đỏ mặt: “Cho dù ta có để ý người khác, cũng không tới phiên hần.”

“Dịch Áo là ưu tú nhất.” Tác Phỉ Á cố ý ôm choàng qua cổ Dịch Áo.

“Ai da, ai da, thật là chịu không nổi, các người quá buồn nôn đi.” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên: “Không trách được mọi người đều nói nữ nhân đang yêu thương sẽ biến thành ngu xuẩn. Tác Phỉ Á, người thích Dịch Áo nhưng nữ nhân khác chưa chắc xem hần thành bảo bối giống như người, có hiểu không? Trong mắt người có lẽ Dịch Áo rất hoàn mỹ, nhưng ở trong mắt ta, hần có khuyết điểm khắp nơi nha!”

“Người nói xem, hần có khuyết điểm gì?” Tác Phỉ Á cười ha hả hỏi.

“Hần aa.a...” Y Toa Bối Nhĩ loạn chuyển hai con ngươi lòng vòng: “Tâm cơ của hần quá nặng, các người quen biết nhau lâu như vậy, người có từng nghe hần nói lên tâm sự lần nào chưa? Sầu lo, bàng hoàng cùng với bất an hoặc là thống khổ? Dịch Áo giống như một cái động sâu không thấy đáy, cho dù người thử dò xét như thế nào cũng không có cách nào được đáp lại. Có lẽ người sẽ nói Dịch Áo trời sinh chính là cường giả, vì thế hần nguyện ý gánh chịu tất cả áp lực. Nhưng hần cũng phải có thời đồng niên, thiếu niên của mình chứ? Khi đó người từng nghe qua hần thổ lộ chút gì không?”

Tác Phỉ Á há mồm cứng lưỡi, chốc lát sau mới kịp phản kích: “Người biết cái gì, trước kia chúng ta gặp gỡ rất nhiều chuyện.”

“Chính là vì gặp gỡ quá nhiều, cho nên các người phải nói với nhau rất nhiều.” Y Toa Bối Nhĩ cắt ngang lời Tác Phỉ Á biện minh.

Về mặt Tác Phỉ Á có chút thất thần, không sai, lúc còn trẻ mỗi khi nàng cao hứng sẽ đi tìm Dịch Áo nói chuyện, lúc mất hứng cũng muốn tìm Dịch Áo nói chuyện. Còn Dịch Áo thủy chung làm một người nghe hoàn mỹ, một người chuyên nói, một người chuyên nghe, đây có tính là trao đổi không?

“Tên này lòng dạ rất sâu, Tác Phỉ Á, người không nên bị hần lừa gạt.” Y Toa Bối Nhĩ chỉ vào chóp mũi Dịch Áo, cười hì hì nói: “Lâm Tái đạo sư nói ta chỉ là người tương đối thông minh, còn người, Tác Phỉ Á, người là một nữ tử chính thức thông tuệ. Thế nhưng ta lại thấy hình như trí tuệ của người rất có hạn, bằng không làm sao không nhìn thấy chuyện đơn giản như vậy.”

“Y Toa Bối Nhĩ, cố ý khích bác ly gián là bị thiên lôi đánh đó.” Dịch Áo bất đắc dĩ nói.

“Hi hi, ta không sợ.” Y Toa Bối Nhĩ cười nói.

“Vì sao người biết Dịch Áo chưa từng nói gì với ta?” Tác Phỉ Á đã phục hồi tinh thần lại: “Hần đã nói rất nhiều rất nhiều chuyện cho ta biết.” Tác Phỉ Á cũng không cần phải lo lắng, ít nhất nàng biết Dịch Áo là thành viên trọng yếu Thần Chi Hậu Duệ nhất tộc, nếu không tại sao Nguyên lão hội lại đi tìm Dịch Áo lâu như vậy? Hơn nữa Đại nguyên lão Lan Bác Tư Bản cũng đã tới gặp hần. Lúc ấy nàng nghe Dịch Áo nhắc tới cái tên này đã ngăn người thần thờ rất lâu. Nếu như nàng nói chuyện này cho Y Toa Bối Nhĩ nghe, Y Toa Bối Nhĩ nhất định sẽ càng kinh hãi hơn cả nàng.

“Ta không tin.” Y Toa Bối Nhĩ bĩu môi: “Nói nghe một chút?”

“Nha đầu chết tiệt kia, định tìm kiếm tin tức từ ta sao? Ta còn chưa có hồ đồ đến mức đó đâu.” Tác Phỉ Á khinh thường trả lời.

332. Chương 331: Đền Tội

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 331: Đền tội

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tầm mắt Y Toa Bối Nhĩ quét qua quét lại trên người Dịch Áo và Tác Phỉ Á mấy lần, sau đó mỉm cười gian xảo, thở dài nói: “Hai người các ngươi đúng là làm cho người ta phải ghen tỵ mà.”

“Ghen tỵ?”

“Ừ.” Tầm mắt Y Toa Bối Nhĩ chuyển đến ánh lửa ở phía dưới: “Nếu ta có thể sống thêm một lần, khẳng định sẽ tìm biện pháp để cho gia tộc đuổi ta đi, sau đó ta sẽ bắt cóc một bé trai thuận mắt nhất mang đi. Cho dù là cùng hãn đi ăn xin cũng không sợ. Hi hi, chờ đến ngày trưởng thành sẽ gả cho hãn, ít nhất cũng không cảm thấy cô đơn giống như bây giờ.”

“Người điên rồi.” Tác Phỉ Á dở khóc dở cười, trong mắt lộ ra một tia thốn thức, nàng chần chờ hồi lâu rồi mới nói: “Y Toa Bối Nhĩ, ngươi biết khuyết điểm của mình là gì không?”

“Khuyết điểm của ta?” Y Toa Bối Nhĩ sững sốt.

“Ngươi không biết giả bộ hồ đồ.” Tác Phỉ Á nói. Thật ra lời này không phải là nàng nói, mà là Lâm Tái đạo sư nói. Y Toa Bối Nhĩ quá thông minh, không chịu được hạt cát trong mắt. Trong lúc học viện cử hành hoạt động thông thường, nàng thường xuyên tranh đấu với những học viên khác không chút lưu tình, thậm chí còn sử dụng một vài thủ đoạn nhỏ ép cho người ta phải xuống đài. Người thích Y Toa Bối Nhĩ không ít, nhưng sợ hãi, chán ghét Y Toa Bối Nhĩ lại càng nhiều hơn.

Y Toa Bối Nhĩ cười cười, không nói thêm lời nào nữa, Lâm Tái đạo sư đã nói khuyên cáo tương tự rồi. Tây Cách Thụy Na đạo sư cũng đã nói, Tuyết Ny cũng nói, nhưng đây là tính cách của nàng, rất khó đổi, và nàng cũng không muốn đổi.

Trong dòng người lộn xộn, Lặc Tư Bá tước mang theo người nhà và đám thủ hạ tâm phúc hội hợp lại với nhau, ngay thời điểm song phương chạm mặt, trong lòng bọn họ thật sự rất kinh ngạc. Một phe tới ứng cứu, một phe muốn chạy trốn, vì sao lại lựa chọn đồng thời phát động trùng hợp như thế? Thế nhưng thời gian quá gấp nên không ai có tâm tư để ý tới những việc nhỏ nhặt này, nhiệm vụ trước mắt là phải thoát ra khỏi Bá tước lĩnh.

Dĩ nhiên hãn không có ý định mang theo tất cả tộc nhân, vì như vậy mục tiêu quá lớn. Lặc Tư Bá tước suy nghĩ rất cẩn thận, Tát Mỗ Nhĩ nhất định sẽ phái người chặn đường hãn, chỉ có xé lẻ ra chạy mới có thể chạy thoát. Còn Lặc Tư là Bá tước, là lãnh tụ gia tộc, tự nhiên phải đảm nhiệm vai trò thu hút lực chú ý của kẻ địch, để cho đại đa số tộc nhân thoát khỏi hiểm cảnh.

Những tộc nhân của hãn không hề nghi ngờ, tự mình chia nhau ra các ngã bỏ chạy, về phần ý nghĩ chân thực trong lòng Lặc Tư như thế nào chỉ có một mình hãn biết.

Bá tước lĩnh có hai cửa thành, thành đông cách nhà ngục tương đối gần, Lặc Tư lựa chọn phía tây. Mặc dù tương đối xa nhưng cũng có nghĩa Tát Mỗ Nhĩ sẽ phân bố binh lực ít hơn, bên kia có đám tộc nhân lôi kéo Tát Mỗ Nhĩ, vì thế hãn sẽ có khả năng chạy thoát cao hơn.

Lặc Tư tự nhiên không biết nhất cử nhất động của hãn đều không thoát khỏi tầm mắt của những người khác. Ở trên gác chuông, đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước đang dõi mắt nhìn theo từng bước Lặc Tư đi chuyển.

“Tên này có kinh nghiệm chạy trốn rất cao.” Thấy Lạc Tư đã gần thoát khỏi khu vực lộn xộn, Tát Mỗ Nhĩ xoay người đi xuống gác chuông: “Đi thôi, chúng ta tiễn đưa Lạc Tư đoạn đường sau cùng.”

Lạc Tư đang dẫn mấy tên thủ hạ xen lẫn vào trong đám đông chạy về phía tây, bỗng nhiên cảm giác không khí chung quanh có điểm không ổn. Phía trước hình như đã bị người ta chặn đường, càng tiến tới số người hiện ra càng nhiều, trong lòng Lạc Tư nổi lên cảnh báo không tốt, vừa định thay đổi phương hướng đột phá vòng vây đã nghe thấy một thanh âm từ sau lưng hắn truyền tới: “Lạc Tư Bá tước, ta rất là thất vọng đối với hành động của ngươi, nơi này dù sao cũng là lãnh địa của ngươi, thế mà ngươi lại làm ra chuyện như vậy, để cho các phạm nhân tùy ý tàn sát bình dân, ngươi có còn là người hay không?”

Thanh âm Tát Mỗ Nhĩ rất lớn, tất cả những người ở trong phạm vi mấy chục thước đều nghe được rõ ràng lời của hắn, đám người nhất thời bắt đầu dao động, cái gì? Trận bạo động này là do Lạc Tư Bá tước tạo nên?

Khuôn mặt Lạc Tư nhất thời cứng ngắc, chậm rãi xoay người ra sau thì thấy đám người Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước không biết hiện ra từ lúc nào, khóe miệng còn treo một nụ cười chế nhạo. Một đám võ sĩ xa lạ xuất hiện ở chung quanh nhóm thuộc hạ Lạc Tư, mơ hồ tạo thành tư thế bao vây.

Vào giờ khắc này, Lạc Tư rốt cuộc đã hiểu đây chỉ là một cái bẫy.

“Hầu tước đại nhân, ngài thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” Lạc Tư đau khổ hỏi một câu, cho dù những người tuổi trẻ kia có quan hệ với Tát Nhân, nhưng cũng không thể biến thành tình trạng này chứ? Làm như vậy đối với Tát Mỗ Nhĩ đến tột cùng có ích lợi gì?

“Đuổi tận giết tuyệt? Không không không...” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước lắc đầu liên tục: “Từ góc độ cá nhân ta mà nói, ta hoàn toàn không có bất kỳ thành kiến đối với ngươi, nhưng mà...” Tát Mỗ Nhĩ đề cao thanh âm lên mấy phần: “Ta phải trả lại một công đạo cho các bình dân vô tội đã chết kia.”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Tát Mỗ Nhĩ nhất thời không giống như trước, lịch sự kéo dài cho tới tận ngày hôm nay, những vị quý tộc có thể suy nghĩ cho con dân trong lãnh địa thật sự quá ít.

“Công đạo?” Lạc Tư cười lên điên cuồng, đây là chuyện đáng buồn cười đến cỡ nào chứ, hai chữ này hoàn toàn không nên phát ra từ trong miệng Tát Mỗ Nhĩ. Chẳng lẽ Tát Mỗ Nhĩ hắn là người tốt? Lạc Tư cho rằng lấy bản thân mình so sánh với Tát Mỗ Nhĩ thì hắn xem như là một vị lãnh chủ tương đối “nhân từ” rồi. Một người trước giờ lấy việc làm tàn bạo để xử thế lại đang đàm luận về công đạo? Đúng là quá mức hoang đường.

“Ngươi đã điên rồi.” Tát Mỗ Nhĩ dùng ánh mắt thương hại nhìn sang Lạc Tư, đối phương biểu hiện càng điên cuồng lại càng phù hợp tâm ý của hắn.

“Che chở đại nhân xông ra ngoài.” Các võ sĩ thủ hạ Lạc Tư rống lên, che chở Lạc Tư vào giữa thối lui ra ngoài thành. Đây là cơ hội duy nhất của bọn hắn, số phận bọn họ đã buộc chặt với Lạc Tư ở chung một chỗ, Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước không thể nào bỏ qua cho bọn họ.

Á Lực Đặc xen lẫn trong nhóm võ sĩ lặng lẽ di động theo dòng người, vẻ mặt như chết lặng, phảng phất còn không thể tin được hết thấy mọi việc ở trước mắt là sự thật. Chẳng lẽ chỉ một lần nảy sinh tham niệm lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế?

“Xong ra? Ha ha, các người đúng là xem thường ta quá.” Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước thở dài, trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra sát ý nồng nặc: “Không bỏ qua cho một tên nào hết.”

Một chiếc xe ngựa dừng ở ven đường bỗng nhiên nổ tan tành, hai thân ảnh từ trong đám vụn gỗ bay đầy trời lao ra ngoài. Trong đó có một thân ảnh được màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ bao phủ, đánh thẳng vào nhóm võ sĩ Lạc Tư, một người khác vung tay lên phóng ra từng đạo Liệt Diễm bốc cháy hừng hực, mỗi lần đánh vào một gã võ sĩ sẽ dẫn phát tàn lửa bay tứ tung. Mùi vị da thịt bị thiêu đốt tràn ngập không khí khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã buồn nôn.

Còn những võ sĩ xa lạ kia không có tham dự tiến công, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm ngăn cản giữa nhóm bình dân và Lạc Tư, đồng thời không để cho thủ hạ Lạc Tư có đường chạy trốn.

Hai người đột ngột lao ra thực lực quá cường hãn, trong đám thủ hạ Lạc Tư cơ hồ không có người nào đủ sức hợp lại đánh một trận. Lạc Tư cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, vốn hắn còn mang tâm tư dẫn người nhà và các võ sĩ tâm phúc chạy trốn, chưa chắc không có cơ hội đông sơn tái khởi. Nhưng bây giờ nhìn lại khả năng này đã gần như bằng không, cái tên Hỏa hệ võ sĩ kia rõ ràng là một vị Võ Tôn, còn gã Địa hệ võ sĩ đang lao tới chỉ sợ có cấp bậc cao hơn bản thân hắn. Tất Mỗ Nhĩ đang đứng ở một bên nhìn chằm chằm vào, đây rõ ràng là một trận chiến đấu không công bình.

Nhưng chỉ do dự vài giây, Lạc Tư Bá tước liền cho ra quyết định, lớn tiếng quát: “Liều mạng với bọn họ.” Nói xong Lạc Tư lập tức điều động nguyên lực thả ra bí kỹ công kích phạm vi lớn, Băng Phong.

Thấy Lạc Tư động thủ, tinh thần các võ sĩ dưới trướng chợt rung lên, bọn họ vốn là dân liều mạng. Nếu Tất Mỗ Nhĩ không cho bọn hắn đường sống, vậy không còn gì để lựa chọn nữa, chỉ có thể đi theo Lạc Tư liều mạng một trận, vì thế cả đám vội vàng xông lên một tiếng lấy khí thế nhào tới.

Đúng lúc này, Lạc Tư lại làm ra cử động không có ai ngờ tới, hắn vừa thả ra một chiêu Băng Phong lập tức xoay người phóng về phía cổng thành. Hắn nghĩ là Tất Mỗ Nhĩ đuổi theo từ phương hướng nhà ngục tới đây, thành tây tất nhiên không có bao nhiêu người trú đóng, chỉ cần các võ sĩ của hắn có thể cuốn lấy Tất Mỗ Nhĩ một lát, hắn sẽ có hi vọng chạy thoát.

Đây cũng quá vô sỉ đi? Ngay cả Á Lực Đặc cũng giật mình kinh hãi, chuyện này là cha của mình làm? Một khi đến thời điểm sống còn lại có thể mặc kệ tính mạng của mọi người tự tìm đường sống cho riêng mình.

Có lẽ Tất Mỗ Nhĩ đã sớm dự liệu Lạc Tư Bá tước có thể làm như vậy, chỉ cười một tiếng nói: “Lạc Tư, vô dụng thôi, người từ bỏ tâm tư đó đi.”

333. Chương 332: Sợ Tiệc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 332: Sợ tiệc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lạc Tư làm gì còn thời gian đi quản Tất Mỗ Nhĩ nói gì, hắn cố gắng liều mạng vọt tới trước, chỉ qua mấy lần hô hấp đã chạy ra khỏi nhóm người ngăn chặn phía trước. Nhưng sau một chốc, hắn liền giật mình tại chỗ, cách hắn không xa đã có một đội binh sĩ võ trang đầy đủ xếp thành trận thế nghiêm chỉnh phủ kín đường đi. Hắn thậm chí thấy được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc ở trong đó, những binh lính này phần lớn là thuộc hạ của hắn, bây giờ Tất Mỗ Nhĩ hiển nhiên đã tiếp quản những người này.

Ánh mắt bọn lính nhìn Lạc Tư tràn đầy khinh bỉ, bọn họ vốn không nguyện ý thi hành mệnh lệnh của Tất Mỗ Nhĩ. Dù sao lúc trước bọn họ là thuộc hạ Lạc Tư, bây giờ nhìn thấy Lạc Tư biểu hiện như thế, bọn lính đột nhiên cảm giác được mình đã lựa chọn chính xác. Đi theo loại người như Lạc Tư ngoại trừ bỏ bị hắn sử dụng như pháo hôi ra thì còn có kết quả gì tốt?

Mặc dù những người này chỉ là binh sĩ bình thường nhưng Lạc Tư muốn giải quyết xong nhiều người như vậy, tóm lại cần phải hao tổn một ít thời gian. Trừ phi hắn có thể bay qua trên đầu mọi người.

Lúc này đám thủ hạ tâm phúc của Lạc Tư đã hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, hành động Lạc Tư vừa làm ra ngay cả bọn họ cũng có cảm giác xấu hổ, chiến đấu vì người như thế có đáng giá không?

Thấy các võ sĩ đối phương đã bỏ qua chống cự, hai tên thuộc hạ Tất Mỗ Nhĩ cũng ngừng tàn sát, từ phía sau Tất Mỗ Nhĩ đi ra một đội binh lính bắt trời toàn bộ thủ hạ Lạc Tư.

Tất Mỗ Nhĩ Hầu tước chậm rãi tiến về phía Lạc Tư, Ca Đồn theo sát phía sau.

Lạc Tư xoay người ngó chừng Tất Mỗ Nhĩ, hồi lâu sau hắn hít vào một hơi miễn cưỡng kềm chế nội tâm sợ hãi để cho thanh âm của mình không còn run rẩy: “Người đến tột muốn thế nào?”

“Ta đã nói rồi, chỉ muốn đòi lại một công đạo thay những bình dân đã uống mạng mà thôi.” Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước cười nói.

Lặc Tư thở dài đau khổ: “Tốt, ta nhận mệnh rồi, thế nhưng ta có một yêu cầu, người chỉ cần mạng của ta, những thủ hạ khác không có lỗi.”

“Lặc Tư Bá tước !” Tát Mỗ Nhĩ cắt đứt màn biểu diễn của Lặc Tư: “Bây giờ mới nhớ tới điều này không khỏi quá muộn hay sao? Ngàn vạn lần đừng nói với ta lúc này người dùng bọn họ làm bia đỡ đạn cũng nghĩ như vậy.”

Đám người chung quanh mơ hồ truyền đến tiếng nghị luận: “Đúng đấy, hạng người tốt lành gì chứ, lúc chạy giữ mạng vì sao không nghe hãn nói như thế?”

“Người biết cái gì, không có nhìn thấy lão bà và trẻ nhỏ đều ở trong đó à, ta đoán chừng hãn đang cố lưu cho mình một điểm huyết mạch.”

“Chớ có nói đùa. Người như thế còn biết quan tâm huyết mạch sao? Người có thấy lúc hãn chạy trốn trực tiếp bỏ qua cả vợ con không?”

Lặc Tư căn bản không tìm được lời nào để phản bác, sắc mặt hãn lúc trắng lúc xanh, đôi môi giật giật mãi không nói nên lời.

Tát Mỗ Nhĩ nghe thấy đám người nghị luận trong lòng cực kỳ hài lòng, cái hãn cần chính là hiệu quả như vậy. Tát Mỗ Nhĩ mở miệng nói: “Yên lặng chút !”

Bốn phía lập tức yên lặng như tờ, giờ phút này Tát Mỗ Nhĩ bỗng nhiên trở thành sứ giả duy trì hòa bình, hình tượng hãn ở trong mắt các bình dân rất là cao lớn, rất là liêm chính.

“Lặc Tư, ta nghĩ rằng lúc người dẫn phát bạo động đã chuẩn bị tâm tư rồi, đúng không? Xét thấy hành vi của người tối hôm nay đã không cần thiết phải triển khai hội nghị liên tịch cần thiết. Ta tuyên bố miễn trừ tước vị của Lặc Tư, lập tức thi hành án tử hình.”

Lặc Tư dờ dẫm nhìn tới Tát Mỗ Nhĩ, phảng phất như không nghe được đối phương đang nói gì, hoặc có thể nói hãn không còn quan tâm gì nữa.

“Ca Đốn.” Tát Mỗ Nhĩ quay đầu nhìn về phía Ca Đốn: “Ta mời người tới đảm nhiệm vai trò người hành hình, có vấn đề gì không?”

“Cẩn tuân đại nhân phân phó.” Ca Đốn từ trên lưng Hỏa Hồng Thú nhảy xuống, chậm rãi đi tới trước mặt Lặc Tư.

Lặc Tư nhìn sang người hành hình, ánh mắt đại ra rồi cuộc có chút biến hóa, bởi vì hãn chú ý tới thù hận trong mắt Ca Đốn, chẳng lẽ mình lúc nào đó đã đắc tội người trẻ tuổi này? Lặc Tư cố gắng nhớ lại nhưng không thể nhớ nổi đã gặp Ca Đốn ở chỗ nào.

Ca Đốn giơ một tay lên, vài điểm Hỏa Tinh bay xuống mặt đất, sau một lát, vô số hỏa diễm từ dưới tuôn trào lên bao phủ cả người Lặc Tư vào trong biển lửa, nhiệt độ cực nóng khiến cho các võ sĩ gần đó vội vàng lui về sau.

Lặc Tư theo bản năng muốn phản kháng nhưng vào lúc này một gã võ sĩ cười lạnh đè chặt bả vai Á Lực Đặc, hãn liền ngăn người ra. Nếu như bó tay chờ chết Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước có thể bỏ qua người nhà của hãn không?

Không đợi hãn suy nghĩ cẩn thận, luồng hỏa diễm Ca Đốn thả ra đã ập đến. Gã Địa hệ võ sĩ của Tát Mỗ Nhĩ đồng thời thả ra Liệt Địa Kích, hàng loạt vết nứt dọc theo mặt đất lan tràn tới đánh trúng thân thể Lặc Tư. Thật ra vị Võ Tôn này cũng không có hạ nặng tay, một đòn này chỉ làm cho Lặc Tư mất đi lực chiến đấu.

Trong chớp lát, luồng hỏa diễm đã hoàn toàn cắn nuốt thân ảnh Lặc Tư vào bên trong.

Sau khi Lặc Tư đền tội, đến ngày thứ hai quân đội Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước rời khỏi Bá tước lĩnh, ở trên đường đi Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước liên tục mời đám người Địch Áo tới Hưu tước lĩnh làm khách, bọn họ không thể từ chối nên đành phải đáp ứng.

Đi đường khoảng ba ngày rớt cuộc bước vào tòa thành Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước. Tát Mỗ Nhĩ còn chưa ngồi ấm chỗ đã bắt đầu bận rộn, trước đó hần khẩn cấp phát tin tức tới các Bá tước, trên danh nghĩa là triển khai hội nghị liên tịch nhưng thực tế là muốn giới thiệu khách nhân cho bọn họ.

Lúc ban đầu Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước còn bận tâm trong nhóm Bá tước còn có người không biết phân tấc, thậm chí nói gần nói xa rõ ràng tỏ thái độ bài xích, làm như vậy rất có thể chọc giận đám người Dịch Áo. Nhưng sự thật chứng minh Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước đã lo lắng quá xa.

Đã lên tới tước vị Bá tước người nào mà không thông minh, cho dù thật sự không tốt lành gì, ít nhất cũng hiểu được đạo lý một tay vỗ không thành tiếng. Sau khi biết được Dịch Áo là đệ tử Phong Ngân uy chấn đại lục, bọn họ còn nhiệt tình hơn cả Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước. Dù sao Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước cũng phải tự giữ thân phận, không thể sử dụng kính ngữ đối với những người trẻ tuổi này. Còn những vị Bá tước kia lại không thêm quan nhiều như vậy, mặc cho khách nhân nói thế nào bọn họ cũng kính cẩn nghe theo, không hề từ chối một lời.

Bài xích Dịch Áo? Đây là chuyện tuyệt đối không thể phát sinh.

Có một câu nói hình dung rất thỏa đáng, nhóm Bá tước coi như là thành viên của một gia đình có thói quen bạo ngược.

Nếu như không có Dịch Áo, Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước chỉ dựa vào yêu thích của mình xử tử Lặc Tư, nhóm Bá tước nhất định sẽ ồn ào phản đối, hôm nay vô duyên vô cớ giết tên này, như vậy ngày mai sẽ có một người khác trong bọn họ biến thành vật hy sinh? Cho nên bọn họ nhất định phải đoàn kết lại đòi công đạo cho Lặc Tư.

Nhưng sau khi Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước kể lại chuyện Lặc Tư phái người tập kích Dịch Áo, nhóm Bá tước cảm hòng tập thể, bọn họ dừng cảm phân rõ phải trái chỉ thuộc phe của mình. Còn Dịch Áo và Tái Nhân Hâu tước đều thuộc về tầng lớp chủ sự, hoặc nói đơn giản hơn là cấp trên của bọn họ.

Có can đảm đoàn kết lại đòi công đạo cho Lặc Tư là bởi vì trong lãnh địa có một loại quy tắc bất thành văn đang yên lặng vận hành, bọn họ hi vọng Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước làm việc dựa theo quy tắc đó. Còn những người từ bên ngoài vào thường thường sẽ phá hủy quy tắc triệt để, gây dựng lại một thể hệ phù hợp với bản thân người đó. Mặc dù chỉ là đổi thang chứ không đổi thuốc, không có biến hóa quá lớn, nhưng người từ bên ngoài luôn luôn có đặc quyền nhất định, bọn họ sẽ bị hành hạ, sẽ bị chiếm đoạt ngay trên đất nhà mình.

Không có ai dám mạo hiểm rủi ro như vậy, Lặc Tư Bá tước hiển nhiên đã biến thành một người tội ác chồng chất, chết là đáng đời.

Sau đó Tát Mỗ Nhĩ Hâu tước viết một phong thư mấy ngàn từ cho Tái Nhân Hâu tước, trong đó giới thiệu đại khái hần và đám người Dịch Áo vô tình gặp gỡ, chuyện tình Lặc Tư Bá tước cũng nói thẳng nói thật. Dù sao ngày sau Tái Nhân Hâu tước cũng sẽ biết, hơn nữa hần còn nói ở trong thư nguyện ý dùng tính mạng bảo đảm đám người Dịch Áo an toàn khi ở trong lãnh địa của mình.

Những thứ khác chỉ là vài câu nhàn thoại, không ngoài là ý tứ khen đám người Dịch Áo, Ca Đốn trẻ tuổi ra sao, năng lực tốt đẹp đến cỡ nào, tương lai tiền đồ vô lượng ...vân ...vân.

Đám người Dịch Áo lưu lại Hâu tước phủ bảy, tám ngày, mặc dù mỗi ngày đều được ăn thịt cá, sơn hào hải vị, còn có một nhóm lớn tân khách phụng bồi. Nhưng bọn họ hần không thể ở lại không nổi nữa, dưới tình huống bình thường khi con người đã có tuổi sẽ mất cái tâm hiếu kỳ đối với thế giới này, hoặc là thỏa mãn đối với hiện trạng của mình, bọn họ sẽ nguyện ý hao phí tinh lực trong việc ăn uống. Về phần đám người Dịch Áo, cứ ngày ngày đảo quanh bữa tiệc sẽ làm cho bọn họ điên mất. Huống chi ở bên cạnh Tái Nhân ăn uống cũng không kém nơi này, bọn họ xuyên qua sa mạc Hỏa Diễm chỉ là để ăn uống thôi sao?

334. Chương 333: Đàm Lầy Hắc Ám

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 333: Đàm lầy Hắc Âm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo cáo từ Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước không nở rời xa. Nhưng hắn cũng biết không thể lưu lại được, vì thế tỏ thành ý thay đổi xe ngựa cho đám người Địch Áo, thì ra mấy chiếc xe ngựa trước đó quá mức đơn sơ, ngựa kéo xe phần lớn là ngựa thường. Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước cho là không xứng với thân phận bọn họ, kiên quyết yêu cầu thay đổi, Địch Áo không có biện pháp nào khác đành phải mặc kệ. Hắn cũng biết Tát Mỗ Nhĩ đang tìm trăm phương ngàn kế lôi kéo giao tình với mình, nhưng dù gì cũng không thể đánh người đang cười, hắn không muốn làm khó đối phương, thêm nhiều bằng hữu càng có lợi.

Thế nhưng bởi vì Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước nhúng tay vào, hành trình lần này của đám người Địch Áo hoàn toàn bị thay đổi ý nghĩa, đây là điều Địch Áo cũng không ngờ tới.

Rời khỏi tòa thành Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, tiếp tục một đường hướng nam nhưng trong đội xe có thêm ba vị Bá tước. Nguyên nhân chỉ có một, phương hướng bọn họ cần phải đi vô tình xuyên qua lãnh địa của ba vị Bá tước đó, bọn hắn nhận nhiệm vụ tiễn khách dùm Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước.

Đi suốt năm ngày, vị Bá tước cuối cùng trong đội xe cáo biệt, mắt thấy chuẩn bị xuyên ra lãnh địa Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, bọn họ đột nhiên phát hiện phía trước có nhóm lớn võ sĩ đang chờ đợi gì đó.

Lúc ấy đám người Địch Áo giật nảy mình, ngay cả Y Toa Bối Nhĩ từ trước đến giờ nổi tiếng nhanh trí còn nghĩ đối phương là bằng hữu Lạc Tư Bá tước, chờ ở chỗ này là vì báo thù cho Lạc Tư Bá tước. Nếu như không có Mạc Lâm ở trong đội xe, nói không chừng Địch Áo sẽ lập tức ra lệnh cho mọi người quay đầu chạy trốn.

Chốc lát sau chợt có mấy võ sĩ thúc chiến mã chạy tới, song phương vừa tiếp xúc đám người Địch Áo hiểu ra những võ sĩ kia là sứ giả Ba Nhĩ Mặc Hưu tước phái tới nghênh đón bọn họ.

Ba Nhĩ Mặc Hưu tước không có lộ diện, hắn là có bản khoản giống như Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước, thân là Hưu tước lại tự mình chạy ra nghênh đón một đám người trẻ tuổi, không khỏi hạ mình quá thấp rất dễ làm cho người ta xem thường.

Đám người Địch Áo và Tác Phi Á hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng rất nhức đầu. Mặt mũi của Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước trước bắt buộc phải cấp, bởi vì Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước tỏ thái độ cực kỳ hữu hảo đối với bọn họ, cũng trợ giúp bọn họ trừ đi Lạc Tư. Nhưng đối với Ba Nhĩ Mặc Hưu tước xa lạ, bọn họ vẫn phải cấp đủ mặt mũi.

Tại sao?

Bọn họ không thể nào cự tuyệt rời đi, làm như vậy Ba Nhĩ Mặc Hưu tước nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ Tái Nhân Hưu tước dự định hạ thủ với mình? Còn muốn dùng máu của ta đạt được hiệu quả giết một người hù dọa trăm người? Trên thực tế, Ba Nhĩ Mặc Hưu tước không có tham gia chiến đấu xâm phạm Tái Nhân Hưu tước lãnh. Vốn hắn luôn đứng về phía trung lập, độ trung thành với Phi Tế Đại công rất có hạn, bình thường chỉ muốn ôm nữ nhân sống quá ngày, người như vậy không thể nào đẩy sang trận doanh địch nhân, không thể tìm thêm phiền toái cho Tái Nhân Hưu tước.

Hèn gì người xưa có câu nói “nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.”

Chạy năm, sáu ngày đường đi tới Ba Nhĩ Mặc Hưu tước phủ vẫn gặp kiểu cũ, sáng sáng hỏi thăm, ngày ngày dự tiệc, một đám người phụng bồi suốt một tuần lễ.

Sau khi chật vật trốn ra khỏi tòa thành Ba Nhĩ Mặc, ở phía sau có nguyên một dãy quý tộc vậy khấn đưa tiễn. Đến lúc bọn hắn chạy tới biên giới lãnh địa lại thấy đội võ sĩ nghiêm chỉnh xuất hiện lần nữa.

Sắc mặt Lôi Mông lúc ấy tái mét rồi, thậm chí dứt khoát xoay đầu ngựa định chạy trốn. Trong đám người Địch Áo chỉ có Lôi Mông thích uống rượu, cũng có trình độ uống không kém, thế mà hù dọa hắn thành bộ dạng này đúng là không dễ dàng.

Không trách được Tát Mỗ Nhĩ Hưu tước dám dùng tính mạng bảo đảm đám người Dịch Áo an nguy, dưới tình huống này cho dù binh dân toàn bộ Công quốc cũng tạo phản cũng không có cách nào tạo thành uy hiếp đối với đám người Dịch Áo.

Tác Phỉ Á và Ca Đồn dự đoán nếu không có gặp phải chuyện gì ngăn trở chỉ cần thời gian một tháng là có thể xuyên qua Phỉ Tể công quốc. Thế nhưng trên đường lại bị mời làm khách quá nhiều lần, khi bọn hắn thành công trốn chạy thêm vài lần rốt cuộc đi tới biên giới Phỉ Tể công quốc. Sau đó tiến tới đầm lầy Hắc Ám đã hao phí gần hai tháng, thời tiết vừa mới tiến vào mùa đông.

Đầm lầy Hắc Ám, từ cái tên đã lộ ra cảm giác tối tăm u ám không chút ánh sáng, sự thật cũng chính xác như thế. Khu vực này phần lớn thời gian trong một năm đều bị sương mù bao phủ, nhất là mùa đông sương mù tràn ngập càng thêm dày đặc.

Trong phạm vi ao đầm có rất nhiều động vật kỳ quái sinh trưởng, người bình thường đi vào căn bản không thể còn sống đi ra ngoài. Đám người Dịch Áo vốn có kế hoạch xuyên qua nơi này trước khi mùa đông tới, như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái. Nhưng các vị Hưu tước nhiệt tình chiêu đãi đã làm trì hoãn của hành trình bọn họ, xem ra ở bất cứ nơi nào cũng vậy, chỉ cần địa vị đạt đến trình độ nhất định sẽ có phiền não tương tự quần thân, đôi khi không thể coi là ăn cơm, mà là chịu tội.

Thế nhưng mùa đông cũng có chỗ tốt cuar mùa đông, một ít động vật sẽ giấu mình vào trong đất bùn hoặc là núp ở trong ao hồ. Đợi đến mùa xuân năm sau mới ra ngoài hoạt động, dĩ nhiên nếu như mấy người Dịch Áo lỡ tạo ra sai lầm làm kinh động thì chúng nó nhất định không bao giờ từ bỏ ý đồ.

Trước khi mấy người Dịch Áo rời đi đã đọc qua thường thức của đầm lầy Hắc Ám, thí dụ như cái gì có thể ăn, cái gì không thể đụng vào, vô số trường hợp cá biệt cần phải ghi nhớ. Bọn họ không thể nào nhận được tiếp liệu trong ao đầm, cho nên đã sớm chuẩn bị đầy đủ lương khô. Bởi vì có quá nhiều đồ cần thiết, ngoại trừ xe ngựa Tác Phỉ Á và Mạc Lâm ra, những chiếc xe ngựa khác đã kín mít nhét không lọt người, ngay cả Dịch Áo phải ra ngoài cưỡi ngựa nhường vị trí cho đồ đạc dụng cụ.

“Ha ha, vốn phải như vậy từ sớm rồi.” Lôi Mông nhìn Dịch Áo có vẻ hả hê: “Như vậy mới công bình, tại sao chúng ta đều phải cỡi ngựa trong khi người an an ổn ổn ngồi trong xe thoải mái chứ?”

“Người cũng có thể đi vào mà, không có ai ngăn cản người cả.” Dịch Áo cười cười nói với Lôi Mông.

“Ta đây không muốn đi, người cho rằng ta không dám?” Lôi Mông trề môi ra vẻ khinh thường.

Ca Đồn ở một bên chen vào châm chọc: “Ta lại thấy người không dám, Y Toa Bối Nhĩ không đánh người ra bã mới là lạ đó.”

“Tại sao? Ta cũng không tin Dịch Áo có thể ngồi, tại sao ta không thể ngồi?” Lôi Mông vốn chỉ muốn đùa một chút mà thôi, nhưng bị Ca Đồn kích thích nhất thời nổi lên tính tình hiếu thắng. Có lẽ hắn có liên quan đến kinh nghiệm trong lúc trưởng thành, hắn sợ nhất là nghe người khác nói mình sợ nữ tử.

“Vậy người đi đi.” Ca Đồn bĩu môi: “Ngàn vạn lần chớ bị người ta đánh thành đầu heo.”

“Đi thì đi.” Lôi Mông lập tức nhảy xuống, bước nhanh tới xe ngựa Tác Phỉ Á.

Ca Đồn nhìn bóng lưng Lôi Mông chậm chạp bước đi, rồi quay đầu lại chớp chớp mắt nói với Dịch Áo: “Người đoán hắn sẽ gặp kết quả thể nào?” Ngay cả Dịch Áo cũng bị đuổi đi, hiển nhiên lúc này các nàng Tác Phỉ Á có chuyện riêng tư cần bàn, Lôi Mông không bị tàn bạo mới thật sự là việc lạ.

Dịch Áo cười ha hả không nói gì, lúc này Lôi Mông đã đi tới cạnh xe ngựa Tác Phỉ Á, có lẽ thật sự bị Ca Đồn kích thích, Lôi Mông không thêm gõ cửa, cứ thế trực tiếp kéo cửa buồng xe ra, sau đó phảng phất như nhìn thấy chuyện không thể tin nổi vậy, hắn đột ngột đóng rèm cửa lại còn nhanh hơn lúc mở ra.

“Á? Người làm gì?” Thanh âm Tuyết Ny kinh hoảng hét lên, đây chuyện rất hiếm thấy, đáng tiếc là thân thể Lôi Mông đã che kín cửa buồng xe nên Ca Đồn không thấy gì hết.

“Lôi Mông, người muốn chết?” Đây là giọng Y Toa Bối Nhĩ.

“Người chẳng lẽ không biết gõ cửa sao?” Sau nữa là thanh âm bắt đầu dĩ của Tác Phỉ Á, tiếp đó là giọng Y Toa Bối Nhĩ vang lên lạnh lạnh: “Lôi Mông, có ngon người đừng chạy.”

Lôi Mông mắt đét tai ngơ làm như không nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ, chạy nhanh như làn khói quay trở lại, khuôn mặt đỏ tía tới tận mang tai, quả thực là chín như trái táo, không nói tiếng nào nhảy lên lưng ngựa. Lúc này đến phiên Ca Đồn biến thành tò mò rồi, không đành lòng buông tha cơ hội tốt này, vội vàng hỏi tới: “Vì sao người đột nhiên quay trở lại? Bên trong đang làm gì đấy?”

Lôi Mông hít thở sâu mấy lần cho tâm tình hơi bình phục xuống, làm ra bộ dạng trấn tĩnh dạng nhìn về phía Ca Đồn: “Không có gì, người đi xem là biết.”

“Không đi, tuyệt đối không đi.” Ca Đồn lắc đầu lia lịa: “Người nói cho ta biết không được sao, tất cả mọi người đều là huynh đệ, điểm yêu cầu nho nhỏ này người cũng nên thỏa mãn ta chứ?”

“Ta thỏa mãn người cái rắm.” Lôi Mông thấy Ca Đồn không mắc mưu cũng không cần giả bộ nữa, quay đầu lại nhìn chằm chằm Dịch Áo một cách tàn bạo: “Người có phải đã sớm biết không?”

“Ta biết cái gì?” Dịch Áo giang tay ra về vô tội: “Ta có nói gì không? Là một mình người cố ý muốn đi mà.”

“Người... người...” Lôi Mông trợn mắt hồi lâu cũng không thể nói được gì, chỉ biết buồn bực nuốt hận vào trong lòng.

Thời gian không qua bao lâu đã nghe ‘ầm’ một tiếng, cánh cửa xe ngựa bị đẩy mạnh ra, ba nữ tử theo thứ tự nhảy ra. Trên mặt Tuyết Ny vẫn còn một tia đỏ ửng, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ nhìn chằm chằm vào Lôi Mông, nếu như ánh mắt có thể giết người đoán chừng toàn thân Lôi Mông đã sớm bị chích thủng từng lum rồi.

335. Chương 334: Đới Chiến Rắn Hai Đầu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 334: Đới chiến rắn hai đầu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta... thật ra ta không nhìn thấy gì hết.” Lôi Mông gượng cười một cái, cố gắng bào chữa cho mình.

“Hừ hừ.” Y Toa Bối Nhĩ vừa cười lạnh vừa tiến tới gần Lôi Mông: “Thật sự không nhìn thấy? Hay là người ngại nhìn không đủ nhiều?”

“Làm sao có thể? Ta thật sự không cố ý. Đúng rồi, là Dịch Áo bảo ta đi, đúng không Dịch Áo?” Lôi Mông liều mạng nháy mắt với Dịch Áo, cố gắng tìm người chia sẻ một chút trách nhiệm.

Dịch Áo cười cười, nhún vai bất cần: “Nếu như tất cả mọi người đều nghĩ là ta bảo hắn đi, vậy thì ta không có gì để nói.”

Dịch Áo nói câu này thiếu chút khiến cho Lôi Mông ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm tiên huyết, cái này gọi là gì đây? Có khác gì trực tiếp phủ nhận đầu chứ?

Sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ cực kỳ khó coi, trực tiếp phóng ra một đạo Băng Trùy: “Hôm nay ta thay thế Tuyết Ny, giáo huấn người một phen.”

Lôi Mông đuối lý căn bản không dám phản kháng, vội vàng buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ chống cự Y Toa Bối Nhĩ công kích, sau đó thúc ngựa chạy ra xa, miệng không ngừng la lớn: “Ta thật sự không cố ý mà.”

La lớn chỉ để bình phục tâm tình mà thôi, thật ra Lôi Mông không lo lắng mấy người Tác Phỉ Á đuổi theo. Trong ba người các nàng không có một người nào có thể đuổi kịp hắn, một người duy nhất có tốc độ tương đương hắn là Tuyết Ny, đoán chừng xấu hổ tìm chỗ giấu mặt còn không kịp, không thể nào đuổi theo đánh hắn giống như Y Toa Bối Nhĩ.

Nhưng Lôi Mông đã bỏ qua quyết tâm của Y Toa Bối Nhĩ, mắt thấy đuổi không kịp tên này, Y Toa Bối Nhĩ xoay động tròn mắt vài vòng, nhanh chóng cất giọng hô: “Lao Lạp, Lao Lạp, nơi này nơi này.”

Lao Lạp bình thường không theo chân Dịch Áo thì quanh quẩn bên cạnh các nàng Tác Phỉ Á, tự nhiên quen thuộc giọng Y Toa Bối Nhĩ. Nàng nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ gọi lập tức chạy trở lại, sau khi Lao Lạp tiến hóa tốc độ tăng lên khiến cho Dịch Áo cũng phải chặc lưỡi hít hà. Trong tình huống không sử dụng nguyên lực sợ rằng trên đại lục không có người nào có thể chạy nhanh bằng nàng.

“Đánh hấn cho ta.” Y Toa Bối Nhĩ chỉ tay tới Lôi Mông ở phía trước.

Lao Lạp tưởng rằng Y Toa Bối Nhĩ muốn chơi với nàng, nhất thời cao hứng dùng sức gạt đầu phóng thẳng tới trước. Ở sau lưng nàng là Miêu Tử vẫy hai cánh lướt đi, bây giờ Miêu Tử đã có thể phi hành cự ly ngắn, chỉ có điều không thể bay quá cao.

Lôi Mông thấy một người một thú đuổi theo lập tức kinh hãi thất sắc, vội vàng quất roi ngựa ‘bành bạch’, đáng tiếc là tốc độ chiến mã không thể nào so sánh với Lao Lạp. Dựa theo tốc độ hiện tại của Lôi Mông, sợ rằng không qua vài phút sẽ bị Lao Lạp đuổi kịp.

Hai người cứ như vậy một đuổi một chạy, cả hai nhanh chóng biến mất ở trong màn sương mù.

“Y Toa Bối Nhĩ, đừng làm rộn, nơi này chính là đầm lầy Hắc Ám, đừng để xảy ra chuyện.” Tác Phỉ Á lo lắng nói: “Gọi bọn hấn trở lại đi.”

“Nơi này là giải đất rìa đầm lầy mà thôi, có thể sinh ra chuyện gì lớn chứ?” Y Toa Bối Nhĩ bình chân như vại nói: “Lại dám chiếm tiện nghi của Tuyết Ny, không thu thập một chút làm sao bồi thường được?”

Y Toa Bối Nhĩ vừa dứt lời trong sương mù đã mơ hồ truyền đến tiếng Lôi Mông gầm lên giận dữ, sau đó là Miêu Tử gầm thét, mấy người đồng thời biến đổi sắc mặt. Dịch Áo từ trên lưng ngựa bắn ra nhanh như tia chớp, đồng thời thi triển Phong Ưu Nhã phóng về phía thanh âm phát ra.

Lôi Mông và Lao Lạp vốn chạy không xa lắm, tốc độ Dịch Áo lại nhanh, vì thế cho qua vài lần hô hấp Dịch Áo đã thấy được thân ảnh Lôi Mông và Lao Lạp. Hai người cộng thêm Miêu Tử đang chiến đấu với Cự Mãng khổng lồ.

Dịch Áo thở phào nhẹ nhõm, chỉ là một con rắn mà thôi, đúng là nghĩ không ra Lôi Mông lại thất kinh như vậy. Nói thế nào cũng là Cự Hạm võ sĩ, ngay cả con mãng xà cũng đánh không lại thì quá buồn cười rồi.

Khi Dịch Áo đang suy nghĩ lung tung, có lẽ con Cự Mãng kia thấy lại có người đến cảm giác nguy hiểm ập tới, nó lập tức nhấc thân thể dài mấy chục thước lên, cái đầu ngẩng lên chờ đợi con mồi. Ánh mắt Dịch Áo bỗng nhiên động lại tại một điểm, đây là cái gì? Hai đầu?

Dĩ nhiên là một con Song Đầu Xà cực kỳ hiếm thấy, nghe nói loại rắn cũng là kết quả sau thời kỳ Đại Tai Biến, từ thể hình là có thể nhận ra nó đã sống rất nhiều năm. Dịch Áo cảm thấy tương đối kỳ quái, nơi này chỉ là ngoài rìa đầm lầy Hắc Ám, dựa theo luật rừng thì sinh vật thể hình to lớn không nên sống ở nơi này mới đúng.

Nếu như bìa rừng toàn là mãnh thú cấp bậc này, sợ rằng chỉ dựa vào mấy người Dịch Áo chưa chắc có thể an an ổn ổn xuyên qua đầm lầy.

“Lao Lạp, đứng ở đó đừng động, bảo vệ tốt Miêu Tử.” Dịch Áo theo bản năng vẫn xem Lao Lạp là đứa nhỏ cần được bảo vệ.

Nhưng Dịch Áo cảm thấy ngoài ý muốn chính là lần này Lao Lạp không nghe lời hấn, ngược lại tiến về phía trước một bước. Động tác của Lao Lạp nhất thời chọc giận Cự Mãng, loại sinh vật to lớn này có ý thức lãnh địa phi thường cường liệt, nếu như không phải cảm thấy khí tức nguy hiểm trên người Miêu Tử, sợ rằng nó đã sớm phát động công kích rồi.

Cự Mãng mạnh mẽ lao tới, nhất thời dẫn phát một trận gió rít chói tai, hai đầu rắn mở rộng cái miệng to như chậu máu cắn tới Lao Lạp. Động tác Cự Mãng nhanh tới cực điểm, thậm chí lưu lại trên không trung một dãy tàn ảnh. Thân hình Lao Lạp chột lóe, ngay khi song đầu Cự Mãng sắp cắn trúng nàng lướt sang một bên, tung cước đá vào bụng Cự Mãng dùng lực búng người thoát ra khỏi phạm vi Cự Mãng công kích.

Mặc dù hình thể Cự Mãng khổng lồ nhưng tốc độ và linh xảo nhanh đến trình độ không tưởng, hai cái đầu lập tức chuyển ngoặt một cái, chẳng những tránh khỏi kết quả đụng nhau, thân thể còn xoắn lại mượn dư

lực lao về phía Miêu Tử. Ở nó trong mắt chỉ có Miêu Tử là nguy hiểm, đây là sự sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn nó.

Miêu Tử gầm thét một tiếng, đôi cánh trên lưng chợt mở rộng, thân hình đột ngột bắn thẳng lên trời cao.

Cự Xà hai đầu nhấc dựng đứng thân lên, mở rộng cái miệng đón tới Miêu Tử, chỉ trong nháy mắt đã cách không tới hai thước.

Nhưng kể từ khi Miêu Tử mọc ra đôi cánh không có chuyện gì sẽ bay vòng vòng trên không trung, một phần là vì tò mò, một phần khác là vì bản năng thúc đẩy nó tận lực thuận thực khả năng phi hành. Trải qua thời gian dài như vậy, Miêu Tử đã hoàn toàn nắm giữ kỹ xảo bay lượn trên không.

Chỉ trong phút chốc, Miêu Tử đã bay lên cao hơn mười thước, con Cự Xà hai đầu cũng nhấc người cao lên theo, thân thể của nó giống dựng thẳng lên như cột trụ, chỉ dựa vào nửa đoạn đuôi chống đỡ mặt đất, rốt cuộc không có cách nào nhấc cao lên thêm nữa.

Thân hình Miêu Tử xoay nửa vòng lao xuống Cự Xà hai đầu phía dưới, đôi cánh đập mạnh một cái gia tăng tốc độ Miêu Tử lên cao, trong phút chốc đã hóa thành một mũi tên bắn thẳng tới mục tiêu.

Sau đó Miêu Tử lướt qua sát bên người Cự Xà hai đầu, đuôi trùy lóe ra hàn quang đập về phía mắt trái con Cự Xà hai đầu.

“Lao Lạp, tránh ra!” Lôi Mông gầm lên một tiếng, vào lúc này hắn cũng động công kích. Sau khi cảnh báo Lao Lạp liền giơ chân lên đập mạnh xuống mặt đất.

Một làn sóng xung kích mắt không thể nhìn thấy nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng, tựa hồ bởi vì chấn động quá mức kịch liệt, mặt đất chung quanh đã hóa thành một mảnh tàn ảnh mơ mơ hồ hồ.

Bí kỹ không phân địch ta, Ca Đốn từ phía sau lao đến và Dịch Áo đang buông thả Phong Ưu Nhã đều ở trong phạm vi Địa Chấn công kích, động tác bọn họ bất chợt chậm chạp một chút.

Cự Xà hai đầu tựa như không bị chiêu này ảnh hưởng, cái đầu chợt co rút lại tránh được Miêu Tử công kích.

Cái gọi là kỹ xảo phối hợp chiến đấu đại khái có thể phân ra mấy bước, loại thứ nhất đương nhiên là cái gì cũng không hiểu, hoặc là hiểu rất có hạn, võ sĩ như vậy cơ hồ không có kỹ xảo gì đáng nói. Loại thứ hai là nắm giữ kinh nghiệm chiến đấu nhất định, cũng hiểu được phối hợp với những khác võ sĩ như thế nào. Loại thứ ba là lão thủ có thể phối hợp với võ sĩ, cũng có thể phối hợp với một thẳng ngựa.

Lôi Mông thuộc về loại sau cùng, hắn chỉ dựa vào Bàn Thạch Thủ Hộ ngăn cản Cự Xà hai đầu tiến công, không có buông thả bí kỹ khác chính là vì đội đồng bạn chạy tới trợ giúp.

Trong nháy mắt Miêu Tử phát động tiến công, hắn lập tức buông thả Địa Chấn, nếu như Cự Xà hai đầu bị làn sóng xung kích dao động ảnh hưởng, đuôi trùy của Miêu Tử tất nhiên sẽ đánh trúng con mắt của Cự Xà hai đầu.

“Vô liêm sỉ!” Thấy công kích của mình không có một chút hiệu quả Lôi Mông thật sự nổi giận, Địa Chấn là tuyệt kỹ gia truyền của hắn. Bản thân mất thể diện cũng không có gì nhưng không thể để cho người đời trước cũng phải hổ thẹn với hắn.

Lôi Mông xông thẳng tới Cự Xà hai đầu, nhấc chân thả ra Liệt Địa Kích.

Vô số vết nứt dọc theo mặt đất lan tràn tới, trong nháy mắt đã đánh trúng con Cự Xà hai đầu.

Phần bụng Cự Xà hai đầu bị đánh rách một đường trắng nhạt, lân phiến hai bên bị phá nát không ít văng ra chung quanh, nhưng cũng chỉ đến thế là cùng. Nếu đổi thành dã thú bình thường đã sớm bị một chiêu này phân thây từ lâu rồi.

Cự Xà hai đầu cảm nhận thống khổ từ phần bụng lan tới, thân thể chợt hạ thấp xuống dưới, cái đuôi của nó đột nhiên phóng ra ngoài, tốc độ cực nhanh lưu lại thanh âm phá không rít lên buốt tai, chỉ qua một cái nháy mắt đã đánh trúng Lôi Mông.

336. Chương 335: Đột Biến

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 335: Đột biến

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người Lôi Mông bị phá vỡ nổ tung ầm ầm, cái đuôi Cự Xà hai đầu đánh xéo lên lồng ngực đối phương. Lôi Mông buồn bực rống lên một tiếng, thân hình nhảy lùi về sau nhanh như đạn pháo, bay thẳng ra sau hai mươi mấy thước mới ngã xuống đất.

“Địch Áo, giúp ta!” Mắt thấy Lôi Mông bị thương, Ca Đồn lập tức giận dữ tăng thêm tốc độ chạy tới.

Địch Áo hơi do dự chốc lát, sau đó thân hình hắn từ từ bay tới chỗ Lôi Mông, thân thể Cự Xà hai đầu quá khổng lồ. Nếu dùng Phong Nhận đánh chém đoán chừng chém đến sang năm cũng chưa chắc giết được nó, còn không bằng để cho Ca Đồn thử xem sao.

Lôi Mông lăn lông lốc trên mặt đất bầy, tám vòng mới lung la lung lay đứng dậy, khoe miệng hắn đã rỉ ra từng giọt máu tươi. Áo giáp trước ngực bị cắt thành hai khúc, ở giữa là một hàng vết thương sâu hoắm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ y phục của hắn.

“Lôi Mông, thế nào rồi?” Địch Áo hỏi, tiếp theo chợt phát hiện Lao Lạp cố gắng động công kích Cự Xà hai đầu, vội vàng lớn tiếng quát: “Lao Lạp, trở lại cho ta !”

“Hoàn hảo !” Lôi Mông vẫn còn sợ hãi trong lòng, bây giờ còn chưa kịp hồi thần: “Nếu không có Bàn Thạch Thủ Hộ sợ rằng hôm nay các người phải dựng bia cho ta rồi.”

“Không có đại sự là tốt rồi.” Địch Áo thấy Lôi Mông còn nói giỡn được thì thở phào nhẹ nhõm, nói: “Dựng bia? Người muốn cái bia của mình viết chữ gì trên đó? Bia trình tiết hả?”

“Cút !” Lôi Mông trừng mắt lầm bầm: “Ca đã mất đời trai lúc ở Thủy Tinh thành rồi.”

Trong khi bọn hắn nói chuyện, Ca Đồn quyết chí tiếp cận Cự Xà hai đầu, theo sau vô số đám Hỏa Tinh rơi xuống mặt nước bùn lầy, trong ao đầm đột nhiên bốc cháy hừng hực hỏa diễm, hơn nữa còn được Ca Đồn thao túng lao thẳng tới chỗ Cự Xà hai đầu.

Ở trong thể hệ tu luyện nhân loại, chỉ số tổng hợp của Hỏa hệ võ sĩ chia đều cùng với võ sĩ các hệ khác. Nhưng nếu giao chiến với yêu thú biến dị, Hỏa hệ bí kỹ lại có ưu thế độc nhất vô nhị.

Cự Xà hai đầu rõ ràng sợ hãi hỏa diễm của Ca Đồn, lập tức co thân lại lui gấp về phía sau.

Ca Đồn vừa điều khiển luồng hỏa diễm vừa chạy tới gần Cự Xà hai đầu, còn Miêu Tử không ngừng quanh quẩn ở trên cao tìm kiếm cơ hội tiến công.

Thế nhưng tốc độ di động của Cự Xà hai đầu nhanh hơn Ca Đồn một bậc, thân thể của nó xoay ngắt một cái là có thể thối lui ra khỏi mười thước, so sánh với nó thì Ca Đồn chậm hơn cả rùa.

Nhưng Ca Đồn không có ý định buông tha nó, cố gắng cầm đầu chạy về phía trước, bí kỹ Hỏa Thịnh Yển tổng cộng tạo thành từ hai bộ phận, tự nhiên có hai bước thi triển. Bây giờ Ca Đồn đang buông thả chỉ là Hỏa Thịnh Yển hình thái thứ nhất.

Đúng lúc này, Cự Xà hai đầu đã lui đến gần một bãi đá tảng lởm chởm, nó đột nhiên dùng cái đuôi nhấc một khối cự thạch (đá to) cao hơn ba thước ném vào trong biển lửa.

Rất khó đoán biết Cự Xà hai đầu rốt cuộc có bao nhiêu khí lực, nhưng đám người Địch Áo có thể nghe rõ ràng tiếng cự thạch phá không trầm muộn xuyên qua không khí vang như tiếng sấm thịnh nộ.

“Ca Đồn, cẩn thận.” Lôi Mông quát lớn.

Tốc độ biển lửa lan tràn chợt giảm bớt, hiển nhiên Ca Đồn đã nhìn thấy một màn này.

“Ầm ~!”

Cự thạch bay xuyên qua biển lửa trong chớp mắt, rơi vào một cái ao đầm đã kết băng, mặt băng mỏng bị nện nát bầy bùn nhão văng tung tóe lên cao, bao phủ gần trăm thước vuông. Sau đó đám người Dịch Áo, Ca Đồn chạy tới cũng bị đánh không kịp trở tay.

Nhưng bọn hắn dù sao cũng là võ sĩ, Tuyết Ny lập tức thả ra tường băng che chở các nàng ở phía sau, đồng thời Lôi Mông cũng thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ.

Dịch Áo là xui xẻo nhất, hắn từng được đặc huấn né tránh các công kích có khả năng uy hiếp đến tính mạng, mắt thấy vô số bùn nhão quay cuồng bay đến, hắn theo bản năng cảm thấy không có thương tổn nên động tác chậm một nhịp. Đợi đến lúc đầu óc của hắn kịp phản ứng định tránh né thì đã quá muộn, bùn nhão đã dính đầy toàn thân hắn.

Còn có một người cũng xui xẻo như thế, chính là Lao Lạp. Ngày hôm qua mới vừa thay y phục mới tinh giờ đã trở dơ bẩn không chịu nổi, trên mặt dính đầy nước bùn. Nàng không bằng cả Dịch Áo, ít nhất Dịch Áo còn biết dùng cánh tay bảo vệ mặt mũi.

Trên phương diện trình độ tổ chức tâm lý, Lao Lạp mạnh hơn Dịch Áo rất nhiều, bởi vì giờ phút này Dịch Áo lộ ra thần sắc bất đắc dĩ và vài phần khó chịu, còn cặp mắt của nàng vẫn lấp lánh có thần ngó chừng Cự Xà hai đầu. Từ đó có thể nhìn ra được nàng vẫn giữ vững trạng thái chiến đấu.

Nếu như là ngày thường nhìn thấy Dịch Áo rơi vào tình cảnh như thế, Lôi Mông tuyệt đối không bỏ qua cơ hội trêu chọc, nhưng tình hình hiện tại hắn cũng không có tâm tình nói giỡn, vội vã quát to: “Ca Đồn, trở lại !”

Cự Xà hai đầu lại dùng đuôi nhắc một tảng đá lớn ném vào biển lửa.

Dịch Áo lập tức thả ra Phong Ưu Nhã nhanh chóng lách sang cánh hông chiến trường, hắn cũng không muốn trải qua một lần tình cảnh trước kia.

“Oanh, rầm rầm ~!”

Cự Xà hai đầu phát hiện chiêu này rất hữu hiệu, bắt đầu liên tục ném đá tảng tới trước.

Có cự thạch rơi vào trong ao đầm bắn ra một đồng bùn nhão, có cự thạch đập xuống đất rồi bật lên lăn diên cuồng về phía trước.

Khí thể mấy tảng cự thạch quay cuồng kinh người, mặt mày đám người Tác Phi Á trắng bệch vội vàng học theo Dịch Áo, chạy sang góc khác trên chiến trường.

“Ca Đồn, ngươi điếc hả? Trở lại !” Lôi Mông đã nóng nảy lắm rồi.

Trên thực tế biển lửa đã bắt đầu lui về phía sau, nhưng Ca Đồn cũng không ngốc, hắn biết lực phòng ngự của mình không bằng Lôi Mông, nếu bị tảng cự thạch đánh trúng thì thân thể của hắn khẳng định không chịu nổi, hắn không sợ chết nhưng ít ra cũng phải chết đẹp mắt một chút, vinh quang một chút mới được.

Chỉ có điều, nếu giờ phút này hắn xoay người chạy trốn về phía sau không thể nghi ngờ đã giao sinh tử của mình cho vận khí. Mặc dù những tảng cự thạch lăn rất nhanh, nhưng hắn vẫn giữ vững tư thế chính diện ít nhất còn có cơ hội né tránh.

Đúng lúc này, Miêu Tử từ trên không trung lao xuống nhanh như tia chớp, lần này nó nhắm ngay đốt sống cổ địch nhân.

Dịch Áo cũng phóng ra Phong Ưu Nhã từ cánh hông lao tới Cự Xà hai đầu, hắn muốn hấp dẫn lực chú ý của Cự Xà hai đầu.

Cự Xà hai đầu đang ném đá cực kỳ thoải mái đột nhiên nhận thấy Miêu Tử từ trên cao ập xuống, cổ nó lập tức co rút lại, cái đuôi quấn lấy một gốc cây ngô đồng cao bảy, tám thước, nhẹ nhàng nhô lên tận gốc rồi quăng lên không trung.

Miêu Tử vỗ cánh một cái lách sang bên phải, ngay sau đó chợt thấy một dãy tàn ảnh đập vào mặt.

Nếu như Cự Xà hai đầu dùng miệng cắn hoặc dùng đuôi đánh, Miêu Tử có thể tránh né công kích dễ dàng, nhưng phạm vi tấn công quá lớn. Nhìn từ xa tấn công giống như một cái vĩ đập ruồi thật lớn vỗ tới, còn Miêu Tử chính là con ruồi đang bay loanh quanh, Miêu Tử bị đánh trúng bay thẳng ra xa, văng đi hơn mười thước mới giương cánh tìm hãm tốc độ, trình độ công kích này rất khó tạo thành thương tổn đối với nó.

Ý chí chiến đấu của Cự Xà hai đầu càng lúc càng cao, tiếp tục nhắc từng tảng đá lớn ném vào lửa biển, có khi ném tới Địch Áo. Chẳng qua mỗi lần nó công kích Địch Áo đều có cảm giác mục tiêu quá nhanh, quá nhỏ nên không dễ dàng đánh trúng. Sau đó dồn toàn bộ hứng thú vào trong biển lửa.

Từ bên ngoài thấy không rõ tình cảnh ở trong biển lửa, nhưng trên thực tế Ca Đồn vừa trải qua quá trình hiểm tử hoàn sinh. Cự Xà hai đầu phảng phất như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, mấy hòn đá lớn cứ hết tầng này đến tầng khác ập tới làm cho Ca Đồn đỡ trái hổ phải, có nhiều lần thân thể hần thoắt tiếp xúc với cự thạch. Còn may Cự Xà chỉ có một cái đuôi, công kích không tính là quá dày đặc, nếu không Ca Đồn đã sớm đã bị đánh nát nát rồi.

Miêu Tử giương động hai cánh quay ngoắt trở lại, đôi quang đực màu xanh nhạt rung lên chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mười thước, đuôi chùy ở sau bay múa lóe ra hàn quang khiến cho lòng người sợ hãi.

Cự Xà hai đầu tựa hồ rất kiên kỵ Miêu Tử, vừa thấy đối phương lao tới lập tức thay đổi mục tiêu công kích, cái đuôi thô to di chuyển nhanh như tia chớp, đồng thời thân thể xoay gấp một vòng, hai cái đầu ngẩng lên cao nghênh đón Miêu Tử.

Nhìn từ đằng xa tới thì thân thể Cự Xà tạo thành một cột trụ dựng đứng sừng sững trên mặt đất, nhìn bộ dạng vì muốn đánh giết Miêu Tử nên nó đã dốc hết toàn lực, thậm chí không tiếc để lộ toàn bộ phần bụng ra ngoài.

Ánh mắt Địch Áo sáng ngời, cơ hội chính là lúc này. Hai đầu ngón tay hần rực sáng điện quang, chân liên tiếp thi triển Phong Ưu Nhã nhào tới trước Cự Xà. Hai bàn tay vung vẩy bắn ra hai đạo Phong Nhận xanh nhạt, một trước một sau lao về phía cái bụng trắng nhợt của Cự Xà.

Đều nói đánh rắn phải đánh ngay điểm bảy tắc, nhưng đầu Cự Xà này hình thể quá khổng lồ, hơn nữa còn có hai cái đầu. Địch Áo không thể phân biệt ra điểm bảy tắc nằm ở chỗ nào, chỉ có thể lựa chọn bộ phận tương đối mềm mại trên thân thể Cự Xà để hạ thủ.

Miêu Tử gầm thét một tiếng, thân hình nhanh chóng quay ngược trở lại tránh thoát Cự Xà tấn công, nhưng không đợi Miêu Tử phát động công kích, từ trong miệng Cự Xà bỗng nhiên bắn ra một cái lưỡi đỏ lòm cuốn lấy Miêu Tử, đây là sát chiêu bẩm sinh của nó, rất ít sinh vật có thể trốn thoát một chiêu công kích xuất kỳ bất ý này. Mắt thấy không thể tránh khỏi, Miêu Tử bị dẫn phát hung tình, đuôi trùy lập tức cong lại đập vào con người Cự Xà, hiển nhiên là có ý định lưỡng bại câu thương.

“Phốc, phốc!”

Hai tiếng trầm muộn vang lên, Địch Áo thả ra đạo Phong Nhận thứ nhất đục thủng cái bụng Cự Xà tạo thành một lỗ máu to bằng nắm đấm. Ngay sau đó đạo Phong Nhận thứ hai chui thẳng vào lỗ thủng vừa mới thành hình. Cự Xà đau đớn đến mức thân thể cong lại thành chữ S, lắc lư mấy vòng làm cho lưỡi rắn bị chệch phương hướng. Chỉ đánh trúng cái chân sau của Miêu Tử, đâm sâu vào trong da thịt nó. Lúc này đuôi trùy của Miêu Tử đã đâm vào con người Cự Xà hai đầu vô cùng chính xác, cái đầu rắn dùng sức vung vẩy mấy vòng, Miêu Tử bị lưỡi rắn quấn lấy xoay vòng vòng giữa không trung y như con điều đứt dây.

Địch Áo hít sâu một hơi, đầu ngón tay lóe ra Lôi Quang lần nữa, đây là cơ hội duy nhất rồi. Nếu như không phải Cự Xà bận rộn đối phó Miêu Tử, hần căn bản không có cơ hội đến gần như vậy.

Trên bầu trời, tình huống của Miêu Tử đã nguy hiểm tới cực điểm, hai cánh liều mạng vỗ mạnh muốn thoát khỏi lưỡi rắn trói buộc, nhưng mỗi một lần giãy dụa đều khiến cho nó cực kỳ đau đớn. Cuối cùng Miêu Tử không có phương pháp xử lý nào tốt, đành phải dùng đuôi trùy đâm loạn. Ghim cái đầu Cự Xà thủng lỗ chỗ như tổ ong, Cự Xà quyết tâm muốn nuốt trọn con mồi nên không thèm để ý thương thế, cái lưỡi rắn đỏ lòm cố gắng rút lui lại kéo Miêu Tử vào trong miệng.

Mạc Lâm đứng ở phía xa nhìn tới không có ý tứ động thủ, ở trong mắt hần tình thế chiến đấu còn không chưa đến lúc nguy cấp. Nếu nói lịch lãm chính là để cho đám người Địch Áo tự thừa nhận nguy hiểm, động

một chút cần hẩn ra mặt, như vậy lịch lãm mười mấy năm cũng không thể tiến bộ nổi.

Địch Áo bắn ra Lôi Quang Phong Nhận nhập vào cơ thể Cự Xà lần nữa, vô số máu tươi từ lỗ thủng tuôn trào như suối, trong đó mơ hồ có thể nhìn thấy lồi diện đạo quanh thân thể Cự Xà. Vốn Cự Xà không thêm đặt Địch Áo vào trong mắt, nhưng Lôi Quang Phong Nhận tạo thành thương tổn quá lớn làm cho nó có cảm giác một bộ phận thân thể đã không còn thuộc về mình nữa. Cũng may hình thể Cự Xà quá mức khổng lồ nên chưa đến nỗi bị tê liệt toàn thân, nhưng nó cũng không dám tiếp tục công kích Địch Áo. Chỉ thấy thân thể nó lay động một trận, hàng loạt lân phiến (vảy rắn) từ vị trí vết thương nhất thời rời khỏi cơ thể bắn tới Địch Áo.

Phương thức công kích kỳ này dọa cho Địch Áo sợ hết hồn, may là hẩn đã trải qua Ngõa Tây Lý đặc huấn, mặc dù lực công kích không tính là cường đại nhưng năng lực né tránh tuyệt đối là nhất lưu. Thân hình hẩn chợt trái chợt phải xuyên qua cơn mưa lân phiến, sau đó một dãy hư ảnh chợt lui về phía sau hoàn toàn thoát khỏi phạm vi công kích. Lần này chỉ là lân phiến ở vùng vết thương, nếu như Cự Xà phóng ra toàn bộ vảy trên cơ thể, sợ rằng Địch Áo không thể nào né tránh nổi.

Dù vậy Địch Áo cũng lộ vẻ cực kỳ chật vật, chẳng những y phục bị đục thủng mười mấy lỗ, ngay cả lòng bàn tay trái cũng xuất hiện một vết thương sâu tới xương đang rỉ máu tươi. Đây là do Địch Áo dùng tay ngăn chặn trong lúc nguy cấp, nếu không một cái lân phiến đã trực tiếp cắm ngay giữa trán của hẩn.

“Địch Áo, trở lại...” Tác Phỉ Á đứng ở xa khấn trương đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, vội vã hô to.

Địch Áo lắc đầu cười khổ, hẩn cũng không muốn liều mạng với con quái vật này, nhưng tình huống Miêu Tử nguy cấp vạn phần, hẩn không thể đứng yên không làm gì cả.

Đúng lúc này, tròng mắt Địch Áo bỗng nhiên ngưng tụ lại một điểm, lớn tiếng quát: “Lao Lạp !”

Không biết từ lúc nào Lao Lạp đã tiếp cận Cự Xà, ánh mắt nàng tràn đầy kiên nghị hoàn toàn khác xa nét ngây thơ thường ngày. Địch Áo biết mỗi một đời Thủ hộ giả chỉ có một con Thủ hộ thú, nhưng hẩn chưa từng trải qua chuyện này, không có cách nào hiểu được tình cảm giữa Lao Lạp và Miêu Tử.

Khi Lao Lạp đi đến vị trí cách Cự Xà hai đầu hơn hai mươi thước đột nhiên tăng tốc. Địch Áo nhất thời kinh hãi thất sắc lao vọt tới nhưng đã không còn kịp nữa, quyền sáo trên tay Lao Lạp đã đánh thẳng vào bụng Cự Xà,

Cự Xà hai đầu cảm ứng được nguy hiểm đến gần, vừa dùng sức quạt mạnh Miêu Tử vừa liều mạng bắn ra một đồng lân phiến về phía Lao Lạp. Nhưng Lao Lạp làm như không nhìn thấy gì cả, lẳng lặng dùng hết toàn lực đánh vào cái bụng trắng hếu của Cự Xà.

Đám người Tác Phỉ Á không đành lòng nhắm mắt lại, cho dù Lao Lạp có thể đánh trúng Cự Xà nhưng cũng sẽ bị vô số lân phiến xuyên qua thân thể, đây quả thực là đã phá liều mạng mà.

Miêu Tử ở trên không trung thấy Lao Lạp lâm vào tình thế nguy hiểm nhất thời găm lên thê lương, cùng lúc đó trên người Lao Lạp bỗng nhiên xuất hiện một màn hào quang nhu hòa ngăn trở tất cả lân phiến ở bên ngoài. Mấy người Địch Áo từng thấy màn hào quang này một lần, nhưng đó là ở trên người Miêu Tử, chẳng lẽ chiều này có thể cùng hưởng?

Những người khác không biết kỹ năng thiên phú của Thủ hộ thú quả thật có thể cùng hưởng với chủ nhân, nhưng cần phải trả giá rất lớn, vận khí tốt chỉ làm cho Thủ hộ thú già yếu, còn nếu vận khí không tốt thậm chí khiến chúng nó vĩnh viễn mất đi cơ hội tiến hóa. Nếu như loại kỹ năng này có thể sử dụng tùy tiện, ban đầu Địch Áo cũng không thể nào giết chết Phù Y. Băng Xuyên Hùng Vương tùy tiện cấp cho Phù Y một kỹ năng phòng ngự là Địch Áo sẽ bó tay chịu chết ngay.

Miêu Tử làm như vậy hiển nhiên là liều lĩnh, cái gì già yếu, cái gì tiến hóa ở trong lòng nó hoàn toàn không trọng yếu bằng chủ nhân Lao Lạp. Lao Lạp và Miêu Tử tâm ý tương thông tự nhiên rõ ràng ý nghĩ của Miêu Tử, trong mắt nàng bỗng nhiên hiện ra một giọt nước mắt trong suốt. Nhưng nàng vẫn tiếp tục đánh xuống một quyền, Lao Lạp quả đấm đánh trúng vết thương trên bụng Cự Xà, nàng dùng mảnh liệt cầm thẳng cánh tay vào trong bụng nó.

“Răng rắc !”

Mọi người đứng ở xa xa vẫn nghe được tiếng xương gãy kèm theo thanh âm gầm thét bi thảm, từng đạo âm ba (sóng âm) vô hình từ trên không trung ập xuống khiến cho không gian vận vẹo nứt vỡ. Hiển nhiên một chiêu này làm cho Cự Xà hai đầu bị thương trầm trọng, một quyền của Lao Lạp đã cứng rắn đánh gãy xương sống của nó, nhưng nòng trả giá cũng lớn, xương cánh tay phải đứt đoạn thành hai khúc. Nếu như không có bộ quyền sáo hỗ trợ giảm bớt áp lực, có lẽ cánh tay Lao Lạp không còn mảnh xương nào đầy đủ.

Cự Xà cực kỳ oán hận Lao Lạp và Miêu Tử, mặc dù xương sống bị thương tổn nhưng vẫn liều mạng nhấc thân thể dài mấy chục thước lên cao rồi quần lấy Lao Lạp. Màn hào quang trắng sáng kia nhanh chóng biến hình mờ dần, mắt thấy chuẩn bị tan biến đến nơi rồi.

Vào lúc này Dịch Áo chạy tới, hai tay vung lên bắn ra từng đạo Diễn Sinh Phong Nhận biến hóa thành cơn mưa thanh mang công kích vào thân thể Cự Xà, nhưng chỉ đánh văng được một ít lân phiến. Cự Xà không hề bị ảnh hưởng gì hết, thân thể to lớn quần lấy Lao Lạp gắt gao cương quyết không buông, trong lúc nhất thời Dịch Áo không có chủ ý nào tốt, cho dù hắn sử dụng Lôi Quang Phong Nhận cũng không kịp giết chết đầu Cự Xà này để giải cứu Lao Lạp.

“Mạc Lâm ~!” Dịch Áo chợt nhớ tới bên mình còn có một vị cường giả Thánh cấp, một cỗ lửa giận nhất thời không thể ức chế từ đáy lòng dâng lên ào ạt. Mắt thấy những người đồng bạn bên mình sắp sửa bị đánh chết, cái tên kia thể mà thủy chung vẫn khoanh tay đứng nhìn, nếu như người của Thần Vực đều là cái loại nhân phẩm như thế này, hắn không cần thiết tiếp tục hợp tác với bọn họ.

Mạc Lâm nhìn Miêu Tử chật vật mãi không thể thoát khỏi lưới rần, trong lòng âm thầm thở dài một hơi. Xem ra bản thân mình kỳ vọng quá cao rồi, mới nhiều đó đã không nhìn được nữa? Chuyện này không thể trách Mạc Lâm, sau khi Thần Vực bị phá hủy, Nguyên lão hội bắt đầu dùng phương pháp tàn bạo bồi dưỡng cường giả trung thành, còn có rất nhiều trại huấn luyện phần lớn đều có tỉ lệ tử vong không thấp. Mạc Lâm từng đảm nhiệm vai trò huấn luyện viên trong đó, hắn đã thấy tình huống tương tự nhiều lắm.

Thân hình Mạc Lâm vừa động bay tới gần Cự Xà hai đầu, cho dù Dịch Áo không nói hắn cũng không để cho Lao Lạp chết, như vậy quá lãng phí. Tư chất Miêu Tử cực tốt tương lai sẽ phát triển thành một con Lôi Báo, không gian trưởng thành rất dài và rộng, sau này nhất định sẽ trở thành trợ lực lớn của Dịch Áo.

Đúng lúc này, Miêu Tử ngửa đầu gầm thét thê lương, một tình cảnh quỷ dị xuất hiện ở trước mắt mọi người, gai xương trên người Miêu Tử đột nhiên mọc ra, trên trán cũng trồi lên một cái sừng nhọn, hai cánh từ màu xanh nhạt đổi thành màu xám chết chóc, phía trên cánh đang lập lòe ánh sáng lưu động.

Ngay sau đó, Miêu Tử đột ngột xoay người một vòng, máu tanh lập tức bắn ra bốn phía. Cái lưới của con Cự Xà hai đầu bị gai xương trên người Miêu Tử cắt đứt.

Miêu Tử khôi phục tự do tiếp tục lao tới tấn công, miệng điên cuồng cắn xé, đuôi trùy không ngừng đập vào thân thể Cự Xà hai đầu.

Cự Xà hai đầu gầm gừ thảm thiết, mở cái miệng to như chậu máu đuổi theo cắn Miêu Tử, nhưng Miêu Tử không có bay ra xa, chỉ bay vòng vòng quanh thân thể nó làm cho nó không có biện pháp đánh trúng.

337. Chương 336: Con Người Còn Đáng Sợ Hơn Cả Dã Thú

Thần Diễn

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 336: Con người còn đáng sợ hơn cả dã thú

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Giống như một người dùng tay đập muỗi, nếu sử dụng cả bàn tay tự nhiên khả năng đánh trúng càng lớn, nhưng như vậy cũng đánh mình càng đau.

Lúc này một trận thanh âm làm da đầu người ta tê dại truyền đến, vòng bảo hộ trên người Lao Lạp rất cuộc bể nát.

Không có vòng bảo hộ bảo vệ, lấy lực lượng Cự Xà hai đầu sợ rằng Lao Lạp không chống đỡ được vài giây sẽ nó nghiền nát thân thể mất mạng.

Lúc này Miêu Tử càng thêm điên cuồng, dùng trảo, dùng hàm răng, dùng đuôi trùy, dùng gai xương, thậm chí quang dực cũng đánh chém đầy khí thế, toàn bộ công kích không ngừng đánh lên thân rắn, nhưng hình thể nó thua kém Cự Xà hai đầu quá xa, căn bản không thể đánh bại đối thủ trong khoảng thời gian ngắn.

Lôi Mông và Ca Đồn đồng thời lao đến, Lôi Mông không có bí kỹ công kích khoảng cách xa, tấm chắn lại không có ở trên người. Vì thế hắn há mồm la to nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn, Ca Đồn thả ra một đạo Diễm Sinh bí kỹ, một loạt Liệt Diễm Trảm trước sau oanh kích lên trên người Cự Xà hai đầu, nhưng Cự Xà hai đầu có lực phòng ngự khó thể tưởng tượng, mười mấy đạo Liệt Diễm Trảm cơ hồ không có bất kỳ hiệu quả gì.

Tuyết Ny từ một phương hướng khác chạy đến gần, nét mặt nàng rõ ràng còn đang do dự. Sau đó thả ra mấy đạo Băng Trùy, Tuyết Ny vốn định buông thả khí lạnh nhưng Lao Lạp đang đau khổ giãy dụa chống lại Cự Xà, lỡ may bị đông cứng thì trở tay không kịp, thân thể cứng ngắc rất dễ bị tổn thương.

Địch Áo dốc toàn lực xuất thủ, hắn vận chuyển nguyên lực tràn và dòng xoáy nguyên lực lên tới cực hạn, đầu tiên là buông thả Phong Ưu Nhã, tiếp theo lộn một vòng lao tới gần thân rắn. Khi Miêu Tử tung người né tránh Cự Xà hai đầu cắn xé thì hắn đã xuất hiện ở vị trí Miêu Tử sắp bay tới chờ đợi cái đầu rắn, bàn tay phát liên tục bắn ra bốn đạo Lôi Quang Phong Nhận.

Phương thức Địch Áo công kích phi thường mạo hiểm, nếu như công kích của hắn không thể tạo thành đủ thương tổn đối với Cự Xà hai đầu, cái đầu rắn bổ nhào tới sẽ gặp cản trướng hắn, lấy năng lực phòng ngự của hắn mà bị cản trướng coi như là xong đời ngay lập tức. Lấy năng lực phòng ngự của hắn có khi sẽ chết trước Lao Lạp.

Nhưng Địch Áo không có lựa chọn nào khác, tốc độ Cự Xà hai đầu quá mức kinh người, hắn không thể nào khóa được vị trí công kích, chỉ có làm như vậy mới có thể bảo đảm toàn bộ Phong Nhận đánh trúng mục tiêu.

Bốn đạo Phong Nhận xếp thành một hàng bắn thẳng vào cái miệng đồ lòm kia.

Phát động công kích trong khoảng cách quá gần như thế này, Địch Áo chạy không thoát, Cự Xà hai đầu cũng không thể né tránh.

“Rầm rầm rầm .”

Bốn đạo Phong Nhận liên tiếp nổ tung, toàn bộ đầu rắn bị điện quang nồng đậm bao phủ rồi nhanh chóng lan truyền ra khắp thân thể. Ngay sau đó Địch Áo bị cái đầu to như căn nhà tông vào bay thẳng ra ngoài.

Nếu như là tự mình chạy đi nhất định phải có quá trình gia tốc ngắn ngủi, nhưng Địch Áo không phải như vậy. Ban đầu hắn lao tới với tốc độ cực nhanh, sau đó bị lực phản chấn đánh văng ngược lại với tốc độ còn nhanh hơn nữa. Vì thế những người ở ngoài chỉ nhìn thấy thân hình hắn bắn thẳng lên trời cao, sau đó vẽ thành một hình vòng cung rồi xuống tốc độ mới từ từ chậm lại.

Khuôn mặt Lao Lạp cũng đỏ như máu, gân cổ nổi lên từng cục thô to, hai con mắt đang bị chèn ép lồi ra ngoài.

Lúc này đã không còn ai kịp lao tới cứu nàng, vị trí Mạc Lâm đứng cách chiến trường quá xa, Lôi Mông còn đang xung phong liều chết, Ca Đồn buông thả Liệt Diễm Trảm hoàn toàn vô ích, Tuyết Ny không dám buông thả bí kỹ cường lực. Địch Áo rơi xuống đất, thân hình lắc lư mấy cái há miệng phun ra một ngụm tiên huyết (máu tươi), sau đó không thể đứng vững được nữa, té ngã ra sau nằm thẳng xuống đất, hiển nhiên hắn đã bị thương không nhẹ.

Đột nhiên Cự Xà hai đầu giật giật mấy cái, thân thể tràn đầy lực lượng thỉnh thoảng ngã trái ngã phải, thỉnh thoảng xoay vòng vòng, cũng không biết nó định làm gì.

Sau khi điện quang tản đi, mọi người ở đây mới nhìn rõ uy lực của mấy đạo Phong Nhận kia, cái đầu rắn to lớn đã biến mất tung tích. Nơi vết cắt chỉ lưu lại khúc xương trắng hếu và mảnh thịt bị đốt cháy đen.

Trên người Địch Áo bị bùn nhão và máu đen bám đầy y phục.

Chỉ bị đánh trúng một lần mà Dịch Áo đã bị trọng thương, nếu như cái đầu rắn giữ vững lực lượng như lúc ban đầu, đoán chừng Dịch Áo đã bị đánh cho nát bấy rồi.

Mọi người đều ngừng thể công, chỉ có Miêu Tử vẫn kiên nhẫn cắn xé loạn xạ.

Cự Xà hai đầu lay động chốc lát rồi chán nản đổ gục xuống bụi rậm, Lao Lạp vẫn đang cố gắng giãy dụa tìm cách thoát ra.

Tuyết Ny đã vọt tới gần cảnh giác ngó chừng Cự Xà hai đầu, Ca Đồn phấn đấu quên mình leo lên thân rắn túm lấy Lao Lạp kéo ra ngoài.

Vào lúc này Cự Xà hai đầu hoàn toàn không nhúc nhích giống như đã chết rồi vậy.

Thấy Lao Lạp đã thoát hiểm, Miêu Tử cuối cùng khôi phục thần trí từ thân rắn trên nhảy xuống, vọt tới trước người Lao Lạp, miệng không ngừng gầm gừ nức nở. Lao Lạp đã không còn khí lực nhúc nhích, nếu không nhờ Tuyết Ny nâng đỡ, có lẽ nàng đã trực tiếp nằm xuống vùng bùn rồi. Thế mà nàng vẫn cắn răng vươn tay ra vuốt ve đầu Miêu Tử.

Tác Phỉ Á không quan tâm Lao Lạp, trực tiếp vọt tới bên cạnh Dịch Áo, dùng bả vai đỡ Dịch Áo dậy, dĩ nhiên lúc này không có ai trách cứ nàng thất thố.

Lôi Mông đi vòng quanh thân rắn vài vòng, đột nhiên quay đầu nói với Dịch Áo nói: “Dịch Áo, vì sao ngươi biết cái đầu này mới là đầu rắn thật?”

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu ra Cự Xà hai đầu đã bị Phong Nhận của Dịch Áo giết chết.

“Ta không biết gì hết.” Dịch Áo lắc đầu cười khở, trong nháy mắt sống còn đó hẳn làm gì có thời gian phân biệt. Chỉ có thể tận lực buông thả bí kỹ có lực sát thương cao nhất mà thôi. Nếu như Cự Xà hai đầu cắn hẳn bằng cái đầu khác thì hẳn cũng phải làm y như cũ.

“Hai cái đầu đều là thật.” Mạc Lâm vừa chạy tới nói tiếp: “Chẳng lẽ trước kia các ngươi chưa từng nghe qua Cự Xà hai đầu?”

Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã không thêm để ý tới Mạc Lâm, oán hận nghĩ thầm: “Mụ nội, chúng ta đánh xong người mới chạy tới? Còn muốn dạy bảo chúng ta? Người đi chết đi.”

“Nhưng sau khi Dịch Áo phá hủy cái đầu rắn kia, Cự Xà hai đầu liền mất đi lực chiến đấu?” Tuyết Ny nói.

“Các ngươi bỏ qua con Lôi Báo.” Mạc Lâm chậm rãi nói: “Đuôi trùy của Lôi Báo ẩn chứa một loại độc tố thần kỳ, nếu như công kích người bình thường chỉ cần chạm vào nhẹ nhàng là có thể khiến cho người đó bỏ mạng ngay tại chỗ. Nhưng thân thể Cự Xà hai đầu quá khổng lồ nên độc tố lan truyền rất chậm, các người lại gần cẩn thận quan sát thì thể Cự Xà hai đầu sẽ hiểu ý của ta.”

Tuyết Ny chuyển tới một hướng khác quan sát cái đầu rắn, chợt la lên một tiếng.

“Hiểu?” Mạc Lâm nói.

“Ừ.” Tuyết Ny gật đầu: “Cái đầu rắn khác đã bị đâm mù một con ngươi, chính là bị Miêu Tử đánh trúng, vậy là ngay lúc đó nó đã trúng độc?”

“Hèn gì ta cứ thấy là lạ!” Ca Đồn cũng bừng tỉnh đại ngộ: “Lúc ấy Miêu Tử đã bị lưỡi rắn quấn lấy, ta còn kỳ quái vì sao khí lực của nó lớn như vậy, có thể từ trong lưỡi rắn thoát ra ngoài, thì ra cái đầu rắn này đã chết.”

Lưỡi rắn chính là công cụ Cự Xà hai đầu dùng để vô mồi, lấy hình thể Miêu Tử căn bản không thể nào giãy thoát, chỉ có thể nói lúc đuôi trùy chọc mù con ngươi thì Cự Xà hai đầu đã bị trúng độc. Bộ vị bị thương ngay đầu não nên nhanh chóng cạn kiệt sức lực, còn một cái đầu khác lại bị Dịch Áo đánh chết, cuối cùng mất mạng tức tưởi.

“Vì sao đầm lầy Hắc Ám lại có yêu thú biến dị đáng sợ như vậy?” Dịch Áo nhíu mày nói: “Ta nghĩ không ra những thương đội kia thông qua đầm lầy Hắc Ám như thế nào?”

“Bọn họ dĩ nhiên phải đi đường lớn.” Mạc Lâm nói.

“Đường lớn? Tại sao chúng ta không đi đường lớn?” Địch Áo bắt đầu hoài nghi kế hoạch Y Toa Bối Nhĩ định ra, xuyên qua đầm lầy Hắc Ám, sau đó còn phải xuyên qua rừng rậm mới có thể tiến nhập lãnh địa Thiên Không thành, làm như vậy không phải là quá mạo hiểm?

“Thật ra bản thân ta ủng hộ các người xuyên qua nơi này.” Mạc Lâm lắc đầu nói: “Đầm lầy Hắc Ám là khu vực trực thuộc Hắc Sơn Đại công, toàn bộ đường lớn đều có trạm canh gác của hắn. Nếu người muốn đi đường lớn, ta đây phải nhắc nhở người một chút, có đôi lúc con người đáng sợ hơn dã thú nhiều lắm.”

Đám người Địch Áo hai mặt nhìn nhau, lời Mạc Lâm nói đã lộ ra một ít huyền cơ, đi đường lớn càng nguy hiểm hơn?

“Nếu đi xuyên qua nơi này, nếu gặp phải nguy hiểm ta có thể giúp các người.” Mạc Lâm cười cười: “Đi đường lớn thì năng lực của ta rất có hạn.”

“Giúp chúng ta? Tại sao ta không thấy người giúp gì nhỉ?” Lôi Mông nói.

“Không cần ta giúp, không phải là các người đã giải quyết nó sao?” Mạc Lâm làm như không nhận ra Lôi Mông cố ý châm chọc, thản nhiên nói: “Hơn nữa các người luôn mồm nói đi ra ngoài lịch lãm kia mà? Nếu như chuyện gì cũng cần ta giúp thì lịch lãm làm gì? Không bằng các người đi về nhà, mang theo một đám võ sĩ gia tộc còn an toàn hơn ta giúp mà.”

“Cái tên Hắc Sơn Đại công rất nguy hiểm?” Địch Áo hỏi.

Thật ra Mạc Lâm đã sớm phát hiện Địch Áo biết được điều gì đó, cho nên cũng không cần che giấu nữa, hắn trầm tư chốc lát rồi nói: “Lực lượng Hắc Sơn Đại công đã đến gần cảnh giới Thánh Vũ Sĩ đỉnh phong. Ở trong mắt hắn Phong Ngân đã tiến vào thời kỳ suy thoái, người cho rằng hắn bị hù sợ? Tạm thời thối lui chỉ là vì hắn muốn an toàn mà thôi, ngoài ra hắn còn tìm trợ giúp từ những con đường khác nhau, không cần phải đích thân đối mặt nguy hiểm. Căn cứ tin tức ta nhận được, không qua bao lâu hắn sẽ tiến công Phỉ Tể công quốc lần nữa.”

338. Chương 337: Nội Tình Thần Vực

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 337: Nội tình Thần Vực

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Trợ giúp? Hắn nhận được trợ giúp từ đâu?” Địch Áo hỏi.

“Chớ quên bên kia Hắc Sơn công quốc chính là Thiên Không thành.” Mạc Lâm nhàn nhạt nói.

Địch Áo lập tức hiểu ra, Hắc Sơn Đại công đã truyền tin tức Phong Ngân xuất hiện cho Thiên Không thành, Ngõa Tây Lý từng ám sát Áo Nhĩ Sát Nhã thanh xuân bất lão. Từ ngày đó toàn bộ Thiên Không thành đã xem Ngõa Tây Lý thành tử địch, sau khi bọn họ xác nhận tin tức nói không chừng sẽ phái ra một nhóm cường giả đi tới Phỉ Tể công quốc thanh trừ Ngõa Tây Lý.

Hắc Sơn Đại công có thể ở thế ngư ông đắc lợi, an tĩnh chờ đợi xuất quân chiếm đoạt Phỉ Tể công quốc. Mục tiêu chủ yếu của Thiên Không thành là Ngõa Tây Lý, không có yêu cầu gì về lãnh thổ. Nếu không, Hắc Sơn công quốc đã không còn tồn tại từ lâu rồi, đây cũng là lý do Hắc Sơn Đại công có can đảm hợp tác với Thiên Không thành.

Nghe thấy ba chữ Thiên Không thành, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng rơi vào người Ca Đốn.

Về mặt Ca Đốn hơi mất tự nhiên, lẩm bẩm: “Nhìn ta làm gì?”

“Các người phải giúp Hắc Sơn Đại công?” Những người khác đều ngại hỏi quá trực tiếp, Lôi Mông thì mặc kệ, hắn không bao giờ quản nhiều như vậy.

“Chúng ta?” Ca Đồn cười khỏ nói: “Ta đây không quen biết Hắc Sơn Đại công, hơn nữa trong những chuyện như thế này, ý kiến của ta căn bản không có tác dụng.”

Ca Đồn có lòng tin ngăn cản người ở Thiên Không thành xuất thủ với Lao Lạp, nhưng không có cách nào ngăn cản bọn họ báo thù. Từ một phương diện nào đó, Phong Ngân không chết Thiên Không thành vĩnh viễn không thể rửa sạch sỉ nhục do Ngõa Tây Lý mang đến.

Lôi Mông cũng biết Ca Đồn nói đúng sự thật, cho dù lấy địa vị của hắn nếu gặp chuyện như vậy, Lôi Mông cũng không có lòng tin có thể ngăn cản được mọi người.

“Tác Phỉ Á, nhìn bộ dạng lãnh địa của nàng không giữ được rồi.” Dịch Áo cười cười.

“Đừng nói lung tung.” Khuôn mặt Tác Phỉ Á ửng hồng, sau đó kỳ quái nhìn sang Dịch Áo, đã phát sinh chuyện lớn như vậy vì sao Dịch Áo còn có tâm tư nói giỡn?

Mạc Lâm không khỏi ngáy ngốc, hỏi lại: “Lãnh địa của nàng?”

“Đúng vậy, à đúng rồi, người còn không biết, vốn là chúng ta muốn để cho Tác Phỉ Á làm Đại công lĩnh. Nhưng bây giờ nhìn lại thật sự là nguy hiểm.” Dịch Áo giải thích.

Mạc Lâm trầm mặc lại, vốn nghĩ là quan hệ giữa Dịch Áo và Tái Nhân Hầu tước tương đối tốt. Vì thế trợ giúp Tái Nhân mưu đoạt vị trí Đại công tước cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ hoàn toàn khác hẳn. Tác Phỉ Á là hôn thê của Dịch Áo, như vậy chẳng phải là Phỉ Tế Công quốc trong tương lai cũng là của Dịch Áo? Ánh mắt Mạc Lâm chợt sáng ngời bỗng nhiên cho ra một suy đoán to gan lớn mật. Thật ra không phải là Thần Vực không có năng lực chiếm cứ một cái Công quốc, nhưng làm như vậy hậu quả chính là bị Nguyệt Ảnh đế quốc công kích mãnh liệt. Quân Đồ Minh tuyệt đối không cho phép Thần Vực gây dựng lại lãnh thổ.

Nhưng Dịch Áo lại không giống, Dịch Áo là đệ tử Ngõa Tây Lý, đồng thời cũng là người đời sau của huyết mạch Bất Hủ truyền thừa, thực lực lại thấp đến đáng thương. Người như vậy căn bản không đáng giá để Quân Đồ Minh xuất thủ đối phó, hơn nữa ở trong mắt người khác, Dịch Áo tồn tại chỉ mang đến song phương phiền toái. Về phần nói Ngõa Tây Lý có khả năng liên thủ Thần Vực hay không? Trong vấn đề này thì Quân Đồ Minh có thể trực tiếp cho ra một đáp án khẳng định duy nhất, không thể.

Mấy người Tác Phỉ Á tò mò nhìn Mạc Lâm đứng im như phỗng, thần sắc trên mặt không ngừng biến ảo tựa hồ đang suy tư một chuyện cực kỳ phức tạp.

“Dịch Áo, chúng ta trở về Phỉ Tế Công quốc, hay là...” Lôi Mông lười để ý Mạc Lâm đang suy nghĩ cái gì, hắn chưa bao giờ có hảo cảm với lão già không hề xuất lực lại ham ăn này.

“Nếu đã đi tới đây còn trở về làm gì? Huống chi chúng ta cũng không giúp đỡ được gì, ta nói có đúng không, Mạc Lâm?”

“A? Người nói gì?” Mạc Lâm giật mình ngơ ngác như từ trong mộng mới tỉnh.

Cho đến khi Dịch Áo lập lại một lần nữa, Mạc Lâm mới giãn hai hàng chân mày cười nói: “Ta cũng nghĩ là không cần thiết phải trở về, Thiên Không thành không phải là chúa tể thế giới này.”

Dịch Áo nghe Mạc Lâm nói như vậy cũng hiểu ý tứ trong đó. Chỉ cần Thần Vực chịu ra mặt hòa giải, cho dù không thể hóa giải thù hận giữa Ngõa Tây Lý và Thiên Không thành, ít ra cũng có thể làm cho Thiên Không thành không còn ủng hộ Hắc Sơn Đại công. Tái Nhân Hầu tước và Nhã Duy Đạt viện trưởng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn. Dịch Áo không cần lo lắng cho Ngõa Tây Lý, ngay cả Quân Đồ Minh đại đế cũng không thể lưu lại Ngõa Tây Lý, Thiên Không thành lại càng không thể.

Mấy người Y Toa Bối Nhĩ lộ vẻ khó hiểu nhìn tới Mạc Lâm, về phần Tác Phỉ Á thì đã biết thân phận Mạc Lâm nên đoán được một vài đầu mối. Chỉ có Thần Vực ra mặt mới có thể thay đổi quyết định của Thiên Không thành. Vừa nghĩ tới đây, Tác Phỉ Á lại tăng thêm một phần hảo cảm đối với Mạc Lâm.

“Được rồi, đây là chuyện các đại nhân vật cần phải quan tâm, sau này hãy nói sau, trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã.” Dịch Áo cảm thấy không khí hơi trầm lắng, lặng lẽ đổi sang đề tài khác.

Đám người Y Toa Bối Nhĩ nhìn sang Dịch Áo tràn đầy nghi hoặc nhưng không có ai nói gì. Các nàng rất rõ ràng Dịch Áo là hạng người gì, không thể nào đã biết Tái Nhân Hầu tước và Nhã Dục Đạt viện trưởng lâm vào tình thế nguy hiểm đến tính mạng mà vẫn bình thản như thế. Nếu hắn đã nói như vậy nhất định là không có chuyện gì.

Mấy người cẩn thận đỡ Lao Lạp đi về phía xe ngựa, Miêu Tử đã khôi phục lại hình dạng cũ đi theo bên cạnh Lao Lạp một tác không rời. Chẳng qua là thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phương hướng thi thể Cự Xà hai đầu, tựa hồ nơi đó có đồ vật gì đó đang hấp dẫn nó vậy.

Lao Lạp bỗng nhiên dừng bước cố gắng xoay người, chỉ tay về phía thi thể Cự Xà hai đầu.

“Lao Lạp? Người muốn làm gì? Người bây giờ cần phải nghỉ ngơi.” Tác Phỉ Á vừa nói vừa đỡ lấy Lao Lạp từ trong tay Tuyết Ny, nhưng Lao Lạp lại búng bình không chịu rời đi, mở miệng nói lấp bắp: “Ta... muốn ... nó !”

Lôi Mông nhìn theo hướng ngón tay Lao Lạp, há to miệng kinh ngạc: “Không phải chứ? Người ngàn vạn lần đừng có nói cho ta biết người muốn cỗ thi thể kia nha?”

Không ngờ Lao Lạp lại gật đầu thật mạnh, khoe miệng còn mỉm cười sáng rỡ. Lôi Mông lúc ấy lập tức ỉu xiu, đây chính là Cự Xà dài mấy chục thước, chẳng lẽ phải kéo nó đi?

“Có lẽ dùng thi thể con rắn đó làm thức ăn cho Lôi Báo.” Mạc Lâm ở một bên nhẹ giọng nói, hắn nhớ được hình như một vài yêu thú có khả năng thôn phệ loài khác để tiến hóa.

Mấy người Dịch Áo suy nghĩ một lát, cũng chỉ có cách giải thích này mới có thể thông được. Nhưng vấn đề là cỗ thi thể lớn như vậy, Miêu Tử không thể nào ăn hết trong khoảng thời gian ngắn, tất nhiên phải chờ đi. Tình hình trước mắt không có công cụ vận chuyển thích hợp, xe ngựa tuyệt đối kéo không nhúc nhích. Sau đó lại nhìn ánh mắt mong đợi của Lao Lạp thì không ai đành lòng cự tuyệt, nhận thức Lao Lạp thời gian dài như vậy, mọi người lần đầu tiên thấy Lao Lạp tỏ vẻ hứng thú như vậy. Dĩ nhiên lúc ăn cơm là ngoại lệ, cho dù được ăn món gì, Lao Lạp vĩnh viễn ăn uống cực kỳ say mê.

Mọi người nghiên cứu một hồi lâu cũng không thể tìm ra biện pháp nào tốt, cuối cùng toàn bộ ánh mắt đều dừng lại trên người Hỏa Hồng Thú, ai bảo nó có thân thể lớn nhất chứ, sắc mặt Ca Đốn nhất thời thay đổi: “Các người muốn làm gì?”

“Không làm gì cả.” Lôi Mông cười khan nói: “Chỉ muốn thử xem một chút.”

“Thử cái rắm!”

“Người nhìn người kia, ta đã nhắc nhở người bao nhiêu lần rồi, không nên thô lỗ như vậy. Dù sao Cự Xà hai đầu nhất định phải mang đi, hoặc là chúng ta kéo nó đi, hoặc là để cho Hỏa Hồng Thú thử một lần, tự người tuyển chọn một phương án đi.”

“Ta...” Ca Đốn không biết nói gì hơn, chỉ có thể trở mắt nhìn Lôi Mông và Dịch Áo cười hì hì lấy dây thừng ra buộc thi thể Cự Xà hai đầu lên thân Hỏa Hồng Thú.

Thử một lần rồi mọi người mới phát hiện Hỏa Hồng Thú quả thật có khí lực rất lớn, nó kéo thi thể Cự Xà hai đầu rất nhẹ nhàng. Vốn Dịch Áo định tìm cách giảm bớt gánh nặng, nhưng cẩn thận quan sát lại thấy dưới bụng Cự Xà có một tầng lân phiến trơn bóng, nhờ đó lúc kéo đi thuận tiện không ít.

Trong ao đầm căn bản không có đường đi, xe ngựa di chuyển ở trong đó rất khó khăn, cộng thêm thi thể Cự Xà liên lụy nên đội ngũ tiến lên bị trì hoãn rất nhiều. Cho đến khi sắc trời tối đen mọi người mới tìm được một nơi địa thế tương đối bằng phẳng, mọi người tự thân động thủ dựng lều nổi lửa.

Cơm tối tự nhiên do nhóm các nữ tử Tác Phỉ Á thu xếp, lúc này khí sắc Lao Lạp đã tốt lên rất nhiều, không cần người khác đỡ cũng có thể đứng lên, năng lực khôi phục cường đại như thế khiến cho Mạc Lâm cũng phải sợ hãi than thở. Thủ hộ giả nhất tộc vẫn có rất nhiều điều thần bí, chỉ riêng năng lực khôi phục thương thể đã làm cho những chủng tộc khác đuổi ngựa cũng theo không kịp rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Lao Lạp không nghỉ ngơi theo lời Tác Phỉ Á khuyến cáo, mà chậm rãi đi tới chỗ khối thi thể Cự Xà hai đầu, móc ra một con dao bằng xương bắt đầu cắt thi thể Cự Xà. Chỉ có điều thân thể

Cự Xà quá lớn, con dao trong tay Lao Lạp lại nhỏ đến đáng thương, theo tốc độ cắt của nàng không biết đến khi nào mới có thể cắt đứt thân thể Cự Xà.

339. Chương 338: Thất Tho

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 338: Thất tho

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trải qua một phen sử dụng tay chân vất vả, Dịch Áo rốt cuộc hiểu được Lao Lạp muốn làm gì. Thì ra Lao Lạp chỉ cần hai cái đầu rắn, dĩ nhiên bây giờ chỉ còn lại một cái, cái đầu kia đã bị độc tố trên đuôi chùy của Miêu Tử biến thành một bãi máu đen rồi.

Tất cả mọi người không biết nên khóc hay cười nữa, sớm biết điều đó thì chặt cái đầu rắn xuống là được rồi không, cần gì phải để cho Hỏa Hồng Thú tổn công như thế.

Nhưng khi Dịch Áo phóng ra hai đạo Phong Nhận lại cảm giác có chỗ không đúng, thân thể Cự Xà hai đầu thật sự quá bền bỉ. Phong Nhận căn bản không phát huy tác dụng nhiều lắm, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều buồn rầu nhũn mày suy nghĩ. Trước đó không biết thì không tính, bây giờ đã biết được Lao Lạp chỉ muốn cái đầu rắn, không có người nào nguyện ý kéo theo cả khối thi thể khổng lồ này lên đường.

Sau đó vì không muốn làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi, Mạc Lâm chủ động xử lý chuyện này, thủ pháp của hắn thoạt nhìn rất giống lần trước nhưng lại làm cho mọi người cảm nhận được rung động rất lớn, nhất là Ca Đốn.

Lần này Mạc Lâm thả ra một vòng lửa (Hỏa Hoàn) rất nhỏ, dĩ nhiên trong đó ẩn chứa nguyên lực tương đối khổng lồ, tựa hồ hắn rất thích phương thức này, vòng lửa chậm rãi bao phủ thân thể Cự Xà rồi co rút lại. Thân thể Cự Xà không thể nào ngăn cản lực lượng đã qua áp súc này, cứ như thế bị Mạc Lâm cắt thành hai khúc vô cùng đơn giản.

Nhìn thấy động tác của Mạc Lâm, Dịch Áo bỗng nhiên hiểu một đạo lý, nếu nói bí kỹ chỉ là một phương thức phóng thích nguyên lực, thật ra bản thân võ sĩ hoàn toàn không cần phải câu nệ những thứ này. Giống như việc Mạc Lâm đang làm kia, lần trước chỉ là một điểm Hỏa Tinh nho nhỏ, lần này thả ra Hỏa Hoàn cũng không thể gọi là bí kỹ. Đây chỉ là phương thức sử dụng nguyên lực do Mạc Lâm tự mình lĩnh ngộ ra tới mà thôi, thế nhưng không ai có thể phủ nhận sự cường đại của nó.

Cái đó cùng một đạo lý ‘vô chiêu thắng hữu chiêu’ ở thế giới trước kia của Dịch Áo, sau khi thực lực đạt đến trình độ nhất định chỉ cần phất tay nhắc chân cũng có thể tạo thành cảnh tượng máu chảy thành sông.

Nội tình Thần Vực đúng là quá đáng sợ, tùy tiện xuất ra một mình Mạc Lâm đã có thủ đoạn như vậy, Lan Bác Tư Bản cường đại tới trình độ nào đây? Trong lòng Dịch Áo bỗng nhiên nổi lên một nghi vấn, Thần Vực trải qua mấy chục năm nghỉ ngơi lấy lại sức, bây giờ đã phát triển đến trình độ nào rồi?

Vấn đề này nhất định là không có đáp án, ít nhất bây giờ Dịch Áo còn chưa có tư cách tiếp xúc tới tầng thứ đó.

Trên thực tế, ở trong đám người Dịch Áo không có ai chưa từng ăn khổ. Chỉ có mỗi Y Toa Bối Nhĩ căn bản ít khi ra ngoài, lại không đi qua đầm lầy Hắc Ám lần nào, nàng chỉ căn cứ tin tức trên giấy và lời đồn để định ra kế hoạch, vì vậy hoàn toàn không có khả năng áp dụng thực tế.

Mới vừa tiến vào ao đầm ngày đầu tiên, bọn họ đã đụng phải Cự Xà hai đầu. Mấy ngày sau mặc dù vẫn trôi qua an tĩnh, nhưng mỗi người không thể cười nổi, ngay cả Lôi Mông luôn luôn thích nói chuyện không ngừng cũng biết điều ngậm miệng, không khí có vẻ trầm trọng rất khó chịu.

Trước kia bọn họ nằm mộng cũng không nghĩ tới trên đại lục còn có địa phương điều kiện sinh tồn ác liệt như thế.

Đầu mùa đông trên bề mặt ao đầm đóng một tầng băng mỏng, một đường đi tới thường xuyên có người đạp vỡ mặt băng rút xuống ao bùn. Mặc dù bọn họ đều là võ sĩ tuyệt đối không thể nào bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ có những người tự mình trải qua mới biết chuyện này là khổ cực và hành hạ khó chịu đến mức nào.

Nước bùn danh như ý nghĩa, đó là bùn đất và nước trộn lẫn vào nhau, trên thực tế đầm lầy Hắc Ám đã tồn tại vô số năm, trải qua năm rộng thág dài mọi địa phương bên trong đầm lầy có không ít thi thể phi cầm tẩu thú bị vùi lấp và rửa nát trong nước bùn. Cộng thêm thực vật hữu thực tạo thành hệ thống ao đầm tràn đầy u lam chướng khí.

Bị tầng băng cách trở nên mọi người không có cảm giác nhiều lắm, nhưng chỉ cần có người đạp vỡ tầng băng rút một chân dính đầy bùn lầy lên sẽ phát hiện mùi hôi khiến người ta choáng váng đạp vào mặt. Hơn nữa, ở địa phương này không thể nào tắm táp được, cho dù có thể chịu đựng giá lạnh khảo nghiệm vẫn phải chấp nhận ở dơ, bởi vì nước ở nơi này càng rửa càng bẩn.

Máu chốt chính là ẩn bên trong bùn lầy có rất nhiều sinh vật hình thù kỳ quái, có đỏ đỏ, có đen sì sì, có loài hình dáng cực kỳ dữ tợn, có một số y như giò bọ khiến cho người ta nhìn vào là ác tâm.

Có một lần Y Toa Bối Nhĩ không cẩn thận dẫm vào trong đám bùn lầy, sau đó rút chân ra mới thấy bắp chân bị một đồng trùng bọ ngựa nguậy bám vào. Ngay lúc ấy tinh thần nàng trực tiếp hồng mất, vừa la hét chói tai vừa nhảy loạn cả lên, sau đánh chạy về phía Tuyết Ny cố gắng nhờ Tuyết Ny giúp đỡ.

Nhưng không có ai nghĩ tới Tuyết Ny bình thời thoát nhìn lạnh như băng cũng hồng mất, thiếu chút nữa buông thả bí kỹ công kích Y Toa Bối Nhĩ. May là nàng còn giữ lại một tia lý trí, rốt cuộc không có xuất thủ. Cũng vì thế nàng cũng thét lên chói tai ra sức tránh né Y Toa Bối Nhĩ, không cẩn thận lại dẫm một cước vào trong ao đầm, kết quả nàng phát hiện chân mình cũng dính đầy trùng bọ ác tâm kia.

Hai nữ tử đồng thời nổi điên làm cho mọi người vội vàng luống cuống tay chân, lúc này tác dụng của nam nhân thể hiện ra rõ ràng. Dịch Áo tiến lên trước ôm lấy cổ chân Y Toa Bối Nhĩ, không để ý tới mùi hôi lợ giầy của Y Toa Bối Nhĩ ra. Tiếp theo dùng kéo xuống một mảnh váy, lau khô sạch sẽ bùn lầy trên chân nàng.

Sau đó Y Toa Bối Nhĩ gục vào trong ngực Dịch Áo lên tiếng khóc lớn, tất cả căng thẳng thường ngày không cánh mà bay. Hiển nhiên là nữ tử lúc kinh sợ không khác gì trẻ nhỏ, Dịch Áo và Tác Phi Á dụ dỗ gần nửa ngày mới tạm thời vỗ an Y Toa Bối Nhĩ.

Bên kia là Lao Lạp, Ca Đồn còn có Lôi Mông trợ giúp Tuyết Ny. Trên phương diện tố chất tâm lý, Tuyết Ny mạnh hơn Y Toa Bối Nhĩ một chút, ít nhất nàng không có khóc lóc thảm thiết, thế nhưng sắc mặt nàng cũng trắng nhợt.

Hơn nữa, mấy thứ này chỉ là một phần trong hành trình xuyên qua đầm lầy, thỉnh thoảng có chiến mã bước nhầm vào trong vùng bùn sâu hoắm, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn con ngựa của mình giầy dụa, gào thét từ từ chìm xuống vùng bùn. Dĩ nhiên, nếu như đổi thành thương đội khác sẽ phải tìm mọi cách cứu ngựa ra, bởi vì mấy con ngựa là tài sản cực kỳ trọng yếu, nếu mất chúng nó xem như mất đi năng lực vận chuyển hàng hóa. Nhưng đối với đám người Dịch Áo thì thiếu một con ngựa cũng không phải là vấn đề lớn.

Cứu được ngựa ra thì làm sao bây giờ? Bọn họ mang theo nước không nhiều lắm, ngay cả người cũng phải uống thật tiết kiệm, chẳng lẽ dùng để cho một con ngựa tắm? Nếu như không rửa thì làm sao chịu được mùi tanh hôi khó ngửi kia. Huống chi, con ngựa đó cũng không sống được bao lâu, đám giò bọ ngựa nguậy kia là loài hút máu để sống, chỉ qua một lát sẽ có vô số giò bọ chui vào thân thể con ngựa ra sức hút máu. Sau đó con ngựa càng chạy càng chậm, càng chạy càng mệt mỏi, sau đó cạn kiệt sức lực ngã gục chết thảm.

Cắm trại cũng là một nan đề, trong ao đầm có rất ít địa phương bằng phẳng, thường thường bọn họ sẽ phải đi đến tận nửa đêm mới tìm được một địa phương thích hợp cắm trại.

Tiến vào đầm lầy Hắc Ám ngày thứ năm, mọi người đành phải cho ra một quyết định buông tha tất cả xe ngựa, ngay cả ngựa kéo cũng phải bỏ lại. Bởi vì xe ngựa đã không cách nào cung cấp trợ lực, ngược lại còn

làm liên lụy ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên. Đôi khi bọn họ phải xem xét địa thế, đôi khi phải di chuyển một vòng lớn, tốc độ mỗi ngày đi được không khác gì ốc sên. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù bọn họ đi thêm cả tháng cũng không nhất định ra khỏi đầm lầy Hắc Ám. Các nàng Y Toa Bối Nhĩ đã chịu không nổi nữa rồi, bọn họ nằm mơ cũng muốn rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Đến ngày thứ sáu, mọi người lại phát hiện ra một vấn đề, từ bỏ xe ngựa thì bọn họ đi nhanh hơn một chút nhưng làm sao ngăn cản cơn gió lạnh đầu mùa đông?

Mới vừa tiến vào ao đầm Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny và Tác Phỉ Á đều mặc váy, là cái loại hở trên hở dưới. Nếu không, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny cũng sẽ không thất thố như vậy, cảm giác giò bọ bám vào dinh dính, ngọ nguậy rất dễ làm cho các nàng nổi điên.

Bởi vì từng tu luyện ở Thánh Đế Tư học viện, các nàng có lực chống đỡ giá lạnh rất xuất chúng, cũng không xem cơn gió mùa đông ra gì. Nhưng phong thổ ở đầm lầy Hắc Ám tuyệt đối không giống với Thánh Đế Tư học viện.

Không phải nói đầm lầy Hắc Ám rét lạnh hơn Thánh Đế Tư thành, mà là tình trạng sinh tồn chênh lệch quá xa.

Giải đất trên bình nguyên trống trải và bát ngát, làn gió rét lạnh thổi qua có thể làm cho bọn họ phát rét run rẩy. Ở tại Thánh Đế Tư thành, các nàng đi ra ngoài tu luyện nhiều lần cũng chỉ một ngày rưỡi, hai ngày, sau khi trở về là có thể trở lại gian phòng ấm áp, thoải mái, hưởng thụ cuộc sống an nhàn. Còn ở chỗ này các nàng không có chỗ nào để trốn.

Buổi tối thật vất vả mới tìm được nơi cắm trại, ngoại trừ Mạc Lâm và Dịch Áo ra, mỗi người đều bị gió lạnh đầu đông thổi cho run rẩy toàn thân. Sau cùng Lôi Mông không thể nhịn được nữa, hợp lực với Ca Đồn đang đào hai cái hố to chui xuống trú ẩn, lúc đó tình trạng mọi người tạm ổn hơn một chút.

340. Chương 339: Nghỉ ngơi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 339: Nghỉ ngơi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mạc Lâm thì không quan tâm lắm, bởi vì hắn là một vị Thánh giả, từ đầu chí cuối hắn không có lên tiếng trợ giúp chuyện gì, cũng không hề chỉ đạo đám người Dịch Áo nên làm thế nào. Hắn chỉ lảng lạng quan sát những người trẻ tuổi này lần lượt làm đủ loại trò cười.

Cảm giác ngủ ở trong hầm băng như thế nào? Chuyện này phải đi hỏi đám người Lôi Mông rồi.

Một đêm này Lôi Mông và Ca Đồn ngủ chung với nhau, mặc dù ban ngày bọn họ luôn luôn công kích lẫn nhau, hoặc là dùng ngôn ngữ, hoặc là dùng tay chân đánh loạn xạ cả lên. Nhưng vào ban đêm bọn họ lại là đồng bạn cùng chung hoạn nạn, xích mích gì cũng trực tiếp lược bỏ, lúc này cung cấp nhiệt độ ấm áp cho nhau mới là trọng yếu nhất.

Một góc hầm khác chính là phòng ngủ của các nàng Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny. Lao Lạp Miêu Tử thì vô cùng thoải mái, yêu thú biến dị chính là lợi hại ở điểm này, nhất là ở địa phương có hoàn cảnh vô cùng ác liệt như thế này mới lộ rõ sinh mệnh lực cường hãn của chúng nó.

Thân thể Miêu Tử giống như lò lửa tỏa ra nhiệt lực sưởi ấm Lao Lạp, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny nằm hai bên ôm chặt Miêu Tử ngủ say. Lao Lạp bị các nàng bài xích ra bên ngoài, nhưng Lao Lạp lại không hề để ý, người khác thích Miêu Tử, nàng chắc chắn là cao hứng. Hơn nữa, nàng cũng không bị hoàn cảnh này làm ảnh hưởng, đối với nàng tịch mịch và cô độc mới thật sự là đáng sợ. Mặc dù không biết cách biểu đạt nhưng nàng rất chán ghét cảm giác như vậy. Vì thế sau khi cảm nhận thiện ý và quan tâm của đám người Dịch Áo, nàng vẫn luôn gần bó theo sát bên cạnh Dịch Áo.

Tác Phỉ Á không cần Miêu Tử là vì nàng có Dịch Áo, giờ phút này Dịch Áo ngồi ở một bên, Tác Phỉ Á nằm trong ngực hân ngủ rất ngon. Thật ra lúc ban đầu Tác Phỉ Á cũng không muốn ngủ trong ngực Dịch Áo, nàng biết trong thời gian dài Dịch Áo cũng đã mệt mỏi, huống chi Dịch Áo cũng cần phải nghỉ ngơi hồi phục.

Có lẽ là lồng ngực Dịch Áo quá mức ấm áp, Tác Phỉ Á và Dịch Áo hàn huyên một hồi tự nhiên cảm giác mí mắt nặng nề, nàng chỉ định ngủ một hồi nhưng kết quả khi mở mắt ra sắc trời đã sáng tỏ rồi. Sau đó liền thấy Dịch Áo mỉm cười ôn nhu, hai mắt hí lại nhìn nàng.

Tác Phỉ Á khôi phục thần trí ngơ ngác nhìn sang Dịch Áo, nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy cổ Dịch Áo. Tặng cho Dịch Áo một nụ hôn thật sâu, lúc đó phía sau lưng chợt truyền đến thanh âm Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nị nói chuyện phiếm. Lôi Mông và Ca Đốn ở trên chào hỏi các nàng, nhưng lúc này Tác Phỉ Á không để ý gì cả, chỉ sợ bây giờ tất cả mọi người trên thế giới đang nhìn nàng, nàng cũng vẫn hôn Dịch Áo như thế.

Nàng kiêu ngạo đây là trượng phu của nàng, nàng quyết định cả đời đi theo người nam nhân này.

So sánh với hành động đơn giản này, những chuyện xưa thề non hẹn biển làm cho người ta cảm động, đủ loại lời hứa trên trời dưới đất bất chợt biến thành u ám mờ mịt, từ xưa đến nay chỉ có hành động mới thật sự có giá trị.

Nhìn Tác Phỉ Á làm ra động tác to gan kia, Y Toa Bối Nhĩ vốn định giễu cợt hai người bọn họ, nhưng há miệng mãi vẫn phải nuốt lời nói ngược trở vào. Ước mơ của nàng không phải là muốn tìm được một người đàn ông như vậy sao?

Ngày thứ tám, một tiểu đội mạo hiểm giả truyền kỳ đã triệt để biến mất, xuất hiện ở khu trung tâm đầm lầy Hắc Ám là một đội ngũ khác cái tạo thành. Đám người Dịch Áo tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch không chịu nổi, không phải là bọn họ không thích sạch sẽ, mà là vì không có cách nào giữ sạch sẽ được. Nếu như lấy y phục để xác định chức vụ thì Mạc Lâm thoát nhìn rất giống đội trưởng, chỉ có một mình hắn coi như giữ được chút ít thể diện, nhưng cũng không khá hơn nhiều lắm.

Mới vừa tiến vào đầm lầy Hắc Ám giết chết Cự Xà hai đầu, Ca Đốn và Lôi Mông còn dám nói hùng hồn muốn một đường chém giết xuyên qua, chém hết tất cả yêu thú biến dị chặn đường. Nhưng đi suốt tám ngày, bọn họ không có chiến đấu một lần nào.

Bởi vì tinh thần và thể lực tiêu hao quá lớn, dễ phát hiện yêu thú biến dị hoặc là nghe thấy tiếng yêu thú biến dị gầm gừ cảnh cáo, bọn họ sẽ lập tức lui về sau đổi lại một con đường. Biểu hiện thế này làm cho Mạc Lâm âm thầm lắc đầu, nhưng hắn cũng hiểu mấy thanh niên chưa từng chịu khổ lại có thể kiên trì đến trình độ này đã không dễ dàng rồi, không thể nào so sánh với những võ sĩ ở trong trại huấn luyện ở Thần Vực được.

Ngày thứ mười, bọn họ rốt cuộc thấy được một dãy núi non xuất hiện ở đường chân trời, chuyện này chứng minh bọn họ đã chuẩn bị rời khỏi đầm lầy Hắc Ám.

Mọi người lập tức hoan hô ầm ĩ như sấm động, sau đó gia tăng cước bộ chạy tới ào ào. Trước khi hoàng hôn, bọn họ thành công bước lên mặt đất kiên cố.

Y Toa Bối Nhĩ lại thất thố lần nữa, ôm lấy Tuyết Nị cười nhảy tung bưng, miệng không ngừng chúc mừng các nàng rời khỏi địa ngục trần gian. Còn Tuyết Nị cực kỳ phối hợp la hét ầm trời, xem ra nàng cũng không phải là nữ tử quá mức lạnh lùng, chỉ là nàng cố gắng khống chế bản thân mình mà thôi.

“Ta có vài chuyện cần phải đi xử lý.” Mạc Lâm khẽ nói với Dịch Áo nói: “Các người tiếp tục đi, ta sẽ tìm các người sau.”

Dịch Áo nhìn sang Mạc Lâm, hắn biết Mạc Lâm hẳn là đi truyền đạt tin tức về tổng bộ chuyện Hắc Sơn Đại công và Thiên Không thành, chỉ nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Sau khi Mạc Lâm rời đi, mấy người Dịch Áo chậm rãi quan sát khung cảnh chung quanh, đáng tiếc là nơi này chỉ là một mảnh đất trụi lủi khô cằn, không nhìn thấy bất kỳ căn nhà nào. Vì thế nguyện vọng tắm rửa cực kỳ khẩn cấp của bọn họ đã tan thành bọt nước, thật ra điều này cũng rất bình thường, làm gì có người nào ngu ngốc xây nhà ở cạnh đầm lầy Hắc Ám, làm vậy chẳng khác nào lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn với tử thần.

Thất vọng thuộc về thất vọng, mặc kệ thể nào rốt cuộc bọn họ cũng thoát khỏi vùng đầm lầy chết tiệt kia, bây giờ tinh thần cả đám đang vô cùng phấn chấn, mỗi người đều có cảm giác dư thừa tinh lực. Cho nên tất cả mọi người thương lượng một hồi quyết định bất kể thể nào cũng phải tìm được một địa phương có thể tắm rửa, cho dù sau khi tắm rửa ngủ ngay trên bãi cỏ cũng không sao. Nếu như không tìm được thì đành phải tiếp tục lên đường, so sánh với hoàn cảnh ác liệt trong đầm lầy Hắc Ám, đi đường suốt đêm ở nơi này xem nhà hưởng thụ nhân hạ rồi.

Mọi người dùng thân thể nghênh đón gió lạnh đầu mùa đông, quần áo lam lũ bay phất phơ bước đi xuyên qua vùng đất hoang vu, thể mà mọi người vẫn vô cùng hưng phấn vừa đi vừa nói chuyện tưng bừng. Nếu lúc này có người nhìn thấy bọn họ nhất định sẽ cảm khái không dứt, quả nhiên là những người trẻ tuổi tràn trề sức sống, ngay cả làm nghề ăn mày cũng có thể vui vẻ như vậy, từ đó hẳn sẽ nghĩ lại thái độ đối với cuộc sống của mình, nói không chừng từ đó về sau sẽ tích cực phấn đấu quên mình vì tương lai tươi sáng.

Đại khái lúc nửa đêm, mọi người rốt cuộc thấy trên vùng quê hoang dã lóe sáng một ánh đèn leo lét, tinh thần bọn họ nhất thời rung lên, gia tăng tốc độ tiến lên, đến khi tới gần mọi người mới phát hiện đó là một cái trạm canh gác cũ kỹ, nhìn quy mô trạm canh gác hẳn là chứa được chừng hai ba người trong đó. Ý nghĩa tượng trưng vượt xa ý nghĩa thực tế, nói trắng ra là thứ này chỉ dùng để bài biện, nếu thật sự có địch nhân xâm lấn, người nơi này ngoại trừ thả ra tín hiệu cảnh báo thì không làm được gì nữa.

Thế nhưng chuyện này không có gì to tát, thứ mà mọi người quan tâm chính là chuyện khác, nếu trạm canh gác có người vậy thì sẽ có giềng. Nghĩ tới mấy người Dịch Áo tăng thêm cước bộ, có lẽ là do tâm tình của bọn hắn vô cùng vọng động dẫn đến tiếng bước chân vang lên trong đêm tối rất nặng nề, lúc này trạm canh gác chợt có tiếng mở cửa.

Một cái đầu rối bù ló ra ngoài dò xét, ánh mắt nghi hoặc nhìn tới mấy người Dịch Áo. Hắn chỉ ngó chốc lát, sau đó không biết vì sao bất chợt đóng cửa lại cái rầm, thanh âm lan truyền ra thật xa trong màn đêm yên tĩnh.

Lát sau, người nọ quay đầu vọt vào trong phòng, đợi đến hắn đi ra trong tay đã cầm lấy một ống nỏ, giọng nói run rẩy nhưng vẫn hô lớn: “Người người... các người đừng tới đây.”

Mấy người Dịch Áo ngừng lại, nhìn người nọ cười cười: “Chúng ta chỉ đi ngang qua không có ý tứ gì khác, tới đây là vì tắm rửa cho sạch sẽ mà thôi.”

Đi ngang qua? Tắm? Người nọ chửi ầm lên ở trong lòng, định lừa gạt quỷ hả? Trên thực tế, cho dù là ai vào lúc nửa đêm gặp phải một đám người quần áo lam lũ rách nát, sợ rằng cũng không thể nào tin tưởng loại chuyện ma quỷ này. Dĩ nhiên hắn cũng chỉ có thể mắng thầm trong lòng mà thôi, một khi chọc cho đối phương nổi giận, bên hắn chỉ có một người khẳng định đánh không lại nhiều người như vậy.

“Có chuyện gì không thể ngồi lại một chỗ rồi nói sao?” Người nọ cố gắng nói.

“Cho người tiền là xong rồi, chúng ta không có ý định dùng miễn phí nước của người.” Lôi Mông đã không nhận được nữa.

“Tiền?” Hình như lời Lôi Mông nói đã chạm đến dây thần kinh của người nọ, vẻ mặt hắn lập tức kích động, quát lên: “Muốn dùng tiền mua chuộc ta? Ta cho người biết hãy từ bỏ tư tưởng đó đi.” Nói tới đây, người nọ giơ ống nỏ trong tay lên cao: “Chỉ cần ta thả mũi tên này ra lập tức sẽ có quân đội ngàn người chạy tới. Thúc thời thì đi nhanh lên, nếu không các người đừng hòng có ai chạy thoát.”

341. Chương 340: Huy Chương Gây Họa (1 2)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 340: Huy chương gây họa (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông bắt đắc dĩ phát phát tay trước mặt người nọ: “Quân đội Hắc Sơn Công quốc các người làm việc đúng là có hiệu suất nha, lập tức? Ta ở nơi này chờ xem lúc nào quân đội chạy tới.”

“Người cho rằng ta không dám?” Người nọ tròn tròn mắt, trên thực tế hẳn thật sự không dám, một khi bắn mũi tên ra là không còn dư âm hòa hoãn nữa. Hẳn năm nay còn chưa tới ba mươi tuổi, vẫn không có ý định chết một cách hồ đồ như thế.

Mấy người Dịch Áo đều có lịch duyệt phong phú, chỉ nói chuyện mấy câu là có thể nhận ra người trước mặt bộc lộ bản chất tham sống sợ chết, cả đám không khỏi nở nụ cười nhẹ nhõm.

“Tốt lắm, tốt lắm, người chờ một chút, ta cho người xem một thứ.” Ca Đồn bắt đầu lục lọi trong người, qua một lúc sau mới móc ra một cái huy chương ném tới: “Nhìn kỹ đi.”

Người nọ nhận lấy huy chương nhìn thoáng qua, sắc mặt nhất thời đại biến, dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía Ca Đồn: “Người... người là...?”

“Nhìn rồi hả? Vậy thì trả lại cho ta.” Ca Đồn trực tiếp đi tới cầm lại huy chương từ trong tay người nọ: “Lúc này cũng nên tin tưởng chúng ta không phải là gian tế rồi chứ?”

Người nọ liều mạng gật đầu, ông nỏ trong tay cũng chúc xuống đất, thần thái kính cẩn mang theo sợ hãi, cười nói: “Đại nhân, vì sao ngài lại tới địa phương này?”

“Đây là chuyện người có thể hỏi sao?” Ca Đồn nhú mày nói: “Còn không nhanh chân đi nấu nước, chúng ta muốn tắm.”

“Dạ dạ dạ !” Người nọ liên tục đáp ứng, lập tức vọt tới cạnh giếng nước, dùng sức xoay bánh xe trên kệ kéo gàu nước lên.

Nhìn người nọ trước sau biểu hiện hai loại thái độ khác hẳn nhau, đám người Dịch Áo ở phía sau không khỏi ngạc nhiên ngẩn người ra. Ngay cả một tên lính trinh sát ở khu vực cách xa Hắc Sơn Công quốc cũng có thể nhận ra cái huy chương kia, danh khí gia tộc Ca Đồn cũng quá lớn đi?

An an ổn ổn tắm rửa nước nóng một lúc lâu, mọi người cực kỳ mất hình tượng để nguyên như vậy nằm trên mặt đất, dĩ nhiên là tên lính trinh sát cung cấp thảm lót dưới đất. Nơi này mặc dù cách xa thành thị nhưng tiếp liệu cũng không kém, thứ gì cần đều có, bởi vậy có thể thấy được binh sĩ tầng dưới chót ở Hắc Sơn Công quốc được đãi ngộ không tệ lắm.

Ca Đồn biết được tình huống vùng phụ cận từ miệng tên lính trinh sát, cách nơi này đại khái hai trăm dặm có một tòa thành tên là Tập Tư thành, thành chủ là Lỗ Khắc Đa Phu. Người nọ sợ dĩ nghe Ca Đồn là đáp, hoàn toàn không có ý giấu diếm là bởi vì cái huy chương Ca Đồn đưa ra. Viêm gia ở Thiên Không thành thường xuyên để cho thanh niên trong gia tộc ra ngoài lịch lãm, cố ý chế tạo mấy cái huy chương như vậy thông báo cho những Công quốc giáp ranh để giảm bớt những phiền toái không cần thiết.

Đây chính là nỗi bí ai khi làm hàng xóm Thiên Không thành, mặc dù ở một trình độ nhất định những Công quốc này sẽ được bảo vệ không ít thì nhiều. Nhưng mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, cẩn thận hành động sợ chọc tới đại nhân vật nào đó của Thiên Không thành, đến lúc đó coi như xui tận mạng rồi.

Hơn mười ngày, đây là một đêm mọi người được ngủ an nhàn nhất, mặc dù vẫn lấy đất làm giường lấy trời sao làm mừng, nhưng tâm tình hoàn toàn khác hẳn. Bọn họ tiến vào mộng đẹp rất nhanh, tên lính trinh sát gánh vác chức trách gác đêm, không phải là hẳn không muốn vào trong nhà ngủ, vấn đề là hẳn không dám. Thành viên trọng yếu của Viêm gia đang ngủ trên nền đất lạnh như băng, nếu hẳn quả thật làm như vậy, một khi tin tức này truyền đi kết quả nhất định là cực kỳ thê thảm.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người Dịch Áo để lại cho tên lính trinh sát mười mấy kim tệ, sau đó cả nhóm tiến thẳng tới Tập Tư thành.

“Ca Đồn, danh dự nhà các người hơi kém thì phải?” Lôi Mông quay đầu lại nhìn thoáng qua trạm canh gác chỉ còn lại một điểm đen, cười hì hì hỏi.

“Có ý gì?”

“Người nhìn đi, lúc người cho tiền hần bất kể thế nào cũng không dám nhận. Sau đó Y Toa Bối Nhĩ phải ra mặt hần mới nhận lấy, người không nghĩ là điều này có ý nghĩa gì sao?”

“Chuyện này có gì kỳ quái, Y Toa Bối Nhĩ trề môi khinh bỉ, ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt tiền của một nữ tử xinh đẹp chứ?” Ca Đồn nhìn Lôi Mông, cười cười: “Nếu như là người ra mặt ta nghĩ hần cũng sẽ nhận lấy, ừ, không sai, đúng là như vậy.”

“Đúng thế, danh dự của ca tốt hơn người nhiều.” Lôi Mông đắc ý nói, chợt phát hiện sắc mặt mấy người Dịch Áo có chút cổ quái, qua một lúc sau Lôi Mông mới kịp phản ứng, hung hăng trợn mắt nhìn chằm chằm vào Ca Đồn.

“Nhìn ta làm gì, ta nói danh dự của người tốt hơn ta mà, có gì không đúng sao?” Ca Đồn làm một bộ kinh ngạc lặp lại câu Lôi Mông vừa nói.

“Người...” Lôi Mông nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu nhưng tìm không được cách phản bác, chỉ biết buồn bực đi qua đi lại. Mấy người Dịch Áo cùng nhau cười cười, chỉ cần hai người này khôi phục chút ít sức lực sẽ biến thành tình trạng này, tựa hồ nếu có ngày nào không đấu võ mồm bọn họ sẽ cảm thấy không thoải mái.

Mấy người cứ như vậy cười cười nói nói, đến xế chiều rốt cuộc chạy tới Tập Tư thành, tòa thành này không lớn, bức tường bên ngoài lộ vẻ cũ kỹ lâu năm lắm rồi. Mấy tên vệ binh đứng trên tường thành nhìn thấy Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn từ xa đi đến nhất thời khấn trương lên, mọi người vội vã nắm binh khí vào trong tay, cảnh giác nhìn đoàn người Dịch Áo tới gần.

Ca Đồn thở dài bất đắc dĩ, hình thể Hỏa Hồng Thú quả thật là dọa người, nhưng đây là chuyện không có cách nào né tránh, hần không nỡ bỏ rơi Hỏa Hồng Thú.

Trải qua một phen thảo luận dài dòng, Ca Đồn rốt cuộc làm cho nhóm vệ binh tin tưởng đây là tọa kỵ của mình sẽ không tùy tiện đả thương người. Sau đó nhóm vệ binh cẩn thận kiểm tra mấy người thân phận Dịch Áo, lại bỏ ra một kim tệ, mọi người mới bắt đầu tiến vào thành. Thật ra chỉ cần Ca Đồn đưa cái huy chương kia ra sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái, nhưng hần không muốn làm như vậy. Một khi bị Lỗ Khắc Đa Phu biết được thân phận của mình, nói không chừng gia tộc hần sẽ phái người chạy tới.

Vị trí Tập Tư thành tọa lạc không tốt lắm, đoàn thương đội ít khi đi qua đường này, chỉ có một vài mạo hiểm giả to gan lớn mật mới dám xuất hiện ở khu vực này. Vì thế bên trong thành chỉ có mấy quầy của hàng linh tinh, quán trọ chỉ có một, quy mô cực nhỏ. Mấy người Dịch Áo không thể lựa chọn phương án nào khác, đành phải tùy ý đi vào thuê vài phòng, cũng may đang là mùa đông nên không có mạo hiểm giả xuất hiện, phòng ốc xem như đầy đủ.

Uống xong chén súp nóng hổi, mọi người cùng nhau thở dài thỏa mãn, thật là thoải mái, trong lúc vô tình mọi người hạ thấp yêu cầu trong cuộc sống xuống rất nhiều. Nhìn qua bọn họ không khác gì những mạo hiểm giả sống ở tầng dưới chót, sau khi cả nhóm cùng trải qua một đường mệt nhọc, bây giờ được ăn một bữa thức ăn đầy đủ đã là hưởng thụ sung sướng lắm rồi.

Lão bản lữ quán ngồi ở sau quầy nhìn mấy người Dịch Áo ăn uống thả cửa tựa như mấy năm trời chưa từng được ăn no. Trong lòng âm thầm cảm thấy đáng tiếc cho các nữ tử Tác Phỉ Á, đi theo một đám mạo hiểm giả kém cỏi như vậy, trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, các nàng đang suy nghĩ cái gì vậy chứ? Tình yêu hay sao?

Lão bản quán trọ lắc đầu, hình như bản thân lão lúc trước cũng từng có ý nghĩ không thực tế tương tự, nhưng thực tế vĩnh viễn tàn khốc hơn tưởng tượng. Chung quy sẽ có một ngày, các nữ tử này sẽ phát hiện mình đã sống uống đoạn thời gian mỹ lệ nhất trong cuộc đời. Nghĩ tới đây lão bản quán trọ không nhịn được nở nụ cười tự giễu, bản thân lão có tư cách gì giáo huấn người khác chứ? Đã trải qua nhiều như vậy còn không phải cũng quay trở lại địa phương này mở quán trọ, mỗi ngày dựa vào vài đồng tiền gầy còm sinh sống qua ngày hay sao? Những người trẻ tuổi này cũng không có gì không tốt, ít nhất sẽ không gặp phải nguy hiểm nào ảnh hưởng đến tính mạng.

Mấy người Dịch Áo tự nhiên không biết bọn họ đã bị lão bản quán trọ định nghĩa là một đám mạo hiểm giả ‘cực kỳ kém cỏi’, sau khi ăn uống no đủ tất cả mọi người trở lại phòng nghỉ ngơi. Trải qua quãng thời gian thật dài sinh sống ngoài vùng hoang dã, khó khăn lắm mới được nằm ngủ trên cái giường mềm mại êm ái, dĩ nhiên bọn họ phải cố gắng tận hưởng cảm giác sung sướng hiếm có này.

Lão bản nhìn thấy tình cảnh này đã xác nhận phán đoán trong lòng là chính xác, vừa ăn xong là ngủ, chẳng lẽ bọn họ là heo sao?

“Địch Áo, có thể đi vào không?” Thanh âm Lôi Mông từ bên ngoài vang lên.

“Vào đi !”

“Không có quấy rầy các người chứ?” Thấy Tác Phỉ Á đã ở trong phòng, Lôi Mông cười ha hả trên ghẹo một câu rồi nói: “Địch Áo, mới vừa nãy ta mua được một tấm bản đồ từ tay mạo hiểm giả, chúng ta nên thương lượng bước kế tiếp sẽ đi đâu.”

“Không phải là đã quyết định phải xuyên qua rừng rậm rồi sao?” Địch Áo hỏi.

“Không cần thiết.” Lôi Mông nói: “Cái tên Ca Đồn kia vẫn có chút lai lịch, chỉ lấy ra một cái huy chương đã có tác dụng lớn như vậy. Hơn nữa vẫn chưa thuộc về khu vực Thiên Không thành. Ta nghĩ rằng chúng ta nên tìm đường gần sớm ngày tiến vào lãnh địa Thiên Không thành thì tốt hơn.”

“Lôi Mông, không phải ngươi sợ đó chứ?” Tác Phỉ Á mỉm cười nói.

“Sợ? Ta sợ cái gì?” Lôi Mông kêu lên.

Tác Phỉ Á cười mà không nói, sau khi đi ra đầm lầy Hắc Ám, tất cả mọi người có cảm giác y như được trọng sinh một kiếp. Hào hứng nhiệt tình xông pha mạo hiểm cũng không còn cao như trước kia nữa, tuyệt đại đa số nhân loại tụ tập ở trong thành trấn không phải là không có đạo lý. Cả ngày di chuyển trong khu hoang dã, trong đoạn thời gian ngắn còn có một chút cảm giác mới lạ, nhưng thời gian quá dài lại là chuyện cực kỳ đau khổ, bởi vì bọn họ có rất nhiều thứ không quen thuộc.

Ngay cả Y Toa Bối Nhĩ một lòng muốn rời nhà ra đi cũng phải chùng bước, khi nghĩ tới rừng rậm còn rộng lớn hơn cả đầm lầy Hắc Ám, trong lòng nằng sinh ra mấy phần sợ hãi. Chỉ có điều từ vấn đề mặt mũi nên ngại ngùng nói lên ý kiến thay đổi kế hoạch mà thôi.

“Ta thì tùy tiện.” Địch Áo nói: “Đi đường nào cũng được, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là đưa các người an toàn về nhà. Như vậy đi, đợi ngày mai mọi người đều tỉnh dậy, chúng ta cùng nhau thương lượng xem thế nào?”

“Người không phản đối là tốt rồi.” Lôi Mông nói.

“Mạc Lâm còn chưa có trở lại mà.” Tác Phỉ Á đột nhiên nói: “Nếu như bây giờ chúng ta thay đổi lộ tuyến, hẳn có thể tìm thấy chúng ta không?”

“Quản hắn làm cái khỉ gió gì?” Lôi Mông bủ môi nói: “Qua nhiều ngày như vậy, hắn đã giúp chúng ta việc gì chưa? Có hắn hay không cũng giống nhau thôi.”

Địch Áo không nói gì, hắn cũng không lo lắng về Mạc Lâm, năng lực lấy Thần Vực không cần biết bọn hắn thay đổi lộ tuyến nào, Mạc Lâm nhất định sẽ tìm ra bọn họ.

Trong lúc Địch Áo và Lôi Mông nói chuyện, trong thành có một vài người thần sắc vội vã đang tìm kiếm cái gì đó, rốt cuộc có người bước chân vào lỗ điểm đám người Địch Áo ở trọ.

Có ý tứ chính là có một người đàm luận với lão bản lỗ điểm một hồi rồi xoay người rời đi, sau đó lại có một người khác bước chân vào lỗ điểm hỏi vấn đề giống như trước.

Hai mươi phút sau, một lão giả chậm rãi bước vào lỗ điểm rồi trực tiếp đi lên lầu. Đó chính là Mạc Lâm, hắn tìm được gian phòng Địch Áo rất chính xác, nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa.

“Ai?” Địch Áo không vui, hắn đang tu luyện, trong đoạn thời gian này rất ghét bị người khác quấy rầy.

“Là ta.” Mạc Lâm ở bên ngoài đáp lại.

Địch Áo vội vàng đứng lên nghênh đón, mở cửa phòng ra cười nói: “Ngài tìm tới nhanh như thế?”

“Không thể không nhanh được.” Trong lời Mạc Lâm nói tựa hồ ẩn tàng hàm nghĩa bí ẩn nào đó, hắn do dự hồi lâu mới nói: “Bảo mọi người thu thập đồ đạc nhanh một chút, chúng ta lập tức động thân.”

“Bây giờ?” Địch Áo kinh ngạc ngáy người.

“Không sai, chính là bây giờ.” Mạc Lâm nói.

“Nhưng mà...” Dịch Áo hơi do dự, đã nhiều ngày bọn họ cuối cùng mới tìm thấy một địa phương “có người ở” dừng lại nghỉ ngơi, tự nhiên bảo lập tức động thân đi ra ngoài đúng là quá đáng. Lôi Mông và Ca Đồn còn dễ nói, Y Toa Bối Nhĩ nhất định sẽ nổi giận lôi đình cho coi.

“Nhanh đi, thời gian không nhiều lắm.” Mạc Lâm nhẹ giọng nói.

“Tại sao?” Dịch Áo lúc này mới phát hiện, giữa hai hàng lông mày Mạc Lâm đang cau lại lộ vẻ sầu lo.

“Bởi vì có một tên ngu xuẩn sử dụng huy chương Thiên Không thành ở trạm canh gác gần biên giới.” Mạc Lâm nói: “Quân đội Hắc Sơn Đại công đã chạy tới.”

“Quân đội Hắc Sơn Đại công?” Dịch Áo kinh hãi.

“Các người sơ suất quá.” Mạc Lâm nhẹ giọng nói: “Cũng vô cùng khinh thường năng lực của Hắc Sơn Đại công, trước kia các người có thể chiếm cứ ưu thế là bởi vì Hắc Sơn Đại công căn bản không có đặt Khắc Lý Tư bình nguyên hoang vu vào trong mắt, tự nhiên không chú ý tới Tái Nhân Hầu tước, ngay cả Thánh Đế Tư học viện cũng vậy. Bây giờ Hắc Sơn Đại công đã hiểu rõ các người, biết người là đệ tử Phong Ngân, Phong Ngân sở dĩ có thể xuất chiến dùm Tái Nhân Hầu tước chính là vì người. Người cho là hắn sẽ không làm gì cả, để mặc các người thông qua Hắc Sơn công quốc hay sao?”

Thấy Dịch Áo còn đang cố gắng tiêu hóa tin tức vừa nhận được, Mạc Lâm nói tiếp: “Chỉ cần bắt được người, Hắc Sơn Đại công sẽ chiếm cứ chủ động. Huống chi bây giờ đã có Thiên Không thành cường giả trợ trận, hắn cũng không cần phải sợ Phong Ngân.”

“Lan Bác Tư Bản đại nhân có cái chỉ thị gì không?” Dịch Áo hỏi.

“Ta còn chưa bắt được liên lạc với Lan Bác Tư Bản đại nhân, chỉ mới phát tin tức ở nơi này ra ngoài, sau đó lập tức chạy tới đây.” Mạc Lâm nói: “Cho dù Lan Bác Tư Bản đại nhân lập tức cho ra phản ứng cũng cần thời gian mấy ngày để an bài. Trong khoảng thời gian này chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta.” Nói đến đây, Mạc Lâm chợt thở dài thật sâu.

“Tự chúng ta?”

“Nói chuẩn xác là dựa vào vận khí của chúng ta.” Mạc Lâm chậm rãi nói: “Hắc Sơn Đại công đã hiểu rõ thực lực của các người rồi, bốn Cực Hạn võ sĩ, hai Quang Mang võ sĩ, còn có một cô bé dã nhân và một con yêu thú biến dị. Nếu như hắn không có coi trọng các người, chỉ phái ra một ít võ sĩ cấp thấp đuổi bắt thì các người có chút ít hy vọng. Nếu như hắn làm việc quá cẩn thận, phái ra cường giả chân chính xuất thủ, thậm chí để cho cường giả Thiên Không thành tham dự vào, vậy thì phiền toái to rồi.”

“Hiểu.” Dịch Áo cười khổ nói.

“Hơn nữa, không tới trình độ nguy hiểm đến tính mạng, ta sẽ không thể ra mặt giúp các người.” Mạc Lâm nói: “Hy vọng suy đoán đầu tiên là đúng, Hắc Sơn lớn công mà để cho cường giả Thiên Không thành ra mặt đuổi bắt mấy người trẻ tuổi sẽ làm hắn triệt để mất mặt. Cho nên ta không thể để cho hắn phát hiện tồn tại Thần Vực, các người trì hoãn càng lâu, thành công thoát hiểm lại càng lớn. Nếu thật sự để ta xuất thủ, Hắc Sơn Đại công tất nhiên sẽ dốc toàn lực ứng phó đuổi bắt các người, như vậy chúng ta trốn không thoát.”

“Ta đi đánh thức bọn họ.” Dịch Áo lập tức chạy ra khỏi phòng én.

Thật ra vào lúc này tất cả mọi người mới vừa nằm ngủ, Dịch Áo không kịp gõ cửa, cứ trực tiếp phá cửa lao vào, mạnh mẽ kéo người trên giường dậy. Nếu tên nào còn không tỉnh, hắn dứt khoát ném người đó xuống đất, dội cho một chậu nước lạnh.

Chỉ qua năm phút ngắn ngủi, tất cả mọi người mặc quần áo xóc xệch tụ tập trong phòng Dịch Áo. Dịch Áo nói lại tin tức của Mạc Lâm một lần, mọi người không khỏi trợn mắt nhìn nhau ngơ ngác. Ngay cả Y Toa Bối Nhĩ một mực mắng mỏ Dịch Áo quá mức thô bạo cũng ngậm miệng lại.

“Đã hiểu? Hiểu là tốt rồi.” Dịch Áo nói: “Cho các người năm phút để thu thập đồ đạc của mình, sau đó lập tức rời khỏi tòa thành này.”

“Nhưng... nhưng chúng ta cần xe ngựa.” Lôi Mông kêu lên: “Chẳng lẽ bảo chúng ta dùng cặp chân so tốc độ với chiến mã bốn chân? Nếu như vậy chúng ta không thể chạy xa.”

“Xe ngựa không có, nhưng ở ngoài thành ta có chuẩn bị chiến mã cho các người.” Mạc Lâm đột nhiên nói chen vào: “Người trẻ tuổi, không nên quá chìm sâu vào hưởng thụ an nhàn, lâm vào tình cảnh này còn phải đợi có xe ngựa mới đi sao?”

Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã, hắn không còn lời nào để nói với Mạc Lâm nữa. Mới vừa nãy còn chửi bới Mạc Lâm trước mặt Dịch Áo, bây giờ người ta kịp thời chạy tới báo tin động trời, còn chuẩn bị sẵn đường thoát hiểm cho bọn họ. Nếu thật sự chờ mọi người tỉnh lại từ trong giấc mộng, có lẽ lữ điếm đã bị quân đội Hắc Sơn Đại công bao vây chặt chẽ rồi.

Tiếp theo mọi người vội vã trở về phòng của mình, thu thập đồ đạc đơn giản rồi lao ra lữ điếm. Lão bản vẫn đang ngồi ở sau quầy, yên lặng nhìn mấy người tuổi trẻ hành động. Lúc này có mấy người đi vào hỏi thăm tin tức, giờ phút này nhìn thấy những người tuổi trẻ vội vã rời đi, hắn biết chắc đã phát sinh chuyện nguy hiểm nào đó. Nhưng hắn làm ăn ở chỗ này, người ta cũng không có thiếu tiền phòng của hắn, hắn không cần phải chõ mõm vào làm gì.

Mười phút sau, mọi người đã đi tới cửa thành, Hắc Sơn công quốc có cấm lệnh quãng thời gian giữa đêm cho đến bình minh phải đóng cửa thành. Vệ binh nhìn thấy một đám người trẻ tuổi vội tới phương hướng cửa thành liền vội vàng chạy xuống ngăn trở.

Lôi Mông thô bạo đẩy mấy võ sĩ cản đường ra hai bên, vừa tới gần cửa thành liền thi triển một chiêu Liệt Địa Kích. Cửa thành lập tức nổ vang hóa thành từng mảnh vụn bay lả tả trong không trung, chốc lát sau đám người Dịch Áo xông thẳng ra ngoài.

Dựa theo Mạc Lâm chỉ dẫn, mọi người đi tới một rừng cây nhỏ, quả nhiên ở bên trong đã có mười mấy con chiến mã cao lớn, còn có hai gã võ sĩ chịu trách nhiệm trông chừng, vừa thấy đám người Dịch Áo chạy tới, hai gã võ sĩ lặng lẽ lui qua một bên.

Đám người Dịch Áo nhảy lên chiến mã lập tức thúc ngựa phi như bay, trước kia Y Toa Bối Nhĩ bởi vì muốn lịch lãm cho vui mới có ý định xuyên qua rừng rậm, bây giờ nơi đó biến thành sinh lộ duy nhất của bọn họ.

Mạc Lâm đưa mắt nhìn đám người Dịch Áo đi xa, khẽ thở dài một hơi. Lúc này một gã võ sĩ đi tới nhẹ giọng nói: “Lão sư, ta đã an bài một ít nhân thủ quét sạch toàn bộ dấu vết bọn họ lưu lại. Sau đó phân ra các phương hướng khác nhau chạy trốn, hy vọng có thể hấp dẫn truy binh. Làm như vậy Dịch Áo thiếu gia tạm thời an toàn một đoạn thời gian.”

“Quét sạch tất cả dấu vết bọn họ lưu lại? Người xác định có thể giấu diếm được người của Hắc Sơn Đại công không?” Mạc Lâm cười cười nói: “Nếu như không thể gạt được, chẳng phải là nói cho bọn hắn biết Dịch Áo trốn theo hướng nào?”

“Vậy” Gã võ sĩ kia trầm mặc chốc lát rồi nói: “Ta có thể tìm thêm người đánh lạc hướng, ít nhất có thể tạo được hiệu quả mê hoặc truy binh.”

“Vô dụng.” Mạc Lâm chậm rãi nói: “Người làm vậy ngược lại sẽ hại Dịch Áo.”

“Lão sư, vì sao?” Gã võ sĩ giật mình hỏi lại.

“Khi làm chuyện gì cũng phải dùng đến não.” Mạc Lâm nói: “Mục tiêu bị đuổi bắt đột nhiên cảnh giác chạy ra khỏi thành giữa đêm khuya đã làm cho người ta hoài nghi. Lại còn có người âm thầm trợ giúp mục tiêu bị đuổi bắt, bày trận thế quỷ nhiều truy binh. Nếu như người là Hắc Sơn Đại công, người sẽ nghĩ thế nào?”

Gã võ sĩ ngây dại, không biết nên nói gì.

“Hắc Sơn Đại công khẳng định phái ra nhiều cường giả, không chỉ là đuổi bắt Dịch Áo mà còn để đối phó chúng ta.” Mạc Lâm nói.

“Lão sư, vậy thì chúng ta không làm gì hết?”

“Không làm gì chính là trợ giúp tốt nhất.” Mạc Lâm suy nghĩ một lát, sau đó nhíu mày nói: “Vấn đề dấu chân chiến mã rất khó giải thích. Như vậy đi, người mang thương đội của chúng ta đến nơi đây, bảo rằng

thương đội chúng ta bởi vì thành đã đóng cửa không có cách nào vào thành, chỉ có thể ở nghỉ ngơi trong rừng cây. Không ngờ có mấy người trẻ tuổi đột nhiên xông tới cướp sạch thương đội, ừ, cứ như thế, bây giờ cho người chạy vào thành báo vệ binh, về phần những chi tiết khác không cần ta dạy chứ?”

“Lão sư, điểm này ta có thể làm tốt, ngài yên tâm đi.” Gã võ sĩ cười nói.

342. Chương 341: Truy Binh Tới

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 341: Truy binh tới

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy người Địch Áo ngựa không ngừng vó câu chạy về phía rừng rậm, trên đường đi căn bản không dám nghỉ ngơi lần nào. Tinh thần mọi người đặt ở trên đường chạy trốn, địch nhân lần này không giống với dĩ vãng, bọn họ đối mặt với toàn bộ Công quốc đuổi giết nên áp lực cực lớn.

“Người cũng đừng có giả bộ thực nữ nữa.” Tác Phỉ Á mới vừa ngồi lên trên cỏ đã bị Y Toa Bối Nhĩ bắt mất kéo mạnh một cái, mất tự chủ ngã lưng nằm xuống.

Địch Áo nhìn sang Tác Phỉ Á đang chật vật định ngồi dậy, cười nói: “Y Toa Bối Nhĩ nói rất đúng, nắm chắc thời gian nghỉ ngơi đi, nửa giờ sau chúng ta lại phải tiếp tục lên đường.”

“Không phải chứ, Địch Áo.” Y Toa Bối Nhĩ mở to hai mắt nhìn: “Bọn họ đuổi theo nhanh như thế?”

“Rất khó nói chính xác, dọc theo con đường này chúng ta chưa từng ngừng lại, nhưng cũng không có thời gian xóa dấu vết. Bọn họ men theo vết chân ngựa sẽ biết phương hướng chúng ta chạy trốn, nếu không thể kịp thời xâm nhập vào trong rừng rậm, sớm muộn gì cũng bị người ta đuổi kịp.”

“Lần này ta chỉ quay trở về nhà thôi mà, có cần bị người ta đuổi giết gấp như vậy không?” Lôi Mông xoay đầu lại buồn bực nói với Ca Đồn: “Ta nói này, cái huy chương của người là trộm được hả? Tại sao Hắc Sơn Đại công lại phản ứng mạnh như thế?”

Ca Đồn cười khổ nói: “Ta làm sao biết chứ, theo lý thuyết hẳn không dám làm như thế mới đúng, nhưng...”

Ca Đồn không tiếp tục nói hết, nhưng Lôi Mông lại bộc phát lửa giận: “Đừng có ba xạo nữa, tại sao người nói hẳn không dám? Hắc Sơn Đại công lại có thể sợ một gã Cục Hận võ sĩ như người?”

“Nếu nói như người thì ta cũng không có biện pháp nào khác.” Ca Đồn nhún vai tỏ vẻ bất cần đời.

Lôi Mông bĩu môi, vốn là nghĩ thừa cơ hội này moi ra lai lịch Ca Đồn, đáng tiếc là sự thật lại làm cho hắn thất vọng. Miệng Ca Đồn quả là rất khó moi ra tin tức nào hữu dụng.

“Đúng rồi, Địch Áo, Mạc Lâm có được tin tức từ đâu? Trước kia chúng ta không hỏi người lai lịch Mạc Lâm, bây giờ cũng nên nói cho chúng ta biết chứ?” Ca Đồn đột nhiên hỏi.

Địch Áo trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Trước mắt còn không phải thời điểm nói cho các người biết, thế nhưng các người không cần phải lo lắng, hẳn không có ác ý. Ban đầu hẳn từng khuyên ta không nên đi Sư Tâm đế quốc, phát sinh chuyện như vậy ngay cả hẳn cũng rất bất ngờ. Hơn nữa Mạc Lâm không cần phải nói láo, Hắc Sơn Đại công đã đạt được ủng hộ Thiên Không thành, nếu không hẳn không thể nào ra tay không hề kiêng sợ như vậy, dù sao Ca Đồn cũng là thành viên của Thiên Không thành.”

Ca Đồn nghe Địch Áo nói trong lòng chợt nổi lên một tia khổ sở, trên thực tế hẳn đã sớm đoán được kết quả này/ Chẳng qua là Địch Áo xác nhận suy đoán của hẳn mà thôi, nói cho cùng là do địa vị của mình trong gia tộc không đủ vững chắc. Nếu như đổi thành Bội Tư Lạc Khắc, Hắc Sơn Đại công tuyệt đối không dám làm như vậy, hẳn thật sự chịu không nổi lửa giận của Thiên Không thành.

Địch Áo bản ý là để cho mọi người tạm thời nghỉ ngơi một lát, nhưng mà đám người Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ nằm xuống chưa tới một phút đã tiến vào mộng đẹp. Nhìn các nàng nằm ngủ ngọt ngào như thế, Địch Áo thật sự không đành lòng đánh thức các nàng.

Ca Đồn và Lôi Mông cũng ngủ thiếp đi, chạy liên tục mấy ngày không nghỉ không ngủ, tuyệt đại đa số mọi người không thể nào chịu nổi hành hạ cỡ này. Ban đầu Cực Hận võ sĩ Mễ Nhĩ cũng bị Địch Áo dùng phương thức tương tự tươi sống ép chết.

Địch Áo trước tiên dẫn ngựa tới nơi khác, sau đó đuổi đi toàn bộ, dù sao ở trong rừng rậm cũng không dùng đến ngựa. Sau khi trở về nhìn thấy mọi người vẫn còn đang ngủ say, hần nhin không được ngáp dài một cái.

Trên thực tế hần vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì mấy ngày, thể nhưng đối mặt uy hiếp tùy thời đều có thể xuất hiện, hần phải tùy thời giữ vững trạng thái khỏe mạnh. Do dự một hồi, lại thấy Lao Lạp ở bên kia đang đùa giỡn với Miêu Tử, hần vội tay gọi Lao Lạp tới.

“Người ngó chừng bên kia.” Địch Áo chỉ chỉ ra ngoài rừng rậm, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần phát hiện có người đến gần lập tức đánh thức ta, hiểu không?”

Lao Lạp mở to mắt nhìn Địch Áo rồi gật đầu đáp ứng.

Địch Áo vẫn không yên lòng nhưng bây giờ trạng thái tinh thần Lao Lạp rất tốt, hần không có sự lựa chọn nào khác.

Tìm một cây đại thụ thật to, Địch Áo từ từ ngồi xuống dựa lưng vào thân cây. Chỉ qua một lúc Địch Áo đã đặt cho mình ám hiệu tâm lý, đây là một loại kỹ xảo hần đã sớm nắm giữ, đại não con người có rất nhiều địa phương không thể nào giải thích nổi. Ví như nói loại ám hiệu tâm lý như thế này, ra lệnh với mình đến thời điểm nào đó nhất định phải tỉnh, cũng kiên trì tin tưởng mình nhất định có thể tỉnh lại, đến lúc đó tự nhiên mở mắt rất chính xác. Hơn nữa không có cảm giác khó chịu như bị đánh thức.

Lần này vẫn chưa tới lúc nhưng Địch Áo đã bị cảm giác ứ ất làm cho thức tỉnh. Hần mở mắt ra thì thấy Lao Lạp đang cẩn thận quét qua quét lại miệng mình, sau khi thấy Địch Áo đã tỉnh dậy Lao Lạp cười hi hi vươn đầu ngón tay chỉ ra ngoài rừng rậm, nhẹ giọng nói: “Người... xa...”

Phương thức gọi người ta tỉnh dậy này tương đối đặc biệt, Địch Áo không khỏi rung mình một cái, sau đó theo bản năng nhìn về phía Tác Phỉ Á, thấy Tác Phỉ Á vẫn còn đang ngủ say hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Địch Áo đứng lên đi tới trước người Lôi Mông, cúi người vỗ vỗ vào mặt Lôi Mông mấy cái, hần sử dụng lực đạo vừa đủ, nhẹ một chút là như phỉ ruồi, nặng một chút biến thành tạt tai. Nhưng mà hình như vẫn không đủ trọng lượng, Lôi Mông lằm bằm câu gì đó rồi lật người sang một bên tiếp tục ngủ.

Địch Áo nắm lấy cổ Lôi Mông ném lên cao hơn hai thước cao, rồi xoay lưng rồi đi để mặt hần rơi xuống bãi cỏ. Cảm giác từ trên trời cao rơi xuống cũng giống như chìm vào trong nước, cả hai sẽ có tác dụng làm cho người ta lập tức thanh tỉnh. Chốc lát sau Lôi Mông đã mở to hai mắt, há mồm định mắng thì Địch Áo lập tức che miệng Lôi Mông, thấp giọng nói: “Trụ bình tới.”

Ánh mắt Lôi Mông có chút buồn bực và không cam lòng nhìn chằm chằm Địch Áo.

Địch Áo đi về phía Tác Phỉ Á, không cần biết mệt mỏi như thế nào, khi Tác Phỉ Á đều rất tỉnh. Chuyện này hần là có liên quan tới gấp gáp trong quá khứ của nàng, Địch Áo chỉ dùng tay chạm nhẹ vào mặt Tác Phỉ Á, nàng đã mở mắt ra.

Đánh thức Tuyết Ny cũng không khó khăn lắm, Địch Áo nắm một chân của Tuyết Ny lên rồi buông ra, để cho cái chân đập xuống bụi cỏ. Tuyết Ny lập tức tung mình ngồi dậy, cặp mắt của nàng vẫn còn mơ hồ, hỏi nhỏ: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đến phiên Y Toa Bối Nhĩ xem như là vất vả, Địch Áo dùng đủ loại phương pháp xử lý rất là “ôn nhu” vẫn không thể đánh thức Y Toa Bối Nhĩ, chỉ đối lấy một câu nói mê: “Chán ghét, cú ngay!”

Địch Áo không có thời gian để hao phí vào chuyện này, đưa tay bế Y Toa Bối Nhĩ lên sau đó ném vào giữa không trung. Nhưng dù sao Y Toa Bối Nhĩ cũng là nữ tử, hần không thể để mặc Y Toa Bối Nhĩ rơi xuống mặt đất, vì thế đành phải đưa tay giữ lấy Y Toa Bối Nhĩ.

Có kinh nghiệm từ Lôi Mông, sau khi Y Toa Bối Nhĩ mở mắt ra, hắn lập tức đưa tay ra che miệng Y Toa Bối Nhĩ, nói nhỏ: “Truy binh tới.”

Y Toa Bối Nhĩ ngơ ngác nhìn sang Dịch Áo, nàng chưa hiểu lúc này phát sinh chuyện gì, còn Tác Phỉ Á và Tuyết Ny đứng ở một bên che miệng cười trộm. Thật ra vào ngày thường, Dịch Áo sẽ không bao giờ tiếp xúc da thịt với Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny như thế này, lẽ nghi là phải giữ. Nhưng bây giờ có chuyện gấp phải tòng quyền, hắn chẳng quan tâm nhiều thứ, cũng may Tác Phỉ Á không phải là hạng người nhỏ nhặt, có thể hiểu được Dịch Áo bất đắc dĩ mới làm thế.

Tiếp theo Dịch Áo bước tới chỗ Ca Đồn, đúng lúc này Lôi Mông cười cười chắn ở trước mặt Dịch Áo: “Lần này ta tới, để ta tới.”

Dịch Áo lắc đầu, đến lúc nào rồi còn có tâm tư đùa giỡn? Nhưng từ góc độ võ sĩ, Lôi Mông xem như có tiềm chất cường giả, đối đầu kẻ địch mạnh vẫn có thể gắng giữ vững tinh thần bình thản như cũ.

Lôi Mông không làm giống như Dịch Áo, thí nghiệm từng động tác từ nhẹ đến nặng. Hắn rất trực tiếp nắm lấy cổ Ca Đồn ném lên cao hơn bốn thước, lại còn cố ý sử dụng lực đạo vừa phải làm cho Ca Đồn cắm đầu rơi xuống đất.

Ca Đồn ngủ không say lắm, vừa bị Lôi Mông ném lên trời đã tỉnh dậy từ trong mộng đẹp. Dĩ nhiên hắn vẫn còn tương đối hồ đồ không thể nào lập tức cho ra phản ứng chính xác, chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, Ca Đồn khua tay múa chân ngã thẳng xuống đất.

Lôi Mông ngồi xổm xuống vươn tay ra phẩy phẩy trước mặt Ca Đồn, cười hì hì nói: “Ca Đồn, tỉnh lại, truy binh đã đến.”

Ca Đồn nằm dưới đất chốc lát, đột nhiên tung mình ngồi dậy giơ tay đánh ra một quyền vào mặt Lôi Mông.

Hiển nhiên là Lôi Mông không dễ dàng trúng chiêu như vậy, hắn lui gấp về phía sau, miệng không ngừng la lên: “Làm gì? Làm gì? Dịch Áo đã dùng biện pháp đó đánh thức ta mà, ta cũng không có oán trách hắn đâu. Người, cái tên này, không có một chút tâm nhìn đại cục.”

343. Chương 342: Tộc Nhân Tìm Tới

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 342: Tộc nhân tìm tới

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người hả?” Ca Đồn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nếu không phải biết truy binh đã đến gần, giờ phút này đợi chờ Lôi Mông tuyệt đối không phải là quả đấm, mà là Hỏa Thịnh Yển của hắn.

“Đừng làm rộn, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.” Dịch Áo nói.

Ngoài rừng rậm là một con đường bằng phẳng, thị lực Lao Lạp vô cùng tốt, từ trên khoảng cách phân tích thì bọn họ còn có một đoạn thời gian để chạy trốn.

“Dịch Áo, Mạc Lâm đâu?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Hắn là ở hậu phương quan sát đám truy binh.” Dịch Áo nói.

Mọi người nhanh chóng thu thập đồ đạc rồi bắt đầu tiến vào sâu trong rừng rậm, mọi người từng trải qua đầm lầy Hắc Ám khảo nghiệm nên có lực chống cự đối với hoàn cảnh ác liệt khá cao.

Chuyện này coi như là may mắn, trong nhóm bọn họ không có người nào ý chí yếu ớt, ngay cả Y Toa Bối Nhĩ lớn lên trong nhà cũng duy trì được tinh thần lạc quan.

Nếu có người không chịu nổi đau khổ khó tránh khỏi lên tiếng oán trời trách đất sẽ làm cho sĩ khí đoàn đội bị ảnh hưởng bất lợi, thậm chí trở thành lực cản của mọi người. Trên thực tế, mỗi người trong bọn họ đều hi vọng bên cạnh mình là chiến hữu có thể dựa vào, chứ không phải là cái loại con nít ngay cả ăn cơm cũng phải thổi cho nguội.

“Tốc độ Hắc Sơn công quốc phản ứng cũng quá nhanh đi?” Lôi Mông vừa đi vừa nói: “Đuổi đến nhanh như vậy, mục đích nó, chờ ta về nhà Hắc Sơn Đại công cứ đợi xui xẻo tìm tới đi.”

“Đừng nói mạnh miệng nha!” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Người ta chính là Công tước đó.”

“Đừng có xem ta là con nít.” Lôi Mông trợn trắng mắt, hắc hỉu được Y Toa Bối Nhĩ lại muốn thử dò xét lai lịch của hắn.

“Bản thân ta rất tin tưởng Lôi Mông.” Ca Đồn nói.

“Hôm nay mặt trời mọc hướng nào vậy? Người lại nói giúp ta?” Lôi Mông ngẩn người ra không dám tin tưởng.

“Để cho các tỷ muội của người đến Hắc Sơn công quốc, mừng hắn.” Ca Đồn nói: “Ta tin tưởng Hắc Sơn Đại công tuyệt đối không phải là đối thủ của nhóm tỷ muội người, nói không chừng sẽ bị trực tiếp mắng chết.”

“Ta rất ghét chuyện gì cũng phải nhờ đến các nàng.” Về mặt Lôi Mông bất chợt trở nên rất nghiêm túc: “Ca Đồn, người có biết tại sao ta rời nhà đi xa không?”

“Tại sao?” Khí thế Ca Đồn bị đè nén lại, hoặc có thể nói hắn không quen bộ dạng nghiêm túc của Lôi Mông.

“Bởi vì ta muốn cho mọi người biết cho dù không có các nàng, bản thân ta cũng có thể trở thành võ sĩ kiệt xuất, có thể tạo ra rất nhiều chuyện bất phàm.” Lôi Mông nói: “Ta đây không cần gia tộc trợ giúp.”

“Vậy tại sao người mới vừa nói sau khi về đến nhà sẽ làm cái gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ cười lên ha hả.

“Đây chỉ nói cho qua mà thôi.” Lôi Mông nhún vai: “Bằng không ta và các người lăn lộn làm gì? Đi theo Thập Thất tỷ không phải tốt hơn sao?”

“Thoạt nhìn tựa hồ người rất hưởng thụ bạo lực của nàng nha?” Ca Đồn thấp giọng nói.

“Người nói gì?” Lôi Mông giận dữ: “Có ngon lặp lại lần nữa?”

“Tốt lắm, tốt lắm!” Tác Phi Á vội vã dời sang đề tài khác: “Địch Áo, chàng nghĩ thế nào?”

“Nghĩ cái gì?” Địch Áo sững sốt.

“Mới vừa nãy Lôi Mông nói Hắc Sơn Đại công phản ứng quá nhanh.”

“Mạc Lâm nói cho ta biết sau trận chiến ở Tái Nhân Hầu tước lĩnh, Hắc Sơn Đại công tổn không ít thời gian tìm hiểu tình huống của chúng ta.” Địch Áo giải thích: “Dĩ nhiên hắn không thể biết được quá nhiều. Nhưng ít ra hắn cũng biết Ca Đồn là người của Thiên Không thành, Lôi Mông đi ra từ Sư Tâm đế quốc.”

“Hắn làm sao biết?” Ca Đồn ngạc nhiên nói.

“Có cái miệng rộng của Lôi Mông ở trong nhóm, chúng ta có thể bảo thủ bí mật gì nữa?” Về mặt Địch Áo cực kỳ bất đắc dĩ: “Hắn cả ngày hò hét, ờ, cái tên Thiên Không thành, người khác không nghe được sao?”

“Vậy hắn làm sao biết thân phận Lôi Mông?” Ca Đồn cũng phải lắc đầu ngao ngán.

“Thập Thất tỷ của Lôi Mông.” Địch Áo nói: “Ngay cả người hầu trong phủ Tái Nhân Hầu tước đều biết tỷ Lôi Mông từ Sư Tâm đế quốc đến tìm hắn, có thể giấu diếm được mấy tên thám tử không?”

“Mấu chốt là quân đội Hắc Sơn Đại công tới quá nhanh, tựa hồ bọn họ đã sớm chờ đợi chúng ta.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Chuyện này phải trách người.” Địch Áo cười khổ nói.

“Trách ta? Ta làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ mở to hai mắt, nàng đang rất tức giận, chẳng lẽ Địch Áo hoài nghi mình không cẩn thận làm tiết lộ bí mật?

“Nghĩ lại kế hoạch người định ra đi.” Dịch Áo vốn không muốn đả kích Y Toa Bối Nhĩ, nhưng Y Toa Bối Nhĩ rất thông minh, sau khi ngã một lần tuyệt đối không bao giờ tái phạm phải sai lầm tương tự. Vì lý do như thế, hắn vẫn nói tiếp: “Chúng ta trước tiên băng qua lãnh địa Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước, lại thông qua lãnh địa Tát Mỗ Nhĩ Hầu tước, sau đó là mấy lãnh địa Hầu tước khác, chuyện này có ý nghĩa như thế nào? Nếu như không phải đi tới các Hầu tước lĩnh, Bá tước lĩnh làm khách, lộ tuyến của chúng ta cơ hồ là thẳng tắp, mục tiêu phía trước là chỗ nào? Chính là đầm lầy Hắc Ám. Ngay cả đứa ngốc cũng biết chúng ta định đi đâu.”

“Còn nữa, mỗi khi chúng ta đến một chỗ sẽ có người nhiệt tình khoản đãi, nhiều người như vậy đều biết chúng ta rời đi, chẳng lẽ Hắc Sơn Đại công lại không biết?” Dịch Áo nói: “Hắn chỉ không ngờ được chúng ta có dũng khí mạnh mẽ xuyên qua đầm lầy Hắc Ám mà thôi.”

Dịch Áo đang lựa chọn cách nói dễ nghe nhất, trên thực tế chuyện này chẳng phải dũng khí gì cả, dùng mấy chữ nghe con không biết sợ hổ mới đúng. Nếu như biết trước đầm lầy Hắc Ám có hoàn cảnh ác liệt, bọn họ còn dám xông vào không?

Hơn nữa ở trong đầm lầy Hắc Ám có số lượng yêu thú biến dị không ít, may là Lao Lạp và Miêu Tử có thể phát hiện khí tức chúng nó từ xa mới kịp thời né tránh giảm bớt rất nhiều phiền toái. Nếu không, coi như là một tiểu đội hoàn toàn do Cực Hạn võ sĩ cao cấp tạo thành xông vào đầm lầy Hắc Ám cũng chỉ có thể ngậm ngùi chôn thân ở trong đó.

Mười mấy gã võ sĩ đứng ở ngoài rừng rậm quan sát dấu vết lưu lại trên mặt đất.

“Ngựa của bọn họ đi tới đây liền thả chậm tốc độ, bước đầu đoán chừng mỗi người có ít nhất hai con ngựa, bây giờ hẳn là đã xâm nhập rất sâu.” Một gã võ sĩ cúi người xuống cẩn thận điều tra dấu vết trên mặt đất, từ từ nói ra phán đoán của mình.

“Ngựa của bọn họ không thể chịu thêm nổi mấy ngày, đến lúc đó chỉ có thể đi bộ. Mọi người lại dốc thêm chút sức bắt đám thú con này lại, báo hại lão tử chạy xa như vậy. Ngàn vạn lần đừng có để cho ta bắt được bọn họ, nếu không lão tử sẽ khiến cho bọn hắn hối hận tại sao lại sinh ra trên đời này.” Nói chuyện là một tên mập mặt mũi hung tợn.

Nhưng chốc lát sau, tên mập thấy người trung niên bên cạnh tỏ vẻ khó chịu, đột ngột nở nụ cười nhẹ giọng nói: “Dĩ nhiên Ca Đồn thiếu gia không bao gồm ở trong đó.”

Người trung niên hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Cho dù không có ngựa, đi sâu vào trong rừng rậm tỷ lệ tìm được những người đó cũng rất khó khăn, đúng không?”

“Lan Táp đại nhân, ngài đây là ý gì?” Nụ cười trên mặt tên mập liền cứng lại.

“Ta không có ý gì hết, chỉ là con người của ta trước giờ không thích làm chuyện gì không có ý nghĩa, nơi này giao cho các người vậy.” Người trung niên tên là Lan Táp nói xong cũng không quản đối phương phản ứng như thế nào, trực tiếp quay đầu ngựa phóng đi.

“Đợi một chút.” Tên mập nhất thời nóng nảy, trực tiếp nhảy xuống ngựa ngăn cản Lan Táp.

Lan Táp nheo mắt lại: “Thế nào? Người cho rằng mình có tư cách quyết định hành động của ta?”

“Dĩ nhiên không phải thế.” Hiện tại đang là đầu mùa đông, gió lạnh thổi ào ạt nhưng trên trán tên mập lại toát ra từng dãy mồ hôi to bằng hạt đậu, khuôn mặt nhắm nhúm khổ sở nói: “Lan Táp đại nhân, nếu như ngài đi, cái tên... Ca Đồn thiếu gia làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là áp tải hắn trở lại cho ta xử trí.” Lan Táp bình thần nói.

“Nhưng... nhưng mà, ngài không có ở đây thì Ca Đồn thiếu gia làm sao có thể đi theo chúng ta?”

“Đó là vấn đề của các người.” Lan Táp không nhận được nói: “Hắc Sơn nuôi các người nhiều năm như vậy, chuyện nhỏ như thế này cũng làm không xong?”

“Ta...” Tên mập thiếu chút nữa giận điên lên, nhưng lại không dám phát tác ra ngoài, trong lòng đã sớm mắng chửi Lan Táp thương tích đầy mình. Thế mà vẫn phải cố gắng ra vẻ đau khổ, van nài đối phương. Không phải là hắn lo lắng không đuổi kịp đám người Dịch Áo, mà là đuổi kịp thì làm gì bây giờ, thân phận

Ca Đồn quá mức nhạy cảm. Mặc dù nghe nói chỉ là một đệ tử không được coi trọng, dù sao vẫn cứ là thành viên dòng chính của Viêm gia tộc, có cho hắn một trăm lá gan cũng không dám đụng vào Ca Đồn.

Cho nên hắn tận lực hao phí miệng lưỡi mời Lan Táp tới đây, nhờ có trưởng bối trong gia tộc xuất hiện ở đây tự nhiên không cần bọn họ đối phó Ca Đồn. Cho dù đến lúc đó thật sự ngộ thương cũng hoàn toàn có lý do trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng tên mập vụn không thể nào ngờ được, vào lúc này Lan Táp hất tay bất kể, đây không phải là cố tình hãm hại người hay sao?

Nhìn bóng lưng Lan Táp đi xa, một gã võ sĩ tiểu tâm cẩn thận nói với tên mập: “Đại nhân, chúng ta còn đuổi theo không?”

“Đuổi theo, tại sao không đuổi theo.” Tên mập hung hăng phun một bãi nước miếng xuống đất. Lúc này hắn cũng mặc kệ hết thảy mọi chuyện, lão tử không tin mấy chuyện ma quỷ, không có người lão tử vẫn có thể bắt giữ mấy con thỏ kia dễ như trở bàn tay.

Ở nơi xa, Lan Táp xoay người nhìn về phía rừng rậm, nhỏ giọng lầm bầm: “Ca Đồn, ta chỉ có thể giúp người nhiều đó mà thôi. Nếu đến mức này người còn bị bắt giữ thì làm cho ta quá thất vọng rồi.”

344. Chương 343: Trận Tàn Sát Bên Suối Nước Nóng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 343: Trận tàn sát bên suối nước nóng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ca Đồn tự nhiên không biết đã có người trong gia tộc đến nơi này, lúc này mấy người Dịch Áo đang chạy vào trong rừng, vị trí bọn họ thuộc về bên ngoài rừng rậm, cây cối còn không tính là dày đặc. Lúc mới bắt đầu tốc độ tiến lên rất nhanh, dần dần càng đi vào sâu tốc độ lại càng chậm.

Thích ý nhất trong nhóm chính là Lao Lạp, nàng vốn lớn lên trong hoàn cảnh tương tự, dẫn theo Miêu Tử vui mừng chạy nhảy trong rừng, hết vòng qua cây này lại nhảy lên cây khác, có khi leo lên tận ngọn cây cổ thụ nhìn xuống cười ‘khanh khách’. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều biến thành trở lực cho nàng di chuyển, nhưng mấy người Dịch Áo không làm được điều đó, thỉnh thoảng vẫn phải tránh né cành cây, dây leo, mũi móng, động vật ẩn mình chờ chực ...v...v, trong lúc nhất thời bọn họ có cảm giác khổ không thể tả.

Ca Đồn là người xui xẻo nhất, lúc bình thường cười Hỏa Hồng Thú cao hơn hai thước sẽ có cảm giác cao cao tại thượng. Nhưng ở chỗ này lại biến thành gánh nặng rất lớn, hắn đối mặt chướng ngại cơ hồ tương đương với tất cả mọi người cộng lại, càng đi về phía trước cây cối sinh trưởng lại càng dày đặc, về sau Ca Đồn dứt khoát nhảy xuống Hỏa Hồng Thú đi bộ bị mấy người Dịch Áo giễu cợt một trận.

Người ta thường nói thứ không biết mới là đáng sợ, tình huống mấy người Dịch Áo rõ ràng là như thế, bọn họ không rõ ràng những người đuổi theo là ai, đã đuổi theo tới đâu, giống như có một cây roi vô hình ở phía sau xua đuổi bọn họ một đường cắm đầu chạy về phía trước, không có cách nào quay lại.

Khi đám người Dịch Áo xâm nhập càng sâu, cây cối, dây leo trong rừng mọc lan tràn càng lúc càng dày đặc. Nếu không muốn hao phí sức lực diệt trừ chướng ngại chỉ có thể cúi người xuống bò qua, lúc này tác dụng của Hỏa Hồng Thú được thể hiện ra rõ ràng, nó vốn sống ở trung tâm sa mạc, trên mặt cát rời rạc vẫn có thể hành động tự nhiên, nhưng mà địa hình phức tạp như rừng rậm đối với Hỏa Hồng Thú quả thật rất là khó chịu. Hơn nữa hình thể của nó quá lớn, da dày thịt béo, Hỏa Hồng Thú đi ở phía trước, những nơi nó đi qua cây cối lập tức bị tông ngã đổ không ngừng, dây leo cũng bị lực lượng mạnh mẽ bứt đứt ngang thân. Mấy người Dịch Áo chỉ cần chú ý bước chân ở dưới đất men theo con đường cũ là ổn, nhờ thế tiết kiệm được không ít khí lực.

Tình hình hiện tại muốn che giấu tung tích đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, cho dù đám người Dịch Áo có thể xử lý tốt dấu chân trên mặt đất, cũng không thể làm cho cây cối ngã đổ mọc lại được. Cho nên mấy người Dịch Áo không có ý nghĩ vòng qua sau lưng truy binh, chỉ một đường đi thẳng về phía trước.

“Dịch Áo, rừng rậm chết tiệt này rộng bao nhiêu hử?” Lôi Mông vừa đi vừa lầm bầm: “Nếu như ở chỗ này một tháng, ta sẽ điên mất.”

“Người cũng quá kém nhỉ?” Ca Đồn trêu chọc một tiếng.

Lôi Mông trợn mắt liếc sang: “Lão tử không nói chuyện với người.”

“Đúng là khó cho các người quá, còn có sức lực gây lộn nữa?” Dịch Áo cũng muốn cảm lạnh luôn: “Tình huống bây giờ coi như tốt lắm rồi, vì thế nên để dành sức lực đi đường, hy vọng có thể ra ngoài trước cuối mùa đông.”

“Cuối mùa đông thì sao?” Lôi Mông tò mò hỏi.

“Hi vọng như thế đi, đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết.”

“Không nói thì thôi.” Lôi Mông bĩu môi ra vẻ bất cần, nhưng chốc lát sau hần liền nở nụ cười hả hê: “Đúng rồi, Dịch Áo, người nói cái tên Mạc Lâm vẫn đi theo phía sau chúng ta?”

“Cũng không nhất định, có lẽ là đi theo phía sau truy binh, người hỏi chuyện này làm gì?”

“Thuận miệng hỏi thôi, thật là đáng thương mà.” Lôi Mông thở dài nói: “Chúng ta ít nhất còn có thể trò chuyện với nhau giải sầu giảm bớt cảm giác tịch mịch, còn hần thì sao? Tuổi tác đã lớn như vậy rồi, gió lạnh rừng vắng, chẳng những một người cô đơn lên đường, còn phải chịu trách nhiệm giám thị những người đó, người nói hần có mưu đồ gì không?”

“Người có lương tâm một chút được không?” Dịch Áo trợn mắt nhìn tới Lôi Mông: “Mạc Lâm là vì bảo vệ chúng ta mới làm như thế. Nhờ có hần chỉ dẫn những người đuổi theo phía sau không quá mạnh mẽ, chúng ta sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.”

“Hần bảo vệ ai rồi? Đừng nói cái lần gặp Ma Phi nha, dù sao tất cả mọi người đều không có chuyện gì. Còn trận chiến với Cự Xà hai đầu nếu không phải Miêu Tử hiển uy, Lao Lạp còn có thể đứng ở nơi này không?” Lôi Mông bất mãn nói, tóm lại hần vẫn nhìn Mạc Lâm không vừa mắt. Nếu như điều kiện cho phép hần sẽ không ngần ngại giáo huấn lão gia hỏa kia một chút, bày đặt giả vờ thần bí khoanh tay đứng nhìn, đáng ghét.

Dịch Áo cười cười không nói, thì ra Lôi Mông vẫn canh cánh trong lòng chuyện này.

“Người cười cái gì? Ta nói không đúng sao?”

Mặc dù mỗi lần mở mồm sẽ có gió lạnh thổi vào miệng, cảm giác không hề thoải mái, nhưng Dịch Áo vẫn cảm thấy cần phải mở miệng đầu óc cho Lôi Mông: “Nếu như Lao Lạp thật sự gặp chuyện không may, ta cũng sẽ không tha thứ cho hần. Nhưng mọi chuyện đã qua, người còn nín lấy chuyện này làm gì? Thật ra ta cảm thấy Mạc Lâm không có làm sai, mà là suy nghĩ của người đã bị nhầm lẫn, hần không có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ chúng ta. Nếu người có thể đối đãi hần như một người xa lạ, chỉ sợ người sẽ không suy nghĩ như vậy, đúng không?”

“Có thể là hần xem Mạc Lâm trở thành hần Thập Thất tỷ, à không, là Thập Thất tỷ phu. Cũng không được, Mạc Lâm quá già rồi. Lôi Mông, đại tỷ của người năm nay bao nhiêu tuổi?” Lời còn chưa dứt, Ca Đồn đã vội vã nhảy sang bên cạnh ẩn nấp, “ầm ầm”, từng đạo kinh khí vô hình xuất hiện ngay vị trí hần vừa đứng, kinh khí như đao đánh nát một thân cây phía sau đó, cành gãy, lá cây vỡ vụn rơi lả tả xuống đầu mọi người.

Dịch Áo vội vàng ngăn cản Lôi Mông sắc mặt xanh mét: “Ca Đồn, người không thể nói ít vài lời sao?”

“Dịch Áo, người không công bình, ngày hôm qua lúc giễu cợt ta tại sao người không đứng ra nói giúp ta?” Ca Đồn trốn ở rất xa, cảnh giác nhìn tới Lôi Mông tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

“Bởi vì khi đó ta cũng muốn giễu cợt người.” Dịch Áo trả lời rất đơn giản, tất cả mọi người đều bật cười, về mặt Ca Đồn thì tái mét, há to miệng định nói gì đó nhưng cũng không nói thành lời.

Một lát sau đám người Dịch Áo tiếp tục lên đường, tùy thời đều phải chú ý đến những âm thanh khả nghi ở chung quanh. Mọi người tất nhiên luôn luôn khẩn trương đề cao cảnh giác, tâm thái dần dần sinh ra biến hóa rất lớn, mặc dù lúc nào cũng đi rất chậm nhưng không biết nguy hiểm sẽ bộc phát vào lúc nào. Đây là cơ hội để bọn họ học cách điều chỉnh tâm tình của mình, thần kinh quá căng thẳng sẽ rất dễ nứt vỡ, chỉ có giữ vững tâm thái bình thản mới có khả năng cho ra lựa chọn chính xác ở trong thời điểm mấu chốt.

Vì thế từ ngoài mặt nhìn vào thì đoàn người Dịch Áo lộ vẻ dễ dàng giống như đi cắm trại ngoài trời chứ không phải đang chạy trốn giữ mạng.

Đến trưa mấy người Dịch Áo đang định tìm một chỗ nghỉ ngơi ăn uống, lúc này bỗng nhiên nhìn xuyên qua rừng cây thấy ở nơi xa xuất hiện một luồng sương mù mờ ảo. Tình huống như thế hiển nhiên có điểm khác thường, trong rừng rậm dĩ nhiên cũng có sương mù, vấn đề ở chỗ hiện tại đang là buổi trưa, chính là thời gian nhiệt độ trong rừng rất cao, còn có ánh nắng mặt trời chiếu xuống, sương mù làm sao tồn tại được dưới ánh nắng mặt trời?

Mọi người phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Lao Lạp, trong rừng rậm Lao Lạp giống như cái la bàn có hiệu suất cực cao, toàn bộ yêu thú trong phương viên vài trăm thước không có một con nào có thể thoát khỏi cảm giác của nàng. Có thể nói đoàn người Dịch Áo rất may mắn, phía trước có Hỏa Hồng Thú mở đường, bên cạnh có Lao Lạp nhắc nhở bọn họ tùy thời vòng qua lãnh địa yêu thú hung dữ, một đường đi tới cơ hồ không có đụng phải bất cứ phiền phức gì quá lớn.

Lao Lạp ngừng thần cảm giác một hồi chợt nhoẻn miệng cười, mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Điều này nói rõ phía trước không có yêu thú, cho dù có thì thực lực cũng không cường đại, nếu không Lao Lạp sẽ không biết phản ứng như thế.

Đi thêm một đoạn đường mọi người bắt đầu tiếp cận vùng sương mù, bày ra ở trước mặt mọi người là một cái ao có diện tích không lớn lắm, ở giữa có một dòng suối phun trong suốt. Màn sương mù chính là do suối nước nóng bốc hơi, mấy chục đầu báo rừng hoặc là lười biếng nằm gục cạnh dòng suối, hoặc là đi tới đi lui, còn có mấy con báo đang tranh đoạt thứ gì đó dưới đất.

Mọi người liếc nhau dò xét, trên mặt mấy nữ tử Tác Phi Á lộ ra nét vui mừng, hiển nhiên đây là một dòng suối nước nóng, đi trong rừng rậm nhiều ngày như vậy chịu khổ thời tiết mùa đông lạnh lẽo, các nàng cũng không sợ. Chỉ có vấn đề vệ sinh đúng là không thể nào nhịn được, có thể nói mơ ước lớn nhất của các nàng bây giờ chính là được tắm rửa trong làn nước ấm kia, dòng ôn tuyền (suối nước nóng) kia vừa vặn thỏa mãn thứ các nàng đang khao khát.

Nhìn đám người ánh mắt Tác Phi Á, Dịch Áo cũng biết trong lòng các nàng đang nghĩ cái gì, điều này cũng không thành vấn đề. Dù sao thực lực báo rừng không tính là mạnh mẽ, mặc dù mạnh hơn sói hoang nguyên một chút, nhưng cũng có giới hạn, hẳn là không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Nhưng ngay khi Dịch Áo vừa định bảo mọi người động thủ, hai tròng mắt hắn bỗng nhiên ngưng tụ lại một điểm, tập trung vào một bãi máu trên mặt đất. Suối nước nóng tự nhiên là nơi các loại dã thú thường xuyên tranh đoạt địa bàn, phát sinh xung đột là chuyện rất bình thường. Nhưng mấu chốt chính là bãi máu kia lại có màu xanh lục, Dịch Áo nghĩ không ra máu của loài động vật nào có màu sắc quỷ dị như thế này.

345. Chương 344: Mưu Lợi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 344: Mưu lợi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vị trí đám người Dịch Áo cách suối nước nóng mấy chục thước, lại là ở trên cao nhìn xuống, cho nên những con báo rừng không có nhận ra những người này tồn tại. Dịch Áo ngoác ngoác Lao Lạp tới gần, sau đó chỉ bãi máu cho Lao Lạp thấy, nhẹ giọng hỏi: “Có nguy hiểm gì không?”

Lao Lạp nhìn kỹ một lát, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc, hiển nhiên nàng cũng chưa từng thấy qua loài động vật này.

Thật ra Dịch Áo không cần thiết cẩn thận như vậy, cho dù là loài động vật gì, bãi máu trên mặt đã nói rõ kết quả của nó. Nhưng không biết tại sao trong lòng Dịch Áo lại có cảm giác bất an nghĩ mãi không thông.

Lúc này Lao Lạp bỗng nhiên che miệng lại, thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô nhìn chằm chằm theo phương hướng suối nước nóng, bộ dạng như không dám tin tưởng điều gì đó.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Lao Lạp, lập tức cả nhóm đều có phản ứng giống y như nhau, tất cả đều giật mình kinh hãi, bởi vì cổ thi thể động vật bị đám báo rừng phanh thây ăn thịt vốn rất khó nhận ra. Nhưng khi tập trung nhìn rõ một hồi, dĩ nhiên đó là một con Đường Lang (ngựa trời) dài chừng một thước, giờ phút này đã bị mấy đầu báo rừng cắn xé thành từng mảnh nhỏ.

Không thể nghi ngờ chút nào, Đường Lang có thể sinh trưởng đến trình độ này nhất định là yêu thú. Nhưng mấy người Dịch Áo nghĩ mãi không ra tại sao nó lại bị đám báo rừng giết chết?

Một tiếng gầm gừ bén nhọn đột nhiên vang lên trong rừng, phảng phất như tiếng sấm nổ giữa trời quang. Sắc mặt Lao Lạp nhất thời đại biến, vừa ra hiệu cho mấy người Dịch Áo không nên vọng động, vừa chú ý nằm sấp xuống mặt đất, mọi người vội vàng làm theo động tác của nàng.

Đám báo rừng ở gần đó bất an đứng thẳng lên, ngẩng đầu về phía thanh âm truyền đến liều mạng gầm thét. Thế nhưng cử động của chúng nó vô tình lại chọc tức đối phương.

Kèm theo một trận thanh âm trầm thấp, còn có tiếng cây cối ngã đổ vang lên ‘răng rắc’, một con Đường Lang cao hai thước, dài chừng bốn thước dài xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Con Đường Lang bay ở trên bầu trời dòng suối nước nóng, đưa mắt nhìn cổ thi thể trên mặt đất nhất thời gầm lên thê lương. Thân hình to lớn đang bay giữa không trung lưu lại một dãy tàn ảnh trực tiếp lao vào đám báo rừng, một trận tàn sát lập tức mở màn, máu tanh văng khắp nơi, không có một con báo rừng nào đủ sức chống đỡ Đường Lang. Hai cái chân trước của nó dài đến gần ba thước phảng phất như hai lưỡi hái sắc bén, mỗi một lần huy động sẽ kéo theo một chùm máu tươi văng tung tóe, báo rừng bị chặt chém không kịp kêu thảm một tiếng đã bị phanh thây nằm trong vũng máu.

Mấy người Dịch Áo trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng kinh khủng đang phát sinh ở xa xa, quá khoa trương đi? Đường Lang lại có thể to lớn như thế, đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua. Nhìn con Đường Lang to lớn chém giết đám báo rừng vô cùng lưu loát y như chém dưa thái rau, trong lòng mọi người không khỏi dâng ra một cỗ hàn khí. Tên gia hỏa khủng bố như vậy, sợ rằng còn khó đối phó hơn con Cự Xà hai đầu nhiều lắm.

Đám báo rừng hiểu rõ vấn đề rất nhanh, bọn chúng tuyệt đối không phải là đối thủ của con Đường Lang này, vì thế chúng nó rất sáng suốt lựa chọn chạy trốn, nhưng cực kỳ xui xẻo chính là vô tình có mấy con báo rừng chạy trốn về phía vị trí đám người Dịch Áo đang ẩn nấp. Đồng thời con Đường Lang đáng sợ kia lại quyết tâm theo sát không nghỉ.

“Các người đừng lên tiếng.” Dịch Áo vừa dứt lời liền lắc mình lao ra ngoài.

Đường Lang to lớn không giống với yêu thú biến dị bình thường, tối lui như điện xẹt, qua lại như gió thoảng, tốc độ nhanh kinh người. Chủng loại yêu thú biến dị này khiến cho người ta cực kỳ đau đầu, một khi sơ sẩy sẽ lập tức tạo thành thương vong không thể vãn hồi.

Trong quá trình Dịch Áo xông về phía trước đã vung tay thả ra mấy đạo Phong Nhận, mục tiêu là những con báo rừng đang chạy trốn, hẳn hy vọng có thể dùng phương thức này đánh lạc hướng Đường Lang to lớn, từ đó bỏ qua qua đợt xung đột không cần thiết.

Tốc độ Dịch Áo chạy nước rút không thua kém con Đường Lang to lớn chút nào, hơn nữa hẳn xuất hiện rất đột ngột làm cho mấy đầu báo rừng không kịp phản ứng, nhanh chóng vị cơn mưa Phong Nhận xuyên thủng thân thể.

Dịch Áo giết xong mấy con báo liền dừng lại, sau đó chợt di chuyển sang hướng khác. Hẳn không muốn để cho con Đường Lang to lớn tiếp cận.

Con Đường Lang to lớn thấy con mồi mình đuổi giết bị nhân loại giết chết, nó chỉ trì hoãn chốc lát, sau đó gầm lên một tiếng rung trời đánh tới Dịch Áo. Hai cái lưỡi hái khổng lồ vươn ra, chém từ trên cao xuống đầu Dịch Áo, lưỡi hái chưa đến nhưng lực lượng cuồng mãnh đã ép Dịch Áo thở không nổi.

Dịch Áo thầm than trong lòng, vội vàng thả ra Phong Ưu Nhã lùi gấp về phía sau.

Đường Lang to lớn đuổi theo rất sát, một cái lưỡi hái vượt lên chém ngang eo Dịch Áo.

Dịch Áo vẫn tiếp tục lui về phía sau, hẳn không muốn tiến hành triển đấu với Đường Lang. Dù sao đối thủ lần này là một loài yêu thú kỳ dị chưa từng biết đến, hẳn phải có một đoạn thời gian để tìm hiểu thói quen và tần suất công kích của chủng loài Đường Lang này. Như vậy mới nắm chắc phần thắng, hơn nữa nơi này quá gần đám người Tác Phi Á, hẳn lo lắng gây họa cho các bằng hữu.

“Ta dẫn con yêu thú này rời đi, các người tiếp tục đi tới trước.” Dịch Áo quát lên: “Ta sẽ đuổi theo các người sau.”

Đường Lang to lớn tự nhiên nghe không hiểu ý Dịch Áo, chỉ ngó chừng Dịch Áo cương quyết không tha.

Thân hình Dịch Áo chợt lóe trong rừng rậm, hẳn luôn luôn giữ vững tư thế đối diện với đối thủ, nhưng lại giống như sau lưng có mắt vậy, lúc nào cũng có thể tránh né cây cối, nham thạch chặn đường, động tác phiêu dật, tự nhiên như mây trôi nước chảy.

Tốc độ của Đường Lang cũng không chậm, hai thanh lưỡi hái đại khai đại hợp (lúc mở lúc khép) phá hủy hết thảy mọi thứ ngăn trở đường đi của nó, bất kể là cổ thụ trăm năm, hay là cây khô trải qua mưa gió bào mòn, bất kể nham thạch cứng rắn đến mức nào, không có một thứ gì có thể chịu đựng nổi lực lượng của nó.

Trong nháy mắt, Dịch Áo đã chạy ra xa mấy dặm, nghĩ là lúc này đám người Tác Phi Á đã đi xa, hẳn đột nhiên dừng lại không lùi nữa. Thân hình đột ngột lao tới Đường Lang nhanh như tia chớp, khi lưỡi hái chém xuống còn cách không đủ ba thước, hẳn lộn hai vòng liên tiếp, vòng thứ nhất dùng để tránh né Đường Lang công kích, vòng thứ hai đã xuất hiện ở bên hông Đường Lang. Sau đó thả ra một đạo Phong Nhận đánh vào bụng nó.

Phong Nhận chợt lóe giữa không trung hóa thành mấy trăm đạo Phong Nhận ập xuống như mưa rơi.

Đường Lang nhanh nhẹn xoay người tránh né rồi vùng hai cái lưỡi hái cực lớn chém về phía Dịch Áo, toàn bộ Diễn Sinh Phong Nhận do Dịch Áo thả ra đều lọt vào khoảng không.

Dịch Áo thất kinh, thân hình nhảy lên lộn xuống như chim yến hòa ca, bất chợt lộn vòng một cái rơi vào sau lưng Đường Lang to lớn, tay phải chém ra một đạo Phong Nhận nổ tung hóa thành vô số hàn quang đánh úp về phía cái cổ trắng kien của con Đường Lang.

Vị trí Dịch Áo công kích là tử huyệt của chủng loài Đường Lang, hơn nữa tốc độ hẳn buông thả Diễn Sinh bí kỹ đã vô cùng thành thạo, cơ hồ không khác gì Phong Nhận bình thường. Theo lý thuyết, con Đường Lang này tuyệt đối không thể tránh né đợt công kích này.

Đúng lúc này, Đường Lang to lớn đột nhiên vỗ mạnh cặp cánh, một mảnh lưu quang như nước chảy hiện ra quanh thân thể nó, hai lưỡi đao chém ra với tốc độ cực nhanh. Toàn bộ Phong Nhận do Dịch Áo lại bị đâm chém nát bấy.

Cũng may là trong nháy mắt nhìn thấy cặp cánh kia rung động, Dịch Áo cảm nhận có điểm không ổn lập tức buông thả Phong Ưu Nhã nhảy lên không trung. Chốc lát sau Đường Lang to lớn liên tục vỗ cánh ngưng tụ thành một vầng sáng bao phủ thân thể nó vào bên trong. Từ đó có thể tưởng tượng được nếu như động tác của Dịch Áo chậm một nhịp, giờ phút này đã bị cắt thành vô số mảnh rời rạc rồi.

Dịch Áo không khỏi nhức đầu, trên thực tế hẳn cũng không trông cậy vào Diễn Sinh bí kỹ giết chết đầu yêu thú biến dị này, hẳn chỉ muốn thử dò xét năng lực phòng ngự của con Đường Lang to lớn nhằm chuẩn bị cho công kích chân chính. Ai ngờ được con Đường Lang kia căn bản không cho hắn có cơ hội dò xét.

Ngay sau đó, con Đường Lang cũng lên không trung đuổi theo Dịch Áo, hai cái lưỡi hái điên cuồng vũ động.

Từ trước tới giờ Dịch Áo chưa từng thấy yêu thú khó dây dưa như thế, nhưng việc đã đến nước này hẳn chỉ có thể đánh cho đến cùng. Tốc độ con Đường Lang chỉ chậm hơn hắn một chút, nhưng lại có ưu thế di

chuyển linh hoạt, hắn không có cách nào thoát khỏi nó truy đuổi, huống chi truy binh ở phía sau đã tới rất gần rồi.

Đối phó yêu thú cường hãn như thế này, hắn chỉ có thể dựa vào bí kỹ sử dụng nguyên lực biến dị mới tạo thành thương tổn. Mặc dù bây giờ thực lực của hắn đã được đề cao hơn trước kia, nhưng hắn nhiều chỉ có thể buông thả sáu, bảy đạo Lôi Quang Phong Nhận mà thôi. Đợi đến lúc lực lượng trong dòng xoáy nguyên lực tiêu hao hết, hắn sẽ thúc thủ vô sách không còn biện pháp ứng phó.

Mặc kệ sự tình diễn ra như thế nào, hắn cũng phải tìm biện pháp đánh trúng một lần mới biết rõ lực phòng ngự của con Đường Lang to lớn kia.

Địch Áo vừa lui về sau vừa tùy ý thả ra một đạo Phong Nhận đánh ngay đầu con Đường Lang.

Một màn khiến cho người ta kinh ngạc xuất hiện, con Đường Lang to lớn không tránh không né, cứ tiếp tục vùng lười hái truy sát Địch Áo không tha.

346. Chương 345: Truy Đuổi.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 345: Truy đuổi.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phong Nhận chém vào đầu con Đường Lang chợt hóa thành từng điểm lưu quang tiêu tán vào không gian, còn cái đầu của con Đường Lang vẫn hoàn hảo không tổn hao chút gì.

Địch Áo đầu tiên là kinh ngạc một lát, sau đó bình tĩnh đại ngộ. Hắn từ chưa từng thấy loài Đường Lang này, mà con Đường Lang to lớn cũng chưa từng thấy qua nhân loại, cho nên hắn thử dò xét lực phòng ngự của đối phương, đồng thời đối phương cũng đang suy đoán lực công kích của hắn.

Mới vừa rồi con Đường Lang to lớn dùng vỏ cánh đánh nát cơn mưa Phong Nhận nên nghĩ là công kích trình độ này không thể nào xúc phạm tới nó, vì thế những lần sau nó lười tránh né.

Đây có tính là một loại yêu thú biến dị có trí tuệ cao đẳng không?

Địch Áo tiếp tục lui về sau, con Đường Lang to lớn tạo ra cho hắn cảm giác rất quý dị, cho tới giờ hắn vẫn giữ vững công kích mang tính dò xét.

Đường Lang to lớn càng đuổi càng điên cuồng, hai cái lớn lười hái huy vũ trên dưới trái phải, chỉ cần động tác Địch Áo hơi chậm lại sẽ lập tức được dựng bia liệt sĩ ngay.

Địch Áo đột nhiên nghiêng người chuyển hướng trượt đến bên hông Đường Lang to lớn, hất tay buông thả một đạo Phong Nhận, mục tiêu của hắn vẫn là cái bụng của con Đường Lang. Bởi vì nơi đó là bộ phận yếu ớt nhất của Đường Lang, ngoại trừ chỗ này ra, hắn không tìm được nhược điểm nào khác.

Đúng lúc này, ở nơi xa có một mảnh cái hồ nước đen sì sì làm cho Địch Áo chú ý, ở phía trên còn trôi nổi lơ lửng một vài bộ xương cốt động vật.

Chắc chắn không phải là hồ nước bình thường, thấy mấy bộ xương cốt trôi lên mặt hồ. Địch Áo hiểu đó là hồ nhựa cây thiên nhiên được hình thành các lớp thực vật và thi thể thối rửa. Hễ bị rơi vào trong đó sẽ rất khó dây thoát, những bộ động vật nằm chung quanh đại khái bị chìm chết như thế.

Địch Áo mừng rỡ trong lòng, lập tức thay đổi phương hướng phóng tới chỗ cái hồ đó. Con Đường Lang kia vẫn liều mạng bám sát Địch Áo không tha.

Địch Áo vận chuyển nguyên lực lên tới cực hạn, sau khi chạy được một quãng liền dậm chân thật mạnh nhảy tới chỗ cái hồ kia. Con Đường Lang cũng đánh tới, cặp cánh triển khai lao thẳng về phía đối phương.

Khi Dịch Áo hạ xuống một góc phía sau cái hồ đen kia, con Đường Lang to lớn cũng bay tới phụ cận tấn công Dịch Áo dồn dập, chẳng lẽ con Đường Lang thông minh như vậy? Biết cái hồ này uy hiếp đến nó? Không thể nào, con Đường Lang tựa như cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi, tiếp tục vùng vẫy hái đánh tới Dịch Áo.

Dịch Áo lập tức buông thả Phong Ưu Nhã bay vòng sang mặt bên. Hẳn không có biện pháp nào khác, phải lợi dụng nhân tố địa hình thiên nhiên may ra có cơ hội thay đổi tình hình. Nếu không rất khó lòng giết chết con Đường Lang kinh khủng này, đây đúng là một trận khổ đấu cực kỳ nguy hiểm.

Lần này Dịch Áo không có bay qua từ trên không, mà nhảy vào một khối nham thạch ở giữa hồ.

Con Đường Lang không có bay, huy động mấy cái chân chạy tới Dịch Áo nhanh như gió. Dịch Áo thấy vậy cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi con Đường Lang vọt vào trong hồ rõ ràng bị giảm tốc độ lại rất chậm, nhất là mấy cái chân dài bị hãm sâu xuống lòng hồ, cái bụng cũng bị nước hồ sền sệt bám dính chặt chẽ, rốt cuộc đứng lại một chỗ.

Đường Lang nhận thấy không ổn liền quay đầu đánh giá bốn phía, sau đó xoay thân thể vòng vòng tìm cách thoát ra. Dịch Áo tự nhiên không khoan tay đứng nhìn, giơ tay bắn ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận.

Phong Nhận đánh trúng nước hồ trước mặt con Đường Lang phát ra một tiếng nổ âm vang, nước hồ đen thui chọt dâng lên phủ khắp toàn thân con Đường Lang.

Đường Lang rít lên thảm thiết, dùng hai cái lưỡi hái múa may ở trước mặt, hình như hai con mắt của nó đã bị nước hồ bám vào.

Dịch Áo nhảy qua một bên rơi vào chỗ an toàn, quay người bắn ra thêm một đạo Lôi Quang Phong Nhận.

Phong Nhận từ mặt bên đánh trúng vào hông con Đường Lang, ngay khi Phong Nhận nổ tung bên người con Đường Lang xuất hiện một miệng vết thương to bằng thùng nước chảy ra chất lỏng xanh lục.

Con Đường Lang vốn không thấy gì hết, đột nhiên bị công kích không trụ vững thân thể được nữa nghiêng sang một bên chìm vào trong hồ.

Dịch Áo lại bắn ra hai đạo Phong Nhận, tất cả mục tiêu đều là khớp xương trên người con Đường Lang. Ở trong quá trình chiến đấu lúc này, hẳn không có cách nào tấn công chính xác, nhưng giờ phút này con Đường Lang đã biến thành một cái bia sống, hệ số khó khăn đã giảm đi rất nhiều.

“Ầm ầm !”

Khớp xương trên người con Đường Lang bị đánh thay hình đổi dạng, mặc dù không bị đứt rời nhưng rõ ràng đã không còn tác dụng chống đỡ thân thể nữa.

Nước hồ đen có đặc tính bám dính rất mạnh, té xuống thì dễ dàng nhưng lại cực khó đứng lên. Huống chi các khớp xương trên người đã bị trọng thương, không thể tiếp tục giữ vững thăng bằng, nó lại không nhìn thấy gì hết, chỉ chập vọt né tránh lung tung, nhưng nó càng giãy dụa sẽ bị chìm xuống càng sâu. Qua chốc lát sau, con Đường Lang to lớn đã biến mất dưới mặt hồ, chỉ còn lại có hai cái lưỡi hái trắng kiệu lộ ra bên ngoài, ngay cả miệng cũng bị nước hồ lấp đầy, căn bản không thể kêu lên một tiếng.

Dịch Áo cười ha hả phủi tay, yêu thú biến dị tóm lại vẫn là dã thú, nếu như đổi thành một gã võ sĩ, hẳn không thể nào kết thúc chiến đấu dễ dàng như thế. Giờ phút này trong lòng hẳn có cảm giác rất thỏa mãn.

Ngẩng đầu phân biệt phương hướng rõ ràng, Dịch Áo chạy vào trong rừng rậm, thân hình di chuyển nhanh chóng, chớp lóe mấy cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

“Dịch Áo không có việc gì chứ?” Tác Phỉ Á lo lắng nhìn lại phía sau, đã qua nửa giờ mà Dịch Áo vẫn không có xuất hiện.

“Yên tâm đi, người có thấy người nào chạy trốn nhanh hơn Dịch Áo không? Không có việc gì đâu.” Ca Đồn miễn cưỡng cười cười, trong lòng thì lại rất buồn bực. Theo lý thuyết thứ gì hình thể càng lớn hẳn là càng cồng kềnh khó di chuyển mới đúng. Nhưng cái con Đường Lang kia đã vi phạm quy luật này, chẳng những động tác nhanh nhẹn, tốc độ cũng mau tới cực điểm. Không phải là Ca Đồn không có lòng tin đối với Dịch

Áo, mà là vì cảnh tượng con Đường Lang kia tru diệt đám báo rừng quá rung động, khiến cho hắn không nhìn được phải lo lắng dùm cho Dịch Áo.

Lôi Mông bỗng nhiên ngừng lại, thở dài một hơi rồi nói: “Các người đi trước, ta quay lại tìm Dịch Áo.”

“Người nổi cơn thần kinh gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ nhìn chăm chăm Lôi Mông: “Lỡ may đầu Đường Lang kia đuổi theo, người có thể chạy trốn được không?”

“Chạy không thoát thì thế nào? Chung quy vẫn tốt hơn để một mình Dịch Áo gánh chịu.” Lôi Mông nói: “Dù sao lão tử không muốn chạy nữa rồi, nhìn thấy Ma Phi chạy, đến Hắc Sơn công quốc vẫn chạy, hiện tại ngay cả một con bộ ngựa cũng dám khi dễ lão tử. Ta mặc kệ các người, ta chạy đủ rồi.”

“Người là lão tử của ai?” Y Toa Bối Nhĩ cũng tức giận.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng cãi.” Ca Đốn vội vàng khuyên giải hai người, thở dài nhìn sang Lôi Mông: “Người cũng bớt tranh cãi một tí đi, người cho rằng trong lòng ta tốt hơn sao?”

Ca Đốn có thể hiểu được tâm tình Lôi Mông, sợ dĩ hai người ngày đêm khổ luyện có nguyên nhân rất lớn là không muốn mỗi khi phát sinh chiến đấu lại để cho người khác ngăn chặn trước mặt bọn họ. Cho dù người này là ai vẫn lưu lại trong lòng bọn họ vết mờ rất khó phai nhạt. Rốt cuộc bọn họ lên cấp Cực Hạn võ sĩ cho là có thể sánh vai chiến đấu cùng Dịch Áo, nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện kết quả vẫn y như cũ. Người xông đi lên người vẫn là Dịch Áo, còn bọn họ vẫn phải vội vã rời khỏi chiến trường để tránh liên lụy Dịch Áo. Lý trí nói cho bọn họ biết đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng khi Ca Đốn tự vẫn lương tâm luôn cảm thấy không an ổn.

Đây không phải thuộc về cái loại tranh cường háo thắng, mà là điểm mấu chốt làm người của bọn họ. Nếu như bọn họ nguyện ý núp ở phía sau người khác an an ổn ổn sống qua ngày thì cục diện hiện tại không thể nào phát sinh, trong bọn họ có người nào hậu đãi không lớn mạnh chứ? Bằng hữu là để dựa vào lẫn nhau, cùng chung đối địch, không thể nào chỉ từ một phương chiếu cố, loại tình cảm sinh ra từ một phía không bao giờ lâu dài được.

“Dù sao ta không đi là không đi.” Lôi Mông bướng bỉnh nói: “Dịch Áo không trở lại, ta sẽ chờ ở chỗ này.”

Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ chợt lóe sáng, tựa hồ hiểu rõ ý nghĩ Lôi Mông, chậm rãi bước sang một bên yên lặng chờ đợi.

Dịch Áo từ xa nhìn thấy đám người Tác Phi Á đứng ở một chỗ nhất thời sợ hết hồn, còn tưởng rằng các nàng đang bị cái gì đó vây khốn. Hắn vội vàng trước ẩn thân vào sau rừng cây, nhưng cẩn thận quan sát hồi lâu lại không phát hiện ra chuyện gì bất thường liền nghi ngờ hiện hình đi thẳng tới chỗ bọn họ.

“Dịch Áo !” Tác Phi Á vui mừng hô lên.

“Tại sao các người không đi? Lo lắng ta không đuổi kịp các người?”

Tác Phi Á cười cười: “Lôi Mông đòi ở lại chờ người.” Rồi nàng không tiếp tục nói nữa.

Dịch Áo suy tư một lát liền đoán ra Lôi Mông tại sao làm như vậy, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Lôi Mông: “Đi, chuyện này có gì mà áy náy, ai bảo ta chạy nhanh nhất nhóm chứ. Nếu như đổi lại là Hỏa Hồng Thụ, còn không phải cần người và Ca Đốn chống đỡ hay sao?”

“Bỏ rơi đầu Đường Lang rồi?” Tác Phi Á hỏi.

“Làm sao được.” Dịch Áo cười khỏ nói: “Các người đã nhìn thấy tốc độ của nó kia mà, chỉ chậm hơn ta một chút thôi.”

A? Tất cả mọi người đều sợ hãi vội vàng nhìn lại sau lưng Dịch Áo. Lúc này mới nghe Dịch Áo bổ sung một câu: “Nhưng nó chết đuối rồi, ha ha!”

Mọi người không hẹn mà cùng đảo cặp mắt trắng dã, trò này hình như không buồn cười tí nào.

347. Chương 346: Đàm Phán. (1 2)

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 346: Đàm phán. (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trải qua buổi nhạc đệm nho nhỏ này, mọi người lại bắt đầu đi về phía trước, tiếc nuối duy nhất chính là mơ ước được tắm suối nước nóng tan vỡ. Chỉ có điều bọn họ cũng không có biện pháp nào khác, các nữ hài tử Tác Phi Á vẫn phải tiếp tục chịu đựng, so sánh với tính mạng, dơ bẩn tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhóm Dịch Áo có Hỏa Hồng Thú mở đường nhưng tốc độ tiến lên vẫn không tính là nhanh. Chủ yếu là do thể lực Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ theo không nổi, mặt đất dưới chân rải đầy lá rụng, dẫm lên mềm nhũn đi đường rất khó khăn, lại mau mệt mỏi. Những người khác thì dễ dàng hơn nhiều, sau khi lên cấp Cực Hạn võ sĩ không chỉ có thể điều động nguyên lực nhiều hơn, mà tổ chức thân thể cũng được đề cao rất lớn.

Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ cũng rõ ràng bản thân mình liên lụy tốc độ của mọi người. Mặc dù những người khác không nói gì nhưng hai người đều âm thầm tự trách, ngoài mặt cười cười nói nói kì thực vẫn cắn răng kiên trì. Nếu không phải mỗi một tới cực điểm tuyệt đối không chủ động yêu cầu dừng lại nghỉ ngơi.

Phía sau mấy người Dịch Áo vài chục dặm, đoàn người tên mập di chuyển khó khăn. Nếu có một bản đồ chi tiết là có thể phát hiện khoảng cách song phương đang từ từ rút ngắn, theo như đà này sớm muộn gì bọn họ cũng đuổi kịp Dịch Áo.

Mới vừa tiến nhập rừng rậm, bên phía tên mập có hai mươi mấy người, bây giờ chỉ còn lại có sáu, những người khác đều là Quang Mang võ sĩ. Tên mập định để cho bọn họ đi theo phía sau, hẳn sẽ mang theo mấy gã Cực Hạn võ sĩ dẫn đầu đuổi theo.

“Đại nhân, chúng ta đã cách đối phương không xa lắm.” Một gã võ sĩ cẩn thận ngo sang mấy cành cây đứt gãy, hồi báo với tên mập.

Sắc mặt tên mập âm trầm gập đầu, giờ phút này hình tượng của bọn họ không khá hơn Dịch Áo chút nào cả. Mọi người mặt xám mày tàn, y phục bị thủng rách tùm lum, tên mập luôn luôn sống an nhàn sung sướng đã bao giờ đau khổ như thế, trong lòng đã sớm oán hận đám người Dịch Áo tới cực điểm.

Thực lực nhóm tên mập cường đại hơn đám người Dịch Áo nhiều, một vị Võ Tôn cộng thêm năm Cực Hạn võ sĩ hoàn toàn có thể hủy diệt một tòa thành cỡ nhỏ, dùng đội hình như vậy đối phó những người tuổi trẻ có vẻ hơi lãng phí. Chẳng qua là Hắc Sơn Đại công xưa nay làm việc luôn luôn cẩn thận, phái ra đội hình như vậy là vì bảo đảm không có chuyện bất ngờ phát sinh.

“Chuyện nhỏ này ta nghĩ ngươi có thể làm tốt, nếu không bắt được thì ngươi không cần thiết quay trở về.” Lúc Hắc Sơn Đại công cười cười nói ra câu này, tên mập lại có thể nhận ra cảm giác lạnh lẽo ập vào mặt, hẳn đám không trở lại sao? Hẳn biết rất rõ thủ đoạn của Hắc Sơn Đại công, tử vong đơn thuần chưa phải là kết quả bi thảm nhất.

Vì thế mặc dù Lan Tạp không thêm giảng đạo lý thối lui ra khỏi cuộc đuổi bắt này, nhưng tên mập chỉ có thể kiên trì tiếp tục đuổi theo, hi vọng đến lúc đó cái tên Ca Đốn thiếu gia kia biết điều phối hợp một chút. Nếu không hẳn rất khó lòng lựa chọn, cho dù là Hắc Sơn Đại công hay Thiên Không thành, hẳn không thể đắc tội được bên nào được. Dĩ nhiên nếu như nhất định phải chọn một trong hai, hẳn tình nguyện đắc tội Thiên Không thành, ít nhất còn được chết tốt một chút, không cần phải thừa nhận quá nhiều thống khổ.

Qua không bao lâu, đoàn người tên mập nhìn thấy màn sương mù trong rừng, mấy người lập tức giảm tốc độ lại. Trong rừng rậm có đầy đủ những thứ kỳ quái, bọn họ còn không có tự cao tự đại đến mức nghĩ là mình có thể hoành hành ở trong khu rừng này. Mặc dù dọc theo con đường này bọn họ men theo dấu chân đám người Dịch Áo đi tới, chưa bao giờ gặp phải con yêu thú nào. Nhưng không ai dám xác định, đám người Dịch Áo có thể đánh bậy đánh bạ tiến vào lãnh địa của con yêu thú khủng bố nào hay không.

Mùi máu tanh từ trong rừng nhẹ nhàng bay tới, tên mập cẩn thận hít hà mấy hơi, sắc mặt chợt xám lại phát tay áo ra hiệu. Phía sau có một người võ sĩ mặc giáp nhẹ xông ào vào trong rừng, nhìn tốc độ của hắn hiển nhiên là Phong hệ võ sĩ, chính là người chuyên dò đường cho bọn họ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi tên mập đã bắt đầu không nhin được nữa, gã Phong hệ võ sĩ rút cuộc chạy trở lại, thần sắc trên mặt có vẻ cổ quái tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó mà hắn nghĩ không ra.

“Người làm cái vẽ mặt gì đó?” Tên mập kinh ngạc hỏi.

“Đại nhân, ngài đi xem là biết.” Gã Phong hệ võ sĩ lắc đầu, hắn thật sự không biết nên miêu tả như thế nào.

Tên mập nghi ngờ nhìn gã thủ hạ của mình, nhắc chân đi tới chỗ có sương mù tràn ngập.

Chỉ chốc lát sau, tên mập đứng ở bên cạnh suối nước nóng nhìn xuống thi thể báo rừng nằm đầy đất, khuôn mặt hắn biểu diễn cực kỳ đặc sắc. Báo rừng là loài mãnh thú thực lực cũng không tính là đáng sợ, chính hắn có thể dễ dàng đối phó vài chục con báo, nhưng vấn đề là hắn không làm gọn gàng như vậy được. Đám báo rừng ngã lăn trên mặt đất đều bị một kích mất mạng, miệng vết thương trơn nhẵn như gương. Tên mập không thể nào nghĩ ra phải dùng loại vũ khí gì mới có khả năng tạo ra kết quả như thế.

“Đại nhân, bên kia còn có mấy cỗ thi thể, hắn là bị Phong Nhận giết chết.” Một gã võ sĩ khác chạy tới hỏi báo.

Tên mập đang căng thẳng nghe thể liên hòa hoãn lại một chút, nếu như tất cả báo rừng đều bị cùng một loại phương thức giết chết, như vậy hắn sẽ phải suy nghĩ có phải mình đã đuổi theo phương hướng sai lầm hay không? Điều này hiển nhiên không thể nào là do mấy Cực Hạn võ sĩ có thể làm được.

“Diễn Sinh bí kỹ, không sai, chính là những người này.” Tên mập gật đầu, quét mắt nhìn bốn phía, đập vào mắt là hàng loạt cây cối gãy đổ ngổn ngang. Hiển nhiên nơi này từng phát sinh một trận chiến đấu kịch liệt, một cảnh tượng nhìn thấy càng thêm giật mình chính là hắn thấy mấy đồng nham thạch bị cắt ngang, vết cắt cũng trơn nhẵn y như thi thể báo rừng vậy. Tên mập chợt rùn mình một cái, nếu đối lại là bản thân chỉ sợ cũng không ngăn cản được một kích bén nhọn như vậy?

Những người khác đứng ở sau im lặng chờ đợi tên mập, từ vẻ mặt là có thể nhận ra trong lòng bọn họ đều có nghi vấn giống nhau.

“Khẩn trương như vậy làm gì?” Tên mập bỗng nhiên cười cười nói: “Tìm chung quanh xem có thi thể của bọn họ hay không, tìm được dĩ nhiên là tốt, cho dù tìm không được chúng ta cũng không cần phải lo lắng. Ngay cả mấy Cực Hạn võ sĩ cũng không đối phó được thì có gì phải sợ?”

Mấy võ sĩ liếc nhìn nhau rồi phân ra bốn phía tìm kiếm, chỉ có điều bọn họ cẩn thận duy trì khoảng cách gần nhau, lời tên mập nói không thể hoàn toàn trừ bỏ bản khoán của bọn họ. Lão nhân gia thì nhàn tản đứng chơi khoan khoái, mở miệng nói thứ gì cũng dễ dàng. Thật sự phát sinh chuyện gì chỉ sợ nhà người chạy còn nhanh hơn mới đúng?

“Không có !”

“Tìm không thấy!”

Các võ sĩ lục tục trở lại hỏi báo, một gã võ sĩ trong đó đi ngang qua cái hồ đen thui kia, nhưng giờ phút này thân thể Đường Lang đã bị chìm lỉm xuống dưới, chỉ còn lại có nửa cái chân trước dựng đứng ở trên mặt hồ. Gã võ sĩ không thể nào ngờ được chỉ vài giờ trước cái hồ này đã mai táng một con yêu thú hung mãnh tuyệt luân.

“Các người không cảm thấy kỳ quái sao?” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên nói: “Rút cuộc là lực lượng của thứ gì mới có thể làm cho Đường Lang nho nhỏ biến thành khổng lồ như vậy?”

Tác Phỉ Á đi chậm lại, nói: “Ý người là...”

“Tinh thần kết tinh?” Ca Đôn lộ ra thần sắc kinh hãi, lúc trước bọn họ chỉ chú ý tới con Đường Lang to lớn kia rất đáng sợ, nhưng không có suy nghĩ đến phương diện khác. Bây giờ được Y Toa Bối Nhĩ nhắc nhở, chỉ nghĩ thoáng qua liền kịp thời phản ứng.

Sau thời kỳ Đại Tai Biến, rất nhiều loài dã thú xảy ra biến dị, nhưng trình độ biến dị không hề giống nhau. Lấy con chuột làm thí dụ, có con thì biến lớn bằng cái chậu rửa mặt, có con thì to lớn hơn cả voi. Đây là vì chúng nó hấp thu nguyên lực nhiều ít dẫn đến chênh lệch.

Có thể làm cho một con Đường Lang nhỏ nhỏ biến thành quái vật khổng lồ như thế, tuyệt đối không phải là lực lượng của mảnh vỡ tinh thần.

Chỉ có tinh thần kết tinh mới có thể làm cho Đường Lang phát sinh biến hóa cực lớn như thế, thế nhưng tinh thần kết tinh thuộc về trần bảo chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bởi vì tinh thần kết tinh không thể tạo thành khu vực mở, nó chỉ nằm hỗn tạp ở trong đồng mảnh vỡ tinh thần, rất khó bị phát hiện.

Mọi người đều dừng lại bốn mắt nhìn nhau, nên tiếp tục đi tới hay là tìm kiếm chung quanh hy vọng Đường Lang lưu lại dấu vết?

“Vì sao dừng lại rồi?” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Đi, cho dù nơi này có cái gì, ít nhất chúng ta phải bảo vệ tốt bản thân trước đã.”

Mọi người nghe thế mới tiếp tục đi tới, chốc lát sau Ca Đồn do dự nói: “Nơi này chính là lãnh địa Hắc Sơn Đại công, nếu quả thật có tinh thần kết tinh bọn họ hẳn là phát hiện từ sớm.”

“Ngu ngốc không có đầu óc, đã quên khu vực quảng mở chúng ta tìm được rồi sao?” Lôi Mông nói: “Khắc Lý Tư bình nguyên bị các mạo hiểm giả lục lọi qua bao nhiêu lần? Thế mà vẫn cứ bỏ sót, không phải là chúng ta tìm được mảnh vỡ tinh thần cực phẩm hay sao?”

“Người mới không có đầu óc.” Ca Đồn cả giận nói: “Chúng ta thấy dấu Đường Lang là có thể nghĩ đến vùng phụ cận có thể có tinh thần kết tinh, chẳng lẽ người khác phát hiện không nghĩ tới điều này?”

“Đúng rồi, Dịch Áo, vậy thì thể con Đường Lang kia ở đâu?” Nghe thấy Ca Đồn nói như thế, Lôi Mông đột nhiên nghĩ tới điều gì: “Những gã võ sĩ của Hắc Sơn Đại công có thể phát hiện không?”

“Coi như là phát hiện, bọn họ cũng không thể nhận ra được.” Dịch Áo chậm rãi nói, khi hẩn rời khỏi cái hồ nước đen kìa thì con Đường Lang đã bị nước hồ bao phủ, hơn nữa người cũng chìm vào trong ao. Nhóm võ sĩ Hắc Sơn Đại công không thể nào nhận ra đó là loài động vật nào được.

“Ca Đồn, trước kia người từng nghe nói qua trong rừng rậm Hắc Sơn công quốc có loại Đường Lang này không?” Y Toa Bối Nhĩ vừa đi vừa nói.

Ca Đồn ngẩn ra hồi lâu, trả lời: “Hình như là chưa nghe nói qua.”

“Cũng có thể là con Đường Lang này mới vừa hoàn thành biến dị.” Y Toa Bối Nhĩ suy nghĩ một lát, nói một câu khiến những người khác mặt mày như đưa đám: “Còn có thể nó đã hấp thu sạch lực lượng tinh thần kết tinh.”

“Ta cảm giác con Đường Lang kia không phải thường xuyên hoạt động ở chỗ này.” Lôi Mông đột nhiên nói.

“Dù sao nó cũng xuất hiện ở đây, chúng ta có thể nhớ phương vị đại khái, chờ sau này quay lại thử vận khí xem sao.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Người còn muốn quay lại?” Lôi Mông kinh ngạc hỏi.

“Tại sao lại không?” Y Toa Bối Nhĩ khó hiểu hỏi ngược lại.

Lôi Mông nhún vai không nói gì, ở trong tưởng tượng của hắn đoạn lữ trình này nhất định trở thành cơn ác mộng của các nữ tử. Đặc biệt là Y Toa Bối Nhĩ trước giờ toàn sống trong nhà, hưởng thụ cuộc sống thoải mái, bây giờ nàng có thể cần rằng kiên trì là vì không muốn liên lụy mọi người mà thôi. Đến khi trở lại Thánh Đế Tư thành, Y Toa Bối Nhĩ nhất định sẽ buông tha những mơ ước không thực tế, hưởng thụ cuộc sống an phận thủ thường.

Bây giờ nhìn lại hình như hắn hơi khinh thường Y Toa Bối Nhĩ thì phải?

Mọi người vừa tán gẫu vừa lên đường, đảo mắt đã đến lúc hoàng hôn. Mặc dù lúc này mặt trời còn treo ở giữa đường chân trời chưa có hoàn toàn lặn xuống, nhưng không gian bên trong rừng rậm đã tối mịt mù.

Tuyết Nỵ ngừng đầu nhìn lên bầu trời bao la, nhẹ giọng nói: “Tuyết sắp rơi.”

“Tuyệt rơi?” Dịch Áo nhìn theo tầm mắt Tuyết Ny: “Người có thể bảo đảm không?”

“Thủy hệ võ sĩ chúng ta rất nhạy cảm với khí trời biến hóa.” Tác Phỉ Á cười nói: “Tuyết Ny nói tuyết sắp rơi, vậy thì nhất định chút nữa sẽ rơi.”

“Chúng ta nắm chắc thời gian lên đường.” Dịch Áo nói: “Tuyết Ny, trận tuyết này sẽ kéo dài bao lâu?”

“Không rõ ràng lắm.” Tuyết Ny lắc đầu đáp.

Dịch Áo vừa định nói gì chợt thấy Lao Lạp đi tới, ngừng thần nhìn ra phía sau. Trong tình hình bình thường, trên mặt Lao Lạp luôn luôn nở nụ cười ngây ngô, rất ít khi thấy nàng có bộ dạng nghiêm trang như thế này.

“Lao Lạp, tại sao?” Dịch Áo hỏi.

“Phía sau... người...” Lao Lạp cố hết sức nói.

Dịch Áo nhíu mày, cước bộ từ từ chậm lại, cười khổ nói: “Đúng là đau đầu mà, có cần đuổi sát như vậy không chứ, bọn họ thật sự là chiến sĩ không sợ khổ, không sợ mệt mỏi nha!”

“Dịch Áo, người còn đứng đó làm gì? Đi mau.” Y Toa Bối Nhĩ nói. Mặc dù ngoài mặt Y Toa Bối Nhĩ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng luôn một mực tự trách, nàng biết là bởi vì mình làm chậm tốc độ mọi người lại.

“Chúng ta đi không xong.” Ca Đốn nhẹ giọng nói, hần và Lôi Mông đã trải qua không ít hoạt động nguy hiểm, kinh nghiệm phong phú hơn Toa Bối Nhĩ rất nhiều. Sau khi Lao Lạp phát ra cảnh báo, hần cũng đồng thời có phán đoán của riêng mình.

“Đúng vậy.” Lôi Mông chậm rãi gật đầu: “Chúng ta phải tìm kiếm đường nhỏ để đi, đám người kia chỉ cần dựa theo dấu vết chúng ta lưu lại đuổi theo là được. Cứ tiếp tục như vậy không thể nào tránh thoát được, có lẽ qua một lát nữa bọn họ sẽ có thể đuổi kịp chúng ta.”

“Dịch Áo, chàng cẩn thận đó.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói.

Lần này không giống với đối kháng Đường Lang vào buổi trưa. Nếu đột ngột phát sinh chiến đấu, võ sĩ các hệ sẽ có nhiệm vụ riêng, Lôi Mông xông đi lên ngăn trở Đường Lang, Ca Đốn chủ công, Tuyết Ny và Dịch Áo hiệp đồng tác chiến ở hai bên, nhưng một mình Dịch Áo lại đảm nhiệm tất cả làm cho đám người Lôi Mông rất khó chịu và tự trách bản thân.

Bây giờ truy binh gần tới, Dịch Áo thân là Phong hệ võ sĩ nên lưu lại cảnh hậu, tận lực hạn chế địch nhân hành động, cho nên vẻ mặt của mọi người coi như là bình tĩnh, bởi vì nếu đổi thành người khác chắc chắn sẽ có đi mà không có về.

“Yên tâm, ta không sao.” Dịch Áo cười ha hả nói: “Rất khó lưu ta lại mà, trừ phi bọn họ có Phong hệ Võ Tôn, nhưng...”

“Nhưng nếu bọn họ có Phong hệ Võ Tôn thì đã sớm đuổi tới rồi.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Không sai.” Dịch Áo nói: “Các người đi nhanh, không nên lãng phí thời gian, nhất định phải kiên trì đến lúc tuyết rơi, hi vọng trận bão tuyết này có thể che giấu dấu vết chúng ta lưu lại.”

“Vậy người có thể tìm thấy chúng ta không?” Lôi Mông hỏi.

“Buổi tối có thể phí chút khí lực, nhưng đến sáng ngày mai ta nhất định sẽ đuổi theo các người.” Dịch Áo nói.

“Chúng ta đi.” Lôi Mông buồn bực nói.

Mắt thấy thân ảnh mọi người biến mất ở trong bóng tối, Dịch Áo từ từ bay lên một nhánh cây, chậm rãi ngồi xuống, hai chân đong đưa qua lại, bộ dáng tựa hồ rất nhàn rỗi.

Trên thực tế Dịch Áo cũng không lo lắng cho mình, lấy lực lượng bây giờ của hần ở trong hàng võ sĩ cấp thấp chỉ sợ mỗi Phong hệ Võ Tôn. Những Võ Tôn hệ khác không thể đả thương hần, đánh không lại cũng có thể trốn.

Qua chừng nửa canh giờ, một đám võ sĩ cầm cây đuốc nhanh chóng đến gần, mặc dù hấn không ngại bại lộ vị trí của mình, vẫn nhàn nhã ngồi trên cành cây như cũ. Nhưng khí tức của hấn đã sớm hòa nhập với làn gió ở trong rừng rậm, rất khó bị người khác phát hiện.

Hai trăm thước, một trăm thước, những gã võ sĩ kia cách Dịch Áo một đoạn không đủ mười thước, qua nữa chốc lát bọn họ sẽ đi xuyên qua dưới chân Dịch Áo.

Lúc này Dịch Áo không thể không nói: “Các vị, các người không mệt hả?”

Những người đó đều là võ sĩ tinh nhuệ dưới trướng Hắc Sơn Đại công, kỷ luật nghiêm minh, phối hợp ăn ý, chỉ xem bọn hấn đuổi theo đám người Dịch Áo, dọc đường đi cơ hồ chưa từng nghỉ ngơi lần nào. Nhưng mỗi người vẫn duy trì trạng thái tràn đầy tinh lực, lại càng sẽ không nói một câu oán hận, nhiều nhất trên đường đi chỉ nhẹ giọng đàm tiếu với đồng bạn mấy câu.

Thanh âm Dịch Áo phát ra quá mức đột ngột làm cho đám võ sĩ vô cùng kinh ngạc, sau đó lập tức bày ra tư thế chiến đấu. Hai tên Địa hệ võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ chạy lên hàng đầu, Hỏa hệ võ sĩ ở giữa tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, còn có hai tên Phong hệ võ sĩ lập tức ẩn vào trong rừng rậm nhanh chóng biến mất.

Đợi đến lúc bọn họ thấy rõ chỉ có một mình Dịch Áo mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thần sắc lộ vẻ thẹn quá thành giận, bởi vì bọn họ phản ứng quá lớn.

“Hai người các người, bắt tên kia cho ta.” Tên mập lớn tiếng quát.

Tên mập vừa nói xong liền có hai bóng đen từ trong rừng rậm lao ra, lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận Dịch Áo. Thân hình bọn họ còn đang ở giữa không trung chợt vung tay liên tiếp thả ra mười mấy đạo Phong Nhận vọt tới Dịch Áo.

Dịch Áo trải qua Ngõa Tây Lý đặc huấn nên nhãn lực tốt hơn trước kia rất nhiều. Phong Nhận còn đang bay tới nhưng hấn đã đoán được vị trí chúng nó đánh vào, không có một đạo Phong Nhận nào đánh trúng bản thân, nhìn bộ dáng hấn là đối phương muốn chặt đứt đường lui của mình, chẳng lẽ muốn bắt sống? Dịch Áo vốn định phát động phản kích, giờ phút này lại thay đổi ý niệm trong đầu, vẫn cười ha hả ngồi tại chỗ.

Thấy Dịch Áo ngồi im không nhúc nhích, hai tên Phong hệ võ sĩ hơi kinh ngạc, nhưng chuyện này không ảnh hưởng tốc độ của bọn họ. Trong nháy mắt bọn họ đã nhảy lên cành cây gần đó nhìn chằm chằm vào Dịch Áo.

“Đừng hiểu lầm, ta tới đàm phán với các người.” Dịch Áo nói.

Hai tên Phong hệ võ sĩ cười lạnh trong lòng, nhưng cũng hiểu Dịch Áo không có ý định chạy trốn. Một gã võ sĩ nhảy tới nắm lấy cổ Dịch Áo, quát lớn: “Đứng lên cho ta.”

Dịch Áo vẫn không nhúc nhích, bị gã võ sĩ xách lên y như gà con.

Gã Phong hệ võ sĩ khác lập tức tiếp cận, hai người chia ra giữ lấy tay trái tay phải của Dịch Áo rồi vặn ngược ra sau. Đúng lúc này, bọn họ nhận ra từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói, y như bị hàng ngàn cây kim đâm vào vậy. Chốc lát sau, bọn họ thấy được thanh mang chói mắt hiện ra trước mặt.

Hai đạo Lôi Quang Phong Nhận nổ tung trong lòng bàn tay Dịch Áo, điện quang nhanh chóng ngưng tụ lại rồi bộc phát mạnh mẽ bao phủ Dịch Áo và hai tên Phong hệ võ sĩ vào trong.

Nếu như Dịch Áo buông thả Phong Nhận ở cự ly gần, hai tên võ sĩ sẽ có cơ hội tiến hành né tránh, nhưng cái chiêu kiểu tự tử như thế này làm cho bọn họ khó lòng phòng bị.

“Chạy đi!” Tên mập dù sao cũng là Võ Tôn, ngay khi Dịch Áo xuất thủ đã nhận ra nguyên lực mật mờ dao động, vừa cao giọng cảnh báo vừa xông thẳng về phía trước.

Hai tên Phong hệ võ sĩ bị điện quang bao phủ liền mạng bay ngược ra sau. Mặc dù bọn họ nắm bắt thời cơ khá tốt, đã bắt đầu lui bước trước khi uy lực lôi điện phóng thích hoàn toàn. Nhưng tốc độ lôi điện vẫn nhanh hơn thân hình của bọn hấn, ngay lúc đó hai tay Dịch Áo lại chém ra hai đạo Phong Nhận bình thường.

348. Chương 347: Chặn Đường.

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 347: Chặn đường.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu như trong ngày thường thì loại công kích này rất khó có hiệu quả, tùy ý buông thả sẽ làm cho tính chính xác rất kém dẫn đến đối thủ có thể dễ dàng tránh né. Nhưng thân thể bọn họ đang tê dại không còn khả năng buông thả bí rồi, chỉ có thể trợ mắt nhìn Phong Nhận bắn vào cổ họng mình.

Địch Áo tung người nhảy tới nhanh chóng lẩn vào sâu trong rừng cây, từ trong rừng truyền đến tiếng cười của Địch Áo: “Thật là ngại quá, ta bỗng nhiên thay đổi chủ ý rồi.”

Còn dư lại ba gã võ sĩ kia giận dữ quát lớn một tiếng, vọt về phía thanh âm truyền đến.

“Tất cả trở lại cho ta, ai cho các người đuổi theo? .” Sắc mặt tên mập khó nhìn tới cực điểm: “Gần vạn đại quân bộ lạc cũng chưa bắt được hắn, chỉ bằng vào mấy người các người làm được cái gì chứ?”

Mấy gã võ sĩ cơ hồ hồ giận dữ muốn phun ra lửa, mắt thấy đồng bạn chết thảm ở trong tay Địch Áo, bất kể thế nào bọn họ cũng phải báo thù: “Đại nhân, nhưng mà...”

“Ta biết ý nghĩ của các người, chúng ta dĩ nhiên phải báo thù.” Tên mập phát tay cắt đứt lời của thuộc hạ, ánh mắt nhìn thoáng qua rừng cây: “Nhưng mà chúng ta còn có chuyện trọng yếu cần phải làm, người nọ tên là Địch Áo đúng không? Đệ tử Phong Ngân? Ha ha, người nghĩ là có thể chạy thoát được sao?”

“Hình như bây giờ ta không chạy trốn, các người cũng không chuẩn bị đuổi theo.” Thanh âm Địch Áo truyền tới.

“Tại sao ta phải đuổi theo người? Có thể cho ta một lý do không?” Tên mập bỗng nhiên nở nụ cười âm hiểm: “Người cho rằng lão nhìn không thấu về điểm tâm tư nhỏ nhỏ của người? Chơi tâm nhãn với lão tử thì người còn non lắm.”

Địch Áo không nói gì, mấy gã võ sĩ thì kinh ngạc nhìn sang cấp trên của mình, bọn hắn không hiểu nổi đến tột cùng là chuyện gì.

“Chúng ta đuổi theo các người lâu như vậy, bây giờ mới nghĩ đến phản kích có phải là quá muộn hay không?” Tên mập cười đắc ý nói: “Hay là các người đã cùng đường rồi? Nếu như ta không có đoán sai, sợ rằng những người khác đang ở gần đây đúng không?”

Địch Áo vẫn duy trì trầm mặc, còn tên mập càng lúc cười càng điên cuồng: “Trốn đi, mặc kệ người trốn bao xa, ta thấy người chạy trốn rất nhanh, ha ha. Không bắt được người cũng không sao, vị hôn thê của người tên gì nhỉ? Tác Phi Á? Ha ha, con người của ta luôn luôn trước giờ rất thương hương tiếc ngọc, người yên tâm, ta sẽ chiều cổ nàng rất tốt.”

Mấy gã võ sĩ kinh ngạc nhìn về phía tên mập, đây là người thường ngày chỉ biết uống rượu mua vui sao? Lại có thể phân tích thể cục rõ ràng trong thời gian ngắn như vậy, thì ra những biểu hiện trước kia chỉ là giả tạo. Nghĩ tới đây, trên lưng mấy gã võ sĩ chợt rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh. Nói như vậy, lúc trước bản thân mình làm một vài hành động mờ ám, chỉ sợ đã sớm bị đối phương nhìn tận mắt rồi hay sao?

“Người thật sự cảm thấy có thể vượt qua ta được sao? Ta phải nói người không biết hay là không sợ đây?” Địch Áo mỉm cười nhàn nhạt, mặc dù đối phương đã đoán trúng ý đồ của hắn, nhưng chuyện này hợp tình hợp lý. Hắc Sơn Đại công không thể nào phái ra một tên phệ vật đuổi giết hắn được.

Tên mập nở nụ cười khinh thường, nói: “Ngoại trừ đánh lén thì người còn có thể làm gì? Và người dám làm gì?”

“Người nói không sai, thế nhưng người dám không đặt ta vào trong mắt sao?” Trong thời gian một câu nói, Dịch Áo đã biến hóa vị trí mấy lần, vì thế thanh âm chột đông chột tây không thể nào bị khóa định vị trí.

Mấy gã võ sĩ lâm vào trạng thái trầm trọng, ngay cả ánh mắt tên mập cũng lóe lên tia sáng thất thường. Dịch Áo hiển lộ chiêu này đã biểu hiện thực lực vượt qua khả năng dự tính của bọn họ. Cộng thêm Lôi Quang Phong Nhận mới vừa xuất hiện chính là một loại bí kỹ bọn họ chưa từng nghe nói qua. Nếu nói nghiêm khắc thì chiêu này đã không phải là Cực Hạn võ sĩ có thể làm được, chẳng lẽ tình báo sai lầm?

“Chúng ta đi.” Tên mập hừ lạnh một tiếng, quyết định lấy bất biến ứng vạn biến. Tốc độ Dịch nhanh thì sao chứ? Nếu hắn không dám chính diện đối địch thì vĩnh viễn không thể nào cải biến được kết quả.

Dịch Áo dĩ nhiên không thể để cho bọn họ tùy ý rời đi, hắn giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận cản đường. Gã Hỏa hệ võ sĩ ở sau lưng tên mập cũng thả ra Liệt Diễm Trảm nghênh đón, những người còn lại căn bản không thèm để ý tới công kích trình độ này. Nhưng bọn họ quên mất Dịch Áo không phải buông thả Phong Nhận bình thường, mà là Diễm Sinh bí kỹ. Đạo Phong Nhận bạo liệt ở giữa không trung hóa thành mười mấy đạo lưu quang ập xuống, gã Hỏa hệ võ sĩ lập tức thối lui về cạnh nhóm đồng bạn.

“Phốc phốc” mấy tiếng lạnh lùng, mặc dù Phong Nhận của Dịch Áo không thể tạo thành thương tổn hữu hiệu cho đối phương, nhưng toàn bộ cây đuốc trong tay bọn họ đều tắt ngấm. Đến lúc này đám người tên mập mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là mục đích thực sự của Dịch Áo.

Không có ánh đuốc chiếu rọi, rừng nặng lập tức biến thành một mảnh tối thui. Chỉ có ánh trăng chiếu xuống xuyên qua tán cây, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng có thể nhìn thấy sự vật ở gần, đi đường không thành vấn đề, nhưng muốn phân biệt ra dấu vết đám người Tác Phi Á lưu lại đúng là quá mức khó khăn.

Tên mập hít một hơi thật sâu kèm chế ý niệm xông ra đuổi giết Dịch Áo, làm như vậy chỉ có thể lãng phí thời gian mà thôi. Sau khi khôi phục thần trí, hắn ra lệnh cho đám thuộc hạ đốt đuốc sáng lên.

Từ trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khê, đám người tên mập làm bộ như không nghe thấy gì cả, cứ tiếp tục men theo dấu vết tiến về phía trước. Dịch Áo càng làm như vậy lại càng chứng minh tên mập phán đoán là chính xác, bọn họ nói gì cũng không thể để cho Dịch Áo được như ý, chỉ cần bắt được những người khác Dịch Áo tự nhiên sẽ biết điều bó tay tùy ý bọn họ xử trí.

Tính cách tên mập coi như rất là nhẫn nại, đối mặt với Dịch Áo luân phiên khiêu khích vẫn thờ ơ như cũ. Nhưng vấn đề là Dịch Áo nhẫn nại cũng không kém gì hắn, bây giờ chính là thời điểm xem ai có thể kiên trì đến sau cùng.

Nhóm tên mập mới vừa đi không được bao xa, từ trong rừng chột bắn ra mấy đạo Phong Nhận, có lần trước giáo huấn nên tên Hỏa hệ võ sĩ không dám mạo muội xuất thủ nữa, mà trực tiếp lui về phía sau. Hai tên Địa hệ võ sĩ thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ đồng thời di chuyển ra sau bảo hộ đồng bạn, tên mập vung tay lên phóng ra một luồng khí lạnh, ẩn trong đó có vô số bông tuyết y như gió bão mưa rào nghênh đón Phong Nhận đang lao tới. Diễm Sinh bí kỹ thì thế nào? Trong công kích phạm vi lớn thế này nó hoàn toàn không thể phát huy ra nửa điểm tác dụng.

Ở trong phạm vi Băng Tinh Phong Bạo công kích, vô số cây đại thụ tráng kiện cũng bị bắn thành tổ ong vỡ vụn. Dịch Áo thả ra mấy đạo Phong Nhận kia phảng phất như cây nến trong cơn bão, nháy mắt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tựa như chúng nó chưa từng xuất hiện trên cõi đời này vậy.

Lần này lại là Phong Nhận bình thường, da mặt tên mập giật giật mấy cái, ậm ừ mãi không thể nói được câu gì.

Thân là Võ Tôn lại bị một tên thanh niên mới vừa tấn chức Cực Hạn võ sĩ trêu chọc, bất luận từ phương diện nào để suy xét cũng là sỉ nhục cực lớn. Tên mập không ngừng âm thầm tự nói với mình, nhất định phải nhịn phải nhịn ... nhịn nữa, không nhịn sẽ làm ảnh hưởng đến bổ cục lớn.

“Các người nhất định phải tiếp tục nhẫn nhịn nha!” Dịch Áo tựa như biết tên mập suy nghĩ gì ở trong lòng, nói chêm vào một câu rất đúng lúc: “Ha hã, ngàn vạn lần không nên đuổi theo ta, ta đây rất là sợ hãi!”

Thanh âm Dịch Áo chột trái chột phải không ngừng biến hóa vị trí, nói đến một chữ sau cùng không biết là cố ý hay vô tình, tự nhiên khoảng cách với tên mập hơi gần hơn bình thường.

Trong mắt tên mập hiện lên vẻ tàn khốc, lập tức cúi người xuống đặt hai tay xuống mặt đất, một tầng khí lạnh như thực chất trong nháy mắt liền lan tràn ra bốn phía bao phủ phương viên mấy thước vuông.

“A...” Trong bóng tối vang lên tiếng kêu thảm, tựa hồ đối phương đã bị thương.

Đánh trúng? Tên mập giật mình ngây người, tựa hồ không dám tin tưởng sự thật này. Còn ba gã võ sĩ kia thì lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng nhào tới.

Trực giác nói cho tên mập biết sự tình không đơn giản như thế, nhưng thanh âm kêu thảm vừa rồi lại là sự thật không thể nghi ngờ. Vì thế hắn do dự trong lòng một hồi, đợi đến lúc định lên tiếng ngăn cản đám thuộc hạ thì đã không còn kịp nữa.

Ba gã võ sĩ song song vọt tới trước, nghênh đón bọn họ là mười mấy đạo Phong Nhận màu xanh nhạt, nhìn xuyên qua đó sẽ có thể nhìn thấy bóng lưng Dịch Áo vẫn ung dung ngồi trên một cành cây, cười nói: “Nhanh lên một chút !”

Mấy gã võ sĩ không còn kịp phân tích đến tột cùng Dịch Áo có ý gì, chỉ dựa theo bản năng chọn lựa phương pháp bảo đảm nhất. Hai gã Địa hệ võ sĩ đồng thời thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ từ từ áp sát, còn gã Hỏa hệ võ sĩ lại đứng ở sau lưng đồng bạn phóng ra Chân Hồng Chi Vũ ngăn chặn Phong Nhận ở trên không.

Phong Nhận nổ tung biến thành một cơn mưa xanh nhạt ập xuống đầu bọn họ, hỏa diễm Chân Hồng Chi Vũ lại càng mãnh liệt hơn nữa, phần lớn Diễm Sinh Phong Nhận đều bị ngăn trở ở bên ngoài, thỉnh thoảng có một vài đạo lưu quang đánh vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ nhưng không hề dẫn phát một tia rung động nhỏ nào. Trong lòng mấy gã võ sĩ cũng lấy làm kỳ quái, theo lý thuyết thì công kích của đối phương không nên mềm yếu vô lực như vậy mới đúng?

349. Chương 348: Kiên Trì.

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 348: Kiên trì.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đúng lúc này ản trong cơn mưa công kích kia chợt có một đạo Phong Nhận lóe ra lôi điện đột phá hàng rào Chân Hồng Chi Vũ, góc độ bay tới xảo quyết tới cực điểm. Vừa đúng lúc bắn về phía hai tên Địa hệ võ sĩ , hai người đồng thời di chuyển vào giữa, theo bản năng muốn dùng thân thể của mình ngăn trở một kích kia. Bởi vì Hỏa hệ võ sĩ ở sau lưng bọn họ hầu như không có năng lực phòng ngự, với khoảng cách gần như vậy nếu bị đánh trúng tuyệt đối không trúng cũng bị thương.

Nhưng dưới tình thế cấp bách hai người đã bỏ qua một vấn đề, đó là khoảng cách giữa hai người quá gần . Bọn họ làm như vậy kết quả là đâm thẳng vào nhau, nhất thời cả hai bị lực phản chấn hất văng ra ngoài, còn gã Hỏa hệ võ sĩ trợn mắt há mồm không biết làm gì. Hắn không thể nào ngờ được sự tình lại sinh ra kết quả như thế này.

Đồng thời trong giây phút này, đạo Lôi Quang Phong Nhận kia đã bắn tới xuyên qua khe hở giữa hai người vô cùng chính xác, sau đó đánh trúng phần bụng gã Hỏa hệ võ sĩ .

Gã Hỏa hệ võ sĩ chỉ cảm thấy bụng mình chợt lạnh, theo đó từ miệng vết thương truyền đến cảm giác tê dại làm cho hắn hoảng sợ kêu thảm. Ngay sau đó cảm giác tay chân không còn khí lực, thân thể mất tự chủ mềm nhũn ngã ra sau.

Gã Hỏa hệ võ sĩ không có té xuống đất, bởi vì lúc này tên mập chạy tới đưa tay vịn chặt thân thể vô lực của hắn. Nhìn thấy mặt mày thủ hạ mình trắng bệch, trong mắt tên mập bắn ra lửa giận ngút trời, nhưng Dịch Áo đã sớm biến mất tung tích.

“Các người không nên bạo lực như vậy.” Trong bóng tối, thanh âm chán ghét của Dịch Áo lại vang lên lần nữa : “Tại sao không thể ngồi xuống từ từ đàm luận chứ?”

Giọng nói Dịch Áo nghe rất có thành ý, nhưng rơi vào trong tai đám người tên mập lại cực kỳ chói tai.

“Người cho rằng như vậy là có thể ngăn cản ta sao?” Tên mập giận quá thành điên cuồng, không quản Dịch Áo đang ở đâu, lập tức tung người phóng vào trong rừng.

Còn dư lại hai tên Địa hệ võ sĩ cũng thay đổi phương hướng theo sát sau lưng tên mập.

Bọn họ cũng rõ ràng mục đích của Dịch Áo là vì bảo vệ đồng bạn, hai tên Phong hệ võ sĩ đã tử trận rồi. Nếu tiếp tục dây dưa với Dịch Áo ở chỗ này chắc chắn không có ý nghĩa, chỉ cần có thể bắt được bất kỳ một người nào trong nhóm đối phương, cục diện bế tắc sẽ lập tức bị phá vỡ. Khi đó Dịch Áo không thể nào cười được nữa.

Sắc mặt tên mập âm trầm đến cực điểm, mới vừa bắt đầu hắn nghĩ rằng đã có tình báo về Dịch Áo nên không cần lo lắng gì lắm. Hắn còn có cảm giác những bộ lạc võ sĩ kia đại đột đến đáng thương, thế mà lại bị một người trẻ tuổi đùa bỡn xoay quanh không làm gì được. Bây giờ đến phiên hắn chịu đau khổ làm trò trước mặt đám thuộc hạ. Dịch Áo trước sau đã đánh chết ba gã thuộc hạ cùng giai, cho dù chuyện này có thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng lúc trở về cũng sẽ bị các đồng僚 cười nhạo.

Không hổ là đệ tử thân truyền của Phong Ngân, trong lòng tên mập có cảm giác trầm trọng. Mục đích của hắn là bắt giữ Dịch Áo và đồng bạn nhưng xem ra chuyện này rất khó xảy ra, ngoài ra hắn có thể ép Dịch Áo tử chiến không? Nếu như Dịch Áo căn bản bắt kẻ đồng bạn chết sống tự mình chạy trốn, bọn họ sẽ làm gì bây giờ?

Bất kể nó thế nào , bọn họ nhất định phải thử một chút. Tên mập gia tăng cước bộ chạy vội tới trước, hắn đã lười ngó dấu vết dưới đất rồi, chỉ đoán phương hướng đại khái hắn là không thể sai được.

Dịch Áo hóa thân thành u linh trong bóng tối , chột trước chột sau, chột trái chột phải, mỗi một lần xuất hiện sẽ đánh ra mấy đạo hoặc là mười mấy đạo Phong Nhận.

Mặc dù công kích trình độ này rất khó tạo thành thương tổn cho bọn họ, nhưng phiền phức đúng là phải có. Dịch Áo giống như một con ruồi đảo quanh không cắn được một ngụm thịt không bỏ qua.

Tên mập càng lúc càng âm trầm, chỉ có điều hắn vẫn còn khả năng duy trì đầy đủ lý trí, không chế bản thân không thêm quan tâm đến phản ứng của Dịch Áo.

Trận tập kích quấy rối không có hiệu quả kéo dài hơn hai mươi phút, sau đó thân hình Dịch Áo đột nhiên hiện ra phía trước rừng cây ngăn chặn trước mặt tên mập, thản nhiên nói: “Đường này không thông, nhanh chóng quay đầu lại đi.”

“Không nhịn được nữa hả?” Tên mập nhe răng cười khinh thường, sau đó nổi giận quát một tiếng: “Đi chết đi.” Lời còn chưa dứt hai đám của hắn đã kích thẳng vào trong không khí, hai luồng Băng Tinh Phong Bạo đột nhiên nổ rộ cuốn tới Dịch Áo.

Thần sắc Dịch Áo rất bình tĩnh, thân hình men theo làn gió mãnh liệt bay về phía sau. Nếu là lần đầu tiên đối kháng trực diện cường giả Võ Tôn, hắn sẽ có chút khấn trương. Nhưng hắn từng đánh nhau với Ma Phi một lần, tốc độ Ma Phi bộ căn bản không theo kịp thân ảnh như quỷ mị của hắn, còn tên mập trước mắt cũng không nhanh hơn Ma Phi bao nhiêu. Ít nhất hắn có thể giữ vững tình trạng bất bại.

Thế nhưng Ma Phi dù sao cũng bị vây ở thời kỳ suy thoái, còn tên mập đang ở trạng thái đỉnh phong. Uy lực Băng Tinh Phong Bạo mạnh hơn hẳn Chân Hồng Chi Vũ của Ma Phi. Trong khi thân hình Dịch Áo còn đang lơ lửng giữa không trung, từng bụi cỏ, từng gốc cây liên tục bị bông tuyết đánh cho nát bầy. Một vòng tròn do khí lạnh hình thành lan tràn ra bốn phía với tốc độ vô cùng nhanh chóng, ngay cả mấy cây đại thụ to lớn cũng không chịu nổi kinh phong mãnh liệt thổi vào âm âm sụp đổ.

“Còn muốn chạy trốn?” Tên mập lại hét lên phẫn nộ, tay phải liên tiếp huy động giữa không trung.

Mấy sợi Hàn Băng Tỏa Liên (dây xích bằng băng) lao nhanh đến, giống như là linh xà đảo một vòng cung thật lớn rồi mổ xuống đầu Dịch Áo.

Địch Áo biết Hàn Băng Tỏa Liên lợi hại, không giống với những bí kỹ khác, Hàn Băng Tỏa Liên có thể tự nhiên thay đổi phương hướng tập kích trong khoảng thời gian ngắn. Hắn lập tức lộn một vòng, điểm chân lên mặt đất thay đổi phương hướng, ở thời gian chỉ có hai giây, Địch Áo lại có thể thay đổi phương hướng bảy, tám lần lướt qua lướt lại trước mặt tên mập.

Tên mập cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, tất cả bí kỹ đều phải thông qua nguyên lực tràn trong cơ thể phóng thích ra, điều này có ý nghĩa mỗi một lần sử dụng bí kỹ đều phải dừng lại một đoạn thời gian ngắn ngủi. Hắn có thể đồng thời thả ra bảy, tám đạo Hàn Băng Tỏa Liên nhưng không thể nào buông thả liên tiếp được, làm như vậy nguyên lực tràn nhất định sẽ hỏng mất.

Động tác Địch Áo không có ngừng lại một giây nào, thân hình bay giữa không trung để lại một dãy tàn ảnh khiến cho người ta hoa cả mắt, những sợi xích Hàn Băng cũng mất đi mục tiêu đánh loạn xạ vào trong rừng cây.

“Các cường giả bài danh hàng đầu trên đại lục đều là quái vật không thể hiểu nổi mà.” Tên mập thầm than ở trong lòng, ngay cả một tên đệ tử được dạy không tới một năm học sinh cũng biến thái đến mức này.

Thế nhưng hắn vẫn chiếm cứ ưu thế không thể dao động, bởi vì Địch Áo chỉ có thể tập kích quấy rối nhưng không thể đối kháng trực diện với hắn.

Tên mập hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vọt tới trước.

“Ta đã nói rồi, đường này không thông.” Thân hình Địch Áo chợt lóe lại che trước mặt tên mập lần nữa, sau đó gơ tay bắn ra mười mấy đạo Phong Nhận liên tiếp.

Mười mấy đạo Phong Nhận toàn là Diễn Sinh bí kỹ, tất cả hóa thành hàng trăm đạo lưu quang dày đặc bắn tới tên mập.

Tên mập không tránh không né, tung người lao vào giữa luồng lưu quang dày đặc kia. Dựa vào nguyên lực chiến giáp bảo vệ, hắn căn bản không sợ Địch Áo công kích, hơn nữa hắn muốn dạy cho Địch Áo hiểu được điều này, không nên tập kích quấy rối vô nghĩa nữa.

Cơ hồ trong nháy mắt có mấy chục tia sáng xanh nhạt nát phía trên nguyên lực chiến giáp, tên mập mỉm cười đắc ý, hai mắt cong lại hình vòng cung biểu lộ sự giễu cợt hành động ngu xuẩn của đối phương.

Đúng lúc này đột nhiên có một gốc cổ thụ từ phía trong rừng cây bay thẳng vào mặt tên mập.

Vô số đạo lưu quang trước đó bay tán loạn giữa không trung hoàn toàn che chắn tầm mắt tên mập, đến khi hắn thấy được thì gốc cây đã đánh trúng người hắn, không gian nổ ầm vang một tiếng, thân hình tên mập mất tự chủ văng về phía sau. Gốc cổ thụ cũng hóa thành vụn gỗ rơi lác đác xuống đất.

Địch Áo ẩn phía sau gốc cây tung người nhảy lên, vung vẩy hai tay đang tê dại do dùng lực quá độ. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn sang đối phương, nở nụ cười tràn đầy ranh mãnh: “Đã nói cho người biết rồi, đường này không thông, thế mà người không tin. Không có bị thương mặt mũi chứ? Dĩ nhiên, dĩ nhiên, người sẽ không để ý tới điểm nhỏ này, dù sao người lớn lên đã rất khó nhìn rồi, cho dù xấu thêm tý nữa cũng không sao cả.”

“Người ... khôn kiếp !” Tên mập vừa ổn định thân hình nghe thế liền giận điên lên, da thịt trên mặt không ngừng gật gật. Trên thực tế, khuôn mặt hắn không có bị thương tổn, nhờ có nguyên lực chiến giáp bảo vệ nên hoàn toàn không có bị ảnh hưởng gì cả, nhưng nhục nhã trong lòng vẫn phải tìm chỗ để phát tiết.

“Chỉ là ý vào bản thân có một cái xác rùa đen mà thôi, nếu không ta tùy thời tùy chỗ đều có thể đánh người thành đầu heo.” Địch Áo cười lạnh nói.

“Vô liêm sỉ.” Tên mập tức giận phát cơn giận triệt để, hắn cầm đầu lao thẳng tới chỗ Địch Áo. Khi khoảng cách hai người có hơn mười thước, một luồng Băng Tinh Phong Bạo hiện ra ập về phía Địch Áo.

Địch Áo thả ra Phong Ưu Nhã lách sang cánh hông, nhưng hắn mới vừa dừng lại thì luồng Băng Tinh Phong Bạo đã bao phủ hắn vào trong.

350. Chương 349: Tìm Đường

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 349: Tìm đường

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một trận chiến đấu vô cùng bạo lực bắt đầu diễn ra, tên mập công kích hoàn toàn không có ý định giữ lực, theo sau tiếng nổ tung liên tiếp, một luồng lại một luồng Băng Tinh Phong Bạo thổi quét ra bốn phương tám hướng. Tên mập có lực phá hoại vượt xa Ma Phi, hất cả ra Băng Tinh Phong Bạo bộc phát lực lượng cường hãn không ngừng phá nát từng mảng rừng cây.

Địch Áo chợt cảm nhận được trước nay chưa có áp lực, và Ma Phi lúc đối chiến, hần ít nhất có thể hoàn thủ, nhưng bây giờ chỉ có thể hết sức né tránh.

Phạm vi Băng Tinh Phong Bạo công kích quá rộng, Hàn Băng Tỏa Liên lại có thể truy tung làm cho Địch Áo rất nhức đầu, còn có Băng Trùy thỉnh thoảng xuất hiện đánh úp sau lưng, cộng thêm không gian chung quanh tràn ngập khí lạnh kim hãm tốc độ rất lớn. Chỉ cần hần lộ ra một điểm sơ hở chắc chắn sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Đáng sợ nhất không phải là những bí kỹ công kích, mà là Không Gian Nhược Thủy.

Có thể nói nếu Địch Áo chưa từng chiến đấu với Ma Phi, lĩnh ngộ ra phương pháp lợi dụng sức gió thổi tan hỏa diễm, trận chiến này hần phải chết không thể nghi ngờ.

Không Gian Nhược Thủy có thể hạn chế tốc độ di động rất lớn. Nếu như muốn giết chết Địch Áo ở đoạn thời gian trước, chỉ cần lĩnh vực Không Gian Nhược Thủy và một đạo Băng Trùy là được rồi, đáng tiếc là bây giờ Địch Áo có năng lực sinh tồn mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Chỉ cần cảm giác được chung quanh xuất hiện biến hóa, Địch Áo sẽ lập tức giải phóng lực lượng ngưng tụ trong cơ thể ra. Sau đó lộn vòng nhanh chóng thoát khỏi hiểm địa, tên mập đã nhiều lần hạ sát thủ nhưng không có đạt được kết quả cụ thể.

Dĩ nhiên không thể bỏ qua công lao của Ngõa Tây Lý, suy nghĩ đến tình cảnh Địch Áo còn rất nhỏ yếu, nếu tiến vào hàng ngũ cường giả cao cấp quá sớm khó tránh khỏi nguy cơ trùng trùng. Cho nên hần mới dạy cho Địch Áo phương pháp bảo vệ tính mạng trọng yếu nhất.

Ở bên trong quá trình tập huấn, Địch Áo không ngừng buông thả bí kỹ, xoay chuyển thay đổi góc độ né tránh công kích từ ngoài đánh vào. Còn Ngõa Tây Lý buông thả Phong Nhận lộ vẻ nhàm chán, nhưng mỗi ngày phụng bồi Địch Áo tập luyện mấy giờ vẫn cố gắng tìm cách triệt tiêu bớt nhược điểm tồn tại trên người đệ tử.

Hai tên Địa hệ võ sĩ cũng tiến vào chiến trường, bọn họ cố gắng ngăn chặn Địch Áo nhưng căn bản không theo kịp tốc độ của Địch Áo. Hơn nữa tên mập thả ra Băng Tinh Phong Bạo thỉnh thoảng bao phủ bọn họ vấp trong khiến cho bọn họ khổ không thể tả, kiên trì một hồi liền bỏ qua ý định giáp công.

Không biết đánh trong thời gian bao lâu, Địch Áo đối mặt tên mập toàn lực tiến công cũng lộ vẻ mệt mỏi. Huống chi, Thủy hệ võ sĩ có một loại đặc tính không thể bỏ qua, hiệu ứng của khí lạnh có thể chồng chất lên nhau, một đạo khí lạnh trước đó còn chưa có biến mất thì một đạo khí lạnh sau đó lại tràn tới làm cho không khí chung quanh cực kỳ lạnh lẽo, thân ảnh Địch Áo từ từ trở nên chậm chạp.

“Ha ha ha !” Tên mập đột nhiên dừng tay, cười to nói với Địch Áo đang chật vật né tránh: “Thế nào? Người muốn hao hết nguyên lực của ta hả? Giống như người đối phó cái tên sa tặc đầu lĩnh trước kia?” Thật ra giờ phút này hần cũng phải bội phục Địch Áo, nếu đối thành bất kỳ một gã Cực Hạn võ sĩ nào cũng không có khả năng kiên trì lâu như vậy khi hần toàn lực công kích.

“Tuyết rơi.” Dịch Áo đưa tay đón lấy một bông tuyết vừa rơi xuống, thản nhiên nói. Thế nhưng thần thái của hắn không có thoải mái như giọng nói, lồng ngực hắn đang phập phồng rất kịch liệt, hô hấp cũng hít nhiều hơn thở ra, trên trán, thái dương toát ra từng dãy mồ hôi bị khí lạnh ngưng tụ thành bông tuyết lốm đốm.

Tên mập bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn quanh, rừng rậm đã bị hắn điên cuồng công kích hóa thành bình địa, hiện tại mưa tuyết không ngừng rơi xuống che dấu rất nhiều thứ. Ở trong một mảnh chứa đầy tuyết trắng này, hắn không thể nhận ra phương hướng, cũng không thể biết được đối phương đã trốn theo hướng nào.

“Chỉ mong các người còn có thể tìm được đường đi.” Dịch Áo mỉm cười phất tay, xoay người rời đi.

Tốc độ Dịch Áo cũng không nhanh nhưng tên mập lại chần chờ đứng tại chỗ, trước tiên không nói tới vấn đề có thể đuổi kịp hay không. Mấu chốt là tên mập hoài nghi Dịch Áo phương hướng rút lui vừa vặn ngược lại với lộ tuyến đám người Tác Phỉ Á chạy trốn. Sở dĩ chậm quyết định như vậy là vì sợ bị dụ dỗ đuổi theo sai đường.

Nhưng nếu như hướng là đúng thì sao? Chẳng phải là hắn đã lãng phí một cơ hội tốt? Trì hoãn thời gian càng lâu, khả năng đuổi theo đám người Tác Phỉ Á lại càng nhỏ, điều này là sự thật không thể nghi ngờ. Tên mập không khỏi phiền não, cho dù tình hình diễn ra như thế nào đi nữa, hắn lựa chọn cũng không thể nào chính xác được, từ trước tới nay hắn chưa từng xử giống như bây giờ.

Thật ra tên mập đánh giá Dịch Áo quá cao, bảo tuyết che giấu tất cả dấu vết không chỉ có hắn bị lạc hướng, ngay cả Dịch Áo cũng y như thế. Cố ý làm ra bộ dạng định liệu trước chỉ là muốn để cho bọn họ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Mất thấy thân ảnh Dịch Áo biến mất trong gió tuyết, tên mập cắn răng dẫn hai thủ hạ còn sống chạy theo phương hướng ngược lại. Hôm nay chỉ có thể tìm vận may rồi, hắn không thể nào đứng ở nơi đó không làm gì cả.

Mặc dù không còn nhìn thấy nhóm tên mập, tốc độ Dịch Áo đi tới vẫn không nhanh không chậm, một đường vừa đi vừa ngừng tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó. Rốt cuộc Dịch Áo ngừng lại trước một cây đại thụ, trên thân cây có một đồ án hình tam giác, khắc sâu một phân, bên trong có hình bông tuyết thoát nhìn rất là bắt mắt.

Ánh mắt Dịch Áo lại nhìn về phía hai cây đại thụ bên cạnh, phía trên chia ra có một đồ án hình tròn và một hình vuông. Lúc trước Tuyết Ny đã đoán được khí trời biến hóa, cho nên Dịch Áo lưu lại rất nhiều ký hiệu ở vùng phụ cận để đánh dấu. Dĩ nhiên những dấu hiệu này chỉ có Dịch Áo hiểu được, mỗi một phương thức sắp xếp sẽ chỉ ra phương hướng khác nhau.

Sau khi Dịch Áo rời đi không bao lâu, ở một hướng khác tên mập cũng gặp mấy cây đại thụ như vậy. Mặc dù hắn xác định những đồ án này nhất định là Dịch Áo lưu lại, nhưng đáng tiếc là hắn không thể phân biệt được ý nghĩa trong đó. Nếu như không có những đồ án này, tên mập hoàn toàn có thể tiếp tục đi thẳng, dĩ nhiên ở trong bão tuyết giữa đêm khuya thể này rất khó bám đảm đi một đường thẳng tắp, nhưng điều này đối với nhóm tên mập cũng không có gì. Dù sao bọn họ đã chấp nhận dựa vào vận khí, đợi đến lúc mặt trời mọc sẽ có thể phân rõ phương vị đại khái, chỉ cần không có lệch khỏi quỹ đạo quá xa, bọn họ vẫn có hy vọng có thể đuổi kịp đám người Tác Phỉ Á.

Có đôi lúc lòng người rất kỳ quái, đã biết rõ một thứ gì đó chưa chắc sẽ đưa đến tác dụng đối với mình nhưng vẫn phải cố gắng điều tra cho đến tột cùng. Giống như tên mập bây giờ vậy, hắn tập trung tinh thần ngó chừng những đồ án trên cây hy vọng có thể moi ra một vài tin tức hữu dụng, trong đầu không ngừng thiết tưởng đủ loại đáp án. Tên mập suy nghĩ trong đầu đây là vật gì, nó biểu hiện ý gì? Nếu như dùng để chỉ đường ít nhất cũng phải có một đầu mũi tên chứ?

Cuối cùng tên mập đưa ánh mắt rơi vào hình tam giác, do dự một lát liền đi theo phương hướng đầu mũi tên chỉ thị, đi không được bao xa đoàn người tên mập lại thấy được nhóm ẩn ký thứ hai. Chúng nó không hề giống lúc trước chính là hình tam giác lần này lại chia thẳng lên trời, tên mập nhất thời có cảm giác muốn hồng mắt, chẳng lẽ phải bay lên trời dòm hướng hay sao? Người ngu cổ nào đi nữa cũng không bao

giờ làm như vậy. Tên mập thậm chí bắt đầu hoài nghi những đồ án này căn bản không có đại biểu phương hướng chó má gì hết, mà là Dịch Áo cố ý lưu lại để mê hoặc bọn họ.

Giờ phút này, đầu óc tên mập cực kỳ mê mang.

Đám người Tác Phỉ Á đi trong gió tuyết chưa từng dừng lại lần nào, chỉ cần đi xa mười mấy thước thì những dấu chân phía sau sẽ bị bông tuyết lấp đầy biến mất tung tích. Thời tiết như thế này dĩ nhiên không cần lo lắng bị người ta đuổi theo, hiện tại các nàng chỉ quan tâm Dịch Áo có thể tìm được các nàng hay không, cho dù đi đến nơi nào cây cối bốn phía thoát nhìn đều giống nhau như đúc, quả thực khó lòng nhận ra phương hướng cụ thể. Nếu như là một thân một mình đi lại trong hoàn cảnh như thế này khó tránh khỏi sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Cũng may bên phía Tác Phỉ Á có nhân số không ít nên không bị khung cảnh tiêu điều ảnh hưởng, nhưng bởi vì như thế các nàng lại càng lo lắng cho Dịch Áo.

“Tác Phỉ Á, mệt mỏi hả?” Ca Đồn chú ý tới sắc mặt Tác Phỉ Á đang đỏ dần lên, tựa hồ là dấu hiệu của thể lực suy kiệt.

Tác Phỉ Á lắc đầu nói: “Ta không sao.” Nói như thế nhưng Tác Phỉ Á có cảm giác mình nhện không nổi nữa rồi, lúc này nàng mới cảm nhận được tại sao khi đó Dịch Áo nói là nên rời khỏi rừng rậm trước khi tuyết rơi. Đi lại trên mặt đất xốp mềm nhũn đầy lá rụng, bây giờ lại cộng thêm một tầng tuyết dày tới đầu gối, mỗi khi nàng đi một bước cũng phải hao phí khí lực rất lớn, ở trong tình hình này nguyên lực không có bao nhiêu tác dụng, chỉ có thể dựa vào thể lực chống đỡ mà thôi.

“Trước tiên nghỉ ngơi một lát, những người đó hẳn là không đuổi kịp đâu.” Ca Đồn lo lắng nhìn sang Tác Phỉ Á.

“Không được.” Tác Phỉ Á, Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ đồng thời lắc đầu.

Ca Đồn ngơ ngác một hồi vì phản ứng kỳ quái của các nàng.

351. Chương 350: Vô Tình Lên Cấp

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 350: Vô tình lên cấp

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chỉ có Thủy hệ võ sĩ mới có thể nhận ra rét lạnh đáng sợ đến mức nào.” Tuyết Ny cười cười nói: “Khí trời bây giờ nếu không giữ cho đủ ẩm, một khi nằm ngủ rất có thể không bao giờ tỉnh lại. Vì thế chúng ta nên tiếp tục đi tới, mặc dù điều kiện gian khổ nhưng thử nghĩ đến Dịch Áo thì chúng ta thoải mái hơn rất nhiều.

“Không biết hẳn có thể tìm ra chúng ta hay không?” Lôi Mông đứng ở một bên lăm lăm một câu.

“Yên tâm đi, nếu Dịch Áo đã nói như vậy thì khẳng định là có thể.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng hồi đáp, trên thực tế trong lòng mỗi người đều hi vọng Dịch Áo không có lừa gạt bọn họ. Ít nhất lần này là vậy, nhưng lòng tin của mọi người thật sự không đủ, bởi vì bọn họ nghĩ không ra Dịch Áo sẽ dùng biện pháp gì để tìm được bọn họ khi thời tiết khắc nghiệt như thế này.

Sau khi nhìn thấy ấn ký đầu tiên, tốc độ Dịch Áo rõ ràng tăng lên rất nhiều, mỗi ấn ký cách nhau cũng không xa lắm, vì thế hẳn vừa chạy vừa nhìn giữ vững phương hướng tiến tới.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai tuyết mới dần dần ngừng rơi, đôi mắt nhìn lại một mảnh đất trắng xóa, khu rừng rậm cũng bị tuyết bao phủ hoàn toàn. Dịch Áo rút cuộc đi tới chỗ ấn ký gần nhất, chính là từ nơi này hẳn tách khỏi đám người Tác Phỉ Á.

Thời gian xem như không có quá lâu, Dịch Áo khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn bộ dạng hẩn là trước buổi trưa ẽ có thể đuổi kịp đám người Tác Phi Á. Dĩ nhiên chuyện này còn phải có điều kiện tiên quyết là các nàng không lệch khỏi quỹ đạo quá nhiều. Người đi trong lúc tuyết rơi rất dễ dàng bị lạc phương hướng, điểm này không có cách nào tránh khỏi. Nhất là đối với đám người Tác Phi Á thiếu hụt kinh nghiệm sinh tồn nơi dã ngoại.

Dịch Áo một đường đuổi gấp, vào này bên kia rừng rậm chợt vang lên một trận hoan hô.

“Đại nhân, tuyết ngừng rơi rồi.” Một gã võ sĩ vui mừng la lớn, chạy một đêm không có ngừng lại nghỉ ngơi, bây giờ bọn họ vừa lạnh vừa đói, ánh mắt cũng cảm thấy đau xót. Tuy thế các gã võ sĩ không có đặt những chuyện nhỏ nhặt này vào trong lòng.

Tên mập gật đầu thở dài một hơi, trong lòng nổi lên cảm giác thoải mái. Thời tiết chết tiệt kia cuối cùng đã ngừng, bọn họ liều mạng lên đường cả đêm y như những con thiêu thân, cũng không ai biết phương hướng đúng hay sai, cho tới ở hiện tại đang đứng ở nơi nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Tên mập ngẩng đầu phân biệt phương hướng và quan sát sắc trời, xuyên thấu qua khe hở từ tán cây mơ hồ có thể thấy mặt trời ẩn sau tầng mây. Sau khi ăn một ít khô phục thể lực, tên mập liền dẫn thủ hạ chạy về phía nam.

Mặc dù cảnh sắc chung quanh nhìn thoáng qua đều giống nhau như đúc, nhưng không biết tại sao trong lòng tên mập không khỏi có cảm giác quen thuộc, tựa hồ con đường này bản thân mình từng đi qua rồi thì phải? Điều này hiển nhiên không phải là điềm tốt, tên mập âm thầm an ủi bản thân hẩn là ảo giác của mình mà thôi, đêm ngày lên đường vôi vã xuất hiện tình huống như thế là rất bình thường.

Đi thêm một đoạn đường, một gã võ sĩ bỗng nhiên giật mình ngơ ngác: “Đại... đại nhân, đây là cái gì?” Tên mập nhìn theo ánh mắt thủ hạ, trong rừng xuất hiện một mảnh sương mù bốc hơi trắng đục, về mặt hẩn nhất thời cứng ngắc. Không thể nào trùng hợp như thế, tên mập bắt đầu an ủi mình, rừng rậm khổng lồ như thế vì sao có thể đi tới một chỗ hai lần?

Đã có suối nước nóng đầu tiên thì có cái thứ hai cũng không kỳ quái, ừ, không sai, chính là như vậy. Tên mập lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Đi qua xem một chút!”

Mặt đất dưới chân cũng không có chỗ nào dị thường, hoàn toàn giống như những địa phương khác, nhưng càng đi về phía trước dự cảm trong lòng tên mập lại càng mãnh liệt. Chẳng những đồng dạng là một dòng suối nước nóng, hơn nữa kích thước cũng y như bọn họ nhìn thấy lúc trước. Tên mập không cam lòng bảo thủ hạ võ sĩ dọn dẹp tuyết đọng chung quanh xem thế nào, chốc lát sau sắc mặt tên mập biến thành xanh mét. Cảnh tượng hẩn không muốn gặp nhất đã xuất hiện, phía dưới tuyết đọng là vô số thi thể báo rừng đã bị đông cứng ngắc.

Hai tên võ sĩ dờ người ra không biết nghĩ gì, cực khổ đi cả một đêm lại tới địa phương từng đi qua, chuyện này đúng là quá buồn cười rồi.

“Đại nhân còn đuổi theo hay không?” Một gã võ sĩ chần chờ hỏi, hành hạ cực khổ lâu như vậy nhưng hoàn toàn vô ích, lúc này đối phương đã sớm chạy xa rồi.

“Đuổi theo.” Tên mập nặn ra từng chữ từ kẽ răng. Nếu như không bắt được đám người Dịch Áo, hẩn quả thực không dám tưởng tượng đến kết quả sau khi trở về, gương mặt Hắc Sơn Đại công mỉm cười ‘nhu hòa’ kia ẩn tàng thủ đoạn vô cùng tàn khốc. Hẩn tình nguyện chết ở trong rừng rậm cũng không dám không công quay trở về.

Hai tên võ sĩ bất đắc dĩ liếc nhìn nhau, sắc mặt buồn bã ỉu xiu đi theo phía sau tên mập. Bọn họ bây giờ đang suy nghĩ không phải là vấn đề có thể đuổi kịp Dịch Áo hay không, mà là có thể còn sống rời khỏi khu rừng này hay không. Nếu như có thể lựa chọn, bọn họ thật sự muốn lập tức quay đầu lại, nhưng bọn hẩn chỉ là thuộc hạ nên không có quyền lợi lựa chọn vận mệnh của chính mình, chỉ có thể mờ mịt đi theo tên mập, bước từng bước trên lữ trình vô vọng.

Trên thực tế tên mập cũng là không có lựa chọn nào khác, nếu muốn tiếp tục sống sót hẩn chỉ có một con đường duy nhất. Đó chính là bắt được đám người Dịch Áo, bởi vì hết thảy mọi thứ không chỉ thuộc về một mình hẩn.

Địch Áo vốn tưởng rằng đến buổi trưa là có thể tìm tới chỗ đám người Tác Phỉ Á, nhưng sự thật gian khó hơn hẳn dự đoán rất nhiều. Mãi đến lúc hoàng hôn, Địch Áo xuyên qua một khe núi nhỏ mới phát hiện thân ảnh Lôi Mông.

Nhanh chóng đến gần ngọn núi, Địch Áo phát hiện ra thân ảnh những người khác, mặt đất nơi đó đã được quét dọn tuyết đọng quét sạch sẽ, bên trong có vài cái giường làm từ cành cây khô và lá cây phủ lên, đám người Tác Phỉ Á đang nằm ngủ trên đó.

Lôi Mông canh giữ ở khe núi, thoát nhìn hẩn là đảm nhiệm vai trò canh gác. Nhưng hẩn rõ ràng làm ăn quá bê bối, Địch Áo chậm rãi đến gần mà hẩn lại không biết chút nào, ngồi yên ở chỗ đó, cái đầu gục lên gục xuống y như con gà mổ thóc, hai mắt khép hờ, buồn cười nhất chính là khóe miệng còn dính một bãi nước miếng.

Địch Áo dừng ở trước người Lôi Mông, quan sát chung quanh một vòng, sau đó nhẹ nhàng đá một cước vào đùi Lôi Mông.

Lôi Mông lập tức mở to hai mắt, vừa thấy người tới là Địch Áo liền té xuống đất tựa như thoát lực vậy, miệng lẩm bẩm tự nói : “Trời ạ, Địch Áo. Người cuối cùng đã trở lại, ta bất kể... ngủ cái đã.”

“Vì sao lại nghỉ ngơi ở chỗ này?” Địch Áo nhíu mày nghĩ ngợi, sau đó cúi người cầm một nắm tuyết nhét vào cổ áo Lôi Mông.

“Ai da, mọi người không được, đừng làm rộn.” Kích thích mãnh liệt như thế nhưng không đủ làm cho Lôi Mông thanh tỉnh, hẩn vô lực lắc lắc mấy cái hình như muốn xua đuổi Địch Áo, hai mắt từ từ khép lại.

Địch Áo rất rõ ràng kể từ khi tiến vào đầm lầy Hắc Ám, mọi người chưa từng nghỉ ngơi được ngày nào, sau đó ngày đêm chạy trốn ở trong rừng rậm khiến cho thể lực và tinh lực của mọi người hao tổn rất lớn, đã sớm vượt qua cực hạn, bây giờ rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa.

Địch Áo nắm lấy cổ Lôi Mông kéo hẩn vào trong khe núi, sau đó nhẹ nhàng đặt hẩn nằm bên cạnh, ánh mắt quét qua mọi người ngủ say y như bất tỉnh. Khi nhìn thấy Y Toa Bối Nhĩ, ánh mắt của hẩn cũng phải động lại, nói thật ra trong đám người chỉ có Y Toa Bối Nhĩ biểu hiện khiến cho hẩn giật mình nhất. Tác Phỉ Á tính cách rất bền bỉ, hẩn tin tưởng nàng có thể chịu được hoàn cảnh gian khổ, nhưng hẩn không thể nào nghĩ tới Y Toa Bối Nhĩ cũng có thể kiên trì đến lúc này, không hề hô lên một tiếng khổ cực hay mệt mỏi.

Thật ra đừng bảo là người khác, ngay cả chính hẩn cũng gần như chịu không nổi, chỉ ngồi xuống vài giây Địch Áo đã cảm giác mi mắt càng lúc càng nặng, cố gắng chống đỡ được chốc lát rồi vô lực nằm vật xuống nền đất.

Toàn bộ mọi người đều ngủ thiếp đi, nếu lúc này tên mập dẫn người xuất hiện ở nơi này thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Thế nhưng tên mập chỉ là một Võ Tôn mà thôi, ngoại trừ nguyên lực vượt xa Địch Áo, những phương diện khác chưa chắc chiếm cứ ưu thế. Địch Áo chịu không nổi thì hẩn cũng vậy, giờ phút này hẩn đang núp ở trong một hang động vắng vang như sấm.

Khi Địch Áo mở mắt ra lần nữa là lúc sắc trời đã sáng, hẩn chần chờ chốc lát rồi mới phản ứng, chẳng lẽ mình đã ngủ suốt một đêm? Chuyện này làm hẩn không thể tin được, hơn nữa Ca Đồn và Lôi Mông đang đứng gần đó trò chuyện, nơi xa truyền đến tiếng cười đùa của Tuyết Ny, Y Toa Bối Nhĩ và Lao Lạp. Hẩn lại có thể ngủ say đến mức đó? Chẳng lẽ không nghe được gì hết? Xem ra mấy ngày qua hẩn đã quá mệt mỏi rồi.

Địch Áo đứng lên hoạt động thân thể một lát rồi đi ra ngoài khe núi, Lôi Mông và Ca Đồn thấy Địch Áo đi tới liền cười ha hả nói: “Địch Áo, tỉnh rồi hả?”

“Ừ.” Địch Áo gật đầu, nhìn về phía rừng cây, nơi đó đang có mấy nữ nhân chơi đùa vui vẻ, nhất là Y Toa Bối Nhĩ, nói líu ríu mãi không ngừng, Địch Áo kỳ quái hỏi: “Tại sao Y Toa Bối Nhĩ cao hứng như thế?”

“Bởi vì nàng rốt cuộc đã đột phá cửa ải khó nhất.” Tác Phỉ Á từ một khe núi khác đi ra, mỉm cười nói : “Ban đầu chúng ta đồng thời trở thành Quang Mang võ sĩ, Tuyết Ny càng chạy càng cao, càng xa hất nàng ở phía sau. Còn nàng tiến cảnh cũng rất chậm chạp, sau đó dừng bước ở cấp năm mãi không tấn cấp. Đoán chừng trong lòng nhất định là có chút tâm tình xuất, ha hả, ta thậm chí hoài nghi nàng cự tuyệt sử dụng

thời gian trên việc tu luyện là cố ý, bởi vì có cố gắng tu luyện cũng không đuổi kịp Tuyết Ny, còn không bằng tự cấp cho mình một bậc thang lưu lại thể diện.”

352. Chương 351: Mạo Hiểm Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 351: Mạo hiểm giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đột phá? Vì sao đột phá ?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi.

“Đêm qua quá lạnh.” Tác Phỉ Á che miệng cười nói: “Sau khi chúng ta bị đông cứng sẽ tỉnh lại, phải tu luyện một đoạn thời gian ngắn mới có thể ngủ tiếp, cứ thế làm đi làm lại mấy lần, năng rồi cuộc đột phá.”

Nếu như năng cự tuyệt dùng thời gian trong việc tu luyện, không nên cao hứng như thế mới đúng chứ?” Dịch Áo nói.

“Dùng cách nói của Lâm Tái đạo sư thì đó là tâm ma của nàng.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Ở trong nhóm chúng ta, nàng là người đầu tiên trở thành Quang Mang võ sĩ, tiếp theo là Tuyết Ny, sau đó mới tới ta. Nhưng mà Tuyết Ny lại đột phá bình cảnh đầu tiên trở thành Quang Mang võ sĩ cấp hai, lúc ấy mặc dù nàng cười rất tươi chúc mừng Tuyết Ny , nhưng ta nhìn ra được trong lòng nàng không hề dễ chịu. Những ngày kế tiếp nàng càng thêm nỗ lực, nhưng ...”

“Người đột phá bình cảnh thứ hai là nàng ?” Dịch Áo hỏi.

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu.

“Sau đó ?”

“Sau đó Y Toa Bối Nhĩ tất nhiên không thể khắc khổ được nữa, cũng học xong thói ngang ngạnh.” Tác Phỉ Á nói: “Nàng tìm rất nhiều lý do cho mình để chứng minh nàng không muốn lãng phí thời gian trên việc tu luyện, mà là muốn hưởng thụ thanh xuân, hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp của mình. Lúc ấy nàng đã là Quang Mang võ sĩ cấp năm nhưng không có đột phá, khi đó Tuyết Ny chỉ dùng hai tháng từ cấp năm thăng lên cấp sáu. Nàng cố gắng thêm chừng nửa năm không có kết quả cuối cùng bỏ qua, mãi cho đến ngày hôm qua nàng vẫn là cấp năm.”

“Không nghĩ tới Y Toa Bối Nhĩ cũng có tính cách tranh cường háo thắng như thế.” Dịch Áo lắc đầu: “Lâm Tái đạo sư nói không sai, đây đúng là tâm ma của nàng.”

Trên đại lục số người bị đình trệ ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ cũng không ít, Y Toa Bối Nhĩ khẳng định rất muốn đuổi theo Tuyết Ny và Tác Phỉ Á. Nhưng càng nóng lòng càng không thể nào đột phá, dừng lại ở cấp năm hơn nửa năm thời gian đúng là quá kém rồi. Với tốc độ này đừng bảo là vượt qua Tuyết Ny, cho dù so sánh với võ sĩ bình thường còn thua kém không ít, rốt cuộc Y Toa Bối Nhĩ tro tàn ý lạnh bỏ qua việc tu luyện.

“Y Toa Bối Nhĩ rất hiếu thắng, chúng ta hiểu nàng lắm.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Cho dù là trong nhóm ba người chúng ta , nàng cũng không tình nguyện làm người đứng sau cùng.”

Lâm Tái đạo sư có đánh giá nào khác dành cho Y Toa Bối Nhĩ không?” Dịch Áo hỏi, hân hy vọng hiểu rõ thêm một ít, ngày sau sẽ nhờ Ngõa Tây Lý giúp Y Toa Bối Nhĩ tìm ra một con đường thích hợp với nàng.

“Thật ra Lâm Tái đạo sư vẫn có lòng tin đối với Y Toa Bối Nhĩ .” Tác Phỉ Á cười nói: “Nàng nói chờ Y Toa Bối Nhĩ lịch duyệt càng ngày càng phong phú chung quy sẽ có một ngày tỉnh ngộ, bằng không Lâm Tái đạo sư làm sao sủng ái Y Toa Bối Nhĩ như vậy chứ?”

Đúng lúc này, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny cười cười cùng nhau đi về phía này.

“Địch Áo, tỉnh rồi?” Y Toa Bối Nhĩ giành chào hỏi Địch Áo trước.

“Ừ, các người đang đắp người tuyết?” Địch Áo nói.

“Đúng nhaaa, vui lắm đó, à, Địch Áo, những gã truy tung chúng ta thế nào rồi?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Ta tìm biện pháp ngăn chặn bọn họ, nhưng...”

“Nhưng bọn họ vẫn đuổi theo tới?”

“Ừ.” Địch Áo nói: “Nhìn ra được bọn họ không dễ dàng buông tha chuyện này đâu.”

“Để ta lưu lại cho bọn họ một món lễ vật.”

Y Toa Bối Nhĩ cười văng lên chạy tới chỗ người tuyết, sau đó bặn rợn tay chân một phen.

Đến thời điểm ăn tối, mọi người sửa soạn vài thứ chuẩn bị lên đường, đồng lửa đã được đốt cháy, chỉ cần hủy cái giường đêm qua là được, mọi người ngồi vây quanh đồng lửa vừa ăn vừa trò chuyện. Y Toa Bối Nhĩ ở bên kia cuối cùng làm xong, chạy đến bên cạnh đồng lửa chỉ vào mấy gã người tuyết: “Nhìn đi, ta vẽ có giống không? Ở giữa chính là Địch Áo, mặt đen chính là Lôi Mông, bên kia chính là Ca Đồn, ba người các người ở đây chờ đợi bọn kia đuổi theo tới đây nhé, hi hi!”

Thì ra Y Toa Bối Nhĩ dùng tro than của đồng lửa đêm qua trang điểm tướng mạo cho mấy người tuyết, Địch Áo ở giữa còn dễ nói, ít nhất cũng có mấy phần tương tự, nhưng hình tượng Lôi Mông và Ca Đồn quá khoa trương rồi. Nhất là Lôi Mông, khuôn mặt hắc đen thui, y như cái đất nồi vậy.

“Tại sao mặt của ta lại đen?” Lôi Mông cá giận nói.

“Bởi vì ở trong nhóm chúng ta chỉ có một mình người da đen aa.a !” Y Toa Bối Nhĩ cười híp mắt nói: “Phải có một ít đặc thù mới dễ nhận dạng, ít nhất chúng ta phải làm cho địch nhân vừa nhìn là nhận ra ngay mới được.”

“Tại sao mũi của ta lại dài như vậy?” Ca Đồn nhú mày hỏi.

“Bởi vì người luôn thích ra vẻ ngạo mạn, thích ngẩng mặt nhìn trời, dĩ nhiên mũi phải dài hơn bình thường một chút.”

“Ồ, dài thì dài.” Ca Đồn nhún vai nói: “Chúng quy vẫn đỡ hơn cái tên vừa đen vừa xấu kia.”

“Y Toa Bối Nhĩ, nhất định phải tìm điểm đặc thù đúng không?” Lôi Mông càng thêm căm tức, dù sao Y Toa Bối Nhĩ cũng là nữ tử, hấn ngại ngùng tranh chấp với Y Toa Bối Nhĩ. Nhưng Ca Đồn muốn mượn cơ hội này sỉ nhục hấn, chuyện này tuyệt đối không thể.

“Đúng nhaaa.a!”

“Ta thay đổi một cái, người làm như vậy căn bản không có biểu hiện rõ tính cách của Ca Đồn.” Lôi Mông chột đứng lên sải bước đi tới chỗ người tuyết.

Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ đảo mắt nghi ngờ, lời này vừa nghe là biết có vấn đề rồi. Tất cả mọi người bắt đầu ăn uống, cả đám sắp sửa lặn lội đường xa nên phải lấp đầy bụng rồi tính tiếp. Chỉ có Ca Đồn một mực quan tâm đến người tuyết của mình, nhưng nhìn thì cứ nhìn, hấn quên mất cả việc ăn uống, ánh mắt trợn lên thật lớn, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Thật ra phương án mà Lôi Mông thay đổi rất đơn giản, kéo cái mũi Ca Đồn xuống, tìm một nhánh cây thật lớn cắm ở phía dưới...

“Đây mới đúng là Ca Đồn.” Nhìn kiệt tác vừa hoàn thành của mình, Lôi Mông cười đến ngứa tới ngứa lui.

“Hấn thường xuyên dùng nửa người dưới suy tư.”

Đám người Tác Phỉ Á nghe thấy Lôi Mông cười như điên cuồng không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại. Kết quả gương mặt của các nàng đột nhiên đỏ bừng, không nói được một chữ, đồng loạt quay đầu trở lại, buồn bực ăn đồ. Ca Đồn cũng là vô cùng lúng túng đứng ngồi không yên, chỉ có Lao Lạp vẫn không hề bị ảnh hưởng, bởi vì nàng căn bản xem không hiểu.

“Các người vì sao không cười?” Lôi Mông khó hiểu kêu lên, hắn cho rằng mình thiết kế ra một bức tượng tràn đầy nghệ thuật, nhưng lại không được người khác thừa nhận. Điều này làm cho hắn rất là buồn bực, trên đời quả là khó tìm tri âm mà.

“Cười cái gì mà cười.” Dịch Áo tức giận nói: “Lại đây ăn chút gì đi, sau đó lập tức lên đường.”

Rừng rậm sau bão tuyết yên tĩnh hơn trước nhiều, mấy người Dịch Áo đang đi xuyên qua rừng, bước chân dẫm lên tuyết đọng phát ra thanh âm sần sật êm tai. Ba ngày trôi qua không có phát hiện thân ảnh của đám truy binh, mọi người cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Lương khô đeo trên lưng mấy người đã sớm ăn hết rồi, cũng may ở trong rừng không thiếu thức ăn, nếu không tìm được nguồn nước cũng có thể ăn tuyết để đối phó. Tuy mùi vị chẳng ra gì nhưng mọi người đã quen dần nên không có ai phàn nàn về phương diện này.

Cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa đi tới khu trung tâm rừng rậm, bởi vì ngày hôm qua bọn họ đã chứng kiến một cái lều bị vứt đi, hình thức tương tự với thứ mạo hiểm giả thường xuyên sử dụng, hiển nhiên đã từng có người đi đến nơi này.

Bỗng nhiên có tiếng dã thú gầm thét từ đằng xa truyền tới, từ mức độ mãnh liệt của thanh âm là có thể phân tích ra nhất định là một con thú rất lớn. Mọi người giật mình một cái, bất giác giảm tốc độ tiến về phía trước, dã thú trong rừng rậm rất nhiều, mỗi ngày đều có thể thấy chúng nó tranh đấu với nhau vài ba lần, để cho an toàn bọn họ đã quyết định tránh được thì cứ tránh. Sống trong rừng rậm lâu như vậy, tất cả mọi người đều hiểu một việc, đó là động vật hình thể càng nhỏ thịt càng là nhả nhụi ngon ngọt, cho nên không ai cảm thấy hứng thú với mấy con thể hình to lớn.

Nói đến chuyện này hình như có chút dung tục, nhưng đây đúng là vấn đề mọi người quan tâm. Nếu nói đến bốn việc ăn, mặc, ở, đi lại, bọn họ không có cách nào lựa chọn những phương diện khác, chỉ có mỗi vấn đề thức ăn là có thể làm tốt được mà thôi.

Tiếp tục tiến về phía trước một đoạn đường, Lao Lạp bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Dịch Áo.

“Tại sao?” Tất cả mọi người dừng bước, chỉ cần Lao Lạp làm ra vẻ mặt này nhất định là phát hiện chuyện gì đó.

“Người...”

“Phía trước hay là phía sau?” Dịch Áo nhíu mày.

Thấy Lao Lạp chỉ chỉ phía trước, tâm tình mọi người nhất thời nhẹ nhõm, vậy thì không cần phải lo lắng làm gì. Chắc là một tiểu đội mạo hiểm giả đang chiến đấu với dã thú.

Không qua bao lâu, mọi người đã đi tới vùng phụ cận, sau khi nhìn thấy rõ cảnh tượng trong rừng tất cả không khỏi buồn cười.

Một bên là tiểu đội ba nam một nữ, nhìn vẻ mặt có vẻ khẩn trương, bên kia đang giằng co với bọn họ là một con Cự Hùng (gấu lớn) thân dài đến gần hai thước. Từ luồng hồng quang tản ra trên người con Cự Hùng cho thấy nó hiển nhiên là một con yêu thú. Dưới một cây đại thụ ở giữa hai phe có một con Tam Sắc Lộc (hươu ba màu) đang nằm rên rỉ, màu lông điểm lệ trên người nhìn rất bắt mắt. Một cái chân sau của Tam Sắc Lộc đã cong queo gấp khúc, hiển nhiên là bị cắt đứt gân rồi, bây giờ chỉ có thể nằm gục ở một chỗ vô cùng tội nghiệp, ngay cả đứng lên cũng không thể làm được.

Tam Sắc Lộc là mục tiêu các tiểu đội mạo hiểm giả thích săn bắt nhất, đối phó những loài động vật ăn cỏ không có nửa phần nguy hiểm, hơn nữa tiền lời còn rất khả quan. Vấn đề duy nhất là làm thế nào bắt được chúng nó nhưng không được phá hư da lông mà thôi.

Ca Đồn âm thầm lắc đầu bởi vì biểu hiện kỳ quái của tiểu đội mạo hiểm giả này, chỉ là một con yêu thú bình thường mà thôi, cũng không phải là Hùng vương. Cứ trực tiếp giết chết là tốt rồi, lại còn giằng co làm gì kia chứ, không có bản lãnh còn định ra ngoài mạo hiểm?

Thật ra nếu như Ca Đồn có thể suy nghĩ từ một góc độ khác sẽ không có cảm giác như vậy, không phải là mọi tiểu đội mạo hiểm giả đều có võ lực cường đại, rất nhiều người bị áp lực sinh tồn thúc đẩy không có sự

lựa chọn nào khác mới gia nhập đội ngũ mạo hiểm giả. Ít nhất đây cũng coi như là một loại nghề nghiệp quang minh chính đại, tốt hơn đi làm đạo tặc nhiều.

Tình thế hiện tại đã rất rõ ràng, tiểu đội mạo hiểm giả này hiển nhiên đã nhìn trúng con Tam Sắc Lộc kia, nhưng đầu Cự Hùng có lẽ không chịu buông tha ‘món mỹ vị’ thơm ngon này. Vì thế mới phát sinh cục diện giằng co như thế.

Dã thú cảm giác nhạy bén hơn nhân loại nhiều lắm, ngay khi mấy người kia không biết đám người Dịch Áo đang tiếp cận thì đầu Cự Hùng đã quay đầu nhìn về phía Dịch Áo gầm thét một tiếng, ý tứ uy hiếp hàm xúc mười phần.

Mấy người kia đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhìn thấy thân ảnh mấy người Dịch Áo nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, bọn họ đuổi theo con Tam Sắc Lộc đến nơi này, rất khó khăn mới cắt đứt một chân con Tam Sắc Lộc khiến cho nó không có cách nào chạy trốn. Nhưng không ai ngờ được trong quá trình đó lại làm thức tỉnh một con Cự Hùng đang ngủ đông, dã thú ngủ đông sau khi tỉnh lại rất dễ nổi hung tính, đồng dạng ham muốn lấp đầy bụng cũng không nhỏ. Song phương không ai chịu nhượng bộ ai, rốt cuộc không bên nào dám động thủ trước, kết quả là biến thành tình trạng như bây giờ.

“Có cần hỗ trợ không?” Lôi Mông cười hi hi hơ to.

Những người kia liếc mắt nhìn nhau hội ý, một người trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi trầm giọng nói: “Bằng hữu, giúp chúng ta giết chết con gấu này. Bộ da Tam Sắc Lộc có thể phân cho các người một nửa.” Gã đại hán nói lên đề nghị rất công bình, con Tam Sắc Lộc này là do nhóm của hắn phát hiện trước, tự nhiên có quyền ưu tiên. Thật ra cách làm hợp lý là phân cho đám người Dịch Áo một phần ba. Thế nhưng phương hướng đám người Dịch Áo xuất hiện làm cho gã đại hán nhìn ra một vài vấn đề. Tựa hồ là chuẩn bị một đường đi về phía trước, tiến vào khu trung tâm rừng rậm. Bọn họ đụng phải đầu Cự Hùng rất khó đối phó ở nơi này, vậy thì yêu thú sinh sống sâu trong rừng rậm hiển nhiên lại càng lớn càng mạnh mẽ hơn nữa. Từ điểm đó có thể suy đoán ra thực lực của đám người Dịch Áo tuyệt đối không thấp.

Lôi Mông nghe gã đại hán nói vậy cảm thấy rất buồn bực, rất hiếm khi hắn đổi tính giúp người xem như niềm vui một lần, tại sao lại bị người ta nghĩ rằng mình ham muốn con mồi của bọn họ? Bộ da Tam Sắc Lộc ? Đừng nói một nửa, coi như là nguyên một bộ nghiêm chỉnh cũng không có một chút sức hút đối với hắn.

Dĩ nhiên Lôi Mông có thể dùng để hối lộ một trong những tỷ muội của hắn. Nhưng nếu hắn làm như vậy chắc chắn lại càng thêm thâm, một bộ da tuyệt đối không đủ hối lộ hết tất cả nhóm tỷ muội. Lôi Mông từ lúc nhỏ đã dưỡng thành một thói quen rất tốt, đó là tuyệt đối không tặng lễ vật cho riêng một người, bởi vì chỉ cần tặng thiếu một người bất kỳ thì số phận trong tương lai của hắn rất khó nói.

“Thế nào? Một nửa còn chưa đủ? Bằng hữu, làm người không thể quá tham lam.” Gã đại hán thấy Lôi Mông đứng ở nơi đó không lên tiếng, còn tưởng rằng Lôi Mông muốn nhận được nhiều hơn, trong lòng cảm thấy hơi mất hứng.

Lôi Mông thở dài cảm khái, hiện tại hắn rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là chim se sẽ làm sao biết được ý chí của đại bàng rồi, lúc này hắn mới bắt đầu nói: “Ta nói là muốn cướp con mồi của các người khi nào?”

“Vậy người muốn thứ gì?” Gã đại hán nghe thế lập tức biến sắc, cảnh giác nhìn sang Lôi Mông, đồng thời dời thân chắn trước mặt nữ tử trong nhóm.

Động tác này làm cho mấy người Dịch Áo cũng phải mỉm cười tế nhị, thật sự là quá đả thương tâm linh con người rồi, lần này xem ra Lôi Mông đáng thương lại bị đả kích không nhỏ.

Lôi Mông bỗng nhiên có cảm giác vọng động muốn đập một phát giết chết tên này luôn cho rồi. Chẳng lẽ trên khuôn mặt hắn có viết hai chữ đâm tặc hay sao?

“Phiền người mở mắt to ra xem cho kỹ, cái người đứng phía sau người muốn mặt không ra mặt, mông không ra mông, ta có thể coi trọng nàng sao? Bên nhóm chúng ta tùy tiện đưa ra người nào không đẹp hơn nàng?”

“Người...” Nữ tử kia nghe thế liền giận dữ đưa nửa gương mặt lộ ra sau lưng gã đại hán, chốc lát sau nàng nhìn thấy rõ dung mạo các nàng Tác Phi Á nhất thời giật mình ngẩn ngơ. Những người khác đều chuyển

lực chú ý lên trên người Lôi Mông, không có cần thận quan sát mấy người Tác Phỉ Á , bây giờ nhìn kỹ lại quả nhiên có phản ứng y như nữ tử kia. Bọn họ từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy người nào đẹp như thế.

Lúc này Y Toa Bối Nhĩ giơ tay lên gõ lên đầu Lôi Mông một cái.

“Người làm gì?” Lôi Mông buồn bực quay đầu nhìn Y Toa Bối Nhĩ, bản thân hắn hình như không có tội nàng mà? Nhưng chốc lát sau, Lôi Mông liền phát hiện không chỉ là Y Toa Bối Nhĩ, ngay cả Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng trợn mắt nhìn hắn.

“Các người còn giảng đạo lý hay không?” Lôi Mông nói ra vẻ mạnh mẽ nhưng hai chân lại không tự chủ lui về sau một bước. Một mình Y Toa Bối Nhĩ đã khiến cho hắn nhúc nhích đầu rồi, nếu như ba nữ nhân cùng liên hiệp đối phó hắn, Lôi Mông không dám tưởng tượng hậu quả sẽ bị thảm đến mức nào nữa.

Mấy người Tác Phỉ Á hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang nơi khác không thèm nhìn Lôi Mông.

“Phân rõ phải trái với nữ nhân?” Ca Đồn buồn cười vỗ vỗ bả vai Lôi Mông: “Là ta nghe lầm hay là người u mê?” Tiểu đội mạo hiểm giả ở bên kia cũng ngơ ngác nhìn tới mấy người Dịch Áo bình thần đùa giỡn, bọn họ đã hiểu bản thân mình sai ở chỗ nào. Nữ tử đẹp như thế cho dù đi đến nơi nào cũng sẽ dẫn đến oanh động cực lớn, không thể nào gia nhập tiểu đội mạo hiểm giả bình thường được. Những người đối diện rất có thể là đệ tử trực thuộc đại gia tộc nào đó ra ngoài lịch lãm. Chuyện này khó trách người ta không hề để ý đến Tam Sắc Lộc, đối với bọn họ bộ da kia có lẽ là đồ tốt, nhưng ở trong mắt đối phương đúng là không đáng một xu.

“Đúng thế, thật là có lỗi.” Gã đại hán đỏ bừng cả mặt, sau đó chợt kinh ngạc há to miệng nói gấp: “Đây... đây là con gì?” Thì ra Miêu Tử không biết từ lúc nào đã lặng yên đi tới gần con Cự Hùng, quang rực màu xanh trên thân nó phe phẩy nhẹ nhẹ, thần thái nhàn nhã y như đi chơi, nhìn đối phương giống như con mèo không thể nào chạy thoát. Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần Cự Hùng có động tác chắc chắn sẽ bị Miêu Tử công kích đầu tiên.

Nhưng con Cự Hùng này to hơn Miêu Tử gấp mười mấy lần, bộ dạng nó phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng vậy, miệng không dám gầm gừ nữa, mặt mày thất kinh từ từ lui về phía sau. Nhưng nó lùi một bước thì Miêu Tử sẽ tiến lên một bước, thủy chung vẫn duy trì khoảng cách như trước. Trên thực tế chỉ cần là người lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Tử lộ ra vẻ kinh ngạc y như gã đại hán, tẩu thủ làm sao có cánh? Hơn nữa còn không phải là đôi cánh bình thường, mà là quang rực (cánh phát sáng), đây chính là chủng loài trước nay chưa bao giờ nhìn thấy.

Thấy đầu Cự Hùng biểu hiện sợ hãi, mấy người Dịch Áo chỉ mỉm cười lắc đầu, lấy lực lượng Miêu Tử tuyệt đối có thể giết chết Cự Hùng trong nháy mắt, nhưng nó lại không muốn động thủ, đây rõ ràng là khi dễ người mà, cứ theo đà này sợ rằng đầu Cự Hùng sẽ bị hù dọa bể mật mà chết.

“Hai tên này chơi rất vui nha!” Ca Đồn cười cười, sau đó huýt sáo lạnh lạnh: “Người cũng tới đi, tham dự vào luôn cho thêm náo nhiệt.”

Theo sau một trận thanh âm ‘răng rắc’ do cây cối bị đập gãy, Hỏa Hồng Thú từ trong rừng vọt ra, mặt đất ù ù rung động. Nhóm ba nam một nữ ở bên kia lại càng không dám tin tưởng cảnh tượng trước mắt mình, những người này rốt cuộc có lai lịch gì đây?

Miêu Tử nghĩ là Hỏa Hồng Thú tới tranh giành con mèo với mình, nhất thời không trêu chọc đầu Cự Hùng nữa, hai cánh mở ra bay lên không nhanh như chớp, từ trên đầu Cự Hùng lao xuống tấn công.

Cự Hùng theo bản năng cúi thấp đầu, bốn chân co lại nằm sấp xuống đất né tránh, nhưng ngay khi Miêu Tử xẹt qua đỉnh đầu Cự Hùng, cái đuôi chùy của nó mạnh mẽ bắn ra đâm thẳng vào gáy Cự Hùng, xuyên qua cả cái đầu lao ra ngoài qua hốc mắt đối phương. Sau đó Miêu Tử vỗ cánh ở trên không trung vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp cán vào cổ họng Cự Hùng.

Đây có lẽ đã trở thành phương thức công kích quen thuộc của Miêu Tử rồi, trước đâm sau cán, tuyệt đối là chết không thể chết hơn được nữa.

353. Chương 352: Hỗ Trợ Lẫn Nhau

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 352: Hỗ trợ lẫn nhau

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hỏa Hồng Thú mới vừa đến gần thì trận chiến đã kết thúc, thân hình con Cự Hùng mềm nhũn ngã quy xuống đất, Hỏa Hồng Thú tựa hồ rất bất mãn vì chuyện này, quay đầu về phía Miêu Tử gầm gừ mấy tiếng. Còn Miêu Tử lại lười biếng lơ đãng nhìn sang Hỏa Hồng Thú, đuôi trùy dao động linh hoạt ở phía sau, căn bản không thêm để ý thái độ của đối phương. Hình như nó muốn nói: “Thế nào? Không phục thì tới đây.”

Mấy mạo hiểm giả trốn mất há mồm kinh hãi, đầu Cự Hùng đối với bọn họ là đối thủ cực kỳ khó dây dưa, nếu không bọn họ đã sớm động thủ rồi. Thế mà mấy người xa lạ trước mắt hoàn toàn không thêm đặt đầu Cự Hùng này vào trong mắt, chỉ để cho một con sủng vật hình thể to bằng con mèo xuất chiến. Sau đó kết thúc chiến đấu trong chớp mắt, từ đó có thể nhận ra chênh lệch đẳng cấp giữa bọn họ và đối phương thật sự quá lớn, người với người đôi khi không thể nào so sánh được.

“Cảm ơn... cảm ơn các người.” Gã đại hán miễn cưỡng mỉm cười.

“Tiện tay mà thôi, không cần khách khí.” Dịch Áo nhàn nhạt trả lời.

“Con hươu này...”

“Các người cứ mang đi, chúng ta không cần đồ đạc của các người.” Lôi Mông nói.

Gã đại hán cuối cùng hiểu ra thứ mà bọn họ cho là vật trân quý đối với người ta lại không hề có giá trị, rồi lại nghĩ đến lúc này đề ra điều kiện nghiêm túc với đối phương, hẳn có cảm giác không biết nên trốn vào đâu.

“Đã là mùa đông rồi, các người còn chạy vào trong rừng rậm làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Tiểu thư, đối với các mạo hiểm giả chúng ta thì không phân biệt mùa.” Gã đại hán cười khổ nói: “Hơn nữa lúc trước ta bị thương rất nặng, bây giờ mới vừa khỏi hẳn, không thể tiếp tục ở lại trong nhà. Nếu như không có khoản thu vào, chúng ta sẽ phải chết đói.”

“À...” Y Toa Bối Nhĩ suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như có thể thì nên quay về nhà sớm đi, đoạn thời gian này ở trong rừng không an toàn lắm.”

Gã đại hán ngẩn người, tầm mắt từ từ quét qua đám người Y Toa Bối Nhĩ, từ khí chất đã nói lên những người trẻ tuổi này rất xuất chúng. Nhất là các nàng Tác Phỉ Á, chỉ có điều quần áo trang phục tương đối chật vật, hiện tượng này thoạt nhìn có vẻ không bình thường.

“Hiểu.” Gã đại hán chậm rãi gật đầu: “Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.”

Đám người Dịch Áo chuẩn bị lưu lại nghỉ ngơi chốc lát, mấy mạo hiểm giả kia khiêng con hươu trên vai, liên tục cảm ơn rồi vội vã rời đi. Thế nhưng khi bọn hắn vừa đi được mười mấy thước đột nhiên dừng lại trò chuyện với nhau cái gì đó, chốc lát sau giọng nói càng lúc càng lớn, tựa hồ đang cãi vã.

Ngay sau đó, nữ tử kia sải bước đi tới chỗ đám người Dịch Áo, quét mắt nhìn qua mọi người rồi rơi vào trên người Dịch Áo, nàng có cảm giác mơ hồ Dịch Áo chính là thủ lĩnh của những người trẻ tuổi này.

“Các người giúp chúng ta...” Nữ tử kia do dự một chút, sau đó gấp giọng nói: “Ta không có thứ gì để báo đáp các người, nhưng có một tin tức trọng đại, chúng ta chuẩn bị sau khi trở về sẽ bán lại cho hành hội mạo hiểm giả. Bây giờ quyết định tặng tin tức cho các người, yên tâm, ngoại trừ các người ra, chúng ta sẽ không biết nói với người khác, cũng sẽ không bán đi.”

Đám người Dịch Áo nhìn nhau nghi ngờ, Ca Đồn tò mò hỏi: “Tin tức gì?”

“Ngày hôm trước chúng ta gặp được một đám yêu thú biến dị rất đáng sợ.” Bởi vì nhớ lại tình cảnh lúc đó, ánh mắt nữ tử kia lộ vẻ hồi hộp và bất an.

“Một đám?” Ca Đồn khẽ nhủ mảy: “Là chủng loại yêu thú gì?” “Là một đám Đường Lang to lớn.” Nữ tử kia run rẩy nói: “Tốc độ của bọn nó cực nhanh, lực chiến đấu vô cùng cường đại, chúng ta tận mắt thấy có một tiểu đội mạo hiểm giả xâm nhập lãnh địa của chúng nó, chỉ trong chớp mắt đã bị cả đám cắt thành từng mảnh vụn.”

Đám người Dịch Áo cũng ngây người ra, Đường Lang to lớn?

“Nha đầu ngu ngốc, đã bảo người đừng nói nhưng người không vâng lời.” Gã đại hán cười khở đi tới, hắc đầu tiên là trầm mặc một hồi, có lẽ đang lựa lời để nói chuyện, sau đó thấp giọng nói: “Ta không biết nên gọi các người như thế nào, nhưng...”

“Ta tên là Dịch Áo, người có thể trực tiếp gọi tên ta là tốt rồi.” Dịch Áo nói.

“Dịch Áo, ta không muốn nằng nói tin tức đám yêu thú biến dị kia cho các người biết, không phải là muốn bán tin tức kia lấy tiền. Trên thực tế dù có bán được cũng không được bao nhiêu, còn không bằng một phần con hươu kia, mà là...” Gã đại hán hơi do dự, sau đó quyết định nói thật: “Mà là sợ làm hại các người.”

“Hại chúng ta?”

“Có thể làm cho một con Đường Lang nho nhỏ trở nên khổng lồ như vậy, khu vực quanh hang ổ chúng nó nhất định có tinh thần kết tinh. Thậm chí là tinh thần hạch, ta nghĩ các người cũng có thể đoán được điều này.” Gã đại hán chậm rãi nói: “Ta lúc ấy đoán đại khái có khoảng mười sáu, mười bảy con Đường Lang to lớn, đây là ta nhìn thoáng qua từ xa. Còn những con ta không thấy được thì sao? Hơn nữa trong nhóm bọn chúng còn có một con Đường Lang màu đỏ như lửa, có thể là do nó tiến hóa sớm nên đã biến thành Đường Lang vương. Người ta thường nói chim se sẽ chết vì thức ăn, cá chết vì mồi, Dịch Áo, ta tuyệt đối không có hoài nghi lực lượng của các người, nhưng mấy con Đường Lang này có lực chiến đấu cực kỳ đáng sợ, hễ đầu nhập chiến đấu là chúng sẽ tập thể lao về phía trước, giết sạch toàn bộ võ sĩ cản đường trong chớp mắt. Những người chưa từng nhìn thấy căn bản không thể nào hình dung được sự cường đại của chúng nó.”

“Những con Đường Lang kia tại sao không công kích các người?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Chúng nó không hiểu chiến lược, hơn nữa chúng ta không tiếp cận sào huyệt của chúng nó.” Gã đại hán nói: “Tiểu đội mạo hiểm giả kia có thể là do lần đầu tiên thấy Đường Lang biến dị nên không biết lực chiến đấu của bọn nó thế nào, trực tiếp nhào tới cả đám, kết quả là...”

Đám người Dịch Áo không lên tiếng nữa, bởi vì bọn họ hoàn toàn hiểu được chủng loại Đường Lang to lớn này có lực chiến đấu cường hãn đến mức nào. Lúc trước gặp phải đầu Đường Lang kia hẳn là từ trong sào huyệt chạy ra ngoài.

“Không nên mạo hiểm quá lớn.” Gã đại hán trầm giọng nói: “Dịch Áo, các người nên về nhà trước rồi báo tin tức cho người trong nhà. Sau đó mang theo võ sĩ gia tộc quay trở lại, dù sao sào huyệt của Đường Lang biến dị vẫn ở chỗ này, chúng nó chắc chắn chạy không thoát. Về phần chúng ta thì người có thể hoàn toàn yên tâm, tin tức kia sẽ nằm ở trong đầu chúng ta, tuyệt đối không tiết lộ với bất kỳ ai.”

Đây chính là bi ai của võ sĩ cấp thấp, mặc dù có lúc đụng tới vận khí, phát hiện một khoản tài phú to lớn, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn tài phú thoáng qua. Bọn họ vô lực đoạt lấy, nhiều lắm chỉ có thể bán tin tức đó đi, xem như chuyển vận may cho những người có năng lực.

“Sào huyệt Đường Lang biến dị ở đâu?” Dịch Áo hỏi.

Gã đại hán nghiêng đầu quan sát rừng rậm chung quanh, sau đó chỉ về phía Tây Nam nói: “Hướng bên kia, đi hơn bốn mươi dặm là có thể thấy một đỉnh núi, núi đó là Khô Diệp lâm bình thường có màu đỏ nhạt do lá cây héo úa, sào huyệt chúng ở ở một góc đỉnh núi.”

“Ta nhớ rồi.” Dịch Áo mỉm cười nói: “Cảm ơn các người.”

“Ta mới là người cảm ơn mà, là do các người giúp ta.” Gã đại hán nhún nhún vai ra vẻ thoải mái: “Dù sao tin tức đó đối với chúng ta không có một chút tác dụng.” Tuy nói như thế nhưng trong lòng hẳn nhất định

đang rất chua xót, bởi vì hắn cũng hiểu được một đám yêu thú biến dị mới vừa ra đời có ý nghĩa như thế nào.

“Tốt lắm, chúng ta đi.” Nữ tử kia gật đầu chào đám người Dịch Áo, sau đó xoay người rời đi.

“Các người bảo trọng.” Gã đại hán tựa như vẫn không yên lòng, lại dặn dò thêm một câu mới xoay người đuổi theo nữ tử kia.

“Chờ một chút.” Dịch Áo đột nhiên nói.

“Chuyện gì?” Gã đại hán và nữ tử kia đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Dịch Áo.

“Các người là người Hắc Sơn công quốc ” Dịch Áo hỏi.

“Đúng thế.”

“Nếu có một ngày các người cảm thấy sinh sống ở Hắc Sơn công quốc quá nhàm chán, các người có thể thử đến Phỉ Tể công quốc xem sao.” Dịch Áo cười nói: “Trực tiếp đi tìm Tái Nhân Hầu tước, hoặc là Lâm Tái, Tây Cách Thụy Na đạo sư, nói các người là bằng hữu của ta, bọn họ sẽ chiếu cố các người thỏa đáng.”

Ý tứ Dịch Áo rất rõ ràng, sinh sống quá nhàm chán? Ý này là vì chiếu cố mặt mũi đối phương mà thôi, trọng thương mới khỏi đã phải chạy vào rừng rậm mạo hiểm, tình trạng kinh tế của bọn họ khẳng định cực kỳ bê bối. Tương lai cần phải có sự trợ giúp từ bên ngoài may ra mới sống nổi, còn nếu lẩn lộn ở đây không nổi nữa thì có thể đến Phỉ Tể công quốc tìm kiếm cơ hội mới.

“Là Tái Nhân Hầu tước sao? Còn có Lâm Tái và Tây Cách Thụy Na đạo sư?” Khuôn mặt gã đại hán lộ vẻ vui mừng như điên, không tự chủ được lặp lại một lần những cái tên mà Dịch Áo vừa nói, tựa hồ là sợ bản thân quên mất.

“Không sai.” Dịch Áo gật đầu.

Quả nhiên là thiếu gia và tiểu thư từ đại gia tộc ra ngoài lịch lãm, thế nhưng quan hệ giữa Phỉ Tể công quốc và Hắc Sơn công quốc cũng không tốt lắm. Bọn họ xông vào rừng sâu chẳng lẽ là xảy ra vấn đề gì đó? Gã đại hán đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Đối với Dịch Áo hướng dẫn đối phương một con đường chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với gã đại hán đây lại là một cơ hội thay đổi vận mệnh của mình. Nếu như không gặp phải Dịch Áo, bọn họ chỉ có thể đau khổ sinh sống qua ngày, cơm ăn không đủ no, rét không đủ áo ấm, sau đó gửi gắm hi vọng cho đời sau. Đột nhiên bọn họ biết mình có thể kết giao tình cảm với một vị Hầu tước, nội tâm kích động đã không thể nào dùng lời nói hình dung.

354. Chương 353: Khe Sâu Trong Núi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 353: Khe sâu trong núi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đúng rồi.” Gã đại hán đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, gấp giọng nói: “Các người nên đi hướng Tây Nam.”

“Không phải người mới nói là chúng ta không được tới sào huyệt Đường Lang biến dị hay sao?” Dịch Áo cười nói.

“Không, các người vòng qua sào huyệt chúng nó, tiếp tục theo hướng Tây Nam. Ngày mai sẽ có thể thấy một khe sâu, trong đó có một con hầm ngầm đi thông dưới đất.” Gã đại hán nói: “Trong động có rất nhiều ngã ba, ha ha, lúc ta còn trẻ rảnh rỗi thường đi dạo khắp nơi trong hầm ngầm đó. Tất cả ngã ba đều là ngõ cụt, các người cần phải nhớ kỹ, hễ gặp ngã ba thì chọn đường bên trái sẽ có thể rời khỏi hầm ngầm.”

“À?” Dịch Áo sững sốt.

“Nếu như các người có phiền toái gì thì...” Gã đại hán cười cười nói: “Những người khác không thể nào biết được hầm ngầm kia, nó nhất định có thể giúp cho các người thoát khỏi phiền toái.”

“Nhị thúc, lúc người còn trẻ lại nhàm chán như vậy sao?” Nữ tử kia giật mình hỏi.

“Người biết cái gì?” Gã đại hán quát lớn: “Lỡ may chúng ta gặp phải nguy hiểm, hoặc là giáp mặt yêu thú biến dị sẽ dựa vào đó để chạy trốn.”

“Không trách được người chỉ nguyện ý dạo quanh vùng này.” Nữ tử cười nói.

“Biết rồi.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Ha hử, người đoán không sai, chúng ta quả thật gặp phải một ít phiền toái.”

“Vậy thì chúng ta không quấy rầy các người nữa.” Gã đại hán nói: “Để tránh cho dính líu vào làm phiền các người, chúng ta phải nắm chắc thời gian rời xa nơi này. Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ tới Phỉ Tế công quốc thăm các người.” Lời nói này nghe có vẻ qua loa nhàn nhạt, nhưng thực tế giờ phút này hắn đã hạ quyết tâm rời khỏi Hắc Sơn công quốc rồi.

Dịch Áo đưa mắt nhìn tiểu đội mạo hiểm giả biến mất ở trong rừng cây, cười cười nói: “Xem ra chúng ta đụng trúng bảo khổ rồi.”

“Ngần vạn lần đừng có nói cho chúng ta biết, người đánh chủ ý lên những con Đường Lang kia nhé!” Những người khác lập tức biến sắc.

“Ta nhàm chán như vậy sao? Ta nói là cái hầm ngầm kia kìa.” Dịch Áo bất mãn trợn mắt nhìn mọi người.

Y Toa Bối Nhĩ có vẻ không tình nguyện lắm: “Nhất định phải đi con đường kia sao? Dù sao bây giờ cũng không có người đuổi theo, hẳn là không cần thiết mà?”

Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng nhìn sang Dịch Áo, hi vọng Dịch Áo có thể thay đổi chú ý. Trí tưởng tượng của nữ tử trời sinh tương đối phong phú, vừa nghe đến hai chữ hầm ngầm các nàng sẽ lập tức liên tưởng đến khung cảnh ươn ướt, u ám, đám côn trùng hình thù kỳ quái cùng với mùi vị rửa nát mồi meo ...vân...vân, tất cả gộp chung một chỗ sẽ cực kỳ khó chịu. Chuyện này không liên quan gì đến khả năng chịu đựng gian khổ, mà là vì các nàng theo bản năng chán ghét loại hoàn cảnh như thế.

“Thật ra ta cũng không có lý do đầy đủ.” Dịch Áo nhún vai nói: “Nếu như nhất định phải nói đến lý do làm ta lo lắng. Vậy thì ta đang nghĩ rằng những người đuổi giết chúng ta không chỉ là một đội ở phía sau.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Lôi Mông nghi ngờ hỏi lại. Từ chính miệng Dịch Áo, bọn họ đã biết truy binh là do một vị Thủy hệ Võ Tôn suất lĩnh, còn có năm tên Cực Hạn võ sĩ, chẳng lẽ Hắc Sơn đại công nhận cảm thấy sử dụng đội hình như vậy đối phó bọn họ còn chưa đủ?

Dịch Áo kiên nhẫn phân tích suy đoán của mình cho mọi người hiểu: “Dựa theo Mạc Lâm nói thì Hắc Sơn Đại công đã sớm điều tra lai lịch của ta rất rõ ràng, như vậy chỉ sợ hắn cũng biết năng lực của ta. Chỉ dựa vào một Thủy hệ Võ Tôn sẽ khó lòng bắt giữ nếu ta một lòng muốn chạy.”

Mọi người liếc nhìn nhau không biết nói gì hơn, như vậy xem ra Hắc Sơn Đại công an bài quả thật có chút vấn đề, những người có thể trở thành Đại công không thể nào là một tên ngu ngốc được. Sự tình ngay cả bọn họ cũng có thể nghĩ ra, không có đạo lý gì để Hắc Sơn Đại công không biết được. Khả năng Dịch Áo suy đoán rất có thể trở thành sự thật, mọi người nhất thời lại có cảm giác trầm trọng.

“Quá mức hèn hạ rồi.” Lôi Mông tức giận mắng to: “Đám người kia hẳn là muốn bắt người để uy hiếp Ngõa Tây Lý tiên sinh. Có bản lãnh thì tự đi chiến đấu, ăn hiếp một người trẻ tuổi thì hẳn tính là đại nhân vật gì chứ.”

“Bởi vì bọn họ không tìm được tiên sinh.” Dịch Áo cười nói: “Chỉ khi nào bắt được ta mới có thể làm cho tiên sinh hiện thân, đáng tiếc là Hắc Sơn Đại công tự cấp cho hắn một vấn đề khó khăn. Một khi chúng ta thành công trốn thoát, hắn sẽ mất hết mặt mũi với Thiên Không thành. Ngay cả mấy tên trẻ tuổi như chúng ta mà hắn không đối phó được, hẳn có tư cách gì để đối phó tiên sinh? Tới lúc đó sợ rằng Thiên Không thành sẽ không đứng ở bên phía hắn nữa.”

Ca Đồn nghe đến đó hai mắt chợt sáng ngời, mỗi lần mọi người nói chuyện đề cập tới vấn đề này hắn sẽ lâm vào trầm mặc, nhưng Dịch Áo nói làm cho hắn thấy được hi vọng. Hắn không có năng lực hóa giải thù hận giữa Ngõa Tây Lý và Thiên Không thành, nhưng ít ra cho tới bây giờ cường giả Thiên Không thành vẫn chưa có xuất thủ đối phó Dịch Áo. Sau khi Hắc Sơn Đại công khích bác, chưa chắc bọn họ sẽ không chọn lựa phương thức cực đoan như thế này.

Ca Đồn vẫn lo lắng điểm này, chỉ cần có thể phá hủy khả năng kết thành đồng minh của Thiên Không thành và Hắc Sơn Đại công, như vậy các cường giả Thiên Không thành sẽ không chú ý tới Dịch Áo. Dù sao làm như vậy rất dễ bị người đời lên án, người của Thiên Không thành chú trọng nhất là danh dự, tuy bọn họ hận Ngõa Tây Lý thấu xương nhưng vẫn phải giữ gìn thể diện của mình.

“Ta ủng hộ Dịch Áo.” Ca Đồn tán thành không chút nghĩ ngợi: “Có ưu thế như vậy tại sao không lợi dụng, có thể dẫn bọn họ đuổi theo vào trong hầm ngầm lại càng tốt. Dựa theo gã đại hán lúc nãy nói, ta nghĩ rằng quy mô hầm ngầm không nhỏ lắm, đúng là cơ hội tốt dùng để thoát thân.”

Ca Đồn vừa mở miệng ủng hộ, mấy nữ tử Tác Phỉ Á cũng không thể phản đối được nữa. Dù sao bọn họ không phải là đi du sơn ngoạn thủy, chỉ có thể thở dài chấp nhận kết quả này.

Đoàn người bắt đầu di chuyển theo hướng Tây Nam, mặc dù không có ai thúc giục nhưng mọi người đều gia tăng tốc độ lên vài phần.

Khoảng cách bốn mươi dặm chỉ đi không bao lâu đã tới, lúc này ở nơi xa có một ngọn núi trắng như tuyết hiện ra trước mắt mọi người. Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mặt đất ở dưới rừng cây khô sẽ có màu đỏ nhàn nhạt, nơi đó hẳn là vị trí sào huyệt của đám Đường Lang biến dị.

Bởi vì không rõ ràng lắm lãnh địa của đám Đường Lang biến dị đến tột cùng rộng lớn bao nhiêu, cho nên mấy người Dịch Áo đi vòng ra xa một chút, bọn họ cũng không muốn chọc tới mấy con thú kinh khủng kia. Đi mãi cho đến ban đêm, mọi người mới dừng lại tìm chỗ nghỉ ngơi, đốt lên đồng lửa, dựng vài cái lều ở tạm.

“Dịch Áo, ta thấy lúc ban ngày ngươi quan sát đỉnh núi rất cẩn thận, có ý kiến gì không?” Ca Đồn ngồi xuống bên cạnh Dịch Áo, nhẹ giọng hỏi.

“Ta chỉ muốn tìm hiểu xem người đuổi theo là ai.” Dịch Áo thản nhiên nói.

Ca Đồn nhíu mày nói: “Ngươi muốn dẫn bọn chúng đi hướng đó ? Không được, quá nguy hiểm.”

“Nói rất hay, làm như ngươi chưa từng làm chuyện nguy hiểm vậy.” Dịch Áo nở nụ cười gian tà: “Ta nhớ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, hình như là ngươi có bộ dạng nửa chết nửa sống thì phải? Lại còn không biết xấu hổ nói ta...”

“Ta khi đó là trẻ tuổi non dại.” Ca Đồn hơi lúng túng gãi gãi đầu, sau đó làm bộ nghiêm nghị nói: “Dù sao chỉ cần trốn vào hầm ngầm, bọn họ sẽ rất khó tìm thấy chúng ta, tại sao ngươi còn phải mạo hiểm?”

“Ta chỉ phòng ngừa vạn nhất mà thôi, có thể an toàn tiến vào hầm ngầm dĩ nhiên là tốt. Nếu như không thể, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.”

Ca Đồn ngơ ngác hồi lâu, Dịch Áo nói không sai, là hắn nghĩ quá đơn giản. Dù sao tới ngày mai mới có thể tiến vào khe sâu (hạp cốc) tìm kiếm cửa vào hầm ngầm, quá trình phải tốn một khoảng thời gian nhất định. Trong lúc đó một khi có người đuổi theo sẽ rất khó giải quyết.

Dịch Áo và Ca Đồn nói chuyện với nhau, những người khác cũng nghe thấy rõ ràng. Mặc dù không có nói gì nhưng chỉ nghỉ ngơi mấy canh giờ, mọi người đều lục tục đứng dậy, vội vàng ra về khí trời quá lạnh thật sự là khó ngủ, còn không bằng thừa dịp ban đêm lên đường cho sớm, ít nhất bước đi sẽ có thể giảm bớt mấy phần rét lạnh.

Dịch Áo chỉ cười cười bình thản, không có nói rõ ý nghĩ trong lòng mọi người. Hắn biết rõ đám người Tác Phỉ Á làm như vậy hiển nhiên là để tránh cho Dịch Áo phải một mình mạo hiểm lần nữa. Không giống với Ca Đồn chính là phương thức các nàng biểu đạt uyển chuyển và đơn giản hơn.

Lần này trên đường tiến về phía trước không có nghỉ ngơi lần nào, cho đến gần giữa trưa, đoàn người Dịch Áo rốt cuộc đi tới khe sâu, nhìn xuống đáy cốc tuyệt vọng một tầng dày đặc. Mọi người không hẹn mà cùng

nhau thở dài, hi vọng cửa động không có bị băng tuyết che kín, nếu không sẽ rất khó tìm thấy cửa vào hầm ngầm.

“Nếu lúc này là mùa xuân thì tốt rồi, chúng ta sẽ không cần hao phí khí lực lớn như vậy.” Lôi Mông vừa đi vừa nói thầm, tuyết đọng dưới đáy cốc còn dày hơn cả trong rừng rậm, mặt đất lại gập ghềnh khó đi, mỗi một bước tiến lên đều rất vất vả.

“Người có thể biểu hiện giống nam nhi hơn không? Các nữ nhân như Tác Phỉ Á còn không oán trách, chỉ có một mình người làm bầm má.” Ca Đồn ở phía sau đẩy lưng Lôi Mông một cái: “Đi, nhìn đường cẩn thận đó.”

“Ta đây oán trách chỗ nào? Ta chỉ cảm khái thôi, hiểu không? Còn nữa, bảo ta cẩn thận cái gì? Người không phải là không có mắt, tự mình không biết nhìn à?” Lôi Mông phản kích rất dứt khoát, vừa nhanh vừa đủ, lời nói liên hồi dường như hỏi ngược lại làm cho Ca Đồn lú lờ không biết nên trả lời câu nào trước.

355. Chương 354: Lại Gặp Dã Nhân

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 354: Lại gặp dã nhân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Qua một hồi lâu, Ca Đồn bỗng nhiên thở dài: “Ta quyết định sau này không cãi nhau với người nữa.”

“Ha ha, người rút cuộc thừa nhận không bằng ta sao?” Lôi Mông nở nụ cười thắng lợi.

“Ừ ừ, ta quả thật không bằng người, chỉ sợ toàn bộ những tỷ muội trong nhà gộp lại cũng không phải là đối thủ của người, đúng không?”

Lôi Mông nhất thời cảnh giác hỏi: “Người có ý gì?”

“Không có ý gì hết.” Ca Đồn cười híp mắt nói: “Đoán chừng các nàng cũng âm ỉ y như người, thế nhưng ta chưa bao giờ gây lộn với nữ nhân.”

Lôi Mông suy nghĩ một hồi lâu, chợt hỏi lại: “Người nói ta là nữ nhân?”

“Ta chưa hề nói nhé!” Ca Đồn gơ tay ra lắc đầu liên tục.

“Vậy người rút cuộc có ý gì?” Lôi Mông nổi giận, hấn chán ghét Ca Đồn chính là ở điểm này, nói gì thì nói cho rõ ràng mình bạch luôn đi, cứ lấp lửng nửa chừng làm cho người ta rất ngứa ngáy khó chịu.

“Ý của hấn là người còn âm ỉ hơn cả nữ nhân.” Dịch Áo có ‘thiện’ ý nhắc nhở một câu, sau đó thấy ánh mắt đáng sợ của Lôi Mông nhìn sang vội vàng bổ sung: “Đây cũng không phải là ta nói.”

Lôi Mông phản ứng rất trực tiếp, xoay người nhào tới Ca Đồn, nhưng chốc lát sau thân hình hấn bỗng nhiên đứng yên tại chỗ. Bởi vì từ góc độ của hấn có thể nhìn thấy Lao Lạp ở phía sau đội ngũ chẳng biết lúc nào đã dừng bước, lắng tai nghe gì đó.

Ca Đồn theo bản năng né qua một bên, sau đó lại thấy ánh mắt Lôi Mông hơi lạ, nhất thời nhận ra có điểm không đúng, cũng xoay người nhìn ra sau.

“Lao Lạp, phát hiện gì hả?”

“Có người.” Sau đó Lao Lạp bổ sung thêm một câu: “Vô cùng...”

Không thể không nói, trao đổi với Lao Lạp là một chuyện rất là phí sức, ý nghĩa của câu nói kia rút cuộc là có người sắp sửa đến gần nơi này, hay là người tới tốc độ vô cùng mau? Tất cả mọi người nghĩ mãi không rõ đầu mối, thế nhưng điểm duy nhất có thể xác định chính là có người đến.

“Ở đâu ?” Dịch Áo hỏi.

Lao Lạp chỉ về phía tây bắc.

“Các người tiếp tục tìm, ta đi xem một chút.” Dịch Áo ném lại một câu rồi xoay người chạy ra ngoài hẻm núi.

Đám người Tác Phi Á im lặng gia tăng cước bộ, giờ phút này tất cả mọi người đều oán hận tuyệt vọng dưới chân. Nếu như không phải là bão tuyết làm chậm tốc độ của bọn họ, có lẽ mọi người đã có thể tiến vào hầm ngầm. Dịch Áo cũng không cần quay lại dẫn dắt dịch nhân rời đi.

Trong rừng, Mạt Lý Khắc dọc theo dấu chân trên mặt tuyết chạy nhanh một đường, trong lòng đang không ngừng nguyên rửa cái tên mập chết tiệt. Nếu như không phải là tên kia bắt tài lâu như vậy cũng không thể bắt được đám người Dịch Áo, hắn làm sao lại bị phải đến nơi đây? Thời tiết như vậy thì phải sống ở trong nhà hưởng thụ lò lửa ấm áp, thưởng thức bình rượu hai mươi năm trở lên mới đúng. Chứ không phải đạp tuyết lên đường khổ cực như thế này.

Tốc độ Mạt Lý Khắc di chuyển rất nhanh, trong tay hắn là một cái trường tiên (roi dài) màu đen, trong quá trình tiến lên thỉnh thoảng vung ra cuốn lấy cành cây khô. Sau đó run tay mượn lực đàn hồi bay xẹt qua mặt tuyết, di chuyển nhanh nhẹn y như một con Linh Hầu, làm như thế không chỉ đề cao tốc độ tiến lên, đồng thời cũng tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Dịch Áo lao ra khe sâu liền thét to một tiếng, trực tiếp vọt vào trong rừng.

Động tác của Mạt Lý Khắc chợt dừng lại, sau đó nhe răng cười khinh thường, đây coi là hành vi gì nhỉ? Khiêu khích sao? Hay là muốn dẫn dắt hắn rời khỏi nơi này? Cho dù là tình huống nào, Mạt Lý Khắc cũng không hề lo lắng, bởi vì hành động vừa vụn nói cho hắn biết mình đã đến gần con mồi.

Rất nhanh, Dịch Áo và Mạt Lý Khắc gặp nhau ở trong rừng, Mạt Lý Khắc hồ nghi dừng bước đánh giá Dịch Áo. Sau đó nhe răng cười hung tợn: “Thằng nhỏ ngu ngốc, nếu không phải ngươi mới vừa kêu loạn, ta đây không nhất định có thể tìm thấy ngươi trong ngày băng tuyết dày đặc như thế này. Ha ha. Có thể xem là ngươi đã giúp ta rồi đó.”

“Đồng bạn của ngươi đâu?” Dịch Áo đảo mắt nhìn chung quanh.

“Đồng bạn? Người nói ai?”

“Cái tên mập.”

“Mạt Lý Khắc đại gia bất kể là chuyện gì cũng thích tự làm một mình.” Mạt Lý Khắc vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi của mình: “Thằng nhỏ ngu, biết điều một chút đi theo ta, hay là muốn hoạt động ở chỗ này một lát cho ấm người?”

Ánh mắt Dịch Áo rơi vào trên người đối phương, chỉ nhìn chốc lát rồi liếc mắt liếc về cây trường tiên trong tay đối phương.

“Xem ra phải hoạt động tay chân rồi?” Mạt Lý Khắc cười ha hả nói: “Nếu như vậy ngươi có thể ăn khổ đó.”

Giờ phút này, Dịch Áo cảm nhận được áp lực cực lớn, từ trên người đối phương tản mát ra nguyên lực ba động vô hình như bài sơn đảo hải tuôn ào ào về phía hắn, chèn ép hắn cơ hồ không thở nổi.

Thực lực của người này nhất định là hơn xa tên mập, hắn là Vô Tôn cao cấp.

Dịch Áo chậm rãi lui về phía sau một bước, việc hắn cần làm chính là tận lực tranh thủ thời gian, hi vọng đối phương tự cho là có khả năng giữ vững thực lực mang tính áp đảo, không có xem những người tuổi trẻ vào trong mắt, khinh thường vượt qua hắn để bắt nhóm đồng bạn, dùng hành động đó buộc hắn tử chiến.

Nếu như đổi thành tên mập thì hắn đã sớm liều mạng xông lên rồi.

“Thằng nhóc, đừng mong chạy thoát khỏi tay ta.” Mạt Lý Khắc chú ý tới ánh mắt Dịch Áo lóe lên không chừng, cười cười bổ sung: “Ta nói cho ngươi biết một bí mật, Mạt Lý Khắc đại gia lớn lên trong khu rừng này, hắc hắc hắc, muốn chơi trò trốn tìm với ta ở chỗ này sao?”

Địch Áo cũng cười, vốn tưởng rằng tên mập đã đuổi tới phụ cận, không nghĩ tới lại là một người xa lạ, nhưng trong lòng hắn không có ý sợ hãi. Mặc dù trên đại lục người tài ba dị sĩ không ít, nhưng có thể xếp vào nhóm cường giả hàng đầu chỉ có vài người, bản thân hắn được thừa kế tuyệt học Phong Ngân, còn có Thần Điển xuất phát từ Thần Vực. Nói một cách khác, những người tài ba dị sĩ kia phải hâm mộ hắn mới đúng.

“Lớn lên ở chỗ này? Người sống ở đây rất nhiều năm hả?” Địch Áo nhìn về phía cái bụng mỡ của đối phương, phần bụng tích mỡ vốn không nên thuộc về tầng lớp võ sĩ, mà là di chứng sống an nhàn sung sướng, ham ăn biếng làm lâu ngày mới bị.

“Có ý gì?” Mạt Lý Khắc nhíu mày không hiểu vấn đề.

Địch Áo giật mình, ngay cả ý tứ châm chọc rõ ràng như thế cũng nghe không hiểu? Tầm mắt của hắn quét một vòng trên khuôn mặt xấu xí của Mạt Lý Khắc, thở dài nói: “Hiểu rồi, người vốn là một dã nhân.”

Khuôn mặt Mạt Lý Khắc chợt trở nên xanh mét, mi tâm nhăn lại thành một đường thẳng tắp, hai hàng lông mày cơ hồ chạm vào nhau. Lúc mới vừa đầu nhập vào Hắc Sơn Đại công cũng có người dùng những lời tương tự châm chọc hắn, nào là cử chỉ của hắn thô lỗ, không hiểu lễ nghi, ban đầu hắn còn không hiểu lắm, cho là mình làm sai cái gì khiến cho người khác chán ghét. Mãi sau này mới hiểu được đó là hành vi ngạo mạn dẫn đến khinh miệt. Vì thế hắn rất dễ tổn thương, có đôi khi tức giận sẽ dùng phương thức cực kỳ dã man và cực đoan để tiến hành trả thù. Cũng may là Hắc Sơn Đại công rất thích sự ‘thuần phác’ của hắn nên thường xuyên bảo vệ hắn. Cho nên đến hiện tại hắn chưa từng gặp qua địch nhân cường đại, sau đó thực lực của hắn càng ngày càng lớn mạnh, địa vị càng ngày càng cao, bây giờ đã không còn người dám vạch trần sở đoản ngay mặt, không ngờ tới một tên thanh niên thực lực yếu ớt lại dám vũ nhục hắn như thế.

“Địa vị giữa người với người chênh lệch quá xa.” Địch Áo cười nói, thần sắc của hắn rất tự nhiên, tựa hồ đang nói chuyện phiếm với một lão bằng hữu vậy.

“Ta cũng nhận thức một bằng hữu từ trong rừng rậm đi ra. Nhưng nàng trưởng thành rất đẹp, làm cho người ta cảm giác rất thân thiện, ở trong mắt ta nàng giống như một con tiểu báo ngây thơ rục rỏ, còn người...” Tầm mắt Địch Áo lại rơi vào trên mặt Mạt Lý Khắc lần nữa.

Mạt Lý Khắc chậm rãi nắm chặt hai đấm, ngó chừng Địch Áo, giờ phút này hắn gần như chuẩn bị bộc phát cơn giận rồi: “Có biết không? Những người từng chọc giận ta sẽ không bao giờ có kết quả tốt.”

“Người giống như một con chó hoang hèn hạ và xấu xí.” Địch Áo phối hợp nói chen vào: “Hơn nữa còn rất lười, nhìn cái bụng của người kia.”

Nếu như đổi thành những cường giả Võ Tôn khác, ít ai lại quan tâm đến Địch Áo suy nghĩ như thế nào, tự nhiên sẽ động thủ hoặc bỏ qua Địch Áo, hoặc là vô cùng bình thản cười ha hả nghe Địch Áo châm chọc. Bình thường nhất là vượt lên tìm kiếm tung tích đám người Tác Phỉ Á, bởi vì tranh đấu miệng lưỡi với địch nhân không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

Nhưng Mạt Lý Khắc làm không được, mặc dù dung nhập vào xã hội đã lâu, Mạt Lý Khắc cũng học xong một ít kiến thức. Ít nhất hắn nghe Địch Áo nói xong sẽ có thể phán đoán ra một ít thứ, nhưng mà hắn vẫn cực kỳ quan tâm cách nhìn của người khác đối với hắn, xuất thân của hắn, còn có tướng mạo ...v.v., những thứ này đều là đau đớn vĩnh viễn từ tận đáy lòng hắn, không có một ai dám chạm tới.

“Rất tốt.” Mạt Lý Khắc nhả ra từng chữ: “Hắc Sơn đại nhân ra lệnh cho ta bắt người trở về, bây giờ không...”

“Bây giờ muốn giết ta?” Địch Áo cắt ngang lời Mạt Lý Khắc đang nói, lại còn trề môi ra vẻ khinh thường.

Mạt Lý Khắc chậm rãi vùng trường tiên trong tay, một luồng hỏa diễm xuất hiện trên cánh tay hắn, dọc theo sợi roi kéo dài tới trước. Chốc lát sau, cây trường tiên đã biến thành một con rắn lửa chậm rãi đứng đưa trong tay hắn.

356. Chương 355: Dẫn Dịch Vào Sào Huyết

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 355: Dẫn dịch vào sào huyết

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mạt Lý Khắc không nắm giữ nhiều loại bí kỹ lắm, có thể là do năng lực trí tuệ có hạn. Mặc dù Hắc Sơn Đại công cố gắng tìm mọi cách bồi dưỡng hắn, nhưng cho đến bây giờ hắn chỉ học xong ba loại bí kỹ Liệt Diễm Trảm, Viêm Bạo và Hỏa Diễm Chấn Động. Phương thức điều khiển Chân Hồng Chi Vũ có quá nhiều hạn chế, Âm Diễm cũng không dễ dàng nắm giữ, miễn cưỡng buông thả ở trong chiến đấu ngược lại sẽ làm suy yếu lực lượng của hắn.

Bí kỹ cũng không phải là tiêu chuẩn duy nhất cân nhắc mạnh yếu, rất nhiều loại năng lực phải dựa vào tu luyện và linh ngộ để đề cao sức chiến đấu. Cho dù một loại bí kỹ, nhưng chỉ cần rèn luyện thường xuyên, hắn vẫn là người nổi bật trong nhóm cường giả Võ Tôn.

Chốc lát sau, Mạt Lý Khắc bắt đầu huy động trường tiên, con hỏa xà (rắn lửa) bỗng nhiên lao ra phóng tới ngực Dịch Áo nhanh như chớp.

Dịch Áo sớm đã sớm chuẩn bị ứng chiến, ngay khi Mạt Lý Khắc có động tác, hắn cũng buông thả Phong Ưu Nhã tránh sang một bên.

Trên thực tế, động tác Dịch Áo né tránh không thể chê vào đâu được, trong những trận chiến đấu trước đây đã chứng minh điểm này. Nhưng tốc độ con hỏa xà cũng nhanh tới cực điểm, thân hình Dịch Áo mới vừa lách sang ba, bốn thước, hỏa xà đã bay xẹt qua bên người Dịch Áo. Ngay sau đó, Dịch Áo cảm giác được mặt mình truyền đến từng đợt rất bỏng, trường bào trên người bắt đầu bốc cháy.

“Ha ha ha.” Mạt Lý Khắc cười như điên cuồng, tay phải rung lên, con hỏa xà quét ngang eo Dịch Áo.

Nơi này là rừng rậm, Dịch Áo vẫn duy trì khoảng cách an toàn, giữa hai người có không ít cây cối bao quanh. Hoàn cảnh này vốn không thích hợp chiêu thức tung hoành ngang dọc như thế này, nhưng con hỏa xà tựa hồ có lực lượng phá nát tất cả, cây cối chung quanh bị nó cắt thành hai khúc trong nháy mắt, ngay cả gò đất cũng bị ngọn lửa bám vào bốc cháy hừng hực.

Dịch Áo lập tức nhảy lên không trung, sau đó ngưng tụ Phong lực dốc toàn lực thả ra. Ngọn lửa bám trên người liền bị thổi tắt, vào lúc này hắn ngửi được mùi vị khét lẹt xộc vào mũi.

Nếu như Dịch Áo không nắm giữ kỹ xảo này sợ rằng bây giờ đã bị hỏa diễm đả thương rồi. Dịch Áo âm thầm giật mình trong lòng, cây roi trong tay người này kinh khủng hơn Chân Hồng Chi Vũ của Ma Phi nhiều lắm.

Mạt Lý Khắc công kích vẫn không có chấm dứt, cổ tay nhẹ nhàng huy động điều khiển sợi roi y như con linh xà ngẩng đầu lên cao, sau đó nhanh chóng đâm tới Dịch Áo đang ở giữa không trung. Cây trường tiên ở trong tay Mạt Lý Khắc linh động như có tính mạng riêng vậy, hoàn toàn đối lập với tính cách lỗ mãng của hắn.

Dịch Áo bay ngược về phía sau, Mạt Lý Khắc đồng thời phóng trường tiên theo hướng đó, luồng hỏa diễm bám vào sợi roi đuổi sát Dịch Áo không tha. Tuy sợi roi rất dài nhưng khoảng cách công kích cũng có hạn, sau khi Dịch Áo thả ra Phong Ưu Nhã lần thứ hai, khoảng cách song phương nhất thời kéo giãn một đoạn dài.

Trường tiên không đánh trúng Dịch Áo thuận thế xuống trầm xuống phía dưới, cái đầu hỏa xà đâm thẳng xuống đất. Ánh mắt Dịch Áo ngưng đọng lại một điểm, hắn đang suy nghĩ lúc này có nên thả ra Lôi Quang Phong Nhận hay không? Rồi lại kinh ngạc thấy cổ tay Mạt Lý Khắc rung lên, trường tiên chợt run một cái mượn lực phản chấn bay vụt lên. Tốc độ thể mà không hề chậm hơn Dịch Áo vừa mới buông thả Phong Ưu Nhã.

Địch Áo lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng phương thức này đột tiến, nhất thời bị dọa cho sợ hết hồn, hai tay vung gấp bắn ra từng đạo Phong Nhận, rồi nhanh chóng nổ tung giữa không trung hóa thành một cơn mưa lưu quang đánh úp về phía Mạt Lý Khắc. Đồng thời tiếp tục bay ngược ra sau, hần tự nhiên không trông cậy vào công kích như vậy có thể thương tổn đối phương, sát chiêu chân chính là Lôi Quang Phong Nhận ẩn núp trong cơn mưa lưu quang kia. Bởi vì Địch Áo chú ý thấy từ đầu đến cuối Mạt Lý Khắc vẫn chưa có thả ra nguyên lực chiến giáp. Nếu đối phương khinh thường mình như thế, Địch Áo cũng không ngần ngại giáo huấn hần một lần nho nhỏ

Luồng hỏa diễm ở trên sợi roi đột ngột bốc cháy lên mạnh mẽ, hóa thành một bức tường lửa ngăn cản cơn mưa Phong Nhận ở bên ngoài, ‘xet’ một tiếng vang nhỏ chột nổi lên, Lôi Quang Phong Nhận dễ dàng xuyên thấu bức tường lửa, bắn nhanh về phía ngực Mạt Lý Khắc. Nhưng hình như Mạt Lý Khắc đã sớm dự liệu tình cảnh này, trên mặt không hề lộ vẻ kinh ngạc, trường tiên linh hoạt cuốn ngược trở về đánh thẳng vào Lôi Quang Phong Nhận.

“Ầm !” một tiếng, Lôi Quang Phong Nhận có thể xuyên thấu nguyên lực chiến giáp lại bị Mạt Lý Khắc đánh cho tiêu tán. Địch Áo khiếp sợ đến tột đỉnh, điều này sao có thể? Kể từ khi có thể khống chế dòng xoáy nguyên lực, hần luôn cho rằng Lôi Quang Phong Nhận của mình là đòn sát thủ chân chính, hoàn toàn có khả năng áp chế đối thủ. Ngay cả Vô Tôn Ma Phi cũng không ngăn cản nổi lực lượng quý dị này, tại sao cái tên trước mặt có thể làm được? Truyện “Thần Điểu” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mạt Lý Khắc cũng cảm giác không chịu nổi, lực lượng ẩn chứa trong đạo Phong Nhận kia quá mức cổ quái, thiếu chút nữa là đánh tan Hỏa hệ nguyên lực bám vào sợi roi của hần. Lực phản chấn cường đại gần như làm cho hần bị thương, may nhờ hần kịp thời phản ứng lách mình tránh ra. Nếu không hần có thể sẽ trở thành Vô Tôn đầu tiên trên đời này bị vũ khí của chính mình đánh cho bị thương rồi.

“Ta.. muốn... giết... ngươi.” Mạt Lý Khắc gần từng chữ, lửa giận trong mắt làm cho người ta phải kinh tâm. Trường tiên hóa thành một dây tàn ảnh trên không trung, dữ tợn bổ nhào tới Địch Áo.

Dã nhân suy nghĩ quả nhiên khó lòng đoán trước, Địch Áo rất kỳ quái không hiểu tại sao đối phương lại điên cuồng như thế, đây chẳng phải là được tiện nghi lại còn khoe mẽ? Làm như mình bỗng nhiên biến thành kẻ thù giết cha của hần vậy.

Đạo Lôi Quang Phong Nhận kia không thể đánh trúng đối phương làm cho trong lòng Địch Áo hơi tiếc nuối. Thế nhưng điều này cũng giúp cho hần thấy rõ thực lực Mạt Lý Khắc, cái tên dã nhân tự xưng lớn lên ở trong rừng rậm này hiển nhiên có trực giác tương tự dã thú. Nếu không hần không thể cảm nhận được nguy hiểm nhanh như vậy.

Giờ phút này, Địch Áo không còn cơ hội đến gần đối phương buông thả Lôi Quang Phong Nhận nữa. Mạt Lý Khắc nổi giận múa trường tiên kín kẽ đến mức gió thổi không lọt, tất cả cây cối, đại thụ, loạn thạch ngăn chặn trước mặt hần đều bị cắt đứt ngang thân, nhiệt độ trong rừng cây nhanh chóng tăng cao. Cũng may hiện tại đang có băng tuyết bám đầy mặt đất, nếu không khu vực hai người chiến đấu đã sớm biến thành một biển lửa rồi.

Địch Áo chật vật tránh né luồng hỏa diễm, mỗi khi hần buông thả Phong Ưu Nhã kéo giãn khoảng cách với Mạt Lý Khắc. Tên kia luôn luôn có biện pháp gia tăng tốc độ trường tiên nhanh hơn. Địch Áo dĩ nhiên có thể liên tục thi triển Phong Ưu Nhã để chạy trốn, nhưng một khi làm như vậy tương đương nói cho đối phương biết vĩnh viễn không thể nào đuổi kịp mình. Đến lúc đó đối phương rất có thể sẽ chuyển sang truy sát đám người Tác Phi Á.

Địch Áo không hề nghi ngờ Mạt Lý Khắc có năng lực tìm thấy đám người Tác Phi Á. Từ một góc độ nào đó, Mạt Lý Khắc và Lao Lạp có chút tương tự nhau, cả hai có tốc độ di động trong rừng rậm đạt đến trình độ khủng bố. Địch Áo cần phải hao tâm tổn sức tránh né chướng ngại, nhưng những thứ đó thường thường sẽ biến thành trợ lực giúp cho đối phương đi tới.

“Ầm !”

Một đoàn hỏa diễm chột nổ rộ trong rừng cây, trước khi ánh lửa xuất hiện, Địch Áo đã xoay người lộn một vòng bay ra ngoài. Sóng nhiệt mãnh liệt không thể tạo thành thương tổn đối với hần nhưng nhiệt độ bám

vào người khiến cho hắn rất khó chịu, đây là đối thủ khó dây dưa nhất kể từ khi Dịch Áo rời khỏi trang viên, hắn phải cẩn thận quan sát cây trường tiên trong tay đối phương, còn phải tùy thời đề phòng Hỏa Diễm Chấn Động đánh lên.

May là Dịch Áo thường dụng tâm cảm ứng nguyên lực dao động ở bốn phía, lúc nào cũng có thể tránh thoát trước khi công kích đánh tới. Nhưng phạm vi Hỏa Diễm Chấn Động công kích quá lớn, nhất là Mạt Lý Khắc chỉ chuyên tu vài loại bí kỹ, uy lực mạnh đến mức đáng sợ. Chỉ mới bị sóng nhiệt lan đến gần đã có cảm giác hít thở không thông, Dịch Áo quả thực không dám tưởng tượng, nếu như bị đánh trúng trực tiếp sẽ có kết quả kinh khủng như thế nào đây?

Mạt Lý Khắc càng đánh càng buồn bực, rất nhiều lần công kích tưởng rằng đã đánh trúng nhưng đều bị Dịch Áo tránh khỏi quá thần kỳ. Không sai, chỉ có hai từ ‘thần kỳ’ mới có thể hình dung cục diện quỷ dị hiện tại. Tên này chỉ là Cực Hạn võ sĩ mà thôi, vì sao đánh nhau cho đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu nguyên lực khô kiệt?

Nhớ tới lúc được Hắc Sơn Đại công báo tin người sẽ phải đối phó đệ tử Phong Ngân, rất có thể sẽ nhìn thấy năng lực kỳ lạ nào đó, người nhất định không thể phớt lờ. Lúc đó lửa giận trong mắt Mạt Lý Khắc càng thêm mãnh liệt, đệ tử Phong Ngân thì thế nào? Mạt Lý Khắc đại gia không tin không bắt được người.

Một đuổi một chạy, hai người vô tình chạy ra khỏi chỗ cũ rất xa, Mạt Lý Khắc không có ý thức được mặc dù Dịch Áo nhìn qua không ngừng biến hóa vị trí chập vọt né tránh, nhưng trên thực tế luôn luôn lui theo phương hướng sau lưng, hắn vẫn kiên nhẫn đuổi theo không ngừng công kích.

Dịch Áo thỉnh thoảng còn có thể buông thả mấy đạo Phong Nhận trêu chọc đối phương, hoặc là nói mấy câu phân tán lực chú ý, tránh cho Mạt Lý Khắc phát hiện mục đích thật sự của mình.

Rốt cuộc Dịch Áo thối lui đến một gò núi nhỏ, cây khô trên núi tiêu điều xơ xác, mặt đất dưới chân chỉ có một màu đỏ nhàn nhạt, thỉnh thoảng có mấy tiếng gầm gừ từ sâu trong rừng truyền ra.

357. Chương 356: Dẫn Dụ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 356: Dẫn dụ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Có thể dừng đuổi theo ta được không?” Dịch Áo bỗng nhiên mở miệng nói: “Hắc Sơn Đại công cho người chỗ tốt gì?”

Mạt Lý Khắc cười như điên: “Thế nào? Bây giờ mới sợ? Mạt Lý Khắc đại gia là người để cho người thu mua sao? Người chết cái tâm đó đi.”

“Vậy cũng tốt.” Dịch Áo thở dài, giơ tay lên bắn ra mười mấy đạo Phong Nhận lao về phía Mạt Lý Khắc, sau đó xoay người phóng thẳng vào trong rừng.

“Muốn chạy? Nằm mơ.” Mạt Lý Khắc giận dữ quát to một tiếng, thân hình chợt lao nhanh tới, cây trường tiên xoay tròn xoắn đám Phong Nhận nát bấy. Đồng thời đưa tay nắm chặt lại, một đoàn hỏa diễm nổ tung kịch liệt ở trong rừng, Mạt Lý Khắc lấy khí thế sét đánh không kịp che tai lao vào.

Trong rừng tiếng ngựa hí mạnh mẽ cao vút, tựa hồ tại cảnh cáo bên ngoài đến người xâm lăng, Mạt Lý Khắc nơi nào sẽ quan tâm dã thú ý nghĩ, giờ phút này trong mắt của hắn chỉ có Dịch Áo thân ảnh, trường tiên liên tục cuốn ra, thân hình linh hoạt tại trong rừng xuyên qua, chú ý xuyên tại Dịch Áo phía sau.

Nhưng thời gian trôi qua không lâu lắm, Mạt Lý Khắc đã cảm thấy có chỗ không đúng, bởi vì vào lúc này Dịch Áo gia tăng tốc độ lên đến mức vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của hắn. Cho dù hắn không ngừng

vung vẩy trường tiên công kích nhưng khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa. Chuyện này quả thực quý dị, tại sao lực lượng một người lại đột nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Trong khi Mạt Lý Khắc sinh lòng nghi ngờ chợt thấy thân ảnh Dịch Áo ở phía trước bỗng nhiên ngừng lại. Mạt Lý Khắc không còn kịp suy nghĩ quá nhiều, lúc này mừng rỡ nhào tới, Hỏa Diễm Chấn Động, Viêm Bạo và trường tiên cơ hồ đồng thời tấn công về phía Dịch Áo. Nhưng trong nháy mắt đó, thân ảnh Dịch Áo đã biến mất trong tầm mắt của hắn.

Dịch Áo dĩ nhiên không có năng lực thuần di hoặc là ẩn thân, chẳng qua là trong thời điểm này, hắn trực tiếp bỏ nhào nằm xuống mặt tuyết. Bởi vì động tác quá nhanh khiến cho Mạt Lý Khắc không thể thấy rõ.

Mạt Lý Khắc công kích không hề lãng phí, toàn bộ đều đánh lên trên người một con Đường Lang to lớn đột nhiên xuất hiện. Thân thể con Đường Lang nhất thời bị đánh bay lên trời, ánh lửa thấp thoáng bám trên người con Đường Lang đốt cháy dòng máu xanh biếc tỏa mùi khét lẹt.

Đây là loài vật gì? Mạt Lý Khắc trợn mắt há mồm kinh hãi, hắn sinh sống ở trong rừng rậm lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy con Đường Lang nào to lớn như thế này.

Không đợi Mạt Lý Khắc kịp hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, con Đường Lang bị đánh văng lên không trung hí lên thê lương, hai cánh chấn động mạnh mẽ, vung hai lưỡi hái lóe hàn quang chém về phía Mạt Lý Khắc.

“Cút ngay cho lão tử.” Trường tiên trong tay Mạt Lý Khắc vẽ ra một dãy tàn ảnh, đánh trúng cái đầu con Đường Lang vô cùng chính xác, dòng máu màu xanh biếc phun ra ào ạt. Tuy cái đầu của con Đường Lang đã bị đánh nát bấy, nhưng sinh mệnh lực của loài vật này lại cực kỳ ương ngạnh, Đường Lang mất đi cái đầu vẫn lao đến, hai lưỡi hái tiếp tục chém về phía mục tiêu.

Mạt Lý Khắc nhanh nhẹn tránh khỏi, “ầm” một tiếng, thân thể con Đường Lang đụng gãy mấy cây đại thụ liên tiếp rồi mới ngã xuống đất. Đến lúc này con Đường Lang vẫn còn chưa chết, chặt vật bò dậy vùng chân trước đâm chém lung tung, phàm là vật bị nó chém trúng, cho dù là đại thụ hay là nham thạch, tất cả đều bị một đao đứt thành hai khúc. Mạt Lý Khắc không khỏi đổ ra một thân mồ hôi lạnh, loài vật này có lực công kích quá mức cường hãn, sợ rằng nguyên lực chiến giáp cũng không ngăn cản được.

Một tràng thanh âm gầm gừ thê lương từ bốn phương tám hướng truyền đến, kèm theo đó là tiếng vỗ cánh ‘xùy xùy’, Mạt Lý Khắc hoảng sợ nhìn lên trời thì thấy mười mấy đầu Đường Lang to lớn đang bay thẳng đến chỗ này.

Giờ phút này Dịch Áo đã xông vào sào huyệt Đường Lang, động tác của hắn rất khinh xảo, thanh thế cũng không có kinh người như Mạt Lý Khắc, vì thế chỉ có hai con Đường Lang to lớn chào đón hắn.

Dịch Áo lộn vài vòng liên tiếp tránh né Đường Lang cản phía trước, sau đó quay người chạy tới chỗ một cây đại thụ, ở chỗ cây đó và dưới tàng cây có mười mấy đầu Đường Lang nhỏ đang chơi đùa, căn bản không ý thức được nguy cơ chuẩn bị ập xuống.

Chốc lát sau, chân phải Dịch Áo đã đạp tới, máu xanh vẩy ra, một con Đường Lang nhỏ bị Dịch Áo đạp vỡ bụng. Dư lực còn tiếp tục đá lên thân cây lưu lại dấu chân thật sâu.

Trên thực tế một cước này chỉ là thử dò xét năng lực phòng ngự của mấy con Đường Lang nhỏ. Kết quả như thế làm cho Dịch Áo cũng phải giật mình, sao lại yếu đuối quá thế? Ý như gà con vừa chui ra khỏi vỏ trứng vậy.

Dịch Áo khẽ quát một tiếng, hai tay huy động liên tục bắn ra mấy đạo Diễm Sinh Phong Nhận, hóa thành vô số lưu quang bao phủ toàn bộ đám Đường Lang nhỏ đang chơi đùa dưới tàng cây vào trong.

Chất lỏng màu xanh biếc văng tung tóe ra bốn phía, đám Đường Lang nhỏ không có một con nào may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều bị cơn mưa Phong Nhận chém nát.

Lần này coi như là náo ra đại sự rồi, trong rừng cây đồng thời vang lên tiếng kêu ré thê lương, tiếp theo là một con Đường Lang khổng lồ toàn thân đỏ rực, chiều cao vượt qua năm thước từ trong sơn động dưới chân núi chui ra.

So sánh với đồng loại thì con Đường Lang màu đỏ có vẻ cực kỳ dữ tợn, cái đầu hình tam giác đầy gai nhọn, hai cọng râu dài hơn một thước, trong miệng có hai hàng răng nanh thật dài, đôi mắt kép còn to hơn cả cái chậu rửa mặt, bên trong lóe ra vô số hồng quang.

Hai cái lưỡi hái trước người dài hơn bốn thước, sáng bóng y như đúc từ kim loại, bên trên bề mặt lưỡi hái là một loạt hoa văn kỳ lạ.

Con Đường Lang màu đỏ đột nhiên vọt tới chỗ Địch Áo, trên không trung lưu lại một chuỗi tàn ảnh màu đỏ nhạt, Địch Áo lập tức buông thả Phong Ưu Nhã thối lui ra sau.

Động tác hai bên nhanh tới cực điểm, lưỡi hái cơ hồ là lướt qua lưng Địch Áo, chém thẳng xuống đất.

Địch Áo thất kinh, bởi vì những kinh nghiệm chiến đấu trước kia, hắn đã rất coi trọng con Đường Lang màu đỏ này. Không nghĩ tới tốc độ của đối phương lại vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Địch Áo không dám dừng lại chút nào, lập tức buông thả Phong Ưu Nhã chạy trốn ra thật xa.

Con Đường Lang màu đỏ bám theo Địch Áo rất sát, làm người ta kinh hãi chính là nó có thể giữ vững tiết tấu giống như Địch Áo thi triển.

Trong lúc buông thả Phong Ưu Nhã sẽ có thời gian gián đoạn ngắn ngủi, thân hình Địch Áo sẽ phải ngừng lại một chút. Tuy thời gian dừng rất ngắn, cường giả Vô Tôn cũng không có biện pháp nắm bắt cơ hội chính xác, thế mà con Đường Lang màu đỏ lại có thể lợi dụng điểm này tiến tới gần, điên cuồng vũ động lưỡi hái tấn công Địch Áo.

Một đao gần trong gang tấc thì không coi vào đâu, nhưng mỗi một đao nào cũng lướt sát qua da khiến cho Địch Áo cảm thấy tê dại cả người. Hắn không dám quay đầu lại, cứ liều mạng phóng thích Phong Ưu Nhã, thân hình hóa thành một luồng khói nhẹ bắn thẳng về phương xa.

Thoạt nhìn tốc độ của con Đường Lang màu đỏ nhanh hơn Địch Áo một chút, nhưng có lẽ nó thiếu hụt kinh nghiệm chém giết và kỹ năng xử lý tình huống linh hoạt. Nhớ ngày đó Địch Áo cũng phải luyện tập năng lực thích ứng vận động tốc độ cao rất khổ cực, vừa di chuyển nhanh vừa khóa chặt mục tiêu là chuyện không hề dễ dàng.

Dĩ nhiên, chủ yếu là do thiếu hụt trí tuệ, nếu như đổi thành một võ giả, nhiều lắm là vồ hụt hai lần, sau đó sẽ biết cách phát động công kích vùng trước mặt Địch Áo rồi. Nhưng con Đường Lang màu đỏ này rất cố chấp, nó vung ra mỗi một đao đều công kích Địch Áo vô cùng chính xác, chỉ có điều lưỡi hái xẹt qua không khí đến lúc đánh trúng Địch Áo cần phải hao phí chút ít thời gian, Địch Áo dựa vào đoạn thời gian ngắn ngủi đó chuyển đổi vị trí né tránh.

Ở trong rừng, Mạt Lý Khắc cũng bị vây vào trong khổ đấu, lúc ban đầu hắn đánh chết hai con Đường Lang to lớn liên tiếp có vẻ rất là uy phong. Nhưng đó là vì Đường Lang to lớn không nghĩ là công kích của địch nhân có thể xúc phạm tới chúng nó, đồng bạn chết làm cho chúng nó chiến đấu cẩn thận hơn.

Mạt Lý Khắc điều khiển cây roi lửa tung hoành ngang dọc, bên kia nhóm Đường Lang to lớn vội vàng né tránh ra bốn phía. Chợt có một con Đường Lang nóng lòng lao tới tiếp cận Mạt Lý Khắc, bây giờ Mạt Lý Khắc đã bị mười mấy đầu Đường Lang to lớn bao vây, hắn chỉ có thể không ngừng vung roi trì hoãn nhóm Đường Lang phát động tổng tiến công, chứ không có cách nào giết địch dễ dàng như trước.

Tốc độ Đường Lang to lớn tiến công hay lui về sau đều rất nhanh, chúng nó làm cho Mạt Lý Khắc có ảo giác tựa hồ đồng thời đối chiến với mười mấy tên Địch Áo giảo hoạt, vô sỉ. Độ khó cao hơn trận chiến lúc này nhiều lắm.

Địch Áo nhanh chóng vọt tới chỗ Mạt Lý Khắc, vừa cố gắng ngưng tụ Phong lực buông thả ra sau để kìm hãm tốc độ con Đường Lang màu đỏ kia. Chỉ cần tiến thêm một đoạn là hắn sẽ giáp mặt với mười mấy đầu Đường Lang to lớn rồi.

Mạt Lý Khắc nhìn thấy thân hình Địch Áo từ xa chạy tới, trông mắt không khỏi trợn trừng thật lớn, cây roi lửa trong tay chậm lại một nhịp, con Đường Lang to lớn phía sau hắn lập tức nắm bắt cơ hội tốt này đánh tới Mạt Lý Khắc. May là hắn có phản ứng kịp thời, hai tay điên cuồng vũ động cây roi đánh bay con

Đường Lang kia ra ngoài, mấy con Đường Lang khác thấy hỏa xà bay đến hoảng sợ kêu ré lên vội vã tránh ra hai bên.

358. Chương 357: Thu Hoạch

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 357: Thu hoạch

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Người muốn làm gì?” Mạt Lý Khắc rống lên giận dữ, hắn có cảm giác tình huống không ổn.

Địch Áo không trả lời, hắn đã ngưng tụ Phong lực trong cơ thể lên tới cực hạn, thậm chí bộ ngực sinh ra cảm giác đau đớn. Khi khoảng cách giữa hắn và Mạt Lý Khắc không còn xa lắm, đầu Đường Lang màu đỏ ở phía sau lại chém một đao thất bại, lập tức tranh thủ thời cơ giải phóng toàn bộ Phong lực ra ngoài.

Cụ Phong. (gió lốc)

Một cơn gió lốc bỗng nhiên xuất hiện thổi quét ra bốn phương tám hướng, tuyết đọng khắp nơi bị kích động bay lên cao mấy chục thước, vô số cành gãy lá khô bay tứ tán, một đám cỏ cũng bị nhổ tận gốc bay thẳng lên trời.

Gió lốc không tồn tại lực sát thương, nhưng mức độ ảnh hưởng lại không có cách nào chống lại, đầu Đường Lang màu đỏ mới vừa bổ nhào tới đã bị gió lốc thổi bay ngược về phía sau.

Trong nháy mắt này, tầm mắt của tất cả Đường Lang to lớn và Mạt Lý Khắc đều bị cát đá, cành lá và bông tuyết bay đầy trời che chắn, ngoại trừ bản thân mình ra thì không thể thấy bất kỳ ai khác.

Gió lốc xuất hiện đột ngột nhưng giải tán cũng nhanh, chốc lát sau cơn bão biến mất, phạm vi quan sát từ từ rõ ràng hơn.

Con Đường Lang màu đỏ gầm lên giận dữ, cái đầu hình tam giác chậm rãi chuyển động tìm kiếm kẻ thù, hồi sau tầm mắt của nó rơi vào người Mạt Lý Khắc.

Đây chính là nguyên nhân chủng loài tồn tại khác nhau, Địch Áo không thể nhận rõ con Đường Lang nào là con đực con cái, chỉ nhận được thủ lĩnh của chúng nó. Những con Đường Lang to lớn cũng vậy, chúng không thể phân rõ ai là Địch Áo, ai là Mạt Lý Khắc, chỉ biết là cái tên giết chết con nhỏ của chúng nó là một tên di chuyển bằng hai chân, cũng là người có thể thả ra lực lượng đáng sợ.

“Người... không... tên tạp chủng chết tiệt.” Mạt Lý Khắc lại gầm rống giận dữ, hắn bắt đầu sợ hãi rồi. Loại yêu thú biến dị này có lực chiến đấu rất cường đại, nếu như là đối phó vài con thì không thành vấn đề, nhưng bị vài chục con yêu thú biến dị vây quanh, còn có một đầu Đường Lang màu đỏ lực chiến đấu khinh khủng thế kia, hắn có thể chịu nổi không?

Giờ phút này, Địch Áo đã ẩn vào sâu trong rừng cây, hắn nghe thấy tiếng Mạt Lý Khắc mắng chửi, nhưng hành vi này không có bao nhiêu ý nghĩa. Hiện tại hắn đang nghĩ đến một vấn đề khác, con Đường Lang màu đỏ gầm rống giận dữ hẳn là triệu hồi tất cả Đường Lang to lớn tới nơi này, có phải là sào huyệt chúng nó đang trống trơn hay không?

Đi? Hay là không đi? Đây là một vấn đề rất khó lựa chọn, sở dĩ Địch Áo do dự là vì không thể xác định bên trong động rôt cuộc có còn tinh thần kết tinh hoặc tinh thần hạch hay không.

Đầu Đường Lang màu đỏ có tốc độ quá kinh khủng, ít nhất bây giờ Địch Áo hoàn toàn không thể nào thoát khỏi nó đuổi giết, cũng không dám vào trong nhìn xem thế nào, hiện tại hắn khó tránh khỏi có cảm giác vào bảo sơn nhưng lại đi tay không trở về. Nếu quả thật có thể nhặt được một quả tinh thần kết tinh, Địch Áo có thể tiến giai lên Vô Tôn trong quãng thời gian rất ngắn, từ góc độ này chỉ sợ mạo hiểm một chút cũng rất đáng giá.

Dĩ nhiên, nếu Mạt Lý Khắc có thể kiên trì đủ lâu, vậy thì Địch Áo hoàn toàn không cần phải lo lắng. Chỉ có điều tìm kiếm vị trí sào huyệt Đường Lang phải cần tốn thời gian, Địch âm thầm tính toán thật nhanh, Mạt Lý Khắc là Võ Tôn cao cấp, lại có trực giác chiến đấu của dã thú, ít nhất cũng có thể kiên trì với đám Đường Lang kia chừng mấy phút?

Mạt Lý Khắc tự nhiên không biết Địch Áo đang rất kỳ vọng vào hắn, giờ phút này đang liều mạng cầm trường tiên công kích quay cuồng đến mức gió thổi không lọt, làm như vậy sẽ có kết quả là thể lực Mạt Lý Khắc tiêu hao rất nhanh. Nhưng hắn không có con đường thứ hai để lựa chọn, chỉ cần lộ ra một điểm sơ hở sẽ có Đường Lang to lớn nhào lên đánh cho hắn luống cuống tay chân. Hắn dĩ nhiên có thể tập trung lực lượng giết chết con Đường Lang liều lĩnh đó, nhưng làm như vậy sẽ không có cách nào chống đỡ những con Đường Lang khác công kích, có khi sẽ bị chết nhanh hơn.

Thực lực Mạt Lý Khắc quả thật cường hãn, cánh tay cầm roi vũ động y như quạt gió, một cánh tay khác thỉnh thoảng thả ra Hỏa Diễm Chấn Động và Viêm Bạo. Đáng tiếc hắn làm hết thấy chỉ là phí công, Đường Lang to lớn hành động như gió, né tránh công kích rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có mấy con Đường Lang bị dư lực quét trúng cũng bị thương không nặng, vẫn duy trì lực chiến đấu mạnh mẽ như cũ.

Tuyệt đại đa số dã thú đều e ngại hỏa diễm, chủng loài Đường Lang này cũng không ngoại lệ, nhưng vẫn phải nhìn cường độ hỏa diễm như thế nào. Chỉ cần Mạt Lý Khắc có nửa điểm trì trệ, chúng nó sẽ đồng loạt xông lên cắn xé đối phương thành từng mảnh nhỏ.

Mạt Lý Khắc hiển nhiên cũng rõ ràng điểm này, căn bản không dám dừng động tác chút nào. Vấn đề khiến cho hắn tuyệt vọng chính là vào lúc này muốn rời đi cũng không được, mặc dù hắn luôn cẩn thận vừa đánh vừa lùi từng bước về phía sau, nhưng những con Đường Lang vẫn duy trì trận thế di động xung quanh hắn, xem ra chúng nó không có ý định bỏ qua cho hắn.

Tình thế hiện tại rất quý dị, một đám Đường Lang vây quanh Mạt Lý Khắc, không ngừng chạy tới chạy lùi, bay lên hạ xuống. Còn Mạt Lý Khắc giống như là một tên hề liều mạng vũ động trường tiên đánh vào không khí, từ đó có thể nhìn ra đến khi hắn không còn đủ sức huy động trường tiên chính là thời điểm tử vong đến gần.

Không có ai muốn chết, nhất là vừa nghĩ tới cảnh tượng sau khi chết sẽ biến thành bữa ăn ngon cho đám quái vật. Mạt Lý Khắc nghĩ tới đó liền cảm thấy từng đợt ác tâm dâng lên trong lòng, nhưng hắn bây giờ chỉ có thể trì hoãn thời gian diễn ra điều đó mà thôi.

Nghe Mạt Lý Khắc ở nơi xa tức giận gầm thét chém giết với đám Đường Lang to lớn. Địch Áo cắn răng quyết tâm liều mạng, bởi vì cái gọi là không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Trên thế giới này làm gì có chuyện không cần giao ra mà nhận được hồi báo, nếu muốn được cái gì nhất định phải giao ra cái giá tương ứng.

Nếu như đã hạ quyết tâm, Địch Áo không hề do dự nữa, thân hình hắn lướt đi y như làn gió nhẹ, xuyên qua mặt tuyết trơn trượt chạy thẳng tắp theo một phương hướng cố định.

Lúc này con Đường Lang màu đỏ hình như đã mất đi kiên nhẫn, hai cây lưỡi hái ma sát vào nhau phát ra thanh âm rợn người. Đám Đường Lang to lớn nghe được mệnh lệnh đồng thời bay lên không trung, trong lúc nhất thời tiếng vỗ cánh ‘ong ong’ tràn ngập rừng núi.

Mạt Lý Khắc cực kỳ sợ hãi, hắn hiển nhiên rõ ràng đây là điềm báo đám Đường Lang chuẩn bị phát động tổng công kích, vội vã vận chuyển nguyên lực chiến giáp tới cực hạn, trường tiên trong tay vũ động càng thêm mãnh liệt. Liệt Diễm Trảm, Hỏa Diễm Chấn Động và Viêm Bạo phóng ra liên tiếp.

Địch Áo đi tới khu vực dưới chân núi rất nhanh, đầu tiên là cẩn thận quan sát một hồi quả nhiên bốn phía không còn một con Đường Lang to lớn nào cả. Sau đó hất tay phóng ra một đạo Phong Nhận bay thẳng vào trong động, Phong Nhận nổ tung giữa không trung hóa thành mười mấy đạo lưu quang đánh tới, Địch Áo lại đợi thêm vài giây, thấy bên trong động không có động tĩnh mới chậm chạp tiến vào.

Ngắm nhìn bốn phía thì thấy bên trong động trống rỗng không có gì cả, trong không khí đầy dẫy mùi hôi thối nồng đậm làm cho người ta buồn nôn. Địch Áo ngừng thở cẩn thận tìm tòi trong đó, kết quả vẫn không có tìm được thứ hắn muốn, ở sâu trong động phát hiện ra một đồng lớn vật thể dài mảnh màu rậm nắng, phía trên còn bao trùm lấy một tầng chất lỏng, mùi hôi thối phát ra từ chỗ này.

Đây là trứng Đường Lang? Dịch Áo không thể xác định rõ ràng, nhưng cho dù xác định được cũng không có tác dụng đối với hắn, Dịch Áo xoay người đi ra ngoài động, xem ra đám Đường Lang đã hấp thu sạch tinh thần kết tinh rồi. Điều này cũng không có gì kỳ quái, Đường Lang nhỏ sinh trưởng biến thành kích thước khổng lồ như thế cần phải có lượng nguyên lực cực kỳ khủng bố.

Dịch Áo thuận tay phóng ra mấy đạo Phong Nhận bay về phía đồng trứng nằm trong góc. Nếu đã tới chung quy phải làm cái gì đó, làm như thế sẽ khiến cho đám Đường Lang thù hận nhân loại hơn một chút. Nếu có thể tìm biện pháp dẫn nhóm tên mập tới đây thì càng thêm hoàn mỹ. Dịch Áo vừa suy nghĩ ở trong lòng vừa chạy ra khỏi cửa động.

“Ầm” một tiếng, lưu quang như mưa rơi đánh lên đồng trứng kia làm bắn ra từng dòng chất lỏng màu xanh biếc, vỏ trứng vỡ vụn vẩy ra chung quanh, mức độ chắc chắn của vỏ trứng gần bằng nhóm Đường Lang nhỏ. Dịch Áo chỉ phóng ra mấy đạo Diễm Sinh bí kỹ cơ hồ phá hư hết toàn bộ số trứng ở trong đó.

Dịch Áo bỗng nhiên dừng lại, nghi ngờ quay đầu nhìn vào trong động, ở giữa một mảnh vỏ trứng hỗn độn mơ hồ thăm thẳm ra vài tia sáng nhàn nhạt.

Dịch Áo ngăn người một lát, sau đó vui mừng quá đỗi, vọt ngược vào trong động nhanh như chớp, không thèm để ý mùi tanh hôi xông vào mũi, áp rúc Phong lực lên tới cực hạn rồi dốc toàn lực thả ra, những nơi gió lốc đi qua cho dù là vỏ trứng hay là chất lỏng đều bị quét sạch, từ từ bên dưới lộ ra mặt đất bằng phẳng, ở trong đồng đất bùn có mấy viên tảng đá phát sáng lấp lánh.

Hai tròng mắt Dịch Áo ngưng tụ vào một điểm, nhịp tim đập đột nhiên gia tăng tốc độ, một viên nhỏ nhất ở giữa đồng đá lại phát ra ánh sáng màu tím nhạt làm cho hang động vốn tối đen lung linh như mộng như ảo.

359. Chương 358: Hành Động Chứng Minh Địa Vị

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 358: Hành động chứng minh địa vị

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bốn viên đá khác tản ra quang mang màu lam y như sao sáng bu quanh mặt trăng. Dịch Áo nhẹ nhàng lấy tay chạm vào liền cảm thấy nguyên lực bàng bạc sâu như biển ập tới mãnh liệt, làn sóng nguyên lực đánh thẳng vào mỗi một bộ phận trên người Dịch Áo, cảm giác thoải mái nói không nên lời khiến cho không nhịn được khẽ rung mình một cái.

Dịch Áo chỉ ngập ngừng vài giây rồi lập tức có phản ứng, vươn tay ra nhặt mấy tảng đá từ trong đất bùn lên, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất bay vọt ra ngoài động.

Cùng lúc đó đầu Đường Lang màu đỏ ở nơi xa bỗng nhiên xoay người, đôi mắt nhìn về phía sào huyết rồi đột ngột gầm lên tức giận. Mạt Lý Khắc không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn hiểu rõ dã thú như lòng bàn tay có thể cảm nhận được con Đường Lang màu đỏ đang cực kỳ phẫn nộ, dự cảm bất an từ hắn trong lòng tự nhiên sinh ra, có lẽ bản thân hắn thật sự phải chết ở chỗ này rồi.

Kèm theo thanh âm ‘ong ong’ vang động một góc trời, từng con Đường Lang to lớn xẹt qua không trung nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung, từng dãy hàn quang lạnh lẽo lướt qua thân thể Mạt Lý Khắc.

Mạt Lý Khắc điên cuồng hét lớn, thân lâm vào tuyệt cảnh ngược lại kích phát hung tính ẩn trong xương tủy hắn. Giờ phút này hắn không còn suy nghĩ đến sinh tử của mình nữa, mà là ẩn chứa tâm tư đồng quy vu tận (cùng chết), trường tiên trong tay run lên hóa thành hỏa diễm hùng hực thiêu đốt một con Đường Lang to lớn vừa xông tới. Sau đó dùng sức xoắn mạnh biến con Đường Lang đó thành hai khúc, nửa phần thân thể trước của con Đường Lang vẫn theo quán tính bổ nhào tới gần hắn, hai cây lưỡi hái từ trên chém xuống.

Mạt Lý Khắc khẽ cúi người lao về phía trước, tránh được một trăm cực kỳ nguy hiểm của con Đường Lang đó. Sau đó quả đấm mang theo hỏa diễm đánh thẳng vào thân thể của đối phương dẫn phát tiếng nổ ‘ầm ầm’ rung trời. Nửa đoạn thân thể của con Đường Lang to lớn văng tung tóe, dòng máu màu xanh biếc văng ra bốn phía, không ngờ được hất lại thả ra Hỏa Diễm Chấn Động ở trong thân thể con Đường Lang đó.

Đồng bọn chết thảm không hề làm cho đám Đường Lang to lớn sinh ra cảm giác sợ hãi, ngược lại toàn bộ chúng nó vẫn tiếp tục đánh tới y như tre già măng mọc, sóng sau thay thế sóng trước. Mạt Lý Khắc tả xung hữu đột bên trong vòng vây kín kẽ của đám Đường Lang, vừa đánh vừa điên cuồng cười lớn: “Tôi đây... tôi hết đi, Mạt Lý Khắc đại gia không sợ các người đâu!”

Chợt ‘rắc’ một tiếng, một đạo hàn quang xẹt qua kèm theo thanh âm xương gãy, một lưỡi hái đánh tới xuyên phá hàng phòng ngự của nguyên lực chiến giáp, sau đó chém vào bả vai Mạt Lý Khắc. Hắn làm như không cảm giác được thống khổ trên thân thể truyền tới, trường tiên mạnh mẽ quay về đâm thẳng vào đầu con Đường Lang kia, một chiêu chấn nát cái đầu của nó. Sau đó không đợi cái chân trước của đối phương rút ra khỏi thân thể của mình, hắn dùng cánh tay bị thương tung ra một quyền đánh con Đường Lang to lớn kia bay ra ngoài, đầu vai Mạt Lý Khắc nhất thời phun máu thành vòi.

Thời gian trôi qua không lâu lắm, Mạt Lý Khắc đã biến thành người máu, toàn thân cơ hồ không còn bộ phận nào đầy đủ, đây là nhờ hắn có nguyên lực chiến giáp hộ thân. Nếu không đã sớm bị chém rời thành từng mảnh vụn rồi, lấy tình trạng của hắn xem ra không còn kiên trì được bao lâu nữa, tử vong chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Con Đường Lang màu đỏ không có tham dự quá trình vây công Mạt Lý Khắc, mà xoay người chạy trở về sào huyết, nhìn một mảnh đồng hỗn độn trên mặt đất, còn có mấy cái hố nho nhỏ. Con Đường Lang màu đỏ rút cuộc ý thức được bản thân đã mất đi thứ gì, nhất thời ngửa mặt lên trời rống lên thê lương, hai cánh chấn động mãnh liệt bay về phía Mạt Lý Khắc.

Màn đêm đen tối hạn chế phạm vi tầm mắt rất nhiều, Dịch Áo phóng thích Phong Ưu Nhã không ngừng nghỉ gia tăng tốc độ lên tới cực hạn. Hắn chạy trốn trong núi rừng còn nhanh hơn cả hổ báo, nghe thấy thanh âm gầm rống thê lương từ phía sau truyền đến, khóe miệng Dịch Áo chợt mỉm cười gian trá.

“Ha ha, đúng là phải cảm ơn cái tên Mạt Lý Khắc kia, không có hắn ‘trợ giúp’ mình làm sao có thể lấy được thứ mong muốn dễ dàng như thế !”

Nửa giờ sau Dịch Áo đã trở về hạp cốc, đám người Tác Phi Á đã tìm được cửa vào hầm ngầm. Lôi Mông đứng ở đó chờ đợi đã lâu, nhìn thấy thân ảnh Dịch Áo từ xa chạy đến, hắn lập tức nhảy ra vẫy tay ra hiệu cho Dịch Áo.

“Vì sao đi lâu như vậy?” Lôi Mông nói.

“Bị một tên xa lạ hơi khó chơi.” Dịch Áo cúi người xuống chui vào trong hầm ngầm, vừa đi vừa trả lời: “Ta không có biện pháp, đành phải dẫn hắn tới sào huyết của đám Đường Lang biến dị.”

“Khó chơi? Thực lực hắn rất mạnh hả?”

“Ừ, là Vô Tôn cao cấp.” Dịch Áo nói.

Đám người Tác Phi Á nghe được thấy thế không khỏi hai mặt nhìn nhau, đối với bọn họ chênh lệch đẳng cấp không có cách nào bù đắp nổi. Nếu đổi thành bất cứ người nào trong bọn họ đối phó Vô Tôn cao cấp, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ vài giây là cùng. Cho dù mọi người cùng tiến lên cũng không thể nào thay đổi kết cục. Chỉ có mỗi Dịch Áo chẳng những có thể thông dong ứng phó, nghe khẩu khí của hắn tựa hồ đã giải quyết xong phiền toái.

“Dịch Áo, tên kia đã chết rồi hả?” Ca Đốn hỏi.

“Hắn là chết rồi.” Dịch Áo cười cười nói: “Vài chục đầu Đường Lang biến dị vây công một mình hắn. Các người tưởng tượng xem ở trong tình cảnh đó, hắn có thể sống sót không?”

“Trời đất ơi, chủng loại Đường Lang đáng sợ kia có tới vài chục con?” Y Toa Bối Nhĩ tái mặt, lực chiến đấu của một con Đường Lang biến dị đã rất đáng sợ, vài chục con cùng nhau xông lên quả thực là một tiểu đội tinh nhuệ đột kích.

“Vậy thì tốt.” Ca Đồn thở phào nhẹ nhõm: “Nói cách khác, người của Hắc Sơn công quốc không thể nào phát hiện bí mật đám Đường Lang biến dị?”

“Không biết, phát hiện thì phát hiện, không có gì to tát cả.” Dịch Áo lắc đầu, thấy sắc mặt Ca Đồn khác thường liền cười nói: “Cho dù bọn họ phái nhóm lớn cường giả đi diệt trừ đám Đường Lang biến dị cũng không thể tìm được vật gì có giá trị.”

“Vì sao?” Ca Đồn sững sốt.

“Ta mới vừa chạy ra từ sào huyệt Đường Lang biến dị.” Dịch Áo mỉm cười đắc ý.

“Người tìm được thứ gì?” Lôi Mông kêu lên: “Lấy ra xem nào.”

Dịch Áo hất tay một cái, năm tảng đá phát sáng liền hiện ra ở trong lòng bàn tay của hắn, chúng nó tỏa ra quang mang nhìn vào là mê ly.

“Thật là đẹp.” Y Toa Bối Nhĩ nhìn đến ngẩn ngơ.

“Tinh thần hạch?” Ca Đồn và Lôi Mông không nhịn được rú lên kinh dị, thanh âm của bọn hắn to như thể dọa cho mấy ngàn Tắc Phỉ Á sợ hết hồn.

“Đây chính là tinh thần hạch?” Tuyết Ny đưa tay che miệng, hai mắt mở to, bộ dạng rõ ràng là không dám tin tưởng. Thì ra nàng là đệ tử được Thánh Đế Tư học viện bồi dưỡng trọng điểm thế mà cho tới bây giờ chưa từng thấy tinh thần hạch.

Nói đi thì nói lại, Thánh Đế Tư học viện chỉ là tài chủ một phương mà thôi. Còn Ca Đồn và Lôi Mông xuất thân từ các đại gia tộc căn cơ thâm hậu, kiến thức tự nhiên rộng rãi hơn Tuyết Ny.

“Ha ha ha ha !” Lôi Mông không thể khống chế tâm tình của mình, ngửa mặt lên trời cười như điên cuồng: “Giàu rồi, dọc theo con đường này ăn biết bao nhiêu đau khổ cuối cùng đã có hồi báo.”

“Thật không nghĩ tới, đúng là không thể nghĩ tới.” Ca Đồn cũng rất kích động: “Không trách được một con Đường Lang nhỏ nhỏ lại có thể biến hóa lớn như vậy, quả nhiên là có tinh thần hạch. Chỉ có điều hình như hơi nhỏ thì phải?”

“Đồ nhà quê.” Lôi Mông khinh thường nói.

“Người nói ai?” Ca Đồn ngẩng đầu lên, trợn mắt hỏi lại.

“Nói người, cái tên Ca Đồn đó! Có phải ngoại trừ một viên chứa trong bảo khố Thiên Không thành ra, người chưa từng thấy viên tinh thần hạch nào khác?” Lôi Mông cười hì hì nói: “Lại dám nói viên tinh thần hạch này nhỏ?”

“Ta...” Ca Đồn mất hết khí thế, tựa hồ bị Lôi Mông nói trúng sự thật, vì thế hắn trả lời rất yếu ớt: “Không nhỏ hả? Ta thấy nó không lớn hơn viên mảnh vỡ tinh thần bao nhiêu.”

“Có nhiều thứ không thể so sánh lớn nhỏ.” Lôi Mông dùng chất giọng dạy dỗ nói: “Cần phải xem nội hàm (thứ ở bên trong).”

Đúng lúc này Miêu Tử đột nhiên hành động, vỗ cánh bay lên không rồi lao về phía tinh thần hạch và tinh thần kết tinh trong tay Dịch Áo, động tác của nó hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Cho nên tốc độ và khí thế không sắc xảo như lúc đối địch.

“Để ta.” Lôi Mông giơ tay lên đánh ra một quyền nện vào hàm dưới Miêu Tử, dưới tình thế cấp bách hắn đã sử dụng toàn lực, Miêu Tử bị đánh bay ngược ra sau đụng mạnh vào vách núi rồi lăn lông lốc dưới mặt đất.

Miêu Tử kêu lên đau đớn, sau đó bò dậy trốn ra sau lưng Lao Lạp. Trên thực tế nó không có bị đau, nhưng thân thể trưởng thành thì ý thức của nó không theo kịp thân thể tốc độ trở mã. Đối với nó, Lôi Mông vẫn là đối thủ có thể dễ dàng đùa bỡn, hơn nữa nó rất ủy khuất, không biết tại sao mình lại bị đánh. Về phần ý niệm phản kích thì không hề có.

“Lôi Mông, người làm gì thế?” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

Lao Lạp trợn mắt nhìn tới Lôi Mông, hai mắt nhắm thật chặt. Nếu không phải chung đụng đã lâu, nàng xem Lôi Mông như đồng bạn tốt, có khi nàng đã bắt đầu động thủ rồi.

“Không thể làm loạn, không thể làm loạn.” Lôi Mông vùng mạnh hai tay thủ thế, chậm rãi nói: “Để cho Miêu Tử ăn hết tinh thần kết tinh và tinh thần hạch sẽ xảy ra chuyện.”

“Lãng phí ?” Tuyết Ny hỏi.

360. Chương 359: Thoát Khỏi Hang Động

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 359: Thoát khỏi hang động

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không phải là vấn đề lãng phí.” Lôi Mông gãi gãi đầu, nói: “Như vậy đi, ví dụ như người một bữa cơm có thể ăn hai cân thịt trâu.”

“Người mới có thể ăn hai cân thịt trâu đó.” Tuyết Ny tức giận nói, mặc dù nàng dùng phần lớn thời gian trên việc tu luyện, nhưng cũng biết làm cách nào duy trì dung mạo của mình. Trước kia mỗi ngày bình thường nàng chỉ ăn chỉ ăn bảy phần bụng là ngừng, ăn hai cân thịt trâu? Xem nàng như thùng cơm sao?

“Ta đang lấy ví dụ mà.” Lôi Mông gờ ra vẻ mặt đau khổ nói: “Đột nhiên người ăn hết một đầu bò trong một bữa cơm sẽ có kết quả gì?”

“Không thể? Một người làm sao có thể ăn hết một con bò? Một con bò nuốt hết một người còn may ra.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Y Toa Bối Nhĩ, người cố ý hả? Ta đang lấy ví dụ, hiểu không?” Lôi Mông có cảm giác sắp điên lên rồi.

“Chúng ta hiểu rồi, nếu để cho Miêu Tử ăn số tinh thần kết tinh này, nó có thể bị bạo phát mà chết.” Ca Đồn cười nói

“Cho dù có thể chịu đựng không chết, nó cũng sẽ biến thành một con quái vật nổi điên.” Lôi Mông nói: “Nếu như những con Đường Lang biến dị kia nuốt tinh thần hạch vào bụng, chúng nó không thể nào sống đến bây giờ.”

“Địch Áo, thu tinh thần kết tinh và tinh thần hạch lại đi.” Tác Phi Á nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy không? Miêu Tử len lén nhìn người kia, hì hì, tà tâm không bỏ nhaa.a!”

Địch Áo thu toàn bộ tinh thần kết tinh và tinh thần hạch vào, sau đó nói: “Đi, chúng ta lên đường thôi.”

Ánh sáng không thể chiếu vào hầm ngầm, nhưng tốc độ đám người Địch Áo đi tới cũng không chậm, bởi vì bọn họ có Hỏa Hồng Thú.

Trong cơ thể Hỏa Hồng Thú y như có dòng dung nham phát sáng chậm rãi lưu động, Ca Đồn và Hỏa Hồng Thú chung đụng đã lâu, thường thường không cần lên tiếng Hỏa Hồng Thú vẫn có thể hiểu ý của hắn.

Chỉ cần tụ tập nguyên lực nhưng không phóng thích ra, toàn thân Hỏa Hồng Thú sẽ tỏa sáng ánh lửa, nhất là trong hầm ngầm tối thui này lại càng sáng chói hơn nhiều.

Lúc mới bắt đầu mọi người còn không kịp thích ứng, từ trong rừng rậm tuyết trắng lọt vào trong hầm ngầm, hai thế giới tương phản quá xa làm cho thị lực mọi người bị giảm đi không ít. Sau khi trong hầm ngầm hơn hai mươi phút, mọi người mới dần dần quen với bóng tối, mỗi lúc một nhìn thấy nhiều thứ hơn và rõ ràng hơn.

Tên mạo hiểm giả kia đã nói với bọn họ hãy gặp phải ngã ba thì lựa chọn con đường bên trái, bọn họ tin tưởng tin tức này. Trên thế giới có rất ít người thích làm hại người khác mà không cần lợi ích, hơn nữa lúc

ấy bọn họ cũng thấy vẻ mặt vui sướng của tiểu đội mạo hiểm giả kia, còn có ánh mắt hâm mộ nữa, đối phương không có lý do gì lừa gạt bọn họ.

Địch Áo suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra một cách đánh lạc hướng truy binh, mỗi khi gặp phải ngã ba hẻm sẽ xé một mảnh váy áo của Tác Phỉ Á, hoặc là lấy vài món đồ đặc nhỏ nhỏ của Y Toa Bối Nhĩ ném vào con đường còn lại. Có lúc hắt lại ném đồ vật vào con đường chính xác, đây chính là bố trí nghi trận. Truy binh Hắc Sơn công quốc dính mấy lần sai lầm sẽ phát hiện dấu vết lưu lại đều chỉ tới ngõ cụt, sau khi hấp thụ giáo huấn lại sẽ bị dẫn tới con đường sai lầm khác, xoay đi xoay lại thế nào cũng nhầm đường.

Hắn không thể không cẩn thận, tên Võ Tôn cao cấp kia xuất hiện có ý nghĩa Hắc Sơn Đại công phái cường giả đuổi bắt bọn họ không chỉ có một nhóm tên mập, mà còn có những người khác, thậm chí có thể sẽ có Phong hệ Võ Tôn gia nhập đội truy binh.

“Mụ nội nói, chờ lão tử về đến nhà tuyệt đối không bỏ qua cái tên Hắc Sơn Đại công khốn nạn kia.” Lôi Mông lại bị vấp vào một tảng đá, bực mình lầm bầm lầu bầu, trên đường đi Lôi Mông đã nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi.

Nói một lần cũng không có gì, nhưng nói đi nói lại tựa hồ cố ý nói cho người khác biết lai lịch của mình hiển hách đến cỡ nào, lọt vào tai người khác đúng là hơi khó nghe.

“Lôi Mông, nếu như ngươi là nữ tử thì tốt rồi.” Ca Đốn nhẹ giọng nói.

“Có ý gì?” Lôi Mông theo thói quen trừng mắt nhìn sang.

“Nếu như ngươi là nữ tử, ta có thể lấy tha thứ ngươi.” Ca Đốn nhàn nhạt giải thích.

“Phốc.” Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên cười thành tiếng, nói: “Ta còn tưởng rằng ý ngươi là nếu như ngươi là nữ tử, ta đây nguyện ý cưới ngươi.”

Sắc mặt Lôi Mông và Ca Đốn đồng thời đen lại, dĩ nhiên ở trong động tối thui thế này rất khó nhận ra điều đó.

Y Toa Bối Nhĩ tựa hồ cảm giác mình nói rất có ý tứ, nhờ bóng tối che đậy không ngừng lên ha hả.

“Đừng quá khắt khe với người khác.” Lôi Mông nghiêm mặt nói: “Cẩn thận sau này không ai thèm lấy.”

“Ngươi tức giận? Không nên nha, Lôi Mông đại ca, ta sai lầm rồi.” Thanh âm Y Toa Bối Nhĩ nghe rất bùi tai.

Lôi Mông lúc này chợt buồn cười, bởi vì hắn sợ nhất là nữ tử nói chuyện ôn nhu với hắn, cho dù biết rõ đối phương không có hảo ý, hắn cũng sẽ luống cuống chân tay không biết nên ứng phó như thế nào.

“Tác Phỉ Á, ngươi cần phải nỗ lực hơn nữa.” Ca Đốn trầm giọng nói: “Ngươi vẫn chưa thẩm tra đối chiếu tinh thần Địch Áo, đối với ta và Lôi Mông, còn có Tuyệt Nỵ phần lớn sẽ có chút ít hiệu quả, nhưng...”

“Hừ hừ, cố ý kích thích ta sao?” Y Toa Bối Nhĩ cười lạnh nói.

“Ta nói chuyện với ngươi hả? Ta đang nói chuyện với Tác Phỉ Á.” Ca Đốn nói, trên thực tế trong lòng hắn đang rất hả dạ, người không kích thích ta thì ta kích thích người làm gì?

“Ta sẽ cho các ngươi một kinh hỉ.” Y Toa Bối Nhĩ tựa hồ cũng nổi lên tính cách ương bướng cũ, nàng ghét nhất là người khác âm thầm đánh giá thực lực của nàng.

“Được rồi, tiết kiệm sức lực chút đi.” Địch Áo nói: “Ca Đốn và Lôi Mông ngày ngày âm ỉ vẫn không có gì, bọn họ trời sinh là đối thủ, Y Toa Bối Nhĩ người gia nhập vào làm gì hả?”

“Ta không có...” Y Toa Bối Nhĩ nhỏ giọng lầm bầm, mấy ngày qua Địch Áo dùng hành động thực tế hoàn toàn xác lập địa vị vững chắc trong đoàn đội không thể dao động. Ngay cả Y Toa Bối Nhĩ tính tình quái cũng theo bản năng né tránh không đụng chạm tới Địch Áo. Phải biết rằng, cho dù là trước mặt đạo sư của mình, Y Toa Bối Nhĩ cũng không bao giờ thành thật như thế.

Bởi vì đây là huyết động thiên nhiên nên mặt đất trong động không hề bằng phẳng, đường đi gồ ghề thỉnh thoảng còn xuất hiện hố lớn hố nhỏ. Một khi không cẩn thận sẽ vấp ngã là chuyện bình thường, nhưng đám người Địch Áo dù sao cũng là võ sĩ, điểm khó khăn nhỏ nhỏ này không thể ảnh hưởng tới bọn họ.

Đi càng về sau, tất cả mọi người cũng phải sợ hãi than thở, bọn họ chỉ đi dọc theo con đường bên trái nhưng thời gian dài như vậy vẫn không thấy cửa ra ở đâu. Gã đại hán kia nói rằng đã đi dạo quanh hầm ngầm một vòng thì phải mất bao lâu mới có thể làm được?

Dĩ nhiên, địa hình càng phức tạp càng có lợi đối với mọi người, truy binh phía sau muốn dựa vào những ngã ba ngồn ngang đuổi theo, sợ rằng phải hao phí không ít thời gian.

Ngoại trừ Dịch Áo ra, không người nào có thể tính toán thời gian ở trong thế giới tối thui thế này, đã đến gần ngày thứ ba nhưng con đường phẳng phất như không có điểm cuối. Đám người Tác Phi Á nữ tử khổ sở không thể tả, bởi vì hoàn cảnh trong động ẩm áp ươn ướt, thường xuyên gặp phải các loại côn trùng hình thù kỳ quái, lúc bình thường cũng không có gì, cùng lắm thì một cước dẫm chết. Nhưng khi ngủ thì hơi khó rồi, các nàng lúc nào cũng lo lắng chúng nó bò lên trên người.

Một con giáp trùng màu đen chậm chạp bò trên mặt đất bị Lôi Mông đá một cước nện thẳng vào vách động, nhất thời thân thể nó nát bét, chất lỏng màu vàng bốc mùi hôi thối không thể nào chịu nổi.

Y Toa Bối Nhĩ mới vừa ăn xong bữa ăn sáng, trong nháy mắt liền cảm thấy buồn nôn kinh khủng, qua hồi lâu mới tạm thời áp chế cảm giác ác tâm này xuống, tức giận nói với Lôi Mông: “Người có thể đừng làm những hành động gớm ghiếc này được không?”

“Kỳ quái, mấy ngày qua người cũng giết không ít đám côn trùng rồi, làm gì nói ta?”

“Ta chỉ đạp chết thôi mà? Ít nhất không có kinh tởm như người.” Y Toa Bối Nhĩ nói một nửa là đùa, trên thực tế kết quả của đám côn trùng bị nàng giết chết cũng không khá hơn chút nào. Thế nhưng sau khi Y Toa Bối Nhĩ đạp chết sẽ không biến thái đến mức tiến lên quan sát thăm trạng chúng nó. Còn Lôi Mông mới vừa quan sát thì thể hôi thối kia vô cùng cẩn thận làm cho thần kinh nàng bị xung kích quá lớn.

“Vậy cũng tốt, sau này hễ gặp loại côn trùng này sẽ giao cho người xử lý, thế nào?” Lôi Mông cười cười, sau đó chậm rãi nói: “Người có thể lựa chọn phương pháp tương đối văn minh giết chết chúng nó, thí dụ như nói dìm chết nó.”

Những người khác đều cảm thấy buồn cười, chuyện này chỉ có mỗi Lôi Mông nghĩ ra được, dìm chết một con côn trùng? Vấn đề này làm sao thực hiện nhỉ?

Quả thực đúng là một tên không thể nào nói lý. Y Toa Bối Nhĩ quyết định không nói chuyện với Lôi Mông nữa, nhưng ở trong đầu vẫn không nhịn được nghĩ đến động tác dìm chết mấy con côn trùng. Cho nên nàng cảm giác ác tâm lan tràn ra khắp người, gai ốc chột nổi tùm lum khiến nàng chột rùng mình một cái.

Đến ngày thứ tư nhiệt độ bên trong động giảm xuống rõ ràng, có nhiều chỗ thậm chí kết thành một tầng sương trắng, tinh thần mọi người rung lên, hết thấy dấu hiệu đều cho thấy bọn họ đã ở rất gần miệng hang.

361. Chương 360: Thung Lũng Kỳ Lạ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 360: Thung lũng kỳ lạ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tiếp tục đi về phía trước đại khái chừng một canh giờ, chuyển qua hai khúc quanh. Mọi người rốt cuộc thấy ánh mặt trời chiếu ở cửa ra, đã quá lâu không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nên bọn họ trong lúc nhất thời không kịp thích ứng, vội vàng nhắm hai mắt lại. Qua một lúc sau mới chậm rãi mở ra, cho dù là như vậy trong nháy mắt đi ra khỏi cửa động đó, mọi người vẫn không nhịn được nhắm mắt lại lần nữa, lúc này là buổi trưa nên ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt, bốn phía tuyết đọng phản quang càng thêm mạnh mẽ, vì thế nếu không cẩn thận có khi sẽ bị tổn thương hai tròng mắt.

Mặc dù bị gió lạnh thấu xương thổi qua nhưng mọi người vẫn có cảm giác hưng phấn như được trọng sinh.

“Ha ha, đám truy binh hần là không đuổi kịp chúng ta rồi?” Lôi Mông cười thật vui vẻ.

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC CÓ THỂ AN TOÀN.”

Địch Áo dõi mắt phân biệt phương vị một hồi, nói: “Hay là nhanh chân lên một chút, nếu không rời khỏi khu rừng này, chúng ta vẫn có thể gặp phải người của Hắc Sơn Đại công.”

Thật ra Địch Áo còn một câu không có nói ra, đó là cho dù xuyên qua rừng rậm, bọn họ vẫn không tính là đã an toàn. Bởi vì không ai có thể phán đoán nhóm cường giả Thiên Không thành đến tột cùng có xuất thủ hay không. Trên vấn đề này tự nhiên không thể nói cho Ca Đồn nghe được, Địch Áo dự định tìm thời gian rảnh rỗi nói chuyện với Ca Đồn. Nếu như bởi vì nguyên nhân của mình mà liên lụy đến gia tộc Ca Đồn, Địch Áo không muốn thấy loại chuyện này xảy ra.

Dọc theo đường đi chung quanh vẫn là cảnh tượng cỏ dại mọc tràn lan, cây cối xanh um bao phủ khắp vùng. Bởi vì lúc trước không có tiền lệ nên chỉ có thể suy tính diện tích khu rừng này một cách tương đối, nhưng càng xâm nhập vào trong, bọn họ lại càng phát hiện khu rừng này khổng lồ vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Tiếp tục đi về phía trước mấy ngày, mấy người Địch Áo rốt cuộc đặt chân lên mảnh đất cứng cáp, khu này chưa từng có dấu vết nhân loại lưu lại, cường giả chân chính không cần thiết tới đây làm gì, còn về phía tiểu đội mạo hiểm giả bị yêu thú uy hiếp nên không dám xâm nhập quá xa.

Một ngày nọ, đoàn người Địch Áo đang đi trong rừng cây, Miêu Tử bỗng nhiên đứng lên há miệng gào thét từng đợt trầm thấp. Còn Lao Lạp cũng lộ ra thần sắc cảnh giác, hai mắt do dự không chừng nhìn quanh bốn phía.

“Phát hiện gì hả?” Mấy người Địch Áo đồng thời dừng bước.

Lao Lạp im lặng một lúc sau rồi chậm rãi lắc đầu, mấy người Địch Áo đều bị nàng làm cho hồ đồ, lắc đầu là có ý gì? Rốt cuộc là con đường này không thể đi, hay là không có nguy hiểm?

Thế nhưng từ phản ứng của Miêu Tử là có thể nhìn ra được phía trước có thể có nhân loại tồn tại, vì thế mọi người quyết định đi vòng qua khu vực này. Nhưng ai ngờ Lao Lạp không chịu nghe lời, bướng bỉnh kéo tay Địch Áo trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Đám người Tác Phỉ Á hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ cũng đi theo phía sau.

“Này, dù sao ngươi cũng phải nói cho ta biết phía trước có cái gì chứ?” Địch Áo cười khổ hỏi, lấy tình trạng trước mắt của bọn họ thật sự không cần thiết phát sinh xung đột với yêu thú, có trời mới biết còn có xuất hiện chủng loại nào biến thái như đám Đường Lang kia không? Bây giờ đã không có người dám khinh thường khu rừng rậm này nữa rồi. Người xưa hay nói rừng lớn loài chim nào cũng có, đạo lý đồng dạng thì cả rừng rậm lớn như vậy khó tránh khỏi có vài loại quái vật bọn họ chọc không nổi.

Lao Lạp trả lời rất đơn giản, chỉ lắc đầu như cũ khiến cho đám người Lôi Mông theo ở phía sau im lặng luôn, may là có Địch Áo ở đây không cần bọn họ trao đổi với Lao Lạp. Nếu không nhất định sẽ có người buồn bực học máu, động tác lắc đầu thế này bao hàm quá nhiều ý nghĩa, muốn hiểu thành cái gì cũng đúng hết, về phần chính xác hay không thì không ai có thể xác định nổi.

Sau đó Địch Áo cũng bỏ qua ý định nhận được tin tức hữu dụng từ miệng Lao Lạp, tính tình nha đầu này chính là như vậy. Nếu như nàng không muốn nói chuyện, cho dù dùng biện pháp gì cũng không thể cạy miệng nàng ra nổi. Đây là đối mặt Địch Áo nàng mới lắc đầu, nếu như đối thành Lôi Mông sợ rằng Lao Lạp còn không thêm phản ứng. Tiểu nha đầu này thù rất dai, từ lần trước Lôi Mông đập Miêu Tử một quyền, cho đến bây giờ Lao Lạp vẫn không hề để ý tới Lôi Mông lần nào.

Đi lần này không hề dừng lại lần nào, thẳng cho đến lúc trời tối, thấy Lao Lạp vẫn không có ý ngừng lại. Địch Áo không nhịn được nữa, mặc dù hần còn có thể tiếp tục kiên trì, nhưng những nữ tử như Tác Phỉ Á lại chịu không nổi, phải biết rằng không phải ai cũng có thể chất biến thái như Lao Lạp.

“Nghỉ ngơi một chút đi, ngươi gấp cái gì? Là của ngươi thì chạy không thoát đâu.” Địch Áo vỗ vỗ đầu Lao Lạp, hiện tại tất cả mọi người đã có thể đoán ra phía trước có đồ vật gì đó đang hấp dẫn Lao Lạp. Con

người luôn luôn hiếu kỳ, bọn họ cũng muốn nhìn xem đến tột cùng là thứ gì, nhưng vấn đề là không thể vì thế mà đi đường không ăn không ngủ, có ai chịu nổi đây?

Lao Lạp liếc sang Dịch Áo, tuy do dự nhưng vẫn gật đầu. Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ nhất thời thở ra một hơi, không thêm quần tuyết đọng dưới đất, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, các nàng đã sớm không đi nổi nữa rồi, nhưng ngại ngừng nói với Lao Lạp chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Lúc ăn cơm, Lao Lạp tỏ vẻ ăn không ngon rất hiếm thấy, chẳng ăn tượng trưng vài miếng rồi bỏ chạy qua một bên ngơ ngác ngồi đó. Miêu Tử cũng không chạy đùa giỡn như mọi khi, mà cực kỳ biết điều nằm tu nghỉ bên chân Lao Lạp.

Một đường đi xuống, tất cả mọi người có chút mệt mỏi, đơn giản thu thập ra một mảnh đất trống, rất liền tiến vào mộng đẹp, dù sao có Hỏa Hồng Thú và Miêu Tử tại, không có đồ vật gì đó có thể tại không bị phát hiện dưới tình huống đến gần nơi này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Áo là người mở mắt đầu tiên, nhìn quanh một vòng liền phát hiện những người khác vẫn chưa tỉnh dậy thì không cười cười tể nhị. Lúc mới vừa tiến vào đầm lầy Hắc Ám, ngoại trừ Dịch Áo ra thì không có ai ngủ được trong hoàn cảnh tràn ngập nguy cơ này. Cho tới bây giờ, tất cả mọi người đã có thể ngủ như thế này chính là một bước tiến bộ thật lớn. Nếu không có năng lực thay đổi hoàn cảnh sinh tồn, vậy thì chỉ có thể tự mình thích ứng với nó.

Nhưng chốc lát sau ánh mắt, Dịch Áo bỗng nhiên động lại, bởi vì hắn không nhìn thấy thân ảnh Lao Lạp. Chẳng những là Lao Lạp, Miêu Tử cũng không biến đâu mất rồi, Dịch Áo nhất thời đổ mồ hôi lạnh toàn thân, vội vã nhảy lên cao nhìn quanh bốn phía. Nhưng hắn không thu hoạch được gì cả, chỉ có thể nhìn thấy vài dấu chân nhợt nhạt trên mặt tuyết dẫn thẳng vào trong rừng rậm.

Nha đầu này, không phải là hiểu lầm những người khác chứ? Dịch Áo cười khổ nghĩ ngợi, mặc dù không có người nào nói ủng hộ, nhưng ít ra cũng không có người phản đối mà? Về phần âm thầm một mình chạy đi như vậy lỡ may có chuyện gì thì sao?

Thế nhưng hiện tại nói gì cũng đã chậm rồi, nhìn dấu chân lưu lại trên mặt tuyết hẳn là Lao Lạp đã rời đi có một đoạn thời gian rồi. Dịch Áo vội vàng quay về đánh thức những người khác.

Nghe được tin tức kia, tất cả mọi người bắt đầu lo lắng thủy chung vẫn giữ yên lặng, không khí nhìn qua tĩnh mịch đến lạnh người. Tiểu nha đầu ngây thơ này đã sớm trở thành một thành viên trong nhóm, cho dù là Tác Phỉ Á đôi khi chán ghét Lao Lạp vì quần quít với Dịch Áo, giờ phút này nàng cũng phải lo lắng cho sự an toàn của Lao Lạp.

Dù sao ngày hôm qua tất cả mọi người đều nhìn thấy Lao Lạp và Miêu Tử có phản ứng dị thường, mặc dù bọn họ không rõ ràng lắm phía trước đến tột cùng có đồ vật gì, nhưng nhất định là nguy hiểm không nhỏ.

Đoàn người Dịch Áo vội vã đuổi theo dấu chân Lao Lạp, nhìn những dấu chân chân in dưới mặt tuyết, Dịch Áo còn chưa có nói gì nhưng đám người Ca Đốn và Lôi Mông cũng phải chặc lưỡi hít hà rồi. Mỗi dấu chân cách nhau ít nhất là mười thước, mọi người đều biết Lao Lạp không thể sử dụng nguyên lực, thế mà chỉ sử dụng lực lượng đơn thuần lại có thể đạt tới trình độ này sao?

Trong lúc nhất thời trong lòng mọi người đều có cảm giác thất bại, nhất là Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, niên kỷ Lao Lạp kỷ còn nhỏ hơn các nàng, nhưng thực lực hiển nhiên đã vượt qua các nàng. Một khi phải tiếp nhận sự thật này, mấy nữ tử âm thầm quyết định trong lòng nhất định phải khắc khổ tu luyện hơn nữa, ít nhất không thể để cho Lao Lạp vượt quá xa.

Dịch Áo vừa chạy xuyên qua rừng rậm vừa cao giọng la lớn: “Lao Lạp ~~ Lao Lạp ~!” Mặc dù hắn biết làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng không có biện pháp nào khác, năng lực sinh tồn của Lao Lạp bây giờ thậm chí còn không bằng trước kia, nếu gặp phải những người lòng dạ khó lường thiết tưởng hậu quả không chịu nổi.

Thực lực cũng không thể đại biểu hết thấy, trước kia Lao Lạp luôn luôn ôm tâm cảnh giác rất cao, chưa bao giờ tiếp xúc với người khác, bất kể đó là người tốt hay là người xấu đều phải nhượng bộ lui binh. Nhưng kể từ khi Lao Lạp chung sống với bọn họ, nàng đã từ từ dung nhập vào trong xã hội nhân loại, cũng quen với

cảm giác như vậy. Ví như đi dạo phố cùng Tác Phỉ Á, nếu gặp phải người đi đường, nàng sẽ lơ đãng không hề để ý.

Giống như dã thú vốn nuôi trong chuồng được thả về tự nhiên vậy, có lẽ người làm chuyện này có nhân cách cao thượng, nghĩ là dã thú sẽ có được tự do. Nhưng dã thú mất đi dã tính trở về tự nhiên không khác gì tử vong, chín phần mười sẽ bị tự nhiên đào thải.

Dã tính của Lao Lạp đang từ từ biến mất, nhận thức đối với sự vật còn không bằng đứa trẻ, đây là nguyên nhân đám người Dịch Áo luôn phải xem chừng Lao Lạp, bởi vì nàng là người dễ bị thương tổn nhất trong nhóm.

Đám người Tác Phỉ Á vẫn kết đội di chuyển về phía trước, bọn họ không có tản ra tìm kiếm Lao Lạp, bởi vì tốc độ của bọn họ không bằng Dịch Áo. Hơn nữa bốn phía là rừng rậm mênh mông vô bờ, tản ra rất dễ nhưng tụ tập lại cực kỳ khó khăn. Nếu như tìm được Lao Lạp lại lạc mất người nào đó chẳng phải là càng thêm phiền toái hay sao?

Ngay cả Dịch Áo cũng không dám lệch khỏi quỹ đạo quá xa, ngày hôm qua Lao Lạp một mực nhìn theo phương hướng nào, hẳn cứ nhắm hướng đó mà chạy.

Qua mấy canh giờ, Dịch Áo la hét đến khản cả họng vẫn không thấy tung tích Lao Lạp. Hẳn cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng tìm một người trong rừng rậm không khác mò kim đáy biển. Thậm chí Dịch Áo mấy lần có ý niệm bỏ qua tìm kiếm trong đầu, nhưng nghĩ tới nụ cười ngây ngốc của Lao Lạp và tình cảnh Lao Lạp có thể gặp phải. Tim của hắn tự nhiên truyền đến trận trận đau nhói, thế là tinh thần lại tỉnh táo tiếp tục công việc tìm kiếm.

“Nơi này ~!” Đột nhiên từ trong gió truyền đến thanh âm đáp lại.

Dịch Áo không dám vào lỗ tai của mình, thử dò xét la lớn: “Lao Lạp?”

“Nơi này ~!”

“Không sai, chính là thanh âm Lao Lạp.”

Dịch Áo nghe thấy tinh thần đại chấn, lập tức thả ra Phong Ưu Nhã vọt tới phương hướng thanh âm truyền đến.

Hai mắt Dịch Áo chợt tỏa sáng, rừng rậm mịt mờ bỗng nhiên biến mất, phía trước mặt xuất hiện một mảnh thảo nguyên xanh um. Lúc này Lao Lạp đang ngồi chồm hổm trên một khối nham thạch, vui mừng ngoác tay với hắn: “Đây... nơi này!”

Dịch Áo mặt mày cau có, không nói tiếng nào phóng thẳng về phía trước, nên làm thế nào để Lao Lạp nhớ chuyện này đây? Có lẽ dùng phương pháp xử phạt về thể xác là lựa chọn cần thiết, ít nhất cũng có thể làm cho Lao Lạp biết rằng nàng đã phạm phải một sai lầm lớn.

Chốc lát sau, Dịch Áo hạ xuống bên cạnh Lao Lạp, còn Lao Lạp đang đắm chìm trong một cảm xúc hưng phấn nào đó, không có chú ý tới sắc mặt Dịch Áo. Nàng nắm tay Dịch Áo rồi tung người nhảy xuống đất.

Dịch Áo dùng sức kéo ngược lại, Lao Lạp bị động trở tay không kịp, thân hình lảo đảo thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

“Tại sao đột nhiên rời khỏi hả? Có biết mọi người rất lo lắng không?” Dịch Áo quát lên.

Lao Lạp kinh ngạc nhìn sang Dịch Áo, nhưng sau đó nàng lại mỉm cười chỉ vào phía dưới: “Nơi này...”

Dưới mặt đá là một cái hố phạm vi rất lớn, đường kính có hơn mười dặm, kích thước đã có thể gọi là thung lũng được rồi. Thung lũng có độ dốc rất cao, một góc là rừng rậm xanh um tươi tốt, nhưng phía dưới đáy lại không có một gốc cây nào, cũng không có bụi cây hay dây leo gì cả, nơi đó chỉ có mặt đất khô cằn, nham thạch lởm chởm..

Toàn bộ khu rừng đều bị băng tuyết bao trùm, thế mà bên trong thung lũng lại không hề có một chút tuyết nào.

“Đi.” Lao Lạp lại kéo tay Dịch Áo lần nữa.

“Người có nghe ta nói không đó?” Dịch Áo vẫn tiếp tục ra về căng thẳng, quát ầm lên.

Lao Lạp đi lại gần Dịch Áo, cười hì hì nói: “Không giận, hôn nhẹ!” Nói xong nàng ôm lấy cổ Dịch Áo chu cái miệng nhỏ nhắn hôn tới.

Dịch Áo đỏ khốc đỏ cười, dùng hai tay giữ lấy bả vai Lao Lạp, muốn đẩy nàng ra.

Nhưng Lao Lạp khí lực rất lớn, hơn nữa đã giành trước ôm lấy cổ của hắn nên chiếm cứ thượng phong. Thấy Dịch Áo muốn đẩy nàng ra, nàng lại dùng hai chân kẹp chặt eo Dịch Áo, giống y con khỉ trèo trên người Dịch Áo, cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục vênh lên cao cao.

Dĩ nhiên Dịch Áo phản kháng không quá kiên quyết, hắn lo lắng dùng sức quá lớn thương tổn Lao Lạp, dưới tình huống nửa đẩy nửa kéo, cái miệng nhỏ nhắn của Lao Lạp rốt cuộc thành công chạm vào mặt Dịch Áo.

Sau khi đắc thủ, Lao Lạp coi như là hài lòng nhảy trở lại mặt đất, cười khúc khích nhìn về phía Dịch Áo.

Dịch Áo rất là nhứt đầu, chợt dạ liếc ra phía sau một chút, mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh nhưng vẫn đi thẳng một đường. Quá trình tìm kiếm Lao Lạp cũng không lâu lắm, đám người Tác Phi Á theo phương hướng đó chạy đi, tính toán thời gian hắn là đã đến gần nơi này rồi.

Sau khi thấy không có người nào xuất hiện, Dịch Áo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt trầm giọng nói: “Sau này tuyệt đối không thể một mình ra ngoài giống như hôm nay nữa, có hiểu không?”

Lao Lạp dùng sức gật đầu, sau đó lại kéo tay Dịch Áo.

Dịch Áo xem như bất lực, hắn mới vừa định làm mặt giận vì Lao Lạp không từ mà biệt, nhưng lại ‘thông cảm’ vì động tác lúc này nên không thể làm quá, vấn đề là Lao Lạp có nghe hiểu ý hắn không?

Hơn nữa Dịch Áo cũng không có biện pháp bỏ qua Lao Lạp, nhờ Lao Lạp kéo tay dẫn đi, hai người nhanh chóng chạy xuống dưới đáy thung lũng.

Thời gian không lâu sau, đám người Tác Phi Á cũng đến, sau khi phát hiện Dịch Áo và Lao Lạp ở chung một chỗ, bọn họ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Y Toa Bối Nhĩ là người đầu tiên ra mặt, nhìn về phía Lao Lạp đang tìm kiếm quanh quất gần đó, quát lớn: “Tại sao lại len lén chạy đến đây một mình hả? Tất cả mọi người rất là lo lắng cho ngươi đó.”

Những người còn lại cũng đi tới, người một câu ta một câu quở trách Lao Lạp. Đối với Lao Lạp, bọn họ tự cho mình là tỷ tỷ tốt, hiển nhiên phải răn dạy một trận vì ‘hành vi lỗ mãng’ này mới được.

Lao Lạp lại lấy bất biến ứng vạn biến, mặc kệ ai nói đến chuyện gì, nào là lo lắng hay là trách cứ, nàng thủy chung cười hì hì nhìn tới đối phương. Hồi lâu sau, đám người Y Toa Bối Nhĩ xem như triệt để bất lực, bọn họ cũng không biết Lao Lạp có thể nghe hiểu hay không, nói cho lắm nhiều khi cũng không có ý nghĩa.

“Các người nhìn xem đây là cái gì?” Lôi Mông phát hiện một mảnh đất cổ quái, lớn tiếng kêu lên.

Mọi người lập tức đi tới gần, dưới chân Lôi Mông là một cái rãnh không sâu, nước mưa và tuyết tan chảy chỉ có thể chảy xuôi trong đó. Cái rãnh nhỏ đó tựa hồ được nước chảy cọ rửa trong thời gian rất lâu, dưới đáy rãnh hiện ra một tầng nham thạch màu đỏ sẫm, tầng đá tại sao có màu đỏ chứ?

Lôi Mông cúi người xuống dùng đầu ngón tay gõ gõ tầng đá mấy cái, nơi đó vang lên thanh âm kim loại?

“Mụ nội nó, đây là cái gì? Cảm giác còn cứng hơn cả sắt.” Lôi Mông kêu lên: “Các người trước hết lui ra một chút cho ta.”

Lôi Mông giơ chân lên thả ra Liệt Địa Kích, mặt đất quanh cái rãnh xuất hiện vô số vết nứt, thế mà tầng nham thạch màu đỏ sẫm kia lại giữ vững nguyên trạng, tựa hồ không hề bị ảnh hưởng. Khi Liệt Địa Kích của Lôi Mông đụng vào tầng nham thạch chợt phát ra tiếng ‘ken két’ chói tai.

“Sao lại thế được?” Lôi Mông giận dữ, sau đó nhấc chân lên lần nữa.

“Siêu hạn kỹ đúng là đáng sợ.” Ca Đồn bỗng nhiên lẩm bẩm một câu.

“Người nói gì?” Lôi Mông ngạc nhiên xoay người lại nhìn về phía Ca Đồn, lão tử mới vừa buông thả là Liệt Địa Kích mà?

“Biết vì sao trong thung lũng này không có cái cây nào mọc nổi không?” Khuôn mặt Ca Đồn cứng đờ ra.

“Tại sao?”

“Bởi vì mặt đất đã bị một loại bí kỹ cực kỳ đáng sợ biến thành một khối hoàn chỉnh rồi.” Ca Đồn chậm rãi nói: “Mặt đất nơi này đã lắng đọng trăm ngàn năm rồi. Người nhìn đi, nó chỉ dày có mấy tấc thế mà cây cối căn bản không thể nào sinh trưởng trên đó.”

“Người nói cái thung lũng này bị siêu hạn kỹ cứng rắn đào ra?” Y Toa Bối Nhĩ ngạc nhiên hỏi lại.

“Có gì kỳ quái chứ.” Ca Đồn cười cười nói: “Quên Thánh Đế Tư hồ của các người rồi sao? Và một kích kinh khủng kia thiếu chút nữa biến Thánh Đế Tư thành thành hai khúc?” Câu này ý chỉ một kích thị uy của Dịch Uy, sau khi Dịch Uy rời đi, đám người Tái Nhân Hầu tước và Lâm Tái cẩn thận điều tra kết quả, Dịch Uy đánh ra một kích kia lại kéo dài tới mấy ngàn thước, in sâu xuống lòng đất hơn mười thước, cứ thế đi thẳng một đường thiếu chút nữa biến Thánh Đế Tư thành thành hai nửa. Ca Đồn nói thế cũng không tính là quá phận.

Sắc mặt Y Toa Bối Nhĩ hơi khó coi, lần đó mặc dù Dịch Uy không nhằm vào Thánh Đế Tư thành, nhưng kể từ khi Thánh Đế Tư xây dựng cho tới nay chưa từng bị nhục nhã như thế.

“Nói cách khác, từng có cường giả Thánh cấp chiến đấu ở chỗ này?” Tác Phỉ Á vừa tò mò vừa cố ý dẫn sang đề tài khác để tránh xung đột không cần thiết.

“Ít nhất cũng phải là Thánh cấp.” Ca Đồn cúi người xuống nhẹ nhàng sờ sờ mặt đất vững chắc, cứng rắn như cương thiết. Trong mắt toát ra cảm giác ước mơ, oai một kích cũng khiến cho thiên địa biến sắc, lực lượng này đã vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của Ca Đồn, đồng thời cũng là mục tiêu hấn phải phấn đấu.

Tất cả mọi người không nói gì nữa, Thánh Vũ Sĩ Đế Tư thiêu đốt lực lượng tính mạng phát ra một kích cuối cùng sáng lập ra Thánh Đế Tư thành. Còn thung lũng trước mắt mặc dù hoang vu nhưng vẫn khiến cho người ta không nhịn được nảy sinh kính ý từ tận đáy lòng. Không cần quản bọn họ làm cái trò gì ở đây, cũng không rõ ràng lắm người kia là ai, chỉ tính riêng lực lượng như thế này cũng đủ để cho tất cả mọi người phải kính nể rồi.

362. Chương 361: Trộn Bộ Thánh Khí

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 361: Trộn bộ thánh khí

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo cũng đưa tay sờ sờ mặt ngoài tầng nham thạch đỏ bừng liền phát hiện từ đó truyền ra cảm giác vô cùng ấm áp, hèn gì nơi này không hề có tuyết đọng. Cũng không có thực vật nào sinh sống nổi, ngoại trừ cỏ dại sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường ra, mảnh thổ địa này không thể nào có thực vật sống nổi.

“Lao Lạp, nơi này có thứ gì người muốn?” Địch Áo nhìn sang Lao Lạp, hiện tại hắn đã không có ý trách cứ Lao Lạp nữa, không chỉ là siêu hạn kỹ lưu lại dấu vết có thể tham quan học tập được nhiều điều bổ ích. Ít nhất đây cũng là một cơ hội hiếm có đối với Ca Đồn, chỉ có Hỏa hệ bí kỹ mới có thể luyện ra tầng nham thạch cứng như sắt này. Nếu như tư chất Ca Đồn đủ tốt, nói không chừng sẽ lên cấp rất nhanh.

Lao Lạp chậm rãi gật đầu, dường như nằng đỗi thành một người khác, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, khuôn mặt nằng tắn mát ra một luồng ánh sáng thánh khiết, từ từ đi vào trung tâm thung lũng.

Đám người Địch Áo liếc nhìn nhau hội ý rồi cũng đi theo phía sau Lao Lạp, từ cự ly rất xa Lao Lạp lại có thể phát hiện nơi này có điểm cổ quái, đúng là khó mà tin tưởng nổi. Ngay cả Ca Đồn thân là Hỏa hệ võ sĩ cũng phải vào trong thung lũng mới phát hiện dị thường, Lao Lạp dựa vào cái gì để làm được điều đó?

Thế nhưng tình hình hiện tại hiển nhiên không phải là lúc hỏi thăm, trên thực tế cho dù có hỏi cũng chưa chắc hỏi ra vấn đề muốn biết. Muốn nhận được tin tức hữu dụng từ miệng Lao Lạp không chỉ cần có nghị lực kiên cường, mà còn phải có trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Nếu không người vĩnh viễn đừng mong biết được tin tức gì rõ ràng từ trong miệng Lao Lạp, những từ ngữ đơn giản đến tột cùng kia có hàm nghĩa hầu như là vô tận, bất kỳ từ nào cũng cực kỳ khó chơi.

Lao Lạp bỗng nhiên ngừng lại, mọi người nhìn theo ánh mắt Lao Lạp, ở trong bụi cỏ dại có hai cột đá bên nhọn dựng đứng sừng sững, chỉ thẳng lên trên trời.

Sau khi dạt đám cỏ dại ra đi tới gần, mọi người mới phát hiện đó không phải là cột đá, rõ ràng cái khúc xương còn sót lại mà? Hai cây cột đá thật ra là hai cái sừng, chỉ có điều không có thấy đầu lâu đâu hết.

Mọi người không biết nên nói gì cho phải rồi, cho dù là Dịch Áo đã tận mắt nhìn thấy Băng Xuyên Hùng Vương cũng trợn mắt há mồm giật mình kinh hãi hồi lâu, chỉ tính riêng là hai cái sừng này thôi đã cao hơn một người đứng rồi, vậy thì cái đầu của nó khổng lồ tới trình độ nào đây?

Lôi Mông rất hiếu kỳ, không nói hai lời tiến lên bắt đầu đào đất, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là hai cái lỗ thủng to hơn đầu người, sau đó mọi người chỉ có thể nhìn thấy nhiều đó mà thôi. Bởi vì những bộ phận khác đều bị tầng nham thạch đỏ sẫm kia che lại, ngay cả Lôi Mông Liệt Địa Kích cũng không có biện pháp phát hủy tầng nham thạch này, những người khác rất sáng suốt không có chọn lựa hành động gì, bởi vì cho dù có làm cũng nhất định là phung phí sức lực.

“Đây là...trâu?” Lôi Mông cũng không dám xác định.

Không có người nào trả lời vấn đề của hắn, từ độ cong của cái sừng hắn là một con bò hoặc trâu, vấn đề là hình như nó quá lớn thì phải? Mặc dù những người đứng ở chỗ này đã tận mắt nhìn thấy Đường Lang khổng lồ, nhưng bọn họ vẫn không thể tiếp nhận thực tế trước mắt, nếu đây là một đầu bò thì thân thể nó sẽ lớn đến trình độ nào đây? Sợ rằng nó sẽ to lớn đến mức độ kinh khủng, phải làm sao mới có thể được kết quả như vậy chứ?

Lao Lạp vươn tay ra chậm rãi vuốt ve cặp sừng, lúc này những người khác chú ý thấy trên tay Lao Lạp không biết từ lúc nào đã mang quyền sáo bằng xương vào.

Hai mắt Lao Lạp dần dần khép lại, sắc mặt lúc sáng lúc tối, một lúc lâu sau từ từ rút cánh tay ra khỏi cái sừng nhọn, hai tay làm ra một loạt dấu hiệu kỳ quái ở trước ngực, sau đó đặt ở trước trán vái lạy bộ hài cốt.

Mọi người hai mắt nhìn nhau không hiểu tại sao Lao Lạp làm như vậy, chỉ có Tuyết Ny suy nghĩ gì đó, nhẹ giọng nói: “Hình như nàng đang tiến hành một loại nghi thức nào đó?”

Tất cả mọi người đều lấy làm kỳ quái, cổ hài cốt này nhìn qua đã tồn tại rất nhiều năm rồi. Lấy niên kỷ Lao Lạp vô luận thế nào cũng không có nửa điểm quan hệ với nó, rốt cuộc nghi thức này có tác dụng gì?

“Trong bộ tộc có rất nhiều thứ không thể dùng lẽ thường xem xét.” Tuyết Ny vừa nhìn động tác của Lao Lạp vừa giải thích: “Thế nhưng ta lần đầu tiên thấy cử hành nghi thức với hài cốt yêu thú, trừ phi nó còn sống là bản mệnh thú của một vị Thủ hộ giả.”

Ca Đồn nhìn thoáng qua cái đầu to lớn đến đáng sợ kia: “Người nói đây là Thủ hộ thú? Vậy thì chủ nhân nó có thực lực vô cùng kinh khủng?”

“Ta đây không dám khẳng định.” Tuyết Ny cười nói: “Thế nhưng người có thể đi hỏi Lao Lạp.”

“Người từ bỏ ý định đó đi.” Lôi Mông đi tới vỗ vỗ bả vai Ca Đồn: “Lao Lạp biết thì thế nào? Người có thể hỏi ra tin tức gì không?”

Ca Đồn cũng hơi nhục chí, Lôi Mông nói không sai, chỉ mỗi vấn đề đơn giản như đi bên trái hoặc bên phải cũng phải đợi rất lâu Lao Lạp mới trả lời. Nếu vấn đề phức tạp hơn một chút chỉ sợ chỉ có Dịch Áo ra tay mới biết được, muốn Lao Lạp miêu tả chuyện gì phức tạp, sợ rằng còn phải đợi đến mấy năm, lúc Lao Lạp có thể sử dụng ngôn ngữ lưu loát thì may ra...

Lao Lạp làm xong tất cả nghi thức thì bắt đầu đi sâu vào trong thung lũng, mọi người đi theo sau nàng, càng chạy càng kinh tâm. Bởi vì bọn họ mơ hồ phát hiện ra dấu vết của một nền văn minh. Trên mặt đất

không phải tất cả đều là nham thạch đỏ sẫm, mà còn có vô số tảng đá rải rác chung quanh, từ bộ phận lộ ra bên ngoài, mọi người có thể thấy bên trên đó có điêu khắc các loại Đồ Đằng hình dã thú.

Đến lúc này, mọi người đã hiểu được tại sao Lao Lạp lại có cử động như vậy, nơi này hiển nhiên đã từng là nơi các bộ tộc ở lại, cổ hài cốt mới vừa thấy hẳn là Thủ hộ thú của Thủ hộ giả nhất tộc như lời Tuyết Ny nói.

Đi thẳng đến trung tâm thung lũng, Lao Lạp chợt dừng bước. Mọi người thấy quyền sáo trên tay Lao Lạp đột nhiên rực sáng chói mắt, cùng lúc đó ở trong bụi cỏ cách Lao Lạp không xa cũng phát ra tia sáng đồng dạng, tựa hồ đang hô ứng với quyền sáo của Lao Lạp.

Lao Lạp ngồi xổm xuống, cẩn thận dọn dẹp cỏ dại mọc trên mặt đất, từ từ một cái quyền sáo giống cái trên tay Lao Lạp như đúc xuất hiện ở trước mắt mọi người, phía dưới quyền sáo là một cánh tay khô héo.

Lao Lạp vươn tay ra tựa hồ muốn cầm lấy cánh tay kia, nhưng khi đầu ngón tay của nàng vừa đụng vào thì cánh tay kia liền hóa thành tro bụi, chỉ còn lại cái quyền sáo đang phát sáng nằm lẳng lẳng trên mặt đất.

Mọi người kim lòng không được rung mình một cái, xương người khẳng định không chịu nổi thời gian phong hoá. Thế mà di hài người này lại có thể bảo tồn đến tận bây giờ, từ đó đã có thể tưởng tượng ra người này khi còn sống uy mãnh đến mức nào rồi.

Bây giờ ai cũng có thể nhận ra Lao Lạp khẳng định có quan hệ không tầm thường với người nằm lại nơi này. Quyền sáo trên tay Lao Lạp hiển nhiên là cùng một bộ với cái đang nằm trên mặt đất.

Ánh mắt Lao Lạp ảm đạm xuống, tựa hồ đang đau buồn cho cánh tay kia, qua một lúc sau mới cẩn thận nhặt cái quyền sáo đeo lên tay. Sau đó chậm rãi hợp hai quyền sáo lại với nhau, một chuyện kỳ dị xảy ra, hai tay Lao Lạp chợt bộc phát ra tia sáng chói lóa khiến người ta không dám nhìn thẳng, đợi đến khi tia sáng tan hết, mọi người mới phát hiện hai cái quyền sáo đã thay đổi hình dáng.

Vốn là phía trên đó có mấy cây gai nhọn hoắc, nhìn thoáng qua là hai cái quyền sáo bằng xương bình thường, bây giờ đã hoàn toàn khác trước, trên quyền sáo chẳng những có ánh sáng lưu chuyển, mà mấy cái gai cũng đã biến mất, cuối cùng là một mảnh cốt giáp (giáp bằng xương) kéo dài ra bao trùm toàn bộ cánh tay Lao Lạp.

Lao Lạp nhìn xem cánh tay của mình, trên mặt tựa hồ đang nghi ngờ gì đó, sau đó đánh một quyền mạnh mẽ xuống đất, “ầm” một tiếng, tảng nham thạch đỏ sẫm có thể ngạnh kháng Liệt Địa Kích của Lôi Mông lại vỡ ra, Lôi Mông nhất thời bị dọa cho sợ hết hồn. Bộ quyền sáo của Lao Lạp đến tột cùng được làm bằng thứ gì vậy?

“Chẳng lẽ là thánh khí?” Những người khác cũng giật mình ngây người.

Nhìn bộ dạng Lao Lạp rất hài lòng với hiệu quả của một quyền kia, không biết nàng loay hoay thế nào, cuối cùng cốt giáp bao trùm cánh tay thu trở về, ánh sáng lưu chuyển cũng biến mất không thấy nữa, hồi lâu sau nó khôi phục lại bộ dạng tầm thường như trước.

Sau khi làm xong hết thấy những điều đó, Lao Lạp mới ngẩng đầu nhìn qua mọi người, mỉm cười ngây thơ. Nhưng bây giờ đã không còn người nào dám đánh giá thấp Lao Lạp nữa, hồi tưởng lại tốc độ kinh khủng của Lao Lạp không hề thua kém Dịch Áo, cộng thêm uy lực một quyền kia. Giờ phút này Lao Lạp khẳng định là nhân vật mạnh nhất nhì trong tiểu đội này rồi, có lẽ chỉ có mỗi Dịch Áo mới chống đỡ được một đoạn thời gian.

363. Chương 362: Thoát Hiểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 362: Thoát hiểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vượt qua thung lũng, lại bôn ba trong rừng rậm suốt bảy ngày, sau khi bọn họ bò lên một ngọn núi cao bỗng nhiên thấy bình nguyên hiện ra trước mắt. Còn có khói bếp lơ lửng ở phương xa, mọi người không nhận được hoan hô một trận rung trời.

Trước kia, khi bọn hắn ở trong thành trấn chưa từng ý thức được những chuyện bình thường lại có ngày trở nên thân thiết và đáng mong đợi như thế.

“Địch Áo, các người trước tiên chờ đợi ở đây.” Ca Đồn đột nhiên nói: “Ta và Lôi Mông đi ra ngoài mua mấy chiếc xe ngựa, không biết tình huống nơi này như thế nào. Nếu như chúng ta cùng nhau đi ra rất có thể khiến cho người khác chú ý.”

“Ồi trời ơi, người cũng học xong động não rồi? Há há há...” Lôi Mông cười rú lên quái dị.

“Bớt nói nhảm đi.” Ca Đồn liếc sang Lôi Mông, lầm bầm: “Người có đi không?”

“Ta không đi thì ai đi? Cũng không thể để cho đội trưởng đại nhân của chúng ta chạy bộ nha!” Địch Áo trầm ngâm một hồi, Ca Đồn bắn khoả là chính xác. Hắc Sơn Đại công vẫn chưa bắt được bọn họ, các cường giả Thiên Không thành sẽ để tùy ý sự tình phát triển như vậy không? Có thể nói nơi này cũng nguy hiểm như ở trong rừng rậm.

“Được, các người đi nhanh rồi trở về, tận lực cẩn thận một chút.” Địch Áo nói.

“Người yên tâm đi.” Ca Đồn lại nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, Địch Áo, Mạc Lâm đâu?”

“Lúc chúng ta thông qua hầm ngầm hắn là bỏ rơi hắn rồi.”

Địch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng hắn biết chúng ta muốn đi đâu, sẽ đuổi theo chúng ta nhanh thôi.”

“Ca Đồn, đừng quên mang về mấy bộ quần áo.” Y Toa Bối Nhĩ vẻ mặt đau khổ nói: “Ta thật sự là chịu không nổi nữa.”

“Ở địa phương này sợ rằng không có y phục hợp ý người đâu?” Ca Đồn nói.

“Tùy tiện đi, y phục gì cũng được.”

Ca Đồn nhún vai ra vẻ chấp nhận, rồi quay sang nói với Địch Áo: “Thôn phía trước rất nhỏ, nhiều lắm chỉ có hai mươi mấy gia đình, không nhất định có thể mua được xe ngựa, nếu không có ta sẽ tiếp tục đi xa hơn một chút.”

“Lúc mua đồ chú ý phải thật cẩn thận, không nên bởi vì vội vã mà ra giá cao, như vậy ngược lại sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.” Địch Áo dặn dò.

“Có ta đây, Địch Áo.” Lôi Mông cười ha hả nói: “Chúng ta làm sao phạm phải sai lầm ngây thơ như vậy chứ?”

Lại hàn huyên mấy câu, Ca Đồn và Lôi Mông xoay người định rời đi. Đúng lúc này Hỏa Hồng Thú chợt gầm lên một tiếng đi theo phía sau Ca Đồn.

Mọi người đồng thời ngây dại, trong bọn họ không có ai là ngu ngốc cả, lập tức kịp thời phản ứng, như thế này nguy trang có ý nghĩa gì không?

Hình thể Hỏa Hồng Thú quá lớn rồi, màu sắc lại bắt mắt, cho dù đi ở trên đường tự nhiên sẽ hấp dẫn người khác chú ý.

“Làm sao bây giờ?” Lôi Mông cười khổ nói, muốn bảo đảm mọi người an toàn chỉ có thể lưu lại Hỏa Hồng Thú, nhưng Ca Đồn chắc chắn sẽ không đáp ứng.

“Như vậy đi.” Ca Đồn thấp giọng nói: “Ta và Lôi Mông đi ra ngoài tìm xe ngựa, sau khi trở về các người dựa theo kế hoạch đi tới Sư Tâm đế quốc, ta đi một con đường khác.”

“Một con đường khác?” Lôi Mông sửng sốt.

“Các người đi hướng Tây Nam, ta đi hướng Đông Nam.” Ca Đồn nói: “Nếu quả thật có người đuổi theo chúng ta. Ha ha, ta còn có thể hấp dẫn lực chú ý của bọn hắc giúp các người đó.”

“Làm như vậy không có việc gì chứ?” Lôi Mông áp a áp ứng nói.

“Ai dè, người mà cũng lo lắng cho ta?” Ca Đồn cười ha ha.

“Mụ nội người, đúng là người không có lương tâm.” Lôi Mông nổi giận mắng ầm lên.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Ca Đồn cười ha ha phát phát tay áo, nói: “Yên tâm đi, dù sao ta cũng là thành viên của Viêm gia, bọn họ sẽ không dám quá phận đâu.”

“Quyết định như vậy đi.” Dịch Áo nói: “Chúng ta sẽ chờ người ở Sư Tâm để quốc, ừ, chờ người bảy ngày vậy. Dù sao chúng ta cũng cần nghỉ ngơi cho tốt mới được.”

“Ừ.” Ca Đồn gật đầu đáp ứng.

Lúc này đám người Dịch Áo cũng không biết, bọn họ xuyên qua hầm ngầm kia đã mang đến cho bọn họ bao nhiêu chỗ tốt.

.....

Mấy giờ sau, Ca Đồn và Lôi Mông điều khiển hai chiếc xe ngựa cũ rách trở lại, dùng cách nói của Lôi Mông là chỉ cần chưa bước lên lãnh thổ Sư Tâm để quốc, bọn họ vẫn không được an toàn. Dọc theo một đường trải qua biết bao nhiêu là gian khổ, hiện tại cần phải cẩn thận nghỉ ngơi chuẩn bị ứng phó tình huống sắp tới. Cho nên ngoại trừ Ca Đồn ra, tất cả mọi người lập tức chui vào trong xe ngựa.

Chào tạm biệt Ca Đồn vài câu ngắn gọn, hai chiếc xe ngựa dọc theo con đường đất chậm rãi đi tới. Còn Ca Đồn vẫn đứng trên sườn núi dõi mắt nhìn đám người Dịch Áo từ từ đi xa.

Mỗi một lần nhìn thấy trạm canh gác ở phương xa, Dịch Áo sẽ cảm thấy cực kỳ khẩn trương, nhưng nếu tiếp tục đi đường vòng thì những người khác chịu không nổi nữa. Hắn chỉ có thể kiên trì, có lẽ thật sự là hết cơn mưa trời lại sáng, hoặc có lẽ bởi vì Sư Tâm để quốc là đồng minh của Thiên Không thành, các võ sĩ ở trạm canh gác chịu trách nhiệm kiểm tra người đi đường làm việc rất nhẹ nhàng đơn giản, chỉ hỏi mấy câu nghi vấn rồi phát tay cho đi.

Đảo mắt đã qua hai ngày, Lôi Mông nói rằng bây giờ đã tiến vào lãnh địa Sư Tâm để quốc chân chính, ở bên trong buồng xe mới bộc phát tiếng hoan hô vang trời.

“Ta muốn mua một bộ nhuyễn giáp và chiến y màu trắng.” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên: “Ta còn muốn uống một bình Hồng Dụ lớn, Lôi Mông, ở nơi này có không?”

“Hồng Dụ? Không có, thế nhưng chúng ta có loại rượu tốt hơn.” Lôi Mông nói.

“Thôi đi, ta không tin đâu.” Con người Y Toa Bối Nhĩ xoay chuyển lòng vòng, giả bộ nói: “Phấn hương của ta đã hết rồi, toàn bộ mọi thứ trang điểm phải mua một bộ, còn nữa, bây giờ đầu tóc của ta xơ xác y như ổ gà vậy, chán ghét quá đi, ta còn muốn mua...”

“Một hồi ta mua cho người một trăm cái.” Tâm tình Tuyết Nị hiện tại rất tốt, cũng chen vào nói giỡn một câu.

“Tuyết Nị, người muốn làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Ta à?” Tuyết Nị suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta cũng không có nhiều yêu cầu xa vời như người, chỉ muốn tắm rửa thật sạch là được.”

“Ta cũng vậy... rửa đào...” Tay trái Lao Lạp khoác qua tay Tác Phỉ Á, tay phải khoá chặt cánh tay Dịch Áo: “Cùng nhau...”

Tác Phỉ Á bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, tiếp theo kéo nhẹ chóp mũi Lao Lạp. Còn Lao Lạp thì cười hì hì nhìn Tác Phỉ Á, thật ra nàng cũng hiểu không ít thứ, biết Tác Phỉ Á rất thương yêu nàng.

“Tác Phỉ Á, chuyện người muốn làm là gì?” Y Toa Bối Nhĩ dời sang đề tài khác.

“Ta muốn tìm một chỗ an tĩnh tu luyện.” Tác Phỉ Á nói.

Về mặt Y Toa Bối Nhĩ lúc này suy sụp xuống rất nhanh, làm ra vẻ tội nghiệp nói: “Tác Phỉ Á, lúc nên nghỉ ngơi thì phải thư giãn một tí aa.a, tại sao cứ làm cho mình mệt mỏi như vậy chứ?”

“Người hỏi ta muốn làm gì mà.” Tác Phỉ Á khẽ cười nói: “Ta trả lời người rất thành thật nhaa.a!”

“Tác Phỉ Á, người không phải là người tốt.” Y Toa Bối Nhĩ tức giận nhào đầu về phía trước, dùng hai bàn tay giữ vững khuôn mặt Tác Phỉ Á: “Mau gọi tỷ tỷ đi.”

“Người đó !” Tác Phỉ Á cười cười nắm tay Y Toa Bối Nhĩ nói: “Cho dù người muốn làm gì, ta cũng phụng bồi người hết?”

“Ồ, nói thế còn nghe được.” Y Toa Bối Nhĩ đổi giận thành vui tựa vào vai Tác Phỉ Á, rồi lại nhìn về phía Địch Áo: “Địch Áo, chuyện người muốn làm là gì?”

“Không nên hỏi ta vấn đề ngây thơ như vậy.” Địch Áo lười biếng nói: “Chẳng lẽ chuyện ta muốn làm là có thể thực hiện?”

“Dĩ nhiên, sống sót sau tai nạn tất có hậu phúc nhaa.a!” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Nói một chút đi, người không nói làm sao biết có thể thực hiện được không chứ?”

“Ta có thể nói không?” Địch Áo quay sang hỏi Tác Phỉ Á.

“Có thể aa.a!” Tác Phỉ Á nói xong mới ngăn người ra: “Tại sao lại hỏi ta?”

“Tốt.” Địch Áo đột nhiên tỉnh táo tinh thần, hai mắt tỏa sáng, hùng hồn nói: “Chuyện ban đầu nàng đáp ứng ta, nên thực hiện đi?”

“Ta đáp ứng chàng chuyện gì?” Tác Phỉ Á lấy làm khó hiểu.

“Người lúc ấy đáp ứng ta ... ngày mai.” Địch Áo nói: “Ta đây đã đợi mười mấy cái ngày mai rồi.” Hai gò má Tác Phỉ Á bỗng nhiên ửng hồng, khẽ nói: “Đi chết đi.”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn bên này một lát, rồi lại nhìn bên kia một lát, mặt mày nghi ngờ hỏi: “Các người đang nói gì đây?”

“Thật sự không nhận nợ?” Địch Áo cười cười, nói với Lôi Mông: “Lôi Mông, có phải là trên đời có một câu như vậy không, nơi nào có áp bách, nơi nào có phản kháng?”

“Hình như... là có !” Lôi Mông nói, trên thực tế hẳn chưa từng nghe nói qua, nhưng vì ra vẻ bản thân học thức uyên bác, hẳn không muốn phủ nhận điều này.

“Tác Phỉ Á, sau này nàng phải cẩn thận một chút.” Địch Áo âm trầm nói.

Tác Phỉ Á nói không ra lời, chỉ cảm thấy trong lòng rạo rực như nai con nhảy loạn, Địch Áo nói thế là có ý tứ gì? Tức giận? Hay là...

“Các người không phải là xảy ra hiểu lầm gì đó chứ?” Tuyết Ný hơi khấn trương, vội vã hỏi.

“Không có, chỉ đùa thôi.” Địch Áo nhoen miệng cười, tâm tình căng thẳng nhiều ngày rốt cuộc có thể buông lỏng, hẳn cố ý trêu chọc Tác Phỉ Á để nàng có thể thư giãn tinh thần.

Mọi người nói chuyện với nhau vô cùng hưng phấn, trong lúc đó hai chiếc xe ngựa từ từ tiếp cận thị trấn nơi biên thùy của Sư Tâm đế quốc, đó là Lôi Âu Na thành.

Sắc trời đã khá muộn, giờ phút này người đi đường đã không còn nhiều lắm, mấy võ sĩ thủ ở cửa thành đột nhiên thấy một chiếc xe ngựa đặc thù nhẹ nhàng chạy tới, bọn họ đầu tiên là ngăn người ra, đợi đến lúc thấy rõ bộ dạng chiếc xe ngựa không nhận được cùng nhau cười văng lên.

Trên xe không có phu xe, nhưng trên cang xe lộ ra một cây gậy trúc, trên cây gậy trúc treo một bó cỏ khô tẩm dầu, bó cỏ khô treo ở phía trước con ngựa. Bởi vì muốn ăn cỏ khô nên không cần người đánh xe, con ngựa cứ thế cắm đầu chạy thẳng tới trước.

364. Chương 363: Lai Lịch Lôi Mông

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 363: Lai lịch Lôi Mông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dừng lại, dừng lại.” Một gã võ sĩ lớn tiếng nói.

Nghe thấy tiếng kêu, Lôi Mông vội vàng từ trong xe chui ra ghì cương ngựa lại.

“Người trẻ tuổi, từ chỗ nào tới ?” Gã võ sĩ hỏi.

“Ta trở về để đồ.” Lôi Mông cười ha hả trả lời.

“Người để đồ?”

“Đúng thế.”

Gã võ sĩ gật đầu, sau đó chỉ bó cỏ khô treo ở phía trước, mỉm cười nói: “Người trẻ tuổi, lười biếng không phải là biện pháp tốt, vì sao không suy nghĩ lỡ may xe chạy gấp quá lật ngang thì làm sao bây giờ?”

“Không thành vấn đề.” Lôi Mông nói: “Đoạn đường này đi rất tốt, lúc bình thường là ta đánh xe.”

“À.” Gã võ sĩ vừa đáp lời vừa vén màn xe lên, nhìn lướt qua bên trong: “Đều là bằng hữu của người?”

“Ừ!”

Lúc này một gã võ sĩ khác vén màn xe chiếc xe ngựa thứ hai, khi nhìn thấy Miêu Tử liên sợ hết hồn kêu lên: “Yêu thú biến dị?” Gã võ sĩ nói chuyện với Lôi Mông lập tức biến sắc, liếc sang Lôi Mông. Vừa định nói chuyện thì Lôi Mông đã giành hỏi trước: “Thành chủ Lôi Âu Na thành là Y Cáp Mạc tướng quân phải không? Bảo hấn tới gặp ta.”

“Ngài...” Sắc mặt gã võ sĩ lại chuyển sang tái mét, không tự chủ được dùng tới kính ngữ.

“Người đi nói cho Y Cáp Mạc là Lôi Mông đã tới, hấn tự biết nên làm thế nào.” Lôi Mông cười cười nói.

Gã võ sĩ không dám trì hoãn chút nào, vội vã quay đầu chạy vào trong thành. Những võ sĩ khác lại cẩn thận đứng sang một bên. Từ giọng nói Lôi Mông, bọn họ đã nhận ra ý nghĩa không tầm thường, có can đảm gọi thẳng tên thành chủ Y Cáp Mạc, thân phận Lôi Mông đã không phải là lính quèn như bọn họ tư cách kiểm tra.

Thời gian qua không bao lâu, một người trung niên khôi ngô cưỡi ngựa từ trong thành vọt tới, vừa nhìn thấy Lôi Mông đứng ở nơi đó liền lộ ra thần sắc mừng như điên.

“Y Cáp Mạc, đã lâu không gặp, còn nhớ ta không?” Lôi Mông hét lên, chẳng qua là hấn vừa nói chuyện vừa nháy mắt liên hồi, tựa hồ đang nhấn nhủ tin tức nào đó.

“Có ý gì đây?” Ca Đốn bĩu môi, thấp giọng nói: “Không phải là chúng ta đi gặp thành chủ, mà là bảo thành chủ tới gặp người, người còn định lừa gạt chúng ta cái gì nữa?”

“Ca Đốn !” Lôi Mông quay lại nói với Ca Đốn một câu, sau đó cười hì hì chạy tới nghênh đón.

Y Cáp Mạc thấy vẻ mặt cổ quái của Lôi Mông thì sửng sốt hồi lâu, hỏi đại thử dò xét: “Ngài là... Lôi Mông thiếu gia?” Lôi Mông lộ ra thần sắc lúng túng, rõ ràng là Y Cáp Mạc hiểu lầm ý của hấn, diễn trò cũng phải diễn vừa phải thôi. Vừa nghe tên của hấn liền chạy tới nhanh như bay, chỉ bằng vào mức độ cấp bách như thế này, Y Cáp Mạc không thể nào không nhận ra hấn.

“Là ta !” Lôi Mông bắt đắc dĩ nói.

Y Cáp Mạc từ trên chiến mã vội vàng nhảy xuống, nhưng thân hình của hắn lại có vẻ cứng ngắc, eo ếch hơi cong tựa hồ muốn cúi người chào Lôi Mông. Nhưng lại sợ làm sai ý Lôi Mông nên chậm chạp không có cúi xuống.

Lôi Mông rất tự nhiên ôm lấy bả vai Y Cáp Mạc, sau đó thấp giọng nói mấy câu gì đó, về mặt Y Cáp Mạc từ từ buông lỏng.

Mà cái tên võ sĩ đi theo Y Cáp Mạc giật mình ngậy người, thiếu gia? Sắc mặt của hắn nhất thời trở nên tái nhợt, hận muốn quất chính mình vài cái bạt tai, người có thể làm cho thành chủ khản trương như thế là nhân vật hắn có thể giáo huấn?

Mặc dù Lôi Mông chỉ giới thiệu đơn giản vài câu, cũng không có đề cập tới bối cảnh mấy người Dịch Áo, nhưng rơi vào trong mắt Y Cáp Mạc lại có ý nghĩa khác hẳn. Y Cáp Mạc tướng quân vốn là một gã thị vệ từ Vương đình ở đế đô, những năm gần đây bị phái ra ngoài lịch lãm, rồi làm thành chủ Lôi Âu Na thành. Bởi vì địa vị và tính cách của Lôi Mông rất đặc thù, đây là lần đầu tiên Y Cáp Mạc nhìn thấy Lôi Mông trình trọng giới thiệu người khác.

“Nếu đã là bằng hữu của thiếu gia thì chính là khách nhân của Y Cáp Mạc ta.” Y Cáp Mạc mỉm cười chào hỏi mấy người Dịch Áo: “Tôi đây không nên khách khí với ta, có yêu cầu gì cứ việc nói.” Sau khi đoàn người vào trong thành, phủ thành chủ đã sớm có người bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc. Chuyện thứ nhất đám người Dịch Áo phải làm chính là tắm rửa nước nóng cho thật sạch sẽ, sau đó thay đổi toàn bộ y phục, rất lâu sau mọi người mới thoải mái nghỉ ngơi.

Trên yến tiệc, Y Cáp Mạc tâm tình vô cùng kích động ngồi ở bên cạnh Lôi Mông, vừa nói chuyện vừa lo lắng quan sát Lôi Mông rất cẩn thận. Đến lúc này Y Cáp Mạc phát hiện ra Lôi Mông gầy hơn trước kia chút ít, nhưng thần thái trong mắt lại tỏa sáng rạng rỡ, nụ cười lộ ra nét tự tin chưa từng có, tính cách cũng không còn hướng nội nữa.

Ánh mắt Y Cáp Mạc động lại, mặt mày bỗng nhiên có vẻ kích động, kêu lên: “Thiếu gia, ngài đã là Cực Hạn võ sĩ rồi?”

“Ha ha !” Lôi Mông nở nụ cười vui vẻ: “Ta còn tưởng rằng ngươi đã sớm nhìn ra rồi chứ?”

Y Cáp Mạc nắm lấy cánh tay Lôi Mông, xác nhận mấy lần cho chính xác mới không kìm được cảm xúc, vui mừng nói: “Ta cũng biết thiếu gia là thiên tài mà. Lúc này để xem đám người không có mắt kia còn không dám nói gì nữa, ha ha, đôi mắt cả đế quốc có bao nhiêu người có thể lên cấp Cực Hạn võ sĩ ở tuổi này chứ?” Thật ra Y Cáp Mạc nói hơi quá lời, địa phương nào cũng có người tài cả. Nếu như thật tình điều tra, ở trong Sư Tâm đế quốc khoảng chừng hai mươi tuổi lên cấp Cực Hạn võ sĩ người hắn là có không ít. Trong đó đương nhiên là có một vài người sử dụng mảnh võ tinh thần lên cấp, nhưng vẫn có không ít người có thể đạt tới trình độ này. So sánh xuống, Lôi Mông không tính là nhân tài chứ đừng nói gì đến thiên tài, ít nhất hắn không so được với Tuyết Ny, cũng không so được với Ca Đồn, lại càng không bằng Dịch Áo.

Nghe được hai chữ thiên tài này, về mặt mấy người Y Toa Bối Nhĩ cực kỳ cổ quái, nếu Lôi Mông là thiên tài thì Ca Đồn và Tuyết Ny là gì đây? Quái tài chắc? Về phần Dịch Áo đã bị mọi người định nghĩa là biến thái, căn bản không cần phải suy nghĩ làm gì.

Lôi Mông cười khổ một tiếng, hận mình tại sao không ngăn ngừa Y Cáp Mạc từ sớm, thiên tài chân chính là phải nói đến cái tên biến thái đang ngồi ở bên kia mới đúng. Y Cáp Mạc khích lệ hắn như vậy lại làm cho Lôi Mông có cảm giác xấu hổ không đất dung thân.

Trải qua đủ loại thức ăn tinh mỹ lần lượt đưa lên như mây trôi nước chảy, Y Cáp Mạc cũng bỏ qua đề tài này. Nhờ có Lôi Mông làm tiền lệ, Y Cáp Mạc cẩn thận quan sát mấy người Dịch Áo, kết quả làm cho hắn vô cùng kinh ngạc. Tính cả Lôi Mông thì trong trong đội ngũ nhỏ nhỏ này thậm chí có tới bốn Cực Hạn võ sĩ, còn có một Lao Lạp ngay cả hắn cũng không nhìn ra sâu cạn. Đối với tuổi tác của nhóm người Lôi Mông thì đội hình như vậy đã có thể nói là cường đại rồi.

Y Cáp Mạc xuất thân từ quân nhân từ trước đến giờ coi trọng nhất là thực lực, mấy người Dịch Áo hiển nhiên còn có tương lai trưởng thành rất lớn. Hắn tự nhiên hiểu thành đây là Lôi Mông đang bồi dưỡng thành viên cho tổ chức của mình, nhất thời thái độ đối với mấy người Dịch Áo càng thêm nhiệt tình.

Tiệc rượu kết thúc sau vài canh giờ, Y Cáp Mạc cố ý an bài cho mọi người một gian tiểu lâu rộng rãi cho đám người Lôi Mông nghỉ ngơi.

Nghe tiếng cười nói trong tiểu lâu mơ hồ truyền đến, vẻ mặt Y Cáp Mạc tương đối khó xử. Lôi Mông có ý bảo hần giúp đỡ giấu diếm thân phận, nhưng vấn đề là có thể giấu diếm được không? Hần có thể phối hợp nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người có thể làm được, cũng không thể gửi công văn cho các tòa thành dọc đường bảo bọn họ phối hợp với Lôi Mông?

Hơn nữa Y Cáp Mạc còn phải truyền tin tức này trở về đế đô, Lôi Mông ban đầu âm thầm biến mất đã làm cho Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn nổi trận lôi đình, đoạn thời gian đó tất cả mọi người ở trong đế đô không hề dám lớn tiếng nói chuyện, sợ mình làm sai cái gì đó biến thành nơi trút giận của Hoắc Phu Mạn. Phải biết rằng Sư Tâm Vương đang tức giận nổi tiếng là người không bao giờ giảng đạo lý.

Y Cáp Mạc hơi nhúc nhích đầu, tìm được Lôi Mông tự nhiên là một công lớn, nhưng nếu thao tác không tốt khiến cho Lôi Mông ghét thì cái được không bù nổi cái mất. Muốn để cho song phương đều hài lòng đúng là không phải dễ dàng.

Trong tiểu lâu, mấy nữ nhân Tác Phỉ Á không hề buồn ngủ, các nàng hằng hái bưng bưng thảo luận ngày mai sẽ đi đâu, ra đường mua thứ gì, cái gì là son phấn, đồ trang sức, nhẫn đeo tay, y phục...v.v., suy nghĩ một hồi các nàng chợt phát hiện những thứ cần phải mua thật sự là nhiều lắm.

Các nữ tử thảo luận đến đề tài này thường thường sẽ nhập tâm quên mất thời gian trôi qua, còn dư lại hai người Dịch Áo và Lôi Mông lại cực kỳ nhàm chán.

“Chúng ta tìm một chỗ tu luyện?” Dịch Áo gấp một cái, buồn chán duỗi lưng qua lại, lúc trước vẫn có truy binh theo sát ở phía sau không có cảm thấy gì. Một khi rảnh rồi bỗng nhiên có cảm giác không có chuyện gì để làm cũng thật là mệt mỏi, Dịch Áo nhất thời không kịp thích ứng.

“Không thể!” Lôi Mông lập tức than thở: “Người có thể để cho ta nghỉ ngơi mấy ngày không?”

“Có cái gì mà nghỉ ngơi chứ.” Dịch Áo trực tiếp kéo Lôi Mông đứng dậy: “Nói chung vẫn đỡ hơn nghe các nàng nói chuyện phiếm.”

“Tác Phỉ Á, hình như Dịch Áo có ý kiến với người kia?” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

Dịch Áo cười khỏ: “Ta không nói gì hết.”

“Tốt lắm tốt lắm, tất cả mọi người cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì ngày mai lại nói tiếp.” Tác Phỉ Á mỉm cười đứng lên.

“Hắc hắc, còn chưa có lập gia đình đã che chở hần như vậy. Tác Phỉ Á, ta thật sự lo lắng sau khi người gả đi sẽ bị hần khi dễ.” Y Toa Bối Nhĩ làm mặt quỷ rồi vội vàng chạy trở về gian phòng của mình.

365. Chương 364: Chân Lý Của Cường Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 364: Chân lý của cường giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, mọi người ngủ vô cùng ngọt ngào, giường lớn mềm mại làm cho bọn họ nằm xuống một cái là không bao giờ muốn bò dậy nữa. Quả thực là rất thư thái, hồi tưởng lại mặt đất lạnh như băng trong rừng rậm, gió đông lạnh thấu xương, tất cả mọi người đều có cảm giác kinh tâm.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người Dịch Áo mới vừa rời giường đã có người chuẩn bị xong bữa ăn sáng đưa tới, những việc vặt như giặt quần áo, dọn phòng đều có người đặc biệt hầu hạ. Tất cả mọi người rất là hài

lòng, mặc dù nói cuộc sống quần áo đưa tới tay, cơm dâng tận miệng sẽ làm tiêu mất ý chí chiến đấu, nhưng thỉnh thoảng hưởng thụ cảm giác như vậy vẫn là lựa chọn không tệ.

“Lôi Mông, có nhớ người từng đáp ứng chúng ta chuyện gì không?” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói.

“Ta đáp ứng chuyện gì?” Lôi Mông cảnh giác hỏi ngược lại.

“Các người nhìn đi, ta cũng biết hần sẽ ăn quýt mà.” Y Toa Bối Nhĩ bắt mãn hô lên: “Không phải là người đã nói tới đây hết thấy mọi thứ sẽ bao trên người của người, đúng không?”

Lôi Mông giờ này mới kịp hiểu ra, không nhịn được cười nói: “Ta còn tưởng rằng là chuyện gì, là chuyện này hả? Không thành vấn đề, không quản các người muốn mua gì, chỉ cần thấy vừa mắt cứ việc lấy đi là xong.”

“Ta chỉ cần câu này của người thôi.” Y Toa Bối Nhĩ mặt mày hớn hở xác nhận đáp án, thật ra gia cảnh các nàng cũng rất giàu có, vấn đề là không có ai mang theo một đồng lớn kim tệ trên người được. Các nàng lại muốn mua đồ quá nhiều, tự nhiên phải chuyển thể chém Lôi Mông một đao rồi.

Lôi Mông biểu hiện rất có phong cách, nhưng qua không lâu lắm hần không cười được nữa. Không phải là hần đau lòng số kim tệ bị ném ra ngoài, mà là vì bản thân hần vừa xuất tiền, lại còn phải chịu trách nhiệm đi theo sau mấy nữ nhân làm phu khuân vác, số tiền này quả thực là ra đi vô cùng oan uổng rồi, xem như là tiền mất tật mang cũng không sai.

Địch Áo tự nhiên trốn không thoát vận mệnh đồng dạng, bốn nữ tử cực kỳ hưng phấn xuyên qua từng dãy cửa hàng, hần và Lôi Mông ôm trong tay mấy chục túi lớn túi nhỏ, mặt mũi nhảnh nhố chạy *** ton theo phía sau.

Nhìn đám người Tác Phỉ Á hăng hái dạt dào chọn chọn lựa lựa hàng hóa, không hề có ý định kết thúc đợt mua hàng điên cuồng này. Lôi Mông thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía Địch Áo: “Ngày mai hay là tìm một chỗ luyện đi, ta thà rằng làm bao cho người đánh.”

Địch Áo cảm thấy rất buồn cười, xem ra uy lực nữ nhân không thể nào xem thường được.

Mãi cho đến xế chiều mới chạy về phủ thành chủ. Có thể là không muốn ảnh hưởng đến đám người Lôi Mông, Y Cáp Mạc tướng quân không xuất hiện ở trong nhà ăn, chỉ có mấy người trẻ tuổi an nhàn dùng bữa, chờ đến lúc bữa tối chuẩn bị kết thúc Y Cáp Mạc mới xuất hiện, đứng ở phía sau hần dĩ nhiên là Ca Đốn.

Mặc dù chỉ tách ra mấy ngày nhưng lúc gặp lại vẫn rất náo nhiệt, nhất là Lôi Mông hô to gọi nhỏ có chút thất thố. Y Cáp Mạc không muốn quấy rầy những người trẻ tuổi nên cười cười xin phép cáo từ.

Chờ Ca Đốn ngồi xuống, mọi người liền hỏi Ca Đốn chuyển đi thế nào. Ngày đó bọn họ chia tay, Ca Đốn một mình ở trong núi rừng đợi một ngày, sau đó cưỡi Hỏa Hồng Thú chạy sang hướng khác, sau lại chuyển hướng lần nữa chạy thẳng tới Sư Tâm đế quốc.

Tốc độ Hỏa Hồng Thú dĩ nhiên nhanh hơn xe ngựa nhiều lắm, mặc dù Ca Đốn đi một vòng lớn nhưng chỉ chậm hơn đám người Địch Áo một ngày mà thôi.

“Bây giờ chúng ta có thể an tâm lên đường rồi.” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Chờ sau khi đưa Lôi Mông về nhà, chúng ta ở lại đế đô Sư Tâm đế quốc chơi mấy tháng, sau đó mới quay trở về, ai da...” Các người nói Hắc Sơn Đại công còn có thể chờ chúng ta không nhỉ?”

“Hần?” Lôi Mông cười lạnh nói: “Hần có thể sống thêm được mấy tháng còn chưa nhất định.”

“Cho dù đến đế đô chúng ta chưa hẳn là an toàn.” Địch Áo thản nhiên nói.

“Này, Địch Áo, người đây là ý gì?” Lôi Mông bắt mãn kêu lên: “Quá xem thường người ta đi? Người cho rằng ta không có năng lực bảo đảm an toàn cho mọi người?”

Địch Áo trầm mặc chốc lát rồi nói: “Lôi Mông, nói chuyện Khố Kỳ cho ta nghe đi.”

“Khố Kỳ? Khố Kỳ nào?” Lôi Mông ngăn người ra, sau đó tròng mắt bỗng nhiên trợn lên thật to: “Người nói là Khố Kỳ của Thân Vực?”

“Đúng là hần.” Địch Áo nói.

“Người tại sao biết tên khốn kia ?” Lôi Mông rú lên.

“Không nhận ra, chỉ là từng nghe người ta nói về hần.” Dịch Áo cười nói.

“Dịch Áo, sau khi trở lại đế đô, người nên tránh hần xa một chút.” Lôi Mông nói, sau đó chuyển tầm mắt sang đám người Tác Phỉ Á: “Còn nữa, nhất là các người, ngàn vạn lần không nên tiếp xúc với hần.”

“Vì sao? Người kia rất xấu tính?” Y Toa Bối Nhĩ cau mày nói.

“Không phải là hư bình thường đâu.” Khuôn mặt Lôi Mông chợt lộ vẻ trầm trọng.

“Không phải người đã nói trở về đế đô, chúng ta không cần sợ gì nữa sao?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Chuyện này...” Lôi Mông á khẩu không trả lời được, đưa tay gãi gãi đầu cười khan nói: “Đế đô cũng không phải là của một mình ta, có một số việc ta không thể làm chủ được.”

“Người còn có rất nhiều tỷ muội kia mà?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Cái này...” Lôi Mông lại cứng họng.

“Lôi Mông, có phải là người chọc không nổi cái tên Khố Kỳ kia không?” Ca Đồn nói: “Nói thật đi, điều này rất trọng yếu.”

“Không phải là chọc không nổi, mà là không có cần thiết thì không cần chọc hần làm gì.” Lôi Mông cười khỏ nói.

“Chúng ta không chọc hần, nhưng lỡ may hần nhất định phải chọc chúng ta thì sao đây?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi tới.

“Hần không...” Lôi Mông kêu lên: “Vậy thì không có biện pháp rồi, cứ đánh thôi. Sau lưng của hần có người, ca sau cũng có người, thật sự không được ca tự thọc trên người mình mấy đao bảo là Khố Kỳ làm, hắc hắc hắc, ca để cho hần chết không có chỗ chôn thầy luôn !”

“Người cũng quá vô sỉ.” Đám người Tác Phỉ Á cùng nhau cười lớn.

Thế nhưng, Lôi Mông dám nói như vậy chứng minh thế lực gia tộc của hần hần là mạnh hơn Khố Kỳ một chút. Chỉ là vì suy nghĩ đến lý do nào đó nên không muốn phát sinh xung đột với Khố Kỳ mà thôi, nhưng Lôi Mông lịch lãm bên ngoài mấy năm đã sớm không còn là con nít nữa rồi. Nếu chuyện này bị xé ra quá to, hần thật sự có thể xử lý được.

Hơn nữa, việc giấu diếm người nhà Lôi Mông cũng không trọng yếu, chỉ cần hần biểu đạt mối thù không đội trời chung, quyết tâm người chết ta sống. Gia tộc Lôi Mông nhất định sẽ nặng nhấc thiết hơn, dù sao Lôi Mông chính là nam tử duy nhất trong gia tộc bọn họ.

“Chúng ta nói chuyện khác được không?” Lôi Mông nói: “Nhắc tới cái tên kia, ta lại phiền não.”

“Nhất định phải hiểu rõ hần.” Ca Đồn nói: “Có bao giờ người nghe Dịch Áo dùng giọng nói nghiêm túc như vậy hỏi thăm một người nào chưa? Ta đoán cái tên Khố Kỳ kia nếu không là bằng hữu của hần thì cũng là kẻ thù. Dĩ nhiên khả năng sau lớn hơn một chút.”

“Không phải !” Dịch Áo mỉm cười lắc đầu: “Ta chỉ nghe nói về hần thôi.”

“Đã nhìn ra chưa? Hần khẳng định lừa gạt chúng ta rất nhiều thứ đó.” Ca Đồn nói: “Lôi Mông, cái tên Khố Kỳ kia rốt cuộc là người thế nào?”

“Hần hả?” Lôi Mông suy nghĩ một lát rồi nói: “Hắc hắc, các người cần phải giữ vững tinh thần trấn định nha! Nói đến lai lịch của hần khẳng định sẽ hù dọa các người kinh hãi một trận đó.”

“Thôi đi!” Người nghĩ rằng lá gan chúng ta nhỏ như vậy?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Hần là hậu duệ của Thần Vực Bất Hủ Vương.” Lôi Mông trả lời rất nhanh.

Y Toa Bối Nhĩ còn chưa kịp rút lại vẻ mặt khinh thường đã lập tức cứng ngắc lại, không phải vì Lôi Mông nói nhanh quá, đột ngột quá, mà là bởi vì danh tiếng Bất Hủ Vương quá hiển hách, người đó đã từng là chúa tể toàn đại lục mà.

“Người nói gì?” Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng đồng thời thất kinh.

“Không thể nào.” Ca Đồn cũng ngây dại.

“Nhìn xem, nhìn xem đi, các người giờ ra vẻ mặt gì đó?” Lôi Mông cơ hồ chìa đầu ngón tay gần như dính lên trên mũi Y Toa Bối Nhĩ, cười cười quái dị nói: “Không phải mới nói lá gan của người rất lớn sao? Làm sao ngu rớt rồi? Nói chuyện đi, người đó.”

“Tránh ra!” Y Toa Bối Nhĩ cảm tức hất tay Lôi Mông sang một bên.

“Lôi Mông, không phải là người nói giỡn đó chứ?” Ca Đồn nói.

“Ta có thể dùng chuyện này để nói giỡn sao?”

“Địch Áo, người kết thù với Khố Kỳ như thế nào vậy?” Ca Đồn xoay chuyển đề tài lại.

“Ta căn bản không nhận ra hắn, hắn cũng không nhận ra ta.” Địch Áo thở dài bất đắc dĩ, vì sao Ca Đồn cứ nhận định hắn và Khố Kỳ có thù oán nhỉ?

“Vậy tại sao người hỏi hắn?” Ca Đồn hỏi tới.

“Chẳng qua là từ chỗ khác nghe nói qua vài chuyện về hắn, cho nên tò mò mà thôi.”

“Tại sao người không tò mò với người khác?”

Địch Áo ngây người ra, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Xem ra bởi vì người tiếp xúc với Lôi Mông quá lâu, dần dần bị nhiễm tính cách hắn rồi. Tiếp tục đi, sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ trở nên dài dòng y như hắn.”

“Ta dài dòng lúc nào?” Lôi Mông kêu lên.

“Người ngày ngày đều dài dòng.” Địch Áo tức giận nói.

“Được rồi, các người đừng cãi.”

Tuyết Ny nói, trong mắt nàng cũng tràn ngập tò mò: “Danh tiếng Bất Hủ Vương rất tốt, theo lý thuyết cái tên Khố Kỳ cũng là một người không tệ aa.a?”

“Lần đầu tiên thấy người chủ động hỏi thăm một người đàn ông, Tuyết Ny người động tâm rồi sao?” Y Toa Bối Nhĩ cười duyên nói.

“Người...” Khuôn mặt Tuyết Ny đỏ ửng, đẩy Y Toa Bối Nhĩ sang một bên: “Mới vừa nãy chỉ có cái mặt người là biến hóa lớn nhất, ta thấy người động tâm là người mới đúng.”

366. Chương 365: Hành Động Mờ Ám

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 365: Hành động mờ ám

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không nên dùng hắn để đùa giỡn.” Lôi Mông khoát tay nói: “Chờ sau khi các người đến để đồ, dĩ nhiên sẽ nghe nói để những việc Khố Kỳ hay làm, ha ha.”

“Một con người sẽ biến thành cái dạng gì một phần là do thiên tính của hắn, một phần là do sinh hoạt lâu ngày trong môi trường nào đó, còn có một bộ phận là do giáo dục mà thành.” Ca Đồn nói: “Điều kiện sống của Khố Kỳ hắn là không quá kém chứ?”

“Nên nói thế nào đây?” Lôi Mông trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Ca Đồn, lần đầu tiên người biết mình không giống người khác, trong lòng sẽ có ý nghĩ gì?”

“Ta? Ta không có chỗ nào không giống người khác?” Ca Đồn nói.

“Ý ta là nhận thức đối với thế giới này đột nhiên thay đổi, từ nhỏ đến lớn người chưa từng có kinh nghiệm như thế hả? Khi đó người sẽ phát hiện những người chung quanh, còn có sự việc nào đó, hoặc là nhóm đồng niên bỗng nhiên thay đổi cách đối xử với người.”

Lôi Mông dừng lại lấy hơi, đồng thời suy nghĩ cách nói chuyện cho thích hợp: “Ví như người đột nhiên phát hiện địa vị của mình vượt xa những người bên cạnh, mọi thứ tồn tại ở trong thế giới này tựa hồ đang xoay tròn chung quanh người. Tất cả mọi người đều phải phục vụ cho người, dĩ nhiên trước kia bọn họ cũng như vậy, nhưng bản thân người chưa nhận ra điều đó, chỉ xem như một tập quán bình thường. Sau khi người biết mình có quyền hạn rộng lớn vô cùng, bất kỳ chuyện gì xuất phát từ người đều biến thành chân lý thì sao?”

Ca Đồn trầm mặc suy nghĩ, ánh mắt cũng biến đổi cực kỳ phức tạp.

“Ha ha, thoát nhìn người từng có kinh nghiệm này, lúc nào?”

“Khi Bái Tác Tư gánh tội thay ta, tiếp nhận trừng phạt.” Ca Đồn thấp giọng nói: “Ta là một đứa nhỏ, hần cũng thế. Cho nên lúc đó ta một mực nghĩ ngợi tại sao hần lại cam tâm tình nguyện thừa nhận khổ nạn thay ta? Thế nhưng ta tuyệt đối không xem những chuyện đó như chân lý, cho nên ta chạy trốn ra ngoài.”

“Ta cũng không nghĩ thế.” Lôi Mông cười cười nói: “Nhưng tên Khố Kỳ kia lại cho là như thế.”

“Cái tên Khố Kỳ đã làm rất nhiều việc xấu?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Ha ha, nếu ta muốn kể hết tất cả chuyện xấu hần từng làm từ đầu tới cuối. Đoán chừng ít nhất cũng phải nói mấy ngày mấy đêm.” Lôi Mông nói: “Bởi vì trong lòng hần đã có một chân lý, hần là cao nhất, hần rất là hưng phấn vì mình là người có địa vị cao nhất. Mặc dù đôi khi điều đó được thành lập trên sự thống khổ của người khác, nhưng đám bình dân hèn mọn phải cảm thấy vinh hạnh.”

“Khố Kỳ là hậu duệ của Bất Hủ Vương, hần là phải có truyền thừa Bất Hủ chứ? Tại sao Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn có thể trở mặt nhìn hần dọa lạc mãi như vậy?” Ca Đồn nói.

“Người cũng biết truyền thừa Bất Hủ? Ha ha, ta trước kia vẫn coi thường người rồi.” Lôi Mông cười nói.

“Người một mực xem nhẹ ta cho nên người vẫn đang cố gắng ảnh hưởng ta, không để cho ta đụng cái này, không để cho ta làm cái kia. Trên thực tế ta rất là cảm kích khi được ngài dốc lòng che chở, ta đứng ở đây chân thành cảm ơn ngài, Lôi Mông nãi nãi.” Ca Đồn thần nhiên nói.

Đám người Tác Phỉ Á phì cười thành tiếng, Lôi Mông bắt đầu nghe thấy còn mặt mày hơn hở, nhưng sau khi nghe mấy chữ cuối cùng, khuôn mặt của hần cứng ngắc lại, hai tròng mắt tròn tròn xoe ngó chừng Ca Đồn.

“Các người đừng làm rộn nữa.” Tác Phỉ Á nói: “Lôi Mông, người vẫn chưa trả lời vấn đề kia. Tại sao Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn để mặc cho Khố Kỳ dọa lạc?”

“Ta không rõ ràng chuyện này lắm.” Lôi Mông trợn mắt tàn bạo nhìn chăm chăm vào Ca Đồn, hồi lâu sau mới chuyển tầm mắt sang nơi khác, lắc lắc đầu.

Con người Y Toa Bối Nhĩ xoay một vòng, nói: “Bản thân ta có thể đoán được chút ít.”

“À? Người nói xem.” Tác Phỉ Á hỏi.

“Cái tên Khố Kỳ kia không nhỏ tuổi chứ?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Xem như gần bằng chúng ta.” Lôi Mông nói.

“Có lẽ vẫn không có thấy ưu thế Bất Hủ truyền thừa trên người Khố Kỳ, cho nên Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đã bỏ mặc hần.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Còn có thể là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn không hi vọng trên đại lục xuất hiện một Bất Hủ Vương nào khác. Cho dù cái tư chất Khố Kỳ vô cùng tốt, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cũng sẽ biến hần thành một người khốn kiếp bất trị.”

“Người nghĩ Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn xấu xa như vậy?” Lôi Mông buồn bực nói, trong lời nói tựa hồ có sự bất mãn: “Nếu như vậy tại sao còn phải mang Khố Kỳ về để đồ làm gì?”

“Không phải là ta nghĩ xấu Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, mà là chúng ta nhìn thấy thế giới này quá thuần khiết.” Y Toa Bối Nhĩ mỉm cười nói: “Ví như nói, nếu cái tên Khố Kỳ kia sinh sống ở trong địa phương khác, bị các cường giả Thần Vực may mắn còn sống sót bảo vệ. Hắn sẽ có hi vọng trưởng thành thì sao? Thân là vương giả, dĩ nhiên phải khống chế tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay của mình mới là chân lý.”

Đoàn người Dịch Áo dừng lại ở Lôi Âu Na thành mấy ngày rồi sử dụng xe ngựa Y Cáp Mạc cung cấp chạy tới đế đô. Y Cáp Mạc muốn phái người hộ tống bọn họ nhưng bị Lôi Mông cự tuyệt, bởi vì làm như vậy bọn họ sẽ mất tự nhiên.

Mặc dù Y Cáp Mạc rất muốn giữ Lôi Mông ở lại thêm vài ngày để gia tăng tình cảm hai bên. Nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng hành trình của Lôi Mông không phải là người như hắn có tư cách quyết định. Bên phía đế đô đang có không biết bao nhiêu người chờ đợi hắn trở về.

Đưa tiễn một đoạn đường rất xa, Y Cáp Mạc mới lưu luyến không rời quay trở lại phủ thành chủ, một gã võ sĩ đã sớm chờ ở chỗ này.

“Xử lý thỏa đáng chuyện kia chưa?” Y Cáp Mạc ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi.

“Rồi, thưa đại nhân.” Gã võ sĩ khom người trả lời.

“Vậy thì tốt.” Y Cáp Mạc gật đầu, hai mắt khẽ híp lại, chuẩn bị có trò hay để nhìn rồi, thật đúng là đáng mong đợi mà.

Cách Lôi Âu Na thành rất xa là Phổ Lan thành, Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước đang xem một phong thư trong tay, cười cười khinh miệt, tiện tay ném tờ giấy sang một bên.

Một người trung niên đứng phía sau Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước tò mò cầm lên, đợi đến khi thấy rõ nội dung trong đó, nhất thời lộ ra thần sắc tức giận nói: “Phụ thân, cái tên Y Cáp Mạc thật là quá đáng. Hắn nghĩ mình là ai chứ?”

“Chuyện này có gì kỳ quái?” Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước cười cười nói: “Người ta dù sao đều là người từ trong Vương cung đi ra, khẩu khí hơi lớn cũng là bình thường.”

“Không phải là một gã thị vệ hay sao?” Người trung niên cười lạnh nói: “Có khác gì một con chó? Hắn không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng chuyện này, muốn vuốt đuôi những người ở đế đô còn bảo chúng ta phải phối hợp với hắn? Tại sao phải làm thế?”

“Người cứ nói đi?” Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước nhìn thoáng qua đứa con của mình: “Chỉ bằng vào chúng ta không chọc nổi những người ở đế đô, chuyện lần này cứ làm theo ý Y Cáp Mạc. Chờ sau khi chiêu đãi xong xuôi, thỏa mãn mọi yêu cầu của bọn họ là hết chuyện, số tiền thất thoát này ta vẫn còn chịu được.”

“Phụ thân?” Người trung niên kia hơi ngạc nhiên, hắn biết rõ mâu thuẫn từ xưa đến nay giữa Y Cáp Mạc và phụ thân, vị trí thành chủ Lôi Âu Na thành vốn thuộc về hắn. Mặc dù Lôi Âu Na thành chỉ là một tòa thành nhỏ ở rìa biên giới đế quốc, nhưng bởi vì vị trí đặc thù, chỉ cần hắn có thể lên làm thành chủ có cơ hội tấn thăng lên Bá tước. Sau đó dựa vào vị trí này làm ván cầu, chưa chắc không có cơ hội tiến thêm một bước.

Người trung niên dĩ nhiên còn có con đường thứ hai có thể đi, đó là chờ đợi kế thừa tước vị của cha mình. Nhưng lực lượng Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước đang ở vào thời kỳ phát triển mạnh, có lẽ qua mấy chục năm nữa vẫn còn sống rất tốt. Hắn muốn thừa kế tước vị không biết phải đợi tới khi nào, người trung niên không muốn dừng lại ở vị trí Nam tước quá lâu. Ở trong Sư Tâm trong đế quốc mỗi khi muốn gia tăng tước vị đều phải trải qua quá trình khảo nghiệm rất nghiêm khắc, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này sẽ rất khó tìm được cơ hội thích hợp.

Nhưng hết thấy những điều đó lại bị Y Cáp Mạc từ trên trời rơi xuống phá hư hết, nếu quả thật là bị người trong tộc chiếm đoạt vị trí này, bọn họ sẽ không nói gì. Vấn đề là Y Cáp Mạc xuất thân bản hàn, có thể nói là không hề có bối cảnh, chẳng lẽ bản thân hắn không sánh bằng một tên nhà quê chân đất?

Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước tự nhiên rõ ràng con của mình đang suy nghĩ gì. Nếu như thời cơ thích hợp hắn sẽ không ngần ngại làm khó Y Cáp Mạc một lần. Nhưng lần này hiển nhiên là không được, trong thư Y Cáp Mạc đã nói rất rõ ràng, người đến là thiếu gia của đại gia tộc, chỉ có điều thân phận không thích hợp

tiết lộ cho hắn. Người có thể làm cho Y Cáp Mạc trịnh trọng như thế thì đúng là chuyện lạ, lai lịch dĩ nhiên sẽ không nhỏ, bản thân hắn không cần thiết tự rước họa vào thân.

“Thế nào? Bây giờ ngay cả lời của ta cũng không nghe rồi?” Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tức nhú mày, có tiếc rằng mình rèn sắt không thành thép: “Mọi việc đều phải động não cho nhiều vào, những người ở đế đô người có thể chọc được sao? Cơ hội thu thập Y Cáp Mạc có không ít, nhưng lần này tuyệt đối không được.”

Người trung niên biết điều ngậm miệng lại, cúi đầu thấp xuống, Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tức phát phát tay nói: “Đi báo cho đám người phía dưới hiểu rõ ràng đặc thù trong chuyện này, một khi phát hiện gì lạ phải lập tức phái người báo cho ta biết.”

Người trung niên kính cẩn đáp ứng, nhưng vừa đi ra khỏi phủ thành chủ, trên mặt của hắn đã thay đổi sang vẻ mặt khác, nhếch miệng cười lạnh nói với tùy tùng của mình: “Buổi tối bảo Thản Đình tới gặp ta.”

367. Chương 366: Lợi Dụng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 366: Lợi dụng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã tùy tùng nghe thấy cái tên Thản Đình lập tức ý thức được lại có người nào đó chuẩn bị gặp xui xẻo rồi, vội vàng xoay người chạy nhanh như làn khói.

Vào lúc này đám người Dịch Áo cách Lôi Âu Na thành càng ngày càng xa, nhiệt độ nơi này đã không còn rét lạnh như trong rừng rậm nữa. Nghe Lôi Mông nói thời tiết ở đế đô ẩm áp như mùa xuân, khuyết điểm chính là tương đối ẩm ướt, khó tránh khỏi cảm thấy có chút buồn bực. Vì thế mọi người dành phần lớn thời gian ngồi trên lưng ngựa lên đường.

“Dịch Áo, người đừng quên lời ta dặn đó, sau khi đến đế đô phải cách Khố Kỳ xa một chút. Đúng rồi, người thật sự không quen biết hắn?” Lôi Mông vẫn không yên lòng, tiến tới bên cạnh Dịch Áo thấp giọng nói.

Dịch Áo thở dài: “Có thể đổi lại đề tài khác không hả? Một ngày nói mười mấy lần, người không phiền nhưng ta phiền.”

“Dù sao người phải nhớ kỹ lời ta nói mới tốt.” Lôi Mông còn chưa nói hết, chiến mã phía dưới bỗng nhiên hí lên kinh hãi, bốn vó mạnh mẽ phóng thẳng về phía trước. Lôi Mông phải mất hồi lâu mới trấn an được chiến mã bị kinh hãi, quay đầu nhìn lại Ca Đốn ngồi ở trên lưng Hỏa Hồng Thú đang cười cười xấu xa. Trong mũi Hỏa Hồng Thú còn đang phun ra vài đốm lửa nho nhỏ.

Lôi Mông nhất thời giận dữ, đây rõ ràng là khi dễ người ta mà: “Có phải người rất xem thường ngựa chúng ta cười không hả?”

Ca Đốn cười cười không nói, muốn chụp mũ cho ta? Nào có dễ dàng như vậy, nếu hắn trả lời có vậy thì sẽ đắc tội tất cả mọi người.

“Ta không có làm gì hết, Hỏa Hồng Thú còn nhỏ nên hơi quấy phá một chút, người phải hiểu rằng người là con người, là người lớn, không thể chấp nhặt với nó chứ?”

Lôi Mông im lặng nhìn sang Ca Đốn, người nói cũng hay quá. Cái tên gia hỏa cao hơn hai thước mà còn nhỏ?

“Ca Đốn, Hỏa Hồng Thú có thể tiến hóa không?” Dịch Áo nhìn Hỏa Hồng Thú chợt nhớ tới Miêu Tử sau khi tiến hóa. Nếu Hỏa Hồng Thú cũng có thể tiến hóa, chẳng phải là Ca Đốn có thêm trợ lực rất lớn sao? Nếu không, đợi thực lực Ca Đốn từ từ tăng lên, tác dụng của Hỏa Hồng Thú cũng từ từ giảm bớt, đợi đến lúc Ca Đốn tiến giai lên Võ Tôn, chiến đấu tầng thứ này Hỏa Hồng Thú khó lòng tham dự vào.

Nghe Dịch Áo Ca Đồn lúc này nở nụ cười khổ: “Bây giờ ta đã chấp nhận số phận rồi, người cho rằng mỗi một đầu yêu thú đều biến thái giống như Miêu Tử? Nếu là như vậy, đoán chừng nhân loại đã sớm diệt tuyệt rồi.”

“Nếu cho nó hấp thu mảnh vỡ tinh thần thì sao? Cũng không được?” Sau khi Dịch Áo chiếm được tinh thần kết tinh và tinh thần hạch, bây giờ thứ không thiếu nhất chính là mảnh vỡ tinh thần.

“Ta từng thử qua nhưng vô dụng, cho dù có thể đoán chừng cũng cần một đoạn thời gian rất dài. Ít nhất phải là mấy chục năm mới có thể nhìn ra hiệu quả.” Ca Đồn thở dài nói, ánh mắt hâm mộ nhìn thoáng qua Lao Lạp đang chơi đùa với Miêu Tử ở xa xa.

Dịch Áo gật đầu không đàm luận đề tài này nữa, trong lòng đang suy nghĩ nên sử dụng đồng mảnh vỡ tinh thần như thế nào. Hắn không dùng không có nghĩa là người khác không cần, phải biết rằng tất cả đều là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, tùy tiện ném xuống một viên sẽ có người tranh giành vỡ đầu.

“Dịch Áo, vì sao Mạc Lâm kia vẫn chưa theo kịp chúng ta, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tác Phi Á giục ngựa đi tới hỏi thăm, nơi này chỉ có nàng rõ ràng lai lịch Mạc Lâm, bất kể nói thế nào mục đích của Mạc Lâm cũng là vì bảo vệ Dịch Áo, cho nên Tác Phi Á mới có hảo cảm đối với Mạc Lâm.

“Không theo kịp thì tốt, đỡ tốn một phần cơm.” Lôi Mông bĩu môi lầm bầm.

Dịch Áo cười cười nhìn sang Lôi Mông, nếu như Lôi Mông biết rõ ràng thân phận của Mạc Lâm, chỉ sợ hắn không dám nói như vậy. Một vị Thánh giả đối với bên phe nào cũng có tư cách được người người tôn kính.

“Cười cái gì mà cười? Ta nói không đúng hả?” Lôi Mông thấy vẻ mặt Dịch Áo hình như là đang xem thường hắn, nói tiếp: “Có phải các người cho là ta không nhận ra Mạc Lâm rất mạnh? Nhưng mạnh mẽ thì có ích lợi gì, thời điểm liều mạng không chịu được một đầu ngón tay.”

“Yên tâm đi, sau này sẽ có lúc cần đến hắn, hắn không muốn xuất lực cũng không được.” Dịch Áo cười cười nhàn nhạt, thật sự không dùng Khố Kỳ được sao? Sợ rằng chưa chắc, chỉ có điều bây giờ Dịch Áo còn chưa suy nghĩ ra kế hoạch nào tốt. Nói chung là phải tìm thời điểm thích hợp vạch trần lá bài tẩy, trên đời không có bức tường nào gió không lọt. Thần Vực không thể nào giấu diếm Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn mãi được, mấu chốt của vấn đề là Sư Tâm Vương sẽ phản ứng như thế nào sau khi biết chuyện.

Lôi Mông nhìn sang Dịch Áo, nói: “Người không nên luôn luôn làm cho người ta có cảm giác thần thần bí bí như vậy có được không? Có chuyện gì mà không thể nói ra đây? Mạc Lâm đến tốt cùng là ai, người cũng nên nói cho chúng ta biết chứ? Ngàn vạn lần đừng có bảo với ta là họ là quân gia, cái đó quá kém rồi, người cho là ta đây có thể tin không?”

“Công bằng?” Dịch Áo cười nói: “Được, không thành vấn đề, chỉ cần người nói rõ tình huống trong gia tộc ra đây, ta lập tức nói cho người biết lai lịch Mạc Lâm.”

“Ha ha.” Lôi Mông cười khan vài tiếng rồi biết điều ngậm miệng lại.

Ca Đồn kỳ quái nhìn tới Lôi Mông: “Dịch Áo không nói có thể là có nguyên nhân nào đó, nhưng người tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ chờ đến lúc chúng ta đến để đó, người còn giấu diếm được?”

“Nói quá sớm, các người sẽ không cảm thấy thú vị.” Lôi Mông lắc đầu liên tục.

Mấy người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, bọn họ quả thật có vọng động muốn đề Lôi Mông xuống đất đánh một trận. Thì ra là vì nguyên nhân đó, hắn mới lừa gạt mọi người cho tới bây giờ? Quả thực là người không thể nói lý mà.

Mọi người một đường cười cười nói nói, khi mệt mỏi thì tìm thôn trấn nghỉ ngơi một đêm. Sư Tâm đế quốc không hoang vu như Khắc Lý Tư bình nguyên, tìm kiếm tùy ý là có thể thấy được đồng ruộng đã khai khẩn và khói bếp lượn lờ, trị an nơi này tốt hơn cả lãnh địa Phỉ Tế công quốc, đi lâu như vậy mà bọn họ vẫn chưa gặp đám ăn cướp nào.

Trong nháy mắt đã trôi qua hơn mười ngày, mọi người chuẩn bị tiến vào phạm vi lãnh địa Phổ Lan thành, căn cứ Lôi Mông giới thiệu nơi đó phồn hoa hơn Lôi Âu Na thành nhiều lắm. Mấy nữ tử nhất thời cảm xúc dâng cao, thúc giục đám người Dịch Áo gia tăng tốc độ.

Nhưng các nàng không thúc giục còn đỡ, cứ như vậy tốc độ tiến lên ngược lại chậm đi, nguyên nhân rất đơn giản, chuyện đạo phật chỉ có các nữ tử Tác Phi Á là được hưởng thụ. Về phía Dịch Áo và Ca Đồn, Lôi Mông hoàn toàn là vấn đề hành hạ cực kỳ đau khổ.

Trong lúc mọi người đang đàm tiếu vui vẻ, một đám võ sĩ đột nhiên từ trong rừng cây vọt ra, xếp thành một hàng ngăn chặn đường đi. Cầm đầu là một võ sĩ trung niên chừng ba mươi tuổi, trên người mặc giáp trụ cực kỳ tinh mỹ, tướng mạo và thần thái của hắn rất quái lạ, dáng vẻ lưu manh, ánh mắt liếc ngang liếc dọc đánh giá Lôi Mông và Ca Đồn. Sau khi tầm mắt rơi vào Hỏa Hồng Thú thì hắn hơi sững sốt, hồi lâu sau mới liếm mép chuyển thành bộ dáng tham lam.

Ca Đồn và Lôi Mông cũng ngạc nhiên, bọn họ nghĩ đến đầu tiên chính là truy binh Hắc Sơn Đại công phái ra, nhưng sau đó nghĩ lại thì đó là chuyện không thể. Hắc Sơn Đại công e ngại Thiên Không thành, làm sao dám phái người tới quấy phá Sư Tâm đế quốc vô cùng cường đại?

Lôi Mông thân là địa chủ giành trước tiến lên nghênh đón, quát lên: “Này này, tránh ra, không được chặn đường chúng ta đi.”

Đám võ sĩ kia đột nhiên cười vang một trận, gã võ sĩ cầm đầu không có cười, hắn nhìn thẳng vào mắt Lôi Mông, lạnh lùng nói: “Vị thiếu gia này, nhường đường là không có vấn đề. Nhưng huynh đệ chúng ta những ngày gần đây kiếm sống rất khó khăn, thiếu gia, vừa nhìn là biết ngay ngài là một người có thân phận địa vị rất cao, cũng được nuôi dạy tử tế, ngài có thể cứu giúp chúng ta không?”

“Cái gì?” Lôi Mông trợn mắt há mồm kinh ngạc, hắn không bao giờ ngờ tới mình có thể gặp phải đạo tặc ở chỗ này. Mặc dù đối phương nói rất khách khí, nhưng bộ dạng ăn cướp không thể nào che giấu được.

Nghe thấy giọng nói tràn đầy ý tứ gây sự kia, Tuyết Ny và Lao Lạp từ trong xe nhảy ra ngoài. Còn Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ thực lực hơi kém nên không có cách nào phối hợp tác chiến với những người khác. Thật ra chỉ cần các nàng tự bảo vệ mình cho tốt chính là trợ giúp rất lớn rồi, vì thế bọn họ không cần phải lộ diện.

Thấy được Tuyết Ny và Lao Lạp, hai mắt gã võ sĩ cầm đầu sáng lên, cười gian nói: “Thiếu gia, thị nữ của ngài rất đẹp nha! Ha ha, điều kiện của ta phải thay đổi lại rồi, để các nàng ở lại với ta. Dĩ nhiên ta có thể lấy ít bớt cũng không sao, cũng không thể làm cho ngài quá khó xử mà.”

Khuôn mặt Tuyết Ny cau có lại, cất bước đi thẳng về phía trước, tựa hồ nhận thấy không khí chung quanh chợt lạnh lẽo, sắc mặt gã võ sĩ hơi đổi. Trước mặt chính là nữ tử xinh đẹp nhìn thấy là mê, bây giờ nhìn lại thì ra cô bé này dĩ nhiên là Cực Hạn võ sĩ.

“Người muốn bao nhiêu?” Lôi Mông cười lạnh nói.

“Không nhiều lắm, đủ cho huynh đệ chúng ta tiêu xài nửa năm là được rồi.” Gã võ sĩ cầm đầu nhàn nhạt nói: “Lấy nhanh cho nhanh, một vạn kim tệ.”

“Nếu như ta không lấy ra thì sao?” Lôi Mông nói.

“Vậy thì không trách ta được rồi.” Gã võ sĩ cầm đầu cười nói: “Các người đi theo ta một chuyến, chờ đến lúc người nhà các người đưa tiền chuộc là được.”

“Nếu như ta không muốn đi theo người thì sao?” Lôi Mông nói.

368. Chương 367: Lễ Vật

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 367: Lễ vật

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thiếu gia, ngài đang trêu chọc ta hả? Đối với ngài không có chỗ tốt đâu.” Gã võ sĩ cầm đầu lưỡi biếng nói: “Con người của ta tính tình không tốt lắm, lỡ may nổi giận thì chuyện gì cũng có thể làm được. Còn nữa, không nên bị nhuyễn giáp trên người ta mê hoặc, trên thực tế ta là một vị Võ Tôn.”

“Ta sợ quá đi, Võ Tôn luôn?” Lôi Mông hú lên quái dị: “Người nổi giận cho ta xem cái, để coi người kinh khủng cỡ nào nào?”

“Vị thiếu gia này, ngài xác định muốn ta động thủ?” Sắc mặt gã võ sĩ cầm đầu trầm xuống.

“Thật ra tính tình của ta cũng không tốt lắm, người biết nếu như ta thật sự nổi giận sẽ xuất hiện chuyện gì không?” Lôi Mông cười lạnh nói: “Người sẽ chết, bằng hữu phía sau người cũng sẽ chết, bao gồm tất cả thân thích, người nhà của người, toàn bộ đều sẽ chết.”

“Ha ha ha ha ~!” Võ sĩ cầm đầu cười lớn lên, cười đến ngửa tới ngửa lui: “Vị thiếu gia này, ngài quá hài hước rồi, ha ha !”

“Ta có thể làm chứng, hẳn không có nói giỡn.” Ca Đồn nói: “Hơn nữa người nhất định sẽ bị giết rất thảm rất thảm rất thảm.”

“Con nhỏ kia, đừng có càn rỡ.” Gã võ sĩ cầm đầu rút cuộc không nhịn được nữa, tung người nhảy xuống chiến mã rồi chậm rãi đi về phía trước: “Được rồi, nếu nhất định phải động thủ, ta đây có thể thỏa mãn các người.”

Chỉ có điều khi hắn mới vừa đi được vài bước, khuôn mặt đột nhiên cứng đờ lại, nghiêng đầu quét mắt một vòng. Sau đó quỳ rạp xuống dán lỗ tai trên mặt đất, ước chừng vài giây sau hắn nhảy bật lên y như bị điện giật, quát lớn: “Đi, chúng ta đi.”

Nhưng lúc này mới định chạy thì đã chậm, vài đội kỵ binh xuất hiện từ các phương hướng khác nhau hình thành trận thế bao vây. Phía sau đám người Dịch Áo là một thương đội vẫn bám theo ở xa xa, bây giờ lại nhanh chóng chạy đến, đồng thời còn nữa nhóm lớn võ sĩ người mặc khải giáp quân chính quy nhảy xuống xe ngựa.

Gã võ sĩ cầm đầu đám đạo tặc thấy thế liền biến sắc, sau đó không biết nghĩ thế nào hắn lại mỉm cười bình thản, lẳng lặng đứng ở nơi đó chờ đợi.

Đội kỵ binh từ các phương hướng chạy tới rất nhanh, mấy đội ngũ khác tự động nhường đường, Y Cáp Mạc lập tức phóng tới gọi to: “Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

“Ta không sao!” Lôi Mông lớn tiếng trả lời, nhưng không biết tại sao trong ánh mắt hắn xen lẫn mấy phần hồ nghi, còn nữa mấy phần âm trầm. Nhưng cảm xúc mặt trái này biến mất rất nhanh, thay vào đó là bộ mặt vui sướng, hồ hởi nói: “Y Cáp Mạc, người tới quá kịp thời rồi.”

Nghe thấy Y Cáp Mạc gọi Lôi Mông là thiếu gia, gã võ sĩ cầm đầu lấy làm kinh hãi từ từ đánh giá Lôi Mông lại lần nữa.

“Thần Đình, lại là người?” Thấy gã võ sĩ cầm đầu đứng ở trước mặt, Y Cáp Mạc ngăn người ra, sau đó lộ ra thần sắc tức giận.

“Y Cáp Mạc tướng quân, ta mang người tới đây di chuyển vài vòng, không có xúc phạm tới quân pháp của ngài chứ?” Thần Đình mỉm cười gian xảo.

“Thiếu gia, tại sao bọn họ ngăn trở ngài?” Tầm mắt Y Cáp Mạc rơi vào trên người Lôi Mông.

“Bọn họ là đạo tặc.” Lôi Mông nhú mày nói: “Y Cáp Mạc, người làm thế nào vậy hả? Ở trong lãnh địa của người vì sao lại xuất hiện đạo tặc? Còn nữa, người nhận ra hắn?”

“Thiếu gia, đây là lỗi của ta, sau này ta sẽ tự đi xin tội với Nguyên soái đại nhân.” Y Cáp Mạc cũng không né tránh trách nhiệm của mình, khi tầm mắt của hắn rơi lên trên người Thần Đình, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ chán ghét: “Tên này vốn là thủ hạ của ta, bởi vì xúc phạm quân pháp mới bị trừng phạt. Sau đó ghi hận trong lòng một mình chạy trốn rồi nương tựa Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước. Thiếu gia, ngài biết đó, Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước có quyền lực rất lớn, ta không có biện pháp xử lý bọn họ, chỉ có thể nhận xuống cho tới bây giờ, thật không nghĩ tới hắn dám cả gan tập kích ngài. Người đâu, bắt bọn họ lại cho ta.”

“Y Cáp Mạc, người dám động đến ta?” Thản Đình hét lớn.

“Đây là lãnh địa của ta, có chuyện gì ta không dám làm?” Y Cáp Mạc quát lên: “Người nào phản kháng, giết trước luận tội sau.”

Một đám võ sĩ phóng tới chỗ đám đạo tặc như nhanh như hổ đói vô mỗi, không có ai dám phản kháng, Thản Đình cũng chỉ la hét mấy tiếng mà thôi. Ngay khi Y Cáp Mạc hô lên ‘giết trước luận tội sau’, hắn cũng xuất thân từ quân nhân dĩ nhiên biết đây là mệnh lệnh tuyệt đối. Cho dù bọn họ chỉ giãy dụa mấy cái, những gã võ sĩ kia sẽ lập tức động thủ giết người.

“Thiếu gia, để cho ngài phải sợ hãi rồi.” Y Cáp Mạc nhảy xuống chiến mã.

“Vì sao các người tới nhanh và trùng hợp thế?” Lôi Mông chợt hỏi một câu.

“Thiếu gia, ngài không để cho ta phái người đưa tiễn, ta có thể yên tâm không?” Y Cáp Mạc cười khổ nói: “Lỡ may ngài xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ cả đời ta sẽ phải ở trong nhà ngục rồi, mà đó còn là kết quả tốt đó.”

Thản Đình ở một bên vừa nghe được đoạn văn này, sắc mặt liền chuyển sang xanh mét. Hắn rút cuộc ý thức được mới vừa nãy Lôi Mông nói những lời đó không phải là ba xạo, mà là sự thật.

“Thiếu gia, ta biết ngài không thích bị người khác quấy rầy.” Y Cáp Mạc nói: “Vậy thì chúng ta đi trước, phía trước chính là lãnh địa của Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước. Ta đã bắt chuyện với hắn rồi, hắn sẽ phái người tới đón tiếp ngài.”

“Tốt.” Lôi Mông gật đầu, thần sắc hắn không thể chê được, chỉ có người thận trọng mới có thể phát hiện thái độ hắn đối với Y Cáp Mạc không còn nhiệt tình như mấy ngày hôm trước.

Y Cáp Mạc mang đám kỵ sĩ rời đi, đoàn thương đội kia cũng bắt đầu quay trở về, nơi này chỉ còn lại đám người Dịch Áo đứng ngẩn ngơ.

Tác Phỉ Á đột nhiên vén rèm xe lên, nhẹ giọng nói: “Lôi Mông, sau này đừng tiếp xúc với Y Cáp Mạc nhiều quá.”

“Ta biết.” Lôi Mông buồn bực trả lời.

“Các người đang nói gì đó?” Ca Đồn lấy làm khó hiểu nên hỏi lại.

“Ca Đồn, người không cảm thấy quá trùng hợp hay sao?” Thanh âm Y Toa Bối Nhĩ từ trong xe truyền ra: “Chúng ta mới vừa gặp phải tập kích, Y Cáp Mạc liền mang theo quân đội chạy tới.”

“Không phải là hắn nói là lo lắng chúng ta có chuyện ngoài ý muốn, cho nên một mực âm thầm bảo vệ chúng ta sao?” Ca Đồn nói.

“Người đó.” Y Toa Bối Nhĩ thở dài bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Mấu chốt là ở chỗ đó, Lôi Mông, bình thường nơi này có đạo tặc không?”

“Căn bản là không có.” Lôi Mông nói: “Trước kia Thiên Không thành và Sư Tâm đế quốc không tin nhiệm lẫn nhau, nơi này thuộc về trọng trấn quân sự, làm sao có thể cho phép đạo tặc tồn tại? Huống chi, thủ lĩnh đạo tặc là một vị Võ Tôn, bất cứ lúc nào cũng là mục tiêu bị tiêu diệt.”

“Y Cáp Mạc không phải đã nói cái tên Thản Đình kia đã đầu nhập vào Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước sao? Hắn không phải là đạo tặc.” Ca Đồn nói.

“Đúng đó, cho nên mới nói hắn rất sáng suốt.” Tác Phỉ Á ôn nhu giải thích: “Y Cáp Mạc và Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước có mối hận cũ, hắn đã báo tin cho Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước. Sau đó Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước cho người giả trang đạo tặc cướp chúng ta giữa đường, nhiều đây còn không nói rõ vấn đề sao?”

“Là Y Cáp Mạc đang làm trò quỷ?” Ca Đồn bừng tỉnh đại ngộ.

“Hi hi, kế hoạch này đúng là diễn quá tốt rồi.” Y Toa Bối Nhĩ ở bên trong buồng xe cười hi hi nói: “Y Cáp Mạc thật sự không làm gì hết, nhưng lại dẫn Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước phạm phải sai lầm to lớn. Hắn chỉ việc báo tin cho Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước, sau đó âm thầm bảo vệ chúng ta là được rồi. Nhiều lắm là trong thư dùng lời lẽ ngọt ngào, hoặc là chất giọng bất kính kích thích lửa giận của Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước.

Cho dù Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước có thể nhịn xuống, những người khác cũng nhịn không được. Sau đó sẽ có người tới gây phiền toái cho chúng ta, Lôi Mông, cái tên Y Cáp Mạc kia không có ác ý đối với người, chỉ muốn lợi dụng người mà thôi. Nhưng ta rất chán ghét loại người tự cho là đúng.”

“Ta cũng rất chán ghét.” Lôi Mông chậm rãi nói: “Quên đi, đừng nhắc tới hần nữa, có lẽ hần vẫn xem ta như Lôi Mông trước kia, ha ha !”

Đoàn người Dịch Áo đi thêm một đoạn thời gian mới bước chân vào phạm vi Phổ Lan thành, đội ngũ nghênh đón đã sớm chờ ở chỗ này, chịu trách nhiệm tiếp đãi là một vị Nam tước. Lôi Mông không phải quan tâm tước vị cao thấp, nói chuyện với nhau một hồi, Lôi Mông không nhìn thấy sơ hở nào từ trên mặt gã Nam tước, trong lòng đã cho ra phán đoán đại khái. Hần là Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước không biết chuyện này, xem ra Cát Nhĩ Bá Đặc đúng là già quá nên hồ đồ rồi, ở trong lãnh địa của mình cũng không thể giữ vững kỷ luật nghiêm minh nổi.

Lôi Mông ghét nhất chính là chuyện tình lục đục với nhau, Y Cáp Mạc đúng là có hoạt động chút ít thủ đoạn, nhưng đạo tặc lại là người do Phổ Lan thành phái ra. Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước nói thế nào cũng không thể thoát khỏi liên quan, nếu là Lôi Mông lúc trước, cho dù biết rõ Y Cáp Mạc cố ý khích bác cũng không dễ dàng bỏ qua cho Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước. Nhưng bây giờ Lôi Mông không có ý định làm như vậy, bởi vì nếu xử lý chuyện này hiển nhiên sẽ làm vừa ý đối phương, bất luận xử trí bên nào, bên kia nhất định sẽ âm thầm cười trộm.

Lôi Mông cười lạnh ở trong lòng, lợi dụng ta? Sẽ có một ngày các người phải hối hận.

Thái độ của gã Nam tước rất ân cần, Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước truyền đạt mệnh lệnh rất rõ ràng, đại nhân vật ở đế đô chính là tồn tại cao không thể chạm tới đối với một Nam tước nhỏ nhỏ chốn biên thùy.

Dĩ nhiên, cho dù không có mệnh lệnh của Cát Nhĩ Bá Đặc, gã Nam tước cũng không dám xem thường đoàn người Dịch Áo, chưa cần những người tuổi trẻ này biểu hiện ra thực lực, chỉ riêng hai con yêu thú biến dị đã đầy đủ làm cho người ta phải kinh hãi rồi. Hỏa Hồng Thú mặc dù hiếm thấy nhưng tóm lại còn nghe nói qua, yêu thú quý dị như Miêu Tử, gã Nam tước căn bản chưa từng nghe nói, dọc đường đi cũng đứng cách Lao Lạp rất xa vì sợ bị ngộ thương.

Dọc đường bọn họ đi qua, những tiểu quý tộc bận tới mày tới mặt, vừa phải bảo đảm đoàn người Dịch Áo an toàn, lại còn phải lưu lại cho đối phương một ấn tượng tốt đẹp. Mặc dù bọn họ không rõ ràng thân phận chân thực của Lôi Mông, nhưng mệnh lệnh Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước là không thể sai được. Trong đó có không ít người nói bóng nói gió muốn thăm dò hư thật, nhưng vẫn bị Lôi Mông mỉm cười cho qua, rơi vào trong mắt các quý tộc nơi này lại càng ra vẻ bí hiểm không thể nào hiểu nổi.

Trên thực tế Lôi Mông đã rất khách khí, nếu không lấy thân phận của hần thì đám quý tộc này ngay cả tư cách lấy lòng cũng không có.

Vào lúc này, trong một trang viên xa hoa ở Phổ Lan thành, một người trung niên đang ngồi trên mặt ghế vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm vào gã võ sĩ đứng ở trước mặt: “Người nói gì? Thần Đình bị Y Cáp Mạc bắt đi rồi?” “Vâng, thiếu gia.” Gã võ sĩ cúi đầu nơm nớp lo sợ hồi đáp.

“Cần rõ, quả thực là buồn cười.” Người trung niên tức giận tung một chưởng đập nát tay vịn cái ghế dựa, đứng bật dậy đi tới đi lui ở trong phòng, qua một lúc sau mới ngừng lại nói: “Bên phía Y Cáp Mạc thương vong như thế nào?”

“Hách Nhĩ Mạn thiếu gia, nghe nói lúc ấy Thần Đình không có chống cự.” Hai hàng chân mày của Hách Nhĩ Mạn khẽ cau lại, cái tên Thần Đình kia đang giữ trò quỷ gì? Chẳng lẽ hần không rõ ràng lắm bị Y Cáp Mạc bắt được sẽ có kết quả gì? Không đúng, điểm này nhất định có kỳ hoặc?

Chuyện tình phát triển đến tình trạng này đã thoát khỏi phạm vi khống chế của hần, Hách Nhĩ Mạn không khỏi có chút hối hận. Thời điểm Y Cáp Mạc xuất hiện đã có thể nói rõ vấn đề rồi, lá thư lúc trước chẳng qua là bởi vì bố trí nghi trận mà thôi, mục đích chính là muốn để cho bản thân hần ra tay. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm, giờ phút này Hách Nhĩ Mạn chỉ hi vọng mình có thể đè ép chuyện này xuống, không thể để cho phụ thân biết được.

Hách Nhĩ Mạn trầm ngâm một hồi rồi mở miệng hỏi: “Những người đó lúc nào đến Phổ Lan?”

“Đại khái còn khoảng hai ngày lộ trình.” “Ta biết rồi, người đi xuống đi.” Hách Nhĩ Mạn nhàn nhạt phân phó, trong lòng âm thầm tính toán thời gian hai ngày cũng đủ để chuẩn bị sẵn sàng. Trên tình báo nói là ba nam bốn nữ, nghe nói bộ dáng bốn nữ không tệ lắm. Hiển nhiên là ái thiếp hoặc thị nữ của đại nhân vật nào đó. Lặn lội đường xa còn dẫn theo thị thiếp bên mình, vị đại gia này không phải là háo sắc một cách bình thường rồi, có lẽ nên chuẩn bị trên phương diện này chút ít công phu mới tốt.

Lôi Mông tự nhiên không biết ở Phổ Lan thành đang có người chờ đợi võ mông ngựa của hắn. Dọc theo đường đi, hắn và mấy người Dịch Áo cười cười nói nói, thời gian trôi qua nhanh như bay, trong nháy mắt đã thấy bức tường cao sừng sững của Phổ Lan thành cách đó không xa.

Hách Nhĩ Mạn nhận được tin tức đã chờ đoàn người Dịch Áo ở ngoài thành từ sớm, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ tiến lên nghênh đón. Sau một phen hỏi thăm tình hình sức khỏe, mọi người sóng vai đi vào trong thành. Vốn là bữa tiệc hắn là tiến hành trong phủ thành chủ, nhưng bởi vì Hách Nhĩ Mạn chuẩn bị riêng cho Lôi Mông một phần lễ vật, nên hắn tổ chức bữa tiệc ở trong phủ đệ của mình. Thời gian hiện tại còn hơi sớm, chờ đến tối cử hành thêm một buổi yến hội chính thức trong phủ thành chủ cũng không muộn.

Dọc đường Hách Nhĩ Mạn đã thử dò xét mấy lần nhưng Lôi Mông đều tỏ vẻ lạnh lẽo không quan tâm, thậm chí ngay cả tên cũng không nói cho hắn biết, chuyện này làm cho Hách Nhĩ Mạn tức giận trong lòng, cũng tăng thêm mấy phần sợ hãi. Xem ra vị thiếu gia này cố ý muốn gây lớn chuyện rồi, nếu không thì tại sao lại dùng thái độ như thế đối với hắn.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa Hách Nhĩ Mạn liền tìm cơ gọi Lôi Mông ra ngoài, đi tới một góc đại sảnh để nói chuyện.

“Hách Nhĩ Mạn thiếu gia, đúng không? Gọi ta tới đây có việc gì?” Lôi Mông cười mỉ mỉ nhìn sang đối phương.

Hách Nhĩ Mạn đỏ mặt, trong phạm vi Phổ Lan thành, bất kể người của thế lực nào nhìn thấy hắn cũng phải cung kính gọi hai chữ ‘thiếu gia’. Nhưng ở trước mặt đại nhân vật để đô, hắn làm gì dám sĩ diện hào: “Đại nhân, ngài nói đùa rồi, ta không phải là thiếu gia gì cả. Chẳng qua là dính chút danh tiếng của bậc cha chú mà thôi, nói ra thật là xấu hổ, cho tới bây giờ ta vẫn là kẻ vô tích sự, làm sao so sánh với thanh niên tuấn kiệt như ngài được.”

“Hay là nói ngắn gọn đi, ta đang rất vội.” Lôi Mông cắt đứt lời Hách Nhĩ Mạn không chút khách khí. Nếu không phải là lòng hiếu kỳ thúc đẩy hắn muốn nhìn xem đối phương đến tột cùng định làm gì, có lẽ hắn đã sớm xoay người rồi đi rồi.

Hách Nhĩ Mạn mỉm cười nhàn nhạt, chỉ có điều hắn chọc Lôi Mông không nổi. Huống chi lại là đang có việc cầu người, cho nên chỉ có thể giả bộ như không nhận ra ý tứ của đối phương, hắn quay đầu lại phân phó gã võ sĩ ở sau lưng: “Mang người ra.”

Ngay lập tức, một hàng nữ tử thanh tú tuổi chừng mười sáu, mười bảy nối đuôi nhau đi ra, chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhìn ra những nữ tử này đã trải qua chọn lựa tỉ mỉ, lông mày như lá liễu, mắt phượng môi cong, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, bộ dạng sợ hãi đứng ở nơi đó làm cho người ta không thể kìm lòng được muốn ôm vào trong lòng vỗ về an ủi.

Lôi Mông nhất thời sợ run, tên này dự định làm gì?

Hách Nhĩ Mạn đứng ở một bên cẩn thận đánh giá thần sắc Lôi Mông, vốn hắn rất có lòng tin mấy nữ nhân mà mình đã chọn lựa tỉ mỉ, nhưng sau khi nhìn thấy mấy người Tác Phỉ Á thì tự tin trong lòng hắn nhất thời giảm bớt không ít. Dĩ nhiên, hết thảy những điều đó còn phải dựa vào sở thích của Lôi Mông, rất nhiều đại nhân vật ở để đô đều từng trải, kinh nghiệm dày mình trong chuyện này, nhưng có đôi khi hóa hoa trang nhã không có sức hấp dẫn bằng một đóa hoa đại ven đường.

“Đại nhân, đây là một chút tâm ý của ta, những hiểu lầm lúc trước hi vọng đại nhân không nên để ở trong lòng. Cái tên Thân Đình kia làm việc gì cũng thích tự chủ trương, lại có thù cũ với Y Cáp Mạc nên mới phát sinh chuyện như vậy. Ta thật sự rất đau lòng vì chuyện đó, cũng may đại nhân không có xảy ra chuyện gì, nếu không ta đúng là chết muôn lần cũng không chuộc tội nổi.”

Hách Nhĩ Mạn thuận miệng đẩy trách nhiệm lên trên người Thân Đình, hắn dĩ nhiên không nghĩ rằng nói

như vậy là có thể giấu diếm được đối phương. Vấn đề là chuyện gì cũng có lý do của nó, rất nhiều chuyện có thể ngầm hiểu ý tứ lẫn nhau là tốt rồi. Nếu như lễ vật hắc dâng tặng có thể làm cho đối phương hài lòng, lời nói này tương đương với một bậc thang để người ta hạ đài.

Lôi Mông nhìn mấy nữ tử kia một vòng, da mặt giật giật hơi cổ quái, chỉ tay vào ngực mình hỏi: “Tặng cho ta?”

Câu này vừa ra khỏi miệng Lôi Mông, Hách Nhĩ cho là đối phương đã động tâm, nhất thời trong lòng nhẹ nhõm mỉm cười gật đầu.

“Nghĩ là ta thiếu nữ nhân?” Hai hàng lông mày của Lôi Mông dựng thẳng lên.

“Không có, không có !” Hách Nhĩ Mạn vội vàng giải thích: “Mấy nha đầu này mặc dù không có xuất sắc như mấy người bên cạnh đại nhân, nhưng coi như rất hiểu ý và biết cách phục vụ. Đại nhân yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi chuyện nhà của các nàng. Nếu như đại nhân cảm thấy tốt thì có thể mang về để đồ, hoàn toàn không thành vấn đề. Ta sẽ xử lý những chuyện còn lại.”

Lôi Mông cảm thấy buồn bực trong lòng, mấy nữ nhân ở bên cạnh mình? Người đứng là tưởng tượng quá xa đi. Lời này mà lọt vào tai mấy người Tác Phỉ Á, bản thân hắc còn không bị lọt da ra à? Lôi Mông sợ dĩ không chịu nói ra thân phận chân thật của mình cho đám người Dịch Áo, bản khoản lớn nhất chính là lo lắng thân phận của hắc sẽ làm cho mọi người xa cách về tâm lý. Hắc chỉ hi vọng trong khoảng thời gian đi tới để đồ, mọi người sẽ từ từ thích ứng với tin động trời kia. Từ nhỏ đến lớn Lôi Mông không có bằng hữu chân chính, chính là vì như thế, hắc mới vô cùng quý trọng tình cảm với mấy người Dịch Áo.

Về phần nữ nhân, chỉ cần Lôi Mông biểu lộ ra nhu cầu trên phương diện này, cánh cửa trong nhà hắc không quá một ngày sẽ bị người ta đập bằng. Làm gì cần phải chạy đến Phổ Lan thành tìm nữ nhân?

Lôi Mông lắc đầu không biết nên khóc hay cười nữa, ánh mắt nhìn tới Hách Nhĩ Mạn rất kỳ lạ: “Người định hãm hại ta?”

Hách Nhĩ Mạn nhất thời không hiểu ý Lôi Mông, chần chờ một lát rồi nói: “Ta làm sao dám chứ, đại nhân, lai lịch những nữ tử này rất trong sạch, sẽ không có bất cứ phiền phức gì cho ngài đâu.”

“Nếu người biết ta là ai, chỉ sợ người sẽ không suy nghĩ như vậy.” Lôi Mông cười cười nói: “Ta tên là Lôi Mông.”

“Lôi Mông? Lôi Mông nào?” Hách Nhĩ Mạn cẩn thận tìm tòi cái tên này ở trong trí nhớ của mình, bỗng nhiên giật mình ngậy người như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn qua Lôi Mông, một câu cũng không nói thành lời.

369. Chương 368: Rộng Lượng Như Lôi Mông

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 368: Rộng lượng như Lôi Mông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Những bằng hữu kia còn không rõ ràng thân phận của ta, cho nên ta hi vọng miệng của người ngậm cho chặt một chút, nếu không thì...” Lôi Mông vỗ vỗ bả vai Hách Nhĩ Mạn không có nói tiếp, chậm rãi xoay người đi ra khỏi nơi đó.

Hách Nhĩ Mạn đỡ đầu nhìn tới bóng lưng Lôi Mông, hiện tại hắc rốt cuộc rõ ràng bản thân mình chọc phải người không động tới rồi. Chuyện này một khi xử lý không tốt, không chỉ là hắc, ngay cả phụ thân hắc Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước cũng sẽ phải chịu liên lụy, buồn cười hơn nữa chính là mình còn định dùng mỹ nữ đả động đối phương. Lấy thân phận Lôi Mông cái dạng mỹ nữ gì mà không chiếm được chứ? Làm gì tới phiền hắc mang ra lấy lòng, nếu như Lôi Mông thật sự đón nhận, đó mới là chuyện buồn cười nhất trên đời này.

Hách Nhĩ Mạn quay trở lại yến tiệc, mặc dù cố gắng biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn có người nhận ra hắn chỉ miễn cưỡng cười vui. Mấy người Dịch Áo không hẹn mà cùng nhìn sang Lôi Mông, không biết tên này mới nảy đi ra ngoài làm gì, thế mà hù dọa con trai một vị Hầu tước biến thành bộ dạng như vậy.

Vào lúc hoàng hôn, Hách Nhĩ Mạn dẫn thuộc hạ chạy tới Hầu tước phủ, đám người Dịch Áo biết Hách Nhĩ Mạn dĩ nhiên là con trai trưởng của Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước, trong lòng cũng cảm thấy hơi kỳ quái. Dưới tình huống bình thường, khi phụ thân còn sống, con trai trưởng có quyền thừa kế thứ nhất không thể nào mở phủ ở bên ngoài, Hách Nhĩ Mạn làm như vậy chứng minh rằng hắn có hứng thú đối với quyền lực rất mãnh liệt, không muốn ở lại trong phủ để làm gì cũng bị hạn chế.

Trong Hầu tước phủ, đám người Dịch Áo lại được nhiệt tình khoản đãi một lần nữa, mặc dù nơi này chiêu đãi quy mô vượt qua Y Cáp Mạc Lôi Âu Na thành, nhưng đám người Dịch Áo không thể nào vui vẻ nổi.

Bởi vì cho dù là sơn hào hải vị, ăn nhiều quá cũng bị mất cảm giác.

Thử nghĩ đến kinh nghiệm ăn uống những ngày qua đúng là chênh lệch với nhau quá lớn, mới vừa tiến vào Phỉ Tể công quốc suốt ngày ăn no ngủ khỏe, đến lúc tiến vào đầm lầy Hắc Ám trong nháy mắt bọn họ phải sinh hoạt y như thời đại nguyên thủy, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Từ trên ý nghĩa nào đó có thể nói là còn không bằng cả một tên ăn mày, sau đó chạy đến Sư Tâm để quốc lại bắt đầu ăn uống thả cửa.

Ăn nhiều món ngon, một khi ném phải cay đắng sẽ có cảm giác khổ không thể tả, mà ăn khổ quá nhiều một khi ném lại vị ngọt sẽ cho rằng đây là hạnh phúc vô tận. Bữa khoản đãi ở Lôi Âu Na thành, tất cả mọi người ăn uống vô cùng hưng phấn, từ đó sinh ra hảo cảm đối với Y Cáp Mạc là vì bọn hắn đã nhiều ngày không được hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi tiệc, mọi người ngồi chung một chỗ tán gẫu, Ca Đồn đưa ra một vấn đề nghe rất kinh khủng: “Lôi Mông, chúng ta không thể một đường ăn trở về để đồ chứ? Nói trước cho người biết, ta đây có thể chịu không được.”

“Ta cũng chịu không được.” Y Toa Bối Nhĩ nói tiếp, lần này nàng đứng ở trận doanh Ca Đồn, nói thật ra nơi này còn không bằng nhà của nàng. Nếu ở nhà thì nàng cực kỳ tự do, khi muốn ăn người khác tự nhiên đưa món nàng thích lên tới, nàng không muốn ăn thì không có ai thúc ép. Nhưng nơi này không được, bọn họ đều là bằng hữu Lôi Mông, không suy nghĩ vì mình cũng phải chiều cổ mặt mũi Lôi Mông, không thể để cho người ta chê cười. Người ta tới mời rượu không thể tùy tiện cự tuyệt để tránh sinh ra hiểu lầm không cần thiết, người ta giới thiệu thức ăn ngon ít nhiều gì cũng phải ăn vài miếng lấy lệ, không thể lộ vẻ ngạo mạn quá mức.

“Đúng đó !” Tuyết Ny thở dài bất đắc dĩ nói: “Lại ăn như vậy nữa, cái bụng sẽ lớn.”

“Cái gì?” Ba người Dịch Áo đồng thời kêu lên.

Tuyết Ny ngẩn người, đột nhiên tỉnh ngộ lời nói của mình còn có ý khác, nàng xấu hổ cảm chén trà ném tới Lôi Mông ở gần nhất, quát lên: “Xấu xa !”

Lôi Mông chụp lấy chén trà, cẩn thận đặt lên trên bàn ở trước mặt, cười khổ nói: “Ta không nói gì mà? Xấu xa chỗ nào vậy?”

“Chỉ có thể là người aa.a!” Y Toa Bối Nhĩ cười hì hì nói: “Dịch Áo là người tốt, còn là tỷ phu của chúng ta, dĩ nhiên phải kính trọng đầy đủ. Ca Đồn tâm nhãn quá sâu, động một chút là mặt mày nhăn nhó, chúng ta lười phản ứng đến hắn, chỉ có người là dễ ăn hiếp nhất.”

“Ta vì sao biến thành tâm nhãn quá sâu rồi?” Ca Đồn bất mãn kêu lên.

“Người nhìn đi, ta chỉ mới nói một câu người đã bắt đầu cau có với chúng ta rồi.” Y Toa Bối Nhĩ bĩu môi nói: “Đây chính là chứng minh rõ ràng nhất.”

“Còn có giảng đạo lý hay không đó?” Ca Đồn nói: “Người nói ta xấu xa, ta phải cười ha hả lắng nghe?”

“Phương diện này người thua kém Lôi Mông nhiều lắm.” Y Toa Bối Nhĩ nhìn về phía Lôi Mông cười cười nói: “Lôi Mông, tâm người rất đen tối.”

“Tốt.” Lôi Mông dĩ nhiên hiểu ý Y Toa Bối Nhĩ, cười ha hả phối hợp với nàng.

“Lôi Mông, ngươi là trứng thối.”

“Tốt.” Lôi Mông vẫn cười tươi như cũ

“Lôi Mông da mặt dày nhất.”

Lôi Mông hơi do dự, nhưng vì đã kích Ca Đồn, hẳn quyết định tạm thời nhẫn nại: “Tốt.”

“Lôi Mông, ngươi không phải là nam nhân.” Ca Đồn đột nhiên lạnh lùng nói.

“Tốt... muội nội ngươi !” Lôi Mông giận dữ quát âm lên: “Ca Đồn, ngươi muốn chết có phải hay không?”

“Cứ như vậy mà đòi so sánh với ta?” Ca Đồn nói: “Ta ít nhất sẽ không chửi loạn.”

“Ngươi đừng có làm rộn nữa.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Ta nói là Lôi Mông rất có phong độ đối với nữ tử chúng ta. Cho dù có lúc ta chọc hấn tức giận, hẳn tuyệt đối không để trong lòng.”

“Ta nói một câu công đạo vậy.” Dịch Áo cười nói: “Ca Đồn quả thật là dễ tức giận, có thể là vì hấn mang Hỏa nguyên lực ở trong người, ha hả.”

“Ta đây gọi là sống chân thành.” Ca Đồn kêu lên: “Không giống như Lôi Mông, luôn luôn cố ý ra vẻ đối trá.”

“Ngươi nói ai đó? Ca Đồn, hay là ngươi muốn hoạt động chân tay một chút? Có ngon thì lăn tới đây.” Lôi Mông chậm rãi kéo ống tay áo lên.

“Các người nhìn đi, tính tình của hấn còn táo bạo hơn cả ta kia.” Ca Đồn lập tức bắt lấy hành vi Lôi Mông làm cớ.

“Không nên lẫn lộn khái niệm những lời ta vừa nói.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Hai người các người ngày nào không âm ỉ mấy lần? Hấn tức giận với người là việc rất bình thường.”

“Ta cũng biết kiềm chế mà.” Ca Đồn kêu lên, sau đó chuyển tầm mắt rơi vào trên người Tác Phỉ Á: “Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ mới mắng ta một câu, ngươi cũng mắng ta đi.”

“Ta không lộn xộn với các người.” Tác Phỉ Á cười nói: “Ngươi đi tìm người khác nhé!”

Ca Đồn chỉ đành phải nhìn về phía Tuyết Ny: “Tuyết Ny, mắng ta mấy câu được không?”

Tuyết Ny cười ha hả, rồi lắc đầu từ chối cho ý kiến.

“Ca Đồn, ta lần đầu tiên nghe được có người mãnh liệt yêu cầu người khác mắng chính mình nha, ngươi đó... Ha ha ha !” Y Toa Bối Nhĩ cười thật sảng khoái: “Ngươi đủ nhàm chán nha!”

“Y Toa Bối Nhĩ, ngươi nói thế là có ý gì?” Sắc mặt Ca Đồn liền trầm xuống.

“Ai da, ngươi tưởng ta nói thật.” Y Toa Bối Nhĩ bất đắc dĩ dặt tay trên trán, lầm bầm: “Ngươi phải nói là ‘tốt quá’ !”

Khuôn mặt Ca Đồn cứng lặt, cổ hết sức nhả ra từng chữ: “Bây giờ... bắt đầu lại? Vì sao ngươi không nói cho ta biết trước?”

Đến nước này ngay cả Tác Phỉ Á cũng nhịn cười không được, nàng và Tuyết Ny ôm nhau cười lớn, Lôi Mông thấy Ca Đồn kinh ngạc sững sờ dĩ nhiên cũng cười vô cùng rục rịch.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Dịch Áo vội vã dời sang đề tài khác: “Mọi người nên thương lượng xem sau này làm thế nào, cứ như vậy một đường ăn trở về thì tuyệt đối không chịu nổi. Ta, Tuyết Ny, Ca Đồn, còn có Lôi Mông mới vừa trở thành Cục Hạn võ sĩ, đang cần cố gắng tiếp tục đề cao thực lực. Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ cũng gần lên cấp rồi, chúng ta không nên lãng phí thời gian.”

“Đúng vậy.” Tuyết Ny gật đầu xác nhận, nàng coi như là một người tu luyện cuồng chân chính, Dịch Áo nói lời này phù hợp với tâm ý của hấn.

“Lôi Mông, không có cách nào sao?” Tác Phỉ Á nói.

“Có một số việc không phải là ta có thể làm chủ.” Lôi Mông gãi gãi đầu ra vẻ khó xử: “Nơi này có vài điểm hơi khó giải quyết, nói thí dụ như chúng ta nghỉ ngơi ở Lôi Âu Na thành, bây giờ lại đến lãnh địa Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước. Sau đó chúng ta lặng lẽ đi qua lãnh địa của những người khác, người ta sẽ có suy nghĩ gì đây? Có phải là gia tộc của ta có thành kiến đối với bọn họ hay không? Hoặc là ở đây có người muốn thu thập bọn họ, cho nên ta phải hành động cẩn thận.”

“Vậy thì làm sao bây giờ?” Dịch Áo cau mày nói, hần cần không gian yên tĩnh để tu luyện, cứ tiếp tục như vậy hần không thể nhịn được nữa.

“Còn phải suy nghĩ, ta cần thời gian để suy nghĩ.”

Sáng sớm, đám người Dịch Áo tụ hợp trong một căn phòng ăn nhỏ dùng cơm, nếu không phải là Lôi Mông đặc biệt yêu cầu, đoán chừng bọn họ lại phải ngồi ăn chung với người nhà Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước rồi. Lôi Mông nhìn ra được những người trong đội không thích cái loại không khí ồn ào náo nhiệt, mặc dù phải cố kỵ Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước cảm thụ, nhưng tâm tình của các bằng hữu cũng rất trọng yếu.

“Lôi Mông, Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước kia từng phái người tới cướp chúng ta, không cố ý bất hòa với hần đã tốt lắm rồi.” Ca Đồn nói: “Có cần thiết nhiệt tình với hần như vậy không?”

“Cát Nhĩ Bá Đặc Hầu tước hần là không biết chuyện đó.” Lôi Mông cười cười nói: “Không nên nghĩ người khác quá ngốc, cái chiêu nho nhỏ kia của Y Cấp Mặc không thể gạt được chúng ta, lại có thể giấu diếm được Cát Nhĩ Bá Đặc sao?”

370. Chương 369: Lại Gặp Người Nhà

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 369: Lại gặp người nhà

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nhưng ta thấy thái độ của ngươi đối với Hách Nhĩ Mạn không tồi?” Ca Đồn nói.

“Nếu như hần biết rõ ta là ai mà còn dám làm chuyện như vậy, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hần.” Lôi Mông nói: “Nếu hần không biết và đã bồi tội với chúng ta, vậy thì cứ đặt chuyện này xuống nhẹ nhàng là được. Ta cũng không muốn lưu lại cho người ta ấn tượng có thù tất báo, làm thế sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt lắm đối với gia tộc của ta.”

“Ngươi thật sự nghĩ như vậy?”

“Ừ.” Lôi Mông gật đầu nói: “Hơn nữa, nếu như chúng ta muốn báo thù hần, bây giờ phải tạo quan hệ cho tốt trước đã, chỗ nóng nảy cũng biết nhảy tường mà.”

“Ta đồng ý với cách nhìn của Lôi Mông.” Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Tính cách Hách Nhĩ Mạn khá âm trầm. Nếu nghĩ là Lôi Mông muốn đối phó hần, hần nhất định sẽ triệt để trở mặt. Dù sao sớm muộn gì cũng có chuyện, còn không bằng bây giờ chơi trò cá chết lưới rách luôn cho rồi.”

“Lôi Mông, đúng là nhìn không ra mà, trước kia ta cảm giác ngươi là người rất đơn giản.” Tác Phỉ Á cười cười nói: “Không nghĩ tới, mới vừa về trở đến cố hương, ngươi lại biến thành một người khác, ừ, rất thành thực.”

“Ta? Ta rất đơn giản?” Lôi Mông chỉ chỉ vào chóp mũi của mình cười khỏ nói: “Tác Phỉ Á, ngươi đây là khen ta hay là châm chọc ta đó?” “Đây là ta nói thật lòng, về phần hiểu thế nào chính là chuyện của ngươi.” Tác Phỉ Á nói.

“Vậy thì ta xem như ngươi khen ta vậy.” Lôi Mông lắc lắc đầu gờ ra vẻ mặt hứng thú rồi, đặt bộ đồ ăn xuống rồi chậm rãi tựa lưng vào ghế, trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: “Bây giờ không giống với trước kia, trước kia ta chỉ đại biểu cho chính mình, cho nên ta có thể nói những gì ta muốn nói, làm những chuyện ta

muốn làm, cho dù là bị mọi người chung quanh chê cười, ta cũng không sợ. Nhưng bây giờ ta còn phải đại biểu cho gia tộc của ta, ta có thể mất mặt nhưng không thể để cho gia tộc mất mặt cùng với ta.”

“Ta nghĩ chúng ta có thể hiểu được cảm nhận của ngươi.” Tuyết Ny nhẹ giọng nói.

“Thật ra không chỉ là ta, còn có tên này cũng vậy.”

Lôi Mông chỉ sang Ca Đồn nói: “Lúc hắn là Quang Mang võ sĩ có thể vì một vài kim tệ lẻ vào đạo tặc đoàn Phật Lang Duy chuẩn bị giết một tên đầu lĩnh, thoát nhìn gan rất lớn đúng không? Sau khi chúng ta trở lại để đồ, ta có thể cấp cho hắn một vạn kim tệ, bảo hắn trở lại Thiên Không thành giết một người, ừ, giết một Quang Mang võ sĩ đi. Ngươi có thể dễ dàng đắc thủ, Ca Đồn, ngươi dám làm không?” “Vô duyên vô có ta giết người làm gì?” Ca Đồn lập tức hỏi ngược lại.

“Ta cho ngươi kim tệ mà, một vạn kim tệ đó.” Lôi Mông kêu lên: “Đúng rồi, ngươi còn có tinh thần trọng nghĩa đúng không? Tốt, ta có thể lựa chọn một người thường xuyên làm chuyện xấu, thiếu gia có bối cảnh không được nuôi dạy tốt ở Thiên Không thành hắn là rất dễ tìm đúng không? Bây giờ ta hỏi ngươi có dám làm không?” Ca Đồn cúi đầu buồn bực nhai nhai nuốt nuốt, không thèm để ý đến Lôi Mông nữa.

“Hắn không dám.” Lôi Mông chuyển tầm mắt từ Ca Đồn sang những người khác: “Bởi vì hắn xuất thân từ gia đình, tùy ý giết người những gia tộc khác thì chính hắn cũng phải bị trừng phạt tương ứng. Nếu như gia tộc hắn nhất định phải bao che sẽ dẫn phát một trận xung đột máu chảy thành sông. Sẽ có rất nhiều rất nhiều người đổ máu vì hắn, cho nên hắn không dám.”

“Nếu đã biết lại còn nói nhảm, có ý nghĩa gì không?” Ca Đồn nói.

“Ta muốn giải thích một khi ta trở lại nhà sẽ có nhiều cố kỵ hơn, trước kia ta là Lôi Mông thật, bây giờ...” Lôi Mông nheo mắt lại, cảm nhếch lên, giơ ra vẻ mặt ngạo mạn, giữ vững chốc lát rồi cười hì hì nói: “Hiện tại ở nơi này là giả.” Tất cả mọi người đều cười, ngay cả Tuyết Ny luôn luôn không thích nói chuyện cũng cười thật tươi. Lôi Mông nói những lời này xuất phát từ nội tâm, hắn là đã xem bọn họ như là bằng hữu chân chính không có chuyện gì không thể nói.

“Không nói đến vấn đề này nữa.” Dịch Áo nói sang đề tài khác: “Lôi Mông, rốt cuộc đến khi nào chúng ta mới có thể được yên tĩnh đây?” “Dịch Áo, ngươi tiến cảnh đã nhanh như vậy rồi, còn gấp cái gì?” Lôi Mông cười khổ nói: “Coi như là chờ chúng ta đi.”

“Ta không giống với các ngươi.” Dịch Áo nói. Phong hệ Cực Hạn võ sĩ và Phong hệ Vô Tôn chênh lệch rất lớn, quả thật là khác xa các hệ khác. Không đề cập tới những bí kỹ khác, chỉ tính riêng một cái Phong Dực đã giúp cho hắn có năng lực tự vệ cực mạnh rồi.

“Ta đi nói chuyện với Hách Nhĩ Mạn một lát, mượn một tòa trang viên của hắn. Chúng ta dọn qua đó ở được không?” Lôi Mông nói.

Đúng lúc này, Hách Nhĩ Mạn cười lớn từ bên ngoài đi vào: “Lôi Mông thiếu gia, tin tức tốt, có tin tức tốt.”

Thấy Hách Nhĩ Mạn xuất hiện, Y Toa Bối Nhĩ không nhịn được thấp giọng cười nói: “Lôi Mông có thể đi làm Dự Ngôn Sư.” “Tin tức gì tốt?” Lôi Mông sững sốt hỏi lại.

“Vũ Tư Đồn đại nhân đến rồi.” “Hôm nay ta ai không muốn gặp ai cả.” Lôi Mông lười biếng phát phát tay, sau đó sắc mặt lập tức đại biến: “Ngươi nói ai?”

“Vũ Tư Đồn đại nhân.” Hách Nhĩ Mạn cũng tái mặt, bởi vì không hiểu tại sao Lôi Mông phải thất kinh. Hắn thậm chí còn suy đoán rằng những người trước mắt này không phải là giả mạo chứ?

“Xong đời.” Lôi Mông nói gấp: “Hắn ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài.” Hách Nhĩ Mạn cố gắng giữ vững trấn tĩnh. Lôi Mông nhìn chung quanh một vòng rồi xoay người phóng tới cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra chuẩn bị nhảy ra bên ngoài nhảy, kết quả lại gặp người như phỗng.

Bởi vì An Đức Liệt Á xuất hiện ở ngoài cửa sổ, đang dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn tới Lôi Mông.

“Ha ha, Thập Thất tỷ, ngươi tới là tốt rồi.” Lôi Mông cười khan nói.

An Đức Liệt Á không nói gì, vẫn ngó chừng Lôi Mông không tha.

“Tỷ phu đâu?” Lôi Mông giả dạng nhìn quanh một vòng: “Hắn vì sao không tới?” Hách Nhĩ Mạn ở trong phòng thở dài một hơi, hoàn hảo, không phải giả mạo là tốt rồi. Thật ra hắn chỉ tình cờ gặp Vũ Tư Đồn. Lúc đó hai người Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á vội vã lên đường, đến Lôi Âu Na thành cũng không có ý định dừng lại, không muốn hao phí thời gian ở lãnh địa Cát Nhĩ Bá Đặc. Ở trên đường đi, hắn nhận ra Vũ Tư Đồn nên chủ động nghênh đón, nói Lôi Mông đang ở trong nhà hắn làm khách, muốn mời vợ chồng Vũ Tư Đồn tới Hầu tước phủ. Nếu như Lôi Mông là giả mạo, hắn cũng phải chịu liên lụy, tai họa chắc chắn không nhỏ.

“Thập Thất tỷ, có phải là tỷ phu chọc giận người không?” Lôi Mông lại dám nói ra một câu không tim không phổi, bởi vì bất kỳ người nào cũng biết tại sao An Đức Liệt Á lại tức giận.

“Người động não một chút được không? Chỉ biết nhảy cửa sổ, nhảy cửa sổ, nhảy cửa sổ...” An Đức Liệt Á rất cuộc bực phát, hề nói một câu ‘nhảy cửa sổ’ là vỗ lên đầu Lôi Mông một cái, trong chớp mắt đã vung ra bảy, tám chưởng. Đánh cho Lôi Mông cảm đầu chạy trời chết: “Khi còn bé làm chuyện sai lầm thì nhảy cửa sổ chạy trốn, bây giờ vẫn còn nhảy, còn nhảy, còn nhảy...”

“An Đức Liệt Á, nàng làm gì đó?” Vũ Tư Đồn vừa tiến vào phòng ăn thấy một màn như vậy, vội vàng lớn tiếng quát. Nếu chỉ có đám người Dịch Áo thì không có gì, mấu chốt là nơi này có thêm Hách Nhĩ Mạn, để cho người ngoài thấy cảnh này cũng không phải là chuyện hay ho gì lắm.

Vũ Tư Đồn bỗng nhiên quát lớn làm cho An Đức Liệt Á và Lôi Mông giật nảy mình, đồng loạt ngơ ngác nhìn sang.

“Chàng...” Vành mắt An Đức Liệt Á chợt đỏ ửng: “Lôi Mông chọc giận ta, chàng... chàng cũng mắng ta?”

“Có lời gì không thể từ từ nói chuyện sao?” Vũ Tư Đồn hạ giọng xuống, ôn nhu nói: “Muốn chúng ta thương lượng?” An Đức Liệt Á trầm mặc chốc lát, tựa hồ đang bình phục lại tâm tình của mình, sau đó lạnh lùng nói: “Ta và Vũ Tư Đồn đã bàn xong rồi, không phải là người muốn tự do hay sao? Được, nếu như người có thể nghênh đón ta từ cửa chính, ta liền cho người tự do, thoải mái đón các bằng hữu về nhà, ta không can thiệp hành trình của người nữa, đáng tiếc là..., hừ hừ!”

“Vậy cũng không sao, ta muốn cùng đi với Thập Thất tỷ mà.” Lôi Mông cười hi hi nói.

Biết rõ Lôi Mông đang nói láo nhưng sắc mặt An Đức Liệt Á vẫn hòa hoãn không ít, chỉ liếc sang Lôi Mông không thêm nói lời nào.

“Để cho các người chê cười rồi.” Vũ Tư Đồn nhẹ giọng nói: “Thật ra Lôi Mông từ nhỏ đã được An Đức Liệt Á và mười tám tỷ muội nuôi lớn. Các nàng lớn hơn Lôi Mông khoảng mười tuổi, những tỷ muội khác dành phần lớn thời gian cho việc khác, không có thời gian chiếu cố Lôi Mông. Còn có một số người không hiểu cách chăm sóc, chỉ có mỗi An Đức Liệt Á là lo lắng cho Lôi Mông nhiều nhất. Ở trong mắt nàng Lôi Mông chính là một đứa trẻ, cho đến bây giờ cũng thế, cho nên...”

Nếu chỉ có đám người Dịch Áo, Vũ Tư Đồn không cần thiết phải giải thích, nhưng Hách Nhĩ Mạn ở chỗ này nên hắn phải cố gắng nói cho qua chuyện, không thể nào để cho sự tình ngày hôm nay trở thành chuyện cười cho các quý tộc lúc trà dư tửu hậu được.

“Ha ha, ta có thể hiểu được.” Hách Nhĩ Mạn cười nói: “Thật ra ta cũng được tỷ tỷ nuôi lớn.”

Vũ Tư Đồn gật đầu cười, sau đó nháy mắt ra hiệu với Hách Nhĩ Mạn, Hách Nhĩ Mạn biết người ta có chuyện riêng nên vội vàng xin phép cáo lui.

Một thân ảnh khác từ ngoài đi vào, dĩ nhiên là An Đông Ny, đám người Dịch Áo thấy nàng thì cực kỳ vui mừng, vội vàng đứng lên chào hỏi An Đông Ny.

Sắc mặt An Đông Ny tốt hơn trước không ít, ít nhất cũng có nụ cười trên mặt, nàng đáp lại mấy câu hòa nhã.

371. Chương 370:hôn Ước

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 370:Hôn ước

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Các người đó, lá gan quá lớn rồi.” Vũ Tư Đồn thở dài nói: “Biết rõ trường bối của các người mới vừa đuổi Hắc Sơn Đại công đi, các người chạy tới đó chịu chết sao?”

“Tỷ phu, người cũng nghe thấy chuyện đó rồi?” Lôi Mông nói.

“Không phải là nghe được, mà là nhìn thấy.” Vũ Tư Đồn nói: “Là vì các người nên ta và An Đức Liệt Á, An Đông Ny cố ý lưu lại Hắc Sơn công quốc mấy ngày.”

“Hắc Sơn Đại công là cái bao cỏ vô dụng, hấn làm sao bắt được chúng ta?” Lôi Mông cười hì hì nói: “Vẫn là Thập Thất tỷ và tỷ phu lợi hại, chỉ thoáng cái là có thể tìm thấy ta.”

“Chẳng qua là trùng hợp thôi.” Vũ Tư Đồn nói: “Là Hách Nhĩ Mạn nói cho ta biết người đang ở Hầu tước phủ làm khách, may là hấn nhận ra ta. Nếu không chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội này rồi.”

“Hách Nhĩ Mạn ?” Da mặt Lôi Mông không tự chủ được giật giật mấy cái.

Cũng không biết vợ chồng Vũ Tư Đồn dùng biện pháp gì để An Đông Ny chịu rời khỏi chốn cũ. Nhưng đám người Dịch Áo rất ấn ý không có tùy tiện hỏi An Đông Ny vấn đề này, kết quả như thế đã là tin vui đối với tất cả mọi người rồi, về phần những thứ khác hiển nhiên không phải là trọng yếu.

Vợ chồng Vũ Tư Đồn xuất hiện lập tức hóa giải áp lực cho Lôi Mông. Dù sao Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á đều thuộc về phái thực quyền, là đối tượng để cho các quý tộc tranh nhau nịnh bợ, địa vị Lôi Mông dĩ nhiên là đặc thù nên mới khó xử. Còn bọn họ thì không cần cố ý nhiều như thế.

Trong bữa tiệc ăn uống linh đình, hai người Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á giống như mặt trăng được các chòm sao vờn quanh, mấy người Dịch Áo mừng rỡ vì được thanh nhàn, trốn ở trong phòng tán gẫu An Đông Ny thật vui vẻ. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có người đi tới chào hỏi, nhưng so với mấy ngày hôm trước đã tốt hơn nhiều lắm, ít nhất còn ở trong phạm vi mọi người có thể thừa nhận.

Lôi Mông đang ngồi trên ghế nói chuyện nước miếng tung bay bốn phía, rồi nghe thấy sau lưng bỗng nhiên vang lên một thanh âm rất nhỏ: “Lôi Mông, hèn gì khi thấy được ta nhà người vui vẻ như vậy. Ta còn tưởng rằng người đã đổi tính, thì ra dám đưa ta ra làm bia đỡ đạn?”

Lôi Mông quay đầu nhìn lại thì thấy An Đức Liệt Á vuốt vuốt chén rượu trong tay, đang nhìn hấn mỉm cười mị mị, vội vàng chuyển thành khuôn mặt tươi cười, nói rất là vui vẻ: “Thập Thất tỷ, không phải là như thế, người nhìn người có bao nhiêu mặt mũi chứ, người vừa xuất hiện đã không còn người thèm để ý ta nữa.”

“À, muốn mặt mũi? Đây còn không đơn giản.” An Đức Liệt Á cười cười: “Có muốn ta đi nói với bọn họ một tiếng, nói Lôi Mông thiếu gia của chúng ta mất hứng?”

“Đừng ~!” Lôi Mông vội vàng khoát tay áo lia lịa.

“Xem người chỉ có nhiều đó tiền đồ.” An Đức Liệt Á lườm lườm Lôi Mông: “Một lát về phòng thu thập đồ đạc, ngày mai sẽ đi.”

Mấy người Dịch Áo tự nhiên không có ý kiến, chỉ có An Đông Ny hơi do dự, tựa hồ không tình nguyện chuyện gì đó. An Đức Liệt Á mỉm cười nắm tay An Đông Ny, ôn nhu nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nghe lời chúng ta đi, không sai đâu.”

An Đông Ny cười cười không nói gì, hiển nhiên là chấp nhận nghe lời An Đức Liệt Á.

“Đúng rồi, Lôi Mông, nghe Y Cấp Mạc nói các người gặp phải đạo tặc?”

Lôi Mông ngẩn ra, sau đó nói: “Nhìn bộ dạng Y Cấp Mạc đúng là quá khản cấp, Thập Thất tỷ, người cho là trong phạm vi thể lực của Lôi Ấu Na thành có đạo tặc tồn tại không?”

“Dĩ nhiên là không thể, cho nên ta mới hỏi người, người muốn xử lý chuyện này như thế nào?” An Đức Liệt Á mỉm cười nhìn sang Lôi Mông.

“Còn muốn thế nào?” Lôi Mông lười biếng nói: “Không phải là chó cắn chó hay sao? Trước tiên cứ để cho bọn chúng cắn một miếng lông rồi lại nói sau, ta đây không vội.”

An Đức Liệt Á vui mừng gật đầu: “Tiểu Lôi Mông của chúng ta rất cuộc trưởng thành.”

“Thập Thất tỷ, lão nhân gia ngài có thể xóa chữ ‘tiểu’ ở đầu dùm không?” Lôi Mông vẻ mặt đau khổ nói: “Vừa nghe đến cái chữ nhỏ, ta không nhận được nhớ lại thuở đồng niên bị thảm, ai dà, thật là vừa nghĩ lại đã thấy kinh.”

“Người dám nói ta già?” An Đức Liệt Á lập tức nổi cơn giận dữ, mắng to: “Còn nữa, cái gì gọi là nghĩ lại mà kinh? Ta đối xử với người không tốt hả?”

“Thập Thất tỷ dĩ nhiên rất tốt với ta.” Lôi Mông cười theo nói: “Lần sau Thập Thất tỷ tìm ta phiên toái, ngài có thể thay đổi phong cách đứng bên phía ta được không?”

“Người nghĩ đẹp lắm.” Khóe miệng An Đức Liệt Á nhếch lên châm chọc: “Đừng tưởng rằng ta không biết, khi ở trước mặt Thập Thất tỷ, người cũng nói như thế đúng không?”

“Làm sao thế.” Lôi Mông vội vàng tỏ rõ bản thân, nhìn bộ dạng thiếu chút nữa là chỉ tay lên trời thề rồi.

“Còn dám mạnh miệng.” An Đức Liệt Á theo thói quen giơ tay lên, vừa định cho Lôi Mông một cú, may là Vũ Tư Đồn kịp thời đi tới kéo An Đức Liệt Á ra ngoài.

Lôi Mông cảm thấy may mắn bản thân tránh thoát một kiếp, chợt thấy những người khác đều hí mắt cười nhìn hắn thì không nhận được trừng mắt lầm bầm: “Có cái gì đẹp mà nhìn?”

Qua một lát sau, mọi người không hẹn mà cùng nhau quay đầu sang nơi khác, làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh, nhưng cứ như vậy Lôi Mông càng thêm lúng túng. Hắn há to miệng hồi lâu, ngo bèn này một chút, xem bên kia một hồi nhưng không biết nói gì cho phải.

Sáng sớm ngày thứ hai, vợ chồng Vũ Tư Đồn và đoàn người Dịch Áo tiếp tục hành trình trở về đế đô, dọc đường đi những tiểu quý tộc nghe tin lập tức hành động. Kết quả đại đa số đều bị An Đức Liệt Á cản trở về, nếu như Lôi Mông làm như vậy có lẽ sẽ tạo ra hậu quả không tốt, nhưng tính tình An Đức Liệt Á vốn nổi danh khắp Sư Tâm đế quốc. Đừng nói là đám quý tộc ở chốn biên thùy này, coi như là đại nhân vật trong đế đô cũng không dám chọc nằng. Vì thế dọc đường đi, bọn họ cũng được yên tĩnh hơn nhiều.

Thừa dịp đoạn thời gian nhàn hạ này, tất cả mọi người bắt đầu tranh thủ tu luyện, Y Toa Bối Nhĩ mới vừa lên cấp lo củng cố tiến cảnh. Tác Phỉ Á đã chuẩn bị tiến giai, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn nhiều lắm là ba hai tháng nữa, nàng có thể tấn thăng lên Quang Mang võ sĩ cấp chín, cách Cực Hạn võ sĩ không còn xa.

Lao Lạp và Miêu Tử làm cho vợ chồng Vũ Tư Đồn rất hứng thú, chỉ những người có thực lực và lịch duyệt đạt tới trình độ nhất định mới có thể hiểu rõ chỗ kỳ dị của Miêu Tử.

Trong những loài yêu thú, yêu thú loài phi cầm là làm con người đau đầu nhất, bởi vì tốc độ mau lẹ nên cực kỳ khó bắt giết. Dưới tình huống bình thường, yêu thú loại này có lực công kích không tính là mạnh mẽ, nhưng Miêu Tử hiển nhiên đã phá vỡ định luật này.

Vợ chồng Vũ Tư Đồn không nhìn thấy cảnh Miêu Tử đánh giết Cự Mãng hai đầu, nếu không nhất định sẽ phải giật mình kinh hãi. Bởi vì Miêu Tử vẫn chưa tiến hóa đến hình thái cuối cùng, vẫn còn không gian trưởng thành rất lớn.

“Khi đó Dịch Áo còn lo lắng sau khi đến Sư Tâm đế quốc sẽ có người để ý tới Miêu Tử.” Lôi Mông nói với An Đức Liệt Á.

Lôi Mông nói câu này vốn là định trêu chọc cho vui, ai ngờ đầu Vũ Tư Đồn ở một bên lại gật đầu xác nhận: “Quả thật phải cẩn thận mới được, nói thật ra nếu như bọn họ không là bằng hữu của ngươi, có lẽ bản thân ta cũng sẽ động tâm.”

“Không phải chứ? Thập Thất tỷ phu, ngươi cũng có thể làm những chuyện như vậy?”

“Ta dĩ nhiên sẽ không trực tiếp làm.” Vũ Tư Đồn nở nụ cười gian xảo: “Nhưng thế giới này dù sao cũng phải dựa vào quả đấm nói chuyện. Nếu một tên ăn mày cầm một viên mảnh vỡ tinh thần cực phẩm đi trên đường, ngươi sẽ làm gì?”

“Mảnh vỡ tinh thần cực phẩm?” Lôi Mông suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy có quan hệ gì tới ta?”

Vũ Tư Đồn kinh ngạc nhìn sang Lôi Mông, nghĩ là Lôi Mông bận tâm đến hình tượng của mình ở trước mặt các bằng hữu mới nói như vậy. Hắn tự nhiên không nói toạc ra ý tứ kia, chỉ nhàn nhạt nói: “Mức độ giàu có của một người có quan hệ trực tiếp đến thực lực của hắn, nếu không tài phú chỉ mang đến tai họa sát thân.”

Vũ Tư Đồn hiểu lầm ý Lôi Mông rồi, nếu như là trước kia Lôi Mông nhất định sẽ không trả lời như vậy. Nhưng bây giờ bọn họ chẳng những có mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, ngay cả tinh thần kết tinh và tinh thần hạch cũng nằm trong tay. Vũ Tư Đồn dùng cực phẩm mảnh vỡ tinh thần nêu ví dụ làm sao khiến cho Lôi Mông xúc động được? Lôi Mông nói là lời thật lòng, chỉ là một viên mảnh vỡ tinh thần cực phẩm mà thôi, đúng là không đáng hắn ghé mắt nhìn vào.

“Dù sao chỗ khác ta không dám cam đoan, nhưng ở trong phạm vi Sư Tâm trong đế quốc hẳn là không có người nào dám chú ý tới Lao Lạp.” Lôi Mông uy phong凛冽 nói.

“Không thể khinh thường.” Vũ Tư Đồn lắc đầu nói: “Nếu như con yêu thú này là của người đương nhiên không có vấn đề. Dù sao vẫn kém một tầng quan hệ, tốt nhất là đừng để cho người kia nhìn thấy Lao Lạp.”

Lôi Mông hiển nhiên rõ ràng ‘người kia’ trong miệng Vũ Tư Đồn là ai, không khỏi nhíu mày nói: “Thập Thất tỷ phu, ý ngươi là ngay cả người của ta hẳn cũng dám động?”

“Ha ha !” Vũ Tư Đồn cười khổ nói: “Trong khoảng thời gian này người không có ở nhà nên không rõ ràng lắm. Người kia bây giờ rất là lớn lối, hiện tại trong đế đô hề người nào thấy hắn cũng phải đi vòng qua, danh tiếng nhất thời đại thịnh.”

372. Chương 371: Địa Bàn Của Vũ Tư Đồn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 371: Địa bàn của Vũ Tư Đồn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hai mắt Lôi Mông đột nhiên sắc bén hẳn lên: “Thập Thất tỷ, tiểu muội bây giờ thế nào?”

“Còn thế nào nữa? Chỉ có thể trì hoãn mà thôi, cũng không biết bá phụ nghĩ thế nào, tiểu muội năm nay mới mười lăm tuổi, còn chưa đủ tuổi thành niên, gả cho ai cũng được nhưng không thể gả cho cái tên ác ôn kia.” Nói tới chuyện này, sắc mặt An Đức Liệt Á cũng cực kỳ khó coi.

Mấy người Địch Áo hai mắt nhìn nhau, dọc đường đi qua mỗi câu chuyện, bọn họ từ từ hiểu được gia tộc sau lưng Lôi Mông có thể lực rất lớn ở trong Sư Tâm đế quốc. Nhưng bây giờ nghe thấy hình như vẫn còn có người ở trên bọn họ? Chẳng lẽ là Sư Tâm Vương? Nhưng toàn bộ đại lục đều biết Sư Tâm Vương không có con trai.

“Các người không cần đoán, chính là cái tên Khổ Kỳ các người lần trước đã hỏi ta, hẳn không nên khi dễ lên đầu lão tử, chọc lão tử nóng nảy, hừ hừ, ta trực tiếp một đao chém chết hắn.” Lôi Mông hung hăng nói.

“Ngàn vạn lần đừng làm thế.” An Đức Liệt Á bị dọa cho sợ hết hồn, thanh âm chuyển thành nghiêm túc: “Nếu người dám làm thế, ta lập tức cắt đứt hai cái giò của người.”

“Dù sao ta tuyệt đối không gả tiểu muội cho hần.” Lôi Mông vẫn ương ngạnh nói.

Mấy người Dịch Áo lần đầu tiên thấy Lôi Mông mạnh miệng với An Đức Liệt Á, lúc này mọi người cũng đoán ra tại sao Lôi Mông lại giận dữ như vậy, thì ra cái tên Khố Kỳ kia coi trọng tiểu muội của Lôi Mông. Từ câu chuyện bọn họ nói với nhau để lộ ra thì chuyện này đã trải qua một đoạn thời gian rồi. Tiểu muội Lôi Mông năm nay mười lăm tuổi, như vậy chuyện này phát sinh lúc nàng bao nhiêu tuổi đây? Mười ba? Mười hai? Cho dù là đáp án nào cũng có thể nói rõ cái tên Khố Kỳ thật sự là quá biến thái, quỷ dị nhất chính là dường như bá phụ Lôi Mông không có ý cự tuyệt?

“Người nghĩ rằng chúng ta cũng nghĩ như vậy?” An Đức Liệt Á tức giận nói: “Đi một bước nhìn một bước, nhưng ta trước tiên cảnh cáo người, không cho đi tìm Khố Kỳ gây sự. Đến lúc bá phụ trách tội xuống thì không có ai giúp được người đâu.”

Dịch Áo không biết nên nói gì cho phải rồi, thoát nhìn người thế thân cho hần sinh sống ở Sư Tâm để quốc không tệ lắm. Ngay cả đại gia tộc của Lôi Mông cũng không có biện pháp xử lý hần, một khi hần biết được bản thân mình chỉ là đồ giả mạo còn có thể lớn lối như bây giờ hay không?

Trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, Dịch Áo tin tưởng Sư Tâm Vương sớm muộn gì cũng biết tin tức kia, vấn đề là Dịch Áo không thể đoán được Sư Tâm Vương sẽ phản ứng như thế nào. Thân là đế vương tự nhiên hi vọng vô thường, những người bên cạnh không thể đoán nổi. Vì thế Dịch Áo một mực suy nghĩ cho ra đủ loại dự đoán. Chờ đến lúc biết được gia tộc sau lưng Lôi Mông thì tính tiếp, nếu thế lực Lôi Mông đủ mạnh, có lẽ có thể đè ép ảnh hưởng của chuyện này xuống thấp. Nếu không, sau khi thân phận Dịch Áo lộ ra ngoài ánh sáng, hần không thể nào ở lại Sư Tâm để quốc, lần đầu tiên Dịch Áo bước lên mảnh đất này, cũng có lẽ chính là lần cuối cùng.

Mặc dù đoàn người Dịch Áo rất ít khi tiếp nhận các quý tộc mời dùng bữa, nhưng điều kiện ăn ở coi như không tệ. Hết thấy không cần bọn họ động thủ, đám thủ hạ Vũ Tư Đốn và An Đức Liệt Á tự động xử lý hết những việc vặt này.

“Thập Thất tỷ phu, gần tới Kham Bối Lạp thành rồi hả?” Lôi Mông ngồi trên cây to duỗi lưng một cái, cách đó không xa là mấy gã võ sĩ đang chuyên tâm nấu nướng cạnh đồng lửa.

“Còn không tới hai ngày lộ trình, người hỏi làm gì?” Vũ Tư Đốn lấy làm kỳ quái nhìn tới Lôi Mông, sau đó bình tĩnh đại ngộ nói: “Thằng nhóc, đừng có ham hố.”

“Không nên hẹp hòi như vậy chứ.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Một mình người uống không hết đâu.”

“Đang nói gì đấy? Ai hẹp hòi?” An Đức Liệt Á đúng lúc đi tới.

“Ai nói là ta uống một mình?” Vũ Tư Đốn tức giận nói: “Rượu Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ hai mươi năm bây giờ chỉ còn dư lại sáu bình, phải đưa cho bá phụ người hết cả rồi. Người muốn uống? Cũng được, đi nói với bá phụ đi.”

“Không thành vấn đề, trước tiên cho ta một lọ, chỗ bá phụ ta chào hỏi sau.” Lôi Mông nói mà không cần nghĩ ngợi.

Vũ Tư Đốn cười cười: “Tĩnh lại đi, chiêu này mấy năm trước người đã dùng rồi.”

Lúc này An Đức Liệt Á hiểu ra hai người đang nói chuyện gì, dí ngón tay vào trán Lôi Mông nói: “Tên tửu quỷ, bá phụ người gần đây phải tiếp khách rất nhiều, sợ rằng không đủ để dùng. Trong Kham Bối Lạp thành còn vô số bình Tử Sắc Yêu Cơ mà, uống loại nào chả ngon như nhau.”

Mấy người Dịch Áo liếc nhìn nhau chẳng biết nói gì, Tử Sắc Yêu Cơ ở trong Phỉ Tể công quốc đã bị bán với giá trên trời, vì sao nghe khẩu khí An Đức Liệt Á nói hình như không tính là thứ tốt?

“Đó là rượu nữ nhân uống mà. Ta đã lớn như vậy rồi, cần phải dùng Quân Kỳ chiêu đãi.” Lôi Mông nhàu mày bất mãn nói.

Ca Đồn vừa há miệng đã khép lại ngay lập tức, vốn hẳn định nói Tử Sắc Yêu Cơ đã rất tốt rồi, nhưng nghe thấy lời Lôi Mông nói vội vàng nuốt ngược trở vào.

“Tuổi người không lớn lắm, quan hệ có được bao nhiêu? Tiểu Lôi Mông, ta phát hiện tinh thần của người rất có vấn đề.” An Đức Liệt Á vừa nói chuyện vừa gõ một cái lên đầu Lôi Mông, rồi hài lòng ngồi xuống: “Có phải là người nghĩ sau khi trở về sẽ không có chuyện? Kể từ khi người trốn khỏi nhà, những người khác rất tức giận, ừ ừ, hậu quả rất là nghiêm trọng nha.”

Về mặt Lôi Mông nhất thời xụ xuống, cười khan vài tiếng rồi nói: “Đã qua lâu như vậy, lão nhân gia hẳn là đã sớm bớt giận mới đúng?”

“Người đoán đi?” An Đức Liệt Á mở trừng hai mắt.

“Thập Thất tỷ.” Lôi Mông mỉm cười rạng rỡ, ngồi xuống bên cạnh An Đức Liệt Á nói: “Thấy ta không được uống Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ có đáng thương không? Chung quy tỷ cũng nên giúp ta một chút chứ?”

“Bây giờ nhớ tới ta?” An Đức Liệt Á liếc sang Lôi Mông sắc lẻm: “Có phải là quá muộn rồi không?”

“Không muộn, không muộn, không bao giờ muộn.” Lôi Mông mỉm cười làm lành: “Ta cũng biết Thập Thất tỷ rất tốt với ta.”

“Thật ra không phải là không thể giúp người...” Nghe An Đức Liệt Á cố tình kéo dài thanh âm, Lôi Mông vội vàng vỗ vỗ ngực bảo đảm: “Thập Thất tỷ, chỉ cần một câu nói của người, bảo ta làm gì cũng được.”

“Ta có thể bảo người làm gì?” An Đức Liệt Á nói với Lôi Mông: “Chỉ cầu mong sau khi người trở về đừng gây phiền toái nhiều quá, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người.”

“Không thành vấn đề. Thập Thất tỷ cứ yên tâm đi.” Lôi Mông không nghĩ tới lại là điều kiện đơn giản như vậy, lập tức cao hứng nói.

“Đây là người đáp ứng, ta không có ép người nha.” An Đức Liệt Á mỉm cười giảo hoạt: “Bao gồm cả Khố Kỳ trong đó, không cho phát sinh xung đột với hẳn.”

Lôi Mông ngơ ngác một lát, sắc mặt hơi khó coi: “Nếu như hẳn chọc tới ta thì làm sao bây giờ?”

“Một cây làm chẳng nên non, nếu người cẩn thận hành sự tại sao hẳn lại chọc giận người? Lôi Mông, người đã là người lớn rồi, cũng nên suy nghĩ cho bá phụ.”

Lôi Mông nhíu mày trầm tư, lúc bình thường An Đức Liệt Á sẽ không cố ý bảo hộ Khố Kỳ như thế, lại liên tưởng đến bá phụ vì tiếp đãi khách nhân, ngay cả sáu binh Quân Kỳ còn sót lại cũng phải xuất ra. Lôi Mông nghĩ thông suốt điểm mấu chốt trong đó rất nhanh, do dự hỏi: “Thập Thất tỷ, ý của người là người của Thần Vực sắp tới?” An Đức Liệt Á nghe thế liền vui mừng, cười nói: “Tiểu Lôi Mông của chúng ta rất thông minh nha, người đoán không lầm, cho nên vào lúc này Khố Kỳ tuyệt đối không thể có chuyện.”

An Đức Liệt Á đã nói rất rõ ràng, vào lúc này Khố Kỳ tuyệt đối không thể có việc. Nói cách khác chỉ cần qua giai đoạn này Lôi Mông muốn làm gì cũng được.

Địch Áo ngoài mặt biểu hiện vô cùng bình thản nhưng đáy lòng lại nổi lên nghi ngờ: “Người của Thần Vực tới làm gì? Tính toán thời gian sợ rằng bản thân mình rời khỏi Phỉ Tể công quốc đã khá lâu, Thần Vực quyết định thế này có quan hệ tới mình hay không?” Địch Áo không dám xác định, hết thấy những điều đó phải hỏi Mạc Lâm mới có thể rõ ràng, không biết người này chạy đi đâu, lúc cần hẳn nhất lại biến mất tung tích.

Buổi trưa ngày thứ ba, đoàn người đã tới Kham Bối Lạp thành, đây là một tòa thành cổ kính, trên tường thành thậm chí còn có dây leo bò quanh, mặt đường bằng đá xanh trơn bóng sạch sẽ, phố xá hai bên đường xây dựng rất có trật tự, có thể thấy được vài lão nhân râu tóc bạc trắng ngồi ở trong sân hưởng thụ ánh nắng ấm áp, còn có nhóm hài tử cười đùa truy đuổi nhau vang một góc sân, bày ra ở trước mặt mọi người là một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Tòa thành không lớn nhưng làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

“Đây là một tòa thành trị an tốt nhất ta từng thấy qua đó.” Địch Áo cảm thán từ tận đáy lòng.

“Ha hã, các ngươi hài lòng là tốt rồi, thật ra ta không cố ý kinh doanh, ban đầu lựa chọn nơi này chỉ vì cảm thấy rất hợp với khẩu vị của ta. Trên đại lục này những thành thị chưa từng bị chiến hỏa lan đến gần cũng không nhiều lắm. Kham Bối Lạp chính là một trong số đó.” Vũ Tư Đồn khiêm nhường nói, nhưng vô luận nói thế nào cũng không che dấu được ánh mắt đắc ý, muốn giữ vững một căn nhà nguyên trạng rất dễ dàng, còn giữ cả tòa thành nghiêm chỉnh thì không hề đơn giản, nhân lực vật lực hao phí phải tính tới con số cực kỳ khổng lồ.

373. Chương 372: Tử Vong Chi Ca

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 372: Tử vong chi ca

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thập Thất tỷ phu quả thật có biện pháp, nơi này vẫn y như khi ta còn bé vậy, không có một chút biến hóa nào.” Lôi Mông ngắm nhìn bốn phía hồi lâu cũng sợ hãi than.

“Các ngươi đừng có khen hã, lại khen nữa cái đuôi của hã sẽ vểnh lên đó.” An Đức Liệt Á cười cười liếc sang Vũ Tư Đồn.

Vũ Tư Đồn cười ha hã: “Vậy thì cứ ở thêm vài ngày, rượu Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ khẳng định là không có, nhưng Tử Sắc Yêu Cơ cung cấp cho các ngươi thoải mái, muốn uống bao nhiêu thì uống.”

Mấy người Dịch Áo lúc mới đầu còn không tin tưởng, Tử Sắc Yêu Cơ không phải là nước lã, Vũ Tư Đồn cũng không phải là thương nhân, vì sao có thể chứa nhiều rượu ở trong nhà được? Cho đến khi Vũ Tư Đồn dẫn bọn hã đi xuống hầm rượu, tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại, hầm rượu rộng vài trăm thước nằm dưới nền đất có từng dãy giá gỗ chất đầy Tử Sắc Yêu Cơ rực rỡ muôn màu, đoán chừng có ít nhất cũng phải tới hàng vạn bình. Đừng nói là đám người Dịch Áo, cho dù nhân số nhân lên gấp mấy lần uống liên tục một năm cũng không hết nổi, khó trách khẩu khí Vũ Tư Đồn lớn như vậy.

“Thập Thất tỷ phu của ngươi rốt cuộc là làm nghề gì vậy?” Ca Đồn nhỏ giọng hỏi Lôi Mông.

“Ha hã, sợ rồi?” Lôi Mông cười nói: “Trong lãnh thổ Sư Tâm đế quốc chỉ có nơi này mới trồng được loại cây Tử Đằng Bồ Đào, người không có phát hiện chung quanh Kham Bối Lạp thành không có đồng ruộng sao?”

Ca Đồn cẩn thận nhớ lại, quả thật đúng như lời Lôi Mông nói, chẳng qua là lúc trước hã không có chú ý tới điểm này.

Lúc này Y Toa Bối Nhĩ cũng bu lại, ánh mắt không dám tin tưởng: “Nơi này là địa điểm sản xuất Tử Sắc Yêu Cơ?”

“Chứ ngươi nghĩ sao?” Lôi Mông nhìn về mặt kính hải của Y Toa Bối Nhĩ, cười cười nói: “Bằng không lúc ấy ta làm sao dám đáp ứng ngươi?”

Lòng người có đôi khi rất kỳ quái, lúc ở Phỉ Tể công quốc có thể uống được một lọ Tử Sắc Yêu Cơ không hề dễ dàng, bởi vì đó không chỉ là vấn đề hưởng thụ, đồng thời cũng là tượng trưng cho thân phận. Sau khi được chứng kiến hầm rượu của Vũ Tư Đồn, ngay cả Y Toa Bối Nhĩ rất thích rượu ngon cũng giảm bớt hứng thú.

Ngày đó mọi người không tiếp tục lên đường, tại Vũ Tư Đồn làm một bữa tiệc tối ở trong phủ của mình, sau đó mấy người Dịch Áo bắt đầu tu luyện. Chẳng qua là bây giờ không giống lúc trước, Dịch Áo dĩ nhiên vẫn kiên trì đến lúc cuối cùng, chỉ có điều vị trí Ca Đồn và Lôi Mông phát sinh biến hóa, sau khi Lôi Mông tấn chức Cực Hạn võ sĩ đã đề cao năng lực chiến đấu lên một mảng lớn, Ca Đồn dưới tình huống không buông thả Hỏa Thịnh Yển tuyệt đối không chiếm được một chút tiện nghi.

Lôi Mông rút cuộc cũng có lúc ngẩng cao đầu hành diện, trong lúc nhất thời hấn đắc ý mở miệng cười hoài không dứt. Mấy người Tác Phỉ Á thật sự là nhìn không nổi bộ dạng lớn lối của Lôi Mông, bắt đầu gia nhập chiến đoàn, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ còn dễ nói, dù sao chỉ là Quang Mang võ sĩ căn bản không có ảnh hưởng quá lớn đối với Lôi Mông. Nhưng Tuyết Ny lại khác hẳn, Lôi Mông nhất thời áp lực đại tăng, bị luồng khí lạnh và hỏa diễm nối nhau lao tới cơ hồ bao phủ toàn thân hẳn.

Có lẽ là không chịu bị mất mặt trên địa bàn của mình, khi bị mọi người vây công Lôi Mông vẫn không chịu cúi đầu chấp nhận thua cuộc. Tình hình như vậy kéo dài cho đến lúc Lao Lạp và Miêu Tử xuất hiện mới thay đổi, Lôi Mông vừa thấy Lao Lạp dẫn Miêu Tử hăng hái bưng bưng xông vào chiến trận, sắc mặt hẳn lúc ấy lập tức tái mét. Cho dù không có đám người Tác Phỉ Á, hẳn cũng không dám bảo đảm Bàn Thạch Thủ Hộ của mình có thể ngăn cản được đuôi chùy và hàm răng sắc bén của Miêu Tử, huống chi còn có man lực kinh khủng của Lao Lạp nữa.

Trên một gian tiểu lâu ở xa xa, Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á mỉm cười nhìn những người tuổi trẻ ‘chơi đùa’ ngoài sân tập.

“Vẫn là người trẻ tuổi có nhiều sức sống mà.” Vũ Tư Đồn thở dài một tiếng.

“Người bao nhiêu tuổi rồi? Đừng ra vẻ chừng chạc như vậy.” An Đức Liệt Á oán trách đẩy trưng phu một cái.

Vũ Tư Đồn lập tức nở nụ cười tươi rói: “Đúng đúng, nàng không nói ta cũng xem quên mất, thì ra ta cũng không tính là quá già. An Đức Liệt Á, nếu là như vậy, không phải là chúng ta nên làm vài việc của người trẻ tuổi?”

“Mặc kệ chàng.” An Đức Liệt Á quay đầu đi vào trong phòng, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đã đỏ bừng một mảnh.

“Nàng không để ý tới ta cũng không sao, ta để ý tới nàng là được rồi.” Vũ Tư Đồn cười híp mắt đuổi theo sát phía sau.

Một đêm bình an không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại bước lên hành trình, Vũ Tư Đồn cố ý chuẩn bị một chiếc xe ngựa dùng để chứa sáu bình Quân Kỳ, chung quanh bình chất rơm rạ thật dày, ở dưới mặt còn lót mấy lớp vải lụa mềm mại. Chỉ nhìn thái độ trân trọng của Vũ Tư Đồn là có thể biết loại rượu này có giá trị như thế nào rồi.

Khi khoảng cách giữa mọi người và đế đô càng ngày càng gần, mấy người Dịch Áo dần dần cảm nhận thế lực khổng lồ của Sư Tâm đế quốc. Hoàn toàn không cùng một cấp bậc nếu so sánh với Khắc Lý Tư bình nguyên, ngay cả Phỉ Tế công quốc cũng thua kém quá xa.

Càng đến gần Vương thành Sư Tâm đế quốc, người đi đường mỗi lúc một nhiều, cơ hồ ngày nào cũng đông hơn làm cho đám người Dịch Áo cảm nhận được áp lực từ sâu trong tâm linh.

Nếu nói đến thành thị chính là chỉ nhân khẩu, tài nguyên, hàng hóa ...vân...vân rất nhiều thứ tập trung lại một chỗ tạo thành. Sư Tâm đế quốc là một trong ba đại cường quốc trên đại lục, tự nhiên hội tụ vô số nhân tài.

“Quang mang như cỏ dại, Cực Hận xuất hiện đầy đường”, dùng hai câu này để hình dung Sư Tâm đế quốc cường thịnh không hề quá phận.

Nhớ lúc trước ở Thủy Tinh thành, đám người Dịch Áo nghe tin Võ Tôn Ma Phi chỉ vì đi nhằm một bước khiến cho Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước tổn thất một tiểu đội tinh nhuệ do Cực Hận võ sĩ tạo thành. Sau đó Tất Mỗ Nhĩ Hưu tước nổi giận lôi đình, thậm chí đuổi Võ Tôn Ma Phi ra khỏi Hưu tước phủ.

Còn ở Sư Tâm đế quốc, mười mấy Cực Hận võ sĩ tính là cái gì?

Số lượng võ sĩ đeo huy chương Quang Mang và Cực Hận chỗ nào cũng có, đây chỉ là những người muốn biểu hiện thân phận rõ ràng, còn có rất nhiều võ sĩ không đeo huy chương, bọn họ trà trộn hỗn tạp ở trong dòng người, hoặc hộ vệ các đoàn thương đội vội vã đến, vội vã rời đi.

Đôi khi còn có thể thấy cường giả Võ Tôn tụ tập lại từng nhóm đàm luận xôn xao, làm cho người ta kinh ngạc chính là thấy có đoàn xe do mười mấy Võ Tôn cùng nhau hộ vệ, có thể thuê Võ Tôn làm bảo tiêu thì

phải là nhân vật cấp bậc nào đây?

Thế mà đoàn xe vừa thấy cờ xí tượng trưng cho Vũ Tư Đồn lập tức ngừng lại ven đường chờ cho Vũ Tư Đồn đi qua. Những người đi đường cũng cầm như hén, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc trộm rồi vội vã nhìn sang nơi khác.

Vũ Tư Đồn thỉnh thoảng có lúc rời khỏi buồng xe hàn huyên với chủ nhân đoàn xe khác mấy câu, nhưng hẳn làm như không để ý thái độ cung kính của mọi người, chỉ nói qua loa rồi tiếp tục lên đường.

“Rất là đả kích.” Ở bên trong buồng xe, Tác Phỉ Á lẩm bẩm một câu. Nếu không phải có mối quan hệ với Lôi Mông, đoán chừng nàng sẽ trở thành một thành viên những người bên ngoài kia.

“Đúng thế!” Tuyết Nỵ đáp, không ngờ người tinh thần vững chắc như nàng cũng bị kích thích.

Tuổi còn trẻ đã tiến giai thành Cực Hạn võ sĩ, nàng là học viên xuất sắc nhất ở Thánh Đế Tư học viện, ngày thường không biết có bao nhiêu ánh mắt tập trung vào nàng, ngưỡng mộ nàng, sùng bái nàng. Nhưng ở chỗ này, không cần phải lưu ý quá kỹ, ít nhất dọc đường đi nàng thấy được vài chục gã võ sĩ trẻ tuổi đeo huy chương Cực Hạn. Mặc dù không biết số tuổi cụ thể, nhưng nhìn qua hẳn là không lớn hơn nàng bao nhiêu.

Duy chỉ có thần sắc Dịch Áo và Ca Đồn coi như là bình tĩnh, người trước là bởi vì có một thân phận bí mật, ở trước mặt Lan Bác Tư Bản đứng trên đỉnh đại lục, hẳn còn không e sợ, đừng nhắc tới những gã võ sĩ thoát nhìn uy phong tám hướng kia. Người sau đi ra từ Thiên Không thành, tình cảnh tương tự hiển nhiên đã thấy qua không ít, tập mãi thành quen.

Một ngày này, đám người Dịch Áo ngắm nhìn phong cảnh dọc đường, đột nhiên phát hiện một đội kỵ sĩ từ xa chạy vội đến. Đội kỵ sĩ hẳn là thấy được đại kỳ đón gió trên nóc đoàn xe, nhưng bọn hắn không có ý đi chậm lại, vẫn giữ tốc độ tiến tới như cũ.

Vũ Tư Đồn nhảy ra buồng xe nghênh đón đội kỵ sĩ, khi khoảng cách song phương không còn đủ mười thước, đội kỵ sĩ kìm hãm ngựa lại, kỵ sĩ cầm đầu nghiêng người chào Vũ Tư Đồn. Sau đó hai người thấp giọng nói chuyện gì đó, mấy phút đồng hồ sau Vũ Tư Đồn quay trở lại đoàn xe, thần sắc của hắn cực kỳ quái dị.

“Vũ Tư Đồn, tại sao?” Lúc này thanh âm An Đức Liệt Á truyền đến.

Vũ Tư Đồn chậm rãi đi về phía An Đức Liệt Á, đồng thời cầm phong thơ trong tay đưa tới, chỉ trong chớp lát An Đức Liệt Á bỗng lên giận dữ: “Cái gì? Mệnh lệnh của ai vậy?”

Gã kỵ sĩ cầm đầu giải thích mấy câu, An Đức Liệt Á tiếp tục gào lên: “Đây là mệnh lệnh nhằm lẫn, ta không chấp nhận.”

Hắn là đã xảy ra chuyện, Lôi Mông chui ra khỏi buồng xe sải bước đi thẳng về phía trước. Đám người Dịch Áo cũng không thể ở lại trong xe được nữa, từ từ đuổi theo phía sau hắn.

“Thập Thất tỷ, chuyện gì?” Lôi Mông hỏi.

“Người trở về, không có chuyện của người.” Sắc mặt An Đức Liệt Á rất lo lắng.

374. Chương 373: Bàn Điều Kiện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 373: Bàn điều kiện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thiếu gia!” Thấy Lôi Mông, tất cả kỵ sĩ lập tức quỳ một gối xuống đất, xem tình hình bọn họ cung kính với Lôi Mông còn hơn Vũ Tư Đồn, nhưng Vũ Tư Đồn không có thần sắc bất mãn, tựa hồ hiện tượng này là rất bình thường.

“Thì ra là mấy người các người.” Lôi Mông vươn vai lồm liệt nói: “Rốt cuộc có chuyện gì? Vì sao Thập Thất tỷ của ta giận dữ như vậy? Các người ngại sống đủ rồi phải không?”

“Thiếu gia, chúng ta làm sao dám.” Kỵ sĩ cầm đầu cười khổ nói: “Chúng ta đang truyền đạt mệnh lệnh của bệ hạ.”

“Ta không chấp nhận.” An Đức Liệt Á ra sức xé lá thư thành từng mảnh nhỏ, sau đó ném xuống đất hét lớn: “Các người rút về đi thôi, chuyện này chờ chúng ta trở lại để đề nghị rồi nói.”

“Ngài không chấp nhận cũng không sao.” Kỵ sĩ cầm đầu nhẹ giọng nói: “Chỉ cần...”

“Đừng có hòng, rút... rút ngay cho ta!” An Đức Liệt Á tiến lên muốn đá tên võ sĩ thủ lĩnh, Vũ Tư Đồn vội vàng túm An Đức Liệt Á kéo lại.

“Ngài thật sự muốn làm khó chúng ta sao?” Thần sắc gã kỵ sĩ cầm đầu trở nên trầm trọng.

“Đúng, ta đang làm khó, khi dễ các người đó, thế nào? Tổ cáo với bệ hạ đi, nhanh đi.”

Kỵ sĩ cầm đầu dựng thẳng thân lên, lui về sau mấy bước, chậm rãi nói: “Chúng ta không có hoàn thành mệnh lệnh của bệ hạ, dựa theo quân quy chỉ có chết mới có thể rửa sạch sỉ nhục của chúng ta.” Vừa dứt lời, tay của hắn đã cầm lấy chuôi kiếm, rút trường kiếm ra, đám kỵ sĩ phía sau hắn cũng làm theo y như thế.

Con người Dịch Áo không nhận được cơ rút lại, quan sát từ xa thì những gã kỵ sĩ này tựa hồ rất bình thường, bọn họ cười ngửa, xuống ngựa, cúi chào Vũ Tư Đồn, còn có quỳ gối thi lễ với Lôi Mông, động tác đều lộ vẻ lộn xộn, cao thấp không đều. Nhưng giờ phút này rút kiếm ra, trong nháy mắt biến thành con người hoàn toàn khác, hình như có cái gì đó vô hình thắt chặt bọn họ lại với nhau, một cỗ sát khí lạnh thấu xương xông thẳng lên tận trời cao.

“Ha ha, các người dám động thủ với ta?” An Đức Liệt Á cười lạnh nói.

“Chúng ta không thể thương tổn ngài, nhưng chúng ta có quyền lực thương tổn chính mình.” Kỵ sĩ cầm đầu chậm rãi đặt lưỡi kiếm ngang cổ, trên thực tế thực lực của hắn rất mạnh, trường kiếm đối với hắn chỉ là một loại trang sức biểu hiện thân phận và lai lịch đoàn đội. Nếu như hắn thật sự muốn làm việc này, trường kiếm bình thường vẫn có thể mang đến thương tổn trí mạng.

“Người...” An Đức Liệt Á ngẩn người, sắc mặt đột nhiên xanh mét: “Người muốn uy hiếp ta?”

“Không dám!” Kỵ sĩ cầm đầu bình thản trả lời: “Ta chỉ muốn hỏi ngài một câu, ngài thật sự muốn cản trở mệnh lệnh của bệ hạ?”

An Đức Liệt Á giận dữ đến mức nắm chắc hai đấm, nhưng nàng không biết nên trả lời thế nào.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Lôi Mông kêu lên, hắn biết thân phận đám kỵ sĩ này, cũng hiểu nếu An Đức Liệt Á tiếp tục giữ vững thái độ cường ngạnh, bọn họ sẽ tự cắt đứt cổ của mình không hề trì hoãn nửa giây. Hắn sợ Thập Thất tỷ vọng động gây ra hậu quả xấu, vội vàng tiến lại gần nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không thể từ từ nói chuyện sao?”

“Bệ hạ không cho người trở về để đề nghị.” Sắc mặt An Đức Liệt Á trắng bệch, nhả ra từng chữ rất chậm chạp.

“Ta? Không cho ta trở về để đề nghị?” Lôi Mông không bao giờ nghĩ tới chuyện này có liên quan tới hắn: “Tại sao?”

An Đức Liệt Á ngẩn người, tại sao? Nàng đúng là không quá rõ ràng, bởi vì nàng mới đọc lá thư khúc mắc đầu đã mất đi không chế tâm tình, xé bỏ bức thư rồi.

“Bệ hạ nói, người ra ngoài hai năm đã trở thành Cực Hạn võ sĩ, điều đó chứng minh tiềm năng của nhân loại có thể đề cao vô hạn trong hoàn cảnh nguy nan.” Vũ Tư Đồn cười khổ nói: “Trước kia bọn họ quá cưng chiều người, cho nên bệ hạ quyết định cho người đi tới học viện tiếp nhận huấn luyện chính quy và nghiêm khắc nhất.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông nhảy lên thật cao: “Lão tử đã lớn như vậy rồi, đã là một gã mạo hiểm giả hợp cách, còn bảo ta đi học viện học tập cùng một đám con nít?”

“Bệ hạ cho người đi Tử Vong Chi Ca.” Vũ Tư Đồn thấp giọng nói, từ sắc mặt là nhìn ra được hắn cũng không chấp nhận mệnh lệnh này. Nhưng thân phận người ra lệnh quá cao, An Đức Liệt Á có thể náo, Lôi Mông cũng có thể quấy phá, duy chỉ có mình hắn không thể dị nghị một câu.

Lôi Mông ngây người như phỗng, ánh mắt ngó đăm đăm về phía đường chân trời.

“Tử Vong Chi Ca?” Ca Đồn cũng phải hít sâu một hơi lạnh.

Đám người Tác Phỉ Á, bao gồm cả Dịch Áo cũng cứng ngắc, danh tiếng Tử Vong Chi Ca quá lớn, ngay cả Dịch Áo cũng nhận được rất nhiều tin tức có liên quan đến Tử Vong Chi Ca từ Ngõa Tây Lý. Bởi vì muốn giới thiệu Sư Tâm đế quốc, Tử Vong Chi Ca chính là nội dung cần phải nói.

Trên toàn bộ đại lục, Tử Vong Chi Ca chính là một tòa học viện quy cách cao, vô cùng thần bí, tỉ lệ đào thải cực lớn, mà bị đào thải ở đó thường thường có ý nghĩa tử vong.

Sau khi Thần Vực bị Quân Đồ Minh phá hủy, Lan Bác Tư Bản xây dựng trại huấn luyện bí mật khắp nơi, vài phương pháp trong đó vốn lấy từ Tử Vong Chi Ca học viện.

Thế nhưng các đại quý tộc ở Sư Tâm đế quốc luôn tìm cách đưa con em của mình vào đó, ngay cả võ sĩ bình thường cũng ước ao vô cùng. Bởi vì chỉ cần có thể sống sót đi ra từ Tử Vong Chi Ca học viện giống như hoàn toàn lột xác, một bước lên trời. Cho dù là học viên thực lực kém nhất cũng có thể lẫn lộn trong quân đội mang quân hàm đương đương sĩ quan.

“Hắn điên rồi sao?” Lôi Mông lẩm bẩm: “Để cho ta đi Tử Vong Chi Ca?” Trên thực tế, tên học viện là do Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tự mình đặt ra, ý nghĩa ở tại chỗ đó, chỉ có người can đảm nhìn thẳng vào tử vong mới có khả năng trở thành võ sĩ chân chính.

Điên rồi? Nói Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn bệ hạ điên? Đám kỵ sĩ đang kẻ kiếm vào cổ bốn mắt nhìn nhau, bọn họ theo lý trí bỏ qua những lời này, coi như là không nghe được gì hết.

“Thiếu gia, bệ hạ nói, ngài đã làm bước đầu tiên rất tốt.” Kỵ sĩ cầm đầu nhẹ giọng nói: “Bệ hạ hi vọng ngài có thể tiếp nhận mệnh lệnh, đi Tử Vong Chi Ca tôi luyện thêm một lần nữa.”

“Địa phương tôi luyện còn nhiều, rất nhiều mà. Tại sao nhất định phải đi Tử Vong Chi Ca?” An Đức Liệt Á hét lên, giờ phút này nàng đã hối hận lắm rồi, sớm biết có kết quả như hiện tại, nàng không bao giờ mang Lôi Mông về nhà.

“Bệ hạ còn nói ngài có thể mang theo tiểu đội mạo hiểm giả của ngài cùng đi, chỉ cần có thể rời khỏi học viện, bệ hạ nhất định sẽ trọng dụng tất cả thành viên trong đội.”

“Đi con mụ nội nhà ngươi!” Lôi Mông kêu lên: “Lão tử không phải là đội trưởng.”

“Cái gì?” Gã kỵ sĩ cầm đầu cũng phải giật mình, ở bên trong Vương Đình, hắn tận mắt nhìn thấy bệ hạ cất tiếng cười to, còn nói Lôi Mông đã trưởng thành, đã biết bồi dưỡng cho thành viên tổ chức của mình rồi. Nhưng mà Lôi Mông lại không phải đội trưởng, vậy cái tổ chức này sẽ như thế nào?

“Thiếu gia.” Gã kỵ sĩ kia cười khổ nói: “Xem ra chúng ta không có biện pháp hoàn thành mệnh lệnh của bệ hạ rồi.” Lôi Mông rõ ràng là không muốn đi, nhưng dĩ nhiên hắn cũng hiểu ý tứ của đối phương.

“Ta bất kể nguyên nhân là gì, dù sao Lôi Mông không thể đi.” An Đức Liệt Á đã quyết định chủ ý, về phần mấy tên kỵ sĩ này muốn chết thì chết đi. Chỉ cần Lôi Mông không có chuyện gì là tốt rồi, nàng không thể quản nhiều như vậy.

“Thập Thất tỷ.” Lôi Mông cười khổ nói: “Ta cũng không thể nhìn bọn họ chết ở trước mặt ta nhưng không làm gì hết?” Cho dù tính mạng đám kỵ sĩ trước mắt không đáng giá, hắn cũng không thể để tùy ý cho bị kịch phát sinh. Nếu không, một khi chuyện này truyền về đế đô, hắn sẽ bị dán cái tên hèn yếu lên người vĩnh viễn.

Đám kỵ sĩ vốn đã chuẩn bị tự sát, Lôi Mông nói câu này này ra khỏi miệng làm cho đám kỵ sĩ nhất thời thoải mái hơn rất nhiều, nếu có thể sống sót thì có người nào cam tâm tình nguyện tử vong chứ?

“Lôi Mông, ngươi muốn làm gì? Không cho đi, nếu ngươi dám đáp ứng, ta sẽ cắt đứt chân của ngươi.” An Đức Liệt Á nhất thời nóng nảy dậm chân ‘bình bịch’.

“Thập Thất tỷ, lão nhân gia ngài có thể đổi lại một phương thức tương đối ôn nhu hơn không?” Lôi Mông làm ra bộ dạng bất đắc dĩ, thở dài nói: “Lần nào cũng đòi đánh gãy chân ta, đã nhiều năm như vậy rồi, nếu như lần nào cũng thực hiện cho dù ta mọc thêm mấy trăm cái chân cũng không đủ cho ngài chặt nha!”

An Đức Liệt Á tức giận trừng to hai mắt, giơ tay vỗ lên đầu Lôi Mông: “Đến lúc nào rồi còn có tâm tư lộn xộn.”

“Ta không có lộn xộn, nói thật ra chỉ là Tử Vong Chi Ca thôi mà, có gì phải sợ chứ?” Nói tới đây, Lôi Mông nhìn sang mấy người Dịch Áo, nở nụ cười toe toét: “Các người làm cái vẻ mặt gì đó, sợ hãi hết cả rồi?” “Không cần kích ta, nếu người dám đi ta cũng dám đi, cho dù thế nào ta cũng biểu hiện mạnh hơn người.” Ca Đồn bĩu môi nói.

Gã kỵ sĩ cầm đầu lúc này lộ vẻ giận dữ, chỉ cần Lôi Mông gật đầu, hắn sẽ trực tiếp xông qua chém chết cái tên Ca Đồn chẳng phân biệt được tôn ti trật tự này. Nhưng mà nằm ngoài hắn dự liệu chính là Lôi Mông vốn tính tình không tốt, lại không hề tức giận, ngược lại cười nói: “Tử Vong Chi Ca thường cho các học viên đối kháng yêu thú cao cấp, chỉ bằng vào năng lực sinh tồn của người muốn so với ta? Hay là từ bỏ ngay từ đầu đi.”

Ca Đồn nhú mày, hắn không sợ đánh người, nhưng yêu thú thì... Ca Đồn không tự chủ được liên tưởng đến con Cự Mãng hai đầu ở trong ao đầm, còn có Đường Lang to lớn dài đến mấy thước. Lúc ấy bọn họ chỉ có nước chạy trốn chết, đây là vận khí của bọn hắn không tệ, nếu không thì ngoại trừ Dịch Áo ra, những người khác đều không có hi vọng sống sót.

Chẳng qua là mấy người Dịch Áo cũng thấy kỳ quái, mọi người đều gặp gỡ như nhau, tại sao Lôi Mông lại không biết sợ?

Lôi Mông hài lòng nhìn Ca Đồn đang biểu hiện rất khó coi, mỉm cười híp mắt nói: “Nếu nói đến yêu thú cao cấp, chỉ là khiến cho học viên nâng cao tính cẩn thận và tăng cường tri thức sinh tồn, thực lực đề cao nhanh hơn mà thôi, vẫn có hi vọng chiến thắng. Tử Vong Chi Ca dù sao cũng là học viện, không thể nào để cho các học viên không công đi chịu chết.”

“Thì ra là như vậy!” Mấy người Dịch Áo nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng còn có vài phần kinh ngạc. Nếu như chỉ nguy hiểm trình độ như vậy căn bản không thể nói là quá cao, Tử Vong Chi Ca tựa hồ không có đáng sợ như mọi người đồn đãi.

Một chuyện giống nhau, nhìn từ góc độ khác nhau sẽ cho ra kết quả khác hẳn. Đám người Dịch Áo liên tiếp xuyên qua đầm lầy Hắc Ám và rừng rậm nguyên thủy, cho dù là Cự Mãng hai đầu hay Đường Lang to lớn cũng không thể dùng hai chữ cao cấp để hình dung. Nhất là những con Đường Lang to lớn kia, nói bọn chúng là yêu thú siêu cấp cũng không hề quá đáng, có kinh nghiệm như vậy bọn họ làm sao e ngại mấy con yêu thú như lời Lôi Mông nói.

“Lôi Mông, người biết mình đang nói gì không?” An Đức Liệt Á thấy Lôi Mông có bộ dáng bình chân như vại, không khỏi gấp giọng nói: “Các người cho là yêu thú dễ đối phó như vậy? Ta từng thấy các người tu luyện, không sai, các người ra tay có thể nắm chắc phân tấc, nhưng yêu thú không có nhiều quy định như vậy. Một khi bắt đầu khiêu chiến chính là cục diện không chết không thôi, hoặc là các người giết chết yêu thú, hoặc là trở thành bữa ăn cho nó, thì thể cũng không còn dư lại một mẩu.” Lôi Mông mỉm cười nhìn về phía An Đức Liệt Á: “Thập Thất tỷ, ta không còn là đứa trẻ nữa rồi, ta đã nói cho người biết chưa nhỉ? Chúng ta trừng giết chết một con Cự Mãng hai đầu ở trong đầm lầy Hắc Ám.”

“Trưởng thành chưa?” An Đức Liệt Á nghe thế liền biến sắc.

“Ta cũng không biết nó trưởng thành chưa.” Lôi Mông gãi gãi đầu, nhớ lại rồi nói: “Đại khái là dài mấy chục thước.”

Đám kỵ sĩ ngây ngẩn cả người, muốn đánh chết một con Cự Mãng hai đầu trưởng thành mà không tổn hại cũng không phải là việc dễ dàng. Nếu như đổi thành Võ Tôn xuất thủ còn miễn cưỡng có thể làm được, nhưng đám người trong tiểu đội Lôi Mông thực lực mạnh nhất chỉ là Cục Hạn võ sĩ cấp thấp. Bọn họ làm sao thành công được? Nếu như Lôi Mông xảy ra chuyện, đám kỵ sĩ căn bản không dám nghĩ đến Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn sẽ phản ứng kinh khủng như thế nào nữa.

An Đức Liệt Á khẩn trương tới cực điểm, tuy biết rõ Lôi Mông đang yên ổn đứng ở nơi đó không có chuyện gì, nhưng nàng không nhịn được xông qua cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới một lần, lớn tiếng quát: “Các người điên rồi hả? Cự Mãng hai đầu trưởng thành cũng dám đụng?”

“Không đánh không được, Thập Thất tỷ, người cảm thấy dựa vào tốc độ của chúng ta có thể chạy thoát khỏi nó sao?” An Đức Liệt Á mặc nhiên im lặng, Lôi Mông nói không sai, chẳng qua là nàng chưa từng nghĩ đến Lôi Mông đã gặp phải nguy hiểm lớn như vậy.

“Lôi Mông, không có đơn giản như người nghĩ đâu, điều người nói chỉ là phương pháp huấn luyện sơ cấp học viên.” Vũ Tư Đồn hẳn là rất hiểu rõ Tử Vong Chi Ca, cau mày lo lắng nói: “Hơn nữa, những lão gia hỏa trong đó đều là hạng biến thái, không biết có bởi vì thân phận của người mà xem trọng người hay không? Cho nên...” Vũ Tư Đồn không có tiếp tục nói hết câu, ý tứ đã rất rõ ràng rồi. Lôi Mông có thân phận đặc thù, ở trước mặt bệ hạ có thể không để ý gì nói ra điều kiện, vẫn có hi vọng để cho bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Lôi Mông cười cười nói: “Nếu những người khác có thể sống sót từ Tử Vong Chi Ca đi ra, tại sao ta lại không thể?” “Không phải là chúng ta nói năng lực của người không đủ, mà là lấy thân phận của người không đáng giá mạo hiểm như vậy.”

An Đức Liệt Á cẩn thận tìm từ nói chuyện vì sợ kích thích Lôi Mông.

“Nếu như có thể được thì ta cũng không muốn đi, nhưng mà ngay cả đế đô cũng không cho ta vào. Thập Thất tỷ, người còn không nhận ra lão nhân gia ông ta quyết tâm lớn cỡ nào sao?” Lôi Mông quay đầu nhìn tới những gã kỵ sĩ kia: “Bệ hạ phái các người tới không nói ta có ích lợi gì à?” Đám người Dịch Áo nghe mà cảm lạnh luôn, nói lợi ích với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn? Lôi Mông cũng thật mạnh miệng.

Bệ hạ quả thật anh minh, ngay cả tâm tư thiếu gia cũng đoán được. Gã kỵ sĩ cầm đầu âm thầm than thở trong lòng, cung kính hồi đáp: “Bệ hạ nói có thể thỏa mãn một yêu cầu của thiếu gia.”

“Một? Quá hẹp hòi rồi.” Lôi Mông đứng ở đó tự mình lẩm bẩm, đám kỵ sĩ lại đổ một thân mồ hôi lạnh, một yêu cầu còn ngại không đủ? Dối mặt cả Sư Tâm đế quốc, ngoại trừ Lôi Mông ra sợ rằng không còn người nào dám cò kè mặc cả với bệ hạ.

“Quên đi, một thì một vậy, chung quy vẫn đỡ hơn không có.” Lôi Mông thở dài nói: “Yêu cầu nào cũng có thể đáp ứng, đúng không?” Gã kỵ sĩ cầm đầu gật đầu, lúc bệ hạ nói lời nói này không có đề ra quy định, hẳn là không khác nhiều lắm.

“Tốt lắm, ta chỉ có một yêu cầu, không gả tiểu muội cho cái tên ngu ngốc kia.” Lôi Mông vừa nói câu này ra khỏi miệng, ánh mắt Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á cũng phải thay đổi, không có ai rõ ràng hơn bọn họ. Nếu Lôi Mông quyết tâm không đi Tử Vong Chi Ca, ngay cả Sư Tâm Vương uy danh hiển hách cũng không có biện pháp làm gì Lôi Mông. Trong gia tộc chỉ có mỗi một nam tử kế thừa, không nói trước Sư Tâm Vương có thể hạ quyết tâm trách phạt Lôi Mông hay không, những người khác tuyệt đối không đồng ý.

Nhưng Lôi Mông lại đáp ứng, nguyên nhân chính là không muốn để cho tiểu muội bị Khố Kỳ làm khổ. Vợ chồng Vũ Tư Đồn không biết nên nói gì để biểu đạt tâm tình của mình nữa, một người là đệ đệ duy nhất, một người còn lại là tiểu muội muội, bọn họ không muốn thấy bất kỳ người nào gặp chuyện không may.

“Thập Thất tỷ, Thập Thất tỷ phu, đừng có dùng ánh mắt cảm động nhìn ta như thế. Nếu các người có biện pháp để tiểu muội không gả cho Khố Kỳ, ta chắc chắn không đi Tử Vong Chi Ca.”

Lôi Mông cười hì hì nói.

An Đức Liệt Á thở dài, về phần chuyện tình tiểu muội thì các nàng thân là tỷ tỷ đã nói chuyện với bệ hạ không biết bao nhiêu lần. Nhưng lần nào cũng không có kết quả, có lẽ Lôi Mông làm như vậy đúng là biện pháp giải quyết duy nhất, chẳng qua là quá ủy khuất đệ đệ như hắn rồi.

Mấy người Dịch Áo nghe đến đó đã đoán ra thân phận Lôi Mông, bọn họ bình thời nhắc tới hai chữ ‘bá phụ’ rất có thể chính là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Có thể lực hậu thuẫn mạnh như vậy khó trách Lôi Mông ban đầu dám vỗ bộ ngực bảo đảm, trong Sư Tâm đế quốc tuyệt đối không có người dám đánh chủ ý lên Lao Lạp.

“Lôi Mông, ngươi đã quyết định?” Về mặt An Đức Liệt Á phức tạp tới cực điểm, nàng luôn luôn mạnh mẽ vào thời khắc này cũng bắt đầu lo được lo mất. Bởi vì nàng không nỡ để cho Lôi Mông đi tới địa phương nguy hiểm kia, nhưng Lôi Mông không đi thì tiểu muội làm sao bây giờ?

“Chỉ có mình ta quyết định hình như không có tác dụng.” Lôi Mông ngại ngần gãi gãi đầu: “Nói thật, một nguyên nhân khác để ta nguyện ý đi là vì bọn họ, nếu như bọn họ không dám đi thì...”

“Đây không phải là vấn đề có dám hay không, chúng ta không có được chỗ tốt tại sao lại phải đi?” Dịch Áo nghiêm mặt nói.

Dám người Tác Phỉ Á ngăn ra, bởi vì khoảng cách tương đối gần các nàng thấy được ý cười động trong mắt Dịch Áo.

“Trời đất ơi!” Lôi Mông hiển nhiên không nghĩ tới Dịch Áo lại có phương pháp cự tuyệt dứt khoát như vậy, dưới tình thế cấp bách đành phải nói: “Các ngươi có phải là nam nhân hay không?”

“À!” Thanh âm Y Toa Bối Nhĩ ở sau lưng kéo dài dằng dặc: “Thì ra không có nữ nhân chúng ta cũng không sao? Tác Phỉ Á, chúng ta không nên đi, Lôi Mông đại thiếu gia căn bản không có đặt chúng ta vào trong mắt.”

“Ta không có ý này.” Lôi Mông lúc này mỉm cười đau khổ. Nói đùa gì vậy, Tác Phỉ Á không đi Dịch Áo làm sao đi được? Thật ra không phải là Lôi Mông không có cảm giác an toàn, mà là không nỡ chia lìa với những người bạn này. Chỉ có những người như Dịch Áo mới có thể không bận tâm thân phận của hắn, đối đãi hắn như một bằng hữu chân chính, cảm giác như thế hắn vĩnh viễn không thể nào nhận được ở trong Sư Tâm đế quốc.

Dám kỵ sĩ hai mặt nhìn nhau, đây là Lôi Mông thiếu gia sao? Trước kia cho dù có người cười nhạo Lôi Mông ngày ngày xen lẫn trong nhóm tỷ tỷ son phấn môi hồng, nhiều lắm chỉ dám nói sau lưng vài câu mà thôi. Có cho bọn họ một trăm lá gan cũng không dám làm trò Lôi Mông trước mặt như thế. Mấy người trẻ tuổi này có lai lịch gì? Nhìn qua hình như không thêm để ý tới thân phận tôn quý của thiếu gia.

“Ngươi đã nghĩ như vậy thì chúng ta cũng có thể đi cùng ngươi, nhưng mà cũng nên lấy ra vài điểm thành ý chứ?” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Không thành vấn đề, ngươi muốn cái gì cứ việc nói.” Lôi Mông nhất thời mừng rỡ, nhưng chốc lát sau vẻ mặt lại xụ xuống, hắn có thể lấy ra cái gì đây? Dịch Áo có cả tinh thần hạch trong tay, còn có đồ vật gì có thể làm cho Dịch Áo động tâm?

375. Chương 374: Phân Vân

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 374: Phân vân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Tên gọi là gì nhỉ?” Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ? Là cái tên này đúng không? Rất khó nhọc mới tới Sư Tâm đế quốc một lần, thậm chí ngay cả Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ cũng không được uống, đúng là tiếc nuối mà.”

Dám kỵ sĩ nghe thế liền tái mặt, tên này diên rồi sao? Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ là rượu dùng cây nho đặc biệt tên là Tử Đằng Bồ Đào tạo ra, một năm chỉ sản xuất được mười mấy bình mà thôi. Ngay cả Sư Tâm Vương cũng không được thưởng thức rượu ngon này nhiều lắm, tên này muốn ném thử? Hắn có tư cách gì?

“Tốt.” Lôi Mông cẩn thận quay đầu nhìn về phía Vũ Tư Đốn: “Thập Thất tỷ phu, ta đã hy sinh lớn như vậy rồi, cầm hai chai rượu cũng không tính là quá đáng chứ?” Vũ Tư Đốn ngửa đầu nhìn trời, làm như không nghe được gì hết, ý tứ đã quá rõ ràng rồi. Có cảm hay không là chuyện của người, dù sao ta không thấy là

được. Nếu như là lúc bình thường Vũ Tư Đồn tuyệt đối không dám để cho Lôi Mông lộn xộn. Nhưng dù sao bên kia chính là Tử Vong Chi Ca, học viện có tỷ lệ sống sót thấp nhất trên toàn đại lục. Dưới tình huống này, cho dù Lôi Mông lấy đi tất cả Ba Nhĩ Đa Quân Kỳ, đoán chừng Sư Tâm Vương bề hạ cũng không so đo với Lôi Mông.

Đoàn xe đã không có biện pháp tiếp tục đi về phía trước, mọi người tạm thời tìm một lữ điểm gần đó dừng chân nghỉ ngơi, tranh luận nảy lửa vài lần cuối cùng An Đức Liệt Á không thể không cúi đầu, đồng ý để cho Lôi Mông đi tới Tử Vong Chi Ca học viện.

Bọn họ không cần An Đức Liệt Á đưa đi, lúc này nàng cũng không có tâm tình làm việc này, thay vì phụng bồi Lôi Mông đi đến học viện còn không bằng sớm trở lại để đồ, có lẽ vẫn còn cơ hội vẫn hồi.

Sáng sớm ngày thứ hai đoàn xe chia ra làm hai đường, Vũ Tư Đồn và An Đức Liệt Á tiếp tục trở về đế đô, còn đám người Dịch Áo thì đi vòng sang hướng tây. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn phái đám kỵ sĩ luôn đi ở phía sau, có trời mới biết bọn họ là vì giám sát hay là để bảo vệ Lôi Mông.

“Bằng không, các người đi về trước đi?” Lôi Mông ấp a ấp úng nói, lúc mới nghe được tin tức kia, hắn rất hi vọng đám người Dịch Áo cũng phụng bồi hắn tiến vào học viện. Nhưng thời gian dài, nghĩ cũng nhiều hơn, hắn sinh ra tâm thái lo được lo mất. Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ chỉ là Quang Mang võ sĩ, lấy thực lực như vậy đi vào Tử Vong Chi Ca học viện chắc chắn là nguy cơ trùng trùng, lỡ may xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn hắn sẽ tự trách mình cả đời.

“Có ý gì? Không muốn cho chúng ta đi nữa?” Ca Đồn nói. Vũ Tư Đồn lưu lại xe ngựa cho bọn họ rất lớn, mấy người ngồi vào vẫn còn rất rộng.

“Không phải là không muốn cho các người đi.” Lôi Mông cười khổ nói: “Các người căn bản không biết nhiều về Tử Vong Chi Ca học viện, nơi đó quá nguy hiểm.”

“Vậy còn người?” Ca Đồn hỏi ngược lại.

“Ta không có việc gì.” Lôi Mông nói: “Ta cũng không tin bọn họ dám để ta chết ở trong đó.”

“Dịch Áo, người nghĩ thế nào?” Ca Đồn nhìn về phía Dịch Áo.

“Trước hết cứ nghe ý kiến mọi người đã.” Dịch Áo thản nhiên nói, hắn có hứng thú đối với Tử Vong Chi Ca học viện, tự nhủ ở trong lòng chỉ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, hơn nữa còn nhân cơ hội rèn luyện cũng tốt. Thế nhưng, chỉ sợ đám người Y Toa Bối Nhĩ không ứng phó nổi tình huống ở trong đó.

“Lúc còn rất nhỏ, ta đã muốn đến Tử Vong Chi Ca học viện học tập.” Tuyết Nỵ nhẹ giọng nói, nàng rất ít khi tranh giành nói trước, bây giờ đột nhiên xen vào đủ để chứng minh ý nguyện của nàng.

“Tại sao lại không đi?” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Lôi Mông, vì sao người càng ngày càng dài dòng vậy, không phải ngày hôm qua đã nói xong rồi sao?”

“Các người thật là....” Lôi Mông thở dài lẩm bẩm.

“Thật là cái gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi tới.

Lôi Mông nhún vai không nói gì, dù có nói cũng vô dụng, còn khiến cho người khác công kích mình, không bằng giữ vững trầm mặc cho đời nó lạnh.

“Tác Phỉ Á, còn người?” Ca Đồn nói.

“Dịch Áo, chàng có muốn ta đi không?” Tác Phỉ Á lại nhìn về phía Dịch Áo, hiển nhiên trong nội tâm của nàng có chút ít băn khoăn.

“Tất cả mọi người đều đi, vậy thì cùng nhau đi là tốt rồi.” Dịch Áo cười nói: “Giáo quan ở Tử Vong Chi Ca học viện dù sao cũng không phải là địch nhân, hiển nhiên dễ tiếp xúc hơn các võ sĩ Hắc Sơn công quốc. Chúng ta ở trong rừng rậm còn không sợ, một học viện thì có gì phải sợ?”

“Đó là người không sợ.” Lôi Mông nói: “Nếu để cho bọn họ đuổi theo kịp, Ca Đồn có thể không có chuyện gì, ta lấy ra huy chương gia tộc của ta cũng không có việc, nhưng các người chắc chắn là xong đời.”

Đúng lúc này ở ngoài thùng xe đột nhiên truyền đến tiếng quát của nhóm kỵ sĩ: “Đứng lại, đây là đoàn xe tư nhân, khốn kiếp, nói người đó.”

Y Toa Bối Nhĩ ngồi cạnh cửa sổ nhấc màn xe lên, tiếp theo liền thấy mấy bóng đen bay vụt qua, sau đó vang lên tiếng va chạm trầm muộn.

“Dùng động tác thô bạo như vậy đối đãi một người già cả, các người bị trừng phạt là phải rồi.” Một thanh âm quen thuộc vang lên.

“Xưng tên mau!”

“Người là ai?”

“Ta đến tìm thiếu gia nhà ta.”

Mạc Lâm? Dịch Áo sững sốt, lập tức nhảy ra khỏi buồng xe.

Đám người Lôi Mông không có nhiều ấn tượng đối với Mạc Lâm, ít nhất bọn họ không thể nhận ra thanh âm Mạc Lâm. Nhưng thấy Dịch Áo có động tác vội vã như vậy, cả đám đều nhảy ra ngoài bám theo sau.

Những gã kỵ sĩ kia đã xếp thành chiến trận, khấn trương giằng co với một lão nhân, bộ dạng gã kỵ sĩ cầm đầu rất chặt vật. Mặc dù trên người không có bị thương, nhưng mặt xám mày tàn đáng vẻ liêu xiêu loạng choạng. Hiển nhiên là lúc này hắn muốn ngăn cản lão nhân tiếp cận, nhưng không biết bị thủ đoạn gì tự nhiên bay thẳng ra ngoài. Đường đường là Võ Tôn thậm chí không kịp phóng thích bí kỹ đã bị đối phương đánh văng, có thể nghĩ nếu như đối phương mang ác ý thì hắn đã sớm chết từ lâu rồi.

“Mạc Lâm.” Dịch Áo mỉm cười thật tươi: “Người rốt cuộc đã tới.”

“Thiếu gia.” Mạc Lâm lại cười khổ nói: “Ta tìm ngài rất khổ nha!”

Những gã đám kỵ sĩ không khỏi trợn mắt há mồm kinh hãi. Nói thật ra bọn họ vốn không coi đám người Dịch Áo vào đâu. Chỉ cho là một đám thấy người sang bắt quàng làm họ mà thôi, sau lại biết được Lôi Mông không thể trở thành đội trưởng, bọn họ càng thêm chán ghét đám người Dịch Áo. Bây giờ nhìn thấy một vị cường giả thực lực sâu không lường được bảo là người hầu trong nhà người ta. Bọn họ cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

“Bây giờ đã an toàn rồi, người chạy tới đây làm gì.” Lôi Mông thấp giọng nói thầm.

Mạc Lâm không có để ý tới Lôi Mông, nếu như Dịch Áo nói vậy hắn nhất định sẽ cảm thấy rất oan uổng, sẽ nói ra những chuyện đã làm. Ít nhất không thể để cho Dịch Áo hiểu lầm hắn.

“Thiếu gia, có thời gian rảnh không?” Mạc Lâm nhẹ giọng nói: “Chúng ta sang bên cạnh một chút, có một ít chuyện đại nhân muốn nói với ngài.”

“Được rồi.” Dịch Áo gật đầu, sau đó đi tới rừng cây ven đường, Mạc Lâm cất bước đi theo sau hắn.

“Này, Mạc Lâm, có ý gì đó? Không muốn chúng ta nghe hả?” Lôi Mông kêu lên.

Mạc Lâm vẫn không để ý tới Lôi Mông, giống y như những gã kỵ sĩ kia không hề bận khoản Dịch Áo cảm thụ như thế nào, hắn cũng lười giải thích với Lôi Mông.

“Đại nhân đã đến đế đô Sư Tâm đế quốc.”

Mạc Lâm mở miệng nói: “Hơn nữa, đại nhân sẽ lưu lại đó một đoạn thời gian dài.”

“Chẳng lẽ để cho Lôi Mông đi Tử Vong Chi Ca học viện đào tạo, chính là ý của Lan Bác Tử Bản đại nhân?” Dịch Áo đột nhiên tỉnh ngộ.

“Không sai !” Mạc Lâm mỉm cười, hắn rất hài lòng đối với trí tuệ của Dịch Áo.

“Tại sao?”

“Nếu Phong Ngân tiên sinh nghe được chuyện này, hắn cũng không phản đối.” Mạc Lâm chậm rãi nói: “Tử Vong Chi Ca học viện vô cùng có lợi đối với tương lai của người.”

“Nơi đó rốt cuộc có cái gì?” Dịch Áo hỏi.

“Người đi thì biết.” Mạc Lâm hơi do dự một lát, rồi nói: “Còn nữa, đại nhân có mấy nhiệm vụ giao cho người.” Nói xong, Mạc Lâm cẩn thận quan sát thần sắc Dịch Áo, bởi vì Lan Bác Tư Bản từng dặn dò Dịch Áo có tâm tình mâu thuẫn với Thần Vực. Vì thế nếu Dịch Áo không nguyện ý, ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng.

Thấy Dịch Áo trầm ngâm không nói, Mạc Lâm lại nói: “Đại nhân đang suy nghĩ vì người, sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ trở lại Thần Vực. Hẳn là phải làm vài chuyện thần kỳ để dương danh Thần Vực, không chỉ có lợi đối với một mình người, tiếng nói của đại nhân cũng có trọng lượng hơn.”

“Ta có thể hiểu được.” Dịch Áo gật đầu: “Để cho ta làm chuyện gì?”

Mạc Lâm mừng rỡ, vội vàng nói hết lời Lan Bác Tư Bản cần nhấn nhủ. Dịch Áo thỉnh thoảng chau mày, thỉnh thoảng lộ vẻ kinh ngạc, sau cùng sắc mặt của hắn khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có.

376. Chương 375:đội Nghênh Đón

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 375:Đội nghênh đón

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đi hơn nửa tháng, đoàn người Dịch Áo đã tới gần Mê Ngữ sâm lâm ở phía tây Sư Tâm đế quốc. Tử Vong Chi Ca học viện xây dựng ở ven rìa khu rừng này. Nghe nói điều kiện cuộc sống trong đó cực kỳ gian khổ, nhưng chuyện này căn bản không thành vấn đề đối với đám người Dịch Áo, dù có gian khổ thế nào cũng không thể so được với đầm lầy Hắc Ám.

Suốt một khu rừng rậm rộng lớn đều thuộc về Tử Vong Chi Ca học viện, đơn độc từ diện tích nhìn lại đây chính là một học viện có quy mô lớn nhất trên toàn bộ đại lục.

Tử Vong Chi Ca học viện nổi tiếng bởi vì tín niệm tồn tại trong đầu bọn họ, bất kể người là vương công quý tộc hay là bình dân nô lệ, một khi vào trong học viện nhất luật ngang hàng, không thể vì thân phận của người tôn quý mà hoành hành không có kị, cũng không bởi vì người xuất thân hàn hân mà gặp phải kỳ thị. Đây là nguyên nhân nhóm con em, đệ tử quý tộc không chịu tới nơi này, hoàn toàn không thể hiện được bọn họ ưu việt ở chỗ nào cả.

Nói là nói như thế, dường như Tử Vong Chi Ca học viện vẫn rất coi trọng Lôi Mông, đã phái người chờ ở trước cửa học viện từ sớm. Cháu trai duy nhất của Sư Tâm Vương, chính là người thừa kế thuận vị đệ nhất được đãi ngộ này cũng chẳng có gì là lạ. Có lẽ đối với Tử Vong Chi Ca học viện đây đã là lễ tiết đủ long trọng rồi, nhưng ở trong mắt mấy người Dịch Áo lại là keo kiệt tới cực điểm.

Phía dưới đại môn học viện to lớn như thế chỉ có một thân ảnh gầy còm, thay vì nói là đoàn người nghênh đón bọn họ, còn không bằng nói là tên đó đang bị trách phạt buộc phải đứng ở chỗ này thì đúng hơn.

Đại môn cao hơn mười thước, không biết dùng hài cốt chủng loại dã thú lớn nào để xây dựng mà lại phát ra khí tức cổ xưa nồng đậm, tựa hồ bên trong hài cốt vẫn còn tồn tại linh hồn chưa tiêu tán, bị ánh mặt trời chiếu vào tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo. Chỉ nhìn cánh cổng này thôi đã khiến cho người ta cảm thấy nhiệt độ bốn phía đột ngột giảm đi rất nhiều, trong lòng không tự chủ được nổi lên một tia lạnh lẽo.

Gã thanh niên tuổi đại khái chừng 27-28, dáng thon gầy, vừa nhìn thấy đám người Dịch Áo đi tới liền mang bộ dạng lười biếng tiến lên nghênh đón: “Lôi Mông thiếu gia?”

Lôi Mông liếc nhìn gã thanh niên gầy gò, lại nhìn một hàng chữ lớn được khắc phía trên đại môn “tử vong và vinh quang là một”, cười cười nói: “Ta là Lôi Mông, nhưng thiếu gia gì gì đó thì thôi đi? Không phải nói Tử Vong Chi Ca học viện không cần để ý những thứ này sao?” Gã thanh niên gầy gò lộ vẻ quái lạ nhìn tới Lôi Mông, trên mặt hòa hoãn hơn trước nhiều: “Viện trưởng phái ta tới đón các người, ý? Vì sao có thêm một người?”

Khóe miệng Mạc Lâm co quắp giật giật mấy cái, đường đường là một vị Thánh giả, thành viên Nguyên lão hội của Thần Vực, đi tới đây lại biến thành dư thừa rồi?

“Ta là quản gia của Dịch Áo thiếu gia.”

“Quản gia? Dịch Áo thiếu gia?” Gã thanh niên nhú chặt hai hàng lông mày, tựa hồ nghe thấy chuyện không thể nào tin nổi, ánh mắt quét một vòng qua mọi người: “Ai là Dịch Áo?”

“Có việc?” Dịch Áo nhú mày trả lời, giọng nói của gã thanh niên gầy gò làm cho hần cảm thấy không thoải mái.

“Đương nhiên là có chuyện, người cho rằng Tử Vong Chi Ca là địa phương nào? Nhìn trên mặt mũi bề hạ, ta cho người hai con đường đi, hoặc là tự mình đi vào, hoặc là cùng nhau rút.” Gã thanh niên kia nói không chút khách khí.

“Cần rõ !” Mạc Lâm giận tím mặt, không thèm che dấu thực lực của mình nữa, nguyên lực dâng trào mãnh liệt nhanh chóng bao phủ phương viên mười thước, trong không gian đó nhiệt độ đột ngột tăng lên rất cao.

Sắc mặt gã thanh niên gầy gò nhất thời vô cùng khó coi, nhưng vẫn ngoan cường đứng nguyên tại chỗ, trong mắt xẹt qua một tia ương ngạnh: “Có ngon thì giết ta đi.”

“Người cho rằng ta không dám?” Mạc Lâm giận quá thành cười, chậm rãi giơ tay lên một tia Hoả Tinh đỏ bừng xuất hiện trên đầu ngón tay Mạc Lâm, Hoả Tinh phảng phất như có tính mạng không ngừng bay múa chung quanh.

“Chờ một chút.” Dịch Áo bỗng nhiên đưa tay ngăn cản Mạc Lâm, mỉm cười nhìn về phía gã thanh niên gầy gò: “Không thù không oán, chúng ta giết người làm gì? Ta muốn biết chính là chúng ta bây giờ không thể tiến vào?”

“Ta vẫn nói một câu kia.” Khuôn mặt gã thanh niên cứng ngắc lại: “Hoặc là một mình đi vào, hoặc là.”

Gã thanh niên gầy gò không dám nói chữ “cút” nữa, hần có thể duy trì vinh dự cho học không cần để ý sinh tử, nhưng không nhất định phải muốn chết. Thực lực Mạc Lâm cao hơn hần quá nhiều, lỡ may bộc phát chiến đấu thì hần không có hi vọng sinh tồn.

Quả thực chính là tảng đá nằm trong hẻm cầu mà, vừa thối lại vừa cứng, đoàn người Dịch Áo cũng phải nín lặng. Thật ra Mạc Lâm không có ý định theo Dịch Áo vào trong Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện, hần còn không có nhảm chán đến trình độ này. Chỉ cần đưa Dịch Áo an toàn tới đây, hần sẽ quay trở về để đồ gặp Lan Bác Tư Bản. Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân là Mạc Lâm muốn tận mắt nhìn thấy Tử Vong Chi Ca nổi danh bốn phương này.

Nhưng tình huống hiện tại cho dù Mạc Lâm muốn đi cũng không thể đi, làm như vậy chẳng phải là nói rõ hần sợ đối phương? Ngoại trừ Thần Vực bị Quân Đồ Minh công hãm vài lần ra, Mạc Lâm chưa bao giờ chịu ủy khuất như thế, gã thanh niên gầy gò kia có thể duy trì quy tắc Tử Vong Chi Ca, Mạc Lâm cũng không thể để cho uy nghiêm của Thần Vực bị xúc phạm.

Mặc dù cho đến bây giờ Mạc Lâm vẫn không có chân chính xuất thủ, nhưng gã thanh niên kia đã không chịu nổi nhiệt độ nóng rực ở chung quanh rồi. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy rõ ràng mái tóc trên đầu hần bắt đầu xoắn lại, đáng tán dương nhất là cho dù như vậy, gã thanh niên kia vẫn không có ý tứ khuất phục, chỉ mím môi quật cường đứng ở nơi đó.

Một trận gió nhẹ từ trên người gã thanh niên phát ra, nhìn bộ dạng hần đang điều động nguyên lực cố gắng xua tan không khí nóng rực khó chịu, nhưng thực lực chênh lệch làm cho hết thấy chỉ là vô ích. Nguyên lực tràn của Mạc Lâm nếu dễ dàng bị thổi tản đi như vậy thì còn gì là cường giả Thánh cấp chứ?

Dịch Áo nhìn kỹ gã thanh niên mấy lần, phát hiện mình nhìn không thấu thực lực của đối phương, quay đầu hỏi Mạc Lâm: “Hần là võ sĩ cấp bậc gì? Võ Tôn?”

“Nếu là Võ Tôn thì đã tốt.” Mạc Lâm đang rất buồn bực, phương hần là nhất thời vọng động nhưng bây giờ hồi tưởng lại, nếu hần thật sự giết chết tên này không thể nghi ngờ sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ. Lấy thân phận Mạc Lâm thể mà chạy đến Tử Vong Chi Ca giết chết một Cực Hạng võ sĩ, không nói trước Tử Vong Chi Ca sẽ phản ứng như thế nào, chỉ riêng hành động này đã không cần phải giải thích rồi. Chuyện

này khiến cho người ta có cảm giác giống như hai đứa con nít đánh nhau, một người trong đó đánh không lại liền chạy về gọi một người trưởng thành trong nhà lao vô đánh phụ vậy.

Võ Tôn lại không giống, chỉ chênh lệch một đẳng cấp mà thôi, còn không tính là khi dễ người ta, hoặc có thể nói khi dễ cũng không phải nghiêm trọng lắm, ít nhất cũng nói vài câu là qua chuyện.

“Không cho mang quần gia tiên vào là quy củ của học viện các người?”

“Dĩ nhiên.” gã thanh niên gầy gò ngẩng đầu lên, cố gắng làm bộ dạng nghiêm nghị không thể xâm phạm, nhưng mái tóc trên đầu hần giờ phút này đã xoăn tít lại rồi, lắc lư trong gió nhìn có vẻ rất đáng thương và rất buồn cười, vừa vụn tạo thành hai vế tương phản mãnh liệt.

Mấy người Dịch Áo không nhịn được cùng nhau nở nụ cười, trên thực tế người này ngoại trừ cái miệng mạnh hơn người ra, những điểm khác vẫn không tính là khiến người chán ghét, ít nhất dưới tình huống bị lực lượng cường đại uy hiếp, hần vẫn dám nói ra ý bản thân muốn nói.

Mọi người cười lại làm cho gã thanh niên thẹn quá thành giận: “Cười đã chưa? Nói cho các người biết, kể từ khi Tử Vong Chi Ca xây dựng cho tới nay, quy củ này chưa từng bị phá vỡ lần nào.”

“Được rồi, chúng ta có thể tôn trọng quy củ của học viện các người.” Dịch Áo cố nín cười nói: “Thế nhưng muốn để cho người khác tôn trọng người, ít nhất người phải hiểu được tôn trọng người khác trước đã. Ta nói muốn dẫn quần gia tiên vào lúc nào? Không cảm thấy lời của người quá đáng sao?”

“Ta...” Gã thanh niên gầy gò nhất thời cứng họng, đối phương quả thật không có nói như vậy, nhưng là do quan niệm từ trước, hần cho rằng Dịch Áo đang nói dối mà thôi. Trên thực tế hàng năm đều xuất hiện mấy người như vậy, thậm chí còn mang theo nữ nhân cùng đi, kết quả đương nhiên là tất cả mọi người đều bị đuổi về.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Xin lỗi, nói ra những lời không nên nói, chẳng lẽ người không cảm thấy nên xin lỗi sao?” Dịch Áo cười cười nói.

Yêu cầu này vừa nghe cũng không tính là quá đáng, nhưng trong lòng gã thanh niên kia lại không nghĩ như vậy. Phải biết rằng hần lần này đại biểu viện trưởng tới đón tiếp Lôi Mông. Nếu như hần xin lỗi Mạc Lâm, sau khi trở về viện trưởng đại nhân nhất định sẽ nổi giận lôi đình. Tử Vong Chi Ca chưa từng có kinh nghiệm khom lưng hoặc là cúi đầu với bất kỳ thế lực nào, nói gì cũng không thể mở đầu từ bản thân hần được.

“Không thể nào.” Gã thanh niên gầy gò quả quyết cự tuyệt Dịch Áo.

“Thái độ của người khiến cho ta rất không thích, bên trong Tử Vong Chi Ca toàn là loại người như người hử?” Lôi Mông bắt đầu tức giận rồi, người này quả thực chính là hạng không biết tốt xấu, một khi thật chọc giận Mạc Lâm, giết hần cũng chỉ là chuyện nhỏ như động đầu ngón tay. Nhưng Lôi Mông không muốn tình cảnh như vậy phát sinh, nói thế nào Tử Vong Chi Ca cũng thuộc về lãnh thổ Sư Tâm đế quốc, nếu Mạc Lâm động thủ giết người ở chỗ này, rất khó nói sẽ tạo thành hậu quả gì.

377. Chương 376: Quyết Đấu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 376: Quyết đấu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Hành vi của Tử Vong Chi Ca không cần giải thích với bất kỳ ai.” Gã thanh niên nói lời này là một câu danh ngôn từ trong miệng viện trưởng Tử Vong Chi Ca đời thứ nhất lưu truyền xuống. Chẳng qua là nói ra trong tình huống hiện tại tựa hồ có ý định chuyện bé xé ra to.

Lôi Mông chậm rãi đi về phía trước, hắn đang suy nghĩ mình có nên động thủ giết cái tên đáng chết này hay không? Làm thế sẽ tốt hơn để Mạc Lâm xuất thủ, ít nhất không người nào dám trách phạt hắn, về phần phản ứng của Tử Vong Chi Ca học viện, Lôi Mông không thể chú ý nhiều như vậy.

“Người nói những lời này rất có khí phách, ta rất thưởng thức.” Dịch Áo bỗng nhiên cười nói: “Thế nhưng không phải tất cả mọi người đều có tư cách nói ra những lời này.”

“Ít nhất ta vẫn có tư cách hơn người.” Gã thanh niên gầy gò mỉm cười chế nhạo, hắn xem thường nhất chính là loại người như Dịch Áo, ý vào bối cảnh trong nhà cho rằng mình là đại nhân vật? Chỉ là chó má cả thôi...

Dịch Áo cũng không có tức giận, nhún vai nói: “Người nghĩ là như vậy? Ta lại thấy chưa chắc, không nghĩ tới một tên gác cổng Tử Vong Chi Ca cũng có khẩu khí lớn như vậy, là do dũng khí của người hay là do học viện hậu thuẫn?”

Gã thanh niên kia không ngừng cười lạnh, hung hăng nhìn tới Dịch Áo: “Ít nhất ta không cần ngày ngày mang quần gia theo trên người, nếu không có hắn, nhà người sẽ không dám ra ngoài đúng không?”

Dịch Áo chỉ tay vào cánh cổng bằng xương: “Không có Tử Vong Chi Ca, không phải là người cũng như vậy sao? Trước khi chạm chọc người khác nên nhìn lại bản thân mình cái đã. ”

“Ta không đấu võ mồm với người.” Gã nam nhân kia cười lạnh nói: “Là nam nhân thì đứng ra.”

“Đứng ra? Làm gì? Muốn quyết đấu với ta?” Dịch Áo cười cười nói.

“Người sợ?” Trong mắt gã nam nhân kia tràn đầy mỉa mai.

“Chỉ bằng người còn không có tư cách quyết đấu với đội trưởng chúng ta.” Ca Đồn chậm rãi tiến lên nói: “Đến đây đi, để cho ta giáo huấn người một chút.”

Thấy Ca Đồn chủ động nghênh đón, đám người Dịch Áo cũng không có dị nghị gì, Ca Đồn có thể bộc phát lực chiến đấu kinh khủng trong khoảng thời gian ngắn. Cho dù không thể dễ dàng thủ thắng cũng mang đến áp lực cho đối phương rất lớn.

“Tên này bị gì vậy nhỉ?” Y Toa Bối Nhĩ cau mày nói, nàng không hiểu tại sao từ lúc bọn họ đến gần học viện cho đến bây giờ, hình như là tên kia đang cố ý bởi móc tìm cách gây sự thì phải? Không có lý do gì để hắn làm như thế cả, cho dù thiên tính hiếu chiến cũng phải chú ý đến Lôi Mông cảm thụ chứ? Hoặc đây chính là lẽ ra mắt cố ý cấp cho Lôi Mông thấy?

“Tử Vong Chi Ca là một học viện bình dân.” Mạc Lâm nhẹ giọng nói: “Tuyệt đại đa số đệ tử quý tộc không muốn tới nơi này tu luyện.”

“Bình dân học viện thì thế nào?” Y Toa Bối Nhĩ vẫn không rõ ràng lắm.

“Có nhiều thứ tuy nhỏ bé nhưng ảnh hưởng lẫn nhau vô cùng rộng lớn.”

Mạc Lâm thần nhiên nói: “Nói thật ra nó có thể quan hệ đến cái khung của toàn bộ đại lục.”

“Khung?”

“Quý tộc và bình dân, hai giai cấp này trời sinh đã tồn tại không thể điều hòa mâu thuẫn với nhau.” Mạc Lâm nói: “Nói như vậy người có thể lý giải không?”

“Cái đó có quan hệ gì tới Tử Vong Chi Ca học viện?”

“Có một vài quý tộc rất thích dùng ánh mắt khinh miệt nhìn xuống bình dân trong lãnh địa, vì thế nhóm bình dân bị ức hiếp và vũ nhục rất dễ dàng sinh ra thù hận đối với giai cấp quý tộc.” Mạc Lâm cười nói: “Giai cấp quý tộc thống trị có nghệ thuật hay không là ở chỗ này, trên toàn bộ đại lục, địa phương tương tự Tử Vong Chi Ca học viện không sai biệt lắm có hàng trăm cái. Bọn họ không hỏi xuất thân cao thấp, cố hết sức thu nhận thanh niên có thiên phú.”

“Ta vẫn không hiểu lắm.” Y Toa Bối Nhĩ lắc lắc đầu.

“Lấy ví dụ đi, ta và người phân ra hai phe cánh, ta là quý tộc, người là bình dân.” Mạc Lâm nói: “Nếu như người rất nhỏ yếu thì ta không thể nào sợ được. Bởi vì một con kiến hôi không thể nào uy hiếp nổi sư tử.

Nếu như người rất cường đại, ta cũng không sợ, bởi vì ta sẽ từ từ chuyển hóa người, để biến người thành một thành viên của chúng ta.”

“Cái tên trẻ tuổi kia rất chán ghét các người, cũng không che dấu địch ý đối với các người, đơn giản là vì hắn còn quá trẻ.” Mạc Lâm nói tiếp: “Nhưng mà, khi hắn rời khỏi học viện trở thành quan quân trung tầng của Sư Tâm đế quốc, rồi đạt được tước vị, tài phú và lãnh địa của mình. Sự chán ghét đối với giai cấp quý tộc sẽ từ từ biến mất, chung quy sẽ có một ngày hắn triệt để thừa nhận địa vị của mình, dung nhập vào trong xã hội thượng đẳng, trở thành một người dũng cảm ngăn chặn bình dân phản kháng hoặc chống đỡ lưỡi dao xâm lược từ bên ngoài.”

“Ngược lại còn phải suy nghĩ, nếu như không có học viện loại này thì thế giới lại sẽ biến thành thế nào?” Mạc Lâm nói: “Số lượng bình dân hơn xa quý tộc, cho dù bọn họ không có cơ hội tiếp nhận giáo dục toàn diện, tỷ lệ cường giả ra đời cũng nhiều hơn quý tộc vô số lần. Nhóm võ sĩ có lực lượng mạnh mẽ hỗn tạp ở trong nhóm bình dân sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Rung chuyển.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy.” Mạc Lâm cười nói: “Từ thời Đại Tai Biến tới nay, mỗi một lần xã hội rung chuyển đều là do các cường giả bình dân xung phong phá hủy giai cấp thống trị, xã hội càng ngày càng bế tắc thì chuyện này càng dễ xảy ra. Các quý tộc nắm quyền lực trong tay không muốn buông ra, tài phú của xã hội đã sớm bị bọn họ phân chia xong, những cường giả bình dân kia thấy bản thân mình đủ mạnh làm sao có thể chịu được cuộc sống nghèo đói đây?”

“Cho nên các học viện bình dân mới được sinh ra.” Dịch Áo thở dài một hơi, hắn cảm giác chuyện này khá giống trí nhớ trước kia: “Đó cũng là một biện pháp tốt di chuyển sự chú ý. Người có thể đi tu luyện làm cho mình càng ngày càng cường đại, sau đó sẽ đạt được quyền lợi đáng có. Nếu như trải qua cuộc sống ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không nên thù hận giai cấp quý tộc, không nên chất vấn thế giới không có công đạo và chính nghĩa, chỉ có thể đổ thừa người quá vô năng.”

“Không sai.” Mạc Lâm nói.

“Mạc Lâm, người có thể nói như vậy làm cho ta rất giật mình.” Dịch Áo nói.

“Những lời này không phải là ta nói.” Mạc Lâm nói: “Là đại nhân nói.”

Bên kia Ca Đốn đã chuẩn bị giao chiến với gã thanh niên gầy gò, tùy thời đều có thể bộc phát chiến đấu.

Thế nhưng thần thái Ca Đốn dễ dàng hơn đối phương nhiều lắm, dù sao Tử Vong Chi Ca chỉ là một học viện dạy dỗ tu luyện, không phải nói tùy tiện tiến vào sẽ lập tức một bước lên trời. Ca Đốn lịch lãm nhiều năm đã từng làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, trải qua không ít lần chiến đấu. Huống chi, hắn vô cùng tự tin đối với Hỏa Thịnh Yển của mình.

Còn thanh niên gầy gò kia đang hí hửng mắt cẩn thận quan sát Ca Đốn, cố gắng tìm ra vài điểm có lợi đối với hắn. Nhưng kết quả để cho hắn rất thất vọng, Ca Đốn đánh nhau như là chuyện thường như cơm bữa, trên phương diện tâm thái xem như đủ vững chắc.

“Chuẩn bị xong chưa?” Ca Đốn thản nhiên nói: “Hi vọng lực lượng của người cũng mạnh y như cái miệng của người, đừng có làm cho ta thất vọng.”

“Hừ hừ!” Gã thanh niên kia hừ lạnh mấy tiếng, hai tay chậm rãi nắm thành quả đấm.

Ca Đốn từ từ giơ tay lên, mười mấy điểm Hoả Tinh màu trắng từ từ bay ra, nhẹ nhàng quanh quẩn cạnh lòng bàn tay hắn.

Gã thanh niên gầy gò ngẩn người, chân mày nhăn lại thật chặt, đây là thức mở đầu của loại bí kỹ gì? Cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy chiêu này.

“Nếu lúc quyết đấu ta thất thủ giết chết người, sẽ không có người tới tìm ta phiền toái chứ?” Ca Đốn vừa nói vừa sải bước tiến lên.

“Giết ta? Người có thể thử.” Gã thanh niên gầy gò cười lạnh nói.

Ca Đồn đột nhiên nhảy thẳng tới trước, song chưởng hạ xuống đẩy mấy điểm Hoả Tinh rơi trên mặt đất, sau đó chỉ vài đốm lửa nhỏ nhoi lại hóa thành một biển lửa ngất trời.

Gã thanh niên kia lập tức lui về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Ca Đồn, hai tay đẩy tới bắn ra hai đạo Băng Trùy về phía trước.

Hỏa Thịnh Yển tỏa ra nhiệt độ cực cao, Băng Trùy chưa tiếp cận đã bị bốc hơi mất một đoạn, sau khi tiến vào biển lửa chỉ bay được vài mét là triệt để hòa tan.

Thần sắc gã thanh niên gầy gò cực kỳ ngưng trọng, thân hình lại lui về phía sau lần nữa, tiếp theo lộn một vòng vó hai tay xuống mặt đất.

Vô số luồng khí lạnh bám sát mặt đất nhanh chóng tràn về phía trước, nhưng Ca Đồn không thèm nhìn tới công kích trình độ này. Khí lạnh ở giai đoạn Cực Hạn vô sĩ căn bản không có cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với Hỏa Thịnh Yển.

Ca Đồn dự định tiếp cận đối phương, dùng đôi tay chứa đầy liệt hỏa nhiệt tình ôm đối phương một cái.

Gã thanh niên huy động hai tay rất nhanh, từng đạo Hàn Băng Tỏa Liên phá không lao ra, chỉ có điều là hấn không thể nào khóa định vị trí của Ca Đồn. Bởi vì hấn không nhìn thấy Ca Đồn, chỉ có thể dùng Hàn Băng Tỏa Liên công kích biển lửa một cách mù quáng.

Đột nhiên mấy đạo Liệt Diễm Trảm từ trong biển lửa bay ra, sau đó hóa thành từng luồng sóng lửa phóng tới chỗ gã thanh niên kia.

378. Chương 377: Viện Thủ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 377: Viện thủ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Diễn Sinh bí kỹ?”

Gã thanh niên kia ngơ ngác một chút rồi lập tức thả ra một bức tường băng ngăn chặn sóng lửa đang ập đến. Nhưng đúng lúc này, trong lòng gã thanh niên đột nhiên dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, may là kinh nghiệm chiến đấu của hấn coi như phong phú, phản ứng theo bản năng vội vã nhảy sang một bên.

Vị trí hấn vừa đứng đột nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm chói mắt, thoáng cái liền nổ tung mãnh liệt lan tràn ra bốn phía. Mặc dù còn chưa có lan đến gần nhưng nhiệt độ cực nóng tản mát ra vẫn làm cho da dẻ gã thanh niên kia nám đen mấy chỗ.

Diễn Sinh bí kỹ thanh thể kinh người kia chỉ là che dấu cho ám chiêu này, Viêm Bạo bạo liệt không một tiếng động mới là sát chiêu chân chính. Sắc mặt gã thanh niên kia rất khó coi, rõ ràng là cấp bậc của hấn cao hơn đối phương, nhưng vẫn bị đánh cho luống cuống tay chân. Nếu không nhờ tu luyện quanh năm suốt tháng dưỡng thành tính cảnh giác cực cao, sợ rằng giờ phút này hấn đã là một người chết.

“Không có gì hay hơn sao?” Ca Đồn ở trong biển lửa châm chọc một câu truyền ra ngoài.

Gã thanh niên kia không nói một lời, mặc dù hấn không muốn thừa nhận nhưng sự thật còn tại đó, đối phương xuất thủ canh thời cơ phi thường chính xác. Cho dù đổi lại là hấn cũng không có cách nào làm tốt hơn, hơn nữa biển lửa cổ quái này có thể công có thể thủ, tạo thế thượng phong cho Ca Đồn rất vững vàng.

Nếu như đẳng cấp Ca Đồn ngang bằng hấn, lại thả ra thêm một đạo Âm Viêm, hấn sẽ không có hi vọng thủ thắng. Cho nên cuộc quyết đấu này tiến hành đến bây giờ, từ trên ý nghĩa quyết đấu coi như hấn đã thua.

Gã thanh niên kia không cam lòng, ở bên trong nhóm học viên sơ cấp hấn cũng coi như là người nổi bật. Ngoại trừ mấy tên biến thái ra, cho tới bây giờ hấn chưa từng gặp địch thủ, lần này hấn không muốn tới

nhưng viện trưởng đại nhân hạ lệnh xuống nên hắn không dám vi phạm. Vì thế hắn vốn cho rằng mình thuộc hạng người siêu phàm, giáo huấn mấy tên đệ tử tầng lớp quý tộc mới nhập học chỉ là chuyện nhỏ. Không ngờ được kết quả lại vượt ra khỏi dự tính của hắn, xem như là hắn tự cầm đá đập vào chân mình.

Địch Áo đột nhiên cảm giác được người này tương đối buồn cười, tu luyện tới Cực Hạn võ sĩ cao cấp đã đắc chí có thể coi trời bằng vung rồi? Xem ra phương thức dạy dỗ ở Tử Vong Chi Ca học viện rất có vấn đề, con người dù sao không phải là máy móc, cấp bậc cao tới đâu cũng cần phải có lịch duyệt tương xứng. Gã thanh niên trước mặt có trực giác chiến đấu không tệ, có thể kịp thời tránh thoát sát chiêu của Ca Đồn, nhưng mà trong lời nói lộ về ấu trĩ, người như vậy trong tương lai đi ra học viện sợ rằng phải vấp ngã thật đau vài lần mới có thể tỉnh ngủ.

“Còn đánh hay không đây? Thời giờ của ta rất quý giá.”

Gã thanh niên kia cắn răng một cái, hai tay chấp lại ngang ngực, mười mấy đạo Hàn Băng Tỏa Liên trong suốt xông thẳng vào biển lửa, còn có mấy sợi xích bằng quanh quẩn cạnh người hắn, dùng để đề phòng đối phương đánh lén. Nhìn bộ dạng hắn đang muốn chơi trò tiêu hao chiến với Ca Đồn, mặc dù có chút vô lại nhưng còn đỡ hơn chịu thua làm mất mặt Tử Vong Chi Ca học viện.

Trong biển lửa, Ca Đồn thở dài nói: “Ta đã nói thời giờ của ta rất quý giá, như vậy thì phải đánh tới khi nào?” Gã thanh niên kia làm như không nghe thấy, điều khiển Hàn Băng Tỏa Liên bay múa càng thêm mãnh liệt, tựa hồ chỉ có làm như vậy mới có thể phát tiết oán khí trong lòng hắn.

Thấy tình hình biến thành như thế, bao gồm cả Mạc Lâm, mấy người Địch Áo đồng thời nở nụ cười, chơi tiêu hao chiến? Nếu Ca Đồn không có Hỏa Thịnh Yển có lẽ biện pháp này tạo ra một chút tác dụng, nhưng hiện tại chắc chắn là không thể, sau mỗi lần đối luyện Ca Đồn thường xuyên mệt mỏi rồi nằm thẳng cẳng dưới đất. Cứ thế trải qua vô số lần, năng lực chiến đấu của Ca Đồn cũng được đề cao rất lớn, luận về số lượng nguyên lực Ca Đồn quả thật không bằng đối phương, nhưng so sánh chịu đựng thì chưa chắc ai chết vào tay ai.

Gã thanh niên kia càng đánh càng buồn bực, Ca Đồn thi triển Diễn Sinh bí kỹ khiến cho hắn rất đau đầu, từ trong biển lửa bắn ra một đạo Liệt Diễm Trảm cũng làm cho hắn hao phí nguyên lực thả ra tường băng bảo vệ mình. Sau đó hắn sẽ phát hiện đó chỉ là một đạo Liệt Diễm Trảm bình thường mà thôi, hơn nữa còn là chủng loại công kích lực vô cùng kém cỏi, vừa đụng vào tường băng là tiêu tán ngay lập tức, cảm giác bị lửa gạt này khiến cho hắn cảm thấy nhục nhã.

Còn những đạo Viêm Bạo xuất hiện đột ngột lại mang phiền toái đến cho hắn, gã thanh niên kia không dám lưu lại cùng một vị trí trong thời gian quá dài, bị Viêm Bạo xua đuổi phải liên tục đảo quanh biển lửa Hỏa Thịnh Yển và còn phí công phóng ra Hàn Băng Tỏa Liên công kích, nhưng không thể nào tạo thành nửa điểm thương tổn đối với Ca Đồn.

Không có loại bí kỹ này tạo thành hiệu quả tồn tại vĩnh viễn, trong lòng gã thanh niên kia rất rõ ràng điều này. Biển lửa do Ca Đồn thả ra sớm muộn gì cũng phải biến mất, thời gian duy trì càng dài có ý nghĩa Ca Đồn hao phí nguyên lực càng nhiều. Hắn dĩ nhiên có thể không làm gì hết, chạy ra ngoài chờ Ca Đồn hết nguyên lực hoặc tự động triệt tiêu bí kỹ, nhưng vấn đề là như thế có thể coi là quyết đấu không? Nếu hắn thật sự làm như vậy, sợ rằng thành viên ở trong Tử Vong Chi Ca sẽ không bỏ qua cho hắn, sử dụng thủ đoạn trong quyết đấu cũng không có gì to tát, nhưng quá vô sỉ sẽ không có người nào tiếp nhận được.

Ca Đồn vẫn núp ở trong biển lửa không chịu lộ diện, phạm vi Hỏa Thịnh Yển bao phủ không hề mở rộng, chuyện này làm cho gã thanh niên hình thành một ảo giác, loại bí kỹ này chỉ có hiệu quả đến thế mà thôi. Hắn chỉ cần để ý Diễn Sinh bí kỹ và Viêm Bạo là tốt rồi.

Rốt cuộc ánh sáng phát ra từ hỏa diễm bắt đầu ảm đạm, thân hình Ca Đồn dần dần hiện ra trong biển lửa. Gã thanh niên nhất thời mừng rỡ trong lòng, thế công càng thêm mãnh liệt, hắn đã chuẩn bị xong lời lẽ nhục nhã đối phương rồi. Dĩ nhiên là hắn không có gan giết chết Ca Đồn, nhưng trừng phạt nho nhỏ đoán chừng viện trưởng đại nhân cũng không thể trách tội hắn.

Khi gã thanh niên kia cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, tính toán thời gian đợi luồng hỏa diễm ảm đạm thêm chút nữa sẽ buông thả bí kỹ cường lực. Thanh âm mỗi một của Ca Đồn lại vang lên: “Có phải là người nghĩ là ta không thể kiên trì được nữa?” Gã thanh niên kia ngẩn người ra, suy nghĩ xem đến tột cùng

Ca Đồn nói có ý gì. Dưới tình huống bị phân tâm, hắn không chú ý tới khoảng cách của mình và biển lửa đã rất gần, bởi vì hỏa diễm bắt đầu mờ nhạt nên nhiệt độ chung quanh biển lửa thấp hơn trước rất nhiều, hắn theo bản năng nghĩ rằng đây là một khoảng cách an toàn.

Chốc lát sau, gã thanh niên kinh hãi nhìn thấy biển lửa bỗng nhiên khuếch tán ra, biển lửa vốn đã ảm đạm bộc phát tia sáng chói mắt. Gã thanh niên vừa thả ra tường băng vừa vội vã lui gấp về phía sau, nhưng tốc độ hần lùi về không nhanh bằng tốc độ biển lửa lan tràn, bức tường băng không thể ngăn cản hỏa diễm nóng rực, trong chớp mắt đã bị biển lửa đốt cho tiêu tán.

Phía sau cánh cửa học viện vang lên một tiếng thét kinh hãi, sau đó một thân ảnh lao tới nhanh như chớp, gơ tay phóng ra một luồng khí lạnh dày đặc như thực chất vào trong biển lửa. Nơi luồng khí lạnh đi qua nhất thời phát ra tiếng vang ‘xùy xùy’ trầm đục, biển lửa bị dập tắt nhanh chóng.

Hai mắt Mạc Lâm sáng ngời, hắn không có cách nào xuất thủ với gã thanh niên không rõ thân phận kia, nhưng người đột nhiên xuất hiện này lại khác hẳn. Mạc Lâm duỗi ngón bắn ra đốm Hỏa Tinh sáng rực, chậm rãi bay về phía người nọ, đồng thời cười ha hả nói: “Trẻ nhỏ quyết đấu với nhau, chúng ta không cần thiết nhúng tay vào làm gì.”

Mạc Lâm thả ra Hỏa Tinh nhỏ nhoi đến đáng thương, người nọ không thèm để ý phát tay thả ra một quả Băng Trùy, ở trong mắt hắn chỉ cần loại Quang Mang bí kỹ này cũng đủ để đánh tan Mạc Lâm công kích. Nhưng lập tức hắn phát hiện ra chỗ không đúng, quả Băng Trùy to bằng cánh tay giống như lọt vào biển dung nham vậy, trong nháy mắt đã bị hòa tan bốc hơi, còn điểm Hỏa Tinh nhỏ nhỏ kia vẫn ngoan cố bay về phía lồng ngực của hắn.

Người nọ nhanh chóng phi thân tránh sang một bên, cố gắng chạy vòng qua điểm Hỏa Tinh quỹ dị này, kết quả điểm Hỏa Tinh này phảng phất như có sinh mạng riêng vậy, thế mà cũng thay đổi phương hướng bám theo hắn sát nút. Về mặt người nọ rất cuộc ngưng trọng, hai tay nắm chặt lại, tầng tầng lớp lớp hơi nước bỗng nhiên xuất hiện trên không trung, nhanh chóng ngưng tụ lại bao phủ điểm Hỏa Tinh vào giữa. Lần này Hỏa Tinh rất cuộc không thể đột phá phong tỏa, người nọ mới tạm thời thở ra một hơi. Nếu chiêu này còn không được, vậy thì thực lực Mạc Lâm cũng quá đáng sợ rồi.

“Không Gian Nhược Thủy? Hình như là chuyện bé xé ra to thì phải.” Mạc Lâm đã sớm dự liệu được tình hình như thế, nhẹ nhàng vỗ tay một tiếng, luồng hơi nước giữa không trung bỗng nhiên bắt đầu run rẩy kịch liệt, sau đó ‘thình thịch’ một tiếng, đột ngột nổ tung tiêu tán vào không khí. Còn điểm Hỏa Tinh kia cũng biến mất không thấy nữa.

Sắc mặt người nọ lúc này trở nên vô cùng khó coi, Không Gian Nhược Thủy vốn có khả năng bao vây rất vững chắc, đối thủ muốn tránh thoát cũng phải hao phí công sức một đoạn thời gian, thế mà lại bị hóa giải đơn giản như vậy. Lão già trước mặt đến tột cùng có lai lịch gì đây?

379. Chương 378: Phòng Dành Cho Tân Sinh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 378: Phòng dành cho tân sinh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ha hả, thì ra còn có trợ thủ, Tử Vong Chi Ca? Không gì hơn thế này.” Lúc này Ca Đồn cũng không thể duy trì Hỏa Thịnh Yên được nữa, sắc mặt trắng bệch cố gắng giữ thân hình đứng nguyên tại chỗ, nhưng ánh mắt chăm chọc vẫn nhìn thẳng vào gã thanh niên kia. Thật ra cho dù người nọ không ra tay, hắn cũng rất khó lòng tạo thành thương tổn cho gã thanh niên kia. Một kích kia đã làm tiêu hao hết tất cả nguyên lực còn lại của hắn.

Địch Áo và Lôi Mông vội vàng xông qua giúp đỡ Ca Đồn, Hỏa Hống Thú không được Ca Đồn ra lệnh nên không dám gia nhập chiến đấu, nó đã gấp đến độ xoay quanh tại chỗ không ngừng hí vang. Lúc này cũng

bất chấp tất cả lao đến, dùng đầu cọ cọ vào ngực Ca Đồn. Nhưng hiện tại không phải là trước kia, lúc này Ca Đồn không còn nửa điểm nguyên lực, làm gì chịu đựng tên gia hỏa to lớn này hành động thân mật? Nếu không phải là Dịch Áo và Lôi Mông nâng đỡ chỉ sợ hắn đã sớm ngã xuống rồi.

“Lăn ra xa chút, người định đâm chết ta hả?” Ca Đồn cười khổ mắng.

Hỏa Hồng Thú xám xịt chạy qua một bên, còn dùng ánh mắt ủy khuất len lén nhìn sang Ca Đồn.

Gã thanh niên kia thấy một màn như vậy há miệng không nói thành lời, yêu thú được thu phục dĩ nhiên phải tính vào lực chiến đấu của chủ nhân. Nếu như Ca Đồn vừa mới bắt đầu để cho Hỏa Hồng Thú xuất chiến, chỉ sợ hắn đã sớm thua rồi, căn bản không thể nào xuất hiện cục diện như hiện tại.

“Ước Sắt Phụ, đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt người nọ xanh mét nhìn sang gã thanh niên, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được, giai vị của Ca Đồn không bằng đệ tử của mình, như vậy người nào gây ra cuộc chiến này đã rõ ràng rồi. Hắn cảm giác được nguyên lực ba động mới vội vã chạy tới, đúng lúc bắt gặp Ca Đồn phát động một kích cuối cùng.

“Lão sư, bọn họ quá mức càn rỡ, dám vũ nhục danh dự Tử Vong Chi Ca. Cho nên ta đưa ra thỉnh cầu quyết đấu.” Gã thanh niên gầy gò lớn tiếng nói.

“À?” Ánh mắt người trung niên vừa xuất hiện chuyển sang lạnh lẽo, quét mắt một vòng rơi vào trên người Mạc Lâm, chậm rãi nói: “Ngài cho là Tử Vong Chi Ca có thể bị vũ nhục sao?”

“Tử Vong Chi Ca không thể vũ nhục, nhưng người nghĩ rằng chúng ta lại có thể bị tùy ý nói xấu?” Lôi Mông cười lạnh nói.

Đám kỵ sĩ do Sư Tâm Vương Hoắc Phụ Mạn phái ra đưa nhóm Lôi Mông đến gần là quay vòng trở về, hình như là bọn họ không muốn tiếp cận Tử Vong Chi Ca học viện. Nhưng chưa đi được bao xa đã phát hiện nơi này xuất hiện tình huống khác thường, liền vội vàng vàng chạy ngược trở lại.

“Lôi Mông thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?” Gã kỵ sĩ thủ lĩnh ở xa xa lớn tiếng hỏi.

“Không có việc gì, có mấy con chó giữ nhà không cho chúng ta vào.” Lôi Mông duỗi lưng một cái, nói rất hào sảng: “Nếu đã như vậy, chúng ta quay trở về thôi.”

“Người không thể trở về đế đô, quay trở về? Chúng ta đi đâu?” Ca Đồn nói.

“Ta mặc kệ, không cho ta trở về, lão tử không thèm trở về nữa. Thiên hạ rộng lớn như vậy, ta không tin mình tìm không ra một địa phương có thể an thân.” Lôi Mông lại nổi lên tính tình ngang bướng, quát thẳng vào mặt gã kỵ sĩ thủ lĩnh: “Không cho ta trở về đế đô, Tử Vong Chi Ca cũng không cho ta vào, các người định chơi lão tử hả? Tốt, người trở về nói cho bọn họ, hôm nay lão tử ở chỗ này hạ lời thề, trong vòng ba mươi năm lão tử tuyệt đối không trở về nhà.”

“Được rồi, được rồi, người lộn xộn cái gì đó.” Ca Đồn vội vàng kéo tay Lôi Mông.

Trên thực tế, Lôi Mông nói rất chậm chính là chờ người khác ngăn cản hắn, bây giờ có bậc thang tự nhiên ngâm miệng âm thầm leo xuống.

Thế nhưng, gã kỵ sĩ thủ lĩnh thiếu chút nữa bị dọa đến hồn bay phách tán, tất cả võ sĩ đều rất coi trọng lời hứa, nếu để cho Lôi Mông phát hạ lời thề, sau đó mấy chục năm không trở về nhà. Sư Tâm Vương Hoắc Phụ Mạn nhất định sẽ nổi cơn hung bạo, nhóm tỷ muội Lôi Mông thậm chí có thể dẫn dắt Hoàng Gia vệ đội tấn công Tử Vong Chi Ca học viện. Không nên chất vấn trình độ điên cuồng của đám người kia, nếu như Lôi Mông vì chuyện này đi xa tha hương cầu thực, các nàng có thể làm được bất kỳ chuyện gì.

“Vô liêm sỉ.” Thần kinh gã kỵ sĩ thủ lĩnh gần như hỏng mất rồi, hắn lập tức chỉ vào gã thanh niên, rống to: “Bắt hắn lại cho ta..”

Đám kỵ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa, nhào tới chỗ gã thanh niên gầy gò.

“Chờ một chút.” Người trung niên kia quát lên: “Càn rỡ, từ lúc nào chuyện tình Tử Vong Chi Ca cần quân đội các người nhúng tay vào. ”

“Người định mưu phản?” Kỵ sĩ thủ lĩnh kêu lên tàn bạo.

Người trung niên giận dữ vô cùng ngược lại mỉm cười lạnh lẽo, chụp cái mũ này mặc dù rất dọa người nhưng hắn không bao giờ sợ. Viện trưởng Tử Vong Chi Ca học viện là chiến hữu cùng chung hoạn nạn với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, mặc dù đã qua mấy chục năm, một người bây giờ là đứng đầu một nước, một người là ẩn giả lui về núi rừng. Nhưng tình cảm giữa hai người thâm hậu không cần phải nhiều lời, cơ hồ mỗi năm Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn sẽ tự mình tới Tử Vong Chi Ca học viện thăm viện trưởng, định gài tang vật vu hãm hắn chính là nằm mơ cũng không thấy.

“Cút.” Người trung niên nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay vung lên phóng ra mấy luồng khí lạnh, đám kỵ sĩ mới vừa tiếp cận đã bị đông thành tượng đá.

Gã kỵ sĩ thủ lĩnh hít sâu một hơi nhảy xuống chiến mã, chậm rãi đi thẳng về phía trước, hắn nhìn ra thực lực của đối phương mạnh hơn hắn. Nhưng trong tình huống này hắn đã không còn đường lui, chỉ có mỗi đường chết mà thôi.

“Chỉ bằng vào các người cũng dám đến Tử Vong Chi Ca càn rỡ?” Người trung niên cười lạnh nói, nhưng chốc lát sau tầm mắt của hắn bị trường kiếm bên hông gã kỵ sĩ thủ lĩnh hấp dẫn, từng sát một lát mới biến sắc nói: “Các người là...”

Đột nhiên một thanh âm từ xa xa truyền tới: “Để cho bọn họ vào đi, không nên lộn xộn.”

Thanh âm kia rất yếu ớt nhưng lại có thể truyền vào trong tai mỗi người rõ ràng, gã thanh niên gầy gò ngần ngừ, vẻ oán giận trên mặt thoáng cái biến mất, người trung niên cũng trở nên trầm mặc lặng lẽ lui qua một bên.

“Đưa bọn họ đi nhận phòng.” Thanh âm kia truyền đến lần nữa.

Gã thanh niên gầy gò khựng hoảng khom lưng, nhìn lướt qua đám người Địch Áo rồi xoay người đi vào trong học viện.

Gã kỵ sĩ thủ lĩnh không biết mình có nên tiếp tục hay không, lộ vẻ do dự hồi lâu rồi thấy Lôi Mông đã cất bước đi vào học viện mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu gia, bảo trọng.” Mạc Lâm nhẹ giọng nói.

Địch Áo quay đầu lại nhìn về phía Mạc Lâm cười cười, cất bước đuổi theo Lôi Mông. Thật ra hắn đã sớm nói chuyện với Mạc Lâm rồi, Mạc Lâm sẽ rời không đi, cứ ở lại bên ngoài lúc cần thiết sẽ phối hợp với hắn hành động.

Tử Vong Chi Ca học viện chiếm diện tích rất lớn, nhưng kiến trúc xây dựng lại ít đến thương cảm, hơn nữa đã nhiều năm không tu sửa nên khung cảnh tiêu điều không xứng với danh tiếng lưu truyền chút nào.

“Đây chính là học viện thần bí nhất đại lục?” Y Toa Bối Nhĩ thấy vậy cũng phải kinh ngạc.

Lôi Mông nhìn trái nhìn phải, trong lòng cảm thấy không hề thoải mái: “Mụ nội nó, chẳng lẽ sau này chúng ta phải ở chỗ này?”

“Nơi này không phải để cho các người ở.” Gã thanh niên đi tuốt ở đằng trước châm chọc nói, sau đó lầm bầm thêm một câu: “Nghĩ thật đẹp, ha ha, nghĩ rằng mình là ai chứ?”

Đám người Địch Áo liếc nhau dò xét, rất rõ ràng chuyện này chưa xong, sau này tên kia còn có thể gây phiền phức cho bọn họ.

“Vậy thì chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?” Ca Đồn hỏi.

Gã thanh niên kia không trả lời, trực tiếp đi thẳng về phía trước, mọi người cũng lười hỏi nên yên lặng đi theo sau.

Đi lần này lại mất gần một tiếng, có lẽ đi ra khỏi giáo khu tới một vùng núi rừng hoang vu. Đám người Địch Áo bốn mặt nhìn nhau, không phải là tên kia muốn báo thù luôn chứ? Dẫn bọn họ tới chỗ vắng vẻ, sau đó sẽ có một nhóm người đột nhiên lao ra? Thế nhưng, một đường đi tới không thấy được người thứ hai nào, tên kia cũng không có cơ hội truyền tin tức cho người khác, cuối cùng là chuyện gì thế này?

“Này, người định dẫn chúng ta tới nơi nào?” Y Toa Bối Nhĩ kêu lên.

“Nhà ở của các người.” Có lẽ bởi vì Y Toa Bối Nhĩ là nữ tử nên gã thanh niên tự nhiên trả lời.

“Nơi này có nhà ở?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Ở phía trước.”

Lại qua thêm khoảng mười mấy phút, gã thanh niên kia đi tới dưới chân núi, chỉ vào một hang động cao chừng hai thước, bên trong tối đen như mực, nói: “Đến rồi.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông quát: “Cho chúng ta ở trong hang động?”

Hễ là học viên mới đều phải ở trong này.” Gã thanh niên cười lạnh nói: “Đây là tốt cho các người, làm cho các người quên đi thế tục phồn hoa, có thể chuyên tâm tu luyện. Tốt lắm, ta không vào cùng các người, ngày mai ta sẽ đưa cho các người điều lệ của học viện. Cuối cùng nhắc nhở các người một câu, nơi này bất kể là ban ngày hay ban đêm đều rất nguy hiểm, không nên chạy loạn ra ngoài quá xa. Nếu không nghe lời ta, xảy ra chuyện đừng có trách người khác.”

“Này, nữ tử chúng ta cũng ở chỗ này?” Y Toa Bối Nhĩ cố hết sức hỏi chen vào một câu.

“Các người cùng đi dĩ nhiên là ở cùng một chỗ.”

380. Chương 379: Lần Đầu Tiên Thí Luyện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 379: Lần đầu tiên thí luyện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không phải là tên này cố ý chơi chúng ta chứ?” Ca Đồn nhìn theo bóng lưng tên kia, bĩu môi lầm bầm một câu. Không nói tới nguyên nhân quyết đấu là gì, nếu dùng phương thức này trả thù đúng là quá ngây thơ rồi.

“Vào xem cái đã rồi nói sau.” Dịch Áo lắc đầu cười khổ, mặc dù không rõ tên kia nói đúng hay không? Tất cả tân sinh đều phải sinh hoạt trong hoàn cảnh như thế này, chỉ biết rằng tình hình trước mắt không có khả năng lựa chọn, ít nhất cũng có nơi che mưa che gió vẫn tốt hơn ngủ ở bên ngoài rất nhiều.

Cũng may là không gian trong thạch động khá lớn, trên vách tường có gắn mấy chén đèn dầu chiếu sáng leo lét. Mọi người thấy bên trong còn mở ra mấy gian phòng nhỏ, mỗi gian phòng đều có một tấm ván gỗ đặt trên mấy khối đá tảng làm thành giường, phía trên là một tầng rơm rạ.

Các nàng Tác Phi Á thở phào nhẹ nhõm, mặc dù trước đó mọi người từng ăn ngủ chung một chỗ, nhưng đó dù sao cũng là dã ngoại, còn thạch động không gian nhỏ hẹp như thế này khó tránh khỏi có chỗ lúng túng.

Nhìn qua thạch động này trước đó không lâu từng có người ở, mặt đất được dọn dẹp rất sạch sẽ, không có tồn tại mùi mốc meo ẩm ướt như trong tưởng tượng. Mặc dù ngoại trừ cái giường quá mức ‘giản dị’ thì không còn thứ gì khác bài biện, nhưng vẫn có thể qua được.

Mọi người thu thập đơn giản một phen rồi phát hiện ra một vấn đề, ăn cơm thế nào đây? Vốn là dựa theo mọi người suy nghĩ, nếu đã là học viện cũng nên có phòng ăn riêng, chỗ ở. Nhưng bây giờ nhìn lại không có hy vọng gì nữa rồi, có lẽ cũng có, chẳng qua là cái tên kia cố ý không nói cho bọn họ biết.

Đám người Dịch Áo ngay cả đầm lầy Hắc Ám cũng có thể xông qua được, điểm khó khăn nho nhỏ này không tính là vấn đề gì. Nếu học viện không cung ứng thì bản thân tự động thủ là được.

Đoàn người rời khỏi thạch động đi vào trong rừng, về phần lời cảnh báo tên thanh niên từng nói, nơi này ban ngày hay buổi tối đều rất nguy hiểm, mọi người căn bản không để ở trong lòng, hù dọa ai chứ? Nếu nơi này là địa phương học viên ở lại, cho dù có yêu thú thì thực lực cũng phải có hạn. Nếu không Tử Vong Chi Ca đã không phải là huấn luyện học viên nữa, mà là mưu sát mới đúng.

Sự thật giống với mọi người tiên đoán, một con yêu thú mà bọn họ nhìn thấy đầu tiên chính là Tháp Nhĩ Dương. Loài dê này thuộc về yêu thú cấp thấp, dựa vào sừng nhọn sắc bén để công kích địch nhân, ý thức lãnh địa rất mãnh liệt. Một khi có nhân loại bước vào phạm vi thể lực của bọn chúng sẽ lập tức phát động công kích, mặc kệ ngăn cản ở phía trước là cái gì cũng sẽ cầm đầu lao vào.

Đối với võ sĩ cấp thấp, Tháp Nhĩ Dương chính là tồn tại uy hiếp rất lớn, bởi vì bọn chúng cực kỳ am hiểu chạy trốn trong núi rừng, tốc độ lại rất nhanh, hai cái sừng nhọn một khi đâm vào thân thể con người sẽ tạo thành vết thương rất khó khép lại. Cho dù chỉ đâm trúng bắp đùi cũng có thể bị mất máu mà chết.

“Đây là Tháp Nhĩ Dương? Nghe nói thịt nó rất khó ăn.” Nhìn Tháp Nhĩ Dương đang đỏ mắt cúi đầu xông tới, mấy người Địch Áo không hề nhúc nhích, chỉ bình thần đứng tại chỗ thảo luận giá trị con vật này.

“Người nói sai rồi, sau khi trải qua xử lý đặc thù thì mùi vị cũng được lắm.” “Xử lý đặc thù? Đừng có nói đùa, người cho rằng nơi này là Thánh Đế Tư thành hả? Đây là cái mùi gì vậy, đúng là khó ngửi quá đi.” Y Toa Bối Nhĩ bịt kín mũi, giơ tay thả ra một luồng khí lạnh đóng băng con Tháp Nhĩ Dương thành tượng đá.

Nhưng tốc độ của Tháp Nhĩ Dương quả thật rất nhanh, Y Toa Bối Nhĩ không có đóng băng triệt để nó với mặt đất. Kết quả là Tháp Nhĩ Dương bị đóng băng rồi vẫn tiếp tục lao tới trước, sau đó chệch hướng đâm vào một cây đại thụ, nổ “ầm” một tiếng, khối băng bao quanh Tháp Nhĩ Dương bị đục nát bấy, lực phản chấn mãnh liệt khiến cho Tháp Nhĩ Dương thất khiếu chảy máu, cần cổ vặn vẹo gấp xuống, mắt thấy là không sống nổi rồi. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng khó ngửi.

“Thật là tàn nhẫn, nếu không định ăn, người còn giết nó làm gì?” Lôi Mông làm như không đành lòng với hành động tàn bạo kia.

“Nó tự đục chết mà.” Y Toa Bối Nhĩ uất ức đảo cặp mắt trắng dã.

Ca Đồn lúc này chợt nhớ tới chuyện gì đó, mở miệng nói không quá chắc chắn: “Ta nhớ là hình như Tháp Nhĩ Dương là động vật quần cư?”

Lời còn chưa dứt đã nghe từ trong rừng núi truyền đến một trận tiếng động “ầm ầm”, mọi người có thể cảm giác được mặt đất cũng phải run rẩy theo từng đợt.

Trên thực tế đoàn người Địch Áo vẫn không biết Tháp Nhĩ Dương là một trong những nhiệm vụ Tử Vong Chi Ca học viện dùng để khảo hạch học viên. Mặc dù giết một con Tháp Nhĩ Dương không phải là chuyện khó khăn, nhưng theo lời Ca Đồn đây là loài động vật quần cư, phải thành công giết chết một con Tháp Nhĩ Dương, sau đó bình yên rút lui mới là trọng điểm khảo hạch.

Cá nhân lực lượng là rất khó làm được chuyện này, bình thường Tử Vong Chi Ca sẽ phân chia các học viên thành vài tiểu tổ đi chung, hoặc là tổ đội riêng biệt cũng được. Chỉ cần trong quy định kỳ hạn mang được thi thể Tháp Nhĩ Dương trở về coi như là hoàn thành nhiệm vụ. Không giống với đám người Địch Áo, những tiểu tổ tham dự khảo hạch đều trải qua quá trình chuẩn bị kỹ lưỡng, ví dụ như lộ tuyến rút lui cùng với bố trí chướng ngại vật cản đường...vân ...vân, sau đó tùy thời tìm kiếm Tháp Nhĩ Dương lạc bầy, vừa đắc thủ sẽ lập tức rời đi, cần phải có người lưu lại cảnh hậu. Làm gì giống như mấy người Địch Áo, cứ đứng tại chỗ không biết sống chết vui vẻ nói chuyện phiếm.

“Trời đất, tại sao người không nói sớm?” Mặc dù đến bây giờ còn không nhìn thấy bầy sơn dương, nhưng từ thanh âm phán đoán có ít nhất cũng hơn trăm đầu.

“Ta vừa mới nhớ ra.” Ca Đồn gãi gãi đầu nói: “Đây có gì mà lo lắng, chỉ là một đàn dê mà thôi, không phải là cạp.”

Sau đó rất nhanh, Ca Đồn phát hiện ra mình nói sai, một con Tháp Nhĩ Dương quả thật không coi vào đâu, nhưng một đám thì... chỉ riêng vấn đề thị giác đã tạo thành lực xung kích mãnh liệt cho mọi người. Đàn sơn dương từ trong rừng lao ra, sừng nhọn trên đầu tỏa sáng hàn quang lạnh người, y như một cơn thủy triều màu xám trắng hùng hổ lao thẳng tới mọi người.

“Lúc này đã có việc làm rồi.”

Trong lòng mọi người cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đúng là tai bay vạ gió, mới vừa giết một con đảo mắt cái lao ra một đám. Vấn đề là thịt chúng nó ăn không ngon, coi như là giết sạch toàn bộ thì có tác dụng gì?

Nhưng đàn sơn dương hiển nhiên không có nghĩ như vậy, chỉ cần có sinh vật bước lên lãnh địa chính là địch nhân của chúng nó. Mỗi một con Tháp Nhĩ Dương hai mắt đỏ bừng, y như là gặp phải kẻ thù không đội trời chung vậy, toàn bộ đều cảm đầu liều mạng xông thẳng vào đối phương.

Tuyết Ny cúi người xuống đặt hai tay trên mặt đất, một tầng khí lạnh trắng xóa trong nháy mắt bao trùm phương viên mười mấy thước. Chỉ cần con Tháp Nhĩ Dương nào xông vào phạm vi khí lạnh bao trùm sẽ hành động rất chậm chạp, sau đó toàn thân bị một tầng băng trong suốt bao phủ, tiện đà chuyển thành khối băng rồi không động đậy được nữa.

Trong tình huống này để Tuyết Ny xuất thủ là thích hợp nhất, nếu đổi thành Ca Đồn không chừng sẽ tạo thành cháy rừng.

Đàn sơn dương xung phong nhất thời bị chế trụ, nhưng đây chỉ là tạm thời. Năng lực của Tháp Nhĩ Dương tương đối xuất chúng, chỉ có mấy chục con ở trước nhất bị biến thành tượng đá, những con phía sau sẽ nhảy liên tiếp mấy cái, đập lên thân thể đồng bạn tiếp tục lao tới.

Không đợi Lao Lạp ra chỉ thị, Miêu Tử lao ra ngoài nhanh như chớp, con Tháp Nhĩ Dương đầu tiên vượt qua tầng khí lạnh bị nó chặn lại. Có lẽ là do yêu thú cấp thấp thiếu hụt trí tuệ, ngay cả tồn tại kinh khủng như Cự Mãng hai đầu cũng phải cảnh giác Miêu Tử, thế mà đầu Tháp Nhĩ Dương không hề cảm thấy Miêu Tử đáng sợ, vẫn dùng cách bình thường đối phó kẻ thù xâm phạm lãnh địa, cúi đầu đâm thẳng hai sừng vào Miêu Tử.

Miêu Tử mở rộng hai cánh bay lên không, đồng thời đuôi chùy đập xuống trúng mắt đỏ ngầu của Tháp Nhĩ Dương vô cùng chính xác, máu tươi vẩy ra, não trắng văng tung tóe. Sau đó Miêu Tử run đuôi lên vút thì thể Tháp Nhĩ Dương ra ngoài, gầm thét một tiếng hung dữ thị uy với đàn sơn dương.

Hỏa Hồng Thú không cam chịu yếu thế, lao vọt ra giờ hai vó lên cao rồi đập mạnh xuống đất, hai đạo hỏa tuyến (con đường lửa, làn ranh lửa) hiện ra, hai con Tháp Nhĩ Dương nhảy lên không trung đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt đã bị đốt cháy khét lẹt, kêu thảm ngã xuống mặt đất.

Đàn sơn dương xông phá phong tỏa càng ngày càng nhiều, mắt thấy tầng khí lạnh từ từ mất đi tác dụng, Tuyết Ny thả ra bức tường băng ở trước mặt. Dù sao đàn Tháp Nhĩ Dương rất dạn dặt, ngay cả thủ đoạn công kích lửa gạt gì cũng không thêm để ý, chỉ biết mỗi chiêu cảm đầu lao tới mà thôi, nhất thời bọn chúng bị tường băng ngăn cản thể công.

Phía trước tường băng, Miêu Tử và Hỏa Hồng Thú đánh chết vô cùng thống khoái, tốc độ của Tháp Nhĩ Dương không có cách nào tránh thoát Miêu Tử. Hơn nữa chúng nó cũng không có ý tránh né, đối với Miêu Tử thì hoàn toàn không có chỗ nào khác nhau. Mỗi một lần đuôi chùy đập xuống là đánh gục một con Tháp Nhĩ Dương, đảo mắt cái Miêu Tử đã giết được vài chục con Tháp Nhĩ Dương.

Phương thức chiến đấu của Hỏa Hồng Thú không có nhẹ nhàng như Miêu Tử, tên này ưa cách đánh dã man. Ngoại trừ sử dụng kỹ năng thiên phú ra, nó lao về phía đàn Tháp Nhĩ Dương không chút khách khí, người đâm ta? Ta đây liền đâm lại, sừng nhọn trên đầu Hỏa Hồng Thú dài hơn Tháp Nhĩ Dương rất nhiều. Dưới tình huống này nó chiếm hết tiện nghi khi va chạm kịch liệt, huống chi Hỏa Hồng Thú da dày thịt béo, cho dù thỉnh thoảng bị va chạm cũng không thành vấn đề gì lớn.

381. Chương 380: Xác Định Mục Tiêu Gây Sự

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 380: Xác định mục tiêu gây sự

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy người Dịch Áo không có việc gì đứng ở phía sau tường băng nhìn Miêu Tử và Hỏa Hồng Thú chiến đấu. Bọn họ đang thảo luận con nào có lực chiến đấu mạnh hơn, từ trên số lượng thì Miêu Tử chiếm cứ ưu thế,

nhưng Hỏa Hồng Thú cũng không tồi, đầu húc chân đá cộng thêm phóng hỏa quả thực chính là một thanh hung khí chính hiệu.

Đám người Dịch Áo tạo ra động tĩnh quá lớn, tất cả mọi người quanh đó đều bị hấp dẫn, sau đó vài thân ảnh lục tục xuất hiện trên sườn núi.

“Nhìn bộ dạng hình như có người bị Thập Nhĩ Dương vây công.” Một người thiếu niên mặc bố ý (áo vải) màu xám chui ra khỏi thạch động, nhìn ra phương xa, miệng lầm bầm: “Thanh thế lớn như vậy, đoán chừng thương vong sẽ không nhỏ, những người này đúng là không cần thận.”

“Phổ Lai Tư, người tính làm gì?” Từ trong thạch động truyền ra một thanh âm mười phần trung khí: “Bớt quan nhân sự đi, chúng ta vừa tới cũng bị như vậy, không có thấy người nào tới giúp chúng ta kia mà.”

Thiếu niên tên là Phổ Lai Tư cười cười nói: “Ba Đắc Lai Nhĩ, người không thể nghĩ như vậy, người khác làm gì là chuyện của bọn hắn, chúng ta không phải là hạng người như vậy.”

“Dù sao ta vẫn không đi.” Thanh âm kia có vẻ mất hứng: “Mệt mỏi cả ngày, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút đi, ngay cả Thập Nhĩ Dương cũng đi gây sự. Cho dù người giúp bọn hắn lần này, nhưng lần sau thì sao?”

Tiếng đàn Thập Nhĩ Dương truyền đi rất xa, có không ít người nghe thấy động tĩnh nơi này, có người nhìn tới với vẻ hả hê, có người sinh lòng thương hại. Nhưng ngoại trừ cái tên thanh niên dẫn đường ra, không ai ngờ được đám người Dịch Áo biểu hiện cực kỳ thoải mái.

Bởi vì thực lực đám người Dịch Áo quá cao.

Trên thực tế, người mới tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện tuyệt đại đa số đều là Quang Mang võ sĩ, nhiệm vụ khảo hạch dĩ nhiên phải áp dụng cho thực lực Quang Mang võ sĩ. Đám người Dịch Áo có tới bốn Cực Hạn võ sĩ, đối phó một đàn Thập Nhĩ Dương hiển nhiên không hao phí bao nhiêu khí lực.

Còn nữa, những người từ các nơi ở Sư Tâm đế quốc tới Tử Vong Chi Ca học viện thụ huấn, phần lớn đều xa lạ lẫn nhau, lại không biết tính cách, thực lực, quan hệ không đủ tín nhiệm. Còn đám người Dịch Áo đã chung đụng với nhau lâu rồi, bọn họ là bằng hữu cùng chung hoạn nạn, những thứ khác không nói, Lôi Mông thân là Vương tộc mà không hề biểu lộ tính cách quý tộc ra ngoài, thậm chí có thể tiếp nhận các bằng hữu trên chóc. Hắn coi trọng đám người Dịch Áo đến mức nào đã không cần phải chứng minh.

Bọn họ có thể yên tâm dựa lưng giao cho bất cứ người nào trong đoàn đội, cái loại ăn ý và tình cảm thâm hậu này có lẽ ngay cả những học viên sắp tốt nghiệp cũng không thể so sánh với bọn họ.

Khi tiếng thét của đàn Thập Nhĩ Dương từ từ yếu ớt, có vài thân ảnh xuất hiện loáng thoáng ở vùng phụ cận, chậm rãi bước tới nơi này.

Người ở gần nhất là thiếu niên mặc bố ý tên gọi là Phổ Lai Tư, từ tiếng kêu của đàn Thập Nhĩ Dương, hắn đã nhận ra chiến đấu đang chuẩn bị kết thúc. Những học viên mới kia có thể chiến thắng nhưng khẳng định phải thương vong thảm trọng, cho nên hắn chuẩn bị đi qua đỡ dành bọn họ mấy câu.

Bởi vì hắn từng trải qua tình cảnh tương tự những đồng bạn hiện tại, lúc ấy tâm tình của hắn xuống rất thấp, thậm chí sinh ra ý niệm trốn khỏi Tử Vong Chi Ca học viện trong đầu. Sau đó một niên trưởng (đàn anh) xuất hiện an ủi mấy câu, hắn mới nổi lên lòng tin học tiếp.

Từ từ trải qua vài lần vấp ngã, hắn mới chân chính thành thực, biết được Tử Vong Chi Ca học viện tàn khốc như thế nào, cũng biết được giá trị của phẩm chất con người.

Dĩ nhiên hắn không muốn được người ta khen một câu tốt bụng, bởi vì người tốt không sống lâu. Hắn chỉ hi vọng những người tiếp nhận trợ giúp có thể giống hắn, sau này chủ động trợ giúp tân sinh mới vào, điều này không mất bao nhiêu khí lực, cũng không cần hắn giao ra cái gì, chỉ là mấy câu nói đơn giản mà thôi.

Đến gần sườn núi, vẻ do dự Phổ Lai Tư càng lúc càng đậm, hắn thấy được thi thể Thập Nhĩ Dương chất thành đồng, những học viên mới đang ngồi trên sườn núi chuyện trò vui vẻ. Tựa hồ những con Thập Nhĩ Dương chết kia không có nửa điểm quan hệ với bọn họ.

“Này, các người khỏe.” Để tránh hiểu lầm, Phổ Lai Tư đứng ở xa lên tiếng chào hỏi.

“Người khỏe.” Dịch Áo đáp lại.

Phổ Lai Tư vừa đi vừa cẩn thận quan sát, mấy nam học viên còn dễ nói, mấy nữ học viên càng nhìn càng thấy thoải mái, ngoại trừ bộ dạng xinh đẹp xuất chúng, ăn mặc cũng vô cùng bắt mắt, thoát nhìn không giống như con nhà bình dân.

Phổ Lai Tư càng thêm do dự, hẳn có cảm giác hình như mình bỏ qua cái gì đó, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

“Người vừa gõ đầu của ta?” Một gã nam học viên thân hình cao lớn tức giận kêu lên.

“Ngại quá, thói quen, hi hi.” Một nữ học viên mặc y phục trắng mặt mày hơn hử trả lời.

“Đây không phải là một thói quen tốt, Y Toa Bối Nhĩ.” Một nam học viên khác thân nhiên nói: “Sau này sẽ có một ngày người không đánh được Lôi Mông nữa, người sẽ hoài niệm hẳn.”

Phổ Lai Tư đột nhiên tỉnh ngộ, vì sao nam nữ ở chung một chỗ? Chẳng lẽ bọn họ ở chung một khu vực? Điên rồi, tại sao đạo sư học viện có thể an bài như vậy?

“Ta là hàng xóm của các người, khu năm mươi.” Phổ Lai Tư tận lực làm cho nụ cười của mình hiền hòa hơn.

“Khu năm mươi? Vậy nơi ở của chúng ta là...” Dịch Áo hỏi.

“Các người ở khu năm mươi mốt.” Phổ Lai Tư nói.

“Không có lầm chứ?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi lại.

“Dịch Áo, vì sao?” Tác Phỉ Á ân cần hỏi han.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Dịch Áo đã tỉnh lại, chỉ là một trùng hợp thôi, nhưng trùng hợp này làm cho người ta dễ khóc dễ cười.

“Khu vực năm mươi mốt không phải là địa phương tốt.” Một người nữa đến gần cột nhà nói chen vào, tầm mắt của hắn chuyển qua trên người các nàng Tác Phỉ Á không chút cố kỵ. Một lúc lâu sau mới quyền luyến không rời dời tầm mắt sang chỗ khác: “Nói rõ cho các người biết, khu năm mươi mốt là địa phương ác ma nguyên rửa, hắc hắc, học viên tu luyện ở chỗ này cơ hồ không có ai an toàn tốt nghiệp. Đúng rồi, mấy tên chủ nhân khu năm mươi mốt trước kia vừa chết một tháng trước không thể giải thích nổi.”

“Đạt Nhĩ Sâm, không nên cố ý hù dọa người mới.” Phổ Lai Tư cau mày nói: “Cái gì mà ác ma nguyên rửa? Vì sao ta chưa nghe nói qua? Còn nữa, đám người Uyên Cấp Lợi không phải là chết không giải thích được, mà là vận khí không tốt lắm nên rút trúng nhiệm vụ khó khăn.”

“Người chưa nghe nói qua sao?” Học viên tên là Đạt Nhĩ Sâm cười cười quái dị.

“Không có.” Phổ Lai Tư nói như chém đinh chặt sắt.

“Phổ Lai Tư, người, cái tên này lại đi ra ngoài giả bộ làm người tốt rồi.” Đạt Nhĩ Sâm cười lạnh lắc đầu, sau đó chuyển tầm mắt lên chiến trường: “Không tệ, các người làm không tệ. Đúng rồi, đầu Hỏa Hống Thú kia có bán hay không?”

“Không bán.” Ca Đồn nói.

“Tiểu tử, đừng vội trả lời ta, qua vài ngày rồi hãy nói sau.” Đạt Nhĩ Sâm cười cười: “Trong Tử Vong Chi Ca học viện ẩn núp nguy hiểm cỡ nào, các người không tưởng tượng nổi đâu. Sau này gặp phải chuyện cần người trợ giúp thì có thể tới tìm ta, ừ, ta ở khu bốn mươi chín, coi như là hàng xóm của các người.”

“Gọi ai là tiểu tử?” Ca Đồn lạnh lùng nói. Chẳng qua là hắn không rõ ràng học viên ấu đầu lẫn nhau trong học viện có bị trừng phạt hay không. Nên hắn tạm thời nhẫn nại, nếu đổi thành địa phương khác, có lẽ một đạo Liệt Diễm Trảm đã sớm bay qua rồi.

“Tức giận? Hắc hắc.” Tính tình Đạt Nhĩ Sâm có lẽ không tệ lắm, không có ý định chấp nhứt với Ca Đồn, tiếp tục nói: “Có cá tính, ta thích, thế nhưng ta chân thành hi vọng người có thể giữ vững cá tính của mình, đừng khóc đó, sinh hoạt trong Tử Vong Chi Ca học viện chủ yếu phải xem thực lực của bản thân. Muốn dựa vào yêu thú biến dị bảo vệ người, không có khả năng đâu!”

“Cảm ơn nhắc nhở của người, người có thể đi.” Lôi Mông lười biếng nói. Thật ra hắn đã âm thầm vạch kế hoạch, trong thời gian học tập ở chỗ này hoạt động tay chân một chút, sau đó cố ý gây chuyện với nhóm học viên mấy lần, càng lớn càng tốt. Chờ cho Hoắc Phu Mạn đại để nghe thấy tin tức này sẽ cho rằng hắn không hợp với học viên bình dân, sau đó sẽ gọi hắn trở lại để đồ.

Nếu như kế hoạch đã có thì phải lặng lẽ bắt tay vào chuẩn bị, vừa mới tới học viện đã gây chuyện hình như quá lộ liễu. Không thể nào gạt được Hoắc Phu Mạn đại để.

Tên tiểu tử trước mắt nói năng lỗ mãng, cố ý uy hiếp bọn họ đã bị Lôi Mông khóa làm mục tiêu, “chờ lão tử có cơ hội sẽ tìm người chơi một trận ra trò, hắc hắc.”

“Xem ra ta không được hoan nghênh lắm, nhưng không sao. Không bao lâu nữa, ta tin rằng chúng ta sẽ gặp lại.”

Đạt Nhĩ Sâm cười cười nói, rồi lập tức xoay người rời đi.

Phổ Lai Tư nhìn bóng lưng Đạt Nhĩ Sâm, nhíu mày nghĩ ngợi. Đợi đến lúc Đạt Nhĩ Sâm đi xa mới tìm từ nhẹ giọng nói: “Các người tận lực không nên lui tới cùng hắn, biết không?”

Địch Áo đã đoán được đối phương muốn nói gì.

“Ha hã, không thành vấn đề, mọi việc chú ý hơn một chút là được rồi.” Nơi này còn có những người khác, Phổ Lai Tư không thể nói quá rõ ràng. Về phần đám người Địch Áo có thể hiểu tới trình độ nào thì không quan hệ gì tới hắn.

382. Chương 381: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 381: Tiếp nhận nhiệm vụ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên tổng thể, đám người Địch có chút hảo cảm với thiếu niên áo xám này, ít nhất đối phương nhìn qua đang suy nghĩ cho bọn họ, khó trách bị gọi là người hiền lành.

“Yên tâm đi, chúng ta không có chuyện gì, đúng rồi, trong học viện có chỗ nào cung cấp thức ăn không?”

“Làm sao không được? Học viện có chuẩn bị phòng ăn rất lớn, chỉ có điều cách nơi này khá xa. Lúc bình thường chúng ta ít khi ăn ở đó.” Phổ Lai Tư nói xong liền im lặng quan sát thần sắc mấy người Địch Áo: “Chẳng lẽ không có ai nói cho các người biết?”

“Chúng ta mới vừa tới đây hôm nay, còn nhiều việc không rõ ràng lắm.” Mấy người Địch Áo cười khở nhìn nhau, tâm nhãn cái tên kia đúng là không phải nhỏ một cách bình thường, đến cả chuyện này mà cũng giấu diếm?

“Hôm nay mới tới?” Phổ Lai Tư ngơ ngác nghếch mặt ra, không có đạo lý để cho học viên mới nhập học đi tiếp nhận nhiệm vụ, lại liên tưởng đến đám người Địch Áo nghi vấn lúc nãy, trong lòng hắn mơ hồ đoán ra một nguyên nhân: “Vậy các người tới đây làm gì?”

“Tùy tiện đi xem một chút, dù sao cũng phải làm quen hoàn cảnh chung quanh.” Lôi Mông cười khan vài tiếng, tạo ra thanh thế lớn như vậy chỉ là vì tìm kiếm thức ăn, nói ra không khỏi mất thể diện cả đám.

“Tùy tiện đi xem là giết chết một đàn Thập Nhĩ Dương?”

Chỉ có thể nói lấy cơ kiêu này quá kém rồi, Lôi Mông càng nói như vậy, Phổ Lai Tư lại càng xác định ý nghĩ trong lòng, niềm nở chào mời: “Bên ta mới vừa bắt được mấy con gà núi, có muốn tới đó nếm thử không? Tào nấu nướng của ta cũng không tệ đâu.”

Phổ Lai Tư xuất phát từ hảo tâm, nhìn mấy người Dịch Áo ăn mặc hiển nhiên là gia cảnh không tệ, chưa chắc quen thuộc những chuyện tình vụn vặt này. Quan trọng là Phổ Lai Tư đang bị xúc động rất lớn, những tên tân sinh này có thể giết chết một đàn Thập Nhĩ Dương mà lông tóc không tổn hao một cọng, thực lực bọn họ cường hãn cỡ nào không cần suy nghĩ cũng biết. Trong tương lai, bọn họ không thể nào không có tiếng tăm, bất kể nhìn từ góc độ nào, hắn cũng phải thử giao tiếp tới đối phương một chút.

Mấy người Dịch Áo nhả nhận cự tuyệt lời mời của Phổ Lai Tư, hắn cũng không có để ý. Nếu như đã là hàng xóm rồi, sau này vẫn còn nhiều cơ hội tiếp xúc, nhưng đến lúc gần đi hắn để lại cho mấy người Dịch Áo một tấm bản đồ, phía trên ghi rõ chủng loại yêu thú hoạt động quanh khu vực.

So sánh xuống, vật này có tác dụng rất lớn đối với đám người Dịch Áo, căn cứ đánh dấu trên bản đồ. Mấy người Dịch Áo vòng qua mấy chỗ yêu thú tụ cư, bắt mấy con gà núi và thỏ hoang, rồi tìm được nguồn nước lấy vài bình nước trong mang trở về thạch động.

Ăn uống no đủ xong, mọi người ngồi quanh đồng lửa đàm luận, Ca Đồn nói: “Lôi Mông, người hiểu Tử Vong Chi Ca bao nhiêu? Chúng ta sau này vẫn thường xuyên chơi với yêu thú?”

“Ta không biết rõ lắm!” Lôi Mông nhúc nhúc nói, thân là cháu Sư Tâm Vương, nhưng hắn không biết nhiều về học viện lớn nhất đế quốc, đúng là khó thể mở miệng được.

“Ta cảm giác không đơn giản như vậy, các người không phát hiện hả, thực lực yêu thú nơi này không phải tính cường đại, nhưng lại cùng thuộc tính theo từng khu. Đối phó một con có lẽ dễ dàng, nhưng một đám sẽ rất nguy hiểm.” Tác Phi Á chậm rãi nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Giờ đây, một con và một đám có gì khác nhau?” Lôi Mông bĩu môi.

Y Toa Bối Nhĩ liếc sang Lôi Mông: “Đó là vì người đã lên cấp Cực Hạn võ sĩ rồi, nếu chúng ta đều là Quang Mang võ sĩ, không có Hỏa Hồng Thú và Miêu Tử, làm sao chiến đấu nhẹ nhàng như hôm nay được?”

Ca Đồn vỗ vỗ bả vai Lôi Mông nói: “Ồ Thánh Đế Tư thành từng gặp phải cô nàng Tử tước gì gì đó, nhớ không? Nàng chính là Quang Mang võ sĩ vẫn bị một đám sói hoang nguyên đuổi chạy trốn chết, còn định cướp đoạt ngựa của chúng ta.”

Sói hoang nguyên? Lôi Mông nhớ tới tình cảnh lúc ấy không khỏi gật đầu xác nhận, lực chiến đấu của sói hoang nguyên sợ rằng còn không bằng Thập Nhĩ Dương. Nếu đàn sói bị tổn thương thảm trọng sẽ rút lui chạy trốn, nhưng Thập Nhĩ Dương hoàn toàn là không chết không thôi. Đối với bọn họ dĩ nhiên không thể tạo thành nguy hiểm, nhưng những học viên Quang Mang võ sĩ mới vừa nhập học lại là uy hiếp rất lớn.

“Lôi Mông, học viên tốt nghiệp từ Tử Vong Chi Ca sẽ đi đâu?” Tác Phi Á hỏi.

“Đương nhiên là quân đội.” Tinh thần Lôi Mông rung lên, hắn biết rõ ràng vấn đề này: “Bá phụ đã nói với ta, những người đi ra từ Tử Vong Chi Ca không cần thiết phải có thực lực cường đại, nhưng sẽ có chỗ độc đáo nhất định đối với phương diện đoàn đội phối hợp, rất thích hợp với hành quân tác chiến.”

“Vậy là được rồi.” Tác Phi Á cười cười nói: “Ta nghĩ đây chính là ước nguyện ban đầu khi thành lập Tử Vong Chi Ca. Bọn họ không cần bồi dưỡng học viên thành anh hùng lấy một địch trăm, chỉ cần có kinh nghiệm đoàn đội tác chiến phong phú là được rồi. Cho dù thực lực hơi yếu cũng có thể tạo ra tác dụng rất lớn.”

Ở trong ấn tượng của Lôi Mông, Tử Vong Chi Ca không chỉ là một học viện có thủ đoạn huấn luyện tàn khốc nhất trên toàn đại lục, đồng thời cũng là chiếc cầu một bước lên trời cho các bình dân. Nhờ có học viện này, những võ sĩ bình dân sẽ có hi vọng nhận được bí kỹ cao cấp. Nếu không, cho dù bọn họ lên cấp cũng không có cách nào sử dụng bí kỹ cao cấp, vì thể lực chiến đấu không được để thăng bao nhiêu.

Tử Vong Chi Ca là bảo địa Sư Tâm đế quốc trong lòng nhóm võ sĩ bình dân. Chỉ có nơi này mới truyền thụ bí kỹ cao cấp cho bọn họ mà không đòi hỏi lợi ích quá lớn. Mặc dù Lôi Mông có chút bất mãn đối với phương thức đào thải tàn khốc của Tử Vong Chi Ca, nhưng hắn vẫn phải kính nể người đã sáng lập ra học viện.

Dựa theo Tác Phi Á thuyết pháp, Tử Vong Chi Ca chỉ là một nơi hoàn toàn phục vụ cho quân đội? Lôi Mông không phục nói: “Chỉ có kinh nghiệm cũng không đủ mà? Tiểu đội mạo hiểm giả nào không có kinh

nghiệm đoàn đội phối hợp? Chẳng lẽ bọn họ cũng có tư cách tiến vào quân đội?”

“Chiến đấu vì tiền và chiến đấu vì chiến đấu là hai quan niệm hoàn toàn không giống nhau, mức độ nguy hiểm cũng không thể nào đánh đồng. Ta hỏi người một vấn đề đơn giản, tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện cần trả học phí không?”

“Chuyện này... ta không rõ lắm.” Lôi Mông gãi gãi đầu nói.

“Đợi ngày mai hỏi là có thể biết rồi, ví dụ như mỗi một học viên đều phải trả một khoản học phí rất lớn, nhưng các người đã nhìn thấy khung cảnh ở học viện rồi, số tiền kia dùng vào đâu? Các người không cảm thấy những căn phòng cũ rách không phù hợp với địa vị của học viện quý mô lớn sao?” Tác Phỉ Á cười nói: “Vì thế ta đoán Tử Vong Chi Ca không thu bất kỳ phí dụng nào của học viên, như vậy mới có khả năng hấp dẫn giới bình dân gia nhập.”

“Tác Phỉ Á, tại sao hễ nói chuyện đến tiền là hai mắt người sáng rực lên vậy? Đúng là một yêu nữ tham tiền mà.” Y Toa Bối Nhĩ cười cười tựa lưng vào người Tác Phỉ Á.

“Không hiểu thì không nên nói lung tung.” Tác Phỉ Á giận dỗi kéo mũi Y Toa Bối Nhĩ.

Nói đến vấn đề thu vào chi ra, những người ở chỗ này không ai có thể vượt qua Tác Phỉ Á, là do nàng có kinh nghiệm trông coi kinh tế của Nam tước lĩnh nhiều năm. Tác Phỉ Á cho ra phán đoán, người bình thường lấy đầu ra tiền gia nhập học viện lớn như vậy, kim tệ hao phí mỗi ngày khẳng định không ít. Tác Phỉ Á rõ ràng những học viện có thu học phí đều xuất phát từ lợi nhuận, ví như Thánh Đế Tư thành, cho dù không có thuế má, chỉ dựa vào Thánh Đế Tư học viện cũng có thể chống đỡ được phí dụng cả tòa thành.

“Nhưng nếu chân tướng đúng như người nói ” Tử Vong Chi Ca dựa vào cái gì để duy trì hoạt động ? Chẳng lẽ là người thành lập học viện tự mình móc tiền ra trả?” Ca Đồn lắc đầu nói, tài phú cá nhân dù nhiều hơn nữa cũng không thể nuôi nổi một tòa học viện lớn như vậy.

“Không thể.” Lôi Mông lập tức hủy bỏ suy đoán đầu tiên của Ca Đồn, hắn còn nhớ lúc nhỏ đã từng thấy qua Tử Vong Chi Ca viện trưởng Tư Thản Sâm. Sở dĩ trí nhớ vẫn còn đầy đủ là vì trước đó Lôi Mông chưa từng thấy người nào mặc y phục cũ rách đến trình độ kinh khủng như vậy. Cho dù nhìn từ góc độ nào, Tư Thản Sâm cũng không giống một kẻ có tiền.

“Chuyện này phải hỏi Sư Tâm Vương bệ hạ rồi, tin tưởng ông ấy nhất định sẽ biết.” Tác Phỉ Á mỉm cười nhìn sang Lôi Mông.

Lôi Mông buồn bực một trận, Tác Phỉ Á nói thật hay, Sư Tâm Vương hiển nhiên biết mục đích xây dựng Tử Vong Chi Ca học viện, nhưng hắn lại không biết phản bác như thế nào. Phòng ốc trong học viện quả thật cũ nát quá mức, thậm chí còn thua cả nhà ở vùng nông thôn nữa, đúng là vừa nhìn là thấy mất mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, tên thanh niên tên là Ước Sắt Phu đi tới thạch động đưa cho đám người Dịch Áo điều lệ của học viện, còn có một nhiệm vụ đó là thành công mang về trứng của loài Hỏa Long Tích Dịch. Nhóm Dịch Áo có bảy người cần phải lấy được bảy cái trứng Tích Dịch mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.

383. Chương 382: Hàng Xóm Tốt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 382: Hàng xóm tốt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Quy định ở Tử Vong Chi Ca viện rất đơn giản, chỉ có lệ que vài dòng, đứng ở vị trí thứ nhất chính là không cho phép tư đấu. Bởi vì trên đại lục có phong tục quyết đấu, học viện dĩ nhiên cũng không thể tránh được, nhưng song phương muốn quyết đấu nhất định phải được đạo sư học viện cho phép. Chỉ khi nào thực lực hai bên ngang nhau và có đạo sư làm trọng tài mới được tiến hành quyết đấu, nếu không coi như là tư đấu.

Phương pháp Tử Vong Chi Ca trừng phạt tư đấu rất quý dị, không có khai trừ ra khỏi học viện. Một khi phát sinh chuyện này, những người không tuân theo quy định sẽ phải nhận một nhiệm vụ nguy hiểm cực cao, có thể sống sót trở về hay không sẽ phải nhìn vận khí của từng người.

Những quy định còn lại là không cho đùa giỡn nữ học viên, không cho say rượu...vân...vân, trừng phạt cũng không có ngoại lệ, tất cả những người không chấp hành sẽ bị phái đi thi hành nhiệm vụ, độ khó tùy theo trình độ vi phạm mà định ra.

Mấy người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, đây cũng tính là trừng phạt? Như vậy không phải là những người có thực lực cường đại muốn làm gì thì làm?

Lúc này Phổ Lai Tư đứng lúc sang thăm đám người Dịch Áo, nghe được nghi vấn của bọn họ không nhịn được cười nói: “Thực lực có mạnh cỡ nào cũng không thể sánh bằng viện trưởng đại nhân, đúng không? Nghe nói sâu trong Mê Ngữ sâm lâm có tồn tại yêu thú cường đại ngay cả viện trưởng đại nhân cũng không muốn đi trêu chọc. Dĩ nhiên, trước khi chế định nhiệm vụ sẽ trải qua suy nghĩ tổng hợp, thực lực càng mạnh nhiệm vụ càng nguy hiểm, tóm lại không có người nào dễ dàng vượt qua kiểm tra.”

Mấy người Dịch Áo gật đầu, như vậy mới hợp lý, sau đó mọi người hỏi Phổ Lai Tư vị trí Hỏa Long Tích Dịch.

“Các người nhận được nhiệm vụ giết chết Hỏa Long Tích Dịch? Loại này rất khó đối phó.” Phổ Lai Tư nhún mày nói.

“Không phải là giết chết, ăn trộm mấy quả trứng là được rồi.” Lôi Mông nói.

Lôi Mông không nói còn đỡ, câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Phổ Lai Tư nhất thời biến thành vô cùng khó coi: “Ai ban bố nhiệm vụ cho các người? Bây giờ chính là mùa Hỏa Long Tích Dịch đẻ trứng, các người căn bản không thể nào hoàn thành nhiệm vụ này.”

Lôi Mông đưa tờ giấy ghi nhiệm vụ cho Phổ Lai Tư: “Người xem đi, chẳng lẽ là giả?”

Phổ Lai Tư nhìn vào hoa văn màu đen trên tờ giấy, trầm mặc một hồi mới nói: “Nhiệm vụ là thật, nhưng ta vẫn khuyên các người không nên đi.”

“Tại sao?” Dịch Áo hỏi.

“Hỏa Long Tích Dịch là một loại yêu thú biến dị có lực chiến đấu cường đại rất khó đối phó. Các người nên biết bộ da của Hỏa Long Tích Dịch được dùng để chế tạo nhuyễn giáp, điều này đủ chứng minh lực phòng ngự của chúng nó cường hãn tới mức nào rồi.”

Phổ Lai Tư nói: “Hơn nữa, Hỏa Long Tích Dịch là yêu thú sống thành đàn, nếu phát sinh chiến đấu sẽ rất phiền toái. Kỳ quái nhất chính là học viên năm năm trở lên, thực lực cả đội đều đạt đến giai đoạn Cực Hạn võ sĩ mới có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ này, vì sao lại để cho các người đi?”

“Chỉ là trộm trứng mà thôi, không phải là giết chết.” Dịch Áo cười cười nói: “Người chỉ cần chỉ cho ta biết phương hướng đi tới hang của Hỏa Long Tích Dịch là được rồi.”

“Kết quả không phải giống nhau hay sao?” Phổ Lai Tư nói: “Trộm trứng Hỏa Long Tích Dịch sẽ làm chúng nó lâm vào triệt để cuồng hóa, không có biện pháp nào khác, bắt buộc phải giết chết toàn bộ chúng nó mới rời khỏi được.”

“Hai chuyện này không giống nhau.” Dịch Áo lắc đầu nói.

“Dịch Áo, không phải là người định đi một mình đó chứ?” Lôi Mông kịp thời phản ứng.

“Chuyện này để một mình ta đi là đủ rồi.” Dịch Áo nói: “Các người đi ngược lại sẽ mang phiền toái đến cho ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ca Đồn nói: “Dịch Áo là người làm những chuyện lén lút như thế này thích hợp nhất, không thành vấn đề”

“Ca Đồn, người phải rõ ràng trước khi người và Lôi Mông phân ra trên dưới, ta chính là đối tượng người cần mượn hơi lấy lòng đó.”

Địch Áo mỉm cười nói: “Không nên mạo muội công kích ta, nếu để ta và Lôi Mông đứng ở một phía, ta dám cam đoan mấy ngày sau này ngươi sinh hoạt vô cùng sung sướng.”

“Ha ha, chỉ cười giỡn cho vui thôi mà.” Ca Đồn cười cười giả lả.

“Ca Đồn, cái tên Địch Áo này càng ngày càng cuồng loạn vọng, trước kia hắn cũng nói những lời tương tự với ta.”

Lôi Mông kêu lên: “Tiếp tục như vậy chúng ta sẽ bị hắn khi dễ, ta nghĩ chúng ta nên bỏ qua hiềm khích lúc trước, nhất trí đối ngoại.”

Ca Đồn trừng to hai mắt, làm như đang thật tình suy nghĩ khả năng hợp tác với Lôi Mông.

“Ca Đồn, chúng ta quen biết nhau lâu nhất, nhớ cuộc sống trước kia thế nào không?” Lôi Mông tiếp tục nói thêm vào.

“Tốt, được rồi.” Ca Đồn rất cuộc chấp nhận đề nghị của Lôi Mông. Nói thật ra trong tiểu đội chỉ có vài người, thực lực Địch Áo cũng không mạnh lắm. Chính là vì Cho và Lôi Mông đấu đá quá mức lợi hại, lại phải mượn hơi Địch Áo vốn đứng ở vị trí trung gian, kết quả đưa đến địa vị Địch Áo càng ngày càng cao, bây giờ là lúc buông tha thù cũ, chân thành hợp tác với nhau rồi.

“Tiểu đội chúng ta có bảy người, tính cả Miêu Tử và Hỏa Hồng Thú là chín.” Sắc mặt Địch Áo không chút thay đổi, hình như hoàn toàn từ đầu đến cuối không chú ý tới Lôi Mông và Ca Đồn có ý định kết thành đồng minh

“Chúng ta nên phân công rõ ràng để lúc ta không có ở đây. Công việc sẽ không bị rối loạn.”

“Phân công rõ ràng? Định làm gì?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

“Tác Phỉ Á là đội phó, mọi người không có ý kiến gì chứ? Cần thêm đội phó nữa, nếu có chuyện gì cũng có thể thương lượng với nhau.” Địch Áo quét mắt một vòng rồi nói:

“Chức danh phó đội trưởng này đợi đến trưa bắt đầu tuyển chọn.”

Phổ Lai Tư đứng ở một bên ngăn người ra, tiểu đội bảy người thậm chí có một đội trưởng, hai đội phó, chuyện quái quỷ gì vậy?

Tiểu đội mạo hiểm của Địch Áo không phải là nhóm có lực chiến đấu mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là nhóm quan liêu nhất trên toàn đại lục.

“Trời đất !”

Sắc mặt Lôi Mông biến đổi, hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó kêu lên: “Ta đồng ý với Địch Áo.”

“Lôi Mông.” Ca Đồn cực kỳ không vui, không phải là mới nói xong chân thành hợp tác sao?

“Ca Đồn, thật là xin lỗi, lúc này ta chỉ thử dò xét ngươi mà thôi.” Lôi Mông thành khẩn giải thích.

Sau đó chuyển sang Địch Áo nói: “Địch Áo, ngươi thấy vậy được chưa? Ca Đồn đã lộ ra diện mạo thật sự của hắn, ha ha ha, hắn vẫn luôn bất mãn với ngươi nha!”

Lôi Mông thấy rất rõ ràng, Tác Phỉ Á nhất định đứng ở bên phía Địch Áo, nha đầu Lao Lạp hoàn toàn nghe lời Địch Áo vô điều kiện.

Trong tiểu đội bảy người, Địch Áo đã có ba phiếu rồi, vậy thì người nào đạt được Địch Áo nhận thức chắc chắn sẽ trở thành đội phó.

Bởi vì hắn nhất định sẽ ném cho mình một phiếu, Ca Đồn cũng sẽ làm như vậy.

Dưới tình huống này, nếu tiếp tục thông đồng với Ca Đồn nhất định là không có ý nghĩa, cho nên Lôi Mông quyết đoán bỏ qua.

“Lôi Mông, ngươi có gan nói lại lần nữa xem?” Ca Đồn quát ầm lên, hắn đã giận điên lên rồi. Đây là chơi xỏ một cách trắng trợn mà, phạt cũng có ba thành lửa giận chứ đừng nói là hắn.

“Ca Đồn, người làm vậy là không đúng.” Lôi Mông tận tình khuyên bảo: “Người xem lại lương tâm của mình đi, một năm này Dịch Áo đã cứu chúng ta bao nhiêu lần? Lúc chúng ta bị các bộ lạc võ sĩ liều chết xung phong, ai là người chém chết Thủ hộ giả hấp dẫn tất cả lực chú ý của các bộ lạc võ sĩ? Lúc chúng ta gặp phải sa tặc ở sa mạc Hỏa Diễm, là ai động thân ra cuốn lấy gã địch nhân đáng sợ kia? Lúc chúng ta gặp phải Cự Mãng hai đầu, là ai phát động một kích trí mạng đem giải cứu chúng ta? Lúc chúng ta gặp phải...”

“Đủ rồi.” Ca Đồn cắn răng hét lên. Thật ra những chuyện này hẳn đều ghi tạc trong lòng. Vốn chuyện này chỉ là một trận cười giỡn lại bị Lôi Mông nói hoàn toàn thay đổi, Ca Đồn hẳn biến thành một kẻ tiểu nhân vong ân Phụ nghĩa, càng không thể tha thứ chính là hẳn lại bị Lôi Mông lừa lần nữa, làm trò trước mặt tất cả mọi người.

“Đủ rồi?” Lôi Mông thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Người không nên nói như vậy, hiểu không? Ca Đồn, người đã khiến cho người ta rất thất vọng. ”

“Đi, chúng ta ra ngoài.” Ca Đồn kêu lên, hẳn biết mình không thể nào nói qua cái miệng lợi hại của Lôi Mông được, đành phải dùng phương pháp trực tiếp nhất cắt ngang lời đối phương.

“Người cho rằng ta sợ?” Lôi Mông nói: “Nếu như không phải là học viện cấm tư đấu, ngày hôm nay ta khẳng định đánh người thành đầu heo.” Dĩ nhiên đây chỉ là lý do, trước kia hẳn chưa từng cự tuyệt Ca Đồn yêu cầu. Lần này là vì nội tâm e ngại, thất lưng không thắng nên không có ý chí chiến đấu.

Dịch Áo vẫn không phản ứng chuyện giữa Lôi Mông và Ca Đồn, chỉ nhỏ giọng nói với Tác Phi Á gì đó.

Mãi sau này mới cười cười nói với Phổ Lai Tư ở một bên: “Có thì giờ rảnh không? Có thể nói chuyện với ta một lát. ”

“Thời gian có rất nhiều, nhưng người định nói chuyện gì?” Phổ Lai Tư nói.

“Ta cần phải biết tập tính sinh hoạt Hỏa Long Tích Dịch, còn có phương thức công kích của chúng nó.” Dịch Áo nói: “Không sợ người chê cười, ta không hiểu về yêu thú biến dị nhiều lắm, ngoại trừ những loài đã thấy qua.

“Người thật sự định đi một mình?” Phổ Lai Tư kinh ngạc nói.

“Ừ.” Dịch Áo gật đầu.

“Người là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ?” Phổ Lai Tư thật cũng không ngạc, nghĩ chốc lát liền nhận ra vấn đề mấu chốt. Chỉ có Phong hệ Cực Hạn võ sĩ mới có tư cách một mình làm chuyện đó.

“Đúng thế.” Dịch Áo nói.

“Dù là thế nhưng cũng rất nguy hiểm.” Phổ Lai Tư rất muốn khuyên bảo Dịch Áo từ bỏ ý niệm trong đầu: “Trừ phi người có Phong Dực, nếu không một khi bị đàn Hỏa Long Tích Dịch bao vây, nguyên lực sẽ tiêu hao rất nhanh, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.”

“Ta phát hiện người còn dài dòng hơn cả Lôi Mông.” Dịch Áo cười khổ nói: “Được rồi, ta không hỏi người nhiều, người có thể nói cho ta biết vị trí sào huyệt Hỏa Long Tích Dịch ở đâu không?”

384. Chương 383: Nhiệm Vụ Cực Hạn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 383: Nhiệm vụ cực hạn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra nếu không phải là nghe Phổ Lai Tư nói, có lẽ Dịch Áo sẽ không quyết định như vậy. Sau khi tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện, bọn họ không chỉ làm bạn Lôi Mông đơn thuần, đồng thời cũng mượn cơ hội này đề cao thực lực của mình. Phổ Lai Tư đã nói rõ ràng, mùa này là lúc Hỏa Long Tích Dịch rất hung dữ,

cho dù là sinh vật nào đang giao phối và để trứng bị quấy rầy cũng sẽ nổi điên. Cho nên Dịch Áo hoài nghi có phải là cái tên thanh niên gầy gò kia âm thầm động tay chân vào chuyện này hay không? Thậm chí là cố ý mua chuộc đạo sư để bố trí nhiệm vụ này cho bọn họ. Vì thế Dịch Áo đi một mình có thể giảm bớt nguy hiểm xuống thấp nhất, khi cần chạy trốn cũng không cần phải băn khoăn gì. Nếu Dịch Áo một lòng muốn chạy, chỉ cần không đụng tới cường giả Võ Tôn thì không có ai ngăn cản được hắn.

Phổ Lai Tư thấy Dịch Áo kiên trì ý định đành phải nói phương vị cho Dịch Áo biết, đây là vì Dịch Áo thừa nhận mình là Phong hệ Cực Hạn võ sĩ. Nếu không, Phổ Lai Tư tuyệt đối không nói cho hắn biết.

“Đúng rồi, Phổ Lai Tư, tu luyện trong Tử Vong Chi Ca học viện cần nộp học phí không?” Tác Phỉ Á đột nhiên mở miệng hỏi.

“Dĩ nhiên không cần, nếu không...” Phổ Lai Tư cười cười tự giễu: “Hạng người như ta không thể nào xuất hiện ở nơi này.”

“Vì thế người rất ít khi dùng bữa ở phòng ăn của học viện?” Dịch Áo nhớ tới ngày hôm qua Phổ Lai Tư mời bọn họ dùng bữa không phải tới phòng ăn, mà đi tới chỗ của hắn.

“Trên thực tế, rất nhiều người trong nhóm học viên sơ cấp đều làm như vậy, trừ phi thật sự quá mệt mỏi, không đủ sức tự động thủ. Nếu không rất ít người không biết xấu hổ gia tăng gánh nặng cho học viện.”

Nhìn bộ ý màu xám tro trên người Phổ Lai Tư, đám người Dịch Áo có thể hiểu được cách làm của đối phương, đối với đệ tử bình dân, có thể tiến vào một học viện không thu học phí coi như là may mắn lắm rồi. Bọn họ không có nhiều nhu cầu, ngược lại sẽ cảm thấy bất an đối với hạnh phúc không làm mà hưởng, do đó tùy thời đều muốn làm gì đó báo đáp học viện.

Mấy người không hẹn mà cùng nhìn tới Lôi Mông, Phổ Lai Tư trả lời đã xác nhận Tác Phỉ Á suy đoán lúc trước, Tử Vong Chi Ca đúng là nơi chuyên đào tạo nguồn lực mới cho quân đội đế quốc.

Lôi Mông trầm mặc lại, hiện tại hắn không muốn thừa nhận cũng không được, chẳng qua là trong lòng vẫn có chút khó chịu. Vốn cho là Tử Vong Chi Ca học viện là một nơi thật lòng đào tạo, suy nghĩ cho giới bình dân, nhưng bây giờ nhìn lại ước nguyện ban đầu không phải đơn giản như vậy.

“Nghĩ gì thế?” Ca Đốn mỉm cười vỗ vỗ bả vai Lôi Mông: “Cho dù nói thế nào đây vẫn là chuyện tốt, dù sao Tử Vong Chi Ca không có bắt buộc bất cứ người nào gia nhập học viện, cũng không có ai oán trách. Bởi vì nơi này chính là cơ hội hiếm có dành cho bọn họ.”

“Các người đang nói gì vậy? Bắt buộc? Chớ có nói đùa, không biết bao nhiêu người đánh vỡ đầu cũng muốn chui vào đây tu luyện, nhưng do tư chất quá kém căn bản không thông qua nổi khảo hạch.” Phổ Lai Tư lấy làm kỳ quái nói.

“Không có chuyện gì cả, đừng nghe bọn họ nói nhảm.” Dịch Áo cười cười nói, rồi nhìn lại đám người Tác Phỉ Á: “Ta đi đây, mọi người ở lại chờ tin tốt của ta.”

Sau khi Dịch Áo đi không bao lâu, Phổ Lai Tư cũng định rời khỏi. Tiểu tổ bọn họ đã tu dưỡng hai ngày, hôm nay hắn là nhận được một nhiệm vụ. Đúng lúc này cái tên Ước Sắt Phu đi tới, Phổ Lai Tư hơi do dự những vẫn bước lên nghênh đón: “Ước Sắt Phu niên trưởng.”

“Phổ Lai Tư?” Ước Sắt Phu ngạc nhiên, sau đó nhìn đám người Tác Phỉ Á đang ngồi tán gẫu gần đó, sắc mặt lập tức chìm xuống: “Vì sao các người vẫn còn ở đây?”

“Hỏi người đó? Vì sao người còn ở lại chỗ này?” Lôi Mông đẩy Ca Đốn một cái, cười hì hì nói.

“Ta không ở đây thì ở đâu?” Ca Đốn lười biếng nói: “Nơi này không phải là nơi ở của chúng ta sao?”

“Đúng đúng, người không nói ta cũng quên mất.” Lôi Mông quay đầu nhìn về phía Ước Sắt Phu, nghiêm trang hỏi: “Còn có vấn đề gì nữa không?” Ước Sắt Phu hít sâu một hơi cố gắng để cho ngữ khí của mình nghe bình tĩnh hơn: “Học viện ban bố nhiệm vụ nhất định phải được hoàn thành, các người không thể lựa chọn, từ trước đến giờ quy củ này chưa từng bị phá vỡ.”

Lôi Mông cười mị mị nhìn sang Ước Sắt Phu: “Nếu như chúng ta không hoàn thành thì sao? Sẽ bị đuổi ra khỏi học viện đúng không?”

Ước Sắt Phu cười cười quỷ dị: “Trong số những người gia nhập Tử Vong Chi Ca, trước giờ không có một người nào bị đuổi ra. Về phần xử lý các người như thế nào đó là chuyện của nhóm đạo sư, các người cứ chuẩn bị sẵn sàng là được rồi.”

“Thoạt nhìn rất là nghiêm trọng nhỉ?” Lôi Mông ra vẻ nhúc nhích đầu nói: “Đừng nói như thế chứ, ta đây hơi sợ rồi đó.”

Mấy người Tác Phỉ Á nhện không được bật cười ha ha, Y Toa Bối Nhĩ phối hợp nói chen vào: “Vậy thì hiện tại chúng ta nên chuẩn bị dọn đồ chạy trốn là vừa.”

Cho dù Ước Sắt Phu có ngốc đến cỡ nào, lúc nào cũng có thể nhìn ra đám người Lôi Mông đang trêu hấn. Nhưng nhớ tới đạo sư từng dặn dò lúc trước, hấn vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, né cơn tức giận trong lồng ngực xuống, cười lạnh nói: “Để ta xem tới lúc gặp viện trưởng đại nhân, các người còn cười được hay không.”

Viện trưởng đại nhân? Lão già Tư Thẩn Sâm kia? Nếu như không phải nhìn thấy lão ta nghèo quá, Lôi Mông thật sự không đành lòng hạ thủ. Nếu không, lúc này hấn có thể thu thập vài thứ tốt trong học viện chạy luôn rồi. Tên Ước Sắt Phu này nói đáng sợ như vậy, hù dọa những người khác có lẽ còn có hiệu quả, nhưng đối với Lôi Mông chắc chắn không có nửa điểm ảnh hưởng.

Nói tới đây, nhìn vẻ mặt Lôi Mông bình chân như vại, Ước Sắt Phu rõ ràng nếu tiếp tục ở lại chỉ tự rước lấy nhục vào thân, đành phải vội vã xoay người rời đi. Nghe đạo sư nói nhóm võ sĩ hộ tống bọn họ tới đây rất có thể là người trong Vương cung, vậy thì thế nào? Viện trưởng đại nhân là chiến hữu từng kề vai chiến đấu với Sư Tâm Vương bệ hạ. Cho dù những người này là công chúa hay hoàng tử gì đó cũng không làm được chuyện gì.

Công khai không chấp hành nhiệm vụ do học viện ban bố, chuyện này tương đương với không thèm đặt Tử Vong Chi Ca vào trong mắt, Ước Sắt Phu đã nghĩ ra sau khi trở về nên hồi báo với đạo sư như thế nào rồi. Trên thực tế, nhiệm vụ lần này đúng là Ước Sắt Phu động tay động chân vào, hấn dĩ nhiên không thể thay thế đạo sư làm ra quyết định, nhưng hấn vẫn che giấu một tin tức trọng yếu, trong đàn Hỏa Long Tích Dịch đã sinh ra yêu thú cấp bậc thủ lĩnh.

Đây là tin tức Ước Sắt Phu nghe được từ miệng một học viên trọng thương sắp chết, Hỏa Long Tích Dịch cấp bậc thủ lĩnh chẳng những đại biểu cho lực lượng cường đại, còn có ý nghĩa rằng chúng nó không dễ dàng dính vào bẫy rập do nhân loại bố trí. Trước kia thu hoạch trứng Tích Dịch có thể coi là nhiệm vụ khó khăn, nhưng bây giờ Hỏa Long Tích Dịch cấp bậc thủ lĩnh xuất hiện đã gia tăng thành nhiệm vụ cực hạn.

Cho dù tất cả thành viên nhóm Dịch Áo đều là Cực Hạn võ sĩ cũng có thể bị toàn diệt, Ước Sắt Phu tính toán không sai. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng chỉ ảnh hưởng đến các đạo sư, bởi vì nhiệm vụ này không phải là hấn ban bố, không có quan hệ gì tới hấn. Nhưng Ước Sắt Phu lại không ngờ được những người này lại dám không chấp hành nhiệm vụ do học viện ban bố. Nhưng như vậy cũng tốt, tình hình viện trưởng đại nhân nổi tiếng khó chịu, từ khi Tử Vong Chi Ca học viện thành lập tới giờ, nghe nói tất cả những người cố gắng khiêu chiến uy nghiêm của viện trưởng đều bị bốc hơi hết cả rồi. Về phần đám người mới này, tin tưởng không bao lâu nữa bọn họ sẽ chân chính biết được cái gì gọi là sợ hãi.

“Các người ... biết nhau?” Phổ Lai Tư lo lắng nhìn bóng lưng Ước Sắt Phu rời đi, đồng thời cũng thấy kỳ quái trong lòng. Nếu là bản thân hấn nói chuyện với Ước Sắt Phu như vậy, sợ rằng đối phương đã sớm giận tím mặt rồi. Trong học viện quả thật không cho phép tư đấu, nhưng nếu có một phương cố ý khiêu khích thì lại là chuyện khác, đến lúc đó đám đạo sư tự nhiên sẽ cho ra quyết định công bình.

Ở trong nhận định của Phổ Lai Tư, đám người Lôi Mông đang cố tình khiêu khích đối phương. Dịch Áo rõ ràng đã lên đường nhưng bọn họ cố ý không nói cho Ước Sắt Phu biết, đây không phải là muốn tạo thành hiểu lầm sao?

“Cũng không tính là quen biết.” Lôi Mông cười nói, vỗ vỗ vai Ca Đốn ngồi bên cạnh: “Huynh đệ của ta đánh nhau với hấn một trận, xem ra tên này tương đối thù dai.”

Phổ Lai Tư cười khổ lắc đầu, không biết nên nói gì cho phải, mới vừa nhập học đã đắc tội với Ước Sắt Phu đứng trong nhóm đầu học viên sơ cấp? Những người này đúng là to gan lớn mật, phải biết rằng Ước Sắt Phu quan hệ với nhóm đạo sư tương đối tốt, không biết chừng lúc nào cũng có thể gặp phiền toái. Địa phương có người sẽ tồn tại đủ loại liên lạc hình thành hệ thống mạng lưới quan hệ khác nhau, học viện này

cũng không phải ngoại lệ. Cho dù tất cả mọi người đều là đệ tử bình dân nghèo rớt mồng tơi cũng phát sinh nhiều vấn đề trong quá trình sinh hoạt, ví như là nhìn đối phương thuận mắt hay không.

Qua chừng nửa ngày, Dịch Áo đã tiếp cận hang ổ Hỏa Long Tích Dịch, dọc theo con đường này, Dịch Áo không có ý định che dấu tung tích, thoải mái gia tăng tốc độ lên tới cực hạn, thỉnh thoảng có vài học viên sơ cấp đang làm nhiệm vụ nhìn thấy thân ảnh Dịch Áo chợt lóe trong rừng rồi biến mất, không khỏi hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề hay không.

385. Chương 384: Săn Mồi

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 384: Săn mồi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì Phổ Lai Tư miêu tả đàn Hỏa Long Tích Dịch phi thường kinh khủng nên Dịch Áo không dám xem thường. Dưới tình huống không biết rõ đặc điểm của Hỏa Long Tích Dịch, hắn đành phải tự mình quan sát tìm hiểu, thời gian quan sát càng lâu sẽ hiểu biết càng rõ, lúc xuất thủ sẽ gia tăng khả năng thành công càng lớn.

Rốt cuộc Dịch Áo nhìn thấy dãy núi hình tam giác như lời Phổ Lai Tư nói, ở rất xa đã ngửi được mùi lưu hoàng nồng đậm, gò núi trụi lủi xơ xác, chỉ có vài bụi cỏ dại trên đó, ngay cả cây cối cao lớn cũng không có. Dịch Áo không khỏi nhíu mày, địa hình như vậy không có cách nào bí mật tiến vào rồi, khó trách Phổ Lai Tư nói nhiệm vụ này có hệ số nguy hiểm cực cao. Ngoại trừ mạnh mẽ xông vào, tựa hồ không còn phương pháp nào khác.

Dịch Áo cẩn thận đến gần gò núi, nếu đã tới thì phải thử một chút rồi lại tính tiếp. Hỏa Long Tích Dịch kinh khủng cỡ nào cũng không thể nhanh hơn Đường Lang to lớn, cơ hội thành công vẫn rất lớn.

Từ từ, theo khoảng cách càng lúc càng gần, Dịch Áo có thể thấy rõ ràng trên sườn núi đang có mấy chục đầu Tích Dịch thân dài hơn năm thước, toàn thân đỏ choét lưỡi biếng nằm trên mặt đất, tựa hồ chúng nó rất thích hưởng thụ ánh nắng giữa mùa đông này.

Quan sát hồi lâu, Dịch Áo phát hiện nhóm Tích Dịch không có ý định di chuyển thì tương đối buồn bực, chẳng lẽ chúng nó không cần ăn uống? Nếu như thấy được cảnh chúng nó săn mồi, Dịch Áo có thể suy tính đại khái thực lực của chúng nó, sau khi suy nghĩ một lát, Dịch Áo lặng lẽ rời khỏi vị trí cũ, trực tiếp chạy về phía rừng rậm ở sau lưng.

Đợi chờ là công việc khô khan nhưng cũng rất cần thiết, một người thiếu kiên nhẫn thường sẽ bị vận mệnh trêu đùa. Dịch Áo trên cành cây lặng lẽ quan sát Hỏa Long Tích Dịch ở phương xa, trên phương diện kiên nhẫn, hắn tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Mấy giờ trôi qua rất nhanh, trên sườn núi phát sinh một trận xôn xao, có mấy con Hỏa Long Tích Dịch từ sườn núi bò lên, mỗi đầu Hỏa Long Tích Dịch ngậm trong miệng một con Dã Trư. Chúng nó không lập tức ăn thịt mấy con heo rừng này, trước tiên đặt Dã Trư trên mặt đất, sau đó ngửa mặt lên trời gầm gừ.

Chốc lát sau, một con Hỏa Long Tích Dịch khổng lồ xuất hiện, nó chậm chạp bò tới chỗ mấy con heo rừng. Nhóm Hỏa Long Tích Dịch trên sườn núi biết điều bò lui nhường đường cho nó.

Yêu thú biến dị tiến hóa lần hai? Dịch Áo thấy như vậy một màn không khỏi nhíu mày, hắn đang nhớ lại đầu Đường Lang màu đỏ lúc trước.

Tự mình đạt được kinh nghiệm sẽ ghi nhớ rất lâu, Dịch Áo biết loại yêu thú biến dị tiến hóa hai lần này có lực chiến đấu cường hãn hơn đám yêu thú bình thường nhiều lắm. Đối mặt những con Đường Lang to lớn, Dịch Áo còn có năng lực tự vệ, đánh không lại thì hắn có thể chạy trốn, ít nhất hắn có thể chạy mấy ngày

mấy đêm rồi cũng thoát. Nhưng tốc độ con Đường Lang vương kia nhanh hơn hẳn, có thể bình yên chạy trốn hoàn toàn dựa vào khả năng vận động cực hạn trong phạm vi nhỏ và hơn kém nhau về trí tuệ mà thôi.

Khi con Đường Lang vương phát động công kích sẽ chém về phía vị trí cũ của Dịch Áo, nhưng lúc lưỡi hái chém xuống thì Dịch Áo đã thay đổi kịp thời vị trí rồi.

Nếu chiến đấu như thế kéo dài một đoạn thời gian ngắn, con Đường Lang vương có thể từ từ thích ứng. Dịch Áo chạy trời không khỏi nắng, trước giờ hẳn dựa vào tốc độ mới áp đảo được đối phương, lúc đó sở trường không thể phát huy được ưu thế vốn có, hẳn lập tức rơi vào thế hạ phong.

Dịch Áo trầm ngâm rất lâu, đến lúc con Hỏa Long Tích Dịch màu xanh lục kia ăn xong, nghênh ngang bò ra sau sườn núi, hẳn mới bắt đầu di động thân hình.

Phổ Lai Tư đã nói đây là nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa, Phổ Lai Tư không có nhắc tới trong đàn Hỏa Long Tích Dịch tồn tại yêu thú biến dị tiến hóa hai lần, vì thế độ khó nhiệm vụ này lại gia tăng thêm một bậc.

Cái tên Ước Sắt Phu kia có ý gì đây? Chủ tâm dồn bọn họ vào chỗ chết? Đối phó một đàn Hỏa Long Tích Dịch đã là nguy hiểm cực độ rồi. Thế mà trong đàn Hỏa Long Tích Dịch còn có một con thủ lĩnh, nếu như tất cả mọi người cùng tới phát động tiến công, chắc chắn là không có mấy người sống sót trở về.

Sắc mặt Dịch Áo âm trầm lại, hẳn lặng lẽ núp ở trong rừng rậm chạy qua một hướng khác. Đầu Hỏa Long Tích Dịch thủ lĩnh sức ăn rất lớn, nó đã ăn sạch mấy con Dã Trư mang về, bây giờ đàn Hỏa Long Tích Dịch khẳng định phải đi săn lần nữa.

Quả nhiên, không bao lâu sau có mười mấy con Hỏa Long Tích Dịch bò xuống núi, chậm chạp bò về phương bắc.

Dịch Áo kiên nhẫn đi theo những con Hỏa Long Tích Dịch kia, qua chừng nửa canh giờ nhóm Hỏa Long Tích Dịch đột nhiên ngừng lại. Chỉ có một con Tích Dịch tiếp tục bò về phía trước, những con Tích Dịch khác ẩn mình vào trong bụi cỏ.

Nơi xa có một hồ nước, một bầy heo rừng có số lượng khoảng sáu, bảy mươi con đang chơi đùa quanh hồ, gần đó còn có mấy thi thể Dã Trư dính đầy máu.

Có lẽ là chúng nó không đủ trí tuệ để có cảm giác bi thương, có lẽ chúng nó đã sớm chấp nhận vận mệnh của tự nhiên. Cho dù trước đó không lâu đồng loại mới gặp gỡ bất hạnh, nhưng chúng nó lại quên mất trong chớp mắt, tiếp tục tận hưởng niềm vui khi sinh mệnh vẫn còn.

Đáng tiếc niềm vui kiểu này luôn luôn ngắn ngủi, đầu Hỏa Long Tích Dịch kia từ từ bò tới gần, nhìn chăm chăm vào bầy heo rừng, nhưng chúng nó vẫn chưa có phát giác.

Trong chốc lát, đầu Hỏa Long Tích Dịch chợt gầm thét rung trời phát khởi xung phong lao vào bầy heo rừng, thấy Hỏa Long Tích Dịch xuất hiện, những con Dã Trư lập tức kêu thét inh ỏi bỏ chạy tứ tán.

Hỏa Long Tích Dịch đột nhiên ngừng lại, ngửa đầu lên trời khép hờ miệng lại, sau đó một quả hỏa cầu cực lớn từ trong miệng Hỏa Long Tích Dịch bắn ra, vẽ ra một quỹ tích hình vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung rồi nổ tung dưới mặt đất.

Đại pháo? Dịch Áo trợn mắt nhìn thẳng vào cái hố dưới mặt đất.

Đàn Dã Trư đang chạy trốn thấy ngọn lửa bốc cháy lập tức xoay người tập thể bỏ chạy sang hướng khác.

Đầu Hỏa Long Tích Dịch không ngừng thay đổi góc độ, một quả tiếp theo một quả hỏa cầu bắn ra nổ âm ầm trên mặt đất.

Nếu nói ở ngoài tình táo trong cuộc u mê, huống chi những người đứng xem còn là một nhân loại có trí tuệ cao, Dịch Áo lập tức hiểu ra đầu Hỏa Long Tích Dịch đang có ý gì.

Mười mấy viên đạn pháo rơi xuống ép đàn Dã Trư chạy trốn về một phía, mà trước mặt chính là bụi cỏ những con Hỏa Long Tích Dịch đang ẩn núp.

Đạn pháo vẫn không ngừng nổ tung, có quả rơi bên trái bầy heo rừng, có quả rơi bên phải, còn có quả rơi vào phía sau bầy heo rừng, từ từ dồn chúng nó tới gần chỗ đồng loại đang chờ sẵn.

Tiếng nổ mạnh và ánh lửa ngất trời khiến cho đàn Dã Trư càng thêm kinh hoảng, liều mạng cắm đầu chạy thẳng về phía trước.

Địch Áo càng lúc càng giật mình kinh hãi, đạn pháo phi hành khoảng cách đã đạt đến bốn, năm trăm thước? Coi như là cường giả Vô Tôn cũng chỉ làm được đến thế là cùng. Hơn nữa, đầu Hỏa Long Tích Dịch khổng lồ chế ngự và hỏa lực rất tốt, vị trí đạn pháo rơi xuống cách bầy heo rừng chừng hai, ba mươi thước, lại dồn chúng nó chạy đúng hướng tới vị trí đồng loại đang ẩn nấp, quả thật càng nhìn càng kinh tâm.

Giờ phút này, Địch Áo thậm chí sinh ra cảm giác sợ hãi, nếu như mang theo đám người Tác Phỉ Á tới đây, từ khoảng cách mấy trăm mét tự nhiên có hàng loạt đạn pháo rơi xuống nhất định sẽ đánh cho bọn họ luống cuống tay chân. Cho dù sống sót qua vòng thứ nhất, nhưng vòng thứ hai, vòng thứ ba thì sao?

Phía trước bầy heo rừng là mười mấy đầu Hỏa Long Tích Dịch đột nhiên lao ra khỏi bụi cỏ, không đợi đàn Dã Trư phản ứng, chúng nó đã hé miệng bắn ra vô số hỏa cầu bay thẳng tới trước.

Hình như Hỏa Long Tích Dịch đã có trí tuệ nhất định, chúng nó không nhắm trúng đàn Dã Trư, mà chỉ mình phun ra hỏa cầu giữ vững thời gian và khoảng cách nhất định, gần như là xếp hàng chỉnh tề nện xuống đất trước mặt đàn heo rừng.

Đàn heo rừng bị vô số hỏa cầu nổ tung khiến cho đầu óc mê mang, bốn chân choáng váng. Sau đó là loạt hỏa cầu thứ hai tiếp tục ập đến.

Trong loạt đạn thứ hai này, đàn heo rừng đã ngã xuống một nửa, còn dư lại mấy con Dã Trư gào thét loạn loạn xạ chạy sang hai hướng khác nhau, tiếp tục cắm đầu chạy trốn.

Hình như nhóm Hỏa Long Tích Dịch không có ý định đuổi tận giết tuyệt, lúc này chúng nó ngừng công kích chạy về phía mấy chục cỗ thi thể Dã Trư kia.

Con Hỏa Long Tích Dịch phụ trách xua đuổi Dã Trư cũng bỏ tới cắn một con Dã Trư chậm chạp bò về phía sườn núi ở phương xa.

Xem ra trí tuệ của Hỏa Long Tích Dịch cũng không cao lắm, mỗi đầu chỉ ngậm một con Dã Trư rồi đi, đối với thi thể Dã Trư còn sót lại thì chúng nó làm như không thấy.

Sau khi quá trình đi săn kết thúc không lâu, đàn Dã Trư còn sống lại tụ tập quanh hồ nước chơi đùa như cũ.

386. Chương 385: Lãnh Tụ Tinh Thần

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 385: Lãnh tụ tinh thần

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo chú ý tới tốc độ Hỏa Long Tích Dịch di chuyển cũng không nhanh, có lẽ là đối phó Dã Trư không đáng để chúng nó hao phí thể lực tiến hành chạy nước rút. Chuyện này xem ra hơi khó rồi, trước khi xác định rõ ràng tốc độ của Hỏa Long Tích Dịch, Địch Áo không thể tùy tiện xuất thủ. Lần trước bị Đường Lang to lớn giáo huấn một lần, Địch Áo không bao giờ muốn gặp phải tình cảnh như vậy.

Vừa đi theo phía sau nhóm Hỏa Long Tích Dịch, Địch Áo vừa suy tư làm sao có thể tìm được vị trí chúng nó dễ trúng, địa thế trên núi không chỉ bất lợi ẩn nấp đối với Địch Áo, những con Tích Dịch cũng bị bại lộ hành tung rõ ràng. Nhưng trong lúc quan sát, Địch Áo không phát hiện Hỏa Long Tích Dịch dễ trúng ở chỗ nào, có lẽ là ở trong cái hố nào đó bên kia sườn núi, thậm chí là trong hang động, nếu là cái trước thì còn dễ làm, chứ cái sau thì quá nguy hiểm rồi.

Đi theo nhóm Hỏa Long Tích Dịch trở lại sào huyết, Dịch Áo lại núp vào trong rừng rậm, trước khi không nắm giữ đủ tin tức, hắn không bao giờ động thủ. Bởi vì làm vậy nguy hiểm, nếu cần thiết hắn sẽ tiếp tục chờ đợi, cho dù là chờ thêm mấy ngày cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng, ở một chỗ cách đó khá xa đang có hai người lặng lẽ quan sát mọi hành vi của Dịch Áo.

“Tên tiểu tử kia lén lút định làm gì? Đã rất lâu rồi.” Người trung niên mặc trường bào bên trái cau mày nói, Dịch Áo có đủ kiên nhẫn nhưng hắn lại không nhịn được.

“Người đã dùng tới chữ lén lút, còn đoán không ra lý do sao?” Người trung niên bên phải mặt mũi xám xịt, một thân ốm o bệnh hoạn cười nói: “Hắn không thể nào phát sinh xung đột chính diện với đám Hỏa Long Tích Dịch, vậy thì chỉ có đường ăn trộm.”

“Trộm?” Người trung niên mặc trường bào nhú mày nói: “Căn cứ tình báo chúng ta nhận được, tên tiểu tử kia có tốc độ rất nhanh, là một mầm mống vô cùng tốt. Trong tương lai sẽ trở thành trợ thủ hữu dụng cho thiếu gia, nhưng ta không hiểu tại sao hắn luôn thích mưu lợi như vậy? Đây không phải là phẩm chất đáng khen, có rất nhiều chuyện nếu mưu lợi sẽ không còn ý nghĩa vốn có. Nếu dưỡng thành thói quen thì không thể nào thành cường giả được.”

“Mưu lợi? Người nói lần trước hả?” Người trung niên vẻ ngoài bệnh hoạn nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy.”

“Người quá hà khắc rồi, trong mắt của ta không có ai làm tốt hơn hắn.” Người trung niên bệnh hoạn cười nói: “Khi đối phó với các bộ lạc võ sĩ, hắn không biết rõ bí mật của Thủ hộ giả nên mới âm thầm tiềm phục chờ đợi thời cơ. Khi thấy Bằng Sơn Hùng vương rời khỏi Thủ hộ giả gia nhập chiến đấu, hắn vẫn duy trì kiên nhẫn, mãi cho đến lúc thiếu gia vọt vào doanh trại hấp dẫn chú ý của các võ sĩ bộ lạc, hắn mới quả quyết phát động dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Thủ hộ giả kết thúc chiến đấu. Ngấm lại đi, đó là một kích hoàn mỹ cỡ nào chứ? Đổi thành ta và người lúc tuổi còn trẻ có thể làm tốt hơn hắn không?”

Người trung niên này nói rất có tình cảm, nhưng phân tích của hắn rõ ràng là tồn tại ý nghĩa khác biệt. Nếu như không nhìn thấy đám người Tác Phi Á lâm vào tình thế nguy hiểm, Dịch Áo không thể nào liều tính phát động công kích.

“Người rất thưởng thức hắn?” Người trung niên mặc trường bào nói.

“Người đã suy nghĩ lầm lạc.” Người trung niên kia chậm rãi nói: “Người bây giờ thất vọng đối với hắn, nhưng đó là vì hắn chưa hành động đúng với nguyện vọng của người mà thôi.”

“Hừ ‘Người trung niên mặc trường bào hừ lạnh một tiếng: “Những người thích làm việc mưu lợi làm sao phát triển cao xa được?”’

“Đừng có mạnh miệng.” Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn mỉm cười sáng lạn: “Hắn có thể làm gì đây? Nếu để người đối phó Quân Đồ Minh đại đế, người có dám đi thẳng tới trước mặt hắn, chỉ vào mũi hắn nói ‘lăn ra đây cho ta, lão tử tới quyết đấu với ngươi không?’”

“Nhìn ta có giống thằng điên không?” Người trung niên mặc trường bào ngạc nhiên nói: “Quân Đồ Minh đại đế tùy tiện vươn một đầu ngón tay ra là đè chết ta rồi.”

“Hắn cũng không điên.” Người trung niên kia nói: “Cho nên hắn không chủ động khiêu khích những con Hỏa Long Tích Dịch kia, mà phải tìm biện pháp khác.”

Người trung niên mặc trường bào trầm mặc chốc lát, rồi lại nói: “Cho dù nói thế nào, chuyện quan trọng trước mắt là phải báo cho Tử Thần Sâm viện trưởng, bố trí cho bọn hắn một nhiệm vụ không có biện pháp mưu lợi. Ha hả, ta nhất định phải biết cực hạn của những tiểu tử kia rốt cuộc tới mức nào.”

“Tùy người vậy.” Người trung niên kia cười cười nói.

“Đúng rồi, người thường đi theo bên cạnh bệ hạ, hẳn là biết ý nghĩ của bệ hạ.” Người trung niên mặc trường bào nói: “Tại sao lại đưa thiếu gia đến nơi đây?”

“Chuyện này... nói ra thì rất dài.” Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói: “Người biết Tử Vong Chi Ca học viện đã thành lập bao nhiêu năm không?”

“Tử Vong Chi Ca học viện đời trước, cái học viện nhỏ trước đó có tính không?” “Không tính, từ khi bệ hạ tự mình đặt tên đó.”

“Hắn là bốn mươi bảy năm.”

“Trí nhớ của người cũng không kém.” Người trung niên kia cười nói: “Người biết trong khoảng thời gian bốn mươi bảy năm này, tổng cộng có bao nhiêu học viên tốt nghiệp viên mãn không?”

“Ta chưa tính đến chuyện này.” Người trung niên mặc trường bào nghĩ một lát rồi nói: “Khoảng tám trăm?”

Hàng năm Tử Vong Chi Ca học viện cho học viên tốt nghiệp vẫn không tới hai mươi người, thực tế là rất ít, nhưng hắn cố ý nói cao lên một chút.

Đế quốc luôn cố ý che giấu tỉ lệ Tử Vong Chi Ca học viện đào thải học viên là vì sợ dẫn đến hậu quả khó đoán trước. Bởi vì đó là mấy con số rất kinh người.

Chỉ cần là học viên của Tử Vong Chi Ca học viện sẽ phải không ngừng đón nhận nhiệm vụ đến gần năng lực cực hạn. Mỗi một lần đều tiến vào thời khắc sinh tử, chỉ có một con đường duy nhất để đề cao khả năng sinh tồn, đó là đột phá bình cảnh Cực Hạn võ sĩ trở thành Vô Tôn.

Nói cách khác, từng học viên tốt nghiệp đều là cường giả Vô Tôn.

Nơi đám người Dịch Áo sinh hoạt chỉ là khu vực cấp thấp, cho nên nhìn qua đều là người trẻ tuổi, ở khu vực cao cấp thậm chí có thể nhìn thấy học viên từ ba mươi tuổi trở lên. Không thể khinh thị bọn họ bởi vì không được tốt nghiệp, những người có thể sống ở trong Tử Vong Chi Ca học viện gần mười năm, thậm chí lâu hơn nữa đều là quái vật chân chính, chỉ kém một đường mỏng manh là đột phá thôi.

“Người nói nhiều quá.” Người trung niên chậm rãi nói: “Thế nhưng, bọn họ lại phân ra trải khắp đế quốc. Mặc dù nội bộ tồn tại đủ loại mâu thuẫn nhưng nếu gặp phải chuyện trọng yếu vẫn có thể hợp tác với nhau tự hình thành một thể hệ. Bốn mươi bảy năm, thế lực bọn họ có được hiện tại ngay cả bệ hạ cũng không dám khinh thị.”

“Ta biết.” Người trung niên mặc trường bào gật đầu: “Những tên kia đều rất kiêu ngạo, nhất là cái tên Tạ Nhĩ Cái, ha ha, người còn nhớ rõ cái tên chết sớm đó không?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn lộ ra vẻ mặt cổ quái: “Hắn thiếu chút nữa trở thành Phó nguyên soái, lúc ấy ta gặp hắn cũng phải cung kính thi lễ mà.”

“Nói đến chuyện đó đúng là làm cho người ta tiếc hận.” Người trung niên mặc trường bào không có chú ý tới sắc mặt đồng bạn, phối hợp nói tiếp: “Đường đường là cường giả Thánh cấp không chết ở trên chiến trường, nhưng lại mơ mơ hồ hồ chết ở trong một trận quyết đấu, quá đáng buồn. Nếu như hắn giảm bớt cái tính kiêu ngạo sẽ không chọc giận Thần Vực, tự nhiên không bị chết sớm như vậy.”

“Người biết nhược điểm lớn nhất của người là gì không?” Người trung niên bề ngoài bệnh hoạn mỉm cười nói.

“Là gì?”

“Ngu.”

“Người ... cái tên này?” Người trung niên mặc trường bào lộ vẻ vừa tức vừa buồn cười.

“Người thật sự cho rằng lấy năng lực của bệ hạ không có biện pháp ngăn cản trận quyết đấu đó sao?”

“Cái gì?” Người kia ngăn người, giật mình hỏi: “Người nói là...”

“Chúng ta không thể không thừa nhận, phe phái do học viên Tử Vong Chi Ca hợp lại tạo thành hình thức ban đầu rồi. Trong tương lai cổ thế lực này sẽ càng ngày càng khổng lồ.” Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn nhẹ giọng nói: “Tạ Nhĩ Cái dùng thời gian bốn năm để tốt nghiệp Tử Vong Chi Ca học viện, lại dùng mười bốn năm trở thành cường giả Thánh cấp. Hắn sáng lập ra thành tích huy hoàng mà Tử Vong Chi Ca học viện trước nay chưa từng có.”

“Người nói tiếp đi...”

“Phe phái do học viên của Tử Vong Chi Ca học viện tạo thành sớm muộn gì cũng ra đời một vị lãnh tụ tinh thần, đây là chuyện không thể tránh khỏi.”

Người trung niên bề ngoài bệnh hoạn mỉm cười nói: “Nhưng vị lãnh tụ tinh thần này tuyệt đối không phải là Tạ Nhĩ Cái, mặc kệ hắn có thiên phú tốt đến mức nào cũng không thể là hắn. Đáng tiếc hắn cứ cố gắng theo phương hướng này, cũng muốn hoàn thành mục tiêu, ha ha, bởi vì như thế cái chết của hắn là chuyện tất nhiên.” Người trung niên mặc trường bào ngồi im hồi lâu không nói, sau đó sắc mặt từ từ khôi phục bình thường, hỏi dò xét: “Thiếu gia?”

Người trung niên kia nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người không nói thêm lời nào nữa, tự mình đều chìm vào trong tâm sự riêng. Thế nhưng mấy giờ sau vẫn thấy Dịch Áo không có động tác, người trung niên mặc trường bào không nhịn được nữa: “Nhiệm vụ này đã không có biện pháp thử dò xét cực hạn của bọn hắn, kết thúc luôn cho rồi. Chúng ta giúp hắn một tay nhé?”

387. Chương 386: Đắc Thủ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 386: Đắc thủ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Làm sao giúp?”

“Tiểu gia hỏa kia có thể là do không tìm được vị trí trùng Hỏa Long Tích Dịch.” Người trung niên mặc trường bào nói: “Chúng ta đánh nhau quấy rối một trận hù dọa toàn bộ Hỏa Long Tích Dịch chạy trốn, hắn có thể đi ra ngoài kiếm tiền nghỉ.”

“Tại sao lại phải đánh với người?” Người trung niên đáng vẻ bệnh hoạn vội vàng lắc đầu: “Ta có biện pháp khác.”

“Bởi vì người mới vừa nói ta ngốc.” Người trung niên mặc trường bào cười cười gian xảo: “Hơn nữa, ta thích đơn giản.”

Đã là giữa đêm, Dịch Áo vẫn đang núp trong rừng rậm yên lặng chờ đợi cơ hội, đột nhiên một cỗ áp lực cường đại từ phương xa nhanh chóng đến gần. Hắn ngẩng đầu nhìn lại thì trợn mắt kinh hãi, một ngôi sao băng to chừng mười mấy thước đang bay về phía hắn, quang mang chói mắt cơ hồ nhuộm bầu trời thành một mảnh đỏ bừng.

Đây là cái gì? Thật sự là sao băng?

Đàn Hỏa Long Tích Dịch ở trên sườn núi cảm ứng được uy áp liên biểu hiện y như bầy heo rừng lúc trước. Chúng nó sợ hãi bỏ chạy tán loạn, yêu thú biến dị phi thường nhay cảm đối với nguyên lực mạnh yếu, bọn chúng biết rõ ràng nếu bị lực lượng này đánh trúng sẽ lập tức biến thành tro bụi nên không có con nào dám quay đầu nhìn lại, co bốn cẳng tận lực bỏ đi càng xa càng tốt.

Dịch Áo lập tức bị hấp dẫn nhìn về phía một góc sườn núi, nơi đó lộ ra mấy quả trứng trắng nõn, thì ra Hỏa Long Tích Dịch cái áp trứng ở dưới thân thể, khó trách hắn tìm mãi không được, cũng khó trách những con Hỏa Long Tích Dịch đó không đi kiếm ăn, chỉ chờ đồng loại mang thức ăn đưa đến tận miệng.

Ngôi sao băng bay xẹt qua sườn núi, Dịch Áo chẳng quan tâm quá nhiều, lập tức lao ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất phóng thẳng tới sườn núi. Mặc dù ngôi sao băng này tương đối cổ quái, nhưng hiện tại là cơ hội duy nhất của hắn, trước tiên nắm bắt cơ hội cái đã, những thứ khác để sau hãy tính.

Chỉ dùng hai mươi giây Dịch Áo đã xông lên sườn núi, tùy tiện nhặt mấy quả trứng Hỏa Long Tích Dịch. Hắn không dám trì hoãn một giây nào, vội vã quay đầu chạy xuống núi, lúc này ngôi sao băng đã bay qua

rất xa, đàn Hỏa Long Tích Dịch khôi phục lại bình tĩnh quay trở về sườn núi, chúng nó đã nhận ra có nhân loại xuất hiện, tất cả liền tức giận lớn tiếng gầm thét. Mấy chục quả hỏa cầu cực lớn phóng thẳng lên cao tỏa sáng cả màn đêm. Từ trên một phương diện nào đó, đàn Hỏa Long Tích Dịch buông thả hỏa cầu cũng có chức năng như pháo sáng, thân ảnh Dịch Áo lập tức bị bại lộ ra ngoài.

Dịch Áo đã được chứng kiến xạ trình kinh khủng của Hỏa Long Tích Dịch, cũng rõ ràng nếu không rời khỏi phạm vi tòa núi nhỏ thì vẫn nằm trong phạm vi công kích của Hỏa Long Tích Dịch. Hẳn nào dám trì hoãn ở đó, liên tục buông thả Phong Ưu Nhã gia tăng tốc độ lên tới cực hạn.

Kèm theo một trận gào thét khủng khiếp, đàn Hỏa Long Tích Dịch phát động công kích lần nữa, nhưng lần này đã có mục tiêu rõ ràng. Dịch Áo thậm chí có thể nghe thấy tiếng xé gió của vô số hỏa cầu ở phía sau lao tới, vừa cấp tốc chạy đi vừa quay đầu nhìn lại thì thấy mấy chục quả hỏa cầu cực lớn ập xuống. Hỏa Long Tích Dịch hiển nhiên có năng lực tính toán cự ly xuất sắc, hơn nữa phân công cũng rất rõ ràng, điểm rơi của những quả hỏa cầu này vừa vặn ngăn cản tất cả các hướng. Cho dù Dịch Áo là vọt tới trước hay là né tránh hai bên trái phải đều có khả năng bị đánh trúng.

Mục đích của đàn Hỏa Long Tích Dịch rất rõ ràng, đó là buộc Dịch Áo phải lui về phía sau. Dịch Áo liếc ra sau trong chớp mắt đó cũng thấy đầu Hỏa Long Tích Dịch đang đặc ý bò nhanh dưới mặt đất.

Dịch Áo không hề muốn phát sinh ‘tiếp xúc thân mật’ với tên gia hỏa hai lần tiến hóa này. Nhưng muốn tránh thoát cơn mưa công kích dày đặc như thế, hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng. Dịch Áo tính toán rất nhanh, lui về sau là tuyệt đối không được, ai biết cái tên gia hỏa khủng bố kia có năng lực đặc thù gì chứ? Hẳn đành phải nhắm mắt đánh cược một lần, bản thân có thể tiến thối tự nhiên ở trong Chân Hồng Chi Vũ của Võ Tôn Ma Phi. Dịch Áo tin tưởng mình cũng có thể xông qua bức tường hỏa cầu phong tỏa của Hỏa Long Tích Dịch, cho dù bị thương cũng đáng giá. Đầu Hỏa Long Tích Dịch xanh lục kia thấy Dịch Áo không có ý định lui về sau lập tức gia tăng tốc độ, nhưng tốc độ bò của nó không thể nào vượt qua Dịch Áo. Không đợi nó chạy tới, trong nháy mắt Dịch Áo đã tiến hành xê dịch nhanh chóng mấy lần, thoát ra khỏi hàng rào hỏa cầu phong tỏa. Dĩ nhiên Dịch Áo cũng phải bỏ ra cái giá khá lớn, Hỏa Long Tích Dịch thả ra hỏa cầu quá lớn, lực sát thương mạnh mẽ không cần bàn cãi, Dịch Áo không có bao nhiêu không gian tránh né nên bị dư ba nổ trúng mấy phát, cánh tay áo bên trái đã bị đốt thành tro bụi để lộ ra một mảng da thịt nám đen phía dưới.

Lúc này Dịch Áo đã chạy ra khỏi phạm vi chân núi, chỉ cần vọt vào khu rừng trước mắt, đàn Hỏa Long Tích Dịch sẽ không thể khóa chặt thân ảnh Dịch Áo nữa. Con Hỏa Long Tích Dịch xanh lục tựa hồ cũng ý thức được điểm này, mở cái miệng to như chậu máu gầm thét một tiếng, đàn Hỏa Long Tích Dịch đồng thời thả ra một loạt hỏa cầu, lần này chúng nó phóng ra hỏa cầu to hơn và nhanh hơn trước đó vài phần.

Dịch Áo không còn kịp suy nghĩ phía sau đã xảy ra chuyện gì, mục tiêu trước mắt chính là phải tiến vào rừng rậm. Phong Ưu Nhã buông thả không có gián đoạn giúp thân hình Dịch Áo thấp thoáng len lỏi xuyên qua màn lửa ngập trời. Khi Dịch Áo còn cách rừng rậm mấy chục thước, trong lòng hắn bỗng nhiên có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cảm giác tới quá đột ngột nên Dịch Áo cơ hồ là theo bản năng ngã lăn xuống đất, lực quán tính cường đại kéo thân thể Dịch Áo trượt đi trên mặt đất một quãng khá xa.

Chốc lát sau, một đạo hỏa trụ (cột lửa) to bằng thùng nước hiện ra ngay vị trí Dịch Áo vừa đứng rồi nhanh chóng lướt tới trước, nơi nó đi qua lập tức đốt cháy toàn bộ cây cối thành tro bụi. Dịch Áo có cảm giác không chịu nổi, mặc dù không bị đánh trúng nhưng chỉ hơi nóng ập vào mặt cũng khiến cho Dịch Áo cảm giác phía sau lưng đau rất từng đợt, không cần nhìn xem Dịch Áo cũng rõ ràng nơi đó khẳng định đã là một mảnh khét lẹt rồi.

Dịch Áo bị thương không chỉ ở phần lưng. Mặc dù chỉ trượt đi dưới mặt đất trượt một đoạn rất ngắn, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh nên những tảng đá nhỏ nhỏ bên dưới biến thành lưỡi dao sắc bén cắt thân thể Dịch Áo ra mấy chục vết thương lớn nhỏ.

Dịch Áo không có thời gian quán thân thể đau đớn, bởi vì lúc này đàn Hỏa Long Tích Dịch vừa bắn ra thêm một loạt hỏa cầu khác bay đến trên đầu hắn. Dịch Áo bỗng nhiên ngã xuống làm động tác của hắn chậm lại ảnh hưởng đến phán đoán của đàn Hỏa Long Tích Dịch, phần lớn hỏa cầu đập vào mặt đất phía trước mặt Dịch Áo, chỉ có số ít hỏa cầu bay không chính xác mới lao xuống chỗ Dịch Áo. Nếu như Dịch Áo không cảm giác được nguy hiểm và lập tức cho ra quyết định kịp thời, bây giờ sợ rằng hắn đã biến thành một cỗ

thi thể rồi. Cho dù hắn có thể tránh thoát đạo hỏa trụ uy lực vô cùng cường hãn kia, dưới tình huống nguy ngập đó hắn cũng không thể nào né tránh cơn mưa hỏa cầu ập tới sau này.

Địch Áo nhẹ nhàng tránh khỏi mấy quả hỏa cầu lẻ tẻ, sau đó thân hình lao thẳng tới xông vào trong rừng rậm. Đến lúc này Địch Áo mới phát hiện đạo hỏa trụ kia cường đại đến mức nào, trong rừng đã bị nó mở ra một lối đi khá rộng nhìn không thấy điểm cuối.

Sợ rằng Vô Tôn thi triển bí kỹ cũng không có trình độ như thế này, yêu thú tiến hóa hai lần quả nhiên đều là chủng loại quái vật biến thái tới cực điểm. Trong lòng Địch Áo cảm thấy rất may mắn lúc này không có lựa chọn vọt thẳng tới trước, mà chạy xéo qua một hướng khác. Bởi vì hắn rõ ràng đầu Tích Dịch xanh lục kia không có ý định từ bỏ ý đồ.

Mất thấy Địch Áo vọt vào trong rừng rậm, con Hỏa Long Tích Dịch thủ lĩnh tức giận tới cực điểm, cái miệng rộng điên cuồng lay động phóng ra từng đạo hỏa trụ nóng rực. Đáng tiếc bây giờ nó đã không nhìn thấy thân ảnh Địch Áo, lần này công kích chỉ thuần túy là hả giận mà thôi.

Rừng rậm bị ngọn lửa hùng hực đốt cháy từng bừng, ánh lửa ngất trời chiếu sáng trong màn đêm rất bất mắt. Phía trước cửa thạch động, đám người Tác Phi Á mang về mặt phức tạp nhìn ánh lửa ở phía xa xa, trong lòng lo lắng không dứt.

Vốn là tất cả mọi người không có đặt nhiệm vụ lần này ở trong lòng, ngay cả những con Đường Lang kinh khủng trước kia cũng không thể lưu lại Địch Áo, có gì để lo lắng nữa chứ? Nhưng Địch Áo đi lâu quá vẫn không trở lại cho thấy là có vấn đề phát sinh, cho đến khi ánh lửa xuất hiện, tâm tình mọi người thoáng cái cực kỳ khẩn trương, hiển nhiên là bên đó đã bắt đầu chiến đấu.

“Mặc dù ta không có ý gì, nhưng ta nghĩ mình nên đi xem tình hình thế nào, các người thì sao?” Ca Đốn cười cười bất đắc dĩ, nhìn về phía mọi người.

“Ta thấy dù có đi cũng vô dụng, nếu như Địch Áo không thể giải quyết vấn đề, người nghĩ là chúng ta có thể làm được?” Lô Mông vỗ vỗ bả vai Ca Đốn nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ta tin tưởng Địch Áo sẽ không có việc gì.”

“Ta cũng tin tưởng như vậy.” Trong lòng Tác Phi Á hiển nhiên lo lắng hơn bất kỳ người nào, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười như đã định liệu trước: “Bây giờ không làm chính là đang ủng hộ Địch Áo. Dĩ nhiên không thể đại biểu sau này cũng không làm gì, đoạn thời gian sau này, các người cũng nên suy nghĩ tìm cách đề cao thực lực của mình. Ta đoán Địch Áo hắn là không có việc gì, các người đã nhìn thấy tốc độ Đường Lang biến dị, ta không tin còn có chủng loại yêu thú tốc độ nhanh hơn chúng nó.”

388. Chương 387: Lộ Tẩy

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 387: Lộ tẩy

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lý do Tác Phi Á đưa ra hơi khiên cưỡng, tốc độ cũng không thể đại biểu cho thực lực. Mặc dù tốc độ Địch Áo rất nhanh, nhưng cũng không phải là vô địch, chẳng qua là tình hình hiện tại không có ai ngu ngốc lên tiếng phủ định ý nghĩ của Tác Phi Á, bởi vì đó cũng là kết quả bọn họ đang hi vọng trong lòng.

Ánh mắt Lô Mông rực sáng khác thường, kinh ngạc nhìn tới phương hướng ánh lửa đang cháy bập bùng. Vốn là hắn có dự định lần lộn trong Tử Vong Chi Ca mấy ngày rồi rồi đi, nhưng bây giờ nhìn lại thật sự cần phải ở đây một đoạn thời gian ngắn. Thế nhưng trước đó cần phải nói chuyện với lão già kia một chút, hắn tới tu luyện chứ không phải là đi tìm chết.

Không biết qua bao lâu, ngay cả Tác Phỉ Á cũng bắt đầu cảm thấy không nổi nữa, đang định liều lĩnh xông qua xem rốt cuộc đã chuyện gì xảy ra. Ngay lúc đó thân ảnh Dịch Áo rốt cuộc mơ hồ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Mọi người ngỡ ngàng không dám tin vào mắt mình, sau đó liền hoan hô vọt tới, nhưng mới vọt tới phụ cận, tất cả mọi người lại giật mình đứng im tại chỗ, đây là Dịch Áo? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giờ phút này hình tượng Dịch Áo vô cùng thâm thẳm, y phục trên người đã biến thành từng mảnh vải rách xơ xác tung bay trong gió đêm, ông tay áo bên trái biến mất tiêu để lộ ra vết máu nám đen khá to, toàn thân hẳn là một mảng vết thương đồ sộ nhìn thấy mà giật mình. Điểm duy nhất để cho mọi người tạm yên tâm chính là Dịch Áo vẫn còn có thể mỉm cười bình thản.

“Thấy ta cũng không cần vui vẻ như vậy chứ? Ta đây không quen lắm...” Dịch Áo cười nói.

“Tại sao trở về trễ vậy.” Tác Phỉ Á giận dữ đáp nhẹ Dịch Áo, tình thế đùa giỡn dĩ nhiên không dùng bao nhiêu khí lực, nhưng Tác Phỉ Á vốn cẩn thận phát hiện ra chân mày Dịch Áo hơi cau lại, sắc mặt lập tức thay đổi hỏi gấp: “Chàng bị thương rất nặng?”

“Nói giỡn, nàng thấy ta giống như bị thương không?” Đến lúc này Dịch Áo vẫn còn chưa rõ ràng phần lưng của mình đã biến thành hình dáng gì, nếu không nhất định không thể nào ăn nói đồng dạng như vậy.

“Trời đất ơi, Dịch Áo...” Tuyết Ny đứng ở vị trí vừa vặn ngay bên hông Dịch Áo, vừa thấy là hoảng hồn che miệng lại, tròn mắt nhìn phía sau lưng hắn.

Mọi người nhận ra ánh mắt kinh hãi của Tuyết Ny, vội vàng vàng chạy ra sau lưng Dịch Áo. Chốc lát sau, phản ứng cả đám giống Tuyết Ny y như đúc, tất cả đều giật mình ngã người tại chỗ.

Phần lưng Dịch Áo đã biến thành một mảnh máu thịt mơ hồ, bởi vì khoảng cách đủ gần nên mọi người thậm chí có thể ngửi thấy mùi thịt cháy khét lẹt. Thế mà cho tới giờ khắc này, nụ cười trên mặt Dịch Áo vẫn không có biến mất, có trời mới biết Dịch Áo đang chịu đựng đau đớn kinh khủng tới mức nào.

“Vì sao không nói? Không có nghiêm trọng gì lắm mà, lúc ấy ta đã tránh được, nhưng tên gia hỏa kia phóng ra hỏa trụ có uy lực thật sự là biến thái. Chỉ bị dư ba quét trúng đã biến thành bộ dạng như hiện tại, vận khí ngày hôm nay hình như hơi kém.” Dịch Áo cố gắng nói thật bình thản.

“Dịch Áo...!” Tác Phỉ Á đã không biết nên nói gì cho phải rồi, nước mắt từ từ ứa ra. Nếu như không phải là nàng đang cố gắng ức chế, sợ rằng nước mắt đã sớm chảy thành dòng rồi.

“Không có chuyện gì, ta đây đã trở lại rồi mà?” Dịch Áo cười cười, nhẹ nhàng ôm Tác Phỉ Á vào trong ngực.

Đúng lúc này từ chỗ cách đó không xa truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Tử Vong Chi Ca học viện phát ra nhiệm vụ trị phải được hoàn thành trong bảy ngày. Đừng tưởng rằng trì hoãn sẽ không chuyện, ta cảnh cáo các ngươi một tiếng, nếu bảy ngày sau các ngươi không thể lấy ra trứng Hỏa Long Tích Dịch sẽ bị trừng phạt nặng nề.”

Đám người Dịch Áo không hẹn mà cùng nghiêng đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến, thì ra là Ước Sắt Phu và đạo sư của hắn.

Ánh lửa ở phương xa vẫn đang chiếu sáng rừng rậm giữa màn đêm. Thế nhưng, Ước Sắt Phu và đạo sư của hắn làm như không nhìn thấy ánh lửa bên đó. Bởi vì Tử Vong Chi Ca học viện trước giờ không phải là mảnh đất hòa bình, cơ hồ tùy thời mỗi khắc đều có thể phát sinh chiến đấu.

“Để cho hai vị thất vọng.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Hoàn thành?” Ước Sắt Phu cười lạnh nói: “Các ngươi vẫn còn ở đây ngồi chơi, dùng cái gì để hoàn thành nhiệm vụ? Đừng tưởng tượng hử?”

Dịch Áo quét mắt sang Ước Sắt Phu, sau đó đưa tay cầm lấy túi da bên hông. Chỉ có điều khi tay hắn chạm vào túi da, thân sắc trên mặt xuất hiện một chút biến hóa, động tác cũng chậm chạp hơn lúc này.

Thật lâu sau, Dịch Áo móc ra từ trong túi da một quả trứng bề tằn tằn, đó chính là trứng Hỏa Long Tích Dịch. Khi hắn chạy trốn hết tốc lực, mấy quả trứng trong túi da không thể tránh khỏi bị va chạm xóc nảy,

may là màng trứng rất bền chắc, vỏ trứng đã nát nhưng màng trứng vẫn còn hoàn hảo. Nếu không, Dịch Áo móc ra chính là một đồng lòng đỏ và lòng trắng trứng lẫn lộn rồi.

Ước Sắt Phu và đạo sư của hắn đồng thời mở to mắt ra nhìn, bọn họ đã sinh sống ở trong Tử Vong Chi Ca học viện một đoạn thời gian rất dài. Mặc dù vỏ trứng bể tan tành nhưng vẫn có thể nhận ra được đúng là trứng Hỏa Long Tích Dịch.

Chốc lát sau, Dịch Áo lấy ra thêm mấy quả trứng trong túi da đặt cẩn thận trên mặt đất. Sau đó cười cười nói: “Chúng ta là tân sinh, không biết nên đi đâu trả nhiệm vụ, hay là đưa cho các người là xong?”

“Chẳng lẽ là một mình người làm hoàn thành nhiệm vụ?” Đạo sư của Ước Sắt Phu giật mình hỏi.

“Đúng thế.”

“Làm sao có thể?” Đạo sư của Ước Sắt Phu ngơ ngác nhìn tới Dịch Áo, muốn một mình đối phó một đàn Hỏa Long Tích Dịch điên cuồng phải có lực lượng áp đảo. Đỉnh phong Cực Hạn võ sĩ? Thậm chí là Vô Tôn? Nhưng hắn cảm ứng nguyên lực trên người đối phương không giống lắm. Hơn nữa, nếu như đã có thực lực cỡ đó tại sao lại tới Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện?

“Vô liêm sỉ.” Ước Sắt Phu đột nhiên rống lên giận dữ: “Quá vô sỉ rồi, các người lại dùng phương pháp này lừa gạt đạo sư trong học viện?”

“Nói chuyện chú ý ngôn từ một chút.” Ca Đồn lạnh lùng nói: “Chúng ta lừa gạt hồi nào?”

“Chỉ dựa vào một mình hắn làm sao có thể đấu thắng những con Hỏa Long Tích Dịch kia?” Ước Sắt Phu giận đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt: “Lão sư, bọn họ nhất định ra giá cao mua lại từ học viện khác. Đây là ăn gian... ăn gian.”

“Người mù hử?” Lôi Mông kêu lên: “Không thấy được Dịch Áo bị thương sao?”

“Chính bản thân hắn cố ý làm như thế.” Ước Sắt Phu cười lạnh nói: “Nếu như một mình hắn đi đối phó những con Hỏa Long Tích Dịch kia căn bản không thể nào còn sống trở về.”

“Hình như người rất xem thường ta.” Dịch Áo cười cười nói.

“Ước Sắt Phu, người có chứng cứ chứng minh hắn ăn gian không?” Đạo sư của Ước Sắt Phu nhíu mày hỏi lại, khẩu khí của hắn trở nên hòa hoãn hơn trước. Giờ phút này, hắn không tự chủ được nhớ lại cái tên học viên khiến cho đám đạo sư của học viện tới giờ vẫn thổn thức không nguôi, chính là Tạ Nhĩ Cái.

“Lão sư, chuyện này cần phải có chứng cứ sao?” Nghe thấy lão sư ý có ý định chuyển hướng, Ước Sắt Phu nóng nảy kêu lên: “Cho ta thời gian một ngày, ta nhất định có thể tra ra manh mối. Hừ hừ, ta dám khẳng định có rất nhiều người bị bọn họ hối mua. Nếu không, bọn họ không thể nào hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tại sao chúng ta không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ?” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Bởi vì đám Hỏa Long Tích Dịch kia đã ra đời một con yêu thú biến dị cấp bậc thủ lĩnh.” Ước Sắt Phu kêu lên: “Một mình người muốn đánh bại cả đàn Hỏa Long Tích Dịch? Ha ha ha, đúng là quá buồn cười, vì sao câm rồi? Tiếp tục nói dối đi, tiếp tục đi, ha ha !”

“Ước Sắt Phu, người nói đàn Hỏa Long Tích Dịch đã ra đời một con thủ lĩnh?” Sắc mặt đạo sư của Ước Sắt Phu trầm xuống.

“Không sai, lão sư, ngài nên biết yêu thú biến dị cấp bậc thủ lĩnh có ý nghĩ như thế nào.” Ước Sắt Phu hưng phấn la lên, hắn nghĩ là mình đã nắm chắc phần thắng: “Muốn đối phó đàn Hỏa Long Tích Dịch phải huy động bao nhiêu Cực Hạn võ sĩ? Lão sư, nhân số tham dự ăn gian lần này tuyệt đối không ít, bọn họ không có cách nào bảo thủ bí mật, ngày mai ta có thể...”

“Đủ rồi.” Đạo sư của Ước Sắt Phu lạnh lùng cắt ngang: “Người đã biết xuất hiện yêu thú biến dị cấp bậc thủ lĩnh tại sao không hủy bỏ nhiệm vụ lần này?”

“Ta...” Ước Sắt Phu như bị sét đánh, lảo bảo mãi nói không ra lời. Hắn một mực nghĩ cách chứng minh Dịch Áo ăn gian nhưng quên mất chú ý để lộ sơ hở. Im lặng hồi lâu, hắn ấp a ấp úng nói: “Lão sư, ta cũng mới vừa biết.”

Đạo sư của Ước Sắt Phu không muốn nói nữa, lập tức xoay người rời đi. Ước Sắt Phu giải thích quá yếu đuối, cơ hồ không có độ tin cậy. Thân là thành viên nhóm đạo sư học viện, hẳn có thể che lấp cái tội Ước Sắt Phu chèn ép học viên. Nhưng biết rõ xuất hiện yêu thú biến cấp bậc dị thủ lĩnh vẫn để cho nhóm tân sinh đi hoàn thành nhiệm vụ. Đây không phải là mâu thuẫn nữa, mà là mưu sát, mưu sát trắng trợn. Hẳn có thể vì chuyện này mà bị ảnh hưởng không nhỏ.

Tác Phi Á cố nén cười khẽ đẩy Dịch Áo một cái.

Dịch Áo nhếch miệng cười khan, chậm rãi bước vào trong thạch động.

Sau khi thành công mang trứng Hỏa Long Tích Dịch trở về, cuộc sống của bọn họ tự trở nên an tĩnh hơn nhiều. Cái tên Ước Sắt Phu kia biến mất một cách kỳ lạ, không còn ai tới quấy rầy bọn họ nữa, cũng không có ai đưa ban bổ thêm nhiệm vụ.

389. Chương 388: Nhiệm Vụ Mới

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 388: Nhiệm vụ mới

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thế nhưng, đám người Dịch Áo cũng từ từ hiểu được tại sao học viện lại an bài học viên như vậy.

Nếu như Tử Vong Chi Ca học viện xây dựng đầy đủ nhà cửa, bọn họ ở trong phòng ngủ đúng quy cách sẽ sinh hoạt chung với những học viên khác. Lúc đó sẽ biến thành hình thức nhân loại tự cư phổ biến.

Nhiều người tự nhiên phát sinh nhiều chuyện, các đồng học đến từ đông tây nam bắc đủ loại chủng tộc màu da. Tóm lại hề làm quen một người sẽ sinh ra vài ba chuyện. Sự tình ngày hôm nay chính là một ví dụ cụ thể. Ngày mai bọn hắn lại hàn huyên rất hòa hợp với những người khác, vòng đi vòng lại mỗi một ngày sẽ xuất hiện chút ít biến hóa khó lường.

Nhưng Tử Vong Chi Ca học viện tách toàn bộ học viên ra, mỗi gian phòng ngủ cách xa nhau chỉ có vài người rất khó tổ chức hoạt động tiêu khiển. Thời gian sinh sống với nhau, những khuôn mặt quen thuộc nhìn mãi cũng phát chán.

Đây là cách thức để cho tâm tình tiến vào trạng thái cô độc một cách tự nhiên.

Mấy ngày trôi qua, đám người Dịch Áo bắt đầu cảm thấy thời gian nhích đi từng chút một khô khan nhàm chán. Trước kia Lôi Mông và Ca Đồn thường xuyên cãi vã không nghỉ, tất cả mọi người cảm thấy rất có ý tứ, đó là bởi vì bọn họ có mục tiêu. Một khi đang làm chuyện gì, hoặc là chuẩn bị đi làm chuyện gì thì không khí cực kỳ khẩn trương, Lôi Mông và Ca Đồn mâu thuẫn đúng lúc biến thành liều thuốc hóa giải tâm tình cho mọi người.

Nhưng cùng một liều thuốc ngày ngày phải uống, sáng uống tối uống, tính tình có tốt đến mấy cũng sẽ trở nên nôn nóng. Ngay cả tâm thái người làm trò cũng từ từ phát sinh biến chuyển.

Hơn nữa, tòa học viện này không có quá nhiều quan hệ, có lẽ là bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm quá lâu, tính cách ít nhiều cũng phải biến thành lạnh lùng, hoặc trầm mặc hơn trước. Tình cờ gặp nhau trong rừng nhiều lắm là gật đầu, lên tiếng chào một cái rồi thôi, tuyệt đối không thể nào xuất hiện tình cảnh mới gặp lần đầu đã thân như thủ túc.

Phổ Lai Tư là một trường hợp đặc biệt, hẳn chẳng những thường xuyên qua lại với đám người Dịch Áo, mà còn nhiệt tình mời Dịch Áo mang theo các bằng hữu đến nhà hắn làm khách. Lần đầu tiên đi, hai tên Lôi Mông, Ca Đồn còn có chút ít hứng thú, nhưng mà đồng bạn Phổ Lai Tư phản ứng quá lạnh nhạt, chỉ hàn huyên mấy câu qua loa là mặc kệ hết thảy. Người ta chỉ đặt lực chú ý lên người các nàng Tác Phi Á làm

cho Lôi Mông và Ca Đồn cảm thấy không thích thú gì lắm. Sau này Phổ Lai Tư lại muốn mời, bọn họ liền hừ hừ ha ha nhanh chóng chuyển dời đề tài sang nơi khác.

Thế nhưng, bọn họ nhận được rất nhiều tin tức từ Phổ Lai Tư, ví như dựa theo thường quy trong học viện, trong vòng một tháng một gian thạch động chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là được rồi.

Tử Vong Chi Ca học viện không có ý chèn ép học viên tới chết. Vì thế để cho học viên có đầy đủ thời gian tu luyện, đầy đủ thời gian lắng đọng kinh nghiệm.

Còn nữa, học viện ban bố nhiệm vụ không chỉ hoàn toàn là nhiệm vụ tập thể, có đôi khi đám lão sư học viện sẽ phân phối nhiệm vụ đến từng người. Không cho phép tìm kiếm bất luận kẻ nào trợ giúp, phải một mình hoàn thành. Nếu như ăn gian, một khi bị phát hiện sẽ bị trừng phạt lập tức. Nhiệm vụ đó biến thành vô hiệu, sau đó dưới tình huống bị giám thị gắt gao phải đi hoàn thành một nhiệm vụ nguy hiểm có độ khó cao hơn.

Dùng cách nói của Phổ Lai Tư thì ban đầu chính là nhiệm vụ bình thường, khả năng thành công và thất bại là 5-5, nhiệm vụ trừng phạt lại là cử tử nhất sinh, không chết cũng phải trọng thương, vì thế không có người nào dám ăn gian trong chuyện này.

Ở chỗ này, đám người Dịch Áo dùng thời gian trên việc tu luyện nhiều hơn ngày thường, bởi vì ngoại trừ tu luyện ra, bọn họ thật sự không có việc gì khác để làm.

Hơn nữa, đôi khi mọi người có hứng thú nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình cũng sẽ chuyển đề tài đến nội dung có liên quan tới tu luyện. Chỉ có như thế, mọi người mới có thể đàm luận lâu hơn một chút.

Từng có người nói một câu như thế này, sinh sống ở Tử Vong Chi Ca học viện sẽ đồng thời trải qua hai loại trạng thái hoàn toàn khác nhau, đó là nhàm chán và kích thích. Cái trước là do không gian sinh hoạt khô khan, cái sau là bởi vì luôn có đủ loại nhiệm vụ chờ đợi người đi làm.

Đạo sư chịu trách nhiệm ban bố nhiệm vụ tính toán thời gian vô cùng chính xác, vết thương trên người Dịch Áo mới vừa tróc vảy, khôi phục lại trạng thái bình thường. Người truyền đạt nhiệm vụ đã xuất hiện ở trước thạch động của bọn họ.

Lúc này đám người Dịch Áo đang ăn thịt Dã Thổ do Phổ Lai Tư đưa tới. Loài Dã Thổ miễn cưỡng cũng có thể tính là yêu thú biến dị, chẳng qua là thiên phú của chúng nó thật sự là buồn cười. Những yêu thú biến dị khác ít nhiều gì cũng được cường hóa thân thể ở mức độ nào đó. Còn vị trí Dã Thổ được cường hóa lại là cái dạ dày, điều đó trực tiếp dẫn đến kết quả chính là loài Dã Thổ có sức ăn kinh người, con nào con nấy mập mạp béo tốt, nhìn qua không khác gì mấy đầu heo nái.

Thịt Dã Thổ vô cùng thơm ngon, cho dù là dùng để quay hay nấu cũng tỏa ra mùi cỏ xanh nhàn nhạt, cắn một ngụm xuống là có nước thịt béo ngậy chảy vào răng, quả thực là món thịt thơm ngon trời cho, càng ăn càng thấy ít.

“Thật là làm cho người ta ham mê nha! Lúc ta mới tới không có được hưởng đãi ngộ như các người.” Một gã thanh niên thân hình cao lớn, tướng mạo thật thà mỉm cười đi tới, khách khí chào hỏi với đám người Dịch Áo.

“Có muốn ngồi xuống cùng nhau ăn một miếng không?” Lôi Mông lên tiếng chào hỏi.

“Ta cũng muốn vậy lắm, đáng tiếc là cái bụng không đáp ứng.” Gã thanh niên làm ra vẻ vô cùng tiếc hận thở dài: “Sớm biết các người ăn bữa trưa thịnh soạn như vậy. Ta không có đi qua phòng ăn làm gì, ai dè, lại bỏ lỡ một bữa ăn ngon.”

Mấy người Dịch Áo cùng nở nụ cười, nói: “Nếu như vậy thì cứ mang về một ít.”

“Cảm ơn hảo ý của các người, thế nhưng xế chiều còn có việc.” Hắn cười cười nói: “Ta tên là Tư Thần Bố Nặc, lần này tới là thay đạo sư ban bố nhiệm vụ cho các người.”

Mấy người Dịch Áo tự giới thiệu một vòng, sau đó nhận lấy tờ giấy ghi chép nhiệm vụ. Sau khi nhìn kỹ rõ ràng nội dung phía trên, Dịch Áo bỗng nhiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn tới gã thanh niên tên là Tư Thần Bố Nặc: “Tại sao bỗng nhiên tách chúng ta ra?”

“Đây là lệ cũ của học viện, nhiệm vụ không chỉ là nhằm vào cả đoàn đội, đôi khi sẽ để cho từng người đi thi hành.” Tư Thẩn Bồ Nặc nhận ra thái độ Dịch Áo không đúng, mỉm cười hiền hòa nói: “Ta nghĩ đây là suy nghĩ cho các người, trong tất cả tân sinh, thực lực của các người coi như là mạnh. Nhưng bên trong đội ngũ vẫn còn có vài người thực lực không theo kịp.”

Giờ phút này, trên mặt Dịch Áo đã lộ ra thần sắc không vui. Tư Thẩn Bồ Nặc vội vàng giải thích: “Ví như nhiệm vụ lần này là muốn các người độc lập hoàn thành, nhưng đó không phải là tôn chỉ của học viện. Nói cho đúng hơn, muốn mỗi một học viên phải nhận được rèn luyện thích hợp mới là chuyện học viện cần làm.”

“Rèn luyện thích hợp?” Dịch Áo cười lạnh một tiếng: “Để cho chúng ta đi đối phó yêu thú hai lần tiến hóa cũng là rèn luyện thích hợp? Người biết nếu lần đó chúng ta đi hết sẽ có hậu quả gì không?”

Tư Thẩn Bồ Nặc gãi gãi đầu, then thùng nói: “Lần trước đúng là học viện thất ngộ, nghe nói viện trưởng đại nhân đã tự mình hỏi tới. Các người yên tâm, nhiệm vụ lần này đã điều tra qua rồi, hoàn toàn thích hợp với từng người một trong nhóm.”

Dịch Áo trầm mặc lại, bên phía học viện tự nhiên không thể nào làm hại bọn họ. Chỉ cần có Lôi Mông ở đây, có cho tiền bọn họ cũng không có lá gan đó. Chẳng qua là cách làm của học viện khiến cho hắn cảm thấy không thoải mái nên hơi bực tức trong người mà thôi.

Thật ra Dịch Áo không thể không thừa nhận, lời đối phương quả thật rất đúng. Thực lực Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ khá thấp, nhiệm vụ nhằm vào Cực Hạn võ sĩ thì các nàng căn bản không thể nào tham dự. Kết quả chính là những người như Dịch Áo đi trước xử lý, vừa bảo đảm Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ an toàn, đồng thời cũng sẽ làm cho các nàng mất đi cơ hội rèn luyện.

Sự thật chính là sự thật, nhưng để cho Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ thoát ly bọn họ, tự mình đi hoàn thành nhiệm vụ thì Dịch Áo bắt buộc phải lo lắng. Hắn rất hi vọng Tác Phỉ Á có thể tăng cường thực lực, nhưng lại sợ các nàng Tác Phỉ Á phát sinh chuyện gì ngoài ý giờ phút này tâm tình Dịch Áo đang cực kỳ mâu thuẫn.

“Cho chúng ta xem một chút.” Những người khác tiến lại gần xem nhiệm vụ trên tờ giấy. Trong đó có ghi hai nhiệm vụ, một là giết chết mười con Mật Lâm cự viên rồi mang răng nanh về. Nhiệm vụ còn lại là thu thập trường linh (lông dài) dưới cổ Thạch Kê, ngoài ra còn chú thích thực lực và vị trí hai loại yêu thú cần kẻ, lại còn quy định hai nhiệm vụ này phải đồng thời tiến hành.

Dụng ý của học viện đã rất rõ ràng, Mật Lâm cự viên là do Cực Hạn võ sĩ đối phó, còn Thạch Kê là việc Quang Mang võ sĩ có thể đảm nhiệm. Lần trước lấy trộm trứng Hỏa Long Tích Dịch, học viện tất nhiên là phân tích thực lực đàn Hỏa Long Tích Dịch sai lầm. Thế nhưng Dịch Áo cũng chọn lựa phương thức mưu lợi để hoàn thành, đúng như lời Tư Thẩn Bồ Nặc nói, học viện luôn hi vọng mỗi một học viên đều được rèn luyện chứ không phải là riêng một người nào. Nói trắng ra nghĩ là Tử Vong Chi Ca không cần anh hùng.

390. Chương 389: Mật Lâm Cự Viên

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 389: Mật Lâm cự viên

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Từ cái tên của hai loại yêu thú là có thể phân tích ra một nhiệm vụ có độ khó tương đối lớn, nội dung ghi lại rất tường tận. Mật Lâm cự viên có trí tuệ cực cao, thậm chí có thể bắt chước đủ loại động tác của nhân loại, thân cao thể rộng, di chuyển nhanh như gió. Để cho người ta đau đầu nhất là chúng nó có thể sử dụng Địa hệ nguyên lực tiến hành công kích.

Thạch Kê là một loại yêu thú rất yếu, dưới cổ có mọc ra trường linh bóng loáng diễm lệ, lúc tức giận có thể tự động bắn ra y như vũ khí. Nhưng sau khi rời khỏi thân thể, trường linh sẽ mất đi vẻ đẹp sáng bóng vốn

có, cho nên muốn thu thập được cộng lông đầy đủ thì phải đánh chết Thạch Kê trước khi nó kịp phản ứng. Sau đó mới nhỏ trường linh tận gốc, làm như cộng lông mới giữ vững độ sáng và vẻ đẹp như cũ, độ khó chính là ở điểm này. Thạch Kê có thể bay lượn, hai mắt nhanh nhạy, muốn né tránh cảm giác của loại yêu thú này không phải là chuyện dễ dàng. May là Thạch Kê không có thủ đoạn công kích mạnh mẽ, chỉ cần cẩn thận một chút là Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ có thể ứng phó được rồi, không thể nào gặp nguy hiểm được.

Thật ra Dịch Áo vẫn có thể làm như trước kia, ví như tự mình đi giết chết Mật Lâm cự viên, lợi dụng ưu thế tốc độ thì hẳn hoàn toàn có hi vọng làm được chuyện này, trong lúc đó những người khác cùng đi đối phó Thạch Kê. Nhưng làm như vậy thì Dịch Áo cảm thấy không ổn lắm, học viện sở dĩ an bài nhiệm vụ lần này hiển nhiên đã sớm nghĩ đến tình hình như thế. Nếu như Dịch Áo thật sự làm vậy sẽ khiến cho các nàng Tác Phỉ Á bị người trong học viện xem thường. Huống chi Ca Đồn và Lôi Mông cũng không thể đáp ứng, đồng dạng là nam nhân, bọn họ làm sao có thể trơ mắt nhìn Dịch Áo lần nào cũng đảm nhiệm hết mọi khó khăn chứ?

Tác Phỉ Á nghiêm túc gật đầu, sau đó vừa cười vừa liếc sang Dịch Áo: “Ta từng nghe nói về loài Thạch Kê này, cũng không tính là khó đối phó, chàng không cần lo lắng cho chúng ta.”

“Đúng đó, nếu không làm gì cả, ta và Tác Phỉ Á còn không bằng ở lại Phỉ Tế công quốc cho rồi, nơi đó không phải là an toàn hơn sao?” Y Toa Bối Nhĩ cũng nói chen vào phụ họa.

Ca Đồn vỗ vỗ bả vai Dịch Áo, nói nhỏ: “Dù sao lần này ngươi đừng mong tự mình chạy đi.”

“Còn ta nữa.” Lôi Mông ở một bên thân nhiên nói.

“Thật sự nếu không hoạt động một chút, ta cũng hoài nghi mình đã gỉ sét cả rồi.” Tuyết Ny đã mở miệng.

Dịch Áo nhìn lướt qua một vòng, phát hiện mọi người đã đạt thành nhất trí. Cho dù hẳn phản đối cũng không làm nên chuyện gì, suy nghĩ thêm một lát, Dịch Áo mở miệng nói: “Để Lao Lạp đi cùng các người.”

“Không thành vấn đề.” Tác Phỉ Á hơi hồ đáp ứng, tất cả mọi người đã được chứng kiến lực phá hoại của Lao Lạp rồi, làm thế xem như nhiều hơn một tầng bảo đảm. Tác Phỉ Á không muốn để cho Lao Lạp hỗ trợ đối phó Thạch Kê, nhưng trong rừng rậm lúc nào cũng tồn tại nguy hiểm khó đoán trước. Tác Phỉ Á không có tự đại đến mức cho rằng mình có thể ứng phó tất cả tình huống đột ngột phát sinh. Đến lúc đó, Lao Lạp lớn lên trong rừng rậm dĩ nhiên sẽ phát huy công dụng rất lớn.

“Các người đã đồng ý cả rồi, ta đây trở về hồi báo cho đạo sư.” Tư Thẩn Bồ Nặc cười nói.

Thằng ngốc Ước Sắt Phu kia không biết thân phận Lôi Mông, nhưng hẳn đã nghe ra một ít đầu mối. Tâm trí Tư Thẩn Bồ Nặc không giống như vẻ bề ngoài thật thà. Hẳn biết rõ giao thiệp với loại người này cố ý xu nịnh chỉ dẫn đến hiệu quả trái ngược, giữ vững được hình tượng bây giờ đã rất khó khăn rồi. Nếu không thể trở thành bằng hữu, ít nhất cũng không phải là địch nhân.

“Chẳng lẽ chúng ta còn có khả năng lựa chọn?” Dịch Áo cảm thấy kỳ quái với lời Tư Thẩn Bồ Nặc vừa nói. Nếu như mỗi một học viên đều có thể cò kè mặc cả, chỉ sợ Tử Vong Chi Ca học viện đã giải thể từ lâu rồi.

“Trước kia hiển nhiên là không được, ta đoán có lẽ là do bồi bổ lại sự kiện kia. Ta xin phép thanh minh một lần nữa, học viện không bao giờ cầm tính mạng của bất kỳ một học viên nào ra đùa giỡn, xuất hiện yêu thú tiến hóa hai lần chỉ thuần túy là chuyện ngoài ý muốn.” Nói đến vấn đề danh dự học viện, Tư Thẩn Bồ Nặc lập tức ra vẻ trịnh trọng.

Dịch Áo gật đầu, coi như là tiếp nhận đối phương giải thích. Thế nhưng trong lòng hẳn lại cảm thấy Tư Thẩn Bồ Nặc hơi khuyếch đại, cái gì gọi là không cầm tính mạng học viên ra đùa giỡn? Tỷ lệ đào thải kinh khủng như thế đã nói rõ vấn đề rồi. Dĩ nhiên Dịch Áo không nghĩ là cách làm của Tử Vong Chi Ca học viện sai lầm. Trên đời này không bao giờ có miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nghĩ được cái gì, đầu tiên phải giao ra một ít đồ vật mới có thể nhận lấy thu hoạch đáng được hưởng. Mặc dù hình thức nhóm võ sĩ bình dân trả giá tương đối khác, thế nhưng đây là việc hai bên cùng tình nguyện. Dịch Áo không có lý do gì, cũng không có tư cách bàn luận vào chuyện này. Nói thật ra, hẳn cũng chỉ cần một hoàn cảnh công bình, không có ai ở bên quơ tay múa chân là tốt rồi.

Sau khi Tư Thẩn Bỏ Nặc rời đi, đám người Dịch Áo bắt đầu công tác chuẩn bị, nhất là Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ. Lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ, trong lòng các nàng khó tránh khỏi kích động, không thể không thừa nhận chế độ do Tử Vong Chi Ca học viện đặt ra rất dễ kích thích nhiệt tình trong lòng các học viên. Hẳn là trên đời này có rất nhiều người chán ghét chiến tranh, nhưng không có ai phản đối bắt giết yêu thú, hơn nữa đây chính là một cơ hội để chứng minh bản thân.

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Dịch Áo chia ra hai hướng dựa theo phương vị đã được hướng dẫn bước đi. Tâm thái mọi người không giống nhau, Dịch Áo đang rất lo lắng, nhưng các nàng Tác Phỉ Á lại có mấy phần hưng phấn. Lao Lạp là người duy nhất giữ vững bình tĩnh, dù sao Dịch Áo bảo nàng làm gì, nàng cũng sẽ đi làm không hề do dự. Về phần hậu quả chưa bao giờ nằm trong suy nghĩ vốn ít ỏi của nàng.

Đến gần buổi trưa, đám người Dịch Áo đi tới khu vực Mật Lâm cự viên sinh sống, đó là một sơn cốc bên cạnh vực sâu không đáy.

Chung quanh sơn cốc trải rộng từng dãy cây Diệp Sam cao lớn, xuyên thấu qua khe hở giữa các cành cây, đám người Dịch Áo có thể nhìn thấy có một đồng thân ảnh màu xám đen đang di chuyển nhanh nhẹn trong rừng.

“Trời đất, hình như số lượng không ít.” Lôi Mông nhíu mày lẩm bẩm, lúc phát sinh chiến đấu hẳn sẽ có trách nhiệm bảo vệ Ca Đồn và Tuyết Ny an toàn. Số lượng Cự Viên càng nhiều thì áp lực của hắn lại càng lớn.

“Dịch Áo, có nên dẫn một con tới đây trước không?” Ca Đồn ở một bên nghĩ kế.

Dịch Áo cẩn thận quan sát một hồi, lắc đầu nói: “Ta làm không được, đoán chừng dẫn một con sẽ kéo theo một đám.”

“Vậy thì quên đi.” Lúc này trong rừng bỗng nhiên vang lên từng đợt gào thét rõ to, hai con Cự Viên không biết tại sao đánh nhau. Bởi vì khoảng cách rất xa, còn có cây rừng dày đặc ngăn cản tầm mắt, mấy người Dịch Áo không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng từ thanh âm cây cối gây rung để phán đoán, lực lượng của loài Mật Lâm cự viên này không thể khinh thường.

Mấy người liếc nhau hội ý rồi cẩn thận bước tới, đây đúng lúc là một cơ hội tiếp cận tốt, không cần phải lo lắng bị phát hiện.

Khi khoảng cách gần hơn, đám người Dịch Áo mới phát hiện loài Cự Viên này thân cao hơn hai thước, cánh tay thô to hơn bắp đùi người bình thường. Phương thức Cự Viên đánh nhau rất đơn giản, căn bản không có động tác tránh né, người đập đầu ta đập một cái, như vậy ta cũng đâm lại một quả, thỉnh thoảng Cự Viên vùng quyền đánh vào cây đại thụ sẽ lập tức nghe thấy thanh âm gãy đổ ầm ầm.

Đám người Dịch Áo càng xem càng kinh hãi, loài Cự Viên này có năng lực phòng ngự quá mức xuất sắc rồi, trong nháy mắt mỗi đầu Cự Viên bị đánh mấy mươi lần, đòn công kích nào cũng đủ đánh gãy đại thụ, thế mà nhìn qua lại không thể mang đến bất cứ thương tổn gì cho nó, nhiều lắm chỉ lão đảo vài cái rồi thôi.

Dịch Áo âm thầm đánh giá cẩn thận, sợ rằng chỉ có Lôi Quang Phong Nhận mới có thể xúc phạm được mấy tên gia hỏa da dày thịt béo này. Về phần Phong Nhận bình thường trừ phi công kích vào mắt, nếu không hẳn là không có một chút tác dụng.

Lúc này hai con Cự Viên chiến đấu bắt đầu kịch liệt, trong lúc đó mấy con Cự Viên khác đang ngồi trên cây đại thụ ra sức gào thét cổ vũ.

“Ầm” một tiếng, một con Cự Viên giơ hai cánh tay lên cao, nhưng không đánh vào đầu đối thủ, mà hung hăng nện thẳng xuống đất. Theo động tác của nó, mặt đất phía dưới con Cự Viên kia đột nhiên nổ tung, vô số cát đá từ dưới đâm lên. Con Cự Viên bị công kích bất ngờ không kịp phản ứng nên bị lực đạo cường đại đánh bay lên giữa không trung, sau đó rơi thẳng xuống đất, thân thể mấy trăm ký va chạm quá mạnh khiến cho đại địa cũng run rẩy lên từng đợt. Con Cự Viên đó hiển nhiên bị thương không nhẹ, nằm ngay đơ trên mặt đất nỗ lực mấy lần cũng không thể thành công đứng lên.

Đầu Cự Viên thắng lợi đứng thẳng thân lên, dùng hai tay nện mạnh vào ngực của mình vừa há to miệng gầm thét rung trời.

Trong lòng mấy người Dịch Áo âm thầm rùng mình một cái, cái loại lực lượng làm cho mặt đất nổ tung này không thể nghĩ ngờ đã cường đại đến trình độ kinh khủng. Nếu không con Cự Viên da dày hơn trâu kia không thể nào ngã xuống là không thể đứng lên nổi.

391. Chương 390: Liên Tục Thất Bại

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 390: Liên tục thất bại

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo, người nói trí lực chúng nó có thể cao đến mức nào?” Ca Đồn bỗng nhiên giảm thấp thanh âm hỏi.

Dịch Áo nói với Ca Đồn: “Người định làm gì?”

“Người dẫn bọn nó tới đây, sau đó ta buông thả Hỏa Thịnh Yên, người thấy sao?”

Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Không được, làm như vậy quá nguy hiểm, người buông thả quá sớm thì bọn nó không có xông vào hết, nhưng quá muộn thì không người nào cứu người nổi.”

“Để cho Ca Đồn phóng mớ lửa đốt chết cha cái đám da dày lông rậm kia luôn cho rồi.” Lôi Mông chen vào một câu.

“Người điên rồi hả?” Dịch Áo và Ca Đồn cùng khinh bỉ nhìn sang Lôi Mông, nhất là Ca Đồn, trong ánh mắt còn mang theo thần sắc khinh thường lộ liễu: “Người cho rằng ta có thể đốt cháy cả khu rừng? Cho dù ta làm được, sợ rằng trước khi đốt chết chúng nó, bản thân chúng ta bị chết cháy trước rồi.” Lôi Mông gãi gãi đầu nói: “Ta chỉ tùy tiện góp ý mà thôi, các người không cần phản ứng lớn như vậy chứ?”

“Có lẽ nên thử xem thế nào.” Tuyết Ny vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng nói.

“Xẹt !”

Ba người Dịch Áo đều nhip quay đầu tới đây, bộ dạng tỏ vẻ không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Tuyết Ny. Từ khi nào trí lực Tuyết Ny lại giảm thấp đến cùng một cấp bậc với Lôi Mông rồi?

“Tuyết Ny, chúng ta không nghe lầm chứ?” Ca Đồn mở to hai mắt nói.

Tuyết Ny bị ba cái tên này nhìn chằm chằm cũng hơi xấu hổ, sắc mặt từ từ chuyển sang hồng, vội vã nói: “Ý ta không phải là bảo Ca Đồn phóng hỏa, mà là ta có thể cố định mấy con Cự Viên kia trong một đoạn thời gian ngắn. Sau đó Ca Đồn lại xông vào buông thả Hỏa Thịnh Yên, độ nguy hiểm không phải là giảm bớt rất nhiều sao?”

Ca Đồn cười khở nói: “Tuyết Ny, có hai vấn đề cần giải quyết, một là thời gian vây khốn bọn nó, hai là tốc độ của ta. Nếu như người có thể kiên trì đến lúc ta xông vào thì chuyện này đương nhiên có thể làm được, nhưng lỡ may người kiên trì không nổi.” Ca Đồn không có tiếp tục nói nữa, kết quả quá rõ ràng. Nếu như đàn Cự Viên thoát khỏi Tuyết Ny trói buộc trước khi Ca Đồn buông thả Hỏa Thịnh Yên, vậy thì chỉ cần mấy cái tát hạ xuống là vận mệnh của Ca Đồn không khác hơn cái bánh trắng là mấy.

“Phương pháp Tuyết Ny nói hẳn là có thể thử, Ca Đồn cũng không cần xông vào.” Dịch Áo bỗng nhiên nói.

“Ta không xông vào? Chẳng lẽ để cho Lôi Mông xông vào?” Ca Đồn lắc đầu hỏi lại.

Dịch Áo cười cười đưa tay chỉ về phía trước: “Người quả thật không cần phí sức xông vào, leo lên trên cây là được rồi.”

Ánh mắt mấy người đều sáng ngời, đúng vậy, vì sao bọn họ không nghĩ tới nhỉ? Tất cả mọi người không phải là ngu ngốc, được nhắc nhở một câu lập tức sẽ hiểu ra ý của Dịch Áo. Lôi Mông lại có vẻ mất hứng: “Ta cuối cùng phải làm cái gì đó chứ?”

“Đương nhiên là có việc cho người làm.” Dịch Áo cười nói: “Nhiệm vụ của người là không được để cho bất kỳ một con Cự Viên nào công kích Tuyết Ny.”

Mấy người thương lượng cẩn thận một phen, sau khi xác định không có sai sót mới tự mình hành động.

Thấy nhóm người Ca Đồn đã tới vị trí dự định, Dịch Áo lập tức hét to một tiếng lao thẳng ra ngoài.

Đàn Mật Lâm cự viên nhất thời bị dọa sợ hết hồn, khu vực sơn cốc này từ trước đến giờ là phạm vi thế lực của bọn nó, rất ít khi có yêu thú dám đến gần. Giờ phút này đột nhiên xuất hiện một nhân loại, đàn Mật Lâm cự viên lập tức gầm gừ phẫn nộ, từ trên cây nhảy xuống.

Một con hai con còn không có gì, nhưng hàng đồng Cự Viên thân thể cường tráng nổi nhau nhảy xuống mặt đất phát ra thanh âm rung động ‘ầm ầm’, cảnh tượng này đúng là cực kỳ hoành tráng.

Dịch Áo vừa vọt tới vừa thả ra mấy đạo Phong Nhận, khi còn cách đàn Mật Lâm cự viên mười mấy thước thì liên tiếp nổ tung hóa thành vô số đạo lưu quang lao tới.

Kết quả đúng như Dịch Áo dự liệu, đàn Cự Viên vốn có lực phòng ngự mạnh mẽ căn bản không thêm để ý tới công kích trình độ này, hoặc là chúng nó chiến đấu theo bản năng căn bản không có động tác tránh né. Tất cả Cự Viên cùng gầm thét xông về phía Dịch Áo, hàng loạt lưu quang đánh lên người chúng nó không thể trì hoãn được chút nào.

Dịch Áo đảo mắt qua cẩn thận quan sát tình hình, phát hiện mấy đạo Phong Nhận không phải là không có tác dụng, có mấy con Cự Viên bị đánh trúng bộ vị yếu nhược đang rỉ ra mấy dòng máu đỏ. Chỉ có điều thương thế như vậy đối với Cự Viên cao lớn thật sự là không đáng kể. Thậm chí cũng không thể tạo thành nửa điểm ảnh hưởng đối với hành động của chúng nó.

Nếu đã có tác dụng thì dễ xử, Ca Đồn phóng ra Hỏa Thịnh Yển hắc là tạo thành thương tổn lớn hơn nữa. Dịch Áo thấy đã thành công kích thích lửa giận của đàn Mật Lâm cự viên, hắc lập tức xoay người chạy ngược lại phương hướng lúc này.

Thấy Dịch Áo xoay người chạy trốn, đàn Mật Lâm cự viên đuổi càng thêm điên cuồng, một đuổi một chạy vượt qua đoạn đường rất xa. Dịch Áo chạy trước bỗng nhiên tung người nhảy lên cây, nhẹ nhàng đáp trên ngọn cây lướt về phía trước.

Cùng lúc đó một luồng khí lạnh trắng xóa xuất hiện ở vùng đất dưới chân Dịch Áo, nhanh chóng lan tràn ra bao phủ gần hết cả đàn Cự Viên. Trong nháy mắt, bọn chúng đã bị đông cứng thành từng bức tượng đá.

Mấy con Cự Viên ở giữa trên không trung phản ứng rất nhanh, nhận thấy luồng khí lạnh trên mặt đất có điểm cổ quái, lập tức vịn cành cây trong rừng bò lên. Sau đó chúng nó thấy cách đó một thanh niên đang mỉm cười nhìn tới.

Không đợi mấy con Cự Viên phát động thể công, Ca Đồn xòe bàn tay ra thả mấy đốm Hỏa Tinh màu trắng đục từ xuống. Sau đó từ trên cành cây nhảy xuống xen lẫn vào những bức tượng băng, chốc lát sau, vô số ngọn lửa từ dưới đất chui ra, liên kết với nhau tạo thành một biển lửa bao phủ phương viên mấy chục thước.

Đàn Cự Viên đáng thương mới vừa phát lực đánh nát khối băng giam cầm mình lại nghênh đón biển lửa cực nóng ập tới. Thân bị hãm ở trong biển lửa, chúng nó không nhìn thấy địch nhân, không nhìn thấy đồng loại, chỉ có thể thấy da lông trên người xoắn lại nhanh chóng rồi bốc cháy khét lẹt, theo đó là cảm giác đau đớn sâu tận xương tủy.

Đàn Cự Viên tức giận gào thét vùng vẫy trong biển lửa, nhưng chúng nó không có cách nào phân rõ phương hướng, một thân sức lực tràn trề nhưng không có đất dụng võ, chỉ có thể dùng hai cánh tay lực lưỡng đánh mù quáng xuống đất. Trong lúc nhất thời thanh âm rung chuyển vang lên không dứt, ở trong biển lửa không ngừng xuất hiện hố to hố nhỏ. Đó là do mặt đất nổ tung tạo thành, nhưng chúng nó không thể công kích Ca Đồn chính xác, tình huống như thế tiếp tục kéo dài hồi lâu.

Một mùi da thịt cháy khét tràn ngập cả tòa sơn cốc, mấy người Dịch Áo nghe thấy từ trong biển lửa truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tất cả đều toát mồ hôi lo lắng cho Ca Đồn. Đàn Mật Lâm cự viên dĩ nhiên không rõ vị trí Ca Đồn, nhưng Ca Đồn cũng không biết đối phương đang ở chỗ nào, bây giờ chỉ có thể dựa vào vận khí mà thôi.

Mấy tiếng gào thét tức giận từ trên đỉnh đầu đám người Dịch Áo truyền đến, mấy con Cự Viên không bị biển lửa cuốn vào từ trên cành cây lao về phía mấy người Dịch Áo, theo đó là một cỗ uy áp mãnh liệt chí cực.

Trong lúc đám người Dịch Áo giằng co với đàn Cự Viên. Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ đã tiếp cận bầy Thạch Kê, loại yêu thú biến dị này hẳn là biến chuyển từ gà rừng. Mặc dù thân thể tăng trưởng gấp mười mấy lần, có lực lượng không nhỏ, nhưng thiên tính cảnh giác không có tiêu mất, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút sẽ lập tức kinh động đến chúng nó.

Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ ban đầu suy nghĩ rất đơn giản, sau khi tiếp cận rồi công kích là xong. Nhưng Thạch Kê cao hơn một thước có đủ phạm vi quan sát, chỉ cần các nàng tiếp cận trong vòng ba mươi thước, bầy Thạch Kê sẽ bay lên tránh sang chỗ khác.

“Không thể làm như vậy được.” Tác Phỉ Á nhíu mày nói.

“Vậy phải làm gì bây giờ?” Y Toa Bối Nhĩ bất đắc dĩ nhìn bầy Thạch Kê bay ra xa, đây đã là lần thứ ba các nàng vỗ huyệt rồi.

“Không nghĩ tới, Thạch Kê gan nhỏ như vậy.” Tác Phỉ Á thở ra một hơi xả giận, thân hình từ từ cúi xuống, lặng lẽ nằm trên mặt đất: “Chúng ta len lén bò qua, tận lực không làm kinh động chúng nó.”

Đổi thành lúc bình thường, Y Toa Bối Nhĩ sẽ theo bản năng quan sát mặt đất có bẩn hay không, nhưng bây giờ nàng đã coi như là một nửa ăn mày rồi. Khu vực Đầm lầy Hắc Ám toàn là nước bùn vừa bẩn vừa thối, nàng sinh sống ở trong gần cả tháng nên bắt đầu quen với lối sống này.

Y Toa Bối Nhĩ cũng nằm áp xuống mặt đất, hai người nhìn nhau cười cười chậm rãi bò về phía trước.

Mặc dù Sư Tâm đế quốc thành rất ẩm áp, chỉ có mùa đông mới xuất hiện tuyết rơi và đóng băng, nhưng mặt đất vẫn rất lạnh. Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ áp thân thể sát đất liền cảm thấy không hề thoải mái.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên các nàng tự mình đi ra ngoài làm nhiệm vụ, bất kể có bao nhiêu khó khăn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ cho bằng được, để sau khi trở về không bị người ta cười nhạo. Dịch Áo sẽ không nói lung tung, nhưng cái miệng Lôi Mông rất khó đánh giá được.

Vì không muốn phát ra tiếng vang, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ hành động rất chậm, bò chừng hơn mười phút các nàng dựa vào cảm giác đoán là đã đến gần mục tiêu. Đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến thanh âm Thạch Kê vỗ cánh.

392. Chương 391: Chiến Đấu Gian Khổ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 391: Chiến đấu gian khổ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tác Phỉ Á sững sốt lặng lẽ bò dậy, từ trong bụi cỏ lộ ra nửa cái đầu nhìn về phía trước. Quả nhiên bầy Thạch Kê vốn ở bên kia đã bay lên trời hết rồi.

“Chuyện gì xảy ra?” Y Toa Bối Nhĩ thất vọng kêu lên.

“Ta cũng không biết.” Tác Phỉ Á cười khổ nói.

Lao Lạp cười hì hì đi tới, gác lên tay phải lên trên trán ngó chừng những con Thạch Kê đang quanh quẩn trên không trung. Sau khi Thạch Kê lại hạ xuống bụi cỏ lần nữa, Lao Lạp cúi người xuống vỗ vỗ đầu Tiểu Miêu Tử rồi chỉ tay tới trước.

Tiểu Miêu Tử hiểu ý Lao Lạp, gương động bốn chân nhảy mấy cái liên tiếp biến mất vào trong bụi cỏ.

Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ không có ngăn trở Lao Lạp, không phải là các nàng định không làm mà hưởng, nhưng cũng phải thử dò xét nhìn xem bầy Thạch Kê kia có thể phát hiện tiểu Miêu Tử không.

Chỉ qua mấy phút, tiểu Miêu Tử mới vừa biến mất ở trong bụi cỏ đã nhảy lên, lao tới chỗ bầy Thạch Kê nhanh như tia chớp.

Những con Thạch Kê cho ra phản ứng không giống như lúc trước, những con cách tiểu Miêu Tử khá xa nhanh chóng vỗ cánh bay lên trời, những con bị tiểu Miêu Tử bổ nhào tới gần thì gáy to mấy tiếng, sau đó cúi đầu xuống chĩa mấy cọng trường linh (lông dài) đẹp đẽ ra, bắn thẳng về phía tiểu Miêu Tử đang ở giữa không trung.

Phương thức Thạch Kê công kích rất đơn giản, lực lượng cũng không lớn, hơn nữa trong thời gian tương đối dài chúng nó chỉ có thể phát động công kích một lần. Lần công kích sau còn phải đợi trường linh mọc dài ra. Vì thế nếu không tới lúc nguy hiểm đến tính mạng, Thạch Kê sẽ không dễ dàng buông thả công kích, bỏ trốn mới là phong cách của chúng.

Một màn sáng xuất hiện từ hư không bao phủ tiểu Miêu Tử vào bên trong, mười mấy trường linh bắn tới từ đủ góc độ đụng vào màn sáng lập tức đứt gãy.

Tiểu Miêu Tử từ không trung bổ nhào xuống há mồm cắn cổ một con Thạch Kê, đuôi trùy vung lên xuyên thủng đầu một con Thạch Kê khác.

Rốt cuộc chúng vẫn là yêu thú biến dị, mặc dù đã mất đi vũ khí nhưng chúng nó đã bị khơi dậy hung tính. Bầy Thạch Kê gáy vang cùng nhau đánh tới tiểu Miêu Tử, dùng cánh vỗ, dùng trảo, dùng mỏ nhọn mổ. Mặc dù phương thức vật lộn này quá mức ôn nhu, nhưng đây đã là thủ đoạn tốt nhất chúng hiện có.

Nhóm Thạch Kê bay lên không trung thì nhanh chóng mở rộng hai cánh càng bay càng cao, liều mạng trốn ra phương xa.

Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể so sánh với nhau, một màn trước mắt này làm cho Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy khó lòng tiếp nhận.

Mới vừa rồi các nàng tìm mọi cách thử đến gần Thạch Kê nhưng luôn luôn thất bại, bầy Thạch Kê rõ ràng không cho bọn họ cơ hội buông thả bí kỹ. Thế mà tiểu Miêu Tử vừa xuất hiện là bầy Thạch Kê đã lập tức khựng hoảng, liều sống liều chết công kích.

Tiểu Miêu Tử cắn bên trái một ngụm, bổ nhào bên phải một nhát, trong chớp mắt mấy con Thạch Kê công kích nó ngã xuống trong vũng máu. Sau đó tiểu Miêu Tử mở rộng quang dực bay thẳng lên không trung đuổi theo nhóm Thạch Kê chạy trốn.

Tiểu Miêu Tử tốc độ phi hành vượt xa những kia Thạch Kê, chốc lát, một con vừa một con Thạch Kê từ không trung rớt xuống, tầng tầng ngã ở trên mặt đất.

Trước sau không quá năm phút, bầy Thạch Kê đã mất mạng toàn bộ, không một con nào may mắn thoát khỏi.

“Tại sao lại như vậy?” Y Toa Bối Nhĩ lẩm bẩm: “Tại sao chúng nó không phát hiện ra tiểu Miêu Tử, nhưng hết lần này tới lần khác lại có thể phát hiện chúng ta?”

Tác Phỉ Á cũng không hiểu vì sao, nếu như có thể tiếp cận bầy Thạch Kê giống như Miêu Tử, sau đó tùy tiện buông thả một bí kỹ phạm vi lớn là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Số lượng Thạch Kê khoảng chừng hai mươi đầu, thế nào cũng có con không kịp bắn trường linh ra ngoài.

Lúc này một trận gió nhẹ từ trong bụi cỏ thổi qua, Tác Phỉ Á đột nhiên ngửi được mùi gì đó, quay đầu nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ: “Y Toa Bối Nhĩ, sáng sớm người đã dùng phấn thơm?”

“Dùng rồi.” Y Toa Bối Nhĩ lấy làm kỳ quái hỏi lại: “Tại sao?”

“Có thể là bầy Thạch Kê ngửi được mùi hương.” Tác Phỉ Á nói.

“Không thể nào?” Y Toa Bối Nhĩ vươn cánh tay ra, cúi đầu ngửi thử mấy lần: “Chỉ có mùi rất nhạt aa.a. Khứu giác Thạch Kê nhạy bén như vậy?”

“Chỉ có một cách giải thích mà thôi.” Tác Phẩm Á nói: “Đi, trước tiên chúng ta tìm một chỗ rửa sạch phần thơm.”

Vào lúc này tiểu Miêu Tử đã trở lại bên cạnh Lao Lạp, lắc đầu, quơ đuôi ra vẻ tranh công với Lao Lạp, còn Lao Lạp thì cười hì hì vuốt ve đầu tiểu Miêu Tử tán thưởng.

Phía trước có hai mươi mấy thi thể Thạch Kê, tốc độ tiểu Miêu Tử phát động công kích trên không còn nhanh hơn ở dưới mặt đất, có ít nhất bảy, tám con Thạch Kê không kịp buông thả trường linh đã bị tiểu Miêu Tử giết chết.

Tín vật hoàn thành nhiệm vụ có thể nhặt lên dễ dàng, nhưng Tác Phẩm Á và Y Toa Bối Nhĩ không có ý nghĩ lừa dối cho qua chuyện. Các nàng cùng mọi người đi đến nơi đây cũng mang hi vọng mình có được địa phương rèn luyện thích hợp để đề cao thực lực. Vì thế các nàng nhất định phải tự mình hoàn thành nhiệm vụ.

Vào lúc đó Dịch Áo ở bên kia chiến đấu với Mật Lâm cự viên đã tiến vào giai đoạn kịch liệt, mắt thấy bốn con nhào đầu về phía trước, Tuyết Ny lập tức lui về phía sau. Lôi Mông thả ra Địa Long Thủ Hộ lao tới trước, Ca Đồn dựa vào lực lượng một người chế trụ phần lớn Mật Lâm cự viên. Dưới tình huống này, nếu còn để cho Tuyết Ny bị thương thì Lôi Mông quả thật không còn mặt mũi thấy người.

Tuyết Ny lui về sau cũng có động tác nhất định, hai tay nàng liên tục vung vẩy phóng ra hơn trăm bông tuyết sắc bén bay vút về phía đàn Mật Lâm cự viên y như gió bão mưa rào.

Mức độ Băng Tinh Phong Bạo dày đặc còn hơn cả Diễn Sinh Phong Nhận của Dịch Áo, Mật Lâm cự viên coi như muốn tránh cũng tránh không thoát. Hướng chỉ chúng nó đang ở trên không trung nên không thể nào thay đổi phương hướng, bị bông tuyết cắt xén bộ lông màu xám đen bay đầy trời.

Nếu như đối thành yêu thú bình thường bị trúng một kích của Tuyết Ny sợ rằng đã sớm chết tốt rồi. Nhưng da thịt toàn thân của Mật Lâm cự viên vô cùng cứng rắn, Băng Trùy sắc bén chỉ có thể đủ đâm sâu vào hơn nửa ngón tay là hết.

Đau đớn kịch liệt ngược lại khơi dậy hung tính của đàn Mật Lâm cự viên, chúng hung hăng chạy tới chỗ Lôi Mông. Lúc này Dịch Áo cúi người chạy sát mặt đất, đầu ngón tay chợt lóe điện quang phóng ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận đánh trúng mi tâm một con Mật Lâm cự viên vô cùng chính xác.

Con Mật Lâm cự viên bị đánh trúng văng ngược cái đầu ra sau, sau đó tựa như đánh mất tất cả khí lực rũ rượi ngã xuống đất. Chỗ mi tâm con Mật Lâm cự viên này xuất hiện một cái lỗ máu nhìn thấy mà giật mình, mơ hồ còn có điện quang di động chung quanh vết thương.

Còn dư lại ba đầu Mật Lâm cự viên cũng lộ ra thần sắc kinh hãi, nhưng bây giờ chúng nó đã không còn kịp hối hận nữa rồi, lực quán tính cường đại kéo thân thể cao đứng thẳng vào Địa Long Thủ Hộ của Lôi Mông phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Kịch liệt chấn động thiếu chút nữa làm cho Lôi Mông phun máu ngay tại chỗ, Lôi Mông có cảm giác giống như bị một tòa núi lớn đập vào vậy, vừa va chạm là trực tiếp bay ra ngoài. May là hấn thả ra Địa Long Thủ Hộ tương đối cường hãn, mặc dù bị mấy con Cự Viên đụng vào nứt nẻ đến mức chuẩn bị sụp đổ, nhưng tạm thời vẫn còn tác dụng bảo vệ Lôi Mông.

Một luồng khí lạnh nhanh chóng lan tràn tới nơi này, ba đầu Mật Lâm cự viên lập tức bị đông thành tượng đá. Đầu ngón tay Dịch Áo lóe ra điện quang lần nữa, ở khoảng cách gần như vậy không cần phải nhắm chuẩn xác, Dịch Áo cơ hồ chỉ đầu sát vào tượng băng để thả Phong Nhận, con Cự Viên bị giam trong đó không thể động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Phong Nhận xuyên thấu tầng băng đâm vào con mắt trái của mình, sau đó nó lập tức mất đi tri giác.

“Rầm rầm.”

Hai tiếng nổ mạnh chợt vang lên, hai đầu Mật Lâm cự viên kia vừa đột phá tầng băng trói buộc đã vung hai cánh tay lực lưỡng nện xuống mặt đất, lúc này Dịch Áo đã bắt đầu phi thân lui về sau, tránh thoát nguy hiểm chỉ trong gang tấc.

Thấy không có đánh trúng Dịch Áo, hai con Mật Lâm cự viên dùng cả tay chân đuổi gấp, lúc này Tuyết Ny lại dấn hai bàn tay xuống mặt đất thả ra một luồng khí lạnh. Nhưng giờ phút này Mật Lâm cự viên đã rõ ràng uy lực của dòng khí lạnh này, tự nhiên không thể bị công kích dễ dàng, chúng nó đồng thời phát lực nhảy lên thật cao, hai tay nhanh nhẹn chuyển càn, tốc độ đuổi theo Dịch Áo không hề giảm xuống chút nào.

Lôi Mông nhảy bật lên cố gắng đè nén cảm giác khó chịu do chấn động kịch liệt mang đến, vội vã giải trừ Địa Long Thủ Hộ trên người đã gần hỏng mất. Sau đó thân thể hắn lại sáng lên một tầng quang mang màu vàng kim. Thấy hai con đuổi theo Mật Lâm cự viên Dịch Áo không nghỉ, Lôi Mông canh đúng cơ hội giờ chân đạp mạnh xuống đất, mười mấy đạo kinh khí vô hình xé rách không khí vừa vụn phân chia Dịch Áo và Mật Lâm cự viên ra hai bên. Lấy năng lực phòng ngự của Mật Lâm cự viên không thể nào bị công kích như thế này ảnh hưởng, chúng nó căn bản không thêm né tránh làm gì. Vì thế Lôi Mông tin rằng công kích của mình nhất định sẽ đánh trúng đối phương.

393. Chương 392: Âm Mưu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 392: Âm mưu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngay lúc Lôi Mông giơ chân lên, Dịch Áo đã biết hắn định làm gì rồi, thân hình lập tức lộn một vòng tránh sang hướng khác. Cho dù năng lực kháng đòn của Mật Lâm cự viên cường thịnh đến mức nào, sau khi bị Liệt Địa Kích đánh trúng cũng sẽ xuất hiện trì trệ ngắn ngủi, hoặc là lệch khỏi phương hướng trước đó. Cho dù là kết quả nào cũng tạo cơ hội cho Dịch Áo xuất thủ. Từ khi nhìn thấy Mật Lâm cự viên có ý thức tránh né dòng khí lạnh của Tuyết Ny, chuyện này chứng minh trí lực của chúng nó không thấp. Cho nên Dịch Áo không dám khăng định Lôi Quang Phong Nhận của mình có thể công kích chính xác giống như lúc trước hay không. Dịch Áo buông thả Lôi Quang Phong Nhận bị hạn chế số lượng, hắn không dám lãng phí, cũng lãng phí không nổi. Bên phía Ca Đồn vang lên tiếng Mật Lâm cự viên kêu gào thê lương không ngừng nghỉ, nói cách khác Hỏa Thịnh Yển của Ca Đồn cho tới bây giờ chỉ mới đã thương nặng Mật Lâm cự viên, chưa chắc có thể giết chết chúng nó. Cho dù Dịch Áo và Lôi Mông, Tuyết Ny giết chết hai con Mật Lâm cự viên may mắn sống sót này, chiến đấu không hẳn là kết thúc.

Mấy người Dịch Áo bắt ngờ chính là hai con Mật Lâm cự viên này không giống như những đồng loại khác, mặc kệ đối mặt công kích gì cũng liều mạng đâm đầu vào, mà chúng nó dựa vào cây cối di chuyển qua lại xen kẽ. Kết quả là Lôi Mông thả ra Liệt Địa Kích đánh vào chỗ trống, đây chính là bi ai của Địa hệ Cực Hạn võ sĩ, phạm vi công kích quá mức nhỏ hẹp nên khó lòng đánh chính xác mục tiêu.

Hai con Mật Lâm cự viên từ trên cành cây nhảy xuống đất, mục tiêu dĩ nhiên là Tuyết Ny. Không thể không nói, Mật Lâm cự viên lựa chọn rất là chính xác, Dịch Áo rõ ràng có tốc độ nhanh hơn chúng nó, muốn công phá Lôi Mông Bàn Thạch Thủ Hộ cũng cần phải có khoảng thời gian nhất định, chỉ có Tuyết Ny thoát nhìn là người dễ đối phó nhất.

Lôi Mông nhìn chằm chằm vào một đầu Mật Lâm cự viên, chỉ cần con Cự Viên này tiến tới phạm vi nhất định, Lôi Mông sẽ thả ra Liệt Địa Kích ngăn cản đối phương. Lấy năng lực Lôi Mông chỉ có thể làm được như thế, muốn cản lại cả hai con Cự Viên là chuyện quá sức hắn. Về phần một con khác, Lôi Mông tin tưởng Dịch Áo có biện pháp giải quyết.

Mặc dù tốc độ Mật Lâm cự viên nhanh hơn Lôi Mông muốn rất nhiều, nhưng cũng không có cách nào chạy vòng qua Lôi Mông công kích Tuyết Ny. Yêu thú dù sao cũng là yêu thú, mấy lần cố gắng xông qua Lôi Mông không được như ý, Cự Viên đã mất đi tính kiên nhẫn, hai cánh tay hung hăng nện thẳng xuống đất. Lôi Mông nhìn thấy cử động của Cự Viên lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước, mặt đất bỗng

nhiên nổ tung hất văng Lôi Mông bay thẳng lên trời. Màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ rung chuyển điên cuồng làm như chuẩn bị hỏng mất.

Cùng lúc đó, Tuyết Ny bắt đầu xuất thủ, vốn là nàng và Cự Viên cách nhau bởi Lôi Mông. Bây giờ tầm mắt song phương đã bị cát đá che lại, chỉ khác ở chỗ Tuyết Ny đã sớm khóa chặt thân hình Cự Viên, cho dù nhắm mắt lại nàng cũng có thể đánh trúng đối phương.

Lần này thời gian Tuyết Ny chuẩn bị khá dài, mấy giây sau mới ngưng kết ra một cây Băng Trùy dài hơn một thước. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cây Băng Trùy trong suốt lóe ra quang mang lạnh lẽo xoay tròn bắn vào trong khu vực cát đá mù mịt. Vào lúc này Cự Viên mở cái miệng rộng cười toe toét thưởng thức thành quả của mình, hai cánh tay của nó giơ lên cao chờ Lôi Mông rơi xuống sẽ đánh tiếp một cú nữa.

Nhưng không đợi thân hình Lôi Mông rơi xuống mặt đất, trong sương mù đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng rực rỡ. Ở khoảng cách gần như thế, Mật Lâm cự viên không thể kịp cho ra bất kỳ phản ứng nào đã bị Băng Trùy đánh trúng ngực. Đạo Băng Trùy này lớn hơn loại bình thường rất nhiều, hơn nữa phía trên Băng Trùy còn gia tăng lực đạo xoay tròn nên lực xuyên thấu rất mạnh mẽ. Theo sau một tiếng ‘phịch’ trầm đục là máu tươi văng khắp nơi, cây Băng Trùy cắm vào trong thân thể Mật Lâm cự viên sâu tới một phần tư.

Mật Lâm cự viên bị thương nhất thời tru lên thê thảm, hung tính đại phát đưa tay nhổ cây Băng Trùy trong thân thể ra, máu tươi từ miệng vết thương phun ra như suối. Mật Lâm cự viên không quản Lôi Mông đang rơi xuống đất nữa, cầm đầu lao thẳng vào trong màn sương mù. Nếu như Cự Viên cũng có tư tưởng sợ rằng ý niệm trong đầu nó hiện tại chính là xé tan Tuyết Ny ra thành từng mảnh nhỏ.

Tuyết Ny nghe thấy từ trong bụi sương mù truyền đến tiếng gào thét thì trong lòng không khỏi vui mừng, nhất định là đánh trúng rồi. Tuyết Ny ngẩng đầu nhìn thoáng qua phát hiện quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người Lôi Mông vẫn còn liên yên tâm nhanh chóng lui về sau. Đồng thời giơ tay lên thả ra một bức tường băng ở trước mặt, đây là chiến thuật mấy người trước đó đã nghiên cứu xong. Dưới tình huống Tuyết Ny có thể bảo đảm cho mình an toàn, sẽ có nhiệm vụ buông thả công kích khoảng cách xa, hướng chỉ bây giờ Lôi Mông vẫn có thể kiên trì, nàng tự nhiên không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm.

Đầu Mật Lâm cự viên này đúng là xui xẻo, từ trong màn sương mù vọt ra liền đập đầu vào bức tường băng cứng rắn. Cho dù nó da dày thịt béo nhưng lần này va chạm hoàn toàn không có chuẩn bị như lúc trước. Mặc dù tường băng bị nó đụng nát bấy nhưng lực phản chấn cường đại cũng làm cho nó đầu váng mắt hoa, tạm thời không phân rõ phương hướng.

“Ầm !”

Thân thể Lôi Mông đập mạnh xuống đất, liên tục gập phải hai đòn nghiêm trọng làm cho khí huyết trong ngực Lôi Mông sôi trào từng đợt, khó chịu tới cực điểm. Thế nhưng hiện tại hắn không còn kịp bận tâm mấy thứ này, cố nén đau đớn vội vã bỏ chạy phóng tới chỗ Tuyết Ny.

Mà phía bên kia, Dịch Áo không phụ Lôi Mông tín nhiệm, quần lấy đầu Mật Lâm cự viên vô cùng gắt gao. Chẳng qua là nhìn thấy trước sau đã có hai đồng loại chết ở trong tay Dịch Áo, cho nên đầu Mật Lâm cự viên này rất là cảnh giác đối với Dịch Áo. Nhất là mỗi khi đầu ngón tay Dịch Áo lóe lên lói điện, Mật Lâm cự viên lập tức nhanh nhẹn lách người sang bên dùng cây cối dày đặc che chở thân thể nó. Mặc dù tốc độ Dịch Áo rất nhanh nhưng cũng không thể nào làm gì nó được.

Dịch Áo vẫn luôn lưu ý động tĩnh bên phía Tuyết Ny, khi thanh âm tường băng vỡ vụn vang lên. Dịch Áo bỗng nhiên bỏ qua đối thủ ở trước mặt, lao thẳng về phía Tuyết Ny đang núp.

Đầu Mật Lâm cự viên ngẩn ra, không rõ lắm tại sao Dịch Áo đột nhiên chạy mất. Thế nhưng lúc này nó đã thấy được máu tươi tuôn trào trên người đồng loại, nhất thời gầm lên tức giận phóng người đuổi theo.

Dịch Áo vốn muốn trở về tiếp ứng Tuyết Ny, nhưng vào lúc này Lôi Mông đột nhiên chạy lui ra sau che ngay trước mặt con Mật Lâm cự viên kia. Hình là bởi vì Bàn Thạch Thủ Hộ bị công phá làm cho Lôi Mông cảm giác rất mất mặt, bây giờ đã giận dữ đỏ bừng cả mặt, mắt trợn tròn xoe, rống to một tiếng thả ra bí kỹ gia truyền của gia tộc, Địa Chấn.

Vùng đất chung quanh Lôi Mông bất chợt nhấp nhô xóc nảy, rung động âm ầm. Thân hình Con Mật Lâm cự viên kia cứng ngắc lại, chốc lát sau Lôi Mông dùng toàn lực thả ra Liệt Địa Kích, kinh khí phá không lao tới đánh văng đầu Mật Lâm cự viên ra thật xa.

Thấy bên phía Lôi Mông tạm thời không cần lo lắng, Dịch Áo liền chạy sang cánh hông. Dù sao hắn vẫn là đội trưởng, lúc nào cũng phải suy nghĩ đến an toàn cho từng đội viên, bây giờ hắn lo lắng nhất là Ca Đồn.

Đầu Mật Lâm cự viên khác đuổi theo Dịch Áo không tha, biểu hiện của nó cực kỳ cẩn thận. Chỉ cần nhìn thấy Dịch Áo nâng tay lên lập tức tránh qua một bên, điểm này làm cho Dịch Áo cảm thấy rất thú vị. Hắn vừa tiếp cận Ca Đồn vừa làm ra hàng loạt động tác giả.

Đầu Mật Lâm cự viên né tránh mấy lần thấy Dịch Áo phát tay mà không có Phong Nhận bay ra, tựa hồ hiểu ra bản thân đang bị trêu chọc nên giận dữ gào thét ầm ỹ, gia tăng tốc độ đuổi theo Dịch Áo.

Thân hình Dịch Áo bỗng nhiên ngừng lại rồi thay đổi phương hướng chạy về phía con Cự Viên đó.

Lúc khoảng cách giữa Dịch Áo và Cự Viên còn chưa đủ mười thước, hai bên cùng chạy nước rút mất thấy chuẩn bị đụng vào nhau rồi. Ngay lúc đó, Dịch Áo phát tay phóng ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận, đồng thời nghiêng người chạy vòng quanh sang hướng khác.

Con Mật Lâm cự viên phản ứng rất nhanh, mặc dù tốc độ Dịch Áo nhanh đến mức nó không thể nào thấy hình dáng Dịch Áo, cũng không thể thấy rõ Lôi Quang Phong Nhận. Nhưng nó theo bản năng kịp thời dùng hai cánh tay tráng kiện che mặt lại.

Lôi Quang Phong Nhận bắn vào cánh tay phải Mật Lâm cự viên, lực lượng xung kích mãnh liệt khiến cho cánh tay phải của Mật Lâm cự viên nện vào mặt nó. Sau đó thân hình nó mất thăng bằng ngã bật xuống đất.

Mật Lâm cự viên gầm gừ thống khổ, Lôi Quang Phong Nhận nổ tung trong cánh tay phải của nó lưu lại vết thương sâu tận xương, máu tươi lúc này tuôn trào như suối. Nếu như cánh tay của nó mỏng hơn một chút, sợ rằng đã bị đứt thành hai khúc rồi.

Không đợi Mật Lâm cự viên bò dậy, một luồng khí lạnh men theo mặt đất bay tới vũng vàng đóng băng nó dính cứng dưới đất.

Ngay sau đó, Lôi Mông sải bước lao đến nhấc chân thả ra một đạo Liệt Địa Kích.

Bức tượng băng nát bấy, máu tươi vẩy ra, đồng thời hai đạo Hàn Băng Tỏa Liên lướt qua hai vai Lôi Mông trói chặt con Mật Lâm cự viên đang thống khổ giãy dụa.

394. Chương 393: Đi Thừa Kiện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 393: Đi thừa kiện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông nhấc chân lên lần nữa, lại là một đạo Liệt Địa Kích. Lần này con Mật Lâm cự viên không có cách nào nhúc nhích bị kinh khí đánh thẳng vào ngực, lớn như thể thân thể nhưng hưởng một cây rơm rạ loại lùn lùn bay lên giữa không trung, sau đó tầng tầng ngã rơi xuống.

Dịch Áo ổn định thân hình, quét mắt một vòng xem xét tình thế. Sau đó chuyển tầm mắt tới biển lửa cách đó không xa.

Trong biển lửa, đàn Mật Lâm cự viên vẫn còn đang kêu thảm, chỉ có điều thanh âm đã yếu ớt lắm rồi. Địch Áo cũng phải kinh ngạc vì điều này, hẳn biết rõ uy lực chiêu Hỏa Thịnh Yên của Ca Đồn, bị giam trong biển lửa lâu như vậy thế mà mấy con Mật Lâm cự viên đó không có chết?

“Ca Đồn, được rồi.” Lôi Mông cao giọng hét lên.

Ca Đồn nghe thấy tiếng Lôi Mông gọi, vội vàng điều khiển hỏa diễm co rút lại bao quanh thân thể hắn. Hẳn cũng sợ lỡ may những con Mật Lâm cự viên kia còn có lực chiến đấu, một khi thoát khỏi hỏa diễm trời buộc sẽ cùng nhau hấn tấn công hắn, cho dù chỉ trong trong chớp mắt hắn cũng sẽ bị đập tan xác.

Trong tầm mắt đám người Địch Áo, phạm vi biển lửa từ từ thu nhỏ lại, sau đó thối lui về phía sau nhẹ nhàng như nước chảy để lộ ra một mảng chiến trường bị đốt cháy nám đen.

Cho tới khi thấy rõ tình cảnh trong đó, Địch Áo và Lôi Mông không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Những con Mật Lâm cự viên kia quả thật còn sống, nhưng chúng nó chỉ còn lại một chút khí lực để giãy dụa và rên rỉ mà thôi.

Nhiệt độ cực nóng khó thể tưởng tượng nổi đã thiêu đốt mấy con Mật Lâm cự viên đó cháy đen, hơn nữa thân hình của chúng nó co rút lại nhỏ đi một vòng. Theo từng động tác lăn lộn đau khổ, từng khối thân thể nám đen như than vụn ra, không ngừng rơi xuống đất.

Còn sống sót chỉ là vì tạm thời chưa chết được mà thôi.

Tuyệt Ny hít sâu một hơi cố nén sợ hãi trong lòng, gan của nàng cũng không nhỏ nhưng cảnh tượng trước mắt quá mức khủng khiếp. Cho dù là cái đầu Mật Lâm cự viên cũng bị lột mất một lớp da, có thể nhìn thấy rõ ràng hai hàng răng nanh trong miệng chúng nó, còn có hai tròng mắt to đùng, trắng toát đang trợn trừng lên.

“Hình như là dễ dàng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.” Lôi Mông cười cười đắc ý: “Không có gì là khó khăn cả.”

“Đó là bởi vì ta rất cường đại.” Ca Đồn thản nhiên nói, trong khi nói chuyện, hắn đã giải tán hỏa diễm quanh mình.

“Ta lười nói nhảm với người.” Lôi Mông trề môi khinh thường, nói lảng sang chuyện khác: “Không biết bên phía Tác Phỉ Á thế nào, chúng ta nên trở về nhanh một chút.”

Ca Đồn và Lôi Mông đi tới cạnh những con Mật Lâm cự viên đang giãy dụa thu thập chiến lợi phẩm của mình. Dĩ nhiên, trước đó bọn họ phải đập mỗi con Mật Lâm cự viên vài lần cho chết hẳn, tránh lúc nhỏ răng nanh bị cắn một nhát.

Chốc lát sau, bọn họ đã thu thập đủ răng nanh cần thiết. Mọi người lập tức rời khỏi chiến trường chạy ngược về phía Tử Vong Chi Ca học viện.

Thực lực Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ vẫn quá yếu, một mình đi thi hành nhiệm vụ làm cho người phải lo lắng. Mặc dù có Lao Lạp ở đó, nhưng trí lực của Lao Lạp không thể đảm bảo được điều gì, có ai dám chắc nàng có thể bảo vệ tốt Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ hay không đây.

Qua chừng nửa ngày, đám người Địch Áo đã trở lại khu vực gần thạch động, từ xa nhìn lại không thể thấy thân ảnh Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, ngược lại nhìn thấy Phổ Lai Tư đứng ở đó.

“Các người trở lại? Hoàn thành nhiệm vụ rồi hả?” Phổ Lai Tư vui mừng chạy tới nghênh đón.

“Chuyện nhỏ.” Lôi Mông nói: “Tiện tay mà thôi, Phổ Lai Tư, có thấy Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ không?”

“Không, các nàng vẫn chưa trở lại.” Phổ Lai Tư lắc đầu, sau đó lộ ra thần sắc muốn nói lại thôi.

“Người tìm chúng ta có việc?” Lôi Mông đã phát hiện Phổ Lai Tư khác thường.

“Ta hôm nay đi tìm đạo sư.” Phổ Lai Tư ấp a ấp úng nói: “Trong lúc vô tình nghe được một ít chuyện, nhưng...”

“Không biết có nên nói cho các người nghe không.”

“Người nghe được cái gì nói cái đó là xong.” Đám người Dịch Áo và Lôi Mông liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Được rồi.” Phổ Lai Tư suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: “Ta nghe được hai người xa lạ, còn có mấy đạo sư đang đàm luận về các người. Hai người xa lạ nói đưa nhiệm vụ này cho các người quá đơn giản, rất khó tạo thành áp lực cho các người, có một đạo sư nói đây là ý của viện trưởng đại nhân. Nếu để cho các người thi hành nhiệm vụ quá khó sẽ làm lộ dấu vết, lại có thể khiến cho người ta lên án. Vì thế lần này cho các người đi làm một nhiệm vụ đơn giản, tiếp theo sẽ không dễ dàng như thế nữa.”

“Không phải chứ?” Lôi Mông giật mình hỏi: “Bọn họ đang cố ý gây khó khăn cho chúng ta?”

“Ta cũng không biết.” Phổ Lai Tư nói: “Thế nhưng, các người nhất định phải cẩn thận.”

Mấy người Dịch Áo im lặng suy nghĩ, nhiệm vụ này coi như là đơn giản? Nếu không phải là Dịch Áo có Lôi Quang Phong Nhận, Ca Đồn có Hỏa Thịnh Yển, đừng nói đến hoàn thành nhiệm vụ, có thể còn sống quay về hay không còn khó nói trước.

Cho nên mọi người tự nhiên dời ánh mắt lên trên người Lôi Mông, ý tứ rất rõ ràng, đã đến lúc người ra mặt rồi, không thể trở mặt nhìn mọi người bị đùa chơi cho chết tức tưởi chứ?

Lôi Mông gãi gãi đầu nói: “Nhìn ta làm cái gì? Tính cách lão gia hỏa kia vô cùng ngang ngạnh, ta đi cũng vô ích.”

Không có ai tin tưởng lời Lôi Mông, thân là cháu trai duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Cho dù Tử Vong Chi Ca viện trưởng hà khắc đến mức nào cũng muốn suy nghĩ đến Sư Tâm Vương cảm thụ, chỉ cần Lôi Mông mở miệng không có đạo lý gì bị lão cự tuyệt. Nhưng nếu Lôi Mông đã nói như vậy, những người khác cũng không tiện phản bác.

Mãi cho đến lúc sắc trời hoàn toàn đen lại. Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ, Lao Lạp mới hưng phấn chạy về thạch động.

“Các người không sao chứ?” Mấy người Dịch Áo tiến lên nghênh đón.

“Có thể có chuyện gì? Không phải là đối phó vài con Thạch Kê hay sao, quá đơn giản.” Y Toa Bối Nhĩ làm ra bộ dạng nhẹ nhàng thoải mái, tình huống thực tế ngay lúc đó tuyệt đối không có nhẹ nhàng như nàng nói. Chẳng qua là trước khi trở về, hai người cố ý sửa sang lại y phục, trạng thái, cho nên từ ngoài mặt mấy người Dịch Áo không thể phát hiện điểm nào khác thường.

Tác Phỉ Á nhìn kỹ Dịch Áo mấy lần, hoàn hảo, lần này hình như không có bị thương, vì thế nàng mới thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn quan tâm hỏi thăm: “Các người đã hoàn thành nhiệm vụ?”

“Đó là đương nhiên.” Lôi Mông tựa hồ không cam lòng yếu thế trước mặt Y Toa Bối Nhĩ, giọng nói còn lạnh nhạt hơn nhiều, làm như đó chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể: “Chỉ là mấy con khỉ đột mà thôi, không làm khó chúng ta được.”

“Là mấy chục con lận đó.” Ca Đồn đứng ở một bên nhắc nhở.

“Số lượng nhiều hay ít có chỗ nào khác nhau đối với chúng ta?” Lôi Mông rất có phong phạm cao thủ, phát phát tay nói: “Kết quả cũng chỉ có một thôi.”

“Rất tốt, lần sau nhận thêm nhiệm vụ loại này, ta đề nghị phái một mình Lôi Mông đi là được rồi.”

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng không có ý kiến.”

Dịch Áo và Tuyết Ny cố nín cười nói hòa vào.

“Ta đi một mình đương nhiên không thành vấn đề.” Lôi Mông vẫn rất mạnh miệng: “Thế nhưng làm như vậy không tốt lắm đâu, chẳng phải là cướp đoạt cơ hội rèn luyện của các người hay sao?”

Ca Đồn nhìn sang Lôi Mông cực kỳ khinh bỉ, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lầm bầm: “Ai dà, đến chừng nào ta mới có thể bay lên đó nhìn xem phong cảnh nhỉ?”

“Phải chờ đến lúc ngươi trở thành Thánh Vũ Sĩ.” Tác Phi Á lấy làm kỳ quái nhìn qua Ca Đồn. Từ trước đến giờ Ca Đồn không là một người nhìn xa trông rộng, vì sao hôm nay đột nhiên nói như thế?

“Thánh Vũ Sĩ? Quá xa xôi.” Ca Đồn lắc đầu một cái, rồi nhìn về phía Lôi Mông, giả bộ đứng đắn nói: “Nhưng ngày hôm nay Lôi Mông đã được thể nghiệm cảm thụ này, có thể nói lại cho mọi người nghe không, người cảm thấy thế nào?” Lôi Mông nhất thời đỏ mặt, lúc chiến đấu với Mật Lâm cự viên, hẳn chính là người thảm nhất, thậm chí còn bị đánh văng lên không trung. Chuyện mất mặt như thế này, Lôi Mông dĩ nhiên không thể để cho Ca Đồn nói ra, vội vàng gượng cười kéo Ca Đồn sang một bên, nói nhỏ: “Ta không có đắc tội người mà? Tại sao lại nhằm vào ta chứ?”

“Người cũng biết, con người của ta trước giờ luôn luôn chính trực, cho nên ta cảm thấy cần phải sửa lại một ít thuyết pháp sai lầm của người.” Ca Đồn cười cười nói.

“Người chính trực cái rắm.” Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã: “Phải dùng tới chuyện như vậy chứng minh sao?”

“Không nghiêm túc là không được.” Ca Đồn nói: “Nếu không, chúng ta có thể bị người ta đùa chết lúc nào không biết.”

“À? Vì sao ăn nói âm dương quái khí thế chứ? Ngươi rốt cuộc định nói gì?”

Ca Đồn bỗng nhiên im lặng chốc lát, hồi lâu sau mới nói: “Nơi này chỉ có một mình ngươi quen biết viện trưởng Tử Vong Chi Ca, vì thế ta cảm thấy nên để ngươi đi hỏi một câu, cuối cùng là bọn họ có ý gì?”

“Người đang hoài nghi có người giả truyền mệnh lệnh viện trưởng, muốn hãm hại chúng ta?”

“Dù sao đã có một tiền lệ rồi. Cẩn thận một chút tóm lại vẫn hơn.” Ca Đồn nhún nhún vai nói.

Lôi Mông do dự hồi lâu rồi quyết định: “Được rồi, ta đi thử xem.”

“Tại sao ta cảm thấy hình như ngươi rất sợ lão già viện trưởng kia?” Ca Đồn thấy vẻ mặt Lôi Mông hơi kỳ quái.

“Ta là ai hả? Ta tại sao phải sợ hắn? Ngươi nghĩ rằng chuyện đó có thể xảy ra không?” Lôi Mông vỗ ngực một cái: “Ta đi đây.”

395. Chương 394: Phát Sinh Đại Sự

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 394: Phát sinh đại sự

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nói là nói như thế nhưng Lôi Mông đi được nửa đường lại bắt đầu hối hận. Trên thực tế đối với Tử Vong Chi Ca viện trưởng Tư Thẩn Sâm, Lôi Mông bị ảnh hưởng như bóng ma tồn tại trong lòng, lúc Lôi Mông còn nhỏ Tư Thẩn Sâm đến Vương Cung vấn an Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Khi đó Lôi Mông tuổi còn quá nhỏ, thấy Tư Thẩn Sâm ăn mặc rách rưới nên rất là xem thường, kết quả Tư Thẩn Sâm không thèm để ý mặt mũi Hoắc Phu Mạn, trực tiếp dè Lôi Mông xuống khiển trách và đánh một trận tơi bời, Lôi Mông lúc đó sợ hãi khóc lóc âm ỉ, chạy đến chỗ Sư Tâm Vương Hoắc Phu tố cáo, không nghĩ rằng Hoắc Phu Mạn cũng không thèm quan tâm đến hắn, phát tay một cái cho qua chuyện. Vì thế ở trong tâm linh non nớt của Lôi Mông bị khắc vào một ký ức rất sâu, từ đó hình thành một kinh nghiệm đau thương, đó là những người ăn mặc càng rách nát người càng không dễ chọc.

Dĩ nhiên cái gọi là rách rưới tan nát chỉ là ánh mắt của Lôi Mông khi còn nhỏ. Vốn là lão già đó ăn mặc không đến nỗi nào, nhưng lui tới trong Vương cung đều là đại quý tộc hoặc hoàng gia, so sánh với Tư Thẩn Sâm thì chênh lệch quá xa mới tạo thành bức tranh tương phản.

Bây giờ mặc dù Lôi Mông không sợ Tư Thẩn Sâm như trước, nhưng vẫn còn nhớ rõ tính cách nghiêm nghị của Tư Thẩn Sâm. Nếu như có người truyền mệnh lệnh giả còn dễ nói, chứ thật sự là do Tư Thẩn Sâm yêu cầu người phía dưới làm như vậy. Hành động Lôi Mông tìm tới cửa không thể nghi ngờ chính là đi tố khổ, Lôi Mông thậm chí có thể tưởng tượng ra Tư Thẩn Sâm sẽ dùng giọng nói gì để giáo huấn hắn.

Lần trước Lôi Mông và đám người Dịch Áo đi qua khu vực tiểu lâu là ban ngày, khung cảnh vắng ngắt cơ hồ không nhìn thấy bóng người, nhưng vào buổi tối nơi này trở nên cực kỳ náo nhiệt. Ít nhất đại đa số tiểu lâu đều có đèn dầu thấp sáng, nhìn qua không còn không khí trầm lặng như trước.

Lôi Mông lại gần một học viên hỏi thăm làm sao để tìm tới phòng viện trưởng Tư Thẩn Sâm.

“Tìm viện trưởng? Chẳng lẽ không biết thời gian này trong ngày viện trưởng đại nhân đều tập trung tu luyện sao? Tên này đúng là ngại mạng quá dài mà.”

Gã học viên chừng ba mươi tuổi dùng ánh mắt cổ quái đánh giá Lôi Mông một hồi, mở miệng nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm, thấy nóc tiểu lâu bên kia không? Người có thể đi tới đó hỏi đạo sư của học viện. Còn nữa, thời gian này viện trưởng đại nhân hẳn là đang tu luyện, sáng ngày mai người đến thì tốt hơn.”

Lôi Mông cảm thấy rất buồn bực, xui xẻo thế nào lại gặp phải cái tên dài dòng này. Về phần theo lời đối phương thì viện trưởng đại nhân đang tu luyện, Lôi Mông căn bản không thêm đặt ở trong lòng, mặc dù tính tình Tư Thẩn Sâm cực kỳ hà khắc nhưng không thể lấy chuyện đó như cái cớ làm khó hắn.

Không biết vì sao tên học viên này không dám nói cho Lôi Mông biết, hẳn là sợ một khi viện trưởng đại nhân trách tội xuống, hắn là người chỉ đường cũng không tránh được dính líu. Dù sao hắn đã nói cho đối phương biết viện trưởng đại nhân đang tu luyện, nếu đối phương nhất định phi muốn chết cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Bởi vì gã học viên này đã nói cho Lôi Mông biết vị trí tiểu lâu của nhóm đạo sư, Lôi Mông vẫn lễ phép cảm ơn một câu rồi đi về phía dãy tiểu lâu kia.

Người nọ nhìn bóng lưng Lôi Mông âm thầm lắc đầu, ài, một người thanh niên lễ phép vì sao tầm nhìn lại hạn hẹp như thế? Đã biết rõ viện trưởng đại nhân đang tu luyện còn dám đi quấy rầy?

Lôi Mông đi vào trong viện liền phát hiện ở dưới lầu chính là người hắn từng gặp qua. Đó là đạo sư của cái tên Ước Sắt Phu. Người nọ nhìn thấy Lôi Mông nhất thời cũng rất ngạc nhiên.

“Ta muốn tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng.” Lôi Mông đi thẳng vào vấn đề.

“Người xác định? Lúc này viện trưởng đại nhân đang tu luyện.” Mặc dù đạo sư của Ước Sắt Phu không rõ ràng lắm thân phận chân chính Lôi Mông, nhưng đã mơ hồ đoán ra bối cảnh Lôi Mông rất thâm hậu. Nếu không hẳn sẽ không nói như vậy, đổi lại bất kỳ một học viên nào, hẳn đã sớm đuổi ra ngoài rồi.

“Ta đang có việc muốn hỏi, hẳn là không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian.” Gã học viên lúc này có thái độ e dè như thế, hiện tại đạo sư ở nơi này cũng dùng giọng nói tương tự. Trong lòng Lôi Mông không khỏi run lên một cái, chẳng lẽ đây là quy củ của lão gia hỏa kia? Lúc tu luyện không thể bị quấy rầy? Nói đùa gì vậy, trước sau gì cũng không thể tấn cấp, có cần nghiêm trọng như thế không?

Người nọ do dự chốc lát, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm trả lời: “Được rồi, ta có thể dẫn người đi, nhưng lỡ may viện trưởng đại nhân trách tội thì...”

“Ta không nói người ra là được.” Lôi Mông nói không chút ngần ngại, sau đó tò mò nhìn thoáng qua đối phương, hỏi dò: “Rốt cuộc có cần khoa trương như vậy không? Hay là lão già đó có quy định thời gian này không thể bị quấy rầy?”

Người nọ cười cười nói: “Quy củ này đã tồn tại từ rất lâu rồi, nhưng người có thể là một ngoại lệ, vì thế ta mới chịu dẫn người đi.”

Lôi Mông nhún vai bất cần, không thèm nói gì nữa. Dù sao Tư Thẩn Sâm cũng không thể nổi giận giết mình là được rồi. Hắn không cần phải sợ, cùng lắm thì bị đuổi ra khỏi Tử Vong Chi Ca, mà như thế có lẽ sẽ tốt hơn.

Đạo sư Ước Sắt Phu làm gì biết Lôi Mông đang có chủ ý kinh thế hãi tục như thế, còn tưởng rằng Lôi Mông đi tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng là có việc gấp, trực tiếp dẫn Lôi Mông đi thẳng về phía phòng viện trưởng. Qua chừng mười mấy phút, hắn dừng bước trước cửa một gian phòng tầm thường.

“Chính là chỗ này.” Người nọ nhìn Lôi Mông nói: “Nhớ lời người đã hứa đó.”

“Được rồi, sau khi ta đi vào sẽ nói với viện trưởng không phải là đạo sư của Ước Sắt Phu dẫn ta tới.” Lôi Mông cười cười gian xảo, nói nhanh.

Sắc mặt người nọ lập tức trắng bệch, vội vã kéo Lôi Mông lại: “Người không được hại ta.”

“Ta nói giỡn thôi mà.” Lôi Mông thở dài bất đắc dĩ. Đồng thời trong lòng cũng khó tránh khỏi thấp thỏm bất an, thoát nhìn hình như là rất nghiêm trọng nha? Bản thân mình cứ như vậy đi vào sẽ trực tiếp bị đánh văng ra ngoài hay không đây?

Lúc này đạo sư Ước Sắt Phu mới yên lòng, dặn dò Lôi Mông mấy lần rồi chạy vội trở về, còn dư lại một mình Lôi Mông đối mặt với cánh cửa không có ngọn đèn dầu nào chiếu sáng, do dự mãi có nên đi vào hay không.

Mặc kệ nó, hắn có thể làm gì ta chứ? Lôi Mông hạ quyết tâm trực tiếp tiến lên đập cửa, thanh âm ‘cạch cạch’ truyền ra thật xa trong màn đêm yên tĩnh.

Trong viện vẫn tối đen như cũ, hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng. Lôi Mông hơi kinh ngạc, chẳng lẽ lão già đó tu luyện dưới lòng đất? Thanh âm lớn như vậy mà không nghe được?

Dù sao đã gõ lần đầu tiên, lần thứ hai Lôi Mông không cần cố kỵ nhiều nữa, gia tăng khí lực lên vài phần.

“Cạch, cạch...”

“Rầm ~!”

Cánh cửa lâu năm không được tu sửa bỗng nhiên bị Lôi Mông đập ngã.

Đây là cái tình huống gì đây? Trong lúc nhất thời Lôi Mông không biết làm gì cho tốt, gõ cửa hơi lớn tiếng cũng là không có gì. Nhưng hử luôn cánh cửa nhà người ta đúng là không được rồi, huống chi cánh cửa bị hủy chính là cửa nhà viện trưởng Tử Vong Chi Ca học viện.

Tất cả mọi người hơi mệt nên thu thập qua loa vài chuyện cá nhân rồi chia nhau ra đi nghỉ ngơi. Bởi vì thời gian bọn họ sẽ lưu lại Tử Vong Chi Ca học viện tương đối lâu, có một số việc bắt buộc phải xử lý ổn thỏa, ví dụ như phòng ngủ.

Dù sao nam nữ cũng khác biệt, nếu chỉ là tạm thời thì tất cả mọi người sẽ có thể mặc kệ bỏ qua. Nhưng bây giờ đã xác định ở lại lâu dài nên các nữ nhân dẫn đầu thu dọn và sắp xếp lại phòng ở. Đám người Dịch Áo dùng thời gian hai ngày, bên ngoài sơn động dựng một gian lều cỏ đơn sơ, nói nghiêm khắc thì đây không thể tính là kiến trúc, chiều cao chưa bằng hai người cộng lại, không thể che gió cũng không thể trú mưa. Chỉ cần Ca Đốn ở trong mộng thả ra một đốm lửa là có thể đốt cháy hết thảy thành tro bụi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Áo và Ca Đốn dậy thật sớm đã thấy Lôi Mông đang nằm ngủ say ở bên cạnh. Ca Đốn không chút khách khí vỗ đầu Lôi Mông mấy cái: “Này, ngày hôm qua trở về lúc nào?”

“A?” Lôi Mông mơ mơ màng màng trả lời: “Sau nửa đêm.”

“Sau nửa đêm?” Ca Đốn lấy làm kỳ quái: “Người và viện trưởng đại nhân hàn huyên chuyện gì mà lâu như vậy?”

“Đừng nói nữa.” Lôi Mông lăm lăm mở mắt, sau đó ngồi dậy ngáp một cái rồ kêu.

“Người và viện trưởng đại nhân có nói chuyện của chúng ta không?” Ca Đốn hỏi.

“Đã nói.”

“Vậy viện trưởng đại nhân là nói thế nào?” Ca Đồn lại hỏi.

“Hắn nói sẽ điều tra xuống.”

“Vậy thì tốt.” Ca Đồn nở nụ cười rạng rỡ: “Ngày hôm qua ta nói cho Phổ Lai Tư biết người đi tìm viện trưởng đại nhân hỏi chuyện. Cái tên Phổ Lai Tư đó bị dọa sợ hãi hết cả hồn, hắn nói đừng bảo là học viên, ngay cả đám đạo sư cũng không dám tùy tiện quấy rầy viện trưởng đại nhân, ha ha, vẫn là Lôi Mông lợi hại, tới chỗ nào cũng có mặt mũi.”

“Ha ha!” Lôi Mông cũng cười thật sảng khoái, bởi vì Ca Đồn khen ngợi hắn, nhưng mà nụ cười của hắn hình như hơi cứng.

Sau bữa ăn sáng, mọi người đàm luận vài ba chuyện nhàn thoai, nội dung rất đơn giản. Y Toa Bối Nhĩ nhắc tới cả ngày ăn món dân dã kiêu này trong thời gian dài khẳng định không chịu nổi, vì thế bảo Ca Đồn đi tìm Phổ Lai Tư hỏi thăm có biện pháp gì mua được thức ăn bình thường không. Sau đó Tác Phi Á nhớ lại cuộc sống trước kia, còn nói nàng rất nhớ An Kỳ Nhi, không biết nàng ở Thánh Đế Tư học viện ra sao rồi? Có bị người ta khi dễ không ...vân...vân.

396. Chương 395: Oan Khuất Của Lôi Mông

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 395: Oan khuất của Lôi Mông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tiếp theo mọi người chia nhau ra tu luyện, nhóm nữ tử Tác Phi Á có thể ở chung một chỗ, bởi vì các nàng đều là Thủy hệ võ sĩ. Còn đám người Địch Áo và Ca Đồn nhất định phải tách ra là vì thuộc tính nguyên lực không giống sẽ gây ảnh hưởng lẫn nhau.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, mọi người mới đoàn tụ chung một chỗ ăn bữa tối, sau đó cùng nhau đi dạo và hoạt động gân cốt một chút. Đó là môn bắt buộc mỗi ngày, vừa có thể tận dụng thời gian trao đổi tâm đắc với nhau, vừa nói ra chỗ bản thân mình không hiểu, rồi cả đám hợp lại lý giải, chung quy sẽ dễ dàng hơn tự mình đi quanh co có thể dẫn đến tu luyện sai lầm.

Đôi khi sẽ học viên gần đó đi ngang qua, cái tên Đạt Nhĩ Sâm đòi mua Ca Đồn Hỏa Hồng Thú cũng ở trong đó. Bọn họ đứng ở xa xa thấy đám người Địch Áo đều lộ ra sắc mặt vô cùng kỳ lạ, còn hướng bên này chỉ chỉ chỏ chỏ khiến cho đám người Địch Áo rất là khó chịu.

Chốc lát sau, Phổ Lai Tư và các bạn của hắn đi tới. Bọn họ lộ vẻ mệt mỏi, quần áo xốc xếch khó coi, tựa hồ mới vừa trải qua một trận chiến đấu.

Cho tới khi nhìn thấy đám người Địch Áo, Phổ Lai Tư hơi do dự một lát rồi định đi tới. Kết quả lại bị bằng hữu túm lại, thần sắc của bọn họ không khác gì cái tên Đạt Nhĩ Sâm và những học viên khác.

Thế nhưng, sau đó Phổ Lai Tư vẫn kiên cố đi ra ngoài, vội vã đi tới gần hạ giọng xuống thật thấp, câu nói đầu tiên dĩ nhiên là: “Lôi Mông, người điên rồi hả?”

“Hả? Ta thế nào?” Lôi Mông khó hiểu hỏi ngược lại.

Đám người Địch Áo cũng hai mặt nhìn nhau không hiểu gì cả, bọn họ có thể ý thức được nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Nếu không, thần sắc mọi người không thể nào quỷ dị như vậy.

“Người còn giả bộ hồ đồ?” Phổ Lai Tư nóng nảy kêu lên: “Ngày hôm qua không phải là người đi tìm viện trưởng đại nhân phản ứng vấn đề phân nhiệm vụ hay sao? Ai bảo người đập hỏng cửa phòng viện trưởng đại nhân chứ?”

“Ta... ta không có...” Lôi Mông ôm một bụng oan khuất nhưng không thể nói ra.

“Còn nói không có?” Phổ Lai Tư làm ra vẻ vô cùng đau đớn nói: “Chuyện này đã truyền khắp Tử Vong Chi Ca học viện rồi. Lôi Mông ơi là Lôi Mông, người bảo ta nên nói gì với người đây?”

“Ta thật sự không có.” Lôi Mông cơ hồ muốn chỉ tay lên trời mà thề.

“Đạo sư nói lúc ấy tiếng viện trưởng đại nhân hét ầm lên truyền ra xa tới vài dặm, người còn định gạt ai hả?” Phổ Lai Tư cười khở nói: “Lôi Mông, ta biết người xuất thân rất cao, nhất định là từ đại gia tộc ở đế đô.”

“Tại sao nói như vậy?” Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi.

“Còn phải giải thích sao? Nếu như không phải vậy, hắn có dám đập phá cửa phòng viện trưởng đại nhân không? Thậm chí còn chọc cho viện trưởng đại nhân nổi giận lôi đình, mà bây giờ vẫn có thể sống sót sờ sờ đứng ở trước mặt chúng ta, đây chính là một minh chứng rõ ràng.” Phổ Lai Tư nói, sau đó lại dời tầm mắt chuyển lên trên người Lôi Mông: “Nhưng xuất thân tốt tuyệt đối không phải là lý do người có thể gây rối ở Tử Vong Chi Ca học viện. Lôi Mông ơi là Lôi Mông, đừng bảo là người, coi như là phó viện trưởng Tử Vong Chi Ca học viện cũng không dám can rõ trước mặt viện trưởng đại nhân đó, biết không?”

“Ta không có làm mà.” Lôi Mông cũng cười khở nói: “Cánh cửa kia quá nát, ta chỉ gõ tùy tiện mấy cái nó liền tự ngã, có thể trách ta sao?”

“Tại sao người khác gõ không có chuyện gì, người gõ một cái là nó ngã?” Phổ Lai Tư nói.

Đám người Dịch Áo cũng tái mặt, chẳng trách những học viên kia thấy bọn họ đều lộ ra thần sắc quái dị như vậy, thậm chí khiến cho bọn họ cảm giác như tránh xa rần rết vì sợ phát sinh liên quan với bọn họ, thì ra là sợ dính líu tới chuyện này.

“Ta không phải cố ý.” Lôi Mông gấp đến độ vò đầu bứt tai: “Ta gõ hồi lâu nhưng bên trong không có phản ứng, cho nên mới dùng khí lực lớn hơn một chút, ai có thể ngờ được cánh cửa kia cũ quá...”

“Lôi Mông, có phải người nghĩ rằng có người gài bẫy người hay không?” Ca Đồn chậm rãi nói, viện trưởng Tư Thần Sâm coi như là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, mặc dù không có tấn thăng lên Thần Vũ Giả nhưng có thể làm chiến hữu của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn hiển nhiên phải có năng lực phi phàm. Cho dù Lôi Mông là cháu ruột của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cũng tuyệt đối không có tư cách đi tìm Tư Thần Sâm gây chuyện.

“Ta nói tất cả đều là sự thật, ta không hề cố ý.” Lôi Mông cũng gấp đến độ điên ruột lên rồi: “Mụ nội nó, nói hết chưa? Ngày hôm qua bị lão già kia mắng mấy canh giờ, hôm nay các người lại cầm chuyện này ra kể lể không tha, còn để cho ta thời gian để thở không hả?”

“Lôi Mông, đây là đại sự quan hệ đến an nguy của mọi người.” Sắc mặt Dịch Áo không tốt chút nào, nếu như Tư Thần Sâm ghi hận trong lòng chắc chắn sẽ không làm gì đối với Lôi Mông. Nhưng gần lửa thì dễ cháy, tình cảnh của bọn họ nhất định không tốt lắm, thậm chí có thể bị Tư Thần Sâm dùng biện pháp thương tổn bọn họ để trả thù Lôi Mông.

“Ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không có vấn đề.” Lôi Mông bất buộc phải chỉ tay lên trời hạ lời thề son sắt.

“Nếu đã vậy, không bằng ... chúng ta len lén chạy trốn?” Ca Đồn nói, hắn không dám tin tưởng lời thề của Lôi Mông.

Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã liên hồi, quả thực là bất đắc dĩ tới cực điểm: “Những người khác không rõ ràng nhưng các người vẫn phải phải hiểu chứ? Cùng lắm thì hắn chỉ có thể đuổi ta đuổi đế đô mà thôi, không thể nào cố tình gây chuyện với ta được?”

Lôi Mông nhìn thoáng qua vẻ mặt mấy người, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra vấn đề: “Có phải là các người lo lắng hắn bắt nạt mình không?” Mọi người im lặng không lên tiếng, coi như là chấp nhận lời Lôi Mông nói.

Lôi Mông vừa tức giận vừa buồn cười, nhẹ giọng nói: "Ta thấy rằng tâm lý của các người quá cứng nhắc đi? Người ta đường đường là cường giả Thánh cấp, là viện trưởng Tử Vong Chi Ca. Chẳng lẽ ngay cả điểm độ lượng nho nhỏ này cũng không có? Đừng nói ta vốn không phải cố ý, coi như là cố tình đi nữa cũng chỉ là một cánh cửa mà thôi, cho dù người ta khí lượng nhỏ nhặt đến mức nào cũng không thể lấy đó làm cớ được mà? Nói ra còn không phải khiến cho người ta cười đến rụng răng?"

Thật ra không phải là mấy người Dịch Áo thần hồn nát thần tính, mà là dọc theo con đường đi tới nay, phần lớn thời gian cần toàn là lẩn trốn hoặc ẩn núp. Không nói trước Miêu Tử là một tồn tại đặc thù, chỉ riêng là thân phận nhóm Dịch Áo và những tinh thần kết tinh, tinh thần hạch cũng đủ để bọn họ phải cẩn thận ứng phó. Tư Thẩn Sâm là chiến hữu của Sư Tâm Vương không sai, nhưng Dịch Áo bây giờ vẫn chưa rõ ràng thái độ Sư Tâm Vương như thế nào, làm sao dám khẳng định Tư Thẩn Sâm sẽ không có ác ý đối với bọn họ.

Chuyện này không liên quan gì tới việc tín nhiệm Lôi Mông hay không, mà là vì thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn làm cho bọn họ cảm thấy nguy cơ dâng lên trong lòng.

"Bọn họ nói ở rất xa vẫn có thể nghe thấy thanh âm Tư Thẩn Sâm viện trưởng?"

"Thôi mà !" Lôi Mông cười khổ nói: "Từ nhỏ hần đã nhìn ta không thuận mắt rồi, bây giờ cũng như vậy, la mắng ta mấy câu là một chuyện rất bình thường?"

Mấy người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, Lôi Mông còn có đoạn kinh nghiệm này?

"Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ? Cẩn thận nói ra xem nào, tại sao hần nhìn người không thuận mắt?" Dịch Áo hỏi.

"Ta làm sao biết?" Lôi Mông thẹn quá thành giận, hần dĩ nhiên nói ra tình huống thật sự. Bởi vì như vậy chẳng phải cho thấy hần khinh nghèo yêu giàu?

"Y như ta thấy người không vừa mắt vậy, có cần lý do không? Hoàn toàn không cần nha!" Lôi Mông dời sang đề tài khác rất xảo diệu, lập tức chuyển đầu mâu về phía Ca Đốn.

Ca Đốn đầu tiên là ngây người ra, sau đó trừng mắt lên, sùng sộ: "Người cho rằng ta thấy người thuận mắt hả? Chớ có tự mình tự tung tự tác."

Mặc trong lời dù Lôi Mông nói có che giấu một vài chuyện, nhưng tin tức lộ ra đã đầy đủ lắm rồi. Nếu lúc nhỏ Tư Thẩn Sâm đã nhận thức Lôi Mông, vậy thì thân phận Lôi Mông không chỉ là cháu ruột Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, đồng thời cũng là văn bối Tư Thẩn Sâm. Hần là không thể chỉ vì một cánh cửa mà nổi giận lôi đình, trong chuyện này phải có nguyên nhân khác.

Về phần nguyên nhân đó đến tột cùng là gì, nếu Lôi Mông không muốn nói ra thì mấy người Dịch Áo cũng không tiếp tục truy vấn. Ai mà không có một vài bí mật của riêng mình chứ? Chỉ cần Tư Thẩn Sâm không làm gì đối phó bọn họ là tốt rồi.

Phổ Lai Tư đứng ở một bên càng nghe càng kinh hãi, lúc nhỏ Lôi Mông từng gặp Tư Thẩn Sâm? Điều này sao có thể được? Bất kỳ người nào trong Sư Tâm đế quốc cũng biết Tư Thẩn Sâm viện trưởng đã mấy chục năm không rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện. Nếu như điều Lôi Mông nói là sự thật, vậy thì cái người mà Tư Thẩn Sâm phải lặng lẽ rời khỏi học viện đi gặp sẽ có thân phận gì? Phổ Lai Tư từ từ nhớ lại, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy gia tộc sau lưng Lôi Mông tuyệt đối không thể coi thường. Giờ phút này Phổ Lai Tư bỗng nhiên cảm thấy mình rất may mắn, bản thân mình và đám người Lôi Mông mặc dù vẫn không thể coi là bằng hữu, nhưng ít ra quan hệ cũng không tệ. Không giống như thằng ngốc Ước Sát Phu kia, Phổ Lai Tư bây giờ bắt đầu tỉnh ngộ, có lẽ Ước Sát Phu biến mất là do nguyên nhân sâu xa nào đó.

397. Chương 396: Đạo Sư Cũng Né (1 2)

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 396: Đạo sư cũng né (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nếu đã như vậy, ta đây xem như tạm an tâm, các người ở lại nhé, ta còn có việc.” Phổ Lai Tư cười cáo biệt đám người Dịch Áo xong liền xoay người đuổi theo đồng bạn của mình. Nhưng mới vừa đi được mấy bước, Phổ Lai Tư vội chuyển trở lại: “Lôi Mông, có lẽ ta hơi lảm nhảm, nhưng chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn. Ta nghĩ người cần phải tìm một cơ hội xin lỗi với viện trưởng đại nhân. Nếu không, những người khác sẽ nhìn các người với ánh mắt thế nào đây?”

Lôi Mông cười cười không nói, xin lỗi? Nói đùa gì vậy, kết quả đi xin lỗi chỉ có thể là bản thân mình lại bị chửi mắng thêm mấy cánh giờ, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Mười mấy năm trước là thế, mười mấy năm sau vẫn y chang như vậy, quả thực chính là tảng đá nằm trong hẻm cầu mà, vừa thối lại vừa cứng. Lúc mới bắt đầu Lôi Mông còn có gan cố gắng phấn đấu, nhưng sau đó dứt khoát không nói gì nữa. Lão nhân gia ngài cứ tùy tiện mắng chửi đi, dù sao cũng chả mất miếng thịt nào trên người.

Thế nhưng nói đi thì nói lại, lão nhân gia ngài nổi giận thì cứ việc nổi giận, cũng không cần thiết để cho mọi người đều biết chứ? Tiếng lão mắng chửi ầm ĩ như thế, đừng nói là truyền ra xa vài dặm, Lôi Mông thậm chí hoài nghi cả tòa Tử Vong Chi Ca học viện đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn nên Phổ Lai Tư đột ngột nhắc nhở làm Lôi Mông cũng phải trầm tư suy nghĩ, thì ra là như thế, cái lão gia này cố ý...

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Mấy người Dịch Áo thấy vẻ mặt Lôi Mông có điểm không đúng liền tò mò hỏi.

“Không có gì “ Lôi Mông phục hồi tinh thần lại, thay đổi vẻ mặt lại bình thường rồi nói với Phổ Lai Tư: “Cảm ơn người đã nhắc nhở. Ta sẽ đi !”

Trên thực tế, trong lòng Lôi Mông đã có đầy đủ ý nghĩ, nhưng đó lại là ... ta nhất định sẽ đi tìm lão gia hỏa kia tính sổ.

Phổ Lai Tư hài lòng gật đầu rồi xoay người rời đi, mấy người Dịch Áo không hề bị Lôi Mông lừa gạt. Chờ sau khi Phổ Lai Tư rời đi mới lập tức vây quanh hẳn lại, hỏi gấp: “Nói mau, người đang nghĩ cái gì?”

Lôi Mông phân tích ý nghĩ của mình ra, mấy người Dịch Áo vừa nghe quả thật là có chút đạo lý. Bọn họ lúc trước đã bỏ qua sơ hở này, dưới tình huống không sử dụng nguyên lực, cho dù là Thần Vũ Giả cũng không thể nào làm cho thanh âm truyền ra xa như vậy. Chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là Tư Thần Sâm viện trưởng cố ý làm như vậy.

Như vậy sẽ phát sinh thêm một vấn đề, nguyên nhân là gì đây?

“Trước mắt có thể nhìn qua kết quả là cơ hồ tất cả học viên đã bắt hòa đối với chúng ta. Thế nhưng ta đoán không ra động cơ của Tư Thần Sâm viện trưởng.” Tác Phỉ Á nói, sở dĩ dùng từ ‘cơ hồ’ là vì còn có những người hiền lành như Phổ Lai Tư, có can đảm không biết sống chết thân cận với bọn họ.

“Thật ra từ khi vào học viện cũng không có bao nhiêu người lui tới với chúng ta mà?” Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy rất khó hiểu.

“Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này cũng không, nhưng sau khi chuyện này phát sinh, chỉ sợ chắc chắn là không có một mống rồi.” Tác Phỉ Á cười khổ nói.

Nếu như mục đích của Tư Thần Sâm viện trưởng chỉ là như vậy thì mấy người Dịch Áo cũng không cần phải lo lắng. Bọn họ tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện không phải là kéo bè kết phái, bên phía học viên cố ý gây bất hòa giữa học viên và bọn họ, nhưng chuyện đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến mấy người Dịch Áo.

Không có ai tin tưởng thân là một vị Thánh giả, Tư Thần Sâm chỉ có mục đích đơn giản như thế. Mấy người thảo luận rất lâu vẫn không thể nghiên cứu ra vấn đề, sau đó dứt khoát bỏ qua chuyện này, bình đến tướng đỡ, nước đến thì đắp đê, chỉ cần không bị nguy hiểm đến tính mạng là được rồi. Nếu như quan hệ

giữa Lôi Mông và Tư Thẩn Sâm không có khấn trương như ngoài mặt biểu hiện, nói cách khác lão già đó sẽ không có lý do làm hại bọn họ, mọi người tạm thời giả bộ lơ chuyện này đi.

Căn cứ theo quy định của Tử Vong Chi Ca học viện, mọi người có một đoạn thời gian rất dài để hoạt động thay đổi bản thân cho hoàn thiện. Không có người nào dám thư giãn, bởi vì mỗi người đều rõ ràng nhiệm vụ tiếp theo nhất định sẽ khó khăn hơn lần này, bọn họ cần phải lợi dụng khoảng thời gian này tận lực gia tăng thực lực của mình. Vốn mấy người Dịch Áo có ý niệm sử dụng tinh thần kết tinh và tinh thần hạch trong đầu, sau đó vẫn cố gắng kìm chế bản thân, dù sao nơi này không phải là Phỉ Tế công quốc. Lôi Mông vẫn không có đạt tới trình độ lấy thúng úp voi, nếu quả thật bị một vài người không từ thủ đoạn phát hiện ra bí mật này, rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

Người ngoại lệ duy nhất chính là Lao Lạp, tiểu nha đầu này cho tới bây giờ không cần tu luyện, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ, chơi đùa với Miêu Tử là xong. Thực lực theo thời gian trôi qua sẽ tăng trưởng vững vàng, nhìn thấy biểu hiện của Lao Lạp, mọi người mới hiểu được tại sao Thủ hộ giả sống càng lâu thực lực càng mạnh. Nhất là những người có yêu thú biến thái tới cực điểm như Miêu Tử, chỉ cần có đầy đủ thời gian Lao Lạp nhất định sẽ trưởng thành đến trình độ khủng bố.

Trong quãng thời gian này, Phổ Lai Tư thường xuyên mang đủ loại dã thú và món ăn thơm ngon đến thăm bọn họ, chỉ có điều hần không đề cập tới chuyện mời đám người Dịch Áo đến chỗ của hần nữa. Nhóm Dịch Áo tự nhiên hiểu rõ ràng trong lòng, bọn họ ở trong suy nghĩ của đồng bạn Phổ Lai Tư sợ rằng đã bị liệt vào danh sách những người không được hoan nghênh. Như vậy cũng tốt, mọi người có thể dành nhiều thời gian trên việc tu luyện hơn.

Ngày ngày trôi qua, tất cả mọi người bắt đầu cảm nhận được chỗ tốt từ phương thức rèn luyện của Tử Vong Chi Ca học viện. Trải qua từng trận đại chiến, bọn họ sẽ có đầy đủ thời gian tổng kết kinh nghiệm và lĩnh ngộ, tìm biện pháp bù đắp thiếu sót của mình, đồng thời cố gắng tăng cường ưu thế của mình. Chỉ có thông qua chém giết sinh tử chân chính mới có thể làm cho người ta thấy rõ khuyết điểm của chính mình. Mặc dù Tử Vong Chi Ca sử dụng phương thức rèn luyện tàn khốc, nhưng không thể nghi ngờ nó vô cùng hữu hiệu.

Thỉnh thoảng có thời gian rảnh rỗi, mọi người sẽ ngồi lại một chỗ thảo luận cách thức phối hợp để phát huy ra chiến lực lớn nhất. Về phần hợp kích kỹ ghi lại trong Thần Điển, đối với thực lực trước mắt của mọi người căn bản không thể đạt tới trình độ ăn ý như thế, chỉ có thể nghiên cứu một vài phương pháp phối hợp bình thường.

Ví như lần trước đụng tới Mật Lâm cự viên, tuyệt đại đa số đã bị Ca Đồn vây khốn trong Hỏa Thịnh Yển, nhưng bọn họ vẫn làm không đủ hoàn mỹ, để cho mấy con cự viên xông tới. Cũng may là Dịch Áo kịp thời sử dụng Lôi Quang Phong Nhận giết chết hai con, nếu không kết quả ngày đó sẽ rất khó nói, lấy thực lực Lôi Mông không thể nào ngăn được bốn con cự viên cùng tấn công một lúc.

Một ngày nọ, khi mọi người ăn xong cơm tối đang ngồi tán gẫu với nhau thì thấy vị đạo sư đã từng quen biết chậm rãi đi tới chỗ bọn họ. Mấy người Dịch Áo vội vã đứng lên lễ phép chào hỏi đối phương, Lôi Mông cũng như thế. Mặc dù hần là cháu ruột Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, luận thân phận thì cao quý hơn vị đạo sư này rất nhiều, nhưng đó là bên ngoài học viện. Còn ở trong Tử Vong Chi Ca chỉ có hai loại người, một là học viên, hai là đạo sư.

Người nọ đi tới gần cười nói: “Không cần khách khí như thế, làm cho ta cảm thấy không quen lắm, phải biết rằng dưới tình huống bình thường, sự xuất hiện của ta thường thường mang ý nghĩ là các người sẽ có nhiệm vụ cần phải hoàn thành.” Dịch Áo cũng cười nói: “Nếu đã tới nơi này, chúng ta đương nhiên là chuẩn bị tâm tư sẵn sàng rồi, nhiệm vụ lần này là gì?”

“Đều ở trong này.” Vị đạo sư đưa một phong thư cho Lôi Mông.

“Là nhiệm vụ tập thể hoàn thành hay là lại tách ra đây?” Lôi Mông vừa nhận lấy phong thư vừa nói, trải qua tu luyện mấy tháng này, thực lực Tác Phỉ Á đã đạt đến Quang Mang võ sĩ đỉnh phong, còn Y Toa Bối Nhĩ đã trở thành Quang Mang võ sĩ cấp tám. Hần không biết đạo sự của học viện ước định thực lực Tác Phỉ Á như thế nào. Nếu để cho Tác Phỉ Á hoặc Y Toa Bối Nhĩ đi làm nhiệm vụ một mình, tất cả mọi người không thể nào yên tâm được.

“Là nhiệm vụ tập thể.” Vị đạo sư trả lời, dùng ánh mắt tương đối kỳ lạ nhìn mọi người rồi xoay người rời khỏi.

Chờ vị đạo sư đi xa, Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói thầm: “Đó là ánh mắt gì vậy, thương hại sao? Rất là đáng ghét mà.”

“Không chỉ là thương hại, còn có một chút hả hê trong đó thì phải.” Tác Phỉ Á cười nói.

“Thoạt nhìn nhiệm vụ lần này không đơn giản.” Lôi Mông nói, sau đó mở phong thư ra.

Trong thư ghi nhiệm vụ rất đơn giản, bắt giết một con Băng Diễm Hồ, có chú thích rõ phạm vi hoạt động của Băng Diễm Hồ. Về phần nghĩ bắt giết con nào hoàn toàn do đám người Dịch Áo tự lựa chọn.

“Băng Diễm Hồ không dễ đối phó đâu.” Lôi Mông giao thư cho Dịch Áo, thở dài nói.

“Cho dù có dễ đối phó hay không, chúng ta vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ mà, không phải sao?” Dịch Áo cười cười nói, đưa tay nhận lấy bức thư đọc qua mấy lần, sau đó tiện tay ném qua một bên: “Các người biết gì về Băng Diễm Hồ?”

“Ta từng nghe nói qua loài yêu thú biến dị này.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Lần này ta, Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ có thể không giúp đỡ được gì rồi. Băng Diễm Hồ có lực chống cự với Thủy hệ bí kỹ cực mạnh. Tuyết Ny còn đỡ, chứ ta và Y Toa Bối Nhĩ công kích không thể nào tạo thành thương tổn cho Băng Diễm Hồ.”

“Nói như vậy chẳng phải lại là Ca Đốn chủ công?” Dịch Áo nói.

“Không thành vấn đề.” Hai mắt Ca Đốn rực sáng, ngẩng đầu lên cười nói: “Hãy tin tưởng vào sự cường đại của ta.”

“Ta tin tưởng cái rắm.” Lôi Mông không bao giờ chịu được bộ dạng này của Ca Đốn, hất mặt lên nói: “Hỏa Thịnh Yển của người lợi hại đến cỡ nào cũng phải núp ở sau lưng ca, hiểu không? Tiểu băng hữu, không có cánh chim của ca che gió che mưa cho người, người đã sớm hóa thành tro bụi lịch sử.”

“Ta hiểu...” Ca Đốn cười lạnh nói: “Thân thể của người chính là pháo hôi, thuộc về cái chủng loại hạ sinh lưng lầy trước tiên. Bản thân ta mới là cường giả quyết định sinh tử tồn vong.”

“Thật là ác tâm quá đi, ta chịu không được nữa.” Lôi Mông kêu lên: “Mọi người có thể nghe ta nói một câu không? Lần này chúng ta cương quyết không ra tay, để cho vị cường giả đại nhân có thể quyết định sinh tử tồn vong tự mình đi đối phó Băng Diễm Hồ.”

“Ta đồng ý.” Y Toa Bối Nhĩ lười biếng giơ tay lên: “Xem tất cả mọi người chúng ta là cái gì chứ, làm nền cho hắn sao?”

“Y Toa Bối Nhĩ, ta không có ý đó.” Lúc này Ca Đốn mới kịp thời phản ứng, bản thân đề cao mình lên quá mức nổi bật, hậu quả chính là làm cho nhiều người tức giận.

“Ta cũng đồng ý.” Tuyết Ny mỉm cười nói, thật ra nàng không thích tham dự vào chuyện công kích lẫn nhau nhằm chán thế này, nhưng gần đèn thì sáng gần mực thì đen. Chung đụng với nhau trong thời gian dài, nàng tự nhiên bị ảnh hưởng từ lúc nào không biết

“Đừng làm rộn.” Dịch Áo nói: “Nhiệm vụ lần này khẳng định không đơn giản, chúng ta không thể khinh thường. Y Toa Bối Nhĩ, có thời gian thì đi tìm Phổ Lai Tư cẩn thận hỏi thăm tin tức có liên quan đến Băng Diễm Hồ, đại loại như năng lực công kích, phòng thủ, ...v...v, càng cặn kẽ càng tốt.”

“Tại sao là ta đi?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Bởi vì người là nữ tử xinh đẹp lại thông minh, biết cách tạo thiện cảm với người khác. Chúng ta không thể trực tiếp đi gặp hỏi thăm Phổ Lai Tư, đúng không?” Dịch Áo nói.

“Tác Phỉ Á cũng rất thông minh aa.a, tại sao không phải là nàng đi?” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Bởi vì Tác Phỉ Á là của Dịch Áo, Dịch Áo không muốn để cho nàng xuất đầu lộ diện.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Người nhìn người đi, vốn là chuyện mọi người đều biết, người cần gì phải hỏi chứ, đây không phải là tự tìm xấu hổ sao?”

“Lôi Mông ~!” Y Toa Bối Nhĩ giận dữ hét âm lên.

“Các người đừng làm rộn nữa có được không?” Dịch Áo nói, sắc mặt của hắn khá là lúng túng. Trên thực tế, nghĩ đến Y Toa Bối Nhĩ đi giao tiếp với Phổ Lai Tư đúng là vì lòng hư vinh của nam nhân. Hắn không muốn Tác Phỉ Á đi nói chuyện với nam nhân khác, Tuyết Ny thuộc về loại hình băng sơn mỹ nhân không thích hợp làm chuyện này, Lao Lạp thì quá ngốc rồi. Lựa chọn thích hợp nhất dĩ nhiên là Y Toa Bối Nhĩ. Dưới tình huống không ảnh hưởng đến đại cục và tồn tại tư tâm cũng không có gì đáng trách, nhưng bị người ta vạch trần thẳng thừng như thế cho dù da mặt dày tới đâu cũng phải ngại ngùng chút ít.

“Chuyện như vậy có gì để nói.” Tác Phỉ Á nói: “Để ta đi tìm Phổ Lai Tư.”

“Tác Phỉ Á, ta chỉ muốn trêu chọc Dịch Áo thôi.” Y Toa Bối Nhĩ ủy khuất nói: “Ai ngờ được cái tên vô liêm sỉ kia chen vào một câu làm thay đổi hoàn toàn ý nghĩa, thật là đáng chết.”

“Ta đồng ý.” Ca Đồn vội vàng giơ tay lên: “Tên này quả thật đáng chết.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Dịch Áo lắc đầu cảm khái: “Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ cùng đi tìm Phổ Lai Tư là được. Bằng hữu Phổ Lai Tư hẳn là không bài xích các người, chỉ cần tìm hiểu tin tức có liên quan đến Băng Diễm Hồ là tốt rồi.”

“Được.” Tác Phỉ Á nói.

Thương lượng tương đối ổn thỏa, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ rời khỏi thạch động đi tìm Phổ Lai Tư, đám người Dịch Áo ở lại chờ đợi tin tức.

Mãi cho đến khuya hai người mới quay trở về, Lôi Mông đã sớm chờ không nhận được nữa, vội chạy lên hỏi trước: “Thế nào? Nói chuyện coi như là hòa hợp hả?”

“Ừ.” Tác Phỉ Á gật đầu, trong mắt nàng mang theo vài phần lo lắng: “Thời gian bọn họ tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện thời gian cũng không lâu. Nếu như là những học viên cao cấp từng trải qua hoàn cảnh sinh tử sẽ không đơn thuần như bọn họ.”

“Đã hỏi ra chuyện gì?” Dịch Áo hỏi.

“Rất nhiều.” Tác Phỉ Á suy nghĩ một lát rồi nói: “Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp săn giết Băng Diễm Hồ. Phương thức Băng Diễm Hồ công kích gần giống với Thủy hệ võ sĩ chúng ta, bây giờ là mùa đông lực chiến đấu của chúng nó được gia tăng vài thành, vốn đối phó chúng nó không dễ rồi, bây giờ càng thêm khó khăn.”

“Đợi qua mùa đông là được.” Lôi Mông đột nhiên nghĩ ra một biện pháp: “Dù sao chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ trong vòng một tháng, hay là chờ thêm vài ngày đến lúc khí trời ấm áp mới đi giết Băng Diễm Hồ?”

“Mùa xuân cũng phiền toái.” Tác Phỉ Á cười khổ nói: “Mùa đông lực chiến đấu của chúng nó phá lệ cường đại, mùa xuân là mùa chúng đi tìm kiếm bạn đời. Những con Băng Diễm Hồ đực sẽ rời khỏi lãnh địa của mình đi tìm Băng Diễm Hồ cái. Nói cách khác, chúng ta rất khó tìm ra chúng, hoặc nếu gặp cũng là hai con một lần.”

“Còn nữa...” Y Toa Bối Nhĩ bổ sung: “Vào mùa xuân, quan niệm lãnh địa của Băng Diễm Hồ không căng thẳng như trước, Băng Diễm Hồ đực từ bỏ lãnh địa của mình, Băng Diễm Hồ cái cũng để những sinh vật khác tùy ý xông vào lãnh địa của nó. Có lẽ là vì trừ thức ăn và giao phối dễ dàng hơn, nếu như đợi không được một nửa khác tìm tới, nó thậm chí sẽ chủ động đi tìm Băng Diễm Hồ đực.”

“Điều này nghĩ là sao?” Lôi Mông không hiểu lắm liền hỏi lại.

“Nghĩa là nếu chiến đấu bất lợi, Băng Diễm Hồ sẽ lập tức rút lui ra khỏi trận chiến.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Nếu như Băng Diễm Hồ muốn đào tẩu, người nghĩ một mình Dịch Áo có thể giải quyết nó không?”

“Vậy bây giờ sao đây?”

“Bây giờ không có vấn đề.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Phổ Lai Tư nói hiện tại Băng Diễm Hồ chuẩn bị cho quá trình giao phối vào mùa xuân, cho nên nó thường thường sẽ tránh phát sinh xung đột với những sinh vật khác.”

“Băng Diễm Hồ có mấy phương thức công kích?” Dịch Áo hỏi.

“Chúng nó có thể phun ra Băng Tiêm (chông, gai) trong thời gian dài, lực công kích tương tự với Băng Chùy của Thủy hệ võ sĩ, còn có thể buông thả Băng Phong Bạo quy mô lớn, phạm vi bao phủ cỡ chừng hai mươi đến năm mươi thước vuông. Đoán chừng có thể buông thả mười lần.”

Tác Phi Á nói: “Băng Diễm Hồ thực lực cường đại còn có thể thả ra một loại công kích quy mô lớn khác, cực kỳ cực kỳ đáng sợ. Tình huống cụ thể thì bọn họ cũng không rõ lắm, chẳng qua là từng nghe nói qua nhưng không có ai thấy loại công kích này của Băng Diễm Hồ.”

“Còn gì nữa không?” Dịch Áo khẽ nhíu mày.

“Có thể biết nhiều như vậy đã khó lắm rồi.” Tác Phi Á cười khổ nói: “Trên thực tế, bọn họ chưa từng nhận nhiệm vụ săn giết Băng Diễm Hồ, chỉ trao đổi kinh nghiệm với học viên cao cấp thôi.”

“Trao đổi? Dùng cái gì để đổi? Kim tệ?” Lôi Mông tò mò hỏi.

“Kim tệ có tác dụng ở chỗ này không?” Y Toa Bối Nhĩ cười nói.

“Vậy dùng cái gì trao đổi?”

“Học phần.”

“Học phần?” Ánh mắt Lôi Mông hơi mờ mờ, tư tưởng của hắn trở lại lúc lần đầu rời nhà trốn đi, sau đó quen biết Ca Đồn trong trường học, chốc lát sau hắn lại hỏi: “Học phần có ích lợi gì?”

“Ta thật sự phục người.” Y Toa Bối Nhĩ thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: “Người có phải là người của Sư Tâm đế quốc không đó? Hay là giả mạo? Thế nào lại không biết gì về quy củ Tử Vong Chi Ca học viện.”

“Hắc hắc hắc !” Lôi Mông cười khan mấy tiếng, hai tròng mắt lơ đãng ngó vòng quanh, nói: “Ta chưa từng nghĩ tới sau này sẽ đến đây tu luyện, tự nhiên không có hứng thú tìm hiểu.”

“Đối với người học phần dĩ nhiên vô dụng.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Nhưng đối với tuyệt đại đa số học viên ở Tử Vong Chi Ca học viện, học phần quan trọng không kém máu thịt trên người.”

“À? Học phần là để giúp bọn họ tốt nghiệp?”

“Học phần có thể dùng đổi lấy mảnh võ tinh thần, nếu như tích góp đủ nhiều thậm chí có thể đổi lấy tinh thần kết tinh.” Tác Phi Á nói: “Tử Vong Chi Ca học viện cung cấp địa phương tu luyện miễn phí, truyền thụ bí kỹ cho bọn họ miễn phí. Người không cho rằng ngay cả mảnh võ tinh thần cũng tặng không chứ?”

“Ta lạ gì cái thứ đó.” Lôi Mông phát tay áo ra vẻ oai phong lẫm liệt, sau đó sắc mặt đột nhiên cứng đờ nhảy lên thật cao, hỏi gấp: “Không đúng, học phần là thông qua hoàn thành nhiệm vụ đạt được đúng không? Mục nội, chúng ta đã hoàn thành hai lần nhiệm vụ tại sao không có người nào tính toán học phần cho chúng ta?”

Hắn quả thật không lạ gì mảnh võ tinh thần, cho dù đổi được thì phẩm chất khẳng định không bằng loại mảnh võ tinh thần cực phẩm đang ở trong tay bọn họ, tinh thần kết tinh đúng là hàng tốt nhưng cần phải có số lượng học phần cực cao. Không phải là thứ tân sinh như bọn họ có thể gom đủ, nhưng hắn cảm thấy không thoải mái chính là có người cả gan len lén giấu đồ của hắn.

“Người suy nghĩ xem chúng ta hoàn thành nhiệm vụ như thế nào?” Tác Phi Á nói: “Nhiệm vụ lần đầu tiên là Dịch Áo đưa trứng Hỏa Long Tích Dịch cho cái tên Ước Sát Phu, nhiệm vụ lần thứ hai chúng ta chưa từng đi tìm đạo sư báo hoàn thành nhiệm vụ kia mà?”

“Trời đất ơi, ngay cả đạo sư của chúng ta là ai cũng không biết, đi đâu báo kết thúc nhiệm vụ?” Lôi Mông kêu lên.

“Bây giờ không có ai nguyện ý làm đạo sư của chúng ta nữa.” Ca Đồn lắc đầu cười khổ.

“Không được, tuyệt đối không được.” Lôi Mông thật sự nổi giận rồi.

398. Chương 397: Băng Diễm Hồ

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 397: Băng Diễm Hồ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Từ tin tức Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ lấy được thì bắt giết Băng Diễm Hồ có độ khó rất cao, nhất là chúng nó có thể tiến hành công kích quy mô lớn khiến cho người ta cực kỳ đau đầu.

Đám người Dịch Áo thương lượng hồi lâu cũng không thể nghĩ ra một phương pháp xử lý an toàn, vấn đề chủ yếu là bọn hắn còn chưa nhìn thấy Băng Diễm Hồ tận mắt, có một số việc không thể chỉ nhìn mặt chữ là biết được chi tiết. Thí dụ như Băng Diễm Hồ công kích rốt cuộc có uy lực như thế nào, dựa theo lẽ thường công kích phạm vi càng lớn thì lực công kích lại càng phân tán. Nhưng chung quy vẫn phải thử qua mới có thể biết được, trước khi nhìn thấy Băng Diễm Hồ hết thảy mọi suy đoán chỉ là lý luận suông mà thôi.

Điều này cũng không có gì, nếu không có phương pháp ổn thỏa, vậy thì chỉ có thể dựa theo lệ cũ đi làm. Trước tiên để Dịch Áo đi dò xét thực lực Băng Diễm Hồ, sau đó sẽ tiếp tục suy nghĩ tìm phương thức an toàn hơn.

Sáng sớm hai ngày sau, đám người Dịch Áo ăn xong điểm tâm đang chuẩn bị lên đường thì gặp thấy Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ ăn mặc chỉnh tề từ trong thạch động đi ra.

“Các người đi đâu?” Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ: “Ngày hôm qua đã nói xong rồi mà?”

Tác Phỉ Á đặt hai tay sau lưng, cười khê: “Đúng là nói xong rồi, nhưng chúng ta không có nói sẽ tham gia chiến đấu mà? Chỉ đứng xa xa nhìn tới hắn là không có vấn đề gì chứ?”

“Tình hình có thể phát sinh nguy hiểm, các người không thể dè dặt một chút sao?”

“Đi thôi, đừng chậm trễ thời gian.” Tác Phỉ Á làm như không nghe thấy Dịch Áo nói.

Dịch Áo nhất thời cảm lạnh, rốt cuộc là ai đang làm chậm trễ thời gian đây?

“Quên đi, cùng nhau đi, nếu để cho các nàng ở lại sợ rằng các nàng sẽ lo lắng.” Tuyết Ny nói.

Dịch Áo nhìn thoáng qua Tác Phỉ Á, Tác Phỉ Á đang mỉm cười nhưng ánh mắt rõ ràng lộ ra nét quật cường. Dịch Áo biết là nếu không cho thì nàng cũng đi theo, đành phải thở dài nói: “Vậy thì các người nhớ đứng xa một chút.”

“Biết rồi, dài dòng quá đi.” Y Toa Bối Nhĩ làm mặt quỷ rồi cười cười chạy mất.

“Yên tâm đi, sẽ không làm cho chàng phiền toái đâu.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói với Dịch Áo.

“Các người đó...” Dịch Áo lắc đầu bất đắc dĩ, quả thực không biết nên nói gì cho phải.

Đoàn người tiến về phía khu vực Băng Diễm Hồ hoạt động, Tác Phỉ Á nhìn Dịch Áo đi ở phía trước âm thầm bĩu môi. Nếu như đám người Dịch Áo có thể thuận lợi đánh chết Băng Diễm Hồ thì nàng dĩ nhiên sẽ đứng ở đằng xa quan sát. Chỉ khi nào phát sinh vấn đề, mặc dù Tác Phỉ Á không có cách nào tạo thành thương tổn hữu hiệu đối với cường đại yêu thú như Băng Diễm Hồ, nhưng ngăn cản một lúc vẫn có thể làm được. Về phần phải trả giá như thế nào, nàng căn bản không có lo lắng.

Buổi trưa, đám người Dịch Áo ngừng lại ăn uống vài món đơn giản, sau đó lại tiếp tục đường. Bởi vì suy nghĩ đến chiến đấu sắp phát sinh nhất định rất kịch liệt nên mọi người đều cố gắng giữ vững thể lực, tốc độ tiến lên cũng không tính là nhanh. Đi hơn một giờ nữa mới tới khu vực được đánh dấu trên bản đồ.

Dọc theo đoạn đường này, Miêu Tử đều mang bộ dạng lười biếng đi theo phía sau Lao Lạp, nhưng đến gần phiến khu vực rừng rậm này, Miêu Tử bỗng nhiên ngừng lại, cẩn thận hít hà trên mặt đất, sau đó nằm phục xuống đất nhìn chằm chằm vào trong rừng sâu, từ cổ họng phát ra từng đợt gầm gừ trầm thấp.

Về mặt Lao Lạp cũng ngưng trọng, cẩn thận cảm ứng một hồi rồi khoả tay múa chân nói với Dịch Áo: “Có... lớn !”

Dịch Áo gãi gãi đầu, tin tình báo này hoàn toàn không có tác dụng, yêu thú có thể chiếm một mảnh rừng rậm lớn như vậy, hình thể làm sao nhỏ được.

“Các người chờ ở chỗ này, ta vào xem thực lực của nó ra sao, nếu có thể được thì ta sẽ dẫn tới đây. Dựa theo phương pháp xử lí lúc trước mà đánh, nếu như chúng ta không thể địch nổi, ta xông ra từ chỗ khác.” Dịch Áo chuẩn bị sẵn sàng, tính mạng chỉ có một, bọn họ dĩ nhiên không thể vì một nhiệm vụ của Tử Vong Chi Ca để bị nguy hiểm đến tính mạng. Nói trắng ra bọn họ không giống với đám tu luyện giả bình dân, các võ sĩ bình dân gia nhập Tử Vong Chi Ca chỉ có hai mục đích, một là kiếm học phần trao đổi mảnh võ tinh thần, thứ hai là bí kỹ cao cấp. Mà hai điểm này đám người Dịch Áo không hề thiếu.

Cho nên nếu nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, Dịch Áo sẽ buông tha không chút ngần ngại, chuyện này không liên quan gì đến sợ chết, mà là vấn đề có đáng giá hay không.

Một mình Dịch Áo tiềm nhập vào trong rừng rậm, không có cố ý ẩn giấu hành tung, bởi vì sớm muộn gì cũng phải giáp mặt với đầu Băng Diễm Hồ kia.

Chim chóc trên cành cây bị Dịch Áo làm khách không mời mà đến dọa cho kinh hãi bay lên nháo nhác, cùng lúc đó từ sâu trong rừng truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp. Dịch Áo có thể cảm giác được cây cỏ bốn phía bị âm thanh chấn động run rẩy hàng loạt.

“À !”

Nhìn bộ dạng hăn là rất lớn, hình như đang tức giận nữa chứ? Dịch Áo mỉm cười nhàn nhạt, hi vọng con này không quá mức cường đại, như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Mặc dù đám người Dịch Áo không có đồng cảm đối với phương pháp dạy của Tử Vong Chi Ca học viện, nhưng tự mình đi và bị đuổi đi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Cho nên dưới tình huống bình thường, Dịch Áo sẽ tận lực hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Đầu Băng Diễm Hồ trong rừng sâu chỉ gầm thét một tiếng rồi im bật. Dịch Áo lại không dám xem thường, chó cắn người thường thường không sửa, nếu như đầu Băng Diễm Hồ này chỉ biết không ngừng gầm rống, Dịch Áo ngược lại sẽ xem thường nó. Ít nhất cũng là thành viên trong hàng ngũ yêu thú cao cấp, bản lãnh không thể biểu hiện ra ngoài miệng được.

Dịch Áo từ từ xâm nhập vào sâu hơn, trong rừng sâu mơ hồ truyền đến thanh âm cây cối gãy đổ, Dịch Áo lập tức dừng bước, hiện tại đã không cần phải đi về phía trước rồi. Hiển nhiên đầu Băng Diễm Hồ đã cảm giác lãnh địa của mình bị xâm lấn, giờ phút này đang xông về phía này.

Chỉ chốc lát sau, mặc dù Dịch Áo đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng vẫn bị con quái vật từ trong rừng lao ra dọa cho sợ hết hồn, con mãnh thú này còn cao to hơn Hỏa Hồng Thú của Ca Đốn nửa cái đầu, toàn thân bao trùm một tầng da lông màu trắng bạc, ánh mặt trời xuyên qua khe hở cành lá chiếu lên người Băng Diễm Hồ phản xạ ra một luồng ngân quang ngọc bích. Chỗ kỳ lạ chính là vùng cổ đầu Băng Diễm Hồ này còn có một vòng lông dài dựng đứng, thoát nhìn giống như là vầng hào quang màu bạc. Dịch Áo không nhìn được lâm vào trầm tư, không phải giống như mấy con Thạch Kê kia chứ, thời điểm nguy hiểm sẽ bắn đám lông dài này ra ngoài?

Băng Diễm Hồ thấy Dịch Áo đứng ở nơi đó không nhúc nhích, hình như không hề e ngại nó, lửa giận trong lòng lúc này cực thịnh. Ở cách Dịch Áo hai mươi mấy thước mở cái miệng to như chậu máu ra, trong nháy mắt Dịch Áo thấy rõ trong miệng Băng Diễm Hồ trước sau có hai hàng răng nanh lớn lóe hàn quang, sau đó trong miệng nó chợt có một đoàn bạch quang sáng rực lên.

Ngay khi đoàn bạch quang thoáng hiện, Dịch Áo bắt đầu bay ngược về phía sau, đoàn bạch quang trong miệng Băng Diễm Hồ nhanh chóng mở rộng hóa thành vô số bông tuyết lao tới y như gió bão mưa rào. Chỉ có điều hai bên cách xa nhau hai mươi mấy thước, tốc độ Dịch Áo lại nhanh tới cực điểm nên tất cả bông tuyết bay đến đều rơi vào khoảng không.

Hai mắt Dịch Áo chợt lóe, phát hiện toàn bộ cây cối trong phạm vi Băng Phong Bạo bao phủ đều bị bông tuyết xuyên thủng, mà những cây đó phần lớn là đại thụ to lớn mấy người ôm không hết. Lấy góc độ Dịch

Áo không thể nhìn thấy cảnh tượng những cây dó bị hủy hoại, nhưng trong lòng đã có phán đoán bước đầu. Xem ra kỹ năng thiên phú của Băng Diễm Hổ có phạm vi khá lớn, uy lực cũng mạnh nhưng vẫn còn trong phạm vi Địch Áo có thể tiếp nhận. Dĩ nhiên đó là đối với Lôi Mông, công kích trình độ này Lôi Mông sẽ có thể kiên trì một đoạn thời gian ngắn. Trước khi Địch Áo lên cấp Võ Tôn, đừng nói là thiên phú kỹ năng của Băng Diễm Hổ, ngay cả Quang Mang võ sĩ thả ra Phong Nhận cũng có thể tạo thành thương tổn cho hắn.

Xem ra Tử Vong Chi Ca học viện quả thật tiến hành bình luận tương đối chính xác, thực lực Băng Diễm Hổ gần ngang bằng bọn họ. Nếu như là yêu thú tiến hóa hai lần như Hỏa Long Tích Dịch, Địch Áo sẽ dứt khoát ném Tử Vong Chi Ca vào danh sách địch nhân của mình, bởi vì làm vậy chẳng khác gì mư sất.

Băng Diễm Hổ thấy một kích vô ích liền trở nên giận dữ hơn nữa, thân thể to lớn đột nhiên nhảy vọt tới trước tông gãy ngang một cây đại thụ ở trước mặt, rồi phóng thẳng tới chỗ Địch Áo.

Địch Áo vừa dẫn Băng Diễm Hổ chạy về hướng vị trí đám người Ca Đồn, vừa cẩn thận quan sát đối phương. Mặc dù hình thể Băng Diễm Hổ khổng lồ nhưng động tác vẫn cực kỳ nhanh nhẹn, muốn công kích cận thân hiển nhiên là hơi khó, công kích từ xa không biết là có tác dụng hay không? Ngay cả kỹ năng thiên phú Băng Phong Bạo của nó cũng chưa biết rõ phạm vi bao phủ rộng tới mức nào, buông thả được mấy lần đây?

Trong quá trình Địch Áo thối lui vẫn duy trì khoảng cách hai ba mươi thước với Băng Diễm Hổ là vì có mục đích dụ dỗ đối phương thả ra Băng Phong Bạo. Đương nhiên là có nguy hiểm, nếu ngay cả hắn cũng không thể tránh thoát thì đám người Ca Đồn xem như vô dụng rồi. Địch Áo nhất định phải hiểu rõ uy lực Băng Phong Bạo trước rồi mới có thể yên tâm dẫn Băng Diễm Hổ dẫn chỗ những người khác.

399. Chương 398: Áp Chế

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 398: Áp chế

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Phương thức Băng Diễm Hổ chạy rất đặc biệt, nói một cách nghiêm khắc thì đó không phải là chạy, mà là nhảy cóc. Mỗi một lần nhảy sẽ vượt qua khoảng cách sáu, bảy thước, sau đó lại nhảy lên lần nữa, cây cối mọc lan tràn trong rừng rậm đối mặt với Băng Diễm Hổ lại yếu ớt như rơm rạ, vừa đụng là gãy, không thể mang đến nửa phần trở ngại cho Băng Diễm Hổ.

Địch Áo bắt được sơ hở trong lần thứ hai Băng Diễm Hổ nhảy lên thả ra Phong Nhận. Trong suy nghĩ của hắn, trong nhảy mắt nhảy lên lần thứ hai lực đạo nhất định là không đủ, hơn nữa lấy hình thể khổng lồ của Băng Diễm Hổ rất khó lòng biến hướng ở giữa không trung.

Mắt thấy Phong Nhận bay tới chỗ mình, Băng Diễm Hổ khịt mũi bắn ra hai đạo sương trắng, Phong Nhận của Địch Áo lọt vào màn sương liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa.

Địch Áo lại thả ra đạo Phong Nhận thứ hai, sau đó cũng bị Băng Diễm Hổ hóa giải thành vô hình, cứ như thế lặp lại mười mấy lần. Đoán chừng Băng Diễm Hổ không nhịn được nữa, Địch Áo tiếp tục thả ra một đạo Phong Nhận, lúc này Băng Diễm Hổ cũng lười để ý, chỉ phun ra một luồng sương trắng rồi xông về phía trước với tốc độ không giảm, công kích trình độ này căn bản không thể tạo thành ảnh hưởng đối với nó.

Nhưng khi đạo Phong Nhận sắp và sương trắng đụng vào nhau, đạo Phong Nhận bỗng nhiên nổ tung hóa thành mười mấy đạo lưu quang bắn tới. Băng Diễm Hổ bị bất ngờ không đề phòng nên không kịp buông thả kỹ năng khác, hơn một nửa trong mười mấy đạo lưu quang đều đánh trúng người nó.

Đáng tiếc là mười mấy đạo Phong Nhận chỉ gọt được vài cọng lông trên người Băng Diễm Hổ, ngược lại còn dẫn phát lửa giận của Băng Diễm Hổ. Chốc lát sau, Băng Diễm Hổ mở cái miệng khổng lồ ra, từ góc độ Dịch Áo có thể nhìn thấy quang mang màu lam trong đó tuôn trào ra ngoài.

Dịch Áo lập tức buông thả Phong Ưu Nhã chạy trốn ra thật xa, nguyên lực chấn động ở chung quanh nói cho hắn biết Băng Diễm Hổ đang chuẩn bị buông thả công kích phạm vi lớn.

Dịch Áo phản ứng không chậm, nhưng hắn không có đoán được rốt cuộc Băng Diễm Hổ công kích phạm vi lớn tới mức nào.

Chỉ trong nháy mắt, không gian chung quanh sáu, bảy mươi thước vuông đều biến thành một màu lam nhạt. Thân thể Dịch Áo bị bao phủ vào trong đó, trường bào màu trắng chợt xuất hiện vô số bông tuyết, lớp băng nhanh chóng lan tràn lên càng lúc càng dày. Cuối cùng Dịch Áo bị bao phủ hoàn toàn biến thành một quả băng cầu màu lam.

May là nó có hình tròn, vừa rơi xuống mặt đất theo lực quán tính lăn ra khỏi phạm vi Băng Diễm Hổ công kích. Sau khi lăn đi thật xa chạm vào một cây đại thụ lại lăn ngược vài mét mới ngừng lại. Giờ phút này đã không nhìn thấy thân ảnh Dịch Áo nữa, hoàn toàn bị màu lam nhạt của nước che phủ.

Thấy đối thủ đã bị chế phục, thần thái Băng Diễm Hổ lộ vẻ thả lỏng, chậm rãi đi tới chỗ quả băng cầu, dùng trảo lắc lư quả băng cầu mấy cái rồi bỏ đi.

Mặc dù thuộc về chủng loại yêu thú biến dị cao cấp, nhưng trí tuệ Băng Diễm Hổ vẫn có hạn, nó chỉ xem Dịch Áo như những con mồi trước kia. Toàn bộ mục tiêu nó đi săn chỉ cần bị đông cứng là coi như toi mạng rồi. Chỉ cần đánh nát quả băng cầu rồi ngậm con mồi trở về là được, nhưng nơi này thuộc về lãnh địa của nó nên nó lười hao phí sức lực, cứ để ở đó lúc nào đói quay trở lại là được.

Mấy phút sau, ngoài mặt quả băng cầu xuất hiện vài vết rách rất nhỏ, vết rách càng lúc càng nhiều và dày đặc, sau đó quả băng cầu tan rã thành từng mảnh. Dịch Áo sắc mặt xanh mét mét mỗi đứng lên, chạy vội ra ngoài rừng không dám quay đầu lại lần nào.

Đám người Lôi Mông đang nói chuyện chờ đợi, thấy Dịch Áo từ trong rừng vọt ra vội vàng dàn trận chuẩn bị chiến đấu. Nhưng chờ hồi lâu không thấy thân ảnh Băng Diễm Hổ liền cảm thấy kỳ quái, đến khi bọn họ tập trung lên trên người Dịch Áo không khỏi thất kinh.

“Dịch Áo, chàng làm sao vậy?” Tác Phi Á chụp lấy cánh tay Dịch Áo, khi nàng chạm vào Dịch Áo lại kinh hãi hơn nữa. Bởi vì cánh tay Dịch Áo lạnh như băng, còn có thể cảm giác được thân thể Dịch Áo đang run rẩy từng hồi.

“Ồn...hiểm!” Thanh âm Dịch Áo cũng run run theo từng chữ.

“Dịch Áo, rốt cuộc là tại sao?”

“Tin tức không chuẩn.” Dịch Áo miễn cưỡng hồi đáp: “Băng Diễm Hổ buông thả Băng Phong Bạo bao phủ phạm vi có thể đạt tới sáu, bảy mươi thước.”

“Cái gì?” Đám người Lôi Mông đồng thời thất kinh, khoảng cách kinh khủng như thế này có ý nghĩa rằng không có người nào được an toàn, chỉ cần tham gia chiến đấu sẽ phải thừa nhận lực công kích bằng nhau.

“Dịch Áo, ngươi không có việc gì chứ?”

“Hoàn hảo.” Dịch Áo từ từ khôi phục lại bình thường: “Lần này đoán chừng ta cũng lên không có bao nhiêu tác dụng, còn không so được với Bàn Thạch Thủ Hộ và Địa Long Thủ Hộ của Lôi Mông, cũng không so được với Hỏa Thịnh Yển của Ca Đốn. Băng Diễm Hổ công kích phạm vi lớn chính là yếu điểm trí mạng của ta.” Tốc độ của hắn rất nhanh, còn có thể liên tiếp buông thả Phong Ưu Nhã, nhưng làm sao cũng không thể trong nháy mắt chạy ra khỏi phạm vi Băng Diễm Hổ công kích. Nói cách khác, chỉ cần mục tiêu Băng Diễm Hổ công kích là hắn xem như hề đánh là trúng.

“Con Băng Diễm Hổ kia đâu? Tại sao không đuổi theo người?” Lôi Mông hỏi.

“Có thể nó nghĩ ta đã chết.” Dịch Áo cười khổ nói, trong kinh nghiệm chiến đấu của hắn đây là lần đầu tiên chặt vật như vậy.

Đám người Lôi Mông đồng thời lâm vào trầm mặc, chốc lát sau Lôi Mông nói: “Có lẽ không phải là tin tức không đúng. Mà là đầu Băng Diễm Hồ kia chính là cường giả trong các đồng loại của nó.”

“Yêu thú biến dị hai lần tiến hóa?” Ca Đồn kêu lên.

“Không phải !” Dịch Áo lắc đầu phản bác.

“Bằng không thì bằng hữu Phổ Lai Tư cố ý truyền đạt tin tức sai lầm cho chúng ta.” Lôi Mông tiếp tục phân tích.

“Không biết.” Tác Phỉ Á nói: “Ta còn không có kém cỏi đến như vậy, ít nhất cũng có thể nhìn ra bọn họ có ác ý hay không. Nếu chỉ có một người có lẽ sẽ lừa gạt được ta và Y Toa Bối Nhĩ, nhưng bọn họ đều biểu hiện rất chân thành.”

“Trên thực tế, chúng ta còn thiếu bọn họ một nhân tình đó.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Tin tức có liên quan đến Băng Diễm Hồ là bọn họ hao phí học phần mới mua được, tại sao lại nói cho chúng ta biết?”

“Đúng thế !” Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Bọn họ có một quy định bất thành văn, đó là tin tức mua được không thể tiết lộ cho người khác. Nếu có học viên nào không tuân theo quy tắc sẽ phải chịu mọi người cô lập. Bọn họ liên tục dấn dò ta cùng Y Toa Bối Nhĩ không được nói chuyện này ra ngoài.”

“Ta hiểu rồi, bọn họ nói cho người biết tương đương với chặt đứt tài lộ của người khác.” Ca Đồn cười nói: “Vẫn là mỹ nữ có mị lực lớn, đổi thành ta và Lôi Mông đi hỏi thăm khẳng định không moi ra được cái gì hết.”

“Ngay cả Dịch Áo cũng không được, vậy thì làm sao bây giờ?” Lôi Mông nhíu mày suy nghĩ, bởi vì Dịch Áo đã nhiều lần gánh vác trách nhiệm nặng nề, Lôi Mông đã sớm quen với tầm trọng yếu của Dịch Áo. Người khác nói đối thủ của bọn họ lợi hại đến cỡ nào, Lôi Mông cũng không sợ. Nhưng nghe thấy Dịch Áo cũng trụ không được, hẳn lại bắt đầu chột dạ.

“Để ta thử xem.” Tuyết Ny nhẹ giọng nói.

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông kêu lên: “Người là Thủy hệ võ sĩ mà.”

“Công kích của ta rất khó tạo thành thương tổn đối với Băng Diễm Hồ, nhưng ngược lại ta có sức đề kháng với công kích Thủy hệ cực mạnh. Thật sự không được ta vẫn có thể dùng Băng Bích bảo vệ mình.”

“Người cường thịnh trở lại có thể có thể mạnh hơn ta không?” Lôi Mông chậm rãi lắc đầu.

“Để cho Tuyết Ny thử đi.” Dịch Áo nói, hẳn đã dùng thân thể mình xem xét lực công kích của Băng Phong Bạo, cảm xúc rất sâu và rất rõ ràng. Lời Tuyết Ny mới vừa nói làm cho hắn đột nhiên tỉnh ngộ, mọi người chỉ một lòng nghĩ đến Thủy hệ võ sĩ rất khó tạo thành thương tổn cho Băng Diễm Hồ, cho nên mấy nữ nhân Tác Phỉ Á trở thành nhân tốt thay thế bổ sung. Nhưng bọn họ lại quên rất nhiều chuyện đều có tính tương tác lẫn nhau, hẳn mới vừa ném thử hai loại công kích của Băng Diễm Hồ, hẳn là rất khó đột phá Băng Bích của Tuyết Ny.

“Ta cũng có thể buông thả Băng Bích.” Tác Phỉ Á nói: “Để ta và Tuyết Ny cùng đi.”

“Không được.” Dịch Áo nói: “Băng Diễm Hồ cảm ứng phi thường nhạy cảm, ta không có đi bao xa đã bị nó phát hiện. Nếu đi quá nhiều người, Băng Diễm Hồ sẽ lập tức cuồng bạo, chỉ đi một người thì ổn hơn. Đúng rồi, Tuyết Ny, nếu có cảm giác tình huống không tốt, người không được động dấy, cứ giả bộ chết nằm im một chỗ.”

“Giả chết? Dịch Áo, lúc này người đã dùng phương pháp này để chạy trốn ?” Lôi Mông kêu lên.

“Cũng gần như thế.” Dịch Áo mỉm cười tự giễu: “Không phải là ta không muốn động, mà là không nhúc nhích được.”

400. Chương 399: Vây Công

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 399: Vây công

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Mông suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu Băng Phong Bạo không tạo thành thương tổn đối với ngươi, vậy thì Bàn Thạch Thủ Hộ của ta cũng có thể chống đỡ được. Đúng rồi, Dịch Áo, không phải là Băng Diễm Hồ còn có một loại phương thức công kích khác hả? Uy lực thế nào?” Vấn đề này Dịch Áo đã sớm quan sát cẩn thận, nhẹ giọng hồi đáp: “Ngươi và Tuyết Ny có thể chống đỡ trong một đoạn thời gian ngắn. Vấn đề là trước khi Băng Diễm Hồ trước buông thả Băng Phong Bạo trói buộc các ngươi, nó lại phát động công kích là hồngбет ngay. Các ngươi chống đỡ không được bao lâu.”

“Cụ thể là bao lâu mới được?” Tác Phỉ Á bỗng nhiên hỏi chen vào.

Dịch Áo gãi gãi đầu, chuyện này làm sao có thể nói cho chính xác được, đành phải nói không chắc chắn lắm: “Ít nhất cũng phải kiên trì được vài phút, nhưng cần chú ý một điểm, Băng Diễm Hồ công kích có thể tạo ra thương tổn rất lớn.”

Lôi Mông là người xông ra đầu tiên, mặc dù theo lý Tuyết Ny là người thích hợp nhất. Nhưng Lôi Mông không có cách nào để cho nữ nhân chạy ra trước đứng mũi chịu sào. Huống chi Bàn Thạch Thủ Hộ của hắn chưa chắc thua kém Băng Bích của Tuyết Ny.

Băng Diễm Hồ dĩ nhiên không biết quan tâm người đến là nam hay nữ, tất cả sinh vật bước vào khu rừng rậm này đều là địch nhân của nó, lập tức gầm thét giận dữ xông về phía Lôi Mông.

Lôi Mông xoay người bỏ chạy, đáng tiếc là tốc độ của hắn thua kém Băng Diễm Hồ quá nhiều, chỉ qua vài phút đã bị Băng Diễm Hồ đuổi kịp. Vừa tiếp cận nó đã mở cái miệng cực to bắn ra vô số Băng Tinh.

Lúc này đám người Tác Phỉ Á đang cẩn thận đi đến gần phương hướng Băng Diễm Hồ, cố gắng giữ vững khoảng cách hơn bảy mươi thước cho an toàn.

Băng Tinh đánh vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ làm cho nó nhất thời chấn động kịch liệt, nhưng ngay sau đó khôi phục lại nguyên trạng, Lôi Mông nhất thời hưng phấn trong lòng, công kích như vậy hắn ít nhất có thể thừa nhận được năm sáu lần, trong khoảng thời gian này những người khác thế nào cũng chạy tới kịp.

Lôi Mông không thềm chạy trốn nữa, xoay người đối mặt với Băng Diễm Hồ rồi giơ chân trái lên đạp mạnh xuống đất, chính là bí kỹ gia truyền của hắn, Địa Chấn.

Ngay khi bàn chân Lôi Mông hạ xuống, mặt đất chung quanh bắt đầu run rẩy từng hồi, Băng Diễm Hồ định tung người nhảy lên chợt cứng đờ ra. Mặc dù chỉ làm cho động tác Băng Diễm Hồ dừng lại vài giây, nhưng cũng đủ để cho Lôi Mông kịp buông thả thêm một bí kỹ.

“Liệt Địa Kích.”

Mười mấy đạo kinh khí lạnh thấu xương phá không lao ra đánh chính xác lên trên người Băng Diễm Hồ. Liệt Địa Kích là phương thức công kích duy nhất của Địa hệ Cực Hạn võ sĩ, uy lực lớn hơn Phong Nhận một cấp. Chẳng qua là lực đạo cơ này còn chưa đủ để Băng Diễm Hồ bị thương, chỉ khác ở chỗ Phong Nhận của Dịch Áo chỉ có thể cắt đứt vài cọng lông, còn Liệt Địa Kích của Lôi Mông lại tạo ra mười mấy vết máu trên người Băng Diễm Hồ.

Đây không còn đơn giản là vấn đề lãnh địa bị xâm lấn, Lôi Mông công kích khiến cho Băng Diễm Hồ thật sự cảm thấy đau đớn, cơ hồ theo bản năng lập tức thả ra Băng Phong Bạo. Trong không gian sáu, bảy mươi thước vuông lấy Băng Diễm Hồ làm trung tâm nhảy mất đã biến thành một mảnh xanh lam. Phía trên màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ ngưng kết ra một tầng Băng Tinh xanh thẫm, sau đó bùng tuyết

nhANH chóng mở rộng, lan tràn ra kết thành tầng băng thật dày, trong thời gian rất ngắn đã vũng vàng bao phủ Lôi Mông vào trong.

Vốn Lôi Mông dự định buông thả hoàn Liệt Địa Kích rồi xoay người chạy trốn, nhưng thực tế hắn đã làm điều thừa rồi, cách làm an toàn là lợi dụng uy lực Địa Chấn thừa dịp Băng Diễm Hồ dừng lại vài giây để chạy trốn, chỉ có như vậy mới có thể kéo giãn khoảng cách ra xa hơn.

Lôi Mông phán đoán sai lầm nên phải ăn đau khổ một trận, vốn hắn muốn công kích để dụ dỗ Băng Diễm Hồ thả ra Băng Phong Bạo giống như Dịch Áo, nhưng lại quên mất uy lực tổng hợp khi Địa Chấn và Liệt Địa Kích chồng chung một chỗ. Kết quả là hắn chậm chân lọt vào phạm vi Băng Diễm Hồ công kích, chỉ cần Băng Diễm Hồ không ngừng thả ra Băng Tinh tấn công, thời điểm Bàn Thạch Thủ Hộ hỏng mất chính là lúc Lôi Mông tử vong.

Lúc này đám người Tác Phi Á và Tuyết Ny còn cách Băng Diễm Hồ hơn bảy mươi thước. Dịch Áo và Ca Đồn đứng rất xa, mặc dù Dịch Áo có thể vọt tới gần trong thời gian ngắn nhưng sự xuất hiện của hắn lại không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ có thể tiến vào chết chùm mà thôi.

Tình thế quá cấp bách, Tuyết Ny không có thời gian để ý có thể đánh trúng Băng Diễm Hồ hay không, trực tiếp bay lên không trung ngưng kết một cây Băng Trùy to bằng cánh tay phóng về phía Băng Diễm Hồ. Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ công kích không thể so được với Tuyết Ny, đành phải cầm đầu tiếp tục vọt tới trước hi vọng mình có thể làm cho Băng Diễm Hồ chú ý.

Quả Băng Trùy của Tuyết Ny vượt qua khoảng cách mấy chục thước bay đến sau lưng Băng Diễm Hồ, nó đang phun ra loạt Băng Tinh lần thứ ba. Vô số Băng Tinh xuyên qua tầng băng xanh thẫm không chút trở ngại, đánh vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ. Bởi vì đã bị đông cứng không thể động đậy, không có cách nào giảm bớt lực đánh vào nên Lôi Mông phải cắn răng thừa nhận tất cả lực lượng áp tới. Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy khí huyết trong lồng ngực dâng lên cuộn cuộn, phảng phất như bị một cây đại chùy đập trúng bộ ngực. Lôi Mông thậm chí hoài nghi nếu tiếp tục như vậy, cho dù màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ vẫn còn tồn tại mình cũng sẽ bị đánh chết rất nhanh.

Băng Diễm Hồ nhận ra phía sau có công kích lao tới, không thèm quay đầu lại xem xét tình hình, chỉ vung cái đuôi dài lên đánh Băng Trùy tan nát thành từng mảnh vụn bay đầy trời. Thế nhưng Tuyết Ny vẫn không đình chỉ công kích, đạo Băng Trùy thứ hai phóng tới chỉ cách nhau một hai giây mà thôi.

Lúc này Băng Diễm Hồ đã phát động công kích Lôi Mông lần thứ tư, những người khác không thấy rõ Lôi Mông bị bao phủ trong tầng băng có bộ dạng như thế nào. Nhưng Lôi Mông lại có thể tự mình cảm thụ rất rõ ràng, khoe miệng hắn đã rỉ ra hai dòng máu đỏ tươi, màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ chấn động điên cuồng, mắt thấy đã chuẩn bị sụp đổ rồi. Giờ phút này Lôi Mông có chút hối hận, sớm biết trốn không thoát còn không bằng buông thả Địa Long Thủ Hộ ra cho rồi, làm như vậy sẽ có thể kiên trì lâu hơn vài phút.

Băng Diễm Hồ vung cái đuôi lên lần nữa, quả Băng Trùy lại nát bầy. Lần này nó rút cuộc quay đầu lại nhìn chằm chằm Tuyết Ny ở nơi xa, trên thực tế quả Băng Trùy bay đi xa như vậy không thể nào tạo thành thương tổn đối với Băng Diễm Hồ. Nhưng Băng Diễm Hồ lại nghĩ rằng Tuyết Ny đang khiêu khích nó.

Yêu thú cũng có tôn nghiêm, nhất là yêu thú cao cấp, tuyệt đối không thể nào đứng im nhẫn nhịn người khác xúc phạm đến nó.

Khi Băng Diễm Hồ đang nghĩ nên tiếp tục đánh Lôi Mông thành từng mảnh nhỏ hay là công kích nhân loại to gan lớn mật ở nơi xa. Vào lúc này Tác Phi Á rút cuộc chạy tới, vội vàng thả ra Băng Tinh Phong Bạo, sau đó hai tay cùng ấn xuống mặt đất phóng ra một luồng khí lạnh trắng xoá nhanh chóng lan tràn tới trước.

401. Chương 400 : Nguy Cơ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 400 : Ngụy cơ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nói nghiêm khắc thì công kích trình độ này không thể tạo thành thương tổn cho Băng Diễm Hổ, nhưng uy lực bí kỹ cũng không trọng yếu, trọng yếu ở chỗ đây là hành vi khiêu khích với uy nghiêm của nó.

Băng Diễm Hổ không có tránh né, tùy ý để cho khí lạnh lan tràn. Sau đó lại rống lên một tiếng giận dữ, ngửa đầu về phía Tác Phỉ Á phun ra một đoàn Băng Tinh.

Tác Phỉ Á đang đề phòng đối phương rất kỹ, nhìn thấy Băng Tinh xuất hiện lập tức thả ra Băng Bích bao phủ toàn thân.

Chốc lát sau, vô số Băng Tinh đánh trúng Băng Bích phát ra từng đợt thanh âm va chạm chói tai, mặt ngoài Băng Bích vốn bóng loáng từ từ vị đánh nứt vỡ chi chút.

Băng Diễm Hổ phóng thẳng về phía Tác Phỉ Á, vừa chạy vừa không ngừng phun Băng Tinh tới trước.

Bây giờ không giống với lúc nãy, vừa rồi chỉ có một mình Dịch Áo nên Băng Diễm Hổ chỉ nghĩ là đối phương vô tình xông vào lãnh địa của mình. Nhưng lúc này rõ ràng là xâm lấn rồi, cho nên Băng Diễm Hổ sẽ không đồng ý xong rồi thôi, nó đang muốn tiêu diệt địch nhân triệt để.

“A...” Y Toa Bối Nhĩ hét lên chói tai, cố gắng hấp dẫn Băng Diễm Hổ chú ý.

Tuyết Ny đã ở xông tới trước, hai tay vung lên liên tiếp bắn ra năm, sáu cây Băng Trùy xếp thành ba hàng giữa không trung, trước sau bay gấp tới Băng Diễm Hổ.

Khi Tác Phỉ Á Băng Bích thừa nhận lần công kích lần thứ hai thì vết rách đã lan rộng ra gần nửa thước, lại thêm một lần nữa Băng Bích nhất định sẽ bị phá hủy. Tác Phỉ Á ở trong đó không chết cũng trọng thương, vì thế các nàng bằng bất cứ giá nào cũng phải hấp dẫn Băng Diễm Hổ chú ý về phía mình.

Tựa hồ là vì số lượng Băng Trùy bắn tới khá nhiều, Băng Diễm Hổ cũng không dám khinh thường, thân hình nghiêng một cái nhảy sang mặt bên, toàn bộ Băng Trùy của Tuyết Ny đều rơi vào khoảng không.

Thấy địch nhân không ngừng gây hấn còn có thể xúc phạm tới bản thân, Băng Diễm Hổ lập tức dời mục tiêu qua đó, cái miệng rộng mở ra, từng đoàn Băng Tinh xuất hiện lao về phía Tuyết Ny.

Dù sao cũng là Cực Hạn võ sĩ, Tuyết Ny dĩ nhiên can đảm hơn Tác Phỉ Á, khi đoàn Băng Tinh còn cách không đủ mười thước, nàng tung người nhảy sang bên cạnh né tránh công kích. Sau đó xoay người đánh trả Băng Diễm Hổ một đạo Băng Trùy.

Băng Diễm Hổ không cam chịu yếu thế, nhắm ngay phương hướng Băng Trùy phi hành phun ra một đoàn Băng Tinh.

“Ầm !”

Băng Trùy và Băng Tinh va chạm giữa không trung, cây Băng Trùy bị cắt thành nhiều đoạn bay tứ tán, còn hình dáng đoàn Băng Tinh đoàn cũng móp méo nhưng không có biến hóa phương hướng, vẫn tiếp tục lao về phía Tuyết Ny.

Tốc độ Tuyết Ny phản ứng rất nhanh, chột ngã người lặn tới trước một vòng, đoàn Băng Tinh bay xẹt qua lưng nàng.

Giờ phút này, Lôi Mông và Tác Phỉ Á trước sau thoát khỏi khốn cảnh, thần sắc bọn họ đều rất khó coi. Thấy Tuyết Ny còn có thể duy trì nên không vội vã gia nhập chiến đấu, chậm rãi thối lui ra sau thủ thế. Dĩ nhiên, bọn họ không lùi quá xa, tùy thời khắc đều chuẩn bị tiếp ứng Tuyết Ny.

Băng Diễm Hổ vừa phun Băng Tinh vừa tiếp cận Tuyết Ny. Trong những người đứng gần chỗ này, ngoại trừ Dịch Áo ra thì không có ai nhanh bằng Băng Diễm Hổ. Chưa tới hai mươi giây, khoảng cách giữa hai bên đã không còn đủ ba mươi thước, đối với yêu thú biến dị cường hãn như Băng Diễm Hổ, khoảng cách ba mươi thước là rất nguy hiểm.

Ở phương hướng khác, Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đồng loạt thả ra Băng Trùy, các nàng đã nhận ra khí lạnh chỉ có thể gây ngứa cho Băng Diễm Hổ, chỉ có Băng Trùy mang theo lực công kích chấn động mới có chút hữu dụng.

Lôi Mông sai bước xông tới trước, hẳn muốn hấp dẫn Băng Diễm Hổ thay đổi mục tiêu. Bởi vì Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ rất khó lòng đối kháng với Băng Diễm Hổ.

Tuyết Ny hiểu ra ý định của Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ liền bỏ qua công kích, dứt khoát xoay người tận lực bỏ chạy thật xa.

Phải biết rằng trước đó Tuyết Ny có thể lần lượt tránh né Băng Diễm Hổ công kích là vì khoảng cách tạo ra nhân tố quyết định. Nhưng nàng không phải là Phong hệ võ sĩ, khoảng cách càng gần thời gian phản ứng tự nhiên càng ngắn, hơn nữa Băng Diễm Hổ có lực lượng vô cùng cường hãn, tuyệt đối không thể chiến đấu cận thân.

Băng Diễm Hổ giận dữ lắm rồi, nhanh chóng xoay người về phía Tác Phỉ Á đứng tương đối gần, phun ra một đoàn Băng Tinh.

Chốc lát sau, Lôi Mông đã chạy đến gần Băng Diễm Hổ, đầu tiên là thả ra Địa Chấn, sau đó là một đạo Liệt Địa Kích.

Thân thể Băng Diễm Hổ lập tức cứng ngắc, ngay sau đó từng đạo kinh khí đánh trúng thân thể nó làm văng ra vô số ánh sáng màu lam nhạt.

Thật ra đây không phải là ánh sáng, mà là lông trên người Băng Diễm Hổ bị chém đứt.

Băng Diễm Hổ nổi cơn thịnh nộ lập tức co chân nhảy tới, Lôi Mông nhanh chóng lui về phía sau. Đây chính là điểm khác biệt giữa nhân loại và yêu thú, sau khi nhân loại bị giáo huấn sẽ không để bị mất tập trung lần nữa, nhưng yêu thú hề giận dữ lên là không thể nhận biết gì nữa

“Ầm ầm !”

Băng Tinh va chạm với Bàn Thạch Thủ Hộ, lực lượng phản chấn đẩy Lôi Mông lui về phía sau càng nhanh hơn.

Băng Diễm Hổ lập tức đuổi theo Lôi Mông, Tuyết Ny đứng sau lưng nó liền dừng bước, vội vã xoay người chạy ngược trở lại.

Quá trình chiến đấu rất kịch liệt, tiếng Băng Diễm Hổ gầm gừ, thanh âm Băng hệ công kích đụng nhau ‘chan chất’, còn có tiếng đám người Lôi Mông hô hoán. Nhưng ở trong mắt Dịch Áo đây chính là một trận đấu bò mang tính biểu diễn.

Trung tâm chiến trường nhanh chóng di động, thỉnh thoảng hướng đông, thỉnh thoảng hướng tây, Băng Diễm Hổ uy phong lẫm lẫm tả xung hữu đột nhưng vẫn không có cách nào tạo thành sát thương cho địch nhân.

Trong tiềm thức của Băng Diễm Hổ trước giờ nó luôn là tồn tại vô địch, bởi vì tất cả địch nhân đều bị nó dọa sợ hãi chạy trốn chết. Đáng tiếc là nó không hiểu được có một thứ gọi là quyền chủ động.

Có thể đánh thuận lợi như thế, một phần nguyên nhân rất lớn là do tình cảm thâm hậu giữa mọi người, tuyệt đối không thể có bất kỳ tư tâm nào. Bản thân mình có thể chống đỡ thêm chừng nào sẽ cố gắng kiên trì thêm vài giây để giảm bớt áp lực cho bằng hữu. Vì thế bốn người tham chiến đều giành quyền chủ động tiến công.

Bảy, tám phút trôi qua nhanh, trong lúc đó chỉ phát sinh một lần nguy hiểm, mặc dù Dịch Áo đã nhắc nhở rất kỹ phạm vi Băng Phong Bạo bao phủ có thể đạt tới sáu, bảy mươi thước. Nhưng trong quá trình chiến đấu rất khó bận tâm đến điểm này, nhất là lúc bọn họ đối mặt với Băng Diễm Hổ uy hiếp phải cố hết sức nhìn chăm chăm đề phòng. Hơn nữa, bọn họ thỉnh thoảng đuổi theo Băng Diễm Hổ, thỉnh thoảng xoay người chạy lui giữ mạng, chạy trước chạy sau một hồi liền rối loạn vị trí. Kết quả là Băng Diễm Hổ đột ngột buông thả Băng Phong Bạo, Tác Phỉ Á đang chuẩn bị thi triển công kích, Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ không kịp chạy trốn, cả ba người đều bị băng cứng bao phủ một lớp dày. Còn Lôi Mông mới vừa bị Băng Diễm Hổ đánh văng ra ngoài căn bản không kịp cứu viện.

May là có Dịch Áo ở đó, hấn đầu nhập chiến trường với tốc độ cực nhanh, phóng ra hai đạo Diễm Sinh Phong Nhận hấp dẫn lực chú ý của Băng Diễm Hồ.

Ca Đồn vẫn luôn ẩn núp ở gần đó, Hỏa Thịnh Yên có lực công kích kinh khủng nên hấn không ra tay thì thôi, một khi đã xuất thủ nhất định phải một kích trí mạng. Nếu không Băng Diễm Hồ nhất định sẽ liền lĩnh giết chết hấn trước tiên.

Thoạt nhìn thắng lợi đã ở trong tầm mắt rồi, Băng Diễm Hồ trước sau phóng ra năm, sáu lần Băng Phong Bạo, chờ đến khi nó hao hết nguyên lực sẽ biến thành cá nằm trên thớt.

Mọi người càng lúc càng hưng phấn, nhất là Lôi Mông, cứ hô to gọi nhỏ, hoạt động liên tục. Hấn đã từ từ thích ứng phương thức Băng Diễm Hồ chiến đấu, lúc bắt đầu không ngừng kêu khổ biến thành nhẹ nhàng như thường. Tác Phỉ Á cũng vậy, lần đầu tiên đối kháng ăn thua thiệt một lần, sau đó mọi người vẫn luôn để cho Băng Bích của nàng chịu đựng một lần công kích rồi lập tức lôi kéo đối phương.

Thế nhưng ở bên ngoài đang có hai người lặng lẽ đến gần, thần sắc họ cực kỳ ngưng trọng. Một ít người trung niên mặt mày tái nhợt nhắc nhở đồng bạn: “Cẩn thận.”

Lấy thực lực của hấn dĩ nhiên không phải sợ Băng Diễm Hồ, mà là lo lắng không thể kịp thời cứu viện.

Lấy thực lực đám người Dịch Áo tự nhiên không thể phát hiện còn có người ẩn núp một bên. Huống chi bọn họ đang chú ý đến Băng Diễm Hồ, tính cả lần tấn công Dịch Áo, cho tới bây giờ Băng Diễm Hồ đã buông thả Băng Phong Bạo mười lần. Nếu như tin tức chính xác, vậy thì Băng Diễm Hồ đã không còn thừa bao nhiêu nguyên lực.

Thế nhưng mấy người Dịch Áo vẫn không dám xem thường, dù sao tin tức chỉ là mấy chữ mà thôi, trước khi trải qua nghiệm chứng cụ thể thì chúng nó chỉ có giá trị tham khảo.

Ca Đồn ở phía xa chờ đợi rất khẩn trương, chỉ cần đám người Dịch Áo xác định Băng Diễm Hồ không thể buông thả Băng Phong Bạo được nữa, hấn sẽ lập tức xông tới.

Lôi Mông bây giờ đã phối hợp Địa Chấn và Liệt Địa Kích tương đối thành thạo, cơ hồ mỗi một lần đều có thể đánh trúng Băng Diễm Hồ chính xác. Hình dạng Băng Diễm Hồ bị luân phiên đả kích cũng từ từ thay đổi, ngay cả vòng lông bạc dưới cổ bị gọt sạch một nửa, nhìn qua đúng là có vài phần thâm thối.

Đám người Tác Phỉ Á và Tuyết Ny, Y Toa Bối Nhĩ sử dụng Băng Trùy công kích Băng Diễm Hồ liên tiếp làm cho nó phiền toái không ít.

402. Chương 401 : Sát Chiêu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 401 : Sát chiêu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mặc dù tốc độ Băng Trùy phi hành trên không trung không nhanh, nhưng mấy người Tác Phỉ Á thả ra Băng Trùy ở các phương hướng khác nhau. Vì thế Băng Diễm Hồ bị uy hiếp rất lớn, dù sao nó chỉ có một cái đuôi, rất khó ứng phó với từng đợt công kích không ngừng ập xuống như mưa rơi bão cuốn. Chỉ cần tốc độ của nó chậm lại một chút sẽ bị Băng Trùy đánh vào người.

Thời gian trôi qua không lâu lắm, Băng Diễm Hồ lại bị Liệt Địa Kích của Lôi Mông đánh trúng, đồng thời cũng có mấy cây Băng Trùy thừa dịp Băng Diễm Hồ bị hoạt động trì trệ đập tới. Băng Diễm Hồ nhất thời

gầm thét đau đớn. Mấy người Tác Phỉ Á vội vàng lui về phía sau thật nhanh, căn cứ kinh nghiệm lúc trước, đây là thời điểm Băng Diễm Hổ chuẩn bị buông thả Băng Phong Bạo.

Nhưng gầm thét xong Băng Diễm Hổ vẫn không có phóng ra Băng Phong Bạo như trước, mà là điên cuồng nhào tới Lôi Mông không ngừng buông thả Băng Tinh. Công kích trình độ này không có cách nào rung chuyển Bàn Thạch Thủ Hộ, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn Lôi Mông cực kỳ an toàn, vì thế hắn không thêm trốn tránh, giơ chân lên đập mạnh xuống đất, từng đạo kinh khí lạnh thấu xương đánh lên trên đầu Băng Diễm Hổ, vòng lông bạc sắc dưới cổ nhất thời lại bị gột xuống một mảng.

“Ầm” một tiếng, Lôi Mông bị lực phản chấn đẩy lui vài bước, trên mặt Băng Diễm Hổ lại có thêm mấy vết máu. Hiển nhiên là Lôi Mông chiếm tiện nghi, đáng tiếc là tin vui lúc nào cũng ngắn ngủi, Băng Diễm Hổ thấy mình phun ra Băng Tinh không thể nào thương tổn Lôi Mông liền nổi giận trực tiếp phóng tới, thân thể cao lớn cuốn theo một cỗ kinh phong hung hăng va chạm chính diện với Lôi Mông.

“Ầm !”

Lôi Mông y như điều bị đứt dây bay ra thật xa, ngã lăn lông lốc trên mặt đất. Mặc dù màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ còn tồn tại nhưng chấn động kịch liệt khiến cho Lôi Mông chịu không nổi, vừa mới bò dậy đã cảm giác bộ xương toàn thân như muốn rời ra, cả người đau nhức tới cực điểm.

Mặc dù hình tượng Lôi Mông lúc này khá chật vật, nhưng trên mặt lại lộ vẻ vui mừng, mở miệng la lớn: “Nó không thể buông thả Băng Phong Bạo nữa rồi.”

Trên thực tế không cần Lôi Mông nhắc nhở, bây giờ ai cũng có thể nhận ra Băng Diễm Hổ đã là dây cung hết đà. Nếu như nó vẫn có thể buông thả Băng Phong Bạo làm sao trực tiếp vận dụng thân thể của mình để công kích Lôi Mông?

Ca Đồn lập tức chạy về phía Băng Diễm Hổ, mấy người Tác Phỉ Á cũng ngừng lại liệu mạng buông thả Băng Trùy. Các nàng không có hi vọng công kích của mình có thể xúc phạm Băng Diễm Hổ, chỉ muốn sáng tạo đầy đủ thời gian cho Ca Đồn buông thả Hỏa Thịnh Yển.

Địch Áo cũng gia nhập chiến đoàn, khoảng cách còn gần hơn cả đám người Tác Phỉ Á. Nhưng hắn vẫn đứng ngoài phạm vi Băng Diễm Hổ công kích, từng đạo Diễm Sinh Phong Nhận bắn ra y như cuồng phong bạo vũ đổ ập xuống Băng Diễm Hổ.

Trong lúc nhất thời thể công mãnh liệt đánh cho Băng Diễm Hổ đầu óc choáng váng, mặc dù Băng Trùy và Phong Nhận không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tóm lại đau đớn vẫn phải có. Băng Diễm Hổ từ trước tới giờ chưa khi nào ăn thiệt thòi lớn như vậy, nhất thời tức giận tới cực điểm, hai con mắt to như cái đèn lồng nổi đầy gân máu, tung người vọt thẳng tới chỗ Địch Áo.

“Ca Đồn.” Địch Áo la to một tiếng, dẫn Băng Diễm Hổ chạy về phía Ca Đồn.

Ca Đồn lúc này đã hiểu ý, vội vàng núp phía sau một cây đại thụ, đồng thời âm thầm tính toán tốc độ Băng Diễm Hổ ở trong lòng để canh thời cơ ra tay chuẩn xác.

Theo khoảng cách càng lúc càng gần, Ca Đồn xòe bàn tay thả ra vài diễm Hỏa Tinh trắng noãn, khi những đốm lửa trắng thoáng hiện trong lòng bàn tay hắn thì Địch Áo vừa chạy đến phụ cận. Phía sau mười thước là Băng Diễm Hổ theo sát không nghỉ, hùng hổ phóng tới.

Trong nháy mắt Địch Áo chạy tới, Ca Đồn lật bàn tay thả mấy đốm Hỏa Tinh rơi xuống mặt đất, theo đó là vô số ngọn lửa bốc cháy hừng hực từ dưới đất dâng lên, nhanh chóng bao phủ Băng Diễm Hổ vào bên trong.

Ngọn lửa nóng bỏng ngăn cản tầm mắt Băng Diễm Hổ, cho dù nó vọt tới trước hay lui về phía sau cũng không thể thoát khỏi biển lửa quái dị này. Nếu như lúc trước đám người Địch Áo công kích chỉ làm cho Băng Diễm Hổ cảm thấy tức giận, giờ phút này toàn thân truyền đến cảm giác nóng cháy kịch liệt lại khiến cho Băng Diễm Hổ chân chính sợ hãi, đây là lực lượng đủ để uy hiếp tính mạng của nó.

Trong một góc rừng, một người trung niên da dẻ tái nhợt khẽ thở dài nói: “Nếu như bọn họ có thể kiên nhẫn thêm một chút sẽ hoàn mỹ hơn.”

“Đã làm rất tốt rồi, dù sao bọn họ lấy được tài liệu cũng có hạn, đổi thành những người khác sợ rằng còn không bằng bọn họ.” Người còn lại có vẻ xem thường nói: “Thế nhưng còn phải tiếp tục chờ đợi hả? Dưới tình huống này Băng Diễm Hồ sẽ phát động một kích cuối cùng.”

Người trung niên thần sắc bệnh hoạn do dự một lát rồi nói: “Chờ thêm một chút.”

Người kia nhún vai bất cần, không nói gì nữa.

Trong biển lửa, Băng Diễm Hồ tức giận gào thét, mặc kệ nó xông về hướng nào cũng chỉ có Liệt Diễm nóng rực chờ đón. Thật ra nếu Băng Diễm Hồ chạy thẳng tấp một đường sẽ có thể lao ra khỏi phạm vi Hỏa Thịnh Yên. Đáng tiếc là Băng Diễm Hồ bị biển lửa bao vây đã hoàn toàn mất đi phương hướng, giống như là con ruồi bay hoảng loạn khắp nơi, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát ra ngoài được.

Đám người Dịch Áo đứng ở ngoài biển lửa quan sát, bởi vì thấy không thấy rõ cảnh tượng bên trong hỏa diễm nên mấy người chỉ lẳng lặng chờ đợi, không dám phát ra tiếng vang. Nếu như Băng Diễm Hồ còn có thánh lực hoàn hảo sẽ dựa vào thanh âm để xác định phương vị, sau đó lao ra khỏi phạm vi Hỏa Thịnh Yên. Càng đến thời khắc cuối cùng lại càng không thể buông lỏng cảnh giác, đám người Dịch Áo đều rõ ràng đạo lý này.

Lôi Mông đứng ở vị trí cách biển lửa gần nhất, trên người còn có Bàn Thạch Thủ Hộ nên nhiệt độ cực nóng từ biển lửa truyền ra không thể tạo thành ảnh hưởng đối với hắn. Tuy nói Ca Đốn đã vây khốn Băng Diễm Hồ, nhưng rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nếu con hổ kia đánh bại đánh bại công kích đúng hướng Ca Đốn, Lôi Mông sẽ phải xông vào.

Đối phó một con yêu thú nguyên lực tiêu hao gần hết, hành vi của mấy người Dịch Áo đã xem như cực kỳ thận trọng, nhưng có đôi lúc, mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi người ta dự liệu.

Trong biển lửa bỗng nhiên im lìm không có tiếng động, trong lòng đám người Dịch Áo không khỏi run lên, chẳng lẽ Băng Diễm Hồ đã chết? Thế nhưng thử nghĩ lại thì không có khả năng này, ngay cả Cự Viên cũng có thể còn sống trong Hỏa Thịnh Yên một đoạn thời gian dài, lấy thực lực Băng Diễm Hồ hẳn là phải kiên trì lâu hơn mới đúng.

Dịch Áo và Lao Lạp sóng vai đứng chung một chỗ, Lôi Mông đứng bên sườn Dịch Áo, Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ, Tuyết Ny lại ở bên kia biển lửa. Đúng lúc này, Miêu Tử ở dưới chân Lao Lạp bỗng nhiên bay lên cao, miệng gầm lên một tiếng thê lương, sau đó vội vàng cắn đai lưng Lao Lạp kéo nàng bay lên trời, vỗ cánh bay thẳng về phương xa.

Dịch Áo cảm ứng chậm hơn Miêu Tử vài giây, trong lòng hắn cũng nổi lên một điềm báo nguy hiểm, vừa thả ra Phong Ưu Nhã vừa quát lớn: “Mau lui lại.”

Đám người Tác Phi Á nghe thấy tiếng Dịch Áo không khỏi ngăn người ra, đã phát sinh chuyện gì? Sau đó các nàng mới lựa chọn tin tưởng Dịch Áo vô điều kiện, bắt đầu lui về phía sau, đáng tiếc là đã chậm.

Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một quả Băng Cầu khổng lồ, cho dù mấy người Tác Phi Á vừa nghe lời Dịch Áo cảnh báo liền lui về phía sau cũng không còn kịp nữa, bởi vì tốc độ của các nàng quá chậm.

Quả Băng Cầu vừa xuất hiện đã bắt đầu xoay tròn, phía trên bề mặt nó hiện lên vô số lưỡi Băng Nhận sắc bén bắn ra bốn phương tám hướng. Trong lúc nhất thời trong không gian gần trăm mét đều bị cơn mưa Băng Nhận bao phủ.

Vô số tiếng rít ngưng tụ thành một chuỗi thanh âm điếc tai, khu rừng lớn như thế cũng bị chấn động run rẩy lên từng đợt. Không gian chung quanh đột ngột sáng ngời một mảnh xanh lam, cả bầu trời bị vô số lưu quang phủ kín rồi nhanh chóng ập xuống mặt đất.

Thật ra quả Băng Cầu kia cũng không lớn, chỉ có rộng hơn một trượng mà thôi, nhưng mà tốc độ xoay tròn lại cực cao nên số lượng Băng Nhận được phóng ra quá nhanh, quá nhiều tạo thành thế công có uy lực cường hãn.

“Tác Phi Á, Y Toa Bối Nhĩ, tường băng, phòng thủ.” Thần sắc Tuyết Ny đại biến, vừa thét lên chói tai vừa vung tay thả ra tường băng.

Còn Lôi Mông đứng gần đó lập tức chạy tới chỗ Ca Đồn, mặc dù Ca Đồn thả ra biển lửa có năng lực phòng ngự nhưng Hỏa Thịnh Yển dù sao cũng là bí kỹ công kích, đối mặt với Băng Nhận ập xuống như mưa sa bão cuốn kia, Lôi Mông không cho rằng Ca Đồn có thể kiên trì nổi.

Trước hết là vô số Băng Nhận đánh lên bức tường băng của Tuyết Ny, ở trong vô số đạo quang mang nổ rộ, đồng thời bức tường băng bắt đầu nứt nẻ rồi sụp đổ, ngay cả một giây cũng không thể đỡ nổi.

May là Dịch Áo cảnh cáo khá sớm, vì thế đám người Tác Phỉ Á không kịp thời phản ứng nhưng ít nhất trước khi Băng Nhận bộc phát lực sát thương, các nàng đã bắt đầu hành động phòng ngự.

Không cần Tuyết Ny nhắc nhở, những người còn lại nhận thấy được nguy hiểm ập tới theo bản năng tìm người có thể tin nhiệm nhất xin hỗ trợ. Khoảng cách giữa Tuyết Ny và Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ gần nhất, tự nhiên là các nàng phải chạy về phía này rồi.

Cũng may Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ không phải là hạng người ngu ngốc, nếu như còn theo thói quen tự phong bế vào trong Băng Bích, các nàng chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Thấy quả Băng Cầu to lớn lơ lửng ở trên không trung, các nàng đã ý thức được đó chính là bí kỹ mạnh nhất của Băng Diễm Hồ mà Phổ Lai Tư nhắc tới. Ngay khi đạo Băng Nhận thứ nhất đánh tới, các nàng đã kịp thời liên kết với nhau thả ra Băng Bích.

403. Chương 402 : Liều Mạng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 402 : Liều mạng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Năng lực Băng Bích phòng ngự dĩ nhiên không thể so được với Băng Tường do Tuyết Ny buông thả, cả hai đạo Băng Bích sụp đổ trong nháy mắt, thoạt nhìn hình như không khác gì chưa từng xuất hiện.

Chốc lát sau, đám người Tác Phỉ Á cho ra một lựa chọn chính xác, đó là liều mạng buông thả Băng Tinh ra phía trước. Mặc dù các nàng thả ra bí kỹ uy lực không bằng Băng Diễm Hồ, phạm vi cũng không lớn, nhưng ít nhất tạm thời vẫn có thể ngăn cản Băng Nhận đánh tới.

Sau đó các nàng không còn kịp quan sát bí của mình kỹ sinh ra hiệu quả như thế nào, vừa quay lưng chạy trốn vừa thả ra Băng Tường và Băng Bích ngăn chặn ở phía sau.

Ca Đồn thả ra biển lửa đã bắt đầu ảm đạm, loại bí kỹ này không giống Chân Hồng Chi Vũ, bởi vì Chân Hồng Chi Vũ có thể dùng ý thức điều khiển công kích đối thủ, bỏ qua những chương ngại không cần thiết, nhưng Hỏa Thịnh Yển sẽ cắn nuốt toàn bộ mọi vật trong phạm vi thiêu đốt.

Đổi lại giải thích ở góc độ khác, nếu như Ca Đồn buông thả Chân Hồng Chi Vũ thì Lôi Mông đứng cách hần gần ba thước sẽ không chịu ảnh hưởng gì. Nhưng Hỏa Thịnh Yển lại không làm được như vậy, chỉ cần lọt vào phạm vi biển lửa sẽ phải chịu ngọn lửa đốt cháy.

Vô số đạo Băng Nhận lọt vào trong biển lửa, mặc dù nhanh nhanh chóng bốc hơi nước nhưng vẫn làm hao tổn một phần biển lửa. Từ khi cơn mưa Băng Nhận bộc phát đến lúc khôi phục bình tĩnh chỉ có vài giây, thế mà phạm vi biển lửa bao phủ đã giảm bớt hai phần ba. Mới vừa rồi Băng Diễm Hồ bị biển lửa nuốt hết đã hiện ra ngoài, thần thái của nó đã không còn uy mãnh như lúc nãy, tinh thần suy sụp, bộ dáng mỗi một, hai tròng mắt màu đen đã biến thành xanh lam

Địch Áo đã bắt đầu lùi về phía sau, chiến đấu dưới tình huống này, hẳn xem như lực bất tòng tâm, biểu hiện thậm chí còn không bằng Y Toa Bối Nhĩ. Nhưng khi tầm mắt của hắn rơi vào quả Băng Cầu kia, con người đột ngột co rút lại, thân hình như bị định trụ đứng cứng ngắc tại chỗ.

Quả Băng Cầu kia bắt đầu phình to ra.

Chuyện này ý nghĩa đột luân phiên công kích lúc này chỉ là mới bắt đầu. Địch Áo chuyển tầm mắt một vòng thật nhanh, Ca Đồn hẳn là ở trong biển lửa, khoảng cách với Băng Diễm Hồ chỉ hơn hai mươi thước. Lôi Mông đang nhanh chóng chạy tới chỗ Ca Đồn. Đám người Tác Phỉ Á, Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ lui gấp về phía sau nhưng các nàng cách Băng Diễm Hồ chừng năm mươi thước, đứng từ xa nhìn lại sẽ thấy vùng Băng Nhận công kích thứ nhất sẽ bao phủ phạm vi bảy, tám mươi thước vuông, khu rừng nơi đó bị hủy thành một mảnh đất bằng phẳng. Đây là hủy diệt chân chính, ngoại trừ mấy địa phương có Băng Tường và Băng Bích che chắn ra, hết thảy những nơi khác đều biến mất hoàn toàn.

Các băng hữu có thể tiếp nhận thêm một vòng công kích mãnh liệt nữa không? Thân hình Địch Áo đột nhiên chuyển hướng bay thẳng tới trước.

Lao Lạp ngây dại ra, đám người đối diện là Tác Phỉ Á thấy Địch Áo xông về phía Băng Diễm Hồ cũng cảm thấy cực kỳ kinh hãi. Các nàng không hiểu Địch Áo định làm gì, đầu tiên làm ra phản ứng lại là Miêu Tử. Nó đặt Lao Lạp xuống đất, nhanh chóng giương động quang dực đuổi theo Địch Áo nhanh như tia chớp.

Ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mỗi người đều có động tác không giống nhau.

Địch Áo nhìn chăm chú vào Băng Diễm Hồ ở phía trước, thân hình của hắn cơ hồ dán sát mặt đất, lướt đi nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung.

Miêu Tử gầm gừ một tiếng trầm muộn liền mạng đuổi theo phía sau Địch Áo, mặc dù tốc độ của nó chậm hơn Địch Áo một đường nhưng chạy nước rút trong khoảng cách ngắn, Địch Áo không có biện pháp hất nó ra xa được.

Lôi Mông buông thả Bàn Thạch Thủ Hộ một lần nữa, đâm đầu vào trong biển lửa, hô to: “Ca Đồn ~!”

Ca Đồn nghe thấy tiếng Lôi Mông kêu gọi liền tản đi ngọn lửa, để cho Lôi Mông dễ tìm được mình.

Tuyết Ny thả ra một đạo Băng Tường rồi vội vã lui về phía sau, thối lui được khoảng sáu, bảy thước lại buông thả Băng Tường lần nữa.

Lúc này Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đã đến gần Tuyết Ny, các nàng núp ở phía sau Băng Tường rồi tự mình thả ra Băng Bích.

“Ầm !”

Tiếng nổ oanh minh vang lên nhức tai, lần này mãnh liệt hơn cả lúc này, thậm chí đại địa cũng bị chấn động run rẩy. Ngay sau đó, cơn mưa Băng Nhận mới xuất hiện ở trên đầu mọi người.

Lần này cơn mưa Băng Nhận bao phủ phạm vi cực kỳ rộng lớn, nhưng do bị hạn chế góc độ và thân hình Băng Diễm Hồ lại cao lớn, quả Băng Cầu treo ở phía trên đầu nó. Vì thế không gian chung quanh nó bảy, tám thước chính là phạm vi Băng Nhận có lực công kích yếu nhất.

Địch Áo dốc toàn lực ứng phó rốt cuộc thành công tiếp cận Băng Diễm Hồ trước khi cơn mưa Băng Nhận buông xuống. Da mặt hắn đã tái nhợt, thậm chí có thể thấy gân xanh nổi lên từng cục, tia máu lan rộng trên cổ, trên trán hắn. Ngay lúc đó, hắn giơ tay lên trước sau phóng ra năm đạo Lôi Quang Phong Nhận tạo thành một đường thẳng tắp lao tới Băng Diễm Hồ.

Miêu Tử chậm hơn Địch Áo lại không may mắn như thế, vừa lúc bị mưa Băng Nhận đánh trúng mấy cái, nhưng nó dựa vào màn hào quang màu trắng mạnh mẽ giải khai Băng Nhận công kích, tiến nhập vào khu vực an toàn.

Bộ dạng Băng Diễm Hồ lộ vẻ rất mệt mỏi nhưng không có nghĩa là không còn sức hoàn thủ, nó mở to miệng nhắm về phía Địch Áo phun ra một đoàn Băng Tinh.

Địch Áo thả ra Lôi Quang Phong Nhận không có bị Băng Tinh ảnh hưởng, xuyên thấu qua vô số Băng Tinh rất nhẹ nhàng rồi tiến thẳng tới trước.

Trên thực tế, tất cả động tác đều hoàn thành trong thời gian cực ngắn, chỉ thấy Dịch Áo phóng tới gần và Băng Diễm Hồ uể oải ngã đầu lên. Dịch Áo giơ tay ra, Băng Diễm Hồ há miệng, Lôi Quang Phong Nhận xuyên qua luồng Băng Tinh trong nháy mắt. Hơn nữa, vào lúc này khoảng cách giữa Dịch Áo và Băng Diễm Hồ chỉ có năm, sáu thước, Băng Tinh mới vừa xuất hiện bao phủ không gian nhỏ hẹp, dĩ nhiên là đánh trúng Dịch Áo.

Dịch Áo chỉ kịp nhắm mắt lại, sử dụng một cánh tay bảo vệ đầu, kế tiếp liền cảm giác cả người đau nhói tựa hồ có hàng nghìn hàng vạn cương châm đâm vào thân thể hắn.

Băng Diễm Hồ cũng không khá hơn là mấy, giống như có một cây sắt nung đỏ đâm vào cổ họng khiến cho lông mao toàn thân nó dựng đứng cả lên. Sau đó lại cảm thấy có thứ gì đó xuyên phá từ bên trong thân thể, cảm giác vô cùng đau đớn nhưng không thể phát ra thanh âm.

Miêu Tử dựa vào màn hào quang trắng noãn bảo vệ cứng rắn xông qua luồng Băng Tinh, nhào tới trước mặt Băng Diễm Hồ, đuôi trùy đâm xuống nhanh như chớp. Không biết là cố ý hay vô tình, đuôi trùy thế mà đâm vào trong tai Băng Diễm Hồ, cái đuôi dài vài thốn đầy gai nhọn hoắt biến mất bên trong đầu Băng Diễm Hồ, cái miệng của Miêu Tử cũng không có nhân rồi, hung hăng cắn vào cổ Băng Diễm Hồ ra sức giật xé.

Ở nơi xa, Tuyết Ny thả ra hai đạo Băng Tường trước sau sụp đổ, đạo Băng Tường tiếp theo mới vừa thả ra lại tan nát trong nháy mắt. Chốc lát sau, Tuyết Ny nổi giận hét lên một tiếng, vung chưởng thẳng tới trước thả ra Băng Tinh, thế nhưng cơn mưa Băng Nhận lần này có uy lực mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thậm chí có một đạo Băng Nhận bay tới đánh trúng bả vai Tuyết Ny.

Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ đều bình yên vô sự, Tuyết Ny phóng ra Băng Tường bảo vệ các nàng đầy đủ, các nàng cũng không ngừng phóng thích Băng Bích ra phía trước, vì thế hàng phòng ngự bền bỉ hơn Tuyết Ny nhiều lắm.

Năm đạo Lôi Quang Phong Nhận biến mất trong yết hầu Băng Diễm Hồ, từ bên ngoài nhìn vào thì Băng Diễm Hồ không có bị thương tổn. Nhưng thực tế, cổ họng và nội phủ của nó đã nát bấy cả rồi, đau đớn thống khổ cực độ khiến cho nó dựng thẳng người lên như bị điện giật. Sau đó co giật mấy cái ngã chổng vó xuống mặt đất.

Mấy người Dịch Áo không nhìn thấy có hai người đang lơ lửng ở trên đỉnh đầu bọn hắn, một người trung niên da dẻ tái nhợt vung bàn tay phóng ra hồng quang, có lẽ là chuẩn bị công kích xuống phía dưới.

“Tiểu tử này đủ ngoan độc.” Một người khác cười cười nói: “Có tính cách, ta thích.”

Người trung niên kia phát tay một cái, hồng quang theo đó biến mất không thấy gì nữa, vẻ mặt lộ vẻ khá cổ quái. Hắn vốn cho là đám người Lôi Mông tuyệt đối không thể ứng phó được một kích cuối cùng của Băng Diễm Hồ. Nhưng không nghĩ đến Dịch Áo lại dám liều mạng xông qua cơn mưa Băng Nhận, hơn nữa lại còn đánh bại Băng Diễm Hồ.

Thật ra lúc này cũng không tính vào đâu, thanh niên gan lớn dám liều mạng thì chỗ nào cũng có, lấy địa vị người trung niên kia tối đa cũng chỉ tỏ vẻ thường thức Dịch Áo mà thôi. Thứ làm cho hắn chú ý chân chính là Lôi Quang Phong Nhận do Dịch Áo thả ra.

Người của Nguyệt Ảnh đế quốc? Đây là đáp án đầu tiên hiện ra trong đầu người trung niên kia, ngoại trừ cái đó ra không còn điều gì để giải thích tốt hơn. Nhưng hắn lại hơi mê hoặc, nếu quả thật là người Quân Đồ Minh phái tới, hắn là phải để mặc cho Lôi Mông chết mới đúng, vì sao lại có thể phản đầu quên mình xông lên cứu viện?

“Đang suy nghĩ gì đó?” Người thứ hai nhìn sang người trung niên bệnh hoạn đang giật mình ngậy người hồi lâu, tò mò mở miệng hỏi.

404. Chương 403: Nghỉ Ngơi

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 403: Nghỉ ngơi

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cái tên Dịch Áo kia, người không cảm thấy Phong Nhận hẳn thả ra nhìn rất quen mắt sao?” Người trung niên bệnh hoạn thản nhiên nói với đồng bạn.

Người kia cười cười nói: “Đó là chuyện người quan tâm, còn ta chỉ biết là hẳn không có ác ý đối với thiếu gia, như vậy là đủ rồi.”

Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn không hài lòng với thái độ của đồng bạn, nhíu mày nói: “Người nên rõ ràng điều đó có ý nghĩa như thế nào.”

“Người vốn luôn như vậy, thích nghĩ chuyện đơn giản trở thành phức tạp.” Người nọ nhún vai nói: “Không sai, đây chính là bí kỹ độc hữu của Nguyệt Ảnh đế quốc. Nhưng trên đời này không có bức tường nào gió không chui vào được, chỉ cần hẳn truyền thụ cho người đầu tiên, sớm muộn gì cũng sẽ có người thứ hai, hoặc là người thứ hai mươi học xong bí kỹ này.”

Người trung niên kia trầm mặc lại, ánh mắt lóe lên từng hồi không biết đang suy nghĩ gì, tên còn lại vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Thời gian còn dài mà, người gấp cái gì? Chuyện tình của người trẻ tuổi cứ để cho người trẻ tuổi xử lý, chẳng lẽ điểm lòng tin này đối với thiếu gia cũng không có?”

Lúc này Băng Diễm Hồ đã ngã lăn quay trên mặt đất, Miêu Tử vẫn không muốn buông tha vung đuôi chùy sắc bén không ngừng đập xuống thân thể Băng Diễm Hồ. Mới vừa rồi tốc độ của Miêu Tử và Dịch Áo quá nhanh, Lao Lạp trong lúc nhất thời không biết rõ ràng đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, giờ phút này mới kịp thời phản ứng vọt tới bên cạnh Băng Diễm Hồ, mang bộ quyền sáo bằng xương vào tay rồi tung một quyền vào đầu Băng Diễm Hồ.

“Lao Lạp.” Lôi Mông vội vàng la lớn một tiếng, hẳn là người chiến đấu với Băng Diễm Hồ lâu nhất, tự nhiên rõ ràng thân thể Băng Diễm Hồ chắc chắn đến trình độ nào.

Nhưng Lôi Mông không nghĩ tới là một quyền của Lao Lạp có uy lực vượt xa tưởng tượng của hắn, “ầm” một tiếng, cánh tay phải của Lao Lạp hoàn toàn đâm sâu vào trong thân thể Băng Diễm Hồ, dòng máu đỏ sẫm kèm theo một ít chất lỏng màu vàng nhạt trào ra. Thân thể Băng Diễm Hồ co quắp mấy cái rồi ngừng thở.

Không phải chứ? Tất cả mọi người giật mình ngây người ra, sớm biết kết quả này mọi người đã nghĩ biện pháp sáng tạo cơ hội cho Lao Lạp công kích có phải là nhanh hơn không? Bộ quyền sáo kia rốt cuộc là làm bằng vật liệu gì đây?

Lao Lạp cũng bị một quyền của mình dọa cho sợ hãi, vội vàng rút tay từ trong thân thể Băng Diễm Hồ ra ngoài, gơ lên trước mặt ngó chừng hồi lâu, cố gắng tìm ra điểm khác thường trên đó.

Trên thực tế, nếu Băng Diễm Hồ còn có năng lực hoạt động, Lao Lạp không thể nào tạo thành thương tổn lớn như vậy. Nhưng Dịch Áo phóng ra năm đạo Lôi Quang Phong Nhận đã chặt đứt hoàn toàn sinh cơ của Băng Diễm Hồ. Tối đa chỉ còn sót lại một hơi thở mỏng manh mà thôi, làm gì còn dư lực phòng hộ thân thể, cho nên mới bị Lao Lạp dùng một quyền đánh chết.

“Thành tích !”

Sau khi Băng Diễm Hồ tắt thở, Dịch Áo cũng té lăn quay trên mặt đất, Dịch Áo nhận thức bản thân mình phảng phất như biến thành một cái túi da đầy lỗ thủng, khí lực trong cơ thể theo đó chảy tràn ra ngoài rồi nhanh chóng biến mất. Dịch Áo hoàn toàn mất đi tri giác rất nhanh, nhắm mắt hôn mê ngay tại chỗ. Ngay

cả Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông cũng không chống đỡ được đoàn Băng Tinh do Băng Diễm Hồ phun ra lần cuối. Dịch Áo không có bị đánh gục ngay tại chỗ đã là may mắn lắm rồi.

“Dịch Áo !” Tác Phỉ Á kinh hãi la lên một tiếng, vội vàng chạy về phía Dịch Áo. Đám người Ca Đồn cũng cực kỳ lo lắng tiến tới xem tình hình, mới vừa rồi Băng Diễm Hồ thả ra Băng Nhận đầy trời che chắn tầm mắt của bọn họ, không ai biết lúc này đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì. Bọn họ chỉ thấy Băng Diễm Hồ và Dịch Áo cũng ngã lộn trên mặt đất, trong lòng mọi người không tự chủ được dâng lên một luồng khí lạnh.

Lao Lạp đứng ở gần Dịch Áo nhất cũng buồn bã đến thất thố, chân tay luống cuống nhìn trên người Dịch Áo vẫn đang chảy máu ‘ồ ồ’, không biết nên làm gì cho tốt. Vết thương trên người Dịch Áo nhiều lắm, nàng coi như mọc thêm mười ngón tay cũng làm không xuể.

Tác Phỉ Á nóng lòng biểu hiện tốc độ kinh người, thế mà nhanh hơn Ca Đồn và Lôi Mông một bước vọt tới bên cạnh Dịch Áo, liếc thấy Dịch Áo thương tích đầy mình nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Cả người nàng nhất thời giống như bức tượng sáp đông cứng lại, sắc mặt trắng bệch.

Người thứ hai xông tới chính là Lôi Mông, Tác Phỉ Á là do quan tâm cực độ nên sưng sờ không thể làm gì được, còn Lôi Mông tuy rất lo lắng nhưng vẫn còn duy trì lý trí. Hắn cũng không thêm nhìn vết thương trên người Dịch Áo, trực tiếp đặt tay sau cổ Dịch Áo xem xét, mấy giây sau Lôi Mông mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Tác Phỉ Á: “Băng vải.”

Băng vải? Tác Phỉ Á lúc này mới tỉnh lại, mừng như điên nhìn sang Lôi Mông.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Lôi Mông tức giận hô to.

“Ta... ta...” Tác Phỉ Á vội vàng móc ra một cục băng vải, nói lắp bắp mãi không thành lời.

Lúc này đám người Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny đã chạy tới, nhận lấy băng vải cẩn thận cuốn quanh vết thương trên người Dịch Áo. Bởi vì vết thương quá nhiều, công việc băng bó tiến hành mười mấy phút mới tạm thời kết thúc. Thân thể Dịch Áo tính từ cổ xuống dưới cơ hồ đều bị băng vải bịt chặt, nếu như Dịch Áo có thể nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình, sợ rằng nhất định sẽ nhớ tới một cảnh tượng rất quen thuộc trong dĩ vãng.

Khi Dịch Áo tỉnh lại đã là hai ngày sau.

“Dịch Áo?” Nhận thấy thân thể Dịch Áo khẽ run, Tác Phỉ Á nằm ngửa gò gò gập bên cạnh Dịch Áo lập tức ngẩng đầu lên, khi thấy Dịch Áo mở mắt ra thì vui mừng hô lớn: “Dịch Áo tỉnh !”

“Vụt vụt !”

Tác Phỉ Á vừa dứt lời, từ bên ngoài thạch động đã có một nhóm người lao vào.

Thật ra cũng không có bao nhiêu người, ngoại trừ đám Lôi Mông và Ca Đồn ra, chẳng qua là có thêm Phổ Lai Tư mà thôi. Thế nhưng năm, sáu người đồng thời xông ào ào vào thạch động làm cho Dịch Áo bị ảo giác mê hoặc.

“Dịch Áo, ta cũng biết mạng ngươi rất lớn mà.” Lôi Mông mỉm cười toe toét, cứ đứng ở đó cười ha hả, sau đó lại vung tay vỗ vào bả vai Dịch Áo một cái.

Thật ra vết thương trên người Dịch Áo là ở trước ngực, vị trí bả vai không bị tổn hao chút gì, nhưng Lôi Mông đánh lần này làm chấn động những vết thương gần đó, Dịch Áo đau đến mức phải cắn răng hít vào một hơi lạnh.

Tác Phỉ Á vẫn luôn nhìn Dịch Áo không rời hẳn nhiên chú ý tới chi tiết này, lúc này mới giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nói với Lôi Mông: “Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Lôi Mông lúc này mới nhớ tới thương thế Dịch Áo còn chưa tốt, thấy bản thân đuối lý vội vàng cười cười giả lả thu tay lại: “Ta chỉ hơi cao hứng thôi mà.”

“Đi đi đi, tránh sang một bên.” Y Toa Bối Nhĩ đẩy Lôi Mông sang bên cạnh không chút khách khí, chen đến trước mặt Dịch Áo ân cần hỏi han: “Thấy thế nào, cảm giác khá hơn không?”

“Vốn là không có cảm giác gì.” Dịch Áo nhướn mày nói: “Nhưng sau khi bị Lôi Mông vỗ một cái, ta lại cảm thấy toàn thân không hề thoải mái.”

“Ái dà !”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên trên người Lôi Mông, mặc dù không có ai mở miệng nhưng ánh mắt đủ để biểu đạt hết thấy ý nghĩ rồi.

Bị mười mấy con mắt nhìn chăm chăm vào, Lôi Mông kim lòng không đậu lui về sau mấy bước, nhẹ giọng nói: “Ta... ta chỉ vỗ một cái... một cái thôi mà.”

“Người không biết Dịch Áo là bệnh nhân?” Tuyết Ny trước giờ luôn luôn ít nói cũng lộ ra ý tứ bất thiện.

“Ta biết, nhưng mà...” Lôi Mông nói tới đây thì im bặt, không thể nói hấn nhất thời cao hứng quên mất thương tích trên người Dịch Áo mà? Nói vậy hậu quả cũng không tốt hơn bây giờ chút nào.

“Hiểu.” Ca Đồn gật đầu nói: “Người vốn nghĩ rằng tình hình Dịch Áo hiện tại không thích hợp phản ứng, cho nên định chấy nhà hôi của đúng không?” Sau đó Ca Đồn xoay người sang nói với Dịch Áo: “Người nằm dưỡng thương cho tốt, thù này ta sẽ báo thù cho người.”

“Trời đất, thù cái rắm á!” Lôi Mông cả giận nói, đây không phải là lấy việc công báo tư thù trắng trợn hay sao?

Ca Đồn mỉm cười nói rất nhẹ nhàng: “Ta chỉ nói ra tiếng lòng của mọi người mà thôi, người không cần thiết thẹn quá thành giận.”

“Tính cả ta nữa.” Tác Phỉ Á thật sự đau lòng, mặc dù biết rõ Dịch Áo không có chuyện gì nhưng giáo huấn Lôi Mông một bữa cũng tốt, ít nhất có thể làm cho Dịch Áo hả giận.

Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ tự nhiên cũng đứng ở bên phía Tác Phỉ Á, trong lúc nhất thời Lôi Mông cơ hồ đắc tội tất cả mọi người. Ngoại trừ Phổ Lai Tư không rõ tình trạng nên chưa tỏ rõ lập trường, chỉ còn lại mỗi Lao Lạp im lặng đứng trong góc chưa lên tiếng.

Thế nhưng để cho Lôi Mông kinh hồn táng đảm chính là bản thân Lao Lạp, bởi vì này nha đầu này bắt đầu móc bộ quyền sáo từ trong lòng ngực ra, cẩn thận đeo vào tay. Miêu Tử dưới chân Lao Lạp cũng phối hợp nhìn về phía Lôi Mông nhe răng gầm gừ hăm dọa, hai hàng răng nhọn sắc bén lóe ra hàn mang lạnh người.

Những người khác còn dễ nói, Lôi Mông đánh không lại ít nhất còn có thể chạy trốn, nhưng một khi Lao Lạp xuất thủ căn bản cũn không có hi vọng đào thoát. Mấu chốt nhất chính là Lôi Mông sợ Lao Lạp hạ thủ không biết nặng nhẹ, uy lực bộ quyền sáo cường hãn cỡ nào ai nấy cũng đã thấy được rõ ràng. Lôi Mông không cho rằng thân thể mình cứng rắn hơn cái đầu Băng Diễm Hồ.

Mặc dù trên đại lục này không có ba mươi sáu kế ghi sâu vào tâm khảm mọi người, nhưng Lôi Mông không phải là thằng ngu. Nếu lúc này không chạy, chỉ sợ sau này không còn đường thoát, khi Lao Lạp mới vừa ngẩng đầu lên nhắm ngay người hấn, Lôi Mông trực tiếp xoay người cầm đầu lao ra khỏi thạch động.

405. Chương 404: Phần Thưởng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 404: Phần thưởng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Qua một tuần lễ, thương thế Dịch Áo đã khôi phục tương đối tốt, Tuyết Ný còn cần phải nghỉ ngơi thêm, có một số việc phải thông qua hai phía đối lập mới có thể lưu lại cho người ta ấn tượng sâu sắc. Đám người Tác Phỉ Á cảm thấy rất kinh ngạc, rõ ràng là thương thế Dịch Áo nghiêm trọng hơn Tuyết Ný nhiều, thế mà lại có thể phục hồi trước một bước, thể chất tốt đến mức làm cho người ta không thể hiểu nổi.

Ở trong một tuần lễ này cũng phát sinh một ít chuyện tốt, Tác Phỉ Á rốt cuộc đột phá Tâm Luân trong một lần tu luyện, trở thành Cực Hạn võ sĩ thứ năm trong tiểu đội, Y Toa Bối Nhĩ cũng tấn thăng lên Quang Mang võ sĩ cấp chín. Chỗ không hoàn mỹ chính là Tác Phỉ Á rất muốn chia sẻ vui mừng với Đường Ân, Y Toa Bối Nhĩ cũng muốn báo tin tốt này cho người nhà. Đáng tiếc là trong khoảng thời gian này các nàng không thể rời khỏi học viện.

Trước đó một đoạn thời gian, mọi người phải đối mặt với các học viện bất mãn, thường xuyên giả bộ nói là có ý định từ bỏ học viện. Nhưng mà sau đó trong lúc nói chuyện với Phổ Lai Tư, bọn họ mới hiểu được nguyên ý tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện là tự do của mỗi người, nhưng sau khi tiến vào thì phải dựa theo trình tự học tập và tốt nghiệp mới có thể rời đi.

Trên thực tế, Tử Vong Chi Ca học viện chế ra quy định hà khắc là phù hợp tình lý, từ lúc tiến vào học viện sẽ được cung cấp đạo sư miễn phí, bí kỹ miễn phí, lại còn cung cấp sân thí luyện, ma thú săn bắt ...v...v, làm sao có thể cho phép người muốn đi là đi?

Những chủng loại yêu thú biến dị phải thông qua rất nhiều cơ quan quốc gia và thế lực khổng lồ, tạo thành một chuỗi dây chuyền rộng lớn xuyên suốt bốn phương mới vận chuyển về được. Chúng nó có nhiều loại không phải là ma thú gốc ở Mê Ngữ sâm lâm, hơn nữa yêu thú biến dị được cung cấp để săn giết. Nói cách khác, chúng nó thuộc về loại hình tiêu hao phẩm, nếu không biết có vô số người dốc lực duy trì cho Tử Vong Chi Ca học viện, cực khổ bôn ba vận chuyển về đây thì làm sao có kết quả như hiện tại? Vì vậy học viên tiến vào phải dựa theo học viện quy định làm việc, ít nhất không thể để cho người khác cố gắng uống phí. Nếu không, các đạo sư và học viên cao cấp tạo thành Chấp Pháp Đội chỉ dùng để bài biện thôi sao?

Dĩ nhiên, từ khi Tử Vong Chi Ca học viện thành lập đến nay, thượng tầng học viện cũng biết làm thế nào để tính toán kế hoạch trôi chảy thuận lợi. Đây chính là nhiệm vụ phải do đám đạo sư ban bố, không để cho các học viên tùy ý bắt giết yêu thú biến dị.

Ví như nói đám người Dịch Áo bọn họ từng nhận một nhiệm vụ, cần phải mang về mười quả trứng Hỏa Long Tích Dịch. Dưới tình huống bình thường, chỉ cần để cho các học viên đi giết chết Hỏa Long Tích Dịch là được rồi, không cần thiết dọn sạch cả hang ổ. Bởi vì khu vực gần đó, đàn Hỏa Long Tích Dịch tại không có thiên địch, sinh sôi nảy nở quá nhiều, quá nhanh đã uy hiếp những yêu thú biến dị khác ở phụ cận, thượng tầng học viện cho rằng đến lúc cần thiết làm cho số lượng Hỏa Long Tích Dịch giảm bớt mới phát nhiệm vụ cho học viên.

Còn Dịch Áo dùng phương pháp xử lý mưu lợi không có phá sinh xung đột với Hỏa Long Tích Dịch, trực tiếp thu thập mười quả trứng Hỏa Long Tích Dịch trở về. Sau khi thượng tầng học viện biết rõ tình huống sẽ phân nhiệm vụ này cho những học viên khác đi hoàn thành, mãi cho đến lúc thượng tầng học viện hài lòng mới thôi.

Hơn nữa, vì phòng ngừa một vài tình huống tổn thất ngoài ý muốn, thí dụ như yêu thú biến dị chiến đấu với nhau, hoặc học viên trên đường đi làm nhiệm vụ gặp phải mấy con yêu thú biến dị nằm ngoài danh sách. Cho nên các loại yêu thú biến dị được bọn họ phân ra các khu vực cách xa nhau. Để yêu thú biến dị nơi này bị giết sạch, thượng tầng học viện sẽ điều tới một nhóm từ chỗ khác.

Trên căn bản sẽ không xuất hiện tình huống yêu thú biến dị bị giết tận diệt tuyệt. Nếu như số lượng yêu thú biến dị hạ xuống con số nguy hiểm, thượng tầng học viện sẽ cất giấu những nhiệm vụ tương quan đó, thậm chí sẽ phái đạo sư đặc biệt đi tới bảo vệ.

Ở trong học viện lâu như vậy, đám người Dịch Áo đã hiểu rõ cách thức Tử Vong Chi Ca học viện làm việc, tòa học viện này không phải là địa phương có thực lực mạnh nhất trên đại lục, nhưng tuyệt đối là địa phương chiếm diện tích rộng lớn nhất. Nghe nói hơn một nửa Mê Ngữ sâm lâm đều thuộc về lãnh địa của Tử Vong Chi Ca.

Có một ngày, đám người Dịch Áo đang ngồi tán gẫu với Phổ Lai Tư, chợt một vị đạo sư bố trí nhiệm vụ chậm rãi từ bên ngoài thạch động đi đến.

“Chuyện gì?” Thấy thân ảnh không hề được hoan nghênh kia xuất hiện, Lôi Mông cau mày nói: “Không phải là một tháng chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là được rồi sao? Bây giờ còn chưa tới một tháng mà?”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, mục đích của hắn, lão tử bây giờ xem như là dân kỳ cựu rồi, biết điều thì còn đỡ, đừng mong đùa bỡn lão tử, không cẩn thận lão tử sẽ liều mạng với các ngươi. Thái độ của hắn làm cho Phổ Lai Tư cũng phải âm thầm chắc lưỡi, ở trong ấn tượng của hắn chưa từng thấy ai dám dùng thái độ như thế nói chuyện với đạo sư.

“Ta lần này tới đưa học phần cho các ngươi.” Vị đạo sư kia thản nhiên nói.

“Học phần?” Lôi Mông sửng sốt, sau đó vui mừng hỏi gấp: “Là thế hả? Chúng ta bây giờ tổng cộng có bao nhiêu học phần?” Mấy ngày trước hắn đã định chạy đi tìm đám đạo sư quấy rối một phen, nhưng Dịch Áo và Tuyết Ny bị thương cho nên tạm thời quên mất sự kiện kia.

“Thu hồi trứng Hỏa Long Tích Dịch là bốn trăm phần, thu hồi trường linh là một trăm phần, giết chết Mật Lâm cự viên là chín trăm phần, giết chết Băng Diễm Hồ là 1500 phần. Các ngươi bây giờ tổng cộng có hai nghìn chín trăm phần.” Vị đạo sư nói rõ chi tiết ra hết, sau đó lấy ra hai tấm bảng nhỏ màu trắng: “Mỗi tấm bảng đại biểu một ngàn học phần, đây là vật chứng minh để các ngươi sử dụng.”

Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ liếc nhìn nhau lặng lẽ le lưỡi, các nàng hoàn thành nhiệm vụ chỉ có một trăm học phần, so sánh xuống thì đúng là quá xấu hổ rồi.

“Thật là tốt quá.” Lôi Mông nhận lấy tấm bảng, sau đó kịp thời phản ứng: “Còn chín trăm phần đâu?”

“Tạm thời ghi nhớ, phải đủ một ngàn phần mới đưa.” Vị đạo sư nói.

“À.” Lôi Mông cũng không thêm tính toán chi li, dù sao hắn vẫn nhớ trong lòng là được, chẳng lẽ lại sợ đối phương cố ý cắt giảm học phần của bọn họ? Chắc chắn là không thể.

“Đúng rồi, khi chúng ta mới tiến vào học viện giết chết một đàn Thập Nhị Dương thì sao?” Ca Đồn đột nhiên nói.

“Có chuyện đó hả? Ta không biết.” Vị đạo sư ngạc nhiên, sau đó mỉm cười nói: “Xem ra ta phải trở về hỏi báo lại mới được, đây là chúng ta làm việc thiếu sót.”

“Không sao.” Ca Đồn cũng cười cười.

“Không có nhận được nhiệm vụ săn giết Thập Nhị Dương lại hủy diệt một đàn Thập Nhị Dương, có lẽ sẽ khấu trừ không ít học phần.” Vị đạo sư nói: “Cụ thể khấu trừ bao nhiêu ta phải trở về thương lượng với đạo sư chịu trách nhiệm hướng dẫn các ngươi rồi mới cho ra quyết định.”

“Cái gì?” Lôi Mông trợn mắt thật lớn, nói như hét: “Phải... phải khấu trừ học phần?”

“Đúng vậy.” Vị đạo sư rất kiên nhẫn giải thích: “Nếu như không có quy định tương tự, vậy thì các học viên thực lực cường đại sẽ tùy ý tru diệt các loại yêu thú biến dị thì sao? Học viện tổn thất sẽ do ai chịu trách nhiệm?”

Lôi Mông nói không ra lời, cuối cùng hung hăng trợn mắt nhìn qua Ca Đồn, còn Ca Đồn cũng không nghĩ tới kết cục này, chuyển tầm mắt phần nọ sang nơi khác.

“Lão sư.” Phổ Lai Tư đột nhiên nói: “Tác Phỉ Á tiểu thư đã tấn thăng lên Cự Hạn võ sĩ rồi, dựa theo học viện quy định hẳn là cấp cho nàng phần thưởng năm ngàn học phần chứ?”

“Đúng vậy sao?” Vị đạo sư hơi giật mình, tầm mắt quét một vòng rơi vào trên người Tác Phỉ Á, sau đó gật đầu nói: “Tốt, ngày mai ta sẽ đưa học phần tới cho các ngươi.”

Đây là quy định Tử Vong Chi Ca học viện dành cho tất cả học viên, sau khi trở thành Cự Hạn võ sĩ thực lực sẽ gia tăng một bước lớn. Nhiệm vụ được giao sẽ đề cao khó khăn hơn, nếu như không có đủ học phần đổi lấy bí kỹ, kết quả sẽ rất khó phát triển ở giai đoạn này, chung quy cũng không thể để cho học viên lên cấp rồi đi chịu chết mà? Hơn nữa, làm vậy cũng là một phần thưởng có tác dụng tăng cao ý chí chiến đấu.

Trong thạch động khu bốn mươi chín, Đạt Nhĩ Sâm vuốt vuốt một cái nanh thú trắng đục trong tay, nhìn học viên ngồi ở đối diện: “Phổ Lai Tư ngày ngày ở chung một chỗ với những người khu năm mươi một?”

“Đúng vậy, nghe nói những người ở khu năm mươi một gần đây hoàn thành mấy nhiệm vụ có độ khó rất cao, thực lực hẳn là không tệ.”

Đạt Nhĩ Sâm mỉm cười lắc đầu: “Thực lực dù mạnh hơn nữa cũng không thể trở thành nguyên nhân bọn họ có tư cách lớn lối. Đầu óc Phổ Lai Tư đã hỏng mất rồi, những người đó đắc tội viện trưởng đại nhân còn có tiền đồ gì chứ?”

“Nếu viện trưởng đại nhân sớm muợn gì cũng thu thập bọn họ, người tại sao phải...?” Người nọ nghi ngờ hỏi.

“Ta đã làm gì?” Đạt Nhĩ Sâm làm ra bộ dạng kinh ngạc: “Ta thật sự không làm gì hết, nhớ kỹ, chúng ta không phải là cường đạo. Cho dù ta dùng đầu ngón tay cũng có thể đè chết bọn họ, nhưng ta sẽ không làm như vậy, chúng ta phải tuân thủ quy định của nơi này, đó chính là công bình.”

406. Chương 405: Phiền Toái

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 405: Phiền toái

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Người nọ nhếch môi xem thường, chậm rãi nói: “Đạt Nhĩ Sâm, nếu người thật tình nghĩ như vậy sợ rằng nguyện vọng của người sẽ rơi vào khoảng không rồi. Những người đó có thể giết chết Băng Diễm Hồ, đây đã là nhiệm vụ khó khăn nhất học viện có thể giao cho bọn họ. Hơn nữa, trong nhóm bọn họ lại có một Quang Mang võ sĩ thành công tiến giai lên Cực Hạn võ sĩ, bọn họ hẳn là không thiếu học phần, tại sao nhất định phải đi tìm người?”

“Không, người nói sai rồi, ta dám khẳng định sau này bọn họ sẽ tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn hơn, đầu tiên là Hỏa Long Tích Dịch, sau đó là Thạch Kê, Mật Lâm cự viên, rồi tới Băng Diễm Hồ. Người không phát hiện gì sao? Cái tên ngu ngốc Ước Sắt Phu ngay cả hãm hại người cũng không biết cách. Sở dĩ xuất hiện nhiệm vụ đơn giản như Thạch Kê là do học viện bồi bổ lại cho bọn họ, Mật Lâm cự viên cũng thế. Nhiệm vụ Băng Diễm Hồ mới là thật sự do thượng tầng học viện muốn ban bố.” Đạt Nhĩ Sâm mỉm cười thần bí: “Người từng nghe nói qua có người nào dám trêu viện trưởng tức giận không?”

“Chưa nghe nói qua.” Người nọ lắc đầu nói: “Thế nhưng, Đạt Nhĩ Sâm, người nói những điều này có quan hệ gì tới việc người muốn làm không?”

“Có hai loại khả năng, một là cho tới bây giờ không có người nào dám làm như vậy, một khả năng khác chính là những người dám làm như vậy đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Người cho là những người ở khu năm mươi một sẽ có kết quả thế nào?” Đạt Nhĩ Sâm khẽ cười nói: “Học viện trừng phạt những học viên không tuân thủ quy định rất nghiêm khắc. Nhiệm vụ Băng Diễm Hồ lần này là do bọn họ mạng lớn, tiếp theo chưa chắc có vận khí tốt như vậy nữa rồi. Hơn nữa, ta có lý do tin tưởng bên phía học viện trừng phạt bọn họ vẫn không có chừa dớt. Bởi vì người bọn họ đắc tội là viện trưởng đại nhân, chuyện này còn nghiêm trọng hơn ầu đả rất nhiều.”

“Bọn họ có chết hay không có lợi gì đối với người? Cả đội ngũ tử trận toàn bộ thì tài vật còn sót lại cũng thuộc về học viện, ngay cả đầu Hỏa Hồng Thú cũng không thể rơi vào tay người mà?”

“Vì thế ta mới tìm biện pháp, người giúp ta ngó chừng bên phía học viện, một khi nhiệm vụ của bọn họ đưa xuống hãy cho ta biết lập tức.”

“Được rồi.” Người nọ gật đầu, sau đó do dự một hồi, mở miệng nói: “Đạt Nhĩ Sâm, người không thể làm quá phận.”

Đạt Nhĩ Sâm cười: “Điểm này ta rõ ràng hơn người nhiều lắm, ta đã nói rồi, chúng ta không phải là cường đạo, ta sẽ làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện giao Hỏa Hồng Thú ra đây.”

Người nọ thở dài không nói gì nữa, xoay người đi ra khỏi thạch động.

Ca Đồn không biết đang có người tìm trăm phương ngàn kế chiếm đoạt Hỏa Hồng Thú, giờ phút này hắn đang ngồi tu luyện bên cạnh Hỏa Hồng Thú. Ca Đồn tiến cảnh vẫn nhanh hơn Lôi Mông là do Hỏa Hồng Thú. Không gian chung quanh thân thể Hỏa Hồng Thú tồn tại một nguyên lực tràng vô hình, nguyên lực tràng này có tác dụng giúp cho Ca Đồn hấp thu nguyên lực trong mảnh vỡ tinh thần nhanh hơn, đơn giản hơn. Dĩ nhiên, sau khi tiến giai lên Võ Tôn loại nguyên lực yếu ớt thế này sẽ không có bao nhiêu tác dụng, nhưng trước đó nó vẫn hỗ trợ Ca Đồn hấp thu nguyên lực tăng cao hơn vài phần.

Một đoạn thời gian này, tất cả mọi người đều cố gắng tu luyện, nhất là Y Toa Bối Nhĩ, cơ hồ là mỗi đêm mỗi ngày đều dành tất cả thời gian trên việc tu luyện. Thực lực không so được với đồng bạn của mình còn không có gì, nhưng năng không thể chịu được khi bản thân mình trì hoãn cả đội ngũ lại. Bây giờ năng đã ổn định vững vàng ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ cấp chín, nếu có thể tiếp tục tu luyện với tốc độ như vậy, không qua bao lâu nữa năng có thể nhất cử đột phá tới Cực Hạn võ sĩ như Tác Phi Á.

Khi con người chuyên tâm làm một việc, thời gian luôn luôn trôi qua thật nhanh, khi vị đạo sư chịu trách nhiệm truyền đạt nhiệm vụ xuất hiện lần nữa. Mấy người Dịch Áo mới giật mình hiểu ra, từ khi chiến đấu với Băng Diễm Hổ lần trước thế mà thời gian đã qua suốt một tháng rồi.

Nhận lấy danh sách ghi nhiệm vụ, mấy người Dịch Áo đọc kỹ lưỡng một lần, phía trên không có bao nhiêu chữ. Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, cao cấp Địa hệ yêu thú, quần cư, phía dưới ghi rõ khu vực Ba Nhĩ Khắc Cự Thử sinh sống, từ trên bản đồ nhìn xuống thì nơi đó đã rất gần trung tâm Mê Ngữ sâm lâm. Đám người Dịch Áo nhận nhiệm vụ tiêu diệt một bầy Ba Nhĩ Khắc Cự Thử.

“Ba Nhĩ Khắc Cự Thử?” Ca Đồn nhíu mày nói: “Ta hình như đã nghe được cái tên này ở đâu rồi thì phải?”

Vị đạo sư nhìn sang Ca Đồn, nói: “Ba Nhĩ Khắc là tên một tòa thành thị hoang phế ở cực nam đại lục, nghe nói tòa thành thị này bị Ba Nhĩ Khắc Cự Thử tiêu diệt mới trở thành một mảnh đất chết. Loài vật này sinh sôi nảy nở cực nhanh, dục vọng công kích rất mạnh, cho nên lần này các người phải cẩn thận.”

Đám người Dịch Áo liếc nhau hội ý, chẳng lẽ lực công kích của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử còn mạnh hơn Băng Diễm Hổ?

“Hình thể Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đại khái to hơn con chó trưởng thành, thực lực kém hơn Mật Lâm cự viên các người từng gặp chút ít. Thế nhưng số lượng đông đảo nên độ khó cũng đề cao tương ứng, ta chỉ biết nhiều đó thôi, việc còn lại phải dựa vào các người tự đi thăm dò.”

“Phía trên tài liệu viết số lượng mấy con chuột này là bao nhiêu?” Dịch Áo đột nhiên hỏi một vấn đề mấu chốt.

Vị đạo sư kia trầm mặc một hồi mới hồi đáp: “Không có số lượng chính xác.”

Đáp án này nằm ngoài đám người Dịch Áo dự liệu, vì sao có thể không có con số chính xác? Hay là số lượng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đã đạt tới vô số?

“Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đến tột cùng có bao nhiêu con cũng là do chúng ta tự đi thăm dò?” Lôi Mông hơi bất mãn hỏi.

Vị đạo sư không có để ý tới giọng nói của Lôi Mông, chỉ thản nhiên đáp: “Bên phía học viện chỉ phụ trách ước định đại khái thực lực của yêu thú và phạm vi chúng nó hoạt động. Về phần tập quán sinh hoạt hoặc là quy mô quần chúng là do các người tự mình tìm hiểu. Nhóm đạo sư trong học viện rất bận rộn, người cho là sẽ có người suốt ngày ngồi chồm hổm ở nơi đó tính toán số lượng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử sinh sôi nảy nở?”

Lôi Mông há miệng không nói nên lời, đối phương nói không sai. Cho dù Tử Vong Chi Ca nhiều nhân thủ tới mức nào cũng không thể làm chuyện nhàm chán như vậy.

“Nhưng chúng ta có thể trao đổi tin tức với những học viên khác, đúng không?” Dịch Áo bỗng nhiên nghĩ tới lần trước Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ tìm hiểu tin tức Bằng Diễm Hổ, từng nhắc tới vấn đề dùng học phần trao đổi.

“Đó là chuyện của các người, học viện không nghiêm cấm hành động đó, ngoại trừ không được phép tìm người khác trợ giúp hoặc là thay thế các người hoàn thành nhiệm vụ, học viện sẽ không can thiệp.”

Đợi đến khi vị đạo sư sau khi rời đi, mấy người Dịch Áo tụ lại một chỗ thương lượng.

“Xem ra chỉ có thể hỏi thăm Phổ Lai Tư xem thế nào.” Lôi Mông gãi gãi đầu, kể từ khi hắn phát sinh “cái vả” với Tử Thẩn Sâm viện trưởng, cơ hồ không có người nào nguyện ý lui tới giao tiếp với bọn họ, chỉ có Phổ Lai Tư thỉnh thoảng chạy tới tán gẫu mà thôi.

“Ừ, hắn ở chỗ này tương đối lâu hắn là sẽ biết một ít chuyện, nhưng lần này chúng ta không thể làm như lần trước. Dù sao học phần không có tác dụng đối với chúng ta, cứ việc trao đổi học phần với hắn là được.” Dịch Áo đề nghị, thật ra quan hệ giữa bọn họ và Phổ Lai Tư chỉ là quen thuộc mà thôi, còn không tính là bằng hữu chân chính, không có đạo lý luân thường để cho đối phương biểu không như thế.

Những người khác cũng không có ý kiến, cho dù hiện tại mọi người không có đủ học phần trong tay, bọn họ phải làm vậy. Mặc dù không rõ ràng giá trị cụ thể của học phần nơi này, nhưng chỉ cần tùy tiện lấy ra một khối mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, hắn là có thể đổi lại một lượng lớn học phần đủ để sử dụng.

“Ba Nhĩ Khắc Cự Thử?” Phổ Lai Tư kinh ngạc nhìn sang mấy người Dịch Áo: “Các người định nói cho ta biết đây là nhiệm vụ của các người?”

“Có vấn đề gì không? Tài liệu đã nói thực lực loại yêu thú này không tính là mạnh mẽ, chỉ có điều số lượng đông đảo. Nhưng học viện lại không ghi chú rõ đến tột cùng là có bao nhiêu, người biết tin tức về chúng nó không?”

“Ta chưa từng có xâm nhập vào sâu như vậy.” Phổ Lai Tư lắc đầu nói: “Chỉ là từng nghe người khác nhắc tới một chút.”

“Có thể giúp chúng ta tìm được người kia không? Chúng ta có thể dùng học phần trao đổi.”

Phổ Lai Tư do dự một lát mới mở miệng nói: “Thật ra các người cũng nhận thức người kia, chính là Đạt Nhĩ Sâm ở khu bốn mươi chín.”

“Đạt Nhĩ Sâm?” Dịch Áo nhớ lại trí nhớ trong đầu, rồi chậm rãi nói: “Cái tên ban đầu muốn mua Hỏa Hồng Thú?”

“Đúng là hắn.” Phổ Lai Tư lo lắng nhìn sang mấy người Dịch Áo: “Người kia nổi danh khó dây dưa, nếu như các người tìm tới cửa rất có thể bị hắn mượn cơ hội uy hiếp các người.”

“Có cái gì để uy hiếp?” Lôi Mông kỳ quái hỏi: “Chúng ta dùng học phần mua tin tức của hắn, chẳng lẽ hắn còn không hài lòng?”

“Vậy cũng khó nói.” Phổ Lai Tư suy nghĩ một hồi, nhỏ giọng nói: “Không bằng ta đi hỏi thăm thay các người, như vậy có thể thỏa đáng hơn.”

Dịch Áo gật đầu đồng ý, như vậy thì tốt quá rồi. Dù sao bọn họ không muốn giao tiếp với cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia, lúc này mới lấy ra một ngàn học phần giao cho Phổ Lai Tư.

407. Chương 406: Làm Khó Dễ

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 406: Làm khó dễ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không cần nhiều như vậy.” Phổ Lai Tư nhìn tấm bảng nhỏ màu trắng trong tay, sau đó tựa như nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, các người còn không biết có thể đổi thành thẻ học phần nhỏ hơn hả? Quên đi, ta đi một chuyến tới học viện giúp các người đổi thành thẻ học phần, sau đó mới đi tìm Đạt Nhĩ Sâm.”

“Thẻ học phần dùng làm gì?”

“Tác dụng rất nhiều, thí dụ như vào phòng ăn dùng bữa là phải tiêu hao học phần, cho nên sẽ phải dùng thẻ học phần loại nhỏ. Thế nhưng không có bao nhiêu người tới đó ăn uống, một năm chỉ có thể nhận mười hai nhiệm vụ, học phần lấy được là có hạn. Ngoại trừ những tên gia hỏa biến thái ra, không có ai dám lãng phí như vậy.”

“Như vậy hả? Vậy thì người giúp chúng ta đổi lại là được rồi, xem chừng lúc nào đó chúng ta cũng muốn đến phòng ăn xa xỉ một phen.” Dịch Áo nói đùa một câu, trên thực tế hẳn quả thật có ý nghĩ này, chính hẳn không thành vấn đề, ăn uống nhiều ít, ngon dở thế nào cũng không có quan hệ. Thế nhưng để cho các nữ hài tử Tác Phi Á cũng chịu khổ theo đúng là hơi khó xử. Dù sao không có ai thiếu học phần, đi cải thiện cuộc sống một lần cũng tốt.

“Được rồi, ta đi đây, các người chờ tin tức của ta.” Phổ Lai Tư nói xong lập tức xoay người rời khỏi thạch động.

Thời gian qua chừng một buổi, Phổ Lai Tư mới trở về thạch động, sắc mặt của hắn hơi khó coi. Ông tay áo bên trái rách một mảng lớn, tựa hồ đã phát sinh lôi kéo với ai đó.

“Phổ Lai Tư, chuyện gì?” Lôi Mông ân cần hỏi han: “Có phải là cái tên kia chào giá quá cao? Không thành vấn đề, chúng ta không hề thiếu học phần, chỉ cần có thể đổi lấy tin tức chính xác, chúng ta có thể cho hắn nhiều hơn một chút.”

“Lôi Mông, người đúng là một tên bại gia tử.” Phổ Lai Tư cười khổ nói: “Cấp cho hắn bao nhiêu? Nếu như hắn đòi một ngàn, người cũng sẽ đáp ứng?”

“Đáp ứng hắn thì thế nào?” Lôi Mông kỳ quái hỏi.

“Lôi Mông, chúng ta cứ tình thế này nhé!” Phổ Lai Tư giơ hai bàn tay lên: “Hoàn thành một nhiệm vụ thì phần thưởng học phần khoảng chừng từ một trăm đến năm ngàn, nhưng các người thuộc về tân sinh, phần lớn phần thưởng nhiệm vụ trong vòng hai nghìn mà thôi. Dùng một ngàn mua tin tức, người cảm thấy thích hợp không? Người ta không cần làm gì cả đã nhận được một ngàn, các người liệu sống liệu chết tổng cộng được một ngàn? Còn nữa, trong tình hình chung trong một năm chúng ta chỉ được nhận mười hai nhiệm vụ. Cho dù các người thành công viên mãn toàn bộ sẽ có bao nhiêu học phần? Lãng phí như vậy sẽ có lúc người hối hận đến chết.” Giờ phút này, Phổ Lai Tư không thể nào nghĩ tới hảo tâm của hắn lại có thể khoác lên một màn kim quang sáng chói như thế. Vốn hắn nguyên ý lui tới tiếp xúc với đám người Dịch Áo chỉ là vì cái tâm đồng tình. Tân sinh mới vừa tới học viện đã bị Ước Sát Phụ gây khó khăn, sau lại đắc tội viện trưởng đại nhân. Loại người xui xẻo như vậy coi như không thấy nhiều, huống chi hắn vốn quen biết với đám người Dịch Áo, bởi vì đám người Dịch Áo đắc tội viện trưởng nên hắn mới tạm thời lựa chọn nhượng bộ lui binh, ra vẻ tính cách của mình không quá tốt, nhân phẩm cũng kém để tránh tiếng xấu ở bên ngoài mà thôi.

Lôi Mông không nói được gì nữa, chỉ đứng tại chỗ gượng cười.

“Nhiều học phần hơn nữa cũng không đủ cho các người làng phí.” Phổ Lai Tư nói: “Tác Phi Á đã đổi lấy bí kỹ rồi chứ? Nói cho ta biết các người còn dư lại bao nhiêu?”

“Bảy ngàn, chúng ta không có làng phí mà.” Lôi Mông nhún vai.

“Các người không có đổi bí kỹ?” Phổ Lai Tư ngẩn người, kinh ngạc hỏi.

Tầm mắt của mọi người không hện mà cùng chuyển lên trên người Dịch Áo, bây giờ Tác Phỉ Á đã có thể thuần thực buông thả Băng Tường rồi. Đạo sư mà Tác Phỉ Á thụ nghiệp lại chính là Dịch Áo, khi Dịch Áo giảng giải cho Tác Phỉ Á nghe về loại bí kỹ này, ngay cả Tuyết Nỵ đã nắm giữ Băng Tường cũng nhích tới gần thật tình lắng nghe. Bởi vì Dịch Áo phân tích Băng Tường rất toàn diện, lúc ấy Tuyết Nỵ thậm chí có một loại ảo giác, Dịch Áo chính là Thủy hệ võ sĩ có thành tựu cực cao.

Ca Đồn cũng bắt đầu tu luyện Chân Hồng Chi Vũ, mặc dù uy lực Chân Hồng Chi Vũ không thể so với Hỏa Thịnh Yên nhưng vẫn có ưu thế độc đáo, đó là nó có thể phối hợp tác chiến với đồng bạn. Ít nhất Chân Hồng Chi Vũ sẽ không thương tổn người phe mình, dĩ nhiên tài liệu có liên quan đến Chân Hồng Chi Vũ là hẳn lấy được từ chỗ Dịch Áo.

“Ta không thể hiểu nổi.” Phổ Lai Tư há mồm cứng lưỡi, hồi lâu sau mới nói: “Việc này..., các người đau lòng học phần không lãng phí là chuyện đúng, nhưng các người không thể keo kiệt tới mức không trao đổi bí kỹ nha?” Trên thực tế, tất cả bí kỹ đều phải thông qua Nguyên Lực Luân phóng thích ra ngoài, về điểm này cần phải có một quá trình rất dài mới có thể sử dụng thuần thực.

“Tác Phỉ Á đã học xong Băng Tường.” Dịch Áo cười cười nói: “Phổ Lai Tư, tên kia nói thế nào? Hẳn rất cuộc muốn bao nhiêu học phần?”

“Hẳn không cần học phần.” Phổ Lai Tư tức giận thở phè phè nói: “Hẳn muốn các người Hỏa Hồng Thú.”

“Cái gì?” Ca Đồn chợt nhảy lên, hét lớn: “Khu vực bốn mươi chín ở đâu? Cái tên Đạt Nhĩ Sâm ở khu vực bốn mươi chín đúng không? Nói cho ta biết làm sao để tìm thấy hắn?”

“Ca Đồn, người đừng có lộn xộn.” Phổ Lai Tư vội vàng nói: “Học viện nghiêm cấm tư đấu, bây giờ đang có không biết bao nhiêu người chờ cơ hội gây phiền toái cho các người, chẳng lẽ người định tặng nhược điểm cho người ta nắm sao?”

“Đây không phải là ta tìm phiền toái, là hắn muốn phiền phức ta mà.” Ca Đồn hừ lạnh một tiếng: “Lúc ta vừa tới học viện, hắn đã muốn tranh giành Hỏa Hồng Thú của ta rồi. Đã qua ba tháng mà hắn vẫn còn nhớ. Hừ hừ, chuyện này không thể kết thúc đơn giản như vậy, hắn nhất định sẽ tìm biện pháp khác.” Không phải không thừa nhận, Ca Đồn có trực giác vô cùng nhạy cảm trên phương diện đánh nhau, hắn cho rằng mình nhất định sẽ đánh một trận lớn với cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia.

“Người đi hỏi tin tức tại sao hắn lại cần Hỏa Hồng Thú?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Phần lớn học viên khu sơ cấp đều biết ta và các người thân cận với nhau, Đạt Nhĩ Sâm hẳn là biết được chuyện này.” Phổ Lai Tư cười khổ nói: “Ta đã phủ nhận nhưng hắn không tin, cuối cùng dứt khoát không thêm giảng đạo lý nữa.”

“Hắc hắc, ta rất thích những người không giảng đạo lý.” Ca Đồn mỉm cười gian xảo: “Hắn nói như thế nào?”

“Hắn nói nếu như là ta nhận tiêu nhiệm vụ tiêu diệt Ba Nhĩ Khắc Cự Thử cũng phải cấp cho hắn một con Hỏa Hồng Thú.” Phổ Lai Tư nói: “Nếu không, hắn sẽ không biết nói cho ta biết bất kỳ điều gì.”

Thật ra, Phổ Lai Tư che giấu rất nhiều tin tức, thí dụ như Đạt Nhĩ Sâm và mấy tên bằng hữu, từng nói đến các nàng Tác Phỉ Á rất hạ lưu, thậm chí có người đề nghị chẳng những muốn Hỏa Hồng Thú, còn muốn cả các nàng Tác Phỉ Á phải qua hầu hạ bọn hắn, quá phận nhất là có tên dùng giọng nói khinh thường bảo nam nhân khu năm mươi mốt vi phạm thuần phong mỹ tục, nói mấy nữ tử bên đó đã sớm không còn thuần khiết rồi, hắn không cần cái loại hàng kém phẩm chất như thế ...v...v.

Nhưng Phổ Lai Tư chỉ có thể giấu diếm chuyện này, những người tuổi trẻ trước mắt này không phải là hạng người lương thiện, còn chưa tiến vào học viện đã đánh một trận tưng bừng với Ước Sát Phu không hề kiêng sợ gì cả. Ngay cả cửa phòng viện trưởng đại nhân cũng dám đập, cả đám đều thuộc về loại người vô pháp vô thiên, Phổ Lai Tư dám khẳng định một khi để cho đám người Dịch Áo biết sự thật chân tướng, tuyệt đối không chỉ là đánh nhau đơn giản như vậy, chắc chắn sẽ có chảy máu, sẽ có người chết mới thôi.

“Hỏa Hồng Thú thì chúng ta tuyệt đối không thể giao cho hắn.” Dịch Áo nói: “Người không có dứt khoát cự tuyệt?”

“Ta đã cự tuyệt.” Phổ Lai Tư nói, hẳn không phải là người mù, dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm giữa Ca Đồn và Hỏa Hồng Thú rất sâu đậm.

“Vậy hẳn không có đề ra yêu cầu khác?” Dịch Áo hỏi.

“Không có.” Phổ Lai Tư từ từ lắc đầu: “Ta bắt đầu còn tưởng rằng hẳn đang nói đùa, kết quả...”

“Vậy coi như xong.” Dịch Áo nói: “Ngoại trừ hẳn ra thì không còn ai biết về Ba Nhĩ Khắc Cự Thử nữa?”

“Ở chung quanh đây có thể là không, nhưng ta sẽ tìm người hỏi thăm xem sao.” Phổ Lai Tư nói: “Thật sự không được, ta có thể nghĩ biện pháp đến khu cao cấp tìm hiểu, học viên nơi đó nhất định có người từng nhận nhiệm vụ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử.”

“Đi tới khu cao cấp có hạn chế gì không?” Dịch Áo phát hiện Phổ Lai Tư tựa hồ đang hạ quyết tâm lắm mới có thể nói ra chuyện này.

“Không có hạn chế.” Phổ Lai Tư Đồn bỗng nhiên nói: “Chẳng qua là bên đó có mấy người ta không muốn gặp.”

“Có cần ta đi với người không?” Dịch Áo nói.

“Không cần, không cần.” Phổ Lai Tư bị dọa cho sợ đến phát phát tay từ chối liên tục, học viên khu sợ cấp đến khu cao cấp là phải dâng hoàng kệp cái đuôi lại ăn nói nhỏ nhẹ. Đám người Dịch Áo rõ ràng là hạng người mắt cao hơn trời, đến lúc đó không chừng phát sinh náo nhiệt thì nguy to.

408. Chương 407: Cự Thử

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 407: Cự Thử

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lúc Phổ Lai Tư thăm dò tin tức Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ở chung quanh không chú ý tới có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi hẳn, nhất cử nhất động của hẳn đều rơi vào trong mắt người khác.

Trong thạch động khu bốn mươi chín, vẫn là Đạt Nhĩ Sâm và người nọ đang ngồi đối diện nhau.

“Đạt Nhĩ Sâm, hôm nay Phổ Lai Tư đã đến khu cao cấp.”

“Không có ích lợi gì, hẳn nhất định sẽ thất vọng.” Đạt Nhĩ Sâm cười cười nói: “Đừng có nhìn bộ dạng suốt ngày hiền lành cười nói, tuy hẳn sẽ làm chúng ta hơi phiền phức. Nhưng so sánh quan hệ thì hẳn còn kém xa lắm.”

“Làm như vậy có đáng giá không?” Người nọ không hiểu lắm vấn đề này, muốn để cho những người ở khu cao cấp thống nhất ý kiến, Đạt Nhĩ Sâm nhất định phải trả giá cực cao.

“Có đáng giá hay không còn phải xem kết quả mới được.” Đạt Nhĩ Sâm thân nhiên nói: “Nếu như ta có được Hỏa Hồng Thú, như vậy hết thảy những thứ đã giao ra đều đáng giá. Nhưng nếu không được, vậy thì cứ xem như là vận khí quá tệ đi.”

“Ta đến bây giờ vẫn không thể hiểu rõ rốt cuộc Hỏa Hồng Thú có ích lợi gì đối với người? Nghe nói là thú cười thích hợp Hỏa hệ võ sĩ, nhưng dù thế nào cũng chỉ là một đầu thú cười mà thôi, nó có bao nhiêu tác dụng với người chứ?”

“Người không phải là Hỏa hệ võ sĩ dĩ nhiên không có cách nào hiểu điểm trọng yếu của Hỏa Hồng Thú. Tóm lại lần này ta xem như là tình thế bất buộc.” Đạt Nhĩ Sâm vẫn không có ý định nói thật, không phải tất cả mọi người đều rõ ràng Hỏa Hồng Thú có nguyên lực tràn đặc thù. Rất may mắn là trong một lúc vô tình Đạt Nhĩ Sâm lại biết được chuyện này, từ đó về sau hẳn bắt đầu để ý tin tức về Hỏa Hồng Thú. Đáng tiếc là Hỏa số lượng Hồng Thú quá rất hiếm, bình thường sinh sống ở vùng trung tâm sa mạc. Đạo sư chịu trách nhiệm săn thú của Tử Vong Chi Ca học viện không thể nào tốn thời gian, phí sức lực chạy tới đó tìm kiếm Hỏa Hồng Thú, bọn họ có rất nhiều chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.

Cho nên vừa thấy mấy người Dịch Áo xuất hiện, Đạt Nhĩ Sâm đã quyết định chủ ý phải thu Hỏa Hồng Thú vào tay, đây là điểm mấu chốt hẳn có thể lên cấp Võ Tôn hay không.

Mấy người Dịch Áo đang chờ đợi tin tức từ Phổ Lai Tư, từ vẻ mặt của đạo sư truyền đạt nhiệm vụ. Trực giác Dịch Áo mách bảo rằng nhiệm vụ lần này sợ rằng còn khó hơn cả Bằng Diễm Hổ, cho nên nhất định phải tìm hiểu rõ ràng đặc tính sinh sống của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, cùng với kỹ năng thiên phú của chúng nó là gì.

Hai ngày sau, thân ảnh Phổ Lai Tư xuất hiện trước cửa động khu năm mươi một của đám người Dịch Áo.

Nhìn bộ dạng Phổ Lai Tư lộ vẻ tiêu tụy thất vọng, mấy người Dịch Áo nghi ngờ liếc nhìn nhau, đáp án đã viết ở trên mặt Phổ Lai Tư rồi. Không trách được thái độ cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia cứng rắn như vậy, thì ra chỉ có mỗi mình hắn biết được tin tức Ba Nhĩ Khắc Cự Thử.

Quả nhiên đúng với mấy người Dịch Áo phỏng đoán, Phổ Lai Tư tiến vào lấy làm xấu hổ, thấp giọng nói: “Ta đã hỏi rất nhiều người, nhưng bọn họ đều nói không rõ ràng chuyện này, ta cũng đi qua khu cao cấp rồi, nhưng mà...”

“Phổ Lai Tư, người đã tận lực rồi, tất cả mọi người đều thấy ở trong mắt, không sao, cùng lắm chúng ta tự mình đi xem là được. Chỉ lãng phí thêm thời gian vài ngày mà thôi, không có gì lớn cả.” Dịch Áo cười an ủi.

“Đành phải vậy thôi.” Phổ Lai Tư thở dài một hơi rồi nói: “Nhưng người phải cẩn thận đó, ta sẽ tận lực tìm người hỏi thăm chuyện này. Thật là uá kỳ quái, vì sao lại không có người nào biết về Ba Nhĩ Khắc Cự Thử? Đây là nhiệm vụ thuộc về học viên cao cấp cơ mà, về tình về lý phải có người từng tiếp xúc mới đúng.”

Thấy bộ dạng Phổ Lai Tư ảo não tựa hồ ái ngại vì không có nghe được tin tức gì cho đám người Dịch Áo. Bọn họ cũng có chút cảm động, đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người nhiệt tâm như thế. Nhất là dưới tình huống không biết rõ thân phận thật sự của bọn họ, phần tâm ý này lại càng hiếm có.

Đưa tiễn Phổ Lai Tư rời đi, Dịch Áo thu thập đơn giản vài thứ rồi mang theo thức ăn và nước trong bắt đầu tiến vào Mê Ngữ sâm lâm. Bởi vì Dịch Áo chỉ đi dò đường, quan sát tập tính và kỹ năng của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử rồi trở về. Vì thế lần này Tác Phỉ Á không đòi đi theo, đành hoàng ở lại tập trung tu luyện.

Lộ trình thi hành nhiệm vụ này rất xa, lấy tốc độ Dịch Áo cũng phải đi suốt hai ngày mới đến gần khu vực Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hoạt động.

Mất thấy chuẩn bị tiếp cận mục tiêu, Dịch Áo tìm bắt Dã Thố làm một bữa ăn ngon. Những ngày kế tiếp đoán chừng rất khó lòng được ăn món ngon, quan sát tập tính yêu thú là một việc rất nguy hiểm. Đã cần phải quan sát chứng tỏ là hoàn toàn không biết gì về loại yêu thú này, rất khó đoán trước sẽ phát sinh chuyện gì trong quá trình dò xét. Cũng may phương diện ẩn núp hẳn đã được Ngõa Tây Lý giáo huấn đầy đủ. Mặc dù Dịch Áo không thể làm được hoàn mỹ như lão sư của mình, nhưng dùng để đối phó yêu thú xem như là dư sức.

Vào mùa này, Dã Thố ẩn núp ở trong hang động, cửa động thường thường dùng cỏ dại che lại, cần phải cẩn thận tìm kiếm mới có khả năng phát hiện.

Một bộ hài cốt động vật xuất hiện ở trước mặt Dịch Áo, hắn chỉ nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục tìm kiếm. Nhưng không lâu lắm, Dịch Áo lại phát hiện hai bộ hài cốt, chuyện này thì không bình thường rồi. Nếu như là thi thể rửa nát, Dịch Áo còn có thể tiếp nhận, thi thể yêu thú rửa nát phong hoá đến mức chỉ còn lại bộ xương trắng hếu ít nhất cũng phải trải qua thời gian mấy năm. Hơn nữa, mấy bộ hài cốt này quá đầy đủ, thoạt nhìn không giống như bị giết chết, mà giống như là tử vong tự nhiên.

Thế nhưng yêu thú trong rừng rậm có tỷ lệ tự chết quá nhỏ, cho dù là yêu thú cao cấp cũng như thế. Một khi chúng nó bắt đầu già yếu, lực lượng càng lúc càng suy thoái không đủ để kinh sợ yêu thú chung quanh, qua không bao lâu sẽ bị yêu thú chủng loại khác tìm đến giết chết và ăn thịt.

Địch Áo ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát hai bộ hài cốt, xương cốt bóng lóng y như được dùng dao cạo hết thịt và bàn chải chà rửa qua vậy. Hoàn toàn không thấy một miếng thịt nho nhỏ nào, Địch Áo lại đưa tay đặt xuống mặt đất phía dưới bộ hài cốt rồi đưa lên mũi ngửi, trong đất bùn sền sệt vẫn tản ra mùi huyết tinh. Địch Áo nhíu mày, kết quả rõ ràng là hai con yêu thú này bị giết chết.

Ngoại trừ loài kiến ăn thịt người trong trí nhớ Địch Áo ra, hình như không có loại động vật nào có thể xử lý thức ăn sạch sẽ như vậy. Chẳng lẽ nơi này cũng có loài vật này? Địch Áo đứng lên tiếp tục tiến vào sâu trong rừng, cho dù gặp được kiến ăn thịt người cũng không cần phải lo lắng. Địch Áo rất có lòng tin đối với tốc độ của mình.

Khi Địch Áo từ từ xâm nhập vào trong, hài cốt yêu thú hiện ra càng lúc càng nhiều, mỗi một bộ đều sạch sẽ, trơn láng tới cực điểm. Địch Áo không hề dừng bước, cho dù quan sát nữa cũng không thể phát hiện cái gì, nơi này rõ ràng đã bị loài yêu thú nào đó càn quét qua. Dã Thú vốn không có năng lực công kích đoán chừng không thể nào có may mắn thoát khỏi.

Đúng lúc này, từ trong rừng bỗng nhiên truyền đến thanh âm gầm nhấm rất nhỏ, ánh mắt Địch Áo ngưng tụ lại lắng tai nghe một hồi, sau đó chậm rãi bước đến gần nơi thanh âm truyền đến. Động tác Địch Áo rất nhẹ nhàng, không dám phát tiếng động nhỏ nào.

Đại đa số yêu thú cảm giác phi thường nhạy cảm, nhất là yêu thú sống dưới đất, trên căn bản đều có bản lãnh thông qua mặt đất chấn động để xác định phương vị địch nhân. Vì thế Địch Áo phải biết rõ ràng rốt cuộc là loại yêu thú nào mới có thể quyết định, trước đó không thể xem thường được. Hắn không có bản lãnh gặp ai đánh không nổi thì chạy trốn như Lao Lạp, lỡ may phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì chính hắn khóc cũng không kịp.

Cẩn thận thì không sợ sai lầm, Địch Áo dùng thời gian mười mấy phút mới nhìn thấy bộ thi thể động vật ở xa xa, đây là một con Dã Trư bình thường. Sở dĩ Địch Áo không dám xác định là bởi vì cỗ thi thể kia đã hoàn toàn biến dạng, chỉ có hai cái răng nanh to lớn trên đầu giúp cho Địch Áo đoán ra thân phận của nó. Chung quanh thi thể có mấy con yêu thú đen thui cắm đầu nhai thịt.

Thị lực Địch Áo rất tốt, từ xa vẫn có thể thấy những con yêu thú đen thui kia ăn uống như thế nào chúng nó không dùng răng cắn xé thi thể Dã Trư, mà lại vươn một cái ưỡi thật dài ra, trên đầu lưỡi trải một lớp thịt nham nhám, sắc bén rất dày. Mỗi lần hạ xuống là có thể cuốn lấy một mảng thịt lớn trên thi thể Dã Trư, mang theo miếng thịt máu tươi lâm ly chui tọt vào trong miệng.

Địch Áo nhất thời hiểu ra tại sao những bộ hài cốt lúc trước đều bị xử lý sạch sẽ như vậy, loại yêu thú không biết tên này có phương thức ăn quá kinh khủng rồi. Nhưng đây là phương thức hữu hiệu nhất Địch Áo từng thấy qua, cái đầu lưỡi kia chẳng những mềm mại, mà còn có đầy vết nhám sắc bén. Nếu như số gai thịt trên đó cứng rắn hơn một chút, Địch Áo thậm chí hoài nghi rằng ngay cả xương cốt cũng không còn dư lại.

Một con yêu thú trong đó tựa hồ ăn uống rất phần khởi, ngẩng đầu lên kêu rít liên hồi, hai cái răng nanh to lớn dựng thẳng lên trời, cái cằm cũng bị che lại, ở giữa còn có một khe hở rất rộng, nếu nhìn kỹ sẽ có thể nhìn thấy cái mồm đỏ lòm bên trong đó.

409. Chương 408: Hỗ Trợ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 408: Hỗ trợ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Chít chít?”

“Răng nanh lớn lại hở?”

Địch Áo bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc, nếu hình thể con yêu thú này thu nhỏ lại mười mấy lần thì sao? Lúc này hẳn phát hiện ra một việc, đây không phải là con chuột hay sao?

Ba Nhĩ Khắc Cự Thử? Nhưng nơi này không phải là khu vực chúng nó hoạt động mà?

Địch Áo nhớ là Phổ Lai Tư từng nhắc tới, để tránh cho ngộ thương học viên thực lực khá thấp. Tử Vong Chi Ca học viện không chế mỗi một chủng yêu thú trong phạm vi nhất định, trước giờ đều có tiến hành kiểm tra định kỳ, theo lý thuyết không thể nào xuất hiện tình huống như thế.

“Có lẽ là các đạo sư học viện làm việc sai sót.” Địch Áo nghĩ như vậy, sau đó do dự có nên xông ra tìm hiểu lực chiến đấu của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hay không? Tình hình bây giờ hiển nhiên là một cơ hội tốt, chỉ có ba đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, mấu chốt là Địch Áo không thể xác định gần đây còn có con nào nữa không.

Lúc này thi thể Dã Trư đã bị Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ăn hơn phân nửa, Địch Áo suy nghĩ một lát rồi quyết định chờ chúng nó ăn xong mới động thủ. Khi đó năng lực Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hành động hẳn là bị ảnh hưởng giảm bớt một chút.

Lại qua mười mấy phút, Địch Áo kinh ngạc thấy ba đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử này không hề có ý định ngừng lại, vẫn liên tục dùng đầu lưỡi cuốn lấy thịt Dã Trư đưa vào trong miệng. Quá khoa trương đi? Chẳng lẽ dạ dày chúng nó là cái động không đáy? Một con Dã Trư ít nhất cũng nặng hơn năm trăm cân, mà ba đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử cộng lại đại khái chỉ nặng ngang ngửa mà thôi, hiện tượng quỷ dị này hiển nhiên là vi phạm lẽ thường của tự nhiên rồi.

Chốc lát sau, Địch Áo phát hiện thêm một điểm dị thường, nơi cổ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử bắt đầu xuất hiện hai cái bướu lớn, tựa hồ đang có thứ gì đó bị nhét liên tục vào trong. Vì thế hai cái bướu này càng lúc càng lớn, về sau Địch Áo thậm chí lo lắng hai cái bướu thịt này có thể bị nứt vỡ ra không?

Rốt cuộc ba đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ngừng ăn, lưu lại trên mặt đất một bộ hài cốt vô cùng sạch sẽ, sau đó lung la lung lay bỏ lui về phương xa.

Địch Áo chú ý phương hướng chúng nó rời đi chính là khu vực Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hoạt động được đánh dấu trên bản đồ. Nhất thời hiểu ra trước đó chúng nó đã làm chuyện gì, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười, lần đầu tiên hẳn nghe nói tới phương thức hữu dụng như thế này. Chẳng phải là bọn chúng ‘đóng gói’ toàn bộ thi thể Dã Trư rồi kéo về hang ổ sao?

Địch Áo không có nóng lòng bước vào khu vực Ba Nhĩ Khắc Cự Thử chiếm lĩnh, khi mấy con Cự Thử biến mất vào rừng rậm, hẳn tìm một ngọn núi tương đối cao dôi mắt nhìn xuống dưới.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, đừng bảo là địa phương đáng chú ý, ngay cả một con Cự Thử cũng không thấy.

Đột nhiên có một trận cuồng phong quét qua khu rừng, những bụi cỏ khô vàng nhấp nhô nghiêng ngã. Trông mắt Địch Áo co lại thành một điểm nhỏ, vào lúc này hẳn thấy được mười mấy cửa động lớn nhỏ.

Không thể? Học viện phân nhiệm vụ là bảo bọn họ tiêu diệt Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ở nơi này, hẳn vốn tưởng rằng số lượng Cự Thử khoảng chừng hai, ba mươi con. Nhưng hai, ba mươi đầu Cự Thử có cần thiết đào ra mười mấy cửa động không?

Một cảm giác bất an chợt dâng lên trong lòng Địch Áo.

Đúng lúc này chợt có một thân ảnh nhảy vào mi mắt Địch Áo, đối phương dọc theo dãy núi non gần đó, thỉnh thoảng chạy trốn, thỉnh thoảng nhìn chung quanh hình như đang tìm kiếm cái gì đó.

Thời gian trôi qua không bao lâu, người kia đi tới sườn núi Địch Áo đang núp, nhưng hẳn không có phát hiện Địch Áo ở trên cây. Chỉ dôi mắt nhìn xuống phía dưới chốc lát rồi định tiếp tục tiến về phía trước.

Người kia hẳn là học viên, chẳng lẽ nhận được cùng một nhiệm vụ như bọn họ?

Phổ Lai Tư từng nói qua, bởi vì phạm vi học viện quá lớn nên thỉnh thoảng sẽ xuất hiện sai lầm tương tự, để cho học viên hai khu cùng đi hoàn thành một nhiệm vụ. Đối với học viên thì bọn họ đã chiếm được tiện nghi, mọi người hợp lực lại tự nhiên độ khó của nhiệm vụ hạ thấp xuống trên diện rộng.

Địch Áo di chuyển nhẹ nhàng trên nhánh cây, thân hình phiêu nhiên lướt đi, người kia đang chạy về phía trước lập tức nhận thấy từ sau lưng truyền đến tiếng vang rất nhỏ, đột ngột quay đầu lại xem xét.

“Người khỏe, ta là người khu năm mươi.” Địch Áo mỉm cười nói: “Các người cũng nhận nhiệm vụ tiêu diệt Ba Nhĩ Khắc Cự Thử?” Hắn cố ý nói dối là vì lo lắng bởi vì khu năm mươi một tiếng xấu lan xa, sợ làm cho đối phương ác cảm.

“Ta? Không, không.” Người kia lắc đầu, đánh giá Địch Áo trên dưới một hồi, đột nhiên nói: “Người là Địch Áo?”

“Người...” Địch Áo thất kinh: “Người nhận ra ta?”

“Trước kia không nhận ra, bây giờ cũng không biết.” Người kia nở nụ cười, sau đó vươn tay về phía Địch Áo: “Ta tên là Thương Nam, là học viên khu mười một bộ cao cấp, Cự Hạng võ sĩ cấp bảy.”

“Học viên cao cấp tới đây làm nhiệm vụ?” Mặc dù Địch Áo cũng đưa tay ra đáp lại đối phương nhưng trong lòng tràn đầy cảnh giác. Bởi vì đối phương không có giải thích tại sao lại nhận ra hắn.

“Ta không phải đến làm nhiệm vụ.” Thương Nam nói: “Ta tới tìm người.”

“Tìm ta?” Địch Áo nhíu mày hỏi lại.

Thương Nam quét mắt một vòng rồi hạ giọng nói: “Là Mạc Lâm trưởng lão bảo ta tới, trong đoạn thời gian này ta sẽ toàn lực trợ giúp người. Cũng có thể nói ta sẽ phục tùng mệnh lệnh của người vô điều kiện.”

“Mạc Lâm trưởng lão? Hắn là ai vậy?” Địch Áo không hiểu chút nào nên hỏi lại.

“Ha ha.” Thương Nam cười cười bất đắc dĩ: “Biết ta ở lại trong Tử Vong Chi Ca học viện mấy năm không? Bảy năm, suốt bảy năm rồi, mấy ngày này đủ dài, vốn tưởng là Mạc Lâm trưởng lão đã quên mất ta, hoặc là hắn không biết ta còn sống hay đã chết, cho nên trước đó không có khai báo với người.”

“Ta thật sự không biết người đang nói gì.” Địch Áo giờ ra vẻ mặt cực kỳ vô tội.

“Sau khi các người tiến vào học viện, còn có mấy tân sinh khác tiến vào đều là người của Thần Vực chúng ta.” Thương Nam nhẹ giọng nói: “Sau khi bọn họ đi vào hỏi thăm tình huống của ta, ngày hôm trước bọn họ mới tìm được ta. Đúng rồi, chỗ này của ta có một phong thư do Mạc Lâm trưởng lão tự tay viết, người muốn xem không?”

“Ta càng ngày càng hồ đồ rồi.”

Thương Nam lấy từ trong túi áo ra một phong thư, bất kể Địch Áo có nguyện ý hay không, trực tiếp mở ra đưa tới trước mặt Địch Áo.

Tầm mắt Địch Áo quét qua bức thư, thật sự là bút tích Mạc Lâm, thần sắc hắn rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

“Bây giờ không phải nhận nữa đi?” Thương Nam cười cười: “Nhìn ra được, Mạc Lâm trưởng lão rất coi trọng người, tân sinh tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện căn bản không hiểu quy củ của học viện, rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Hơn nữa, đến bộ cao cấp tìm ta khó hơn đến bộ cấp thấp tìm người nhiều, biết đây là tại sao không? Mạc Lâm trưởng lão tình nguyện hy sinh ta cũng không muốn người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ha ha.”

Địch Áo vẻ mặt rất là lúng túng, Mạc Lâm làm như vậy quả thật không thỏa đáng. Khó xử hơn nữa chính là đương sự đã nhìn ra vấn đề, nếu đổi thành bất luận kẻ nào trong lòng cũng không thể nào thoải mái nổi.

Địch Áo nhận lấy bức thư nhanh chóng đọc qua một lần, sau đó trả lại cho Thương Nam.

“Thế nhưng, ta vẫn hơi kỳ quái.” Thương Nam chậm rãi nói: “Tử Vong Chi Ca là địa phương dạng gì, Mạc Lâm trưởng lão khẳng định rất rõ ràng. Những người cùng tiến vào với ta bây giờ chỉ còn sống một mình ta, nếu hắn coi trọng người như vậy vốn không nên đưa vào trong này.”

“Có lẽ hẳn có đủ lòng tin đối với ta.” Dịch Áo nhún vai đáp lại. Điểm có ý tứ là ở chỗ này, hẳn từng quen biết với một vài tiền bối, tựa hồ không có ai lo lắng hẳn sẽ gặp nguy hiểm khi giao tiếp với nhóm bạn đồng lứa. Ngõa Tây Lý có lòng tin đối với hẳn là nhìn thấu tiềm lực của hẳn thông qua Thần Điển. Lan Bác Tư Bản có lòng tin đối với hẳn là bởi vì hẳn có truyền thừa huyết mạch Bất Hủ Vương, còn Mạc Lâm hẳn là bị Lan Bác Tư Bản ảnh hưởng.

“Lòng tin?” Thương Nam mỉm cười khổ sở: “Lòng tin cũng không thể giải quyết hết thảy.”

“Không nói những thứ này.” Dịch Áo nói: “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Đầu tiên chúng ta phải nhận thức trước đã, sau này người có chuyện gì cần trợ giúp, tùy thời có thể tới tìm ta.” Thương Nam nói: “Đến bộ cao cấp trực tiếp nói tên của ta là được rồi, ha hả, ngồi không sáu, bảy năm, danh tiếng nhỏ nhỏ vẫn phải có.”

“Tốt.” Dịch Áo gật đầu.

“Còn nữa, trong thư Mạc Lâm trưởng lão không nói nhiều lắm, phần lớn là để cho bọn họ dùng miệng chuyển cáo của ta.” Thương Nam nói: “Người nên chuẩn bị tâm tư cho kỹ, cuộc sống sau này sẽ không tốt lắm đâu.”

“À?”

“Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn để cho Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện, mục đích tối trọng yếu là muốn Lôi Mông nhanh chóng trưởng thành, đồng thời chinh phục toàn bộ học viên trong học viện.” Thương Nam nói: “Trong học viện này có không ít học viên thực lực tương đối mạnh, tương đối kiêu ngạo, mà bọn họ cũng có tư cách kiêu ngạo. Một vài người trong đó có thể tiếp xúc dễ dàng, nhưng một vài người khác lại cực kỳ đau đầu, học viện sẽ cố tình tạo ra mâu thuẫn giữa các người. Sau đó các người phải đánh bại bọn họ, hoặc là bị bọn họ đánh bại.”

“Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.” Thương Nam nói: “Nếu như Mạc Lâm trưởng lão lại có tin tức mới, ta sẽ lập tức nói cho người biết.”

“Đừng tới tìm ta.” Dịch Áo lắc đầu nói.

“Tại sao?” Thương Nam sững sốt.

“Ta vẫn có một cảm giác mơ mơ hồ hồ, hình như có người nào đó đang ẩn núp ở gần, len lén quan sát chúng ta.”

“Người nói bây giờ?” Thương Nam kinh hãi tái mặt.

“Không, bây giờ ta không có cảm giác này.” Dịch Áo nói: “Có lẽ người bọn họ muốn quan sát là Lôi Mông.”

410. Chương 409: Thí Nghiệm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 409: Thí nghiệm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đó là chuyện bình thường.” Thương Nam buông lỏng tinh thần xuống, chậm rãi nói: “Thân phận Lôi Mông còn tại đó, dù thế nào Sư Tâm Vương cũng không thể bỏ mặc hẳn được.”

“Đúng rồi, người hiểu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử rõ không?” Dịch Áo vội hỏi vấn đề quan tâm nhất.

“Ta đã nghe ngóng chuyện này.” Thương Nam cười cười nói: “Hình như các người có đụng chạm với cái tên Đạt Nhĩ Sâm?”

“Đụng chạm là không có, tự hấn muốn chiếm lấy Hỏa Hồng Thú của bằng hữu ta.” Dịch Áo bĩu môi, nếu không phải là trong học viện cấm tư đấu. Đạt Nhĩ Sâm đã sớm biến thành người chết rồi, làm gì còn có cơ hội nhảy lên nhảy xuống gây phiền toái cho bọn họ.

“Như vậy hả? Khó trách.” Thương Nam gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Chuyện này giao cho ta xử lý, mặc dù tiểu tử kia có quan hệ không kém, nhưng vẫn có biện pháp đối phó hẩn.”

“Vậy thì làm phiền người.” Dịch Áo hớn hở đáp ứng, đúng lúc mượn cơ hội này dò xét thực lực Thương Nam. Tồn tại trong học viện sáu bảy năm, nếu ngay cả một đệ tử cấp thấp cũng không đối phó được, hẩn không xứng với xuất thân từ Thần Vực.

“Chưa nói tới phiền toái, nói ra thì người có thể không tin, có thể làm chút gì vì người, ta vẫn rất cao hứng. Chung quy vẫn tốt hơn bị lãng quên nhiều.” Mặc dù Thương Nam đang cười nhưng Dịch Áo lại thấy trong mắt hẩn mấy phần cô liêu, trong lòng không khỏi dâng lên một tia đồng tình. Thương Nam chỉ đơn giản là một con cờ của Thần Vực, có lẽ thời điểm Thần Vực an bày con cờ này căn bản không ký thác quá nhiều hi vọng. Thực lực Thương Nam cũng căn bản không thể làm cho giới cao tầng chú ý. Nếu như Dịch Áo không tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện, có lẽ Thương Nam sẽ phải tiếp tục sinh sống yên lặng như vậy, cho đến khi bị Thần Vực quên lãng hoặc âm thầm chết đi.

Thật ra mỗi người trên đời đều là một con cờ, khác nhau ở chỗ vị trí được sắp đặt không giống nhau mà thôi. Không có người nào có thể hoàn toàn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, thế nào cũng có một vài chuyện người muốn làm nhưng không thể làm. Đừng bảo là tiểu nhân vật như Thương Nam, cho dù là mạnh như Lan Bác Tư Bản cũng không có cách nào làm đến mức tùy tâm tùy ý.

“Đặc điểm lớn nhất của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử chính là đào động.” Thương Nam hiển nhiên không biết Dịch Áo đang nghĩ gì trong lòng, bắt đầu làm hết phận sự giảng giải cho Dịch Áo hiểu rõ vấn đề cần thiết: “Không nên xem thường bản lĩnh này của chúng nó, những hang động phía dưới kia người cũng đã thấy, thế nhưng. Ta nói cho người biết, mấy cái đó chỉ là ngoài mặt, còn có rất nhiều cửa động bị mặt đất che dấu, người vĩnh viễn không thể nào biết chúng nó sẽ đột nhiên chui ra từ nơi nào.”

Dịch Áo cau mày trầm tư, đây đúng là vấn đề khó khăn, lúc trước thấy qua vài loại yêu thú cường đại cũng có thể cố định vị trí tìm cách xử lý. Nhưng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hoạt động dưới mặt đất thì khó đối phó rồi, không nói trước có thể tiêu diệt đối phương hay không, chỉ riêng vấn đề dẫn dắt chúng lên trên mặt đất là tốn không ít khí lực rồi.”

“Cái lưỡi của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử rất hữu dụng, là thủ đoạn chủ yếu để ăn uống và công kích, nếu lâm vào tình thế nguy cấp sẽ dùng trảo tiến hành công kích. Về phần trình độ sắc bén thì các người đã gặp Thấp Nhĩ Dương đúng không? Đoán chừng gần bằng cái sừng Thấp Nhĩ Dương.”

“Không có kỹ năng thiên phú?” Dịch Áo hỏi.

“Như vậy đã rất khó đối phó rồi, người còn hi vọng chúng nó có kỹ năng thiên phú?” Thương Nam cười khổ nói: “Nếu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử có kỹ năng thiên phú, sợ rằng bắt buộc phải xuất động đạo sư học viện mới đối phó nổi.”

“Nói cách khác, Ba Nhĩ Khắc Cự Thử không có thủ đoạn công kích từ xa?”

“Chỉ cần dẫm lên mặt đất đã lọt vào phạm vi Ba Nhĩ Khắc Cự Thử công kích trong rồi, đầu lưỡi chúng nó có thể bắn ra xa hơn một thước, hoàn toàn có thể núp dưới đất công kích lên trên.” Thương Nam nói: “Hơn nữa, làm sao dụ chúng nó bò lên mặt đất mới là vấn đề chính. Sau khi bức bách chúng nó bò lên mới dễ dàng đối phó, phương diện này ta không giúp người được.”

“Người cũng không có cách nào?” Dịch Áo rất ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Thương Nam nói nhiều như vậy nhất định có biện pháp giải quyết, không nghĩ tới kết quả lại là như vậy.

Thương Nam hơi xấu hổ và có chút nhút nhát, Mạc Lâm ra lệnh cho hắn đốc toàn lực trợ giúp Dịch Áo, hắn dĩ nhiên phải làm tốt nhất, nhưng khổ nỗi Thương Nam không hiểu chủng loại Ba Nhĩ Khắc Cự Thử này nhiều lắm. Lúc này nói cho Dịch Áo biết nhiều đó tin tức là hắn mới hỏi được từ một người bạn.

“Không phải là không có biện pháp, mà là rất khó thực hiện. Từ trên lý luận chỉ cần dùng lửa là có thể bức chúng nó chui ra, nhưng do ai tới làm chuyện này? Độ nguy hiểm quá cao, tùy thời đều có thể bị Ba Nhĩ Khắc Cự Thử công kích.”

Dịch Áo gật đầu, nguy hiểm quả thật rất lớn. Bởi vì Ba Nhĩ Khắc Cự Thử núp dưới mặt đất, không ai biết khi nào chúng nó công kích và phát động công kích ở địa điểm gì, căn bản không thể kịp thời tránh né.

Có lẽ Hỏa Thịnh Yển của Ca Đồn làm được chuyện này, mặc dù vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi nguy hiểm nhưng không còn người nào thích hợp hơn nữa.

“Dùng lửa nhất định có thể thành công? Hang động của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử sâu cỡ nào?” Dịch Áo cần phải xác nhận biện pháp này có thật sự hữu hiệu hay không. Nếu như không chính xác thì không cần để cho Ca Đồn đi mạo hiểm vô ích.

“Rất sâu, nghe nói có cửa động có thể nối thẳng đến mạch nước ngầm, chỉ dùng lửa dĩ nhiên không thể đốt tới chỗ sâu như vậy. Nhưng trong lúc đốt có thể dùng gió thổi tạt vào, ở điểm này còn có vấn đề hướng gió, không phải chỉ tùy tiện phóng mớ lửa là xong việc. Nếu thể lửa không đủ lớn hoặc là thời gian cháy không đủ lâu sẽ không có tác dụng.” Thương Nam cẩn thận giải thích.

Dịch Áo nhíu mày, Ca Đồn có thể kéo dài Hỏa Thịnh Yển trong thời gian rất lâu, nhưng vấn đề là thời gian càng dài khả năng Ca Đồn gặp nguy hiểm lại càng lớn.

“Đúng rồi, dựa theo người nói dưới mặt đất khu này đều là hang động của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, vậy thì cấu tạo và tính chất đất đai rất yếu đúng không?” Dịch Áo chợt nhớ tới quá trình hắn và Ca Đồn, Lôi Mông chạy trốn ra khỏi Đồi Tháp trấn, Lôi Mông lợi dụng đá núi ngăn cản truy binh. Mặc dù núi đá lúc đó trải qua quanh năm phong hoá trở nên yếu ớt không chịu nổi, nhưng khi đó Lôi Mông chỉ là Quang Mang võ sĩ, bây giờ hắn là có thể dùng một cước hủy diệt hang động Ba Nhĩ Khắc Cự Thử mà?

“Có thể thử xem, nhưng ta cảm thấy rất khó thành công, yêu thú sinh sống ở dưới đất bình thường đều có biện pháp làm cho hang động của mình vô cùng chắc chắn. Địa hệ Cực Hạn võ sĩ cao cấp còn có thể làm được, người muốn để cho Lôi Mông làm đúng không? Lấy thực lực của hắn...” Thương Nam chậm chậm lắc đầu.

Dịch Áo suy nghĩ một lát, hi vọng quả thật là xa vời, nếu quả thật đơn giản như thế, học viện sẽ không phân nhiệm vụ này cho bọn họ.

“Xem ra chỉ có thể phóng hỏa rồi.” Dịch Áo nhìn thoáng qua Thương Nam, nói: “Vậy cứ làm như thế, ta về trước, sau này có việc sẽ liên lạc với người.”

“Có nắm chắc không? Đúng rồi, hình như trong nhóm các người có một Hỏa hệ võ sĩ, nhưng thực lực cũng không tính là quá cao.” Thương Nam vẫn không yên lòng, nếu như Dịch Áo xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hắn tuyệt đối khó thoát tội.

“Nguy hiểm tự nhiên là có, cho nên ta phải trở về thương lượng cùng bọn họ.” Dịch Áo cười nói: “Đúng rồi, sau khi trở về người tốt nhất nghĩ ra một cái kế làm quen với chúng ta. Bằng không sau này lui tới thường xuyên sẽ không thích hợp lắm, trước đó chúng ta tốt nhất không nên gặp mặt.”

“Chuyện này không thành vấn đề, ta cũng có suy nghĩ như vậy.” Thương Nam rất thương thức tính cách tỉ mỉ cẩn thận của Dịch Áo.

Hai ngày sau, Dịch Áo trở lại thạch động của bọn họ, đám người Tác Phi Á vội chạy tới nghênh đón, nhìn thấy Dịch Áo hoàn hảo không tổn hao gì, Tác Phi Á mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Dịch Áo, có phát hiện gì không?” Lôi Mông nóng lòng hỏi thăm.

Dịch Áo thuật lại tin tức của Thương Nam một lần, phân tích suy nghĩ của mình. Sau đó nhìn sang Ca Đồn, nói: “Ba Nhĩ Khắc Cự Thử có thể phát động công kích từ dưới mặt đất, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp phải loại yêu thú này, nguy hiểm rất lớn, người phải suy nghĩ kỹ càng.”

“Có cái gì để suy nghĩ ?” Ca Đồn ngậy người ra, cười cười nói: “Không phải đã nói là không có biện pháp khác sao?”

“Ý của ta là có đáng giá hay không, nếu người cảm thấy nhiệm vụ này quá nguy hiểm, vậy thì chúng ta cứ việc bỏ qua. Dù sao khẩu trừ học phần cũng không có ảnh hưởng gì đến chúng ta.”

Ca Đồn trừng mắt lên thật to, bỗng nhiên nói một câu: “Địch Áo, có phải là người xem thường ta không?”

“Ta nói như thế lúc nào?” Lần này đến phiên Địch Áo ngậy ngắc cả người.

“Tại sao lúc gặp nguy hiểm là lui? Chuyện nguy hiểm ta từng làm cũng không có ít hơn người đó!” Ca Đồn ngẩng đầu lên, trầm giọng nói.

“Chuyện này ta có thể chứng minh.” Lôi Mông ở một bên cười hì hì nói: “Lúc ta mới quen hần, cứ một tháng là nằm ở trên giường ba mươi ngày, yên tâm đi, tên này không dễ chết như vậy đâu.”

“Người thú lắm.” Ca Đồn cả giận nói: “Có tin ta đánh người nằm ba mươi ngày không?”

Địch Áo thở dài bất đắc dĩ: “Được rồi, ta thu hồi lời nói lúc nãy, cứ quyết định như vậy. Đến lúc đó người chịu trách nhiệm bức Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lên trên mặt đất, chuyện sau đó giao cho chúng ta.”

“Nói vậy còn nghe được.” Ca Đồn lúc này mới nguôi giận.

411. Chương 410: Xã Hội Nhỏ (1 2)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 410: Xã hội nhỏ (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra không trách Ca Đồn phản ứng lớn như vậy, dọc theo con đường lịch lãm này, mọi người gặp phải mấy lần nguy hiểm, lần nào cũng là do Địch Áo gánh vác. Ca Đồn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, nguyên nhân chính là vì sĩ diện, cũng là vì biểu hiện vị trí của hần ở trong tiểu đội.

Nếu đổi thành để cho Lôi Mông đi mạo nguy hiểm, có lẽ Ca Đồn sẽ nghĩ giống Địch Áo, có hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng không sao, chỉ cần bằng hữu bên cạnh mình bình yên vô sự là tốt rồi.

Vì bảo đảm không có sai lầm, mấy người cố ý chạy ra bãi đất trống đào mấy cái động thí nghiệm một phen, kết quả là hoàn toàn có thể làm được. Ngọn lửa không có cách nào xâm nhập vào trong hang động, nhưng làn khói dày đặc tản mát ra lại có thể. Nhất là dưới tình huống Tác Phi Á và Tuyết Nỵ thả ra Băng Vụ, đám cỏ khô bốc cháy tuôn khói mù mịt bốn phía.

Ca Đồn không có sử dụng Hỏa Thịnh Yển, bởi vì làm thế đám cỏ khô sẽ cháy thành tro bụi trong nháy mắt, làm gì còn có khói để thổi. Hần chỉ dùng Chân Hồng Chi Vũ là đủ rồi, chỉ có điều nguy hiểm sẽ lớn hơn một chút. Bởi vì Chân Hồng Chi Vũ không có chức năng phòng ngự như Hỏa Thịnh Yển, đến lúc đó còn phải tùy thời đề phòng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đánh lén.

“Xem tình hình hần là không thành vấn đề.” Địch Áo mỉm cười nói, ánh mắt lơ đãng nhìn tới đỉnh núi bên trái, nhưng nơi đó không có gì cả. Địch Áo âm thầm nhíu mày, rốt cuộc là ảo giác của mình hay là ở nơi đó có người thực lực cao hơn mình quá nhiều?

Trong núi rừng, một người trung niên vốn đứng trên tàng cây nhìn tới nhóm người Địch Áo, lúc này đã nhảy xuống đất.

“Tên tiểu tử kia rất nhạy cảm nha!” Người trung niên da dẻ bệnh hoạn lắc đầu than thở: “May là không bị phát hiện, nếu không cái mặt già này vứt đi được rồi.”

“Nói thật ra chắc gì người không bị phát hiện.” Một người khác cười cười nói: “Nói đi nói lại thì bọn họ nghĩ ra biện pháp kia cũng không phải tệ.”

“Bây giờ nói chuyện này còn hơi sớm, kế hoạch chu toàn thể nào cũng sẽ xuất hiện sơ hở, khác nhau ở chỗ có thể kịp thời bù đắp hay không.” Người trung niên kia thản nhiên nói.

Mấy ngày kế tiếp, đám người Dịch Áo vẫn cố gắng chuẩn bị đầy đủ, mặc dù phương án đã định xong nhưng mọi người cần phải điều chỉnh tinh thần và thân thể của mình đến trạng thái tốt nhất. Cho nên bọn họ giảm bớt tu luyện, tranh thủ nghỉ ngơi nhiều hơn.

Một buổi trưa ngày nọ, Phổ Lai Tư từ bên ngoài mừng rỡ hô hoán truyền vào: “Dịch Áo, Dịch Áo, mau ra đây.”

Nghe thấy Phổ Lai Tư gọi, tại Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông đang ngủ trong lều cỏ tung mền chạy ra, các nàng Tác Phi Á ở bên kia cũng bị kinh động.

Các bạn cùng phòng của Phổ Lai Tư đều ở bên ngoài, bọn họ đứng vòng quanh cửa thạch động che kín lối đi. Dịch Áo nhận ra người ngoài cùng bên trái, dĩ nhiên là Thương Nam, cái tên bên cạnh có thể là bằng hữu Thương Nam.

“Dịch Áo, ta tới giới thiệu cho người, hai vị này là niên trưởng của chúng ta. Đây là Thương Nam ở khu mười một bộ cao cấp, đây là Kỳ Hàn.” Phổ Lai Tư giới thiệu tràn đầy hưng phấn: “Thương Nam niên trưởng, đây chính là Dịch Áo từ đã nói với người, tên này là Lôi Mông, tên này là Ca Đồn.”

“Các người khỏe.” Thương Nam gật đầu chào đám người Dịch Áo.

“Các người khỏe.” Dịch Áo đáp lại, hắn rất là kỳ quái trong lòng, mặc dù sớm biết Thương Nam sẽ kiếm có tiếp xúc với bọn họ, nhưng ngênh ngang tìm tới như vậy sẽ làm cho người ta chú ý. Rốt cuộc Thương Nam định làm gì đây?

“Thương Nam niên trưởng, nhóm của Dịch Áo rất lợi hại đó.” Phổ Lai Tư nói: “Bọn họ tiến vào học viện chưa tới bốn tháng đã liên tục hoàn thành mấy nhiệm vụ khó khăn.”

“À?”

“Ta không có nói dối nửa câu.” Phổ Lai Tư nói: “Đám người Dịch Áo tiếp nhận nhiệm vụ thứ nhất là mang về trứng Hỏa Long Tích Dịch, sau đó chính là Mật Lâm cự viên. Tháng thứ ba học viện để cho bọn họ đi săn Băng Diễm Hồ, độ khó của nhiệm vụ nhảy một bước kinh người. Vì thế người bảo ta tìm một vài tân sinh có thực lực cường đại, ta lập tức nghĩ đến bọn họ.”

Nghe thấy Phổ Lai Tư nói, Kỳ Hàn đứng bên cạnh Thương Nam lộ ra khỏi thần sắc kinh ngạc, hắn cũng từ tân sinh mà ra. Cái loại độ khó gần như kéo thẳng lên thể này khiến cho hắn không thể nào hiểu nổi. Chỉ có hai khả năng, một là ban đầu học viện đánh giá thực lực đám người Dịch Áo thấp nghiêm trọng, hoặc là đám người Dịch Áo tiến bộ cực nhanh, tạo thành quan hệ trực tiếp tới nhiệm vụ lần sau.

Chốc lát sau, Kỳ Hàn thấy Tác Phi Á ở sau đi tới thì kinh hãi lần nữa: “Vì sao nơi này có nữ tử?”

“Là như thế này.” Phổ Lai Tư mỉm cười giải thích: “Nhóm Dịch Áo vốn là bằng hữu cùng nhau đến Tử Vong Chi Ca học viện. Cho nên học viện không tách ra bọn họ, mà phân bọn họ vào chung một khu.”

“Vậy cũng hơi...” Kỳ Hàn ngập ngừng một chút, đột nhiên hỏi: “Nơi này là khu bao nhiêu?”

Phổ Lai Tư không muốn trả lời vấn đề này, một người bạn bên cạnh hắn nói: “Khu năm mươi một.”

“Ồ? Khu năm mươi một? Ta không nghe lầm chứ?”

“Khu năm mươi một thì thế nào?” Thương Nam thấy lạ nên hỏi ngược lại.

“Thương Nam, đây chính là khu năm mươi một đại danh鼎鼎鼎鼎, người u mê rồi hả? Hay là thật sự không biết?” Kỳ Hàn kêu lên, vẻ lộ vẻ cực kỳ khoa trương.

“Không biết.”

“Phục người.” Kỳ Hàn bắt đầu dĩ, chậm rãi nói: “Còn nhớ hay không, khi San Đóa Lạp tìm đến chúng ta nói gần đây có một vài tân sinh hỏi thăm Ba Nhĩ Khắc Cự Thử. Nàng nhờ vả chúng ta không nên nói chuyện có liên quan đến Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, người lúc ấy không đáp ứng?”

“Ta đáp ứng là bởi vì ta quả thật không biết.” Thương Nam nói: “Có quan hệ gì tới khu năm mươi một?”

“Thương Nam lão ca, San Đóa Lạp kiêu ngạo như vậy, người ta lại chủ động đến phòng chúng ta, nói chuyện phiếm cùng chúng ta, chính là vì bọn người kia đắc tội đệ đệ của nàng, Đạt Nhĩ Sâm đó.” Kỳ Hàn nói: “Bình thời cho dù người muốn lấy lòng nàng, nàng sẽ phản ứng tới người không?”

“Ta tại sao phải đi lấy lòng nàng?” Thương Nam hỏi.

Kỳ Hàn dừng lại chốc lát, thở dài vô cùng bắt đầu dĩ: “Được rồi, người thắng. Ý của ta là người còn muốn để cho bọn họ trợ giúp người hả? Quên đi, chúng ta nên đi tìm những người khác, bọn họ đắc tội Đạt Nhĩ Sâm cũng là gián tiếp đắc tội San Đóa Lạp. Người cho là bọn họ có thể ở lại nơi này bao lâu?”

“Học viên mới tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện đã đắc tội với bộ cao cấp, quả thật là không có lý trí.” Thương Nam cười cười nói.

“Đâu chỉ là không quá lý trí?” Kỳ Hàn kêu lên: “Căn bản là muốn chết.”

“Nhưng mà ta nhìn bọn họ rất thuận mắt.” Thương Nam thản nhiên nói: “Cô nàng San Đóa Lạp kia lại khiến ta cảm thấy không thoải mái.”

“Người...” Kỳ Hàn ngây dại: “Người điên rồi?”

“Không phải là bản thân người cũng rất chán ghét San Đóa Lạp sao?” Thương Nam nói: “Ta nhớ rằng người đã nói chung quy sẽ có một ngày làm cho San Đóa Lạp phải quỳ xuống liếm ngón chân của người.”

“Ồ?” Một trận xôn xao nổi lên.

Đám bạn Phổ Lai Tư ồ lên kinh ngạc, nếu như học viên Tử Vong Chi Ca học viện tạo thành một vòng tròn quan hệ. San Đóa Lạp tuyệt đối là một vòng tròn mạnh mẽ nhất, Kỳ Hàn lại dám nói ra lời như thế, một khi lan truyền ra ngoài nhất định sẽ phát sinh đại sự.

Kỳ Hàn lập tức biến thành một pho tượng, hai mắt vô hồn không có tiêu điểm, sắc mặt tái nhợt, thậm chí có thể từng tia máu từ từ hiện lên, thân thể của hắn cứng ngắc triệt để chết lặng. Nhưng có nhiều thứ hắn không thể nào khống chế, ví như mồ hôi lạnh tràn ra ướt nhẹp mái tóc, sau đó chậm rãi chảy xuôi theo gương mặt nhỏ xuống đất.

Một lúc lâu sau, Kỳ Hàn mới giật mình chuyển tầm mắt lên trên người Thương Nam, dùng thanh âm khò khè nói: “Thương Nam lão ca, cho dù người muốn vạch mặt với San Đóa Lạp cũng không cần phải chơi ta như vậy chứ?”

“Không phải là người nói sao?” Thương Nam làm như rất quan tâm vấn đề này.

“Đúng là ta nói, nhưng khi đó là chúng ta nói sau lưng mà, làm sao sinh chuyện được?” Kỳ Hàn kêu lên.

“Hi vọng San Đóa Lạp cũng nghĩ như vậy.”

Lúc này Kỳ Hàn hoàn toàn không nói thành lời, San Đóa Lạp sẽ làm gì? Đó là chuyện không cần phí sức phỏng đoán, hắn xong đời rồi, hoặc là San Đóa Lạp phải xuôi tay trước.

“Ta hỏi này, các người chạy đến chỗ chúng ta làm gì?” Lôi Mông thật sự không nhịn được nữa.

“Là như thế này.” Thương Nam nói: “Ta có một đệ đệ mới vừa tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện, ha ha, các người có thể không hiểu rõ lắm, cuộc sống nơi này không dễ chịu đựng. Trong phạm vi nhất định, ta hi vọng các người có thể giúp đệ đệ của ta một tay, để cho con đường của hắn đi thuận lợi hơn một chút.”

Đám người Lôi Mông tròn mắt nhìn nhau, Dịch Áo thì thở ra một hơi, lý do này coi như là khá lắm rồi. Đệ đệ theo lời Thương Nam hẳn là người Mạc Lâm trưởng lão gần đây vừa an bài tiến vào.

“Dĩ nhiên trợ giúp này phải là hai bên cùng có lợi.” Thương Nam nói: “Nếu các người gặp phải khó khăn có thể tùy thời đến khu mười một bộ cao cấp tìm ta. Chỉ cần không vi phạm quy định của học viện, ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt.”

Phổ Lai Tư ở một bên nhíu mày suy nghĩ, so với các học viên khác, hắn coi như là hiểu rõ tình cảnh của đám người Dịch Áo nhất. Bây giờ đột nhiên có một trợ lực từ trên trời giáng xuống, cho dù là thăng giáng cũng không thể nào cự tuyệt.

“Trợ giúp theo lời người nói là chỉ cái gì?” Lôi Mông nói: “Theo ta được biết, hình như học viện không cho phép học viên các khu hợp tác hoàn thành nhiệm vụ. Nếu để cho đám đạo sư học viện phát hiện sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

“À, vấn đề này hả? Bởi vì làm như thế khi đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện cũng không còn ý nghĩa.” Thương Nam cười nói: “Việc ta làm chính là hướng dẫn, ví như ... Phổ Lai Tư, lúc này người nói cho ta biết đám người Dịch Áo định đi tiêu diệt Ba Nhĩ Khắc Cự Thử?”

“Đúng vậy.” Phổ Lai Tư nói, vốn hắn nghĩ không ra có phải là bản thân mình từng nhắc đến chuyện này hay không. Nhưng Thương Nam và Dịch Áo căn bản chưa có cơ hội tiếp xúc, nhưng hắn lại biết Dịch Áo tiếp nhận nhiệm vụ đó, vì vậy chỉ có thể biết được từ trong miệng hắn mà thôi.

“Ta có thể giúp các người điều tra tin tức có liên quan đến Ba Nhĩ Khắc Cự Thử.” Thương Nam nói: “Đã hiểu chưa? Các người không cần thiết lãng phí học phần, hơn nữa ta sẽ tận lực điều tra căn cứ từng đặc thù của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, tất cả ưu thế và nhược điểm của chúng nó. Còn có thể cho các người vài đề nghị, tin tưởng ta đi, giá trị những thứ này khẳng định vượt xa tin tức các người dùng học phần trao đổi.”

“Nghe qua hình như không tệ.” Lôi Mông trầm ngâm.

“Dĩ nhiên.” Thương Nam nói: “Có thể hiểu rõ mỗi một loại địch nhân, rồi hiểu rõ bản thân mình có cái gì sẽ gia tăng cơ hội sống sót của các người lên rất cao.”

“Nhưng ta không hiểu.” Lôi Mông nói: “Người có thể tự mình đi giúp đệ đệ, tại sao lại tìm chúng ta?”

“Bởi vì ta đã là Cực Hạn võ sĩ cấp bảy.” Thương Nam nói: “Nếu lại đột phá ta sẽ tiến vào bộ cực hạn, khi đó ta không thể tự do giống như hiện tại.”

“Có ý gì? Tiến vào bộ cực hạn thì không thể đi ra ngoài?” Lôi Mông hỏi.

“Trừ phi ta có thể thành công tốt nghiệp.” Thương Nam nói.

“Như vậy hả? Đối với chúng ta như vậy là không công bình.” Lôi Mông kêu lên: “Chúng ta vẫn tiếp tục trợ giúp đệ đệ của người, nhưng khi chúng ta cần người trợ giúp, người đã tiến vào bộ cực hạn rồi, chúng ta tìm người thế nào?”

“Có lẽ, ha hả, đột phá bình cảnh hiện tại cũng không phải là dễ dàng như vậy, có lẽ ta sẽ dùng thời gian mấy năm mới có khả năng trở thành Cực Hạn võ sĩ cấp tám.” Thương Nam cứng họng luôn rồi, phải dùng ánh mắt cầu trợ nhìn sang Dịch Áo. Trên thực tế, những lý do trước đó là hắn muốn sáng tạo ra một cơ hội tiếp xúc hợp lý với đám người Dịch Áo, quá trình chuẩn bị vốn không đầy đủ. Thế mà Lôi Mông hôm nay đầu óc lại minh mẫn quá mức làm cho hắn không còn lý do giải thích nữa.

“Được rồi, chúng ta tiếp nhận.” Dịch Áo nói.

Thấy Dịch Áo đã lên tiếng, Lôi Mông đành phải nhún vai chấp nhận, mặc dù vẫn còn không tình nguyện.

“Người là đội trưởng của bọn họ hả?” Thương Nam nói: “Chúng ta có thể đi qua một bên nói chuyện không?”

“Được.” Dịch Áo gật đầu đáp ứng.

Hai người đi qua một bên, về mặt Thương Nam liền thoải mái hơn hẳn, quay đầu lại nhìn sang bên kia, cười nói: “Cái tên kia chính là Lôi Mông? Không nghĩ tới hắn lại thật tình như vậy.”

“Hắn nghĩ là chuyện này quan hệ đến an nguy sau này của chúng ta, dĩ nhiên phải chăm chú vào đó.” Dịch Áo nói: “Tôi tìm ta nhanh như vậy, không phải là đã có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Có.” Thương Nam gật đầu nói: “Ngày hôm qua ta dựa theo mệnh lệnh Mạc Lâm trưởng lão sớm liên hệ với người, rất nhiều chuyện không kịp chuẩn bị đầy đủ. Trước kia ta chỉ biết là khu sơ thập có một người tên là Đạt Nhĩ Sâm rất lớn lối, một bụng đầy tư tưởng xấu, thường xuyên lừa bịp tổng tiền tân sinh. Nhưng buổi sáng hôm nay cùng bàn luận với nhóm bằng hữu mới hiểu rõ, thì ra hắn là đệ đệ của San Đóa Lạp. Đạt Nhĩ Sâm thì dễ đối phó, nhưng liên quan đến San Đóa Lạp thì tương đối khó khăn.”

“À?”

“Còn nữa, trước khi ta đi tìm người hoàn toàn không hiểu gì về Ba Nhĩ Khắc Cự Thử. Nhưng sau khi trở về hàn huyên với các bằng hữu mới biết được có rất nhiều phương pháp đối phó chúng nó.” Thương Nam nói: “Đơn giản nhất là dùng nước lưu hoàng, Ba Nhĩ Khắc Cự Thử chịu không nổi mùi vị này, chỉ cần đổ nước lưu hoàng xuống đất, thời gian không qua bao lâu, chúng nó sẽ tự động lao ra. Đúng rồi, đốt lửa cũng cần thiết nhưng không phải là dùng khói hun, mà là để cho Ba Nhĩ Khắc Cự Thử xuất hiện tại vị trí các người muốn. Có rất nhiều hang động để lựa chọn, nếu là bình thường chúng nó dĩ nhiên không bao giờ miễn cưỡng xông về phía có lửa cháy.”

“Nước lưu hoàng?” Dịch Áo kinh ngạc hỏi lại: “Đi đâu tìm lưu hoàng?”

“Ta có biện pháp.” Thương Nam nói: “Nếu không có bất ngờ xảy ra, ngày mai vào giờ này, ta sẽ đưa nước lưu hoàng tới cho các người.”

“Vậy thì làm phiền người.” Dịch Áo nói, tầm mắt của hắn cố định trên mặt Thương Nam: “Còn có chuyện khác không?”

“Ừ.” Thương Nam ngập ngừng chốc lát rồi nói: “Cô nàng San Đóa Lạp hơi khó đối phó.”

“Khó đối phó?” Dịch Áo vừa suy đoán dụng ý của Thương Nam, vừa nói: “Học viện không cho phép học viên tư đấu, nàng ta có thể làm gì?”

“Người suy nghĩ Tử Vong Chi Ca học viện quá đơn giản.” Thương Nam cười khổ nói: “Học viện quy định chỉ là chết, con người là sống. Nếu quả thật muốn làm điều gì đó hoàn toàn có thể tìm trong quy định một vài lỗ hổng.”

“Đây là ý gì?”

“Nói thí dụ như ta nhé, bởi vì thân phận của ta không giống những khác học viên, cho nên ta biểu hiện rất quái gở, ngoại trừ hai người đồng bạn ra, rất ít khi giao tiếp với người khác. Cho dù là người cùng khu cũng vậy.” Thương Nam giải thích: “Cho tới bây giờ, ta quen biết một ít bằng hữu, để ở trong này vững chắc và an toàn hơn, trước đó ta phải tìm biện pháp kết thành một vòng tròn với những khu khác. Lúc gặp phải nguy hiểm, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Làm sao trợ giúp?”

“Học viện không cho phép học viên mỗi khu trợ giúp nhau hoàn thành nhiệm vụ, nhưng quy định quá đơn giản, vẫn còn chưa hoàn thiện.” Thương Nam nói: “Nói như vậy, thời điểm chúng ta chuẩn bị đi làm nhiệm vụ, những học viên khu khác trong lúc vô tình xông vào địa bàn yêu thú cần làm nhiệm vụ, rồi phát sinh xung đột với yêu thú ở đó, tiêu hao nguyên lực của yêu thú. Sau đó chúng ta xuất hiện dễ dàng giết chết đầu yêu thú biến dị đó. Chẳng lẽ học viện trừng phạt chúng ta? Dù sao nhiệm vụ là do chúng ta tự mình hoàn thành mà. Hoặc là thời điểm chúng ta đi làm nhiệm vụ, phát hiện thực lực yêu thú cường đại hơn chúng ta tưởng tượng, quyết định lập tức rút lui ra khỏi chiến đấu. Dù sao cũng thời gian một tháng, chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ rồi mới trở lại đánh thử, nhưng mà đầu yêu thú biến dị đó đuổi theo chúng ta không chịu buông tha, chúng ta đành phải lớn tiếng cầu cứu. Đúng lúc đó chợt có một học viên khác đi ngang qua, trợ giúp chúng ta ngăn cản đầu yêu thú biến dị kia. Học viện cũng không thể trừng phạt chúng ta, chẳng qua là tạm thời thất bại mà thôi, chẳng lẽ chúng ta nhất định phải chết toàn bộ ở nơi đây sao?”

“Học viện không biết mấy thứ này?” Dịch Áo hỏi.

“Bọn họ biết, nhưng không có biện pháp xử lý, chỉ có thể giữ vững trầm mặc.” Thương Nam nói: “Thật ra mới vừa tiến vào học viện, đại đa số mọi người sẽ duy trì phòng bị đối với những người khác. Nhưng một khi bọn hắn có đầy đủ nhận thức đối với hoàn cảnh ác liệt nơi này, tâm phòng bị sẽ từ từ mở ra. Dựa vào

lực lượng một người hoặc là vài người vẫn quá yếu ớt, phải có một vòng tròn có thể tin cậy mới có khả năng cung cấp bảo đảm cho bọn họ.”

“Vòng tròn của San Đóa Lạp phi thường cường đại?” Dịch Áo hỏi.

“Đúng thế.” Thương Nam nói: “Tử Vong Chi Ca học viện có rất ít nữ nhân, huống chi San Đóa Lạp quá xinh đẹp, tính cách vừa lại hoạt bát. Nghe nói có không ít người đã ngã xuống bất lực dưới quần của nàng, lực hiệu triệu ở trong bộ cao cấp, nàng coi như là đệ nhất đi.” Nói tới đây, Thương Nam không nhịn được nghiêng đầu nhìn sang đám người Tác Phi Á.

“Rất là hoạt bát?” Dịch Áo cười cười nói: “Ta có thể hiểu là nàng là một đóa hoa chung ở Tử Vong Chi Ca học viện?”

Học viên ở Tử Vong Chi Ca học viện chỉ là một đám người giãy dụa vì sinh tồn, có cái gì để ý kiến chứ?” Thương Nam cười khổ nói: “Nhưng... không kém bao nhiêu đâu.”

“Thế nhưng trong học viện cũng không có ít người ghét nàng, phải không? Nói thí dụ như người và bằng hữu của người, Kỳ Hàn.”

“Dĩ nhiên sẽ có, một số người là vì không ăn được bồ đào thì chê bồ đào xanh, một số người không ưa tác phong của San Đóa Lạp, một số người vốn có mâu thuẫn với các nam nhân chung đụng với San Đóa Lạp. Lại có vài người muốn chiếm hữu nàng làm của riêng, còn có một vài người không thèm nhìn San Đóa Lạp lấy một cái, bọn họ nghĩ là San Đóa Lạp không có tư cách trở thành cường giả chân chính, cũng lười chỉ trích làm gì. Cho nên chính bản thân nàng nhiều khi cũng nhức đầu vì cái vòng tròn của mình, ha hã!”

Thương Nam suy nghĩ hồi lâu, rồi lại nói tiếp: “San Đóa Lạp tiến vào bộ cao cấp sớm hơn ta một năm, bây giờ ta đã là Cực Hạn võ sĩ cấp bảy rồi. Nhưng nàng vẫn dừng bước không tiến, bởi vì nàng không cần phải liều mạng, lúc nào cũng có người tới giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ, nàng cho là mình đáng giá để kiêu ngạo và an nhàn, trên thực tế đây lại là độc được ngọt ngào, cuối cùng sẽ phá hủy nàng triệt để.”

Dịch Áo cười cười không lên tiếng, bây giờ hắn đã hiểu Tử Vong Chi Ca học viện cũng không phải là thiên đường hoặc là luyện ngục rồi xa nhân thế. Nơi này chính là một xã hội thu nhỏ, hết thấy hiện tượng bên ngoài sẽ phát sinh ở trong Tử Vong Chi Ca học viện.

412. Chương 411: Nhiệm Vụ Quá Dễ?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 411: Nhiệm vụ quá dễ?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Thế nhưng, nàng bây giờ đã hiểu ra rồi, San Đóa Lạp kiêu ngạo sẽ có một ngày biến lão bà thành San Đóa Lạp, khi đó mọi người sẽ vứt bỏ nàng, quên lãng nàng. Tận mắt thấy những học viên nhập học cùng với nàng đã lên bộ cực hạn, gần đây nàng biểu hiện rất thất thường, tâm tình táo bạo, dễ giận và cáu bẳn, đã phát sinh xung đột với không ít người. Nhưng... không có biện pháp khác.” Thương Nam nói rất nhỏ. Nếu như có thể tự do lựa chọn, hắn tuyệt đối không công khai dịch ý đối với San Đóa Lạp, nhưng bởi vì đám người Dịch Áo, hắn phải làm như vậy.

“Có ý tứ.” Dịch Áo cười cười nói: “Ta còn tưởng rằng mấy ngày này sẽ phải lần lượt thi hành từng nhiệm vụ nhằm chán, có thể xuất hiện một vài khúc quanh hẳn là cuộc sống sẽ thú vị lắm đây.”

“Không nên quá đại ý.” Thương Nam lắc đầu bắt đầu dĩ, cháu trai Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tiến vào học viện tháng đầu tiên đã đập phá cửa nhà viện trưởng đại nhân. Còn lại lịch Dịch Áo hình như không

thua kém Lôi Mông là mấy. Hắn đã nói lực hiệu triệu của San Đóa Lạp ở trong học viện ra hết rồi. Thế mà Địch Áo vẫn lơ đãng không thèm để ý.

Trầm mặc chốc lát, Thương Nam bổ sung thêm: “Cuộc tranh tài xếp hạng sẽ bắt đầu vào tháng sau, ta cảm giác cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia có thể sẽ gian lận trong trận đấu.”

“Tranh tài?”

“Đúng thế.” Thương Nam nói: “Học viện sẽ có phần thưởng cho học viên ưu tú, hàng cử hành một cuộc tranh tài. Phần thưởng đệ nhất là ba vạn học phần, năm trước và năm ngoài đều bị khu bốn mươi chín của Đạt Nhĩ Sâm chiếm đệ nhất.”

“Năm nay bọn họ phải rút đi rồi.” Địch Áo cười nói: “Đúng rồi, Thương Nam, các ngươi dùng học phần ở chỗ nào? Toàn bộ trao đổi lấy mảnh vỡ tinh thần hả? Có còn những thứ khác không? Ta đang có số lượng lớn học phần không biết làm gì.”

“Tuyệt đại đa số đều làm thế, bởi vì đổi lấy mảnh vỡ tinh thần là thích hợp nhất, những thứ khác...” Thương Nam nghĩ chỉ chốc lát: “Ta nhớ ra rồi, có thể dùng học phần đổi lấy đạo sư thần bí chuyên môn phụ đạo. Nhưng cái giá quá cao nên không có ai có gan bỏ ra, một vạn học phần mới có khả năng nhận một lần phụ đạo, chỉ được thời gian một ngày.”

Thần sắc Địch Áo lập tức xuất hiện biến hóa, ánh mắt cũng lóe lên không chừng.

“Địch Áo, tại sao?” Thương Nam kỳ quái hỏi.

“Không có chuyện gì.” Địch Áo lắc đầu nói.

Có Thương Nam cung cấp nước lưu hoàng, khả năng ép đám Ba Nhĩ Tập Cự Thử chạy lên trên mặt đất sẽ lớn hơn một chút. Chẳng qua là quá trình vận chuyển hơi phiền phức, nhưng xem như không thành vấn đề, trong vòng một tháng hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi, mấy người Địch Áo hoàn toàn có đủ thời gian để chuẩn bị kỹ lưỡng.

Đợi đến khi công tác chuẩn bị xong xuôi hết thấy đã trôi qua mười ngày, trong khoảng thời gian này mấy bằng hữu Phổ Lai Tư vốn muốn tiếp xúc với đám người Địch Áo nên lấy cớ hỗ trợ chạy tới nhìn mấy lần, thái độ nhiệt tình hơn trước rất nhiều, xem ra danh tiếng Thương Nam tương đối tốt.

Đây là chuyện rất bình thường, học viên cao cấp có ý nghĩa là nguồn cung cấp tin tức phong phú hơn. Kim tiền không có bao nhiêu tác dụng ở trong Tử Vong Chi Ca học viện, hoàn thành nhiệm vụ hoàn hảo không tổn hao gì mới là chuyện mọi người quan tâm nhất.

Tình cảnh lúc này gần giống với Địch Áo từng thấy qua, trên mặt đất không thấy một con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử nào hoạt động. Đoàn người đứng ở chỗ cao nhìn xuống phía dưới đám cỏ khô vàng có tới mấy chục hang động, âm thầm sợ hãi than thở. Hơn nữa, theo lời Thương Nam nói những hang động kia còn dẫn ra vô số cửa ngầm bí mật, xem ra mảnh đất này đã bị Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đào thành một mạng lưới huyết động rộng khắp rồi.

“Bằng không, ta đi tới thử xem thế nào? Nhiều hang động như vậy hẳn là chịu không nổi chấn động quá lớn.” Lôi Mông bắt đầu động tâm, bí kỹ Địa Chấn gia truyền của hắn đúng lúc thích hợp dùng cho loại tình huống này. Thế nhưng Lôi Mông bây giờ chỉ là Cực Hạn võ sĩ sơ cấp, không có cách nào phát huy uy lực Địa Chấn lên đến mức tận cùng.

“Hay là quên đi.” Địch Áo lắc đầu phản đối: “Bên phía học viện hẳn là hiểu rõ người nhất, nếu quả thật đơn giản như vậy bọn họ không thể nào để cho chúng ta làm nhiệm vụ này. Một khi không thành công lại làm kinh động Ba Nhĩ Khắc Cự Thử thì còn mệt hơn. Đến lúc đó Ca Đồn đi qua nguy hiểm lại càng lớn.”

Ca Đồn đứng tại chỗ im lặng điều chỉnh trạng thái của mình, đám người Địch Áo thu thập cỏ khô ở một trên đỉnh núi gần đó, rừng rậm mùa này không. thiếu cành cây khô, cỏ khô. Đạo một vòng là bọn họ đã gom được mấy chục bó lớn, để cho Miêu Tử ngâm trong miệng mang tới đặt ngay cửa động. Hiển nhiên không có cấm thẳng xuống phía dưới, đồng cỏ khô sẽ lộ một nửa bộ lên trên mặt đất, một nửa nằm trong hang động, làm như vậy sau này Ca Đồn dễ làm việc hơn.

“Có thể bắt đầu rồi.” Khi Miêu Tử đặt một bó cỏ khô cuối cùng xuống, Dịch Áo phải phải tay, nói với Ca Đồn: “Cẩn thận chút, cảm thấy nguy hiểm lập tức quay trở lại, mọi người sẽ tìm biện pháp khác.”

“Ta hiểu rồi.” Ca Đồn gật đầu, sau đó chạy tới gần khu vực hang động.

Có lẽ là do bước chân Ca Đồn làm mặt đất chấn động, những địa phương hần chạy qua chợt có mấy cái đầu to lớn lộ ra, nhanh chóng cắn mấy bó cỏ chia năm xẻ bảy, rồi nhìn tới thân ảnh Ca Đồn kêu lên ‘chít chít’

Ca Đồn không để ý tới phía sau, trong quá trình chạy đi giơ tay thả ra Chân Hồng Chi Vũ, một mảnh hỏa diễm dài hẹp xẹt qua vùng đất, nhanh chóng đốt đồng cỏ khô cháy lên hừng hực.

Lúc này đã có mười mấy đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử vọt ra đuổi theo Ca Đồn, ánh mắt Dịch Áo đảo qua phát hiện bên trong có hơn một nửa không có lao ra từ cửa động. Hần nhắc một cái thùng gỗ ở dưới chân lên rồi phóng thẳng tới trước, Lao Lạp vỗ vỗ đầu Miêu Tử ra hiệu cho nó, Miêu Tử cũng mang một cái thùng gỗ, phe phẩy hai cánh đi theo phía sau Dịch Áo.

Mười mấy đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử dồn lực chú ý lên trên người Ca Đồn nên không nhìn thấy Dịch Áo và Miêu Tử đang xông lại. Dịch Áo đi tới một cửa động không có chút trở ngại, rút toàn bộ nước lưu hoàng trong thùng vào bên trong, sau đó lập tức chạy tới cửa động tiếp theo.

Ca Đồn đốt lửa cũng không có ý định bỏ qua cho mấy con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đuổi theo ở phía sau. Chân Hồng Chi Vũ có ưu thế ở chỗ linh hoạt, hần hoàn toàn có thể vừa đốt cháy đồng cỏ khô vừa phát động công kích Ba Nhĩ Khắc Cự Thử.

Trí tuệ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử hiển nhiên không thấp, không có dấn dấn tới mức đâm đầu vào ngọn lửa, động tác loại yêu thú tương đối nhanh nhẹn nhưng Chân Hồng Chi Vũ có thể di chuyển theo tâm ý Ca Đồn. Chỉ cần chúng nó lọt vào phạm vi Ca Đồn công kích sẽ rất khó tránh né. Mặc dù không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, nhưng hỏa diễm nhiệt độ cực cao cũng làm cho chúng nó đau nhức khó chịu, trong lúc nhất thời núi rừng vang lên tiếng gào thét tức giận.

Ba Nhĩ Khắc Cự Thử xuất hiện càng lúc càng nhiều, càng về sau Ca Đồn đã phải dành phần lớn tinh lực đối phó mấy con chuột này, như đầu nhất chính là Ca Đồn không dám dừng lại, hần mới vừa đặt chân ở chỗ nào hơi chậm một chút là nơi đó có một cái lưỡi đỏ lòm đâm rách mặt đất cuốn tới bàn chân Ca Đồn. Hần thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng phía trên đó trải rộng một lớp gai góc sắc bén.

Vào lúc này, gia nhập chiến đấu chỉ có Ca Đồn và Dịch Áo, Miêu Tử xem như không đáng kể. Bởi vì nó an toàn nhất, có khả năng phi hành giúp cho nó chiếm hết tiện nghi, nhiệm vụ của nó là trợ giúp Dịch Áo vận chuyển thùng gỗ chứa nước lưu hoàng. Dĩ nhiên thỉnh thoảng canh đúng cơ hội, Miêu Tử sẽ không ngần ngại dùng đuôi chùy hung hăng đập xuống một phát, cứ một đập là một mạng chuột ra đi, sau đó lại dương dương đắc ý vỗ cánh bay lên cao.

Tình trạng Dịch Áo không có nguy hiểm như Ca Đồn, nhưng vẫn phải cẩn thận tránh né mấy cái lưỡi đỏ lòm chẳng biết nhô ra từ chỗ nào. Hần không quản tình hình chiến đấu bên phía Ca Đồn như thế nào, chỉ cố gắng nhớ kỹ vị trí cửa động vừa bắt gặp, sau đó đổ nước lưu hoàng vào trong đó.

Mấy người Tác Phi Á đứng ở trên cao thấy vậy cũng sợ hãi toát mồ hôi hột, các nàng chưa từng thấy qua phương thức công kích kỳ lạ như thế này. Nhất là trong nháy mắt Dịch Áo dừng lại đổ nước lưu hoàng xuống, mặt đất dưới chân ít nhất cũng có năm sáu cái lưỡi to dùng chui lên. Cũng may là Dịch Áo có năng lực dừng lại trên không chắc lát, nếu không bây giờ đã bị đánh trúng vài lần rồi.

Theo thời gian trôi qua, trên không trung hiện ra một mảng khói dày đặc bay cuộn cuộn làm cho các nàng Tác Phi Á không thấy rõ thân ảnh Ca Đồn và Dịch Áo nữa. Tình trạng Ca Đồn là nguy hiểm nhất, tâm mắt của hần bị khói đen che mất, nhưng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lại không bị ảnh hưởng bao nhiêu, chúng nó dựa vào mặt đất chấn động vẫn dễ dàng xác định vị trí Ca Đồn. Ca Đồn thường thường phải đợi đến lúc Ba Nhĩ Khắc Cự Thử vọt tới gần mới có khả năng phát hiện đối phương, trong lúc nhất thời không kịp đốt cỏ nữa, vội vàng co chân di động sang hướng khác. Đồng thời dốc toàn lực vũ động ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ phong tỏa bốn phía chung quanh mình đến mức gió thổi không lọt. Mặc dù làm như vậy rất hao phí nguyên lực, nhưng Ca Đồn tình nguyện đưa thân ra chịu một đao chứ không muốn để cho cái lưỡi găm ghiếc kia dính vào người.

413. Chương 412: Bằng Hữu Sinh Tử

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 412: Bằng hữu sinh tử

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra chỉ cần Ca Đồn thi triển Hỏa Thịnh Yển sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng lúc trước đã thương lượng xong rồi. Trước khi Địch Áo xác nhận đã xử lý những hang động của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, Ca Đồn mới được phép buông thả. Hiện tại Ca Đồn chỉ có thể dùng Chân Hồng Chi Vũ bảo vệ mình.

Giờ phút này Địch Áo cũng cảm thấy kế hoạch có chỗ sai lầm, bởi vì mấy ngày hôm trước thí nghiệm đốt cỏ là ở trên đất trống, nhìn qua khói đen xuất hiện không nhiều lắm, nhưng ở chỗ này lại khác hẳn. Cỏ khô trong rừng vốn rậm rạp, trên mặt đất còn có không ít lá rụng, cành gãy, vào lúc này tất cả mấy thứ đó đều bốc cháy theo đồng cỏ khô biến thành một biển lửa. Địch Áo di động trong đó rất khó khăn, chỉ biết thả ra Bạo Phong sát trận thổi tắt biển lửa ra mở đường đi. Miêu Tử đã sớm bay lên cao rồi, trong miệng ngậm thùng gỗ còn đang rêu rĩ làm thế nào để đưa cho Địch Áo.

“Tự mua dây buộc mình.” Trên một đỉnh núi khác, một người trung niên da dẻ vàng vọt nhìn biển lửa bốc cháy ngoài xa, bộ dạng cực kỳ xem thường.

Một người khác cười nói: “Ta thấy bọn họ làm rất tốt rồi, đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Dù sao không phải ai cũng có kinh nghiệm phóng hỏa quy mô lớn.”

“Thiếu kinh nghiệm không thể trở thành lý do mắc sai lầm.” Người trung niên kia thản nhiên nói.

“Không cần thiết hà khắc đối với người trẻ tuổi như vậy chứ? Bọn họ có thể nghĩ cách dùng nước lưu hoàng để phối hợp hỏa công là tốt lắm rồi. Ít nhất cũng có thể thành công ép tất cả Ba Nhĩ Khắc Cự Thử bò lên trên mặt đất. Từ điểm này nhận xét thì bọn họ đã hợp cách.”

Lúc này tình thế lại phát sinh biến hóa, không biết là hiệu quả của đám khói dày đặc hay là nước lưu hoàng dẫn đến tác dụng, càng lúc càng có nhiều Ba Nhĩ Khắc Cự Thử từ dưới đất chui lên, vừa bò ra đã đụng phải biển lửa nóng bỏng nhất thời kêu lên thảm thiết. Nhất là những con dính nước lưu hoàng, sau khi bị ngọn lửa đốt cháy tỏa ra mùi cay nồng gay mũi, khói đen trong không gian càng thêm nồng nặc.

Địch Áo bay lướt qua làn khói dày đặc rất nhanh, có Bạo Phong sát trận bảo vệ nên hỏa diễm bình thường không có cách nào ảnh hưởng đến hắn. Lấy tốc độ của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử cũng không thể đuổi kịp, vì thế hiện tại Địch Áo rất an toàn. Hắn chú ý tới mấy cửa động bị đổ nước lưu hoàng đều có Ba Nhĩ Khắc Cự Thử liều mạng chui ra ngoài. Hơn nữa không còn nhìn thấy mấy cái lưới từ dưới đất chui lên nữa, trong lòng không khỏi vui mừng, thành công?

“Địch Áo, được chưa?” Ca Đồn từ trong màn khói dày đặc truyền ra, lúc trước mười mấy đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử công kích còn có thể tận lực dùng hỏa diễm công kích. Nhưng mấy con sau này quả thực y như nổi điên lên vậy, hoàn toàn có thể dùng bốn chữ phản đầu quên mình để hình dung. Cũng may tốc độ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử và năng lực công kích chẳng ra gì, nếu không Ca Đồn đã sớm chống đỡ không nổi rồi.

“Chờ một chút.” Địch Áo dạo quanh biển lửa thêm nửa vòng, sau khi chắc chắn tất cả Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đã lao ra ngoài rồi mới xác nhận mục đích của mình đã đạt được.

“Bắt đầu.”

Ca Đồn chỉ chờ mỗi câu này, ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ bỗng nhiên thu hồi vào trong, những con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đang liều mạng công kích Ca Đồn nhận thấy áp lực suy giảm, rồi lại thấy Ca Đồn đứng ở một chỗ không chạy loạn chung quanh nữa, lúc này cả đàn điên cuồng bu lại chỗ hắn.

Ca Đồn cười lên ha hả, lúc này hắn không hề e sợ. Chiến đấu với Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lâu như vậy, hắn đã lý giải lực công kích của loại yêu thú này, đầu nếu không công kích từ dưới mặt đất, chúng nó không có khả năng đột phá hàng rào Hỏa Thịnh Yên phong tỏa.

Vài điểm Hỏa Tinh trắng đục từ trong tay Ca Đồn rơi xuống, sau đó từng đạo hỏa diễm từ dưới đất dâng lên, trong nháy mắt đã liên kết thành một biển lửa cực lớn. Những con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đang lao tới đều bị bao phủ vào trong.

Mấy người Tác Phỉ Á đồng thời phản ứng, vội vàng xông về phía biển lửa ở phía xa.

Ca Đồn ở trong biển lửa nhanh chóng di động, nơi hắn đi qua Ba Nhĩ Khắc Cự Thử nhanh chóng hóa thành tro bụi. Nhiệt độ Hỏa Thịnh Yên đủ để nấu chảy sắt đá, mặc dù hình thể Ba Nhĩ Khắc Cự Thử khá lớn nhưng vẫn là thân thể máu thịt, căn bản không chịu nổi Hỏa Thịnh Yên đốt cháy.

“Không cần ca xuất thủ là có thể kết thúc.” Lôi Mông lầm lầm liệt liệt hét lên: “Tại sao dám đạo sự của học viện lại cho chúng ta đi làm nhiệm vụ càng ngày càng đơn giản vậy nhỉ?”

“Đơn giản còn không tốt?” Dịch Áo hạ xuống bên cạnh Lôi Mông, chậm rãi quét mắt nhìn về phía trước. Ca Đồn vẫn là chiến lược chủ yếu, Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny phân ra ba mặt không ngừng phóng thích khí lạnh ép mấy con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử muốn chạy trốn quay ngược trở về, hoặc là dứt khoát đồng cứng thành tượng đá.

Chỉ qua mấy phút, có lẽ chiến đấu thật sự kết thúc, trong lòng Dịch Áo cảm thấy hơi bất an, cũng lấy làm kỳ quái. Nếu như chỉ là như vậy, hình như độ khó quá thấp, không đúng... Phải biết rằng, lần trước bọn họ săn giết Băng Diễm Hồ, quá trình chiến đấu hiện tại còn đơn giản hơn cả Mật Lâm cự viên, là đạo sự học viên sai lầm, hay là có hậu chiêu? Nghe nói Ba Nhĩ Khắc Cự Thử có khả năng tiêu diệt cả một tòa thành, vì sao lại yếu ớt như vậy?

Rất nhanh, mấy trăm đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đã không còn sống bao nhiêu, thần sắc đám người Tác Phỉ Á thoáng buông lỏng. Ngay lúc này Miêu Tử đột nhiên cảm móng vuốt xuống đất, miệng gầm gừ mấy tiếng trầm thấp.

Trong lòng Dịch Áo chợt động, lớn tiếng quát: “Ca Đồn, lập tức rút về, Tác Phỉ Á, các người cũng lui mau.”

Mặc dù đám người Ca Đồn không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì, nhưng bởi vì chung đụng thời gian dài dưỡng thành tín nhiệm đáng tin cậy, bọn họ lập tức thu tay lại, nhanh chóng áp sát về phía Dịch Áo.

Nửa phút đồng hồ sau, đám người Dịch Áo phát hiện mặt đất khe run lên từng đợt, ban đầu biên độ run rất rất nhẹ, cổ khô dao động lắc lư, sỏi đá lăn ra chung quanh, cảnh tượng giống như là một trận động đất nhỏ vậy. Nhưng sau đó biên độ từ từ tăng lên, làm như có tiếng sấm từ sâu trong lòng đất truyền đến.

Chốc lát sau, trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện mười mấy cột khói đen thui phun lên cao, sau đó rơi xuống mặt đất tạo thành một thứ y như vũng bùn nhanh chóng khuếch tán mở rộng ra bốn phía.

Không lâu sau đó, xuất hiện trước mắt đám người Dịch Áo là ngàn vạn... vạn vạn... Cự Thử nhiều không bờ bến, tựa hồ chúng nó biết là ai công kích đồng loại, nhanh chóng hình thành một dòng nước lũ màu đen vọt tới chỗ đám người Dịch Áo.

“Mụ... mụ nội nó, rốt... rốt cuộc có bao ... bao nhiêu con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử?” Lôi Mông kinh hãi sợ run đến mức nói lắp bắp không nên lời, dòng nước lũ do Ba Nhĩ Khắc Cự Thử tạo thành đã cách bọn họ đã không đủ hai mươi thước, nhưng cột khói đen tuôn trào kia vẫn không có biến mất, cứ mỗi một giây trôi qua là có thêm trăm ngàn đầu Cự Thử gia nhập vào dòng nước lũ.

Các nữ tử Tác Phỉ Á cũng sợ hãi tím tái mặt mày, nhất là Y Toa Bối Nhĩ, không nhận được thét lên chói tai không bao giờ ngừng lại.

Thật ra gan Y Toa Bối Nhĩ cũng không nhỏ, vấn đề là ở chỗ số lượng Ba Nhĩ Khắc Cự Thử quá nhiều, bộ dáng cũng quá dữ tợn, răng nanh mọc đầy miệng, tròn mắt đỏ như máu lộ vẻ điên cuồng, mấy cái lưỡi đầy gai lại lè ra thu vào khiến cho người ta nhìn vào liền cảm thấy da đầu tê dại. Nếu đối lại là người bình thường có lẽ đã sớm bị dọa ngất từ lâu rồi.

“Tác Phỉ Á, tường băng.” Dịch Áo quát lên.

Tác Phỉ Á như từ trong mộng mới tỉnh, lập tức vận chuyển nguyên lực thả ra một bức tường bằng cao lớn che chắn trước mặt đám người Dịch Áo.

“Tuyệt Ny, tới phiên ngươi.” Dịch Áo quát lên: “Lôi Mông, tùy thời chuẩn bị buông thả Địa Chấn.”

Tác Phỉ Á thả ra Băng Tường không thể kiên trì bao lâu đã bị đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lao tới như thủy triều phá vỡ, lúc này Tuyệt Ny kịp thời phóng ra Băng Tường thế vào. Mượn đoạn thời gian giảm xóc này, mấy người Dịch Áo vội vã lui về phía sau.

Nhưng không phải tất cả Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đều đang hoảng động sập Băng Tường, có rất nhiều con chạy vòng qua hai bên Băng Tường, vừa chạy vừa thè đầu lưỡi đỏ lòm ra, kêu ‘chít chít’ xông về mấy người Dịch Áo. Sau đó Y Toa Bối Nhĩ đã sớm chuẩn bị xong liền thả ra khí lạnh, tranh thủ thêm thời gian cho đồng bạn.

Ba người Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyệt Ny đều tận lực ngăn cản tốc độ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử xông tới. Ca Đồn và Lôi Mông không ngừng buông thả bí kỹ đối phó những con Cự Thử đột phá Băng Tường và khí lạnh phong tỏa. Mặc dù vô số Cự Thử liên tiếp nằm xuống trong vũng máu, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Sớm muộn gì cũng có lúc bọn họ hao hết nguyên lực.

May mắn nhất là tốc độ đám Cự Thử này không nhanh, hơn nữa có Băng Tường ngăn cản nên trong lúc nhất thời vẫn không thể uy hiếp đến mấy người Dịch Áo.

Đám người Dịch Áo vừa đánh vừa lui, vô số Ba Nhĩ Khắc Cự Thử theo sát không nghỉ. Nhóm Dịch Áo lui theo phương hướng có một đám yêu thú khác tụ cư, Dịch Áo hy vọng dẫn đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử dẫn tới đó rồi mượn cơ hội thoát thân. Nhiệm vụ này hiển nhiên đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của Cực Hạn võ sĩ cấp thấp. Sau khi sinh vật đạt tới số lượng nhất định sẽ trở nên cực kỳ khủng bố, hướng chỉ lực chiến đấu của Ba Nhĩ Khắc Cự Thử cũng không tính là quá thấp.

Theo thời gian chậm chạp trôi qua, trên trán mấy người Tác Phỉ Á đã xuất hiện mồ hôi to như hạt đậu. Dịch Áo dĩ nhiên cũng không khoan tay đứng nhìn, vẫn luôn dùng Diễn Sinh Phong Nhận tiến hành công kích, nhưng đối mặt với vô số Cự Thử ập tới, Diễn Sinh Phong Nhận y như là bọt sóng trong biển rộng, trong nháy mắt đã bị chìm ngập mất tăm.

Thực lực Y Toa Bối Nhĩ khá thấp, mỗi lần buông thả khí lạnh phải nghỉ vài giây, ngay lúc đó chợt có gần trăm đầu Cự Thử lao qua. Dịch Áo thấy thế liền hô lớn: “Lôi Mông!”

“Ầm” một tiếng, Lôi Mông đạp mạnh chân xuống đất, lấy Lôi Mông làm trung tâm có một vòng tròn gợn sóng mắt thường không nhìn thấy được nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, những nơi gợn sóng đi qua, tất cả Cự Thử đều cứng ngắc không thể động đậy.

Bắt được cơ hội này, Ca Đồn - Chân Hồng Chi Vũ, Dịch Áo - Diễn Sinh Phong Nhận, còn có đám người Tác Phỉ Á đồng loạt thả ra bí kỹ, trong lúc nhất thời máu thịt bay ngang, ở bên trong đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử nổ tung hàng loạt phun ra từng vòi máu đỏ lòm.

Thế xung phong của đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử nhất thời ngừng lại, nhưng chốc lát sau lại tiếp tục lao lên cuộn cuộn. Số lượng quá nhiều, lúc này mấy người Dịch Áo liên thủ ít nhất cũng giết chết gần trăm con, nhưng cái lỗ trống kia đã được lấp đầy ngay lập tức, y như là chuyện đó chưa từng phát sinh vậy.

“Trời đất, cũng quá đông rồi.” Lôi Mông không nhịn được nữa, há miệng mắng to.

“Lôi Mông, ngó chừng Y Toa Bối Nhĩ, nàng vừa ngừng tay lập tức buông thả Địa Chấn.” Dịch Áo đã không rảnh suy nghĩ tới vấn đề mặt mũi của Y Toa Bối Nhĩ, Băng Tường không thể buông thả liên tục như Phong Nhận. Cần phải có thời gian giảm xóc, Tác Phỉ Á và Tuyệt Ny luân phiên buông thả Băng Tường cộng thêm khí lạnh của Y Toa Bối Nhĩ có thể bù đắp cho nhau. Vấn đề là nguyên lực Y Toa Bối Nhĩ không theo kịp, đây là chuyện rất bình thường, chênh lệch giữa Quang Mang võ sĩ và Cực Hạn võ sĩ không phải là một cộng một bằng hai.

“Ta biết rồi.” Lôi Mông đáp một tiếng, Y Toa Bối Nhĩ ở bên cạnh cắn răng không nói tiếng nào, khuôn mặt đã sớm đỏ bừng lên, giờ phút này nàng chỉ có thể tận lực đuổi theo tiết tấu của trận đấu.

Rốt cuộc, mấy người Dịch Áo hữu kinh vô hiểm tiếp cận nơi Ban Giác Linh tụ cư, ngay lúc này mọi người thấy đến một đoàn yêu thú từ trong rừng diên cuồng vọt ra, vội vã bỏ chạy về phương xa không dám quay đầu lại lần nào. Trong lòng không khỏi trầm xuống một cảm giác khó tả, ai nói yêu thú không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ lãnh địa của mình? Có lẽ chỉ khi nào chúng nó không cảm nhận được sợ hãi chân chính mới có thể làm như vậy.

Mắt thấy kế hoạch trước đó đã không thể thực hiện được nữa, trốn cũng trốn không được bao lâu. Đợi đến lúc Tác Phi Á và Tuyết Ny hao hết nguyên lực, tình cảnh mọi người chắc chắn càng thêm nguy hiểm.

“Các người đi trước.” Ca Đồn bỗng nhiên dừng bước.

“Người diên rồi?” Lôi Mông quát ầm lên, cứng rắn kéo Ca Đồn lui về phía sau.

“Bằng không tất cả mọi người đều trốn không thoát.” Ca Đồn rống lên, cầm đầu chạy ngược lại.

Lôi Mông há miệng nhưng tìm không được lý do để phản bác Ca Đồn, chỉ có thể buồn bực nói: “Dù sao ta không đồng ý.”

Tất cả mọi người trầm mặc lại, chỉ có Hỏa Thịnh Yên của Ca Đồn mới có khả năng kéo dài thời gian, nếu đổi thành những người khác đoán chừng sẽ bị bao phủ trong nháy mắt.

“Đừng nói chuyện không có ý nghĩa nữa, mọi người cùng nhau ra ngoài sẽ phải cùng nhau trở về.” Dịch Áo nhú mày nói: “Thế nào cũng có biện pháp.”

Ca Đồn cười khổ nói: “Trước kia đều là một mình người đi đối mặt địch nhân cường đại, ta thừa nhận thực lực của ta không bằng người, thế nhưng cũng nên đổi phiên đến lượt ta chứ?”

Nói tới đây Ca Đồn thừa dịp Lôi Mông không kịp chuẩn bị, mạnh mẽ tránh thoát ra ngoài, chạy thẳng về phía đàn chuột đông đen kéo dài vô biên vô hạn. Người đang ở trên không trung liền thả ra vài điểm Hỏa Tinh màu trắng rơi xuống đất, sau đó chợt có vô số ngọn lửa từ dưới đất dâng ra liên kết thành một mảnh biển lửa bao phủ phương viên mấy chục thước.

Lực chú ý của đàn chuột nhất thời bị Ca Đồn hấp dẫn, đổi hướng xông về phía biển lửa y như tre già măng mọc, nhất thời rất nhiều Cự Thủ bị hỏa diễm đốt thành tro bụi, mùi thịt cháy khét lẹt nhất thời lan ra tràn ngập khắp núi rừng.

Uy lực Hỏa Thịnh Yên dĩ nhiên là cường đại, nhưng số lượng đàn chuột lại nhiều đến vô cùng. Lấy nguyên lực của Ca Đồn căn bản không trì hoãn được bao nhiêu thời gian.

Hai mắt Lôi Mông đỏ rực nổi đầy gân máu, nổi giận gầm lên một tiếng định xông qua nhưng bị Dịch Áo kéo lại. Lôi Mông không dám tin tưởng nhìn lại Dịch Áo kéo tay của mình, sau đó ngẩng đầu ngó chừng Dịch Áo.

“Nhìn ta làm gì?” Dịch Áo tức giận trợn mắt với Lôi Mông: “Người xông vào như thế sợ rằng còn chết trước cả Ca Đồn.”

Lôi Mông lúc này mới kịp thời phản ứng, không phải là Dịch Áo muốn bỏ rơi Ca Đồn, nhất thời thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn còn lo lắng hỏi: “Vậy thì làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Dịch Áo nhìn đàn chuột đông đen bên kia nói: “Một khi chúng nó rời khỏi hang động sẽ mất đi ưu thế vốn có rồi, vậy thì để xem bên nào có thể chống đỡ đến cuối cùng.”

Dịch Áo chuyển sang mấy người Tác Phi Á: “Chỉ sợ ta nói các người đi trước, các người cũng không đồng ý nhỉ?”

Tác Phi Á cười cười nói: “Biết rồi còn hỏi?”

“Vậy cũng tốt, các người và Lôi Mông một tổ đi qua bên trái Ca Đồn, ta tự mình đi bên phải.”

“Không được.” Tác Phi Á quả quyết cự tuyệt, làm như vậy các nàng xem như an toàn, có thể kiên trì một đoạn thời gian rất dài. Nhưng năng lực phòng ngự của Dịch Áo có thể nói là vô hạn bằng không, làm sao có thể sống sót trong đàn chuột đông đen kia được?

“Đừng lo lắng, có bao giờ nàng thấy ta làm chuyện gì không nắm chắc chưa?” Dịch Áo mỉm cười an ủi: “Nếu đã quyết định thì phải nắm chặt thời gian.”

Tác Phỉ Á vẫn lắc đầu, nàng có lòng tin tuyệt đối với tốc độ của Dịch Áo, nhưng những phương diện khác nàng không nghĩ là Dịch Áo có ưu thế mạnh hơn Lôi Mông.

Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ: “Vậy thì trước tiên để cho các người quan sát, nhớ kỹ, sau khi xông vào phải cố gắng giữ vững tiết tấu, không thể lãng phí nguyên lực, đây là một trận đánh lâu dài, có thể kiên trì đến cuối cùng là chúng ta thắng.”

Nói xong những lời này, thân hình Dịch Áo chợt lóe xông vào trong đàn chuột. Dòng nước lũ Ba Nhĩ Khắc Cự Thử thấy Dịch Áo từ trên trời giáng xuống, nhất thời điên cuồng tràn tới. Dịch Áo hít sâu một hơi tụ lực, một đạo gió lốc cực mạnh bỗng nhiên xuất hiện quanh người hắn, ngọn gió vô hình phảng phất như có vô số lưỡi dao sắc bén ẩn giấu trong đó, đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lao tới vừa chạm vào liền bị cắt thành từng mảnh nhỏ máu thịt nhầy nhụa.

Đây là bí kỹ gì? Mấy người Tác Phỉ Á nhìn thấy thân ảnh Dịch Áo tùy ý xuyên qua đàn chuột đông nghịt, những nơi hắn đi qua là kéo theo một chùm máu đỏ lôm. Bọn họ quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, từ ngoài mặt bí kỹ này giống như Cự Phong sát trận, nhưng uy lực Cự Phong sát trận không thể nào lớn đến trình độ khủng bố như thế.

“Được rồi, chúng ta cũng đi qua đó hỗ trợ.” Tác Phỉ Á phục hồi tinh thần lại, nếu Dịch Áo có thể thả ra bí kỹ như vậy, nhất định là an toàn không thành vấn đề.

Lôi Mông dẫn đầu thả ra Địa Chấn, thừa dịp khoảng thời gian đàn Cự Thử cứng ngắc. Đám người Tác Phỉ Á vọt tới bên trái biển lửa, ngoại trừ phương hướng biển lửa không có Ba Nhĩ Khắc Cự Thử xông tới, ba phương hướng khác đều không an toàn. Trong tình huống này, tác dụng Băng Tường đã bị hạ xuống thấp nhất, ba nữ tử luân phiên buông thả khí lạnh, chỉ có lúc nguy cấp mới thả ra Băng Tường văn hồi cục diện. Thế công Ba Nhĩ Khắc Cự Thử bắt đầu giảm bớt thì sử dụng Băng Tinh Phong Bạo tiến hành đả kích phạm vi lớn. Lôi Mông và Lao Lạp chịu trách nhiệm tiêu diệt mấy con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đột phá hàng rào phong tỏa.

Mấy người lần đầu tiên phối hợp trong tình huống gây cản như vậy, nhưng cũng may không có xuất hiện sai lầm quá lớn. Mấu chốt là Lôi Mông sử dụng Địa Chấn quá tốt, một cước hạ xuống là đám Cự Thử ở chung quanh liền biến thành tấm bia sống, so sánh xuống thì bọn họ dễ dàng hơn Ca Đồn nhiều lắm.

Lúc này Ca Đồn đã thấy được tình hình bên ngoài biển lửa, lập tức giận đến nổ phổi hét lớn: “Các người điên rồi hả?”

“Tự quản một mình người đi.” Lôi Mông cười lên ha hả: “Xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người thua chịu trách nhiệm lo đồ ăn một tháng.”

Ca Đồn vừa định nói nhà người nhất định phải thua, thế nhưng lập tức cảm thấy câu này không ổn đành phải nuốt ngược trở vào, chỉ hừ lạnh một tiếng bỏ qua đề tài này. Khi Ca Đồn đi ra hiển nhiên đã ôm tâm tư hy sinh, nhưng mấy người Dịch Áo quay trở lại, bây giờ dù có oán giận cũng không có tác dụng. Ca Đồn không nói gì nữa, cẩn thận khống chế nguyên lực duy trì hình thái Hỏa Thịnh Yển thật ổn định, chỉ cần biển lửa còn tồn tại là hắn có thể liên tục giết chết Ba Nhĩ Khắc Cự Thử. Đúng như lời Dịch Áo nói, đây là một trận tiêu hao chiến, bên nào có thể kiên trì đến cuối cùng sẽ giành được thắng lợi.

Tốc độ Dịch Áo tiêu diệt Ba Nhĩ Khắc Cự Thử không hề thua kém Ca Đồn, luồng gió lốc di động tới chỗ nào là chỗ đó xuất hiện một mảnh trống không, vô số lưỡi dao vô hình không ngừng thu gặt tính mạng chúng nó. Trên thực tế, Dịch Áo xa không có nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài, Cự Phong sát trận bình thường không thể nào có uy lực lớn như vậy. Đây là lần đầu tiên Dịch Áo điều động lực lượng bên trong dòng xoáy nguyên lực, mặc dù chỉ là một phần rất nhỏ nhưng lại giúp cho bí kỹ Cự Phong sát trận biến hóa nghiêng trời lệch đất.

414. Chương 413: Trợ Giúp

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 413: Trợ giúp

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thật ra Dịch Áo chỉ lợi dụng khí tức dao động của bản thân thả ra Diễn Sinh Phong Nhận và giữ xoay tròn xung quanh thân mình, chỉ mong đạt tới khả năng thương tổn lớn nhất. Nhưng làm như vậy tốc độ nguyên lực tiêu hao cũng gia tăng lên gấp bội, cũng may hấn nội tình của hấn vượt xa đám người Lôi Mông. Cho dù nguyên lực tiêu hao nhanh hơn một chút, hấn sẽ là người chiến đấu đến cuối cùng, dĩ nhiên nếu kết quả đó thật sự xảy ra cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Phòng tuyến lần lượt thành lập lại lần lượt hỏng mất, bọn họ đau khổ kiên trì đến mức sinh ra ảo giác đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử đông đen kia chính là ác linh đang cắn nuốt nguyên lực của bọn họ, dìm bọn họ vào trong thống khổ tột cùng.

Ca Đồn thả ra biển lửa bắt đầu mất ổn định, đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử vẫn điên cuồng nhào đầu về phía trước, phạm vi Hỏa Thịnh Yển bao phủ nhanh chóng rút gọn lại. Những con Cự Thử ở đầu dòng thân thể của mình dập tắt hỏa diễm, chốc lát sau Ca Đồn liều mạng giải phóng Hỏa Thịnh Yển mở rộng phạm vi, cố hết sức ngăn trở đàn chuột. Nguyên lực của hấn đến lúc này đã gần cạn kiệt rồi, tiếp tục kiên trì không tới hai phút, sắc mặt Ca Đồn đã tái nhợt, thân thể khẽ run rẩy, chỉ là vì hấn bị biển lửa bao phủ nên những người khác không nhìn thấy bộ dạng của hấn.

Người thứ nhất kiệt lực rất có khả năng là Y Toa Bối Nhĩ, nàng đã bất chấp giá nào rồi. Hoàn toàn bỏ qua không buông thả Băng Bích, lệ thuộc vào Tác Phỉ Á và Tuyết Ny bảo vệ, nàng liều lĩnh dốc toàn lực phóng thích khí lạnh tới trước. Thế nhưng, tuy Ba Nhĩ Khắc Cự Thử không phải là yêu thú biến dị cao cấp nhưng cũng có lực phòng ngự tương đối, khí lạnh chỉ có thể tạm thời đông cứng lại, không thể thương tổn chúng nó chút nào. Huống chi, lúc một nhóm Cự Thử bị đông cứng thì phía sau còn có cả đồng ào tới như sóng thủy triều, làm cho tất cả cố gắng của Y Toa Bối Nhĩ đều hóa thành bọt nước.

Lao Lạp chiến đấu rất bền bỉ, đáng tiếc là nàng phát huy ra tác dụng kém nhất. Mặc dù mỗi lần nàng vung một quyền, đá một cước là có thể nhẹ nhàng giết chết một con Cự Thử. Nhưng đối mặt với đàn chuột hàng hà sa số thế này, hành động này chỉ như lấy muối bỏ biển mà thôi.

Tiểu Miêu Tử quanh quẩn trên đầu đàn chuột dùng đuôi trùy quật, dùng cánh cắt, thậm chí lao xuống mạnh mẽ va chạm tàn sát từng nhóm Cự Thử. Nhưng lực sát thương của nó cũng chỉ có hạn.

Ban đầu Dịch Áo và Ca Đồn bộc phát toàn lực tạo thành huyền tượng tựa hồ bọn họ có thể kiên trì đến thắng lợi cuối cùng. Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ từ từ tỉnh lại, từ từ tuyệt vọng.

Người duy nhất có lòng tin chính là Dịch Áo, nếu Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn phái người đến Tử Vong Chi Ca học viện trông nom Lôi Mông, tuyệt đối không có khả năng nhìn của bọn họ bị toàn diệt ở chỗ này.

Đau khổ kiên trì hơn mười phút, Ca Đồn không chế Hỏa Thịnh Yển đã cực kỳ ảm đạm, phạm vi bao phủ giảm xuống còn bảy, tám thước. Thân thể hấn lúc này đã mềm nhũn, hai chân lão đảo, đàn chuột thừa thế tràn tới gần hơn, vì thế áp lực bên phía đám người Tác Phỉ Á mỗi lúc một gia tăng.

Y Toa Bối Nhĩ đã vô lực buông thả bí kỹ, nguyên lực hao tổn gần như bằng không, nàng chỉ có thể lác lác lão đảo đi theo bên cạnh Tác Phỉ Á và Tuyết Ny, chậm chạp lui về phía sau.

Tác Phỉ Á và Tuyết Ny buông thả tường băng vốn có thể giữ vững thêm vài giây, nhưng bây giờ mới vừa thành hình là sụp đổ toàn diện trong nháy mắt. Loại tường băng này đã không còn một chút tác dụng, nguyên lực giảm thấp kịch liệt làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy lực bí kỹ. Các nàng kiên trì đến bây giờ chỉ dựa vào một tia cố chấp mà thôi.

“Dịch Áo, đi nhanh.” Tuyết Ny dùng khí lực không nhiều lắm la lớn: “Mang theo Lao Lạp rời đi.”

“Địch Áo, đừng lo cho chúng ta, đi mau.” Lôi Mông cũng hồi thúc.

Người duy nhất có thể cảnh báo Địch Áo không thể nghi ngờ chính là Tác Phỉ Á, nhưng nàng vẫn luôn ngậm miệng không nói. Bởi vì nàng biết, nếu như nàng thật sự lên tiếng báo Địch Áo rời đi, hẳn ngược lại không bao giờ chịu đi.

Địch Áo không nói gì, hẳn dùng hết mọi lực lượng trong người không ngừng phóng thích Diễn Sinh Phong Nhận. Bây giờ hẳn đã thành chủ lực chính, nhưng số lượng đàn chuột trước mặt vẫn còn quá đông, chú ý được mặt đông thì phải bỏ qua mặt tây. Mới vừa xông qua trợ giúp Ca Đồn thì bên phía Tác Phỉ Á đã bị đàn chuột bao vây, mới vừa xông về cứu các nàng Tác Phỉ Á ra ngoài, Hỏa Thịnh Yên của Ca Đồn lại bị đàn chuột xung kích tất ngấm, hẳn lại phải lập tức chạy ngược về.

Đúng lúc này, ước chừng có hai mươi mấy bóng người từ một hướng khác nhanh chóng tiếp cận chiến trường, Thương Nam từ xa xa truyền đến: “Địch Áo, không cần phải sợ, chúng ta đã đến.”

Trước hết tiến vào chiến trường là hai tên Phong hệ võ sĩ, bọn họ áp sát đám người Địch Áo cực nhanh, siết chặt vòng vây đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ở chung quanh.

Tiếp theo là năm, sáu Hỏa hệ võ sĩ, bọn họ không nóng lòng trợ giúp Địch Áo, mà phóng ra bí kỹ chia đàn chuột thành hai nhóm. Ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ hợp lại thành một bức tường kín kẽ ngăn chặn bước tiến của đàn chuột.

Chạy tới cuối cùng là Địa hệ và Thủy hệ võ sĩ, mọi người cùng nhau xuất lực giết sạch một nhóm Ba Nhĩ Khắc Cự Thử rất nhanh. Sau đó bọn họ lập tức phóng tới trợ giúp đồng bạn.

Trong lúc nhất thời tình thế đã chuyển nguy thành an, đám người Lôi Mông và Ca Đồn chẳng quan tâm nhiều, dứt khoát ngồi xuống mặt đất chất đầy máu thịt như nhớp thở hồng hộc. Ngay cả mấy nữ tử Tác Phỉ Á cũng không để ý đến hình tượng, mệt mỏi rũ rời ngồi bệt xuống, khác biệt duy nhất là các nàng tìm địa phương tương đối sạch sẽ.

Hai mươi mấy Cực Hạn võ sĩ tạo thành tường đồng vách sắt ngăn cản đàn Cự Thử, lực chiến đấu và sĩ khí tăng cao vô cùng, đàn chuột từ từ lâm vào hoàn cảnh xấu không thể tiến thêm một bước. Chỉ qua một đoạn thời gian ngắn ngủi, Thương Nam dẫn theo các bằng hữu triển khai phản công thần tốc.

Chỉ mỗi Địch Áo là còn khả năng giữ vững thái độ bình thường, dĩ nhiên hẳn không gia nhập chiến đấu, Diễn Sinh bí kỹ và Lôi Quang Phong Nhận thuộc về bí mật của hắn. Trong lúc cấp bách cần bảo vệ Lôi Mông, hẳn không có biện pháp ẩn giấu bản thân, hiện tại cứ để cho Lôi Mông cam tâm tình nguyện phối hợp diễn chức đội trưởng. Nếu không người ta sẽ cảm thấy khó hiểu, hẳn không muốn lộ ra bí mật của mình, dù chỉ một ít.

“Mụ nội nó, lão già Tử Thẩn Sầm kia.” Thanh âm Lôi Mông gầm lên như sấm, lúc này hẳn mụ nội muốn chết rồi, nằm ở trên cỏ không thể động đậy một đầu ngón út: “Chờ ta trở về sẽ tìm hắn tính sổ.”

“Xong rồi.” Ca Đồn nằm ở bên cạnh Lôi Mông, đúng lúc nghe thấy Lôi Mông: “Đừng rước lấy phiền phức cho chúng ta nữa được không? Nếu không phải người đập bể cửa phòng của viện trưởng đại nhân, tại sao chúng ta có thể đụng tới nhiệm vụ biến thái thế này chứ?”

“Có thể trách ta sao?” Lôi Mông muốn nhảy dựng lên, nhưng cảm giác cảnh tượng trước mắt biến thành màu đen, thân thể mềm nhũn lại ngã xuống đất, lâm bầm: “Vẫn là bằng hữu tốt.”

Địch Áo cười cười, hẳn không có nhờ Thương Nam tiếp ứng là vì chỉ cần Lôi Mông gặp phải nguy hiểm chân chính tự nhiên có người nhảy ra. Thương Nam có ý tốt ngược lại làm cho thất vọng.

Chỉ dùng mười mấy phút, chiến đấu phía trước đã chuẩn bị kết thúc rồi, đàn chuột lúc này không ai chống đỡ nổi đã biến thành thi thể chất đầy khắp núi đồi, từng dòng máu tươi đỏ lôm chẩy xuôi trong bụi cỏ hợp thành mấy con suối nho nhỏ. Thương Nam đã lui ra khỏi chiến đấu, mang theo mấy người bằng hữu đi tới.

“Vì sao các ngươi tới đây?” Địch Áo tiến lên nghênh đón, mặc dù vận dụng lực lượng trong vòng xoáy nguyên lực quá nhiều. Vào lúc này Địch Áo có cảm giác thoát lực, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn đám người Ca Đồn và Lôi Mông nhiều, ít nhất còn có thể hoạt động bình thường.

Thương Nam liếc nhìn đám người Lôi Mông nằm trên mặt đất thổ hồng học như trâu, rồi nhìn lại Dịch Áo, trong mắt lộ vẻ tán thưởng không cần che giấu: “Chúng ta đúng lúc đến khu phụ cận tìm ít đồ, phát hiện bên này hỏa diễm ngất trời nên chạy tới xem thế nào, không nghĩ tới là các người.”

Dịch Áo im lặng nghĩ ngợi, thật sự trùng hợp nhỉ? Có lẽ Thương Nam lo lắng Dịch Áo gặp chuyện không may, tìm cơ đi ở sau bọn họ. Dịch Áo dĩ nhiên sẽ không để lộ điểm này, chỉ mỉm cười nói: “Nhờ có các người đã ở gần đây mới kịp thời chạy tới, bằng không chúng ta không đối phó nổi đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thử này. Lần trước là Hỏa Long Tích Dịch, lần này là Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, không biết nhóm đạo sư trong học viện tại sao luôn đưa ra tài liệu không chính xác thế nhỉ?” Thương Nam gãi gãi đầu, chuyện liên quan đến học viện hẳn cũng không tiện nói gì, dù sao còn có những người khác.

“Loại chuyện này thỉnh thoảng mới phát sinh, có rất ít người liên tục gặp phải hai lần.”

“Xem ra vận khí của chúng ta không tệ, xác suất thấp như vậy cũng bị chúng ta gặp phải.” Dịch Áo cười cười tự giễu, sau đó hỏi: “Bình thường học viện sẽ xử lý chuyện này thế nào?”

“Để ý làm gì?” Thương Nam hơi nghi ngờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra: “Người nói là tình báo sai lầm phải không? Hẳn là bồi bổ lại một ít học phần, hoặc là tài vật gì đó, ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Tài vật?” Lúc này đến phiên Dịch Áo sợ run rồi, tài vật ở trong Tử Vong Chi Ca học viện có ích lợi gì? Không bao giờ có học viên liều mạng đạt được học phần rồi đi trao đổi với kim tiền.

Thương Nam hiển nhiên đã đoán được suy nghĩ trong lòng Dịch Áo, mỉm cười nói: “Nếu như là bồi vì học viện thất ngộ dồn học viên vào chỗ tử vong, bọn họ không thể nào bỏ mặc được. Nói thế nào cũng nên bồi bổ lại cho người ta.”

415. Chương 414: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 414: Hoàn thành nhiệm vụ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo gật đầu tỏ vẻ hiểu ý Thương Nam, sau đó không tiếp tục thảo luận đề tài này nữa. Xem ra lần này cũng giống với lần trước, giao cho bọn họ một nhiệm vụ đơn giản và một nhiệm vụ khó khăn, rồi sẽ bồi bổ lại học phần là xong.

Nhưng đó không phải là kết quả Dịch Áo muốn, nói nghiêm khắc thì Dịch Áo tổn thất lớn nhất, chuyện này là do phải buông thả Lôi Quang Phong Nhận liên tục. Dịch Áo dùng lực lượng trong vòng xoáy nguyên lực thả ra Lôi Quang Phong Nhận, lại phải dùng khí lực của mình áp súc ở trong cơ thể, sau đó mới thả ra Điển Sinh Phong Nhận. Lấy ra càng nhiều lực lượng thì thương tổn sẽ càng lớn, may là Dịch Áo chỉ có cảm giác thoát lực, còn chưa đến tình trạng nội thương nghiêm trọng.

Thế nhưng Dịch Áo không hề hối hận, nếu như hắn không làm như vậy, đám người Ca Đồn không thể nào kiên trì đến lúc nhóm Thương Nam chạy tới.

Mặc dù nhất định là có người đang âm thầm bảo vệ Lôi Mông, nhưng không biết những người đó có quản những người khác chết sống hay không. Vì thế Dịch Áo không dám đánh cược.

Lúc này mấy người Ca Đồn đã khôi phục được chút ít thể lực, chống tay xuống đất cố gắng bò dậy. Dù sao đám người Thương Nam đang ở chỗ này, cứ nằm mãi trên mặt đất đúng là mất thể diện.

“Không vội, các người nghỉ ngơi đi, có cần ta đưa các người trở về không?” Thương Nam đã nhận ra thể lực mấy người Ca Đồn đã không còn thừa lại bao nhiêu, vội vàng tỏ ý mong được giúp đỡ một tay.

Những đồng bạn do Thương Nam mang đến kinh ngạc nhìn sang bên này, trong lòng lấy làm kỳ quái cái tên Thương Nam này lại biết quan tâm người từ lúc nào vậy nhỉ? Không phải là coi trọng mấy nữ tử kia chứ?

Địch Áo bất đắc dĩ nhìn sang Thương Nam, dĩ nhiên hắn biết rõ ràng Thương Nam có hảo tâm, lo lắng mấy người bọn họ không có đủ thể lực trở về. Lỡ may trên đường phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng bọn họ chỉ là bằng hữu vừa quen biết, Thương Nam biểu hiện hình như nhiệt tình thái quá.

“Yên tâm đi, chúng ta có thể tự lo được, đúng rồi, các người đến đây tìm đồ? Không có làm chậm trễ thời gian của các người chứ?” Địch Áo ra vẻ xin lỗi nhìn tới Thương Nam.

Thương Nam lập tức phản ứng, hiểu ra mình quá quan tâm những người mới quen này, cười cười nói: “Ha ha, không có, dù sao đang ở phụ cận, vậy chúng ta đi trước, có việc trở về sẽ liên lạc lại.”

Đợi đến khi đám người Thương Nam rời đi, Lôi Mông nhìn tới bóng lưng Thương Nam bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Các người có cảm thấy tên này có gì đó không ổn?”

“Đầu người không có bệnh chứ?” Y Toa Bối Nhĩ đảo cặp mắt trắng dã nói: “Người ta mới vừa cứu người, người đã nói như thế?”

“Đây là hai việc khác nhau có được không?” Lôi Mông bất mãn nói: “Nói thật ra các người không cảm thấy cái tên Thương Nam này nhiệt tình hơi quá sao? Còn vì chúng ta mà đắc tội tỷ tỷ Đạt Nhĩ Sâm. Địch Áo, lần trước quên hỏi người, tỷ tỷ Đạt Nhĩ Sâm ở trong học viện có lực ảnh hưởng rất lớn hả?”

Địch Áo cười cười nói với Lôi Mông: “Không cần lo lắng, ta đoán chừng lực ảnh hưởng của nàng khẳng định không bằng người.”

Lôi Mông nghe thế thì không hiểu vấn đề, ngơ ngác hỏi lại: “Có ý gì?”

“Ít nhất nàng không dám đập cửa nhà viện trưởng, nhất định là không bằng người.”

Lôi Mông cười khổ nói: “Đã nói là ta không cố ý mà, huống chi lão gia hỏa kia cũng không có tức giận. Vì sao các người cứ đẩy trách nhiệm lên trên người ta vậy?”

“Bởi vì chúng ta không có đập quá cửa nhà người ta.” Ca Đồn ở một bên lạnh lùng nói.

Lôi Mông không thể phản bác gì nữa, học theo bộ dạng Y Toa Bối Nhĩ đảo cặp mắt trắng dã rồi không nói gì thêm.

Mấy người nghỉ ngơi một hồi lâu, cuối cùng khôi phục chút ít khí lực bắt đầu lên đường trở về.. Tốc độ đi đường chậm hơn rất nhiều, Ca Đồn có thể tiết kiệm khí lực nhưng Hỏa Hồng Thú lại bị mấy người Tác Phỉ Á trưng dụng không chút khách khí. Cho nên hắn chỉ có thể đi bộ cùng với Địch Áo và Lôi Mông.

Vốn là lộ trình hai ngày, đoàn người Địch Áo đi hơn ba ngày mới trở lại thạch động của mình. Có lẽ là do quá mệt mỏi, mọi người thu thập đơn giản vài thứ rồi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, có câu nói nhà vàng nhà bạc không bằng ổ chó của mình, mặc dù điều kiện rất đơn sơ nhưng nằm lâu quen chỗ, cảm giác kiên định và an toàn không đâu thoải mái bằng.

“Địch Áo, các người trở lại rồi hả?” Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Địch Áo đã bị thanh âm Phổ Lai Tư đánh thức.

“Ta vẫn luôn tự hỏi một điều, có phải là người theo dõi chúng ta không hả? Vì sao cái gì cũng biết?” Lôi Mông đi ra khỏi thạch động, lấy làm kỳ quái hỏi Phổ Lai Tư: “Chúng ta trở về vào giữa đêm.”

Phổ Lai Tư cười nói: “Đương nhiên là có người thấy các người trở về, nhiệm vụ đã hoàn thành?”

“Coi như là hoàn thành đi.”

Nhắc tới nhiệm vụ Lôi Mông cảm thấy rất buồn bực, lần trước Hỏa Long Tích Dịch biến dị chỉ nghe kể lại từ miệng Địch Áo nên Lôi Mông không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Nhưng ngàn vạn con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử xông lên khỏi mặt đất, cảnh tượng rung động như thế sợ rằng cả đời Lôi Mông cũng không thể quên được.

Phổ Lai Tư nghi ngờ nói: “Coi như? Có ý gì?”

“Nói rõ ràng thì do người khác giúp đỡ mới hoàn thành.” Dịch Áo từ trong thạch động đi ra, nói: “Thế nhưng hần không có vi phạm quy định của học viện.”

Đợi đến lúc Dịch Áo miêu tả tình hình lại một lần, Phổ Lai Tư mới bình tĩnh đại ngộ. Ánh mắt nhìn mấy người Dịch Áo cũng biến đổi khác thường: “Ngàn vạn đầu Ba Nhĩ Khắc Cự Thử? Các người kiên trì trong thời gian bao lâu?”

“Nếu đổi lại là người, người có tâm tư tính toán thời gian không?” Dịch Áo cảm thấy buồn cười, chậm rãi nói: “Có thể còn sống trở về đã rất khó khăn rồi.”

Phổ Lai Tư gãi gãi đầu, ngại ngừng cười cho qua chuyện. Nếu đổi lại là hần, biểu hiện có lẽ còn bết bát hơn nhiều. Người bình thường có lẽ không thể lý giải ngàn vạn con yêu thú tụ tập chung một chỗ có ý nghĩa như thế nào. Phổ Lai Tư đã từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng rung động nhân tâm này, chỉ cần tổ chất trong lòng hơi kém là không thể dậy nổi tâm tư chống cự.

Trên thực tế, Dịch Áo mấy người giết chết Ba Nhĩ Khắc Cự Thử không ít hơn nhóm Thương Nam bao nhiêu. Nhất là Dịch Áo và Ca Đốn, có chừng mấy ngàn con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử chết ở trong tay hai người bọn họ, chẳng qua là lúc đó chẳng có người nào dư thừa tinh lực quan tâm những vấn đề nhỏ bé như thế.

“Bên phía học viện cũng thật là quá đáng.” Phổ Lai Tư kêu bất bình thay cho mấy người Dịch Áo. Dĩ nhiên những lời như thế hần chỉ dám nói ở chỗ này, nếu đổi lại địa phương khác, hần tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

“Không sao cả, không phải nói là có bù đắp hay sao?” Dịch Áo nhún vai bất cần, lần này quả thật không thể oán giận đạo sư học viện, những con Ba Nhĩ Khắc Cự Thử ẩn sâu dưới lòng mặt đất, cho dù đạo sư học viện có thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể nào chui vào trong lòng đất thống kê số lượng chúng nó.

“Vậy cũng được, lần trước đã bù đắp lại cho các người rồi hả? Hần là có nhiệm vụ đơn giản dễ kiếm học phần phải không?” Giọng nói của Phổ Lai Tư có chút hâm mộ.

Dịch Áo tức giận trợn mắt nhìn sang Phổ Lai Tư: “Chuyện như vậy cũng đáng để hâm mộ? Làm không tốt là mất mạng như chơi đó.” Phổ Lai Tư cười khan vài tiếng nhưng không nói gì.

Trên thực tế Phổ Lai Tư suy nghĩ không sai, học viên bình dân ở trong Tử Vong Chi Ca học viện tới đây tu luyện chủ yếu là vì nhận được bí và cùng tinh thần toái phế. Những thứ này phải dùng học phần để trao đổi, cho nên loại học viên như Phổ Lai Tư quan tâm nhất chính là học phần, trong suy nghĩ của bọn hần không có thứ gì quan trọng hơn hai chuyện đó.

Đám người Dịch Áo đến đây là để tăng cường thực lực, điểm xuất phát khác nhau nên nhìn vấn đề tự nhiên cũng không giống nhau.

Mấy người mới vừa ăn xong điểm tâm, đạo sư chịu trách nhiệm ban bố nhiệm vụ đã hiện ra ở trên đỉnh núi. Phổ Lai Tư đứng lên chào hỏi, mấy người Dịch Áo ngồi yên một chỗ, không thêm di động một đầu ngón chân, tựa hồ không nhìn thấy gì hết.

Đạo sư nhíu mày, nhưng không có biểu lộ bất mãn, bình thản ngồi xuống nói: “Nhiệm vụ hoàn thành?”

“Dĩ nhiên là hoàn thành.” Lôi Mông gằng giọng nói với đạo sư: “Hơn nữa không có vi phạm quy định của học viện.”

“Người nói thế là có ý gì?”

“Không có ý gì cả, chỉ muốn thương lượng với ngài một chút, lần sau có tràng diện lớn như thế, ngài có thể thông báo trước một tiếng được không?” Mặc dù trên mặt Lôi Mông mang theo nụ cười, nhưng thấy thế nào cũng giống như muốn gây sự hơn.

Phổ Lai Tư sợ Lôi Mông phát sinh cãi vã với đạo sư, vội vàng nói: “Bọn họ lần này gặp phải Ba Nhĩ Khắc Cự Thử, chừng ngàn vạn con, may là đám người Thương Nam đi ngang qua nơi đó kịp thời cứu bọn họ.”

“Cái gì?” Vị đạo sư không dám tin tưởng, nhìn sang Phổ Lai Tư: “Người nói là sự thật?”

“Ngài có thể đi hỏi Thương Nam ở bộ cao cấp, nếu có hứng thú thì có thể đến hiện trường quan sát, thi thể đàn chuột thúì còn nằm ở chỗ cũ đó?” Lôi Mông lười biếng nói.

Lôi Mông nói đến trình độ này hiển nhiên không thể nào giả dối được, về mặt vị đạo sư lúc này cực kỳ trầm trọng, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng nói: “Chuyện này ta sẽ đi điều tra, các người bình tĩnh nghỉ ngơi đi.”

Đợi đến khi vị đạo sư rời đi, Lôi Mông mới nói với mọi người: “Thế nào? Hết giận chưa?”

“Tạm được.” Ca Đồn suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu người có thể đập nát cánh cửa nhà hắc, chúng ta chắc chắn sẽ hết giận.” Mấy người Địch Áo cùng nhau cười ha hả.

Lôi Mông then quá thành giận mắng to: “Người đã nói xong chưa?”

416. Chương 415: Tổ Rõ Lập Trường

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 415: Tổ rõ lập trường

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đạo mắt đã qua một tuần lễ, có một ngày Phổ Lai Tư dẫn Địch Áo đi tìm đạo sư trao đổi mảnh vỡ tinh thần. Địch Áo trở về rất muộn, gần đến giữa đêm hắc mới xuất hiện ở trong thạch động.

“Địch Áo, có phải là đám đạo sư cố ý làm khó người không?” Ca Đồn hỏi, nhận liền tiếp mấy nhiệm vụ nguy hiểm làm cho hắc có cảm giác toàn học viện ẩn tàng địch ý và mưu đồ. Vì thế hễ gặp phải chuyện gì sẽ nghĩ đến chỗ xấu trước.

“Không có.” Địch Áo lắc đầu nói: “Lúc trở lại gặp được Thương Nam, hàn huyên với hắc một hồi.”

“Người đi chừng bốn giờ, thế mà gọi là hàn huyên một hồi?”

Địch Áo cười cười không có đáp lại, xoay người đi tới một góc thành động, vươn tay phỉ phỉ lớp bụi trên vách động xuống, một đồ án hình ngôi sao sáu cánh kỳ quái từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Địch Áo điểm một cái ở giữa vị trí ngôi sao sáu cánh, một tiếng va chạm rất nhỏ truyền ra, tiếp theo là bộ phận trung tâm ngôi sao sáu cánh thụt vào bên trong.

Địch Áo lại móc ra một viên mảnh vỡ tinh thần đặt vào trong đó, chốc lát sau ngôi sao sáu cánh đột ngột bộc phát quang mang mãnh liệt.

Địch Áo nghiêng người tránh ra một bên, đạo quang mang kia không có khuếch tán, mà ngưng tụ lại bám vào vách động, hơn nữa độ sáng từ từ gia tăng cuối cùng biến thành trắng noãn.

“Đây là cái gì?” Lôi Mông giật mình lẩm bẩm: “Hình như là...”

Địch Áo không để ý tới Lôi Mông, đi tới một góc khác dựa vào ánh sáng ít ỏi trong động quan sát một hồi, lại là một đồ án hình ngôi sao sáu cánh xuất hiện.

Khi Địch Áo lại đặt mảnh vỡ tinh thần vào lần nữa, luồng ánh sáng từ bên trong bắn ra mạnh mẽ, lực lượng hai luồng ánh sáng va chạm vào nhau, không ngừng dung hợp, giao điểm hai đồ án chậm rãi di động về phía vùng trung tâm. Có lẽ chúng nó đang tìm một điểm thăng bằng, sau đó hai luồng sáng chợt rung động cực nhanh.

“Còn có thứ này?” Lôi Mông đã hiểu ra: “Vì sao chúng ta không phát hiện nhỉ?”

Rất nhanh, Dịch Áo tìm được ở trong sơn động bốn đồ án khác, đặt mảnh vỡ tinh thần vào hết, sáu luồng ánh sáng tại dung hợp vào chính giữa sơn động, giao điểm vùng sáng mở rộng ra đến khi to bằng cái chậu thì ngừng lại, nguyên lực dao động kịch liệt và tràn ngập khắp mọi góc ngách trong thạch động.

“Dịch Áo, là Phổ Lai Tư chỉ cho người?” Lôi Mông kêu lên: “Đám hồn đản kia tại sao không nói cho chúng ta biết.”

“Phổ Lai Tư nói cho chúng ta biết, chỉ có điều không muốn ta trao đổi mảnh vỡ tinh thần.” Dịch Áo nói.

“Trời đất, vậy lưu học phần lại làm gì?” Lôi Mông nói.

“Bởi vì Y Toa Bối Nhĩ còn không phải là Cực Hạn võ sĩ.” Dịch Áo nói: “Y Toa Bối Nhĩ, hôm nay người ra ngoài lều cỏ nghỉ ngơi, ta và Ca Đốn đi qua rừng cây bên cạnh ở tạm một ngày.”

“Tốt.” Y Toa Bối Nhĩ lộ ra thần sắc cô đơn và thất vọng. Trong sơn động tràn ngập nguyên lực càng lúc càng nồng nặc, tu luyện trong hoàn cảnh này một ngày có thể so bằng mười ngày ở ngoài, đáng tiếc là nàng không có phúc hưởng thụ.

“Tác Phỉ Á, bốn người các người tu luyện ở chỗ này.” Dịch Áo nói: “Tâm thái phải vững vàng, không nên quá gấp gáp, lực lượng mảnh vỡ tinh thần có thể duy trì khoảng năm giờ.”

“Vậy còn chàng?” Tác Phỉ Á hỏi.

“Ta không cần.”

Bên kia Y Toa Bối Nhĩ đã rời khỏi sơn động, nhìn bóng lưng Y Toa Bối Nhĩ, thần sắc Dịch Áo có vẻ dăm chiêu.

Tác Phỉ Á cũng chú ý tới điểm này: “Dịch Áo, chàng đi khuyên nhủ Y Toa Bối Nhĩ nhé!”

“Ừ.”

“Dịch Áo, người đổi lại bao nhiêu mảnh vỡ tinh thần?” Ca Đốn hỏi.

“Không nhiều lắm, chúng ta còn còn dư lại hơn hai ngàn học phần, còn lại đổi hết.” Dịch Áo nói: “Đúng rồi, có một việc mọi người phải chú ý. Trong vòng hai, ba tháng này, chúng ta tốt nhất nên giữ vững ở Cực Hạn võ sĩ cấp ba, nếu không sẽ có phiền toái...”

“Phiền toái? Phiền toái gì?” Lôi Mông tò mò hỏi.

“Hàng năm vào mùa xuân, Tử Vong Chi Ca học viện sẽ cử hành một cuộc tranh tài, nếu như không chú ý khống chế bản thân. Đến lúc đó chỉ sợ phải đánh với học viên bộ cao cấp, chúng ta sẽ không có phần thắng.” Dịch Áo giải thích: “Hơn nữa, các người nên biết tỷ tỷ cái tên Đạt Nhĩ Sâm là học viên bộ cao cấp, lỡ may bước vào đó quá sớm rất bất lợi đối với chúng ta.”

“Ta hiểu ý của người.” Ca Đốn cười híp mắt nói: “Còn không bằng ở đây khi dễ người mới, có thể đánh lên vị trí đệ nhất, phần thưởng học phần rất lớn nha!”

“Đừng suy nghĩ quá đơn giản.” Dịch Áo nói: “Không nói đến nhóm Đạt Nhĩ Sâm, chỉ riêng đám người Phổ Lai Tư, các người có nắm chắc tất thắng không?”

“Phải đánh với đám Phổ Lai Tư?” Ca Đốn hơi giật mình, nói thật ra Phổ Lai Tư rất nhiệt tình với bọn họ, coi như đã giành được tình hữu nghị của bọn họ. Nếu như đánh với Phổ Lai Tư, hẳn thật sự không đành lòng hạ thủ.

“Không nhất định, ta chỉ nói là có thể.” Dịch Áo nói.

“Ta nói này Dịch Áo, không phải là chúng ta còn có tinh thần kết tinh hã? Nếu như đặt tinh thần kết tinh vào đó, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn.” Lôi Mông nói.

“Ta vừa mới nói, người đảo mắt cái là quên?” Dịch Áo nói: “Mấy tháng này, cho dù chúng ta có thể tiến vào bộ cao cấp cũng rất là phiền phức. Hơn nữa, còn có Y Toa Bối Nhĩ, các người không thấy được sao? Tâm tình của nàng có vẻ không tốt lắm.”

“Hiểu.” Lôi Mông nghiêm mặt nói.

“Lao Lạp, chúng ta đi thôi.” Dịch Áo không muốn làm chậm trễ thời gian đám người Tác Phi Á tu luyện, dù sao năng lượng trong mảnh võ tinh thần cũng có hạn.

Lao Lạp tựa hồ không nghe thấy Dịch Áo, gương cặp mắt to nhìn chăm chăm vào luồng sáng phát ra từ mảnh võ tinh thần trong sơn động. Tiểu Miêu Tử đã sớm chạy đến phía dưới tìm tư thế thoải mái nhất nằm im bất động.

Dịch Áo cười cười không nói gì nữa, xoay người rời khỏi thạch động, lúc hắn đi vào lều cỏ thì thấy Y Toa Bối Nhĩ ôm hai gối ngồi thù lù trong góc. Không thể trách tâm tình nàng quá kém, giờ phút này nàng có cảm giác bị bài xích ra bên ngoài.

“Đang suy nghĩ gì đó?” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

“Không nghĩ gì hết.” Y Toa Bối Nhĩ lộ ra nụ cười miễn cưỡng: “Tại sao ngươi không đi tu luyện?”

“Ta đã là Cực Hạn võ sĩ cấp ba.” Dịch Áo cười nói.

“Nhanh như vậy.” Y Toa Bối Nhĩ ngạc nhiên.

“Ừ, sau khi chúng ta giết chết đàn Ba Nhĩ Khắc Cự Thủ, không giải thích được tự nhiên thăng cấp.”

“Nguyên Lực Luân không hề biến hóa chút nào?” Y Toa Bối Nhĩ ngập ngừng chốc lát, trong mắt đột nhiên lộ ra thần sắc sợ hãi, vội vàng hỏi: “Dịch Áo, nếu như các ngươi đều thăng cấp, học viện có thể tách chúng ta ra hay không?”

“Không thể.” Dịch Áo nói: “Nếu học viện thực có can đảm an bài như vậy, ta sẽ mang theo các ngươi đi đập nát cửa nhà Tử Thần Sâm viện trưởng, để cho danh tiếng chúng ta lại bộc phát lần nữa.”

“Đừng có nói giỡn.” Y Toa Bối Nhĩ cười khổ nói: “Lôi Mông xuất thủ đã hại chúng ta khổ lắm rồi, ngươi cũng muốn lộn xộn?”

“Đây không phải là lộn xộn.” Dịch Áo mỉm cười nói: “Chẳng qua để cho bọn họ thấy được lập trường của chúng ta, chúng ta là bằng hữu, bất kể thế nào cũng không bao giờ tách ra.”

417. Chương 416: Một Trò Đùa Dai

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 416: Một trò đùa dai

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy ngày kế tiếp đám người Tác Phi Á đều ở trong thạch động tu luyện, Dịch Áo đem phần lớn học phần đổi thành mảnh võ tinh thần tạm đủ cho bọn họ sử dụng. Trên căn bản ngoại trừ thời gian ngủ ra, luồng sáng nguyên lực trong thạch động cơ hồ chưa bao giờ tắt.

Phổ Lai Tư tới chơi thấy đám người Ca Đốn tu luyện quá chăm chỉ nên nói chuyện với Dịch Áo vài câu đơn giản rồi vội vã cáo từ. Bởi vì trước đó hắn đã khuyên can rất nhiều lần, bảo đám người Dịch Áo đổi học phần thành mảnh võ tinh thần để tăng cường thực lực của mình lên nhanh hơn, hiện tại hắn đã thấy nên tương đối hài lòng.

Phổ Lai Tư không thể ngờ được đám người Dịch Áo căn bản không thiếu mảnh võ tinh thần, mảnh võ tinh thần cực phẩm mang từ Khắc Lý Tư bình nguyên ra không có tiêu hao bao nhiêu. Hơn nữa, bọn họ còn có tinh thần kết tinh và tinh thần hạch, nếu lấy ra hết một lần đoán chừng sẽ hù dọa Phổ Lai Tư ngu rớt ngay tại chỗ.

Để cho Dịch Áo động tâm nhất là hao tổn một vạn học phần đổi lấy đạo sư thần bí Tử Vong Chi Ca học viện chỉ dạy. Một vạn học phần không phải là con số nhỏ, cơ hồ tương đương với thời gian một năm của mỗi học viên làm nhiệm vụ cực khổ, đó là không đổi bí kỹ, không đổi mảnh vỡ tinh thần. Đây cũng là nguyên nhân Dịch Áo ngấm nghĩa đến phần thưởng cuộc tranh tài sắp tới, hẳn đang cần học phần. Đổi lấy mảnh vỡ tinh thần chỉ là vì không muốn lộ vẻ quá đặc thù, hẳn muốn cấp cho người khác một ấn tượng, bọn họ giống với những học viên khác ở trong học viện.

Học viện chậm chạp không có tiến hành bù đắp sai sót, dù sao vẫn chưa tới thời gian nhận nhiệm vụ tiếp theo nên đám người Dịch Áo không hề gấp gáp. Huống chi thân phận Lôi Mông còn tại đó, cho dù học viện bỏ qua toàn bộ học viên cũng không thể bỏ qua Lôi Mông được.

Nhưng mà bản thân Lôi Mông đã sớm không nhịn được nữa, từ sâu trong nội tâm Lôi Mông rất có một ít cảm giác về sự ưu việt, thân phận chính là một phương diện. Lôi Mông lúc nhỏ đã gặp qua Tư Thẩn Sâm viện trưởng, có tầng quan hệ này tồn tại nên Lôi Mông nghĩ rằng: “Cho dù nhà ngươi không chiếu cố gì thì thôi, nhưng cũng không thể rắp tâm đẩy chúng ta vào trong hố lửa chứ?”

Vì thế Lôi Mông cảm thấy rất cần thiết phải tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng nói chuyện một chút. Dĩ nhiên, loại chuyện này không thể để cho người khác biết, nếu không sẽ đưa tới một đồng phiền phức không đáng có.

Ngày nọ, Lôi Mông lấy cớ đi tới phòng ăn ‘cải thiện cuộc sống’, nếu như là lúc bình thường nhất định sẽ có người đi theo, hoặc là không tán thành ...vân ...vân, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều nắm chắc thời gian tu luyện. Vốn không có người nào nguyện ý rút r thời gian ra cải thiện cuộc sống gì gì đó. Dịch Áo khuyên nhủ mấy câu, thấy thái độ Lôi Mông rất kiên quyết đành phải bỏ qua ý định. Dù sao Lôi Mông đã là Cực Hạn võ sĩ cấp hai rồi, trong vòng mấy tháng có thể tấn thăng lên cấp ba là được, hoàn toàn không thành vấn đề.

Thành công giấu diếm đám người Dịch Áo len lén chạy ra ngoài, Lôi Mông đã tính toán kỹ lưỡng trong lòng, tâm tình rất tốt đi tới khu vực phòng ở của nhóm đạo sư. Thật ra Lôi Mông không có hoàn toàn nói dối, hẳn vẫn phải đi phòng ăn, mùa đông ở Mê Ngữ sâm không thấy một quả trái cây nào, thời gian dài ăn toàn thịt động vật, hết nướng rồi lại nướng, khác nhau ở chỗ thay đổi loại thịt mà thôi. Nhưng trăm thứ cũng quay về một loại, không thể nào thoát khỏi phạm vi thịt nướng. Lôi Mông thậm chí có cảm giác thịt trên người mình đã tản mát ra mùi vị khét lẹt rồi.

Đứng ở trong viện, Lôi Mông nhìn xem khí trời đã là xế chiều, đi tới phòng ăn trước hay là tìm lão gia hỏa Tư Thẩn Sâm kia? Lôi Mông do dự một hồi trong lòng đã có quyết định, trước tiên đi tìm Tư Thẩn Sâm. Lỡ may lão gia hỏa kia thiện tâm bộc phát mời hẳn ăn một bữa tiệc lớn thì sao? Chẳng phải là kiếm lời một bữa?

Bởi vì đã tới một lần nên Lôi Mông không cần tìm người hỏi thăm, quen việc dễ làm một đường đi thẳng tới trước cửa phòng Tư Thẩn Sâm. Cánh cửa bị hẳn ‘không cần thận’ đập hư đã đổi một cái mới tinh, mặc dù vẫn là cánh cửa gỗ nhưng thoát nhìn cũng có vẻ nặng nề lắm. Hẳn là bền chắc hơn trước kia nhiều.

Lần này Lôi Mông vô cùng cẩn thận, không có trực tiếp đi tới gõ, mà đi qua đi lại hai bên cửa quan sát một phen. Quả nhiên vị trí bên phải khung cửa có gắn một sợi dây tinh tế mỏng manh, màu sắc giống cánh cửa y như đúc. Nếu không nhìn kỹ căn bản không phát hiện ra được.

“Hừ hừ...” Lôi Mông âm thầm cười lạnh trong lòng, ta cũng biết là tình huống như thế, lần trước căn bản không có dùng khí lực nhưng cánh cửa tự nhiên hồng mắt. Xem ra lão gia hỏa Tư Thẩn Sâm kia cố ý dùng thủ đoạn hại người. Đoán chừng mặc kệ là ai tới gõ cũng chỉ có một kết quả mà thôi.

“Lão đầu đúng là tính trẻ con không giảm mà.” Lôi Mông bĩu môi: “Cái trò này lúc lão tử bảy tuổi đã chơi chán rồi, còn định hãm hại ta? Không có cửa đâu!”

Lôi Mông tràn đầy tự tin gỡ bỏ sợi dây mỏng manh kia, trong suy nghĩ của hẳn thứ này tương tự với một loại tín hiệu. Nhưng chốc lát sau, toàn bộ cánh cửa ‘nặng nề’ ở trước cặp mắt không dám tin tưởng của Lôi Mông chậm rãi nghiêng dần, sau đó đập mạnh xuống đất phát ra tiếng nổ cái đùng.

“Ta... trời đất?” Lôi Mông há to miệng ngây người, quả thực không thể tin nổi cảnh tượng bản thân hẳn mới vừa nhìn thấy, người không phải là muốn đùa chết ta đi?

Không biết từ nơi nào chợt có mấy học viên chạy ra vây Lôi Mông vào giữa, bộ dạng vô cùng căm phẫn lớn tiếng quát: “Người muốn làm gì?”

Lôi Mông theo bản năng giơ tay lên muốn phân rõ phải trái với đối phương. Nhưng lúc này mới phát hiện trong tay mình chỉ có một đoạn sợi dây, về phần công cụ phát tín hiệu gì gì hoàn toàn không thấy.

Một người cao lớn trong nhóm đánh giá Lôi Mông mấy lần, bỗng nhiên nhíu mày nói: “Người là Lôi Mông phải không? Lần trước chính là người phá cửa phòng viện trưởng?”

Lôi Mông rất muốn nói lần này và lần trước không có quan hệ gì tới hắn, lần trước lão tử gõ vài cái cánh cửa mới ngã, lần này chỉ mới đụng tới sợi dây, còn chưa động tới cánh cửa nữa... Nhưng trong lòng Lôi Mông rất rõ ràng, cho dù nói ra cũng không có người tin tưởng, cánh cửa dày như vậy, ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, vì sao có thể bị một sợi dây bằng sợi tóc kéo ngã?

“Đi theo chúng ta một chuyến.” Học viên cao lớn nhíu mày nói: “Đừng tự cho mình có chút bối cảnh là có thể muốn làm gì thì làm trong Tử Vong Chi Ca học viện. Nói cho người biết, thân phận của người ở bên ngoài hoàn toàn không có giá trị trong học viện.”

“Bối cảnh lão tử có thể hù chết người đó.” Lôi Mông tức giận mắng thầm: “Không phải là cửa nhà người, người nổi giận cái gì? Dù có muốn vượt đuôi ngựa lão già Tư Thẩn Sâm kia cũng không cần tích cực như vậy chứ?”

Nhưng chuyện này dù sao cũng là Lôi Mông đuối lý, hắn không có thói quen dùng bối cảnh ép người, không ngừng giương mắt nhìn quanh sân xem xét tình hình, động tĩnh lớn như vậy, lỗ tai lão nhân gia ngài có đầy cú ráy cũng phải nghe thấy chứ? Chỉ cần Tư Thẩn Sâm ra mặt, đuổi những học viên này đi tự nhiên là chuyện rất đơn giản.

Nhưng sự thật để cho Lôi Mông thất vọng, trong sân hoàn toàn im ắng không có nửa điểm thanh âm, chẳng lẽ Tư Thẩn Sâm không có ở đây? Hồng rồi...

“Không phải là người định ép chúng ta động thủ ở chỗ này chứ?” Học viên cao lớn lạnh lùng nhìn tới Lôi Mông: “Thuận tiện nói cho người biết, chịu trách nhiệm tuần tra nơi này đều là học viên bộ cao cấp.”

Đây quả thực là uy hiếp trắng trợn rồi. Lôi Mông bắt đầu hối hận tại sao lại chạy đến đây một mình, nhưng hiện tại đã quá trễ rồi. Năm gã học viên bộ cao cấp, Lôi Mông không có một chút phần thắng, dĩ nhiên ý vào Địa Long Thủ Hộ có lẽ có thể kiên trì một đoạn thời gian ngắn, thế nhưng làm vậy cũng không có ý nghĩa, kết quả cũng vậy mà thôi.

“Chuyện này hình như có chút hiểu lầm.” Lôi Mông cười cười giả lả, nói: “Thật ra ta có quen biết với Tư Thẩn Sâm viện trưởng.”

“Đó là chuyện của người, không có quan hệ gì tới chúng ta.” Học viên cao lớn không nhin được cắt ngang lời Lôi Mông.

“Đừng nói nhảm nữa.” Một học viên khác càng thêm trực tiếp, nhìn bộ dạng có vẻ hi vọng Lôi Mông lựa chọn không hợp tác.

Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã, làm gì gồm vậy? Không phải là một cánh cửa nát thối sao? Định đem chuyện này ra làm cớ à? Thế nhưng trong lòng rất bất mãn, Lôi Mông cũng đành phải biết điều đi theo người ta, liên tục đập phá cánh cửa nhà Tư Thẩn Sâm viện trưởng hai lần. Có thể nói là sự kiện khai sáng lịch sử của Tử Vong Chi Ca học viện, tin tưởng nhất định có rất nhiều người khát vọng đánh Lôi Mông ngã xuống đất, sau đó dẫm chân lên người hắn, ngắt đầu hô to công lý là đây.

May là Tử Vong Chi Ca học viện không cho phép tư đấu, Lôi Mông lần đầu tiên cảm thấy học viện quy định vô cùng hợp lý. Nếu không, có lẽ mấy tên này vì vượt đuôi Tư Thẩn Sâm sẽ đánh hắn một bữa mập mình, rồi mới áp giải đến chỗ đạo sư học viện.

Sau khi mấy học viên bộ cao cấp dẫn Lôi Mông rời đi, trong viện im ắng bỗng nhiên truyền ra tiếng cười rất nhỏ: “Không cần thiết trêu chọc hắn như vậy chứ? Cần thận sau này hắn hiểu ra sẽ tìm người lão gia hỏa này tính sổ.”

Ở trong phòng, một người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn và đồng bạn ngồi ngay ngắn trên ghế, đối diện hai người là một vị lão nhân mặc áo vải. Nhìn thoáng qua thì bộ y phục này cũ nát lắm rồi, có nhiều chỗ thậm chí trắng bạc lớp vải.

418. Chương 417: Nỗi Giận

Thần Điền

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 417: Nỗi giận

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dáng người lão nhân cao lớn, cái trán và khóe mắt đều có nếp nhăn xếp đều đặn, hai hàng lông mày trắng kéo dài rủ xuống chạm vào tóc mai, hai mắt thỉnh thoảng khép mở lóe sáng tinh quang, tinh thần vô cùng khỏe khoắn, lúc này làm ra bộ xem thường nói: “Tiểu tử kia đã bị Hoắc Phu Mạn làm hư rồi, giáo huấn hắn một chút có gì không tốt? Không có việc gì chạy tới chỗ của ta làm gì? Đúng là vô tích sự mà.”

Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn cười cười nói: “Hắn là văn bối, về tình về lý tới thăm người không tính là quá đáng. Còn nữa, lần này đoán chừng hắn tới là vì có ý kiến, mấy ngày hôm trước quả thật rất nguy hiểm, ta thiếu chút nữa đã phải xuất thủ. Các người điều tra tin tức đúng là quá kém.”

Lão nhân nhất thời mất tự nhiên: “Lần này đúng là ngoài ý muốn, ai có thể ngờ được Ba Nhĩ Khắc Cự Thử sinh sôi nảy nở nhanh như vậy? Nếu thật sự để cho tiểu tử kia đi vào không chừng sẽ rất phiền phức. Không bằng đuổi hắn đi, tùy tiện bồi thường chút đỉnh coi như xong.”

“Lời nói không giống suy nghĩ trong lòng nha!” Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn nhìn sang lão nhân, thở dài một hơi rồi nói: “Đã nhiều năm trôi qua rồi, cái bệnh cũ của người vẫn còn trong người, có gì thì nói không tốt hơn sao?”

Khuôn mặt lão nhân nghiêm túc lại, híp hai mắt nửa cười nửa khóc nói với người trung niên: “Muốn nghe lời thật? Người xác định?”

Người trung niên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nở nụ cười buồn bực: “Quên đi, ta đây không muốn nghe, không chừng bị người lôi xuống nước.”

Một người khác ngồi một bên nhíu mày nói: “Làm như vậy hình như ảnh hưởng không tốt đến Lôi Mông? Không thích hợp với ước nguyện ban đầu của chúng ta?”

Lão nhân mỉm cười nhàn nhạt không nói gì, người trung niên vỗ nhẹ vai đồng bạn: “Nghe theo Tư Thản Sâm đi, trên phương diện này hắn có kinh nghiệm nhiều hơn chúng ta.”

Người trung niên kia nói thể tựa hồ gọi lại ký ức của lão nhân, trên mặt lão lộ ra mấy phần phức tạp, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Ta tình nguyện không có loại kinh nghiệm này.”

Người trung niên dáng vẻ bệnh hoạn nhận ra mình nói sai lầm, mỉm cười ái ngại nói: “Sự kiện kia không phải là người sai, người không cần thiết để ở trong lòng.”

Lão nhân lắc đầu, thản nhiên nói: “Người chưa từng trải qua chuyện này, cho nên vĩnh viễn không thể nào nhận thức cảm thụ của ta.”

Người trung niên kia im lặng, trong phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Vào lúc hoàng hôn, Lôi Mông biến mất hồi lâu bước vào thạch động, treo trên mặt hắn là nụ cười sáng lạn, tựa hồ vừa chiếm đại tiện nghi vậy.

“Ca Đồn, làm gì đó?” Lôi Mông cười hì hì bắt chuyện với Ca Đồn.

Ca Đồn ngẩng đầu liếc sang Lôi Mông, không mẫn không nhạt nói: “Cao hứng như thế? Thoạt nhìn phá nát không ít học phần.”

“Vì sao?” Lôi Mông thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cổ hết sức nói: “Ta làm gì mà lãng phí học phần?”

“Không phải là người nói đi tới phòng ăn của học viện sao?” Ca Đồn nói: “Rra bờ sông tự xem lại nụ cười của mình đi, bộ dạng hơn hử như thế, có trời mới biết người đã ăn những món gì.”

“Ta thật sự không có ăn gì hết.” Lôi Mông ủy khuất nói: “Bây giờ còn đang đói bụng đây.”

“Thật sự không ăn? Vậy thì người đi làm chuyện gì?”

“Ta... ha ha, không nói chuyện này.” Lôi Mông tiến tới ngồi xuống bên cạnh Ca Đồn, nhìn từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: “Ca Đồn, ta phát hiện người lớn lên càng ngày càng đẹp trai. Sau này không biết sẽ dụ dỗ bao nhiêu nữ hài tử, ha ha ha ha.”

Thân hình Ca Đồn lập tức cứng ngắc lại, một hồi lâu sau mới chậm chạp ngẩng đầu, hai mắt tròn tròn tràn đầy hồ nghi: “Lôi Mông, hôm nay người bị gì vậy?”

“Không có sao hết.” Lôi Mông thản nhiên nói.

“Quen người lâu như vậy, lần đầu tiên người khen ta một câu. Làm cho ta có cảm giác sợ hãi và nổi da gà đây này.” Ca Đồn co rụt thân thể lại, nhắc mông qua một bên tận lực cách xa Lôi Mông: “Người... không phải là định lưu lại di ngôn chứ hả?”

“Ta ... nhà người lưu lại di ngôn thì có.” Lôi Mông giận dữ quát lớn, nhưng không biết nhớ ra cái gì đó thái độ nhanh chóng hiền hòa lại, cười khỏ nói: “Ca Đồn ơi là Ca Đồn, vì sao người cứ như vậy thế nhỉ? Cần phải đả kích người, giễu cợt người, người mới cao hứng sao? Khen người mấy câu lại không được?”

“Không được.” Ca Đồn nói như chém đinh chặt sắt, lắc đầu lia lịa: “Ta sợ.”

“Nói chuyện với người đúng là không có ý nghĩa.” Lôi Mông rút cuộc đã tiêu hao hết kiên nhẫn, nhắc thân lên phui phui đất, chuyển tầm mắt vào người Tác Phỉ Á, cười hì hì nói: “Này, Tác Phỉ Á, cái quần người mặc rất đẹp đó, vừa khít với thân thể, ha ha, nếu như đi tham gia yến hội người nhất định sẽ thành tiêu điểm của tất cả mọi người.”

Tác Phỉ Á cúi đầu nhìn xuống quần của mình, dở khóc dở cười, bởi vì đi ra ngoài làm nhiệm vụ lúc nào cũng phải thay chiến y, cho nên cái quần vốn bình thường cũng không thể giữ cho hoàn hảo. Mặc dù đã giặt rửa rất kỹ nhưng màu sắc trắng bệch, ở trong học viện mua bất kỳ vật phẩm gì cũng cần học phần, ngay cả Y Toa Bối Nhĩ vốn thích nhất mua sắm cũng không nỡ lãng phí, đừng nói chỉ là nàng.

“Lôi Mông, hôm nay người bị gì vậy?” Tác Phỉ Á nghi ngờ nói.

“Không có làm sao cả.”

“Không đúng, người hôm nay có vẻ không ổn lắm.” Tác Phỉ Á dùng giọng nói khẳng định: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

“Thật sự không có chuyện gì, ta lừa các người làm gì?” Lôi Mông kêu lên.

“Người đã không muốn nói, ta đây không hỏi nữa.” Tác Phỉ Á nhún vai.

Lôi Mông lộ vẻ bất đắc dĩ, khóe mắt đảo qua lại chuyển tầm mắt rơi vào người Tuyết Ny: “Này, Tuyết Ny, ta phát hiện hôm nay người rất là xinh đẹp.”

“Hôm nay? Ý người là lúc bình thường ta không xinh đẹp?” Tuyết Ny tức giận hỏi ngược lại.

“Không phải ... không phải, ta không có ý đó.” Lôi Mông khoát khoát tay liên tục.

Đúng lúc này, Dịch Áo từ ngoài đi vào, Lôi Mông lập tức thay đổi mục tiêu, chủ động tiến lên nghênh đón, nhiệt tình thăm hỏi: “Dịch Áo, trở lại? Làm gì rồi?”

“Đi ra ngoài tìm Thương Nam thương lượng xem thế nào, chuẩn bị mượn học phần của bọn họ.” Dịch Áo nhìn Lôi Mông rất kỳ quái, Lôi Mông đây là thế nào?

“Học phần cũng có thể mượn?” Lôi Mông ngạc nhiên hỏi lại.

“Học viện không có quy định chuyện này.” Dịch Áo cười cười nói: “Đây là chuyện người tình ta nguyện, ta nghĩ cho dù học viện biết cũng không ra tay can thiệp.”

“Dịch Áo, người mượn học phần làm gì?” Tác Phi Á hỏi.

“Một vạn học phần có thể đổi lấy một vị đạo sư thần bí dạy phụ đạo.” Dịch Áo nói: “Nghe thì cái giá có lẽ quá cao, nhưng học viện sẽ không dùng phương pháp này lừa gạt học sinh.”

“Cái gì? Một vạn học phần?” Đám người Ca Đồn nghe mà trợn mắt há mồm kinh hãi.

“Rất đáng sợ hả? Ha hả.” Dịch Áo mỉm cười thoải mái: “Khi ta và Thương Nam nói đến chuyện này, hắn cũng rất giật mình. Ở trong trí nhớ của hắn chưa nghe nói qua có người nào dùng một vạn học phần đổi lấy phụ đạo. Một nhiệm vụ mới có chút ít học phần, lại còn là sở hữu chung với đồng bạn. Tiếp nhận phụ đạo chỉ có một người, cho dù bọn họ muốn trao đổi cũng đổi không nổi.”

“Có ý nghĩa gì không? Ta cảm giác những gã đạo sư kia không có gì đặc biệt.” Ca Đồn nói.

“Không, Thương Nam nói cho ta biết dùng học phần trao đổi là một nhóm đạo sư thần bí của Tử Vong Chi Ca học viện. Hình như là không bị học viện chế ước, lúc bình thường không bao giờ xuất hiện trong học viện.” Dịch Áo nói.

“Chàng muốn cho ai đi tiếp thu phụ đạo?” Tác Phi Á đi vào chính đề.

“Y Toa Bối Nhĩ.” Dịch Áo nói: “Ta và Lôi Mông khẳng định không cần, Ca Đồn có Hỏa Thịnh Yển, phương hướng và mục tiêu của hắn đã rõ ràng. Cần phụ đạo là ba người các người, để cho Y Toa Bối Nhĩ tiếp nhận phụ đạo còn có một chỗ tốt. Các người đều là Thủy hệ võ sĩ, đến lúc đó Y Toa Bối Nhĩ cố gắng nhớ kỹ bài giảng của đạo sư, có lẽ các người cũng nhận được chỗ tốt.”

“Như vậy hả!” Tác Phi Á suy nghĩ một chút: “Thương Nam đáp ứng không?”

“Hắn tạm thời không có nhiều học phần như vậy, cần phải có thời gian.” Dịch Áo nói: “Chúng ta bây giờ còn dư lại hai nghìn, phần thưởng nhiệm vụ lần này chưa có giao xuống. Hơn nữa, học viện sẽ bồi bổ cho chúng ta, ta đoán chừng Thương Nam có thể giúp ta tìm thêm năm, sáu ngàn học phần.”

“Không có hai nghìn.” Lôi Mông bỗng nhiên kinh hô.

“Cái gì mà không có hai nghìn.” Dịch Áo không mà nghe hiểu.

“Chúng ta... hai nghìn học phần còn dư lại... không ...còn.” Lôi Mông vừa nói vừa cúi đầu.

“Trời đất, Lôi Mông.” Ca Đồn lúc này nhảy dựng lên: “Đừng nói cho ta, hôm nay người đến phòng ăn nuốt sạch hai nghìn học phần nha?”

“Ta điên rồi sao? Không phải.”

“Vậy là chuyện gì? Người dùng học phần vào chỗ nào?”

“Ta... ta lỡ làm hư... cửa phòng của... của Tử Thần Sâm viện trưởng. Học viện bắt chúng ta bồi thường.”

“Đã qua lâu như vậy, bây giờ mới bắt chúng ta bồi thường?” Ca Đồn kêu lên: “Đây không phải cố ý gây khó khăn cho chúng ta sao?”

“Không phải thế, là ... là hôm nay làm hư.”

Đám người Dịch Áo đồng thời ngây ngốc, thật lâu sau Dịch Áo nhẹ giọng nói: “Người hôm nay đi phá hư cửa nhà người ta nữa?”

“Đúng thế.” Lôi Mông lộ ra thần sắc bi phẫn: “Là lão già Tử Thần Sâm cố ý hãm hại, ta chỉ kéo nhẹ sợi dây tự nhiên nó ngã.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó đội tuần tra xuất hiện dẫn ta tới phòng đạo sư, cuối cùng bắt ta bồi thường tổn thất cho lão già kia.”

“Bồi thường hai nghìn học phần? Thế mà ngươi cũng đáp ứng?” Ca Đồn giận dữ hét âm lên.

“Ta...” Lôi Mông không biết nên nói gì cho phải.

Sắc mặt Dịch Áo chuyển sang lạnh lẽo, xoay người đi ra ngoài.

419. Chương 418: Không Phải Là Tư Đấu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 418: Không phải là tư đấu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Dịch Áo, ngươi muốn đi làm gì?” Lôi Mông thấy sắc mặt Dịch Áo có chỗ không ổn, vội vàng kêu lên.

“Làm hư cửa phòng viện trưởng đại nhân là chúng ta sai, chúng ta có thể bồi thường. Nhưng mà dùng chuyện này khấu trừ hai ngàn học phần của chúng ta thì quá đáng.” Dịch Áo thần nhiên nói: “Ta muốn đi nói giảng đạo lý với bọn họ.”

Thần sắc Lôi Mông lộ vẻ giật mình kinh hãi, bộ dạng Dịch Áo như vậy tuyệt đối không phải là đi nói chuyện chơi rồi. Nếu như học bộ (bộ quản lý học viên) không trả học phần cho bọn họ, rất có khả năng sẽ phát sinh đại sự.

Ở trong mắt Tư Thẩn Sâm viện trưởng, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn sủng ái Lôi Mông quá mức, nhưng trên thực tế phán đoán của hắn hoàn toàn sai lầm. Bởi vì lúc Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn nói chuyện Lôi Mông với hắn luôn dùng tâm thái bằng hữu chân chính. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn không có tâm phòng bị, Lôi Mông cũng không có ở chỗ đó nên không cần cố kỵ cái gì. Cho nên Hoắc Phu Mạn thường xuyên ra để lộ ra nội tâm thương yêu, quý trọng. Vì thế vô tình tạo thành ảo giác sai lầm trong suy nghĩ của Tư Thẩn Sâm viện trưởng.

Lôi Mông là nam tử duy nhất trong hoàng tộc, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn vô cùng lo lắng Lôi Mông sẽ biến thành một công tử kiêu căng không biết trời cao đất rộng, làm xằng làm bậy. Vì thế hắn tốn công hao sức định ra rất nhiều quy củ cho Lôi Mông, cái này không thể làm, cái kia không thể đụng vào, đôi khi đánh nhau với con cái đám người hầu một trận bị trách mắng nghiêm trọng. Cho nên khi Lôi Mông bị khi dễ cũng không dám đi tìm cha mẹ tố oan, còn phải ngậm ngùi để các tỷ tỷ bắt nạt. Lôi sống khép nép trong thời gian dài dưỡng thành một Lôi Mông có tính cách cẩn thận, thậm chí là có chút hèn yếu, hề gặp phải chuyện là tự nghĩ ra quy củ không thích hợp, bản thân mình có sai hay không. Suy nghĩ quá nhiều tự nhiên dũng khí thiếu thốn, nếu không phải gặp Ca Đồn, đi theo Ca Đồn học xấu, hắn rất có thể sẽ biến thành loại người thấy lá cây rơi cũng sợ bị đập bể đầu.

Nếu đổi thành những đệ tử dòng chính đại gia tộc khác, lại có Tư Thẩn Sâm viện trưởng làm núi dựa, đoán chừng đã sớm trở mặt rồi. Còn Lôi Mông lại biết điều chấp nhận xử phạt, nhiều nhất là nghĩ tới làm sao đi tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng tính sổ, hắn có can đảm quấy rối người quen chứ không dám tuyên bố bất chấp quy tắc với những người xa lạ.

Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn để cho Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện là vì đã nhận ra bản thân mình đã làm quá độ. Một người thừa kế vương vị dĩ nhiên không thể cuồng vọng, lỗ mãng, nhưng cũng không thể hèn yếu được.

“Dịch Áo, ta cùng đi với ngươi.” Ca Đồn kêu lên.

“Chúng ta cùng đi xem thế nào.” Tác Phẩm Á nói, rất ít khi thấy Dịch Áo chân chính tức giận, chuyện ngày hôm nay hẳn là khó thiện rồi, mọi người dĩ nhiên phải đi chung một chỗ.

Thật ra tất cả mọi người không rõ ràng nguyên nhân Dịch Áo tức giận thực sự, Thương Nam đã nói với hắn Đạt Nhĩ Sâm chính là thành viên đội tuần tra của học bộ, chịu trách nhiệm tuần tra ở gần phòng ăn. Chuyện Lôi Mông gây ra chỉ là tình cờ, cuối cùng xử phạt là tất nhiên, Nhưng có Đạt Nhĩ Sâm ở đó khuấy phá, người của đội tuần tra dĩ nhiên là cố tình chèn ép Lôi Mông. Đạt Nhĩ Sâm muốn chiếm đoạt Hỏa Hồng Thú của Ca Đồn, đứng ở sau lưng làm chút ít tay chân là chuyện bình thường. Dịch Áo tạm thời có thể nhẫn nhịn, chỉ cần trong đại hội tranh tài giáo huấn đối phương một chút là được, bây giờ Đạt Nhĩ Sâm đã dẫm chân lên trên đầu bọn họ, vì thế chỉ có thể đại náo một trận mới có thể làm cho ra lý lẽ.

Thoáng chốc, đám người Dịch Áo đã xuất hiện ở gần học bộ, mặc dù tòa tiểu lâu trước mắt là trung tâm của khu học viên sơ cấp, nhưng kiến trúc xây dựng rất đơn sơ, thậm chí nói là một gian nhà đất thì đúng hơn. Có thể người người thường xuyên ra vào ở nơi này, phần lớn là đạo sư học viện, còn có một ít học viên chịu trách nhiệm quản lý.

Dịch Áo tiến vào tiểu lâu trước, đúng lúc chạm mặt với vị đạo sư truyền đạt nhiệm vụ cho bọn họ. Đối phương thấy đám người Dịch Áo hùng hùng hổ hổ đi vào, kinh ngạc hỏi: “Dịch Áo, các người tới đây làm gì?”

“Không có chuyện gì.” Dịch Áo cười cười, quay đầu hỏi Lôi Mông: “Đi bên nào?”

“Bên này.” Lôi Mông dùng ngón tay chỉ bên trái.

Đoàn người đi tới trước một cánh cửa màu xám, Lôi Mông dừng bước nhẹ giọng nói: “Chính là trong này.”

Từ bên trong truyền ra một trận cười vang dội, không biết bọn họ đang nói chuyện gì nhưng có thể nhận ra không khí thật sự vui vẻ.

Dịch Áo trực tiếp đẩy cửa bước vào, đám người Ca Đồn theo sát phía sau Dịch Áo, thanh âm cười nói đột nhiên ngừng lại. Trong phòng có bảy, tám học viên đều ngạc nhiên nhìn đám người Dịch Áo. Đạt Nhĩ Sâm cũng ở trong số đó, đang giang tay ôm bả vai một người học viên lộ vẻ quan hệ rất thân cận.

“Các người làm gì đó? Không biết gõ cửa hả? Đi ra ngoài.” Một người học viên không vui quát lên.

“Tại sao lại khấu trừ học phần của chúng ta?” Dịch Áo lười tranh chấp chuyện gõ cửa hay không, trực tiếp đi vào chính đề.

Mấy người học viên bao gồm cả Đạt Nhĩ Sâm ở bên trong trợn mắt nhìn nhau, chốc lát sau bộc phát ra một trận cười vang dội. Một người học viên cố nén cười nói: “Ha hả, ta đã nói qua, các người làm hư cửa phòng viện trưởng đại nhân nên phải tiếp nhận trừng phạt. Đây là chuyện công bình, nếu không ai nấy cũng có thể phá hư hay sao?”

“Học viện có quy định chuyện này không?” Dịch Áo nói.

“Đương nhiên là có.” Học viên kia vỗ vỗ quyển sách trên bàn nói: “Nói thí dụ như hư hao bộ đồ ăn trong phòng ăn, làm hỏng cửa sổ, dụng cụ thủy tinh ...vân ...vân, đều phải bị khấu trừ học phần tương ứng.”

“Làm hỏng một cái mâm khấu trừ bao nhiêu học phần?” Dịch Áo nói.

Học viên kia ngẩn người, dựa theo quy định làm hư hao của công giữ lại học phần chỉ thuộc hàng đơn vị, ngoại trừ tàng thư quán ra, trong học viện quả thật không có thứ gì đáng giá. Tiếp theo là học viện không muốn dùng phương thức này làm khó học viên, chỉ trừng phạt tượng trưng mà thôi.

“Ta đang hỏi người đó.” Dịch Áo lạnh lùng nói.

“Đây là cái thái độ gì vậy?” Học viên kia giận dữ, dùng sức vỗ mặt bàn lần nữa, quát lên: “Cố ý phá hư cửa phòng viện trưởng đại nhân, chuyện này có tính chất cực kỳ ác liệt. Biết Tư Thân Sâm viện trưởng có ý nghĩa gì đối với Tử Vong Chi Ca học viện không? Viện trưởng đại nhân là cột trụ của học viện chúng ta, là linh hồn học viện chúng ta, lại...”

“Đừng nói nhảm nữa.” Dịch Áo cắt đứt lời của đối phương không chút khách khí: “Nói cách khác, học viện không có quy định rõ ràng làm hư hao cửa phòng viện trưởng đại nhân phải khấu trừ bao nhiêu đúng không? Khấu trừ hai nghìn học phần của chúng ta là bởi vì các người muốn khấu trừ nhiều như vậy, đúng không?”

“Không thể nói lý.” Học viên kia kêu lên, sau đó hình như cảm thấy thái độ của mình quá mềm yếu nên bổ sung vào một câu: “Tốt, coi như là chúng ta cố ý thì thế nào?”

“Trả học phần lại cho chúng ta.” Dịch Áo nói.

Đạt Nhĩ Sâm và các thành viên đội tuần tra trợn mắt há mồm, từ khi học viện sáng lập tới nay chưa từng nghe nói qua yêu cầu này. Mặc dù bọn họ chỉ là học viên nhưng quyết định của bọn họ có thể biểu đạt ý chí của học viên trong trình độ nhất định, đây không phải là công khai phản kháng hay sao?

“Nếu có ý kiến với việc chúng ta xử phạt, người có thể khiếu nại học viện.” Học viên kia cười to nói: “Muốn đòi lại học phần? Đừng có nằm mơ, nhóc con, lần trở về ổ chó của các người đi.”

“Thật sự không trả?” Dịch Áo nói.

“Không trả thì thế nào?” Học viên kia cười cười bước tới gần Dịch Áo, hẳn đã bị chọc giận.

Nhìn cái tên kia càng lúc gần mặt, Dịch Áo cũng cười, tiếp theo giơ tay lên quất một cái bạt tai vào mặt hắn. Học viên kia không nghĩ tới Dịch Áo lại dám động thủ ở nơi này, hai là bởi vì khoảng cách quá gần. Tốc độ Dịch Áo xuất thủ quá nhanh, bị tát một cái vang dội, cả người văng xéo ra ngoài đụng vào vách tường.

Khi học thân thể viên kia chạm vào vách tường mới vừa rơi xuống, Dịch Áo đã dùng tốc độ cực nhanh lao đến gần, tiếp theo là tung một cước đá vào xương sườn học viên kia, vách tường tạo bằng đất không chịu nổi lực va chạm liền ầm ầm sụp đổ. Tên học viên kia bay thẳng ra ngoài sân.

Thân hình Dịch Áo chợt lóe xuyên qua đám người, bước từng bước tới chỗ đối phương.

“Khốn kiếp.” Học viên kia đã giận đến nổ phổi, đến thời khắc này hắn mới phục hồi tinh thần, từ dưới mặt đất nhảy lên thả ra Phong Ưu Nhã, nhanh chóng vọt tới Dịch Áo.

Dịch Áo cười lạnh một tiếng, cũng thả ra Phong Ưu Nhã nghênh đón đối phương. Các học viên ở xa phát hiện bên này phát sinh đánh nhau, tò mò vây tới mỗi lúc một đông, trước tiên là nhận tốc độ của hai người khác biệt rất lớn.

Thân hình Dịch Áo đã hóa thành tàn ảnh mơ hồ, còn gã học viên kia buông thả Phong Ưu Nhã chỉ nhanh hơn chạy nước rút mà thôi.

Khi hai người cách nhau không tới năm thước, tên học viên kia giơ tay lên thả ra mấy đạo Phong Nhận. Nhưng chốc lát sau, thân hình Dịch Áo lại biến mất trong tầm mắt, hắn định nghiêng đầu tìm kiếm đột nhiên cảm giác đầu tóc bị cái gì đó nắm lấy kéo ngược lại, đầu của hắn đứng yên tại chỗ nhưng thân thể vẫn tiếp tục xông về phía trước. Lực quán tính cường đại kéo giãn thân thể hắn ra, cuối cùng bị kéo thành nằm ngang với mặt đất, trên đầu chợt truyền đến thanh âm nứt gãy rõ ràng, thống khổ tê tâm liệt phế làm cho hắn kêu lên thảm thiết.

420. Chương 419: Vuốt Đuôi Ngựa Cũng Cần Có Bản Lĩnh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 419: Vuốt đuôi ngựa cũng cần có bản lĩnh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tiếp theo, hần cảm giác thân thể của mình chìm xuống phía dưới, sau đó thấy một cái đầu gối tại nhanh chóng biến lớn ở trước mặt, ‘phịch’ một tiếng, đầu óc hần xuất hiện vô số ánh sao lung linh.

“Đây chính là hậu quả không biết tự lượng sức mình, sau này không có nửa điểm bản lãnh đừng có can thiệp vào chuyện của người ta.” Dịch Áo thả nắm tóc trong tay xuống đất, lạnh lùng nói.

Đám người Ca Đồn và thành viên đội tuần tra tranh nhau lao ra, thấy cảnh tượng trước mắt tâm tình mỗi người không giống nhau. Ca Đồn mỉm cười rất thoải mái, hần thích nhất là xem cảnh chảy máu, nhất là máu của địch nhân. Lôi Mông thì vò đầu bứt tai, hần rất nhức đầu vì biết sắp có phiền toái lớn. Tác Phỉ Á giữ vững trầm mặc, Dịch Áo muốn làm gì, nàng sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu có ai gây chuyện với Dịch Áo, nàng nhất định sẽ đứng ra đầu tiên. Về mặt Đạt Nhĩ Sâm rất nặng nề, bởi vì lúc này Dịch Áo lộ ra tốc độ quá nhanh. Đánh chính diện với Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cấp ba nhưng vẫn chiếm cứ áp đảo ưu thế. Những thành viên đội tuần tra khác đều cực kỳ tức giận, đây là khiêu khích không thể tha thứ.

“Dịch Áo, ngươi lại dám mở màn tư đấu, còn đánh thành viên đội tuần tra?” Đạt Nhĩ Sâm quát.

“Xin chú ý định nghĩa tư đấu, tư đấu là chỉ hần dùng bí kỹ công kích ta, ta cũng dùng bí kỹ công kích hần.” Dịch Áo cười cười nói: “Ngươi có thấy ta buông thả Phong Nhận không? Ta chỉ dùng tay và chân, đây là đánh nhau không chết người, nếu như bị ta đánh chết chỉ có thể trách hần quá non tay.”

Mặc dù Dịch Áo công kích phi thường hung mãnh nhưng vẫn chưa đủ để đánh sụp một Cực Hạn võ sĩ, học viên kia chật vật tránh bò dậy giận dữ rống lên: “Ta muốn giết ngươi... ta muốn giết ngươi.”

Chỉ có điều thanh âm của hần đã khó nghe lắm rồi, Dịch Áo thúc một cú đầu gối đánh vỡ mũi hần vỡ thành một đồng máu thịt mơ hồ, các học viên vây xem cũng phải ồ lên một trận thán phục.

“Ngươi nghe thấy không? Hần muốn giết ta, biểu hiện của ta coi như là tự vệ được chứ?” Lúc Dịch Áo nói chuyện với Đạt Nhĩ Sâm luôn giữ thần sắc trịnh trọng, giống như chuyện thể này rất quan trọng với hần. Tầm mắt của hần chuyển tới tên học viên kia, ánh mắt tràn đầy ranh mãnh: “Nghe nói thành viên đội tuần tra là do học viên ưu tú của khoá trước tạo thành. Người cần phải nỗ lực hơn nữa, ít nhất không thể dùng phương thức nằm sấp để biểu hiện ưu tú của ngươi.”

“Đi chết đi.” Học viên kia đã bị Dịch Áo nói chọc giận điên lên rồi, lập tức tung người nhảy lên đánh tới Dịch Áo.

Lần này Dịch Áo không hề di động, vẫn đứng lẳng lẳng ở nơi đó, học viên kia thấy Dịch Áo đứng yên liền giơ tay lên phóng ra hai đạo Phong Nhận. Khi tới vị trí cách Dịch Áo năm, sáu thước chúng liền nổ tung hóa thành mấy chục đạo lưu quang bắn tới.

Dịch Áo đột nhiên thở ra một hơi, khí tức ngưng tụ hồi lâu tuôn trào ra, tất cả Diễn Sinh Phong Nhận tiếp cận người hần lập tức thay đổi phương hướng bay ra bốn phía, thậm chí có một số đạo lưu quang bắn ngược trở về.

Học viên kia không thể nào ngờ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế, hần đã dự đoán rất tốt, sau khi dùng Diễn Sinh Phong Nhận đục thủng người đối phương ra mười mấy lỗ thủng, tiếp theo là bản thân hần nhào tới trước đá ngã đối phương vẫn hồi hồn nghiêm vừa bị hao tổn. Nhưng bây giờ hai chân hần lâm vào tình thế nửa tới nửa lui, đối phương vẫn yên ổn đứng ở nơi đó, hần thật sự không biết mình nên làm gì nữa.

Khi đối địch kiên kỵ nhất chính là do dự, nếu hần bất chấp tất cả đá một cước ra ít nhất Dịch Áo cũng phải né tránh qua một bên. Nhưng bây giờ lại không làm gì, ngơ ngác đứng im như phỗng, Dịch Áo phất tay lên như xua đuổi con ruồi, sau đó là một tiếng giòn vang biểu hiện một cái bạt tai nện lên trên mặt học viên kia. Không ai rõ ràng đến tận cùng Dịch Áo sử dụng bao nhiêu khí lực, chỉ thấy tên học viên kia văng ra rất xa.

Thấy tên học viên kia chật vật bò dậy, trong lòng Lôi Mông không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra Dịch Áo vẫn còn giữ lại một con đường sống, may mắn là như vậy. Nếu như Dịch Áo dưới cơn nóng giận ra tay giết người, đến lúc đó phiền toái mới thật sự lớn.

Đám người Tác Phỉ Á và Ca Đồn đang chú ý động tĩnh chung quanh, nếu có người khác dám động thủ, bọn họ sẽ không khách khí.

Học viên kia bị Dịch Áo đánh một cái bạt tai choáng váng đầu óc cả rồi, may mắn thế nào trước sau hai cái bạt tai cùng đánh vào một bên mặt. Vì thế cái mặt bên đó sưng phồng lên, cộng thêm lỗ mũi bị đánh nát, nhìn qua đã không giống mặt người nữa, hình như giống một đồng bùi nhùi hơn. Đoán chừng bây giờ đưa cho hắn một cái gương, hẳn nhất định không thể tin được người ở bên trong là chính mình.

Lúc này trong đội tuần tra có mấy học viên không nhìn được muốn lao ra, lại nhìn thấy mấy người Tác Phỉ Á nhìn chằm chằm không khỏi do dự. Nếu như những người này đều có thực lực như Dịch Áo, bọn họ xông ra chưa chắc chiếm được tiện nghi. Huống chi bây giờ chỉ là chuyện giữa hai người Dịch Áo và học viên kia, bọn họ không dám khẳng định cuối cùng học viện sẽ đứng ở bên nào. Dù sao chuyện họ làm đúng là hơi quá, nghĩ tới đây mấy học viên đó dời ánh mắt sang hướng Đạt Nhĩ Sâm, chuyện này là người gây ra, người cũng nên đứng ra nói cái gì đó chứ?

Nhưng Đạt Nhĩ Sâm không chú ý tới ánh mắt đồng bạn, chỉ đứng một chỗ ngơ ngác nhìn Dịch Áo, màn lúc này quá kinh người, đứng tại nguyên chỗ là có thể phá giải toàn bộ Diễn Sinh Phong Nhận. Sợ rằng học viên bộ cao cấp cũng không làm được điểm này, Đạt Nhĩ Sâm trước giờ rất tự tin đối với mình, nhưng vào lúc này sự tin tưởng của hắn xuất hiện dao động.

“Trêu chọc địch nhân như thế rốt cuộc có đáng giá hay không?” Đạt Nhĩ Sâm âm thầm tự hỏi bản thân.

Đạo sư truyền đạt nhiệm vụ nhú mào, hắn đã nghe được hai người Dịch Áo và Đạt Nhĩ Sâm nói chuyện với nhau, chuyện này liên quan đến Tử Thần Sâm viện trưởng, hắn cũng không dám ra mặt can thiệp. Huống chi còn có Lôi Mông thân phận rất phức tạp ở nơi đây, vị đạo sư rất lựa chọn sáng suốt rồi đi, để cho viện trưởng đại nhân tự mình đến giải quyết mới tốt. Nhưng mà nói đi nói lại, không phải là cánh cửa phòng viện trưởng đại nhân mới vừa thay cái mới sao? Tại sao lại bị đập phá?

Thật ra nếu như tên học viên kia thông minh hơn một chút, nằm yên trên mặt đất không đứng lên thì Dịch Áo cũng không có cơ tiếp tục xuất thủ. Đánh một người không có năng lực chống cự chắc chắn là không có lý rồi. Nhưng tiếc nuối chính là đầu óc tên này vẫn chưa có thanh tĩnh lại, đứng cũng đứng không vững, chỉ biết trợn cặp mắt lên ngó chừng Dịch Áo. Mới vừa định nói gì đó chợt cảm thấy có điểm không đúng, quai hàm giật giật, sau đó phun ra bầy, tám cái răng dính đầy máu tươi.

Học viên kia giận đến mức cả người phát run, giơ một ngón tay chỉ hướng Dịch Áo, nói lắp bắp: “Người ... muốn...”

Đoán chừng hắn đang định nói hắn không muốn chết, nhưng không đợi hắn nói chữ chết ra. Thân hình Dịch Áo bỗng nhiên di động lưu lại trên không trung một dãy tàn ảnh, tên học viên kia chỉ kịp ngưng tụ một đạo Phong Nhận trên đầu ngón tay, căn bản không có thời gian thả ra đã bị Dịch Áo tung một quyền kích trúng ngay giữa bụng.

“Ầm!” một tiếng, trong lòng mọi người đều căng thẳng, nhất là những người đứng ở hai bên càng thêm rõ ràng. Thân thể tên học viên y như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, trượt trên mặt đất mười mấy thước mới ngừng lại, sau đó nằm im tại chỗ không nhúc nhích gì nữa.

Đã chết? Đây là ý nghĩ trong lòng của tất cả mọi người.

Đạt Nhĩ Sâm đầu tiên là cả kinh, sau đó mừng rỡ như điên: “Người dám ra tay giết người?”

Các thành viên đội tuần tra vô cùng cảm phấn, vội vàng la hét muốn bắt hung thủ Dịch Áo đòi nợ.

Đám người Lôi Mông thần sắc rất trầm trọng, tất cả im lặng nhích tới gần Dịch Áo, có ý tứ chính là người duy nhất trong đoàn đội vốn cẩn thận là Lôi Mông cũng không suy nghĩ tới tại sao Dịch Áo lại giết người, mà là đang suy nghĩ lỡ may đối phương liều mạng xông lại, bản thân mình nên đối phó mấy tên đầu tiên ra sao.

Trong sân chỉ có mỗi Dịch Áo vẫn ung dung nói: “Người tận mắt thấy ta giết người?”

“Người còn định lừa gạt?” Đạt Nhĩ Sâm cười lạnh liên tục.

Đúng lúc này bỗng nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ yếu ớt, mọi người quay đầu nhìn lại mới phát hiện cái tên học viên kia thật ra không có chết, đang khó khăn lật người đứng dậy. Còn nằm trên mặt đất đã bắt đầu nôn mửa liên tục, thân thể co rúm lại thành một đồng, nước mắt nước mũi chảy tràn ra cả mặt.

Địch Áo đánh một quyền nhìn như hung mãnh, trên thực tế không có nguy hiểm đến tánh mạng. Chẳng qua chỉ làm cho dạ dày của đối phương sinh ra từng đợt co thắt mãnh liệt, hơn nữa trong một đoạn thời gian rất dài không thể nào ăn uống bình thường được. Đó chỉ là giáo huấn nho nhỏ dành cho hần, đáng hận nhất là tên Đạt Nhĩ Sâm thân là chủ sự là im lìm không lên tiếng, còn tên kia tự nhiên ngu ngốc đưa đầu ra ăn đòn, muốn vuột đuôi ngựa cũng phải có đủ bản lĩnh mới được.

“Là hần dùng Phong Nhận công kích ta, ta đã buông thả bí kỹ lần nào chưa? Ta thậm chí còn không có động, tự hần chạy tới đâm vào tay của ta, có thể trách ta sao?” Địch Áo nhìn lướt qua đám người Đạt Nhĩ Sâm cười lạnh nói.

421. Chương 420: Xử Lý Và Bù Đắp (1)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 420: Xử lý và bù đắp (1)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sắc mặt Đạt Nhĩ Sâm xanh mét, nếu Địch Áo không biểu lộ thực lực quá kinh người, có lẽ giờ phút này hần đã xông lên rồi. Đầu óc Đạt Nhĩ Sâm rất linh hoạt, nếu không chỉ dựa vào mỗi tỷ tỷ, hần không thể nào chen chân vào đội tuần tra. Đạt Nhĩ Sâm hiểu rõ rằng vọng động không thể giải quyết vấn đề, thực lực của người rất mạnh? Vậy thì đổi lại phương thức khác là được.

“Mọi người ở chỗ này đều có thể chứng minh là người động thủ trước, người lưu lại chút khí lực giải thích với đạo sư đi.” Đạt Nhĩ Sâm cười lạnh, hần đã thấy từ nơi xa có mấy đạo sư đi về phía này, hần giả vờ đi lại gần đỡ tên học viên bị Địch Áo đánh ngã, dùng thanh âm cực thấp nói: “Đạo sư tới, làm cho nghiêm trọng một chút.”

Đạt Nhĩ Sâm nói xong câu đó lập tức buông lỏng tay ra, tên học viên kia lại ngã xuống đất co rúc thành một đồng rên rĩ khổ sở. Cảnh tượng như vậy còn rung động hơn cả trực tiếp hôn mê, Đạt Nhĩ Sâm âm thầm gờ ngón tay cái lên, trình diễn kiểu này quả thực chính là đại minh tinh rồi, cái gì là nhân tài? Đây chính là nhân tài.

Nếu như tên học viên kia biết được ý nghĩ trong lòng Đạt Nhĩ Sâm nhất định sẽ chửi ầm lên, hần đâu có giả bộ, dạ dày co thắt từng đợt đã rút hết tất cả khí lực của hần. Cho nên Đạt Nhĩ Sâm vừa buông lỏng tay là hần lập tức té xuống, co quắp cũng không phải là giả vờ, dù hần có muốn không chế cũng không chế không được, thống khổ nhất chính là hần muốn đập đầu bất tỉnh cũng không làm được. Chỉ có thể nặn ra mấy tiếng mơ hồ từ trong cổ họng, hi vọng có thể quên bớt đau đớn.

Lúc này mấy vị đạo sư đã chạy tới, cảm đầu là một lão nhân mặc áo vải, mấy đạo sư khác cung kính đi theo sau lão nhân.

Sắc mặt Lôi Mông đột nhiên biến thành khó coi, từ từ tiến lên che chắn Địch Áo ở sau lưng.

Địch Áo đầu tiên là kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó chú ý tới lão nhân kia, trong lòng chợt động nghĩ đến.... Có thể làm cho Lôi Mông khản trương như thế hần là Tư Thân Sâm viện trưởng của Tử Vong Chi Ca học viện rồi?

Lão nhân nhìn lướt qua tên học viên đang nằm co quắp trên mặt đất, sau đó dời ánh mắt rơi vào trên người Lôi Mông: “Người làm?”

Lão nhân nói rất bình thản, thanh âm cũng không lớn, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm cho tất cả mọi người cảm thấy uy áp từ hư không áp tới rất mật, trong lúc nhất thời tất cả đều câm như hến.

Lôi Mông hít sâu một hơi, đồng dục nói: “Là ta làm.”

Lão nhân gật đầu, nhìn về phía mấy đạo sư đi theo bên cạnh: “Chuyện nhỏ thế này cũng tìm ta? Mang hết mấy tên gây chuyện về.”

Vị đạo sư chịu trách nhiệm truyền đạt nhiệm vụ cho đám người Dịch Áo biết rõ ràng chuyện này là do ai làm, trong lúc nhất thời hơi do dự không biết nên nói ra hay không

Không đợi vị đạo sư đó suy nghĩ kỹ càng, Đạt Nhĩ Sâm đã nóng nảy nói chen vào: “Không phải là Lôi Mông, là tên Dịch Áo.”

Lão nhân nhú mày, trợn mắt nhìn sang Lôi Mông, chậm rãi nói: “Ai tên là Dịch Áo?”

“Ta!” Dịch Áo bình tĩnh từ phía sau Lôi Mông đi ra.

“Tiểu tử, đã làm sai thì phải có dũng cảm thừa nhận, người không thể trốn sau lưng người khác cả đời.” Lão nhân thần nhiên nói.

Dịch Áo nói: “Ta cho tới bây giờ không bao giờ có ý nghĩ phủ nhận chuyện gì, thế nhưng ngài không muốn tìm hiểu nguyên nhân sao?”

“Nguyên nhân chính là trong học viện cấm tư đấu.” Lão nhân thoát nhìn không muốn cho Dịch Áo cơ hội giải thích, xoay người chuẩn bị rời đi: “Chuyện kể tiếp các người tự xử lý.”

Dịch Áo nhìn bóng lưng lão nhân, đề cao thanh âm một chút nói: “Ngay từ đầu tới cuối ta không có thả một đạo Phong Nhận, vậy cũng tính là tư đấu?”

Lão nhân chậm rãi xoay người lại, nhìn kỹ tên học viên đang nằm co rút trên mặt đất, rồi lại ngó chăm chăm Dịch Áo, hỏi lại: “Người xác định?”

Dịch Áo nhún vai: “Sự thật là như thế.”

Đám người Đạt Nhĩ Sâm mặc nhiên im lặng, bọn họ không có cách nào phản bác Dịch Áo. Lúc này nói láo cũng không có ý nghĩa, hơn nữa, trong học viện làm gì có ai gan lớn giống như Lôi Mông, dám bịa đặt trắng trợn trước mặt Tư Thẩn Sâm viện trưởng.

Lão nhân ngó chừng Dịch Áo hồi lâu, rồi liếc mắt ở Lôi Mông bên cạnh đang gấp đến độ vò đầu bứt tai, muốn nói gì đó lại thôi. Một hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Được rồi, bây giờ ta muốn biết toàn bộ quá trình.”

Nghe tới đoạn Dịch Áo chỉ dùng mấy quyền hạ đo ván Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cấp ba ngã xuống đất, sắc mặt lão nhân trở nên rất cổ quái, có thể gia nhập đội tuần tra học bộ đều là học viên tinh anh. Lão nhân bỗng nhiên có ý nghĩ muốn hỏi tại sao Dịch Áo làm được, dĩ nhiên lấy thân phận của hắn không thể nào hỏi vấn đề này.

“Nếu như chân tướng đúng như người nói, chuyện này đến đây chấm dứt, không ai có ý kiến gì chứ?” Lôi nói như thể có vẻ không hợp với thân phận viện trưởng, nhưng lão nhân cũng không có cách nào khác. Xét đến cùng thì chuyện này là do hắn tạo ra. Dù sao hai bên đều có lỗi, đành phải tính như thế mà thôi.

Đạt Nhĩ Sâm không cam lòng nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, cho dù hắn có thêm mấy lá gan hắn cũng không dám hoài nghi lời nói của viện trưởng đại nhân.

Nhưng Dịch Áo còn không hài lòng đối với kết quả như thế: “Có nên trả lại học phần cho chúng ta?”

Lão nhân hơi ngạc nhiên: “Người đã đánh người ta thành như vậy, còn đòi lại học phần?”

“Hắn muốn giết ta cho nên ta đánh hắn, nhưng học phần là việc khác, chẳng lẽ hư một cánh cửa cần tới hai nghìn học phần bù đắp? Quá mắc rồi.” Nói tới đây Dịch Áo chợt tỉnh ngộ lại, Lôi Mông đập hư cánh cửa nhà lão nhân ở trước mắt, bản thân mình nhắc tới chuyện này hình như không ổn lắm.

“Lão... ta có thể nói riêng với ngài một câu không?” Lôi Mông rốt cuộc hạ hết dũng khí xấp lại gần.

“Người nghĩ là ta có thể không đồng ý?” Lão nhân mỉm cười gian trá nhìn sang Lôi Mông: “Lá gan càng lúc càng lớn đó, sau này ta phải đổi lại cánh cửa mới bền chắc hơn một chút?”

Lôi Mông nhất thời cười khan vài tiếng, bước lùi trở về không dám nói tiếp nữa. Nếu nơi này không có những người khác, hẳn dám lý luận với Tư Thẩn Sâm một phen, nhưng ở đây không thích hợp. Nếu Lôi Mông quả thật làm như vậy sẽ làm cho người ta có cảm giác không biết phân biệt tốt xấu.

Thấy Dịch Áo và Lôi Mông đã đành hoàng không nói lời nào, lão nhân hài lòng gật đầu, lúc này tên học viên nằm trên mặt đất còn đang không ngừng co quắp, miệng thỉnh thoảng rên rỉ mấy tiếng yếu ớt. Đạt Nhĩ Sâm thật sự oán hận muốn đi tới đập hẳn một cước, trình diễn tương đối là được rồi, đạo lý tốt quá hoá dở cũng không hiểu?

“Còn không mau khiêng hắn đi? Ngại mất mặt không đủ hả?”

Lão nhân vừa dứt lời, mấy học viên đội tuần tra lập tức lao ra mang cái tên xui xẻo kia đi.

Thật ra lão nhân đã sớm nhận ra tên học viên kia không có nguy hiểm tính mạng, nếu không thái độ hiện tại sẽ khác hẳn. Nhìn đám người Dịch Áo đủ một vòng, rồi lại quét về phía nhóm Đạt Nhĩ Sâm, lão nhân thản nhiên nói: “Vậy cứ như thế đi, về sau không được dùng lý lẽ này nữa.”

Những lời này hình như là nói với Dịch Áo, cũng là nói với mọi người. Sau lưng Đạt Nhĩ Sâm nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh, bất kể Dịch Áo làm gì nhưng hẳn dám giết dây người khác lừa bịp tổng tiền hai nghìn học phần của Lôi Mông. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu như Tư Thẩn Sâm viện trưởng truy cứu xuống, bọn họ khẳng định chịu không nổi.

Chuyện này nói thật ra hai bên đều bị thua thiệt, người của Đạt Nhĩ Sâm bị Dịch Áo đánh thành đầu heo, mất hết thể diện của nhóm tinh anh. Còn đám người Dịch Áo xem như mất luôn hai nghìn học phần rồi.

Trên đường trở về, Ca Đồn thấy Dịch Áo vẫn luôn yên lặng không nói, nghĩ là Dịch Áo còn đang tức giận chuyện vừa rồi, vì thế bước lên khuyên giải: “Quên đi, chỉ là hai nghìn học phần thôi mà. Dù sao cũng đã trút giận, ha ha, nhìn người đánh cái tên kia thật đã nghiền.”

Dịch Áo lắc đầu nói: “Hai nghìn học phần không coi vào đâu, mấu chốt là thái độ Tư Thẩn Sâm viện trưởng hơi kỳ quái. Lôi Mông, ta bây giờ bắt đầu tin tưởng không phải là người cố ý làm hư cánh cửa kia.”

“Người rút cuộc chịu tin?” Lôi Mông mừng rỡ: “Ta đã nói từ sớm, ta không phải là thằng điên, không có chuyện gì tự nhiên đi phá cửa chơi, nhất định là lão nhân kia cố ý hãm hại ta.”

“Vấn đề ở chỗ này.” Dịch Áo nhíu mày, trăm mối nghi ngờ vẫn không có lời giải: “Mục đích của hắn là gì?”

Lôi Mông gãi gãi đầu: “Ta cũng không biết, dù sao ta cảm thấy hắn không thể làm hại chúng ta.”

“Không phải mới vừa nãy đã nói là hắn hãm hại người sao? Thay đổi lời nói nhanh như thế?” Y Toa Bối Nhĩ kỳ quái hỏi.

“Ách... ta nói là chuyện cánh cửa chỉ có thể coi là một trận đùa giỡn, không tính là hại người.”

Tác Phỉ Á bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, lần trước bồi bổ lại vẫn chưa có tính, không phải là vì chuyện lần này cũng trừ luôn chứ?”

“Cái gì?” Lôi Mông nhất thời giận dữ: “Bọn họ dám làm như thế, ta sẽ đi tìm lão gia hỏa kia tính sổ.”

422. Chương 421: Phụ Đạo Đặc Biệt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 421: Phụ đạo đặc biệt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Những lời này mới vừa nói ra khỏi miệng, Lôi Mông liền phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung lên trên người mình, vội vàng ho khan vài tiếng: “Ta chỉ nói tùy tiện mà thôi.”

Địch Áo cười cười: “Bọn họ sẽ không thành công, bởi vì ta đích xác là Cực Hạng võ sĩ cấp ba.”

Lúc này đến phiên Phổ Lai Tư giật mình, ánh mắt nhìn về phía Địch Áo tràn đầy hoài nghi: “Địch Áo, không thể nào giấu diếm được đạo sư học viện đâu, người nên chuẩn bị sớm đi.”

“Thế nào? Ngay cả người cũng không tin?” Địch Áo mỉm cười bình thản, nói với Phổ Lai Tư.

Phổ Lai Tư cười khỏ nói: “Ta cũng rất muốn tin tưởng người, vấn đề là người biểu hiện ở chỗ đội tuần tra quá chói mắt rồi. Người có thấy người nào có thể đánh bại võ sĩ cùng giai dễ dàng như vậy không?”

Địch Áo nhìn mọi người một vòng, cười nói: “Các người thì sao?”

Không có người nào trả lời, nhưng Địch Áo từ ánh mắt của mọi người đã nhận được đáp án, không khỏi gãi đầu bất đắc dĩ: “Các người không tin thì ta cũng không có biện pháp, dù sao đến lúc đó các người sẽ biết.”

Mặc dù những người khác vẫn duy trì tâm thái hoài nghi, nhưng thấy Địch Áo nói chắc chắn như vậy cũng không nói gì thêm.

Trên thực tế, ngay cả bản thân Địch Áo cũng không rõ bản thân mình nên tính là Cực Hạng võ sĩ mấy giai. Khi hân toàn lực vận chuyển nguyên lực, chung quanh Tâm Luân chỉ sáng lên ba đốt, trên lý luận thì đây thuộc về Cực Hạng võ sĩ cấp ba. Nhưng nếu vận chuyển dòng xoáy nguyên lực trong cơ thể thì hân có thể thả ra nguyên lực tăng lên gấp mấy lần. Vượt xa hết thầy võ sĩ cùng giai, thậm chí có thể nói nếu đối kháng với tuyệt đại đa số Cực Hạng võ sĩ, Địch Áo sẽ chiếm cứ ưu thế quyết định. Cho dù là Cực Hạng võ sĩ đỉnh phong cũng thế, muốn dùng phương pháp bình thường để xác định thực lực Địch Áo chắc chắn là sai một ly đi một dặm, căn bản không thể nào cho ra kết luận chính xác.

Ngoài Địch Áo dự liệu chính là người của học viện chạy tới vào lúc xế chiều, xem ra những người khác đã nóng lòng khó nhịn nổi rồi.

“Ta là A Phổ Lý Nhĩ, đạo sư ở học bộ, ai là Địch Áo?” Cầm đầu là một người trung niên gầy teo, mặt mày góc cạnh sáng sủa. Bộ dạng có vẻ hiền lành, giọng nói coi như là ôn hòa.

“Là ta.” Địch Áo tiến lên nghênh đón.

“Có người nói người đã vượt ra khỏi trình độ bộ sơ cấp, cho nên người cần trả lời ta một vấn đề, người bây giờ là Cực Hạng võ sĩ mấy giai?”

Địch Áo mới vừa định mở miệng nói chuyện đã bị A Phổ Lý Nhĩ ngăn trở: “Trước khi hồi đáp người có thể suy nghĩ cho kỹ. Vấn đề này không nên lừa gạt làm gì, nếu không sẽ bị học viện trừng phạt nghiêm khắc.”

A Phổ Lý Nhĩ đã biểu lộ lập trường của hân, Địch Áo nhất thời có hảo cảm đối với vị đạo sư trung niên này, khẽ cười nói: “Một đoạn thời gian trước, ta mới vừa tấn chức Cực Hạng võ sĩ cấp ba.”

Trong mắt A Phổ Lý Nhĩ xẹt qua một tia tức giận, thái độ Địch Áo rõ ràng là có ý định ngoan cố chống cự. Giọng nói nhất thời lạnh đậm hơn: “Nếu đã như vậy, người có thể chứng minh một chút.”

“Không thành vấn đề.” Địch Áo nói không chút hoang mang: “Chúng minh thế nào?”

“Đốc hết toàn lực thả ra một đạo Phong Nhận là được.” A Phổ Lý Nhĩ vừa nói xong liền chuyển tới phía sau Địch Áo, đặt bàn tay vào lưng hân: “Bắt đầu đi.”

Địch Áo chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay lóe lên thanh mang nhàn nhạt. Chốc lát sau, một đạo Phong Nhận mang theo thanh âm bén nhọn bay thẳng ra xa, biến mất rất nhanh trong tầm mắt của mọi người.

A Phổ Lý Nhĩ nhắm mắt cảm thụ nguyên lực dao động bốn phía và nguyên lực vận chuyển trong cơ thể Địch Áo, một lúc lâu sau mới mở hai mắt ra, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc. Cho dù là đạo kia uy lực Phong Nhận hay là nguyên lực vận chuyển trong cơ thể Địch Áo, tất cả đều chứng minh giai vị hiện tại của Địch Áo là Cực Hạng võ sĩ cấp ba, nhưng điều này là sao?

Ở trong suy nghĩ của A Phổ Lý Nhĩ, có thể đánh một Phong hệ Cực Hạn võ sĩ cấp ba không có lực hoàn thủ, ít nhất Dịch Áo cũng phải cao hơn đối phương hai giai.

Sự thật và tưởng tượng chênh lệch quá xa khiến cho A Phổ Lý Nhĩ sinh ra dao động đối với lòng tin của mình. Do dự một hồi, A Phổ Lý Nhĩ nói với vị đạo sư bên cạnh: “Người tới thử xem.”

Vị đạo sư đó rất là kinh ngạc, dùng ánh mắt cổ quái nhìn tới A Phổ Lý Nhĩ nhưng không nói gì, trực tiếp đi tới phía sau Dịch Áo.

Từ phản ứng của A Phổ Lý Nhĩ, Dịch Áo đã rõ ràng mình đã thành công giấu diếm chuyện này. Lúc này còn hơi khẩn trương nhưng bây giờ hoàn toàn có thể thả lỏng rồi, hắn chậm rãi giơ tay lên thả ra một đạo Phong Nhận.

Kết quả y như lúc trước vậy, căn cứ vị đạo sư quan sát Dịch Áo đúng là Cực Hạn võ sĩ cấp ba. Vấn đề duy nhất là thoát nhìn không giống như mới vừa lên cấp, Nguyên Lực Luân trong cơ thể cực kỳ ổn định, nhưng chuyện này không có quan hệ gì tới đám người A Phổ Lý Nhĩ.

“Ta rất hiếu kỳ không biết người làm thế nào?” A Phổ Lý Nhĩ thật sự là nghi ngờ trăm mối vẫn không có lời giải. Nếu như là đánh lén thì còn có thể giải thích, nhưng lúc ấy Dịch Áo đối mặt quang minh chính đại đánh bại cái tên học viên đội tuần tra. Hơn nữa còn dưới tình huống không hề sử dụng bí kỹ.

Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ tên kia chỉ có kinh nghiệm đối phó yêu thú, nhưng con người dù sao vẫn thông minh hơn yêu thú nhiều lắm, ta nghĩ có thể là vấn đề tâm thái.”

Dịch Áo nói lời này tương đương với không nói gì cả, A Phổ Lý Nhĩ cũng không có để ý. Mới vừa rồi hắn chỉ là thuận miệng hỏi một câu, không có mong đợi nhận được đáp án. Bởi vì chuyện này liên quan đến bí mật cá nhân, Dịch Áo có quyền lợi cự tuyệt trả lời.

“Thật xin lỗi đã làm trễ nãi thời gian của người, chúng ta sẽ xử lý người tung tin đồn.” A Phổ Lý Nhĩ nói làm cho Dịch Áo kinh ngạc, đạo sư cũng biết xin lỗi học viên?

Đợi đến lúc đoàn người A Phổ Lý Nhĩ cáo từ rời đi, Phổ Lai Tư lập tức nhào tới: “Dịch Áo, người thật sự là Cực Hạn võ sĩ cấp ba?”

Dịch Áo nhún vai ra: “Mới vừa này đám đạo sư đã xác nhận rồi mà?”

Phổ Lai Tư há miệng nhưng không biết nên nói gì cho phải, cho dù nói Dịch Áo đã là Cực Hạn võ sĩ cấp ba cũng không mang đến cho hắn rung động lớn như thế, có thể dễ dàng đánh bại võ sĩ cùng giai là cái khái niệm gì chứ?

Đám người Ca Đồn và Lôi Mông không siu nghĩ quá nhiều chuyện này. Lúc Dịch Áo là Quang Mang võ sĩ đã lộ vẻ không giống người khác rồi. Bọn họ đã sớm quen với những việc kỳ lạ xuất hiện trên người Dịch Áo.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Áo dẫn Y Toa Bối Nhĩ đi tới khu vực đạo sư. Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ cuối cùng vẫn tiếp nhận Dịch Áo an bài, nhưng trong lòng tóm lại vẫn rất đau lòng, mọi người cực khổ lâu như vậy mới đạt được học phần. Ngoại trừ đối lấy mảnh võ tinh thần hao phí một ít học phần ra, toàn bộ phần còn lại đều dùng cho nàng. Hơn nữa Dịch Áo còn mượn từ Thương Nam rất nhiều học phần, nhân tình thế này đúng là quá nặng.

Dịch Áo chỉ sợ Y Toa Bối Nhĩ nảy sinh ý nghĩ không cần thiết, dọc theo đường đi cố ý tránh bàn luận chủ đề này. Tốc độ Y Toa Bối Nhĩ đi hơi chậm, đến gần buổi trưa hai người mới đi đến học bộ.

Một thân ảnh vội vã từ trong học bộ đi ra, vừa vặn chạm mặt hai người Dịch Áo, người nọ nhìn thấy Dịch Áo nhất thời mở to hai mắt kinh ngạc, nói: “Dịch Áo, người tới đây làm gì?”

Dịch Áo cũng cười đáp lễ, đúng là tình cờ thế nào lại đụng phải đạo sư chịu trách nhiệm nhận nhiệm vụ truyền đạt nhiệm vụ cho bọn họ.

“Ha hã, lần này ngài không cần lo lắng, chúng ta tới xin phụ đạo chuyên môn.”

“Cái gì là phụ đạo chuyên môn?” Vị đạo sư nghi ngờ hỏi lại.

“Ngài không biết? Chính là phụ đạo chuyên môn cung cấp đạo sư thần bí trong học viện.”

Ánh mắt vị đạo sư nhìn tới Dịch Áo lập tức trở nên rất cổ quái: “Cái đó cần giao ra một vạn học phần.”

“Mượn của người khác một ít, hoàn hảo là đủ rồi.” Dịch Áo cười cười đáp.

“Người...” Vị đạo sư không biết nên nói gì mới tốt, đây cũng quá phí đi? Kể từ khi Tư Thản Sâm viện trưởng thiết lập an bài dành cho nhóm đạo sư thần bí, chưa từng nghe nói qua có học viên nào bỏ ra một vạn học phần để tiếp nhận phụ đạo không rõ ràng hiệu quả như thế nào kiểu này.

“Người cần phải suy nghĩ thật kỹ, các người chỉ là tân sinh, ngay cả đạo sư trong học viện cũng không rõ ràng tác dụng của phụ đạo chuyên môn đâu, lại còn mượn học phần của người khác nữa? Dịch Áo, làm việc cũng không thể quá xung động, mắt thấy chuẩn bị tiến hành tranh tài rồi. Cho dù là đổi lại mảnh vỡ tinh thần cũng tốt hơn.” Vị đạo sư tận tình khuyên bảo Dịch Áo bỏ đi ý niệm hoang đường này trong đầu.

Nhưng Dịch Áo đã quyết định chủ ý, làm sao có thể bị hấn thuyết phục được.

“Ngài chưa từng nghe qua một câu thế này sao? Tồn tại tức là hợp lý, nếu Tư Thản Sâm viện trưởng đã thiết lập quy định này, hẳn là có giá của nó.”

Vị đạo sư bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, người đã quyết định thì thôi, lần ba bên trái, phòng một.”

Nói xong vị đạo sư liền lắc đầu rời đi, Dịch Áo đã viện dẫn ý tứ của Tư Thản Sâm viện trưởng, hẳn dĩ nhiên không thể tiếp tục khuyên bảo. Làm vậy không khác gì biến tướng nghi ngờ Tư Thản Sâm viện trưởng.

Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ lên tới lầu ba, đi tới trước cửa gian phòng chuyên môn, Dịch Áo đưa tay gõ cửa.

423. Chương 422: Cổ Thôn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 422: Cổ thôn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cửa mở rồi.” Bên trong truyền tới thanh âm một lời biếng, nghe có vẻ người này còn trẻ tuổi. Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ nhìn nhau một cái rồi trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng rất rộng rãi, ngoại trừ một cái bàn và một cái ghế ra thì không còn bài biện thứ gì khác. Ngồi sau cái bàn lớn là một người thanh niên chừng hai mươi tuổi, đang cầm cúi đọc cuốn sách thật dày.

Người trẻ tuổi ngẩng đầu lên nhìn hai người, ánh mắt dừng lại trên mặt nhiều hơn Y Toa Bối Nhĩ vài giây, nhưng chỉ vài giây mà thôi. Sau đó lại dời ánh mắt vào cuốn sách như cũ: “Các người đi nhầm phòng, học bộ ở lầu hai.”

Dịch Áo hơi kỳ quái, đi ra ngoài nhìn kỹ một chút, đúng là phòng một bên trái mà? Vì thế hấn vào lại trong phòng nói: “Nơi này không phải là phòng xin phụ đạo chuyên môn hả?”

“Ừ?” Người tuổi trẻ kia rút cuộc bỏ cuốn sách xuống bàn, nhìn hai người Dịch Áo rất chăm chú: “Các người muốn xin phụ đạo chuyên môn?”

“Không phải chúng ta, là nàng.” Dịch Áo chỉ chỉ Y Toa Bối Nhĩ.

Người tuổi trẻ kia vẫn còn không thể tin nổi: “Các người xác định muốn xin phụ đạo chuyên môn? Dùng một vạn học phần?”

Địch Áo âm thầm thở dài ở trong lòng, hẳn thật sự là lười giải thích một chuyện quá nhiều lần: “Cái phụ đạo này có phải đã hủy bỏ không?”

“Hủy bỏ? Không không, dĩ nhiên là không.” Người trẻ tuổi cũng cảm thấy bản thân hơi thất thố, ngại ngần cười cười nói: “Bởi vì trước giờ chưa từng có người nào tới đây xin phụ đạo, cho nên ta mới thấy kỳ quái. Dĩ nhiên, ta còn rất khâm phục đối với dũng khí của các người.”

Địch Áo cảm thấy dở khóc dở cười, chuyện này có quan hệ gì tới dũng khí?

Quy trình xác nhận rất đơn giản, chính là dùng một vạn học phần đổi lấy một tấm thiết bài màu đen (thẻ bài bằng sắt) trong tay người tuổi trẻ kia, thời gian không tới mười giây là hoàn thành quy trình. Thế nhưng, khi người tuổi trẻ mở cái hộp ở trên tủ ra, Địch Áo cố ý nhìn vào bên trong thì thấy chỉ có một tấm thiết bài. Hiển nhiên, khi Tư Thẩn Sâm viện trưởng quy định thiết lập này không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống xin phụ đạo chuyên môn số lượng lớn.

Tiếp theo, người tuổi trẻ kia lại lấy ra một tấm bản đồ ở góc khác đưa cho Địch Áo: “Đi tìm địa phương có dấu hiệu như trên bản đồ, nơi đó sẽ có người chờ các người, chẳng qua là...” Nói còn chưa dứt lời, người tuổi trẻ kia bắt đầu ập a ập ứng.

“Chỉ là cái gì?” Địch Áo hỏi.

“Ta sợ nói ra sẽ đả kích nhiệt tình của các người.” Người tuổi trẻ kia nói: “Hẳn là sẽ có người ở đó chờ các người, nhưng đã lâu như vậy ... nên không ai dám bảo đảm.”

“Cũng phải thử xem cái đã.” Địch Áo dùng khẩu khí nửa thật nửa giỡn nói: “Thế nhưng, nếu quả thật tìm không được người, các người cần phải trả lại học phần cho ta, nếu không đây chính là lừa gạt trắng trợn đó.”

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.” Người tuổi trẻ cũng cười: “Thật ra viện trưởng đại nhân thiết lập quy định này rất đơn giản, chỉ là vì khích lệ các học viên phấn đấu tu luyện cho tốt mà thôi. Chúng ta lấy học phần của các người có ích lợi gì chứ?”

Địch Áo mở bản đồ nhìn mấy lần, nói: “Cứ như vậy đi, cảm ơn người.”

“Không cần khách khí, chúc các người may mắn.” Người tuổi trẻ kia nói.

Dấu hiệu trên bản đồ cách vị trí học bộ Tử Vong Chi Ca cực kỳ xa xôi, chỗ đó nằm ở phương bắc. Địch Áo đi ra ngoài quan sát thì thấy có ba con đường cách xa nhau, ngoài ra còn có một con sông khá rộng. Địch Áo đoán chừng ít nhất cũng hao phí thời gian sáu, bảy ngày mới tới được.

Trước quay về khu năm mươi mốt nói chuyện với đám người Tác Phỉ Á. Địch Áo Y và Toa Bối Nhĩ chuẩn bị một ít đồ vật, hai người sẽ lên đường vào sáng sớm ngày thứ hai. Vốn là Lôi Mông và Ca Đốn cũng muốn đi theo nhưng thạch động chỉ còn lại Tuyết Ný và Tác Phỉ Á. Địch Áo rất không yên lòng nên bảo bọn họ ở lại, nhưng vẫn còn một vấn đề là cô nam quả nữ đi chung với nhau, mặc dù Tác Phỉ Á không có bất kỳ dị nghị, nhưng hẳn hơi lo lắng. Suy đi nghĩ lại cuối cùng quyết định dẫn Lao Lạp và Miêu Tử đi theo.

Trên đường đi bình an vô sự, mặc dù Mê Ngữ sâm lâm đã bị Tử Vong Chi Ca học viện biến thành nơi ở của các loại yêu thú biến dị, nhưng lãnh địa yêu thú đều có quy luật, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể dễ dàng tránh né đám yêu thú.

Buổi trưa ngày thứ năm, một hồ nước lớn yên tĩnh xuất hiện ở trước mặt Địch Áo và Y Toa Bối Nhĩ.

“Sắp đến rồi.” Địch Áo nhẹ giọng nói: “Dưới chân núi bên kia hồ sẽ có người đón chúng ta.”

“Ngày này cũng đến.” Y Toa Bối Nhĩ thở dài dằng dặc, nhưng lời nói của nàng hoàn toàn không giống như Địch Áo.

Địch Áo cười cười nhìn mặt hồ trong xanh như ngọc bích, còn có vài bụi cỏ mọc ở chung quanh. Hơn một năm trôi qua, trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng kết giao được những bằng hữu tốt. Ngõa Tây Lý lão sư, Ngã Lệ, tiểu An Kỳ Nhi, Đường Ân, An Đông Ný ...v...v Không biết bây giờ bọn họ thế nào, có lẽ khi hẳn nhớ tới đối phương, bọn họ cũng đang nhớ tới bản thân hẳn.

Dùng hai canh giờ Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ vòng qua hồ nước đi tới dưới chân núi, dấu hiệu được đánh dấu trên bản đồ nằm ở gần đó. Bọn họ phát hiện một gian nhà gỗ, nhưng bên trong nhà phủ đầy rêu xanh, còn có bệ cửa sổ, cái bàn, cái ghế dính đầy tro bụi. Tìm hồi lâu chỉ có thể thấy vài bộ quần áo treo trong tủ và vài đĩa thức ăn rửa nát, ngoài ra không còn gì cả.

“Quên đi, Dịch Áo, chúng ta trở về thôi.” Y Toa Bối Nhĩ thấp giọng nói: “Không có nghe bọn họ nói sao? Đã qua bao nhiêu năm chưa từng có người nào xin quá phụ đạo chuyên môn, có thể đã sớm hủy bỏ rồi.”

Dịch Áo không nói gì, chậm rãi đẩy cửa đi ra ngoài. Thật ra hẳn biết Y Toa Bối Nhĩ không phải là người dễ dàng bỏ qua, đơn giản chỉ là vì đau lòng học phần, cho nên mới vẫn do dự, đứng tới thời điểm khó khăn dĩ nhiên là muốn quay đầu lại.

“Trước tiên chia nhau ra tìm xem sao.” Dịch Áo nói.

“Tìm?” Y Toa Bối Nhĩ ngẩng nhìn bốn phía, cười khổ nói: “Địa phương lớn như vậy, chúng ta làm sao tìm?”

“Ta có phương pháp ngốc.” Dịch Áo cười cười quái dị: “Che lỗ tai của người lại.”

“À?” Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ không biết Dịch Áo định làm gì, nhưng vẫn nghe lời che kín lỗ tai.

Dịch Áo hít sâu một hơi, tiếp theo hô lớn một tiếng như như thiên lôi oanh đỉnh: “Có... người... không...” Một cổ khí tức mãnh liệt lấy thân thể Dịch Áo làm trung tâm lan tràn ra bốn phía, nhờ thể thanh âm Dịch Áo vang ra cực xa, ngay cả mặt hồ và bụi cỏ, chim thú trong rừng cũng bị kinh động. Thậm chí là sơn cốc ở phương xa cũng truyền về thanh âm miên man không dứt.

Y Toa Bối Nhĩ thả tay xuống, vỗ vỗ miệng của mình: “Ôi trời, không ngờ cái miệng của người lớn như vậy!”

“Ta còn có thể la lớn hơn nữa đó.” Dịch Áo vừa nói vừa quan sát bốn phía, một lúc lâu sau hẳn bắt đầu thất vọng, chung quanh không có một chút phản ứng.

“Quên đi, Dịch Áo, nơi đây căn bản không có người.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

“Lăn... ra... cho ...ta ...” Dịch Áo lại hô lên rung trời lần nữa.

“Dịch Áo, đừng phá nữa, chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một ngày, sau đó trở về thôi.” Y Toa Bối Nhĩ cười khổ nói: “Căn bản không thể nào có người.” Y Toa Bối Nhĩ vừa nói vừa đánh giá bốn phía, đột nhiên khoe mắt phát hiện thứ gì vội vàng quay đầu lại thì thấy một thân ảnh đến gần như quỷ mị.

Y Toa Bối Nhĩ còn không kịp lên tiếng cảnh báo, nhân ảnh kia đã rơi vào phía sau Dịch Áo.

“Cút... ra...” Dịch Áo phát ra tiếng hô lần thứ ba, tiếng hô mới vừa truyền đi hẳn đã nghe thấy Y Toa Bối Nhĩ hét lên: “Dịch Áo...”

Dịch Áo vội vàng quay đầu lại, bỗng nhiên phát hiện một khuôn mặt khô gầy đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình. Hơn nữa khoảng cách quá gần, chớp mắt hai người cơ hồ muốn đụng vào cùng nhau. Dịch Áo kinh hãi theo phản xạ có điều kiện nhảy lùi ra sau.

“Hai tên ngốc này, các người chán sống rồi hả? Chạy đến nơi đây hô to gọi nhỏ cái gì đó?” Người nọ lạnh lùng nói.

“Ta tới xin phụ đạo.” Dịch Áo lập tức móc ra tấm thiết bài từ trong lòng ngực, trải qua Ngõa Tây Lý đặc huấn, hẳn đã có cảm giác cực mạnh. Cho dù là cường giả Võ Tôn cũng không thể đến gần hẳn dễ dàng như thế. Hơn nữa còn có khả năng làm cho hẳn không hề phát giác, giờ phút này Dịch Áo cực kỳ kinh hãi, chẳng qua là hẳn che dấu tâm tình của mình rất tốt mà thôi.

Người nọ nghi ngờ nhận lấy thiết bài trong tay Dịch Áo, quan sát một hồi lâu mới nhìn về phía Dịch Áo lần nữa. Chẳng qua là sắc mặt vẫn không có hòa hoãn xuống: “Có cái này cũng không thể đại biểu ta sẽ tha thứ cho người cả gan vô lễ.”

“Chuyện này ...” Dịch Áo có chút lúng túng nói: “Chúng ta tưởng rằng nơi này không có người.”

“Đúng vậy, tiên sinh.” Y Toa Bối Nhĩ thấy không khí không ổn, vội vàng nói tiếp: “Chúng ta chuẩn bị quay trở về.”

“Lý do này không tốt, không thuyết phục được ta.” Sắc mặt người nọ vẫn lạnh như băng.

Địch Áo cười khỏ nói: “Tiên sinh, ngài hẳn là có thể lý giải tâm tình của chúng ta. Lúc nghe người khác nói từ khi Tử Vong Chi Ca học viện sáng lập tới nay chưa bao giờ có học viên xin phụ đạo đặc biệt. Bọn họ còn khuyên ta không đáng giá làm thế, nhưng chúng ta cho là nếu Tư Thủ Sâm viện trưởng đại nhân định ra phụ đạo đặc biệt nhất định là có ý nghĩ của riêng mình. Chúng ta tin tưởng tiếp nhận sự dạy dỗ của đạo sư thần bí cực kỳ trọng yếu, thậm chí là có thể biến chuyển cả vận mệnh. Nhưng mà chúng ta đến nơi này lại phát hiện không có người nào, đúng là làm cho người ta vô cùng thất vọng, tâm tình trở nên không tốt. Vì thế ta hét lên để phát tiết một chút, tiên sinh, dù sao chúng ta cũng là người trẻ tuổi nên dễ vọng động, hi vọng ngài có thể tha thứ chúng ta thất lễ.”

“Tiểu tử giáo hoạt, căn cứ kinh nghiệm của ta những tên thường xuyên nói mình là người dễ dàng vọng động, thường thường đều là duy nhất hạng người cứng đầu không bao giờ vọng động.” Người nọ cười lạnh một tiếng, mặc dù giọng nói của hắn vẫn lộ vẻ không hữu hảo, nhưng vẻ mặt đã hòa hoãn hơn nhiều. Sau đó cúi đầu nhìn xuống tấm thiết bài màu đen, một lúc lâu mới khẽ thở dài: “Đúng vậy, quả thật đã rất lâu rất lâu không có ai tới.”

“Đó là do bọn họ ngu xuẩn.” Địch Áo vội vàng nói: “Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy tác dụng của mảnh vỡ tinh thần nên dùng học phần đổi lấy. Nhưng lại không biết rằng trên thế giới này có nhiều thứ trân quý hơn mảnh vỡ tinh thần nhiều lắm.”

“À? Đó là cái gì?”

“Thí dụ như nói kinh nghiệm, giáo huấn của các bậc tiền bối, còn có phương diện linh ngộ nguyên lực.” Địch Áo một mực cung kính nói: “Mảnh vỡ tinh thần mặc dù trân quý nhưng cũng có giới hạn, mà những thứ này đều là bảo vật vô giá.”

“Ha ha.” Người nọ phát ra tiếng cười khô khốc, sau đó nhìn sang Địch Áo: “Là người muốn tiếp nhận phụ đạo?”

“Không, không phải là ta.” Địch Áo nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ: “Là nàng.”

Người nọ ngẩn ra, hai hàng lông mày khẽ cau lại, nhanh chóng lộ ra thần sắc thất vọng, sau đó nói với Y Toa Bối Nhĩ: “Tốt, đi theo ta.”

“Y Toa Bối Nhĩ, không nên quá khẩn trương.” Địch Áo mỉm cười nói với Y Toa Bối Nhĩ: “Ta ở chỗ này chờ người.”

“Người cho rằng bản thân người không có chuyện làm?” Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Đi quét dọn gian phòng sạch sẽ.”

Địch Áo ngây dại, gian phòng kia đã rất lâu không có người ở lại, coi như là phế tích cũng được rồi, có cần phải quét dọn không?

“Hừ?” Người nọ nhíu mày, liếc sang một cái sắc lém.

“Không thành vấn đề.” Địch Áo lập tức đáp ứng.

Y Toa Bối Nhĩ lần đầu tiên thấy Địch Áo biểu hiện biết điều như thế, không khỏi che miệng cười trộm.

Người nọ liếc sang Y Toa Bối Nhĩ, đột nhiên hỏi: “Nàng là tiểu tình nhân của người?”

“Không phải, không phải.” Y Toa Bối Nhĩ vô cùng xấu hổ, cố gắng khoát tay phản bác.

“Nàng là bằng hữu tốt nhất của hôn thê ta.” Địch Áo giải thích, đồng thời trong lòng cảm thấy kỳ quái, tiếp nhận phụ đạo chính là Y Toa Bối Nhĩ, vậy thì Y Toa Bối Nhĩ phải làm chủ sự mới đúng. Cách đối phương nói chuyện hình như xem hắn quan trọng hơn thì phải?

“Bằng hữu tốt nhất của hôn thê? Ha ha !” Người nọ cười rộ lên lần nữa, tựa hồ hẳn rất ít khi cười, cho nên tiếng cười có vẻ khô cứng khó nghe.

Địch Áo và Y Toa Bối Nhĩ đều lộ vẻ lúng túng, không biết nên nói tiếp thế nào cho phải.

“Đi theo ta.” Người nọ vừa dứt lời liền xoay người đi về phía sườn núi, Y Toa Bối Nhĩ vội vàng theo sau.

Đợi đến lúc người nọ biến mất, Dịch Áo mới thở phào nhẹ nhõm. Thánh giả nha a! Có lẽ sau khi lên cấp Võ Tôn mình còn có thể chạy trốn nếu gặp lại hắn, nhưng trước lúc đó mình không có một chút hi vọng. Đối phương dùng một đầu ngón tay cũng dễ dàng giết chết mình, có lẽ đây là nguyên nhân người nọ lười so đo, xác thực hơn thì đó là khinh thường.

Giống như bây giờ mà lao ra một Thiên Phú võ sĩ khiêu khích Dịch Áo, hắn sẽ cảm thấy không biết nên khóc hay cười, cũng rất khó động đến cái gọi là sát tâm, Bởi vì cả hai vốn không cùng một cấp bậc.

Thế nhưng phòng vẫn phải quét dọn, đây là báo ứng dành cho hắn. Lao Lạp đứng ở một bên nháy mắt tò mò nhìn Dịch Áo làm việc, vẻ mặt tựa hồ rất kỳ quái, tại sao lại quét nhà làm gì?

Dịch Áo quay đầu nhìn thoáng qua Lao Lạp, không nhịn được thở dài trong lòng, nha đầu này vốn không thể trông cậy được.

Trong khi Dịch Áo cố gắng ‘làm việc’, Y Toa Bối Nhĩ đi theo người kia bước lên một con đường hẹp quanh co. Nàng không biết đi bao lâu, chỉ biết chân mình càng lúc càng đau, hai chân nhứt nhối rã rời, hồ nước phía sau đã hóa thành một tấm kính nhỏ xíu.

Nhưng Y Toa Bối Nhĩ cũng hiểu đây là cơ hội hiếm có, vẫn cắn răng đau khổ chống chọi, không dám mở miệng oán trách nửa câu.

Lúc ngày sắp biến thành tối thì một thôn xóm phong cách cổ xưa hiện ra trong mắt Y Toa Bối Nhĩ. Trong thôn có vài thân ảnh đi qua đi lại, nàng cơ hồ không thể tin được vào mắt mình, địa phương vắng vẻ cỡ này cũng có thôn?

Khi nàng đến gần thôn kia, một cỗ không khí tiêu điều không nhìn thấy nhưng có thể cảm ứng được ập tới. Không khí này không liên quan gì tới trời chiều, đơn giản là vì trong thôn toàn là những gian phòng ốc cổ xưa và lão nhân.

Trước kia ở tại Khắc Lý Tư bình nguyên, Y Toa Bối Nhĩ từng du ngoạn đến vài thôn làng ở gần Thánh Đế Tư thành, cơ hồ thôn xóm nào cũng có một vài tiểu hài tử gương mặt ngây thơ, vui vẻ đùa bỡn. Nhưng nơi này không thấy một đứa con nít nào, toàn bộ đều là người già.

Tâm tình Y Toa Bối Nhĩ chợt trở nên khẩn trương, từ lúc nàng bước vào thôn xóm, tầm mắt mấy lão nhân đều chuyển tới, dính chặt vào người của nàng. Lại phối hợp thêm bầu trời dần tối đi, thôn xóm tiêu điều, còn có những khuôn mặt hiện đầy tang thương kia làm cho Y Toa Bối Nhĩ có cảm giác mình vừa bước vào quỷ vực.

“Vì sao mang người ngoài tiến vào?” Một lão nhân mới vừa ra khỏi phòng dùng giọng nói không vui hỏi.

“Nàng tới tiếp nhận phụ đạo.” Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ trả lời.

“Phụ đạo?” Lão nhân vừa hỏi lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc.

Một trận xao động nhanh chóng lan tràn xung quanh mấy lão nhân. Y Toa Bối Nhĩ cảm giác những ánh mắt kia càng thêm cổ quái, dĩ nhiên tâm tình của nàng càng thêm khẩn trương.

“Nha đầu này là học viên đầu tiên tới tiếp nhận phụ đạo, ta chuẩn bị chiếu cố cho nàng.” Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ vào thôn nói: “Trước hết để cho Cửu Đức Nhĩ dạy nàng mấy môn trụ cột, sau đó đưa nàng qua chỗ Dịch Dịch.”

“Người xác định muốn đưa nàng đến chỗ Dịch Dịch?”

“Ở trong nhóm chúng ta, có Thủy hệ võ sĩ nào tốt hơn Dịch Dịch không?”

“Nhưng nàng...” Lão nhân kia muốn nói lại thôi.

Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ phát tay áo tiếp tục đi về phía trước, đi tới bên cạnh một tòa viện nhỏ trong thôn, trực tiếp đẩy cửa bước vào. Mặc dù sân trong viện rất lớn nhưng bố trí lại đơn giản, chỉ có một cái hồ nước nhỏ, ở giữa đặt vài hòn đá hình thù kỳ lạ.

“Cửu Đức Nhĩ.” Người nọ Y kêu lên.

Cửa phòng mở ra, một lão nhân khô gầy bước ra đảo ánh mắt quét qua người Y Toa Bối Nhĩ.

“Y Toa Bối Nhĩ đúng không? Không nên nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu đi.” Người nọ thản nhiên nói: “Phải biết rằng người chỉ có thời gian một ngày.”

“Được.” Y Toa Bối Nhĩ gật đầu: “Ta nên xưng hô ngài như thế nào?”

“Xưng hô như thế nào có trọng yếu không?” Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ nhú mày, không khách khí nói: “Nếu như người muốn lãng phí thời gian cho việc không có ý nghĩa này. Vậy thì ta khuyên người trở về đi thôi.”

“À...” Y Toa Bối Nhĩ xoay lưng lại len lén nhăn nhó lỗ mũi, không nói thì thôi, có cần phải hung dữ như vậy không?

“Ngồi xuống.” Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ chỉ tay xuống chỗ gần hồ nước, Y Toa Bối Nhĩ biết điều ngồi xuống cạnh đó.

“Cừu Đức Nhĩ, đây là học viên tới tiếp nhận phụ đạo.” Người nọ nói: “Trực tiếp bắt đầu, chớ nói nhảm, tiểu nha đầu có thể giao ra một vạn học phần để tiếp nhận phụ đạo không phải là chuyện dễ dàng. Có trời mới biết nàng đã hạ xuống bao nhiêu quyết tâm, nếu như lần này làm cho người ta thất vọng, ta dám cam đoan sau này bầm đấm không còn người đến.”

Lão nhân được gọi là Cừu Đức Nhĩ phản ứng có vẻ chậm chạp, Y Toa Bối Nhĩ ngồi xuống đã lâu hần mới phát ra trầm thấp tiếng cười, chậm rãi đi tới ngồi xuống vị trí đối diện Y Toa Bối Nhĩ.

“Người là Quang Mang võ sĩ?”

“Là Quang Mang võ sĩ cấp chín.” Y Toa Bối Nhĩ nói.

Người hướng dẫn Y Toa Bối Nhĩ cười một tiếng khinh thường: “Lấy số tuổi của người mà chỉ là Quang Mang võ sĩ cấp chín, thật sự không biết người đến đây làm gì. Tiểu nha đầu mang theo Thiểm Báo kia còn có thực lực mạnh hơn người.”

“Ta làm sao có thể so sánh với nàng?” Y Toa Bối Nhĩ không phục nói: “Nàng ta không cần tu luyện.”

“Ta dĩ nhiên biết nàng là người của Thủ hộ giả nhất tộc.”

Y Toa Bối Nhĩ không chú ý tới lúc người nọ nhắc tới Thủ hộ giả, trong mắt toát ra một cảm xúc phức tạp, tựa hồ đang nhớ lại điều gì đó.

Lão nhân Cừu Đức Nhĩ không vui ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nọ, sau đó lại chuyển tầm mắt lên trên người Y Toa Bối Nhĩ: “Mặc dù người chỉ là Quang Mang võ sĩ, chưa chắc có thể lĩnh ngộ lời ta nói. Nhưng ta dạy cho người sẽ không giữ lại, có thể nhớ kỹ bao nhiêu phải dựa vào chính bản thân người.”

“Vâng.” Y Toa Bối Nhĩ gật đầu, mau chóng ngồi lại nghiêm chỉnh, làm ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

424. Chương 423: Địch Địch Thần Bí

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 423: Địch Địch thần bí

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhìn Y Toa Bối Nhĩ có bộ dáng như vậy, trên khuôn mặt già nua của Cừu Đức Nhĩ nổi lên nụ cười: “Không cần thiết nghiêm chỉnh như vậy, ta nói người nghe là được rồi.”

Y Toa Bối Nhĩ ngại ngừng cười cười, thoáng buông lỏng một chút.

“Chúng ta là Thủy hệ võ sĩ, cho nên người nhất định phải hiểu rõ nước, cùng với nước tạo thành như thế nào.”

Y Toa Bối Nhĩ còn tưởng rằng vị đạo sư thần bí này có thể nói ra lý luận dao động tâm can gì gì đó, không nghĩ tới lại là luận điệu cũ rích. Mấy thứ này Thánh Đế Tư học viện cũng có, trong lòng bắt đầu cảm thấy thất vọng.

Cừu Đức Nhĩ tựa hồ đoán được Y Toa Bối Nhĩ nghĩ gì, cũng không so đo với hắn. Chỉ nhếch miệng mỉm cười đưa tay lên, một quả Thủy Cầu từ trong hồ nước bay ra lơ lửng trên bàn tay của hắn. Thủy Cầu phẳng phất như có tính mạng vậy, không ngừng biến hóa đủ loại hình dáng, dưới ánh mặt trời chiếu sáng chiết xạ ra ánh sáng năm màu huyền lệ, trong lúc nhất thời Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy cũng phải mê mẩn ngây dại.

“Cho dù là nước hay là băng, cho dù là sương mù cũng vậy, chỉ cần vận dụng đến cực hạn, người có thể dùng nó giết chết bất cứ địch nhân nào.”

Kèm theo tiếng Cừu Đức Nhĩ vang lên, quả Thủy Cầu bỗng nhiên xoay tròn thật nhanh, từ từ kéo dài biến thành hình dáng con quay hai đầu nhọn hoắt. Sau đó quả Thủy Cầu chậm rãi bay về một cây đại thụ bên ngoài viện, tốc độ con quay phi hành rất chậm nên Y Toa Bối Nhĩ có thể thấy rõ ràng, đồ vật do nước tạo thành chui vào trong thân cây nhẹ nhàng như đâm vào đậu hũ, không qua bao lâu đã xuyên thấu cả thân cây đại thụ.

Y Toa Bối Nhĩ há to miệng kinh hãi, điều này sao có thể? Để cho nàng kinh ngạc chính là trong cả quá trình nàng không cảm nhận được nguyên lực dao động. Điều này nói rõ người nọ chỉ vận dụng một lượng nguyên lực cực nhỏ để làm chuyện đó.

“Đây chính là lực lượng của nước, nó là thứ mềm mại nhất, đồng thời cũng có thể biến thành cứng rắn nhất.” Người nọ duỗi ngón tay ra, con quay lại khôi phục thành hình dáng Thủy Cầu bay trở lại, lúc bay đến gần đỉnh đầu Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên nổ tung mạnh mẽ, hóa thành vô số giọt nước văng khắp không gian. Sau đó mỗi giọt nước tiếp tục nổ tung phân liệt, cứ như thế vài lần, chốc lát sau xuất hiện ở trước mắt Y Toa Bối Nhĩ là một mảnh sương mù quay cuồng vần vũ.

Y Toa Bối Nhĩ chưa từng có nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sương mù được tạo thành như vậy? Vô số giọt nước bay múa phẳng phất như trân châu lóe sáng đầy trời. Vào giờ khắc này Y Toa Bối Nhĩ đột nhiên cảm giác được kiến thức của mình quá nhỏ bé. Bởi vì nàng căn bản nghĩ không ra nên hình dung cảnh tượng dao động tâm can này như thế nào.

“Thủy hệ võ sĩ cường đại là ở chỗ có thể giết người cũng có thể cứu người, chỉ cần người nghĩ tới, không có chuyện người làm không được.” Nghe tiếng nói Cừu Đức Nhĩ nhàn nhạt, Y Toa Bối Nhĩ mất tự chủ dựng thẳng sống lưng lên.

Sương mù lan tràn ra bốn phía cuối cùng hóa thành một tấm chắn to lớn lơ lửng trên không trung, Cừu Đức Nhĩ phát phát tay hơi hột. Từ trong hồ nước bay ra vô số Thủy Tiên đánh lên tấm chắn như mưa rơi.

Chuyện tình kỳ lạ xảy ra, vô số Thủy Tiên đánh lên trên tấm chắn nhưng nó vẫn giữ vững hình thái như cũ. Khác biệt duy nhất chính là độ dày của tấm chắn tiếp tục gia tăng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Còn những đạo Thủy Tiên biến mất vô tung vô tích, hiển nhiên đã bị tấm chắn hấp thu sạch sẽ.

Sương mù còn có thể sử dụng như vậy? Y Toa Bối Nhĩ mở to hai mắt nhìn, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

“Năng lực phòng ngự của Địa hệ võ sĩ quả thật rất cường đại, nhưng Thủy hệ võ sĩ chúng ta cũng không kém. Chỉ có điều trên thế giới vốn không có phòng ngự mạnh nhất, phòng ngự tốt nhất chính là tiến công.”

Sương mù tạo thành tấm chắn từ từ thu nhỏ thể tích, hơn nữa càng thêm rõ ràng. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra ánh sáng như ngọc lưu ly. Y Toa Bối Nhĩ giật mình, đến lúc này nàng mới phát hiện màn sương mù chẳng biết từ lúc nào đã biến thành vô số bông tuyết cực nhỏ.

“Người là Quang Mang võ sĩ, quen thuộc nhất phải là Băng Tinh Phong Bạo và khí lạnh, đúng không? Nhưng ta muốn người biết uy lực Băng Tinh Phong Bạo tuyệt đối không yếu ớt như tưởng tượng của người.” Cừu Đức Nhĩ vung tay lên, tấm chắn nhất thời phân giải thành vô số mảnh Băng Tinh, nhanh chóng bắn về phía mấy tầng đá ở giữa hồ.

Sau một trận thanh âm dày đặc, trên mặt đá lớn xuất hiện vô số lỗ nhỏ. Chốc lát sau, tảng đá đột nhiên nổ tung, ở bên trong cát đá đầy trời là một đám bông tuyết bay hỗn loạn.

Từ đầu tới cuối Cừu Đức Nhĩ không có sử dụng bí kỹ cao cấp. Nói nghiêm khắc thì thủ đoạn của hắn chưa tính là bí kỹ, mà chỉ là kỹ xảo, hiểu rõ nước đến mức tận cùng sinh ra kỹ xảo.

Y Toa Bối Nhĩ thấy vậy tâm thần rung động từng cơn, nhìn say mê không dứt, đây mới thực sự là cường giả. So sánh với lão nhân Cừu Đức Nhĩ này, đám đạo sư ở Thánh Đế Tư học viện lập tức ảm đạm mất sắc. Cho dù là Nhã Duy Đạt viện trưởng cũng không được, đây không phải là thực lực đối lập, mà là trình độ lĩnh ngộ Thủy hệ bí kỹ.

“Mới vừa rồi cái gì lưu lại cho người ẩn tượng sâu nhất?” Không thấy Cừu Đức Nhĩ có động tác gì, một tầng nước trong suốt đã bao phủ Y Toa Bối Nhĩ ở bên trong, ngăn cản toàn bộ cát đá rơi xuống.

Y Toa Bối Nhĩ ngẩn ra, nàng không rõ tại sao đối phương lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn đành hoảng hốt đáp: “Ẩn tượng sâu nhất chính là quá trình nước biến thành sương mù, thật sự là quá đẹp.”

Người dẫn nàng vào thôn dùng giọng buồn bực nói: “Người rốt cuộc tới tiếp nhận phụ đạo hay là du sơn ngoạn thủy? Cừu Đức Nhĩ hỏi chính là cảm xúc, cảm xúc có hiểu không?”

Không đợi Y Toa Bối Nhĩ nói gì, Cừu Đức Nhĩ đã trợn mắt nhìn người nọ: “Người dạy hay ta dạy?”

Người nọ bị chọc giận, lập tức đảo cặp mắt trắng dã phản bác: “Hay lắm, người dạy, ta không nói lời nào là tạm được rồi chứ gì?”

Nhìn hai người lớn tiếng tranh chấp, Y Toa Bối Nhĩ cũng không dám thở mạnh. Ở trong Thánh Đế Tư học viện, Y Toa Bối Nhĩ chưa từng đành hoảng giống như bây giờ. Thực lực Cừu Đức Nhĩ quả thật đáng sợ, cho dù ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ kém đến mức nào cũng không thể nghĩ rằng Cừu Đức Nhĩ là hạng cường giả Võ Tôn bình thường. Dùng suy đoán kiểu này áp dụng cho những người ở ngoài thôn sẽ thấy lạnh cả người. Rất nhiều người cả đời cuối cùng không thể nào đạt tới cường giả Thánh cấp, Y Toa Bối Nhĩ lại được người như thế chỉ đạo, mặc dù chỉ là một ngày nhưng Y Toa Bối Nhĩ cảm giác mình vô cùng may mắn.

Nếu như tin tức này truyền ra ngoài học viện, đừng nói là một vạn học phần. Cho dù tăng lên gấp mấy lần, đám học viên ở Tử Vong Chi Ca học viện cũng phải liều mạng chui đầu vào. Dĩ nhiên chuyện đó liên quan tới biểu hiện của Y Toa Bối Nhĩ, nếu như sau khi tiếp thu phụ đạo, thực lực Y Toa Bối Nhĩ vẫn không có thay đổi gì khởi sắc. Vậy thì mọi người sẽ nghĩ là đám đạo sư thần bí này chỉ dùng cái danh hù người mà thôi.

Cừu Đức Nhĩ lại nhìn sang Y Toa Bối Nhĩ: “Tinh lực mỗi người đều có hạn, không có người nào đủ khả năng tu luyện tất cả bí kỹ đến cực hạn. Cho nên rất nhiều người vừa mới tu luyện sẽ mê mang không biết nên lựa chọn loại bí kỹ nào.”

Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy kỳ quái, ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ chỉ có thể tu luyện vài loại bí kỹ, lần qua lần lại chỉ có mấy cái, có gì tốt để lựa chọn?

“Chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.” Cừu Đức Nhĩ tựa hồ đoán được ý nghĩ trong lòng Y Toa Bối Nhĩ, mỉm cười nói.

Y Toa Bối Nhĩ bàng hoàng trong chốc lát, nàng tới nơi này là do lão nhân khô gầy lạnh lùng kia dẫn đường nên lúc đầu có đôi chút sợ hãi. Nhưng bộ dáng Cừu Đức Nhĩ mỉm cười rất hiền lành, Y Toa Bối Nhĩ tuy rất khẩn trương nhưng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng cho Cừu Đức Nhĩ nghe.

Sau khi Cừu Đức Nhĩ nghe liền khẽ lắc đầu: “Ta nói lựa chọn không giống như người nghĩ. Ví như Băng Tinh Phong Bạo, hẳn là người đã sử dụng rất nhiều lần?”

Y Toa Bối Nhĩ gật đầu, Băng Tinh Phong Bạo là thủ đoạn công kích cường đại nhất của Thủy hệ Quang Mang võ sĩ, số lần sử dụng dĩ nhiên nhiều hơn.

“Như vậy cụ thể là bao nhiêu lần? Mỗi ngày đều sử dụng? Sợ rằng không thể làm nổi, muốn chân chính quen thuộc một loại bí kỹ, chỉ có một biện pháp đó là sử dụng nó không gián đoạn. Cho đến cuối cùng nó sẽ biến thành một phần thân thể của người, bất cứ lúc nào, bất kỳ góc độ nào người cũng có thể phóng thích ra tùy tâm sở dục. Hơn nữa, người còn có thể khống chế uy lực của nó, đây mới thực sự là quen thuộc.”

“Vì thế...” Cừu Đức Nhĩ tiếp tục nói: “Trong khi người tu luyện một loại bí kỹ, đồng thời cũng không có thời gian tu luyện loại thứ hai, đây chính là lựa chọn mà ta nói.”

“Nhưng mà không phải là học được càng nhiều bí kỹ càng tốt sao?” Y Toa Bối Nhĩ nghi hoặc hỏi: “Nói thí dụ như khí lạnh, ta có thể dùng nó vây khốn địch nhân, Băng Tinh Phong Bạo không làm được điểm này.”

“Đây còn phải xem người vây khốn địch nhân vì mục đích gì, nếu như chỉ là vây khốn, Băng Tinh Phong Bạo cũng có thể làm được.” Cừu Đức Nhĩ giang hai tay ra, vô số Băng Tinh nho nhỏ từ hư không xuất hiện, sau đó nhanh chóng liên kết lại tạo thành một tấm lưới lớn ập xuống đầu Y Toa Bối Nhĩ.

425. Chương 424: Khảo Nghiệm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 424: Khảo nghiệm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Y Toa Bối Nhĩ biết rõ đối phương sẽ không thương hại bản thân, nhưng vẫn không nhịn được sợ hãi hết hồn. Băng Tinh kết thành tấm lưới lớn bay đến cách Y Toa Bối Nhĩ mấy tấc mới ngừng lại, cái nào cũng lóe hàn mang rợn người khiến cho Y Toa Bối Nhĩ toát mồ hôi hột.

Chốc lát sau tất cả Băng Tinh đều biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ chậm rãi hóa thành một mảnh sương mù mờ lung. Thanh âm Cừu Đức Nhĩ từ trong sương mù truyền ra: “Hiện tại đã biết rõ chưa? Những chuyện đồng dạng có rất nhiều loại bí kỹ đều có thể làm được, nhưng chỉ có bí kỹ quen thuộc nhất mới thích hợp với người.”

Cừu Đức Nhĩ dừng lại một lát để Y Toa Bối Nhĩ suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói: “Bây giờ nói với người những thứ này có lẽ hơi sớm, nhưng chỉ cần người nhớ kỹ là tốt rồi. Nếu nói bí kỹ chính là phương thức đặc thù để buông thả nguyên lực, lấy giai đoạn trước mắt của người, chuyện trọng yếu nhất là dùng hết mọi thủ đoạn tìm hiểu bản thân, nhận thức vai trò của Thủy hệ võ sĩ. Chứ không phải tìm trăm phương ngàn kế học tập đủ loại bí kỹ, làm như vậy sẽ trì hoãn tốc độ phát triển của người.”

“Ta đây nên chuyên tu loại bí kỹ nào?” Y Toa Bối Nhĩ hỏi.

Cừu Đức Nhĩ cười nói: “Cho nên ta mới hỏi người ấn tượng sâu nhất là cái gì, cảm giác hứng thú này không thể xem thường, có khi nó sẽ quyết định người đi trên con đường này bao xa.”

“Như vậy nhỉ!” Y Toa Bối Nhĩ vừa nghĩ tới hình ảnh luồng ánh sáng ngọc lưu ly kia, trong lòng không nhịn được lộ vẻ hưng phấn: “Nếu như ta chỉ tu luyện Băng Tinh Phong Bạo, lúc nào mới có thể làm được như ngài?”

“Vậy phải xem thiên phú của người rồi, người hẳn là có thể cảm giác được ta không có sử dụng quá nhiều nguyên lực. Nếu nói quen tay hay việc, chỉ cần người nắm giữ nó chân chính sẽ có thể làm tốt hơn ta.”

Cừu Đức Nhĩ coi như là một vị đạo sư có trách nhiệm, thủ pháp dạy Y Toa Bối Nhĩ rất là ngoạn mục đầy hấp dẫn. Bởi vì hắn không giải thích những vấn đề khô khan, thủ đoạn mới lạ ừn ừn làm cho Y Toa Bối Nhĩ như si như say, hồn nhiên lĩnh hội tinh túy trong khi thời gian đang trôi qua nhanh chóng.

Rốt cuộc, lão nhân vốn ngồi ở một bên im lặng bỗng nhiên lên tiếng: “Cừu Đức Nhĩ, tạm được rồi, ta còn phải dẫn nàng đến chỗ Dịch Dịch.”

Cừu Đức Nhĩ nhíu mày: “Có cần thiết không? Mặc dù ta thừa nhận thực lực Dịch Dịch mạnh hơn ta, nhưng mà tính cách của nàng...”

“Có ta ở đây, người lo lắng gì chứ ?” Người nọ không nhận được tiếng người nói.

Y Toa Bối Nhĩ có cảm giác không ổn, đối với nàng thì Cửu Đức Nhĩ đã dạy rất tốt rồi. Nàng học được rất nhiều thứ từ lời dạy của hắn, cho nên không muốn đi qua chỗ cái người tên Dịch Dịch nghe nói tính cách có vấn đề kia. Võ sĩ thực lực cường đại chưa chắc là một vị đạo sư hợp cách. Giống như ở Thánh Đế Tư học viện, đạo sư tốt nhất là Lâm Tái chứ không phải là Tây Cách Thụy Na thực lực mạnh hơn.

Chẳng qua là Y Toa Bối Nhĩ cũng rõ ràng ở chỗ này nàng không có quyền lựa chọn, vì thế rất ngoan ngoãn ngồi yên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Cửu Đức Nhĩ trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói: “Vậy cũng được, nếu như Dịch Dịch mất hứng thì người không cần miễn cưỡng.”

Người nọ nhếch miệng cười khế, làm ra vẻ quý dị nói: “Nếu như không cần hướng dẫn kiến thức trụ cột cho nàng, ta thật sự không dám nắm chắc có thể đả động Dịch Dịch. Nhưng bây giờ khác rồi, ta tin tưởng Dịch Dịch sẽ cảm thấy hứng thú đối với nàng.”

“Người... cái tên này.” Cửu Đức Nhĩ nhất thời giận tím mặt: “Có tin ta biến người thành tượng băng vĩnh viễn không?”

Người nọ nhún nhún vai xem thường: “Điều kiện tiên quyết là người có thể đuổi kịp ta.”

Cửu Đức Nhĩ hít sâu một hơi, vươn người đứng dậy ra vẻ muốn động thủ, người nọ vội vàng lui về phía sau mấy bước: “Muốn đánh thì đợi đến ngày mai có được không? Đừng làm chậm trễ thời gian của nha đầu này, rồi lại nói để cho Dịch Dịch dạy nàng có gì không tốt? Chung quy vẫn tốt hơn con gà mờ như người.”

Y Toa Bối Nhĩ ở một bên nghe mà âm thầm kinh hãi, nếu như thực lực Cửu Đức Nhĩ coi như là gà mờ, vậy thì Dịch Dịch trong miệng bọn họ chẳng phải đã đạt đến trình độ khủng bố?

Cửu Đức Nhĩ chìm vào im lặng, suy nghĩ một hồi chợt cười khổ nói: “Quên đi, người nói không sai, đừng làm chậm trễ thời gian của người ta.”

Sau đó Cửu Đức Nhĩ dời ánh mắt lên trên người Y Toa Bối Nhĩ: “Ta chỉ có thể dạy người nhiều đó, nhớ kỹ, cần phải tin tưởng mình, cõi đời này không có bí kỹ bỏ đi, mà chỉ có người không biết sử dụng.”

Y Toa Bối Nhĩ gật đầu thật mạnh, từ trong giọng nói của Cửu Đức Nhĩ, nàng có thể nghe được đối phương thật sự dạy dỗ nàng như một người đệ tử, nhất thời trong lòng tràn đầy cảm động.

Nơi Dịch Dịch ở cách nhà Cửu Đức Nhĩ rất xa, nói thật ra là ở phía ngoài thôn, dưới một cây cổ thụ chọc trời không biết đã sống bao nhiêu năm, đó là một tiểu viện đơn sơ. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Y Toa Bối Nhĩ lại càng thấp thỏm, dưới tình huống bình thường những người ở xa lánh đồng loại cực kỳ khó tính, hoặc có thể nói là quái gở. Nhưng đến lúc này đã không kịp quay đầu lại rồi, nàng chỉ có thể kiên trì đi theo, cùng lắm là bị mắng mấy câu, đoán chừng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Lần này người nọ không trực tiếp đẩy cửa tiến vào như ở nhà Cửu Đức Nhĩ, mà đứng ở bên ngoài viện cất giọng hô: “Dịch Dịch, có chuyện tìm người.”

Trong viện yên lặng như tờ, hình như không có người ở bên trong.

Người nọ tiếp tục đề cao thanh âm: “Dịch Dịch? Người có ở đó không? Thật sự có chuyện, nếu như người không nói ta sẽ trực tiếp đi vào.”

“Người thử xem?” Rốt cuộc lần này trong viện có hồi âm, nghe thanh âm thì Dịch Dịch hẳn là một nữ nhân, chẳng qua là thanh âm có vẻ già nua và mang theo vài phần tang thương lạnh lẽo, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Người nọ ngoài miệng nói muốn trực tiếp đi vào, trên thực tế không có hành động như thế. Có lẽ là cảm thấy mất mặt với Y Toa Bối Nhĩ, lộ vẻ hơi lúng túng nói: “Lần này là chuyện đứng đắn, có học viên tới tiếp nhận phụ đạo.”

Người nọ nói làm cho Y Toa Bối Nhĩ suy nghĩ miên man bất định: “Lần này là chuyện đứng đắn? Vậy lần trước là sao?”

Bên trong viện Dịch Dịch cười cười khinh thường: “Loại chuyện ma quỷ này người cho rằng ta có thể tin tưởng? Lăn ra xa một chút.”

Về mặt của người nọ lộ vẻ rất là bất đắc dĩ: “Danh dự của ta kém như vậy sao? Không tin người có thể ra xem một chút, đây là học viên đầu tiên tới chỗ chúng ta tiếp nhận phụ đạo. Cừu Đức Nhĩ đã dạy kiến thức trụ cột cho nha đầu này, những vấn đề cao siêu hơn ta nghĩ chỉ có người ra mặt mới thích hợp.”

Không biết là lời nói người nọ đã động Dịch Dịch hay tại vấn đề phụ đạo, bên trong viện truyền đến tiếng hừ lạnh, cánh cửa hậu viện chậm rãi mở ra. Chẳng qua là phía sau cửa viện lại có một bức tường bằng, có thể nhìn thấy thân ảnh lơ lửng bên trong viện.

Bóng người hiển nhiên thấy được Y Toa Bối Nhĩ đứng ở ngoài viện, chợt ồ lên một tiếng: “Lại là thật.”

“Bây giờ tin rồi sao?” Người nọ cười nói: “Ta lừa gạt người bao giờ chưa? Thật ra lần trước ta nói chuyện với người cũng là sự thật, chỉ có điều lão gia hỏa Cừu Đức Nhĩ kia.”

“Câm miệng.” Theo một tiếng quát lạnh, trên bầu trời bỗng nhiên có một đóa Băng Hoa trong suốt rơi xuống. Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ tập trung vào đóa hoa băng đó, nó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, mỗi cánh hoa mỏng như cánh ve, quỹ đạo nhất chính là đóa Băng Hoa đó không ngừng nở rộ, nhụy hoa ở giữa liên tục xuất hiện cánh hoa mới. Những cánh hoa bên ngoài lại từ từ biến mất, cứ lặp lại như thế giống như đang biểu diễn về chân lý tính mạng vậy.

Nếu như dùng từ ánh sáng ngọc để hình dung cảnh tượng Cừu Đức Nhĩ hóa nước thành sương mù kia, vậy thì Dịch Dịch thả ra đóa Băng Hoa này chính là hình ảnh đẹp đến quỷ dị. Mỗi một cánh hoa nở ra không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, mỗi một cánh hoa biến mất cũng tự nhiên tới cực điểm, toàn bộ quá trình diễn ra trong không khí tĩnh lặng và trang nghiêm kỳ lạ.

Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên có một loại ảo giác, một đóa Băng Hoa nho nhỏ có lẽ đã hóa thành một thế giới. Nếu có người nói đóa hoa này có thể tiếp tục nở rộ vĩnh viễn như vậy, cho đến khi trời đất không còn, Y Toa Bối Nhĩ cũng không hề hoài nghi nửa điểm.

Dường như người nọ rất sợ đóa hoa băng này, sắc mặt lập tức đại biến làm như thấy được thứ gì kinh khủng nhất trên đời này vậy. Trực tiếp đưa tay kéo Y Toa Bối Nhĩ, thân hình chợt lóe biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã đứng cách vị trí cũ mấy chục thước.

“Người điên rồi sao?” Người nọ giận đến nổi phổi, ánh mắt còn đang cảnh giác ngó chừng đóa Băng Hoa lơ lửng giữa không trung.

Y Toa Bối Nhĩ rõ ràng không thể thích ứng với tốc độ di động gần tới cực hạn này. Mặc dù chỉ trong chớp mắt nhưng vẫn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đến bây giờ mới tạm thời thanh tĩnh lại, nàng vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cổ Lạp Gia Tư, lần trước ta đã nói qua, ta không muốn nghe lời nói như vậy, người nghĩ lời của ta thành gió bên tai hả?”

Đóa Băng Hoa ở giữa không trung bắt đầu chậm rãi xoay tròn, hơn nữa tốc độ nở rộ rõ ràng là nhanh hơn một chút. Sắc mặt người tên là Cổ Lạp Gia Tư càng lúc càng lộ vẻ khó coi: “Này... nơi này còn có học viên, người không thể làm như vậy.”

“Người cũng là cường giả Thánh cấp, lấy người khác ra làm bia đỡ đạn mà không biết xấu hổ hả?” Thanh âm Dịch Dịch tràn đầy khinh thường.

426. Chương 425: Thu Hoạch Không Ngờ

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 425: Thu hoạch không ngờ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Y Toa Bối Nhĩ không khỏi nghi ngờ nhìn tới Cổ Lạp Gia Tư, bia đỡ đạn? Có ý gì đây?

Khuôn mặt già của Cổ Lạp Gia Tư đỏ lên: “Ta chỉ sợ người thương tổn nha đầu này.”

“Người nói là ta hiểu lầm?” Dịch Dịch cười lạnh nói: “Để cho nha đầu kia đi tới đây.”

“Người đáp ứng dạy nàng?” Cổ Lạp Gia Tư cảm thấy ngoài dự liệu, sớm biết dễ dàng như vậy mình cần gì phải chọc giận đối phương.

“Có dạy hay không là chuyện của ta, quan hệ gì tới người? Hoặc là bảo nàng tới đây, hoặc là các người cùng nhau rút đi.” Dịch Dịch nói cực kỳ lạnh nhạt.

Y Toa Bối Nhĩ ngơ ngẩn nhìn quanh, rồi lại nhìn Cổ Lạp Gia Tư ở bên cạnh, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Nha đầu, đi qua đi, không cần phải sợ nàng, nàng chỉ ăn nói hơi chua ngoa nhưng tâm đầu hủ. Đừng thấy ngoài miệng hung dữ như thế mà sợ, người sẽ không bị gì đâu.” Cổ Lạp Gia Tư an ủi Y Toa Bối Nhĩ.

Y Toa Bối Nhĩ âm thầm hít sâu một hơi đi tới từng bước. Mặc dù từ sâu trong nội tâm thì Y Toa Bối Nhĩ không muốn làm chuyện này lắm, nhưng nàng lại càng sợ đối phương tức giận, cho nên không có sự lựa chọn nào khác.

Đi thẳng đến phía trước tường băng, Y Toa Bối Nhĩ mới dừng lại.

“Người chỉ là Quang Mang võ sĩ?” Thanh âm ngạc nhiên của Dịch Dịch vang lên.

Khuôn mặt Y Toa Bối Nhĩ chợt đỏ ửng, thấp giọng đáp: “Vâng.”

“Cừu Đức Nhĩ đã dạy người?” Dịch Dịch lại hỏi.

Y Toa Bối Nhĩ gật đầu: “Vâng.”

“Ngoại trừ ‘vâng’ ra, người còn biết nói chữ khác không?” Dịch Dịch tựa hồ không nhận được: “Quên đi, nếu Cừu Đức Nhĩ đã dạy người, vậy thì người đánh vỡ bức tường băng này đi.”

“Dịch Dịch, người quá khi dễ người ta đi? Nàng chỉ là Quang Mang võ sĩ, làm sao làm được chuyện đó?” Có lẽ là vì đóa Băng Hoa vẫn còn ở trên không trung, Cổ Lạp Gia Tư không dám xông tới, đứng ở rất xa hô lớn.

“Nếu nàng không thể làm được cho thấy rõ Cừu Đức Nhĩ dạy nàng vô ích rồi. Căn bản không đáng giá lãng phí thời giờ của ta.” Dịch Dịch thản nhiên nói: “Bắt đầu đi.”

Y Toa Bối Nhĩ nhất thời dâng lên lòng háo thắng, không phải chỉ là một bức tường băng hay sao? Có cái gì mà không được? Nhưng khi Y Toa Bối Nhĩ duỗi ngón tay ra chạm vào mặt băng mới phát hiện bức tường băng này không giống bình thường. Toàn bộ bề ngoài tường băng bóng loáng giống như mặt gương, không tìm được nửa điểm tỳ vết. Trên thực tế tuyệt đại đa số mặt băng không thể bóng loáng đến trình độ này, quả thực giống như bị người ta mài dũa tỉ mỉ vậy.

Hơn nữa nhiệt độ bức tường băng không quá thấp, điều này nói rõ khi đối phương tạo ra tường băng không có sử dụng quá nhiều nguyên lực. Bên trong tường băng tựa hồ còn có một luồng sương mù quay cuồng lưu động, Y Toa Bối Nhĩ cực kỳ hồ đồ, chẳng lẽ bức tường băng này rỗng ruột?

Nghĩ như vậy, Y Toa Bối Nhĩ theo bản năng giơ tay lên gõ gõ phía trên mặt băng, người nọ nhú mày nói: “Tiểu nha đầu, thứ người thấy bên trong không phải là sương mù, dòng chảy lưu động đó cũng đồng dạng là băng.”

Băng? Băng cũng có thể lưu động? Y Toa Bối Nhĩ không thể nào tin tưởng được lời của đối phương, chỉ có điều ngại hỏi lại lần nữa nên cau mày đau khổ suy nghĩ bản thân mình sẽ dùng phương pháp gì để phá vỡ tường băng.

Thấy Y Toa Bối Nhĩ lâm vào trầm tư, thời gian quá lâu vẫn không có phản ứng, Dịch Dịch nói: “Xem ra người không có linh ngộ được điều Cừ Đức Nhĩ đã dạy. Vì vậy cho dù ta chịu dạy người, người vẫn không thể nhận được lợi ích gì từ chỗ của ta, người trở về đi thôi.”

Cổ Lạp Gia Tư ở phía xa cũng thở dài, vốn hần nghĩ là dưới tình huống Dịch Dịch biết được Cừ Đức Nhĩ đã dạy Y Toa Bối Nhĩ, nhất định sẽ không chịu thua chiếm đoạt người học viên này để chứng tỏ bản lĩnh. Nhưng hần không ngờ Dịch Dịch lại dùng phương thức khảo nghiệm quỷ quái này làm khó người ta, đây không phải là đùa giỡn sao? Hần tình nguyện tin tưởng mặt trời mọc từ phía tây chứ không bao giờ tin một Quang Mang võ sĩ có thể phá vỡ tường băng do Dịch Dịch tạo ra.

Y Toa Bối Nhĩ cắn chặt đôi môi, Dịch Dịch càng nói như vậy nàng lại càng không chịu thua. Bất kể kết quả như thế nào, chung quy vẫn phải thử một lần mới biết được, ngay cả dũng khí làm thử cũng không có, vậy thì bản thân mình không bằng trở lại Thánh Đế Tư học viện yên lặng làm tiểu thư sống qua ngày cho rồi.

Y Toa Bối Nhĩ chú ý tới Dịch Dịch nhắc tới chuyện Cừ Đức Nhĩ từng dạy mấy lần, nói cách khác ở trong những thứ Cừ Đức Nhĩ dạy cho nàng nhất định là có phương pháp phá vỡ mặt băng này.

“Là cách nào đây?”

Y Toa Bối Nhĩ cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, bỗng nhiên một bức họa dừng lại trong đầu nàng. Đó là con quay hoàn toàn do nước tạo thành, tốc độ cực kỳ chậm chạp nhưng lại có lực lượng xuyên thấu một cây đại thụ. Y Toa Bối Nhĩ dĩ nhiên không có hy vọng xa vời mình có thể làm được như vậy, nhưng bức họa này cung cấp cho nàng một ý nghĩ tốt.

Y Toa Bối Nhĩ từ đó phân tích ra hai tin tức, thứ nhất là mũi nhọn trên đầu con quay, thứ hai chính là con quay không ngừng xoay tròn. Làm như vậy mới có thể lợi dụng lực lượng xoay tròn xuyên thấu thân đại thụ.

Mặc dù lấy thực lực hiện tại của Y Toa Bối Nhĩ không có cách nào khống chế đến trình độ tinh tế như vậy, nhưng chỉ làm cho Băng Trùy xoay tròn bay ra ngoài vẫn còn có hy vọng. Chỉ cần ở thời điểm buông thả thay đổi góc độ là có thể đạt tới mục đích này, còn tốc độ xoay tròn dĩ nhiên không thể nào so sánh với Cừ Đức Nhĩ được. Thế nhưng hoàn toàn có thể dùng số lượng để bù đắp khuyết điểm này.

Một quả Băng Trùy không thể phá vỡ tường băng, vậy thì buông thả mười quả, mười quả không được thì một trăm. Y Toa Bối Nhĩ nhớ lại trước khi chia tay Cừ Đức Nhĩ nói một câu. Trên cõi đời này không có bí kỹ bỏ đi, chỉ có người không biết sử dụng mà thôi. Ánh mắt nàng dần dần trở nên kiên định, mặc dù mình chỉ tu luyện vài loại bí kỹ, nhưng cũng không thể nói rằng mình không làm được, tới đâu hay tới đó vậy.

Y Toa Bối Nhĩ lui về phía sau mấy bước, đứng ở vị trí cách tường băng mười thước thì ngừng lại, khoảng cách này có thể để cho Băng Trùy bay một đoạn một thời gian ngắn mới đánh vào tường băng. Làm thế sẽ gia tăng một chút lực lượng, hơn nữa Y Toa Bối Nhĩ nắm chắc ở khoảng cách này sẽ đánh chính xác vào cùng một vị trí.

Y Toa Bối Nhĩ giơ tay lên thả ra một quả Băng Trùy, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng cố gắng làm cho Băng Trùy xoay tròn nên sau khi Băng Trùy rời tay lập tức bay lệch phương hướng, không có đánh trúng vị trí nàng nhắm tới, nhất thời trong mắt không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Cổ Lạp Gia Tư ở nơi xa đã không đành lòng nhìn nữa rồi, dứt khoát nghiêng đầu qua một bên. Nếu như dùng Băng Trùy trình độ này có thể phá vỡ tường băng của Dịch Dịch, hần làm gì bị nữ nhân này rượt chạy khắp nơi?

Nhưng Y Toa Bối Nhĩ không có bỏ cuộc, dù sao đã chuẩn bị tốt tinh thần đánh lâu dài, chỉ sai sót một lần không thể nói lên điều gì.

Quả Băng Trùy thứ hai thoát khỏi đầu ngón tay Y Toa Bối Nhĩ bắn nhanh về phía tường băng, lần này điểm rơi phi thường chính xác, một tiếng ‘ba’ giòn vang, quả Băng Trùy nổ tung thành vô số điểm sáng nhỏ. Nhưng bức tường băng không có xuất hiện nửa điểm sứt mẻ.

Quả Băng Trùy thứ ba, thứ tư, thứ...

Y Toa Bối Nhĩ càng đánh càng thuần thực, lực đạo Băng Trùy xoay tròn từ từ gia tăng. Mặc dù biên độ nhỏ đến mức có thể không cần tính, nhưng trong lòng Y Toa Bối Nhĩ đã rất thỏa mãn, bởi vì điều này chứng tỏ nàng bắt đầu tiến bộ.

Về sau Y Toa Bối Nhĩ đã hoàn toàn quên mất mục đích của mình, nàng không suy nghĩ đến phải làm sao để phá vỡ tường băng. Chỉ không ngừng buông thả từng quả Băng Trùy công kích vào mặt tường băng, hưởng thụ cảm giác tiến bộ từng chút một, nàng hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới mơ hồ đó.

Không biết qua bao lâu, Dịch Dịch ở bên kia tường băng bỗng nhiên mở miệng nói: “Được rồi.”

Y Toa Bối Nhĩ như từ trong mộng mới tỉnh, mở to mắt nhìn kỹ tường băng cách đó không xa. Kết quả làm cho nàng vô cùng thất vọng, bức tường vẫn trơn nhẵn như cũ, không hề thấy một chút tỳ vết nào. Y Toa Bối Nhĩ khẽ thở dài, xem ra này giờ mình cố gắng vẫn không thể thành công.

“Không cần ủ rũ như vậy.” Dịch Dịch ở bên kia tường băng bỗng nhiên cười nói: “Trên lý luận ngươi đã làm được.”

Y Toa Bối Nhĩ ngẩn ra, đây là ý gì? Song khi ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ rơi vào tường băng lần nữa mới phát hiện tường băng đã thay đổi chút ít so với trước. Mặc dù bức tường vẫn còn đầy đủ, nhưng luồng sương mù ở trong tường băng rõ ràng mỏng manh hơn rất nhiều. Chẳng lẽ không phải là Băng Trùy của mình không tạo thành tổn hại đối với tường băng, mà là bị luồng sương mù này âm thầm tu bổ?

Cổ Lạp Gia Tư ở phía xa trợn mắt nhìn một màn này, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Đây là phương pháp ngu nhất hắn từng nhìn thấy, nhưng hắn phải thừa nhận biện pháp này đúng là hữu hiệu.

Nếu như Y Toa Bối Nhĩ có đầy đủ nguyên lực thì đánh vỡ tường băng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Vào đi.” Trên tường băng bỗng nhiên mở ra một lối đi thông dành cho một người, đứng ở góc độ Y Toa Bối Nhĩ dễ dàng nhìn thấy trong viện là một lão phu nhân đầu tóc hoa râm, khóe mắt và đuôi lông mày trải rộng mấy hàng nếp nhăn đều đặn. Không giống như hình dạng lão thái bà mặt mày âm trầm mà Y Toa Bối Nhĩ tưởng tượng lúc trước, giờ phút này lão phu nhân đang mỉm cười bộ dạng rất là hiền lành.

Y Toa Bối Nhĩ đi vào trong viện, đến bây giờ nàng vẫn không dám tin tưởng bản thân mình thật sự làm được?

Dịch Dịch phát phát tay, bức tường băng lại trở về hình dạng hoàn hảo vô khuyết, cánh cửa phòng cũng chậm rãi khép lại. Cổ Lạp Gia Tư cười cười thoải mái, mặc dù thái độ Dịch Dịch đối với hắn trước sau vẫn ác liệt như cũ. Nhưng đóa hoa băng trên không trung giờ phút này đã biến mất, ít nhất nó cho thấy tâm tình Dịch Dịch bây giờ cũng không tệ lắm.

Cho dù là Cừu Đức Nhĩ hay Dịch Dịch, Y Toa Bối Nhĩ đều rất quý trọng cơ hội lần này, cố gắng nhớ kỹ từng lời, từng động tác của bọn họ. Vì thế Y Toa Bối Nhĩ không phát hiện thời gian trôi qua rất nhanh, có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng thật sự tập trung làm một việc đến mức đó.

So sánh xuống, cuộc sống của Dịch Áo tương đối nhàm chán, căn nhà đầy tro bụi đã được hắn dọn dẹp sạch sẽ. Nếu đổi lại một chỗ khác, Dịch Áo còn có thể tranh thủ tu luyện nhưng ở chỗ này hắn không dám. Một khi bị người ta phát hiện bí mật dòng xoáy nguyên lực trong cơ thể hắn, hậu quả sẽ rất khó lường. Cho nên Dịch Áo đành phải hết nằm lại ngời, có khi ra ngoài đi dạo cho hết thời gian nhàn rỗi.

Lao Lạp lại rất biết điều nằm úp sấp ở một bên, hết nháy mắt lại nhìn chăm chăm Dịch Áo. Trong tình hình bình thường, bất kỳ ai bị nhìn chăm chú như vậy sẽ cảm giác không thoải mái, nhưng Dịch Áo căn bản không có biện pháp gì với Lao Lạp, lại không thể hạ quyết tâm quát mắng nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ làm như không thấy.

Đợi đến ngày thứ hai, Dịch Áo vẫn không thấy thân ảnh Y Toa Bối Nhĩ nên bắt đầu lo lắng. Dĩ nhiên hắn không biết Y Toa Bối Nhĩ đi đường rất xa mới tới cái thôn kia. Mặc dù trong lòng lo lắng nhưng ngoại trừ đợi chờ ra, Dịch Áo không thể làm gì được.

Sáng sớm ngày thứ ba, Dịch Áo rốt cuộc nghe thấy tiếng bước chân từ nơi xa vọng lại, vội vàng đứng dậy đi ra khỏi phòng. Lao Lạp còn buồn ngủ cũng đi theo sau Dịch Áo, sau nữa là Miêu Tử, nhìn qua giống như hai cái đuôi nhỏ của Dịch Áo vậy.

Đưa Y Toa Bối Nhĩ trở lại vẫn là cái người khô gầy tên là Cổ Lạp Gia Tư.

“Ta đã trở về.” Từ vẻ mặt Từ Y Toa Bối Nhĩ là có thể nhìn ra được chuyến đi này khẳng định năng thu hoạch cực kỳ hài lòng.

Địch Áo gật đầu, quan sát Y Toa Bối Nhĩ cẩn thận, bộ dạng vẫn y như trước kia, ngay cả y phục cũng không có thay đổi. Nhưng không biết tại sao Địch Áo lại cảm thấy Y Toa Bối Nhĩ đã có biến hóa rất lớn, dĩ nhiên không phải là chỉ phương diện dung mạo, mà là khí chất toàn thân.

Nói đến vấn đề khí chất cần phải có thời gian dài bồi dưỡng, không thể nào thay đổi một sớm một chiều được. Cho dù một tên ăn mày mặc trường bào quốc vương cũng không thể nào che dấu bản chất của hắn. Nhưng chỉ mới mấy ngày không gặp, Y Toa Bối Nhĩ đã làm cho Địch Áo có cảm giác khác hẳn hoàn toàn. Nếu như nói trước kia Y Toa Bối Nhĩ là một nữ tử tính cách tinh quái, vậy thì giờ phút này trong mắt nàng đã có thêm mấy phần hàn khí.

“Tốt lắm, các người trở về thôi, trên đường cẩn thận một chút.” Giọng nói của Cổ Lạp Gia Tư cũng ôn hòa hơn nhiều.

Địch Áo nghi ngờ nhìn tới Cổ Lạp Gia Tư, rồi lại nhìn thoáng qua Y Toa Bối Nhĩ. Phân tích từ góc độ nào đó, tên này cũng không giống như là người dễ nói chuyện, vì sao thái độ biến chuyển lớn như vậy? Hay là nói mị lực của Y Toa Bối Nhĩ phát triển quá nhanh?

“Nhìn cái gì vậy?” Đối với Địch Áo, Cổ Lạp Gia Tư không có khách khí như thế, trợn mắt lên thật to nói: “Có phải là muốn lưu lại quét dọn phòng thêm vài lần không?”

Địch Áo trực tiếp im lặng, ta chọc giận người khi nào chứ? Thật ra hắn cũng lười so đo với Cổ Lạp Gia Tư, hoặc có thể nói là không có tiền vốn để so đo. Dù sao thực lực của đối phương còn tại đó, hai bên chênh lệch một trời một vực, không thể nào so sánh nổi.

“Đi thôi.” Địch Áo xoay người chuẩn bị dẫn Y Toa Bối Nhĩ rời đi, lúc Lao Lạp quay đầu đi, Cổ Lạp Gia Tư bỗng nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút.”

“Có việc?” Địch Áo quay đầu lại nhìn Cổ Lạp Gia Tư, tên già này không phải lại nghĩ tới chuyện mấy ngày hôm trước chứ? Nói gì thì người cũng lớn tuổi như vậy rồi, lòng dạ có thể rộng rãi hơn một chút không, làm gì mà thù dai ghê vậy?

Nhưng mà Cổ Lạp Gia Tư không có nhìn Địch Áo, ánh mắt rơi vào trên người Lao Lạp: “Tiểu nha đầu, Tây Côn Đức là gì của ngươi?”

Cổ Lạp Gia Tư vừa nói câu này ra khỏi miệng, Lao Lạp phảng phất như một con mèo nhỏ bị chấn kinh, trong nháy mắt dựng đứng người lên, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng như dã dã, hai cái quyền sáo chẳng biết lúc nào đã đeo vào trong tay.

Miêu Tử và Lao Lạp tâm ý tương thông, lập tức vỗ cánh bay lên tạo thế với Lao Lạp, một trái một phải nhìn chăm chăm Cổ Lạp Gia Tư, tựa hồ chốc lát sau sẽ lập tức bộc phát tấn công dồn dập vậy.

Lúc này Địch Áo cực kỳ sợ hãi đưa tay qua giữ lấy Lao Lạp, muốn đem Lao Lạp giấu đến phía sau mình, nhưng không nghĩ tới Địch Áo lại không thể di động năng. Hai chân Lao Lạp y như là mọc rễ trên mặt đất, lấy khí lực Địch Áo lại không thể kéo nàng lùi về nổi, hắn đành phải bước tới che chắn phía trước Lao Lạp, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười hòa nhã nhất: “Nha đầu này ngay cả nói cũng không rõ, ngài không cần thiết hù dọa nàng làm gì.”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy tình cảnh như thế vội vàng sóng vai đứng cùng Địch Áo, chẳng qua là sau khi chứng kiến thực lực của Cửu Đức Nhĩ và Địch Địch. Y Toa Bối Nhĩ rõ ràng Cổ Lạp Gia Tư mạnh mẽ đến cỡ nào, không chỉ là Cổ Lạp Gia Tư, tính toàn bộ người trong thôn, chỉ cần tùy tiện đi ra một người là bọn họ trực tiếp giờ tay đầu hàng luôn cho khỏe.

Một khi xung đột bộc phát, Cổ Lạp Gia Tư tuyệt đối có thể giết chết bọn họ trong nháy mắt, nhưng Y Toa Bối Nhĩ lại không có nửa điểm do dự.

Cổ Lạp Gia Tư vừa tức giận vừa cảm thấy buồn cười, nghiêm mặt quát lên: “Các người nghĩ là ta định làm gì? Tránh ra.”

“Không được!”

Địch Áo âm thầm trả lời trong lòng, nhưng ngoài mặt im lặng không lên tiếng, bởi vì hắn không hề có ý định tránh ra.

Cổ Lạp Gia Tư thở dài bất đắc dĩ, thế nhưng tâm tình hiện tại của hắn tương đối tốt. Nếu như là Địch Áo đứng ở chỗ này, chỉ sợ đã sớm đã đánh bay hai tên che trước mặt này rồi, làm gì rảnh rỗi nói nhảm với Địch Áo.

“Không phải ai cũng có tư cách sở hữu vật này.” Cổ Lạp Gia Tư chỉ chỉ về phía Miêu Tử đang nhe răng gầm gừ đe dọa: “Không phải là hậu duệ trực hệ của Tây Côn Đức thì không thể nào dùng nó làm Thủ hộ thú.”

Địch Áo và Y Toa Bối Nhĩ quay sang nhìn nhau, trong lòng một bụng nghi ngờ: “Tây Côn Đức là ai?”

“Vậy thì phải hỏi tiểu nha đầu phía sau người rồi.”

Địch Áo chợt nhớ tới lai lịch Lao Lạp, rồi lại nhìn Miêu Tử đang bay giữa không trung, mơ hồ đoán ra sự tình đại khái. Chỉ là vì muốn ổn thỏa hai bên nên Địch Áo hỏi dò: “Như vậy ngài có quan hệ gì với Tây Côn Đức?”

“Ta có quan hệ cái rắm gì với hắn?” Cổ Lạp Gia Tư cực kỳ buồn bực, không nhịn được nữa nói: “Ta chỉ từng nghe nói về hắn, nghe nói đến loại Thủ hộ thú này nên hơi ngạc nhiên mà thôi.”

Địch Áo âm thầm thở phào một hơi, nhìn bộ dáng đối phương không có liên quan gì tới Tây Côn Đức, vậy thì dễ xử. Nếu không có đoán sai, Tây Côn Đức hẳn là trưởng bối Lao Lạp, nếu không Lao Lạp không thể nào làm ra phản ứng như lâm đại địch này.

Địch Áo xoay người nhẹ giọng nói với Lao Lạp mấy câu, Lao Lạp mới từ từ thanh tĩnh lại, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào trên người Cổ Lạp Gia Tư, thể hiện rõ ý tứ cảnh giác mười phần.

Cổ Lạp Gia Tư rõ ràng không có định lực ưu tú như Địch Áo, hắn bị Lao Lạp nhìn chăm chăm một hồi liền nhú mày nói: “Nha đầu này có bị bệnh gì không?”

Địch Áo cười khổ nói: “Ta không rõ ràng lắm ngài nói Tây Côn Đức đến tột cùng là ai, nhưng mà Lao Lạp xem như không có thân nhân.”

“Cái gì?” Về mặt Cổ Lạp Gia Tư rất là khiếp sợ: “Tây Côn Đức đã chết?”

Địch Áo gãi gãi đầu: “Hắn là vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là lúc nàng đang bị bộ tộc võ sĩ đuổi giết. Nếu trưởng bối của nàng còn sống đoán chừng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.”

Cổ Lạp Gia Tư lâm vào trầm mặc, Địch Áo không rõ ràng Tây Côn Đức là ai, nhưng hắn biết rất rõ. Cường giả được xưng là Thái Dương Bất Lạc (mặt trời vĩnh viễn không lặn) của Thủ hộ giả nhất tộc mà cũng chết?

Lấy cảnh giới Địch Áo tự nhiên không thể nào hiểu nổi tâm lý Cổ Lạp Gia Tư, nghe được tin một người còn cường đại hơn mình nhiều lần đã chết. Cho dù là địch nhân, Cổ Lạp Gia Tư cũng không sinh ra một chút đắc ý, bởi vì hắn đã không còn hi vọng tấn chức lên Thần Vũ Giả, sớm muộn gì cũng đi lên con đường kia.

“Các người đi thôi.” Cổ Lạp Gia Tư lộ vẻ chán nản phát phát tay.

Sau khi cáo từ Cổ Lạp Gia Tư, mấy người Địch Áo bước lên con đường trở về. Trên đường đi, Địch Áo hỏi tình cảnh phụ đạo, Y Toa Bối Nhĩ không có giấu diếm nửa điểm, nghe tới toàn thôn đều là lão nhân, Địch Áo quả thật bị dọa khiếp sợ tới cực điểm. Từ Vong Chi Ca học viện mà lại ẩn giấu lực lượng khổng lồ như vậy, cho dù những người đó đã đi vào quá trình già yếu, nhưng cổ lực lượng này tuyệt đối không thể coi thường.

427. Chương 426: Trường Hợp Đặc Biệt

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 426: Trường hợp đặc biệt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Căn cứ Y Toa Bối Nhĩ miêu tả, Dịch Áo có thể xác định hai người chịu trách nhiệm phụ đạo Y Toa Bối Nhĩ đều là Thánh giả. Một vạn học phần đổi lại hai vị Thánh giả dạy dỗ, trên đời này không thể nào còn chuyện gì có lợi hơn được nữa. Đồng thời Dịch Áo âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định của mình, nếu như không phải kiên trì cho đến cuối cùng, Y Toa Bối Nhĩ sẽ không thể nhận được cơ hội tốt như lần này. Đây không phải là cơ hội cho một mình Y Toa Bối Nhĩ, nàng hoàn toàn có thể tường thuật lại linh ngộ và quá trình thể nghiệm của mình cho Tác Phỉ Á và Tuyết Ny. Có lẽ cảnh giới và trí tuệ của mỗi người đều có sự khác biệt, nhưng có thể xác định là người nào cũng có lợi ích cực lớn từ những kiến thức này.

Điểm duy nhất làm cho Dịch Áo nghi ngờ chính là trong số những người đó tùy tiện đi ra bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng đạt được quyền thế và địa vị. Tại sao lại cam tâm tình nguyện sinh sống ở trong một thôn nhỏ vắng vẻ, tiêu điều như thế?

Thấy Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ trở về, đám người Ca Đốn có vẻ rất là cao hứng, cũng vô cùng tò mò, cả đám vội vã vây quanh Y Toa Bối Nhĩ không ngừng hỏi thăm. Dĩ nhiên vấn đề bọn họ đưa ra đều có lựa chọn tế nhị, không để cho Y Toa Bối Nhĩ sinh ra cảm giác bọn họ đang tham thảo một vạn học phần rồi cuộc có đáng giá hay không.

Y Toa Bối Nhĩ thông dong ngồi tại chỗ, có hỏi là đáp, thật ra nàng cũng có rất nhiều chuyện muốn chứng thực với Lôi Mông.

Lúc nói tới cổ thôn kia, tầm mắt mọi người đều tập trung lên trên người Lôi Mông, cách nhìn nhận của Dịch Áo và Y Toa Bối Nhĩ là nhất trí. Những lão nhân cư ngụ ở trong cổ thôn có thực lực không hề tầm thường, nếu như chỉ có một, hai người còn dễ giải thích. Nhưng nhiều cường giả như vậy ẩn cư bên trong Tử Vong Chi Ca học viện sẽ khiến cho người ta nghĩ mãi không ra lý do.

Lôi Mông trầm mặc thật lâu, ập a ập ứng nói: “Ta không biết bọn họ là ai, nhưng bá phụ ta lúc còn trẻ chu du khắp đại lục trong thời gian rất lâu. Tư Thẩn Sâm viện trưởng chính là nhận thức trong thời gian đó, có thể bọn họ là bằng hữu của Tư Thẩn Sâm? Bằng không làm sao ẩn cư ở chỗ này, hẳn là trở về để đô ở chung một chỗ với bá phụ mới đúng.”

“Thế nhưng ta cảm giác bọn họ không thể vô duyên vô cớ ở lại Tử Vong Chi Ca học viện.” Ca Đốn nói: “Hẳn là có mục đích nào đó.”

“Bọn họ lưu lại khẳng định là bị bá phụ người ảnh hưởng.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Ta tình cờ nghe được lúc bọn họ nói đến bá phụ người, khẩu khí lộ vẻ rất là tôn kính.”

“Hoắc Phu Mạn đại đế để cho nhiều cường giả như vậy ở đây, chẳng lẽ là muốn tạo Tử Vong Chi Ca học viện thành một Thánh Địa?” Tác Phỉ Á đột nhiên nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Tác Phỉ Á suy đoán có mấy phần đạo lý, trên thực tế mọi thể lực xây dựng lên đều có kinh nghiệm và quỹ tích giống nhau. Mới đầu là gom gom tài lực, đến khi cường thịnh rồi leo lên vị trí đỉnh phong, sau đó là suy bại. Trước kia Thần Vực cường đại nhất cũng không thể tạo thành trong thoáng chốc, mà phải trải qua nhiều đời cường giả cùng chung chí hướng không ngừng cố gắng, không ngừng lắng đọng mới tạo thành lực lượng khổng lồ đến cỡ đó.

Hoắc Phu Mạn đại đế để cho nhiều cường giả như vậy ở lại Tử Vong Chi Ca học viện, có lẽ là vì muốn hoàn thành quá trình tích lũy này. Cố tình đây Lôi Mông tới nơi này chính là để cho Lôi Mông lưu lại dấu vết ở trong Tử Vong Chi Ca học viện.

“Không nói mấy thứ này.” Ca Đốn dời sang đề tài khác, hẳn rất ghét thảo luận những chuyện tương tự thế này. Chỉ thích đàm luận hết thấy nội dung liên quan đến lực lượng mà thôi.

“Y Toa Bối Nhĩ, đạo sư đánh giá người ra sao?”

“Nàng nói...” Y Toa Bối Nhĩ cười khổ: “Ta mặc dù rất thông minh nhưng không có cái Bằng Sương Chi Tâm chân chính, trừ phi ta có thể hoàn toàn thay đổi tính cách của mình. Nếu không nhiều nhất chỉ có thể trở thành một Vô Tôn.”

“Quá đả kích người đi?” Lôi Mông kêu lên: “Không thể nói như vậy được?”

“Bằng Sương Chi Tâm? Đó là thứ gì?” Ca Đồn khó hiểu hỏi.

Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói: “Đạo sư nói nếu ta không hiểu Bằng Sương Chi Tâm, vậy thì có thể tưởng tượng trong đầu cũng được.”

“Bằng Sương Chi Tâm có thể tưởng tượng ra?” Ca Đồn kinh ngạc hỏi lại.

“Người gấp cái gì? Để cho Y Toa Bối Nhĩ nói cho hết đã.” Tuyết Ny đang nghe tới điểm quan trọng lại bị Ca Đồn cắt đứt nên cảm thấy không vui.

“Tưởng tượng đến ngày tận thế, tĩnh lặng như dòng sông băng ngàn năm. Cho dù ngày đêm luân phiên thay đổi, thời gian vẫn cứ trôi đi, dòng sông băng vĩnh viễn bất biến, tuyệt thế vĩnh hằng.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Đạo sư nói nhận ra được ý cảnh này thì còn cách Bằng Sương Chi Tâm không xa.”

“Nghe qua thì rất là hay, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì tương đương với không nói gì.” Lôi Mông bất mãn kêu lên: “Gạt người hử? Một vạn học phần đổi lấy mấy lời này?”

“Lôi Mông, không cho phép nói bậy.” Y Toa Bối Nhĩ sa sầm nét mặt rất hiếm thấy: “Người không hiểu, ở bên cạnh đạo sư quả thật ta cảm nhận được ý cảnh như lời đạo sư nói. Nhưng sau khi rời đi cảm giác đó càng ngày càng nhạt.”

“Phai nhạt? Vậy người học được cái gì?” Lôi Mông nói.

“Rất nhiều, rất nhiều.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Những thứ đó đều nằm ở trong lòng ta, ta có thể cảm thụ được nhưng không thể diễn tả thấu đáo. Đúng rồi, Tác Phỉ Á, Tuyết Ny, ta đề nghị các người cũng đi tiếp thu phụ đạo chuyên môn, rất có lợi.”

“Một vạn học phần đó.” Lôi Mông thở dài bất đắc dĩ.

“Tác Phỉ Á và ta gần giống nhau, trong mắt nàng lại có Dịch Áo. Nếu như ta không hiểu được Bằng Sương Chi Tâm, người cũng như thế.” Y Toa Bối Nhĩ chuyển tầm mắt đến Tuyết Ny: “Chỉ có người, Tuyết Ny, người có hi vọng nhất, Dịch Dịch đạo sư nhất định sẽ vô cùng thích người.”

“Người nói ai?” Lôi Mông đột nhiên kêu lên: “Dịch Dịch? Ta không nghe lầm chứ?”

“Lôi Mông, người biết nàng?” Y Toa Bối Nhĩ sững sốt.

“Ta làm sao lại không biết?” Lôi Mông cười khổ nói: “Cái lão yêu bà...”

“Không cho người nói nàng như vậy.” Y Toa Bối Nhĩ giận dữ.

“Tốt, tốt, không nói nàng.” Thấy Y Toa Bối Nhĩ giận đến đỏ bừng cả mặt, Lôi Mông rất sáng suốt tự giác rút lui. Nhưng vẫn tự mình nghĩ ngợi trong đầu, không nhịn được cười ra tiếng.

“Người cười cái gì?” Ca Đồn nghi hoặc hỏi.

“Ta hiểu Bằng Sương Chi Tâm là gì rồi.” Lôi Mông nói: “Tuyệt thế độc lập chính là làm xử nữ một vạn năm.”

“Cái tên chết tiệt.” Y Toa Bối Nhĩ vừa thẹn vừa giận, giơ tay lên vỗ lên đầu Lôi Mông một cái.

“Hạ lưu.” Tuyết Ny cũng mắng theo.

“Nhàm chán.” Tác Phỉ Á lườm lườm Lôi Mông.

“Vốn là chuyện nghe rất huyền ảo, rất là mỹ lệ, từ trong miệng Lôi Mông nói ra lập tức trở nên thô tục không chịu nổi.” Dịch Áo dĩ nhiên phải đứng ở phía Tác Phỉ Á.

“Bởi vì bản thân hắn chính là một người thô tục không chịu nổi.” Y Toa Bối Nhĩ thở phào nói.

“Các người giận dữ với ta làm gì?” Lôi Mông vô cùng ủy khuất nói: “Không phải là ta nói, đó là tất cả mọi người ở đế đô nói nàng như vậy. Ban đầu khi nàng còn trẻ trung, xinh đẹp nhất, ở đế đô có rất nhiều người theo đuổi nàng, nhưng nàng không nhìn trúng ai cả. Những người khác đoán nàng muốn gả cho một cường giả thực lực mạnh hơn xa mình, nhưng khi lực lượng của nàng càng ngày càng lớn mạnh, số người có thể phù hợp yêu cầu của nàng càng ngày càng ít. Mãi cho đến lúc nàng tiến vào thời kỳ suy thoái vẫn không có xuất giá, mọi người mới hiểu được nàng hoàn toàn không muốn gả cho người nào cả, cuối cùng nàng trở thành một trò cười trong mắt mọi người ở đế đô.”

“Nàng không phải là trò cười.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Chẳng qua là quá mức chuyên chú mà thôi. Nàng nói cho ta biết, thật ra thiên phú của nàng không tốt, có thể đạt được thành tựu hiện tại toàn dựa vào...”

“Thế này cũng gọi là thành tựu?” Lôi Mông rất có thành kiến với lý tưởng kiểu này: “Biết hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân là gì không?”

“Câm miệng.” Ca Đồn quát lên: “Không ai muốn thảo luận với ngươi vấn đề này đâu.” Y Toa Bối Nhĩ, nói tiếp đi.”

“Không còn tâm tình nữa.” Y Toa Bối Nhĩ thở phào đứng lên: “Tuyệt Nỵ, theo ta đi tắm.”

“Ban ngày ngươi còn dám đi tắm?” Lôi Mông lộ vẻ cực kỳ khấn trương: “Bây giờ không giống trước kia có biết không? Chúng ta đã thành danh nhân rồi, rất nhiều học viên đều biết khu năm mươi một có ba đại mỹ nhân xinh tươi như hoa như ngọc, quanh đây thường xuyên có thể thấy bóng người đảo qua đảo lại. Đừng nói là ban ngày, ngay cả buổi tối cũng phải quan tâm đến vấn đề an toàn, ta và Ca Đồn còn đi tuần tra khắp nơi.”

“Nghiêm trọng như thế?”

“Ừ.” Tác Phi Á và Tuyệt Nỵ cũng gật đầu.

Lôi Mông hủy diệt cánh cửa nhà Tư Thẩn Sâm viện trưởng hai lần liên tiếp đã làm cho người ta nghe mà kinh sợ rồi. Dịch Áo lại trực tiếp đánh với đội tuần tra, dưới tình huống không sử dụng nguyên lực, khi dễ một thành viên đội tuần tra nhức nhối toàn thân. Hơn nữa lúc ấy ba nữ tử Tác Phi Á công khai ủng hộ phe mình, đủ loại nhân tố làm cho khu năm mươi một biến thành địa phương chói mắt nhất Tử Vong Chi Ca học viện.

“Mấy ngày qua không có ai tới gây phiền toái chứ?” Dịch Áo cau mày nói.

“Gây phiền toái thì không có, trừ phi bọn họ cho là mình lợi hại hơn đội tuần tra, nhưng luôn có vài người không hiểu chuyện tìm cách tiếp cận Tuyệt Nỵ.” Ca Đồn cười ha hả nói: “Yên tâm đi, Dịch Áo, không ai dám quấy nhiễu Tác Phi Á đâu. Trận tranh tài mau bắt đầu, ta và Lôi Mông đã báo danh cuộc thi đoàn đội, còn mỗi người báo danh thi đấu cá nhân. Chẳng có ai muốn bị người đánh thành đầu heo đâu, ha hả.”

428. Chương 427 : Bắt Đầu Tranh Tài

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 427 : Bắt đầu tranh tài

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cuộc thi cá nhân?”

“Ừ.” Lôi Mông nói: “Đúng rồi, Dịch Áo, ngày hôm qua mới vừa được học viện báo tin, hỏi người có báo danh thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp cá nhân không? Ta cảm thấy thực lực người hẳn là không thành vấn đề nên đáp ứng bọn họ, ha ha. Dịch Áo, người có lòng tin không?”

“Ta đồng thời có thể tham gia thi đấu cá nhân với bộ cao cấp?” Dịch Áo hơi khó hiểu: “Đây không phải là thi đấu luân phiên sao?”

“Đây là học viện đặc chuẩn, ta đoán chừng có một vài người muốn nhìn thấy thực lực chân chính của người. Ta đã hỏi Thương Nam, trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Học phần rất nhiều nha! Dịch Áo. Chớ quên chúng ta đang thiếu rất nhiều đó.”

“Người còn không biết xấu hổ?” Ca Đồn chen vào nói: “Lúc ấy người và Thương Nam âm ỉ một trận vì sao không nói cho Dịch Áo biết?”

“Là do hấn ngu xuẩn.” Lôi Mông nói: “Hấn căn bản không biết thực lực Dịch Áo, hơn nữa học phần đáng tận tay rồi tại sao không lấy?”

“Người có lòng tin với ta quả nhỉ?” Dịch Áo cười nói: “Thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn thì sao? Ta có thể tham gia không?”

“Hả?” Lôi Mông nghe mà ngẩn ngơ, không khỏi trợn to mắt nói: “Người có thể đánh lên tới bộ cực hạn? Trời đất ơi, Dịch Áo, người bây giờ rốt cuộc là mấy giai? Nói thật đi...”

“Cấp ba.”

“Phi phi... kẻ ngu mới tin.” Lôi Mông kêu lên, sau đó mỉm cười gian xảo: “Ta đi qua học bộ hỏi xem thế nào. Thế nhưng đánh tranh tài ở bộ cực hạn có phải quá lộ hay không? Còn nữa, người thật sự có lòng tin chiến thắng?” Những người dám thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn cơ hồ đều là Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong, nếu không cẩn thận chỉ có thể tự rước lấy nhục, Lôi Mông đúng là hơi lo lắng.

“Quá lộ? Cũng đúng, tham gia thi đấu cá nhân hai bộ, còn có đoàn đội của chúng ta đã đủ mệt lắm rồi.” Dịch Áo nói: “Vậy coi như xong, Lôi Mông, Ca Đồn, các người có ghi danh thi đấu cá nhân không?”

“Người có ý gì? Dịch Áo.” Lôi Mông nói: “Định tìm lý do hợp lý giáo huấn chúng ta? Đánh cá nhân sớm muộn gì cũng đụng với người, chúng ta không có ngu như vậy đâu. Hơn nữa người tham gia thi là hạn chế, mỗi khu vực chỉ có thể báo danh hai, ba người, lại còn phải trải qua học viện xét duyệt, thua sẽ bị khấu trừ học phần.”

“Người hiểu lắm rồi, nếu muốn giáo huấn các người, ta có thể tùy thời tùy chỗ tìm ra vài cơ hội chính đáng.” Dịch Áo nói: “Ta chỉ lo lắng cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia không dám đánh với ta sẽ trực tiếp nhận thua, vì thế sẽ mất cơ hội dạy dỗ hẳn. Ta không thể nhảy xuống lôi đài đuổi theo đánh hẳn mà?”

“Đúng vậy.” Lôi Mông trầm tư suy nghĩ, sau đó nhe răng cười nói: “Ca Đồn, chúng ta cũng đi ghi danh, hẳn không dám đánh với Dịch Áo nhưng thấy chúng ta không nhất định chịu thua rút lui, đây là cơ hội của chúng ta.”

Cuộc sống trôi qua từng ngày từng ngày, khoảng cách đại hội tranh tài càng lúc càng gần, không biết là Y Toa Bối Nhĩ chăm chỉ hay là kết quả Cừu Đức Nhĩ và Dịch Dịch dạy dỗ. Y Toa Bối Nhĩ rốt cuộc thành công tiến giai lên Cực Hạn võ sĩ trước đó mấy ngày.

Đám người Dịch Áo vui mừng quá đỗi, cho tới bây giờ tiểu đội bọn họ cuối cùng đều đạt tới cấp độ này, trở thành võ sĩ chân chính hợp cách. Mặc dù thực lực Lao Lạp hơi khó phán định, nhưng Cực Hạn võ sĩ bình thường không hẳn là đối thủ của nàng, cộng thêm Miêu Tử và bộ quyền sáo cổ quái, lực chiến đấu của nàng lại càng cường hãn vô song.

Tiệc nuôi nhốt chính là nếu Y Toa Bối Nhĩ có thể lên cấp sớm hơn một chút, vậy thì nàng còn có thời gian củng cố thực lực ở giai đoạn này. Nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi, thế mà chính bản thân Y Toa Bối Nhĩ lại không thèm để ý chuyện này, sau khi chứng kiến lực lượng của Cừu Đức Nhĩ và Dịch Dịch. Y Toa Bối Nhĩ ngược lại không nóng lòng lên cấp tiến giai, dựa theo lời nàng nói thì lần này lên cấp hoàn toàn là ngoài ý muốn. Ở trong quá trình tu luyện chợt có cảm giác dễ dàng như nước chảy thành sông bất tri bất giác thành công tiến giai.

Bởi vì cái gọi là vội vã thì hỏng việc, trước kia Y Toa Bối Nhĩ liều mạng cũng muốn tiến giai nhưng vẫn không thể thành công. Sau khi nàng mở rộng tâm thái ra, hết thấy lại lặng lẽ chảy xuôi như con thuyền trôi thuận dòng nước.

Tác Phỉ Á và Tuyết Ny đối với Y Toa Bối Nhĩ càng thêm hứng thú đối với cổ thôn kia, Y Toa Bối Nhĩ chỉ tiếp nhận phụ đạo một ngày là có thể thành công lên cấp Cực Hạn võ sĩ. Chỗ tốt trong đó không cần nói cũng biết, vì thế hy vọng trước mắt là phần thưởng đại hội tranh tài lần này, hai người các nàng mới có thể đủ học phần đi xin phụ đạo.

Phổ Lai Tư gần đây cũng ít ghé sang chơi, mọi người tựa hồ đang gấp rút chuẩn bị cho đại hội tranh tài. Dù sao đây là chuyện quan hệ đến số lượng lớn học phần, nói đơn giản thì trong Tử Vong Chi Ca học viện rất ít cơ hội đạt được học phần, mà học phần lại là một phần quan trọng quyết định học viên có thể đi trên con đường tu luyện bao xa.

Thương Nam thì thường xuyên qua lại, mỗi một lần tới đều hao phí công sức miệng lưỡi muốn Địch Áo bỏ ý định tham gia thi đấu cá nhân bộ cao cấp đi, nhưng vẫn luôn bị Địch Áo uyển chuyển cự tuyệt.

Thời gian trôi qua cực nhanh, cuối cùng đã tới một ngày trước khi đại hội tranh tài diễn ra. Bắt đầu trước chính là cuộc thi đoàn thể, sau đó mới là thi đấu cá nhân, nhất luật sử dụng quy chế đào thải. Bởi vì suy nghĩ đến tình huống nhân số đoàn đội không thể bình quân, từng khu vực chỉ được phái năm người lập thành một tiểu đội tham gia cuộc thi.

Thời điểm đăng ký do Địch Áo đi, khi thấy mấy trăm cây rút thăm bằng trúc, Địch Áo cũng phải âm thầm khiếp sợ, đây mới chỉ là hiện trường đăng ký của bộ sơ cấp, chỉ sợ tính toán đơn giản mỗi tiểu tổ có năm người, vậy thì ít nhất cũng hơn hai ngàn người tham gia. Xem ra lúc trước mình đánh giá cuộc tranh tài này hơi thấp rồi, muốn vượt qua hơn hai ngàn này tiến lên phía trước, đúng là không hề dễ dàng chút nào.

Địch Áo không lo lắng thi đấu cá nhân, ở trong Tử Vong Chi Ca học viện, ngoại trừ hấn ra thì làm gì còn người nào có kinh nghiệm chiến đấu sinh tử với cường giả Võ Tôn? Đây là thứ dù có học phần cũng không thể trao đổi, vì thế Địch Áo vô cùng tin tưởng vào khả năng của mình.

Địch Áo bốc thăm trúng khu bảy mươi hai, vì thế cố ý chạy đi hỏi Phổ Lai Tư. Nhưng Phổ Lai Tư nói đó là học viên ở khu vực khác, cách nhau quá xa nên song phương không quen biết gì nhau. Hấn không có cách nào cung cấp tin tức hữu dụng cho Địch Áo.

“Quên đi, chúng ta không biết bọn họ, đoán chừng bọn họ cũng chưa chắc hiểu rõ chúng ta. Ngày mai gặp mặt không phải sẽ rõ ràng hay sao?” Lôi Mông nói rất lăm lệt, nhưng lại bị mọi người nhất trí nhếch mép khinh thường.

“Người có thể xác định đối phương không biết chúng ta?” Ca Đồn cười lạnh nói: “Dĩ nhiên có lẽ là không biết chúng ta, nhưng tuyệt đối không bao gồm người trong đó.”

“Người có ý gì?” Lôi Mông trừng mắt lên, sau đó hình như nhớ ra gì đó nhất thời khí thế uể oải xuống, đảo cặp mắt trắng dã nói: “Đã nói là không được nhắc đến chuyện này nữa mà?”

“Các người đừng tranh cãi ngay, danh sách chỉ có năm, mọi người thương lượng xem nên phân phối thể nào đây?” Địch Áo lắc đầu bất đắc dĩ, hai người này không có một ngày nào là không gây lộn, thế nhưng nói đi nói lại, cái tên Lôi Mông này càng ngày càng tinh quái như Y Toa Bối Nhĩ.

Nghĩ tới đây Địch Áo bất giác nhìn thoáng qua Y Toa Bối Nhĩ, trùng hợp lúc này ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ cũng rơi vào trên người Địch Áo. Hai tầm mắt chạm vào nhau, Y Toa Bối Nhĩ đầu tiên là ngây người ra, sau đó nở nụ cười ngại ngùng, hơn nữa nàng còn khẽ gật đầu có lẽ đã ngầm hiểu ý của hấn.

Không đợi Địch Áo hiểu rõ ràng về mặt Y Toa Bối Nhĩ có ý gì, Y Toa Bối Nhĩ đã mỉm cười nói: “Ta không tham gia, dù sao ta mới vừa lên cấp Cực Hạn võ sĩ, thực lực vẫn chưa ổn định, tránh cho đến lúc đó làm ảnh hưởng đến mọi người.”

Địch Áo âm thầm thở dài trong lòng, thật ra hấn không có ý này, nhưng chuyện này căn bản rất khó giải thích cho ổn thỏa.

Tác Phỉ Á ở bên cạnh lắc đầu nói: “Y Toa Bối Nhĩ, ta phát hiện trình độ khống chế nguyên lực của ngươi càng ngày càng thuần thực, cái loại Bằng Trùy xoay tròn này ta cũng không khống chế tốt bằng ngươi. Trong lúc tranh tài ngươi có thể phát huy tác dụng lớn hơn ta.”

Y Toa Bối Nhĩ cười cười nói: “Cuộc thi đoàn thể không giống với cá nhân, rất có thể đánh một hồi biến thành tiêu hao chiến, thời gian ta lên cấp quá ngắn nên chưa ổn định thực lực, các ngươi cứ tham gia đi.”

“Nếu không, chúng ta đều đăng ký sao?” Lôi Mông ở một bên nghĩ kế.

Y Toa Bối Nhĩ trợn mắt nói: “Ngươi tính toán cái gì đó? Chẳng lẽ bỏ Dịch Áo ra ngoài?”

Lôi Mông gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Cứ mặc kệ hắn, năm người chúng ta đăng ký là được rồi, dù sao hắn cũng có chân bên thi đấu cá nhân mà.”

Y Toa Bối Nhĩ cười lạnh: “Ngươi có thể đánh thắng Lao Lạp không? Tại sao không để cho nàng tham gia?”

“Lao Lạp thì quên đi, quy định không cho mang súng vật theo, đến lúc đó ai dám cam đoan Miêu Tử có thể dàng hoàng đứng ở dưới đài? Hơn nữa, Lao Lạp cũng không tính là học viên của Tử Vong Chi Ca học viện.” Dịch Áo vội vàng hủy bỏ Y Toa Bối Nhĩ đề nghị, trên thực tế Dịch Áo lo lắng chân chính không phải là Miêu Tử, mà là nha đầu Lao Lạp này hạ thủ không biết nặng nhẹ. Mà bộ quyền sáo cổ quái uy lực quá lớn, lỡ may đánh chết người thì không dễ xử lý.

429. Chương 428 : Danh Tiếng Của Lôi Mông

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 428 : Danh tiếng của Lôi Mông

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Xem đi, Dịch Áo cũng ủng hộ ta.” Lôi Mông dương dương đắc ý: “Cùng nhau đi đăng ký nào.”

Y Toa Bối Nhĩ không thèm để ý Lôi Mông, mà nhìn về phía Dịch Áo nói: “Ngươi cũng giúp hắn lộn xộn? Lần này tranh tài rất trọng yếu đối với chúng ta, nếu không đủ học phần Tác Phỉ Á và Tuyết Ny làm sao xin phụ đạo?”

Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Như vậy đi, ngày mai tranh tài Y Toa Bối Nhĩ trước tiên không tham gia, mấy người chúng ta đi xem thực lực những người khác như thế nào. Nếu có nắm chắc thì dễ xử, dù sao đây là cơ hội rèn luyện tốt. Chúng ta không thể chiến đấu với yêu thú cả đời.”

Mọi người đều không có ý kiến, thật ra trong lòng Y Toa Bối Nhĩ rất muốn tham gia nhưng chính nàng lại lo lắng làm ảnh hưởng đến thành tích của mọi người. Nhất là lúc này Dịch Áo nhìn về phía nàng, càng làm cho nàng nghĩ là Dịch Áo đang ám chỉ nàng nên tự giác thôi lui.

Nhưng nghe thấy Dịch Áo nói thế này, Y Toa Bối Nhĩ mới phát hiện hình như mình đã hiểu lầm Dịch Áo. Mặc dù cũng là một nụ cười, nhưng rõ ràng nụ cười bây giờ của nàng vui vẻ hơn rất nhiều.

Bởi vì không rõ ràng lắm thực lực của đối phương ra sao nên không thể nghiên cứu chiến thuật tường tận. Mọi người tiến hành diễn luyện vài trận thể đơn giản cho thuần thực, dĩ nhiên trong hoạt động này không bao gồm Dịch Áo, trói buộc một vị Phong hệ võ sĩ đứng một chỗ không khác gì chôn vùi cả đoàn đội.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người chạy tới sân thi đấu thật sớm, sân thi đấu của bộ sơ cấp được bố trí tại khu tiểu viện. Nghe nói sân thi đấu của bộ cao cấp và bộ cực hạn lại nằm ở trong rừng, bởi vì những người đó có lực phá hoại quá cường đại.

Lúc đoàn người Dịch Áo chạy tới thì giữa sân đã xây dựng một lồi đài đơn sơ, tranh tài không chỉ là để cho học viên nghiệm chứng thực lực của mình. Đồng thời cũng là một cơ hội học tập dành cho những người khác, nói trắng ra là đây chính là một phương thức giao lưu, trao đổi kinh nghiệm.

Trên khán đài còn để một dãy bàn dài, hiển nhiên là chỗ ngồi của nhóm đạo sư, mấy người Dịch Áo tùy tiện tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống. Dù sao có thể thấy rõ các trận đấu là tốt rồi, ngồi gần hay xa cũng không cần thiết lắm.

Sau đó mọi người càng lúc càng đông, khán đài cơ hồ đã bị lấp đầy, khu phụ cận có không ít người nhìn thấy đám người Dịch Áo bắt đầu khe khẽ bàn luận gì đó. Cũng may không có người nào dám làm ra động tác chỉ chỗ, nếu không Dịch Áo không dám cam đoan mình có thể nhẫn nhịn được bao lâu.

“Lôi Mông, đứng lên.” Ca Đồn bỗng nhiên nói.

“Làm gì?” Lôi Mông không hiểu gì hết nên hỏi lại.

“Người trước tiên đứng lên, một hồi ta sẽ nói cho người biết, chuyện này có lợi đối với tất cả mọi người mới.” Ca Đồn cười híp mắt nói.

Lôi Mông đầu tiên là trợn mắt nhìn quanh bốn phía, không có phát hiện điều gì không ổn mới chậm rãi đứng dậy, còn mở miệng cảnh cáo Ca Đồn: “Sắp sửa bắt đầu tranh tài rồi, người đừng có gây chuyện gì đó nghe không? Nếu để cho lão tử biết người gạt ta, người nhất định phải chết.”

“Đi qua bên trái một chút, không đúng, xa hơn nữa, đi về phía trước, ừ, đứng lại, nơi đó, chính là chỗ đó, đúng đúng đúng, đứng ở đó đừng động.” Ca Đồn ra một loạt mệnh lệnh chỉ huy, mặc dù Lôi Mông hơi bức bối nhưng vấn đề là Ca Đồn nói có lợi tất cả mọi người, cho nên hắn đành phải cố nén giận không có phát tác.

Ca Đồn ngả lưng dựa vào ghế, lộ ra vẻ mặt vô cùng khoan khoái: “Bây giờ thoải mái hơn nhiều.”

“Người đang nói gì đó?” Đám người Tác Phỉ Á cũng bị Ca Đồn làm cho hồ đồ.

“Các người không phát hiện gì sao?” Ca Đồn có chút kinh ngạc: “Bây giờ đã không còn người nào chú ý tới chúng ta nữa. Các người nhìn đi, những tên kia đều đang nhìn Lôi Mông đó, ha ha ha.”

Dịch Áo không nhịn được cười, nói nhỏ: “Ca Đồn, người cứ đợi đến khi Lôi Mông liều mạng với người đi.”

Lôi Mông đứng ở bên kia một hồi lâu không thấy Ca Đồn có phản ứng gì, không nhịn được quay đầu lại hỏi: “Ca Đồn, có được chưa?”

Lúc này tất cả mọi người đều nở nụ cười, cho dù Lôi Mông ngu ngốc đến mức nào cũng phải cảm thấy không đúng, nhất thời nổi giận dùng dùng chạy trở lại, quát âm lên: “Ca Đồn, mụ nội người, ta đã biết người đang lừa đảo mà.”

“Vì sao người trở lại? Chẳng lẽ người không thể hy sinh vì mọi người một lát sao?” Ca Đồn nhún nhún vai, gơ ra bộ dạng không thêm chấp, nói: “Lôi Mông, không thể làm người tốt một lần cho đền hoàng sao?”

Lúc này Lôi Mông mới tỉnh ngộ ra vấn đề, nhìn thấy đám người Dịch Áo đang che miệng cười cười thì bức mình lắm. Sau đó hắn quay đầu ngó chung quanh liền thấy những học viên vốn đang nhìn bên này vội vàng quay đầu trở về. Chốc lát sau, Lôi Mông liền hít sâu một hơi, Dịch Áo đã chuẩn bị ngăn cản hai người đánh lộn, nơi này chính là hội trường chứ không phải là khu năm mươi một của bọn họ. Một khi náo động sợ rằng có đạo sư lập tức ra mặt can thiệp.

“Dịch Áo.” Lúc này một thanh âm từ sau truyền tới, mọi người quay đầu nhìn lại thì ra là Phổ Lai Tư.

Liếc thấy sắc mặt Lôi Mông đen như đất nồi, Phổ Lai Tư kinh ngạc hỏi: “Lôi Mông, người làm sao vậy?”

Lôi Mông tự nhiên sẽ không nói bản thân mình mới vừa bị Ca Đồn lừa bịp, chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: “Ta không sao !”

Phổ Lai Tư nửa tin nửa ngờ ồ lên một tiếng, sau đó giảm thấp thanh âm xuống nói: “Các người thấy mấy người đứng bên kia không? Bọn họ chính là khu bảy mươi hai.”

Mấy người Dịch Áo nhìn theo phương hướng Phổ Lai Tư chỉ, vị trí bên trái cách bọn họ đại khái chừng ba bốn mươi thước là năm sáu học viên đang tụ ở chung một chỗ nói chuyện gì đó. Thỉnh thoảng còn có người ném ánh mắt về phía đám người Dịch Áo nhưng sau đó chuyển sang nơi khác rất nhanh.

Địch Áo chú ý tới trong những người đó còn có một người trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Tên kia là ai? Không phải là học viên chứ?”

Phổ Lai Tư nhìn kỹ một chút chợt cười cười nói: “Hắn rất là nổi danh, nghe nói đã tại trong học viện ngồi không đón gần mười năm, nhưng vẫn không thể nào lên tới bộ cao cấp, thế nhưng ở trong bộ sơ cấp thực lực của hắn cũng không kém. Dù sao số tuổi vẫn còn đó, kinh nghiệm phong phú hơn người khác nhiều lắm.”

Địch Áo gật đầu, nhiều năm không tấn chức lên Cực Hạn võ sĩ cấp năm, tư chất tên này thật sự là có vấn đề. Thế nhưng nhìn từ một phương diện khác, người như vậy tương đối khó đối phó, giống như là lão binh ở trên chiến trường, có thể tìm ra rất nhiều biện pháp giết chết một vài tân binh thực lực vượt xa hắn.

Hơn nữa bây giờ là cuộc thi đoàn đội, thực lực không phải là điểm quyết định thắng lợi, phối hợp và kinh nghiệm cũng rất trọng yếu.

Thế nhưng kinh nghiệm cũng không thể đại biểu hết thảy.

“Một hồi trước tiên giải quyết người này.” Địch Áo cho ra quyết định rất nhanh, một người kinh nghiệm phong phú như vậy nhất định là linh hồn cả đoàn đội, có lẽ hết thảy chiến thuật đều xuất phát từ hắn.

“Không thành vấn đề.” Ca Đồn cười cười nói: “Nếu thật sự so sánh kinh nghiệm, chỉ sợ hắn còn không bằng chúng ta đây, không cần phải lo lắng quá.”

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Địch Áo lắc đầu: “Chúng ta không phải đánh một hai trận, nếu có người bị thương sẽ ảnh hưởng đến những trận đấu sau. Phổ Lai Tư, người nọ là võ sĩ hệ gì?”

Phổ Lai Tư suy nghĩ một chút: “Hắn là Phong hệ.”

Những người khác nhất thời nở nụ cười nhẹ nhõm, thế này đúng là không cần lo lắng nữa. Lúc ban đầu Địch Áo là Quang Mang võ sĩ đã áp chết một gã Phong hệ Cực Hạn võ sĩ, huống chi bây giờ Địch Áo đã là Cực Hạn võ sĩ rồi.

“Các người cười cái gì?” Phổ Lai Tư gãi gãi đầu: “Địch Áo nói rất đúng, không thể khinh thường được, người nọ tuyệt đối là võ sĩ cực mạnh ở trong bộ sơ cấp. Nghe nói lần tranh tài năm ngoái khu bảy mươi hai của bọn họ thiếu chút nữa đoạt vị trí thứ ba đoàn đội.”

Tác Phỉ Á nhìn thoáng qua Địch Áo âm thầm suy nghĩ: “Vậy cũng chưa chắc, nếu Phổ Lai Tư biết Địch Áo từng dùng thời gian mười mấy năm ổn định nền móng, chỉ sợ hắn không thể nói như vậy.”

Lúc này đã có hai đoàn đội tiến vào sân thi đấu, cái sân này rất rộng rãi, song phương cách nhau ít nhất hai trăm thước. Chung quanh khán đài từ từ an tĩnh lại, đám người Địch Áo không nói thêm gì nữa, cùng nhau nhìn về phía sân thi đấu.

Tác phong Tử Vong Chi Ca học viện làm việc rất ngắn gọn, không có nhiều lễ nghi phiền phức, một vị đạo sư đứng lên tuyên bố các hạng mục trong quá trình tranh tài, quy tắc rất đơn giản, người nào bị đánh tham gia sân thi đấu coi như thua trận. Bên nào bị thương nhiều hơn ba người thì đạo sư sẽ ra mặt chấm dứt trận đấu, trong quá trình thi đấu không cho phép cố ý giết người, kẻ vi phạm sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Chỉ nói mấy câu nói đơn giản, vị đạo sư kia đưa tay gõ một nhịp chuông báo hiệu tranh tài chính thức bắt đầu.

Hai đoàn đội lập tức tiến vào lôi đài, một tiểu đội trong đó phái ra một gã Phong hệ võ sĩ lui tới bên ngoài tuần tra đội ngũ kia, còn phía bên kia lộ vẻ hơi lơ lửng. Bởi vì thoạt nhìn trong bọn họ không có Phong hệ võ sĩ, cho nên chỉ có thể tiến tới rất thận trọng.

430. Chương 429 : Phong Phạm Võ Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 429 : Phong phạm võ giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khi khoảng cách của song phương còn khoảng mười mấy thước thì chiến đấu bộc phát. Hỏa diễm Chân Hồng Chi Vũ bay múa đầy trời, Băng Trùy âm âm lao tới. Thành viên phía trước của hai đội ngũ không ngừng buông thả Băng Tường để ngăn cản đối phương tiến công, tên Phong hệ võ sĩ tới lui tuần tra bên ngoài nắm bắt hết thấy cơ hội buông thả Phong Nhận gây phiền toái cho đối phương, cố gắng phá hủy trận thế đối phương đã an bài.

Tiểu đội không có Phong hệ võ sĩ cực kỳ bị động, bởi vì bọn họ phải đón đỡ công kích đến từ các phương hướng khác nhau. Mặc dù bọn họ có Địa hệ võ sĩ chịu trách nhiệm ngăn chặn Phong Nhận, cho tới bây giờ Phong hệ võ sĩ của đối phương vẫn không thể tạo thành uy hiếp chân chính, nhưng ưu thế là vấn đề tích lũy từ từ. Bọn họ trong lúc chiến đấu sẽ hao phí nguyên lực nhiều hơn đối phương, rất có thể dẫn đến thất bại sau này.

Tên kia Phong hệ võ sĩ thấy đối phương không có ý định phân nhân thủ ra đối phó bản thân, chỉ cố gắng hợp lại chống đỡ, thế công nhất thời tăng lên mãnh liệt, thân hình hần chột trái chột phải, phóng ra từng đạo Phong Nhận lấy góc độ hiểm ác nhất đánh tới gã Hỏa hệ võ sĩ chịu trách nhiệm chủ công của đối phương.

Tiểu đội bị đánh có vẻ rất bình tĩnh, đội ngũ bọn họ bao gồm một gã Hỏa hệ võ sĩ, Thủy hệ võ sĩ và Địa hệ võ sĩ có hai gã, tính về lực công kích có lẽ không bằng đối phương, nhưng phương diện phòng ngự lại mạnh hơn nhiều lắm. Hai gã Thủy hệ võ sĩ thay phiên buông thả Băng Tường vững vàng ngăn cản tất cả đòn công kích của đối phương ở ngoài. Thỉnh thoảng còn có thể tiến hành phản kích vài chiêu, Địa hệ võ sĩ chịu trách nhiệm bổ khuyết khe hở của Băng Tường và ngăn cản gã Phong hệ võ sĩ kia quấy nhiễu.

“Địch Áo, người nói ai có thể thắng?” Ca Đồn nhìn một hồi cảm thấy tình hình chiến đấu không quyết liệt lắm, song phương chỉ ở xa đánh tới đánh lui, quá đơn điệu thì phải? Nếu học viên Tử Vong Chi Ca học viện chỉ ở trình độ này, quả thật là làm cho người ta thất vọng.

“Cái đó thì khó nói.” Địch Áo cười cười: “Mấu chốt là ở trên người gã Phong hệ võ sĩ, nếu hắn bị đối phương hao hết nguyên lực, vậy thì bọn họ thua chắc, cho nên chỉ có thể nói thắng bại nửa này nửa nọ.”

“Không đến nỗi đó chứ?” Ca Đồn có vẻ không tin: “Cho dù không có gã Phong hệ võ sĩ, trong trận doanh bọn họ còn có hai gã Hỏa hệ võ sĩ mà, rất có tại giải quyết chiến đấu trong nháy mắt.”

“Một hồi người sẽ biết, người không phát hiện tiểu đội bị đánh không hề nóng nảy sao? Bọn họ bây giờ kiên nhẫn phòng thủ, bên nào thiếu kiên nhẫn trước là bên đó sẽ thua.” Nói tới đây Địch Áo bỗng nhiên nở nụ cười: “Nhìn kỹ, lập tức có biến hóa rồi.”

Bên phía bị đánh đã điều chỉnh vị trí, gã Hỏa hệ võ sĩ vốn đứng ở giữa bây giờ chuyển sang bên phải đội ngũ, thoát nhìn tựa như bị đối thủ tấn công quá mãnh liệt, vì bảo vệ mình an toàn nên gã Hỏa hệ võ sĩ mới điều chỉnh vị trí. Nhưng Địch Áo thấy rất rõ ràng, thủ đoạn phòng ngự của bọn họ vẫn dẫu vào đấy, không hề có dấu hiệu sợ hãi nào, vì vậy chỉ có thể nói bọn họ cố ý làm như vậy.

Bởi vì cái gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, tên Phong hệ võ sĩ kia vẫn luôn tìm kiếm cơ hội tấn công nên ánh mắt nhìn chăm chăm vào đối phương. Lúc này thấy gã Hỏa hệ võ sĩ rời khỏi đội ngũ nhất thời mừng rỡ, chỉ có điều hắn vẫn cẩn thận thả ra hai đạo Phong Nhận thử dò xét, không có nóng lòng vội vã tiến công.

Đoàn đội của hắn hiển nhiên cũng đã nhận ra tình hình bên kia có biến hóa, thế công càng thêm mãnh liệt, hai tên Thủy hệ võ sĩ bên đối phương lộ vẻ vô lực, tốc độ buông thả Băng Tường chậm lại rõ ràng. Hai tên Địa hệ võ sĩ phải xông lên ngăn cản phần lớn bí kỹ, trực tiếp dẫn đến hậu quả chính là không có người nào ngăn chặn Phong Nhận dùm cho gã Hỏa hệ võ sĩ.

Chẳng qua là hai đạo Phong Nhận không thể đánh trúng mục tiêu được, gã Hỏa hệ võ sĩ huy động ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ đánh tan Phong Nhận rất dễ dàng. Tên Phong hệ võ sĩ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ, dưới tình huống đoàn đội tác chiến, Hỏa hệ võ sĩ chỉ có một trách nhiệm công kích đối với địch nhân. Một khi để cho Hỏa hệ võ sĩ tự mình ứng phó công kích, như vậy đội ngũ này đã cách thất bại không xa.

Trên khán đài vang lên một trận thở dài, thật ra thực lực của hai bên ngang nhau, không có bên nào chiếm cứ ưu thế áp đảo. Nhưng khác nhau là ở chỗ một bên không có Phong hệ võ sĩ, đối phương liên tục ra vào quấy nhiễu làm cho nguyên lực phe kia tiêu hao kịch liệt, cứ tiếp tục như vậy thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Tên Phong hệ võ sĩ thử dò xét nhiều lần rồi cuộc phán định đối phương đã lâm vào quần cảnh. Mặc dù tiếp tục tiêu hao đông dài vẫn có thể đạt được thắng lợi, nhưng bên phe hắn nhất định sẽ hao tổn nguyên lực rất lớn, vì thế bị ảnh hưởng đến trận chiến đấu sau. Vì thế hắn cho ra một quyết định mà phần lớn mọi người đều nghĩ đến, đó là nhanh chóng xuất kích giải quyết chiến đấu thật sớm.

Gã Phong hệ võ sĩ đầu tiên di động đến phía sau bên trái đối phương, sau đó đột nhiên buông thả Phong Ưu Nhã lao tới nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung. Vừa tới gần sau lưng đối thủ, lúc này hắn cách Hỏa hệ võ sĩ chỉ có mười mấy thước.

Gã Hỏa hệ võ sĩ phát hiện tình huống này nhất thời thất kinh sợ hãi, hai tay huy động ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ cuốn tới đối phương. Khó khăn nhất là hắn không thể dốc toàn lực công kích gã Phong hệ võ sĩ, nếu như hắn làm như vậy sẽ có ý nghĩa đồng đội bên hắn không đủ lực áp chế đối phương. Hai gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương sẽ có thừa dịp này tấn công mạnh mẽ.

Chỉ có mười mấy đạo hỏa cầu tự nhiên không thể làm gì được một gã Phong hệ võ sĩ ưu tú, người nọ cười lạnh một tiếng, thân hình nhanh chóng cúi xuống thấp lướt đi sát mặt đất. Mấy hỏa cầu bay qua sau lưng của hắn, giờ phút này hắn đã đến gần đối phương chưa đủ mười thước. Người nọ hét lớn một tiếng, trong tay bắn ra một đạo Phong Nhận bay về phía gã Hỏa hệ võ sĩ cực nhanh.

Gã Hỏa hệ võ sĩ chỉ kịp vũ động hai ngọn lửa nghênh đón, nhưng chưa chạm vào Phong Nhận, nó đã mạnh mẽ nổ tung hóa thành nhiều đạo lưu quang bay tới, mắt thấy sắp sửa xuyên qua thân thể Hỏa hệ võ sĩ. Nhưng đúng lúc này, một đạo Băng Tường bỗng nhiên xuất hiện ở trước người Hỏa hệ võ sĩ ngăn trở tất cả Diễn Sinh Phong Nhận ở bên ngoài.

Thế cục trong sân lập tức đột biến, một đạo Băng Tường khác xuất hiện ở phía sau Phong hệ võ sĩ cắt đứt đường lui của hắn. Sau đó chính là luồng khí lạnh dọc theo mặt đất nhanh chóng lan tràn tới.

Gã Phong hệ võ sĩ tái mặt, theo bản năng nghĩ là đối phương muốn liều mạng thất bại cũng phải hủy diệt hắn, trên thực tế trước kia đã từng xuất hiện chuyện như vậy. Bên phía đoàn đội nhất định thất bại sẽ bị lửa giận công tâm, dù sao cũng phải thua, ít nhất cũng phải lôi kéo một cái đệm lưng theo để gỡ gạc sĩ diện.

Bên đối diện phát hiện gã Phong hệ võ sĩ bị vây công vội vã lao đến, nhưng toàn bộ công kích bọn hắn thả ra đều bị hai gã Địa hệ võ sĩ thi triển Địa Long Thủ Hộ chặn lại. Tất cả mọi người đều là võ sĩ cùng giai, muốn phá vỡ Địa Long Thủ Hộ cũng phải tiêu phí một đoạn thời gian ngắn.

Gã Phong hệ võ sĩ không có đường lui, hai bên trái phải vừa là khí lạnh do đối phương thả ra. Mấu chốt nhất là hắn vì đánh trúng đối phương đã sử dụng Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh liên tục. Giờ phút này đã không có năng lực nhanh chóng đổi hướng, chỉ có thể nổi giận quát lên một tiếng, hai chân bật mạnh phóng thẳng lên cao.

Nhưng mà ngay lúc gã Phong hệ võ sĩ nhảy lên, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm bạo liệt ra, chính là Viêm Bạo. Gã Phong hệ võ sĩ không thể nào tránh khỏi được, công kích của đối phương nối tiếp nhau ập tới, ít nhất phải thêm vài giây nữa hắn mới có khả năng buông thả Tật Phong Tấn Ảnh để thay đổi phương hướng, nhưng bây giờ chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình đâm đầu vào trong cột lửa.

Đúng lúc này, một đạo thanh quang bay tới nhanh như tia chớp, cột lửa mới vừa lan tràn ra đã liền bị đánh tan trong nháy mắt. Thì ra là một vị đạo sư Phong hệ thả ra Phong Dực, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào chiến trường ngăn trở thâm kích phát sinh. Tiếp theo, hắn nắm lấy gã học viên kia hất tay ném ra ngoài lối dài, rồi tự mình lui ra ngoài.

Mỗi lần đại hội tranh tài đều có xuất hiện thương vong, có vài tình huống không thể tránh né. Từ góc độ học viện mà nói, bọn họ luôn hi vọng học viên có thể dốc toàn lực ứng phó để nâng cao tiềm lực. Thế nhưng khi hai đội võ sĩ bộc phát sát cơ sẽ liều mạng chém giết đến mức đỏ mắt, thương vong sẽ sinh ra chỉ trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, cần bản không có cách nào cứu vãn. Trừ phi đám đạo sư đang xem cuộc chiến có thể dự đoán trước nguy hiểm.

Gã học viên bị loại rất may mắn, nếu hắn bị Viêm Bao bao phủ rồi bị Chân Hồng Chi Vũ phản kích gây thương tích, lúc đó sẽ không có ai cứu được hắn. Lúc này hắn đã bị bức đến đường cùng đành phải cầm đầu lao về phía trước, đám đạo sư đang xem cuộc chiến đã chú ý tới gã Hỏa hệ võ sĩ ở đối diện thả ra Viêm Bao. Vì thế mới có thể kịp thời cứu viện, trận chiến sau đó chính là nghiêng về một phía, tiểu đội chỉ còn lại bốn người bị áp lực cường đại không ngừng lui về phía sau. Sau đó Hỏa hệ võ sĩ của họ bị đối phương thả ra Liệt Địa Trảm ép phải nhảy xuống đài, ba học viên khác vội vàng giơ tay phải lên tuyên bố nhận thua.

Sau đó là khu năm mươi một và khu bảy mươi hai tranh tài, khi đạo sư tuyên bố tuyển thủ các khu lên đài, học viên chung quanh chợt ồn ào lên. Gần đó có mấy học viên vội vã chạy tới, từ chỗ đám người Dịch Áo nhìn xuống dưới, tới sát góc lồi đài nơi vị đạo sư tuyên bố quy tắc tranh tài, trước sau không qua vài phút đã đầy ắp người.

Lôi Mông không có nói dối, danh tiếng khu năm mươi một đã vang dội khắp Tử Vong Chi Ca học viện, trước sau Lôi Mông khiêu khích Tử Thần Sâm viện trưởng hai lần. Sau đó là Dịch Áo đánh thành viên đội tuần tra bầm dập, hơn nữa khu năm mươi một lại có nam nữ ở chung, đủ loại chuyện không tin tưởng đều xuất hiện làm cho xung quanh đám người Dịch Áo bị một tầng ảo giác thần bí che đậy. Vì thế rất nhiều người tò mò không ngừng phỏng đoán lai lịch bọn họ.

Chốc lát sau, vị đạo sư đã nói xong quy tắc rời khỏi đài, người trung niên ở bên kia đột nhiên ngẩng cao đầu hét lớn: “Vĩ vinh quang, tất thắng.”

Bốn học viên khác cũng vung tay hô to: “Vĩ vinh quang, tất thắng, tất thắng.”

“Ha ha, tất thắng? Bọn họ quả thật là đủ dũng khí.” Lôi Mông đột nhiên nói: “Trời đất ơi, chúng ta còn chưa có khẩu hiệu, không được không được, tuyệt không phải đè ép khí thế đối phương xuống.”

“Người tùy tiện nghĩ một câu đi.” Dịch Áo thản nhiên nói.

“Vĩ học phần, tất thắng.” Lôi Mông rống lên, khi hắn vừa la xong nghĩ rằng nhóm Dịch Áo ở sau sẽ hô ứng với mình. Ai ngờ chờ giây lát lại không có một chút phản ứng. Lôi Mông cảm thấy khó hiểu trong lòng, quay đầu lại nhìn về phía đám người Dịch Áo.

Dịch Áo lười biếng nhìn lên trời không thèm nhìn Lôi Mông, Ca Đồn dỗi mắt về phương xa tỏ vẻ cao nhân tao nhã, Tác Phi Á và Tuyết Ny trực tiếp quay đầu sang nơi khác.

“Các người... các người vì sao không hô theo ta?” Lôi Mông cảm thấy ủy khuất trong lòng, định đùa bỡn ta à? Bình thường đùa chút cũng không có gì, nhưng bây giờ đang có vô số ánh mắt ngó chừng ta mà, các người thật là quá đáng.

“Khẩu hiệu ngu ngốc như vậy, ai mà hô theo người được.” Ca Đồn cười lạnh nói: “Hơn nữa, người không phải là đội trưởng.”

“Các người không thể đùa giỡn ngay lúc này được?” Lôi Mông kêu lên như bệnh thần kinh: “Như vậy sẽ làm cho người ta nghĩ là nội bộ chúng ta không đoàn kết đó.”

“Ta và người đoàn kết hồi nào?” Ca Đồn hỏi ngược lại.

Lôi Mông á khẩu không trả lời được, trong ngày thường hắn và Ca Đồn thường xuyên công kích lẫn nhau, cũng có thể nói từ khi quen biết nhau tới giờ, bọn họ chưa từng ngừng tranh cãi. Nếu dùng từ hòa thuận và đoàn kết để hình dung quan hệ của bọn họ quả thật là hơi buồn cười.

Đám người vây xem lại dao động một lần nữa, đạo sư đã tuyên bố bắt đầu tranh tài nhưng tuyển thủ khu năm mươi một đang làm gì vậy? Lôi Mông đứng ở trước nhất trợn mắt ngó chừng đồng đội, dành tặng phần lưng cho địch nhân. Dựa theo quy tắc thì tuyển thủ bây giờ khu bảy mươi hai hoàn toàn có thể phát động công kích. Dịch Áo có thể không cần sử dụng nguyên lực hành hạ tàn bạo một thành viên đội tuần tra, đối thủ của bọn họ hoàn toàn có khả năng bị áp đảo, vì thế không có ai coi trọng tuyển thủ khu bảy mươi hai. Thế nhưng, tình hình trước mắt lại đám người Dịch Áo để lộ ra sơ hở, nếu có thể phát động thế công ào ạt trong lúc này, tranh thủ đào thải một, hai người, sau đó tập trung lực lượng mọi người vây công Dịch Áo chưa chắc không thể sáng tạo kỳ tích. Cũng có thể nói đây là cơ hội thắng lợi duy nhất của nhóm bọn hắn.

Để cho những người vây xem thất vọng chính là tuyển thủ khu bảy mươi hai vẫn đứng bất động, tựa hồ không hiểu rằng chính mình đã bỏ qua chuyện gì.

“Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu tranh tài đi.” Dịch Áo nói.

Lôi Mông hung hăng trợn mắt nhìn Ca Đồn, hồi lâu sau mới quay đầu trở lại. Lúc này thân hình Dịch Áo đã bay tới từ một hướng khác.

Mặc dù thực lực các tiểu đội sắp hàng cũng khác nhau rất lớn, phong cách chiến đấu cũng xuất hiện đủ loại biến hóa. Nhưng tôn chỉ luôn luôn không thay đổi, trừ phi thực lực chênh lệch quá cách xa, nếu không Phong hệ võ sĩ vĩnh viễn không bao giờ gánh chịu trách nhiệm chủ công hoặc là phòng ngự.

Thành viên khu bảy mươi hai lập tức cho ra phản ứng, hai tên võ sĩ tiến lên chia nhau nghênh đón Dịch Áo.

Lại có hai tên Phong hệ võ sĩ? Người xem lại ồn ào một trận, không trách được dưới tình huống biết thế không bằng người, khu tuyển thủ bảy mươi hai còn hô lên khẩu hiệu “tất thắng”, thì ra chỗ dựa chính là chỗ này.

Tiếp cận Dịch Áo đầu tiên là người trung niên kia, khi còn cách Dịch Áo bảy, tám thước, hai tay hắn liên tục huy động phóng ra mười mấy đạo Phong Nhận đánh tới Dịch Áo. Ngay sau đó hắn cũng thả ra Phong Ưu Nhã, thân hình lướt sang một bên.

Dịch Áo lộn một vòng nhẹ nhàng tránh né Phong Nhận, tiếp sau đó buông thả Phong Ưu Nhã đuổi theo người trung niên kia.

Lúc này tuyển thủ Phong hệ thứ hai cũng đến, phương thức chiến đấu của hắn giống y như đồng bạn, dốc hết sức buông thả Phong Nhận trong đoạn thời gian ngắn nhất, sau đó vội vã tránh sang một hướng khác.

Thân hình Dịch Áo ngừng lại khấn cấp rồi thả ra thêm một lần Phong Ưu Nhã xông thẳng về phía tuyển thủ Phong hệ.

Người xem ồ lên lần nữa, ngay cả đám đạo sư đang xem cuộc chiến cũng mở to mắt, đây là chuyện gì? Một Cục Hạn võ sĩ lại có thể buông thả Phong Ưu Nhã không gián đoạn?

Trong Tử Vong Chi Ca học viện có rất ít người hiểu rõ lực chiến đấu của Dịch Áo, dù có biết cũng không bao giờ nói ra cho người khác biết. Giờ phút này, Dịch Áo lộ ra phương thức chiến đấu khiến cho toàn trường khiếp sợ.

Những người khác không có nhân rồi, do Lôi Mông đi đầu, Tác Phi Á và Tuyết Ny hộ vệ hai cánh, Ca Đồn ở giữa chiến trận hình tam giác chậm rãi tiến tới trước. Tuyển thủ khu tuyển thủ bảy mươi hai đã bày ra chiến trận, thế nhưng bọn hắn đang chậm rãi lui về phía sau, hai tên Địa hệ võ sĩ phía trước đã thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, tên võ sĩ Thủy hệ phát tay thả ra một đạo Băng Tường ở giữa hai đội. Có ý gì đây? Lôi Mông mở to mắt ngạc nhiên, cước bộ phải tạm dừng lại suy nghĩ. Bởi vì uy lực Chân Hồng Chi Vũ cường đại, ở giai đoạn Cục Hạn võ sĩ, Hỏa hệ võ sĩ chính là lực lượng chiến đấu mạnh nhất, hắn không thể nào nào tưởng tượng ra một tiểu đội tham gia trận đấu lại không có Hỏa hệ võ sĩ? Vậy còn đánh cái gì chứ?

Chiến trận bên phía khu bảy mươi hai vẫn đang lui về sau, mắt thấy lui thêm khoảng hai, ba mươi thước là ra ngoài lôi đài rồi. Đến chỗ đó bọn họ mới dừng bước lại giữ ra tư thái quyết tâm tử chiến, trợn mắt hung ác nhìn chằm chằm Lôi Mông càng lúc càng gần.

“Các người nghĩ là mình có thể chơi trò hao tổn tới khi nào?” Lôi Mông cười ha hả nói, hắn là người luôn luôn cẩn thận làm việc đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Thì ra đối phương muốn dùng hai tên Phong hệ võ sĩ vây công Dịch Áo tạo thành ưu thế về sau. Còn dư lại ba người sẽ tận lực phòng thủ, kéo dài tới lúc Dịch Áo bị thua sẽ lập tức lật bàn.

Sắc mặt gã Địa hệ võ sĩ Khu bảy mươi hơi đổi, tầm mắt không tự chủ được nhìn về một góc chiến trường.

Hai tên Phong hệ võ sĩ vây công Dịch Áo rõ ràng đã được luyện tập đặc biệt, bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, một người tiến công sau đó lập tức di động thân hình tránh không để mình phải chiến đấu chính diện với Dịch Áo. Một người khác sẽ lập tức bổ sung vào, vừa che chở đồng bạn dời sang chỗ khác vừa cố gắng làm cho Dịch Áo bận tâm ứng phó công kích của bọn hắn.

Trên thực tế bọn họ công kích có uy lực không lớn, được cái là thể công liên tiếp dồn dập không dứt. Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có Phong Nhận bắn tới Địch Áo.

Địch Áo biểu hiện nằm ngoài suy nghĩ thường thức của tất cả học viên, một Phong Ưu Nhã nối tiếp một Phong Ưu Nhã nhẹ nhàng né tránh hàng loạt Phong Nhận bay tới, thoải mái y như là một gã lãng khách đi dạo ngoài sân ngắm hoa vậy.

Đám đạo sư trên khán đài nhìn thấy Địch Áo không ngừng di động, thỉnh thoảng khe khẽ bàn luận gì đó. Các học viên chỉ có thể nhận ra Địch Áo bị hai gã võ sĩ giáp công nhưng không có bị vây vào hoàn cảnh xấu, còn bọn họ lại phát hiện hình như Địch Áo đang nhường nhịn.

Ví dụ như dùng một cây chùy đập con côn trùng đang bò trên mặt đất, thế mà đập hơn trăm cái cũng không trúng cái nào, lúc nào tâm tình của người sẽ thế nào đây? Người bình thường chắc chắn sẽ bắt đầu nôn nóng, hoặc là nổi giận, thật ra các võ sĩ được huấn luyện cũng không khá hơn chút nào. Huống chi bọn họ đã mất đi một phần tự tin trước khi chiến đấu trước, nếu không sẽ không tạo ra tổ hợp kỳ quái như hiện tại.

Trong chớp mắt năm phút đồng hồ đã trôi qua, hai tên Phong hệ võ sĩ phối hợp từ từ xuất hiện sơ hở, chỉ cần xuất hiện một lần sơ hở sẽ tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với tâm lý, vì thế sơ hở càng lúc càng nhiều.

Rốt cuộc Địch Áo bắt đầu phản kích, trong nháy mắt hai tên võ sĩ tahy phiên nhau buông thả Phong Nhận. Hẳn đầu tiên là dùng Phong Ưu Nhã tránh thoát khỏi phạm vi chiến đấu, sau đó lộn một vòng quay trở lại nhanh như chớp, tiếp theo là một lần Tật Phong Tấn Ảnh, thân hình bay tà tiếp cận gã võ sĩ trung niên.

Bả vai va chạm với bả vai, Địch Áo mượn lực bắn ngược về sau tiếp cận gã Phong hệ võ sĩ thứ hai, bộ dạng nhẹ nhàng như thường. Còn người võ sĩ trung niên lại kêu lên đau đớn, thân hình cũng văng ra thật xa.

431. Chương 430 : Kiểm Tra Lần Nữa

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 430 : Kiểm tra lần nữa

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Gã Phong hệ võ sĩ vội vàng thả ra mấy đạo Phong Nhận về phía Địch Áo, Địch Áo tiếp tục buông thả Tật Phong Tấn Ảnh. So sánh với Phong Ưu Nhã thì Tật Phong Tấn Ảnh gia tăng tốc độ trong khoảng cách rất ngắn tốt hơn nhiều. Dĩ nhiên nó cũng có thiếu sót là không thể nào như vậy tùy thời thay đổi phương hướng như Phong Ưu Nhã.

Địch Áo buông thả Tật Phong Tấn Ảnh tốc độ nhanh tới cực điểm, gã Phong hệ võ sĩ thấy trước mắt mình chỉ là một cái bóng đen ập tới. Trong nháy mắt đó, Địch Áo biến mất ở sau mấy đạo Phong Nhận do hắn phóng ra, rồi từ bầu trời đột ngột hạ xuống đưa tay chế trụ bờ vai của hắn, dùng sức ném hắn bay ra xa.

Chốc lát sau, Địch Áo hạ xuống lôi đài, mọi người đều là học viên nên hắn không muốn ra tay độc ác. Hơn nữa tuyển thủ khu bảy mươi hai không có lợi dụng cơ hội bọn họ tranh cãi phát động công kích, xem như cũng có mấy phần phong phạm võ giả. Vì thế hắn cấp cho đối phương mấy phần mặt mũi, đợi cho đến khi đối phương rõ ràng bại trận mới ra tay.

Trên khán đài yên tĩnh không một tiếng động, không ai nghĩ tới một mình Địch Áo đối phó hai tên Phong hệ võ sĩ chẳng những không rơi vào thế hạ phong, mà còn giành được thắng lợi, chuyện này làm cho mọi người cực kỳ kinh hãi.

Đám đạo sư nhìn thấy rõ ràng Địch Áo không có xuất ra toàn lực, từ đầu tới cuối Địch Áo không có buông thả bất kỳ bí kỹ công kích. Cho dù là như vậy, hắn vẫn có thể đánh văng hai tên Phong hệ võ sĩ của đối

phương ra khỏi sân đấu dễ dàng. Không sai, chỉ có thể dùng hai chữ ‘dễ dàng’ mới hình dung được biểu hiện của Dịch Áo.

“A Phổ Lý Nhĩ, người xác định gã Dịch Áo kia đúng là Cực Hạn võ sĩ cấp ba? Cực Hạn võ sĩ lại có thể buông thả Phong Ưu Nhã liên tục?” Có đạo sư nghi hoặc nhìn sang một người cao cao gầy teo, góc cạnh trên mặt sắc như dao cạo.

Trên thực tế, cho dù là Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong cũng chưa chắc có thể làm được đến trình độ như Dịch Áo, đám đạo sư hoàn toàn có lý do để hoài nghi.

“Nếu như các người không tin có thể bản thân đi thử một chút.” A Phổ Lý Nhĩ thần nhiên nói: “Người sẽ không phải là muốn nói hấn đã là Vô Tôn đi?”

“Là như thế này, A Phổ Lý Nhĩ, không phải chúng ta không tin người.” Một vị đạo sư nói: “Nhưng chuyện này thật sự khó mà tin tưởng nổi, đây chính là hai Phong hệ võ sĩ cùng giai với hấn. Mọi người suy nghĩ một chút đi, nếu đổi thành chúng ta có thể giải quyết võ sĩ cùng giai với mình dễ dàng như vậy không?”

“Hấn là có mấy phần hi vọng, nhưng mà hai võ sĩ cùng giai thì...” Người đạo sư kia thở dài lắc đầu, không người nào nguyện ý thừa nhận bản thân mình không bằng cả một người học viên, nhưng sự thật lại là như thế.

A Phổ Lý Nhĩ nhìn lướt qua mọi người: “Lực chú ý của các người hình như đều đặt ở phương diện nguyên lực, nhưng các người đã bỏ qua kỹ xảo. Trong mắt của ta gã Dịch Áo kia có thể tránh thoát Phong Nhận của đối phương, mấu chốt là hấn biết tận dụng thời cơ, nắm giữ quá xảo diệu. Cho dù có một ít chênh lệch cũng không thể nào xuất hiện kết quả như hiện tại.”

Lúc này ba tên võ sĩ còn lại dứt khoát nhận thua, không có ai chỉ trích bọn họ không đánh mà chạy. Bởi vì Dịch Áo để lộ ra thực lực vượt ra khỏi sự tưởng tượng của mọi người.

Ẩn trong đám người, ánh mắt Đạt Nhĩ Sâm rất phức tạp, sự tình ở đội tuần tra hấn biết thực lực Dịch Áo rất mạnh, nhưng không thể nào nghĩ tới lại có thể mạnh đến trình độ này.

“Hấn quá kinh khủng rồi, đây là thực lực của Cực Hạn võ sĩ cấp ba?”

Vào lúc này Dịch Áo cũng chú ý tới những ánh mắt khác thường trên khán đài, bắt đầu dĩ nhiên vai bước xuống đài. Thật ra hấn đã cố gắng khống chế lắm rồi, nếu như sử dụng Lôi Quang Phong Nhận hoặc vận dụng dòng xoáy nguyên lực, sợ rằng có thể phân thắng bại trong nháy mắt, chẳng lẽ chỉ mới biểu hiện nhiều đó đã quá mức rồi?

Đoàn người đi xuống đài, Lôi Mông không hài lòng nói thầm sau lưng Dịch Áo: “Lần tới có thể chú ý hơn không? Làm như vậy chúng ta sẽ biến thành khung cảnh trang hoàng cho người à?”

Dịch Áo cười cười nói: “Người cho rằng ta muốn lắm hả? Bọn họ vừa lên tới đã nhằm vào ta, ta có biện pháp gì đây?”

“Chàng biểu hiện quá dễ dàng.” Tác Phỉ Á ở một bên cười khê: “Sẽ làm cho người khác chú ý, ta đoán chừng còn có người đi báo tin, nói người nên đến bộ cao cấp ở mới đúng.”

“Các người đừng có nói chuyện nữa, không phát hiện ra tất cả mọi người đang ngó chừng chúng ta sao?” Ca Đốn thở dài: “Tác Phỉ Á, người còn cười? Thiệt tình, đây là tranh tài, các người đã thương lòng tự ái của người ta quá mức đi?”

Mọi người vội vàng nặn ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng mà hình như đã hơi muộn rồi. Ánh mắt tất cả học viên nhìn về phía bọn họ vô cùng cổ quái, y như là nhìn một đám quái vật vậy.

May là Dịch Áo tâm chí bền bỉ, cái loại ánh mắt này căn bản không làm khó được hấn, chỉ bước đi nhanh hơn để mau chóng rời khỏi nơi này. Nhưng bọn họ mới vừa đi xuống lôi đài, tuyển thủ khu bảy mươi hai đã tiến lên nghênh đón.

“Xem ra chúng ta làm không nổi rồi, chênh lệch cỡ này không phải là chiến thuật có thể đền bù được.” Võ sĩ trung niên có vẻ mỗi một, nhưng nụ cười lại rất sáng khoái. Dịch Áo vì thế tăng thêm chút ít hảo cảm

đối với hắn, thất bại vẫn xem như thường, không bị thất bại đánh bại mới là vấn đề trọng yếu nhất, không có tâm thái bền vững sẽ không có khả năng tiến xa trên con đường tu luyện.

“May mắn mà thôi.” Dịch Áo khiêm nhường nói, nếu đối phương đã cấp đầy đủ hữu hảo, như vậy hắn không ngần ngại đưa cho đối phương một bậc thang sẽ diện leo xuống.

Võ sĩ trung niên mỉm cười lắc đầu: “Có phải may mắn hay không thì trong lòng ta rất rõ ràng.” Sau đó hắn bỗng nhiên giảm thấp thanh âm xuống: “Huynh đệ, người giả bộ ném ra mấy đạo Phong Nhận làm dáng không được à? Vì sao không nể mặt như vậy chứ?”

Dịch Áo ngẩn người ra, sau đó mới tỉnh ngộ vấn đề nằm ở đâu, không khỏi cười lên ha ha: “Đây là phải trách các người.”

“Chúng ta thế nào?” Người trung niên cảm thấy rất kỳ quái.

Dịch Áo nói: “Các người phối hợp với nhau rất ăn ý tạo thành áp lực rất lớn, nếu quả thật liều mạng hợp lại ba người chúng ta lấy mau đối mau. Một khi phát sinh nguy hiểm sẽ không có ai kịp thời cứu chúng ta, mọi người không phải là thù nhân sinh tử, cần gì phải khổ như thế chứ?”

Dịch Áo cố ý khuếch đại sự thực, hắn có thể tiến thoái tự nhiên bên trong biển lửa Chân Hồng Chi Vũ của Võ Tôn Ma Phi. Chỉ dựa vào hai tên Phong hệ Cực Hạn võ sĩ phóng ra Phong Nhận căn bản không thể nào đánh trúng hắn. Dịch Áo nói như vậy chỉ muốn làm cho trong lòng đối phương dễ chịu hơn một chút, đưa ra một giải thích tương đối hợp lý mà thôi.

Người trung niên ngẩn người, sau đó thở dài một hơi, vốn hắn còn tưởng rằng Dịch Áo không thêm để ý tới hai người phe mình. Đối phương quả thật có tư cách này, nhưng bây giờ nhìn lại hình như bản thân mình đã hiểu lầm đối phương. Một gã võ sĩ muốn thả ra bí kỹ đánh trúng đối thủ chính xác không phải là một chuyện dễ. Muốn sử dụng bí kỹ quyết định thắng bại trong một chiêu mà không tạo thành thương vong thì khó càng thêm khó. Phong Nhận rời khỏi tay đã không thể khống chế nữa, Dịch Áo vốn đang thừa nhận áp lực, không muốn có cảnh chảy máu hiển nhiên không dám buông thả Phong Nhận.

“Ha ha ha!” Vào lúc này người trung niên nở nụ cười chân thành hơn trước nhiều: “Bại bởi người như người không có gì tiếc nuối, nếu như không chê thì mọi người xem nhau như bằng hữu?”

Dịch Áo cười cười bắt tay người trung niên: “Ta tên là Dịch Áo.”

“Mã Tư Thái Ân.”

Đám người Ca Đốn và Lôi Mông cũng đi tới chỗ tuyển thủ khu bảy mươi làm quen với nhau, không khí xem như là hòa thuận, tình cảnh này làm cho nhóm người ở xa xa chuẩn bị xem náo nhiệt phải mở rộng tầm mắt. Có làm hay không, đây là đại hội mỗi tranh tài năm một lần, chẳng lẽ đám người Mã Tư Thái Ân không cần học phần nữa sao? Vì sao lại không nổi giận nhỉ?

Trên khán đài có một vị đạo sư vội vã đi tới gần cái bàn dài, đầu tiên là khó xử nhìn tới A Phổ Lý Nhĩ, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Bây giờ có rất nhiều người nói thực lực Dịch Áo vượt ra khỏi phạm vi bộ sơ cấp, yêu cầu học viện cho ra một câu trả lời hợp lý.”

A Phổ Lý Nhĩ nhún vai ra vẻ bất cần: “Không sao, ta đã nói rồi, các người hoàn toàn có thể tự mình đi thử.”

Nhóm đạo sư còn lại liếc nhau hội ý: “Chỉ có thể như vậy mà thôi, nói cho đảng hoàng thì A Phổ Lý Nhĩ, nếu người chưa từng khảo nghiệm hắn, người có tin tưởng hắn chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp ba không?”

Trên mặt A Phổ Lý Nhĩ hiện lên một nụ cười khổ: “Vẫn còn phải hỏi? Thật ra trong lòng ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, thế nhưng sự thật chính là như thế, cho dù là cường độ Phong Nhận hay là nguyên lực dao động trong cơ thể đều hoàn toàn phù hợp với Cực Hạn võ sĩ cấp ba tiêu chuẩn. Điểm duy nhất không bình thường là của căn cơ của hắn vững chắc đến mức làm cho người phải giật mình, không hơn...”

Nhóm đạo sư im lặng không nói gì thêm nữa, căn cơ vững chắc hiển nhiên không thể trở thành lý do chỉ trích Dịch Áo. Thế nhưng trong lòng bọn họ vẫn đang mong đợi, nếu Dịch Áo thật sự là Cực Hạn võ sĩ cấp ba, như vậy cũng có ý nghĩa Tử Vong Chi Ca học viện sẽ xuất hiện một thiên tài tuyệt thế.

432. Chương 431 : Kết Quả Vẹn Toàn

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 431 : Kết quả vẹn toàn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đoàn người Dịch Áo rời đi không hề dừng lại lần nào, sau khi đáp ứng sẽ đến thăm khu phòng ở của Mã Tư Thái Ân, bọn họ nhanh chóng đi ra ngoài. Cảm giác bị nhiều ánh mắt như vậy ngó chừng đúng là không hề dễ chịu, nói là đứng ngồi không yên cũng không có chút khoa trương, cho đến khi bọn họ đi ra rất xa vẫn có thể cảm giác sau lưng của mình nóng rất y như bị kim chích.

Ra khỏi khu vực đấu trường, mấy người Dịch Áo mới thở phào nhẹ nhõm, Tác Phỉ Á hờn dỗi liếc sang Dịch Áo: “Nhìn đi, là do người rước lấy đó.”

Dịch Áo vô cùng thông minh im lặng không nói một lời, lúc này phản bác nhất định sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Y Toa Bối Nhĩ đứng ở một bên đảo đảo cặp mắt mấy vòng, rồi nói: “Các người coi như tốt, ít nhất còn vung tay múa chân được một hồi, về phần ta lại không làm gì cả. Thế mà phải phụng bồi các người bị mọi người ngó chăm chăm, ta đây còn chưa nói gì đó.”

Tuyệt Ny rất ít khi nói chuyện bỗng nhiên nở nụ cười: “Thì ra người cũng nghĩ như vậy, tốt lắm, lần sau tranh tài ta và người thay đổi vị trí, để cho người cảm thụ một chút.”

Y Toa Bối Nhĩ lắc đầu nói: “Ta không thêm.”

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được vấn đề nằm ở đâu, Dịch Áo tạo thành oanh động lớn như thế, trận đấu tiếp theo chắc chắn sẽ có vô số người quan sát, còn nhiều hơn lúc này gấp nhiều lần. Mặc dù nói Y Toa Bối Nhĩ coi như nhân vật phong vân ở Thánh Đế Tư học viện, nhưng cho dù là tất cả học viên Thánh Đế Tư học viện ở chung một chỗ cũng không nhiều người bằng bộ sơ cấp của Tử Vong Chi Ca. Y Toa Bối Nhĩ không bao giờ làm quen với cảm giác ‘kinh khủng’ kia.

“Các người nói không đúng, phải dựa vào rút thăm quyết định, ta nhớ lúc ấy Dịch Áo đã nói, nếu như có thể chiến thắng thì chúng ta sẽ rút thăm quyết định chọn người, đúng không?” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Rút thì rút, ta sợ người à? Vận khí của ta luôn luôn tốt.” Y Toa Bối Nhĩ nhú mày, vĩnh viễn nói.

“Rút thăm cũng được, nhưng mà các người không được sơ suất.” Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay là do chiến thuật của đám người Mã Tư Thái Ân xuất hiện vấn đề. Nếu như bọn họ không quá chú tâm giành được thắng lợi sẽ không bố trí trận hình như vậy. Bọn họ mà thủ vững đánh chắc thì chúng ta cũng không thể thắng bọn họ dễ dàng như vậy.”

“Đúng là thế, nhưng ta đoán lần tranh tài sau, bọn họ vẫn nhằm vào người.” Ca Đốn cười cười nói: “Ta phát hiện trên phương diện thu hút lực lượng công kích, người tỏ ra xuất sắc hơn Lôi Mông nhiều.”

“Vậy có thể trách ta sao?” Lôi Mông cảm tức nói: “Sớm biết thế ta không thêm thi triển Bàn Thạch Thủ Hộ làm gì, dù sao cũng không có người đánh ta.”

Tác Phỉ Á cười nói: “Nếu như tình huống vẫn là như thế, chúng ta có nên thay đổi chiến thuật không?”

“Dùng ta làm mồi?” Dịch Áo vừa tức giận vừa buồn cười: “Chuyện như vậy mà các người cũng nghĩ ra được, ta là Phong hệ võ sĩ, không có năng lực phòng ngự.”

“Dù sao cũng không có người nào đánh trúng người.” Y Toa Bối Nhĩ không nhịn được liếc sang Dịch Áo, sau đó hăng hái bừng bừng bắt đầu thảo luận chiến thuật với đám người Tác Phỉ Á.

“Chờ một chút.” Khi đám người Y Toa Bối Nhĩ hàn huyên khí thế ngất trời, một vị đạo sư bỗng nhiên chạy tới.

Đợi đến lúc vị đạo sư nói rõ ý định xong, đám người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, quả nhiên lại bị cảnh báo.
“Được rồi.” Dịch Áo nhún vai nói: “Nhưng ta hi vọng đây là một lần cuối cùng.”

Sắc mặt vị đạo sư khá là lúng túng, hai lần khảo nghiệm thực lực đối với cùng một học viên đã nói lên học viện có vấn đề, nhưng đây là chuyện không có cách nào khác, nhân số học viên kiện cáo nhiều lắm, học viện nhất định phải có câu trả lời hợp lý mới được.

Dưới sự hướng dẫn của vị đạo sư, mấy người Dịch Áo đi tới một gian tiểu lâu, trong phòng đã có mười mấy vị đạo sư ngồi sẵn. Hiển nhiên là chờ đợi đã lâu, A Phổ Lý Nhĩ cũng ở trong số đó, hẳn tự mình yêu cầu tới đây tham dự, bởi vì hẳn muốn nhìn xem đến tột cùng có phải là mình thất ngộ hay không.

Gian phòng rất rộng, nhìn qua không gian nơi này được bảo mật rất tốt, có vẻ giống như là phòng tu luyện vậy. Dịch Áo bị yêu cầu đứng ở chính giữa, dốc toàn lực buông thả Phong Nhận tới một vị đạo sư.

Dịch Áo gật đầu, vừa định buông thả Phong Nhận thì nhớ lại cảnh tượng lần trước A Phổ Lý Nhĩ khảo nghiệm mình: “Không cần có người đặt tay trên người ta à?”

Đám đạo sư mỉm cười lắc đầu: “Người có dốc hết toàn lực hay không, chúng ta ai nấy đều có thể thấy được. Hơn nữa không gian nơi này tương đối kín, không cần phải tiếp cận mới có thể cảm nhận được nguyên lực dao động bên trong cơ thể người.”

Dịch Áo thần nhiên nói: “Hay là ổn thỏa một chút mới tốt, ta không muốn ba ngày hai bữa lại bị gọi đến khảo nghiệm.”

Đám đạo sư ngạc nhiên liếc nhìn nhau dò xét, khóe miệng A Phổ Lý Nhĩ lại nổi lên nụ cười. Dịch Áo biểu hiện càng tin tưởng, hẳn lại càng cao hứng. Trên thực tế trước khi đến đây, trong lòng hẳn vẫn hơi thấp thỏm bất an, nếu quả thật là do hắn thất ngộ quả thật là mất hết mặt mũi.

Mặc dù giọng nói Dịch Áo không dễ nghe, nhưng đám đạo sư cũng không tức giận. Dù sao chuyện lần này là vì bọn họ đề ra yêu cầu không hợp lý. Một vị đạo sư lớn tuổi nhất đứng lên, đi tới phía sau Dịch Áo, nhẹ giọng nói: “Bắt đầu đi, hi vọng biểu hiện của người cũng vững vàng y như lòng tin của người vậy.”

Thật ra đám đạo sư trong phòng có ấn tượng đối với Dịch Áo rất tốt, bọn họ không hi vọng kết quả cuối cùng là Dịch Áo che giấu thực lực. Bởi vì Tử Vong Chi Ca học viện đã nhiều năm không xuất hiện thiên tài như vậy rồi.

Dịch Áo hít sâu một hơi, thanh mang bắt đầu ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, chốc lát sau, một đạo Phong Nhận bắn nhanh ra.

Vị đạo sư đứng ở đối diện Dịch Áo phát tay một cái, đạo Phong Nhận do Dịch Áo phóng ra lập tức biến mất ở trong lòng bàn tay hắn. Vị đạo sư nhắm mắt cảm thụ lực công kích của nó, lát sau mở miệng nói: “Cấp ba, nhưng cường độ công kích đã tiếp cận cấp bốn.”

Vị đạo sư lớn tuổi nhất đứng ở phía sau Dịch Áo cũng chậm rãi thu tay về: “Trụ cột rất vững chắc, đã lâu không nhìn thấy người thanh niên nào nguyện ý lãng phí thời gian trên phương diện này.”

“Kết quả của ngài là gì?” A Phổ Lý Nhĩ hỏi.

“Cực Hạn võ sĩ cấp ba, hẳn là sắp đột phá cấp bốn.”

A Phổ Lý Nhĩ mỉm cười nhẹ nhõm, đây là đáp án hắn muốn nghe thấy nhất, cũng là kết quả tất cả mọi người đều vui vẻ. Dịch Áo không cần bị trừng phạt, mà Tử Vong Chi Ca học viện lại xuất hiện một thiên tài chói mắt.

“Thật ra chúng ta rất là kỳ quái, người rõ ràng có thể giải quyết chiến đấu từ sớm, tại sao hết lần này tới lần khác lại lựa chọn phương thức trêu chọc người ta vậy hả?” Vị đạo sư nhận trách nhiệm khảo nghiệm cường độ Phong Nhận mỉm cười nhìn về phía Dịch Áo. Thực lực Dịch Áo không thể nghi ngờ là người mạnh nhất bộ sơ cấp, tính về tốc độ buông thả Phong Nhận hay là cường độ mạnh yếu đều vượt xa những học viên khác. Nếu lúc đó Dịch Áo buông thả Phong Nhận thì hai tên Phong hệ võ sĩ đối phương có khả năng rất lớn không thể tránh thoát nổi.

Trên thực tế vấn đề muốn hỏi nhất của đám đạo sư không phải là việc này, mà là tại sao Dịch Áo có thể buông thả Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh liên tục. Thế nhưng với thân phận như bọn họ không thể nào nói ra miệng được, mỗi người đều có quyền lợi giữ bí mật của riêng mình.

Dịch Áo suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ là ta có hảo cảm đối với bọn họ, ít nhất bọn họ không có phát động đánh lén khi Lôi Mông xoay người ra sau. Còn nữa, dù sao đây cũng là tranh tài, mọi người không phải là thù nhân sinh tử, không cần thiết phải đổ máu.”

Đám đạo sư gật đầu, trong mắt tràn đầy thương thức không hề che dấu. Trong lịch sử Tử Vong Chi Ca không thiếu nhân tài tiến cảnh nhanh chóng, nhưng có rất ít người đạt được tâm thái như Dịch Áo. Tuyệt đại đa số mọi người đều xem thắng lợi là mục đích duy nhất, về phần thủ đoạn như thế nào, có tạo thành thương tổn với những học viên khác hay không, hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của bọn họ. So sánh xuống, cách làm của Dịch Áo rất là đáng quý.

“Các người trở về đi, chúng ta sẽ công bố kết quả khảo nghiệm lần này cho tất cả mọi người, tin tưởng sau này sẽ không có ai dị nghị vấn đề này nữa.”

Đám người Dịch Áo lễ phép cáo biệt đám đạo sư rồi chậm rãi rời khỏi tiểu lâu, đi trở về khu thạch động của mình.

Trong tiểu lâu, vị đạo sư lớn tuổi nhất nhìn lướt qua mọi người, nói: “Chuyện này phải báo cho Tử Thần Sâm viện trưởng, tư chất gã thanh niên tên là Dịch Áo này quá ưu tú, nhất định phải trọng điểm bồi dưỡng.”

Một vị đạo sư trong đó cười nói: “Sợ rằng viện trưởng đại nhân đã sớm biết rồi, nếu như ngài biết được viện trưởng phân nhiệm vụ cho bọn họ thế nào sẽ hiểu rõ ràng mọi chuyện. Viện trưởng đại nhân đang cố ý rèn luyện những tiểu tử này.”

“Như vậy là tốt rồi.” Vị đạo sư lớn tuổi nhất vui mừng vuốt vuốt hàm râu dài của mình: “Ta có thể cảm giác được hình như hắn đang cố ý áp chế tiến cảnh của mình. Thế nhưng chuyện này rất bình thường, dù sao đối với bọn họ thì học phần quá trọng yếu. Nghe nói hắn báo danh thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp? Ha ha, bây giờ ta rất là mong đợi để xem hắn biểu hiện như thế nào.”

433. Chương 432: Nhân Tình

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 432: Nhân tình

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Tất cả những người khác đều mỉm cười, không có chuyện gì khiến cho bọn họ cao hứng hơn việc chứng kiến một học viên ưu tú từ từ trưởng thành.

Mấy ngày kế tiếp là thi đấu vòng loại giữa các khu, học viên bộ sơ cấp chiếm tỷ lệ lớn nhất Tử Vong Chi Ca trong học viện, mà sân thi đấu chỉ có một nên tiến trình tự nhiên tương đối chậm.

Bởi vì sợ biến thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người, mấy ngày qua đám người Dịch Áo đều dằng hoàng sống ở trong thạch động. Vì thế Dịch Áo bị mọi người oán giận một phen, cơ hội quan sát thực lực những học viên khác tốt như vậy lại bỏ lỡ vô ích, thật sự là đáng tiếc.

Cũng may có Phổ Lai Tư chạy tới giảng giải tình cảnh lúc ấy cho mọi người nghe, giúp cho đám người Dịch Áo miễn cưỡng hiểu biết thực lực đại khái của tuyển thủ những khu khác. Lần tranh tài này từ từ lộ ra mấy khu có biểu hiện xuất sắc, khu bốn mươi chín của Đạt Nhĩ Sâm cũng được liệt vào trong đó.

“Đúng là một tin tức tốt.” Lôi Mông cười nói: “Ta chỉ sợ bọn hắn bị loại bỏ trực tiếp, không có cơ hội giáo huấn bọn hắn mà thôi.”

“Không thể khinh thường Đạt Nhĩ Sâm, có thể tiến vào đội tuần tra căn bản không có phế vật.” Dịch Áo ở một bên lập tức gọi cho hắn một thau nước lạnh.

Lôi Mông bữu môi nói: “Cái tên lần trước bị người đánh cũng không phải thuộc đội tuần tra sao? Ta thấy chẳng được tích sự gì.”

“Không thể nói như vậy.” Dịch Áo cười cười: “Cái chúng ta cần là toàn thắng, không thể có bất kỳ ai bị thương tổn. Nhất là khi chiến đấu với nhóm người Đạt Nhĩ Sâm, nếu có ai bị thương trong tay bọn họ thì quá mất mặt.”

“Dịch Áo nói có lý.” Ca Đồn ở bên cạnh bổ sung một câu: “Tốt nhất là cho bọn hắn cơ hội nhận thua, chỉ cần đánh phục bọn hắn là được rồi.”

Khi đám người Dịch Áo dự định cho Đạt Nhĩ Sâm một bài học, Đạt Nhĩ Sâm ở bên kia đang vắt óc tìm mưu kế nên đối phó đám người Dịch Áo như thế nào.

“Tỷ, những đạo sư kia có lắm không? Cái tên Dịch Áo không thể nào chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp ba được.” Đạt Nhĩ Sâm vô cùng tức giận và bất bình, đối diện hắn là một nữ tử dung mạo diễm lệ, dáng vóc mềm mại rung động lòng người.

San Đóa Lạp lắc đầu nói: “Chuyện này học viện đã có kết luận rồi, người từ bỏ ý định đi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Về mặt Đạt Nhĩ Sâm cực kỳ đau khổ: “Tỷ, người phải giúp ta đó.”

“Ta làm sao giúp người? Chẳng lẽ người muốn để ta ra sân đánh đùm người?” San Đóa Lạp tức giận nói: “Đây là tranh tài mỗi năm một lần, lúc này gian lận xem như người hết đất sống.”

“Tỷ, người cũng rõ ràng Hỏa Hồng Thú trọng yếu cỡ nào. Nếu có nó, ta sẽ có khả năng gia tăng tốc độ thăng cấp, đến lúc đó...”

“Hỏa Hồng Thú có quan hệ gì đến tranh tài?” San Đóa Lạp cắt ngang lời Đạt Nhĩ Sâm: “Đừng cho là ta không biết người có chủ ý gì. Đạt Nhĩ Sâm, chúng ta ở trong học viện có thể đi tới một bước này đã rất khó khăn, người biết tỷ tỷ bỏ ra bao nhiêu cực khổ không?”

Đạt Nhĩ Sâm im lặng hồi lâu, sau đó không cam lòng nói: “Vậy... Hỏa Hồng Thú?”

Nhìn vẻ mặt Đạt Nhĩ Sâm buồn bực mất mát, tâm San Đóa Lạp liền mềm xuống, ôn nhu nói: “Đạt Nhĩ Sâm, tỷ tỷ sẽ giúp người nghĩ biện pháp xử lý Hỏa Hồng Thú. Đoán chừng sau đại hội tranh tài, qua không bao lâu nữa bọn họ sẽ lên tới bộ cao cấp. Đến lúc đó ta sẽ có biện pháp đối phó bọn họ. Nhưng tình hình hiện tại thì không được, người nên cố gắng tranh tài, tận lực lấy thêm học phần mới là việc đứng đắn.”

“Nhưng thực lực cái tên Dịch Áo kia quá biến thái, một người có thể đối phó hai gã võ sĩ cùng giai, làm sao mà đánh?” Đạt Nhĩ Sâm lẩm bẩm, hiện tại hắn thật sự không có lòng tin đánh với Dịch Áo.

San Đóa Lạp thở dài nói: “Người chừng nào mới biết cách thay đổi góc độ suy nghĩ vấn đề? Bọn họ có mấy người? Trong bảy người đã có một đám nữ tử nhu nhược, còn có một người mới vừa tấn thăng Cực Hạn võ sĩ. Nói cách khác, trong nhóm bọn họ chỉ có năm người đủ tư cách tham gia cuộc thi đoàn đội mà thôi.”

“Tỷ, ý của người là...”

San Đóa Lạp bắt đầu nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm, bản thân nàng có một đệ đệ rất thông minh, chỉ có điều một khi vọng động rất dễ sinh ra tâm lý bất cần, khinh thường. Lúc nào cũng quên mất một vài chuyện thật ra rất đơn giản.

“Ta có thể nói cho người biết biện pháp, nhưng mà tự người phải hành động cẩn thận, một khi bị học viện phát hiện sẽ không bị xử lý đơn giản như loại bỏ khỏi học viện đâu.” San Đóa Lạp nghiêm túc nói.

Đạt Nhĩ Sâm nhất thời mừng rỡ: “Ta cũng biết tỷ tỷ nhất định có biện pháp, là gì? Mau nói cho ta biết.”

“Người đó, nếu người động não nhiều thêm một chút cũng có thể biết được. Đó là chỉ cần tìm hiểu xem đối thủ của bọn họ là khu nào, sau đó bắt tay vào hướng này...” San Đóa Lạp chậm rãi nói: “Các người đánh không lại năm người thực lực đỉnh phong. Nhưng nếu trong đó có một hoặc vài người bị thương thì sao?”

Cái tên Dịch Áo kia cường đại đến mức nào cũng không thể đồng thời chiến đấu với năm người các người chứ?”

Đạt Nhĩ Sâm nhất thời hiểu ý San Đóa Lạp, sau khi suy nghĩ một lát lại lộ vẻ khó xử: “Nhưng bọn họ chưa chắc làm theo lời ta nói?”

San Đóa Lạp cười khê một tiếng: “Bọn họ tham gia thi đấu là vì cái gì? Không phải là học phần sao? Chỉ cần không phải là yêu cầu quá mức, người có thể đáp ứng bọn họ. Thế nhưng người phải chú ý dưới tình huống nắm chắc mới giao dịch. Chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.”

Đạt Nhĩ Sâm hưng phấn không thôi, dùng sức gật đầu thật mạnh, hớn hỏ nói: “Yên tâm đi, ta biết nặng nhẹ mà.”

Vòng thứ nhất cuộc thi vòng loại của bộ sơ cấp cuối cùng đã kết thúc, các đoàn đội có tư cách tham gia vòng tranh tài tiếp theo lại bắt đầu rút thăm. Sau khi Dịch Áo đi tới hiện trường chú ý tới nhân số rút thăm lần này ít đi hơn một nửa so với lần trước. Hiển nhiên có vài đoàn đội trải qua thắng thảm đã không còn dư lực tiến hành tranh tài đợt sau.

Một vòng tranh tài kết thúc sẽ lập tức bắt đầu thi đấu vòng tiếp theo. Tử Vong Chi Ca học viện đề ra quy định này tựa hồ không công bình, bởi vì không cho các học viên có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng từ góc độ rèn luyện là vì bọn họ suy nghĩ đến việc học viên bất chấp tất cả để giành lấy thắng lợi. Sau này nếu đi ra chiến trường, mọi người phải đối mặt với vô số địch nhân, vì thế trong lúc sát thương đối thủ đồng thời phải biết cách bảo toàn bản thân, làm được như thế mới là một gã võ sĩ hợp cách.

Dịch Áo thoáng thất vọng liếc xuống cây thăm bằng trúc trong tay, khu chín mươi bốn. Tại sao không phải là bốn mươi chín chứ? Dịch Áo cầm lấy cây thăm bằng trúc đi ra ngoài sân, hẳn không có lưu ý đến một gã học viên đứng bên cạnh hắn vừa mới rút thăm xong, ánh mắt tên đó đúng lúc quét qua cây thăm từ trong tay hắn.

Dịch Áo mới vừa từ trong đám người đi ra thì thấy Phổ Lai Tư bước tới.

“Dịch Áo, người cũng tới rút thăm? Cho ta xem nào, người nào xui xẻo bị người rút trúng vậy?” Phổ Lai Tư nói giỡn một câu.

Dịch Áo cười cười đưa cây thăm bằng trúc cho Phổ Lai Tư: “Làm gì khoa trương như người nói chứ?”

Phổ Lai Tư nhìn xuống mấy chữ ghi trên cây thăm, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: “Khu chín mươi bốn? Dịch Áo, nếu như ta nhớ không lầm, bọn họ có quan hệ với Đạt Nhĩ Sâm khá tốt. Khu chín mươi bốn cũng có người thuộc đội tuần tra, nghe nói thực lực không thấp.”

“Trùng hợp như vậy?” Dịch Áo ngăn người ra, sau đó lại mỉm cười vui mừng: “Phải nói là quá đúng dịp.”

Phổ Lai Tư biết rõ ràng đám người Dịch Áo và Đạt Nhĩ Sâm mâu thuẫn thuộc về loại hình không thể điều hòa nên không khuyên nhủ làm gì, chỉ nhỏ giọng nói: “Ta lại đi hỏi tin tức giúp người, biết người biết ta mới có khả năng trăm trận trăm thắng, đến lúc đó các người chuẩn bị tốt là được.”

Dịch Áo lộ vẻ áy náy nói: “Lại phải làm phiền người rồi.”

“Nói cái gì đó?” Phổ Lai Tư không vui nói: “So sánh với các người, ta chỉ có mỗi điểm nhỏ này xem như là ưu thế, người định không cho ta phát huy?”

Dịch Áo mỉm cười gật đầu không nói gì nữa, đôi mắt nhìn thân ảnh Phổ Lai Tư tiến vào trong đám người. Gã Phổ Lai Tư này mặc dù thực lực hơi thấp, nhưng phương diện quan hệ lại mạnh hơn đám người Dịch Áo nhiều lắm. Hơn nữa tính tình hào sảng, nhiệt tâm với bằng hữu, thường thường sẽ có những chuyện mấy người Dịch Áo không chú ý tới nhưng hắn lại ghi tạc ở trong lòng. Điểm đáng quý là trước giờ hắn chưa từng yêu cầu mấy người Dịch Áo giao ra cái gì hồi đáp cả.

Có cơ hội thì nên đáp trả lại phần nhân tình này mới tốt, Dịch Áo vừa âm thầm suy nghĩ trong lòng vừa đi trở thạch động.

Một cái x yáo lúc sau, bốn mươi chín tấm khu, Đạt Nhĩ Sâm nhìn lên trước mặt học viên: “Người xác định?”

Gã học viên kia gật đầu nói: “Ta thấy rất rõ ràng, tuyệt đối không sai.”

“Ha ha !” Đạt Nhĩ Sâm kìm lòng không đậu cười lên khoái trá: “Vận khí đúng là không kém, mau gọi Khố Ân Tư tới đây. Quên đi, để tự ta đi cũng được.”

Từ các phân khu là có thể nhìn ra Tử Vong Chi Ca học viện chiếm diện tích rộng lớn cỡ nào. Đạt Nhĩ Sâm hao phí mấy chục phút mới đi đến khu chín mươi bốn.

Một người thanh niên dáng vóc bần chắc, số tuổi đại khái hai mươi bốn, hai mươi lăm đã sớm chờ đợi trước thạch động. Khi thấy Đạt Nhĩ Sâm đi tới liền mỉm cười tiến lên nghênh đón: “Ta cũng biết người sẽ đến tìm ta.”

434. Chương 433: Nguy Hiểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 433: Nguy hiểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đạt Nhĩ Sâm cẩn thận nhìn chung quanh một vòng: “Đi thôi, vào trong rồi nói sau.”

Hai người đi vào trong thạch động, không biết là trùng hợp hay là Khố Ân Tư bố trí trước đó, bên trong thạch động không có một bóng người nào cả.

Đạt Nhĩ Sâm rất hài lòng với hoàn cảnh như vậy, bọn họ nói chuyện vốn không thể để cho quá nhiều người biết.

“Người đã biết đối thủ của mình là ai chưa?”

Khố Ân Tư gật đầu, sau đó thở dài nói: “Cho nên chúng ta đã chuẩn bị nhận thua, tên Dịch Áo kia đúng là quá mạnh.”

Đạt Nhĩ Sâm nhíu mày nhìn tới Khố Ân Tư, qua một lúc sau bỗng nhiên cười nói: “Khố Ân Tư, người cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ này?”

“Có tin hay không là vấn đề của người.” Khố Ân Tư nhún vai bình chân như vại: “Chẳng lẽ người nghĩ là ta có thể đánh thắng Dịch Áo? Nếu người nghĩ như vậy, ta đây đành phải xin lỗi vì để người thất vọng rồi.”

Đạt Nhĩ Sâm trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Khố Ân Tư, theo ta được biết học phần trong tay các người đã không còn bao nhiêu? Người định bỏ qua lần tranh tài này?”

Khố Ân Tư cười khổ nói: “Không phải là ta muốn bỏ qua, mà là không có cách nào khác. Mặc dù trực tiếp nhận thua sẽ mất thể diện, nhưng ít ra chúng ta có thể bảo tồn đầy đủ chiến lực. Bây giờ nếu chúng ta liều mạng với Dịch Áo, không nói trước có thể thay đổi được kết quả hay không, cuộc thi cá nhân sau này sẽ làm gì bây giờ?”

“Nếu như người gặp lại Dịch Áo ở cuộc thi cá nhân thì sao? Ta biết tên Dịch Áo kia ghi danh cũng thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp.” Đạt Nhĩ Sâm hỏi tới.

“Nếu như lại để ta gặp hắn, vậy thì chỉ có thể nói vận khí của ta quá kém mà thôi.” Khố Ân Tư buông tay thở dài, nhưng sau đó lại nhìn Đạt Nhĩ Sâm mỉm cười gian xảo: “Ngoại trừ bỏ qua thì ta có biện pháp gì khác?”

Đạt Nhĩ Sâm giận đến mức gân xanh trên trán giật giật mấy cái, cố gắng hít sâu một hơi mới tạm thời bình phục tâm tình của mình, chậm rãi nói: “Khố Ân Tư, chúng ta đã quen biết lâu như vậy, nói công bằng một câu không được sao?”

“Công bằng?” Khố Ân Tư mỉm cười nhàn nhạt: “Ta dĩ nhiên rất thích làm như vậy, nhưng người phải tự hỏi mình trước hỏi chính người có làm được không? Suy nghĩ thật kỹ đi, Đạt Nhĩ Sâm, ở đây không có ai là người ngu cả, người rút cuộc muốn làm gì? ?Cứ nói thẳng ra thì tốt hơn.”

Lần này Khố Ân Tư nói ra làm cho Đạt Nhĩ Sâm có chút lúng túng, hẳn vốn nghĩ là Khố Ân Tư chắc chắn sẽ không bỏ qua lần tranh tài này, hẳn sẽ khích bác vài câu để cho Khố Ân Tư ngu ngốc đâm đầu vào liều mạng với đám người Dịch Áo. Nếu hẳn không tự cho là mình thông minh, Khố Ân Tư sẽ không dùng thái độ này đối với hẳn.

“Tốt lắm, Đạt Nhĩ Sâm, chuyện vừa rồi để cho nó trôi qua đi. Ta biết ngươi và khu năm mươi một có mâu thuẫn với nhau, nói thật ra ta cũng nhìn bọn hẳn không thuận mắt lắm. Ngươi rút cuộc nghĩ thế nào?” Khố Ân Tư không muốn triệt để trở mặt với Đạt Nhĩ Sâm, dù sao tỷ tỷ Đạt Nhĩ Sâm là San Đóa Lạp có sức ảnh hưởng rất lớn ở bộ cao cấp.

“Lúc này là lỗi của ta, là do ta không nói rõ ràng.” Đạt Nhĩ Sâm sửa sang lại suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Là như thế này, Khố Ân Tư, ngươi đã thấy thực lực Dịch Áo rồi đúng không? Chúng ta dựa vào tổ hợp năm người căn bản không thể chính diện đánh bại bọn họ.”

“Thì sao? Ngươi có biện pháp gì tốt?” Khố Ân Tư gật đầu, dường như đồng ý với ý nghĩ của Đạt Nhĩ Sâm, trong lòng lại âm thầm khinh thường, chúng ta? Ai là chúng ta? Là ngươi muốn cướp Hỏa Hồng Thú của người ta mà? Lão tử vốn không có thù oán với khu năm mươi một.

“Cho nên chúng ta chỉ có thể tìm biện pháp tiêu hao thực lực của bọn họ, Dịch Áo là Phong hệ võ sĩ cực mạnh, dĩ nhiên không thể đánh chủ ý lên người hẳn. Nhưng những người còn lại hoàn toàn khác hẳn, chỉ cần có thể đả thương mấy người kia, một mình Dịch Áo lấy cái gì hợp lại liều mạng với chúng ta chứ?” Đạt Nhĩ Sâm nói ra phương pháp xử lý của San Đóa Lạp, làm như vậy chỗ tốt chính là không có vi phạm quy tắc của học viện, không ai có lý do để chỉ trích bọn họ.

“Biện pháp này quả thật không tệ, nhưng ta có một vấn đề.” Khố Ân Tư liếc sang Đạt Nhĩ Sâm: “Ai đi tiêu hao thực lực của bọn họ đây? Hoặc là nói ngươi nghĩ nên để cho ai mạo hiểm chọc giận Dịch Áo, người nào dám làm chuyện này? Dưới tình huống không sử dụng bí kỹ công kích lại có thể đánh bại hai võ sĩ cùng giai, đối thủ khó chơi cỡ đó, ta tin tưởng không có ai muốn đi trên chực.”

Đạt Nhĩ Sâm á khẩu không trả lời được, thật ra chuyện này quá rõ ràng, chỉ cần không phải là kẻ ngu chắc chắn sẽ nhận ra mục đích thật sự của Đạt Nhĩ Sâm ở chỗ nào. Nhưng Khố Ân Tư, cái tên đáng chết này hết lần này tới lần khác giả bộ như không biết gì hết, khiến cho Đạt Nhĩ Sâm hận đến mức ngứa răng.

Khố Ân Tư vẫn ung dung ngồi ở chỗ đó rung đùi đắc ý, dù sao gấp gáp không phải là mình. Hẳn có đủ thời gian chu toàn với Đạt Nhĩ Sâm, muốn thúc ngựa chạy lại không cho ngựa ăn cỏ, trên đời này làm gì có đạo lý như vậy chứ?

Đạt Nhĩ Sâm đã nhận ra đối phương cương quyết ‘không thấy thỏ không thả ửng’ ra rồi, trực tiếp hỏi tới: “Khố Ân Tư, ta nhớ được trong trận đấu năm ngoái, khu các ngươi không tiến vào được trước mười đúng không?”

“Đó là chuyện năm ngoái, có quan hệ gì tới chủ đề hiện tại?” Khố Ân Tư bình thản trả lời.

Đạt Nhĩ Sâm hít sâu một hơi lần nữa, chậm rãi nói: “Ta có thể bồi bổ cho các ngươi số học phần bị tổn thất.”

Khố Ân Tư cười lạnh ở trong lòng, Đạt Nhĩ Sâm nói như vậy hiển nhiên là muốn bồi bổ lại dựa theo xếp hạng năm ngoái của bọn họ, hẳn hẳn nhiên nói: “Đạt Nhĩ Sâm, nếu ngươi vẫn không có thành ý như vậy, ta nghĩ cuộc nói chuyện giữa chúng ta có thể chấm dứt được rồi. Dĩ nhiên ta có thể xem như chưa từng phát sinh chuyện này, mọi người vẫn là bằng hữu.”

Đạt Nhĩ Sâm lập tức nóng nảy, Khố Ân Tư và hẳn coi như là tương đối quen thuộc, nếu đối thành người ở một khu khác. Hẳn không bao giờ dám nói trực tiếp chuyện này. Vì thế, dù thế nào đi nữa hẳn cũng phải làm cho Khố Ân Tư đồng ý hợp tác với mình.

“Bốn ngàn học phần.” Đạt Nhĩ Sâm cắn răng nói, phần thưởng ngôi vị đệ nhất chỉ là một vạn học phần. Đạt Nhĩ Sâm có thể nói là đồ không ít máu rồi. Hẳn tin tưởng đối phương không có lý do gì không động tâm.

Quả nhiên, lông mày Khố Ân Tư khẽ cau lại, hơi kinh ngạc nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm: “Ngươi có thể lấy ra bốn ngàn học phần?”

“Chuyện đó không cần người quan tâm, người cũng rõ ràng danh dự của ta rồi. Chỉ cần là chuyện ta đáp ứng, từ trước tới giờ chưa nuốt lời lần nào.” Tuy nói như thế nhưng trong lòng Đạt Nhĩ Sâm lại đang rỉ máu, chính là bốn ngàn học phần nha! Nhưng chỉ vì có thể chiếm được Hỏa Hồng Thú, hết thảy mọi thứ đều là đáng giá.

“Được rồi, người muốn ta làm gì?” Khố Ân Tư nở nụ cười gian trá.

“Các người tận lực vây công những người khác, phải đánh bị thương bọn họ, thương tổn càng lớn càng tốt.” Nếu đã giao ra nhiều như vậy, Đạt Nhĩ Sâm dĩ nhiên mong muốn đạt được ích lợi lớn nhất, lập tức nói ra yêu cầu không chút khách khí.

“Đã thương toàn bộ bốn người còn lại?” Khố Ân Tư cau mày lại suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói: “Người quá xem trọng chúng ta thì phải? Hay là người nghĩ tên Dịch Áo kia chỉ là vật trang trí?”

Đạt Nhĩ Sâm suy nghĩ một chút, quả thật là yêu cầu này không thực tế lắm: “Vậy thì ... ờ, đã thương một người, một ngàn học phần.”

“Đã thương là được?” Khố Ân Tư cười cười giao hảo, hỏi lại một câu.

“Chuyện này...” Đạt Nhĩ Sâm cắn răng nói: “Khố Ân Tư, ta đây không nói vòng vèo nữa, nếu có thể đánh trọng thương một người, làm cho đối phương hoàn toàn mất đi lực chiến đấu. Ta cho người hai nghìn học phần, vết thương nhẹ một ngàn, tạm được rồi chứ?”

Sân thi đấu diễn ra vòng tranh tài thứ hai vẫn đông nghịt người như trước, những người thuộc khu vực bị loại cũng đến quan sát vòng tranh tài tiếp theo, không có một người nào nguyện ý bỏ qua cơ hội học tập tốt như thế này.

Không thể không nói, học viên của Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện khắc khổ hẳn là số một số hai trên toàn đại lục, bởi vì trong lòng bọn họ đều rõ ràng cơ hội của mình phải xuất phát từ chính bản thân mình.

Ở trên khán đài, mấy người Dịch Áo vẫn ngồi ở trong góc như lần trước, thế mà cũng có một đồng người thỉnh thoảng dời ánh mắt về phía bọn họ. Mọi người làm gì thì cứ làm, bọn họ mặc kệ ngó lơ sang chỗ khác, dù sao bị người ta nhìn cũng chẳng mất miếng thịt nào.

“Vẫn rút thăm chứ?” Lôi Mông nhìn lướt qua mọi người, chợt hỏi lại vấn đề hôm qua.

Dịch Áo cười cười nói: “Ta không có ý kiến, làm sao cũng được.”

“Ta không có hỏi người.” Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã, lầm bầm: “Người đừng mong ngồi đó nhàn rỗi, tôn chỉ của chúng ta là không thể thua một trận.”

“Vậy thì không cần rút thăm.” Y Toa Bối Nhĩ nói: “Ta mới vừa lên cấp vẫn chưa có ổn định thực lực, đoán chừng vòng tranh tài tiếp theo sẽ không khác nhiều lắm.”

Tất cả mọi người đều thấy những ngày qua Y Toa Bối Nhĩ cố gắng tới mức nào, cho nên Lôi Mông mới nhắc lại đề nghị này. Nhưng Y Toa Bối Nhĩ cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, nhất là học phần của mọi người đã dùng ở trên người nàng. Muốn để cho Tác Phi Á và Tuyết Nỵ tiếp nhận đạo sư thần bí chỉ dạy, thành tích lần tranh tài này vô cùng quan trọng. Vì thế Y Toa Bối Nhĩ quyết tâm không trở thành gánh nặng cho mọi người.

“Vậy thì đợi vòng tranh tài sau hãy nói lại, Dịch Áo, lần này không được giống như lần trước đó. Người phải cho chúng ta một cơ hội biểu hiện.” Lôi Mông nghiêm mặt nói với Dịch Áo, những người khác cũng gật đầu đồng ý.

“Ta có biện pháp gì đây?” Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ: “Nếu lần này đối phương vẫn dùng chiến thuật nhắm vào ta, các người không cho ta hoàn thủ hả?”

Trong thời gian mấy người nói chuyện, trận đấu đầu tiên đã kết thúc, phe thắng thậm chí còn một gã Địa hệ võ sĩ hoàn hảo không tổn hao gì, những người khác có kẻ thoát lực ngã ngồi dưới đất, có kẻ bị thương không nhẹ. Tranh tài càng về sau, thực lực mọi người càng tiếp cận, tình hình chiến đấu càng thêm thâm thiết.

“Trời đất ơi!” Chú ý tới kết quả các trận đấu, Lôi Mông há to miệng kinh hãi: “Không cần thiết phải tanh máu như vậy chứ?”

“Người cho rằng ai cũng như ngươi à? Trên đời này làm gì có người không cần ăn cũng sống?” (nói ẩn ý) Ca Đồn bĩu môi khinh thường: “Đúng là đúng nói chuyện thì không biết đau lưng, ai dà !”

Lôi Mông trợn trừng hai mắt: “Nói thật hay, làm như ngươi không có bối cảnh vậy. Dịch Áo, sau này không cần cho Ca Đồn mảnh vỡ tinh thần sử dụng nữa, để cho tên này tự mình kiếm học phần đi.”

Ca Đồn cười cười bất cần: “Tác Phi Á nói như thế có lẽ ta sẽ rất lo lắng, nhưng ngươi hả? Hoàn toàn có thể trực tiếp bỏ qua, tại sao Dịch Áo phải nghe lời ngươi?”

“Tốt lắm tốt lắm, đến lượt các ngươi ra sân rồi. Nếu các ngươi muốn để cho mọi người chế giễu thì hoàn toàn có thể tiếp tục âm ỉ ở trên đài.” Y Toa Bối Nhĩ vội vàng phát phát tay thúc giục.

“Ta lười không thèm chấp nhặt con nít.” Lôi Mông lăm bằm một câu, sau đó mấy người bắt đầu đi lên đài.

Trên đài thi đấu, tuyển thủ khu chín mươi bốn đã đứng sẵn chờ đợi.

“Những người đó làm gì ồn ào vậy nhỉ? Không phải là sợ chúng ta đó chứ?” Một tên thanh niên mặt đầy tàn nhang nói giỡn.

Đáng tiếc là hắn cười giỡn không hề buồn cười chút nào, bốn người còn lại đều trừng mắt nhìn hắn, đầu óc người có hỏng không? Gã Dịch Áo kia một mình một mình khi dễ hai tên võ sĩ cùng giai lại đi sợ nhà người?

“Khó Ân Tư, ngươi xác định muốn làm vậy hả? Gã Dịch Áo kia rất khó đối phó.” Một người khác lo lắng thấp giọng nói.

“Bằng không các ngươi nghĩ là chúng ta có thể thắng?” Khó Ân Tư thản nhiên nói: “Dù sao mọi người tham gia tranh tài cũng là vì học phần, đã thương một người được một ngàn học phần, trọng thương là hai nghìn. Tên tên gốc Đạt Nhĩ Sâm chịu giao ra giá lớn như vậy, tại sao chúng ta không làm?”

“Nhưng mà... lỡ may chọc giận Dịch Áo thì làm sao bây giờ?” Người nọ vẫn không yên lòng.

“Nơi này là Tử Vong Chi Ca học viện, thực lực của hắn cường thịnh trở lại cũng chịu không nổi trừng phạt tư đấu. Các ngươi hoàn toàn có thể yên tâm, La Bá Tư, không phải là ngươi bây giờ định thay đổi ý định đó chứ?” Khó Ân Tư lạnh lùng nhìn sang đối phương.

“Dĩ nhiên là không.” La Bá Tư cười lớn.

Gã thanh niên mặt đầy tàn nhang mỉm cười vỗ vỗ bả vai La Bá Tư: “Có gì phải sợ ? Đến lúc đó ta chịu trách nhiệm quần lấy Dịch Áo, các ngươi tận tình giày xéo bọn họ đi, ha ha, hai vị cô nương kia tương đối xinh đẹp, đáng tiếc !”

“Bọn họ lên rồi, nhớ kỹ, nếu ngươi phải quần lấy Dịch Áo không tiếc bất cứ giá nào, yên tâm đi, hắn không dám giết người đâu. Lần trước tranh tài tất cả các ngươi đã thấy được, hắn không dám buông thả bí kỹ công kích nữa mà.” Khó Ân Tư dặn dò.

“Cứ giao cho ta, yên tâm, ta sẽ không để cho hắn rảnh tay.” Gã thanh niên mặt đầy tàn nhang nói tràn đầy tự tin.

Mấy người Dịch Áo đứng ở trên kia nhìn mấy tên đối thủ thì thầm to nhỏ, không khỏi sinh ra cảm giác nghi ngờ, bây giờ mới bắt đầu nghiên cứu chiến thuật? Hình như là hơi muộn thì phải?

Vị đạo sư xao trên khán đài rung cái chuông nhỏ trong tay báo hiệu tranh tài chính thức bắt đầu.

Dịch Áo theo thói quen chạy sang một bên, sau đó thấy phía đối diện cũng lao ra một người nghênh đón bản thân. Ca Đồn và Lôi Mông đám người cực kỳ cao hứng, cuối cùng lần này đã gặp một đội ngũ tương đối bình thường.

Gã thanh niên mặt đầy tàn nhang vừa lao ra đã ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía Dịch Áo Hành vì này rõ ràng là cố tình khiêu khích, trên khán đài nhất thời bộc phát một trận ồn ào.

Muốn chọc giận ta? Địch Áo âm thầm cười lạnh, trò chơi này còn chưa đủ làm ảnh hưởng đến hắn. Dĩ nhiên, nếu như đổi sang một trường hợp khác, Địch Áo sẽ không ngần ngại cho hắn ném thử tư Lôi Quang Phong Nhận vị. Chỉ có điều bây giờ không thể làm như vậy, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn bình thường đánh bại đối phương.

Đám người Ca Đồn đang từ từ tiến lên cũng nhìn thấy ám hiệu của tên thanh niên tàn nhang, mọi người không khỏi buồn cười liếc nhìn nhau: “Tên kia có bị bệnh não không vậy?”

“Tóm lại là hắn không được bình thường, chẳng lẽ là Địch Áo biểu hiện trong cuộc tranh tài còn yếu quá? Hoặc hắn nghĩ là tính tình Địch Áo rất tốt?”

“Mặc kệ nó, dù sao hắn sẽ phải ăn xui xẻo ngay lập tức, chúng ta nên suy nghĩ thật kỹ làm sao đối phó mấy tên kia. Lần này không thể để cho Địch Áo tỏa sáng một mình nữa.”

Nếu như tên thanh niên tàn nhang có thể nghe thấy mấy người Ca Đồn nói chuyện với nhau, có lẽ hắn sẽ hối hận vì hành vi của mình. Nhưng hiện tại hắn thấy mục đích của mình đã đạt được, bởi vì Địch Áo đang lao thẳng đến chỗ hắn mà không thêm quân đồng đội của mình.

Tốc độ của Địch Áo và gã thanh niên tàn nhang kia rất nhanh, khi khoảng cách song phương chỉ còn lại mười mấy thước, hai người đồng thời thả ra Phong Nhận. Đây là phương thức chiến đấu tiêu chuẩn của Phong hệ võ sĩ, buông thả Phong Nhận ở khoảng cách này không phải là muốn đánh một phát trúng ngay đối phương, mà là dùng để quan sát phản ứng của đối phương, từ đó xác định chiến thuật kế tiếp.

Gã thanh niên tàn nhang lập tức thả ra Phong Ưu Nhã thay đổi phương hướng, đồng thời phóng ra hai đạo Phong Nhận chia ra hai hướng bắn tới Địch Áo.

Địch Áo lắc mình sang một bên né tránh Phong Nhận, nhưng gã thanh niên tàn nhang cảm thấy ngoài ý muốn chính là biên độ Địch Áo né tránh quá nhỏ, trong quá trình lao tới chỉ khê lách qua là xong. Phong Nhận của hắn vì thế bay lướt qua gần kề y phục Địch Áo, hai đạo Phong Nhận phía sau cũng không thể tạo thành nửa điểm ảnh hưởng cho Địch Áo.

Phương thức Địch Áo tránh né Phong Nhận không thể nghi ngờ là vô cùng mạo hiểm, nhưng điều này đã chứng minh thực lực Địch Áo rất rõ ràng. Nếu không phải là người phi thường tự tin với khả năng của mình thì không thể nào làm ra động tác nguy hiểm như vậy.

Thần sắc gã thanh niên tàn nhang rất ngưng trọng, lập tức buông thả Tật Phong Tấn Ảnh và Địch Áo kéo giãn khoảng cách ra, hai tay liên tục huy động phóng ra từng đạo Phong Nhận không chút gián đoạn nhằm ngăn cản Địch Áo tiếp cận mình.

Thân hình Địch Áo nhẹ nhàng lướt sát mặt đất tránh thoát cơn mưa Phong Nhận của đối phương, một quả Phong Nhận lóe ra thanh mang từ đầu ngón tay Địch Áo bắn ra, đang bay ở giữa không trung bỗng nhiên nổ tung hóa thành mấy chục đạo lưu quang ập tới chỗ gã thanh niên tàn nhang đứng đối diện.

Địch Áo nghĩ là đối phương nhất định sẽ né tránh công kích của mình, nhưng kết quả lại không giống với hắn dự liệu. Gã thanh niên mặt đầy tàn nhang vũ động hai tay cơ hồ hóa thành một dãy hư ảnh, số lượng Phong Nhận thả ra thậm chí vượt qua Diễn Sinh bí kỹ của Địch Áo.

Địch Áo lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng phương thức này ứng phó Diễn Sinh bí kỹ, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, chẳng lẽ đối phương cũng không sợ hao hết nguyên lực?

Thật ra gã thanh niên tàn nhang đang đánh cuộc, đánh cuộc Địch Áo ngã trước hay là hắn bình an vô sự đến lúc đồng bạn chạy tới trợ giúp. Chỉ cần trong khoảng thời gian này, đám người Khố Ân Tư có thể đánh bị thương đối phương là bọn họ thành công rồi. Cho dù Địch Áo tức giận cũng không làm nên chuyện gì, cùng lắm thì nhận thua là xong, dù sao chỉ cần đả thương một người thì bọn họ được một ngàn học phần, đường nào cũng có lợi mà.

Trong lúc Địch Áo và gã thanh niên tàn nhang lâm vào giai đoạn giằng co, mấy người Ca Đồn đã bộc phát chiến đấu với nhóm Khố Ân Tư.

Tuyết Ny mới vừa thả ra một đạo Băng Tường liền thấy luồng hỏa diễm lao đến, Băng Tường chỉ kiên trì được vài giây là hỏng mất. Mọi người không khỏi kinh hãi thất sắc, bởi vì Chân Hồng Chi Vũ không thể

nào có lực công kích mãnh liệt như thế.

May mà Tác Phỉ Á phản ứng khá nhanh, ngay khi Băng Tường mới vừa tan vỡ, nàng đã phát tay tạo ra đạo Băng Tường thứ hai. Lúc này mấy người bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng, bốn người đối diện ngoại trừ một gã Địa hệ võ sĩ xông tới trước, tất cả những người còn lại đều huy động ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ tiến hành công kích. Khó trách Băng Tường của Tuyết Ny chỉ kiên trì trong thời gian ngắn ngủi như vậy. Bọn họ cảm thấy hơi khó tin, phe đối diện điên rồi sao? Bày ra trận hình dĩ nhiên là ba Hỏa hệ võ sĩ? Cho dù lúc đầu có thể chiếm ưu thế nhưng có ích lợi gì chứ? Cuối cùng thất bại nhất định là bọn họ.

Mấy người Khố Ân Tư không để ý Ca Đồn suy nghĩ thế nào, tất cả đều phát động Chân Hồng Chi Vũ lên đến cực hạn. Bọn họ chỉ cần đả thương một người là kiếm lời lớn ở lần tranh tài này rồi, cho nên bọn họ căn bản không thêm suy nghĩ đến hậu quả, chỉ một lòng quyết tâm cường công.

Tác Phỉ Á buông thả Băng Tường cũng bị đánh nát rất nhanh, Lôi Mông đành phải tiến lên ngăn cản, nhưng mà ba Cực Hạn võ sĩ đồng thời thi triển Chân Hồng Chi Vũ không phải dễ chống đỡ như vậy. Lôi Mông có thể bảo đảm màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ không bị phá vỡ trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lực lượng tác động vào thân thể hắn quá mãnh liệt, không cách nào triệt tiêu hết, nhất thời bị đánh lui liên tục.

“Lôi Mông, lui ra ...” Ca Đồn tức giận quát lên, khê lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay hắn lập tức hiện ra vài điểm Hỏa Tinh màu trắng.

“Không sao !”

Lôi Mông cắn chặt răng, hắn thật sự không cam lòng cứ như vậy lui xuống, nhưng đối phương tấn công quá mãnh liệt, quả thực chính là đả pháp liều mạng, hắn căn bản không có dư âm lựa chọn.

435. Chương 434: Muốn Nhận Thua?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 434: Muốn nhận thua?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mặc dù từ trên lý luận chỉ cần Ca Đồn phóng thích Hỏa Thịnh Yển ra hoàn toàn có thể ngăn cản đối phương tấn công. Nhưng chuyện này cần phải có thời gian, từ khi Lôi Mông lui về phía sau đến lúc Ca Đồn đi lên trước chỉ có vài giây ngắn ngủi. Nhưng nguy hiểm quá lớn, quá cấp bách, bởi vì Tuyết Ny và Tác Phỉ Á mới vừa buông thả Băng Tường, không có cách nào lập tức bảo vệ Ca Đồn.

Lôi Mông phải dùng tốc độ nhanh nhất lui xuống, để dành khoảng trống và thời gian cho Ca Đồn thả ra Hỏa Thịnh Yển.

Lôi Mông dùng sức đập mạnh xuống đất thi triển Liệt Địa Kích, từng đạo kinh khí lạnh thấu xương phá không lao ra, luồng hỏa diễm bay đầy trời bị cản trở trong phút chốc. Đồng thời Lôi Mông mượn lực phản chấn nhảy lên không trung lui về sau lưng Ca Đồn.

Tác Phỉ Á và Tuyết Ny vừa lui về sau vừa thả ra mấy luồng khí lạnh, cố gắng giảm bớt áp lực cho Ca Đồn. Không phải là các nàng không muốn sống vai chiến đấu với Ca Đồn, mà là do uy lực Hỏa Thịnh Yển quá kinh khủng, loại công kích chẳng phân biệt được địch ta này không nên sử dụng trong trường hợp này, nhưng bọn họ đã không còn biện pháp nào khác.

Đám người Khố Ân Tư ở đối diện thấy Hỏa hệ võ sĩ của đối phương xông lên trước nhất, tất cả đều lộ vẻ vui mừng. Gã Địa hệ võ sĩ duy nhất là La Bá Tư lập tức tiến lên nghênh đón, mấy người khác cũng thúc dục Chân Hồng Chi Vũ đến cực hạn quyết tâm vây công đối phương.

Từ đầu đến giờ, đám người Khố Ân Tư chưa từng dừng lại công kích, Hỏa hệ võ sĩ có năng lực công kích kinh khủng nhất, ba gã võ sĩ dốc toàn lực buông thả Chân Hồng Chi Vũ, khí thế điên cuồng nhất thời làm cho những người ở bên ngoài cũng phải kinh hãi, ồn ào bàn luận. Mục đích của bọn họ rất rõ ràng, đó là tìm mọi cách đánh bị thương đối phương, cho dù chỉ là một người cũng có lời rồi.

Giữa sân bị biển lửa cực nóng bao phủ, Ca Đồn thậm chí cảm giác mình hô hấp bắt đầu khó khăn, nhìn gã Địa hệ võ sĩ La Bá Tư phía đối diện nhanh chóng vọt tới chỗ mình. Ca Đồn lật bàn tay một cái lập tức có vài đốm Hỏa Tinh rơi xuống mặt đất.

Con người La Bá Tư co rút lại, mặc dù không biết Hỏa Tinh trong tay Ca Đồn là thứ gì, nhưng đối phương đã dám không nhìn bản thân, trong đó nhất định có chỗ kỳ diệu.

La Bá Tư theo bản năng đạp chân xuống mặt đất, lúc này khoảng cách giữa hắn và Ca Đồn chỉ có hơn mười thước.

“Ầm” một tiếng, từng đạo kinh khí phá vỡ không khí, phát ra tiếng rít chói tai lao thẳng về phía Ca Đồn. Vào lúc này, mấy đốm Hỏa Tinh mới vừa hạ xuống vị trí bắp chân của Ca Đồn, mắt thấy là không kịp rồi.

Ca Đồn làm như không thấy, chỉ chuyên tâm khống chế nguyên lực, uy lực Hỏa Thịnh Yển vô cùng cường đại, cái giá phải trả cũng cao tương ứng. Thời gian buông thả quá chậm là vết thương trí mệnh, nhưng tình hình hiện tại, mấy người bọn họ chỉ có Ca Đồn còn khả năng xuất thủ, không có người nào ngăn cản được đối phương cường công, vì thế Ca Đồn không có sự lựa chọn nào khác.

Thời gian vào thời khắc này trôi qua cực kỳ chậm chạp, mắt thấy kinh khí Liệt Địa Kích sắp đánh trúng Ca Đồn. Lôi Mông gấp đến độ cảm giác trong đầu muốn nổ tung, tinh thần lâm vào trống rỗng, cho dù hiện tại hắn xông tới cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn hết thấy mọi việc phát sinh.

Sóng nhiệt cách đó không xa cũng làm cho Dịch Áo chú ý, nhưng ngay khi Dịch Áo dời ánh mắt sang chiến trường bên kia. Đồng thời La Bá Tư đã thả ra Liệt Địa Kích, đừng nói là Dịch Áo, cho dù là Phong hệ đạo sư trên khán đài cũng không thể ở kịp thời chạy tới cứu viện Ca Đồn. Ánh mắt Dịch Áo nhất thời biến thành lạnh lùng như đao, nếu như Ca Đồn xảy ra chuyện, tất cả các người sẽ phải chôn cùng.

Rốt cuộc Ca Đồn khó khăn chống đỡ đến khi kinh khí tiếp cận lồng ngực, vài điểm Hỏa Tinh màu trắng nhẹ nhàng chạm vào mặt đất, vô số ngọn lửa từ dưới đất tuôn trào lên bao phủ phương viên mười mấy thước, tất cả không gian trong đó lập tức biến thành một biển lửa nóng bỏng.

Từ trong biển lửa truyền ra thanh âm Ca Đồn kêu lên đau đớn, mặc dù trong nháy mắt cuối cùng đó hắn rốt cuộc thành công thả ra Hỏa Thịnh Yển, nhưng cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu kinh khí Liệt Địa Kích, chung quy vẫn bị thương không nhẹ.

La Bá Tư bị hỏa diễm đột nhiên dâng lên dọa cho sợ hết hồn, may là thân hắn ở ngoài rìa biển lửa, trên người còn có màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ nên không bị thương tổn, vội vàng lui gấp về sau mấy bước, thoát ra khỏi phạm vi Liệt Diễm bao phủ.

Nhưng mà La Bá Tư mới vừa bước ra biển lửa, ngọn lửa phía trước bỗng nhiên nhanh chóng lan rộng ra, phạm vi bao phủ lớn gần gấp đôi, sóng nhiệt lập tức ập vào mặt hắn, thân ảnh La Bá Tư trong nháy mắt đó đã bị ngọn lửa nuốt vào.

Đám người Khố Ân Tư kinh hãi thất sắc, vô số đạo hỏa cầu do bọn hắn khống chế rơi xuống biển lửa như mưa, nhưng bọn hắn căn bản không tìm ra vị trí Ca Đồn.

Lôi Mông và Tác Phỉ Á, Tuyết Ny nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nếu Ca Đồn còn có dư lực phát động tiến công đã nói rằng hắn bây giờ vẫn còn sống êm đẹp.

Ở bên kia, cái tên thanh niên tàn nhang thấy Dịch Áo dời lực chú ý qua chiến trường trung tâm, nghĩ đây là một cơ hội tuyệt hảo, lập tức buông thả Phong Ưu Nhã xông về phía Dịch Áo. Đồng thời trong tay liên tục phát ra Phong Nhận đánh tới.

Trước khi Phong Nhận tới gần, không ai nhìn thấy Dịch Áo làm ra động tác thể nào, thân thể nhẹ nhàng tránh ra ngoài, những đạo Phong Nhận kia nhất thời đánh vào khoảng không. Tên thanh niên mặt đầy tàn

nhang phản ứng không chậm, thấy đánh lên không thể thành công, lập tức tiếp tục thả ra Tật Phong Tấn Ảnh, lấy tốc độ nhanh hơn lui về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Dịch Áo.

Nếu như Ca Đồn không có gặp nạn, có lẽ Dịch Áo không ngần ngại chơi với hắn thêm một hồi. Nhưng tình hình bây giờ đã khác hẳn, Dịch Áo cần phải giải quyết tên Phong hệ võ sĩ này trong thời gian ngắn nhất, sau đó đi qua trợ giúp Ca Đồn ở bên kia.

Cho nên tên thanh niên tàn nhang hoảng sợ nhìn thấy thân hình Dịch Áo lao đến chỗ mình nhanh như chớp, tựa hồ bị mấy đạo Phong Nhận lúc này chọc giận. Mặc kệ nhìn từ phương diện nào, Dịch Áo cho ra cử động này đều có thể xem như là thật sự giận dữ rồi, từ ánh mắt của Dịch Áo, trong lòng tên thanh niên tàn nhang kia bỗng nhiên có cảm giác hình như bản thân mình vừa làm sai.

Cho đến tận bây giờ, tên thanh niên tàn nhang kia vẫn không ngừng phóng thích Phong Nhận, trên thực tế hắn chưa từng ngừng lại động tác buông thả Phong Nhận, đồng đội an bài hắn đối phó Dịch Áo chính là vì hắn có năng lực đặc thù này. Tên thanh niên tàn nhang có thể liên tục buông thả Phong Nhận cho đến khi hao hết nguyên lực. Đối với Dịch Áo biết Diễm Sinh bí kỹ có lẽ là bình thường, nhưng chuyện này đối với Phong hệ võ sĩ bình thường lại mang ý nghĩa trọng đại, bởi vì bọn họ có thêm năng lực sát thương trong phạm vi lớn.

Đối mặt với cơn mưa Phong Nhận ập tới, Dịch Áo không có né tránh như trước, thân hình hắn vẽ ra một dãy hư ảnh, chọt trái chọt phải, vô cùng mau lẹ lướt qua cơn mưa Phong Nhận.

Trên khán đài vang lên một trận kinh hô, chưa từng có ai nhìn thấy người nào có thể dùng phương thức này ngăn kháng bí kỹ của đối phương. Mọi người dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn chăm chú vào cảnh tượng này, ngay cả đám đạo sư cũng phải mở to hai mắt tập trung vào trận đấu dưới sân. Tên thanh niên tàn nhang thả ra Phong Nhận chẳng những số lượng đông đảo, hơn nữa còn cực kỳ dày đặc. Chỉ sợ Dịch Áo xuất hiện nửa điểm lầm lỗi, kết quả cũng không thể chịu nổi, có thể sẽ bị Phong Nhận xuyên thủng ngay lập tức.

Dịch Áo tập trung tinh thần trước nay chưa từng có, hắn phải đoán được mỗi một đạo Phong Nhận rơi xuống chỗ nào, cùng với khoảng cách của những đạo Phong Nhận với nhau, như vậy mới có khả năng lợi dụng kẻ hở công kích của đối phương để tiến hành tránh né. Quan trọng nhất là giờ phút này Dịch Áo vẫn tiếp tục lao tới, trong lúc vô tình hành động này đề cao tốc độ Phong Nhận lên rất nhiều, khó khăn lại càng gia tăng lớn hơn nữa.

Dịch Áo có thể tiến thoái tự nhiên ở trong công kích Chân Hồng Chi Vũ của Võ Tôn Ma Phi, đó là vì lúc ấy Dịch Áo chỉ cần tránh né là được, mà tình hình hiện tại không giống, tránh né không phải là mục đích của Dịch Áo, hắn đang muốn nhanh chóng đến gần đối phương.

Sắc mặt gã thanh niên kia vô cùng khó coi, bởi vì hắn đã cố gắng dùng tất cả khí lực vào việc buông thả Phong Nhận, cho nên không còn đủ lực ngăn cản Dịch Áo.

Mất thấy thân hình Dịch Áo càng lúc càng gần, tên thanh niên tàn nhang kia rốt cuộc bỏ qua ý định tiếp tục công kích Dịch Áo, sự thật đã chứng minh hết thấy cố gắng của hắn chỉ là vô ích. Tên thanh niên tàn nhang quay người bỏ chạy ra sau, nhưng vấn đề là không có Phong Nhận uy hiếp, lấy tốc độ của hắn làm sao có thể chạy nhanh hơn Dịch Áo?

Gã thanh niên kia không thể chạy ra xa, nhận thấy sau ót có một cỗ kinh phong ập tới liền kinh hãi, không dám quay đầu lại phát tay về phía sau phóng ra một đạo Phong Nhận, đồng thời liều mạng chạy thẳng tới trước.

Các học viên trên khán đài đã không thể ngồi yên được nữa, tên thanh niên tàn nhang kia không rõ ràng vị trí Dịch Áo, những người khác lại nhìn thấy rõ ràng. Ngay khi tên thanh niên phóng đạo Phong Nhận ra phía sau, đồng thời thân hình Dịch Áo đã nhảy lên không, bay đến trên đầu hắn, đồng dạng là Phong hệ võ sĩ tại sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Trên khán đài đã có đạo sư đứng lên, khẩn trương nhìn chăm chú vào sâu đầu vì lo lắng Dịch Áo đột ngột ra đòn sát thủ. Chốc lát sau, Dịch Áo vươn tay ra đánh xuống đỉnh đầu tên thanh niên tàn nhang. Vị đạo sư cả kinh, nhưng vì thấy trên tay Dịch Áo không có dấu hiệu buông thả bí kỹ nên tâm thần nhất thời thả lỏng.

Nhưng ngay khi bàn tay Dịch Áo sắp tiếp xúc đối phương, bỗng nhiên đối phương thành quyền rồi hung hăng đánh xuống, đầu tên thanh niên tàn nhang đang chạy trốn bị chấn động mạnh, sau đó máu tươi từ mắt mũi miệng hắn phun ra tung toé, ở trên không trung hiện lên mấy tia máu đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình.

Dịch Áo đánh ra một quyền căn bản không cần nhìn kết quả như thế nào, mà lộn một vòng trên không trung nhanh chóng chạy qua chỗ Ca Đồn. Cho đến lúc này, tên thanh niên tàn nhang mới mềm nhũn ngã xuống đất.

Khố Ân Tư một mực chú ý đến động tĩnh bên phía Dịch Áo, thấy tên thanh niên tàn nhang kia ngã nhào xuống đất, tâm hắn nhất thời chìm xuống đáy cốc. Thực lực Dịch Áo mạnh hơn hắn dự tính quá nhiều. Huống chi La Bá Tư đã hãm thân trong biển lửa không còn thấy bóng dáng gì nữa, tranh tài tiến hành tới đây phe hắn đã không có phần thắng. Điều đáng vui mừng nhất là từ tình cảnh lúc ấy hẳn là La Bá Tư đã đánh trúng Hỏa hệ võ sĩ của đối phương.

Cho dù như thế nào, ít nhất một ngàn học phần tới tay. Khố Ân Tư dừng công kích lại, xoay người nhìn về phía Dịch Áo nhanh chóng vọt tới, khẽ cười nói: “Chúng ta...”

Hai chữ nhận thua còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, bởi vì đúng lúc này Dịch Áo bỗng nhiên há miệng rống to một tiếng diệc tai nhức óc. Sau đó Khố Ân Tư thấy có ít nhất mười mấy đạo thanh mang nổ tung ở giữa không trung hóa thành thành một cơn mưa lưu quang ập xuống đầu hắn.

Về mặt Khố Ân Tư đại ra, hắn từng thấy qua Diễn Sinh bí kỹ, nhưng chưa từng thấy người nào có thể đồng thời thả ra mười mấy đạo Diễn Sinh bí kỹ.

436. Chương 435 : Giáo Huấn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 435 : Giáo huấn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vào lúc này Dịch Áo đã thật sự nổi giận, tuy nói học viện không có quy định đặc thù đối với mỗi đoàn đội, nhưng đối phương bài xuất đội hình hiển nhiên không chỉ đơn thuần là vì tranh tài. Lúc bắt đầu hắn còn không hiểu lắm, sau đó nhìn thấy đối phương phát động thể công điên cuồng, Dịch Áo mơ hồ nhận ra đầu mối. Cho nên hắn xuất thủ không hề lưu tình, thậm chí còn cố ý cắt đứt ý đồ nhận thua của đối phương. Hễ ra tay chính là công kích mạnh mẽ nhất, mười mấy đạo Diễn Sinh bí kỹ nổ tung hóa thành một tấm lưới lớn phong tỏa tất cả góc độ tránh né của đối phương.

Mấy người Khố Ân Tư dù sao cũng là Cực Hạn võ sĩ, tự nhiên không bó tay chờ chết, giờ phút này cho dù bọn họ muốn nhận thua ít nhất cũng phải chống đỡ qua đợt luân phiên công kích này. Sau đó mới có hi vọng, vì thế bọn họ vội vàng huy động Chân Hồng Chi Vũ lên đến cực hạn.

Nhưng mà điều đáng sợ nhất không phải là Diễn Sinh bí kỹ ập tới như gió bão mưa rào, mà là thân ảnh Dịch Áo đang nhanh chóng vọt tới.

Mấy người Khố Ân Tư kinh hãi thất sắc, thăm trạng của gã thanh niên mặt đầy tàn nhang kia còn in sâu trong đầu bọn họ. Làm gì dám để cho Dịch Áo lao tới gần, mấy người không hẹn mà cùng nhau giơ tay lên thả ra Viêm Bạo, không ai có hy vọng xa vời công kích trình độ này có khả năng thương tổn được Dịch Áo. Bọn họ chỉ hi vọng có thể ngăn cản cước bộ của Dịch Áo một chút, sau đó mới có thời gian hô lên hai chữ “nhận thua”.

Nhưng sự thật lại phá vỡ sự hiểu biết của đám người Khố Ân Tư lần nữa, quang mang Viêm Bạo mới vừa thoáng hiện trên không trung đã nghe Dịch Áo quát to một tiếng, một cỗ phong áp mãnh liệt chí cực bỗng nhiên xuất hiện, nhanh chóng thổi quét ra bốn phía. Khí lưu quanh người Dịch Áo tạo thành một cái lồng

vô hình thổi tung Viêm Bạo chia năm xẻ bảy. Ngay cả đám người Khố Ân Tư đang huy động Chân Hồng Chi Vũ cũng có dấu hiệu mất khống chế, thậm chí bọn họ đứng trên mặt đất còn không vững.

Đám người Khố Ân Tư vô cùng hoảng sợ, đây là bí kỹ gì? Mấy người vừa lui về phía sau vừa dùng hết khí lực hô lên: “Chúng ta nhận thua.”

Đáng tiếc là trên lôi đài chỉ có thanh âm kinh phong gào thét vang dội, so sánh với nhau thì tiếng la của Khố Ân Tư lộ vẻ quá yếu ớt, có lẽ chỉ có chính hắn mới có khả năng nghe được giọng của mình.

Nhận thua? Dịch Áo cười lạnh một tiếng, đả thương Ca Đồn bây giờ định nhận thua? Làm gì có chuyện tốt như vậy chứ? Nếu như không phải là Ca Đồn thi triển Hỏa Thịnh Yển còn đang bốc cháy, nói rõ Ca Đồn không có bị nguy hiểm đến tính mạng. Nói không chừng Dịch Áo đã sớm dùng Lôi Quang Phong Nhận kết thúc tính mạng đám người Khố Ân Tư rồi.

Thân hình Dịch Áo chợt lóe nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với đám người Khố Ân Tư. Thanh mang trong tay chợt hiện, lại là mấy đạo Diễm Sinh Phong Nhận nổ ầm ầm trên không trung, rồi đổ ập xuống đám người Khố Ân Tư.

Phương thức chiến đấu của Dịch Áo quả thực không thể tưởng tượng nổi. Dưới tình huống bình thường, Phong hệ võ sĩ cần phải giữ khoảng cách nhất định với địch nhân, sau đó sẽ phát động công kích từ các góc độ khác nhau. Nhưng Dịch Áo lại dùng sức một người chèn ép ba gã Hỏa hệ Cực Hạn võ sĩ, thế mà lại còn vững vàng chiếm thế thượng phong. Tình cảnh này rơi vào trong mắt các Phong hệ học viên tạo thành cảm giác vô cùng hãnh diện, thì ra Phong hệ võ sĩ chúng ta lại mạnh như vậy.

Ngược lại, các Hỏa hệ học viên thì cùng nhau thống mạ đám người Khố Ân Tư, cả một đám phế vật? Quả thực chính là sỉ nhục của Hỏa hệ võ sĩ mà.

Đám người Khố Ân Tư đang ở trên sân đấu căn bản không có thời gian nhàn hạ lo lắng vấn đề mặt mũi, bọn họ thậm chí không thể ngăn cản hết công kích của Dịch Áo. Có thể không bị cơn mưa quang ảnh kia đánh trúng đã là vạn hạnh rồi, làm gì còn dám có yêu cầu xa vời nữa.

Vị Phong hệ đạo sư kia nhìn thoáng qua những người khác: “Có thể kết thúc chưa?”

Tất cả đạo sư đều gật đầu, tranh tài tiến hành đến bây giờ đã phát triển thành thế cục nghiêng về một bên, lấy ánh mắt của bọn họ tự nhiên đã nhìn ra đám người Khố Ân Tư mới bắt đầu đã mang lòng không tốt. Bọn họ vốn không muốn chiến thắng lần tranh tài này, hình như mục đích ra sân chỉ là vì đánh bị thương gã Ca Đồn Hỏa hệ võ sĩ kia. Thế nhưng dù sao đây chỉ là nhóm đạo sư ngồi ở trên khán đài phân tích, đám người Khố Ân Tư không có vi phạm quy định của học viện. Mặc dù từ phương diện tâm tình, bọn họ có thể hiểu được Dịch Áo, nhưng không thể trở mặt nhìn Dịch Áo đuổi tận giết tuyệt được.

Phong hệ đạo sư thoáng mơ hồ, rồi nhanh chóng hóa thành một dãy hư ảnh tiến vào chiến trường. Từ góc độ đám người Khố Ân Tư có thể dễ dàng nhìn thấy động tác của vị Phong hệ đạo sư, trong lúc nhất thời không nhận được cảm động đến mức rơi nước mắt, đạo sư xuất hiện quá kịp thời rồi. Nếu còn tiếp tục bị Dịch Áo đuổi giết như vậy, rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

Dịch Áo không cần nhìn cũng đã nhận ra có người đang nhanh chóng tới gần chiến trường, thấy đám người Khố Ân Tư đối diện lộ ra vẻ mặt mừng rỡ. Trong mắt Dịch Áo xẹt qua một tia lạnh lẽo, các người nghĩ như vậy là đã được an toàn? Nằm mơ đi..

Có lẽ là cảm thấy có đạo sư đi tới, cho rằng Dịch Áo tuyệt đối không dám động thủ lần nữa. Đám người Khố Ân Tư thậm chí còn nhìn về phía Dịch Áo cười cười đắc ý, ý tứ rất rõ ràng, người có thể làm gì ta chứ?

Nhưng nụ cười trên mặt Khố Ân Tư mới vừa xuất hiện đã lập tức đọng lại.

Tốc độ Dịch Áo vọt tới vốn đã cực nhanh, giờ phút này bỗng nhiên gia tốc lần nữa, thân hình xẹt qua không trung để lại hàng loạt hư ảnh liên tiếp, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao vào trong biển lửa đầy trời kia. Vào lúc này, vị Phong hệ đạo sư mới vừa rơi vào Dịch Áo mới vừa ổn định vị trí, trợn mắt há mồm nhìn tới bóng lưng Dịch Áo, cái loại tốc độ này không phải thuộc phạm trù Cực Hạn võ sĩ mà?

Khố Ân Tư cảm thấy hoa mắt, sau đó có cảm giác y như bị một tòa núi lớn nện xuống vậy, thân thể hắn bay thẳng ra ngoài. Người đang ở trên không trung đã há miệng phun ra một búng máu tươi, ‘may mắn’

thế nào mà địa điểm hấn rơi xuống lại là địa phương không hề an toàn, nơi đó chính là biển lửa Hỏa Thịnh Yên của Ca Đồn.

Cảm thụ được nhiệt độ phía dưới đủ để nấu chảy sắt đá, Khố Ân Tư bị dọa cho sợ hồn phi phách tán. Hấn không có Bàn Thạch Thủ Hộ phòng ngự giống như La Bá Tư, nếu quả thật rơi xuống dưới thì chỉ cần vài giây, hấn sẽ lập tức biến thành một đồng tro bụi.

Vị Phong hệ đạo sư vốn có ý trực tiếp ngăn cản Dịch Áo, nhưng bây giờ lại không thể làm như vậy. Hấn vội vã chạy đi cứu viện Khố Ân Tư.

Dịch Áo đang cần chính là kết quả này, hấn đã hạ quyết tâm lưu lại cho đối phương một lần giáo huấn ghi khắc vào tâm khảm. Cho nên cố ý đánh Khố Ân Tư bay tới chỗ Hỏa Thịnh Yên, để cho đạo sư phải đi cứu viện. Dù sao cho tới bây giờ, vị đạo sư vẫn chưa kịp mở miệng bảo dừng cuộc tranh tài này, vì thế Dịch Áo không tính là vi phạm quy tắc.

Sau khi đánh bay Khố Ân Tư, thân hình Dịch Áo lộn một vòng lập tức xông về phía gã học viên bên trái. Tên học viên này mắt thấy Dịch Áo xông tới, tâm tình còn sợ hãi hơn cả Khố Ân Tư bị rơi vào biển lửa. Hấn điên cuồng rống giận, hai tay huy động ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ cố gắng ngăn cản Dịch Áo đến gần.

Nhưng ba người bọn họ liên thủ cũng không thể ngăn cản được Dịch Áo, chỉ bằng một mình hấn lại càng không làm nổi. Dịch Áo dễ dàng xuyên qua luồng hỏa diễm, giơ tay thả ra một đạo Phong Nhận bắn tới bả vai của đối phương. Phong Nhận mạnh mẽ xuyên qua cơ thể tên kia mang theo một chùm máu tươi. Thật ra Dịch Áo đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không một kích kia hoàn toàn có thể đánh chết đối phương ngay tại chỗ.

Một người học viên khác thấy tình thế không ổn, không còn rảnh lo lắng người khác chết sống, vội vã xoay người chạy trốn ra khỏi lôi đài. Nhưng hấn lại bị đám người Tác Phi Á và Lôi Mông kịp thời ngăn chặn, hai đạo Băng Tường phong kín đường lui của hấn, sau đó là kinh khí Liệt Địa Kích lạnh thấu xương và Băng Tinh Phong Bạo che kín bầu trời.

Vị Phong hệ đạo sư mới vừa nắm lấy Khố Ân Tư ở trong biển lửa, vốn là dự định tiếp tục giải cứu La Bá Tư cũng bị vây trong Hỏa Thịnh Yên. Giờ phút này lại cực kỳ bất đắc dĩ xông về phía các học viên bị đám người Tác Phi Á vây công. Về phần La Bá Tư đáng thương, ai bảo hấn là Địa hệ võ sĩ làm gì, chỉ có thể ủy khuất hấn ở trong biển lửa thêm một lát.

Một cỗ gió lốc mãnh liệt trống rỗng xuất hiện, mấy người Tác Phi Á nhất thời mất tự chủ lui về phía sau mấy bước, các nàng thả ra Băng Tinh Phong Bạo cũng bị cơn gió lốc này thổi ra thật xa. Chỉ có Lôi Mông đang xông lên phía trước, kinh khí Liệt Địa Kích vừa đánh trúng lồng ngực đối phương. Mặc dù thời khắc cuối cùng bị gió lốc thổi tan, nhưng đối phương cũng bị đánh liên tục rút lui, đồng thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Đủ rồi.” Vị Phong hệ đạo sư thật sự tức giận rồi, rõ ràng là đã thấy hấn tiến vào chiến trường, nhưng đám người Dịch Áo không có một người nào chịu dừng tay, rõ ràng là không thèm để hấn vào trong mắt mà.

437. Chương 436 : Đòi Nợ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 436 : Đòi nợ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Học viên bình thường có lẽ còn sợ đạo sư, Lôi Mông căn bản không cần sợ hãi, bày ra bộ dạng kinh ngạc nói: “Đủ rồi là có ý gì? Chẳng lẽ trận đấu đã kết thúc?”

Vị Phong hệ đạo sư buồng Khố Ân Tư ở trong tay xuống, tức giận trừng mắt với Lôi Mông. Hắn đã thấy vô số người giả ngu, nhưng có thể giả bộ đến mức vô sỉ như vậy đúng là chưa từng nhìn thấy, vừa định trách cứ Lôi Mông mấy câu lại kịp thời nhớ ra vấn đề đang nằm ở chỗ nào. Thì ra là còn có một học viên đang bị vây khốn ở trong biển lửa, hắn vội vàng xoay người vọt vào biển lửa.

Lôi Mông thấy không thể ngăn cản đạo sư, ảo não gãi gãi đầu lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta nói sai nói rồi? Các người nói xem, nếu lúc này ta mắng hắn mấy câu, có phải là hắn sẽ quên luôn cái tên kia không?”

Khố Ân Tư oán độc ngó chừng Lôi Mông, đám người này quá độc ác đi? Đã đến lúc này rồi vẫn tìm cách dồn La Bá Tư vào chỗ chết, cái thù này lão tử sớm muộn cũng phải báo. Khố Ân Tư đã quên mất hết thấy sự tình trước mắt là do ai tạo thành, nếu không phải là hắn tham học phần nhằm vào đám người Dịch Áo, làm sao lại rơi vào kết quả như vậy chứ?

Vị Phong hệ đạo sư kia rút cuộc chạy ra khỏi biển lửa, trong tay đang xách La Bá Tư gần như thoát lực. Trong số năm người, ngược lại chỉ có La Bá Tư là may mắn nhất, ít ra nhìn ở ngoài mặt thì trên người La Bá Tư không có nửa điểm tổn thương. Thế nhưng bộ dạng uể oải thể này sợ rằng phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian mới có khả năng khôi phục lại như cũ.

Biển lửa Hỏa Thịnh Yển từ từ biến mất, thân ảnh Ca Đồn lão đảo muốn ngã lộ ra ngoài, mấy người Dịch Áo lập tức vọt tới ân cần hỏi han: “Người không sao chứ?”

Ca Đồn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhìn về phía gã La Bá Tư còn đứng không vững, nói: “Tiếc quá, thiếu chút nữa ta có thể đốt chết hắn rồi.”

La Bá Tư bỗng nhiên run rẩy mấy lượt, uy lực Hỏa Thịnh Yển phải tự mình trải qua mới có thể thể cảm nhận được rõ ràng. La Bá Tư đã hạ lời thề không bao giờ chiến đấu với hạng người biến thái như Ca Đồn. Đây là dưới tình huống hắn đã đánh Ca Đồn bị thương, nếu như Ca Đồn giữ vững trạng thái hoàn hảo chỉ sợ hắn đã sớm biến thành một người chết rồi.

Trong một góc khán đài, Đạt Nhĩ Sâm sắc mặt xanh mét nhìn xuống sân thi đấu, vốn nghĩ là chỉ cần đám người Khố Ân Tư làm hết sức, ít nhất cũng có thể đánh bị thương hai đến ba người. Nhưng kết quả hiện tại hoàn toàn không đúng với dự tính của hắn.

Trước đây Đạt Nhĩ Sâm vẫn cho là chỉ có mỗi Dịch Áo là hơi khó giải quyết, nhưng bây giờ hắn phát hiện mình sai lầm rồi. Cái tên Ca Đồn Hỏa hệ võ sĩ thả ra bí kỹ mà hắn chưa từng thấy qua, uy lực cường đại đến mức biến thái, chẳng những có thể vây khốn Địa hệ võ sĩ La Bá Tư, ngay cả ba người Khố Ân Tư liên thủ cũng không có biện pháp làm ảnh hưởng đến một góc biển lửa.

Không thể nghi ngờ chút nào, bối cảnh Ca Đồn tuyệt đối không đơn giản, ở trong Tử Vong Chi Ca học viện có rất nhiều người dùng học phần để trao đổi bí kỹ. Trong đó chắc chắn không bao gồm bí kỹ Ca Đồn buồng thả lúc này. Nói cách khác, đây là bí kỹ độc hữu thuộc về một gia tộc nào đó.

Đạt Nhĩ Sâm đột nhiên có cảm giác bản thân mình có lẽ đã cho ra một quyết định sai lầm. Cho dù phía sau lưng Ca Đồn là gia tộc gì đi nữa, cũng không phải là hạng người xuất thân bình dân như hắn có thể với tới. Nhưng mọi chuyện đã phát triển đến nước này, cho dù hắn muốn thu tay lại, mấy người Dịch Áo nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Vì thế hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Trên hàng khán đài, một vị đạo sư đã tuyên bố khu năm mươi mốt giành được thắng lợi. Khu chín mươi bốn của Khố Ân Tư có thể nói là thương vong thảm trọng, đây là một cuộc tranh tài có kết quả thảm thiết nhất từ đầu đến giờ. Đám người Dịch Áo coi như là triệt để nổi danh, không nói một mình Dịch Áo có thể chèn ép ba gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương. Ca Đồn thi triển Hỏa Thịnh Yển cũng làm cho mọi người cảm thấy nguy cơ rất lớn, bí kỹ công phòng nhất thể loại này còn có thể tùy ý mở rộng phạm vi công kích, uy lực đúng là đáng sợ.

Ca Đồn được Dịch Áo và Lôi Mông đỡ xuống, kinh khí Liệt Địa Kích đã chấn động nội tạng trong người hắn. Nếu không lấy năng lực không chế Hỏa Thịnh Yển ngày càng thành thực của Ca Đồn, cái tên Địa hệ võ sĩ tên là La Bá Tư kia làm gì còn sống nổi? Đây cũng là vấn đề khiến cho mấy người Dịch Áo tức giận, nếu Ca Đồn không thi triển Hỏa Thịnh Yển, có lẽ trong số bọn họ sẽ bị thương không chỉ một người. Hơn nữa rất có thể bị thương nặng hơn nữa, khoản sổ sách này sớm muộn gì cũng phải đòi lại.

Tên kia thanh niên mặt đầy tàn nhang thương thế nặng nhất, bởi vì được Dịch Áo trọng điểm chiếu cố nên vừa khiêng xuống không lâu đã tắt thở. Đám đạo sư tranh luận hồi lâu về việc có tiến hành xử phạt Dịch Áo hay không, nhưng nói mãi vẫn không có kết quả. Cuối cùng đành phải đến trình diện Tử Thần Sâm viện trưởng, sau đó không giải quyết được gì nên trực tiếp bỏ qua.

Nói đi nói lại thì khu chín mươi bốn của Khố Ân Tư xem như là tiền mất tật mang, đã chết một người đồng bạn, mà bốn người còn lại thì một thoát lực, ba bị thương, nhưng điều này có thể trách ai đây? Nếu như bọn họ có thể quang minh chính đại đánh một trận với đám người Dịch Áo, tuyệt đối không thể gặp kết quả như thế này.

Một buổi nọ, Đạt Nhĩ Sâm đang ngồi ngẩn người ở trong phòng ngủ, một học viên khác đi đến gần nhẹ giọng nói với hắn: “Khố Ân Tư tới.”

Đạt Nhĩ Sâm chậm rãi thở dài: “Người đi ra ngoài trước, ta và hắn nói chuyện một lát.”

Học viên kia gật đầu xoay người đi ra ngoài, không có qua bao lâu, Khố Ân Tư đi vào trong thạch động.

Không biết là bởi vì thương thế hay là có nguyên nhân khác, sắc mặt Khố Ân Tư nhìn qua không tốt lắm. Hắn liếc mắt sang Đạt Nhĩ Sâm một lúc rồi im lặng ngồi xuống.

“Là tới lấy học phần hả?” Đạt Nhĩ Sâm cười cười có vẻ rất miễn cưỡng: “Yên tâm, chuyện ta đáp ứng chưa từng nuốt lời bao giờ.”

Khố Ân Tư thản nhiên nói: “Điểm này ta dĩ nhiên rõ ràng, nhưng ta muốn nói cho chính xác một vấn đề. Hình như tình báo của người cung cấp không chính xác, khu năm mươi một không chỉ mỗi Dịch Áo có thực lực biến thái, cái tên Ca Đồn Hỏa hệ võ sĩ kia thực lực cũng cao hơn võ sĩ cùng giai một mảng lớn. Chuyện này ta chưa từng nghe người đề cập tới.”

Đạt Nhĩ Sâm trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Ta cũng mới biết được tin tức này, người không nghĩ là ta là cố ý che giấu tin tức chứ? Làm như vậy đối với ta có ích lợi gì?”

“Ta tin tưởng người không làm như vậy.” Khố Ân Tư nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm, nhạt giọng nói: “Thế nhưng chuyện đã phát triển đến trình độ này, người không nghĩ là cần phải nói với ta chuyện gì sao?”

Đạt Nhĩ Sâm nuốt một ngụm nước miếng, nghe được tin gã thanh niên tàn nhang kia chết đi, hắn biết Khố Ân Tư cương quyết không từ bỏ ý đồ rồi. Vì thế hắn đã sớm dự liệu sẽ có trường hợp như ngày hôm nay xuất hiện, lập tức đổi lại bộ dạng thành khẩn nói: “Khố Ân Tư, ta cũng không muốn phát sinh chuyện này. Nhưng nếu đã như vậy, chúng ta chỉ có thể nghĩ tới biện pháp đền bù, là đạo lý này đúng không?”

Khố Ân Tư gật đầu, ra hiệu cho đối phương tiếp tục nói.

Đạt Nhĩ Sâm nói: “Lúc trước vấn đề chúng ta giao dịch xong sẽ không thay đổi, ba nghìn học phần đủ không? Người đã ở trong học viện lâu như vậy, hẳn là rõ ràng trong tay ta không có quá nhiều học phần, đây đã là cực hạn của ta.”

Đạt Nhĩ Sâm cố ý nhắc tới hai chữ giao dịch, hiển nhiên là đang nhắc nhở đối phương đây là việc người tình ta nguyện. Lúc ban đầu đã nói xong rồi, vậy thì người không nên oán giận ta làm gì.

Khóe miệng Khố Ân Tư nở nụ cười chế nhạo: “Chúng ta chỉ đánh Ca Đồn bị thương nhẹ, theo lý hắn là nhận được một ngàn học phần, nhiều thêm hai nghìn là dùng để mua mạng ? Xem ra bây giờ nhân mạng không đáng giá nhỉ?”

Sắc mặt Đạt Nhĩ Sâm lộ vẻ lúng túng: “Khố Ân Tư, vậy người muốn thế nào? Huống chi người nọ là bị Dịch Áo giết chết, các người phải chuẩn bị tâm tư rồi chứ.”

“Chết không là người của người, dĩ nhiên người sẽ nói như vậy.” Khố Ân Tư lạnh lùng nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm: “Nếu chúng ta không đả thương Ca Đồn, Dịch Áo sẽ hạ thủ ác như vậy không? Đạt Nhĩ Sâm, nếu như chúng ta không có người chết, chỉ bị thương vài người, dù có nặng thế nào ta cũng không cố ý tới tìm người. Khố Ân Tư ta từ trước đến giờ là người đã nói là làm, nhưng sở dĩ xuất hiện kết quả như thế hoàn toàn là bởi vì tình báo không chính xác, điểm này người không thể phủ nhận chứ?”

Thật ra Đạt Nhĩ Sâm muốn nói cho dù Ca Đồn không thi triển Hỏa Thịnh Yển, kết quả của các người có khi còn hỏng bét hơn bây giờ. Nhìn tàn nhẫn thủ đoạn của Dịch Áo, có lẽ chết một người là may mắn lắm rồi. Nhưng lời như thế không thể nào nói ra, bởi vì làm vậy sẽ trực tiếp vạch mặt thành thù với Khố Ân Tư.

“Vậy người nghĩ là bao nhiêu mới thích hợp?” Nếu Khố Ân Tư không yêu cầu quá đáng, Đạt Nhĩ Sâm đã chuẩn bị chấp nhận cho dù thua thiệt chút ít cũng không sao. Dù sao vẫn là do hắn không có thăm dò lai lịch Ca Đồn rõ ràng, cho nên xem như đuối lý.

“Một vạn.” Giọng Khố Ân Tư không cao, nhưng lọt trong tai Đạt Nhĩ Sâm phảng phất như sét đánh ngang tai vậy.

“Nhiều... bao nhiêu?” Đạt Nhĩ Sâm thậm chí còn nghĩ là lỗi tai của mình có vấn đề.

438. Chương 437 : Đối Thủ Kế Tiếp

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 437 : Đối thủ kế tiếp

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Một vạn học phần nhiều lắm hả?” Khố Ân Tư cười lạnh một tiếng: “Đây chính là Phong hệ võ sĩ duy nhất trong nhóm chúng ta, trọng yếu hơn nữa là chúng ta phải đối mặt với khu năm mươi một trả thù. Đạt Nhĩ Sâm, mấy chuyện này vốn là do người tới gánh chịu, lợi dụng hay không lợi dụng, ta đây không nói. Dù sao ban đầu ta cũng vì lòng tham, nhưng tạo thành kết quả như thế, người cũng nên chịu trách nhiệm một chút đúng không?”

Đạt Nhĩ Sâm nhận ra mùi vị quả quyết trong lời Khố Ân Tư nói, ánh mắt híp lại khẽ nói: “Ý của người là...”

“Ta không có ý gì.” Trong mắt Khố Ân Tư xẹt qua một tia lệ mang: “Người của ta không phải dễ giết như vậy, mặc kệ hắn là ai, ta sẽ làm cho hắn trả giá thật nhiều.”

Trong lòng Đạt Nhĩ Sâm cảm thấy vui mừng không dứt, ban đầu hắn tìm Khố Ân Tư hỗ trợ, tuy có tâm tư nhưng rất khó kéo đối phương xuống nước. Còn hiện tại, cho dù là nhóm Khố Ân Tư đã thương đám người Dịch Áo, hay là phe Dịch Áo giết người của hắn, mối thù này nhất định là kết rồi. Đến lúc đó, cho dù Khố Ân Tư không muốn trợ giúp hắn đối phó khu năm mươi một cũng không được, bởi vì hai bên đã có chung địch nhân.

Nhưng vấn đề là mục đích của hắn đã đạt được, nhưng Khố Ân Tư lại tổn thất thảm trọng. Phong hệ võ sĩ duy nhất bị Dịch Áo đánh chết ngay tại chỗ, thực lực khu chín mươi bốn của Khố Ân Tư nhất thời giảm xuống một bậc. Nếu bình tĩnh xem xét, Khố Ân Tư yêu cầu cũng không tính là quá đáng. Thế nhưng Đạt Nhĩ Sâm vẫn cực kỳ đau lòng, đây chính là một vạn học phần đó, nếu dùng đổi lại mảnh võ tinh thần thì có thể đổi bao nhiêu viên đây?

“Khố Ân Tư, ta hiểu tâm tình của người, nhưng mà một vạn học phần hình như nhiều quá?” Giọng Đạt Nhĩ Sâm nói rất là khó khăn, mặc dù khu bốn mươi chín là do hắn định đoạt, nhưng đó là mọi người nhìn trên mặt mũi tỷ tỷ hắn nên không dám trêu chọc hắn. Học phần là mọi người cùng sở hữu, nếu như hắn không thềm hỏi một tiếng rồi tự mình sử dụng, rất khó nói sau này sẽ phát sinh chuyện gì.

Dĩ nhiên Đạt Nhĩ Sâm cũng có thể cầu trợ tỷ tỷ của hắn, nhưng chỉ là ba nghìn, năm ngàn thì San Đóa Lạp còn có biện pháp, số lượng một vạn học phần đúng là quá lớn. Đạt Nhĩ Sâm không dám nói thay tỷ tỷ, bất kể hắn muốn thu thập học phần từ phương diện nào cũng không thể lập tức đáp ứng được.

Khố Ân Tư không hề cảm thấy ngoài dự liệu đối với câu trả lời của Đạt Nhĩ Sâm: “Đạt Nhĩ Sâm, số học phần không phải là ta muốn, ta phải dùng nó để trấn những người trong khu của mình mà? Bằng không sau này còn có ai chịu nghe theo ta? Cho nên không thể ít hơn.”

Đạt Nhĩ Sâm im lặng một lúc lâu, không khí trong thạch động yên lặng khó tả, qua một lúc sau, Đạt Nhĩ Sâm mới hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn sang Khố Ân Tư: “Cho ta thời gian suy nghĩ, người yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ khai báo với người đang hoàng.”

Khố Ân Tư gật đầu: “Đạt Nhĩ Sâm, học phần tùy thời là có thể kiếm trở lại, nhưng tính mạng chỉ có một lần, ta tin tưởng người biết ta đang nói đến chuyện gì.”

Đạt Nhĩ Sâm nhìn bóng lưng Khố Ân Tư rời đi, sắc mặt vô cùng khó coi. Khố Ân Tư lúc gần đi nói ra những lời tràn đầy uy hiếp, nhưng tình hình hiện tại Đạt Nhĩ Sâm không dám trở mặt với đối phương. Chỉ cần Khố Ân Tư nói chuyện này cho học viện biết, kết quả của Đạt Nhĩ Sâm nhất định sẽ cực kỳ thê thảm. Mặc dù nói đây là cách làm lưỡng bại câu thương, cho đến lúc đó Khố Ân Tư cũng không thể chạy trốn học viện chế tài, nhưng người bị ép thì chuyện gì cũng làm được, Đạt Nhĩ Sâm không dám đánh cuộc với mạng của mình.

Nhìn lướt qua thạch động trống rỗng, ánh mắt Đạt Nhĩ Sâm rất là phức tạp, sự tình phát triển đến cực điểm bây giờ thì hối hận đã không còn kịp nữa rồi. Bây giờ hắn chỉ có thể làm một việc, chính là nghĩ biện pháp giải trừ uy hiếp từ khu năm mươi một, cho dù giao ra cái giá lớn hơn nữa, hắn cũng không tiếc.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện đều là như thế, chỉ cần đi sai một bước là đi xa một dặm. Không phải là những người đó không ý thức được mình sai lầm, mà là bọn họ đã không còn cơ hội quay đầu lại.

Địch Áo và Ca Đồn biểu hiện xuất sắc không hề ảnh hưởng đến các học viên thi đấu nhiệt tình, dù sao những phần thưởng sau cũng làm cho lòng người rung động. Cuộc tranh tài vẫn tiến hành hừng hực khí thế, mấy ngày qua các học viên thảo luận nhiều nhất chính là đám người Địch Áo ở khu năm mươi một. Về phần cái tên thanh niên mặt đầy tàn nhang chết thảm kia bị người ta quên lãng rất nhanh, so sánh với chuyện chiến đấu sinh tử cùng yêu thú, tỉ lệ tử vong lúc tranh tài không tính là cao.

Khu năm mươi của Phổ Lai Tư cũng thuận lợi lên cấp, gần đây nhóm bạn của Phổ Lai Tư không bài xích đám người Địch Áo giống như lúc trước nữa. Nói cho cùng, Tử Vong Chi Ca học viện chung quy vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện, đám người Địch Áo biểu hiện hoàn toàn đáng giá kết giao với bọn họ.

Trong khi Ca Đồn dưỡng thương, Thương Nam từng tới thăm nhiều lần. Theo như hắn nói, cuộc thi của bộ cao cấp càng thêm kịch liệt, nghe nói lại kết quả hai lần tranh tài, Thương Nam cuối cùng hoàn toàn tin tưởng Địch Áo. Đối với Địch Áo có ý định tham gia thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp, hắn không còn phản đối như trước.

“Như thế nào? Khỏe chưa?” Địch Áo gơ lên ném mấy con mồi vào trong thạch động, mở miệng hỏi thăm Ca Đồn.

“Gần tốt rồi.” Khí sắc Ca Đồn nhìn qua đã đỡ hơn rất nhiều, thế nhưng giữa hai hàng lông mày mang theo vài phần mất mát. Bởi vì thương thế chưa lành, Ca Đồn rất có thể không tham gia cuộc tranh tài sau này được. Cũng không phải Ca Đồn tiếc nuối mất đi một cơ hội lịch lãm, mà là lo lắng trong đội ngũ không có Hỏa hệ võ sĩ sẽ bị đối phương chiếm mất thượng phong.

“Có cái gì mà lo lắng?” Địch Áo chú ý tới vẻ mặt Ca Đồn, cười nói: “Không có lòng tin đối với mấy người chúng ta?”

Lúc này mấy người Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ cũng đi đến, các nàng chỉ nghe được Địch Áo nói câu sau cùng, tò mò hỏi: “Không tin cái gì?”

Không đợi Địch Áo mở miệng, Ca Đồn vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Ăn cơm ăn cơm, sắp đói chết ta rồi.”

“Trời đất ơi, người là heo à?” Lôi Mông tức giận trợn mắt nhìn sang Ca Đồn: “Trước kia người đã nhiều lần bị thương còn nặng hơn bây giờ, vì sao ta chưa từng nhìn thấy người bị chết đói lần nào?”

“Ngược đãi người bị thương là hành động không đạo đức.” Ca Đồn thấy đã thành công dời lực chú ý của mọi người đi nơi khác nên lười so đo với Lôi Mông.

“Nghe thấy không? Địch Áo, tên này đang thảo luận đạo đức với ta kìa.” Lôi Mông kêu lên: “Không phải là bị đánh ngu người rồi?”

Ca Đồn vốn đã chuẩn bị nằm xuống, nghe thấy Lôi Mông nói nhất thời lại ngồi thẳng lên: “Có bản lãnh người lập lại lần nữa?”

“Người bảo ta nói thì ta sẽ nói? Chẳng phải là quá mất mặt hay sao?” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Được rồi được rồi, Ca Đồn đang bị thương, vì sao người không có một chút đồng tình vậy hả?” Y Toa Bối Nhĩ bất mãn nhìn chằm chằm vào Lôi Mông.

“Đúng đây, ngay cả người bị thương cũng không tha, Lôi Mông, chờ sau này người bị thương, để xem lúc đó có ai giúp người không.” Tác Phỉ Á cũng liếc sang Lôi Mông thêm vào một câu.

“Này này, các người, không phải vậy chứ? Vì sao trước giờ không thấy các người nói giúp ta? Ca Đồn cho các người chỗ tốt gì hả?” Lôi Mông bắt đầu tức giận nói câu bất bình.

Y Toa Bối Nhĩ cười cười nói: “Chỉ có nhân tài như người mới ngày ngày giặt chỗ tốt trên khoe miệng, chúng ta chỉ nói mấy câu công đạo mà thôi.”

Lôi Mông dứt khoát ngậm miệng lại, chọc không nổi thì ta trốn là được. Lão tử cương quyết không nói lời nào là tạm được rồi chứ gì?

Mấy người đang ở nơi đó nói đùa thì Phổ Lai Tư đi vào thạch động: “Tất cả mọi người đều ở đây hả?” Sau đó thấy được con mèo nằm trên mặt đất liền cười nói: “Ha ha, ta tới thật là đúng lúc.”

Lôi Mông không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, lầm bầm: “Người không phải là muốn nói mình cũng sắp chết đói chứ?”

“Chết đói thì không phải, thế nhưng nghe người nói như vậy đúng là ta cảm thấy hơi đói bụng, tại sao?” Phổ Lai Tư cảm thấy giọng nói Lôi Mông rất kỳ quái.

“Không có chuyện gì, đừng nghe hắn nói nhảm.” Dịch Áo kéo Phổ Lai Tư sang một bên: “Hỏi thăm ra gì không?”

Phổ Lai Tư gật đầu nói: “Có người thấy Đạt Nhĩ Sâm đi tới khu chín mươi bốn của Khố Ân Tư trước lúc tranh tài. Hơn nữa, mấy ngày hôm trước Khố Ân Tư từng đặc biệt đi tìm Đạt Nhĩ Sâm, ta đoán chừng Khố Ân Tư làm như vậy nhất định là do Đạt Nhĩ Sâm bày mưu đặt kế.”

Dịch Áo cười cười, kết quả này không nằm ngoài dự liệu của hắn. Bọn họ không có thù hận với đám người Khố Ân Tư, không có đạo lý mới gặp đã chán ghét bọn họ, vì thế chỉ có thể một cách giải thích là hợp lý.

“Phổ Lai Tư, mấy ngày nữa kết thúc lượt tranh tài kỳ này?”

Phổ Lai Tư từ từ tính toán, hồi lâu sau mới nói: “Khoảng hai ngày nữa, sau đó chính là tranh tài vòng tiếp theo.”

Dịch Áo không nói gì, xem ra chỉ có thể để cho Y Toa Bối Nhĩ thay thế vị trí Ca Đồn. Thật ra điều này cũng không sao, mặc dù lực công kích của đội hình không đủ, nhưng năng lực phòng ngự sẽ xuất sắc hơn. Muốn phá vỡ hàng phòng ngự của một gã Địa hệ võ sĩ cộng thêm ba Thủy hệ võ sĩ liên thủ, cho dù là đám người Khố Ân Tư lần trước cũng không thể nào làm được trong khoảng thời gian ngắn.

439. Chương 438 : Đánh Giã (1 2)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 438 : Đánh giã (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong nháy mắt đã trôi qua hai ngày, theo thường lệ là Dịch Áo đi rút thăm. Kết quả để cho Dịch Áo cảm giác tiếc nuối, lần này vẫn không thể rút trúng khu bốn mươi chín của Đạt Nhĩ Sâm.

Sau khi Đạt Nhĩ Sâm biết được kết quả rút thăm cũng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ hắn không có một chút phần thắng đối với mấy người Dịch Áo. Xem như là vận khí không tệ rồi, còn có thời gian để cho hắn an bài vài thứ.

“Khu ba mươi ba?” Phổ Lai Tư nhìn cây thăm bằng trúc trong tay Dịch Áo, sắc mặt rất là cổ quái, tựa hồ là dở khóc dở cười thì phải?

“Có vấn đề gì sao?” Dịch Áo ngạc nhiên nhìn sang Phổ Lai Tư, chẳng lẽ khu ba mươi ba này lại là người quen của Đạt Nhĩ Sâm. Nếu vậy đúng là quá trùng hợp rồi, Dịch Áo cảm thấy cần thiết phải điều chỉnh chiến thuật lại cho thích hợp, lần này hắn tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

“Không phải như ngươi nghĩ.” Phổ Lai Tư từ vẻ mặt Dịch Áo đã đoán ra đối phương có thể là hiểu sai ý của mình rồi, vội vàng mỉm cười giải thích: “Người của khu ba mươi ba quan hệ với chúng ta không tệ, ha ha, vận khí của bọn hắn quá kém, còn sớm như vậy đã gặp được các ngươi. Phải biết rằng thực lực tổng hợp của bọn họ mạnh hơn chúng ta một mảng đó.”

“Bằng hữu của ngươi?” Dịch Áo cảm thấy khá là ngạc nhiên.

“Đúng vậy, năm ngoái bọn họ xếp hạng khá cao, nhưng năm nay...” Phổ Lai Tư thở dài lắc đầu, không có tiếp tục nói hết.

Lúc này một thanh âm ở phía sau lưng hai người vang lên: “Phổ Lai Tư? Người ở nơi này hả? Ha ha, làm cho ta tìm lâu lắm rồi.”

Dịch Áo và Phổ Lai Tư xoay người nhìn lại, một thanh niên mặc áo vải bạc màu, vóc người to lớn, khuôn mặt ngăm đen đang mỉm cười nhìn tới hai người.

“Ta cũng biết thế nào người sẽ tìm đến ta.” Phổ Lai Tư cười cười nói: “Các ngươi không quen nhau đúng không? Để ta giới thiệu một chút, vị này là Bối Lạc Khắc ở khu ba mươi ba, vị này chính là...”

Phổ Lai Tư còn chưa nói hết đã bị Bối Lạc Khắc cắt ngang: “Vị này ta dĩ nhiên nhận thức, Dịch Áo đúng không?”

Dịch Áo cười cười gật đầu, chủ động bắt tay Bối Lạc Khắc, trong lòng đúng là hơi buồn bực, nhìn bộ dáng của đối phương hình như là cố ý tìm tới đây, hắn muốn làm gì? Bảo mình nương tay?

“Ngày mai sẽ là đợt tranh tài giữa hai khu của chúng ta, đến lúc đó hi vọng Dịch Áo huynh đệ hạ thủ lưu tình, đừng để cho chúng ta thua quá khó coi.” Bối Lạc Khắc mỉm cười tự giễu.

“Tinh thần của ngươi cũng quá kém đi? Còn chưa có đánh đã nhận thua?” Phổ Lai Tư ở một bên trêu chọc.

Bối Lạc Khắc tức giận trợn mắt nhìn Phổ Lai Tư: “Người không cần phải chê cười ta, nếu đổi thành các ngươi cũng giống như vậy thôi. Bây giờ bên trong bộ sơ cấp có ai dám nói có thể đánh thắng khu năm mươi mốt?”

“Không nên nói như vậy, kết quả trận đấu thường thường thay đổi trong nháy mắt, rất khó nói sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ chúng ta cũng phạm phải sai lầm nào đó.” Dịch Áo nói.

Bối Lạc Khắc gãi gãi đầu: “Thật ra ta lo lắng chính là chuyện này.” Sau đó làm như khó xử nhìn thoáng qua Phổ Lai Tư, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Muốn nói cái gì thì cứ nói đi, người cũng biết rồi, thật ra đám người Dịch Áo rất dễ thân cận.” Lúc này Phổ Lai Tư dĩ nhiên phải giúp Bối Lạc Khắc, lấy mức độ hiểu biết của Phổ Lai Tư với Bối Lạc Khắc, không thể nào nói lên yêu cầu gì quá đáng.

“Chỉ cần ta có thể giúp được thì ta sẽ giúp, ngươi cứ việc nói ra, ngươi đã là bằng hữu Phổ Lai Tư cũng chính là bằng hữu của Dịch Áo ta, không cần phải cố kỵ.” Dịch Áo rất tò mò không biết đối phương đến tột cùng muốn nói gì.

“Là như thế này.” Bối Lạc Khắc ngượng ngùng nói: “Thật ra chúng ta tham gia thi đấu là vì lịch lãm, trọng yếu hơn là vì học phần. Năm nay ở cuộc thi đoàn đội, chúng ta xem như không còn hy vọng rồi, cho nên muốn lấy được chút ít học phần ở phần thi đấu cá nhân.”

“Thì sao?” Dịch Áo ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ chuyện này có quan hệ gì tới mình?

“Bối Lạc Khắc, có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi? Nếu như vậy nữa, chúng ta tốt nhất bỏ qua chuyện này cho rồi.” Phổ Lai Tư thở dài, quen biết đám người Dịch Áo quãng thời gian dài như vậy, hiển nhiên hẳn hiểu đại khái tính tình mấy người Dịch Áo. Càng quanh co lòng vòng lại càng làm cho Dịch Áo bất mãn, cho nên còn không bằng dứt khoát nói ra cho nhanh.

“À à, ý ta là mọi người có thể điểm đến là dừng? Dù sao chúng ta còn phải tham gia cuộc thi cá nhân, nếu có người bị thương nhất định sẽ ảnh hưởng đến trận thi đấu sau này.”

Phổ Lai Tư Đồn thở ra một hơi, còn tưởng rằng Bối Lạc Khắc muốn làm chuyện gì cao xa, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, nói: “Người lo lắng chuyện này?”

Dịch Áo rất là bất đắc dĩ, xem ra chuyện xấu lúc nào cũng gây ảnh hưởng lớn hơn chuyện tốt, đối thủ thứ nhất của mình vốn không có bị thương, bây giờ nhìn lại hình như đã bị mọi người quên mất rồi. Bọn họ chỉ nhớ kỹ lúc mình xuất thủ đánh gục tên thanh niên tàn nhang kia thì phải?

“Thật ra người hoàn toàn không cần lo lắng, lần trước là do đám người Khố Ân Tư có động cơ không tốt. Ta bất đắc dĩ mới phải hạ nặng tay, nếu là tỷ thí bình thường sẽ không có phát sinh tình hình như vậy. Cho dù người không phải là bằng hữu Phổ Lai Tư, ta cũng không thể làm như vậy.” Dịch Áo cười nói.

Bối Lạc Khắc thở phào nhẹ nhõm, từ trước tới nay lời đồn đãi về khu năm mươi mốt phần lớn đều là mặt xấu, ví dụ như cái gì là đập phá cửa nhà viện trưởng, ẩu đả với đội tuần tra, lần trước tranh tài lại càng trực tiếp ra tay giết người. Phải biết rằng lúc ấy Dịch Áo hoàn toàn có thể lựa chọn đánh tên thanh niên kia ra khỏi lôi đài là được, không cần thiết phải đánh chết làm gì, nhưng Dịch Áo hết lần này tới lần khác lại làm như vậy. Cho nên khi Bối Lạc Khắc biết được đối thủ của mình là những người thuộc khu năm mươi mốt, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm bất an.

Giờ phút này nghe được Dịch Áo chính miệng hứa hẹn, Bối Lạc Khắc nhất thời cảm thấy áp lực giảm bớt rất nhiều, nụ cười cũng sáng sủa hơn trước. Xem ra Phổ Lai Tư nói không sai, người của khu năm mươi mốt rất dễ thân cận, lời đồn đãi đúng là không thể tin, làm hại bản thân mình lo lắng vô ích lâu như vậy.

Nghe nói lại đến phiên khu năm mươi mốt tiến hành tranh tài, khu vực quanh sân thi đấu lập tức người người ra vào tấp nập, không chỉ là học viên cấp thấp, ngay cả học viên bộ cao cấp và bộ cực hạn cũng bị kinh động. Dịch Áo luôn lấy lực lượng một người đối kháng nhiều đối thủ, hơn nữa đánh vô cùng thống khoái chèn ép đối phương không thở nổi. Giống như trong lòng hẳn không bao giờ tồn tại bất kỳ áp lực nào, tình huống như thế rất hiếm khi phát sinh, trừ phi đẳng cấp chênh lệch rất lớn. Nhưng thực lực Dịch Áo thật ra không cao, vì thế người ta suy nghĩ trăm mối vẫn không có lời giải, rất nhiều người muốn tận mắt nhìn xem rốt cuộc Dịch Áo dùng phương thức gì giành được thắng lợi.

Hoắc Phu Mạn đại đế của Sư Tâm đế quốc để cho Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện, chính là vì muốn Lôi Mông phát triển lớn mạnh, giành được sự tôn kính toàn thể thành viên ở nơi này, nhằm mục đích gây dựng trụ cột kiên cố cho tương lai. Kết quả lại bị bằng hữu Lôi Mông chiếm đoạt danh tiếng, không biết lúc hẳn nghe được tin tức này, tâm tình sẽ trở nên như thế nào? Nhưng có một điểm tất nhiên, đó là Dịch Áo sẽ biến thành đối tượng được bọn họ quan sát trọng điểm.

“Người nhiều như vậy.” Lôi Mông nhìn chung quanh khán đài rời tự lẩm bẩm.

“Hôm nay không tới phiên người nào động đâu.” Dịch Áo cười nói.

“Người nói là Ca Đồn hả?” Lôi Mông nói: “Ta đây vẫn phải bề bộn nhiều việc.”

Ngay khi bọn hắn nói chuyện, vị đạo sư trên lôi đài đã tuyên bố bắt đầu tranh tài, sau đó rời nhanh chóng rời khỏi sân đấu.

Bối Lạc Khắc đứng ở đối diện Dịch Áo gật đầu chào hỏi, lại có ý giống như nhắc nhở Dịch Áo, người có nhớ ước định ngày hôm qua không? Đừng có đánh quá thật tình đó nha!

Nếu như có thể được, thật ra Bối Lạc Khắc muốn trực tiếp nhận thua cho lành, bởi vì cuộc chiến đấu này không có bất kỳ ý nghĩa. Dù sao có đánh cũng đánh không lại, nhưng thân phận võ sĩ đang ước thúc hẳn, hôm nay có thể nhận thua vì gặp đối thủ cường đại, ngày mai thì sao? Ra ngoài chiến trường chân chính

thì thế nào? Huống chi ngày hôm nay người xem đông xuất kỳ, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nếu bây giờ trực tiếp nhận thua, khu ba mươi ba của hắn sẽ biến thành công địch của tất cả học viên. Để cho nhiều người như vậy đến không một chuyến, sau này còn muốn lẫn lộn bên ngoài?

Địch Áo lui về phía sau một bước, Tác Phỉ Á, Tuyết Ny và Y Toa Bối Nhĩ chậm rãi tiến lên trước, ở bên trong tuyển thủ khu ba mươi ba cũng có ba võ sĩ đi ra, khi giữa khoảng cách giữa hai bên rút ngắn còn không tới ba mươi thước thì chiến đấu lập tức bộc phát.

Khu ba mươi ba phái ra tiểu đội chiến đấu tiêu chuẩn là tổ hợp ba hệ Địa, Phong, Hỏa. Bên phía Địch Áo lại là thuần một sắc Thủy hệ võ sĩ.

Dựa theo ngày hôm qua ước định, ba nữ tử Tác Phỉ Á sẽ đánh một trận với võ sĩ đối phương phái ra. Địch Áo và Lôi Mông sẽ không ra tay trước khi đối phương ra hiệu nhận thua, đây là vì bọn họ muốn rèn luyện Y Toa Bối Nhĩ mới vừa lên cấp.

Mặc dù Địch Áo nói rất đơn giản, yêu cầu song phương cố gắng đánh cho hết sức, nhưng tuyển thủ khu ba mươi ba làm sao cũng không dám xuất toàn lực đả thương đối phương, lỡ may chọc Địch Áo nổi giận thì ai đi ra gánh chịu kết quả đây?

Trên khán đài, khán giả cũng đang nghị luận vô cùng náo nhiệt, mặc dù các nữ tử Tác Phỉ Á đã dốc hết sức, tuyển thủ khu ba mươi ba cũng ‘có vẻ’ đánh rất gian khổ, nhưng người bên ngoài đã sớm nhận ra trận đấu này không hề thật chút nào.

Phong hệ võ sĩ của khu ba mươi ba chạy vòng quanh các nàng Tác Phỉ Á, tìm kiếm cơ hội đột phá hàng rào phòng thủ. Hắn đã thử qua mấy lần nhưng mỗi một lần tiếp cận đều bị Y Toa Bối Nhĩ dùng Băng Trùy đánh chạy vội ra ngoài. Không biết là vì Y Toa Bối Nhĩ công kích quá mức sắc bén, hay là lá gan của hắn quá nhỏ, chỉ mới nhìn thấy Băng Trùy loang loáng bay tới chỗ mình là hắn lập tức dùng tốc độ còn nhanh hơn vội vã thoát khỏi chiến trường, có một lần thậm chí thiếu chút nữa vọt ra ngoài sân đấu luôn. C ý tứ hơn nữa chính là hắn trực tiếp bỏ qua Địch Áo, tất cả người xem đều thấy hắn chạy vòng vèo quanh các nàng Tác Phỉ Á, thường xuyên đưa lưng về phía Địch Áo. Chuyện này đúng là quá khó mà tin tưởng nổi, Địch Áo là đội trưởng khu năm mươi một, cũng là võ sĩ cường đại nhất kia mà?

Địa hệ võ sĩ của khu ba mươi ba thì lại đau khổ chống đỡ đám người Tác Phỉ Á công kích, luồng khí lạnh trên lối đi từng lớp nổi tiếp theo từng lớp tràn tới, dần dần ngưng tụ thành một tầng băng thật dày. Mật độ Băng Trùy công kích cực kỳ dày đặc, có đôi khi dĩ nhiên là năm, sau đạo Băng Trùy đồng thời bắn tới với đủ loại góc độ, cơ hồ giam cầm hắn ở bên trong màn sương lạnh giá. Ngay cả Hàn Băng Tỏa Liên cũng bất buộc hắn phải dốc toàn bộ tinh thần ứng phó.

Hỏa hệ võ sĩ của khu ba mươi ba từ vừa mới bắt đầu đã thả ra Chân Hồng Chi Vũ, nhưng Chân Hồng Chi Vũ vốn là chiến trận công thủ nhất thể, hắn lại dùng nó chủ yếu để hiệp trợ Địa hệ võ sĩ phòng ngự?

Trong chớp mắt đã qua bảy, tám phút, trên đài vẫn đánh đấm cực kỳ náo nhiệt, cái tên Phong hệ võ sĩ ‘rất có ý tứ’ kia đến tận bây giờ mới hiểu ra các nàng Tác Phỉ Á không chỉ biết tiến công, mà còn biết buông thả Băng Trùy phòng ngự. Cho nên vào lúc này hắn đột tiến thất bại lập tức hét lớn một tiếng buông thả mấy đạo Phong Nhận rồi mới rút lui, xem như là có sự thay đổi đáng quý lắm rồi.

Nghiêm khắc mà nói, tuyển thủ khu ba mươi ba đã bày ra tinh thần chiến đấu kiên cường vô cùng hoàn mỹ, mặc dù vẫn bị đè ép đánh chặt vật nhưng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua trận đấu.

Nếu như đổi thành những học viên bình thường, ở trên khán đài đã sớm có thanh âm phản đối rồi, nhưng bởi vì Địch Áo, Lôi Mông cùng với Bối Lạc Khắc khu ba mươi ba vẫn chưa có đầu nhập chiến đấu làm cho lòng hiếu kỳ của khán giả dâng lên mãnh liệt.

Có một ít người đang suy đoán Bối Lạc Khắc sẽ không nhận thua, có khi trực tiếp xông ra đối mặt Địch Áo, nhất định là có đòn sát thủ của mình. Địch Áo vẫn không đầu nhập chiến đấu, có thể là thấy rõ kế hoạch của Bối Lạc Khắc, cho nên đứng ngoài phòng bị bất trắc có thể ập đến bất kỳ lúc nào.

Không có ở trong trận đấu sẽ không biết tư vị trong đó, nếu đổi thành bọn họ đứng ở trên đài nhìn xuống phía dưới sẽ minh bạch nguyên nhân của chuyện này.

Thế nhưng đám đạo sư đã nhìn thấu đầu mối, võ sĩ ba hệ Địa, Hỏa, Phong phối hợp với nhau chắc chắn mạnh hơn một hệ Thủy hệ võ sĩ rất nhiều, biến hóa cũng linh hoạt hơn nhiều lắm. Địa hệ võ sĩ khu ba mươi ba hoàn toàn có thể mạnh mẽ đột tiến, Phong hệ võ sĩ lập tức phối hợp tiến công đánh loạn trận cước đám người Tác Phỉ Á. Sau đó để cho Hỏa hệ võ sĩ sáng tạo một cơ hội buông thả công kích phạm vi lớn, chứ không phải đứng ở một chỗ làm mục tiêu hoàn mỹ như thế. Đổi lại một góc độ khác, từ đầu đến giờ gã Địa hệ võ sĩ có thể thừa nhận mấy trăm lần Băng Trùy và Hàn Băng Tỏa Liên công kích từ đủ các loại góc độ mà vẫn không bị rối loạn tinh thần. Điều này có ý nghĩa kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, có đủ thực lực thay đổi cục diện.

Qua thêm một lúc lâu, mấy vị đạo sư trước sau rời khỏi khán đài, rõ ràng là đánh giả, bọn họ không có hứng thú ở lại xem nữa.

Trong nhóm khán giả cũng dẫn phát một trận xao động, dòm sát thủ đâu? Bối Lạc Khắc có phải u mê rồi không, tại sao vẫn chưa ra tay?

“Địch Áo, chúng ta ra tay được chưa?” Lôi Mông thấp giọng nói, hắn đã nhận ra người xem đã hết kiên nhẫn rồi.

“Ừ.” Địch Áo gật đầu, thân hình bỗng nhiên khởi động, mục tiêu thứ nhất của hắn chính là Phong hệ võ sĩ. Ngày hôm qua thương lượng với Bối Lạc Khắc không có nói quá cận kề, tự nhiên không thể nào dự liệu được một màn này. Một địch nhân lại dám thường xuyên giao cái lưng của mình ra trước mặt địch thủ? Thật sự là buồn cười quá rồi.

Gã Phong hệ võ sĩ vừa định buông thả Phong Nhận về phía Tác Phỉ Á, đột nhiên nhận thấy phía sau có người tiến tới, lập tức thả ra Phong Ưu Nhã chạy trốn sang cánh hông, đang ở giữa không trung liền quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là Địch Áo bay tới, ánh mắt thoáng cái trợn lên thật to. Tựa hồ muốn nói người không thể xuất thủ được? Sau đó mới hồi tỉnh lại, hiểu ra đã đến lúc kết thúc nên vội vàng hét lớn một tiếng, hai tay liên tục huy động phóng ra bảy, tám đạo Phong Nhận về phía Địch Áo.

Địch Áo thân hình chợt lóe né tránh tất cả Phong Nhận, sau đó buông thả Phong Ưu Nhã nhanh chóng tiến tới gần đối phương.

Gã Phong hệ võ sĩ lập tức buông thả Tật Phong Tấn Ảnh, ở đời thường có câu được voi đòi tiên, nếu tính mạng của mình đã được bảo đảm. Hắn hi vọng mình có thể chống đỡ thêm một lát nhằm gỡ gạc sĩ diện.

Theo lý thuyết, Tật Phong Tấn Ảnh là bí kỹ chạy nước rút trong khoảng cách ngắn, tốc độ hắn là nhanh hơn Phong Ưu Nhã. Nhưng Địch Áo lại có thể vượt qua trong nháy mắt, hắn không có làm động tác dư thừa, chỉ vỗ nhẹ một cái vào lưng đối phương.

Gã Phong hệ võ sĩ bỗng nhiên tăng tốc độ lên rất cao, giống như viên đạn pháo lao ra khỏi lối đài, bay thẳng về phía khán giả.

Khi Địch Áo bắt đầu động thủ, Bối Lạc Khắc cũng động thân. Hắn là Hỏa hệ võ sĩ nhưng có tốc độ không giống bình thường, chỉ nhảy mấy lần lấy đà là có thể tiến vào chiến trường, sau đó thả ra Chân Hồng Chi Vũ.

Đám người Tác Phỉ Á đang đánh nhau thoải mái đến mức muốn nghỉ ngơi rồi, đột nhiên thấy Bối Lạc Khắc tiến tới gần, Tác Phỉ Á lập tức thả ra Băng Tường ngăn chặn đối thủ.

Thế nhưng, các nàng Tác Phỉ Á đã chiến đấu trong quãng thời gian dài, nguyên lực tiêu hao rất lớn. Bối Lạc Khắc là Cực Hạn võ sĩ cấp ba nên uy lực Chân Hồng Chi Vũ rất mạnh mẽ, Băng Tường thoát nhìn chắc chắn lại bị hàng nghìn hàng vạn hỏa cầu phá vỡ trong nháy mắt.

Tuyết Ny lập tức bổ sung thêm một đạo Băng Tường nữa.

Bối Lạc Khắc quát to một tiếng, ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ ập tới như thủy triều, Băng Tường của Tuyết Ny lập tức sụp đổ. Công kích của hắn quá hung mãnh, hình như là muốn thừa dịp đám người Tác Phỉ Á kiệt lực để đánh chết toàn bộ ba nữ tử này vậy.

“Tốt, đánh hay lắm!” Trên khán đài lập tức có người lớn tiếng kêu gào cổ vũ.

Bối Lạc Khắc không khỏi ngẩn người ngạc nhiên, nhìn lướt qua chỗ có tiếng la hét, công kích vì thế tạm ngừng lại.

Người vừa mới la hét lập tức im lặng, giờ phút này hẳn nhất định đang hối hận bản thân mình nhiều chuyện, không la thì còn đỡ. Bối Lạc Khắc sẽ không ngừng tấn công, như vậy Dịch Áo cũng không kịp thời cứu viện.

Ngay khi Bối Lạc Khắc quay đầu lại, Dịch Áo đã lao tới gần, Bối Lạc Khắc cười cười, đẩy hai tay về phía trước. Hàng nghìn hàng vạn hỏa cầu của Chân Hồng Chi Vũ ngưng tụ thành một đạo hỏa trụ to lớn bắn thẳng tới Dịch Áo. Hẳn biết Dịch Áo có một thủ đoạn đặc biệt, có thể dùng kinh phong vô hình thổi tan bí kỹ của đối thủ. Nếu chiêu này có thể uy hiếp Dịch Áo, hẳn cũng không có ý định phản đối.

Đám khán giả lập tức thấy được một màn kinh người, Dịch Áo không tránh không né, đâm đầu vào trong hỏa trụ (cột lửa). Trong khi thân hình của hắn lao thẳng về phía trước, đạo hỏa trụ bị thổi tung hóa thành vô số đốm lửa bay ra bốn phía, cảnh tượng này khiến cho vô số Hỏa hệ võ sĩ phải sợ hết hồn hết vía. Trước mặt Dịch Áo, ngay cả Chân Hồng Chi Vũ trở nên yếu ớt vô lực như thế, Hỏa hệ võ sĩ còn có thể làm gì khác đây?

Sắc mặt Bối Lạc Khắc cũng biến đổi, sau đó thở dài chán nản.

Thân hình Dịch Áo đột nhiên chuyển hướng, từ trên bầu trời nhẹ nhàng lướt xuống dưới. Thật ra là bởi vì khí tức hắn ngưng tụ trong cơ thể đã buông thả hết, nếu tiếp tục đối kháng với Chân Hồng Chi Vũ chính là muốn chết.

Chốc lát sau, Dịch Áo đã thả ra hai đạo Phong Nhận bay xuyên qua hai bên sườn Bối Lạc Khắc, triệt để phá vỡ ý chí chiến đấu của hắn.

“Ta thua.” Bối Lạc Khắc giải tán Chân Hồng Chi Vũ, cao giọng hô.

440. Chương 439 : Không Cam Lòng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 439 : Không cam lòng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đám người trên khán đài nhất thời xôn xao, không có một người nào bị thương đã nhận thua? Phải biết rằng đây là đại hội tranh tài mỗi năm một lần hoàn toàn không giống với tỷ thí bình thường.

Dựa theo chế độ đào thải do học viện đề ra, tranh tài tiến hành đến lúc này hẳn là có gần một trăm tiểu tổ dự thi mới đúng. Nhưng trên thực tế những tiểu tổ tham gia trận đấu còn lại không tới tám mươi, bởi vì có vài tiểu tổ thắng thảm đã không còn năng lực đánh trận tranh tài tiếp theo. Từ đó có thể thấy được tranh tài kịch liệt đến trình độ nào.

Cho nên nói có học viên bị thương trong trận đấu là rất bình thường, tình huống ngược lại giống như cảnh tượng trước mắt khiến cho người khác không thể nào tiếp nhận, chuyện này quá giả tạo đi?

Song phương trên đài căn bản không có suy nghĩ đến hướng này, đối với khu của Bối Lạc Khắc có được kết quả như thế này là không thể nào tốt hơn rồi. Ít nhất bọn họ còn có hi vọng chiếm vị trí cao trong cuộc thi cá nhân, học phần vẫn còn khả năng thu vào tay. Còn bên phía Dịch Áo cũng đã được như ý nguyện để cho Y Toa Bối Nhĩ ra sân rèn luyện củng cố thực lực. Mặc dù phe đối diện cơ hồ không có hành động phản kích, nhưng trong quá trình chiến đấu, Y Toa Bối Nhĩ cũng rõ ràng mình còn yếu kém trong phương diện công kích, từ đó có thể tìm cách bổ sung thiếu sót.

Bất kể nói thế nào, đám người Dịch Áo cũng không có vi phạm quy định của học viện, cho nên đám đạo sư biết rõ bên trong có vấn đề cũng không có biện pháp xử lý. Huống chi trong lòng bọn họ cũng rõ ràng,

chiến lược song phương quả thật không cùng một đẳng cấp. Nếu như đám người Bối Lạc Khắc thật sự dốc hết toàn lực, kết quả có lẽ lại càng hồng bét.

Trong góc khán đài, Khố Ân Tư nhìn lướt qua bốn phía nhưng không nhìn thấy thân ảnh Đạt Nhĩ Sâm, hẳn không khỏi cười lạnh ở trong lòng. Vốn cho là Đạt Nhĩ Sâm sẽ bất chấp giá nào cũng phải tiếp tục mua chuộc đối thủ của đám người Dịch Áo. Vì thế hẳn cố ý chạy tới xem náo nhiệt, nhưng bây giờ nhìn lại, hẳn hiển nhiên đã đánh giá Đạt Nhĩ Sâm quá cao.

Nghĩ lại cho kỹ thì cũng đúng, một vạn học phần đã đủ làm cho Đạt Nhĩ Sâm nhúc nhủ đầu rồi, Khố Ân Tư không lo lắng Đạt Nhĩ Sâm có gan quỵt nợ. Cùng lắm thì nói lại cho học viện biết chuyện giao dịch trước kia, trách nhiệm của Đạt Nhĩ Sâm tuyệt đối lớn hơn hẳn nhiều lắm.

Trên thực tế, Đạt Nhĩ Sâm đúng là có đi qua khu ba mươi ba, nhưng từ rất xa đã thấy được thân ảnh Phổ Lai Tư, bây giờ người nào ở bộ sơ cấp cũng biết Phổ Lai Tư và khu năm mươi một có quan hệ rất tốt, cho nên Đạt Nhĩ Sâm dứt khoát bỏ qua ý nghĩ này.

Đạt Nhĩ Sâm không có đi quan sát đám người Dịch Áo tranh tài, mà trực tiếp chạy tới bộ cao cấp, một là bởi vì hẳn không muốn xem vẻ mặt đắc ý của đám người Dịch Áo lúc thắng lợi, hai là vì học phần. Dựa vào một mình không thể nào moi ra nhiều học phần như vậy, vì thế chỉ còn đường cầu trợ tỷ tỷ của mình.

Học viên ở bộ cao cấp đều biết Đạt Nhĩ Sâm, rất nhiều người mỉm cười chào hỏi hẳn. Nếu đối học viên bộ sơ cấp nào khác chạy đến nơi đây, không thể nào nhận được đãi ngộ thế này, nhưng bọn họ không có biện pháp nào khác, ai bảo người ta có một tỷ tỷ tốt chứ?

San Đóa Lạp ở trong khu ký túc xá chứ không phải là thạch động đơn sơ như những người khác. Đạt Nhĩ Sâm gõ cửa phòng, bên trong truyền ra thanh âm San Đóa Lạp có vẻ không dễ chịu lắm: “Vì sao người quay trở lại? Không phải ta đã nói qua, hôm nay không có thời gian rồi sao?”

“Tỷ, là ta.” Đạt Nhĩ Sâm gãi gãi đầu, là tên nào đui mù cả gan chọc cho tỷ tỷ mất hứng? Vậy phải làm sao bây giờ, mình tìm đến tỷ tỷ nhờ hỗ trợ. Dĩ nhiên phải tìm lúc tâm tình nàng tốt mới có thể mở miệng, nhưng hiện tại xem ra độ khó đã gia tăng không ít.

Cánh cửa lập tức mở ra, San Đóa Lạp mỉm cười nói với Đạt Nhĩ Sâm: “Vì sao người không nói sớm? Đến chỗ tỷ tỷ còn gõ cửa làm gì aa.a? Mau vào đi.”

Đạt Nhĩ Sâm đi vào gian phòng, hẳn dĩ nhiên không ngu đến mức hỏi cái người San Đóa Lạp vừa nói là ai? Mà từ tốn chuyển sang đề tài khác: “Tỷ, tình huống bên này thế nào rồi? Nghe nói năm nay bộ cao cấp tranh tài rất kịch liệt hả?”

“Ta à? Vẫn như cũ thôi, còn có thể như thế nào?” Bởi vì San Đóa Lạp địa vị khá ‘đặc thù’ nên hàng năm tranh tài chiếm thứ hạng trung bình trở lên cũng không tính là khó. Dĩ nhiên vẫn phải dựa vào vận khí là chính, nếu như rút được đối thủ đúng lúc là người theo đuổi nàng, vậy thì dễ xử. Cho dù không chấp nhận bỏ cuộc cũng không sao, sẽ có rất nhiều người xung phong nhận việc đi đến chỗ đối thủ của nàng ‘tâm sự’ một chút. Đây là điểm San Đóa Lạp vẫn lấy làm kiêu ngạo, nàng vẫn luôn cho rằng trời cao đã cho mình dung mạo xinh đẹp, vậy thì phải tận dụng thật tốt mới không phụ lòng lão nhân gia ở trên đó.

“Ai dà, vẫn là tỷ tỷ dễ dàng hơn nhiều, ta đây lại quá mức xui xẻo.” Đạt Nhĩ Sâm thở dài nói.

San Đóa Lạp nhún mày hỏi: “Người thế nào? Năm nay tân sinh mới vào học viện chỉ có khu năm mươi một là tạm được một chút, những người khác đều không phải là đối thủ của người mà?”

Đạt Nhĩ Sâm cười khổ nói: “Đúng là khu năm mươi một, đám người Khố Ân Tư thật sự là quá kém rồi, đánh một chết mới đã thương được một người. Ngược lại còn bị Dịch Áo giết mất một tên.”

“Người nói gì? Nhóm Khố Ân Tư toàn là thằng ngu sao? Không biết nhận thua?” Chuyện Đạt Nhĩ Sâm đi tìm Khố Ân Tư hỗ trợ, San Đóa Lạp từng nghe đệ đệ nhắc tới, vốn cho là khu năm mươi một mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể chống đỡ nổi tiêu hao chiến. Nhưng bây giờ nhìn lại mọi chuyện hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của nàng.

“Bất kỳ ai cũng có thể nhận ra bọn họ muốn nhận thua, nhưng cái tên Dịch Áo kia quá độc ác, căn bản không cho bọn họ cơ hội nói ra hai chữ đó. Rốt cuộc đạo sư phải tự mình xuất thủ, Dịch Áo vẫn tiếp tục

đả thương những người còn lại. Nếu động tác của đạo sư chậm một chút, sợ rằng đám người Khố Ân Tư không còn một người nào có thể sống sót đi xuống đài.” Thanh âm Đạt Nhĩ Sâm có vẻ rất đau khổ, đám người Khố Ân Tư gặp gỡ tình cảnh như thế, bản thân hẳn là người khởi xướng, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể đoán được khi hai phe chạm mặt. Dịch Áo sẽ dùng thủ đoạn kinh khủng đến mức nào, chắc chắn không có chuyện hạ thủ lưu tình rồi.

“Người của khu năm mươi một lợi hại như thế?” Giờ phút này San Đóa Lạp cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lúc bình thường Tử Vong Chi Ca học viện không cho tự do phép ẩu đả. Nhưng trong lúc tranh tài lại khác hẳn, trên thực tế có rất nhiều người có thù oán thù oán với nhau đều là lựa chọn hạ độ thủ vào lúc này, vừa báo được thù vừa không sợ bị học viện trừng phạt. Quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Đạt Nhĩ Sâm gật đầu nói: “Tỷ, là vì người không thấy được tình hình ngay lúc đó. Cái tên Dịch Áo kia dùng lực một người chèn ép ba gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương. Chân Hồng Chi Vũ căn bản không có tác dụng đối với hắn. Nếu không, người đi hỏi người khác đi? Tên này hình như quá mức biến thái, coi như là học viên bộ cao cấp cũng chưa chắc làm được như hắn.”

“Người bảo ta đi hỏi ai?” San Đóa Lạp lắc đầu bất đắc dĩ: “Đi hỏi đạo sư sao? Vị đạo sư nào sẽ trả lời vấn đề này cho người biết? Cho dù tên Dịch Áo kia thật sự che giấu thực lực, nhưng học viện đã kết luận xong rồi, tất cả mọi người chỉ có thể cam chịu, hiểu không?”

Đạt Nhĩ Sâm thở dài nhục chí, nhạt giọng nói: “Vậy thì làm sao bây giờ? Nếu không. Đến lúc đó ta cũng nhận thua là được.”

Đạt Nhĩ Sâm muốn dùng phương thức khích tướng để cho San Đóa Lạp nghĩ biện pháp giúp hắn, nhưng hắn không nghĩ tới chính San Đóa Lạp cũng gật đầu xác nhận: “Chỉ có thể như vậy mà thôi.”

“Cái... cái gì?” Đạt Nhĩ Sâm trợn mắt há mồm.

“Nếu quả thật đúng như người nói, chỉ có thể bỏ qua chuyện này mà thôi. Ta đã gặp đám người Khố Ân Tư bọn họ, đánh bại một người trong nhóm bọn họ không tính là khó khăn. Nhưng đồng thời đối mặt ba người, ngay cả ta cũng làm không được, dịch nhân như thế người làm sao đấu nổi?” San Đóa Lạp muốn tính đến chuyện xa hơn, một cuộc tranh tài được mất cũng không thể nói lên cái gì. Chỉ cần những người đó tấn thăng lên đến bộ cao cấp, năng lực sẽ có biện pháp đối phó bọn họ.

“Nhưng mà...” Đạt Nhĩ Sâm há miệng nhưng không biết nên nói gì cho phải, nhận thua? Nhận thua khi đối mặt với mấy tên ở khu năm mươi một? Mặc kệ thế nào đi nữa, hắn không thể nào làm được chuyện này. Lần đầu tiên gặp mặt đám người Dịch Áo, Đạt Nhĩ Sâm đã buông lời uy hiếp đối phương, bây giờ lại cúi đầu khuất phục những người đó? Cái đó có gì khác tự bạt tai mình đâu?

“Đạt Nhĩ Sâm, không phải là tỷ tỷ không có lòng tin đối với người, mà là đang lo lắng cho người. Nếu như ta đoán không sai, đám người ở khu năm mươi một hẳn là đã biết tại sao nhóm Khố Ân Tư lại làm như vậy rồi. Tên Dịch Áo kia đã dám giết người trong đội Khố Ân Tư, chẳng lẽ hắn không dám giết người? Huống chi người đã nói, ngay cả đạo sư ra mặt cũng không ngăn cản được hắn. Người như vậy sẽ không kiêng nể gì cả, Đạt Nhĩ Sâm, người là người hiểu chuyện, không cần thiết liều mạng với loại người đó.” San Đóa Lạp tận tình khuyên bảo, không có rõ ràng tính cách Đạt Nhĩ Sâm hơn nàng, muốn làm cho tên đệ đệ này cúi đầu, đó là một chuyện còn khó hơn lên trời nữa.

441. Chương 440 : Cảnh Cáo

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 440 : Cảnh cáo

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu đám người Dịch Áo có thể nghe được lời San Đóa Lạp nói, đoán chừng về mặt bọn họ nhất định vô cùng đặc sắc, không cần thiết liều mạng với loại người như chúng ta? Cho xin đi, trước khi các người nói vui lòng tự mình soi gương có được không? Không nói tới thân phận Dịch Áo, Ca Đồn và Lôi Mông, ngay cả Tác Phỉ Á cũng là Đại công chuẩn bị tiếp nhận Phỉ Tể công quốc. Thân phận như vậy cho dù là thượng tầng Sư Tâm đế quốc cũng phải coi trọng. Thế mà ở trong miệng hai người này, hình như đã biến thành đám giang hồ du đảng không đáng giá một đồng tiền.

Đạt Nhĩ Sâm hiển nhiên biết tỷ tỷ kỳ vọng mình rất cao, nói như vậy chỉ là không muốn bản thân hấn bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Dù sao thực lực Dịch Áo quá rõ ràng rồi, nếu chống lại rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

Đạt Nhĩ Sâm là người liên tục hai lần vô địch đại hội tranh tài bộ sơ cấp, đúng là không thể nào trực tiếp nhận thua. Hấn quả thực không dám nghĩ đến cảnh bản thân làm như vậy, sau này những người khác sẽ dùng ánh mắt gì nhìn vào mình.

“Nghe tỷ tỷ một lần, tỷ tỷ sẽ không hại người, thế nào cũng có cơ hội đối phó những người đó. Cần gì vì cái gọi là mặt mũi mà tự đặt mình vào trong hiểm địa?” Thấy Đạt Nhĩ Sâm không nói tiếng nào, San Đóa Lạp bắt đầu nóng nảy: “Người mau chóng tấn chức lên bộ cao cấp đi? Ta đoán chừng cho đến lúc này, bọn họ cũng gần thăng cấp rồi. Sau khi vào bộ cao cấp, người còn sợ tỷ tỷ không đối phó được bọn họ? Còn vấn đề Hỏa Hồng Thú, tỷ tỷ khẳng định sẽ giúp người.”

Vào lúc này San Đóa Lạp vẫn chưa ý thức được, đệ đệ của nàng đã lựa chọn một đối thủ sai lầm, có lẽ là mấy năm này cuộc sống quá xuôi chèo mát mái làm cho nàng nghĩ là ở trong Tử Vong Chi Ca học viện không có chuyện gì nàng làm không được. Vì thế cho đến hiện tại, nàng vẫn cho là đám người Dịch Áo chỉ là một vài võ sĩ cấp thấp thực lực tương đối mạnh mà thôi, vốn không thể so sánh với học viên ở bộ cao cấp.

Đạt Nhĩ Sâm im lặng một lúc lâu rồi thở ra một hơi: “Được rồi, nhưng ta cuối cùng vẫn phải làm dáng một chút chứ? Nếu còn chưa đánh đã trực tiếp nhận thua, học viện chưa bao giờ có tiền lệ như thế, quả thật ta chịu không nổi. Đúng rồi, cái tên đáng chết Khố Ân Tư muốn ta giao ra một vạn học phần, nếu không sẽ báo lên cho học viện, người xem...”

San Đóa Lạp thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là người đã đáp ứng ta, nhớ cho kĩ, ngàn vạn lần không thể giận dữ. Ta chỉ có một đệ đệ là người, còn chuyện học phần thì một vạn quả thật là hơi nhiều. Thế nhưng cũng không thành vấn đề, người nói cho hấn chờ mấy ngày, ta sẽ đi mượn những người khác.”

Đạt Nhĩ Sâm gật đầu, San Đóa Lạp không chú ý tới trong ánh mắt Đạt Nhĩ Sâm toát ra một tia giảo hoạt. Thật ra lúc này hấn chỉ đáp ứng San Đóa Lạp cho có lệ mà thôi, mục đích chính là vì học phần. Về phần nhận thua, có lẽ hấn sẽ làm như vậy, nhưng ít nhất cũng phải khiến cho những tên ở khu năm mươi một giao ra cái giá nhất định mới được. Nếu không, bản thân hấn chẳng phải là lãng phí một vạn học phần một cách vô ích hay sao?

Đám người Dịch Áo trở lại phòng ngủ không bao lâu, Phổ Lai Tư và Bối Lạc Khắc đã tìm tới. Vừa thấy mặt, Bối Lạc Khắc lập tức dứt khoát tỏ lòng biết ơn với đám người Dịch Áo. Phổ Lai Tư đứng ở một bên cười nói: “Cái tên này, ta đã nói với hấn không thể tới tìm các người vào lúc này, tránh để cho người khác nói xấu, nhưng hấn vẫn không nghe.”

“Ta là người thẳng tính, giấu ở trong lòng sẽ cảm thấy rất khó chịu.” Bối Lạc Khắc nói, sau đó thở dài một hơi: “Hy vọng có thể giành được vị trí tương đối khá trong cuộc thi cá nhân. Năm nay bộ sơ cấp có rất nhiều nhân vật lợi hại, còn có đám người Đạt Nhĩ Sâm nữa. Kết quả đúng là khó liệu.”

“Người đầu tiên là phải cầu nguyện không nên gặp phải hấn trong cuộc thi đấu cá nhân.” Lôi Mông chỉ đầu ngón tay sang Dịch Áo.

Về mặt Bối Lạc Khắc trở nên cứng ngắc, sau đó cười khổ nói: “Ở cuộc thi đoàn thể, chúng ta là nhóm thứ ba gặp phải các người, thi đấu cá nhân lại càng nhiều hơn nữa, ta nghĩ mình không thể xui xẻo như vậy chứ?”

“Vận mệnh rất thích đùa giỡn người ta.” Phổ Lai Tư cười nói: “Đám người Dịch Áo một lòng muốn đánh với nhóm Đạt Nhĩ Sâm một trận, nhưng luôn luôn không gặp được.”

“Nhanh thôi.” Bối Lạc Khắc nói: “Tranh tài là chế độ đào thải, bây giờ còn dư lại không còn bao nhiêu đội. Ta nghĩ chỉ cần đánh thêm hai, ba trận là các người sẽ gặp nhau thôi.”

“Nghe nói hai lần trước nhóm Đạt Nhĩ Sâm đều vô địch?” Ca Đồn hỏi.

“Đúng vậy.” Bối Lạc Khắc gật đầu nói.

“Vận khí của bọn hắn đã đến điểm cuối rồi.” Ca Đồn cười lạnh nói: “Không phải là ba thứ hạng đầu đều có phần thưởng sao? Ta hi vọng trận tiếp theo sẽ có thể gặp bọn họ, đào thải bọn họ từ sớm để cho chúng không có phần thưởng nào hết.”

“Dùng tới ở trận cuối cũng không sao.” Dịch Áo nhẹ giọng nói.

Lôi Mông và Ca Đồn cười cười liếc nhìn nhau, nhận thức Dịch Áo lâu như vậy, bọn họ coi như hiểu rõ tính cách Dịch Áo rồi. Cái gọi là không sao ẩn giấu ý nghĩa trong đó rất rõ ràng, Dịch Áo đã động sát tâm. Một đám người chết nhận được học phần sẽ có ích lợi gì?

“Vây quá tiện nghi cho bọn họ.” Phổ Lai Tư nói.

“Đám người Đạt Nhĩ Sâm vốn không được người khác ưa thích, ta biết có rất nhiều người hi vọng thấy bọn họ gặp xui xẻo.” Bối Lạc Khắc thở dài một hơi, sau đó chợt do dự một lát mới chậm rãi nói: “Đúng rồi, Dịch Áo, ta phải nhắc nhở người một chuyện. Ngày hôm nay tranh tài, ta mới vừa buông thả công kích các nàng Tác Phi Á đã nghe được dưới đài có người trầm trồ khen ngợi. Ta chú ý xuống thì ra bọn họ không phải là học viên bộ sơ cấp, có thể là bộ cao cấp đó.”

“Có người hi vọng thấy đám người Đạt Nhĩ Sâm xui xẻo, hiển nhiên cũng có người hi vọng nhìn thấy chúng ta xui xẻo aa.a.” Lôi Mông cười hì hì nói.

“Ta có thể nhớ được bộ dáng của bọn họ, mấy ngày nữa tìm bằng hữu ở bộ cao cấp hỏi một câu. Sau khi hỏi thăm ra bọn họ ở khu nào, ta sẽ tới tìm các người.” Bối Lạc Khắc nói: “Thực lực Dịch Áo mạnh như vậy, ta đoán chừng sau trận tranh tài sẽ lên tới bộ cao cấp rồi, phải cẩn thận những tên kia ôm ác ý đối với các người.”

“Cảm ơn.” Dịch Áo cười nói.

“Khách khí cái gì? Chúng ta phải cảm ơn các người mới đúng.” Bối Lạc Khắc vội vàng nói.

Đúng lúc này, một người trung niên mặc trường bào màu đen chậm rãi đi đến, thần thái của hắn rất ngạo mạn, sau khi quét mắt một vòng rồi mở miệng nói: “Các người chính là học viên khu năm mươi một? Người nào gọi là Dịch Áo?”

“Ta là Dịch Áo.” Dịch Áo nhìn tới người trung niên: “Xin hỏi ngài có chuyện gì?”

“Ta là đạo sư bộ cao cấp, Đa Lan.” Người trung niên chuyển tầm mắt một vòng, nhìn bộ dáng tựa hồ là muốn tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng trong sơn động bố trí đơn sơ không thể tìm được chỗ nào phù hợp với thân phận của hắn, vì thế thần sắc của hắn trở nên khó chịu, cao giọng nói: “Nói đơn giản vậy, cuộc thi đoàn thể đã chuẩn bị kết thúc, các người có ý kiến gì đối với vòng bán kết và trận chung kết không?”

“Ý gì?” Dịch Áo sững sốt nói: “Ta không rõ ý của ngài.”

“Tử Vong Chi Ca học viện tranh tài là rất tàn khốc, không có cơ hội nào để đền bù bản thân sai lầm, người thua sẽ bị đào thải.” Người trung niên tên là Đa Lan chậm rãi nói: “Những khu vực có thể liên tục ba lần toàn thắng đều là tuyển thủ siêu quần bạt tụy. Ta không hi vọng sau này sẽ phát sinh chuyện tình không tốt.”

“Cái gì là chuyện tình không tốt?” Lôi Mông cười khẩy nói.

“Không nên tiếp tục xuất hiện thương vong.” Đa Lan hừ lạnh một tiếng: “Các người thật sự không rõ hay là giả ngu?”

“Đây là ngài đề nghị hay là học viện đề nghị?” Dịch Áo hỏi ngược lại.

“Có gì khác nhau không?” Thần sắc Đa Lan liền chuyển sang lạnh lẽo.

Theo lý thuyết đạo sư và học viên tiến hành nói chuyện với nhau đến giai đoạn này, học viên bình thường sẽ giữ vững im lặng. Muốn làm một vị đạo sư ở Tử Vong Chi Ca học viện, thực lực thấp nhất cũng phải đạt tới cấp bậc Vô Tôn, lực lượng và thân phận chênh lệch tạo thành áp lực rất lớn, đủ để cho người yếu, thường thường là nhóm học viên khuất phục.

Thế nhưng, học viên khu năm mươi một xem như là khác thường rồi, nhất là Lôi Mông, hẳn xem thường nhất chính là áp lực kiểu này.

“Đương nhiên là có chỗ khác nhau.” Lôi Mông nói với giọng rất chân thành: “Nếu như là học viện đề nghị, chúng ta sẽ có thể từ từ xem xét, còn nếu như là ngài đề nghị, chúng ta coi như là không nghe được gì hết.”

“Vô liêm sỉ.” Đa Lan giận tím mặt, quát ầm lên: “Có biết người đang nói chuyện với ai hay không? Người nghĩ Tử Vong Chi Ca học viện là địa phương nào?”

“Người mắng ai đó?” Lôi Mông mở miệng quát lại còn lớn hơn nữa: “Người mắng thêm một câu để ta nghe thử xem nào?”

Người trung niên tên là Đa Lan không khỏi ngạc nhiên, ở trong ấn tượng của hắn, nói chuyện với học viên là chuyện rất dễ dàng. Chỉ cần mình nhăn mặt một cái là học viên cứng đầu cõ nào cũng phải biến thành quy củ, còn nhân vật mặt dày hơn sắt này đúng là lần đầu tiên hắn đụng phải.

“Quên đi, Lôi Mông, Đa Lan đạo sư chỉ là ý tốt mà thôi.” Phổ Lai Tư bị dọa cho sợ đến mức mặt không còn chút máu, vội vàng kéo tay Lôi Mông, không nghe lời đạo sư chính là hành động nghiêm trọng vi phạm nội quy học viện, có khi sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

442. Chương 441 : Người Cầu Tình

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 441 : Người cầu tình

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Cái gì gọi là ý tốt?” Lôi Mông hất tay Phổ Lai Tư ra, lớn tiếng nói: “Hắn là một đạo sư bộ cao cấp, chạy đến bộ sơ cấp của chúng ta làm gì? Hù dọa người ta à? Mụ nội nó, ca chưa bao giờ sợ chuyện này.”

Sắc mặt Đa Lan đã biến thành xanh mét, không khí trong thạch động chợt nóng hầm hập, Lôi Mông vẫn không kiêng sợ trợn mắt nhìn chằm chằm vào đối phương.

Nếu như chỉ một mình Lôi Mông xúc động như vậy còn không coi vào đâu. Ngay cả thần sắc Dịch Áo, Ca Đồn cũng bất thiện y như hắn, hình như bọn họ căn bản không thèm đặt thân phận hoặc lực lượng của đối phương vào trong mắt.

Giăng co chốc lát, người trung niên tên là Đa Lan thở ra một hơi dài, học viên có quy tắc của mình, đám đạo sư cũng có. Lỡ may không chế không được đích thân xuất thủ giáo huấn những học viên này, hắn sẽ dính vào phiền toái lớn, không có biện pháp khai báo với học viện.

Huống chi làm cho chuyện này náo lớn, học viện tự nhiên sẽ nhúng tay vào điều tra, hôm nay hắn tới đây làm gì? Phát ra cảnh cáo với học viên khu năm mươi một? Về tình về lý đều không đúng chút nào, hắn là đạo sư bộ cao cấp không có quan hệ gì tới bộ học viên sơ cấp, sau khi học viện điều tra chân tướng rõ ràng, hẳn lại càng mất mặt hơn nữa.

“Có người nhờ ta nói với các người một câu.” Đa Lan lạnh lùng nói: “Các người còn rất trẻ tuổi, cho rằng tu luyện ở Tử Vong Chi Ca học viện đơn giản như vậy sao? Sau này làm chuyện gì không nên quá tuyệt tình, lưu lại cho mình một con đường lui mới tốt.”

“Không cần ngài quan tâm.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Chúng ta cũng không còn nhỏ, tự biết phải nên làm thế nào.”

Đa Lan hết chỗ nói rồi, đành phải hung hăng nhìn tới đám người Dịch Áo, hồi sau xoay người đi ra khỏi thạch động. Ngay khi hần bước ra khỏi thạch động, một cỗ khí lưu nóng bức từ bên ngoài động cuốn vào trong mang theo cát bụi mù mịt.

Trong thạch động an tĩnh chốc lát, Tác Phỉ Á là người đầu tiên cười nói: “Đa Lan đạo sư bị các người chọc giận không nhỏ nha!”

“Ta còn đang tức giận đây.” Lôi Mông kêu lên: “Mụ nội nó, ta không phải là người dễ ăn hiếp, hần dựa vào cái gì để khi dễ ta, không được, tuyệt đối không được.”

“Xem như ta đã biết Lôi Mông là hạng người gì rồi.” Ca Đồn cười rú lên quái dị, nói: “Bạo lực gia đình.”

“Ta thế nào?” Lôi Mông nhìn về phía Ca Đồn.

“Ở học viện trước kia của chúng ta, hần thấy người nào cũng cúi đầu khom lưng, sợ rước lấy phiền toái, bây giờ thì... ha ha, hần biết đã về nhà mình.”

“Người thú vị lắm.” Lôi Mông giận dữ mắng âm lên.

“Phẩm chất Lôi Mông làm gì kém như người nói.” Y Toa Bối Nhĩ chợt nói ra một câu công đạo: “Hần chỉ cần thận hơn người một chút mà thôi.”

“Còn có trầm tĩnh.” Lôi Mông bổ sung thêm.

“Dịch Áo, nói chuyện với đạo sư không vui như thế sẽ không có lợi đối với các người.” Phổ Lai Tư cười khỏ nói: “Lúc này Bối Lạc Khắc nói không sai, các người sẽ lên tới bộ cao cấp rất nhanh. Hần là đạo sư bộ cao cấp, nếu như muốn trả thù các người sẽ có rất nhiều phương pháp. Ví như ước định thực lực của các người cao hơn một chút, học viện sẽ cho các người nhận nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.”

“Hần chưa chắc sẽ trở thành đạo sư của ta.” Dịch Áo nói.

“Nói chung các đạo sư khác cũng phải cấp mặt mũi cho hần.” Phổ Lai Tư nói.

“Sự tình sau này cứ để sau hãy nói.” Dịch Áo khoát tay áo, thân phận Lôi Mông còn tại đó. Hơn nữa hần mấy lần phóng ra Lôi Quang Phong Nhận trong nhiệm vụ hần là đã khiến cho thượng tầng học viện chú ý. Cái gã đạo sư tên là Đa Lan kia không có biện pháp gỡ trò quỷ. Nếu đổi lại góc độ khác, cho đến tận bây giờ bọn họ chưa từng được đạo sư chỉ dạy cái gì, để mặc tùy ý bọn họ tự tu luyện. Nhưng thái độ người ta vẫn luôn khách khách khí khí, hiển nhiên là đã nghe được một chút tiếng gió rồi, cái tên Đa Lan kia không biết gì hết, cả gan chạy đến nơi này ngạo mạn, từ đó có thể đoán ra quan hệ của hần cũng chỉ có hạn.

Phổ Lai Tư đã quen với tác phong ngang ngược, kiêu ngạo của khu năm mươi mốt, biết khuyên cũng chỉ là vô ích, vì thế nói thêm mấy câu nhàn thoai rồi cùng với Bối Lạc Khắc cáo từ.

Sau khi Phổ Lai Tư và Bối Lạc Khắc rời đi, Ca Đồn cười nói: “Đạt Nhĩ Sâm sợ, không phải sao? Không hi vọng lại xuất hiện chuyện tình không tốt? Hắc hắc hắc, Dịch Áo thân ái của chúng ta đã quyết định chú ý, nó chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Cũng có thể không liên quan tới Đạt Nhĩ Sâm.” Lôi Mông nói: “Đạt Nhĩ Sâm tỷ tỷ tên là gì nhỉ? San Đóa Lạp phải không? Hắc hắc, tên đẹp lan xa nha, có thể làm cho một đạo sư ra mặt dùm nàng, có trời mới biết đã giao ra cái giá cỡ nào.”

“Vậy mà cũng phải đoán?” Ca Đồn nói: “Chỉ cần nàng nguyện ý nhấc lên...”

“Đi ra ngoài.” Y Toa Bối Nhĩ thấy Lôi Mông và Ca Đồn nói chủ đề càng lúc càng hạ lưu, cả giận hét lớn: “Nếu muốn hần huyền loại chuyện vô liêm sỉ thế này thì đi ra ngoài mà nói.”

Sau khi vòng loại thứ ba kết thúc, những khu vực có tư cách tham dự tranh tài chỉ còn có ba mươi tám, sáu khu trong đó bởi vì thành viên dự thi bị thương thể quá nặng phải bỏ qua tranh tài. Nói cách khác, tổng cộng sẽ có ba mươi hai khu vực tham dự vòng tiếp theo.

Không biết là Dịch Áo vận khí quá kém hay là Đạt Nhĩ Sâm vận khí quá tốt, lần này Dịch Áo rút trúng chính là khu sáu mươi bảy, vẫn không thể nào rút trúng Đạt Nhĩ Sâm làm đối thủ. Không thể không nói kết quả này làm cho người ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Bộ dạng Phở Lai Tư có vẻ rất cao hừng, gặp phải Dịch Áo càng muộn, bọn họ càng có hi vọng chiếm được học phần càng nhiều. Đối với hắn đây là một tin tức cực tốt.

“Tại sao các người không có rút được cái tên Đạt Nhĩ Sâm nhỉ? Lần sau để cho ta rút đi, vận khí của ta luôn luôn tốt.” Lôi Mông quét mắt nhìn vào cây thăm bằng trúc trong tay hai người, bất mãn nói.

“Là nhóm các người muốn rút trúng Đạt Nhĩ Sâm, cho tới bây giờ ta không vẫn không có nghĩ như vậy.” Phở Lai Tư cười khở nói: “Người cho rằng thực lực ta cũng biến thái giống như các người sao? Đạt Nhĩ Sâm chính là người vô địch hai lần tranh tài liên tục, chẳng lẽ người muốn nhìn thấy ta bị bọn họ đánh thành đầu heo?”

“Tăng cao chí khí lên một chút được không? Nói đi nói lại, trước kia người đã từng đánh với nhóm Đạt Nhĩ Sâm chưa?”

“Chưa hề.” Phở Lai Tư lắc đầu nói: “Hai lần tranh tài, trước chúng ta chưa gặp bọn họ đã bị loại rồi. Ở bộ sơ cấp có không ít người thực lực khá cao, dĩ nhiên đây là đối với ta, các người hoàn toàn không cần thiết để ý.”

Dịch Áo và Lôi Mông cười cười không nói gì, trên thực tế tranh tài bộ sơ cấp đối với đám người Dịch Áo thật sự là không có nửa điểm khó khăn. Nếu không phải lúc nào cũng ‘nhớ thương’ đến chuyện giáo huấn Đạt Nhĩ Sâm, đoán chừng bọn họ đã sớm thay phiên nhau hăng hái rèn luyện rồi. Bây giờ đa số các học viên đều nghĩ rằng người mạnh nhất khu năm mươi một là Dịch Áo, tiếp theo mới là Ca Đốn có thể buông thả Hỏa Thịnh Yển. Thế nhưng tình huống thật sự không phải như vậy, tính riêng về lực chiến đấu thì Lao Lạp mới là người tiếp cận Dịch Áo nhất. Nếu để cho nha đầu này ra sân, kết quả thật sự là khó dự liệu rồi, muốn hoàn hoàn khống chế quá trình thi đấu đúng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Mấy người Dịch Áo vừa định rời đi, bên cạnh đã truyền đến thanh âm của ai đó dường như đang xấu hổ.

“Các ... người ... khỏe !”

Mấy người Dịch Áo quay đầu nhìn lại thì thấy một thanh niên sắc mặt ửng đỏ đang đứng nhìn bọn họ. Nhìn thấy ánh mắt mấy người Dịch Áo rơi vào trên người mình, hắn vội vàng nói tiếp: “Có thể là hơi đường đột, nhưng ta cảm thấy cần thiết phải tự giới thiệu mình, ta chính là đối thủ lần này của các người, đội trưởng khu sáu mươi bảy, tên là Gia Nạp Lợi.”

Dịch Áo gật đầu, nghi hoặc nhìn sang đối phương: “Có việc?”

“Là như thế này.” Tên thanh niên Gia Nạp Lợi cẩn thận cân nhắc cách dùng từ, hồi lâu sau mới cười nói: “Ngài chính là Dịch Áo đội trưởng đúng không? Vị này là Lôi Mông, mà vị này ... phải chăng là Phở Lai Tư của khu năm mươi.”

Mấy người Dịch Áo liếc mắt nhìn nhau, vừa mới bắt đầu rút thăm mà đối phương đã rõ lai lịch bên mình như lòng bàn tay, đến tột cùng là bọn họ đã quá nổi danh hay là tên này cố ý điều tra qua?

“Mấy lần các người tranh tài, ta ở trên khán đài đều cẩn thận quan sát, nếu bình tĩnh xem xét thì khu vực chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của các người.” Gia Nạp Lợi tựa hồ là một người nhút nhát rất hay đỏ mặt, ít nhất cho tới bây giờ, mấy người Dịch Áo không thấy được sắc mặt tên này bình thường lúc nào cả. Nếu như chuyện này phát sinh trên người một nữ tử thì không có gì, nhưng một gã nam nhân động chút là xấu hổ hình như hơi quý dị thì phải? Loại người này cũng làm đội trưởng?

“Người muốn nói gì? Trực tiếp nói luôn đi.” Dịch Áo cười cười nói.

Gia Nạp Lợi nhận ra trong giọng nói của Dịch Áo không nhận được nửa, ánh mắt hắn có vẻ hoảng hốt: “Thật ra... ta muốn nói lần này tranh tài ... ngài có thể ... xem như là một lần tỷ thí hay không?” Nói tới đây, Gia Nạp Lợi ngại ngùng vuốt mặt mình mấy cái, khuôn mặt lại càng đỏ hơn: “Mặc dù chúng ta nhất định không phải là đối thủ của ngài, nhưng trong lịch sử học viện vẫn chưa có tiền lệ trực tiếp nhận thua. Ngài có thể làm giống như khi đánh với khu ba mươi ba không?”

443. Chương 442 : Huynh Đệ Song Sinh (1 2)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 442 : Huynh đệ song sinh (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo thần nhiên nói: “Người đã điều tra rõ ràng như thế, hẳn là cũng biết người của khu ba mươi ba là bằng hữu Phổ Lai Tư, nhưng ta lại không nhận ra người.”

Thanh âm Gia Nạp Lợi chợt chuyển sang run rẩy: “Ta dĩ nhiên rõ ràng chuyện này, chúng ta không có tư cách trở thành bằng hữu của các người. Trên thực tế, ta chỉ ôm tâm lý tìm đến ngài thử một lần mà thôi. Nếu như ngài không đáp ứng, chúng ta đành phải trực tiếp nhận thua là được.” Gia Nạp Lợi khẽ thở dài nói: “Mặc dù làm như vậy đúng là làm trái với tôn nghiêm võ sĩ, có thể sẽ trở thành trò cười cả học viện, nhưng chúng ta không có lựa chọn tốt hơn.”

Gia Nạp Lợi vốn là thanh niên tương đối tuấn tú, nhưng giờ phút này lại làm ra vẻ mặt muốn khóc, nước mắt đã hoen bờ mi, hoàn toàn có thể gọi là nhu nhược đến mức đáng yêu. Nếu như hành vi này xuất phát từ một nữ nhân, mấy người Địch Áo có lẽ còn có thể sinh ra cảm giác đồng tình, nhưng đối phương rõ ràng là một đại nam nhân, vì thế khiến cho mấy người bọn họ không nhận được nổi da gà khắp người.

“Này, chúng ta chưa từng nói sẽ làm gì các người mà?” Lôi Mông thật sự là chịu không được vẻ mặt Gia Nạp Lợi, lập tức trợn mắt nhìn sang đối phương.

“Các người đáp ứng?” Gia Nạp Lợi mừng rỡ hô lên.

“Lão tử đáp ứng người chuyện gì?” Đến nước này Lôi Mông đã muốn phát điên rồi.

Ánh mắt sáng rỡ của Gia Nạp Lợi lại ảm đạm xuống: “Ta hiểu rồi, nếu đã như vậy, được rồi, thật sự xin lỗi, quấy rầy các người lâu như vậy, các người sẽ không nổi giận chứ? Ha hả, là do ta quá chắc chắn mà thôi. Thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, cho dù là ở trong học viện cũng không thể nào tránh khỏi.”

“Đợi một chút.” Địch Áo vô cùng bất đắc dĩ, đành phải mở miệng nói, cứ để cho tên này nói tiếp thì bên mình có vẻ không thông tình đạt lý rồi. Tất cả mọi người cùng là học viên, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt. Sở dĩ không có đáp ứng ngay từ đầu là vì lo lắng đối phương là người quen của Đạt Nhĩ Sâm, nhưng bây giờ nhìn lại hẳn là không đúng rồi.

“Thôi đi, dừng lại ngay, tha cho người đúng không? Không phải là không thể được, nhưng điều kiện tiên quyết là tâm tình của các người, chúng ta và các người không tồn tại thù hận. Cho nên chỉ cần các người không có mưu đồ gì trong lòng, chúng ta sẽ không hạ nặng tay.” Địch Áo thần nhiên nói.

Thấy Địch Áo đáp ứng, Gia Nạp Lợi liền mừng rỡ như điên, liên tục nói lời bảo đảm: “Nhất định ... nhất định, ngài chỉ cần cho chúng ta chống đỡ mấy phút là tốt rồi, còn vấn đề gian lận thì ngài hoàn toàn có thể yên tâm. Chúng ta không bao giờ ngu xuẩn giống như cái tên Khố Ân Tư kia. Thật sự là cảm ơn ngài, ta không biết nên cảm kích ngài thế nào mới tốt.”

“Vậy cứ như thế đi, chúng ta còn có việc.” Địch Áo vội vàng cắt đứt Gia Nạp Lợi đang thao thao bất tuyệt, căn bản không để cho Gia Nạp Lợi có cơ hội tiếp tục nói chuyện, lập tức xoay người rời khỏi. Tốc độ Lôi Mông và Phổ Lai Tư cũng không chậm, cùng nhau phóng chạy như bay theo sát Địch Áo.

Chẳng qua là mấy người đi quá vội vàng, không chú ý tới ánh mắt Gia Nạp Lợi vốn tỏa ra vô hạn cảm kích từ từ chuyển thành vẻ giễu cợt.

Mấy người Địch Áo đi mãi cho đến lúc rời khỏi tầm mắt của Gia Nạp Lợi mới thở phào nhẹ nhõm, thả chậm tốc độ.

“Trời đất ơi, vì sao trên đời này còn có hàng cực phẩm cỡ này chứ? Tên này không đi làm nữ nhân đúng là quá lãng phí.” Trong lòng Lôi Mông vẫn còn sợ hãi, mở miệng than vãn.

“Ta cũng sắp chịu không nổi rồi. Dịch Áo, người đứng là sáng suốt nha, ta đoán chừng nếu như người không đáp ứng nữa, chỉ sợ hẳn sẽ thật sự khốc rống lên đó.” Phổ Lai Tư vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán vừa nói.

Về mặt Dịch Áo cũng rất đặc sắc: “Cho nên ta mới chịu đáp ứng hẳn, bằng không chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Người biết nội tình còn đỡ, những ai không biết sẽ cho là chúng ta khi dễ hẳn.”

Sau khi trở lại khu vực của mình, kể lại chuyện này cho đám người Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ nghe, bọn họ không khỏi tiếc nuối tại sao mình không có ở hiện trường trực tiếp chứng kiến sự việc. Tâm lý nữ nhân quả thật rất kỳ quái, mấy người Dịch Áo biểu hiện thái độ với tên Gia Nạp Lợi quả thực là buồn nôn tới cực điểm, nhưng nhóm nữ tử này lại cảm thấy đó là tiểu nam sinh vô cùng khả ái.

Khả ái? Mấy người Dịch Áo nhớ lại tình cảnh lúc ấy không hẹn mà cùng nhau rùng mình, vội vã xua đuổi bóng dáng Gia Nạp Lợi ra khỏi đầu của mình. May nhờ các nàng không có ở chỗ đó, nếu không có khi sẽ lâm trận phản chiến, giúp đỡ Gia Nạp Lợi thuyết phục Dịch Áo thì sao đây?

Ca Đồn vẫn luôn ngồi ở một bên, nghe xong mấy người Dịch Áo giảng thuật thì nhú mày suy nghĩ một hồi. Sau đó trực tiếp nằm xuống, xem bộ dáng là chuẩn bị ngủ.

“Người làm gì? Vừa mới đòi ăn cơm, bây giờ lại nằm ngủ?” Lôi Mông đi tới đá Ca Đồn một cước.

“Ta là bệnh nhân.” Ca Đồn không có nhảy dựng lên sống mái với Lôi Mông như trước, tựa hồ một cước lúc này không có đá trên người mình vậy.

“Không phải là thương thế của người đã tốt rồi sao?” Dịch Áo kỳ quái nhìn sang Ca Đồn: “Ngày hôm qua ta hỏi còn người, người nói trên căn bản đã không thành vấn đề.”

“Đó là nói với người, bây giờ ta lại cảm thấy trong người không thoải mái.” Ca Đồn thở dài một hơi: “Nhất là sau khi nghe các người kể xong đoạn văn này, ta lập tức muốn ói. Bởi vì ta thật sự nghĩ không ra, tại sao các người có thể nói chuyện với tên kia lâu như vậy.”

“Trời đất, vậy ngày một người đi tranh tài là được rồi.” Lôi Mông bất mãn nói: “Đến lúc đó người sẽ biết tại sao.”

“Ta đã nói rồi, ta là bệnh nhân.” Ca Đồn cười cười phản bác: “Cho nên đối với chuyện tình loại này, ta đành phải nhờ các người rồi.”

Ngày hôm sau, đoàn người Dịch Áo không có đi quan sát những khu vực khác tranh tài, mà lưu lại trong phòng ngủ đàm luận. Bởi vì thái độ của Gia Nạp Lợi đã quá rõ ràng nên mọi người cơ hồ không xem lần tranh tài sắp tới là vấn đề, chỉ là đi ngang sân khấu mà thôi, có cái gì phải để ý? Điểm khác duy nhất chính là Y Toa Bối Nhĩ, có lẽ là lo lắng mình sẽ làm ảnh hưởng mọi người, nàng có thể coi như là người cố gắng nhất, ngoại trừ thời gian ngủ ra, tất cả lúc khác đều dùng để tu luyện.

Hiển nhiên công lao và thành quả luôn luôn tương xứng với nhau, Y Toa Bối Nhĩ tiến bộ cũng vô cùng rõ ràng, nhất là Băng Trùy, Y Toa Bối Nhĩ buông thả Băng Trùy cho dù là Tuyết Ny cũng không thể so sánh được. Lúc Băng Trùy bay đi còn mang theo lực đạo xoay tròn có thể bù đắp chênh lệch về nguyên lực của Y Toa Bối Nhĩ. Mặc dù Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cũng học theo Y Toa Bối Nhĩ cố gắng khống chế Băng Trùy xoay tròn, nhưng bọn họ thiếu hụt lãnh ngộ trên phương diện cảnh giới. Vì thế, cho dù hai người cố gắng như thế nào cũng không so được với Y Toa Bối Nhĩ, điều này lại càng kiên định quyết tâm tiếp nhận phụ đạo từ các đạo sư thần bí của hai người. Nhưng vẫn phải chờ đến khi tranh tài chấm dứt mới được, một vạn học phần không phải là số lượng nhỏ, số lượng này đủ để những khu vực khác dùng được rất nhiều chuyện, có lẽ chỉ có khu năm mươi mốt bọn họ mới có khả năng sử dụng học phần kiểu xa xỉ như vậy.

Gần tới ban đêm, San Đóa Lạp đi dọc theo một con đường nhỏ vắng vẻ, đi thẳng đến gần một rừng cây mới dừng bước. Nơi này đã là rìa ngoài của rừng cây, nếu tiếp tục đi tới chút nữa sẽ đụng phải yêu thú.

“Lần này tới rất đúng lúc, xem ra San Đóa Lạp tiểu thư những khi có việc cầu người cũng biết quan tâm đến thời gian.” Trong rừng truyền đến một tiếng cười khê, sau đó có một nhân ảnh đi ra, rõ ràng là cái tên Gia Nạp Lợi xấu hổ tới cực điểm kia.

“Còn chưa tính là ta cầu người mà?” San Đóa Lạp mỉm cười nhàn nhạt: “Mọi người chỉ làm theo nhu cầu mà thôi. Bố Lý Ân, hẳn là người đã gặp Dịch Áo rồi, thế nào, có nắm chắc không?”

Nếu như đám người Dịch Áo ở chỗ này nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc, rõ ràng là Gia Nạp Lợi, tại sao San Đóa Lạp lại gọi hắn là Bồ Lý Ân?

“Ta trước giờ đã bao giờ đi làm chuyện không nắm chắc chưa?” Cái tên được San Đóa Lạp gọi là Bồ Lý Ân cười nói: “Ngày mai tranh tài thì không cần người quan tâm, chuyện đã đáp ứng người, ta nhất định sẽ làm được. Chỉ có người, có phải là nên giao cho ta một điểm lợi tức trước?”

Chỉ nhìn vẻ mặt tên Bồ Lý Ân này thì hoàn toàn giống với Gia Nạp Lợi. Trên thực tế, sắc mặt Bồ Lý Ân quả thật cũng hơi đỏ ửng, nhưng ánh mắt của hắn lại đang lộ ra dự vọng không hề che dấu chút nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người San Đóa Lạp sắc như dao cạo.

San Đóa Lạp nổi danh khắp bộ cao cấp Tử Vong Chi Ca học viện là đóa hoa chung, có số người theo đuổi đông đảo, tình cảnh gì nàng chưa từng thấy. Nhưng ở trước ánh mắt của Bồ Lý Ân vẫn không nhìn được nổi lên một tầng da gà, ánh mắt đối phương quá rõ ràng, San Đóa Lạp thậm chí có một loại ảo giác bản thân mình đang trần như nhộng khi đứng ở đối diện hắn.

Cổ nén cảm giác chán ghét từ đáy lòng, San Đóa Lạp lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngay cả một ngày người cũng không chờ nổi? Huống chi, kết quả còn chưa có, tại sao ta phải giao lợi tức cho người?”

Bồ Lý Ân lắc đầu: “Muốn cho ngựa chạy mà không cho ngựa ăn, trên đời làm gì có đạo lý này? Có lẽ đến lúc đó ta cao hứng, nói không chừng sẽ giết chết tên Dịch Áo luôn, chẳng phải đó là kết quả người muốn thấy nhất sao?”

“Ta chỉ không muốn để cho bọn họ xúc phạm tới Đạt Nhĩ Sấm, nói muốn mạng của bọn họ từ lúc nào?” San Đóa Lạp nhíu mày trả lời, nàng có thể xúi giục đạo sư đi gây áp lực cho đám người Dịch Áo, cũng có thể tìm người động tay chân lúc tranh tài. Nhưng nói đến giết người thì nàng không có lá gan đó. Nhất là ở trong học viện, một khi sự tình bại lộ thì kết quả của nàng sẽ vô cùng thê thảm.

“Người chết mới là an toàn nhất, chẳng lẽ người không nghĩ như vậy sao?” Nụ cười của Bồ Lý Ân có vẻ xấu hổ nhưng động tác của hắn thì hoàn toàn ngược lại, trực tiếp tiến lên mấy bước, đến lúc hai thân thể gần như chạm vào nhau, hắn mới vươn tay ra nhẹ nhàng nâng cằm San Đóa Lạp lên: “Trước đây rất lâu ta đã nói với người rồi, chỉ cần người nghĩ ra được chứ không có chuyện ta làm không được. Người nhìn đi, ta không có dối gạt người, ngày mai tranh tài, những tên ở khu năm mươi một chết chắc rồi, sẽ không còn người nào đối nghịch với đệ đệ người.”

Mấy câu nói cuối cùng hầu như là Bồ Lý Ân thổi vào lỗ tai San Đóa Lạp, sau khi nói xong còn nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ra liếm vành tai San Đóa Lạp một lượt.

San Đóa Lạp như bị điện giật vội vã lui về phía sau mấy bước, cố gắng đè nén lửa giận sắp sửa bộc phát. Nếu như có thể, nàng đã sớm trở mặt với đối phương rồi. Nhưng mà lúc này không được, bản thân nàng chỉ có một đệ đệ duy nhất, bất kể thế nào cũng không thể để Đạt Nhĩ Sấm bị thương tổn, bây giờ người có thể giúp nàng chỉ có tên Bồ Lý Ân này.

San Đóa Lạp hít sâu mấy hơi bình phục tâm tình rồi chậm rãi nói: “Nếu người vẫn tiếp tục như vậy, ta tình nguyện không cần sự trợ giúp của người.”

“Trời ạ, người tức giận?” Bồ Lý Ân kinh ngạc nhìn sang San Đóa Lạp: “Chỉ là sớm muộn một ngày thôi mà, ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết San Đóa Lạp tiểu thư khả ái của chúng ta còn trong trắng nha? Ha ha, sợ rằng cả Tử Vong Chi Ca học viện cũng không có người nào tin tưởng đâu?”

San Đóa Lạp hung hăng nhìn chăm chăm Bồ Lý Ân, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: “Vô sỉ !”

“Không nên khen ta như vậy, ta sẽ rất là xấu hổ.” Bồ Lý Ân lại khôi phục nụ cười ngai ngùng như trước: “Thật sự so sánh thì ta còn không bằng San Đóa Lạp tiểu thư, người cho rằng cây đao giết người có tội hay là bàn tay cầm đao có tội?”

“Nếu người gọi ta tới chỉ là vì thảo luận vấn đề này, vậy thì đến đây chấm dứt được rồi.” San Đóa Lạp lạnh lùng nói, sau đó lập tức xoay người rời đi. Nàng không muốn dừng lại nơi này thêm một giây phút nào. Không phải là không có người theo đuổi nàng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có một người nào làm cho nàng cảm thấy ác tâm như cái tên Bồ Lý Ân này.

Thân hình Bồ Lý Ân chợt lóe ngăn chặn trước mặt San Đóa Lạp: “Được rồi, chúng ta có thể thay đổi đề tài, hoặc có thể nói là đổi sang chỗ khác? Ta rất có hứng thú ‘xâm nhập’ để tìm hiểu San Đóa Lạp tiểu thư.”

Lúc nói đến hai chữ xâm nhập này, Bồ Lý Ân rõ ràng nhấn mạnh giọng nói lên, nhưng vẻ mặt hết lần này tới lần khác lại mang bộ dạng cực kỳ vô tội, làn da mặt ứng đỏ làm cho người ta không bao giờ ngờ tới lời như thế lại từ trong miệng hắn nhảy ra ngoài.

San Đóa Lạp xem như quen biết Bồ Lý Ân rất lâu rồi, tự nhiên rõ ràng vẻ mặt của hắn chỉ dùng để mê hoặc những người khác mà thôi, đây cũng là lý do nàng chán ghét Bồ Lý Ân nhất. Quả thực là đối trá đến cực hạn, vì thế nàng lạnh giọng nói: “Ta đã nói rồi, chờ sau khi có kết quả rồi lại nói, trước đó thì không thể.”

“Thật sự là làm cho người thương tâm nha!” Bồ Lý Ân thở dài nói: “Nhưng ta có thể đợi, chung quy cũng có một ngày người sẽ biết rằng ta mới là người yêu người nhất.”

“Nếu không có chuyện gì khác thì ta đi đây.” San Đóa Lạp có cảm giác muốn ói ngay tại chỗ. Từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên nàng hi vọng mình có thể khó coi một chút, như vậy con ruồi đáng ghét Bồ Lý Ân sẽ không quần lầy nàng nữa.

“Dĩ nhiên là được.” Bồ Lý Ân buông tay ra: “Ta làm sao có quyền hạn chế hành động của người chứ? Đúng rồi, hi vọng người không quên lời đã nói, sau cuộc tranh tài ngày mai, người chính là của ta.”

“Chỉ là một đêm thôi.” San Đóa Lạp cố tình cường điệu một câu, đồng thời gương mặt nàng từ từ đỏ ửng, trước đây nàng chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ làm chuyện như vậy. Nhưng nàng không còn cách nào khác, nàng rất rõ ràng tính cách Đạt Nhĩ Sâm không phải là người dễ dàng cúi đầu. Cho dù khi đó đáp ứng nàng cũng có thể thay đổi ý định ngay tại đường trường, vì thế nàng phải sớm chuẩn bị cho tốt.

“Vậy là đủ rồi.” Bồ Lý Ân cúi đầu sát bên tai San Đóa Lạp, nhẹ giọng nói: “Lúc trời tối ngày mai, ta sẽ làm cho người vĩnh viễn không thể quên được ta.”

May là San Đóa Lạp đã quen cách chu toàn với nam nhân, giờ phút này mặt nàng hồng đã đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu rồi nhưng vẫn ngậm chặt miệng không nói gì. Trục tiếp vòng qua Bồ Lý Ân đi trở về, nhưng ngay khi nàng đi ngang qua Bồ Lý Ân, một bàn tay chợt vươn ra vuốt cái mông đầy dầ của nàng.

San Đóa Lạp kinh hãi kêu lên một tiếng, nhanh chóng né qua mấy bước, trợn mắt nhìn chằm chằm Bồ Lý Ân, người khởi xướng lại đang say mê ngửi ngửi ngón tay của mình, bộ dạng vẫn cứ vô tội y như cũ.

“Người quá biến thái.” Giọng nói San Đóa Lạp bắt đầu run rẩy, cử động của đối phương không thể nghi ngờ chính là vũ nhục nàng.

“Người không thích?” Bồ Lý Ân nhếch miệng cười tà: “Nhưng cũng không sao, từ từ sẽ quen thôi.”

San Đóa Lạp không nói một lời vội vã xoay người rời đi, tranh cãi với hạng người như thế không có một chút ý nghĩa, kết quả chỉ có thể tự rước lấy nhục vào thân. Vào giờ phút này, tâm lý San Đóa Lạp vô cùng phức tạp, một bên là hi vọng vào trận tranh tài ngày mai Bồ Lý Ân sẽ có thể đánh đắm người Dịch Áo bị thương, một bên lại hi vọng Bồ Lý Ân không thành công. Bởi vì như vậy nàng không cần phải đổi mặt với cái tên ghê tởm này nữa.

Bồ Lý Ân đưa mắt nhìn San Đóa Lạp rời đi, hồi lâu sau cũng rời khỏi rừng cây, đi tới bên ngoài một tòa viện nhỏ của bộ cao cấp, hắn trực tiếp đẩy cửa ra bước vào trong.

Trong sân đang có mấy người trẻ tuổi ngồi nói chuyện phiếm, thấy Bồ Lý Ân đi tới, một người trẻ tuổi trong đó lập tức đứng lên: “Ca, người trở lại rồi hả?”

Người trẻ tuổi này giống Bồ Lý Ân y như đúc, cũng một thân áo vải màu xám tro, ngay cả bộ dạng xấu hổ lúc nói chuyện cũng cực kỳ giống. Chỉ có điều ánh mắt không sắc bén không bằng, nếu mới vừa nhìn thấy bọn họ, tuyệt đối không có người nào đủ sức phân biệt ai là ca ca, ai là đệ đệ.

“Gia Nạp Lợi, ở chỗ này thế nào? Không có ai khi dễ người chứ?” Bồ Lý Ân cười nói.

“Không có, tất cả mọi người đối với ta rất tốt.” Gia Nạp Lợi nói.

Một thanh niên khôi ngô ngồi bên cạnh nói chen vào: “Lão đại, vì sao ngươi lại nói như vậy chứ? Chúng ta khi dễ ai chứ không dám khi dễ Gia Nạp Lợi nha! Nếu thật sự làm như vậy, lỡ may ngươi liều mạng với chúng ta thì sao?”

“Đúng đấy, hơn nữa tính cách Gia Nạp Lợi dễ thân cận hơn lão đại ngươi nhiều, ít nhất người ta đều nói thật. Không giống như ngươi, cứ ba câu là có hai câu rườì gạt người rồi.” Một người thanh niên hơi ôm bên cạnh mở miệng nói.

“Lời nói thật?” Bồ Lý Ân đầu tiên là ngăn người ra, sau đó nhìn lướt qua Gia Nạp Lợi, khẽ cười: “Nói cho ta nghe xem, đệ đệ của ta đây nói thật câu gì nào?”

“Nhiều lắm.” Người thanh niên ôm đắc ý nói: “Nếu không có Gia Nạp Lợi nói, chúng ta còn không biết thì ra lão đại lại bề bộn nhiều việc như thế.”

“Ca, đừng hỏi nữa, tới đây đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Gia Nạp Lợi kéo Bồ Lý Ân sang một bên.

Hai người đi qua một bên, Bồ Lý Ân cười cười nói: “Ngươi vừa mới lừa gạt bọn họ cái gì đó?”

Khuôn mặt Gia Nạp Lợi bắt đầu đỏ lên: “Bọn họ thích nghe, ta chỉ tùy tiện nói thôi. Đúng rồi, ca, ngày mai ngươi thật sự thay ta đi thi đấu?”

“Thế nào? Lo lắng cho ta?” Bồ Lý Ân nhìn sang đệ đệ của mình: “Ngươi còn không rõ ràng thực lực của ta sao? Đối phó mấy gã học viên ở bộ sơ cấp mà thôi, có gì để lo lắng?”

“Nhưng mà ta nghe nói những người ở khu năm mươi mốt hình như có quan hệ với thượng tầng học viện, ngay cả đập phá cánh cửa nhà của Tư Thẩn Sâm viện trưởng nhà cũng không có chuyện. Ngươi nên suy nghĩ cho thật kỹ.” Gia Nạp Lợi lo lắng nói.

Bồ Lý Ân nở nụ cười: “Vậy thì có thể chứng minh chuyện gì? Chỉ cần ta không có vi phạm quy tắc của học viện, bọn họ không thể làm gì ta được. Đây chính là chỗ tốt của Tử Vong Chi Ca học viện.”

“Ngươi đã quyết định thì cứ làm đi, nhưng cũng nên cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi.” Bồ Lý Ân vỗ vỗ bả vai Gia Nạp Lợi: “Ta vẫn chờ ngươi lên tới bộ cao cấp rồi cùng nhau tu luyện với ngươi. Những tên đó chỉ là chướng ngại nhỏ nhoi mà thôi, ngươi hoàn toàn không cần phải để ý.”

444. Chương 443 : Đột Biến Phát Sinh

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 443 : Đột biến phát sinh

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trận thi đấu ở giữa sân, học viên hai đội đánh đấm cực kỳ thống khoái, mấy người Địch Áo ngồi ở trên khán đài quan sát, thực lực song phương ngang nhau tranh tài mới là đặc sắc nhất. So sánh xuống, mấy người Địch Áo tham gia tranh tài có vẻ ‘hơi bình thản’ rồi, chiến đấu thường xuyên nghiêng về một phía sẽ không có áp lực gì đáng nói.

Qua chừng nửa giờ, trận đấu rốt cuộc phân ra thắng bại, một phe trong đó bởi vì Hỏa hệ võ sĩ của đội ngũ hao hết nguyên lực phải chủ động nhận thua.

“Cuối cùng đã đến phiên chúng ta.” Lôi Mông chờ lâu sớm đã sớm không nhịn được, giờ phút này rốt cuộc dâng cao tinh thần.

“Không cần hưng phấn như thế chứ? Dù sao cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi.” Ca Đốn lưỡi biếng nói.

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta hưng phấn?” Lôi Mông kêu lên.

“Đi thôi, đến lượt chúng ta lên đài rồi.” Dịch Áo vội vàng lôi Lôi Mông đi, nếu không đoán chừng hai người này sẽ âm ỉ thêm một trận.

Lúc này khu sáu mươi bảy đám người Gia Nạp Lợi đã nối đuôi nhau đi tới cuộc thi trên đài, thấy mấy người Dịch Áo lên đài sau, Gia Nạp Lợi rất xa hướng về phía Dịch Áo cảm kích mỉm cười một chút, nụ cười trước sau như một xấu hổ.

“Đây chính là người mà các người nói?” Tác Phỉ Á thấp giọng hỏi.

“Đúng là tên đó.” Lôi Mông thở dài: “Thấy không, còn chưa có nói chuyện đã đỏ mặt đỏ rồi, nữ tử cũng không e lệ như vậy chứ?”

Tác Phỉ Á nhìn Gia Nạp Lợi mấy lần, không khỏi cũng nở nụ cười: “Đúng là như vậy, quá kỳ quái đi. Cho dù hấn thật sự đag cầu ơ chúng ta cũng không cần bày ra bộ dạng đáng thương này mà. Ta đoán chừng một hồi sẽ có người nói chúng ta đánh giả cho coi.”

“Mặc kệ nó, dù sao chỉ cần có thể sớm kết thúc tranh tài là tốt rồi, ta không bao giờ muốn nhìn thấy gương mặt này nữa.” Lôi Mông lắc đầu ngao ngán.

Trên khán đài, đạo sư đã rung cái chuông nhỏ trong tay ra hiệu cho tranh tài chính thức bắt đầu.

Dịch Áo lắc mình chạy ra khỏi đội ngũ, để cho hấn ngoài ý muốn chính là Phong hệ võ sĩ của đối phương lao ra dĩ nhiên là cái tên Gia Nạp Lợi. Thế nhưng suy nghĩ đến thân phận đội trưởng của Gia Nạp Lợi thì chẳng có gì lạ. Dịch Áo chỉ cảm thấy kỳ quái, một đội trưởng mềm yếu như vậy suất lĩnh đội ngũ đến tận cùng làm sao sống sót ở trong Tử Vong Chi Ca trong học viện vốn có tỉ lệ đào thải cực cao?

Sau khi Gia Nạp Lợi lao ra liền giơ tay thả ra một đạo Phong Nhận, từ trên uy lực Phong Nhận thì có lẽ Gia Nạp Lợi đã dùng toàn lực rồi, tốc độ cũng mau tới cực điểm. Đáng tiếc là điểm rơi thiếu chính xác, tựa hồ là lo lắng thương tổn Dịch Áo, cho nên Dịch Áo không cần trốn, Phong Nhận tự động bay lướt qua hông bên trái Dịch Áo, cách thân thể Dịch Áo ít nhất cũng mười mấy ly.

(1ly =1mm)

Dịch Áo không khỏi dở khóc dở cười, đây cũng quá giả thì phải? Thế nhưng lúc này hấn không thể nói gì được, đành phải giơ tay đáp lễ một đạo Phong Nhận, ngay cả Diễn Sinh bí kỹ cũng không dùng. Không phải là hấn lo lắng thương tổn đối phương, mà là sợ lỡ may động đến cái tên Gia Nạp Lợi này làm cho hấn khóc lên, cuộc tranh tài này sẽ biến thành trò cười khắp học viện mất, có khi còn được lưu danh sử sách thì toi.

Gia Nạp Lợi phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, lập tức thả ra Tất Phong Tấn Ảnh lách mình tránh ra, nhìn về mặt giống như Dịch Áo thả ra không phải là một đạo Phong Nhận bình thường, mà là bí kỹ uy lực vô thượng vậy. Trên khán đài nhất thời truyền đến một mảnh thanh âm xôn xao, bị một đạo Phong Nhận hù dọa thành như vậy còn đánh cái rắm gì nữa?

Dịch Áo ở bên này cố gắng ‘chu toàn’ Gia Nạp Lợi, bên kia đám người Tác Phỉ Á đi đến vị trí cách đội ngũ đối diện chừng hai mươi thước thì dừng lại, theo thói quen thả ra Băng Tường. Sau đó liền thấy phe đối diện lao ra một gã võ sĩ, trên người lóe ra quang mang Bàn Thạch Thủ Hộ, cầm đầu lao thẳng về phía Băng Tường.

Cùng lúc đó, hai tên Hỏa hệ võ sĩ phe kia cũng thả ra Chân Hồng Chi Vũ, ba người cùng đánh nên Băng Tường sụp đổ thành từng mảnh nhỏ rất nhanh. Hai mắt Lôi Mông sáng ngời, vốn nghĩ là bọn người kia sẽ giống như nhóm Bối Lạc Khắc lần trước vậy, cẩn thận sợ sai lầm chọc giận bọn họ, nhưng bây giờ nhìn lại hình như đối phương có chút không cam lòng, như vậy đúng là quá tốt. Thống thống khoái khoái đánh một trận mới là hành động của võ sĩ chân chính, bó tay bó chân còn ra cái dạng gì đây?

Gã Địa hệ võ sĩ mới vừa đánh vỡ Băng Tường đã thấy thân ảnh Lôi Mông lao đến thật nhanh, theo bản năng giơ chân lên định thi triển Liệt Địa Kích. Nhưng Lôi Mông làm gì cho hấn có cơ hội này, đã sớm buông thả Địa Chấn trước một bước rồi, gã Địa hệ võ sĩ lập tức trúng chiêu, thân hình cứng ngắc đứng im tại chỗ.

Đây là bí kỹ gì? Gã Địa hệ võ sĩ bị dọa không nhẹ, vì sao thân thể của mình không nhúc nhích được?

Lôi Mông bắt được khe hở này, vô cùng thông dong thả ra Liệt Địa Kích, trong tiếng nổ vang ầm ầm, từng đạo kinh khí lạnh thấu xương đánh trúng gã Địa hệ võ sĩ vô cùng chính xác, gã Địa hệ võ sĩ nhất thời bị đánh bay ra ngoài.

Nghiêm khắc mà nói thì Lôi Mông đang khi dễ người ta. Bí kỹ gia truyền Địa Chấn của Sư Tâm Vương không thể nghi ngờ là một trong những bí kỹ đứng đầu đại lục, chỉ cần ở trong phạm vi Địa Chấn lan tới, nếu là võ sĩ cùng giai sẽ không thể tránh được hiệu quả cứng ngắt toàn thân.

Khuyết điểm duy nhất chính là Lôi Mông không thể buông thả Địa Chấn liên tục, nếu không bằng vào bí kỹ này, hẳn có thể dễ dàng đánh bại bất kỳ một đối thủ cùng giai nào.

Hỏa hệ võ sĩ của phe đối diện không có đi quân Lôi Mông chiến đấu với tên Địa hệ võ sĩ kia, dù sao trong khoảng thời gian ngắn hai người không thể nào phân ra thắng thua được. Hỏa diễm Chân Hồng Chi Vũ áp tới bao phủ mấy người Tác Phỉ Á kín kẽ. Tác Phỉ Á giơ tay lên thả ra Băng Tường ngăn cản đối phương công kích, lúc này mấy người bọn họ chú ý tới trong trận doanh đối phương còn có một người vẫn chưa xuất thủ, nhìn bộ dáng hẳn là Thủy hệ võ sĩ mới đúng.

Ở trong phạm vi Chân Hồng Chi Vũ công kích, mấy người Tác Phỉ Á không ngừng phóng thích Băng Tường bảo hộ bản thân. Mặc dù không có Ca Đồn công kích cường lực nhưng có thêm Y Toa Bối Nhĩ nên lực phòng ngự gia tăng không ít. Phe đối diện tấn công mãnh liệt cỡ nào cũng không thể đột phá hàng rào phòng ngự của ba người liên thủ trong khoảng thời gian ngắn.

Điểm sáng duy nhất bây giờ chính là hai tên Địa hệ võ sĩ chiến đấu với nhau, ít nhất cũng có thể làm cho người ta nhìn ra được Lôi Mông một mực đè ép đối phương. Về phần những người khác chiến đấu, mọi người đã lười xem tiếp, cái đó có khác gì buông thả bí kỹ vào không khí đâu?

Theo thời gian trôi qua, hai tên Hỏa hệ võ sĩ khu sáu mươi bảy và mấy người Tác Phỉ Á tiêu hao nguyên lực nhanh chóng, dĩ nhiên mấy người Tác Phỉ Á tiêu hao ít hơn đối phương. Trong lúc phòng thủ thường thả ra Hàn Băng Tỏa Liên và Băng Trùy phản kích, nhưng đang bay ở giữa không trung đã bị vô số ngọn lửa ngăn chặn tiêu tán.

Mấy người Tác Phỉ Á càng đánh càng là buồn bực, đối diện những tên kia sẽ không phải là nghĩ vẫn như vậy đánh tới nguyên lực hao hết sao?

Đúng lúc này, vẫn luôn đang cùng Dịch Áo ” thật tình tỷ thí ” Gia Nạp Lợi bỗng nhiên đột nhiên vọt tới trước, kéo gần lại và Dịch Áo ở giữa khoảng cách, Dịch Áo đứng tại chỗ chưa hề di động, chỉ im lặng nhìn sang đối phương. Nếu như Gia Nạp Lợi nghĩ là hắn đã buông lỏng cảnh giác rồi ra tay đánh lén, nhất định hắn sẽ hối hận không kịp.

Gia Nạp Lợi lộn một vòng vọt tới từ bên hông Dịch Áo, đồng thời nhẹ giọng nói một câu: “Có thể đánh ta rớt xuống đài rồi.”

Dịch Áo âm thầm thở dài, đúng là không nhịn được mà, người trực tiếp nhận thua là tốt rồi? Chẳng lẽ bị ta đánh xuống người sẽ có nhiều mặt mũi hơn?

Mặc dù là nghĩ như vậy nhưng dựa trên tình đồng học, hẳn rất khó cự tuyệt yêu cầu của gã Gia Nạp Lợi ‘đáng thương’ này. Hắn nhẹ nhàng thả ra Phong Ưu Nhã lãng không bay về phía Gia Nạp Lợi.

Bởi vì đã đáp ứng không thương tổn đối phương, cho nên Dịch Áo chỉ có thể chọn lựa phương thức ném Gia Nạp Lợi xuống dưới đài, trong nháy mắt Dịch Áo đã vọt tới sau lưng Gia Nạp Lợi, lấy tay chụp vào cổ áo hắn.

Ngay thời điểm này, trong mắt Gia Nạp Lợi bỗng nhiên hiện lên một tia lệ mang, rống lớn một tiếng như sấm sét đầu xuân: “PHÁ ~!”

Trong lúc phát ra tiếng hô Gia Nạp Lợi đột nhiên gia tốc, xoay người giang hai tay phóng ra một đoàn ánh sáng màu xanh nhạt hóa thành một cơn mưa Phong Nhận đầy trời ngập đất, không chút lưu tình đánh tới chỗ Dịch Áo. Rõ ràng là Diễn Sinh bí kỹ mà Dịch Áo vẫn ‘ngại ngừng’ không dám sử dụng.

Sau khi phát động công kích, Gia Nạp Lợi không thèm nhìn kết quả, thân hình lác nhệ một cái xông về phía Lôi Mông. Ở khoảng cách gần như vậy, lại là chuyện đột ngột phát sinh, Dịch Áo căn bản không có khả

năng sống sót. cho dù là Phong hệ đạo sư xuất thủ cũng vẫn cứu không nổi vận mệnh Dịch Áo. Không thể không nói, Gia Nạp Lợi lựa chọn thời cơ phát động rất chính xác, chính là lúc Dịch Áo phòng bị thấp nhất.

Trên khán đài nhất thời vang lên một trận kinh hô, kết quả như thế có thể nói là đột ngột biến chuyển, khi mọi người đều cho là cuộc tranh tài này đã không còn thay đổi được nữa. Gia Nạp Lợi cuối cùng phát động một kích trí mạng ngay thời điểm mấu chốt.

445. Chương 444 : Bẫy Trùng Khổng Lồ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 444 : Bẫy Trùng khổng lồ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Còn ba gã Hỏa hệ võ sĩ từ trước đến giờ giằng co với đám người Tác Phi Á cũng đồng thời biến chuyển phương hướng công kích, tất cả đều khổng chế ngọn lửa đánh tới Lôi Mông đang triển đấu với gã Địa hệ võ sĩ. Cái người vẫn không có động thủ cũng đồng dạng là Hỏa hệ võ sĩ.

Ở trên khán đài, Ca Đồn đang buồn ngủ ngáp ngáp dài vội vã nhảy dựng lên, hắn quả thực không thể tin được tình cảnh phát sinh trên lôi đài, đây là xảy ra chuyện gì?

Lao Lạp phản ứng còn muộn trực tiếp hơn cả Ca Đồn, không nói một lời chạy thẳng tới phương hướng lôi đài. Miêu Tử cũng liều mạng vỗ mạnh hai cánh bay ở trên đầu Lao Lạp.

Nhưng cho dù tốc độ Lao Lạp và Miêu Tử mau hơn nữa cũng không có cách nào vượt qua khoảng cách xa trong khoảng thời gian ngắn. Trên khán đài đã có đạo sư xông ra nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng không ai có thể thay đổi được kết quả cuối cùng. Bị công kích ở khoảng cách quá gần như thế, Dịch Áo xem như chết chắc rồi.

Trong khoảnh khắc cơn mưa Phong Nhận xuất hiện, con người Dịch Áo chợt co rúc lại cực nhỏ, trong đầu cơ hồ biến thành một mảnh trống rỗng. Gia Nạp Lợi công kích quá dày đặc, khoảng cách lại gần tới cực điểm, cho dù Dịch Áo chọn lựa phương thức nào cũng không thể hoàn toàn tránh thoát toàn bộ công kích.

Trên khán đài bỗng nhiên lại vang lên một trận kinh hô còn lớn hơn nữa, Gia Nạp Lợi nghe vào trong tai trên mặt liền hiện ra nụ cười lạnh lùng, thiên tài? Một mình đối mặt ba võ sĩ cùng giai? Ha ha, sợ rằng cái tên Dịch Áo còn không rõ ràng lắm đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì nữa kia?” Tốc độ Gia Nạp Lợi vẫn không giảm, trực tiếp lao nhanh về phía Lôi Mông. Đây là chiến thuật bọn họ đã nghiên cứu trước đó, đầu tiên là giải quyết Dịch Áo, sau đó chính là Địa hệ võ sĩ Lôi Mông. Về phần mấy nữ tử còn dư lại đều là Thủy hệ võ sĩ, căn bản không thể nào là đối thủ của bọn họ.

Gia Nạp Lợi không nhìn thấy tình cảnh sau lưng của mình, nhưng mọi người trên khán đài đám lại thấy rất rõ ràng, trong nháy mắt khi cơn mưa Phong Nhận sắp đánh trúng Dịch Áo. Dịch Áo giống như bị ai đó đánh trúng một quyền mạnh mẽ, cả người bay ngược ra sau kéo giãn khoảng cách với cơn mưa Phong Nhận một đoạn ngắn. Chốc lát sau, Dịch Áo gằm lên phần nộ, cơn mưa Phong Nhận đang ở trên không trung dừng lại trong khoảnh khắc, cảnh này rơi vào trong mắt người xem đều cho rằng mình bị ảo giác. Ngay sau đó, một cỗ cuồng phong mạnh mẽ lấy Dịch Áo làm trung tâm thổi quét ra bốn phía.

Gia Nạp Lợi bỗng nhiên quay đầu lại liền thấy một màn quỷ dị, vào lúc này hắn thậm chí không dám tin vào hai mắt của mình. Cơn mưa Phong Nhận do hắn thả ra biến thành nhẹ nhàng như một đồng lông hồng bay lả tả ra ngoài, không có một mảnh nào dính vào người Dịch Áo.

Vị đạo sư đang xông vào sân thi đấu cũng ngừng lại giữa không trung, khuôn mặt không che dấu được sự kinh ngạc. Cho dù là Cực Hạn võ sĩ đỉnh phong cũng không thể nào bình yên vô sự khi gặp phải công kích đột nhiên xuất hiện như thế này, nhưng Dịch Áo hết lần này tới lần khác lại làm được?

Sau khi Dịch Áo thổi tan cơn mưa Phong Nhận, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, nhưng vẫn vội vã lao về phía Lôi Mông không dám trì hoãn chút nào. Đến tận lúc này, Dịch Áo đã rõ ràng mình nên làm gì rồi, nhưng tình hình tối trọng yếu không phải là tìm Gia Nạp Lợi phiên toái, mà phải cứu Lôi Mông đang bị vây công trước đã.

May mà Lôi Mông đã không còn là tay mơ như lúc mới vừa rời khỏi Sư Tâm đế quốc, ngay thời điểm mấy gã Hỏa hệ võ sĩ đồng thời phát động công kích đã kịp thời cho ra phản ứng, lập tức buông thả Địa Long Thủ Hộ bảo hộ thân thể. Địa Long Thủ Hộ là bí kỹ Địa hệ Cực Hạn võ sĩ mới có thể thả ra, có năng lực phòng ngự xuất sắc. Mặc dù khuyết điểm của Địa Long Thủ Hộ cũng rõ ràng, đó là không có cách nào di động, nhưng giờ phút này Lôi Mông hoàn toàn có thể bỏ qua khuyết điểm này, chỉ cần hấn kiên trì thêm một giây là Dịch Áo ở bên kia sẽ có thể thay đổi toàn bộ thế cục.

Ánh mắt Gia Nạp Lợi xoay chuyển liên hồi, thật ra bây giờ hấn có hai lựa chọn. Một là trực tiếp nhận thua, cho dù Dịch Áo biết rõ bị lừa cũng không thể nào tiếp tục động thủ với hấn dưới tình huống như vậy. Nhưng như vậy nghĩa là hấn mất đi cơ hội ‘âu yếm’ với San Đóa Lạp. Lựa chọn thứ hai là tiếp tục đánh, dựa theo nội dung đã bàn với San Đóa Lạp trước đó, tận lực sát thương những người khác đến mức lớn nhất.

Thời gian để cho Gia Nạp Lợi suy nghĩ rất ngắn, bởi vì tốc độ của Dịch Áo quá nhanh, cơ hồ là theo bản năng, thân hình Gia Nạp Lợi thoáng một cái ngăn chặn con đường trước mặt Dịch Áo.

Mấy người Tác Phi Á cũng vội vàng xông về phía Lôi Mông, cố gắng thả ra Băng Tường ngăn cản công kích của đối phương dùm cho hấn. Nhưng Lôi Mông đối mặt không chỉ là ba gã Hỏa hệ võ sĩ, mà còn có thêm một gã Địa hệ võ sĩ đang phóng thích Liệt Địa Kích đánh tới Lôi Mông. Đám người Tác Phi Á chỉ có thể giữ vững Băng Tường được một giây đã bị chấn động nát bấy, buông thả Băng Tường cần phải có thời gian lấy hơi, đối phương công kích liên tục như thế, mắt thấy quang mang Địa Long Thủ Hộ đã bắt đầu xuất hiện vết nứt loang lổ, tựa hồ chuẩn bị hỏng mất.

Dịch Áo làm như không nhìn thấy Gia Nạp Lợi ngăn cản ở phía trước, vẫn tiếp tục lao thẳng tới chỗ Lôi Mông. Gia Nạp Lợi lập lại chiêu cũ, vung tay phóng ra một đoàn thanh mang hóa thành một cơn mưa lưu quang đánh tới Dịch Áo. Mặc dù hấn không rõ ràng lắm lúc này vì sao Dịch Áo tránh thoát được. Nhưng hấn tuyệt đối không tin đối phương có thể liên tục buông thả kỹ năng đó, nếu như Dịch Áo có bốn sự như vậy căn bản không cần phải đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện làm gì.

Nhưng mà Gia Nạp Lợi không nghĩ tới, Dịch Áo lại đang chờ đợi thời điểm này. Trên thực tế, bây giờ Dịch Áo quả thật buông thả không thể sử dụng Cự Phong Phá lần nữa, nhưng Dịch Áo không có ý định trốn tránh. Ngay khi Gia Nạp Lợi thả ra Diễn Sinh bí kỹ đã quyết định luôn kết cục của hấn.

Nếu như song phương chỉ dùng Phong Nhận bình thường công kích, Dịch Áo sẽ không buông thả Lôi Quang Phong Nhận ở trước mắt vô số người thế này. Nhưng quang ảnh của Diễn Sinh bí kỹ đủ để che phủ tất cả ánh mắt trên khán đài.

Hai tay Dịch Áo giang ra, mấy đạo thanh mang nổ tung ở giữa không trung hóa thành vô số lưu quang nghênh đón Diễn Sinh bí kỹ của Gia Nạp Lợi. Tất cả mọi người không chú ý tới có một đạo Lôi Quang Phong Nhận nho nhỏ xen lẫn vào trong cơn mưa lưu quang bay vút tới Gia Nạp Lợi.

Gia Nạp Lợi cười lạnh, không có biểu lộ ngạc nhiên chút nào. Diễn Sinh bí kỹ không phải là bí kỹ kỳ lạ độc nhất vô nhị. Trong Tử Vong Chi Ca học viện cũng có vài người biết sử dụng, hiện tại hấn không có hy vọng xa vời có thể giết chết Dịch Áo trong thời gian ngắn, chỉ cần có thể trì hoãn đối phương một đoạn thời gian thì chiến đấu bên kia sẽ cho ra kết quả. Gia Nạp Lợi không hề nóng vội.

Hai cơn mưa Phong Nhận chạm nhau trên không trung phát ra một trận nổ vang chói tai, hai tay Gia Nạp Lợi huy động liên tục vừa thả ra thêm mấy đạo Diễn Sinh Phong Nhận. Nhưng vào lúc này, hấn chợt phát hiện một đạo Phong Nhận mang theo lôi điện xuyên thấu cơn mưa Phong Nhận dày đặc, bắn thẳng về phía lồng ngực của mình, điều này là sao?

Uy lực bí kỹ công kích liên quan trực tiếp đến lượng nguyên lực trong cơ thể, Gia Nạp Lợi sở dĩ dám một chọi một với Dịch Áo là vì Dịch Áo chỉ là một Cực Hạn võ sĩ cấp ba. Thế nhưng một Cực Hạn võ sĩ cấp ba thả ra Phong Nhận làm sao có thể xuyên qua Diễn Sinh Phong Nhận của mình?

Mặc kệ như thế nào Gia Nạp Lợi cũng không thể tin tưởng chuyện này là sự thật, có lẽ là do mình quá tự tin, có lẽ là muốn chứng minh mình mạnh hơn đối phương. Gia Nạp Lợi không có lựa chọn tránh né, mà giờ tay lên phóng ra một đạo Phong Nhận nghênh đón.

Chốc lát sau, đạo Lôi Quang Phong Nhận nho nhỏ kia xuyên qua không khí, dễ dàng phá tan Phong Nhận của Gia Nạp Lợi. Tốc độ chẳng những không chậm lại chút nào, ngay cả phương hướng cũng không có lệch khỏi quỹ đạo, mục tiêu vẫn là lồng ngực Gia Nạp Lợi.

Đến nơi này, Gia Nạp Lợi mới ý thức tới mình làm ra một cái lựa chọn sai lầm, nhưng mà hắn đã không kịp làm ra động tác né tránh. Cho dù là Phong Ưu Nhã hay là Tật Phong Tấn Ảnh đều cần một đoạn thời gian ngắn để buông thả, mặc dù thời gian này vô cùng ngắn ngủi, đặt ở lúc bình thường có thể xem như không đáng kể, nhưng ở trong thời điểm mấu chốt này lại biến thành quá lâu dài.

Dù sao Gia Nạp Lợi cũng là Cực Hạn võ sĩ cao cấp, năng lực phản ứng và trình độ buông thả bí kỹ đều là nhất lưu, cuối cùng vẫn ở trong đoạn thời gian quý giá này thành công thả ra Tật Phong Tấn Ảnh. Thế nhưng rất đáng tiếc, hắn vẫn không thể nào hoàn toàn tránh thoát Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo.

Đám người bên trên khán đài chỉ có thể nhìn thấy lưu quang của Phong Nhận bay đầy trời, va chạm vào nhau rồi nổ tung ầm ỉ. Sau đó thân hình Gia Nạp Lợi đột nhiên bay ra ngoài, lưu lại trên không trung ngoại trừ một dãy tàn ảnh ra, còn có một vòi máu nhìn thấy mà giật mình.

446. Chương 445 : Thoát Hiểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 445 : Thoát hiểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo phóng ra Lôi Quang Phong Nhận không thể xuyên thấu trái tim Gia Nạp Lợi như dự tính, nhưng vẫn đâm lủng phổi Gia Nạp Lợi, máu tươi từ lỗ thủng kia phun ra như suối. Khiến cho Gia Nạp Lợi sợ hãi chính là từ miệng vết thương không ngừng truyền đến đau nhói toàn tâm, cộng thêm cảm giác tê dại đang nhanh chóng lan tràn ra toàn thân hắn nữa.

Gia Nạp Lợi không còn kịp xem xét thương thế của mình như thế nào, trong lúc thân thể còn chưa hạ xuống lồi đài, cảm giác tê dại mới vừa biến mất. Hắn lập tức thả ra Phong Ưu Nhã chạy ra ngoài lồi đài, nếu có thể thì giờ phút này hắn thật sự muốn hô lớn một tiếng ‘ta nhận thua’. Nhưng Gia Nạp Lợi không dám, hắn chỉ biết liên tục thả ra Tật Phong Tấn Ảnh và Phong Ưu Nhã chạy đi. Vào lúc này thậm chí thời gian thở cũng không có, làm gì còn thời gian kêu gọi đầu hàng, hắn lo lắng chỉ cần động tác của mình dừng lại một cái nháy mắt thôi, Dịch Áo sẽ lập tức đuổi tới hạ sát thủ.

Trên thực tế Dịch Áo chắc chắn sẽ làm như vậy, chỉ có điều hành động của hắn hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Dĩ nhiên sẽ không có ai biết được trong thời gian vô cùng ngắn ngủi này, Dịch Áo đã liên tục phóng ra mấy lần Tật Phong Tấn Ảnh, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Dịch Áo tiếp cận Gia Nạp Lợi với tốc độ nhanh đến mức kinh khủng.

Thời gian trôi qua không tới hai giây, Dịch Áo đã vọt tới phía sau lưng Gia Nạp Lợi, có lẽ là chạy quá nhanh, Dịch Áo thậm chí không kịp buông thả bí kỹ, vội vàng co chân đá một cước vào cổ Gia Nạp Lợi nhanh như tia chớp. Đồng thời mượn lực phản chấn lực đưa thân hình bay lên cao, vọt tới phương hướng Lôi Mông.

Vị đạo sư vừa trở lại chỗ ngồi không khỏi mở to mắt kinh ngạc, Dịch Áo biểu hiện lần nào cũng nằm ngoài dự liệu của hắn. Lúc hắn nghĩ là Dịch Áo sẽ không thể đuổi theo Gia Nạp Lợi nhanh như vậy, còn tưởng rằng Dịch Áo đá một cước kia có lực sát thương không lớn, kết quả chứng minh hắn lúc này làm việc sai sót.

Nếu như không phải liên tiếp thi triển Tật Phong Tấn Ảnh và Phong Ưu Nhã, mặc dù Gia Nạp Lợi có thương tích trong người nhưng vẫn có năng lực né tránh cú đá của Dịch Áo. Nhưng không phải tất cả mọi

người đều có năng lực biến thái như Dịch Áo. Gia Nạp Lợi cảm thấy sau ót mình bị làn gió sắc bén đánh tới, không có cách nào buông thả bí kỹ tránh né nên hấn chỉ kịp hạ thấp đầu xuống một chút. Sau đó cảm giác được cả người chấn động, theo là thanh âm ‘răng rắc’ rộn người vang lên, hấn là tiếng xương cốt nứt gãy. Chốc lát sau, Gia Nạp Lợi mất đi tất cả tri giác, thân thể theo quán tính tiếp tục vọt tới trước năm, sáu thước mới ngã nhào xuống đất.

“Rầm rầm.”

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên liên tiếp, Lôi Mông thả ra Địa Long Thủ Hộ không ngừng rung động, quang mang càng lúc càng nhạt, dần dần có thể thấy được thân ảnh Lôi Mông ở trong đó hiện ra. Chỉ cần là võ sĩ có chút kinh nghiệm chiến đấu sẽ có thể nhận ra được Địa Long Thủ Hộ của Lôi Mông đã không còn cách nào thừa nhận công kích điên cuồng kéo dài nữa, có lẽ một giây sau sẽ diệt vong ngay lập tức.

Y Toa Bối Nhĩ có cảm giác đại não trở nên trống rỗng, nếu thực lực của nàng mạnh như Ca Đốn, ngoại trừ Dịch Áo ra thì bốn người bọn họ đánh với bốn người đối phương tuyệt đối không thể bị động như vậy.

Y Toa Bối Nhĩ chưa bao giờ oán hận bản thân giống như hôm nay, nàng hận bản thân mình tại sao không mạnh mẽ lên từ sớm.

Bỗng nhiên Y Toa Bối Nhĩ hét lớn như bị bệnh tâm thần, vận chuyển nguyên lực tràn trong cơ thể lên tới cực hạn, nàng quyết định dốc toàn bộ lực lượng của mình vào một chiêu tối hậu.

Một quả Băng Trùy to lớn xuất hiện trên không trung, kéo theo tiếng xé gió chói tai lao xuống dưới nhanh như chớp.

Có lẽ là do bản thân Băng Trùy không ngừng xoan chuyển, hoặc là do tốc độ quá nhanh, quả Băng Trùy dưới ánh mặt trời chiếu rọi biến thành một dải tàn ảnh mơ hồ, hơn nữa còn phát tán ra ánh sáng bảy màu. Tất cả mọi người ở hai bên khán đài chỉ có thể nhìn ra đó là một quả Băng Trùy khổng lồ, còn những người ở gần lôi đài chỉ có thể nhìn thấy bầu trời bỗng dưng tối sầm lại, áp lực theo đó nhanh chóng đổ ập xuống.

Băng Trùy thành hình cần có nguyên lực hỗ trợ đã vượt ra khỏi tầm khống chế của Y Toa Bối Nhĩ, cho nên nàng không thể nào nhìn thấy cố gắng cuối cùng của mình có thể cứu viện Lôi Mông hay không, trong lúc Băng Trùy hạ xuống đầu đối phương, nàng đã té ngã xuống đất bất tỉnh.

Lôi Mông lâm vào điên cuồng tiến công mấy gã võ sĩ kia, bởi vì tầm mắt hấn bị luồng ánh sáng bảy màu chói mắt ảnh hưởng nên nhìn không thấy gì hết. Ngay lúc đó, quả Băng Trùy đã giải khai hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ đập vào ngực một gã Hỏa hệ võ sĩ.

Mũi nhọn phía trước Băng Trùy sắc bén như dao, phía sau lại thô to như thân cây đại thụ, ít nhất cũng phải mấy người ôm mới hết. Gã Hỏa hệ võ sĩ kia bị Băng Trùy đập nát thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt, đầu lâu của hấn nứt vỡ văng ra bốn phía, tốc độ quả Băng Trùy vẫn không giảm, tiếp tục lao thẳng tới khán đài ở sau lưng cái tên vừa mới chết.

Một màn máu tanh tới cực điểm khiến cho mấy võ sĩ còn lại cả kinh thất sắc, bất chấp tất cả không vây công Lôi Mông nữa, đồng loạt lui về phía sau thật nhanh. Đồng thời la lớn: “Chúng ta nhận thua.”

Dịch Áo làm như không nghe thấy gì hết, chẳng những tốc độ vọt tới không giảm chút nào, thân đang ở giữa không trung đã phóng ra mười mấy đạo thanh mang nổ tung ở giữa không trung hóa thành vô số lưu quang bắn về phía mấy gã võ sĩ kia. Trên khán đài lập tức vang lên một trận thanh âm sợ hãi, đối phương đã nhận thua nhưng Dịch Áo vẫn không chịu buông tha đối thủ, rõ ràng là không chấp nhận tuân theo quy tắc tranh tài. Chỉ bằng vào điểm này, học viện đã có lý do tiến hành xử phạt Dịch Áo nghiêm khắc. Đúng lúc này, một đạo thanh quang lướt vào sân đấu, lưu quang đầy trời trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Một vị đạo sư đứng ở trước mặt Dịch Áo, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy sát khí của Dịch Áo: “Đến đây chấm dứt đi, tranh tài đã kết thúc.”

Dịch Áo chậm rãi phun ra một hơi thật dài, không có vọng động làm gì nữa. Chẳng qua là nhún vai bất đắc dĩ. Dịch Áo tự nhiên sẽ không biết đối kháng công khai với học viện, đối với bọn họ không có bất kỳ chỗ tốt. Dịch Áo lạnh lùng quét mắt về phía mấy gã võ sĩ một vòng, mặc dù hiện tại hấn không thể làm gì được, nhưng không có nghĩa là sau này cũng như vậy. Tính tình Dịch Áo không có tốt đến mức bị lừa gạt

còn có thể mặc kệ bỏ qua. Một khi chạm đến điểm giới hạn của hấn, Dịch Áo sẽ tiến hành trả thù không chừa bất kỳ thủ đoạn nào.

Lôi Mông tản đi vòng phòng hộ Địa Long Thủ Hộ, đầu đầy mồ hôi đứng ở nơi đó. Nếu không nhờ các nàng Tác Phi Á liều mạng buông thả Băng Tường ngăn cản công kích dồn cho hấn, rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

Năng lực phòng ngự của Địa Long Thủ Hộ có thể nói là cường đại. Nhưng chỉ là tương đối mà thôi, cái dạng phòng ngự gì cũng không thể nào ngăn cản được bốn võ sĩ cùng giai đồng thời công kích, nhất là trong đó có tới ba Hỏa hệ võ sĩ..

Tác Phi Á và Tuyết Ny đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Y Toa Bối Nhĩ mới vừa nãy có thể nói là quá mạo hiểm. Một khi không thành công, hai người bọn họ buông thả Băng Tường tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng đứt quãng trong thời gian dài, như vậy Lôi Mông sẽ gặp nguy hiểm rất lớn. Đây cũng là lý do các nàng không có lựa chọn công kích ba gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương ngay từ lúc đầu. Bởi vì làm vậy rất có thể phát sinh kết quả lưỡng bại câu thương. Không phải là Tác Phi Á các nàng không dám liều mạng, mà là vì các nàng không dám lấy mạng Lôi Mông ra cá cược. Từ trên chiến thuật mà nói, tấn công chính là phương pháp cứu viện thích hợp nhất.

Từ góc độ bằng hữu thì chỉ cần có thể bảo vệ tốt Lôi Mông là ổn lắm rồi.

Khu sáu mươi bảy còn dư lại hai gã Hỏa hệ võ sĩ và một gã Địa hệ võ sĩ đứng ở xa xa nhìn mấy người Dịch Áo. Trong mắt tràn đầy sợ hãi, bọn họ rõ ràng người nằm trên đất là ai, thực lực cường đại như thế nào. Thế mà lại bị Dịch Áo dễ dàng đánh nằm úp mặt dưới đất, đến tận bây giờ, bọn họ vẫn không dám tin vào hai mắt của mình. Trong đám người ở trên khán đài, một người khoác áo choàng kín mít chen lẫn trong đó, nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện thân thể của hấn đang run rẩy từng đợt.

Nếu Dịch Áo thấy mặt người này nhất định sẽ thất kinh, bởi vì mặt hấn và Gia Nạp Lợi giống nhau như đúc. Thật ra đây mới là Gia Nạp Lợi thực sự. Cái người bị Dịch Áo đánh bại trên sân chính là ca ca sinh đôi của Gia Nạp Lợi, người sắp tiến vào bộ cực hạn tu luyện, Bồ Lý Ân.

Bồ Lý Ân vốn tính toán không sai, giả mạo đệ đệ tham gia tranh tài ở bộ sơ cấp, lấy thực lực của hấn hiển nhiên là nắm chắc mười phần. Cho dù bị nhìn ra thực lực của hấn không hợp với Gia Nạp Lợi biểu hiện lúc bình thường cũng không sao. Chỉ cần tìm cơ hội lặng lẽ thay đổi thân phận với đệ đệ là được rồi. Hiện tại không có bao nhiêu người biết Gia Nạp Lợi có một ca ca sinh đôi, ngay cả đạo sư học viện cũng không rõ ràng chuyện này.

447. Chương 446 : Vọng Động

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 446 : Vọng động

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng Bồ Lý Ân thiên toán vạn toán (tính toán chi li) cỡ nào, nhưng vẫn tính sai thực lực Dịch Áo, hấn không bao giờ ngờ được những trận đấu trước, Dịch Áo vẫn không có dốc toàn lực. Vì vậy hấn mới tính toán chiến thuật sai lầm dẫn đến kết cục bị thảm trước mắt. Có đạo sư đi tới bên cạnh Bồ Lý Ân xem xét, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, xương cổ đã gãy, Bồ Lý Ân đã sớm ngừng hô hấp. Vào lúc này, ánh mắt đám đạo sư học viện nhìn về phía Dịch Áo cực kỳ khác thường, bởi vì Dịch Áo trước sau hai lần đánh gục đối thủ dưới tình huống không cần sử dụng bí kỹ.

Phải biết rằng khi võ sĩ lên cấp, không chỉ tăng trưởng nguyên lực, mà trình độ vững chắc của thân thể cũng gia tăng tương ứng. Hai gã võ sĩ cùng giai không sử dụng bất kỳ bí kỹ, nếu chỉ dựa vào quyền cước chiến đấu sợ rằng đánh mấy canh giờ cũng không thể nào được phân chia thắng bại. Dịch Áo biểu hiện đã phá vỡ thường thức này, chẳng lẽ thân thể công kích đơn thuần cũng có thể cường hấn đến trình độ như

vậy? Cơ hồ tất cả mọi người đều trầm ngâm suy tư vấn đề này. Nhất là những Phong hệ võ sĩ ngồi trên khán đài, thủ đoạn công kích của bọn họ so còn kém hơn cả Địa hệ võ sĩ. Địch Áo hiển nhiên đã làm cho bọn họ thấy được tia sáng rạng đông.

Nếu như có thể giống như Địch Áo, tùy tiện đánh một quyền đá một cước là có thể đánh gục một võ sĩ cùng giai. Vậy thì Phong hệ võ sĩ không thể nghi ngờ sẽ trở thành tồn tại cực kỳ kinh khủng, bởi vì bọn họ có ưu thế tốc độ vượt trội so với những võ sĩ hệ khác. Phong hệ võ sĩ có thể dễ dàng tiếp cận đối thủ trong một thời gian ngắn, nhưng trong tình huống bình thường sẽ không có ai làm như vậy, xông qua rồi làm cái gì? Không sai, ở khoảng cách gần thì đối thủ khó lòng né tránh Phong Nhận của mình, nhưng bản thân mình cũng lâm vào nguy hiểm.

Huống chi, nếu Phong Nhận không thể đánh trúng bộ vị trọng yếu sẽ rất khó tạo thành uy hiếp đối với địch nhân. Cho dù là Hỏa hệ võ sĩ Chân Hồng Chi Vũ hay là Khí lạnh của Thủy hệ võ sĩ cũng có thể tạo thành thương tổn trí mạng đối với Phong hệ võ sĩ. Nhưng có được năng lực giống như Địch Áo thì mọi chuyện sẽ khác hẳn, sau khi Phong Nhận rời tay sẽ không có cách nào khống chế, quyền cước lại có thể tùy ý thay đổi phương hướng công kích. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả Phong hệ võ sĩ ở trên khán đài biến thành nóng rực.

Địch Áo đi vòng qua trước mặt vị đạo sư, tới bên cạnh Lôi Mông đánh giá trên dưới mấy lần, chậm rãi nói: “Không sao chứ?”

“Hoàn hảo.” Lôi Mông cười khổ đáp, đồng thời bị bốn võ sĩ cùng giai vây công, không đề cập tới trình độ công kích mãnh liệt cỡ nào, chỉ riêng lực chấn động đã khiến cho hắn chịu không nổi. Bây giờ vẫn chưa có té xuống phải quy công cho đoạn thời gian rèn luyện vất vả với Địch Áo và Ca Đốn. Nhờ đó ngay lúc này, ít nhất hắn còn có khí lực đựng thẳng sống lưng, bình thần nói chuyện.

“Ừ, không có chuyện gì là tốt rồi.” Địch Áo gật đầu nói: “Chúng ta đi qua xem Y Toa Bối Nhĩ thế nào. Ta lo lắng nàng bị nội thương.”

Lôi Mông ngăn ra, bây giờ mới phát hiện Y Toa Bối Nhĩ nằm dưới mặt đất cách đó không xa. Tác Phỉ Á và Tuyết Ny mặt mày lo lắng ngồi quanh nàng. Địch Áo đang định đi tới thì vị đạo sư lúc trước ngăn cản hắn đã xuất hiện trước mặt, nhíu mày với nói Địch Áo: “Ta không muốn phải nhìn chuyện này phát sinh lần nữa, học viện cử hành tranh tài là vì khích lệ học viên chứ không phải để cho các người chém giết lẫn nhau.”

Địch Áo nhìn thẳng vào vị đạo sư kia, mỉm cười nhàn nhạt: “Ngài đã nói là lẫn nhau, có phải nên đi qua hỏi mấy tên bên kia trước không? Có lẽ thủ đoạn của ta tương đối ác liệt, nhưng ta nghĩ đối với những người khác, cho dù ta làm gì đi nữa cũng không tính là quá đáng.”

Vị đạo sư kia nhíu mày, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn thấy rõ ràng tuyến thủ khu sáu mươi bảy từ lúc mới bắt đầu đã mang tà tâm. Bất kể là Gia Nạp Lợi đánh lén hay là tiến hành vây công Lôi Mông. Tất cả đều là hành động đuổi tận giết tuyệt, rõ ràng là bên đó đã có dự mưu từ sớm.

Mặc dù hắn không biết Địch Áo và đối phương có thù oán gì, nhưng Địch Áo biểu hiện đủ để nói rõ hết thấy, huống chi là cái tên học viên Gia Nạp Lợi kia đánh lén trước. Theo lý thuyết, Địch Áo ở trong tình huống đó không có lý do gì hạ thủ lưu tình. Nhưng vấn đề là vì trong lúc tranh tài, Địch Áo trong đã đích thân đánh chết hai học viên rồi, chuyện này không thể nghi ngờ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, nếu như tất cả học viên đều bị bản khoản vấn đề này, trong khi chiến đấu đều xem đối thủ của mình là kẻ thù không đội trời chung. Tình cảnh như thế chắc chắn là đã trái với ước nguyện ban đầu của học viện.

“Đối thủ của người dĩ nhiên cũng có trách nhiệm, học viện sẽ cẩn thận điều tra chuyện này.”

Địch Áo nhìn chằm chằm vào vị đạo sư kia, nhận ra trong lời đối phương nói chứa rất nhiều ý tứ. Hiển nhiên là phải điều tra song phương, về phần kết quả như thế nào, Địch Áo nói cũng không cần suy nghĩ nhiều làm gì. Học viện mới có quyền đưa ra kết luận cuối cùng, điều này cũng tương đương với biến tướng cảnh cáo Địch Áo, đừng tưởng rằng bên mình có lý là người có thể buông tay làm việc. Ở nơi này phải dựa theo quy củ của học viện làm việc.

“Tốt, khi nào có kết quả, hi vọng ngài có thể cho ta biết.” Sau khi nói xong, Địch Áo trực tiếp đi tới chỗ Y Toa Bối Nhĩ, hoàn toàn không đặt lời cảnh cáo của vị đạo sư kia để ở trong lòng. Nguyên nhân rất đơn

giản, người bị vây công chính là Lôi Mông, cho dù Tư Thẩn Sâm viện trưởng thiết diện vô tư cũng không thể làm gì Lôi Mông. Ngược lại, đám người khu sáu mươi bảy phải coi chừng mới đúng.

Nói dễ nghe thì đây là một loại chiến thuật, nói khó nghe đây rõ ràng là có ý định giết chết Lôi Mông, những người đang âm thầm hộ vệ Lôi Mông không có trực tiếp vọt lên trên đài đập chết mấy gã vây công Lôi Mông, tin tưởng là vì lưu lại cho Tư Thẩn Sâm một chút mặt mũi.

“Người?” Vị đạo sư kia nhìn bóng lưng Dịch Áo rời đi, chân mày cau lại chặt chẽ, học viên bây giờ không hiểu được đạo lý tôn kính sư phụ rồi? Nghị luận xong còn phải báo cho người? Người cho rằng ta là chân sai vật? Thế nhưng nhìn lại Y Toa Bối Nhĩ đang nằm bất tỉnh ở bên kia, vị đạo sư cũng không tiếp tục làm khó Dịch Áo. Dù sao đồng đội mình sinh tử không biết, tâm tình bực bội khó chịu là rất bình thường.

Giờ phút này Y Toa Bối Nhĩ nhắm nghiền hai mắt nằm trên mặt đất, cũng may hô hấp coi như là ổn định, nhìn qua hẳn là không có gì đáng ngại. Dịch Áo cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này có người ở dưới đài mang băng ca chạy lên, mấy người Dịch Áo cẩn thận đặt Y Toa Bối Nhĩ lên trên băng ca rồi đi xuống lôi đài. Nơi bọn họ đi qua, toàn bộ mọi người tự giác mở ra một lối đi rộng rãi.

Bây giờ khu năm mươi một coi như là triệt để nổi danh ở Tử Vong Chi Ca học viện rồi, quả thực chính là bẽ lũ giết người không chớp mắt mà. Ngay cả tiểu cô nương nhìn qua thì có bộ dạng hiền lành, nhu mì như vậy, không ngờ cũng có lúc ra tay tanh máu như vậy.

Nếu như nói thủ đoạn Dịch Áo giết người làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, vậy thì Y Toa Bối Nhĩ thả ra quả Búng Trùy khổng lồ kia khiến cho toàn bộ người ở nơi này cảm nhận được rung động từ sâu trong nội tâm. Ít nhất Dịch Áo còn để cho đối phương chết toàn thân, cái tên xui xẻo chết trong tay Y Toa Bối Nhĩ đã biến thành một đồng thịt vụn rồi. Sở dĩ nói là một đồng là vì thu thập thi thể của hắn quá khó khăn. Không có người nào nguyện ý từng đi nhặt từng khối từng khối tay cụt, chân gãy cả. Cuối cùng đành phải dùng một cây chổi lớn hốt toàn bộ thi thể hắn vào trong bao.

Đám người Dịch Áo lại giành được thắng lợi lần nữa, chuyện này không coi là ngoài ý muốn, mấy lần tranh tài trước bọn họ đã triển lộ ra thực lực hơn xa võ sĩ cùng giai. Nhưng ở trong mắt một số người khác, kết quả này thật sự là khó thể tiếp nhận nổi.

Thống khổ nhất chính là Gia Nạp Lợi, hẳn không chỉ mất đi ca ca duy nhất, mà còn mất đi cả thân phận thật của mình.

Bởi vì ‘Gia Nạp Lợi’ học viên ở bộ sơ cấp đã chết, nếu như hắn không muốn bị học viện trừng phạt thì không khả năng trở lại bộ sơ cấp học tiếp. Chỉ có thể thay thế ca ca Bồ Lý Ân của mình học ở bộ cao cấp.

Nhưng thực lực của hắn ở bộ cao cấp có thể làm gì đây? Nếu như Bồ Lý Ân còn sống cũng không có quan hệ gì lớn.

Những người khác nhìn trên mặt mũi Bồ Lý Ân ít nhiều gì cũng sẽ chiếu cố cho hắn, mà bây giờ sợ rằng những người đó chuẩn bị tranh đoạt vị trí đội trưởng, làm gì có ai quan tâm sống chết của hắn.

Về phía hai tỷ đệ San Đóa Lạp và Đạt Nhĩ Sâm thì đang sợ hãi kinh hồn tán đảm. Thực lực Bồ Lý Ân tại bộ cao cấp coi như là người nổi bật. Nếu không San Đóa Lạp sẽ không cần phải dùng điều kiện khuất nhục như vậy để trao đổi, nhưng ai có thể nghĩ đến lấy thực lực của Bồ Lý Ân thế mà lại chết ở trong tay Dịch Áo.

Đến lúc này, Đạt Nhĩ Sâm mới chính thức cảm nhận được sợ hãi, nói cho cùng hắn trông cậy vào chỉ là mối San Đóa Lạp mà thôi. Bởi vì San Đóa Lạp có lực ảnh hưởng ở bộ cao cấp rất rộng, cho nên học viên bộ sơ cấp căn bản không có ai dám động tới hắn.

Nhưng Bồ Lý Ân chết làm cho hắn triệt để hiểu ra một việc, thực lực Dịch Áo vượt xa bản thân, cho dù San Đóa Lạp cũng không phải là đối thủ của Dịch Áo.

Dịch Áo phóng ra Lôi Quang Phong Nhận không thể xuyên thấu trái tim Gia Nạp Lợi như dự tính, nhưng vẫn đâm lủng phổi Gia Nạp Lợi, máu tươi từ lỗ thủng kia phun ra như suối. Khiến cho Gia Nạp Lợi sợ hãi chính là từ miệng vết thương không ngừng truyền đến đau nhói toàn tâm, cộng thêm cảm giác tê dại đang nhanh chóng lan tràn ra toàn thân hắn nữa.

Gia Nạp Lợi không còn kịp xem xét thương thế của mình như thế nào, trong lúc thân thể còn chưa hạ xuống lôi đài, cảm giác tê dại mới vừa biến mất. Hắn lập tức thả ra Phong Ưu Nhã chạy ra ngoài lôi đài, nếu có thể thì giờ phút này hắn thật sự muốn hô lớn một tiếng ‘ta nhận thua’. Nhưng Gia Nạp Lợi không dám, hắn chỉ biết liên tục thả ra Tật Phong Tấn Ảnh và Phong Ưu Nhã chạy đi. Vào lúc này thậm chí thời gian thở cũng không có, làm gì còn thời gian kêu gọi đầu hàng, hắn lo lắng chỉ cần động tác của mình dừng lại một cái nhảy mất thôi, Dịch Áo sẽ lập tức đuổi tới hạ sát thủ.

Trên thực tế Dịch Áo chắc chắn sẽ làm như vậy, chỉ có điều hành động của hắn hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Dĩ nhiên sẽ không có ai biết được trong thời gian vô cùng ngắn ngủi này, Dịch Áo đã liên tục phóng ra mấy lần Tật Phong Tấn Ảnh, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Dịch Áo tiếp cận Gia Nạp Lợi với tốc độ nhanh đến mức kinh khủng.

Thời gian trôi qua không tới hai giây, Dịch Áo đã vọt tới phía sau lưng Gia Nạp Lợi, có lẽ là chạy quá nhanh, Dịch Áo thậm chí không kịp buông thả bí kỹ, vội vàng co chân đá một cước vào cổ Gia Nạp Lợi nhanh như tia chớp. Đồng thời mượn lực phản chấn lực đưa thân hình bay lên cao, vọt tới phương hướng Lôi Mông.

Vị đạo sư vừa trở lại chỗ ngồi không khỏi mở to mắt kinh ngạc, Dịch Áo biểu hiện lần nào cũng nằm ngoài dự liệu của hắn. Lúc hắn nghĩ là Dịch Áo sẽ không thể đuổi theo Gia Nạp Lợi nhanh như vậy, còn tưởng rằng Dịch Áo đá một cước kia có lực sát thương không lớn, kết quả chứng minh hắn lúc này làm việc sai sót.

Nếu như không phải liên tiếp thi triển Tật Phong Tấn Ảnh và Phong Ưu Nhã, mặc dù Gia Nạp Lợi có thương tích trong người nhưng vẫn có năng lực né tránh cú đá của Dịch Áo. Nhưng không phải tất cả mọi người đều có năng lực biến thái như Dịch Áo. Gia Nạp Lợi cảm thấy sau ót mình bị làn gió sắc bén đánh tới, không có cách nào buông thả bí kỹ tránh né nên hắn chỉ kịp hạ thấp đầu xuống một chút. Sau đó cảm giác được cả người chấn động, theo là thanh âm ‘răng rắc’ rộn người vang lên, hắn là tiếng xương cốt nứt gãy. Chốc lát sau, Gia Nạp Lợi mất đi tất cả tri giác, thân thể theo quán tính tiếp tục vọt tới trước năm, sáu thước mới ngã nhào xuống đất.

“Rầm rầm.”

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên liên tiếp, Lôi Mông thả ra Địa Long Thủ Hộ không ngừng rung động, quang mang càng lúc càng nhạt, dần dần có thể thấy được thân ảnh Lôi Mông ở trong đó hiện ra. Chỉ cần là võ sĩ có chút kinh nghiệm chiến đấu sẽ có thể nhận ra được Địa Long Thủ Hộ của Lôi Mông đã không còn cách nào thừa nhận công kích điên cuồng kéo dài nữa, có lẽ một giây sau sẽ diệt vong ngay lập tức.

Y Toa Bối Nhĩ có cảm giác đại não trở nên trống rỗng, nếu thực lực của nàng mạnh như Ca Đốn, ngoại trừ Dịch Áo ra thì bốn người bọn họ đánh với bốn người đối phương tuyệt đối không thể bị động như vậy.

Y Toa Bối Nhĩ chưa bao giờ oán hận bản thân giống như hôm nay, nàng hận bản thân mình tại sao không mạnh mẽ lên từ sớm.

Bỗng nhiên Y Toa Bối Nhĩ hét lớn như bị bệnh tâm thần, vận chuyển nguyên lực tràn trong cơ thể lên tới cực hạn, nàng quyết định dốc toàn bộ lực lượng của mình vào một chiêu tối hậu.

Một quả Băng Trùy to lớn xuất hiện trên không trung, kéo theo tiếng xé gió chói tai lao xuống dưới nhanh như chớp.

Có lẽ là do bản thân Băng Trùy không ngừng xoan chuyển, hoặc là do tốc độ quá nhanh, quả Băng Trùy dưới ánh mặt trời chiếu rọi biến thành một dải tàn ảnh mơ hồ, hơn nữa còn phát tán ra ánh sáng bảy màu. Tất cả mọi người ở hai bên khán đài chỉ có thể nhìn ra đó là một quả Băng Trùy khổng lồ, còn những người ở gần lôi đài chỉ có thể nhìn thấy bầu trời bỗng dưng tối sầm lại, áp lực theo đó nhanh chóng đổ ập xuống.

Băng Trùy thành hình cần có nguyên lực hỗ trợ đã vượt ra khỏi tầm khống chế của Y Toa Bối Nhĩ, cho nên nàng không thể nào nhìn thấy cố gắng cuối cùng của mình có thể cứu viện Lôi Mông hay không, trong lúc Băng Trùy hạ xuống đầu đối phương, nàng đã té ngã xuống đất bất tỉnh.

Lôi Mông lâm vào điên cuồng tiến công mấy gã võ sĩ kia, bởi vì tầm mắt hắn bị luồng ánh sáng bảy màu chói mắt ảnh hưởng nên nhìn không thấy gì hết. Ngay lúc đó, quả Băng Trùy đã giải khai hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa Chân Hồng Chi Vũ đập vào ngực một gã Hỏa hệ võ sĩ.

Mũi nhọn phía trước Băng Trùy sắc bén như dao, phía sau lại thô to như thân cây đại thụ, ít nhất cũng phải mấy người ôm mới hết. Gã Hỏa hệ võ sĩ kia bị Băng Trùy đập nát thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt, đầu lâu của hắn nứt vỡ văng ra bốn phía, tốc độ quả Băng Trùy vẫn không giảm, tiếp tục lao thẳng tới khán đài ở sau lưng cái tên vừa mới chết.

Một màn máu tanh tới cực điểm khiến cho mấy võ sĩ còn lại cả kinh thất sắc, bất chấp tất cả không vây công Lôi Mông nữa, đồng loạt lui về phía sau thật nhanh. Đồng thời la lớn: “Chúng ta nhận thua.”

Địch Áo làm như không nghe thấy gì hết, chẳng những tốc độ vọt tới không giảm chút nào, thân đang ở giữa không trung đã phóng ra mười mấy đạo thanh mang nổ tung ở giữa không trung hóa thành vô số lưu quang bắn về phía mấy gã võ sĩ kia. Trên khán đài lập tức vang lên một trận thanh âm sợ hãi, đối phương đã nhận thua nhưng Địch Áo vẫn không chịu buông tha đối thủ, rõ ràng là không chấp nhận tuân theo quy tắc tranh tài. Chỉ bằng vào điểm này, học viện đã có lý do tiến hành xử phạt Địch Áo nghiêm khắc. Đúng lúc này, một đạo thanh quang lướt vào sân đấu, lưu quang đầy trời trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Một vị đạo sư đứng ở trước mặt Địch Áo, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy sát khí của Địch Áo: “Đến đây chấm dứt đi, tranh tài đã kết thúc.”

Địch Áo chậm rãi phun ra một hơi thật dài, không có vọng động làm gì nữa. Chẳng qua là nhún vai bất đắc dĩ. Địch Áo tự nhiên sẽ không biết đối kháng công khai với học viện, đối với bọn họ không có bất kỳ chỗ tốt. Địch Áo lạnh lùng quét mắt về phía mấy gã võ sĩ một vòng, mặc dù hiện tại hắn không thể làm gì được, nhưng không có nghĩa là sau này cũng như vậy. Tính tình Địch Áo không có tốt đến mức bị lừa gạt còn có thể mặc kệ bỏ qua. Một khi chạm đến điểm giới hạn của hắn, Địch Áo sẽ tiến hành trả thù không chừa bất kỳ thủ đoạn nào.

Lôi Mông tản đi vòng phòng hộ Địa Long Thủ Hộ, đầu đầy mồ hôi đứng ở nơi đó. Nếu không nhờ các nàng Tác Phi Á liều mạng buông thả Băng Tường ngăn cản công kích dồn cho hắn, rất khó nói sẽ phát sinh chuyện gì.

Năng lực phòng ngự của Địa Long Thủ Hộ có thể nói là cường đại. Nhưng chỉ là tương đối mà thôi, cái dạng phòng ngự gì cũng không thể nào ngăn cản được bốn võ sĩ cùng giai đồng thời công kích, nhất là trong đó có tới ba Hỏa hệ võ sĩ..

Tác Phi Á và Tuyết Ny đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Y Toa Bối Nhĩ mới vừa nãy có thể nói là quá mạo hiểm. Một khi không thành công, hai người bọn họ buông thả Băng Tường tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng đứt quãng trong thời gian dài, như vậy Lôi Mông sẽ gặp nguy hiểm rất lớn. Đây cũng là lý do các nàng không có lựa chọn công kích ba gã Hỏa hệ võ sĩ của đối phương ngay từ lúc đầu. Bởi vì làm vậy rất có thể phát sinh kết quả lưỡng bại câu thương. Không phải là Tác Phi Á các nàng không dám liều mạng, mà là vì các nàng không dám lấy mạng Lôi Mông ra cá cược. Từ trên chiến thuật mà nói, tấn công chính là phương pháp cứu viện thích hợp nhất.

Từ góc độ bằng hữu thì chỉ cần có thể bảo vệ tốt Lôi Mông là ổn lắm rồi.

Khu sáu mươi bảy còn dư lại hai gã Hỏa hệ võ sĩ và một gã Địa hệ võ sĩ đứng ở xa xa nhìn mấy người Địch Áo. Trong mắt tràn đầy sợ hãi, bọn họ rõ ràng người nằm trên đất là ai, thực lực cường đại như thế nào. Thế mà lại bị Địch Áo dễ dàng đánh nằm úp mặt dưới đất, đến tận bây giờ, bọn họ vẫn không dám tin vào hai mắt của mình. Trong đám người ở trên khán đài, một người khoác áo choàng kín mít chen lẫn trong đó, nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện thân thể của hắn đang run rẩy từng đợt.

Nếu Địch Áo thấy mặt người này nhất định sẽ thất kinh, bởi vì mặt hắn và Gia Nạp Lợi giống nhau như đúc. Thật ra đây mới là Gia Nạp Lợi thực sự. Cái người bị Địch Áo đánh bại trên sân chính là ca ca sinh đôi của Gia Nạp Lợi, người sắp tiến vào bộ cực hạn tu luyện, Bồ Lý Ân.

Bồ Lý Ân vốn tính toán không sai, giả mạo đệ đệ tham gia tranh tài ở bộ sơ cấp, lấy thực lực của hắn hiển nhiên là nắm chắc mười phần. Cho dù bị nhìn ra thực lực của hắn không hợp với Gia Nạp Lợi biểu hiện lúc bình thường cũng không sao. Chỉ cần tìm cơ hội lặng lẽ thay đổi thân phận với đệ đệ là được rồi. Hiện tại không có bao nhiêu người biết Gia Nạp Lợi có một ca ca sinh đôi, ngay cả đạo sư học viện cũng không rõ ràng chuyện này.

Nhưng Bồ Lý Ân thiên toán vạn toán (tính toán chi li) cỡ nào, nhưng vẫn tính sai thực lực Dịch Áo, hẳn không bao giờ ngờ được những trận đấu trước, Dịch Áo vẫn không có dốc toàn lực. Vì vậy hẳn mới tính toán chiến thuật sai lầm dẫn đến kết cục bi thảm trước mắt. Có đạo sư đi tới bên cạnh Bồ Lý Ân xem xét, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, xương cổ đã gãy, Bồ Lý Ân đã sớm ngừng hô hấp. Vào lúc này, ánh mắt đám đạo sư học viện nhìn về phía Dịch Áo cực kỳ khác thường, bởi vì Dịch Áo trước sau hai lần đánh gục đối thủ dưới tình huống không cần sử dụng bí kỹ.

Phải biết rằng khi võ sĩ lên cấp, không chỉ tăng trưởng nguyên lực, mà trình độ vững chắc của thân thể cũng gia tăng tương ứng. Hai gã võ sĩ cùng giai không sử dụng bất kỳ bí kỹ, nếu chỉ dựa vào quyền cước chiến đấu sợ rằng đánh mấy canh giờ cũng không thể nào được phân chia thắng bại. Dịch Áo biểu hiện đã phá vỡ thường thức này, chẳng lẽ thân thể công kích đơn thuần cũng có thể cường hãn đến trình độ như vậy? Cơ hồ tất cả mọi người đều trầm ngâm suy tư vấn đề này. Nhất là những Phong hệ võ sĩ ngồi trên khán đài, thủ đoạn công kích của bọn họ so còn kém hơn cả Địa hệ võ sĩ. Dịch Áo hiển nhiên đã làm cho bọn họ thấy được tia sáng rạng đông.

Nếu như có thể giống như Dịch Áo, tùy tiện đánh một quyền đá một cước là có thể đánh gục một võ sĩ cùng giai. Vậy thì Phong hệ võ sĩ không thể nghi ngờ sẽ trở thành tồn tại cực kỳ kinh khủng, bởi vì bọn họ có ưu thế tốc độ vượt trội so với những võ sĩ hệ khác. Phong hệ võ sĩ có thể dễ dàng tiếp cận đối thủ trong một thời gian ngắn, nhưng trong tình huống bình thường sẽ không có ai làm như vậy, xông qua rồi làm cái gì? Không sai, ở khoảng cách gần thì đối thủ khó lòng né tránh Phong Nhận của mình, nhưng bản thân mình cũng lâm vào nguy hiểm.

Huống chi, nếu Phong Nhận không thể đánh trúng bộ vị trọng yếu sẽ rất khó tạo thành uy hiếp đối với địch nhân. Cho dù là Hỏa hệ võ sĩ Chân Hồng Chi Vũ hay là Khí lạnh của Thủy hệ võ sĩ cũng có thể tạo thành thương tổn trí mạng đối với Phong hệ võ sĩ. Nhưng có được năng lực giống như Dịch Áo thì mọi chuyện sẽ khác hẳn, sau khi Phong Nhận rời tay sẽ không có cách nào khống chế, quyền cước lại có thể tùy ý thay đổi phương hướng công kích. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả Phong hệ võ sĩ ở trên khán đài biến thành nóng rực.

Dịch Áo đi vòng qua trước mặt vị đạo sư, tới bên cạnh Lôi Mông đánh giá trên dưới mấy lần, chậm rãi nói: “Không sao chứ?”

“Hoàn hảo.” Lôi Mông cười khổ đáp, đồng thời bị bốn võ sĩ cùng giai vây công, không đề cập tới trình độ công kích mãnh liệt cỡ nào, chỉ riêng lực chấn động đã khiến cho hắn chịu không nổi. Bây giờ vẫn chưa có té xuống phải quy công cho đoạn thời gian rèn luyện vất vả với Dịch Áo và Ca Đốn. Nhờ đó ngay lúc này, ít nhất hắn còn có khí lực đựng thẳng sống lưng, bình thần nói chuyện.

“Ừ, không có chuyện gì là tốt rồi.” Dịch Áo gật đầu nói: “Chúng ta đi qua xem Y Toa Bối Nhĩ thế nào. Ta lo lắng nàng bị nội thương.”

Lôi Mông ngăn ra, bây giờ mới phát hiện Y Toa Bối Nhĩ nằm dưới mặt đất cách đó không xa. Tác Phỉ Á và Tuyết Ný mặt mày lo lắng ngồi quanh nàng. Dịch Áo đang định đi tới thì vị đạo sư lúc trước ngăn cản hắn đã xuất hiện trước mặt, nhíu mày với nói Dịch Áo: “Ta không muốn phải nhìn chuyện này phát sinh lần nữa, học viện cử hành tranh tài là vì khích lệ học viên chứ không phải để cho các người chém giết lẫn nhau.”

Dịch Áo nhìn thẳng vào vị đạo sư kia, mỉm cười nhàn nhạt: “Ngài đã nói là lẫn nhau, có phải nên đi qua hỏi mấy tên bên kia trước không? Có lẽ thủ đoạn của ta tương đối ác liệt, nhưng ta nghĩ đối với những người khác, cho dù ta làm gì đi nữa cũng không tính là quá đáng.”

Vị đạo sư kia nhíu mày, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn thấy rõ ràng tuyến thủ khu sáu mươi bảy từ lúc mới bắt đầu đã mang tà tâm. Bất kể là Gia Nạp Lợi đánh lên hay là tiến hành vây công Lôi Mông. Tất cả đều là hành động đuổi tận giết tuyệt, rõ ràng là bên đó đã có dự mưu từ sớm.

Mặc dù hắn không biết Dịch Áo và đối phương có thù oán gì, nhưng Dịch Áo biểu hiện đủ để nói rõ hết thảy, huống chi là cái tên học viên Gia Nạp Lợi kia đánh lên trước. Theo lý thuyết, Dịch Áo ở trong tình huống đó không có lý do gì hạ thủ lưu tình. Nhưng vấn đề là vì trong lúc tranh tài, Dịch Áo trong đã đích thân đánh chết hai học viên rồi, chuyện này không thể nghi ngờ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, nếu như tất

cả học viên đều bị bắn khoản vấn đề này, trong khi chiến đấu đều xem đối thủ của mình là kẻ thù không đội trời chung. Tình cảnh như thế chắc chắn là đã trái với ước nguyện ban đầu của học viện.

“Đối thủ của người dĩ nhiên cũng có trách nhiệm, học viện sẽ cẩn thận điều tra chuyện này.”

Địch Áo nhìn chằm chằm vào vị đạo sư kia, nhận ra trong lời đối phương nói chứa rất nhiều ý tứ. Hiển nhiên là phải điều tra song phương, về phần kết quả như thế nào, Địch Áo nói cũng không cần suy nghĩ nhiều làm gì. Học viện mới có quyền đưa ra kết luận cuối cùng, điều này cũng tương đương với biến tướng cảnh cáo Địch Áo, đừng tưởng rằng bên mình có lý là người có thể buông tay làm việc. Ở nơi này phải dựa theo quy củ của học viện làm việc.

“Tốt, khi nào có kết quả, hi vọng ngài có thể cho ta biết.” Sau khi nói xong, Địch Áo trực tiếp đi tới chỗ Y Toa Bối Nhĩ, hoàn toàn không đặt lời cảnh cáo của vị đạo sư kia để ở trong lòng. Nguyên nhân rất đơn giản, người bị vây công chính là Lôi Mông, cho dù Tư Thẩn Sâm viện trưởng thiết diện vô tư cũng không thể làm gì Lôi Mông. Ngược lại, đám người khu sáu mươi bảy phải coi chừng mới đúng.

Nói dễ nghe thì đây là một loại chiến thuật, nói khó nghe đây rõ ràng là có ý định giết chết Lôi Mông, những người đang âm thầm hộ vệ Lôi Mông không có trực tiếp vọt lên trên đài đập chết mấy gã vây công Lôi Mông, tin tưởng là vì lưu lại cho Tư Thẩn Sâm một chút mặt mũi.

“Người?” Vị đạo sư kia nhìn bóng lưng Địch Áo rời đi, chân mày cau lại chặt chẽ, học viên bây giờ không hiểu được đạo lý tôn kính sư phụ rồi? Nghị luận xong còn phải báo cho người? Người cho rằng ta là chân sai vặt? Thế nhưng nhìn lại Y Toa Bối Nhĩ đang nằm bất tỉnh ở bên kia, vị đạo sư cũng không tiếp tục làm khó Địch Áo. Dù sao đồng đội mình sinh tử không biết, tâm tình bức bối khó chịu là rất bình thường.

Giờ phút này Y Toa Bối Nhĩ nhắm nghiền hai mắt nằm trên mặt đất, cũng may hô hấp coi như là ổn định, nhìn qua hẳn là không có gì đáng ngại. Địch Áo cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này có người ở dưới đài mang băng ca chạy lên, mấy người Địch Áo cẩn thận đặt Y Toa Bối Nhĩ lên trên băng ca rồi đi xuống lôi đài. Nơi bọn họ đi qua, toàn bộ mọi người tự giác mở ra một lối đi rộng rãi.

Bây giờ khu năm mươi một coi như là triệt để nổi danh ở Tử Vong Chi Ca học viện rồi, quả thực chính là bẽ lũ giết người không chớp mắt mà. Ngay cả tiểu cô nương nhìn qua thì có bộ dạng hiền lành, nhu mì như vậy, không ngờ cũng có lúc ra tay tanh máu như vậy.

Nếu như nói thủ đoạn Địch Áo giết người làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, vậy thì Y Toa Bối Nhĩ thả ra quả Búng Trùy khổng lồ kia khiến cho toàn bộ người ở nơi này cảm nhận được rung động từ sâu trong nội tâm. Ít nhất Địch Áo còn để cho đối phương chết toàn thân, cái tên xui xẻo chết trong tay Y Toa Bối Nhĩ đã biến thành một đồng thịt vụn rồi. Sở dĩ nói là một đồng thịt là vì thu thập thi thể của hắn quá khó khăn. Không có người nào nguyện ý từng đi nhặt từng khối từng khối tay cụt, chân gãy cả. Cuối cùng đành phải dùng một cây chổi lớn hốt toàn bộ thi thể hắn vào trong bao.

Đám người Địch Áo lại giành được thắng lợi lần nữa, chuyện này không coi là ngoài ý muốn, mấy lần tranh tài trước bọn họ đã triển lộ ra thực lực hơn xa võ sĩ cùng giai. Nhưng ở trong mắt một số người khác, kết quả này thật sự là khó thể tiếp nhận nổi.

Thống khổ nhất chính là Gia Nạp Lợi, hắn không chỉ mất đi ca ca duy nhất, mà còn mất đi cả thân phận thật của mình.

Bởi vì ‘Gia Nạp Lợi’ học viên ở bộ sơ cấp đã chết, nếu như hắn không muốn bị học viện trừng phạt thì không khả năng trở lại bộ sơ cấp học tiếp. Chỉ có thể thay thế ca ca Bố Lý Ân của mình học ở bộ cao cấp.

Nhưng thực lực của hắn ở bộ cao cấp có thể làm gì đây? Nếu như Bố Lý Ân còn sống cũng không có quan hệ gì lớn.

Những người khác nhìn trên mặt mũi Bố Lý Ân ít nhiều gì cũng sẽ chiếu cố cho hắn, mà bây giờ sợ rằng những người đó chuẩn bị tranh đoạt vị trí đội trưởng, làm gì có ai quan tâm sống chết của hắn.

Về phía hai tỷ đệ San Đóa Lạp và Đạt Nhĩ Sâm thì đang sợ hãi kinh hồn tán đảm. Thực lực Bố Lý Ân tại bộ cao cấp coi như là người nổi bật. Nếu không San Đóa Lạp sẽ không cần phải dùng điều kiện khuất nhục như vậy để trao đổi, nhưng ai có thể nghĩ đến lấy thực lực của Bố Lý Ân thế mà lại chết ở trong tay Địch Áo.

Đến lúc này, Đạt Nhĩ Sâm mới chính thức cảm nhận được sợ hãi, nói cho cùng hắn trông cậy vào chỉ là mối San Đóa Lạp mà thôi. Bởi vì San Đóa Lạp có lực ảnh hưởng ở bộ cao cấp rất rộng, cho nên học viên bộ sơ cấp căn bản không có ai dám động tới hắn.

Nhưng Bồ Lý Ân chết làm cho hắn triệt để hiểu ra một việc, thực lực Dịch Áo vượt xa bản thân, cho dù San Đóa Lạp cũng không phải là đối thủ của Dịch Áo.

“Đạt Nhĩ Sâm, bây giờ biết nên làm thế nào chưa?” San Đóa Lạp nhẹ giọng nói, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Mặc dù đây không phải là kết cục nàng hi vọng, nhưng từ đáy lòng nàng lại cảm giác thoải mái, không có người nào nguyện ý mang thân thể của mình ra giao dịch cả. Hơn nữa có Bồ Lý Ân làm vết xe đổ, hẳn là đệ đệ của mình sẽ cho ra lựa chọn sáng suốt.

“Tỷ, ta không ngu.” Đạt Nhĩ Sâm cười khổ nói: “Ta dám khẳng định đến lúc giáp mặt với khu năm mươi mốt, ta mà không trực tiếp nhận thua, sợ rằng cái tên Dịch Áo kia sẽ giết ta trước tiên.”

“Ta nói không chỉ là tranh tài.” San Đóa Lạp xoay người, nhìn đệ đệ mình không chớp mắt: “Buông tha Hỏa Hồng Thú luôn đi.”

“Tỷ.” Đạt Nhĩ Sâm lắc đầu thở dài: “Bây giờ không phải là vấn đề ta có buông bỏ hay không, cho dù ta từ nay về sau không đối nghịch cùng bọn họ nữa, người cho là bọn họ sẽ bỏ qua cho ta không?”

San Đóa Lạp trầm mặc hồi lâu mới nói: “Chung quy sẽ có biện pháp, ta nghe nói bọn họ mượn của Thương Nam ở bộ cao cấp không ít học phần. Chỉ cần yêu cầu của bọn họ không làm quá phận, ta có thể thỏa mãn hết thấy mọi điều kiện.”

“Sợ rằng không có dễ dàng như vậy, đến bây giờ bọn họ đã bị thương hai người, làm sao có thể từ bỏ ý đồ?” Nói đến thời điểm này, ánh mắt Đạt Nhĩ Sâm bỗng nhiên sáng lên: “Nói cách khác, cuộc tranh tài sau bọn họ chỉ có còn bốn người ra sân?”

“Người muốn làm gì?” San Đóa Lạp trợn mắt hung hăng nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm: “Cho dù chỉ có một mình Dịch Áo ra sân, người cho rằng nhóm các người có thể đánh thắng được hắn?”

Đạt Nhĩ Sâm thở dài chán nản, thế giới này chung quy vẫn phải dùng thực lực nói chuyện, Tử Vong Chi Ca học viện cũng không có ngoại lệ. Thực lực Dịch Áo đã thoát ra khỏi phạm vi Cực Hạn võ sĩ cấp thấp, hẳn hoàn toàn không có hi vọng thủ thắng.

Mấy người Dịch Áo mang Y Toa Bối Nhĩ trở về thạch động. Dịch Áo lập tức lấy mảnh võ tinh thần cực phẩm ra gắn vào mấy đồ án trên vách động, từng cái đồ án liên tiếp sáng lên, nhất thời nguyên lực dao động tràn ngập trong thạch động.

“Y Toa Bối Nhĩ không có việc gì chứ?” Tác Phỉ Á lo lắng nhìn qua Dịch Áo, từ sân thi đấu đến lúc trở về đây, lộ trình không phải lần ngắn. Cho dù mấy người bọn họ đã cẩn thận di chuyển, nhưng Y Toa Bối Nhĩ cũng khó tránh khỏi bị xóc nảy, thế mà từ đầu đến cuối Y Toa Bối Nhĩ vẫn không có mở mắt lần nào.

Đối với vấn đề Tác Phỉ Á hỏi, Dịch Áo không biết trả lời như thế nào mới tốt, tính như bình thường thì thời gian Y Toa Bối Nhĩ hôn mê hơi dài, nhưng hô hấp vẫn duy trì trạng thái ổn định đều nhịp. Vì thế trong tình huống này, thân thể Y Toa Bối Nhĩ hẳn là không bị tổn thương, còn Nguyên Lực Luân ở trong cơ thể có bị liên lụy hay không thì Dịch Áo không rõ ràng lắm.

“Bằng không... ta đi tìm người nhé?” Lôi Mông bỗng nhiên mở miệng nói, Y Toa Bối Nhĩ là vì cứu hắn mới biến thành bộ dáng này, cho nên Lôi Mông rất muốn làm cái gì đó để giảm bớt áy náy trong lòng.

“Tốt.” Tác Phỉ Á và Tuyết Nỵ đồng thời gật đầu, các nàng nghĩ rằng khi học viên bị thương, đạo sư dĩ nhiên phải cung cấp trợ giúp. Huống chi Lôi Mông đi tìm chắc chắn không phải là đạo sư bình thường, thế nào cũng có cách hỗ trợ Y Toa Bối Nhĩ.

Dịch Áo thì lại không quá coi trọng Lôi Mông đề nghị: “Bây giờ là tranh tài mỗi năm một lần, hàng ngày đều có rất nhiều học viên bị thương. Đạo sư của học viện không thể nào chiếu cố riêng cho mỗi một người học viên được. Huống chi Y Toa Bối Nhĩ thương thế coi như nhẹ, ta đoán có đi cũng chỉ là vô ích.”

“Nhưng mà Lôi Mông thân phận không giống, chỉ cần hắn mở miệng, viện trưởng sẽ không thể cự tuyệt chứ?” Tác Phỉ Á phản bác.

“Vậy cũng khó nói.” Dịch Áo lắc đầu: “Dĩ nhiên ta không phản đối, ta cũng hy vọng có thể tìm được đạo sư hỗ trợ, ý của ta là không nên kỳ vọng quá cao.”

“Chung quy phải thử rồi mới biết được.” Lôi Mông cười nói: “Nếu như điểm yêu cầu nho nhỏ này cũng không đáp ứng, ha hã...” Lôi Mông không có nói hết, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Những người còn lại liếc nhìn dò xét, trong ánh mắt bọn họ tràn đầy mê hoặc.

“Dịch Áo, tại sao ta cảm thấy Lôi Mông có cái gì đó là lạ nhỉ?” Ca Đồn gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm giác như vậy rất quen thuộc, giống như trước khi hắn định làm chuyện xấu, hình như thường cười mấy tiếng giống lúc này lắm.”

“Nếu đổi lại là người, tâm thái cũng sẽ không bình thường nổi. Dù sao Y Toa Bối Nhĩ vì cứu hắn mới bị thương.” Dịch Áo suy nghĩ một lát, nhìn bóng lưng Lôi Mông đi xa, chậm rãi nói: “Quên đi, để cho hắn tự do hành động vậy, chắc cũng không đến nỗi nào đâu.”

“Hả?” Ca Đồn hiển nhiên không nghĩ tới Dịch Áo lại chọn lựa thái độ bỏ qua chuyện này, nghi ngờ hỏi lại: “Làm vậy không được, ta phải đi xem một chút, lỡ may hắn lại gây họa thì làm sao bây giờ?”

“Người tỉnh lại đi.” Dịch Áo tức giận nói: “Có thêm người tính tình kiêu đó đi theo, còn không bằng để Lôi Mông đi một mình. Rồi lại nói, cho dù Lôi Mông gây bao nhiêu tai họa, phía sau cũng có người chống đỡ thay hắn, nhưng chúng ta lại không thể được.”

“Tính tình ta thế nào?” Ca Đồn có chút không phục, thanh âm không tự chủ được đề cao lên mấy phần. Sau đó Tác Phi Á và Tuyết Ný cùng nhau trợn mắt nhìn tới, ý nghĩa trong ánh mắt lộ ra quá rõ ràng, nhà người còn chưa nhìn thấy bệnh của mình hả?

Ca Đồn co rụt cổ lại, im lặng không dám nói tiếp nữa. Mấy người lẳng lặng ngồi ở chỗ đó nhìn Y Toa Bối Nhĩ. Mặc dù thạch động đầy dẫy nguyên lực ba động, chính là thời cơ tu luyện tốt nhất, nhưng không có ai làm như vậy, trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là Y Toa Bối Nhĩ có thể mau sớm tỉnh lại.

Theo thời gian trôi qua, sắc trời bên ngoài từ từ đen lại. Lôi Mông vẫn chưa có xuất hiện, trong lòng mọi người đều có dự cảm bất tường. Thời gian dài như vậy đủ để Lôi Mông đi qua đi lại hai nơi mấy vòng rồi.

Lúc này bên ngoài thạch động bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, mấy người nhất thời quay đầu nhìn ra. Chốc lát sau, ngay cả Tuyết Ný luôn luôn trầm ổn cũng lộ ra thần sắc thất vọng, thì ra người đi vào thạch động không phải là Lôi Mông, mà là Phổ Lai Tư.

“Tại sao nhìn ta như vậy?” Phổ Lai Tư bị ánh mắt mấy người Dịch Áo làm cho cảm giác cả người không thoải mái, sau đó nhìn thấy Y Toa Bối Nhĩ nằm yên trên giường không nhúc nhích, sắc mặt lúc này chợt thay đổi: “Y Toa Bối Nhĩ còn chưa tỉnh?”

“Ừ.” Ca Đồn gật đầu, nhỏ giọng nói: “Lôi Mông đi mời đạo sư rồi, không biết có thể mời tới không.”

Nghe được Ca Đồn nói như thế, vẻ mặt Phổ Lai Tư cực kỳ quái dị, há miệng tựa hồ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

“Tại sao?” Dịch Áo chú ý tới vẻ mặt Phổ Lai Tư liền hỏi tới: “Muốn nói cái gì thì nói đi, tất cả mọi người đều là bằng hữu, người không cần thiết bắn khoăn nhiều như vậy.”

Phổ Lai Tư do dự một lát, làm ra bộ dạng khó xử nói: “Thật ra cũng không có gì, nhưng các người không hiểu rõ tình huống trong đại hội tranh tài, người bị thương thật sự là nhiều lắm. Chỉ khi nào bị nguy hiểm tới tính mạng thì các đạo sư mới có thể ra tay, nếu không ...”

Mấy người đồng thời trầm mặc lại, mặc dù lúc trước Dịch Áo đã suy đoán tương tự, nhưng trên thực tế trong lòng mọi người vẫn ôm mấy phần hi vọng. Giờ phút này nghe Phổ Lai Tư xác thực một câu, bây giờ rốt cuộc đã xác định Lôi Mông trên căn bản không thể nào mời đạo sư về trị liệu cho Y Toa Bối Nhĩ.

Phổ Lai Tư nhìn thoáng qua thần sắc mấy người Dịch Áo, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Các người không cần quá lo lắng, dù sao Lôi Mông không giống với những người khác, trong nhà hắn hẳn là bối cảnh rất cao phải không? Nói không chừng lại có trường hợp cá biệt.”

Mấy người Dịch Áo lắc đầu cười khỏ, bối cảnh? Chỉ sợ bối cảnh cỡ nào ở trước mặt Tư Thẩn Sâm viện trưởng cũng không có bất kỳ tác dụng, nhìn xem Lô Mông là biết. Ở trong Sư Tâm đế quốc, người nào có bối cảnh hùng hậu hơn Lô Mông? Nhưng vẫn không được Tư Thẩn Sâm cấp cho nửa phần mặt mũi.

Phổ Lai Tư thấy tâm tư mấy người Dịch Áo đặt ở trên người Y Toa Bối Nhĩ, vì thế chỉ ngồi một hồi, an ủi vài câu rồi cáo từ rời đi. Đám người Dịch Áo vẫn ngồi ở chỗ đó lẳng lặng nhìn Y Toa Bối Nhĩ. Ngay cả Lao Lạp luôn luôn lưỡi biếng cũng không có chạy đi ngủ, mà ôm Miêu Tử biết điều nằm ở một bên.

Trong đoạn thời gian này Thương Nam đã tới qua một lần, cũng làm giống như Phổ Lai Tư vậy, an ủi vài câu rồi đi, đồng thời tỏ vẻ sau này trở về sẽ hoạt động vài vòng, hy vọng có thể mời được vị đạo sư nào đó xuất thủ.

Đến gần nửa đêm, tiếng bước chân lại vang lên một lần nữa, lần này không cần nhìn mấy người Dịch Áo có thể xác định người trở lại chính là Lô Mông, bởi vì thời gian này không thể có người tới thăm hỏi.

Thân ảnh Lô Mông xuất hiện ở cửa thạch động, đầu tiên nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ, nhỏ giọng hỏi: “Còn chưa tỉnh sao?”

“Nhìn bộ dáng của chúng ta là biết rồi, nếu như Y Toa Bối Nhĩ tỉnh thì chúng ta có cần thiết ngồi ở đây không?” Ca Đồn quay đầu nói với Lô Mông: “Không trêu chọc tai họa gì đó chứ?”

“Hả?” Vẻ mặt Lô Mông hình như rất kinh ngạc, sau đó cười cười hơi mất tự nhiên: “Làm sao thế? Người nhìn ta giống cái loại người vọng động lắm sao?”

“Xong.” Ca Đồn vỗ trán một cái, lần đó Lô Mông đi tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng cũng không có kết quả tốt. Đoán chừng lần này cũng không có ngoại lệ, hẳn chỉ hi vọng Lô Mông đừng có đập phá cửa nhà Tư Thẩn Sâm là may lắm rồi. Nếu thật sự là như vậy, cái tên Lô Mông hoàn toàn có thể ghi sâu vào trong lịch sử Tử Vong Chi Ca học viện, mà bọn họ chắc chắn cũng không thể thoát khỏi ‘số phận oai hùng’ đó.

448. Chương 447: Chuyện Trọng Yếu.

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 447: Chuyện trọng yếu.

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đúng lúc này, đạo sư chịu trách nhiệm ban bố nhiệm vụ cho khu năm mươi một đột nhiên đi đến, nói: “Dịch Áo, có một vị tiên sinh tôn quý tìm người.” Nói xong, hắn liền cung kính lui qua một bên.

Ngay sau đó, Cổ Lạp Gia Tư dáng người gầy gò hiện ra trước cửa sơn động, chỉ có điều y phục hắn ăn mặc không có quan hệ gì tới hai chữ “tôn quý”, thoát nhìn đầy vẻ phong trần giống như là một tiểu thương cả ngày chạy khắp nơi kiếm tiền cực khổ vậy.

Đám người Ca Đồn không nhận ra người mới tới, nhưng Dịch Áo lại biết rõ ràng. Hắn lập tức đứng lên, cung kính khom lưng chào: “Ngài vì sao tới đây? Có chuyện gì vậy?”

“Lần trước quên hỏi các người là người khu vực nào, may là kể từ khi Tử Vong Chi Ca học viện được xây dựng chỉ có hai người các người từng đến chỗ chúng ta. Nếu không đúng là rất khó tìm ra các người.” Cổ Lạp Gia Tư đánh giá sơn động một vòng, chậm rãi nói: “Dịch Áo, ta có chuyện muốn nói với người, tìm địa phương nào đó an tĩnh đi.”

“Vâng.” Tuy Dịch Áo hơi do dự nhưng vẫn thử hỏi dò xét: “Tiên sinh, bằng hữu của ta bị thương hôn mê không tỉnh, ngài có thể giúp không?”

Tầm mắt Cổ Lạp Gia Tư rơi vào trên người Y Toa Bối Nhĩ, không đáp lời mà chậm rãi đi tới, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng. Từng đợt gió nhẹ đột nhiên xuất hiện xoay tròn quanh Y Toa Bối Nhĩ, chốc lát sau Cổ Lạp Gia Tư ngừng đầu lên nói: “Không có việc gì, chỉ là vì nguyên lực hao tổn quá lớn vượt qua phạm vi

thân thể thừa nhận, à... nha đầu này đã tiến giai lên Cực Hạn võ sĩ rồi? Không sai, không có cô phụ Dịch Dịch kỳ vọng, ta sẽ trở về báo tin tức này cho Dịch Dịch biết, nàng ta nhất định sẽ rất cao hứng.”

“Vượt qua phạm vi thân thể thừa nhận?” Dịch Áo cả kinh: “Nàng sau này...?”

“Ta nói không sao là không sao.” Cổ Lạp Gia Tư không nhịn được, tăng cao thanh âm lên một chút: “Tu dưỡng vài bữa là khôi phục, thế nhưng trong thời gian đó tốt nhất là không nên buông thả bí kỹ.”

“Hiểu.” Dịch Áo gật đầu nói, đám người Ca Đồn cũng thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ đã nghe Toa Bối Nhĩ nhắc tới cái tên Dịch Dịch không ít lần, có thể được một vị cường giả Thánh cấp chỉ điểm chính là ký ức khó quên trong đời Y Toa Bối Nhĩ. Mỗi khi nàng nhắc tới Dịch Dịch, thần sắc sẽ trở nên cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt tôn sùng vô hạn. Cho nên đám người Ca Đồn trong lúc vô tình cũng ghi nhớ cái tên Dịch Dịch vào trong lòng, mới vừa nghe đối phương tùy tiện nói đến Dịch Dịch, mọi người lập tức tỉnh ngộ, nhận ra lai lịch của Cổ Lạp Gia Tư.

“Đi theo ta.” Cổ Lạp Gia Tư xoay người đi ra ngoài, Dịch Áo bước nhanh theo sau.

Hai người đi thẳng đến phụ cận dòng sông nhỏ, Cổ Lạp Gia Tư trầm ngâm chốc lát, đột nhiên nói: “Ta nghe người ta nói, người có Phong Nhận mang theo lời lực?”

“Đúng thế.” Dịch Áo trả lời không chút do dự.

Dịch Áo trả lời dứt khoát như thế vượt ra khỏi Cổ Lạp Gia Tư dự liệu, thần sắc của hắn lộ vẻ rất kinh ngạc, ngật ngưỡng chốc lát rồi lại hỏi: “Làm sao để cho nguyên lực phát sinh biến dị là một bí mật rất lớn, người đến từ Nguyệt Ảnh đế quốc?”

“Không, ta đến từ Khắc Lý Tư bình nguyên.” Dịch Áo nói.

“Thật sao?” Cổ Lạp Gia Tư chợt nhếch miệng cười gian, nói: “Thừa nhận nhanh như vậy, người sợ?”

“Ta sợ cái gì?” Dịch Áo hỏi ngược lại.

“Người nắm giữ một bí mật có ý nghĩa phi phạm, nếu như ta cảm thấy hứng thú đối với bí mật này, dĩ nhiên sẽ tìm cách không chế người.”

“Lời điện lực không phải thuộc về ta, ta chỉ mượn lực lượng của lão sư.” Dịch Áo đáp.

“Mượn?” Cổ Lạp Gia Tư lại ngăn người lần nữa.

“Đúng thế.”

“Ta từng nghe nói qua phương thức truyền thừa này, người có hiểu mình đang nói gì không?” Cổ Lạp Gia Tư chậm rãi nói: “Người đang nói lão sư của người là một vị Thần Vũ Giả. Sau đó người chạy đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện?”

“Sư phụ đã rời khỏi ta.” Dịch Áo nói: “Hơn nữa, chúng ta vốn muốn đến Sư Tâm đế quốc du lịch, không nghĩ tới mới vừa bước lên lãnh thổ Sư Tâm đế quốc đã bị đuổi đến nơi này.”

Cổ Lạp Gia Tư nhìn chăm chăm vào Dịch Áo, Dịch Áo không có phủ nhận thân phận chân thật của lão sư hắn là đã thừa nhận. Mặc dù Phong Ngân vẫn không thể đột phá hàng rào cuối cùng nên chưa tính là một vị Thần Vũ Giả chân chính, nhưng ở trong mắt rất nhiều cường giả, hắn còn đáng sợ hơn Thần Vũ Giả.

Thời gian trôi qua thật lâu, Cổ Lạp Gia Tư nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Được rồi, lý do này miễn cưỡng cho qua. Nếu như ở tuổi của người mà có thể tự mình lĩnh ngộ ra nguyên lực dị hoá, thật sự là quá kỳ kỳ.”

Dịch Áo cười cười không có đáp lại, Sư Tâm Vương Hoắc Phụ Mạn nhất định sẽ phái người đến Khắc Lý Tư bình nguyên điều tra Lời Mông mấy năm này đã làm những gì. Hắn là đệ tử Phong Ngân, chuyện này là rất khó giấu diếm đối phương, hắn đã sớm suy nghĩ cẩn thận rồi, thay vì che giấu còn không bằng nói ra quang minh chính đại.

“Tiểu tử, có phải từ trong đáy lòng người rất xem thường Tử Vong Chi Ca học viện hay không?” Cổ Lạp Gia Tư đột nhiên hỏi.

“Vì sao nói thế?” Dịch Áo nghiêm mặt nói: “Cho dù là ta hay là bằng hữu của ta đều ở học được rất nhiều thứ ở nơi này, cũng lần lượt trải qua khảo nghiệm thu hoạch không ít lợi ích. Ngài mới vừa cao hứng vì Y Toa Bối Nhĩ trở thành Cực Hạn võ sĩ kia mà? Nếu như đổi lại một hoàn cảnh khác, nàng chắc chắn không thể trưởng thành nhanh như vậy.”

Cổ Lạp Gia Tư gật đầu, Dịch Áo nói như thế làm cho trong lòng hắn thư thái hơn rất nhiều.

“Ngài tìm ta là vì chuyện này?” Dịch Áo nói.

“Không.” Cổ Lạp Gia Tư nói: “Lần này tranh tài người có nắm chắc cầm vị trí đệ nhất không?”

“Hắn là không kém bao nhiêu đâu.”

“Đừng có hàm hàm hồ hồ.” Cổ Lạp Gia Tư không vui nói: “Rốt cuộc có nắm chắc hay không?”

“Có.”

“Phần thưởng đệ nhất của cuộc thi đoàn thể là ba vạn học phần, phần thưởng đệ nhất cuộc thi cá nhân là một vạn học phần.” Cổ Lạp Gia Tư nói: “Dựa theo thực lực người bây giờ, cộng thêm Lôi điện lực. Ha ha, người ấy trọn bốn vạn học phần này rồi, đã nghĩ tới dùng học phần như thế nào chưa?”

“Ta.” Dịch Áo sững sờ, sau đó cố gắng bình tĩnh lại nói: “Đã thương lượng với các bằng hữu rồi, để cho các nàng đến chỗ ngài tiếp nhận phụ đạo.”

“Tốt, rất tốt.” Cổ Lạp Gia Tư vui vẻ ra mặt: “Còn nữa, người cũng phải idid, có một vị ẩn giả muốn gặp người.”

“Gặp ta?” Dịch Áo khó hiểu hỏi.

“Nguyên nhân cụ thể thì ta không quá rõ ràng.” Cổ Lạp Gia Tư nói: “Nhưng mấy ngày hôm trước Tư Thần Sâm viện trưởng đi tìm đại nhân nói chuyện trong thời gian rất lâu. Hắn là nói về người, đại nhân cảm thấy hứng thú đối với người.”

Dịch Áo khẽ nhíu mày tựa hồ đang suy tư gì đó, thấy Dịch Áo chậm chạp không nói lời nào, Cổ Lạp Gia Tư lại bắt đầu mất hứng: “Sao sao? Không phải là đang hoài nghi chúng ta lừa gạt học phần của các người chứ? Tiểu tử, ta nói cho người biết, chuyện này đối với các người hoàn toàn có lợi.”

“Được rồi.” Dịch Áo thở dài cười khổ, đã nói đến tình trạng này nếu do dự thêm sẽ lộ vẻ không ổn lắm, thật ra hắn đang khống chế nhịp tim nhảy loạn của mình. Đúng là không uống cố gắng trong thời gian qua, hắn chưa từng quên mất chuyện Mạc Lâm trưởng phó thác, giờ phút này hắn rốt cuộc có cơ hội tiếp xúc với nhân vật trọng yếu của Tử Vong Chi Ca học viện.

“Sau khi nhận được học phần lập tức tới chỗ ta.” Cổ Lạp Gia Tư làm như nhớ ra chuyện gì đó, từ tốn nói: “Mang theo tiểu nha đầu kia tới luôn.”

449. Chương 448: Quyết Tâm Liều Mạng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 448: Quyết tâm liều mạng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Lạp Gia Tư phán đoán không sai, sáng sớm ngày thứ hai Y Toa Bối Nhĩ đã tỉnh lại. Ngoại trừ cảm giác toàn thân mềm nhũn không có khí lực ra, những bộ phận khác hầu như không có vấn đề.

Tác Phi Á và Tuyết Ny oán giận Y Toa Bối Nhĩ một phen, lần này cũng may vận khí của nàng tốt. Nếu không còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, nguyên lực tiêu hao cạn kiệt là vấn đề võ sĩ kiêng kỵ nhất, rất có thể tạo thành hậu quả không có cách nào vãn hồi.

Y Toa Bối Nhĩ cười cười không nói, nàng rất cao hứng khi biết được Lôi Mông bình yên vô sự, còn bản thân mình thì không để ý nhiều lắm. Ngay cả Cổ Lạp Gia Tư cũng nói không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn là tốt rồi, vậy thì nàng lo lắng làm gì?

Lúc này khu năm mươi mốt có hai bệnh nhân, Ca Đồn thương thế vẫn chưa có hoàn toàn khỏi hẳn. Y Toa Bối Nhĩ cũng nằm trên giường không khác gì hẳn, vấn đề ở trước mặt mọi người là cuộc tranh tài sau này phải làm sao bây giờ?

Để cho Ca Đồn mang thương tích ra sân hiển nhiên là không thích hợp, Y Toa Bối Nhĩ lại càng không cần phải nói. Nếu nghỉ ngơi không đủ thì ngay cả bí kỹ cũng không thể buông thả, vì thế Lao Lạp là nhân tuyển duy nhất. Mấu chốt là học viện tranh tài không cho phép mang theo yêu thú tham gia, mà Miêu Tử chưa bao giờ rời khỏi Lao Lạp nửa bước, không ai dám bảo đảm đến lúc đó Miêu Tử có vọt lên trên đài hay không. Không tuân theo quy tắc là chuyện nhỏ, một khi bị thủ tiêu tư cách tranh tài cái được không bù nổi cái mất.

Thật ra chỉ cần bốn người Dịch Áo, Lôi Mông, Tác Phỉ Á và Tuyết Ny lên thi đấu cũng có thể giành chiến thắng, nhưng làm như vậy không thể nghi ngờ là sẽ gia tăng nguy hiểm rất lớn. Nhất là nếu gặp phải đối thủ giống như Gia Nạp Lợi, quyết tâm muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết. Chỉ dựa vào ba người Lôi Mông, rất khó lòng ngăn cản bốn người của đối phương liên thủ tấn công.

Cho nên trái lo phải nghĩ hồi lâu, cuối cùng hẳn vẫn để cho Lao Lạp ra sân xem như là ổn thỏa tình hình. Mặc dù nha đầu này xuất thủ không biết phân nặng nhẹ, nhưng chung quy vẫn đỡ hơn để phe bên mình bị thương. Về phần Miêu Tử đành phải ủy khuất Ca Đồn không đi quan sát trận tranh tài, ở lại trong thạch động trông coi là tốt rồi. Dựa vào Hỏa Hồng Thú phụng bồi một bên, đoán chừng Miêu Tử sẽ không quấy rối nhiều lắm.

Mấy người Dịch Áo ở trong động thương thảo đội hình ra sân tranh tài xong xuôi, nhưng không biết trong lúc này đã có người đã suy nghĩ chu toàn dùm cho bọn họ.

Trong rừng cây ở gần khu bốn mươi chín, hai người đang đứng cạnh nhau nhỏ giọng trò chuyện.

“Đạt Nhĩ Sâm, lần này cơ hội của các người tới rồi.” Khố Ân Tư thấp giọng nói.

“Cơ hội?” Đạt Nhĩ Sâm cười lạnh một tiếng: “Nếu như người tìm ta chỉ là để nói chuyện này, ta nghĩ là thôi đi. Thực lực Dịch Áo đã quá rõ ràng, đừng nói là bọn họ chỉ còn lại bốn người, cho dù chỉ có một mình Dịch Áo, khu chúng ta ra hết cũng chưa chắc là đối thủ của hẳn.”

Khố Ân Tư nhìn chăm chú vào Đạt Nhĩ Sâm một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười khinh khỉnh: “Không phải là người bị dọa sợ rồi chứ? Dịch Áo chỉ là con người, không phải ma quỷ ba đầu sáu tay. Nếu người thật sự nghĩ như vậy, ta đây có trách nhiệm nói cho người biết, thời điểm chết của người không còn xa nữa.”

Đạt Nhĩ Sâm hừ lạnh nói: “Bớt nói chuyện giạt gân, nếu như giáp mặt bọn họ, cùng lắm thì ta trực tiếp nhận thua. Ở trước mắt bao người, cho dù Dịch Áo gan lớn hơn nữa cũng không dám làm gì ta.”

“Người đúng là quá ngây thơ.” Khố Ân Tư lắc đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn tới Đạt Nhĩ Sâm: “Người cho rằng Dịch Áo là ai? Không có đủ tính quyết đoán sao? Người đã nhiều lần bố trí bẫy rập làm hại hẳn như vậy, bây giờ mới biết sợ có phải là quá muộn rồi không?”

“Ta nói sợ lúc nào?” Đạt Nhĩ Sâm vẫn cố gắng giữ thể diện, trợn mắt với Khố Ân Tư.

“Như vậy còn không gọi là sợ? Trực tiếp nhận thua. Trời ạ, lịch sử Tử Vong Chi Ca học viện thượng chưa từng phát sinh chuyện này bao giờ. Đạt Nhĩ Sâm, người xác định người có dũng khí làm như vậy?” Khố Ân Tư mỉm cười gian xảo, híp mắt nhìn tới Đạt Nhĩ Sâm, bộ dạng này rơi vào trong mắt Đạt Nhĩ Sâm tự nhiên lộ vẻ cực kỳ đáng giận.

Đạt Nhĩ Sâm hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Có dũng khí hay không là chuyện của ta, rồi lại nói Dịch Áo chỉ có thể lớn lối ở bộ sơ cấp một đoạn thời gian ngắn mà thôi. Chờ hẳn tiến vào bộ cao cấp ti luyện, ta sẽ có biện pháp thu thập hẳn, căn bản không cần thiết liều mạng với hẳn vào lúc này.”

“Chờ Dịch Áo vào bộ cao cấp là người sẽ có biện pháp? Sợ rằng chưa chắc.” Khố Ân Tư thần nhiên nói: “Đạt Nhĩ Sâm, ta phát hiện phương thức suy nghĩ của người quá nông cạn rồi. Trong lúc người tìm cách đối

phó Dịch Áo, đồng thời cũng phải chuẩn bị thừa nhận người ta trả thù. Nói đơn giản là khi các người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nếu như đám người Dịch Áo đó đột nhiên xuất hiện sẽ có hậu quả gì đây? Chỉ cần giết chết toàn bộ các người không còn một móng thì có ai biết là do hấn động tay động chân?”

“Hấn dám?” Mặc dù Đạt Nhĩ Sâm ngoài miệng nói mạnh cứng rắn, nhưng trong lòng không nhịn được âm thầm tính toán khả năng đó, kết quả làm cho hấn đột nhiên thất kinh. Tử Vong Chi Ca học viện quả thật cầm tù đầu, trừng phạt cũng rất nghiêm khắc, nhưng trên thực tế không thể nào hoàn toàn ngăn chặn tình huống hạ độc thủ sau lưng. Hàng năm đều có học viên tử vong không thể giải thích được, dĩ nhiên phần lớn hung thủ trong đó chạy không thoát học viện chế tài, nhưng vẫn có một vài vụ án tìm không ra đầu mối. Khố Ân Tư nói không sai, chỉ cần Dịch Áo làm đủ gọn gàng, bên phía học viện phương rất khó nắm được chứng cứ. Căn cứ theo Dịch Áo biểu hiện từ trước đến giờ thì hấn không phải là người từ tâm mềm tay gì, nói đúng lý thì khả năng triển khai trả thù rất lớn.

Về mặt Đạt Nhĩ Sâm hơi biến hóa lập tức lọt vào trong mắt Khố Ân Tư. Hấn cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ bình thản: “Hiện tại đã biết rõ chưa? Cho dù người thu tay lại cũng không còn kịp rồi. Cho nên người phải nắm giữ mỗi một cơ hội xuất hiện, hoặc là hấn chết hoặc là người chết, không có con đường nào khác để đi.”

Đạt Nhĩ Sâm trầm mặc một lúc lâu mới ảm đạm nói: “Người có thể làm gì? Lúc này ta đã nói qua, cho dù một mình Dịch Áo ra trận, chúng ta cũng không thể nào là đối thủ của hấn, huống chi hấn còn có đồng bạn.”

Khố Ân Tư nở nụ cười tà, tròn mắt khẽ chuyển một vòng, chậm rãi nói: “Ta nói cơ hội sắp tới không phải là khu năm mươi một không đủ nhân thủ. Trên thực tế nếu bọn họ thật chỉ có bốn người đi ra, ta cũng khuyên người trực tiếp nhận thua mới tốt.”

“Cái gì?” Đạt Nhĩ Sâm lâm vào mê hoặc, không hiểu nổi ý đối phương đang nói.

“Nếu ta nhớ không lầm, trong nhóm bọn họ còn có một tiểu nha đầu mang theo súng vật.” Khố Ân Tư cười cười nói: “Quy củ của học viện là năm người tạo thành một đội tranh tài. Cho nên ta đoán bọn họ có thể là vì gom đủ nhân số sẽ để cho tiểu nha đầu kia tham gia trận đấu, đó sẽ là cơ hội của người.”

Đạt Nhĩ Sâm mơ hồ hiểu ra ý tứ trong lời nói của Khố Ân Tư: “Người nói là...”

“Dịch Áo cường thịnh trở lại cũng chỉ là Cực Hạn võ sĩ, dưới tình huống không có nguyên lực chiến giáp, bất kỳ Phong hệ võ sĩ nào cũng không chịu nổi võ sĩ cùng giai đả kích. Dĩ nhiên các người muốn đánh trúng Dịch Áo là chuyện rất khó khăn, bởi vì tốc độ của hấn quá nhanh. Nhưng người chú ý tới không? Chỉ cần những người khác xuất hiện nguy hiểm, Dịch Áo sẽ liêu lĩnh trở về cứu viện, đây chính là sơ hở trí mạng của hấn.” Khố Ân Tư nói rất đơn giản, nhưng mấy ngày nay chắc chắn hấn đã đổ ra không ít công sức thu thập tình báo.

Đạt Nhĩ Sâm đã rõ ràng đối phương muốn nói gì: “Ý của người là chỉ cần chúng ta dốc toàn lực đối phó tiểu nha đầu kia, Dịch Áo sẽ liêu mạng trở về cứu viện. Sau đó chúng ta lại dốc toàn lực quay sang công kích Dịch Áo?”

“Trên lý luận là như vậy, các người không yếu đến mức không đối phó nổi một tiểu nha đầu chứ?” Khố Ân Tư lộ cười cười, bộ dạng có vẻ chắc chắn: “Dĩ nhiên, ngàn vạn lần phải chú ý một điểm, mặc kệ như thế nào cũng không thể giết chết tiểu nha đầu kia. Nếu không, nghe Dịch Áo sẽ không cố kỵ gì nữa, vậy thì sẽ đến phiên các người xui xẻo.”

“Có thể làm vậy không?” Đạt Nhĩ Sâm cũng không dám xác định.

“Ta nói đây là một cơ hội của người, về phần có thể làm được hay không chính là vấn đề của người.” Khố Ân Tư nhìn sang Đạt Nhĩ Sâm: “Người không muốn cuộc sống sau này phải lo lắng đề phòng cả ngày chứ? Thủ đoạn của Dịch Áo, người đã được chứng kiến rồi. Ngay cả đạo sư ra mặt cũng không thể ngăn cản hấn ra tay giết người, còn có chuyện gì hấn không dám làm đây?”

Đạt Nhĩ Sâm trầm mặc rất lâu, ánh mắt lúc sáng lúc tối hấn là đang tiến hành chọn lựa một quyết định vô cùng khó khăn. Thời gian lặng lẽ trôi qua, bỗng nhiên hấn ngừng đầu lên nhìn tới Khố Ân Tư: “Ta hiểu rồi,

người cũng lo lắng Dịch Áo trả thù đúng không? Cho nên mới cố gắng thuyết phục ta liều mạng với hắn, ha ha, đúng là ý kiến hay.”

“Không sai, ta đang nghĩ như vậy đó.” Khố Ân Tư trả lời hoàn toàn nằm ngoài Đạt Nhĩ Sâm dự liệu.

“Người...” Trong mắt Đạt Nhĩ Sâm tràn đầy lửa giận.

“Nhưng mà chúng ta có chung một địch nhân đúng không?” Khố Ân Tư cười nói: “Huống chi, tại sao người không suy nghĩ một chút, vì sao ta kết thù hận với Dịch Áo? Đạt Nhĩ Sâm, chúng ta bây giờ có thể làm chính là đồng tâm hiệp lực diệt trừ địch nhân này, như vậy mới có lợi đối với chúng ta.”

Sắc mặt Đạt Nhĩ Sâm nhất thời lúng túng, Khố Ân Tư nói không sai, là do hắn lợi dụng đối phương trước, còn có thể diện gì đi chỉ trích người khác?

“Ta chỉ nói nhiều đó, về phần lựa chọn như thế nào là chuyện của người, suy nghĩ thật kỹ đi. Thật ra cho dù người không làm gì hết, ta tổn thất cũng không thể nào lớn hơn người. Dù sao nếu Dịch Áo lựa chọn trả thù, người thứ nhất chắc chắn là người chứ không phải ta.”

Sau khi nói xong, Khố Ân Tư không thèm quản Đạt Nhĩ Sâm phản ứng ra sao, trực tiếp xoay người rời khỏi rừng cây, lưu lại một mình Đạt Nhĩ Sâm đứng tại chỗ, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Khố Ân Tư từ từ đi xa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại thêm một vòng tranh tài kết thúc. Đến thời điểm rút thăm, lần này Lôi Mông nói gì cũng không cho Dịch Áo đi, nói là vận khí Dịch Áo quá kém, Dịch Áo không thèm để ý, mặc kệ Lôi Mông xung phong nhận việc, đúng lúc hắn có việc phải đi một chuyến.

Mấy giờ sau, đám người Dịch Áo ngồi ở ngoài thạch động tán gẫu, chợt nghe từ nơi xa truyền đến tiếng cười vô cùng lớn lối, thanh âm đúng là cái loại hắn đã cực kỳ quen thuộc.

Mấy người Dịch Áo lúc này liếc nhau nghi ngờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cái tên Lôi Mông này lại phát điên gì đây?

“Ha ha ha ~!” Lôi Mông cứ như vậy vừa cười lớn vừa đi tới, bản mặt vênh vác tự đắc quét một vòng qua mấy người Dịch Áo, bộ dạng dương dương đắc ý ngồi xuống giang hai chân ra thật rộng. Nhưng lại không nói một câu, chỉ ngồi ở đó thỉnh thoảng cười to một trận, cười sảng khoái đến mức những người khác bắt đầu nghi ngờ, âm thầm suy nghĩ trong lòng: “Có chuyện gì thì nói thẳng ra không được sao, nhà người cười cái rầm thúì gì thế aa.a?”

“Hắn trước kia đã bao giờ như vậy chưa?” Y Toa Bối Nhĩ ngồi ở một bên nhỏ giọng hỏi Ca Đồn.

Ca Đồn liếc nhìn Lôi Mông, vẻ mặt cũng rất nghi ngờ: “Mặc dù tên này tương đối ngu ngốc, vốn dĩ trước kia không có ngu si đến trình độ này, không biết hôm nay hắn bị cái gì kích thích nữa.”

Mặc dù thanh âm Y Toa Bối Nhĩ và Ca Đồn không lớn, nhưng khoảng cách thật sự quá gần. Cho dù Lôi Mông muốn làm bộ không nghe được cũng đã lỡ nghe mất rồi, tiếng cười sảng khoái từ từ dừng lại, bộ dạng buồn bực nhìn chằm chằm vào Ca Đồn: “Có phải là huynh đệ hay không đó? Tại sao người không thể phối hợp với ta một chút?”

“Nói nhanh đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Ca Đồn không nhịn được hỏi tới, đám người Tác Phỉ Á cũng dựng lỗ tai lên, các nàng rất muốn biết đáp án.

Ánh mắt Lôi Mông lần lượt đảo qua trên mặt từng người, giảm thanh âm xuống thấp, thần thần bí bí nói: “Các người đoán ta rút được khu nào?”

Đám người Dịch Áo hai mặt nhìn nhau, nhìn vẻ mặt Lôi Mông không phải là vừa trúng giải thưởng lớn sao? Thật sự rút được khu bốn mươi chín của Đạt Nhĩ Sâm rồi?

“Rút được Đạt Nhĩ Sâm rồi?” Ca Đồn vui mừng hỏi.

“Ha ha, không sai.” Lôi Mông cười phá lên: “Như thế nào? Ta đã nói gì nhỉ? Vận khí của ta khác xa Dịch Áo đúng không?”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, đây đúng là một tin tức tốt, cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia rất thích gian lận trong lúc tranh tài, lần này vô tình đụng phải, nhìn xem hắn còn có hoa chiêu gì nữa đây.

“Rất tốt.” Ca Đồn nghe rằng cười: “Hắn không phải là muốn chiếm đoạt Hỏa Hồng Thú của ta sao? Một hồi ta đi tìm Phổ Lai Tư nhờ hắn chuyển cáo Đạt Nhĩ Sâm một tiếng, nếu có thể thắng chúng ta trong trận đấu, ta sẽ giao Hỏa Hồng Thú cho hắn.”

“Ta đoán chừng hắn không dám đánh cuộc với ngươi.” Lôi Mông cười hì hì nói: “Đám người kia biết trận tranh tài tiếp theo sẽ đánh với chúng ta, về mặt ai nấy như đưa đám, làm như trong nhà có người chết vậy, ha ha ha~!”

“Tên kiêu ngạo như vậy cũng biết sợ?” Ca Đồn lạnh lùng nói.

“Cũng không thể hoàn toàn trách hắn, bởi vì chúng ta lớn lối hơn hắn mà thôi.” Lôi Mông thở dài, nhún vai ra vẻ rất tội nghiệp.

“Ngươi đang nói ai?” Ca Đồn hỏi: “Là bản thân ngươi hay là Dịch Áo?”

“Đương nhiên là Dịch Áo, ca ca ta rất là hiền lành.” Lôi Mông thần thần bí bí nói: “Hơn nữa ta còn nghe được một tin tức có liên quan tới Dịch Áo.”

“Là gì?” Tác Phi Á vội vàng hỏi.

“Xét thấy Dịch Áo mấy lần biểu hiện trong trận đấu quá kinh điển, đám đạo sư học viện đang thương nghị có nên đặc cách cho Dịch Áo trực tiếp tiến vào trận chung kết cuộc thi cá nhân không.” Lôi Mông nói: “Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, đề nghị này nhất định sẽ được thông qua.”

“Còn thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp?” Tác Phi Á hỏi tới: “Có phải cũng cho Dịch Áo trực tiếp tiến vào trận chung kết luôn?”

“Chuyện này thì ra không biết.” Lôi Mông lắc đầu nói: “Đạo sư các bộ tự hình thành một hệ, không có phụ thuộc quan hệ gì với nhau, bộ sơ cấp đề nghị không thể nào ảnh hưởng đến bộ cao cấp được.”

“Bằng không chúng ta tìm Thương Nam nhờ hắn đi hỏi thăm xem sao?” Tác Phi Á nói.

“Không cần.” Dịch Áo nói: “Có thể trực tiếp tiến vào trận chung kết hay không, đối với ta cũng không thành vấn đề, chỉ khác nhau ở chỗ đánh ngã nhiều ít vài người mà thôi.”

“Nghe một chút đi, các ngươi nghe một chút đi.” Lôi Mông dùng sức vỗ vào bắp đùi của mình, chỉ thẳng vào Dịch Áo: “Tên này lớn lối ghê chưa? Ai dà, cũng may hắn là bằng hữu của ta, nếu như hắn là địch nhân, có khi ta bị hắn chọc tức chết.”

“Ta nói là sự thật.” Dịch Áo mỉm cười nói.

“Phi phi !” Thân là bằng hữu, ngay cả Lôi Mông cũng chịu không được nữa rồi, kêu lên: “Ngươi đã có bản lĩnh như vậy, tại sao không xin tham gia thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn?”

“Ta đã hỏi rồi.” Dịch Áo nói: “Nhưng mà thời gian thi đấu cá nhân ở cực hạn có xung đột với bộ cao cấp, cho nên ta bỏ qua.”

Ca Đồn và Lôi Mông không nhịn được quay mặt nhìn nhau, thật lâu sau Ca Đồn mới hỏi dò: “Không thể nào? Dịch Áo, không nên nói giỡn, ngươi thật sự có ý định tham gia thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn?”

Dịch Áo gật đầu nói: “Thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn nhất định có tính khiêu chiến.”

Lần này tất cả mọi người đều không nói ra lời, sự thật rõ ràng là nếu Dịch Áo đã thử xin thi đấu cá nhân ở bộ cực hạn, chuyện này có ý nghĩa hắn ít nhất cũng phải nắm chắc vài phần chiến thắng, mà học viên bộ cực hạn là ai? Đều là Vô Tôn tương lai, cường giả chân chính đó nha?

“Dịch Áo, ngươi nói thật đi, ngươi bây giờ rốt cuộc đạt tới mấy giai rồi?” Lôi Mông la lên.

“Cấp ba, gần tới cấp bốn.” Dịch Áo bình thản trả lời.

“Thằng ngốc mới tin người.” Lôi Mông vô cùng buồn bực, hăn tự cho rằng thiên phú của mình đã là tốt lắm rồi, đã từng dũng cảm tiếp nhận đủ các loại khảo nghiệm, nhưng vì cái gì mà chênh lệch với Dịch Áo càng lúc càng lớn đây?

“Dịch Áo gần đây biểu hiện quá hoành tráng rồi, học viện có thể điều hăn tới bộ cao cấp không?” Y Toa Bối Nhĩ nhẹ giọng nói, nàng lo lắng cũng có đạo lý. Mấy lần tranh tài, Dịch Áo luôn luôn duy trì ưu thế áp đảo, thậm chí có thể lấy một đánh ba. Nếu để cho đệ tử như vậy tiếp tục lưu lại bộ sơ cấp chính là không công bình đối với những học viên khác. Đợi đến năm sau, Dịch Áo tiếp tục tham gia trận đấu tranh tài, không phải là giải thưởng bộ cao cấp và bộ cực hạn đều nằm trong tay hăn hay sao? Thực lực cường hãn cỡ đó làm gì có học viên nào dám lên đài đấu với hăn?

“Ta đã hỏi Thương Nam rồi, học viên nào cũng có một năm điều chỉnh.” Dịch Áo nói: “Nói đến chuyện này, ta càng ngày càng bội phục Hoắc Phu Mạn đại đế và Tư Thản Sâm viện trưởng khai sáng Tử Vong Chi Ca học viện.”

“Hắc hắc, đó là đương nhiên.” Lôi Mông mặt mày hớn hở nói chen vào, mặc dù hăn hoàn toàn luôn không hiểu vì sao Dịch Áo đột nhiên nói đến chuyện này, nhưng nghe người khác khen thưởng bối của mình, hiển nhiên hăn vô cùng cao hứng.

“Tại sao nói vậy?” Y Toa Bối Nhĩ khó hiểu hỏi lại.

“Không phải là nói mấy câu có thể diễn tả rõ ràng, tóm lại bọn họ sẽ vui mừng nhìn thấy các học viên bồi dưỡng tình cảnh với nhau.” Dịch Áo nói: “Một khu vực sẽ có mấy huynh đệ cùng nhau phấn đấu, sau đó một người trong nhóm tiến giai sẽ để cho hăn lên bộ cao cấp tu luyện. Cứng rắn tách rời một tiểu đội cùng nhau chiến đấu trong thời gian dài hình như quá bất cận nhân tình, cũng bất lợi đối với việc tu luyện. Hoàn cảnh nơi này rất gian khổ, có thể dựa vào không chỉ là thực lực của mình, còn có các bằng hữu thân thiết. Nếu như thiếu một trong hai, các người nói sẽ biến thành tình cảnh gì?”

“Các học viên sẽ càng ngày càng ích kỷ, bởi vì chỉ có trông cậy vào chính bản thân mình.” Y Toa Bối Nhĩ bình tĩnh đại ngộ.

“Như vậy sau khi bọn họ đi ra ngoài thì sao?”

“Năm bè bảy mảng.” Tác Phỉ Á mỉm cười nói: “Bọn họ thậm chí sẽ lựa chọn quên lãng Tử Vong Chi Ca học viện, bởi vì ở chỗ này chỉ lưu lại ký ức khó khăn, vất vả, mệt mỏi, cơ hồ không có một chút tình cảm ấm áp.”

“Không sai.” Dịch Áo nói: “Cho nên mỗi lần xuất hiện tình huống như thế, học viện sẽ cho từng khu vực thời gian một năm để điều chỉnh, khích lệ bọn họ cùng nhau tiến vào bộ cao cấp, giữ vững tiểu đội chiến đấu như cũ. Y Toa Bối Nhĩ, người cần phải nỗ lực, ha hã, nhiều nhất chỉ có một năm thời gian thôi đó.”

“Ai dà, còn phải ở lại địa phương này một năm.” Ca Đốn ngăn người ra: “Đã bao lâu nhỉ? Ta sắp quên mất mùi rượu ngon rồi.”

450. Chương 449: Lao Lạp Cường Hãn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 449: Lao Lạp cường hãn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hoàn toàn ngược lại với tâm tình đám người Dịch Áo, Đạt Nhĩ Sâm nhìn bạn cùng phòng cầm cây thăm bằng trúc về, sắc mặt xanh mét hận đá một cước đối phương văng ra ngoài. Mười mấy khu vực rút thăm, tại sao lại rút trúng khu năm mươi mốt vậy chứ?

Sắc mặt mấy tên bạn cùng phòng cũng khó nhìn tới cực điểm, mọi người đều biết Đạt Nhĩ Sâm muốn chiếm đoạt khu đầu Hỏa Hồng Thú của khu năm mươi một. Hơn nữa Đạt Nhĩ Sâm một mực bố trí cạm bẫy nhằm vào đám người Dịch Áo, vốn bọn họ nghĩ là lấy thủ đoạn của Đạt Nhĩ Sâm sẽ sớm trục xuất người của khu năm mươi một ra khỏi đợt tranh tài. Nhưng ai có thể tưởng tượng được thực lực của đối phương vượt xa võ sĩ cùng giai, sợ rằng nhóm sắp bị đánh loại ra khỏi tranh tài là bọn hắn mới đúng.

Ánh mắt mọi người đồng thời rơi vào trên người Đạt Nhĩ Sâm, yên lặng chờ hắn quyết định, nhưng Đạt Nhĩ Sâm chỉ là ngồi ở chỗ đó ngẩn ngơ, không biết đang suy nghĩ gì nữa. Cứ như vậy, lòng tin của những người khác lại càng rơi xuống đáy cốc, Đạt Nhĩ Sâm là người thực lực mạnh nhất trong nhóm bọn hắn, lại có quan hệ rất tốt với bộ cao cấp. Ngay cả hắn cũng mang bộ dáng này thì tâm tình những người khác không cần phải nói.

Một lúc lâu sau, Đạt Nhĩ Sâm ngẩng đầu nhìn lướt qua đám bạn cùng phòng của mình, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Nhìn ta làm gì? Chỉ là khu năm mươi một thôi mà, có gì phải sợ?”

Những người khác cười khan vài tiếng thầm nghĩ ở trong lòng, lúc này người biểu hiện không khá hơn bọn ta chút nào.

“Các người nắm chắc thời gian chuẩn bị, tận lực gia tăng thực lực chút ít, ta đi ra ngoài nghĩ biện pháp. Yên tâm đi, nếu năm ngoài và năm kia chúng ta có thể giành được vị trí quán quân, lần này cũng vậy thôi, các người thấy ta thua lúc nào chưa?” Đạt Nhĩ Sâm rõ ràng bản thân mình nhất định phải biểu lộ ra lòng tin mười phần, nếu không đợi đến lúc tranh tài bắt đầu, tinh thần mọi người sẽ không đủ để chiến đấu.

Những người khác liếc nhau dò xét, sau đó đồng loạt gật đầu. Đạt Nhĩ Sâm tỷ tỷ có sức ảnh hưởng rất lớn ở bộ cao cấp, hẳn là có biện pháp xử lý. Nghĩ đến đây, tâm tình của bọn hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Đạt Nhĩ Sâm rời khỏi phòng, không có vội vàng chạy đến bộ cao cấp tìm San Đóa Lạp như lời hắn nói, mà lại đi tới chỗ rừng cây ngày đó nói chuyện với Khố Ân Tư, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống rồi đang nhìn bầu trời ngơ ngẩn.

Đạt Nhĩ Sâm biết cho dù hắn đi tìm San Đóa Lạp cũng không làm nên chuyện gì, cuộc tranh tài này hẳn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mấy câu ngày đó Khố Ân Tư nói lại bắt đầu vang lên trong tai Đạt Nhĩ Sâm, cho dù người thu tay lại cũng không còn kịp nữa rồi. Vì thế người phải nắm giữ cơ hội, hoặc là hắn chết hoặc là người chết, không có con đường nào khác để đi.

Giờ phút này Đạt Nhĩ Sâm đã nhận thức Khố Ân Tư thuyết pháp, bản thân mình năm lần bảy lượt cố gắng dồn Dịch Áo vào chỗ chết, đối phương không thể nào không phát hiện. Nếu đối những người khác làm vậy đối với mình, sợ rằng bản thân mình đã nghĩ biện pháp trả thù từ sớm. Dịch Áo nhìn đến bây giờ vẫn chưa có động thủ, chỉ có hai lý do hợp lý, một là lo lắng bị học viện trừng phạt, hai là vẫn không có tìm được cơ hội thích hợp.

Nhìn thủ đoạn Dịch Áo giết người, Đạt Nhĩ Sâm có thể cảm giác được tuyệt đối không phải là lần đầu tiên Dịch Áo ra tay giết người. Cho nên khả năng thứ hai có thể lớn hơn một chút.

Thật ra Đạt Nhĩ Sâm đang rất hối hận, không sai, Hỏa Hồng Thú quả thật trọng yếu đối với Hỏa hệ võ sĩ, nhưng còn chưa tới trình độ không thể thiếu. Tư chất của hắn tại coi như là siêu quần bạt tụy trong đám bạn cùng lứa rồi. Nếu không, hắn không thể nào giành được hai lần vô địch trong đại hội tranh tài được. Cứ tiếp tục từng bước tu luyện không phải là không có cơ hội tấn chức lên cảnh giới Võ Tôn. Nhưng mà nhất thời tham lam dẫn đến hắn và đám người Dịch Áo đứng ở hai phía đối lập.

Đạt Nhĩ Sâm thở dài một hơi, bây giờ nói đến hối hận cũng đã muộn rồi, tìm biện pháp giải quyết tai họa ngầm mới là chuyện trọng yếu nhất. Phương pháp San Đóa Lạp nói dùng học phần để bồi bổ lại trên căn bản không thể nào thành công, lấy thực lực Dịch Áo rất dễ dàng giành được vị trí vô địch đoàn đội và cá nhân trong đại hội tranh tài, cộng vào một chỗ chính là bốn vạn học phần. Cho dù tỷ tỷ liều mạng đi mượn thì có thể mượn được bao nhiêu? Vì thế con đường này chắc chắn đi không thông.

Khố Ân Tư đề nghị nổi lên trong lòng Đạt Nhĩ Sâm lần nữa, bình tĩnh mà xem xét thì đây là phương pháp đối phó Dịch Áo thích hợp nhất. Nếu cứng đối cứng thì bọn họ không thể nào là đối thủ của Dịch Áo, chỉ

có điều Đạt Nhĩ Sâm vẫn còn hơi do dự. Dù sao trước kia hắn không bao giờ tự mình ra mặt hành động, lần này lại không giống. Nếu hắn thật sự làm như vậy, lỡ may không thành công chắc chắn sẽ tạo thành cục diện không chết không thôi.

Không biết Đạt Nhĩ Sâm ngồi ở nơi đó bao lâu, cho đến lúc sắc trời dần tối rồi cực cho ra quyết định, trong mắt lộ một tia lẳng lẽ. Thay vì chờ sau này Dịch Áo tìm tới tận cửa trả thù, còn không bằng nhanh chóng bóp chết mối uy hiếp này. Dĩ nhiên là đúng như Khố Ân Tư nói, nếu bên phía Dịch Áo chỉ có bốn người ra sân, hắn sẽ lựa chọn trực tiếp nhận thua, mặc dù nhân số chiếm ưu thế nhưng đối mặt với một Địa hệ võ sĩ và hai Thủy hệ võ sĩ cùng giai. Nhóm bọn hắn căn bản không thể nào đột phá tổ hợp phòng ngự này trong khoảng thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian này, Dịch Áo rất có thể đã đánh chết hắn, hắn không lấy tính mạng ra đặt cược.

Sau khi hạ quyết tâm, Đạt Nhĩ Sâm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, chậm rãi đi trở về khu vực của mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt cái đã đến thời gian tranh tài. Trên khán đài, người người ra vào tấp nập, lần tỷ thí này là trận chiến mọi người chờ đợi đã lâu, khu bốn mươi chín hai lần vô địch liên tục và khu năm mươi một mới quật khởi gần đây, rốt cuộc bên nào mạnh hơn?

Trận chiến này nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, không người nào nguyện ý bỏ qua cơ hội quan sát và học tập đỉnh cao thế này. Không chỉ là toàn bộ học viên ở bộ sơ cấp trình diện đầy đủ, ngay cả bộ cao cấp cũng chạy tới không ít người, ai nấy đều muốn nhìn xem cái gã Dịch Áo nghe nói thực lực siêu cấp biến thái đến tột cùng biến thái đến trình độ nào.

“Không phải chứ, nhiều người như vậy?” Mấy người Dịch Áo từ rất xa đã thấy tình hình trong sân thi đấu cực kỳ náo nhiệt, cả đám đều lộ vẻ ngạc nhiên.

“Nhiều người có gì không tốt? Đúng lúc để cho mọi người nhìn xem đám người Đạt Nhĩ Sâm thua thảm như thế nào.” Lôi Mông cười hắc hắc mấy tiếng, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó, khẩn trương nhìn sang Dịch Áo: “Đám người kia sẽ không vô sỉ đến mức trực tiếp nhận thua chứ?”

“Cũng khó nói.” Dịch Áo cười cười: “Không phải là không có khả năng này, nhưng bọn hắn nhận thua thì sao? Đúng lúc tiết kiệm thể lực cho mọi người.”

“Người thật sự suy nghĩ như vậy?” Lôi Mông hồ nghi nhìn sang Dịch Áo: “Trước kia ngươi còn nói muốn giáo huấn bọn họ mà? Nếu như đám người kia nhận thua, vậy thì còn dạy dỗ gì nữa?”

“Bởi vì bây giờ ta không chỉ muốn giáo huấn bọn họ đơn giản như trước.” Dịch Áo thản nhiên nói: “Đối với loại người như thế, nhân từ chẳng khác nào tàn nhẫn đối với bản thân mình, ta không có tâm tình rảnh rỗi chơi đùa với bọn họ.”

Tác Phi Á lập tức lo lắng kéo tay Dịch Áo: “Chàng đừng có vọng động, nơi này chính là Tử Vong Chi Ca học viện, lỡ may bị học viện biết thì làm sao bây giờ?”

Dịch Áo cười nói: “Nàng quên sư phụ của ta là ai rồi hả? Chỉ cần ta nguyện ý, đừng hòng có người nào bắt được nhược điểm của ta.” Mấy người Tác Phi Á nhất thời im lặng. Dịch Áo nói không sai, nói đến giết người, sợ rằng trên đại lục không có bao nhiêu người có thể chuyên nghiệp hơn Phong Ngân. Dịch Áo là đệ tử Phong Ngân dĩ nhiên cũng hiểu biết về phương diện này. Mặc dù chưa chắc tinh thông bằng sư phụ, nhưng dùng để đối phó một gã Cực Hạng võ sĩ hắn là đủ rồi.

“Dĩ nhiên, nếu bọn họ không nhận thua thì tốt hơn, như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái. Dù sao thất thủ trong trận đấu là không thể trách ai được, ta đã giết hai tên, bây giờ thêm một vài đứa cũng không thành vấn đề.”

Tác Phi Á và Tuyết Ny không có ý nghĩ bạo lực như Dịch Áo, nhưng thử nghĩ đến Y Toa Bối Nhĩ và Ca Đồn đang dưỡng thương trong thạch động cũng không lên tiếng phản đối. Loại người như Đạt Nhĩ Sâm chỉ biết đứng ở sau lưng giở trò hại người, muốn giết thì cứ giết thôi, không cần phải đau lòng.

Thấy mấy người Dịch Áo đến gần, đám khán giả đông đến mức nước chảy không lọt lúc này tự giác mở ra một lối đi thông thoáng để đám người Dịch Áo đi qua. Học viên khác không thể nào được hưởng đãi ngộ thế này, chỉ có thể nói danh khí của đám người Dịch Áo thật sự là quá lớn.

Đám người Đạt Nhĩ Sâm ở bên kia đã đi lên lồi đài, có ý tứ chính là bọn họ cũng không có tiến vào giữa sân, mà chỉ đứng ở rìa lồi đài. Tựa hồ tùy thời chuẩn bị hễ thấy tình huống không ổn là trực tiếp nhảy xuống vậy.

Không thể trách Đạt Nhĩ Sâm lưu tâm cẩn thận quá mức, mà là vì trước kia đã thua thiệt mấy lần rồi. Lúc ấy Khố Ân Tư cũng muốn nhận thua lại bị Địch Áo hét lớn mạnh mẽ ngăn cản, kết quả thiếu chút nữa bị Địch Áo giết chết. Nếu như đạo sư không xuất hiện kịp lúc, sợ rằng Khố Ân Tư đã sớm chết toi rồi, cho nên Đạt Nhĩ Sâm phải tìm mọi biện pháp bảo đảm an toàn cho mình.

“Trời đất ơi, bọn họ còn biết xấu hổ hay không ?” Lôi Mông chú ý tới vị trí đám người Đạt Nhĩ Sâm đang đứng, dở khóc dở cười nói.

“Không sao cả, bọn họ thích đứng đâu thì kết quả cũng vậy thôi. Dù sao cũng không khác nhau bao nhiêu.” Địch Áo lại không thèm để ý, cho dù Đạt Nhĩ Sâm nhận thua ngay khi vừa mới bắt đầu cũng chỉ sống lâu thêm mấy ngày mà thôi, không thể thay đổi được chuyện gì.

Đạt Nhĩ Sâm khẩn trương nhìn mấy người Địch Áo tiếp bước nhau đi lên lồi đài, cho đến khi hắn nhìn thấy thân ảnh Lao Lạp thì nhịp tim đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ. Không ngờ Địch Áo thật sự làm như vậy.

“Các người cẩn thận đó, một hồi dựa theo phương pháp ta nói ngày hôm qua mà làm. Nếu hắn xem thường chúng ta như vậy, chúng ta hãy giáo huấn hắn một lần nhớ đời.” Đạt Nhĩ Sâm nhỏ giọng dặn dò đồng bạn ở bên cạnh.

Những người kia vội vàng gật đầu, vốn còn hơi e ngại Địch Áo nhưng giờ phút này đã bị cảm giác phần hận thay thế. Nhìn bộ dạng đám người Địch Áo ở bên kia cười nói hỉ hỷ, chẳng lẽ chúng ta ở trong mắt các người yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích hay sao?

Đợi đến hai bên đã đi lên trên đài, vị đạo sư làm trọng tài rung cái chuông nhỏ trong tay báo hiệu tranh tài chính thức bắt đầu.

Chốc lát sau, Lôi Mông vốn nghĩ là Đạt Nhĩ Sâm sẽ lập tức nhận thua trợn to hai mắt nhìn qua bên kia: “Bọn họ muốn làm gì? Ha ha, Địch Áo, nhìn thấy chưa, bọn họ không có nhận thua, thật sự là quá tốt rồi.” Mấy khán giả đứng khá gần nhóm Địch Áo không khỏi đảo cặp mắt trắng dã âm thầm suy nghĩ trong lòng: “Không biết mấy tên này nghĩ gì nữa, đối phương không nhận thua lại có thể cao hứng đến mức này? Quái đản...”

Địch Áo cũng cười cười nhìn đám người Đạt Nhĩ Sâm ở phía đối diện chậm rãi tiến tới gần: “Đúng là như vậy, ta cảm thấy rất kỳ lạ, đến tận cùng là ai cấp dưỡng khí cho bọn hắn đây?” Khi đám người Địch Áo đang nói chuyện, tuyển thủ khu bốn mươi chín đã bắt đầu phát động tiến công thử dò xét. Một gã Phong hệ võ sĩ rời khỏi tiểu đội tiến tới gần Địch Áo, chỉ có điều động tác của hắn thiếu hụt độ nhẹ nhàng bay bổng của võ giả Phong hệ, trong lúc di chuyển lộ vẻ gò bó, tay chân không đều nhịp. Ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng tới đám người Địch Áo, hết nhìn đông lại ngó tây tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ngay khi đám người Đạt Nhĩ Sâm tiến về phía trước, động tác của bọn họ làm cho người xem xôn xao một trận, đối mặt với Địch Áo danh tiếng cực thịnh. Đạt Nhĩ Sâm lại dám dẫn đầu tiến công, ít nhất đây cũng là biểu hiện của dũng khí.

“Địch Áo, người đối phó tên Phong hệ võ sĩ.” Lôi Mông lạnh lùng nói: “Đạt Nhĩ Sâm giao cho ta.”

“Giao cho người? Ta sợ người đã mất cơ hội này rồi.” Tầm mắt Địch Áo chuyển lên trên khán đài, nơi đó chính là chỗ ngồi của đám đạo sư.

“Người nghĩ ta không phải là đối thủ của Đạt Nhĩ Sâm?”

“Người có thể giết chết hắn trước khi đạo sư nhúng tay vào không?” Địch Áo vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nói với Lao Lạp: “Lao Lạp, đeo quyền sáo vào đi.”

“À...” Lao Lạp lập tức ngoan ngoãn đáp ứng.

Đây là ước định giữa Địch Áo và Lao Lạp, nếu không có đeo quyền sáo lên thì nàng không thể gây phiền toái lung tung, còn đeo quyền sáo vào tay có ý nghĩa trước mặt chính là địch nhân. Lao Lạp có thể tự do buông thả lực sát thương của mình không cần kiêng sợ gì hết.

Chốc lát sau, Dịch Áo tung người chạy về phía gã Phong hệ võ sĩ, thân hình gã võ sĩ kia liền cứng đờ ra. Sau đó giống như con thỏ bị kinh hãi vậy, lập tức quay đầu chạy vội ra sau. Nhiệm vụ của hắn là tạm thời chế trụ Dịch Áo, nhưng sự thật chứng minh hắn làm không tốt lắm, vừa mới bắt đầu đã liều mạng kéo giãn khoảng cách với đối thủ, đây không phải là kiếm chế, mà là chạy trốn giữ mạng.

Lôi Mông bám sát theo sau, cầm đầu lao thẳng vào trong trận hình của đối phương. Tác Phi Á và Tuyết Ny hộ vệ hai bên người hắn tùy thời chuẩn bị ứng biến. Lao Lạp biểu hiện làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt, nàng không ngừng lắc lư quả đấm nhỏ của mình ở trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ yêu thích và đắc ý, bộ dáng kia giống như là một đứa bé đang khoe khoang món đồ chơi đẹp dễ của mình vậy. Cho đến lúc Lôi Mông sắp sửa va chạm với Địa hệ võ sĩ của đối phương, nàng mới hạ nắm đấm xuống, vẻ mặt trở nên trang trọng, tròn mắt to tròn trong suốt khe híp lại, sau đó thân hình chợt phóng tới trước nhanh như tia chớp.

Động tác của Lao Lạp khiến cho đám người Đạt Nhĩ Sâm lấy làm kinh hãi, nhưng Lao Lạp chỉ di chuyển bằng hai chân, không có bất kỳ dấu hiệu buông thả bí kỹ nào. Vì thế bọn họ chỉ kinh nhiên thoáng qua rồi nhanh chóng bình phục tâm tình lại.

Chiến đấu mới bắt đầu rất bình thản, khán giả có thể nhìn ra tuyển thủ khu bốn mươi chín có vẻ rất cẩn thận, nhưng sau khi song phương đụng vào nhau hình như có thứ gì đó đột nhiên nổ tung, tình cảnh trong sân lập tức biến thành điên cuồng.

Địa hệ võ sĩ xông lên phía trước không có buông thả Liệt Địa Kích, ngược lại dùng một phương thức ngu ngốc nhất chạy về phía Lôi Mông. Còn Lôi Mông cũng mặc kệ hết thảy, lập tức thả ra Địa Chấn, thân hình gã Địa hệ võ sĩ lập tức cứng ngắc, trong nháy mắt đó hắn thả ra Liệt Địa Kích mạnh mẽ đánh lên Bàn Thạch Thủ Hộ của đối phương.

Gã Địa hệ võ sĩ mặt mày nhăn nhó, liều mạng chịu đựng chứ không có ra tay đánh trả, mà tiếp tục chạy về phía Lôi Mông.

Về mặt đối phương lúc này vẫn vẹn vẹn tương đối kinh khủng, Lôi Mông không khỏi tự lẩm bẩm: “Định làm gì đó? Muốn cắn người à?” Đồng thời, động tác của hắn không có nhàn rỗi, lại nhấc chân thả ra Liệt Địa Kích lần nữa.

Bàn Thạch Thủ Hộ của gã Địa hệ võ sĩ kia chấn động kịch liệt, ngay lúc này Đạt Nhĩ Sâm mang theo hai gã võ sĩ khác lướt qua mặt gã Địa hệ võ sĩ, đồng loạt xông về phía Lôi Mông.

Tác Phi Á không dám chậm trễ, vội vàng phất tay thả ra Băng Tường che chắn trước mặt Lôi Mông.

Lao Lạp là người khởi động cuối cùng, nhưng còn nhanh hơn Tác Phi Á và Tuyết Ny một bước, đuổi theo sát sau lưng Lôi Mông. Nàng vốn định chạy thẳng tới chỗ địch nhân nhưng lại bị Tác Phi Á thả ra Băng Tường chặn lại. Vì thế nàng quay đầu lại dùng ánh mắt u oán nhìn tới Tác Phi Á. Sau đó tung người nhảy lên vượt qua bức tường băng.

Băng Tường của Tác Phi Á dĩ nhiên tranh thủ dùm cho Lôi Mông một ít thời gian, nhưng mà nó cũng ngăn trở Lôi Mông phát động phản công. Lôi Mông dĩ nhiên biết Tác Phi Á sẽ có phản ứng, nhưng hiện tại khó lòng phối hợp ăn ý với Lao Lạp, tình hình thế mà đúng là hơi khó.

“Cơ hội.”

Cho tới khi Lao Lạp nhảy qua Băng Tường, ánh mắt Đạt Nhĩ Sâm lộ vẻ mừng rỡ như điên, hắn không thể nào nghĩ tới cơ hội lại tới dễ dàng như thế. Vào lúc này, hắn cảm thấy bản thân mình đã trở thành đứa con của thần vận mệnh thì phải.

Hàng nghìn hàng vạn ngọn lửa lập tức nổ rộ ra trên bầu trời, sau đó dững mãnh lao tới Lao Lạp như thác nước. Còn có một gã Hỏa hệ võ sĩ chạy lên trước thả ra Chân Hồng Chi Vũ, gã Thủy hệ võ sĩ thì thả ra Băng Trùy, toàn bộ mục tiêu đều tập trung lên trên người Lao Lạp.

Mặc dù bọn họ đang buông thả công kích Lao Lạp, khóe mắt lại liếc về phía Dịch Áo, đánh chết Dịch Áo mới là mục đích của bọn họ. Tất cả mọi người trong nhóm đều biết Dịch Áo nhất định sẽ cứu viện đồng bạn.

Địch Áo thấy được một màn này, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, đây là kế hoạch của Đạt Nhĩ Sâm?

Ngay sau đó, Địch Áo bỏ qua cái tên Phong hệ võ sĩ kia, quay đầu chạy tới chỗ Lao Lạp. Không phải là hấn lo lắng Lao Lạp sẽ phát sinh nguy hiểm, mà là vì lo lắng Lao Lạp không có biện pháp đánh chết Đạt Nhĩ Sâm.

Thân hình Địch Áo mới vừa khởi động, từ chỗ khán đài của nhóm đạo sư có một đạo thanh quang chợt lóe, một vị đạo sư thả ra Phong Dực lấy tốc độ cực nhanh tiến tới gần Địch Áo.

Đám đạo sư đã sớm đề phòng rồi, bởi vì thủ đoạn của Địch Áo vô cùng cực đoan, đã vi phạm ý nghĩa ban đầu của cuộc tranh tài. Nhưng bọn họ lại không thể ngăn cản Địch Áo tham gia trận đấu, chỉ có thể dùng phương pháp này hạn chế tai nạn phát sinh.

Thân hình Địch Áo đột ngột ngừng lại ngẩng đầu nhìn về phía vị đạo sư đang lơ lửng ở trên đầu mình, hai người chỉ cách nhau bảy, tám thước. Từ đó có thể nhìn ra được đám đạo sư đã thừa nhận Địch Áo tạo thành áp lực rất lớn, bọn họ nghĩ là chỉ ở tình huống gần như thế này mới có khả năng kịp thời ngăn cản Địch Áo hạ sát thủ.

Thấy Địch Áo dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lên, vị đạo sư rất là lúng túng, nhún nhún vai giả bộ chuyển tâm mắt sang nơi khác.

Địch Áo mỉm cười, tiếp tục đứng yên tại chỗ.

Trong mắt Lao Lạp hiện lên hàn quang, đột nhiên tung người né tránh Băng Trùy, sau đó tiếp tục lao vào trong biển lửa nóng hừng hực.

Vị đạo sư chịu trách nhiệm trông chừng Địch Áo vô cùng sợ hãi, nếu như là vì suy nghĩ không để cho Địch Áo giết người lại làm cho đội ngũ người ta xuất hiện thương vong. Đó là chuyện quá mức buồn cười rồi, hấn không có biện pháp khai báo với học viện, nhưng khi hấn đang do dự, chiến cuộc phía trước đã xuất hiện biến hóa cực lớn.

451. Chương 450: Thâm Thù Đại Hận

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 450: Thâm thù đại hận

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một màn sáng màu trắng đục xuất hiện ở quanh người Lao Lạp giúp cho nàng nhẹ nhàng xuyên qua luồng hỏa diễm quấy nhiễu, nhanh chóng tiến tới gần địch nhân. Có lẽ là do thiên ý, có lẽ là do đồng tâm hợp ý với Địch Áo, mục tiêu thứ nhất của nàng rõ ràng là Đạt Nhĩ Sâm.

Đạt Nhĩ Sâm vốn tưởng rằng Địch Áo sẽ lập tức quay đầu lại cứu viện, thế nhưng lại phát hiện Địch Áo đứng bất động tại chỗ không làm gì cả. Hiện tại hấn mờ mịt không biết mình nên làm thế nào, nhưng vào lúc này tiểu nha đầu kia đã giải khai Chân Hồng Chi Vũ, chạy tới gần bản thân hấn. Thân là Cực Hận võ sĩ hợp cách, Đạt Nhĩ Sâm lập tức thả ra Liệt Diễm Trảm, hơn nữa còn là Diễm Sinh bí kỹ, một loạt hỏa diễm hình trăng rằm lập tức phóng tới trước.

Cho dù Chân Hồng Chi Vũ hay là Liệt Diễm Trảm, Lao Lạp cũng không đặt vào trong mắt, sau khi tiểu Miêu Tử từ từ trưởng thành, lực lượng hộ thân kết giới của nàng cũng càng ngày càng mạnh.

Ở trong mắt Đạt Nhĩ Sâm, hành động của Lao Lạp rõ ràng là muốn chết. Nhưng hấn theo bản năng phóng Liệt Diễm Trảm ra ngoài, không thể nào thu trở lại lại, đành phải trở mắt nhìn Lao Lạp đắm đuối vào trong luồng hỏa diễm kia. Tâm hấn nhất thời chìm xuống đáy cốc, nếu như Lao Lạp chết, Địch Áo tất nhiên sẽ triển khai trả thù tàn bạo, lúc này Đạt Nhĩ Sâm vẫn còn chưa ý thức được Lao Lạp có thể bình yên đột phá Chân Hồng Chi Vũ mang ý nghĩa như thế nào.

Nói cho đài hoàng thì thực lực Đạt Nhĩ Sâm ở trong nhóm võ sĩ đồng lứa coi như là cao rồi. Cho dù là tốc độ buông thả bí kỹ hay là uy thế cũng đã đạt đến trình độ nhất định. Nhưng đáng tiếc là hắn gặp phải Lao Lạp, ngay cả Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông chưa hẳn chịu nổi lực lượng xuất ra từ cặp quyền sáo cổ quái trên tay nàng, huống chi là Hỏa hệ võ sĩ luôn luôn nổi danh với năng lực phòng ngự cực kém.

Lao Lạp không có ngành kháng Đạt Nhĩ Sâm công kích, ngay khi hỏa diễm sắp tập thể, trong nháy mắt đó mạnh mẽ cúi người xuống. Đây là thói quen sinh tồn, phải biết rằng lúc Miêu Tử còn nhỏ, hộ thân kết giới không thể buông thả tùy ý, cho dù buông thả được nhưng thừa nhận lực công kích quá lớn cũng tạo thành thương tổn đối với Miêu Tử và Lao Lạp. Vì thế Lao Lạp theo bản năng làm ra động tác tránh né, dĩ nhiên tránh né trình độ này cơ hồ không thể nào ảnh hưởng tốc độ chạy tới của nàng.

Đạt Nhĩ Sâm bị dọa cho sợ hết hồn, tốc độ Lao Lạp quá kinh khủng, cơ hồ có thể sánh ngang với Phong hệ Cực Hạn võ sĩ rồi. Quý dĩ hơn chính là từ trên người Lao Lạp không hề phát hiện nửa điểm nguyên lực dao động. Nói cách khác, Lao Lạp chỉ dựa vào lực lượng thân thể để làm những điều này, nhưng sao có thể được?

Trong lòng Đạt Nhĩ Sâm không tự chủ được dâng lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm, hình như đang xông tới chỗ hắc không phải là một tiểu nha đầu khuôn mặt ngây thơ, mà là một con dã thú hung mãnh. Gần như là theo bản năng, Đạt Nhĩ Sâm lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau, đồng thời vung tay lên thả ra Chân Hồng Chi Vũ đánh về phía Lao Lạp, cố gắng ngăn cản đối phương tiếp cận.

Hai tên võ sĩ đứng ở hai bên sườn Đạt Nhĩ Sâm mặc dù cũng ra tay công kích Lao Lạp, nhưng lại có vẻ bó tay bó chân. Bởi vì trước đó Đạt Nhĩ Sâm liên tục dặn dò bọn họ không được giết chết Lao Lạp, vì vậy sẽ làm cho Địch Áo nổi lên tâm tư liều mạng.

Không chỉ là khán giả ở trên khán đài, ngay cả vị đạo sư đang trôi nổi lơ lửng ở giữa không trung cũng bị phương thức chiến đấu của Lao Lạp làm cho khiếp sợ đến cực điểm, đây là loại người gì chứ? Lực lượng thân thể vì sao có thể cường hãn đến trình độ thể này?

Đối mặt với hỏa diễm tràn ngập trời đất, Lao Lạp không có bản lãnh khiêu vũ trên mũi đao như Địch Áo, thật ra nàng lựa chọn vô cùng đơn giản. Nếu tránh không thoát vậy thì cứng rắn lao tới là xong.

Tất cả mọi người thấy thân ảnh nhỏ nhắn ở dưới lồi đài giống như đã biến thành một cỗ chiến xa hình người, một đường chạy ngược luồng hỏa diễm nóng rực tiến lên. Lấy tốc độ không thể tin tưởng nổi đuổi theo sát Đạt Nhĩ Sâm đang hốt hoảng thối lui.

Đạt Nhĩ Sâm cảm thấy thời gian tựa như ngừng trôi, trợn mắt lên thật to nhìn Lao Lạp đánh một quyền vào người mình. Thậm chí hắn có thể thấy rõ ràng tầng hào quang lấp lóe trên bộ quyền sáo, trực giác nói cho Đạt Nhĩ Sâm biết mặc kệ thể nào cũng không thể bị quả đấm này đánh trúng người. Nhưng hắn lại thiên thúc thủ vô sách, Chân Hồng Chi Vũ trước giờ được Hỏa hệ Cực hạn võ sĩ lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Lao Lạp đã biến thành món đồ chơi con nít, không thể nào ngăn cản Lao Lạp dù chỉ một bước.

Có lẽ là phương thức chiến đấu cuồng mãnh của Lao Lạp khơi dậy hung tính trong lòng Đạt Nhĩ Sâm, cũng có thể là do Đạt Nhĩ Sâm không có phương pháp xử lý tốt hơn. Hắn vươn tay ra nghênh đón trực tiếp quả đấm Lao Lạp, nhìn từ ngoài mặt Đạt Nhĩ Sâm hẳn là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, bởi vì quả đấm của hắn lớn gấp đôi Lao Lạp.

Đám người Lôi Mông và Tác Phi Á bị Băng Tường cách trở nên không thấy rõ cảnh tượng Lao Lạp và Đạt Nhĩ Sâm chiến đấu với nhau. Từ góc độ Địch Áo đang đứng lại nhìn thấy rõ ràng, Đạt Nhĩ Sâm hành động như thế làm cho Địch Áo cũng phải khâm phục, dũng khí đúng là đáng khen nhưng mà Lao Lạp quả đấm có thể trực tiếp ngăn chặn được không?

Vị đạo sư kia nhìn mà ngẩn ngơ, trước giờ không có học viên nào chiến đấu giống như Lao Lạp. Tất cả mọi người đều phải sử dụng bí kỹ, giữ vững khoảng cách nhất định rồi buông thả bí kỹ mới là lựa chọn tốt nhất. Mấu chốt nhất là Lao Lạp dùng phương thức chiến đấu ở trong nhận thức của hắn không thể nào xuất hiện thương vong. Vì thế hắn không có ra tay ngăn cản, giờ phút này hắn bỗng nhiên hối hận vì sao mình đứng tại vị trí này. Nếu như Lao Lạp phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hắn hiển nhiên phải gánh trách nhiệm lớn nhất.

Nhìn Đạt Nhĩ Sâm ngang nhiên đón tiếp quả đấm của mình, trong mắt Lao Lạp xẹt qua quang mang hưng phấn, không sai, chính là hưng phấn. Mặc dù bất kể nhìn từ góc độ nào, Lao Lạp cũng là một cô bé ngây thơ khả ái, nhưng dự vọng chiến đấu từ trong xương tủy nàng còn mạnh mẽ hơn bất luận kẻ nào đứng tại nơi này. Dĩ nhiên chuyện này có liên quan tới kinh nghiệm Lao Lạp từng trải qua. Nếu phải so sánh với nhau, phương thức Tử Vong Chi Ca học viện huấn luyện gọi là tàn khốc, sợ rằng còn không bằng một phần mười những sự tình Lao Lạp đã trải qua.

Chốc lát sau, hai quả đấm một lớn một nhỏ đụng thẳng vào nhau. Sau đó Đạt Nhĩ Sâm nghe thấy rõ ràng thanh âm xương cốt nứt gãy liên tiếp, thứ đầu tiên nát bấy chính là quả đấm, tiện đà theo đó là cánh tay của hắn, xương cốt bể tan tành đâm thủng da thịt truyền cảm giác đau đớn tột cùng vào thẳng não hắn. Ngay lúc đó Lao Lạp thu hồi quả đấm lại, rồi tiếp tục tung ra một quyền, mục tiêu chính là vị trí trái tim Đạt Nhĩ Sâm.

Đạt Nhĩ Sâm chưa từng gặp phải đả kích mãnh liệt như thế, đau đớn kinh khủng khiến cho hắn hít thở không thông. Trong cổ họng khô khan giống như có hỏa diễm nóng hừng hực đang thiêu đốt vậy. Hắn muốn mở miệng nhận thua nhưng mà từ trong miệng hô lên chỉ là tiếng gào thét đau đớn từ tận nội tâm.

Lao Lạp trước sau tung ra hai quyền còn chưa tới một giây, cho đến khi Lao Lạp công kích lần thứ hai, vị đạo sư kia mới chú ý tới cánh tay phải của Đạt Nhĩ Sâm đã nát bấy be bét. Chỉ còn một mảnh da mềm oặt dính trên bắp vai hắn.

Ai hơn ai kém đã không cần phân biệt nữa rồi, Lao Lạp chỉ dùng một quyền hủy diệt cánh tay phải Đạt Nhĩ Sâm. Sợ rằng quyền tiếp theo sẽ cướp đoạt tính mạng hắn. Vị đạo sư kia vừa định động thân xông qua ngăn cản Lao Lạp, nhưng vào lúc này Dịch Áo vốn đứng an tĩnh ở dưới lại động, thân hình chợt lóe xông về phía gã Thủy hệ võ sĩ gần hắn nhất. Vị đạo sư kia lập tức cứng ngắc thu hồi ý định, nếu hắn đi ngăn cản Lao Lạp thì Dịch Áo sẽ có thể triển khai tàn sát trong khoảng thời gian này. Cho dù hắn làm gì đi nữa, hình như không phải có lựa chọn nào tốt nhất.

Vị đạo sư kia do dự trong đoạn thời gian rất ngắn, nhưng do dự ngắn ngủi nhiều đó cũng đủ làm cho Đạt Nhĩ Sâm nhận lấy vận mệnh bi thảm không thể nào挽回.

Nhìn thấy quả đấm đánh tới trái tim của mình, trong mắt Đạt Nhĩ Sâm hiện lên vẻ tuyệt vọng, chỉ có người nào tự mình nhận thức mới rõ ràng được lực lượng Lao Lạp đến tột cùng cường đại đến trình độ nào.

Nhưng Đạt Nhĩ Sâm vẫn là người nổi bật trong những học viên bộ sơ cấp, liên tục hai lần vô địch tranh tài. Hạng người có thể đi cho tới ngày hôm nay tuyệt đối không thiếu dũng khí liều mạng, nhất là khi hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Đạt Nhĩ Sâm rống lên thê lương, hỏa diễm quanh người đột ngột tăng vọt, ngọn lửa đang bay lượn chung quanh lập tức tụ lại bao phủ thân ảnh hắn và Lao Lạp ở bên trong, từ bên ngoài nhìn vào giống như là một quả cầu lửa thật lớn.

Trên khán đài, tất cả mọi người nhất thời dao động, bởi vì Đạt Nhĩ Sâm đã thi triển Chân Hồng Tuyệt Sát chỉ có Cực Hạn võ sĩ cao cấp mới sử dụng được Loại bí kỹ này có thể nói là Chân Hồng Chi Vũ thăng cấp, khác nhau là ở chỗ Chân Hồng Tuyệt Sát chính là bí kỹ dùng để đồng quy vu tận (cùng chết với đối phương), trong nháy mắt bộc phát toàn bộ Hỏa hệ nguyên lực trong cơ thể ra ngoài, không chỉ là hủy diệt địch nhân mà cả bản thân cũng bị ảnh hưởng.

452. Chương 451: Quán Quân

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 451: Quán quân

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

San Đóa Lạp ngồi ở giữa đám người không thể tin nổi một màn này, trên khóe mắt nàng chợt có một giọt lệ rơi xuống. Nàng biết rõ ràng mình đã mất đi đệ đệ duy nhất. Nhưng làm cho nàng không thể nào hiểu nổi chính là tại sao Đạt Nhĩ Sâm phải làm như vậy? Chẳng lẽ mình và hắn nói chuyện còn chưa đủ rõ ràng sao? Tại sao vẫn khư khư cố chấp, chẳng lẽ cái gọi là mặt mũi còn trọng yếu hơn cả tính mạng?

Cảm thụ được nguyên lực dao động mãnh liệt ập tới, sắc mặt mấy người Tác Phỉ Á bao gồm cả Dịch Áo đồng thời trở nên cực kỳ khó coi. Không có ai ngờ tới Đạt Nhĩ Sâm còn có ngón này, bọn họ đều biết Lao Lạp có hộ thân kết giới rất mạnh, nhưng đến tột cùng mạnh đến loại trình độ nào thì chịu thua. Bởi vì lực lượng của Lao Lạp là khái niệm mơ hồ rõ ràng, không ai dám bảo đảm Lao Lạp có thể toàn thân trở lui sau khi tiếp nhận một kích liều mạng của Đạt Nhĩ Sâm.

Vị đạo sư kia há miệng lắp bắp mãi không nói thành lời, vì sao lại xuất hiện tình huống như thế này chứ? Nhưng mà tình hình trước mắt hắn không thể nhúng tay vào nữa rồi, cho dù hắn có thể xua tan Chân Hồng Tuyệt Sát của Đạt Nhĩ Sâm, cũng không có cách nào tránh khỏi tình trạng thương vong.

Ở nơi xa, Hỏa Hồng Thú đang lười biếng nằm gục một chỗ, còn Miêu Tử đang bay dạo trên trời bỗng nhiên ngẩng đầu lên tức giận gầm thét một tràng dài. Sau đó giương động hai cánh bay thẳng về phía sân thi đấu với tốc độ cực nhanh.

Ca Đồn và Y Toa Bối Nhĩ nghe thấy tiếng gầm gừ vang dội kia hốt hoảng chạy ra, lo lắng nhìn theo phương hướng Miêu Tử biến mất. Chẳng lẽ Lao Lạp đã xảy ra chuyện?

Hỏa diễm bùng sáng y như pháo hoa nổ rộ, bộc phát ra quang mang sáng chói lan tràn ra bốn phía. Mấy giây sau, một đạo bạch quang bỗng nhiên phóng lên cao đột phá hàng rào lửa xông thẳng lên trời, quả cầu lửa khổng lồ y như bong bóng khí bị xì hơi, nhanh chóng sụp đổ, tan rã vào không trung.

Ánh lửa tan hết, thân ảnh Lao Lạp và Đạt Nhĩ Sâm xuất hiện trước mắt mọi người. Chẳng qua là cảnh tượng này làm cho người ta không có cách nào tiếp nhận nổi.

Phảng phất như là động tác được quay chậm lại, tất cả mọi người có thể thấy rõ ràng quả đấm của Lao Lạp đang rút ra từ trong lồng ngực Đạt Nhĩ Sâm. Vào lúc này Đạt Nhĩ Sâm đã sớm bị hỏa diễm đốt cháy vô cùng thâm trọng.

Theo sau động tác Lao Lạp rút quả đấm ra ngoài, toàn bộ thân thể Đạt Nhĩ Sâm giống như là mất đi giá đỡ đỡ chậm chạp ngã xuống. Quá trình này không hề có một giọt máu nào, ngay cả bàn tay Lao Lạp sau khi rút ra từ lồng ngực Đạt Nhĩ Sâm cũng không có dính vết máu. Cái quyền sao kia vẫn lập lòe hào quang rực rỡ, cảnh tượng đẹp đẽ như vậy thế mà lại tạo thành cảm giác cực kỳ tanh máu trong mắt người xem.

Trên khán đài yên lặng như tờ, lúc trước làm gì có ai nghĩ đến một tiểu nha đầu với bộ dạng khả ái như thế, lại bộc phát ra lực sát thương kinh khủng đến mức đó.

“Ngừng tranh tài ~!” Vị Phong hệ đạo sư đang lơ lửng trên không trung vội vã rống lên.

Thấy Lao Lạp đã đắc thủ, lại nghe vị đạo sư hô lên. Dịch Áo đành phải ngừng lại, hắn không muốn làm quá tuyệt, nếu như chỉ có một mình hắn thì không cần ngăn ngại buông tay xử lý. Nhưng ở chỗ này còn có Lôi Mông, hắn nhất định phải suy nghĩ cho tương lai của Lôi Mông, thân phận Lôi Mông đến bây giờ vẫn là một bí mật. Sau này nhất định sẽ được công khai, để bọn họ tới Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện chính là vì muốn Lôi Mông có một ngày tốt nghiệp và tiếp nhận vị trí lãnh tụ nhóm học viên. Cho nên khu năm mươi một bọn họ không thể lưu lại ẩn tượng có thù tất báo, tàn nhẫn đã man trong lòng học viên ở Tử Vong Chi Ca học viện.

Gã Thủy hệ võ sĩ thấy Dịch Áo xông tới bị dọa cho sợ tái mặt, hốt hoảng xoay người bỏ chạy. Dịch Áo đã dừng lại nhưng hắn vẫn không ngừng lại chút nào, chạy một hơi ra khỏi lôi đài mới dám quay đầu nhìn quanh.

Sắc mặt San Đóa Lạp đã tái nhợt khó coi đến tột cùng, ánh mắt cũng mờ mịt vô thần. Chốc lát sau, nàng quay đầu cất bước đi ra ngoài, ở lại đã không còn ý nghĩa, nàng có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.

“Lần này tranh tài khu năm mươi một chiến thắng.” Đám đạo sư đứng lên lớn tiếng tuyên bố kết quả.

Địch Áo đi tới cạnh Lao Lạp, vỗ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng. Hành động này nói cho Lao Lạp biết hẳn rất hài lòng. Năng lực linh ngộ của Lao Lạp quá kém, phải dùng hành động thân thể mới có khả năng giúp nàng hiểu rõ hơn một chút.

Lao Lạp cười hì hì lắc lư quả đấm của mình, sau đó rất tự nhiên khoá chặt cánh tay Địch Áo. Tuyết Ny mỉm cười nhìn về phía Tác Phi Á, Tác Phi Á thì thở dài nhún vai vô cùng bất đắc dĩ. Lúc ban đầu thấy Lao Lạp và Địch Áo thân cận, nàng còn tìm cách ngăn cản, hoặc là dời lực chú ý của Lao Lạp sang chỗ khác, bây giờ đã hoàn toàn bỏ qua ý nghĩ đó rồi.

Tiếp theo, đám người Địch Áo quay về phía nhóm đạo sư trên khán đài cúi người chào một lượt rồi nhảy xuống lôi đài, đi khu vực của mình. Đám khán giả không có lập tức tản ra, mà đang tụ năm hợp bảy nghị luận cái gì đó rất ồn ào, bọn họ cảm thấy tương đối hài lòng với đại hội tranh tài lần này, bởi vì đại hội này xuất hiện vài thứ mới mẻ rất hấp dẫn.

Phổ Lai Tư và các bằng hữu đang ngồi trước cửa thạch động, Y Toa Bối Nhĩ cần phải nghỉ ngơi không thể nào đi tới quan sát tranh tài. Địch Áo lo lắng Y Toa Bối Nhĩ an toàn, cố ý mời Phổ Lai Tư tới làm hộ vệ. Kết quả là Phổ Lai Tư kéo nguyên khu của mình tới đây. Tâm thái con người không phải là cố định mãi mãi, lúc mới bắt đầu những người ở khu năm mươi không muốn Phổ Lai Tư tiếp xúc với đám người Địch Áo. Sau đó một đoạn thời gian, bọn họ chẳng những không ngăn cản Phổ Lai Tư nữa, chính bản thân họ cũng trở thành khách quen nơi này.

“Trở lại?” Thấy Địch Áo từ xa đi tới, Phổ Lai Tư cười nói: “Cái tên Đạt Nhĩ Sâm kia đâu? Thế nào rồi?”

“Còn phải hỏi sao?”

Một người ở khu năm mươi tiếp lời:

“Địch Áo thân ái của chúng ta xuất thủ, Đạt Nhĩ Sâm khẳng định biến mất.”

“Hắn quả thật biến mất, nhưng không phải là ta ra tay.” Địch Áo nói: “Y Toa Bối Nhĩ đang làm gì vậy?”

“Nàng chỉ ngủ thôi.” Phổ Lai Tư nói: “Chúng ta nói chuyện nhỏ một chút, không nên đánh thức nàng.”

“Lần này phiền toái các người.” Địch Áo nói.

“Đã là bằng hữu còn khách khí như vậy làm gì?”

“Đúng rồi, ngày mai các người đánh với khu số mấy?” Địch Áo nói: “Có cần chúng ta đi trợ uy cho các người hay không?”

“Coi như xong.” Phổ Lai Tư cười khổ nói: “Nếu chúng ta thua còn dễ nói, nếu như thắng... đoán chừng trận tiếp theo sẽ phải gặp các người, Địch Áo, chúng ta ở đây nói trước một lời, đến lúc đó người mà thương tổn người của chúng ta, chúng ta sẽ liều mạng với người đó.”

“Đúng vậy, đúng !” Các bằng hữu của Phổ Lai Tư vội vàng hô theo.

Đợt tranh tài ngày hôm sau, đám người Địch Áo vẫn đến hiện trường quan sát, đám người Phổ Lai Tư đánh với khu tám mươi một, nghe nói là đó là đoàn thể xếp hạng thứ hai năm ngoái.

Đám người Phổ Lai Tư phát huy thật ra không tệ, nhưng thực lực so với đối phương thua kém một đường, hơn nữa trình độ phối hợp cũng không đủ ăn ý nên cuối cùng vẫn bại trận.

Trong toàn bộ quá trình trận đấu, đám người khu tám mươi một biểu hiện rất hữu hảo, đợi đến khi đám người Phổ Lai Tư hơi có vẻ chống đỡ hết nổi thì bắt đầu thả chậm tốc độ tấn công. Hình như lo lắng đám người Phổ Lai Tư xuất hiện thương vong vậy, sau khi tranh tài chấm dứt bọn họ còn cố ý chạy tới chào hỏi đám người Phổ Lai Tư vô cùng khách khí, vì thế không khí xem như là hòa hợp và tràn đầy tình hữu nghị.

Đám người Phổ Lai Tư không có quá mức ảo não, dù sao thành tích năm nay đã cao hơn năm ngoái khá nhiều, hàn huyên với đối phương mấy câu sau liền chạy tới chỗ mấy người Địch Áo.

“Không có sao chứ? Thua thì thua, còn có cuộc thi cá nhân mà.” Địch Áo mỉm cười an ủi Phổ Lai Tư.

“Vốn là ta có chút tiếc nuối, nhưng khi gặp lại người thì cảm giác này hoàn toàn biến mất.” Không ngờ bộ dạng Phổ Lai Tư cười nói rất sáng khoái.

Địch Áo cảm thấy kỳ quái nên hỏi lại: “Có ý gì đây?”

“Thắng thì sớm muộn cũng đụng phải các ngươi, ta không có ngu đến mức đưa lên tận cửa cho các ngươi đánh.” Phổ Lai Tư tự giễu.

Lôi Mông ngồi ở một bên nói chen vào: “Nghe ngươi nói như thế, ta đây đột nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối.”

“Trời đất ơi!” Phổ Lai Tư tức giận trợn mắt nhìn sang Lôi Mông: “Đúng là chờ đợi giáo huấn chúng ta đây hả? Ta cũng biết tiểu tử ngươi tà tâm không dứt mà, yên tâm đi, ta không bao giờ cho ngươi cơ hội đó đâu.”

“Thật là nhỏ mọn.” Lôi Mông thở dài một hơi, đi tới vỗ vỗ bả vai Phổ Lai Tư: “Nhưng cũng không sao, giáo huấn đám người ở khu tám mươi một cũng vậy thôi. Ngươi nhìn xem chúng ta báo thù cho các ngươi thế nào nhé!”

Lôi Mông nói tới đây bỗng nhiên không nói được nữa, kinh ngạc nhìn ra phía sau Phổ Lai Tư. Mấy người Phổ Lai Tư ngạc nhiên quay đầu nhìn ngược lại, thì ra là mấy người của khu tám mươi một kia không biết tại sao đang cùng nhau đi tới đây.

“Phổ Lai Tư, lúc này có chuyện chưa nói.” Người thanh niên cầm đầu tươi cười hòa nhã, nói với đám người Địch Áo: “Mấy vị này chính là thành viên của khu năm mươi một đúng không? Ha hả, rất cao hứng có thể làm quen với các ngươi.”

Mấy người Địch Áo không khỏi liếc nhau tràn đầy nghi ngờ, còn chưa nói một câu đã bảo là quen biết rồi? Tên này đúng là ‘dễ tính’ quá nhỉ?

“Là như thế này, Phổ Lai Tư, đoán chừng mọi người tu luyện lâu lắm thì sang năm sau sẽ có thể tiến vào bộ cao cấp rồi. Nghe nói đến khi đó, nhiệm vụ khó khăn sẽ được đề cao rất lớn. Vì thế ta hi vọng mọi người sau này có thể qua lại nhiều một chút, chờ sau khi đến bộ cao cấp, cúng ta sẽ có thể chiếu cố lẫn nhau.” Giọng nói người nọ coi như đủ thành khẩn.

Phổ Lai Tư dù có ngạc nhiên hơn nữa cũng đã kịp phản ứng, mục tiêu của đối phương hiển nhiên không phải là bọn họ, mà là khu năm mươi một của Địch Áo. Nếu không, tại sao lại lựa chọn kết giao vào lúc này?

“Nếu có thời gian dĩ nhiên là được.” Phổ Lai Tư lập lờ nói nước đôi, dù sao đối phương giờ ra bộ mặt tươi cười nói chuyện, hẳn cũng không thể làm ra vẻ lãnh đạm được. Nếu làm như vậy chẳng phải là bên mình không có khí độ hay sao?

“Tốt lắm, chúng ta đi trước.” Không biết là vì mấy người Địch Áo không có phản ứng, hay là vì rõ ràng đạo lý tốt quá hóa dở. Người nọ không có tiếp tục dây dưa vấn đề này, rất lễ phép cáo từ mọi người rồi rời khỏi sân thi đấu.

Phổ Lai Tư nhìn bóng lưng những người kia, lẩm bẩm: “Hèn gì ta cứ thấy là lạ, không có đạo lý gì địch thủ mà khách khí như vậy, thì ra là vì chuyện này.” Phổ Lai Tư nhìn về phía Địch Áo, cười nói: “Xem ra được dính chút hương thơm của các ngươi nha! Nếu không, vốn là người thất bại tại sao được nhận lễ ngộ tốt thế này chứ.”

Địch Áo nói: “Ngươi cảm thấy hẳn có ý gì?”

“Hẳn là hi vọng sau này các ngươi hạ thủ lưu tình.” Phổ Lai Tư cẩn thận suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta thật sự là nghĩ không ra lý do nào khác.”

“Mặc kệ nó.” Lôi Mông bĩu môi lẩm bẩm: “Lần trước thái độ cái tên Gia Nạp Lợi kia còn tốt hơn nhiều lắm, nhưng kết quả như thế nào?”

Về mặt Phổ Lai Tư lập tức thận trọng, trầm giọng nói: “Lôi Mông nói không sai, Địch Áo, ngươi phải cẩn thận đó, sắp sửa tiến vào vòng bán kết rồi, lúc này mà sai lầm thì đúng là đáng tiếc.”

“Không sao cả.” Địch Áo thản nhiên nói: “Sai lầm đồng dạng bị một lần là đủ rồi, ta sẽ không cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào nữa.”

Địch Áo nói không lớn nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác trong giọng nói hàm chứa sự kiên định không thể nào dao động. Mấy người Phổ Lai Tư nhìn nhau không nói ra lời, xem ra lần đó Gia Nạp Lợi

thật sự chọc giận Dịch Áo rồi. Sau này sợ rằng có người nào đến nhắc đến mấy chữ hạ thủ lưu tình với Dịch Áo, hẳn là không không có nửa điểm tác dụng.

Giờ phút này người của khu tám mươi một đã đi ra khỏi sân thi đấu, một người học viên trong nhóm quay đầu lại nhìn một chút, không thấy thân ảnh mấy người Dịch Áo mới mở miệng hỏi: “Làm như vậy hữu dụng không?”

“Nói chung là đỡ hơn không làm gì cả.” Gã thanh niên cầm đầu cười khỏ nói: “Nếu như không có cái tên Gia Nạp Lợi ngu ngốc kia, ta cũng không cần thiết ăn nói khép nép như vậy. Các người đã thấy đám người khu năm mươi một biểu hiện trên cuộc tranh tài rồi, chính là đội ngũ đoạt huy chương vô địch hai lần đó. Kết quả là người ta tùy tiện đưa ra một tiểu nha đầu cũng giết chết Đạt Nhĩ Sâm dễ dàng, hạ người như vậy cho dù không làm bằng hữu cũng quyết không thể bị bọn họ xem là địch nhân, hiểu ý của ta chưa?”

“Nhưng mà ta thấy những người đó căn bản không có để ý tới chúng ta.” Một người khác đưa ra nghi vấn.

“Đó không phải là trọng điểm, chỉ cần chúng ta không xuất hiện thương vong là ta đủ hài lòng rồi, về phần tranh tài vô địch năm nay thì đừng nghĩ nữa.”

“Thật là đáng tiếc, chúng ta đã chuẩn bị suốt thời gian một năm.” Người học viên kia thở dài nói: “Những người kia từ đâu xuất hiện vậy trời? Trước kia vì sao chưa từng nghe nói qua?”

“Đó là vì người suốt ngày chỉ biết tu luyện, chưa bao giờ quan tâm đến chuyện bên ngoài.” Người thanh niên cầm đầu cười nói: “Tâm thái mở mang một chút mới tốt, chúng ta xem ra còn may mắn hơn những khu vực bị loại. Dù sao vẫn có hi vọng chiếm lấy vị trí thứ hai, cũng nhận được không ít học phần.”

Trên thực tế không chỉ là bọn họ nghĩ như vậy, những khu vực dự thi khác cũng ôm ý nghĩ đồng dạng. Mặc dù Tử Vong Chi Ca học viện có tỉ lệ tử vong cực cao, các học viên tiến vào học viện tu luyện đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng dù sao tính mạng chỉ có một. Nếu có thể thì ai cũng nguyện ý sống sót an ổn, cảnh tượng lúc Lao Lạp đánh chết Đạt Nhĩ Sâm đã chứng minh với mọi người một việc, trong đám người của khu năm mươi một không có một người nào là dễ trêu. Thậm chí có người đang hoài nghi mục đích tham gia tranh tài của khu năm mươi một đến tột cùng là vì cái gì? Là vì học phần? Hay là vì có thể quang minh chính đại ra tay giết người?

Cho dù đáp án ra sao đi nữa, cũng không người nào nguyện ý đối mặt với đối thủ như vậy. Các đạo sư học viện đã lâm vào tình huống cực kỳ bất đắc dĩ, thành lập chế độ tranh tài vốn là vì kích thích học viên nhiệt tình tu luyện. Nhưng thực lực đám người Dịch Áo vượt xa khỏi dự tính của bọn họ, ngoại trừ Tác Phi Á và Tuyết Ny còn có chút bình thường ra, tất cả những người khác không nhiều cũng ít vượt ra khỏi phạm vi võ sĩ bình thường. Đối với những học viên khác đây chính là điểm không công bình rất lớn.

Thậm chí còn có đạo sư đặc biệt đi tìm Tư Thẩn Sâm viện trưởng bàn luận chuyện này, kết quả chẳng những không công mà lui, lại còn bị Tư Thẩn Sâm viện trưởng khiển trách một phen. Sau đó dứt khoát không có ai ngu dại tiếp nhận rủi ro kiểu này rồi, dù sao học viện đã sớm xác định cái gã Dịch Áo cực kỳ mạnh kia chính xác là Cực Hạn võ sĩ cấp ba. Bọn họ không có bất kỳ lý do gì ngăn cản người của khu năm mươi một tham gia trận đấu.

Bởi vì đoàn đội dự thi giảm bớt, một vòng tranh tài này kết thúc rất nhanh, tổng cộng có ba khu vực thắng lợi giành lấy tư cách tham gia vòng tranh tài tiếp theo. Thật ra là năm, nhưng có hai khu vực thắng thảm nên tuyển thủ gần như mất sạch, cho nên bọn họ đành phải bất đắc dĩ bỏ qua tranh tài.

Vấn đề là ba khu vực sẽ có một bên được trực tiếp tham gia tranh tài vòng tiếp theo, dưới tình huống bình thường sẽ tiếp tục sử dụng phương thức rút thăm. Nhưng tình hình năm nay lại không giống, số người chết ở trong tay nhóm Dịch Áo hơi nhiều, cũng có thể là đám đạo sư nghĩ thực lực khu năm mươi một đã chiếm ưu thế áp đảo, nhất định sẽ giành chức vô địch. Vì thế bọn họ trực tiếp đặc cách cho khu năm mươi một tham gia vòng tranh tài sau.

Chuyện này làm cho đám học viên tranh cãi rất lớn, khu năm mươi một đã mạnh như vậy rồi, lại còn trực tiếp nhận được tư cách vượt qua vòng sau, chẳng phải là bọn họ sẽ đoạt chức vô địch dễ dàng hay sao? Chuyện này là cực kỳ không công bình.

Nhưng mà hai khu vực dự thi kia lại không có bất cứ ý kiến gì, nguyên nhân rất đơn giản, không người nào

nguyện ý làm đối thủ với khu năm mươi mốt, bởi vì hành vi này chính là mạo hiểm tính mạng. Mặc dù nói nếu như tiến hành rút thăm sẽ có tỷ lệ 1 phần 3 là được tiến vào vòng trong, Nhưng vấn đề là ở chỗ nếu làm vậy, đồng thời trong bọn họ sẽ có một khu giáp mặt với khu năm mươi mốt, trên đời này rất hiếm người dám đem tính mạng giao cho vận khí lắm.

Đám người Dịch Áo nghe được tin tức kia lại cảm thấy ngoài ý muốn, học viện đang làm gì đó? Sao tự nhiên đối đãi với bọn họ tốt vậy nhỉ?

Thật ra đám đạo sư cũng có nỗi khổ tâm riêng, bọn họ không thể nào trơ mắt nhìn Dịch Áo ra tay giết người, nhưng sau khi tiến vào trận đấu quả là khó lòng bảo đảm an toàn cho hai đối thủ. Ví như lần trước vị đạo sư kia đã kịp thời ngăn cản Dịch Áo, nhưng không ai có thể ngờ được khu năm mươi mốt không chỉ có một mình Dịch Áo là sát thủ. Ngay cả một tiểu nha đầu mặt mũi ngây thơ cũng có thể ra tay giết người không chớp mắt. Hơn nữa phương thức Lao Lạp đánh gục Đạt Nhĩ Sâm vô cùng tanh máu, trên đời này có người bình thường nào thọc bàn tay vào trong lồng ngực người ta hay không? Sau này có người quan sát thi thể Đạt Nhĩ Sâm, trái tim đã bị đánh biến thành một đồng thịt nát bét, thử hỏi đây là chuyện một nữ tử bình thường có thể làm được không?

Cuối cùng diễn biến thành kết quả như hiện tại, bên phía học viện đúng là hoàn toàn không có phương pháp xử lí.

Mấy người Dịch Áo không có nói ra dự nghị gì đối với học viện an bài, dù sao Đạt Nhĩ Sâm đã bị giải quyết, bọn họ xem như thở phào nhẹ nhõm vì trút được một bầu tâm sự.

Dĩ nhiên Dịch Áo không có buông lỏng cảnh giác, mặc dù Đạt Nhĩ Sâm đã chết nhưng tỷ tỷ hắn tuyệt đối không chịu từ bỏ ý đồ. Cho nên Dịch Áo cố ý đi tìm Thương Nam nhờ hắn lưu ý động tĩnh của San Đóa Lạp. Nhận được tin tức hồi âm làm cho Dịch Áo cảm thấy ngoài dự liệu, đồng thời trong lòng càng thêm cảnh giác. Bởi vì Thương Nam nói mấy ngày qua San Đóa Lạp giống như không có phát sinh chuyện gì vậy, bộ dạng vẫn sáng láng, cười nói với mọi người ở chung quanh, chu toàn đầy đủ mọi thứ, không có hành vi gì bất thường. Nếu như San Đóa Lạp không bị điên, sợ rằng nhất định đang âm thầm sắp đặt âm mưu gì đó.

453. Chương 452 : Một Đời Cường Giả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 452 : Một đời cường giả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi thân thể Y Toa Bối Nhĩ phục hồi như cũ thì vòng bán kết đã phân ra thắng bại rồi. Học viên khu tám mươi mốt đánh bại đối thủ, ngoài dự đoán của mọi người là trận chiến vô cùng hung mãnh, trình độ kịch liệt thậm chí vượt qua trận chung kết năm trước. Mặc dù khu tám mươi mốt đánh thắng nhưng bỏ ra cái giá không nhỏ, ba thành viên trong nhóm bị thương. Tiếp theo lại có một tin tức truyền tới, khu tám mươi mốt lấy lý do thành viên không đủ nên quang minh chính đại tuyên bố bỏ qua trận chung kết. Như vậy đám người khu năm mươi mốt của Dịch Áo đã giành được vòng nguyệt quế đại hội tranh tài năm nay dễ dàng đến mức bất ngờ.

Nghe được tin tức kia, tâm tình đám người Dịch Áo đúng là khó hiểu, toàn thể học viên ở bộ sơ cấp các đều nghị luận chuyện này. Hai đội ngũ của vòng bán kết đánh nhau hung mãnh như vậy, rõ ràng là đã sớm quyết định chủ ý vứt bỏ trận chung kết rồi.

Học viện phản ứng nhanh vô cùng, ngày thứ hai sau khi khu tám mươi mốt bỏ qua đợt tranh tài lập tức đưa ba vạn học phần đến tận tay Dịch Áo. Đồng thời cũng tuyên bố quyết định, Dịch Áo trực tiếp đạt được tư cách tiến vào vòng bán kết cuộc thi cá nhân.

Thương Nam nói cho Dịch Áo một tin tức nho nhỏ, nghe nói đạo sư bộ sơ cấp dốc lòng đề nghị thượng tầng học viện. Trong lúc Dịch Áo tham gia thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp cũng cấp cho tư cách đồng dạng như

thế, học viện trưng cầu ý kiến đám đạo sư bộ cao cấp nhưng lại bị phản đối. Trong đó có mấy đạo sư tỏ ra thái độ cực kỳ mạnh mẽ. Không sai, Dịch Áo quả thật có thực lực rất mạnh, nhưng đó chỉ có ý nghĩa là Dịch Áo đủ tư cách tiến vào bộ cao cấp tu luyện. Ở trong bộ cao cấp, Dịch Áo chỉ là một học viên bình thường mà thôi, tuyệt đối không có khả năng nhận được đãi ngộ đặc thù nào.

Dịch Áo phản ứng với chuyện này tương đối bình thản, mặc kệ có tư cách trực tiếp tiến vào vòng bán kết hay không cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ khác biệt ở chỗ đánh thêm vài trận mà thôi.

Dĩ nhiên, vị đạo sư đưa học phần tới lại xuất hiện một lần nữa, dẫn một mình Dịch Áo đi ra ngoài, từ xa đã thấy thân ảnh Cổ Lạp Gia Tư đang đứng đợi. Dịch Áo không nhịn được mỉm cười tế nhị, còn có người gấp gáp hơn hẳn, càng ngày càng có ý tứ rồi.

“Tiểu tử, ngươi cười cái gì?” Hình như là cảm thấy nụ cười Dịch Áo có chút đáng giận, Cổ Lạp Gia Tư nghiêm mặt quát lên.

“Không có gì.” Dịch Áo vội vàng giải thích: “Y Toa Bối Nhĩ mới vừa nãy nói muốn trở về thăm Dịch Dịch đạo sư, kết quả ngài đã tới rồi.”

Cổ Lạp Gia Tư liếc sang Dịch Áo, sau đó dời sang đề tài khác: “Các ngươi đã có đủ ba vạn học phần?”

“Đúng thế.”

“Rất tốt, ngươi lấy ra một vạn học phần đi xin phụ đạo cho mình, sau đó đi với ta.”

“Bây giờ?” Dịch Áo kinh ngạc nói: “Bây giờ những vị đạo sư của học viện đã nghỉ ngơi rồi, ta đi xin ai đây? Hơn nữa...”

“Ta có thể mang ngươi đi.” Cổ Lạp Gia Tư không nhịn được nhú mày nói: “Còn vấn đề gì nữa?”

“Vốn là mọi người chúng ta đã thương lượng tốt, vốn Tác Phi Á, Tuyết Ny và Lôi Mông càng cần được phụ đạo hơn ta.” Dịch Áo nói: “Thực lực của ta là mạnh nhất, thế mà lại dùng học phần cho mình trước. Không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Không phải ngươi đã nói bọn họ đều là bằng hữu của mình sao? Chẳng lẽ còn không nỡ cho người sử dụng học phần?”

“Bằng hữu thuộc về bằng hữu, nhưng bọn họ cần phải gia tăng thực lực của mình.”

“Tiểu tử, ngươi hãy nghe cho kỹ.” Cổ Lạp Gia Tư nói thật chậm từng chữ từng câu: “Đứng ở trước mặt người không phải là những người từ nhỏ đến lớn ẩn cư trong thôn. Những chuyện ta đã thấy, những việc ta đã nghe vượt xa tưởng tượng của ngươi rất nhiều rất nhiều. Ngươi có yêu cầu và dự định gì nói rõ ràng, ta không có thời gian nói nhảm với ngươi ở chỗ này.”

Thấy Cổ Lạp Gia Tư thật sự muốn nổi giận, Dịch Áo cười khổ: “Ngài đừng nóng giận, ta chỉ muốn tiết kiệm một ít học phần để cho các bằng hữu đi xin phụ đạo thôi. Sau đó ta đi với ngài không được sao?”

“Không được.” Cổ Lạp Gia Tư quả quyết nói: “Xem ra ngươi căn bản không biết trước kia Tư Thần Sâm viện trưởng là hạng người gì, không có ai dám làm trái với quy tắc hắn định ra. Hơn nữa, tiểu tử, ta nói cho ngươi biết một câu, trước khi ngươi có đủ năng lực đề ra quy định hoặc thay đổi quy tắc, tốt nhất nên biểu hiện cho thành thật một chút. Ít nhất làm như vậy mới có thể sống lâu, cũng không làm cho người ta chán ghét.”

“Nhưng...” Dịch Áo bắt đầu cẩn thận lựa chọn từ ngữ, chậm rãi nói: “Là ngài nói cho ta biết có một vị ẩn giả muốn gặp ta, lỡ may ta cũng không có học được điều gì hữu dụng.”

“Ngươi đang lo lắng lãng phí một vạn học phần?” Cổ Lạp Gia Tư lập tức cắt đứt lời Dịch Áo.

Dịch Áo cúi đầu không có lên tiếng.

Cổ Lạp Gia Tư khẽ thở dài một hơi, trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói: “Nghe nói qua Thần Vực Đại trưởng lão Lan Bác Tư Bản chưa?”

“Ta... từng nghe nói qua.” Dịch Áo sững sờ.

“Nghe nói qua Áo Nhĩ Sát Nhã thanh xuân bất lão chưa?”

“Đã nghe nói qua.”

“Người muốn gặp người là bạn tốt của bọn họ.” Cổ Lạp Gia Tư chậm rãi nói: “Một con thiên nga thuần khiết trong lúc vô tình nghỉ ngơi chung với một đám vịt hoang trong một hồ nước, nó có thể trở thành bằng hữu với đám vịt hoang không? Không, có khả năng hấp dẫn nó, khiến nó chủ động đi đến gần, chỉ có thể là một con thiên nga khác. Lan Bác Tư Bản, Áo Nhĩ Sát Nhã và ngài ấy thuở thiếu niên đã trở thành cường giả siêu quần bạt tụy. Cho nên ba người bọn họ thân thiết với nhau, giống như quan hệ hiện tại giữa người và Lôi Mông, Ca Đồn vậy, đều là bằng hữu.”

Không cần phải ngụy trang, Dịch Áo trợn mắt lú lười, nói lấp bắp: “Vậy hử... ngài ấy vì sao rời khỏi Thần Vực?”

“Bởi vì quan hệ giữa Lan Bác Tư Bản và Áo Nhĩ Sát Nhã càng ngày càng căng thẳng, cuối cùng từ bằng hữu biến thành kẻ thù không đội trời chung. Hử ở chính giữa khổ sở khuyên nhủ không có kết quả, cuối cùng bực tức trốn đi.” Cổ Lạp Gia Tư nói: “Hử nói Thần Vực tranh quyền đoạt lợi làm cho hử ác tâm, có biết không? Hử là một người thật tình, có đôi khi suy nghĩ đơn giản giống như một đứa bé.”

Dịch Áo không nói, Mạc Lâm ban đầu chỉ nói cho hử biết một người có ý nghĩa phi phạm đối với Thần Vực quật khởi sau này, khẳng định đang ẩn cư trong Tử Vong Chi Ca học viện. Bảo hử cố ý biểu lộ lực lượng của mình hấp dẫn thượng tầng chú ý, tìm cơ hội tiếp xúc với thành viên trọng yếu của Tử Vong Chi Ca học viện. Nhưng hử không nghĩ tới vị ẩn giả kia còn có quá khứ truyền kỳ như vậy.

“Từ góc độ nào đó để nói, ta cũng là đệ tử của ngài ấy, bao gồm cả Tư Thẩn Sâm viện trưởng đều được ngài chỉ điểm.” Cổ Lạp Gia Tư nói: “Bây giờ ta hỏi người một lần nữa, dùng một vạn học phần đi gặp ngài ấy một lần cuối cùng, người có nguyện ý hay không?”

“Một lần cuối cùng?” Dịch Áo ngạc nhiên nói.

“Bởi vì thời gian của ngài ấy đã không còn nhiều lắm rồi, có lẽ là vài tháng, hoặc là còn có mấy ngày mà thôi. Sau khi nghe nói có một học viên có thể buông thả Lôi Quang Phong Nhận, hử cảm thấy hứng thú đối với người.” Ánh mắt Cổ Lạp Gia Tư chợt trở nên lạnh lẽo: “Nếu không, ta có thể cấp bách như vậy không? Để cho một tiểu tử nghĩ rằng đã bắt được nhược điểm của ta, thậm chí muốn uy hiếp ta, cùng ta nói điều kiện?”

“Là lỗi của ta, thật sự xin lỗi.” Dịch Áo thấp giọng nói: “Ta nguyện ý.”

Dịch Áo trở về tường thuật đơn giản cho đám người Tác Phỉ Á biết, những người khác tự nhiên không có dị nghị gì với việc Dịch Áo sử dụng một vạn học phần. Đối với bọn họ học phần dùng cho ai cũng giống nhau cả thôi.

“Dịch Áo, không có việc gì chứ? Cổ Lạp Gia Tư? Ta trước kia chưa từng nghe nói qua người này.” Lôi Mông lo lắng không phải là không có lý do, bởi vì thân phận Dịch Áo rất là nhạy cảm.

Dịch Áo cười nói: “Ta bây giờ còn có thể yên ổn đứng ở chỗ này đã nói lên rằng không có chuyện gì rồi. Hơn nữa, người cho rằng ta có tư cách nói điều kiện với bọn họ sao?”

“Này này, người quá xem thường ta đi?” Lôi Mông lập tức nóng nảy: “Vậy ta đi với người.”

“Hai người các người nói gì đó?” Y Toa Bối Nhĩ nhíu mày: “Ta cảm thấy đây không phải là chuyện xấu, mặc dù Cổ Lạp Gia Tư nhìn qua có vẻ lạnh lùng nhưng thật ra tâm địa không xấu.”

“Ta không nói gì mà?” Dịch Áo phát tay nói: “Có thể là Lôi Mông hiểu lầm, ý của ta là nếu bọn họ muốn gây bất lợi cho ta thì có cần thiết làm việc rắc rối như vậy không?”

Mọi người suy nghĩ một lát, quả thật đúng như Dịch Áo nói, đối phương là cường giả Thánh cấp, đừng nói là Dịch Áo. Cho dù bọn họ đứng chung một chỗ cũng không chịu nổi vài giây.

“Dù sao tâm lý người có nắm chắc là được rồi, cẩn thận đó.” Tác Phỉ Á lên tiếng dằn dò.

“Yên tâm đi, ta không có việc gì, không phải là Y Toa Bối Nhĩ đã nói sao? Thật ra những người đó tâm địa không xấu.” Dịch Áo cầm một vụn học phần rời khỏi thạch động, Cổ Lạp Gia Tư chờ ở cách đó không xa, vẻ mặt khó chịu hình như bắt đầu nôn nóng.

Thấy Dịch Áo đi tới, Cổ Lạp Gia Tư trực tiếp hỏi: “Học phần đâu?”

Dịch Áo móc học phần ra đưa tới, có cảm giác như bị đòi nợ, loại chuyện này có tính là tự nguyện không nhỉ? Vì sao bây giờ nhìn lại hình như bản thân mình bị buộc giao tiền thế này? Cho dù không được Mạc Lâm căn dặn, Dịch Áo cũng sẽ đi với Cổ Lạp Gia Tư một chuyến, không vì cái gì khác, chỉ là vì kinh nghiệm truyền kỳ của người nợ, có thể làm bạn với Lan Bác Tư Bản và Áo Nhĩ Sát Nhã là một người kinh tài tuyệt điểm đến mức nào đây?

Cổ Lạp Gia Tư tiện tay ném học phần cho vị đạo sư đang đứng chờ bên cạnh: “Mang đi làm thủ tục.”

Vị đạo sư kia vội vàng gật đầu, không nói một câu liền xoay người rời đi, nhìn tốc độ chạy nhanh như bay kia có lẽ là vì sợ đi chậm một chút bị Cổ Lạp Gia Tư quát mắng. Dịch Áo thấy vậy âm thầm than thở, tính tình lão già Cổ Lạp Gia Tư này thoát nhìn chẳng ra gì, ngay cả đạo sư học viện cũng sợ đến trình độ này, giao tiếp với người như vậy nhất định phải cẩn thận.

Cổ Lạp Gia Tư không rảnh bận tâm đến Dịch Áo suy nghĩ điều gì, trực tiếp nắm lấy bả vai Dịch Áo, đồng thời thả ra Phong Dực nhanh chóng bay về phương xa.

Dịch Áo đã từng thấy qua Ngõa Tây Lý và Hắc Sơn Đại công chiến đấu, cũng rõ ràng tốc độ di động cực hạn của Ngõa Tây Lý kinh khủng đến mức nào. Nhưng dù sao đó cũng là quan sát ở khoảng cách xa, không có tự mình nhận thức vĩnh viễn không thể cảm giác được rõ ràng. Thì ra chỉ cần tốc độ nhanh đến một trình độ nhất định sẽ tạo thành áp lực rất lớn đối với thân thể.

Khu vực chung quanh Tử Vong Chi Ca học viện ph không lạnh lắm, Dịch Áo từng trải qua cuộc sống ở Khắc Lý Tư bình nguyên nên gió lạnh cỡ này không đáng nhắc tới. Nhưng khi tốc độ Cổ Lạp Gia Tư phi hành càng lúc càng nhanh, làn gió nhẹ chợt dần dần sắc bén như dao găm cắt từng nhát trên mặt Dịch Áo. Dịch Áo thậm chí không mở mắt được, hô hấp cũng cực kỳ khó khăn.

Ngay cả đạt tới cấp bậc Vô Tôn có thể thả ra Phong Dực thì tốc độ cũng có giới hạn, bởi vì thiếu hụt nguyên lực chiến giáp phòng hộ, chỉ dựa vào lực lượng thân thể rất khó chống đỡ phong áp (sức gió) sinh ra do tốc độ lên tới cực hạn thế này.

Cũng may Dịch Áo không giống với Phong hệ Cực Hạn võ sĩ bình thường, bàn về khả năng nắm giữ Phong nguyên lực, trong đám võ sĩ cùng giai không có người nào vượt qua hắn. Dịch Áo quyết định hoàn toàn nhắm mắt lại, chuyên tâm khống chế nguyên lực trong cơ thể, một cơn lốc nhỏ bắt đầu thành hình bên ngoài cơ thể hắn lập tức bị phong áp mãnh liệt thổi tan. Nhưng Dịch Áo không tức giận chút nào, dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì làm, cố gắng tu luyện vẫn tốt hơn. Cho dù không thành công cũng có thể giảm bớt áp lực cho mình, nếu không Dịch Áo hoài nghi Cổ Lạp Gia Tư chưa bay đến đích thì mặt của mình đã thay đổi bộ dạng mất rồi.

Thời gian dần dần trôi qua, Dịch Áo thử đi thử lại nhiều lần thí nghiệm, rốt cuộc bắt đầu nắm giữ kỹ xảo khống chế nguyên lực vững chắc hơn, nói cho cùng chính là vấn đề một nghịch một thuận mà thôi. Nếu như Cổ Lạp Gia Tư phi hành sinh ra phong áp là một cơn sóng lớn cuồng mãnh, vậy thì Dịch Áo thao túng nguyên lực chỉ là một cái lá rụng nhỏ nhoi trên mặt nước, cho dù lá rụng cố gắng như thế nào cũng không thể chạy ngược dòng nổi.

Hơn nữa khoảng cách ở giữa Dịch Áo và Cổ Lạp Gia Tư quá gần nên không dám vận dụng lực lượng bên trong dòng xoáy nguyên lực, hắn chỉ có thể tìm biện pháp trên phương diện kỹ xảo. Nghiên cứu một hồi, Dịch Áo thử thay đổi hình dáng gió lốc, nói đơn giản chính là lợi dụng gió lốc tạo ra một bức tường gió hình cung che chắn trước người. Bởi vì hình thành từ gió nên sau khi Phong Tường được thả ra một hai giây là bị thổi tan, nhưng nhiều đó đã đủ lắm rồi. Nếu hắn muốn thì có thể liên tục buông thả gió lốc loại này kéo dài mấy ngày mấy đêm hoàn toàn không thành vấn đề.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có kinh phong thổi tới mặt Dịch Áo, nhưng so với lúc trước đã thoải mái hơn nhiều. Cứ như hai người một vội vã phi hành, một chuyên tâm buông thả Phong Tường ngăn cản phong áp. Dọc theo đường đi, hai người không có trao đổi với nhau câu nào, trong lúc đó Dịch Áo từng cố gắng mở

rộng phạm vi Phong Tường, kết quả là thất bại thảm hại, lúc này Dịch Áo vẫn không ý thức được hành vi của hắn đã sớm làm cho Cổ Lạp Gia Tư kinh ngạc tới cực điểm.

Sở dĩ Cổ Lạp Gia Tư gia tăng tốc độ lên nhanh như vậy, một phương diện quả thật là đang nắm chắc thời gian quay trở về, một phương diện khác là thử dò xét khả năng Dịch Áo. Đối những người khác, ngoại trừ Địa hệ võ sĩ có lẽ đỡ hơn một chút, những võ sĩ khác chỉ sợ đã sớm bị phong áp mãnh liệt đánh bất tỉnh rồi. Thế mà Dịch Áo từ đầu tới cuối không có than vãn một tiếng nào, không những như vậy, hắn vẫn có thể tìm cách chống đỡ phong áp mới là điều đáng quý.

Lúc mới bắt đầu Cổ Lạp Gia Tư chỉ thờ ơ lạnh nhạt, cho đến khi Dịch Áo thả ra Phong Tường, hắn mới chính thức lấy làm kinh hãi. Tất cả động tác Dịch Áo thử đi thử lại đều lọt vào trong mắt hắn, mặc dù loại Phong Tường này chỉ tốt ở bề ngoài, đối với Cổ Lạp Gia Tư không đáng giá một đồng tiền. Nhưng đặt ở trên người Dịch Áo ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn, cho dù là Cổ Lạp Gia Tư cũng không dám bảo đảm nếu là bản thân mình có thể nghĩ ra đối sách nhanh như thế không.

Một điểm khác làm cho Cổ Lạp Gia Tư nghĩ không ra chính là Dịch Áo chỉ một gã Cực Hạn võ sĩ cấp ba mà thôi, thế mà không ngừng vận dụng nguyên lực buông thả Phong Tường, chẳng lẽ tên này có nguyên lực vô cùng vô tận sao? Mặc dù Cổ Lạp Gia Tư muốn biết đáp án thì chỉ là một chuyện đơn giản, chỉ cần nhìn vào Nguyên Lực Luân trong cơ thể Dịch Áo là có thể rõ ràng làm như thế nào. Nhưng thân phận của hắn căn bản khinh thường làm chuyện này.

Không biết qua bao lâu, Dịch Áo chỉ im lặng buông thả Phong Tường bỗng nhiên cảm giác được bên tai không còn tiếng gió gào thét nữa, sau đó là hai chân chạm vào mặt đất. Lúc này Dịch Áo mới mở mắt ra đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đã đến? Lọt vào trong mắt Dịch Áo là một ngọn núi không tính là quá cao, hắn nhìn chung quanh một lần không có phát hiện thôn xóm như Y Toa Bối Nhĩ nói, không khỏi nghi ngờ nhìn sang Cổ Lạp Gia Tư, hắn là đang hỏi nơi này là địa phương nào?

Cổ Lạp Gia Tư dùng vẻ mặt phức tạp nhìn tới Dịch Áo, hắn bị nhìn lâu không khỏi sinh ra cảm giác ngứa ngáy trong người. Tự nhiên bị lão gia hỏa ốm tong teo này nhìn chăm chăm nửa ngày trời, Dịch Áo sắp sửa chịu không nổi nữa rồi.

“Cái lão... ngài không sao chứ?” Dịch Áo rút cuộc không nhịn được, cẩn thận mở miệng hỏi.

Đến lúc này Cổ Lạp Gia Tư mới thu hồi ánh mắt, sau đó trợn trừng mắt lên, nói như hét: “Ta có thể có chuyện gì?”

Tâm Dịch Áo nhất thời thả lỏng, nói như vậy Cổ Lạp Gia Tư thoát nhìn còn tương đối bình thường, tuy giọng nói không tính là thân mật, nhưng ít ra còn đỡ hơn bộ dạng lúc nãy rất nhiều.

“Ngài nói vị đại nhân kia ở tại chỗ này?” Dịch Áo vội vàng thay đổi đề tài.

“Không còn xa nữa, đi thêm một đoạn là tới.” Cổ Lạp Gia Tư thần nhiên nói, sau đó dẫn đầu đi trước, Dịch Áo theo sát phía sau.

Vòng qua sườn núi nhỏ, Dịch Áo có thể nhìn thấy dưới chân núi ở nơi xa có một thôn xóm nho nhỏ, hắn là cổ thôn trong lời Y Toa Bối Nhĩ nói rồi. Chỉ có điều Cổ Lạp Gia Tư không đi theo phương hướng đó, có lẽ người kia không cư ngụ ở trong cổ thôn. Nhớ tới Dịch Áo mà Y Toa Bối Nhĩ từng nhắc đi nhắc lại vô số lần, Dịch Áo âm thầm suy đoán ở trong lòng, chẳng lẽ sau khi thực lực đạt tới trình độ nhất định sẽ phát sinh tính cô độc? Hắn là như vậy, hình như Ngõa Tây Lý lão sư cũng không phải là người thích giao tiếp, thường thường chỉ một mình một người sống ở trong tiểu lâu, hoặc là dứt khoát biến mất vô tung tích.

Thật ra Dịch Áo đã đoán sai, cô độc không phải là do tính tình phát sinh biến đổi, mà là vì các cường giả dành phần lớn thời gian trên việc tu luyện, cứ thế lâu dần bọn họ tự nhiên dưỡng thành thói quen sống một mình.

Lại đi về phía trước một đoạn, ở xa xa xuất hiện một cái ao không to không nhỏ, xuyên qua khe hở những tán cây, Dịch Áo có thể nhìn thấy một viện nhỏ.

Cổ Lạp Gia Tư dẫn Dịch Áo đi thẳng tới trước cửa viện mới dừng bước, cung kính khom người nói: “Đại nhân, ta đã mang hắn đến.”

Không lâu sau, từ trong viện truyền ra một thanh âm già nua: “Để cho hẩn đi vào.”

Thanh âm già nua nghe qua rất hòa nhã, nhưng trong đó tựa như hàm chứa uy thế vô thượng làm cho người ta không tự chủ được bắt đầu có cảm giác kính nể. Dịch Áo dời ánh mắt lên bức tường và sân vắng tiêu điều, hồi lâu sau lại nhìn về phía Cổ Lạp Gia Tư.

Cổ Lạp Gia Tư gật đầu nói với Dịch Áo: “Vào đi.”

Dịch Áo hít sâu một hơi đi tới cửa viện môn, trong lòng không khỏi hơi khẩn trương. Tình huống thế này rất ít khi xuất hiện ở trên người Dịch Áo, không phải là tâm chí Dịch Áo không đủ kiên định, mà là vì người đang cư ngụ ở trong trang viện cũ nát này chính là cường giả năm đó cùng nổi danh với Lan Bác Tư Bản và Áo Nhĩ Sát Nhã. Dịch Áo có thể giữ vững tinh thần không thất thố đã là đáng quý lắm rồi.

Dịch Áo vươn tay ra, nhẹ nhàng đẩy cửa trang viện, ‘kéo kẹt’ một tiếng, cánh cửa cũ ám màu rêu xanh chậm rãi mở ra.

454. Chương 453 : Tùy Tâm Tùy Ý

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 453 : Tùy tâm tùy ý

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Giữa sân là một người mặc trường bào màu xám, ở trong tưởng tượng của Dịch Áo, người kia hẳn là một vị Thánh giả sắp vẫn lạc, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đáng vẻ già yếu mới đúng. Nhưng người đang ngồi trong viện mặc dù đầu tóc hoa râm nhưng thần thái sáng lạn, hai mắt trong suốt, tinh thần phi thường tỉnh táo.

Thấy Dịch Áo đi tới, lão nhân kia cẩn thận đánh giá Dịch Áo trên dưới một lần, sau đó chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, nhàn nhạt nói: “Ngồi đi.”

Dịch Áo cung kính khom lưng thi lễ, sau đó đi tới nhẹ nhàng ngồi xuống.

Cổ Lạp Gia Tư ở một bên vội vàng ho khan một tiếng, Dịch Áo ngăn người ra quay đầu nhìn lại, phát hiện trong mắt Cổ Lạp Gia Tư tràn đầy ý trách cứ. Lúc này mới kịp phản ứng, biểu hiện của mình hình như hơi tùy tiện thì phải, người ta bảo người ngồi là người cứ thế ngồi xuống? Cũng nên khách khí một, hai câu mới đúng. Huống chi, Cổ Lạp Gia Tư còn chưa có chỗ ngồi, tại sao mình lại nghênh ngang ngồi ở chỗ đó?

“Cổ Lạp Gia Tư, ngươi quá cổ hủ rồi, tuân thủ quá nhiều thứ là nguyên nhân ngươi dừng bước mãi không tiến.” Lão nhân kia khẽ cười nói: “Sống trên đời không nên quá gò bó, hẳn là tùy tiện một chút, cần gì để mình bị câu thúc chứ? Giống đứa nhỏ này mới tốt.”

“Lão sư, ta không nói gì mà.” Cổ Lạp Gia Tư cười khổ giải thích.

Lão nhân kia khoát tay áo, tầm mắt rơi vào trên người Dịch Áo: “Đứa nhỏ, nói thử xem nào, ngươi muốn biết gì?”

Không đợi Dịch Áo nói chuyện, Cổ Lạp Gia Tư đã nói: “Lão sư, không phải là ngài muốn tận mắt thấy Lôi Quang Phong Nhận một lần sao? Dịch Áo, mau đi.”

“Cổ Lạp Gia Tư, thử suy nghĩ cho đứa nhỏ này xem.” Lão nhân kia lộ ra thần sắc bất mãn: “Cái tên Tư Thẩn Sâm kia chế định quy củ quá nghiêm khắc rồi. Đứa nhỏ này lấy ra một vạn học phần cũng không phải là dễ dàng, giao ra cái giá lớn như vậy chỉ là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta? Lăn lộn đầu đuôi hết rồi, ta quả thật muốn biết về Lôi Quang Phong Nhận, nhưng đó là chuyện của ngày hôm sau.”

“Lão sư, nhưng thân thể của ngài...” Trong mắt Cổ Lạp Gia Tư hiện lên vẻ đau thương, mắt mát.

“Ngu xuẩn, mới vừa nhắc nhở người chuyện gì, bây giờ đã...” Lão nhân kia lắc đầu than thở: “Con người ở trên đời phải sống tiêu điều tự tại, nên tới thì tới, nên đi thì đi. Ta không cảm thấy khổ sở gì hết, người đang bị thương cho ai?”

Đúng lúc này chợt có mấy bóng người xuất hiện ở ngoài viện, một người trong đó quỳ một gối xuống, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, Hoắc Phu Mạn đại đế đã rời khỏi đế đô, chậm nhất là sáng ngày mốt sẽ tới Tử Vong Chi Ca học viện.”

“Hắn tới làm gì? Tạo ra sự tình lớn như vậy.” Giọng nói lão nhân kia vô cùng bất đắc dĩ: “Làm như lý tưởng cao nhất cả đời ta chính là vì nhận được một tang lễ cực kỳ long trọng vậy, quá buồn cười.”

“Lão sư, Hoắc Phu Mạn đại đế vẫn xem ngài như bằng hữu, nghe nói thân thể ngài không ổn nên muốn tới thăm mà thôi. Đây là nhân tình bình thường.” Cổ Lạp Gia Tư nói.

“Không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta đang lãng phí thời gian của đứa nhỏ này.” Lão nhân kia nói: “Các người đi thôi, Cổ Lạp Gia Tư, người cũng đi, đừng ở chỗ này quấy rối ta.”

Cổ Lạp Gia Tư lộ vẻ khó xử, con người loạn chuyển tựa hồ đang tìm kiếm lý do lưu lại. Tính mạng lão nhân này đã chuẩn bị kết thúc rồi, bảo hắn rời khỏi ngay lúc này làm sao có thể yên tâm được?

“Để cho Cổ Lạp Gia Tư đại nhân lưu lại vậy.” Dịch Áo mở miệng nói: “Ta muốn hỏi quá nhiều vấn đề, không biết bắt đầu từ chỗ nào. Cổ Lạp Gia Tư đại nhân ở nơi này có thể nhắc nhở ta.”

“Ha hã, tốt, người bây giờ là chủ sự của ta, nghe lời người.” Lão nhân kia nở nụ cười hiền hòa.

Cổ Lạp Gia Tư dùng ánh mắt cảm kích nhìn sang Dịch Áo, sau đó biết điều đứng ở một bên, trừ phi cần thiết, hắn sẽ không chen vào nói lung tung.

“Không biết bắt đầu nói từ chỗ nào? Ta đây tìm đề tài dùm cho người.” Lão nhân kia không có bỏ qua Cổ Lạp Gia Tư, dùng giọng nói hài hước nói chuyện: “Hắn là Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, ta cũng là Phong hệ Thánh Vũ Sĩ, người nói xem, ta và hắn khác nhau lớn nhất ở chỗ nào?”

Vấn đề này không dễ trả lời, Dịch Áo do dự chốc lát rồi nhẹ giọng nói: “Hình như là thái độ đối nhân xử thế.”

“À? Nói cụ thể một chút.”

“Cổ Lạp Gia Tư đại nhân nhận thức quá nhiều thứ trọng yếu, ngay cả danh tự cũng rất trọng yếu. Nhưng ở trong mắt ngài tựa hồ không có thứ gì trọng yếu.”

“Nếu như trong hai người ta và hắn chỉ có một người có thể tấn thăng lên Thần Vũ Giả, người nghĩ đó là ai?”

“Là ngài.”

“Tại sao?” Lão nhân kia hỏi tới.

Dịch Áo há miệng nhưng không biết nói gì, không phải là nguyên nhân thực lực cao thấp. Ở trước mặt lão nhân này, Cổ Lạp Gia Tư lộ vẻ bó tay bó chân, kiềm chế quá nhiều, thiếu hụt khí độ và tâm thái mà Thần Vũ Giả nên có. Còn lão nhân kia đã biết rõ ngày giờ không còn nhiều nhưng vẫn chuyện trò vui vẻ, thoát nhìn hoàn toàn không xem sinh tử thành vấn đề. Ngay cả sinh tử cũng có thể đặt xuống nhẹ nhàng, vậy thì còn có cái gì có thể tạo thành áp lực đối với hắn? Nếu nói giữa hai người bọn họ ai giống Thần Vũ Giả hơn, khẳng định là người sau.

“Nói thứ này hình như đang lãng phí thời giờ của người.” Lão nhân kia thở dài, sau đó khẽ nhún mày suy tư gì đó.

“Ta trước tiên thi triển Lôi Quang Phong Nhận cho ngài xem vậy.” Dịch Áo từ từ đứng lên: “Coi như chấm dứt một tâm sự, sau đó có thể chuyên tâm nghe ngài dạy bảo.”

Ánh mắt Cổ Lạp Gia Tư lại lộ vẻ cảm kích một lần nữa, lão nhân kia cũng mỉm cười: “Được.”

Dịch Áo giơ tay lên phóng ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận tới bức tường trang viện. Chốc lát sau, một cảnh làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi xuất hiện. Lão nhân kia vẫy vẫy tay, không khí chung

quanh đột nhiên trở nên ngưng trệ, đạo Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo chậm rãi đổi hướng bay về phía lão nhân.

Dịch Áo trợn mắt há mồm kinh hãi, lúc này hắn đột nhiên nhớ lại những lời Ngõa Tây Lý từng nói trước kia. Trận chiến giữa hai Phong hệ võ sĩ cao cấp thật ra chính là tranh đoạt quyền khống chế gió, người nào chiếm cứ thượng phong sẽ gia tăng tốc độ nhanh hơn, uy lực bí kỹ cũng lớn hơn. Trong nháy mắt lão nhân kia xuất thủ, hắn cảm nhận được rõ ràng mình đã mất đi liên lạc với Phong nguyên lực. Nếu như lúc này bảo hắn buông thả Phong hệ bí kỹ, hắn thật sự không thể phóng thích ra nổi.

Lôi Quang Phong Nhận lẳng lẳng lơ lơ đứng trước mặt lão nhân kia, một hồi lâu sau, lão nhân kia thở dài một hơi: “Phong Nhận rất tinh xảo, thiên tài, tuyệt đối là thiên tài. Đúng là không nghĩ tới, Cổ Lạp Gia Tư, người nhìn thấy gì từ đạo Phong Nhận gì?”

“Có lực lượng lôi điện bám vào làm cho uy lực Phong Nhận đại tăng.” Cổ Lạp Gia Tư nói.

“Nói nhảm.” Lão nhân kia trợn mắt nhìn sang Cổ Lạp Gia Tư: “Nó đang nói cho người biết, trên thế giới này còn có rất nhiều rất nhiều người thông minh hơn người, có ngộ tính cao hơn người, vì thế năng lực và khả năng phát triển vượt xa người. Nhưng chỉ vì thiếu hụt cơ hội và vận khí tương ứng mới không thể chạm tới độ cao như người, vĩnh viễn không được kiêu ngạo tự mãn điều mình đang có.” Nói xong, lão nhân kia phát phát tay, Lôi Quang Phong Nhận đột nhiên nổ tung nhưng không có thanh âm phát ra, lôi điện chợt lóe rồi biến mất vào trong không khí.

“Ta hiểu rồi.” Cổ Lạp Gia Tư phần nộ đáp, nếu trong sân chỉ có hai người thì không có vấn đề gì, nhưng ở trước mặt Dịch Áo lại bị khiển trách như một đứa con nít, hắn hiển nhiên hơi xấu hổ.

“Nghe Cổ Lạp Gia Tư nói, lão sư của người là một vị Thần Vũ Giả?” Lão nhân kia hỏi.

“Không, hắn chỉ là một vị Thánh Vũ Sĩ.” Dịch Áo nói.

“Có thể nói cho ta biết tên của hắn không?” Lão nhân kia dùng ánh mắt mong chờ nhìn Dịch Áo: “Có thể tu luyện ra bí kỹ như vậy, hắn có tư cách được tất cả Phong hệ võ sĩ tôn kính, bao gồm cả ta trong đó.”

Dịch Áo do dự một lát rồi nhẹ giọng nói: “Phong Ngân.” Bí mật này sớm muộn gì cũng lộ ra ngoài, còn không bằng thẳng thắn ngay từ bây giờ.

“Cái gì?” Cổ Lạp Gia Tư kinh hãi, hắn vốn nghĩ rằng đạo sư của Dịch Áo là một vị ẩn sĩ không màng danh lợi, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên là Phong Ngân hung danh bốn phương tám hướng.

“Là hắn.” Lão nhân kia ngập ngừng chốc lát, thổn thức nói: “Không trách được, thì ra là bí kỹ Phong Ngân, đáng tiếc, ta không có cơ hội gặp hắn.”

Thần sắc Cổ Lạp Gia Tư nhìn về phía Dịch Áo có vẻ rất mâu thuẫn. Theo lý thuyết, Phong Ngân hắn là địch nhân không đội trời chung với hắn, nhưng nghe nói Phong Ngân đã phản bội Quân Đồ Minh đại đế. Còn Dịch Áo biểu hiện làm cho hắn vô cùng hài lòng, giờ phút này hắn không biết nên dùng thái độ gì đối đãi Dịch Áo.

“Nếu lão sư của người là Phong Ngân, có rất nhiều thứ ta không cần thiết giảng giải cho người nữa, dù có nói cũng để cho người ta chê cười.” Lão nhân kia mỉm cười buồn bã.

Dịch Áo không có lên tiếng nhưng thần thái của hắn rất chân thành. Ngay cả Cổ Lạp Gia Tư cũng dựng lông tai lên, bọn họ nhìn ra được lão nhân kia có ý tứ so sánh với Phong Ngân một lần. Vậy thì những lời sắp nói tuyệt đối không phải là bình thường, nhất định là thứ gì đó đặc biệt, có thể bí kỹ có giá trị phi phàm.

“Lúc còn trẻ, ta rất ngốc, đã làm rất nhiều chuyện sai, rời nhà đi tha hương còn chưa tính. Sử dụng phần lớn thời gian và tinh lực trong lĩnh ngộ huyền ảo, thậm chí bỏ qua việc gia tăng thực lực của mình.” Lão nhân kia chậm rãi nói: “Đứa nhỏ, người biết bí kỹ là cái gì không?”

455. Chương 454 : Truyền Thụ Tâm Huyết

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 454 : Truyền thụ tâm huyết

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Bí kỹ... chính là bí kỹ nha?” Dịch Áo trực tiếp ngu người luôn, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

“Nói thí dụ như lúc này ngươi phóng ra một đạo Phong Nhận, nhưng tại sao nhất định phải là Phong Nhận, mà không phải là những vật khác?”

Dịch Áo há mồm cứng lưỡi, Phong Nhận chính là Phong Nhận, còn có thể biến thành cái gì đây?

“Thứ ta có thể dạy ngươi chính là tùy tâm tùy ý.” Lão nhân kia mỉm cười phát tay, một đạo kinh khí hình trắng rậm phóng nhanh ra đánh lên trên tường viện, lập tức chém nó biến thành hai khúc.

“Còn có cái này.” Lão nhân kia đổi chưởng thành quyền, đột nhiên đánh thẳng về phía trước, một đạo Phong Trùy xuất hiện ở giữa không trung rồi bay ra ngoài rừng rậm phía xa xa.

Dịch Áo và Cổ Lạp Gia Tư nhìn mà ngây ngốc, đây là cái gì? Hỏa hệ Liệt Diễm Trảm, Thủy hệ Băng Trùy, thế nhưng đều có thể dùng Phong nguyên lực phóng ra?

“Chỉ cần ngươi nghĩ ra là có thể làm được, chỉ là khác biệt hình thái mà thôi. Dĩ nhiên chuyện này được quyết định bởi khả năng khống chế gió của ngươi.” Lão nhân kia nhẹ giọng nói: “Những võ sĩ khác không có cách nào tu luyện, bởi vì bọn họ tu luyện trụ cột quá kém. Toàn bộ Phong nguyên lực nơi này là do ta khống chế, nhưng bây giờ ta phát hiện có hai nguồn lực cần chia ra đến từ các ngươi, đứa nhỏ, có biết không? Lực cần đến từ bản thân ngươi còn mạnh hơn Cổ Lạp Gia Tư. Ta đoán ngoại trừ Phong Ngân ra, ngươi còn có một vị lão sư khác, đúng không?”

“Ta...” Dịch Áo không biết nên giải thích thế nào, từ lúc còn trẻ hắn đã tu luyện dựa theo kiến thức cơ bản ghi trong Thần Điển, nếu như hai chữ ‘lão sư’ không giới hạn trong phương diện ‘nhân loại’ thì coi như đối phương đã đoán đúng.

“Ta rất ngốc, suy tư nhiều năm như vậy, mãi cho đến vài ngày gần đây mới coi như là lĩnh ngộ điểm này triệt để. Đáng tiếc ta không còn đủ thời gian để hoàn thiện nó.” Lão nhân nói tới những lời này thì mỉm cười nhìn về phía Dịch Áo: “Ngươi và Cổ Lạp Gia Tư không giống nhau, cả đời này của hắn đã rất khó đột phá thêm lần nữa. Bởi vì hắn luôn bị những quy tắc trời buộc, nhưng chuyện này không đại biểu hắn làm không tốt, vừa vặn ngược lại, có lẽ đây mới là con đường thích hợp với hắn nhất. Nhưng ta lại thấy được quá nhiều thứ ở trên người của ngươi, dĩ nhiên ta không dám khẳng định lĩnh ngộ của ta có thể trợ giúp ngươi hay không, cũng có thể là ngươi sẽ tự nghĩ một con đường hoàn toàn mới. Thế nhưng chuyện này không trọng yếu, ta chỉ muốn nói với ngươi là mặc kệ ngươi muốn làm gì cũng phải thuận theo ý nguyện của mình, tùy tâm mà làm, chỉ có thích hợp với mình mới là chính xác nhất.”

“Tùy tâm mà làm?” Dịch Áo cười khổ trong lòng, muốn thật sự làm được có dễ như nói không?

“Ngươi bây giờ dĩ nhiên làm không được.” Có lẽ lão nhân nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Dịch Áo, khẽ cười nói: “Trên thực tế, ngay khi các ngươi nhận được một vài thứ, đồng thời nhất định sẽ mất đi một vài thứ khác. Nên lấy hay bỏ là phải dựa vào một mình ngươi quyết định, vấn đề ta nghĩ cả đời mới thông suốt, ngươi làm sao hiểu được đáp án trong thời gian ngắn được.”

Hình như là lão nhân đã lâu không nói nhiều như thế, cho nên vẻ mặt Cổ Lạp Gia Tư càng lúc càng khẩn trương. Nhưng hắn không dám mở miệng ngăn cản, chỉ có thể lo lắng đứng ở một bên, lão nhân hứng thú nói chuyện không có dấu hiệu giảm bớt, cùng với Dịch Áo một nói một hỏi, bàn luận qua lại không dứt.

Trong lúc vô tình đã trôi qua một ngày, Cổ Lạp Gia Tư cẩn thận nhắc nhở lão nhân rút cuộc ngừng lại.

“Ta chỉ có thể dạy ngươi nhiều đó, không biết có đáng giá cho ngươi dùng một vạn học phần tới nơi này không?”

“Làm sao không đáng giá được?” Dịch Áo vội vàng nói: “Có thể gặp ngài một lần đã là vinh hạnh của ta rồi.”

Lão nhân lắc đầu, cười cười nói: “Cổ Lạp Gia Tư, mang hấn trở về đi.”

Cổ Lạp Gia Tư hiển nhiên là lo lắng thân thể của lão nhân không tốt, lúc này mới lộ vẻ khó xử: “Lão sư...”

Lão nhân phất phất tay: “Ta không có dễ chết như vậy đâu, nhanh đi.”

Thật ra không chỉ là Cổ Lạp Gia Tư, ngay cả Dịch Áo cũng không muốn rời đi. Lão nhân kia đã biết thời gian không còn nhiều lắm, thế mà dùng suốt thời gian một ngày ở trên người mình, bây giờ nói đi là đi?

“Còn đứng ở chỗ này làm gì? Ngại một vạn học phần đổi lấy quá ít sao?” Lão nhân kia bắt đầu cười giỡn: “Hoắc Phu Mạn muốn tới, ta không có cách nào xử lý hấn. Bởi vì ta quản hấn không nổi, nhưng các người muốn tiếp tục ở lại chỗ này, ta có thể sẽ nổi giận.”

Cổ Lạp Gia Tư dang hoàng ngậm miệng lại, dẫn Dịch Áo đi ra khỏi trang viện. Đi không được bao xa, Dịch Áo nhìn bộ dạng Cổ Lạp Gia Tư không yên lòng thì tự giác hiểu ra vấn đề, chỉ tay về một hướng hỏi: “Học viện ở hướng kia đúng không?”

“Đúng vậy, người muốn làm gì?” Cổ Lạp Gia Tư ngăn ra.

“Đương nhiên là tự mình quay trở về.” Dịch Áo nhún nhún vai nói: “Ngài sẽ không lo lắng ta đi nửa đường bị yêu thú giết chết chứ?”

“Đúng là quá tốt.” Cổ Lạp Gia Tư đã hiểu ý Dịch Áo, chậm rãi gật đầu.

Sau khi từ biệt Cổ Lạp Gia Tư, Dịch Áo quay đầu nhìn viện nhỏ ở nơi xa thêm một lần, tâm tình không thể nào bình tĩnh lại. Nói chuẩn xác, lão nhân kia dạy cho hấn không phải là phương thức sử dụng bí kỹ, mà là cảnh giới, là con đường tìm tới sự linh ngộ. Ở trong đầu vị lão nhân kia là một cái tâm vô câu vô thức (không hề bị ràng buộc, tự do tự tại), chỉ có loại người như vậy mới có thể nảy sinh ra đủ loại ý nghĩ kinh thế hãi tục, hơn nữa còn có dũng cảm biến những suy nghĩ đó thành thực tiễn.

Cho tới bây giờ, Dịch Áo mới chính thức hiểu được tại sao Mạc Lâm trưởng lão lại trịnh trọng đưa ra nhiệm vụ này, nếu lão nhân kia thật sự quay trở lại Thần Vực. Hơn nữa nguyện ý trợ giúp Lan Bác Tư Bản, cục diện sẽ lập tức phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Dịch Áo vẫn không tìm được cơ hội nhắc chuyện này với đối phương. Trên thực tế làm vậy cũng không có ý nghĩa, tính mạng lão nhân đã sắp đi tới điểm cuối, cần gì phải nhắc tới Thần Vực để cho đối phương phiền lòng?

Khi Dịch Áo trở lại thạch động đã là một ngày sau đó, nhìn thấy Dịch Áo bước vào trong thạch động, tất cả mọi người đều vui mừng nghênh đón.

Lôi Mông rảo bước quanh Dịch Áo vài vòng, lắc đầu nói: “Vì sao ta cảm giác không có gì khác trước nhỉ?”

Dịch Áo dở khóc dở cười, nói: “Ta vẫn là ta, có thể khác gì chứ?”

“Người còn nhớ lúc Y Toa Bối Nhĩ trở lại không? Người nào cũng có thể nhận ra nàng biến hóa không nhỏ, nhưng nhìn lại người đi, lúc ra đi bộ dạng gì, bây giờ vẫn y chang như thế.”

“Người quản nhiều như vậy làm gì?” Ca Đồn bất mãn nói: “Bình an trở lại là tốt rồi, hơn nữa người còn ngại Dịch Áo không đủ biến thái hả? Có hiểu cái gì gọi là ẩn giấu không?”

“Ta biến thái?”

“À, cái này không phải là Ca Đồn nói, bây giờ hầu như toàn bộ những người trong học viện đều biết khu năm mươi một đều là đồ biến thái.” Y Toa Bối Nhĩ ở một bên che miệng cười nói.

Dịch Áo thở dài, không biết có tính là tiếng xấu vang dội hay không đây?

“Đúng rồi, Dịch Áo, chàng trở lại rất đúng lúc.” Tác Phỉ Á nói: “Cuộc thi cá nhân đã bắt đầu rồi, Lôi Mông thay người rút thăm, nghe nói có mấy vị đạo sư bộ cao cấp cố gắng chủ trương sắp xếp người tranh tài trước. Sau đó không biết bị người nào đó dè ép xuống, may là phần lớn đạo sư đều biết đạo lý, bằng không xem như là bản thân mình tự động bỏ qua đợt tranh tài.”

“Có chuyện như vậy?” Dịch Áo rất ngạc nhiên, sau đó lại cảm thấy buồn cười. Điều này cho thấy có người đang muốn chơi xỏ mình, nhưng biện pháp này nhất định không thể nào có hiệu quả. Phải biết rằng người

mang hấn đi là Cổ Lạp Gia Tư, cao tăng học viện nhất định biết rõ chuyện này. Nếu lùi một bước để nói, cho dù bởi vì thế mà không có cách nào tiếp tục tranh tài, Dịch Áo cũng không cảm thấy tiếc nuối chút nào.

Nói thật, nếu không phải là vì học phần không đủ, Dịch Áo đúng là có ý nghĩ cổ đến cổ thôn gặp mặt từng vị Thánh giả, bản thân bọn họ chính là một khoản tài phú cực kỳ quý giá. Cho dù đã tiến vào thời kỳ già cũng vậy, có lẽ bọn họ đã mất đi hi vọng tấn chức Thần Vũ Giả, nhưng mà kinh nghiệm tích lũy trong cả cuộc đời tuyệt đối không thể xem nhẹ.

“Dịch Áo, người đã gặp Dịch Dịch lão sư chưa? Người đi quá nhanh nên ta quên mất nhờ người hỏi thăm lão nhân gia một tiếng.” Y Toa Bối Nhĩ nhìn sang Dịch Áo, nàng cảm kích Dịch Dịch phát ra từ nội tâm. Dĩ nhiên còn có Cửu Đức Nhĩ nữa, chỉ có điều Dịch Dịch làm cho Y Toa Bối Nhĩ rung động lớn hơn một chút. Một nguyên nhân khác chính là Dịch Dịch ở cách những người khác khá xa. Y Toa Bối Nhĩ theo bản năng tự nhiên quan tâm đến vị lão sư bề ngoài lạnh lùng nhưng tâm địa mềm mại này hơn.

“Để cho người thất vọng rồi.” Dịch Áo cười cười: “Ta ngay cả thôn cũng không được vào, mà bị dẫn tới một địa phương khác.”

“Còn có một địa phương khác?” Lúc này ngay cả Lôi Mông cũng phải kinh ngạc, nếu quả thật giống như Dịch Áo nói, lực lượng Tử Vong Chi Ca đang che dấu hình như quá mức cường đại rồi?

456. Chương 455 : Dò Ra Tin Tốt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 455 : Dò ra tin tốt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo mỉm cười không nói, Cổ Lạp Gia Tư cố ý dẫn dò hấn không được truyền ra ngoài tin tức về vị lão nhân kia. Thật ra, cho dù Cổ Lạp Gia Tư không nói, Dịch Áo cũng có thể đoán được vị lão nhân kia tồn tại hấn là một bí mật rất lớn. Nếu không Mạc Lâm trưởng lão sẽ không ủy thác bản thân hấn đi làm chuyện này, không ngờ mình đánh bậy đánh bạ lại biết được phụ đạo đặc thù của Tử Vong Chi Ca học viện. Có lẽ ông trời đang chiếu cố hấn, dĩ nhiên điều này cần phải có quyết tâm và khả năng quyết đoán rất lớn. Nếu đổi lại là Thương Nam sợ rằng điều tra cả đời cũng không có kết quả.

“Lôi Mông, tới đây.” Dịch Áo vẫy vẫy tay với Lôi Mông.

“Chuyện gì?” Lôi Mông tò mò xấp lại.

“Nói cho người biết một chuyện.” Dịch Áo hạ giọng: “Nghe nói, bá phụ người sắp đến Tử Vong Chi Ca học viện.”

“Hả?” Lôi Mông đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhún vai bất cần: “Ta đã sớm biết.”

“Là sao?”

“Ừ, không chỉ là bá phụ ta sắp tới, người nhà ta cũng sẽ tới.” Lôi Mông ưỡng ngực lăm lăm liệt liệt, cao giọng nói.

“Thật hả?” Ca Đốn lấy làm kinh hãi, Vương tộc của Sư Tâm đế quốc xuất hành tập thể, đây tuyệt đối là một đại sự kinh thiên động địa.

“Ha ha, người... cái tên ngốc này.” Lôi Mông cười to đắc ý: “Sử dụng đầu óc chút đi, Dịch Áo đang lừa gạt chúng ta đó. Ca Đốn ơi là Ca Đốn, người quá ngây thơ rồi. Nếu không phải vì vận khí tốt quen biết ca ca, nói không chừng người đã sớm bị người ta bán mất.”

“Người...” Dịch Áo ngập ngừng hồi lâu, khẽ thở dài: “Được rồi, người thắng.” Hấn thật sự lười giải thích với Lôi Mông tự cho là đúng.

Địch Áo đi mấy ngày, thương thế Ca Đồn đã hoàn toàn khỏi hẳn, khí sắc Y Toa Bối Nhĩ cũng tốt lên nhiều. Ca Đồn và Lôi Mông đã báo danh thi đấu cá nhân, Lôi Mông tranh tài vào ngày mốt, còn Ca Đồn đã thắng một trận.

Thật ra người tốt nhất tham gia cuộc thi cá nhân, ngoại trừ Địch Áo ra thì chính là Lao Lạp. Nhưng vấn đề là bọn họ không dám để cho Lao Lạp ra sân, bọn họ đã giết người không ít trong cuộc thi đoàn thể. Nếu lại để Lao Lạp xuất hiện ‘tàn sát’ bốn phương. Chỉ sợ bọn họ sẽ trở thành công địch của tất cả học viên, đến lúc đó cái được không bù nổi cái mất.

Bản thân Lao Lạp thì không sao cả, tiểu nha đầu này quả thật hạ thủ không biết phân biệt nặng nhẹ, dù sao tuổi tác còn quá nhỏ. Nàng có nhiều việc cần thiết hơn, cho nên Lao Lạp hoàn toàn không để ý tới chuyện tham gia tranh tài.

Nghe nói Địch Áo quay trở lại, Phổ Lai Tư và Thương Nam chạy tới vào ngày hôm sau. Vừa thấy được Địch Áo, Thương Nam thần thần bí bí tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Địch Áo, nói cho người biết một tin tức tốt.”

Lôi Mông đứng cách đó không xa có vẻ mất hứng: “Này này, đừng có lén lén lút lút có được không? Mọi người cùng nghe là được mà? Đúng rồi, Thương Nam, mấy ngày qua ta không nhìn thấy người, vì sao Địch Áo vừa trở lại người đã báo tới báo tin tức tốt? Không phải là có chủ tâm che giấu chúng ta đó chứ?”

Thương Nam cười cười nói: “Bởi vì sự kiện này có liên quan tới Địch Áo, dĩ nhiên phải chờ hắn trở lại, hơn nữa...”

Những người khác nghe thấy Thương Nam nói như vậy, tất cả đều cảm thấy hứng thú vây quanh hai người này lại, không biết là tin tức tốt gì đây?

“Còn nhớ cái tên Gia Nạp Lợi kia không?” Thương Nam cười nói.

Lôi Mông gãi gãi đầu: “Dĩ nhiên là nhớ, không phải đã bị Địch Áo giết chết sao? Người ngàn vạn lần đừng có nói cho ta hắn còn sống nha!”

“Thông minh.” Thương Nam nhìn về phía Lôi Mông, giơ ngón tay cái lên: “Gia Nạp Lợi quả thật chưa có chết.”

“Hả?” Lôi Mông trực tiếp ngu rớt, hắn chỉ thuận miệng nói như vậy, làm gì nghĩ đến sự thật chính là như vậy. Nhưng chuyện này không có khả năng mà? Địch Áo đã nói một cước kia ôm tâm tư đánh chết đối phương. Nếu Địch Áo nói như vậy, chắc chắn cái tên Gia Nạp Lợi kia đã chết đến mức không thể chết hơn được nữa, vì sao có thể còn sống?

“Nói tiếp đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Địch Áo cũng cảm thấy rất hứng thú.

“Ha hả, đây là bí mật mà ta mất rất nhiều sức lực mới thăm dò được đó. Thì ra Gia Nạp Lợi có một ca ca sinh đôi, người Địch Áo giết chết chính là ca ca Gia Nạp Lợi, tên là Bố Lý Ân.”

Mấy người Địch Áo liếc nhìn nhau, cả đám đồng thời hồ hồ, tại sao đối phương lại làm như vậy, có cần thiết không?

“Sau đó thì sao? Ta nói này, nhà người có thể nói một lần xong luôn không được sao?” Lôi Mông trợn mắt nhìn về phía Thương Nam.

“Ta nói cho các người biết một việc, các người sẽ hiểu tại sao.” Thương Nam thấy đã gợi được tính tò mò trong lòng những người khác, lúc này mới hài lòng nói tiếp: “Ca ca của Gia Nạp Lợi chính là Bố Lý Ân, hắn thật ra là học viên bộ cao cấp. Thực lực hắn là ngang với ta, nghe nói không bao lâu nữa sẽ tiến vào bộ cực hạn.”

Đám người Địch Áo hai mặt nhìn nhau, giờ mới hiểu được đối phương có mưu đồ gì, đúng là quá ngoan độc, tìm một gã học viên sắp tiến vào bộ cực hạn mạo danh thế thân tham gia tranh tài ở bộ sơ cấp. Cũng may thực lực Địch Áo vượt xa trình độ võ sĩ bình thường, nếu không, chỉ dựa vào đám người Lôi Mông và Tác Phi Á hẳn là đối phương đã được như ý.

“Chuyện này bị học viện phát hiện thế nào?” Địch Áo hỏi.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết là cái tên Gia Nạp Lợi kia đã bị học viện mang đi. Kết quả chắc hẳn sẽ không tốt đâu.”

“Không có điều tra ra ai đứng sau lưng à?”

“Chuyện này còn phải hỏi?” Lôi Mông kêu lên: “Ngoại trừ tên Đạt Nhĩ Sâm kia, còn có thể là ai được nữa? Tên này đúng là tìm đủ trăm phương ngàn kế mà, cũng may là đã giết chết hắn rồi.”

“Đạt Nhĩ Sâm?” Dịch Áo lắc đầu nói: “Sợ rằng chưa chắc, người cảm thấy Đạt Nhĩ Sâm có tư cách giao dịch với một học viên cao cấp sắp tiến vào bộ cực hạn không?”

Những người khác im lặng liếc nhau, nếu không phải là Đạt Nhĩ Sâm. Vậy chỉ có thể là tỷ tỷ Đạt Nhĩ Sâm, San Đóa Lạp.

Thương Nam cười khổ nói: “Cái tên Gia Nạp Lợi kia chỉ biết ca ca mình muốn đối phó các người. Về phần là nguyên nhân gì, hẳn không biết gì hết, Bồ Lý Ân chưa từng đề cập chuyện này với những người khác. Cho dù trong lòng mọi người đều rõ ràng nhất định là San Đóa Lạp xui khiến, nhưng vậy thì có tác dụng gì không? Người đã chết thì không có đối chứng.”

Dịch Áo mỉm cười nhàn nhạt: “Không sao cả, dù sao đã xác định là nàng, chúng ta có thể chờ đợi. Sớm muộn gì nàng cũng không thể nhịn được.”

“Dịch Áo, ý người là chúng ta không làm gì hết, cứ đợi đến lúc người đàn bà kia tính kế chúng ta?” Lôi Mông tròn tròn hai mắt nhìn tới.

“Vậy người muốn làm thế nào?” Dịch Áo cười híp mắt nhìn sang Lôi Mông: “Còn không người trực tiếp đi giết chết nàng là được rồi. Dù sao Tư Thẩn Sâm viện trưởng cũng không có biện pháp xử lý người.”

Lôi Mông nhớ lại lúc đối mặt Tư Thẩn Sâm, kìm lòng không đậu rung mình một cái, vội vàng lắc đầu lia lịa. Nói đùa gì vậy, nếu hắn thật sự làm như vậy, Tư Thẩn Sâm tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

“Các người không cần quan chuyện này, nàng không thể tạo ra bao nhiêu sóng gió đâu.” Dịch Áo vốn không có đặt San Đóa Lạp ở trong lòng, nếu không phải đang ở trong Tử Vong Chi Ca học viện, Dịch Áo đã sớm động thủ giết San Đóa Lạp từ lâu rồi. Vấn đề ở đây là không bị học viện phát giác, trước khi hoàn toàn nắm chắc Dịch Áo sẽ không xuất thủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lôi Mông giành được thắng lợi trong cuộc thi cá nhân rất dễ dàng, có một phần học viên ôm tâm lý đánh thừ. Bởi vì cuộc thi cá nhân có trình độ kịch liệt không thể nào so sánh với cuộc thi đoàn đội, hơn nữa độ nguy hiểm cũng không lớn. Dù sao tất cả mọi người đều là võ sĩ cùng giai, trên căn bản sẽ không xuất hiện tình trạng nghiêng về một phía. Lôi Mông chiến thắng rất nhanh chóng và đơn giản, ngay cả bí kỹ gia truyền Địa Chấn còn chưa có buông thả đã kết thúc tranh tài. Đây là Lôi Mông cố ý, bởi vì Địa Chấn dùng quá nhiều khó tránh khỏi sẽ bị người ta lưu ý, ít nhất phải đợi đến vòng bán kết mới có thể sử dụng để gia tăng ưu thế.

Dịch Áo lại càng dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần ngồi một chỗ là trực tiếp tiến vào vòng bán kết. Dĩ nhiên đây chỉ giới hạn ở bộ sơ cấp, đợi đến lúc thi đấu cá nhân bộ cao cấp bắt đầu, Dịch Áo sẽ không được nhận đãi ngộ như vậy.

Đảo mắt đã qua một tuần lễ, Ca Đồn và Lôi Mông hữu kinh vô hiểm tiến vào vòng bán kết, một khu vực lại có ba người tiến vào vòng bán kết đúng là chuyện trước nay chưa từng có ở Tử Vong Chi Ca học viện. Những học viên bộ sơ cấp khác nghe thấy là muốn cảm lạnh với tình huống như thế. Cuộc thi đoàn thể biểu hiện chỉ là tương đối, Ca Đồn và Lôi Mông sử dụng thủ đoạn rất là ôn hòa, ít nhất là ‘hiền lành’ hơn Dịch Áo và Lao Lạp nhiều lắm. Đúng rồi, còn có Y Toa Bối Nhĩ nữa, ba người bọn hắn đã bị các học viên liệt vào danh sách ba đại sát thủ của khu năm mươi mốt.

Các học viên không phải là tay mơ chưa từng nhìn thấy máu, vấn đề là hình tượng và thủ đoạn của Lao Lạp và Y Toa Bối Nhĩ tương phản nhau quá lớn. Dịch Áo cường thế đã không cần phải nói, một màn Lao Lạp gọn gàng dứt khoát thọc nát trái tim Đạt Nhĩ Sâm, đoán chừng lưu lại cho rất nhiều người ấn tượng rất sâu. Về phần Y Toa Bối Nhĩ thì không người nào nguyện ý nhớ lại cảnh tượng lúc đó, ai có thể tưởng tượng nổi một người sống sờ sờ ra đó, trong nháy mắt đã biến thành một đồng thịt vụn bay tán loạn?

457. Chương 456 : Tin Tức Từ Mạc Lâm

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 456 : Tin tức từ Mạc Lâm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Có ít người đang âm thầm cảm thấy may mắn vì không có tham gia tranh tài với Lao Lạp và Y Toa Bối Nhĩ. Mặc dù Dịch Áo cũng đáng sợ nhưng trước khi tiến vào vòng bán kết sẽ không gặp phải tên sát tinh này. Không thể không nói, đạo sư học viện đề ra quyết sách này rất được nhân tâm ủng hộ.

“Ài, thời gian trôi qua thật vui vẻ, mới đó mà đã tiến vào vòng bán kết rồi.” Lôi Mông thở dài, nhìn đồng hồ suy nghĩ đến xuất thần.

Y Toa Bối Nhĩ kỳ quái nhìn sang Lôi Mông: “Người không sao chứ? Vào vòng bán kết không phải là một chuyện tốt sao? Người than thở cái gì?”

“Hắn sợ gặp phải Dịch Áo.” Ca Đồn ngồi bên cạnh cười khẽ một tiếng.

“Nói nhảm, người dám nói người không sợ?” Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã.

“Có cái gì phải sợ, nhận thua là được rồi mà?” Về mặt Ca Đồn vô cùng nhẹ nhàng.

Lôi Mông mặt mày lộ vẻ tiếc hân, đề cao giọng lên: “Người có chút chí khí được không? Tại sao vừa nhìn thấy khó khăn là lùi bước vậy? Ít nhất cũng chạm mặt đánh một hồi mới đúng.”

“Chí khí?” Ca Đồn đánh giá Lôi Mông trên dưới mấy lần, cười cười nói: “Người muốn nói là cơ hội khi dễ người không còn nhiều lắm chứ gì? Đừng cho là ta không biết mục đích thật sự của người khi tham gia cuộc thi cá nhân, hẳn là sử dụng bí kỹ gia truyền của người cho đã nghiệm đúng không?”

“Mọi người cũng vậy thôi, có bản lãnh người đừng dùng Hỏa Thịnh Yển.” Lôi Mông khinh thường bĩu môi: “Hơn nữa, cái gì gọi là đã nghiệm? Ta đang mưu cầu phúc lợi vì mọi người đó.”

“Ừ ừ, người quả thực là người chí công vô tư.” Ca Đồn mặc kệ Lôi Mông, tránh sang bên kia đặt đít ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Ban đầu rời khỏi Thiên Không thành, Ca Đồn thề không tấn thăng đến Cực Hạn võ sĩ tuyệt đối không trở về, nhưng bây giờ hẳn đã là Cực Hạn võ sĩ cấp ba rồi. Nếu như hắn nguyện ý sẽ có thể lên cấp lần nữa trong quãng thời gian ngắn. Theo lý thuyết, thành tựu như vậy ở trong đám bạn cùng lứa tuổi của gia tộc có thể coi là thành phần ưu tú rồi, hẳn là đủ để khiến cho trưởng bối gia tộc coi trọng. Nhưng bây giờ Ca Đồn lại càng muốn sống chung một chỗ với đám người Dịch Áo. Trong gia tộc lục đục với nhau làm sao có thể phấn khích bằng thiên địa rộng lớn bên ngoài chứ? So sánh hai phía thì Ca Đồn thích cuộc sống bây giờ hơn.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Dịch Áo đi tới ngồi cạnh Ca Đồn.

“Ta đang suy nghĩ chúng ta có thể tiếp tục như vậy bao lâu đây? Cùng nhau tu luyện, cùng nhau lên cấp, cùng nhau trải qua mỗi một ngày vui vẻ.” Khi Ca Đồn nói những lời này, khóe miệng chợt nở nụ cười thỏa mãn từ tận đáy lòng. Mặc dù mọi người cùng nhau trải qua rất nhiều lần nguy hiểm, nhưng tâm tình bọn họ không bị bất kỳ ảnh hưởng nào. Có thể nói những ngày này chính là đoạn thời gian vui sướng nhất trong đời Ca Đồn.

Dịch Áo nhìn về mặt Ca Đồn, trầm tư một hồi lâu rồi thở dài nói: “Mặc dù ta không muốn đả kích người, nhưng ta vẫn phải nói, khả năng này thật sự không lớn.”

“Tại sao?” Ca Đồn ngẩn ra, lời thế này nếu là Lôi Mông nói còn tương đối thỏa đáng. Dịch Áo cho tới bây giờ không có thói quen tranh cãi với ai.

“Bây giờ tất cả mọi người là Cực Hạn võ sĩ còn chưa có gì, nếu như người tấn thăng lên đến Võ Tôn, sợ rằng gia tộc sẽ lập tức phái người đến đây, đúng không?” Dịch Áo cười nói: “Đoán chừng Lôi Mông cũng giống

như vậy, tại sao bỗng nhiên đưa Lôi Mông đưa Tử Vong Chi Ca học viện? Ca Đồn, đừng tưởng rằng rời khỏi Thiên Không thành thì người chỉ có một mình, không có ai sinh ra từ cục đá cả. Ở sâu trong nội tâm người nào cũng có những thứ phải quan tâm, hoặc có thể nói là những người, những vật mà chúng ta quý trọng.

Ca Đồn kinh ngạc một hồi lâu mới tỉnh lại, chậm rãi chuyển ánh mắt lên trên người Dịch Áo: “Vậy còn người?”

“Ta?” Dịch Áo nở nụ cười bình thản: “Ta hiển nhiên cũng không thể ngoại lệ, như vậy thì thế nào? Mặc kệ sau này ta ở nơi đâu, đang làm chuyện gì, vĩnh viễn cũng không quên mình có một vị bằng hữu tên là Ca Đồn. Ta cảm thấy như vậy là đủ rồi. Không phải sao?”

Ca Đồn cẩn thận lập lại lời Dịch Áo vừa nói, một lúc lâu sau trong mắt không khỏi toát ra một tia cảm động. Tựa hồ là muốn che dấu, Ca Đồn giả vờ tức giận nói: “Nói nhảm, nếu người dám quên ta, nhìn xem ta giáo huấn người như thế nào.”

Dịch Áo cười nói: “Muốn dạy dỗ ta? Hẳn là không có cơ hội đâu. Tốt nhất là người nên nghĩ xem trận tranh tài kế tiếp, ba người chúng ta đoạt hết ba thứ hạng đầu, như vậy học phần xem như đủ.”

“Cần nhiều học phần làm gì? Tác Phỉ Á và Tuyết Ny là đủ rồi mà?” Ca Đồn kỳ quái hỏi.

“Người và Lôi Mông không cần?” Dịch Áo tức giận trợn mắt nhìn sang Ca Đồn.

“Không cần làm như vậy.” Ca Đồn gãi gãi đầu nói: “Bá phụ Lôi Mông chính là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, hẳn cần người khác phụ đạo sao? Ta mặc dù không so được với Lôi Mông, nhưng đi tìm một vị cường giả làm lão sư cũng không tính là khó khăn. Ta cảm thấy không cần thiết lãng phí học phần trên người chúng ta.”

“Thật sự là lãng phí?” Dịch Áo híp mắt lại, vẻ mặt chợt mơ hồ: “Thật ra trước kia ta cũng nghĩ giống như người, người rõ ràng sư phụ của ta là ai, lúc trước ta vẫn cho là đã được lão sư chỉ dạy thì căn bản không cần phải tiếp nhận hướng dẫn từ những người khác. Hạng người gì có thể mạnh hơn lão sư đây?”

“Chẳng lẽ không đúng như vậy? Ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết lần này người chạy đi gặp người mạnh hơn Phong Ngân tiên sinh?” Ca Đồn kinh ngạc ngẩn ngơ.

“Ca Đồn, có đôi lúc thực lực không thể đại biểu hết thảy, chỉ khi nào tiếp xúc rồi mới biết rõ ràng, mỗi vị Thánh giả đều là một khoản tài phú quý giá. Có lẽ thực lực của bọn họ không tính là siêu quần bạt tụy trong nhóm võ giả cùng cấp bậc. Nhưng kinh nghiệm mà bọn họ tích lũy nhiều năm lại vô cùng trân quý.”

Dịch Áo quay đầu nhìn Ca Đồn chăm chú: “Tin tưởng ta, cứ đi một lần cho biết, chuyện này chỉ có lợi đối với người. Kinh nghiệm của bọn họ sẽ giúp người điều gì đó, ít nhất cũng sẽ cho người biết con đường nào là chính xác.”

Ca Đồn suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Người đã nói như vậy, ta dĩ nhiên phải đi xem thế nào. Thế nhưng chiếm cả ba thứ hạng đầu hình như quá khó khăn? Dịch Áo, người có nghĩ tới tỷ lệ rút thăm không, nếu như chúng ta bị phân cùng một tổ trước trận chung kết thì sao?”

“Vậy chỉ có thể trách vận khí của các người không tốt rồi.” Dịch Áo nhe răng cười, nắm tay lại thành quyền giơ qua giơ lại trước mặt mình.

“Người...” Ca Đồn không nhìn được học bộ dạng Lôi Mông đảo cặp mắt xoay vòng vòng, sau đó quay đầu đi không thèm để ý Dịch Áo nữa.

Cuối cùng đã tới thời điểm rút thăm vòng bán kết, Lôi Mông cự tuyệt đồng hành với Dịch Áo và Ca Đồn. Hẳn nói vận khí bọn họ quá tệ làm cho hai người vừa tức giận vừa buồn cười. Nhưng mà nói đi nói lại, hình như vận khí Lôi Mông thật sự tốt, Dịch Áo rút nhiều lần không có rút trúng khu vực Đạt Nhĩ Sâm. Thế mà Lôi Mông vừa ra tay đã trúng lớn một mẻ. Mặc dù nói vận khí là thứ hư vô mờ mịt không thể nào đoán trước, nhưng không ai có thể phủ nhận sự hiện hữu của nó. Dịch Áo và Ca Đồn cũng không phản đối, có người nguyện ý chạy đi làm việc, bọn họ chỉ việc ở nhà chờ đợi là được rồi.

Nếu như đã tiến vào vòng bán kết, vậy thì không cần phải cố ý giữ vững đẳng cấp nữa. Bởi vì từ trước đến nay những trường hợp lên cấp trong quá trình thi đấu không hề thiếu, mấy người Tác Phỉ Á không tham

gia thi đấu cá nhân đều dành tất cả thời gian trong việc tu luyện. Nhận thấy nguyên lực dao động trong thạch động quá mạnh mẽ, ngay cả Miêu Tử luôn luôn ham chơi cũng biểu hiện hứng thú, không chạy đi khắp nơi vui đùa nữa, lúc nào cũng nằm trong động ngủ gà ngủ gật, thậm chí có lần còn muốn lấy mảnh vỡ tinh thần ở trên vách động ra ngoài. Nhưng đều bị cản trở kịp thời, không phải vì đám người Dịch Áo đau lòng mấy khối mảnh vỡ tinh thần, mà là vì số lượng mang theo không nhiều lắm. Không ai biết sẽ ở trong Tử Vong Chi Ca trong học viện thời gian bao lâu, vì thế phải tiết kiệm để sử dụng cho phù hợp.

Dịch Áo nhân nhả hơn những người khác nhiều lắm, đối với hắn tối trọng yếu không phải là lên cấp, mà là tâm tình. Mấy ngày qua hắn một mực suy nghĩ đến lời vị lão nhân kia nói, đại đa số bí kỹ là do tiên nhân sáng tác, hoàn thiện rồi lưu truyền xuống. Bí kỹ sáng tạo hoàn toàn mới như Ngõa Tây Lý chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ví như bí kỹ Phong Nhận có thể buông thả ở giai đoạn Quang Mang võ sĩ. Các Quang Mang võ sĩ có thể vận dụng nguyên lực trong một giới hạn cố định, chỉ khi nào sử dụng hình thái nguyên lực thả ra mới có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất, chuyện này đã được toàn thể võ sĩ trên đại lục công nhận. Nếu muốn phân tán nguyên lực ra dĩ nhiên là có thể, ví dụ như gia tăng thể tích Phong Nhận lên gấp mấy lần, nhưng làm như vậy lực công kích không hề tăng bao nhiêu, nhưng tiêu hao nguyên lực lại cao hơn gấp bội, cái được không bù đắp nổi cái mất.

Cho nên Dịch Áo cảm thấy lý luận của lão nhân chỉ thích hợp với cường giả cao cấp, cho dù bây giờ Dịch Áo đã có độ phù hợp với Phong nguyên lực rất cao, nhưng rất khó lòng làm được chuyện tùy tâm tùy ý như lão nhân nói. Nhưng Dịch Áo lại nghĩ tới kinh nghiệm lúc bị Cổ Lạp Gia Tư mang đi, giữa đường phải đối kháng với phong áp. Lúc đó bản thân chuyển biến nguyên lực thành Phong Tường, cái này có tính là tùy tâm không đây?

Chỉ có thích hợp với mình mới là chính xác nhất. Dịch Áo bỗng nhiên mơ hồ hiểu ra hàm nghĩa ẩn chứa trong lời nói này. Cho dù là Phong Nhận hay những bí kỹ khác, chỉ cần nó phát huy được tác dụng mình muốn, vậy thì nó sẽ thích hợp với mình.

Dĩ nhiên đây chỉ là lý luận mà thôi, hình thái bí kỹ đều có phương thức vận chuyển nguyên lực đặc biệt. Nếu không Hòa Thịnh Yến của Ca Đồn cũng không tính là bí kỹ gia truyền rồi, nếu chỉ làm mẫu ra một loại trạng thái thì với thực lực như Ma Phi hoàn toàn có thể làm được. Đáng tiếc là hắn không có làm như vậy.

Dịch Áo đang ngồi suy nghĩ đến xuất thần, hồi lâu sau chợt thấy Lôi Mông vốn tự hào vận khí tốt hơn những người khác từ xa đi tới, nhìn qua hoàn toàn không giống với bộ dạng cao hứng như buổi sáng, nói là ủ rũ như gà rù cũng không hề quá phận, cứ cầm đầu lằm lũi bước từng bước chậm chạp. Dịch Áo không khỏi nở nụ cười hiểu ý, hắn có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, sau khi Lôi Mông đi tới gần nhìn lướt qua Dịch Áo một vòng, ngay cả nói cũng không nói, chỉ khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống bên cạnh.

Không đợi Dịch Áo mở miệng, lúc này Ca Đồn từ trong phòng đi ra nhìn thấy Lôi Mông thì vội vàng hỏi: “Này, kết quả thế nào?”

Lôi Mông vẫn không nói chuyện, chỉ ngồi đó thở dài. Ca Đồn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền kịp thời phản ứng ra vấn đề: “Không thể nào? Người và Dịch Áo được phân cùng một tổ?”

Đám người Tác Phỉ Á vừa đi ra nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, đây không phải là một tin tức tốt, tiến vào vòng bán kết tổng cộng có mười sáu người, vì sao lại trùng hợp như thế. Lôi Mông rút trúng Dịch Áo? Không phải là tên này thường xuyên khoác lác vận khí của mình rất tốt sao?

Lần này Lôi Mông cũng lười thở dài, ngồi ở chỗ đó buồn bã ỉu xiu, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

“Thế nào rồi? Dù sao sớm muộn gì cũng đụng phải Dịch Áo, không cần thiết buồn bã như vậy mà?” Ca Đồn vỗ vỗ bả vai Lôi Mông: “Nhưng mà nói đi thì nói lại, vận khí của người đúng là không tệ nha, tỷ lệ nhỏ như vậy mà cũng rút trúng được. Ta đoán chừng những tuyển thủ còn lại sẽ vô cùng cảm kích người đó.”

Lúc trước Ca Đồn có vẻ đang an ủi Lôi Mông, những câu sau này hoàn toàn là bộ dạng hả hê đi kèm vui sướng khi người ta gặp họa.

Lôi Mông ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Ca Đồn: “Hắn là bao gồm người nữa mới đúng?”

“Ta làm gì...?” Ca Đồn giơ ra vẻ mặt vô tội: “Người nhìn ta có giống hạng người bỏ đá xuống giếng không?”

“Không phải là vấn đề giống hay không, người là hạng người gì, bản thân ta còn không rõ ràng sao?” Lôi Mông cười lạnh nói: “Nhưng cũng không sao cả, người nào giáp mặt Dịch Áo chẳng phải là giống nhau hay sao?”

“Đúng thôi, tâm thái như vậy mới tốt.” Ca Đồn ngẩng mặt lên trời ca thán: “Tất cả mọi người đều là hảo huynh đệ, còn phân chia ra làm gì chứ? Nói thí dụ như ta, nếu như là ta rút trúng Dịch Áo, ta đây nhất định sẽ cao hứng dùm cho người. Bởi vì người sẽ có cơ hội tiếp tục tham gia thi đấu.”

“Đủ dõng dạc nha!” Đám người Tác Phỉ Á nghe mà trực tiếp nín lặng, tất cả đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn sang Ca Đồn. Đúng là nói dối không thềm chớp mắt mà, không có đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ dùm Lôi Mông một lần sao?

“Người thật sự nghĩ như vậy ?” Vẻ mặt Lôi Mông bỗng nhiên trở nên cổ quái.

“Dĩ nhiên, mọi người ở chung một chỗ lâu như vậy, người còn không biết tính ta?” Ca Đồn nói vô cùng thâm thúy: “Lôi Mông, làm người không thể ích kỷ như vậy, người mang bộ dạng đau khổ thế kia để cho ai nhìn? Chẳng phải là khiến cho tất cả mọi người cùng khó chịu giống như sao? Ta đây tuyệt đối không bao giờ làm vậy.”

“À, nói cách khác, nếu như là người rút trúng Dịch Áo, vậy thì người sẽ không khó chịu, ngược lại còn hết sức cao hứng?” Vẻ mặt Lôi Mông càng lúc càng quỷ dị, có lẽ là buồn cười rồi lại cố gắng đè nén cảm xúc xuống.

Ca Đồn vẫn không có chú ý tới điểm này, đứng ở tại chỗ trình trọng gật đầu: “Đó là chuyện đương nhiên, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ.”

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Lôi Mông thở ra một hơi thật dài: “Các người không biết... ta đã nhịn thật... ha ha ha ha ~!”

Tiếng cười đột ngột dọa cho Ca Đồn nhảy vọt sang một bên, còn tưởng rằng Lôi Mông bị hấn kích thích, khẩn trương nói với Lôi Mông: “Này, người làm gì? Người đừng làm ta sợ.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Lôi Mông cười rất lâu mới dừng lại, cười đến nước mắt nước mũi tràn cả ra ngoài. Sau đó móc ra một cây cây thăm bằng trúc từ trong ngực đưa cho Ca Đồn: “Tự người xem là biết, ha ha ha, cười chết ta rồi.”

Ca Đồn nghi ngờ nhận lấy cây thăm bằng trúc, chốc lát sau mặt hấn cứng ngắc lại. Qua một lúc sau mới chậm rãi quay đầu sang Lôi Mông, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người... khôn kiếp... dám đùa lão tử?”

Đám người Dịch Áo tò mò đi tới, đợi đến lúc bọn họ nhìn thấy rõ ràng cây thăm bằng trúc trong tay Ca Đồn, nhất thời đều cảm thấy dở khóc dở cười, thì ra rút trúng Dịch Áo chính là Ca Đồn, đâu có phải là Lôi Mông.

“Làm sao có thể? Tất cả mọi người đều là huynh đệ nha, ta đâu dám đùa bọn người?” Lôi Mông cười híp mắt nói: “Vốn là ta đang khổ sở dùm người, nhưng mới vừa này được người khai đạo một phen, ta đã nghĩ thông suốt cả rồi. Vẫn là người giác ngộ tương đối cao, ca ca ta cam bái hạ phong.”

Ca Đồn há miệng nhưng không nói được một câu, lúc này hấn chế ngạo Lôi Mông sử dụng từ ngữ quá vụn toàn rồi. Nếu bây giờ phản bác Lôi Mông có khác gì tự bạt tai mình chứ?

Đám người Dịch Áo không nhịn được đồng thời mỉm cười, Ca Đồn chính là điển hình tự mua dây buộc mình, tương đương với tự đào cho mình một cái hố, lại còn anh dũng hưng phấn nhảy xuống. Dĩ nhiên, cái tên Lôi Mông cũng quá hư hỏng rồi.

“Người... người chờ lão tử.” Ca Đồn nghiêng răng nặn ra từng chữ, oán hận nhìn chằm chằm Lôi Mông. Nếu ánh mắt có thể giết người thì trên người Lôi Mông hẳn là bị đâm thủng mười mấy lỗ rồi.

“Ca Đồn, ta cảm thấy nét mặt của người hình như không đúng lắm nha?” Khuôn mặt Lôi Mông tràn đầy kinh ngạc: “Lúc này không phải là người nói sẽ cao hứng thay ta sao? Vì sao ta nhìn không ra người đang cao hứng chỗ nào hết vậy?”

“Ta...” Ca Đồn miễn cưỡng kìm chế vọng động nhào tới hành hung Lôi Mông, khuôn mặt từ từ thay đổi nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Cao hứng... lão tử đương nhiên là cao hứng.”

Trong lúc mọi người đang đùa giỡn, Thương Nam đã chạy tới tò mò hỏi thăm bọn họ nói chuyện gì vui vẻ vậy. Mặc dù Lôi Mông rất muốn có thêm người chia sẻ khoái cảm trong lòng, nhưng nhìn ánh mắt Ca Đồn tựa như muốn ăn gan uống máu như vậy. Lôi Mông rất biết điều ngậm miệng lại, chiếm được tiện nghi là tốt rồi, không thể xát thêm muối lên vết thương lòng của Ca Đồn được, làm như vậy quả thực là vô nhân đạo rồi.

Mọi người hàn huyên một hồi, Thương Nam kéo Dịch Áo sang một bên, những người khác nhìn không có ý kiến gì. Thật ra trong lòng mọi người đã sớm nghi vấn đối với thái độ cố ý kết giao của Thương Nam rồi, nhưng điều này hiển nhiên có liên quan tới Dịch Áo, nếu Dịch Áo không chủ động nói ra tự nhiên là có lý do không thể nói. Vì thế mọi người đều làm như không biết gì hết.

“Có việc?” Dịch Áo lấy làm kỳ quái nhìn sang Thương Nam.

Thương Nam nhìn chung quanh cẩn thận, thấy không ai chú ý nơi này mới thấp giọng nói: “Mạc Lâm trưởng lão có tin tức mới.”

Dịch Áo gật đầu: “Thế nào?”

“Là về nhiệm vụ lần trước, Mạc Lâm trưởng lão nói là hi vọng người có thể sớm tìm thấy người kia.”

Dịch Áo âm thầm thở dài trong lòng, xem ra áp lực trong nội bộ Thần Vực càng lúc càng lớn rồi. Bằng không Mạc Lâm không thể cấp bách như vậy, hoặc có thể nói người cấp bách chính là Lan Bác Tư Bản.

Dịch Áo suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Như vậy đi, ta viết một phong thư, người tìm biện pháp đưa cho Mạc Lâm trưởng lão.”

Thương Nam lập tức mở to hai mắt: “Người thật sự tìm được rồi?”

Dịch Áo mỉm cười nhân nhạ: “Quả thật tìm được rồi, nhưng cũng có thể nói là tìm không được.”

“Cái tên... người có thể nói rõ ràng một chút không?” Thương Nam cười khổ: “Người biết đầu óc của ta luôn luôn không tốt.”

“Chuyện này chỉ một câu hai câu khó giải thích rõ ràng lắm, người đưa tin qua là được rồi, Mạc Lâm trưởng lão sẽ hiểu.”

Dịch Áo xoay người đi trở về thạch động, ghi chép đơn giản những chuyện đã xảy ra vào một tờ giấy. Hẳn tin tưởng Mạc Lâm có nỗi khổ tâm riêng, dù sao địa vị của lão nhân kia trong Thần Vực gần với Lan Bác Tư Bản. Đừng nói là Mạc Lâm, cho dù Lan Bác Tư Bản tự mình đến, đoán chừng cũng không đành lòng nói ra yêu cầu làm cho đối phương phiền muộn.

Thương Nam nửa tin nửa ngờ cầm lấy phong thư vội vã rời khỏi, Dịch Áo nhìn về phía cổ thôn ở phương xa. Tính mạng vị lão nhân kia đã sắp đi tới điểm cuối, mấy ngày hôm trước Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn hẳn là tới nơi rồi. Nhưng tin tức vẫn chưa có truyền ra, nếu không Tử Vong Chi Ca học viện đã sớm sôi trào một mảnh rồi.

458. Chương 457: Một Hồi Chuông Tang

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 457: Một hồi chuông tang

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trên khán đài, Ca Đồn đang buồn bực đứng ở đó: “Ta không đi lên có được không?”

“Dĩ nhiên là được, nhưng người phải suy nghĩ cẩn thận hậu quả của nó. Sợ rằng người sẽ trở thành trò cười của toàn bộ học viện đó, ta đề nghị người nên đi lên mới tốt. Ít nhất cũng phải làm dáng một chút.” Lôi Mông cười híp mắt nhìn Ca Đồn.

“Cách xa ta ra.” Ca Đồn căn bản mặc kệ cái tên trùm lừa đảo này.

“Không đến nỗi vậy chứ? Ca Đồn, người có Hỏa Thịnh Yển, nếu muốn kiên trì một đoạn thời gian ngắn là chuyện rất đơn giản nha!” Tác Phỉ Á nói.

Địch Áo cũng gật đầu xác nhận: “Trong khoảng thời gian ngắn ta không thể nào tấn công được, xem như là tỷ thí bình thường đi, có gì phải lo lắng nhỉ?”

“Không đến nỗi lo lắng, vấn đề là không có ý nghĩa chút nào. Kiên trì thời gian lâu thì sao? Ta vẫn không thắng được Địch Áo, đây không phải là lãng phí thời gian hay sao?”

“Làm gì nghiêm trọng như người nói.” Địch Áo cười cười: “Đến phiên chúng ta rồi, đi thôi.”

Ca Đồn thở dài, đi theo Địch Áo tới sân thi đấu. Lúc này Lôi Mông ở phía sau còn nói với theo một câu: “Ca Đồn, cố gắng lên, giết chết Địch Áo.”

Ca Đồn quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn tới Lôi Mông. Bởi vì trên khán đài có quá nhiều người làm cho Ca Đồn sợ ngộ thương những người khác, có lẽ đã có mấy đạo Liệt Diễm Trảm chém thẳng tới tên đó hơi kia rồi.

Nhìn thấy Địch Áo và Ca Đồn cùng nhau đi lên lôi đài, trên khán đài nhất thời vang lên tiếng nghị luận huyên náo. Tình huống cùng một khu vực dự thi gặp nhau rất hiếm thấy, nguyên nhân là vì thực lực cao thấp khác nhau và tỷ lệ đào thải trước đó, cho nên rất ít khi hai người cùng một khu vực cùng tiến vào vòng bán kết, mà nếu có vào bán kết thì tỷ lệ bốc thăm lại càng nhỏ.

Có người kinh ngạc, có người tiếc hận, dĩ nhiên là có không ít người ôm thái độ hả hê vui mừng.

Đám đạo sư cũng phản ứng gì, trên thực tế bọn họ nguyện ý nhìn thấy tình huống như thế xuất hiện. Địch Áo đạt được vị trí đệ nhất còn không có gì, dù sao thực lực và thủ đoạn của hắn đã khẳng định quá rõ rồi. Nhưng nếu để cho Ca Đồn và Lôi Mông đoạt đi vị trí thứ hai, thứ ba rất khó nói các học viên sẽ phản ứng như thế nào.

Vị đạo sư rung cái chuông nhỏ trong tay báo hiệu tranh tài bắt đầu.

Ca Đồn lập tức lật bàn tay thả Hỏa Thịnh xuống đất. Ngoại trừ Hỏa Thịnh Yển, hắn thật sự nghĩ không ra thủ đoạn nào có thể ngăn cản Địch Áo tiếp cận mình.

“Chờ một chút.” Địch Áo mỉm cười nói với Ca Đồn: “Có dám không sử dụng Hỏa Thịnh Yển không?”

Ca Đồn ngắt ra: “Có ý gì?”

“Ta khẳng định không dám xông vào phạm vi Hỏa Thịnh Yển bao phủ, đồng dạng người cũng không dám đi ra ngoài, chẳng lẽ chúng ta một đứng ở trong một đứng bên ngoài chờ đợi tranh tài kết thúc hả?”

“Người cho rằng ta muốn à?” Ca Đồn vừa tức giận vừa cảm thấy buồn cười.

“Đánh cuộc đi.” Địch Áo cười cười: “Đánh cuộc ta có thể đột phá Chân Hồng Chi Vũ của người hay không.”

“Người cho rằng ta ngu ngốc như gã Lôi Mông hả?” Ca Đồn tức giận nói: “Ta biết chắc chiêu gió lốc của người có thể xua tan Chân Hồng Chi Vũ, định lừa gạt ta sao?”

“Dĩ nhiên không phải như người nói, ngoại trừ Phong Ưu Nhã và Tật Phong Tấn Ảnh ra, ta sẽ không sử dụng bí kỹ khác, như vậy có dám đánh cuộc không?”

“Ngay cả Phong Nhận cũng không dùng?” Ca Đồn trợn mắt không dám tin tưởng: “Người nói chỉ dựa vào tránh né đơn thuần là đột phá Chân Hồng Chi Vũ của ta? Người không phải là điên rồi chứ? Lỡ bị thương thì làm sao bây giờ?”

“Ta muốn khiêu chiến cực hạn của mình.” Địch Áo cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không để mình bị thương.”

Trên khán đài, khán giả thấy hai người Dịch Áo vẫn không động thủ, chỉ đứng ở nơi đó nói chuyện nhất thời phát ra thanh âm bất mãn. Mấy người Tác Phi Á nghi hoặc nhìn hai người đang nói chuyện với nhau ở trên lời đài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Được rồi, đây là do người nói, đánh cuộc gì? Người thua chịu trách nhiệm săn mỗi một tháng?” Ca Đồn thấy Dịch Áo rất có lòng tin đành phải đồng ý. Trên thực tế hắn cũng muốn nhìn xem đến tột cùng Dịch Áo có thể làm được điểm này hay không.

“Không thành vấn đề, bắt đầu đi.”

Ca Đồn gạt đầu, vô số ngọn lửa quanh người bỗng nhiên đan vào nhau tạo thành một tấm lưới lửa to lớn áp xuống đầu Dịch Áo.

Dịch Áo phi thân lui về phía sau, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Ca Đồn. Mặc dù Dịch Áo muốn đột phá hàng rào lửa này, nhưng cần phải có một quá trình thích ứng. Dịch Áo đầu tiên là phải thích ứng với tần số ngọn lửa dao động, mới có khả năng bắt được trong đó khe hở tiến hành đột phá.

Hai mắt Ca Đồn khóa chặt thân ảnh Dịch Áo, vô số hỏa diễm y như những con linh xà uốn lượn giữa không trung. Mặc dù Ca Đồn không có lượng nguyên lực lớn như Dịch Áo, nhưng Chân Hồng Chi Vũ tiêu hao nguyên lực ít hơn Hỏa Thịnh Yển rất nhiều. Với trạng thái toàn lực công kích thế này, Ca Đồn có thể giữ vững từ nửa giờ trở lên.

Thân hình Dịch Áo chột trái chột phải, linh hoạt xuyên qua vô số hỏa cầu. Nếu như vào lúc này có người ở trên đầu hắn sẽ phát hiện Dịch Áo cơ hồ di chuyển theo quỹ tích hình cung. Nói cách khác, trong quá trình Dịch Áo né tránh luôn cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Nói ra tựa hồ đơn giản, trên thực tế đây là một việc cực kỳ khó khăn. Ngày đó Dịch Áo sở dĩ có thể tiến thối tự nhiên ở trong Chân Hồng Chi Vũ của Võ Tôn Ma Phi là vì hắn cố ý duy trì khoảng cách với Ma Phi. Khoảng cách càng gần ngọn lửa càng dày đặc, tránh né sẽ khó khăn gấp bội. Nhưng bây giờ Dịch Áo đang không ngừng gia tăng áp lực cho mình.

Khán giả nghị luận xôn xao, bọn họ đã thấy tốc độ nhanh nhẹn của Dịch Áo rồi, vấn đề khó hiểu là vì Dịch Áo và Ca Đồn không có ý che giấu thực lực.

Ca Đồn không chế Chân Hồng Chi Vũ uy thế mười phần chỉ công không thủ, có tiến không lui, vô số ngọn lửa bay tới bay lui khóa chặt thân ảnh Dịch Áo, còn tốc độ Dịch Áo càng lúc càng nhanh. Vì thế khán giả ngồi ở trên cao đã không còn thấy rõ thân ảnh hắn nữa, ngay cả học viên ở bộ cực hạn cũng phải lắc đầu than thở. Dịch Áo phát huy ra tốc độ nhanh và linh hoạt của Phong hệ võ sĩ đến trình độ thuần thục. Đối thành bọn họ tuyệt đối làm không được như vậy, nhất là năng lực buông thả bí kỹ không gián đoạn lại càng làm cho người ta trợn mắt lú lưởi.

Đột nhiên, một tiếng chuông trầm muộn từ xa xa truyền tới. Hình như là bị ảnh hưởng, chỉ chốc lát sau, cái chuông lớn ở Tử Vong Chi Ca học viện cũng bị rung lên vang dội, nhưng không có bao nhiêu người hiểu được ý nghĩa của tiếng chuông này, bao gồm Dịch Áo và Ca Đồn cũng không biết, vì thế cuộc chiến đấu vẫn tiếp tục.

Thời gian không lâu sau, một gã học viên mắt sáng đột nhiên thấy một màn không thể tưởng tượng nổi, cây đại kỳ thêu hình sư tử màu vàng treo trên cao đột nhiên rũ xuống.

Chuông tang? Treo cờ rũ mặc niệm? ? Chẳng lẽ là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn băng hà rồi?

Gã học viên kia không nhận được la lên, sau đó càng lúc càng nhiều học viên chú ý tới cây đại kỳ thêu hình sư tử, đám người lúc này ồ lên kinh ngạc, bọn họ biết khẳng định đã xảy ra đại sự.

Trên khán đài, nhóm đạo sư cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, bắt đầu thấp giọng thảo luận với nhau.

Thân là trọng tài của trận đấu lại dời tầm mắt ra khỏi lời đài chính là bọn họ sơ suất. Nhưng cũng có thể thông cảm được chuyện này, một đại nhân vật của đế quốc qua đời rõ ràng là quan trọng hơn trận tranh tài giữa các học viên.

Lần này đối chiến với Ca Đồn, từ lúc mới bắt đầu Dịch Áo đã dốc toàn lực ứng phó. Nhưng có đôi khi sự tình lại buồn cười như vậy, hắn chỉ biểu hiện đơn giản qua loa thì người xem dạt dào cảm hứng, cổ vũ nồng

niệt, thế mà khi hắn dùng tất cả khí lực thì không có người nào chú ý tới.

“Tranh tài tạm thời ngừng lại.” Một thanh âm từ phương xa đột ngột truyền đến.

Địch Áo và Ca Đồn đã nhận ra có chỗ không đúng, không hẹn mà cùng nhau lui về phía sau.

“Vì sao?” Một đạo sư đứng lên nhìn tới phương hướng thanh âm lúc này phát ra: “Sâm Nạp đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngừng tranh tài?”

“Đây là mệnh lệnh của viện trưởng đại nhân.” Trong khi nói chuyện thì người kia đã bay tới trên đầu mọi người, hạ xuống lơ lửng rồi quét mắt một vòng, quát lên: “Ai là Lôi Mông?”

“Hả?” Lôi Mông từ chỗ ngồi đứng lên, chỉ vào mũi của mình nói: “Ta là Lôi Mông, chuyện gì?”

“Không phải là người vừa mới gây họa chứ?” Y Toa Bối Nhĩ ngồi bên cạnh không nhịn được thấp giọng hỏi.

“Không có mà?” Lôi Mông cau mày suy nghĩ lại hành vi bản thân mình trong mấy ngày qua, thật sự là hắn không có làm gì vi phạm quy định kia mà?

Người kia chuyển tầm mắt lên trên người Địch Áo: “Người là Địch Áo?”

“Vâng.” Giờ phút này Địch Áo đã nhìn thấy cây đại kỳ thù hình sư tử được rũ xuống, mơ hồ hiểu ra chuyện gì vừa mới phát sinh.

“Hai người các người đi theo ta.” Người được gọi là Sâm Nạp đạo sư sai bước đi ra khỏi lôi đài, nói vội: “Nhanh một chút.”

Địch Áo thở dài một hơi rồi cất bước đi theo sau Sâm Nạp, Lôi Mông vẫn chưa hiểu là chuyện gì nhưng thấy Địch Áo đã đi rồi. Hắn cũng không muốn đặt câu hỏi vào lúc này, vội vàng nhảy ra khỏi lôi đài đuổi theo Địch Áo. Lúc đi ngang qua Ca Đồn, hắn thậm chí còn có lòng thanh thản dừng bước lại, vỗ vỗ bả vai Ca Đồn, cười hì hì nói: “Bé ngoan, biểu hiện không tệ.”

459. Chương 458: Di Vật

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 458: Di vật

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Trời đất ?” Chờ Ca Đồn muốn động thủ, Lôi Mông đã chạy ra xa rồi. Ở trước mắt bao người, Ca Đồn đành phải giữ vững phong độ của mình, miệng lại lầm bầm chờ Lôi Mông trở về sẽ bí mật tính sổ một lần cho hết ân oán mấy bữa nay.

“Sâm Nạp đại nhân.” Một vị đạo sư không nhịn được, hỏi lại: “Lần này đột nhiên bỏ dở tranh tài, còn những trận tranh tài sau có tiến hành không?”

“Viện trưởng đại nhân có mệnh lệnh ngừng tất cả tranh tài trong vòng ba ngày.” Sâm Nạp đạo sư không thèm quay đầu lại, chỉ nói vọng lại một câu.

“Này...” Đám đạo sư càng thêm kinh ngạc, không chỉ là bọn họ, các học viên cũng xôn xao một trận. Rốt cuộc là đại sự gì mà làm cho Tử Vong Chi Ca học viện phải ngừng lại toàn bộ tranh tài? Còn nữa, Địch Áo và Lôi Mông chỉ là học viên, bọn họ có quan hệ gì tới đại sự kia?

Lôi Mông phát hiện sắc mặt Địch Áo có điểm không ổn liền tiến lại gần thấp giọng nói: “Địch Áo, người biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừ.” Địch Áo gật đầu.

“Chuyện gì? Nói ta nghe nào.” Lôi Mông lập tức nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Bá phụ người đã đến Tử Vong Chi Ca học viện rồi, hẳn là gọi chúng ta đi gặp hẳn.” Dịch Áo nói.

“Người đi chết đi.” Lôi Mông tức giận kêu lên: “Ta đang nói chuyện đứng đắn với người đó.”

“Chuyện đứng đắn?” Dịch Áo thở dài bất đắc dĩ: “Được rồi, có một vị trưởng lão địa vị cực cao trong học viện qua đời rồi, không thấy đã treo cờ rú hay sao?”

Hai người đi theo sát phía sau Sâm Nạp ra khỏi học viện hướng tới cổ thôn. Dịch Áo đã có thể khẳng định suy đoán của mình, trong cổ thôn ngoại trừ vị lão nhân kia ra thì không còn người nào có thể nhận được vinh dự đặc biệt này.

“Dịch Áo, hẳn muốn mang chúng ta đi đâu?” Lôi Mông nhỏ giọng hỏi, nếu không phải vì nhóm đạo sư trên khán đài nhận ra thân phận người này. Lôi Mông có khi nghĩ rằng đây là một bẫy rập.

“Bình thường vì sao không thấy người để ý kỹ như vậy nhỉ?” Dịch Áo buồn cười nói: “Yên tâm đi, đi theo là được rồi, không ai có hại người đâu.”

Lôi Mông nhíu mày, cảm giác hình như Dịch Áo đang che giấu một điều gì đó. Nhưng tình hình trước mắt hiển nhiên không phải là thời cơ hỏi thăm, hẳn đành phải buồn bực ngậm miệng lại.

Lần này mất vài ngày, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi cần thiết ra, cơ hồ bọn họ đều vội vã lên đường. Cũng may là trước kia Lôi Mông từng chịu không ít khổ cực, ít nhất hoàn cảnh nơi này còn tốt hơn đầm lầy Hắc Ám. Khác nhau y như là một trời một vực, cho nên hẳn không cảm thấy mỗi một nhiều lắm.

Dịch Áo càng không cần phải nói, đừng nói là lên đường với tốc độ hiện tại, cho dù mau thêm gấp mấy lần hẳn cũng có thể chịu đựng được.

Sâm Nạp đều nhìn thấy biểu hiện của hai người ở trong mắt, không khỏi âm thầm gật đầu. Bỏ qua vấn đề thực lực mạnh yếu không nói, chỉ tính riêng sức bền như thế này đã đáng được khen ngợi rồi.

Rốt cuộc trong mắt Dịch Áo lại xuất hiện ngọn núi nhỏ, đi qua sườn núi này sẽ có thể thấy cổ thôn cùng với tiểu viện của vị lão nhân kia.

“Người nào đó?” Theo một thanh âm vang lên, một đại hán khôi ngô từ phía sau núi vọt ra ngăn chặn trước mặt mấy người.

Sâm Nạp tiến lên mấy bước, trầm giọng nói: “Ta là Sâm Nạp, hai người kia là do Tư Thẩn Sâm viện trưởng muốn gặp.”

Đại hán khôi ngô nhìn thấy huy chương đeo trước ngực Sâm Nạp liền gật đầu. Sau đó lại nhìn về phía hai người Dịch Áo, bất chợt giật mình ngây người, ánh mắt trợn lên thật lớn tựa hồ nhìn thấy chuyện không thể tin nổi.

Biểu hiện của Lôi Mông cũng không tốt gì lắm, cái miệng mở ra thật lớn, ánh mắt nghi ngờ không hề che giấu.

Đại hán khôi ngô đánh giá Lôi Mông cẩn thận từ trên xuống dưới nhiều lần, rốt cuộc xác định rõ ràng mới vui mừng hô lên: “Thiếu gia? Tại sao người lại ở chỗ này?”

Lôi Mông từ trong khiếp sợ tỉnh lại: “Ta ở chỗ này có gì là kỳ quái? Chỉ có người, không cần thận ở trong để đồ làm việc, chạy đến nơi này làm gì?”

“Người không biết?” Đại hán khôi ngô gãi gãi đầu, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: “Bệ hạ tới đây, ta làm sao có thể không đến được? Đúng rồi, không phải nói Tư Thẩn Sâm viện trưởng muốn gặp hai người các người sao, mau đi đi.”

“Đợi một chút.” Lôi Mông vội vàng kéo gã đại hán khôi ngô qua một bên, thấp giọng nói: “Người mới vừa nói gì? Ai tới rồi?”

“Bệ hạ, người thật sự không biết?” Đại hán khôi ngô nhìn kỹ thần sắc Lôi Mông, cẩn thận hỏi lại: “Thiếu gia, không phải là người vừa gây họa chứ?”

Lôi Mông sừng sờ ngây người như bị sét đánh, qua một lúc sau mới chậm rãi quay đầu về phía Dịch Áo: “Nói như vậy trước kia người nói với ta là sự thật?”

“Ta đã nói rõ ràng với người.” Dịch Áo bắt đầu dĩ giang tay ra, lắc đầu nói: “Nhưng người lại không tin, ta có biện pháp gì?”

Sâm Nạp đứng ở một bên nhìn thấy gã đại hán khôi ngô nói chuyện với Lôi Mông, sắc mặt lộ vẻ rất phức tạp. Lúc này hắn rất cuộc hiểu được tại sao Tư Thẩn Sâm viện trưởng cố ý đi tìm hai tên học viên ở bộ sơ cấp. Thì ra tên học viên Lôi Mông này có bối cảnh hiển hách như thế, thì vệ bên cạnh Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại để lại gọi Lôi Mông là thiếu gia, vậy thì thân phận Lôi Mông đã miêu tả quá sinh động rồi.

“Làm sao ta biết được lúc đó người không gạt ta chứ?” Lôi Mông oán hận nhìn tới Dịch Áo, cố gắng đè nén xúc động muốn đập tên này ngã lăn xuống đất đánh một bữa mập mình.

“Chuyện này không thể trách ta mà?” Dịch Áo tức giận nói: “Trước khi tới nơi này ta đã nói cho người nghe thêm một lần, nhưng kết quả ra sao? Người vẫn không chịu tin, cho nên nếu trách chỉ có thể trách một mình người.”

“Ta...” Lôi Mông nhất thời cứng họng, theo bản năng quay đầu đánh giá bốn phía một vòng, trong lòng suy nghĩ tìm cách chạy trốn. Dù sao nghe Thập Thất tỷ nói sự kiện rời nhà trốn đi làm cho bá phụ tức giận rất lâu. Lần này bị nắm cổ họng sợ rằng kết quả nhất định cực kỳ bi thảm.

Gã đại hán khôi ngô trợn mắt cảnh giác nhìn sang Lôi Mông: “Thiếu gia, không phải là người lại muốn chạy trốn hả?”

“Tại sao ta phải chạy trốn?” Bị người ta xuyên thủng bí mật trong nội tâm, Lôi Mông thẹn quá thành giận hét lên.

“Không chạy là tốt nhất, thiếu gia, gần đây tâm tình bệ hạ không tốt lắm, tốt nhất là người đừng chọc cho lão nhân gia tức giận vào lúc này.” Gã đại hán khôi ngô vừa nói vừa nhìn chằm chằm Lôi Mông.

Lôi Mông thở dài một hơi, trong lòng hối hận đến tận tận cùng, nếu như lúc đó tin tưởng lời Dịch Áo ít nhất hắn cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt. Như thế sẽ không đến nỗi chật vật không có đường lựa chọn như bây giờ.

“Quên đi.” Lôi Mông buồn bã ỉu xiu, trừng mắt liếc sang gã đại hán khôi ngô: “Đi thôi, dẫn ta đi gặp bá phụ.”

Gã Đại hán khôi ngô cao hứng gật đầu, mỉm cười nói: “Ta không đi vì còn phải chịu trách nhiệm cảnh giới, tự các người vào đi.”

Dịch Áo và Lôi Mông dưới sự hướng dẫn của Sâm Nạp đi băng qua sườn núi. Dọc đường chung quanh đều có thị vệ đề phòng sâm nghiêm, những người này vừa nhìn thấy Lôi Mông lập tức kinh hãi khom người thi lễ, hoàn toàn không có ngoại lệ.

Giờ phút này tâm tình Lôi Mông đã rối loạn lắm rồi, cương quyết không thèm nhìn những người đó, chỉ cúi đầu yên lặng lên đường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau khi qua sườn núi, Dịch Áo thấy phía ngoài trang viện đứng đầy người, nhìn tướng mạo những người đó hẳn là các vị đạo sư thần bí sống ở trong cốc thôn. Sắc mặt ai nấy vô cùng nghiêm túc, giữa hai hàng lông mày mang theo tâm sự buồn bã thảm thiết, một cổ không khí bi thương tràn ngập trong không khí.

Nhìn thấy mấy người Sâm Nạp đi tới, có ít người trong đó bất mãn nhíu mày, lúc này mang học viên tới đây làm gì? Nơi này là địa phương nào chứ?

Sâm Nạp có thực lực Vô Tôn nhưng bị nhiều cường giả như vậy nhìn soi mói vẫn kinh hồn táng đảm, vội vàng giải thích: “Tư Thẩn Sâm viện trưởng muốn gặp hai người này.”

Những ánh mắt kia mới thả lỏng xuống, khuôn mặt giãn ra một chút. Lúc này trong viện truyền ra một thanh âm trầm ổn: “Để cho bọn họ vào đi.”

Về mặt những người khác nhất thời cực kỳ kinh ngạc, theo lý thuyết thì Tư Thẩn Sâm viện trưởng có việc muốn gặp hai người học viên này chỉ có thể nói chuyện ở bên ngoài mới đúng. Tại sao lại để cho bọn họ đi vào? Phải biết rằng trong viện chính là linh cữu của vị đại nhân kia.

Sâm Nạp rất rõ ràng trong hai chữ ‘bọn họ’ không có phần của mình nên vội vàng lui qua một bên, dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người Dịch Áo đi vào.

Lôi Mông hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Dịch Áo ở bên cạnh: “Đi thôi.” Vừa nói xong liền dứt khoát tiến vào cửa viện.

Dịch Áo cũng không chần chờ chút nào, cất bước theo sát Lôi Mông. Cho đến tận bây giờ, trong lòng Dịch Áo vẫn cảm thấy hơi kỳ quái, gọi Lôi Mông tới còn có thể giải thích thông thấu, nhưng gọi mình tới làm gì? Vị lão nhân kia chỉ dạy mình một ngày mà thôi.

Lôi Mông nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào trong mắt hắn là một cổ quan tài làm bằng thủy tinh, nhìn xuyên qua đó là có thể thấy một lão nhân mặt mũi an tường đang lẳng lặng yên nhĩ. Cách vị trí quan tài không xa là hai người đang ngồi ở ghế đá, giường mắt nhìn bọn họ chăm chú, Cổ Lạp Gia Tư mang thần sắc bị ai xuôi tay đứng nghiêm ở phía sau hai người.

460. Chương 459 : Vượt Qua Kiểm Tra

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 459 : Vượt qua kiểm tra

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Một người trong đó là Tư Thẩn Sâm viện trưởng mà Dịch Áo từng gặp qua một lần, một người khác hẳn là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại đế. Không giống như Dịch Áo tưởng tượng, vốn nghĩ là Hoắc Phu Mạn đại đế là người có địa vị cực cao, tất nhiên mang bộ dạng không giận mà uy, toàn thân lộ ra khí tức sắc bén như đao. Thế mà xuất hiện ở trước mắt Dịch Áo chỉ là một người trung niên nhìn qua thậm chí còn bình thường hơn cả Tư Thẩn Sâm. Chỗ duy nhất làm cho người ta cảm giác không giống người thường chính là hai hàng lông mày dài chạm vào tóc mai, ánh mắt thâm thúy như đại dương sâu rộng, bất kỳ người nào bị hắn nhìn vào sẽ có cảm giác bị xuyên thấu tất cả bí mật vốn đã chôn sâu trong tận đáy lòng.

Hoắc Phu Mạn nhàn nhạt nhìn tới Lôi Mông, trầm giọng nói: “Mặc dù ngươi chưa từng gặp qua hắn, nhưng hắn là trưởng bối của ngươi, qua đó bái tế đi.”

Lôi Mông không dám chậm trễ, vội vàng đi qua bên kia trịnh trọng thi lễ trước quan tài một bái thật sâu. Sau đó Dịch Áo cũng đi tới làm y như vậy.

Ánh mắt Hoắc Phu Mạn thấy thế liền nhu hòa hơn rất nhiều, chờ Lôi Mông và Dịch Áo lui xuống mới chuyển tầm mắt lên trên người Dịch Áo: “Ngươi chính là Dịch Áo?”

“Vâng.”

Hoắc Phu Mạn gật đầu không nói gì nữa, lúc này Cổ Lạp Gia Tư đi lên lấy ra một cái bao nhỏ đưa cho Dịch Áo: “Đây là đồ lão sư để lại cho ngươi, bên trong ghi lại linh ngộ của ngài ấy trong những năm gần đây.”

“Để lại cho ta?” Dịch Áo mới vừa đối mặt Hoắc Phu Mạn đại đế vẫn có thể duy trì bình tĩnh nhưng bây giờ lại vô cùng kinh hãi. Phải biết rằng lão nhân kia không phải là một vị Thánh giả bình thường, mà là nhân vật nổi danh ngang hàng với Áo Nhĩ Sát Nhã và Lan Bác Tư Bản. Một vị cường giả tồn tại cao xa với mọi như thế lại nhớ tới mình trước lúc lâm chung, Dịch Áo không thể nào tin được điều mình vừa nghe thấy.

“Không sai, lão sư đã nói như vậy.” Cổ Lạp Gia Tư nhìn Dịch Áo, chậm chậm nói: “Lão sư nói đến cấp độ như ta đã rất khó đột phá lần nữa. Nhưng ngươi lại không giống, ngươi có mức độ phù hợp với Phong nguyên lực rất cao, chính là một thiên tài mà bình sinh cả đời ngài ấy mới thấy lần đầu tiên. Cho nên lão sư hi vọng ngươi có thể lựa chọn con đường thích hợp nhất cho mình, tiếp tục đi thẳng tới đích mà mọi người mơ ước. Bên trong này có một vài ý nghĩ mà lão sư chưa kịp thử nghiệm trong thực tế, hi vọng ngươi có thể bù đắp khuyết điểm dùm cho ngài ấy.”

Cổ Lạp Gia Tư vừa nói ra lời này, ngay cả Hoắc Phu Mạn đại đế và Tư Thản Sâm viện trưởng ngồi ở một bên cũng phải giật mình, ánh mắt nhất thời có chút khác thường. Bọn họ gặp gỡ vị lão nhân này đã lâu, cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy hắn đánh giá người nào cao như thế.

Địch Áo há miệng không nói được một câu, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Phần lễ vật này quá nặng, nặng đến mức hắn chịu không nổi. Về phần Địch Áo chỉ biểu diễn cho vị lão nhân kia nhìn thấy Lôi Quang Phong Nhận một lần mà thôi, thế mà thu hoạch được vượt xa thứ mà hắn giao ra.

Cổ Lạp Gia Tư thấy Địch Áo kinh ngạc ngây người, chậm chạp mãi không có động tác nào. Trong lòng mới tương đối dễ chịu, nếu như Địch Áo đón nhận quá dễ dàng, mặc dù hắn không thể làm nghịch quyết định của lão sư, nhưng điều này sẽ cho thấy rõ Địch Áo là người không hiểu được tiến thoái. Còn bây giờ Cổ Lạp Gia Tư cảm thấy Địch Áo dễ thân cận hơn mấy phần, đúng là lão sư không có nhìn lầm người.

Địch Áo chần chờ chốc lát, rốt cuộc đưa tay nhận lấy cái bao, không chấp nhận thì lộ vẻ kiêu căng làm phách. Nhưng ngay lúc này mình nên làm gì đây? Cầm kích? Sợ hãi? Hình như làm bất kỳ hành động nào cũng không đủ để biểu đạt cảm thụ từ tận đáy lòng, ở trước mặt lễ vật trân quý cỡ này, hoàn toàn không có lời nói và hành vi nào có thể diễn tả hết ý nghĩ.

Cổ Lạp Gia Tư vỗ nhẹ lên bả vai Địch Áo, không nói gì nữa, chậm chạp thối lui sang một bên không một tiếng động.

Hoắc Phu Mạn và Tư Thản Sâm vẫn luôn quan sát vẻ mặt Địch Áo, sau đó hai người liếc nhìn nhau dò ý rồi đồng thời âm thầm khen ngợi ở trong lòng. Hiểu được cảm ơn có ý nghĩa Địch Áo không phải là người cạn tình bạc nghĩa, ít nhất từ tâm tính thì vị lão nhân đã không phớt lờ hắn, chẳng qua là hai người vẫn ôm thái độ hoài nghi về phần lão nhân đánh giá Địch Áo. Cho dù thế nào đi nữa, Địch Áo chỉ là một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi, vì sao có thể xuất sắc như lão nhân nói?

“Lôi Mông, người tới đây.” Hoắc Phu Mạn ném ánh mắt lên trên người Lôi Mông, tựa hồ là sợ quá nhiều vị lão nhân nằm trong quan tài, thanh âm Hoắc Phu Mạn rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta có cảm uy nghiêm không thể kháng cự.

Lôi Mông vô cùng biết điều đi tới bên cạnh Hoắc Phu Mạn, ủ rũ cúi đầu xuống, bộ dạng y như là chấp nhận số phận, mặc người chém giết vậy.

Tư Thản Sâm lắc đầu nói: “Tiểu tử này ở trước mặt người mới có thể thành thật như vậy, thời điểm phá cửa nhà ta tại sao không có biết điều như bây giờ nhỉ?”

Nghe được Tư Thản Sâm nói, Lôi Mông thiếu chút nữa nổi giận hét ầm lên, đây không phải là bỏ đá xuống giếng hay sao? Lão già nhà người thù cũng quá dai đi?

Quả nhiên là thần sắc Hoắc Phu Mạn lập tức trầm trọng, mở miệng nhả ra từng chữ một: “Lá gan càng lúc càng lớn nhỉ, thế nào? Không hài lòng vì ta cho người đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện?”

“Không có.” Lôi Mông vội vàng kêu oan: “Nơi này rất tốt, thật đó, tốt hơn những địa phương ta từng đi qua rất nhiều. Rồi lại nói, ta không có đập phá cánh cửa nhà Tư Thản Sâm viện trưởng, ta chỉ gõ mấy cái tự nhiên nó sập à!”

Hoắc Phu Mạn hiển nhiên không nghĩ tới Lôi Mông sẽ trả lời như vậy, sắc mặt từ từ hòa hoãn xuống: “Xem ra trước kia người chịu khổ không ít, như vậy cũng tốt. Người trẻ tuổi không thể hưởng lạc quá nhiều.” Hoắc Phu Mạn cẩn thận đánh giá Lôi Mông trên dưới mấy lần. So với trước khi rời nhà đi, Lôi Mông đã có sự biến hóa rất lớn, dáng người cao hơn một chút, thân thể bền chắc vạm vỡ, ánh mắt cũng trầm ổn hơn nhiều. Nếu như nói Lôi Mông lúc trước chỉ là một thiếu niên kinh nghiệm sống chưa nhiều, vậy thì bây giờ Lôi Mông đã có khí chất của một võ sĩ hợp cách.

Ánh mắt Hoắc Phu Mạn lộ ra mấy phần vui mừng, sau đó nhìn về phía Địch Áo, nói: “Người là đệ tử Phong Ngân?”

Địch Áo chấn động trong lòng, nhưng biết chuyện này sớm muộn gì cũng không thể gạt được người ta. Vì thế hắn hít sâu một hơi, thần nhiên gật đầu: “Đúng thế.”

Tư Thẩn Sâm viện trưởng cũng không rõ ràng lắm thân phận Dịch Áo, lúc này mới lộ ra thần sắc khiếp sợ, Phong Ngân? Đây chính là thanh lợi kiếm từng treo ở trên đầu vô số cường giả. Ngay cả Áo Nhĩ Sát Nhã thanh xuân bất lão cũng không thể thoát khỏi Phong Ngân ám sát, thử hỏi trên đời này có mấy người dám cam đoan mình có thể yên tĩnh vô gối nằm ngủ không lo khi bị Phong Ngân để ý?

Vẻ mặt Lôi Mông bắt đầu khẩn trương lo lắng nhìn sang Hoắc Phu Mạn, trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, nếu bá phụ làm khó dễ Dịch Áo. Mặc kệ như thế nào, hắn cũng phải ra tay ngăn cản, cho dù giao ra cái giá cực lớn cũng không tiếc.

Lôi Mông phản ứng hiển nhiên bị Hoắc Phu Mạn nhìn thấy rõ ràng, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ buồn cười ‘chán nản’.

“Đúng là châm chọc mà, đệ tử Phong Ngân lại trở thành bằng hữu với cháu của ta, người cảm thấy ta nên dùng thái độ gì đối với người đây?”

Dịch Áo trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chuyện này không phải ta có thể quyết định được. Nhưng mà ... chẳng lẽ ngài không nghĩ là ở giữa chúng ta thật ra đang có cùng chung địch nhân hay sao?”

“Có chung địch nhân?” Hoắc Phu Mạn thần nhiên nói: “Lý do này hình như hơi đơn giản, người hắn là biết vị lão sư kia đã làm những chuyện gì chứ?”

Dịch Áo lẳng lặng nhìn Hoắc Phu Mạn đại đế: “Nếu như ngài thật sự để ý tới những chuyện đã qua, vậy thì ta không còn lời nào để nói.”

Vẻ mặt Hoắc Phu Mạn bình tĩnh như mặt hồ không một gợn sóng, hai tròng mắt thâm thúy như biển kia tựa hồ đang chớp động quang mang lạnh lẽo.

Lôi Mông nhất thời nóng nảy bước lên một bước che chắn ở giữa Hoắc Phu Mạn và Dịch Áo, nói với giọng cầu khẩn: “Bá phụ ...”

“Người làm gì đó?” Hoắc Phu Mạn tức giận trợn mắt nhìn Lôi Mông: “Người cho rằng ta đây ngay cả một điểm khí lượng nho nhỏ cũng không có?”

Lôi Mông lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười cười lấy lòng: “Dĩ nhiên là không, trên đại lục người nào không biết bá phụ lòng dạ rộng lớn, nhân ái có thừa...”

“Người để dành chút khí lực trở về giải thích với các tỷ tỷ kia đi, không cần ở chỗ này nịnh bợ lấy lòng ta.” Hoắc Phu Mạn nhúc nhích đầu cắt ngang lời Lôi Mông: “Nếu không phải nha đầu Thập Thất tìm được người, chỉ sợ người vẫn không chịu trở lại nhỉ?”

“Dĩ nhiên là không, ta đã chuẩn bị tinh thần sau khi tấn thăng lên Cực Hạng võ sĩ sẽ trở về cấp cho lão nhân gia ngài một kinh hỉ đó.”

Hoắc Phu Mạn lắc đầu, rõ ràng là không tin Lôi Mông giải thích. Nhưng nhìn bộ dạng cũng không có ý tứ tiếp tục truy cứu, chỉ nhìn Lôi Mông, nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy người như thế này, ta cũng yên lòng rồi. Nhưng đừng mong ta sẽ dẫn người trở về, quy củ chính là quy củ. Nếu người không thể tấn thăng lên Vô Tôn, vậy thì chuẩn bị sinh sống ở chỗ này cả đời đi.”

“Không thành vấn đề.” Lôi Mông mừng rỡ, Hoắc Phu Mạn không có truy cứu chuyện hắn trốn nhà đi đã là vạn hạnh lắm rồi. Làm gì còn dám nói lên những yêu cầu quá phận.

461. Chương 460 : Cực Độ Xa Xỉ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 460 : Cực độ xa xỉ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hoắc Phu Mạn lại nhìn sang Dịch Áo: “Người trẻ tuổi có cốt khí là chuyện tốt, nhưng đôi khi cũng phải phân chia đối tượng. Nếu như đổi thành người khác, chỉ sợ còn không có thân phận tiến vào trong sân.”

Dịch Áo chỉ im lặng, lời Hoắc Phu Mạn nói là sự thật, cả đời Ngõa Tây Lý lão sư không có mấy bằng hữu, thù nhân lại trải rộng khắp đại lục, nhưng Dịch Áo hoàn toàn không hối hận vì quyết định của mình.

“Chuyện này cho đến hiện tại vẫn còn không có bao nhiêu người biết, người có thể yên tâm sống ở chỗ này.” Hoắc Phu Mạn quét mắt qua cổ quan tài, trong mắt tỏa ra một phần đau thương: “Lão bằng hữu của ta rất hiếm khi khen ngợi người khác. Nếu hấn coi trọng người như thế, vậy thì ta cũng vô cùng mong mỗi chờ đợi, nhìn xem người có thể tạo ra kỳ tích gì.”

Dịch Áo rõ ràng lời nói của Hoắc Phu Mạn có một ý tứ khác. Nếu không phải vì vị lão nhân này sùng bái và khen ngợi hấn nhiều như thế, chuyện này rất có thể không kết thúc đơn giản như vậy.

“Các người đi thôi.” Hoắc Phu Mạn phát phát tay, sau đó nghiêm nghị nhìn tới Lôi Mông: “Nhớ kỹ, các người chỉ là một học viên bình thường ở Tử Vong Chi Ca học viện. Nếu để cho ta biết các người làm xằng làm bậy thì...”

“Điểm này ngài hoàn toàn có thể yên tâm.” Lôi Mông vội vàng vỗ ngực bảo đảm: “Tuyệt đối không bao giờ xuất hiện loại chuyện như vậy.”

Hai người đi ra khỏi viện nhỏ, tất cả những người đứng ngoài đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào, hai tên tiểu tử này đến tột cùng có thân phận gì? Thế mà có thể ở bên trong lâu như vậy?

Mặc dù gần đây Dịch Áo và Lôi Mông đã tiếp nhận không ít lần ánh mắt tẩy lễ đủ các kiểu, nhất là đứng ở trên lôi đài bị mấy ngàn người cùng nhìn ngó. Theo lý thuyết hoàn toàn có thể làm như không thấy với tình cảnh hiện tại, nhưng mà hai người vẫn có cảm giác đứng ngồi không yên, vội vã phóng chạy thẳng ra ngoài sân.

Đi ra khỏi viện nhỏ, lúc này Lôi Mông mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tư vị kinh hồn táng đảm khi đối mặt với Hoắc Phu Mạn đúng là không hề dễ chịu, cũng may sau này trở về để đồ không cần phải lo lắng nữa rồi, bởi vì cửa ải khó khăn nhất đã vượt qua rồi.

“Dịch Áo, lần trước chính là người nằm ở trong quan tài phụ đạo người?” Lôi Mông không biết nên hình dung như thế nào, chỉ biết hỏi hăm hồ một câu.

Dịch Áo gật đầu: “Người muốn biết chuyện gì?”

Lôi Mông ngại ngần cười cười: “Chỉ có người hiểu rõ ta nhất. Người có biết người kia đến tột cùng là ai không? Vì sao ngay cả ta bá phụ cũng bị kinh động?”

“Đó là một...” Dịch Áo quay đầu lại nhìn về phía viện nhỏ, lẩm bẩm: “Đó là một lão nhân đáng tôn kính, về phần tên họ thì ta cũng không rõ ràng lắm. Ta chỉ biết là vị lão nhân kia là nhân vật cùng thời với Áo Nhĩ Sắt Nhã thanh xuân bất lão.”

Lôi Mông không khỏi kinh ngạc, nói gấp: “Khó trách bá phụ ta tự mình chạy tới. Đúng rồi, Dịch Áo, người nói ta có cần thiết xin phụ đạo thần bí không?”

“Người nghĩ sao? Mới vừa nãy bá phụ người đã nói rõ ràng rồi mà? Không trở thành Võ Tôn thì người đừng mong ra khỏi nơi này, ta biết chỉ cần người trở lại để đồ sẽ không thiếu cường giả chỉ dạy. Nhưng nơi này là Tử Vong Chi Ca học viện, ngoại trừ nơi này ra, còn nó địa phương nào tu luyện tốt hơn không?”

“Đành phải như vậy thôi.” Lôi Mông gãi gãi đầu nói: “Nhưng mà trong tay chúng ta không có nhiều học phần như vậy? Hay là để cho các nàng Tác Phỉ Á đi trước, ta không vội.”

Dịch Áo mỉm cười nói với Lôi Mông: “Thế nào? Cảm thấy đây là địa bàn của người, cho nên ngưng ngưng?”

“Không phải.” Lôi Mông cười cười: “Thật ra đừng nghe bá phụ ta nói hung dữ cỡ đó, nếu như ta thật sự ở chỗ này vài năm, kiên trì không nổi đến cuối cùng nhất định là hấn. Những tỷ tỷ của ta có thể sẽ làm phiền chết hấn, vì thế so sánh xuống, để cho các nữ tử đi phụ đạo trước vẫn tốt hơn. Huống chi, dựa vào thực lực

của chúng ta thì đạt được học phần không phải là việc khó khăn, chỉ là vấn đề sớm hoặc muộn mà thôi, ai xin phụ đạo trước có gì khác nhau?”

“Cũng được.” Dịch Áo gật đầu nói: “Dù sao trong khoảng thời gian này các nàng không có tham gia tranh tài, đúng lúc đưa các nàng đi tiếp nhận phụ đạo. Đoán chừng thi đấu cá nhân ở bộ sơ cấp cũng không thành vấn đề, nếu như ta có thể giành vị trí đứng đầu ở thi đấu cá nhân bộ cao cấp, đến lúc đó xem như là đủ học phần cho người đi tiếp nhận phụ đạo.”

“Để cho Ca Đồn xin trước đi, ta sẽ đi cuối cùng.” Lôi Mông nói.

“Ha ha, nếu để cho Ca Đồn nghe thấy mấy câu nói, hẳn nhất định sẽ phi thường phi thường cảm động.” Dịch Áo cười cười trêu ghẹo.

“Hắn cũng biết cảm động?” Lôi Mông trề môi khinh bỉ: “Hắn không nghĩ rằng ta đang làm trò quỷ tốt là tốt rồi.”

.....

Sâm Nạp trực tiếp mang Lôi Mông và Dịch Áo đi ngay giữa trận thi đấu đã chứng minh một việc rõ ràng, đó là thân phận của hai người này không đơn giản. Nếu như Đạt Nhĩ Sâm sớm thấy một màn như vậy, có lẽ hẳn sẽ dứt khoát đoạn tuyệt tâm tư đối phó khu năm mươi mốt. San Đóa Lạp có lực ảnh hưởng ở bộ cao cấp lớn hơn nữa cũng chỉ giới hạn ở trong học viên, so sánh với nhóm đạo sư ở học viện đúng là hai tầng lớp không thể nào đánh đồng.

Dịch Áo và Lôi Mông trở lại khu vực thạch động liền giảng thuật đơn giản chuyện đã xảy ra một lần, những người khác đều khiếp sợ không thôi. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại để tự mình chạy đến nơi này, từ đó có thể thấy được địa vị vị lão nhân mới chết đi kia cao đến mức nào. Sau đó nghe được vị lão nhân kia lưu lại di vật cho Dịch Áo, mọi người đã triệt để hết chỗ nói rồi, vận khí hình như tốt quá thì phải?

Vài ngày sau, lá cờ thêu hình sư tử màu vàng lại được kéo lên đỉnh lần nữa, đại hội tranh tài lại bắt đầu. Dịch Áo và Lôi Mông rõ ràng chuyện này có ý nghĩa Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại để đã rời khỏi cổ thôn, quay trở về để đồ.

Mạc Lâm ở bên kia vẫn không có tin tức, Dịch Áo không biết sau khi Lan Bác Tư Bản nghe được tin lão nhân chết sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng những chuyện này không có liên quan gì tới hắn, việc cần làm thì hắn đã làm xong rồi.

Lúc trước Dịch Áo và Ca Đồn tranh tài bị cắt ngang giữa chừng, bên phía học viện vốn muốn để cho hai người tiếp tục bắt đầu tranh tài lần nữa. Nhưng Ca Đồn lại không nghĩ như thế, trực tiếp lên tiếng chấp nhận bỏ cuộc. Kết quả đã là cố định rồi, đánh thêm một trận cũng không có ý nghĩa.

Mấy vòng kế tiếp, Lôi Mông vẫn may mắn không rút trúng Dịch Áo, mãi cho đến khi cuộc thi cá nhân kết thúc. Dịch Áo chiếm được vị trí đệ nhất không nằm ngoài dự liệu của mọi người. Lôi Mông đứng thứ hai, may là Ca Đồn lúc trước đã bị Dịch Áo, đào thải, ra khỏi tranh tài, nếu không vị trí ba người đứng đầu rất có thể đã nằm trong túi bọn họ.

Đến lúc này, đám người Dịch Áo khu năm mươi mốt mới lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa đối với tất cả học viên nơi đây. Nhất là tin tức Dịch Áo chuẩn bị tham gia cuộc thi cá nhân ở bộ cao cấp vừa truyền tới, nhất thời tạo thành chấn động không kém sóng thần tràn qua tinh thần các học viên. Đây là chuyện trước nay chưa từng có ở trong lịch sử Tử Vong Chi Ca học viện. Đến tận lúc này, không còn người nào hoài nghi Dịch Áo ẩn dấu thực lực tham gia trận đấu nữa. Bởi vì sự kiện này sẽ bị nhóm cao tầng học viện chú ý rất kỹ lưỡng, không có người nào dám làm trò ăn gian trước mặt nhiều đạo sư như vậy.

Khoảng cách thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp còn có mấy ngày, Dịch Áo đoán chừng cổ thôn bây giờ đã khôi phục lại không khí bình thường, vì thế mới dẫn Tác Phỉ Á và Tuyết Ny đi xin phụ đạo.

Bởi vì đã tới mấy lần, Dịch Áo quen việc dễ làm dẫn hai người Tác Phỉ Á lên tới lầu ba học bộ, gõ cửa phòng ngoài cùng bên trái.

“Cửa đang mở.” Trong phòng truyền ra thanh âm lười biếng.

Địch Áo đẩy ra cửa phòng, mỉm cười nhìn thuyên ngồi ở to lớn bàn vuông phía sau thanh niên: “Người khỏe, lại gặp mặt.”

Người trẻ tuổi kia hiển nhiên nhận ra Địch Áo, mỉm cười nói: “Là người hã, thế nào? Lần này tới...” Người trẻ tuổi bỗng nhiên không nói được nữa, bởi vì lúc này Tác Phỉ Á và Tuyết Ný đi theo sau Địch Áo tiến vào phòng.

Ánh mắt người trẻ tuổi kia nhìn thoáng qua Tác Phỉ Á và Tuyết Ný rồi quay lại trên người Địch Áo, khuôn mặt lộ vẻ cổ quái, hỏi nhỏ: “Ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết các người lại tới xin phụ đạo nha?”

“Chúc mừng, người đã đoán đúng.” Địch Áo cười cười nói: “Nhưng lần này là hai người.”

“Hai người?” Người trẻ tuổi mở to hai mắt ra nhìn, bộ dạng như không dám tin tưởng lời Địch Áo. Sau đó hình như hắn hiểu ra vấn đề, chợt quét mắt về phía Tác Phỉ Á và Tuyết Ný: “Là hai nàng đúng không?”

“Không sai.” Địch Áo nhún vai, móc ra hai vạn học phần đặt ở trên bàn, thật ra Địch Áo định để Ca Đồn tới xin nhưng tên kia không đồng ý. Nói là muốn đi cùng với Lôi Mông, cho nên hắn đành phải tự mình dẫn Tác Phỉ Á và Tuyết Ný đi.

“Người đúng là...” Người trẻ tuổi kia lắc đầu, không biết nên hình dung cảm thụ trong lòng thế nào nữa. Phải biết rằng học phần và kim tiền là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau. Mỗi khu vực chỉ có thể nhận được học phần có giới hạn. Ngoại trừ mỗi năm tranh tài một lần ra, chỉ còn lại nhiệm vụ hàng tháng, cho dù thành công hoàn thành mỗi một nhiệm vụ, cả khu vực công lại một năm chỉ có thể để dành được học phần tuyệt đối không thể vượt qua ba vạn. Trước sau lấy ra ba vạn học phần dùng để xin phụ đạo thần bí như Địch Áo không thể nói là lãng phí, mà là cực độ xa xỉ.

462. Chương 461: Bắt Đầu Thi Đấu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 461: Bắt đầu thi đấu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấu chốt nhất chính là Địch Áo không phải tới xin cho bản thân, mà là mang hai nữ tử tới người nào người nấy xinh đẹp tuyệt trần thế kia. Vì thế người tuổi trẻ kia không nhận suy nghĩ miên man trong lòng, chẳng lẽ học viên bây giờ đã dọa lạc tới mức này rồi?

“Có vấn đề gì sao?” Địch Áo thấy người trẻ tuổi chậm chạp không chịu hành động, không khỏi nhíu mày hỏi.

“À? Không có, dĩ nhiên là không.” Người trẻ tuổi kia như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng cười nói: “Ta đây làm thủ tục cho các người ngay lập tức.”

Người trẻ tuổi đi lấy cái hộp nhỏ mà lần trước Địch Áo đã nhìn thấy, bên trong có mấy tấm thiết bài, hiển nhiên là vừa mới được thêm vào không lâu.

Người trẻ tuổi giao cho Địch Áo hai tấm thiết bài, sau đó chần chờ nói: “Có một chuyện ta không biết nên hỏi không nữa...”

“Cứ hỏi đi.” Địch Áo cười nói: “Sau đó ta sẽ suy nghĩ có nên trả lời không.”

Người trẻ tuổi biểu tình ngưng trọng, hiển nhiên không nghĩ tới Địch Áo lại nói như vậy, nhưng hắn vẫn hỏi: “Có thể nói cho ta biết lý do các người xin phụ đạo không? Lần đầu tiên có lẽ là các người muốn thử thời vận, còn lần này ta nghĩ nhất định không phải là như vậy.”

Địch Áo suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện phụ đạo dùng một câu hai câu không thể giải thích rõ ràng được. Ta chỉ có thể nói là tiếp nhận phụ đạo rất có lợi đối với học viên. Chẳng lẽ người không nghĩ là Tư Thẩn Sâm viện trưởng thiết lập quy củ này nhất định có dụng ý riêng của hắn sao?”

Người trẻ tuổi trầm tư một hồi, vẻ mặt từ nghi ngờ chuyển thành vui vẻ, chậm rãi nói: “Đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng sự thật chứng minh chỉ có các người đủ can đảm đi thực tế.”

“Có lẽ là vận khí của chúng ta tương đối tốt.”

“Vận khí?” Người trẻ tuổi cười cười: “Chưa chắc đơn thuần là do vận khí. Người nghĩ sao?”

Địch Áo chỉ mỉm cười không nói gì nữa, sau khi cáo từ người trẻ tuổi kia liền dẫn Tác Phỉ Á và Tuyết Ny rời khỏi học bộ.

Trở lại khu vực thạch động báo cho những người khác một tiếng. Địch Áo và Tác Phỉ Á, Tuyết Ny chuẩn bị lên đường, nhưng vào lúc này Lao Lạp tự nhiên náo động đòi đi theo, bởi vì bình thường ngoại trừ Địch Áo ra, Lao Lạp và Tác Phỉ Á có quan hệ thân mật nhất. Cho nên thấy hai người đều rời đi, nhất thời nổi lên tính trẻ con.

Địch Áo khuyên can mãi rốt cuộc thuyết phục Lao Lạp lưu lại, nếu như mang cả Lao Lạp đi thì khu này chỉ còn lại mỗi Y Toa Bối Nhĩ là nữ tử, để Lao Lạp lại làm bạn Y Toa Bối Nhĩ vẫn tốt hơn.

Bởi vì thời gian đầy đủ nên mấy người Địch Áo không cần phải ngày đêm lên đường, dĩ nhiên chủ yếu là vì chiếu cố hai nữ tử Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ. Vài ngày sau, Địch Áo rốt cuộc thấy được ngọn núi nhỏ quen thuộc.

Đây là lần thứ ba Địch Áo tới nơi này, không tính lần đi với Y Toa Bối Nhĩ, chỗ này còn cách vị trí căn nhà gỗ một đoạn ngắn. Địch Áo mang theo Tác Phỉ Á và Tuyết Ny đi qua sườn núi, từ xa xa đã thấy cổ thôn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Nơi đó chính là cổ thôn Y Toa Bối Nhĩ nói?” Tác Phỉ Á dôi mắt nhìn tới, chỉ là một thôn trang bình thường không có gì lạ mà thôi, nếu như nhất định phải nói có gì đó dị thường thì đó là không khí toàn thôn an tĩnh đến quỷ dị.

Địch Áo gật đầu: “Chính là chỗ đó.”

Sau đó hắn nhìn tới vị trí viện nhỏ bên hướng khác, không biết quan tài lão nhân kia được mai táng ở chỗ nào. Có Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại đế ở đó, hắn là lão nhân phải được an bài thỏa đáng rồi.

Đúng lúc này, một nhân ảnh từ cổ thôn bay vút đến, chốc lát sau đã tới trước mặt mấy người Địch Áo, tốc độ nhanh đến mức không gì so sánh nổi kia khiến cho Địch Áo cũng phải âm thầm chắc lưỡi hít hà, dừng nói tới hai người Tác Phỉ Á và Tuyết Ny làm gì.

Đây là một vị lão nhân vóc dáng không tính là cao, đầu tóc hoa râm, chỉ riêng ánh mắt là có thể phán đoán vị lão nhân này có vẻ hiền lành. Nhưng cái đầu to và mũi ưng lại làm cho hắn tỏa ra mấy phần tà khí.

Lão nhân lạnh lùng nhìn mấy người Địch Áo: “Ai cho các người tới đây?”

Địch Áo không nói chuyện, chỉ bình thần móc ra hai tấm thiết bài màu đen đưa tới, ánh mắt lão nhân liền trở nên nhu hòa: “Là tới xin phụ đạo? Ha hả, xem ra tiểu tử Cổ Lạp Gia Tư kia không có nói láo.”

Tiểu tử kia? Địch Áo không khỏi xấu hổ trong lòng, không trách được lần trước là do Cổ Lạp Gia Tư chịu trách nhiệm tiếp đón từ xa, thì ra ở trong cổ thôn, bối phận của Cổ Lạp Gia Tư coi như là hàng thấp nhất.

“Các người có ba người, tại sao chỉ có hai tấm thiết bài?” Lão nhân nghi ngờ nhìn tới mấy người Địch Áo: “Các người muốn đồng thời tiếp nhận phụ đạo là chuyện không thể. Tư Thẩn Sâm viện trưởng định ra quy củ không ai có thể thay đổi được.”

“Ta không cần.” Địch Áo nói, sau đó chợt thấy trên mặt lão nhân nổi lên sắc giận, vội vàng giải thích: “Lúc trước ta đã tiếp nhận phụ đạo rồi.”

“Không thể nào, vì sao cho tới bây giờ ta chưa từng thấy người.” Lão nhân nói tới đây, giọng nói bỗng nhiên thay đổi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Dịch Áo: “Ta nhớ ra rồi, lúc trước bệ hạ ở chỗ này, người chính là một trong hai tên tiểu tử đúng không?”

“Vâng.” Dịch Áo gật đầu xác nhận.

Lão nhân không nói cái gì nữa, nhìn về phía Tác Phi Á và Tuyết Ny: “Hai người các người đi theo ta.”

Tác Phi Á do dự nhìn sang Dịch Áo, Dịch Áo cười nói: “Đi đi, không cần lo lắng cho ta, chỉ có thời gian một ngày mà thôi. Ta ở chỗ này chờ các người.” Ánh mắt của lão nhân lại rơi vào người Dịch Áo: “Người chuẩn bị chờ đợi ở chỗ này?”

“Nếu không còn có thể làm gì? Không có thiết bài thì ta không được phép tiến vào thôn mà?” Nếu có thể, dĩ nhiên là Dịch Áo không muốn đứng ở chỗ này một ngày một đêm rồi.

“Thôn thì người không thể vào, nhưng người có thể đi qua bên kia tìm Cổ Lạp Gia Tư.” lão nhân nói.

Dịch Áo rõ ràng lão nhân chỉ nơi nào, kinh ngạc hỏi: “Cổ Lạp Gia Tư vẫn ở bên đó?” Lão nhân khẽ thở dài: “Tiểu tử này là quá tuyệt vọng, quá buồn bã. Mấy ngày qua vẫn không có rời khỏi nơi đó, người đi qua đúng lúc có thể khuyên nhủ hắn.”

Dịch Áo nhớ lại bộ dạng Cổ Lạp Gia Tư lúc trước, không khỏi cười khổ nói: “Ta thử qua đó xem sao.”

Dịch Áo dõi mắt nhìn Tác Phi Á và Tuyết Ny đi theo lão nhân kia, sau đó cất bước đi sang hướng khác.

Trang viện nhỏ vẫn y như lúc trước vậy, lẳng lặng tọa lạc ở nơi đó, điểm khác duy nhất chính là bức tường lần trước bị lão nhân phá hủy vẫn chưa được tu bổ.

Đi tới gần cửa trang viện, Dịch Áo suy nghĩ một lát rồi vươn tay nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa.

“Ai?” Từ trong viện truyền ra thanh âm khàn khàn, nhưng Dịch Áo vẫn có thể nhận ra đây là giọng của Cổ Lạp Gia Tư.

“Là ta, Dịch Áo.” Dịch Áo vừa nói vừa đẩy cánh cửa ra.

Vốn là cổ quan tài nằm giữa sân đã còn không còn thấy nữa, Cổ Lạp Gia Tư ngồi ở trên ghế đá, khuôn mặt tiêu tụy, nhìn bộ dáng hình như là mấy ngày mấy đêm không có ngủ. Nhìn thấy Dịch Áo đi vào, ánh mắt hắn lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Sao người lại tới đây?”

“Ta dẫn hai người bằng hữu tới tiếp nhận phụ đạo, không có thiết bài nên ta không được vào cổ thôn, đành phải đến chỗ ngài chờ đợi.”

“Không nghĩ tới lần trước nói chuyện mà người vẫn còn giữ ở trong lòng.” Ánh mắt Cổ Lạp Gia Tư nhu hòa hơn rất nhiều: “Ngồi đi, đúng lúc một mình ta ở đây quá nhàm chán.”

Dịch Áo không có khách khí, ngồi xuống đối diện Cổ Lạp Gia Tư. Sau khi cẩn thận quan sát đối phương mới phát hiện trông mặt Cổ Lạp Gia Tư nổi đầy gân máu, vì thế hắn càng thêm xác định phán đoán của mình: “Đã bao lâu rồi ngài chưa nghỉ ngơi?”

“Vì sao? Rõ ràng như thế hả?” Cổ Lạp Gia Tư cười khổ nói: “Người không giống với ta, đứng ở góc độ của người thì không thể nào hiểu được tâm tình của ta. Người vĩnh viễn không rõ ràng lão sư có ý nghĩa như thế nào đối với ta.”

“Ngài nói không hoàn toàn đúng, ít nhất chúng ta cũng giống nhau một điểm.” Dịch Áo nhìn Cổ Lạp Gia Tư: “Ngài ấy ở trong lòng ta đồng dạng là một vị lão nhân đáng kính trọng.”

Cổ Lạp Gia Tư chỉ cười cười, hắn đã nghe lời như thế này nhiều lần lắm rồi.

Dịch Áo không để ý đến phản ứng của Cổ Lạp Gia Tư, tiếp tục nói: “Không phải là ngài đang nghĩ rằng ta đang an ủi ngài chứ? Ta cảm thấy không cần thiết phải giải thích nhiều làm gì. Đi đến giai đoạn cường giả như ngài hẳn là có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt. Ta nói đến kính trọng và tôn trọng không phải là hai khái niệm giống nhau. Người đáng để tôn trọng có lẽ là rất nhiều, nhưng người đáng kính trọng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.”

Cổ Lạp Gia Tư bắt đầu tò mò hỏi: “Như vậy vẫn còn có người nào đó đáng giá người kính trọng?”

Địch Áo trầm mặc một hồi lâu mới thản nhiên nói: “Hiện tại chỉ còn có mỗi sư phụ của ta.”

Cổ Lạp Gia Tư há miệng không nói, chỉ giương mắt nhìn Địch Áo kinh ngạc, dựa vào lịch duyệt của hắn tự nhiên có thể hiểu lời Địch Áo nói ẩn chứa ý gì. Ít nhất Địch Áo đã mất đi song thân, người trẻ tuổi này nhất định đã từng trải qua không ít chuyện bi thảm.

“Xin lỗi, có lẽ ta không nên hỏi như thế.” Cổ Lạp Gia Tư không có ý thức được giờ phút này hắn đã vô tình đặt Địch Áo ở địa vị ngang hàng với mình.

463. Chương 462: Đánh Trận Đầu

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 462: Đánh trận đầu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không có gì phải xin lỗi, đã là chuyện qua lâu rồi.” Địch Áo cười nói: “Cho nên ta mới kỳ quái, ngay cả ta cũng có thể không chế tâm tình của mình, tại sao ngài làm không được?”

Về mặt Cổ Lạp Gia Tư rất phức tạp, nhìn Địch Áo một lúc lâu mới cười khổ, lắc đầu uể oải: “Người không hiểu.”

Địch Áo đúng là cực kỳ bất đắc dĩ, từ trước đến giờ an ủi người không phải là sở trường của hắn, lần này chỉ là miễn cưỡng đóng vai người tốt mà thôi.

“Lão sư lưu lại cho người thứ kia, người đã xem chưa?” Cổ Lạp Gia Tư chủ động dời sang đề tài khác.

Địch Áo gật đầu nói: “Bắt đầu xem rồi, nhưng vẫn chưa xem xong.”

“Có cảm xúc gì không?”

“Cảm xúc? Nói thế nào đây?” Lần này đến phiên Địch Áo than thở: “Ta chỉ có thể nói là rất khó khăn.”

“Người không hiểu được nội dung trong đó?” Cổ Lạp Gia Tư kỳ quái hỏi: “Ngay cả Lôi Quang Phong Nhận người cũng có thể buông thả, còn có thứ gì mà người học không được?”

“Ngài biết khi ngài giao cái túi đó cho ta, trong lòng của ta có cảm giác gì không?” Địch Áo không ngừng thở dài, hạ giọng nói: “Ta đón nhận nó thì không thể để cho nó mai một trong tay của ta. Đối với một Cực Hạn võ sĩ nho nhỏ như ta, áp lực này thật sự là quá lớn.”

“Có áp lực mới có động lực chứ sao.” Cổ Lạp Gia Tư cười nói: “Đây là vì lão sư tín nhiệm người.”

Thời gian hai người nói chuyện trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ. Địch Áo liếc nhìn sắc trời biết mình lưu lại đã lâu, liền cáo từ Cổ Lạp Gia Tư rồi liền rời khỏi trang viện.

Đảo mắt cái đã trôi qua một ngày, thân ảnh Tác Phỉ Á và Tuyết Ny từ trong cỏ thôn đi ra. Địch Áo vội vàng chạy tới đón.

Nhìn qua khí sắc Tác Phỉ Á và Tuyết Ny rất tốt, trên vẻ mặt đã chứng minh các nàng đi chuyến này thu hoạch không nhỏ.

“Như thế nào? Nhìn thấy Địch Đạo sư mà Y Toa Bối Nhĩ nhắc tới chưa?”

“Thấy thì thấy...” Tác Phỉ Á cau lỗ mũi lại, nói nhỏ: “Nhưng Địch Đạo sư tựa hồ thích Tuyết Ny hơn một ít. Y Toa Bối Nhĩ nói không sai, tính cách Tuyết Ny đúng là tương tự với Địch Đạo sư.”

“Điều này mà cũng ghen tỵ?” Tuyết Ny buồn cười đưa tay ngắt lỗ mũi Tác Phỉ Á: “Ta đây có phải là phải hâm mộ người không? Có nhân tài đẹp trai tài giỏi như Địch Áo để lập gia đình?”

“Hâm mộ chết người...” Tác Phỉ Á nhìn về phía Tuyết Ny làm mặt quỷ, sau đó chạy đến bên cạnh khoác tay Dịch Áo: “Đi, về nhà.”

Dọc theo đường đi, Dịch Áo hỏi qua tình hình phụ đạo, Tác Phỉ Á và Tuyết Ny cảm khái không nguôi. Các nàng thật sự nghĩ không ra, hạng người giống như Dịch Dịch làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở chỗ nhỏ hẹp thế này chứ? Mặc dù nói tuổi tác Dịch Dịch đã cao, trên căn bản không có hi vọng tấn chức Thần Vũ Giả, nhưng dù vậy thực lực Dịch Dịch cũng không thể xem nhẹ được.

Đối với chuyện này, Dịch Áo lại hiểu theo các hkhacs, nhiều cường giả như vậy tụ tập ở chung một chỗ đã chứng minh vấn đề rất rõ ràng. Dịch Áo hầu như có thể khẳng định Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đại đế nhất định đang thi hành một kế hoạch nào đó, nhưng chuyện này hình như không có quan hệ gì tới Dịch Áo. Mặc kệ Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn muốn làm gì, mục tiêu cuối cùng cũng không thể xung đột với Dịch Áo, ít nhất là hiện tại Dịch Áo suy nghĩ như vậy.

Dịch Áo dẫn Tác Phỉ Á và Tuyết Ny trở lại khu vực thạch động, thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp cũng sắp bắt đầu. Thương Nam và Phổ Lai Tư đã chạy đến hỏi thăm tình hình Dịch Áo. Bây giờ Thương Nam không có bất kỳ dị nghị đối với việc Dịch Áo tham gia thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp nữa. Bởi vì Dịch Áo đã chứng minh thực lực cụ thể rồi, bất kỳ người nào cũng biết là hắn có tư cách này.

“Năm nay có mấy gã sắp tiến vào bộ cực hạn giống ta tham gia thi đấu, bên trong có mấy người thực lực cao hơn ta một chút. Người phải cẩn thận đó.” Thương Nam nhắc nhở Dịch Áo không được phép khinh thường lần tranh tài này.

“Yên tâm đi, ta sẽ không phạm sai lầm cấp thấp này.” Dịch Áo đã giao thủ với cường giả Vô Tôn không chỉ một lần. Cho dù học viên bộ cao cấp có thực lực mạnh hơn nữa, ít nhất Dịch Áo tự vệ hẳn là không có vấn đề.

Sau khi từ cổ thôn trở về, Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny ngày ngày đóng cửa không ra, tu luyện không ngừng một giây phút nào. Cho dù thỉnh thoảng nghỉ ngơi thì các nàng cũng sẽ thừa dịp nhàn hạ để trao đổi tâm đắc trong quá trình tu luyện. Nếu nói nghiêm khắc thì đám người Dịch Dịch không có truyền thụ cho các nàng bí kỹ cường đại, chỉ là hướng dẫn phương hướng đúng đắn cho các nàng đi mà thôi, nhưng nhiều đó đã quá đủ rồi. Cho dù là Tác Phỉ Á hay Y Toa Bối Nhĩ đều có trụ cột vững chắc, thiếu sót chỉ mỗi điểm nho nhỏ này.

Mất thấy mấy nữ tử mỗi ngày đều phát sinh biến hóa mới, Ca Đồn và Lôi Mông đứng ngồi không yên, vẫn đề tu luyện nhiều khi phải nhìn vào không khí chung quanh như thế nào. Nếu người bên cạnh biếng nhác thì bọn họ rất khó lòng tích cực được.

Tử Vong Chi Ca học viện đúng là một địa phương tu luyện tốt, ngoại trừ nhiệm vụ mỗi tháng thì thời gian còn lại đều có thể dùng cho việc tu luyện, không giống như ở bên ngoài lúc nào cũng có một đồng việc vất vả cần phải xử lý.

Đảo mắt cái đã trôi qua mấy ngày, thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp rốt cuộc bắt đầu. Dịch Áo rút trúng trận đầu tiên là một học viên tên là Tư Tát Nhĩ Đạt. Theo như Thương Nam nói, gã Tư Tát Nhĩ Đạt này là Địa hệ võ sĩ, thân cao vóc lớn, hình thể vô cùng cường tráng, ở trong bộ cao cấp xem như có chút danh khí.

“Địa hệ võ sĩ?” Dịch Áo nhíu mày, chiến đấu với Địa hệ võ sĩ đúng là gian nan nhất. Mặc dù bọn họ có lực công kích yếu hơn cả Thủy hệ võ sĩ và Hỏa hệ võ sĩ, nhưng năng lực phòng ngự xuất sắc đã bù đắp phương diện này rồi. Còn Phong hệ võ sĩ muốn đối phó thủ đoạn phòng ngự như cái xác rùa đen này nhất định phải hao phí không ít thời gian.

Dịch Áo không nghĩ tới việc sử dụng Lôi Quang Phong Nhận, hiện tại hắn có chiêu Lôi Quang Phong Nhận đã không thể tính là bí mật nữa. Thế nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua ý nghĩ này, đây là tranh tài trong học viện, không phải là chiến đấu sinh tử, không cần thiết phải dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy. Dĩ nhiên, nếu đối thủ muốn bố trí bẫy rập gì đó trong trận đấu, Dịch Áo sẽ không ngần ngại cấp cho đối phương một lần giáo huấn cả đời khó quên.

Thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp vẫn là khu lôi đài giữ sân học bộ. Chỉ có điều nhóm đạo sư trên khán đài xuất hiện mấy khuôn mặt mới, tiếng khán giả ngồi chung quanh bàn luận ồn ào, học viên bộ sơ cấp tới rất

hiều. Mặc dù không thể tự mình ra sân nhưng ít ra vẫn học hỏi được một ít kiến thức từ những trận đấu đỉnh cao này, quá trình tranh tài cũng là một lần học hỏi, rút tỉa kinh nghiệm đáng quý.

Địch Áo đứng trên lôi đài nhìn Tư Tát Nhĩ Đạt ở đối diện. Mặc dù Thương Nam đã nói qua đối phương rất là cao lớn, nhưng khi hẳn thấy tận mắt vẫn bị xung kích chấn động trong lòng.

“Trời đất ơi, đâu có phải là cường tráng bình thường? Rõ ràng là người khổng lồ mà.”

Tư Tát Nhĩ Đạt cao chừng hai thước, vai to chân thô như cột đình, đứng ở nơi đó giống y như một tòa núi nhỏ. Điểm duy nhất rất dễ xác định là hàm râu quai nón trên mặt hắn, nhìn qua thì giống một vị đại thúc trung niên hơn. Nhưng Địch Áo biết rõ ràng là Tư Tát Nhĩ Đạt không quá hai mươi lăm tuổi, tuổi tác và hình thể tương phản quá lớn đi?

Các học viên ở trên khán đài vô cùng hưng phấn, một bên là Địch Áo nổi dang gần đây trong bộ sơ cấp, bên kia là Tư Tát Nhĩ Đạt vốn được liệt vào mười người có lực phòng ngự mạnh nhất bộ cao cấp. Địch Áo đánh trận đầu tiên đã gặp được đối thủ mạnh như thế, không biết trận chiến này sẽ kịch liệt đến mức nào đây?

“Keng keng ~!” hai tiếng, một vị đạo sư rung cái chuông nhỏ trong tay báo hiệu tranh tài bắt đầu.

Tiếng chuông vang lên rồi nhưng Tư Tát Nhĩ Đạt không có làm ra động tác gì hết, chỉ đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn tới Địch Áo. Thời điểm đơn độc chiến đấu với Phong hệ võ sĩ, Địa hệ võ sĩ thông minh sẽ không vội vàng xông qua, bởi vì cho dù là Địa hệ võ sĩ cấp chín cũng đừng mong đuổi kịp Phong hệ võ sĩ cấp một.

Địch Áo lao thẳng về phía trước, khi còn cách Tư Tát Nhĩ Đạt chừng mười thước liền ngừng lại. Nếu tiếp tục đi tới chính là phạm vi Liệt Địa Kích công kích.

Tranh tài vừa bắt đầu nhưng thái độ song phương đã cực kỳ cẩn thận. Tư Tát Nhĩ Đạt không có vì cấp bậc cao hơn Địch Áo mà khinh địch liều lĩnh. Về phần Địch Áo cũng không cố gắng lợi dụng ưu thế tốc độ để lựa chọn phương pháp áp chế.

Trên thực tế, khi Phong hệ võ sĩ đối phó đối thủ như Tư Tát Nhĩ Đạt sẽ cảm giác vô cùng nhúc nhích. Bởi vì bọn họ rất khó lòng đột phá hàng phòng ngự của Tư Tát Nhĩ Đạt, trừ phi bọn họ có thể khống chế Phong Nhận trong một điểm tinh chuẩn. Nếu không, cho dù hao hết nguyên lực cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Nhìn thấy Địch Áo và Tư Tát Nhĩ Đạt cùng nhau đứng bất động ở trên đài, mọi người đầu tiên là nghĩ rằng sẽ diễn biến thành một trận tiêu hao chiến, ai có thể kiên trì đến cuối cùng là người đó chiến thắng.

Địch Áo giơ tay lên bắn ra một đạo Phong Nhận, hắn không có điều động quá nhiều nguyên lực, chỉ là muốn thử dò xét Tư Tát Nhĩ Đạt phản ứng thế nào. Nhưng tên kia vẫn không hề nhúc nhích, khi Phong Nhận sắp chạm vào người thì một đạo quang mang màu hoàng kim hiện lên. Phong Nhận đánh lên trên màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ không có tạo thành nửa điểm chấn động.

Trên khán đài nhất thời vang lên một trận ồn ào, phải biết rằng lúc trước Địch Áo thi đấu vẫn duy trì tư thái cường công nhất quán, ai ngờ được lần đầu tiên tham gia tranh tài bộ cao cấp lại biến thành sợ trước sợ sau. Nếu vẫn tiếp tục như vậy, bọn họ đến xem tranh tài còn có ý nghĩa gì nữa?

Tư Tát Nhĩ Đạt vẫn bất động tiếp tục ngó chừng Địch Áo, mới vừa rồi Địch Áo thả ra Phong Nhận thậm chí còn không bằng trình độ Cực Hạn võ sĩ cấp một. Tư Tát Nhĩ Đạt đã đi quan sát Địch Áo tranh tài mấy lần, hắn không tin đây là thực lực chân chính của Địch Áo.

Lúc này Địch Áo bắn ra đạo Phong Nhận thứ hai, lần này tốc độ Phong Nhận tăng lên, uy lực cũng lớn hơn một chút. Tư Tát Nhĩ Đạt vẫn không né tránh, ngược lại đi tới một bước chờ đón Phong Nhận, “ầm” một tiếng, Phong Nhận vị chấn động nát bấy. Cùng lúc đó, màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ nổi lên một trận dao động rất nhỏ.

Trong mắt Địch Áo lộ ra thần sắc hài lòng, nhìn bộ dáng dùng Phong Nhận trình độ này là được rồi. Khi mới nghe đối thủ là một Địa hệ võ sĩ cao cấp, Địch Áo luôn suy nghĩ tìm cách đánh bại đối phương, chính xác là làm thế nào để đánh bại đối phương hợp tình hợp lý. Địch Áo dĩ nhiên có thể không ngừng buông thả Diễn Sinh bí kỹ, ở dưới cơn mưa Phong Nhận như cuồng phong bạo vũ, cho dù năng lực phòng ngự của

Tư Tát Nhĩ Đạt xuất sắc đến mức nào cũng không chống đỡ được bao lâu. Nhưng làm như vậy sẽ khiến cho quá nhiều người chú ý.

Đạo Phong Nhận thứ ba xuất hiện ngay sau đó va chạm vào cùng một vị trí, lần này cũng y như lần trước. Nó chỉ có thể làm cho màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ hơi dao động một cái rồi tiêu tán.

Trên mặt Tư Tát Nhĩ Đạt rốt cuộc hiện lên vẻ giận dữ, chẳng lẽ mình không đáng giá người này xuất thủ toàn lực? Hay là Dịch Áo nghĩ là chỉ cần dùng Phong Nhận trình độ này là có thể đánh bại mình?

Tư Tát Nhĩ Đạt từ từ tiến tới gần Dịch Áo, nhưng hễ hắn tiến thêm một bước thì Dịch Áo sẽ lùi một bước, vẫn giữ khoảng cách nằm ngoài phạm vi Liệt Địa Kích công kích. Nhưng Phong Nhận vẫn có thể đánh tới đối thủ.

Đây chính là chỗ không công bình khi Phong hệ võ sĩ và Địa hệ võ sĩ chiến đấu, nhưng Tư Tát Nhĩ Đạt cũng có ưu thế của hắn. Nếu nguyên lực hai bên tương đương với nhau, tiếp tục như vậy một lát thì nguyên lực hao hết trước khẳng định là đối phương. Bởi vì chỉ cần hắn vọt tới trước mấy bước, đối phương nhất định phải buông thả Phong Ưu Nhã để tránh né. Còn Tư Tát Nhĩ Đạt vẫn duy trì Bàn Thạch Thủ Hộ là được rồi.

Trên thực tế Tư Tát Nhĩ Đạt cũng có ý định làm như vậy, sở dĩ lúc bắt đầu không có lập tức chọn lựa thế công này là vì Dịch Áo danh khí quá lớn. Nếu nói người nổi danh phải có chỗ khác thường, trong lòng Tư Tát Nhĩ Đạt vẫn tồn tại vài phần cổ kỵ, nhưng mà Dịch Áo hành động khinh thị khơi dậy hung tính trong lòng hắn. Chỉ là một Cục Hạn võ sĩ cấp ba mà thôi, nguyên lực có thể so sánh với mình sao?

Nguyên bản Tư Tát Nhĩ Đạt đang đi từng bước tới gần đột nhiên tăng nhanh tốc độ, cước bộ trầm trọng phát ra thanh âm 'ù ù' trên lối dài. Tư thế Tư Tát Nhĩ Đạt chạy giống như một cỗ chiến xa hình người, khí thế dũng mãnh tuyệt luân xông thẳng về phía Dịch Áo.

Dịch Áo lập tức thả ra Phong Ưu Nhã nhưng tốc độ không tính là quá nhanh, đúng lúc duy trì ngang bằng với tốc độ Tư Tát Nhĩ Đạt. Kết quả là Dịch Áo phóng ra Phong Nhận vẫn có thể đánh trúng Tư Tát Nhĩ Đạt chính xác, còn Tư Tát Nhĩ Đạt luôn kém một chút mới có thể buông thả Liệt Địa Kích công kích Dịch Áo.

Nghe qua tựa hồ không khó lắm nhưng chuyện này liên quan đến khả năng khống chế rất lớn, người bình thường không thể nào làm được giống như Dịch Áo, xoay Tư Tát Nhĩ Đạt chạy vòng vòng lối dài hoàn toàn không có biện pháp xử lý.

Tư Tát Nhĩ Đạt đã ý thức được điểm này, chỉ có điều hắn vốn không có hy vọng xa vời sẽ công kích tới Dịch Áo. Dù sao Phong hệ võ sĩ luôn lấy tôn chỉ bảo vệ chính mình cho tốt là được. Tư Tát Nhĩ Đạt có thể chống đỡ mấy chục đạo Phong Nhận như không có gì xảy ra. Nhưng Dịch Áo chỉ cần trúng một lần Liệt Địa Kích là chiến cuộc thay đổi ngay lập tức.

Võ sĩ cùng giai chiến đấu thật ra là so sánh nguyên lực và kiên nhẫn, Tư Tát Nhĩ Đạt thân là Địa hệ võ sĩ có năng lực phòng ngự xếp hạng trước mười ở bộ cao cấp, đức tính kiên nhẫn đã rèn luyện tốt lắm rồi. Hắn nhìn thấy Dịch Áo buông thả Phong Ưu Nhã hết lần này tới lần khác, trên khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh. Cho đến tận bây giờ, đối phương hắn là đã tiêu hao hết một phần ba nguyên lực rồi? Còn bản thân mình hao phí nguyên lực chưa tới một phần tư, kết quả tranh tài có lẽ đã có thể đoán trước rồi.

Nếu như đám người Tác Phỉ Á ở trên khán đài biết Tư Tát Nhĩ Đạt đang nghĩ gì, sợ rằng bọn họ nhất định sẽ dở khóc dở cười. Chơi trò tiêu hao chiến với Dịch Áo? Chỉ có hắn mới nghĩ ra được mà thôi.

Ở trong mắt người khác thì Dịch Áo luôn né tránh bước vào phạm vi Tư Tát Nhĩ Đạt công kích là hành động rất bình thường, bởi vì đây là thức chiến đấu vốn có của Phong hệ võ sĩ phương. Nhưng Dịch Áo thả ra Phong Nhận làm cho rất nhiều người bất mãn, loại Phong Nhận không có chút uy lực này có ích lợi gì? Chỉ cần Tư Tát Nhĩ Đạt đột nhiên tăng nhanh tốc độ, Dịch Áo sẽ buông thả Phong Ưu Nhã kéo giãn khoảng cách, nhưng theo như cái đà này tiến hành xuống, sợ rằng phải hơn một giờ mới có khả năng phân ra thắng bại.

Đám đạo sư cũng đang nghị luận với nhau, bọn họ tự nhiên nhìn ra được Dịch Áo buông thả Phong Nhận hoàn toàn không thích hợp với thực lực của hắn. Đây là thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp, hắn làm như vậy

hình như là hơi quá đáng thì phải?

Một vị đạo sư tóc hoa râm mới xuất hiện trên khán đài bỗng nhiên nhìn xuống dưới chăm chú, không hề xem Dịch Áo khổng chế khoảng cách giữa hai người làm gì nữa. Ánh mắt hắn rơi vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ trên người Tư Tát Nhĩ Đạt. Thân là đạo sư bộ cực hạn, thực lực của hắn hiển nhiên cao hơn những đồng nghiệp khác. Vốn hắn chỉ cảm thấy có chỗ kỳ lạ mà thôi, nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân, bây giờ rốt cuộc hắn nhận ra mưu đồ của Dịch Áo. Hắn thấy rõ ràng tất cả những đạo Phong Nhận do Dịch Áo thả ra đều đánh trên cùng một vị trí của Bàn Thạch Thủ Hộ, lần một lần hai có lẽ là trùng hợp, nhưng mấy chục đạo Phong Nhận đều là như thế. Hiển nhiên là Dịch Áo cố ý rồi, vị đạo sư tóc hoa râm khẽ nhíu mày trầm tư, trên lý luận biện pháp này có thể dùng được, Bàn Thạch Thủ Hộ chắc chắn cỡ nào cũng không thể chống được công kích cùng một vị trí quá nhiều lần. Một khi Bàn Thạch Thủ Hộ đột nhiên bị công phá thì Tư Tát Nhĩ Đạt sẽ không kịp ứng phó.

Dù sao Tư Tát Nhĩ Đạt cũng không phải là mục tiêu bất động chỉ biết đứng một chỗ bị đánh, cho dù Tư Tát Nhĩ Đạt là một đứa con nít cũng biết cách di chuyển làm cho Phong Nhận đánh sai vị trí, muốn tất cả Phong Nhận đánh trúng cùng một mục tiêu chính xác như nhau. Dịch Áo không chỉ khổng chế Phong Nhận cực kỳ tinh chuẩn, mà còn phải có ý thức dự đoán nhanh nhạy mới có thể làm được.

Thần sắc vị đạo sư tóc hoa râm rất phức tạp, đồng thời hắn cũng hiểu tại sao Dịch Áo khổng chế uy lực Phong Nhận ở trình độ này. Nếu mỗi một đạo Phong Nhận Dịch Áo đều dùng toàn lực, như vậy có lẽ Dịch Áo sẽ không thể phá tan Bàn Thạch Thủ Hộ của Tư Tát Nhĩ Đạt trước khi hao hết nguyên lực.

Đây chính là mục đích chiến thuật mà Dịch Áo chọn lựa, làm như vậy sẽ không có người nào hoài nghi đến vấn đề nguyên lực của hắn.

Từ từ theo thời gian trôi qua, Tư Tát Nhĩ Đạt đã nhận ra có chỗ không đúng. Không biết tại sao màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ lại xuất hiện dấu hiệu không yên.

Căn cứ theo Tư Tát Nhĩ Đạt đoán, nguyên lực trong cơ thể Dịch Áo hẳn là không còn thừa bao nhiêu. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ lập tức phân ra thắng bại vào lúc này. Tư Tát Nhĩ Đạt âm thầm quyết định ở trong lòng, sau khi cảm thấy Dịch Áo không còn đủ nguyên lực phá vỡ đạo phòng ngự của mình. Nhưng hắn vẫn cẩn thận giữ vững tốc độ tiến tới, càng đến gần thời khắc cuối cùng càng không thể buông lỏng. Chỉ cần Dịch Áo xuất hiện tình trạng trì trệ không yên, hắn sẽ lập tức xông tới dùng Liệt Địa Kích dạy cho đối phương một bài học, từ trước tới giờ người nào dám xem thường mình sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Hai người vừa tiến vừa lui, vốn là Dịch Áo di chuyển theo quỹ tích hình cung, nhưng bây giờ có thể là vì khinh thường vô tình bị Tư Tát Nhĩ Đạt dồn vào một góc lồi đài. Đám người ngồi trên khán đài nhìn thấy tình hình như thế hiển nhiên cho rằng Dịch Áo đã lâm vào nguy hiểm. Bởi vì chỉ cần Tư Tát Nhĩ Đạt lại gần thêm chút nữa là Dịch Áo chỉ còn nước nhảy xuống đầu hàng, hoặc phải lựa chọn phương pháp đột phá chính diện với Tư Tát Nhĩ Đạt. Nhưng điều đó cũng có ý nghĩa Dịch Áo sẽ tiến vào phạm vi Liệt Địa Kích công kích.

Chốc lát sau, Tư Tát Nhĩ Đạt đột nhiên di động thân hình vọt tới chỗ Dịch Áo. Mặc dù tốc độ Địa hệ võ sĩ độ không so được với Phong hệ võ sĩ, nhưng không có nghĩa là bọn họ chỉ có thể dùng phương thức chiến đấu chậm chạp. Đến thời điểm cần nhanh chóng, bọn họ sẽ có thể tăng nhanh tốc độ ở một mức nhất định, Tư Tát Nhĩ Đạt vừa lên tới đã lập tức thả ra Liệt Địa Kích, kinh khí mạnh mẽ bao phủ kín một góc lồi đài.

Thân hình Dịch Áo bay lùi về phía sau, từ góc độ thẳng đứng thì hắn đã rời khỏi lồi đài. Đồng thời hắn chợt phát cánh tay phải bắn ra một đạo Phong Nhận, trong quá trình bay giữa không trung bỗng nhiên nổ tung hóa thành mười mấy đạo lưu quang.

464. Chương 463: Toàn Thắng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 463: Toàn thắng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ánh mắt Tư Tát Nhĩ Đạt động lại, hắn cảm thấy kinh ngạc vì Dịch Áo làm sao còn dư lực buông thả Diễn Sinh bí kỹ? Thế nhưng, đồng thời hắn cũng vui mừng phát hiện thân thể Dịch Áo đã rời khỏi lôi đài. Phong hệ Cực Hạn võ sĩ không thể nào ngừng lại trên không trung trong thời gian dài, chuyện này có ý nghĩa chỉ cần hắn có thể ngăn cản Dịch Áo biến hướng thì thắng lợi đã nằm trong tầm tay rồi.

Tư Tát Nhĩ Đạt cho ra quyết định trong nháy mắt, làm như không thấy cơn mưa Phong Nhận đang ập tới, chỉ đứng thẳng trợn mắt ngó chừng Dịch Áo.

Không nằm ngoài Tư Tát Nhĩ Đạt dự liệu, sau khi Dịch Áo thả ra Diễn Sinh Phong Nhận thì thân thể hắn bay tà tà về phía bên trái, xem bộ dáng là muốn đi lên lôi đài từ hướng đó.

Mưa Phong Nhận đánh lên trên Bàn Thạch Thủ Hộ, màn hào quang run rẩy kịch liệt, Tư Tát Nhĩ Đạt vẫn không thêm lo lắng, mà là giơ chân lên đạp mạnh xuống mặt đất, “ầm” một tiếng, từng đạo kinh khí lạnh thấu xương phá vỡ không khí lao về phía Dịch Áo.

Tư Tát Nhĩ Đạt nhìn thấy rất rõ ràng Dịch Áo đang nhanh chóng lui về phía sau, trong lúc đó đã thả ra Phong Ưu Nhã và sử dụng Tật Phong Tấn Ảnh biến hướng. Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn Dịch Áo không thể nào thay đổi phương hướng lần nữa, đây là thường thức bất kỳ ai cũng biết, Liệt Địa Kích của hắn tất nhiên sẽ đánh trúng đối phương.

Nhưng mà ở trong ánh mắt mong đợi của mọi người, thân hình Dịch Áo bay thẳng lên trời giống như quỷ mị, đồng thời thanh quang trong tay hiện ra, lại là một đạo Diễn Sinh Phong Nhận.

Đạo Diễn Sinh Phong Nhận này không có nổ tung thành lưu quang giống như trước, mà là ngưng tụ thành một tia Cực Quang không ngừng lóe sáng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào Bàn Thạch Thủ Hộ của Tư Tát Nhĩ Đạt.

Tia Cực Quang đâm thẳng vào Bàn Thạch Thủ Hộ, năng lượng của cả hai không ngừng diệt vong rồi lại va chạm. Vòng bảo hộ Bàn Thạch Thủ Hộ của Tư Tát Nhĩ Đạt vốn đã không còn vững chắc bắt đầu không chịu nổi va chạm liên tục, chốc lát sau đã biến mất không còn thấy bóng dáng, mau đến mức khiến cho Tư Tát Nhĩ Đạt không kịp ứng phó. Trước khi hắn theo bản năng thả ra Địa Long Thủ Hộ cường hãn nhất, mười mấy đạo Phong Nhận ngưng tụ thành Cực Quang đã đánh trúng thân thể hắn.

Đám đạo sư ở trên khán đài mở to hai mắt nhìn xuống, có khả năng buông thả Diễn Sinh bí kỹ là rất bình thường, nhưng mà ngay cả bọn họ cũng không có cách nào khống chế lưu quang bay loạn sinh ra từ nguyên lực Phong Nhận nổ tung. Dịch Áo có thể ngưng tụ mười mấy đạo lưu quang thành một tia sáng hợp nhất có ý nghĩa là kỹ xảo khống chế nguyên lực đã vượt qua bọn họ một mảng lớn.

Dịch Áo từ trên không trung nhẹ nhàng hạ xuống lôi đài, nhìn thấy rốt cuộc mình đã thành công ép bức Tư Tát Nhĩ Đạt phải thả ra Địa Long Thủ Hộ. Lúc này mới thở phào một hơi, năng lực phòng ngự của Tư Tát Nhĩ Đạt quả thật rất xuất sắc, nếu phải so đấu theo cách bình thường, cuộc tranh tài này không biết sẽ phải đánh tới khi nào nữa.

Địa Long Thủ Hộ là bí kỹ phòng ngự mạnh nhất của Địa hệ võ sĩ, bình thường chỉ dùng trong trường hợp đoàn đội tác chiến. Một khi sử dụng trong thi đấu cá nhân có nghĩa là người thi triển đã rơi vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Dịch Áo không có tiếp tục phát động công kích, thần thái nhàn nhã như đi dạo chơi nhìn Tư Tát Nhĩ Đạt núp trong màn hào quang, đã đánh tới trình độ này, nếu Tư Tát Nhĩ Đạt thức thời hiển nhiên phải cho ra lựa chọn đúng đắn.

Màn hào quang Địa Long Thủ Hộ quanh người Tư Tát Nhĩ Đạt đột nhiên biến mất, chỉ có điều hắn không lập tức thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ, mà Dịch Áo cũng không thừa dịp này công kích đối phương.

“Người còn có bao nhiêu nguyên lực?” Tư Tát Nhĩ Đạt chợt mở miệng hỏi vấn đề nghi ngờ đã lâu vẫn không có cách nào lý giải.

Địch Áo suy nghĩ một lát, miễn cưỡng nói ra một đáp án mà người ta có thể tiếp nhận: “Còn có thể kiên trì mấy phút.” Trên thực tế chiến đấu cường độ như lúc này, ít nhất Địch Áo vẫn có thể kiên trì mấy ngày mấy đêm.

Tư Tát Nhĩ Đạt thở dài: “Ta rất khó tin tưởng người chỉ là một Cực Hạn võ sĩ cấp ba, xem ra ta lực chọn đánh hao tổn chiến với người chính là một sai lầm.”

Địch Áo cười cười nói: “Nếu người có thể cẩn thận hơn một chút, đoán chừng sẽ không có kết quả này.”

“Ta đã đủ cẩn thận rồi.” Tư Tát Nhĩ Đạt lắc đầu cười khổ, không tiếp tục nói nữa, mà chuyển hướng lên trên khán đài, cao giọng hô lớn: “Ta nhận thua.”

Cái gì? Các học viên ở bộ cao cấp quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, ở trong mắt bọn họ, từ đầu tới cuối Địch Áo ngoại trừ sử dụng hai đạo Diễn Sinh bí kỹ có thể tính là có lực uy hiếp ra, những đạo Phong Nhận khác căn bản không có nửa điểm uy lực. Tại sao Tư Tát Nhĩ Đạt có thể nhận thua vào lúc này?

Mặc dù Tư Tát Nhĩ Đạt bị thương, trước ngực có mười mấy miếng vết thương nhuộm máu. Nhưng Diễn Sinh Phong Nhận có lực sát thương không lớn, hoặc có thể nói là Địch Áo hạ thủ lưu tình. Bởi vì vết thương trước ngực Tư Tát Nhĩ Đạt rất cạn, chỉ cần hẩn muốn thì hoàn toàn có thể tiếp tục chiến đấu. Từ bộ sơ cấp lên tới bộ cao cấp, các học viên đã hoàn thành không biết bao nhiêu lần nhiệm vụ nguy hiểm, có ai chưa từng bị thương? Thân là võ sĩ phải xem cảm giác đau đớn chính là thói quen thường ngày mới đúng.

Chỉ có số rất ít học viên và đám đạo sư trên khán đài mới nhận ra đầu mối trong đó, lượng nguyên lực Tư Tát Nhĩ Đạt còn thừa đã không đủ để chống đỡ chiến đấu tiếp, vốn là ôm tâm tư hao hết nguyên lực của Địch Áo. Kết quả lại là nguyên lực của mình không thể tiếp tục được nữa, kết quả này đúng là nằm ngoài Tư Tát Nhĩ Đạt dự liệu.

Bất kể nói thế nào, kinh ngạc cũng tốt, không tin cũng tốt, dù sao Địch Áo đã thắng cuộc tranh tài này.

Lăn vào trong đám người quan sát, ánh mắt San Đóa Lạp âm thầm xuống rất nhanh. Ngay cả Tư Tát Nhĩ Đạt có năng lực phòng ngự xếp hạng trước mười cũng không phải là đối thủ Địch Áo. Nàng thật sự nghĩ không ra mình nên đi tìm ai mới có thể đối phó được Địch Áo. Chẳng lẽ mình thật sự không có năng lực báo thù cho đệ đệ sao? San Đóa Lạp cắn môi dưới của mình, hoàn toàn không nhận ra có một tia máu từ trên mép chảy xuống, không, tuyệt đối không thể ... chắc chắn phải tìm được biện pháp.

Địch Áo đánh trận đấu thứ nhất chưa tính là đặc sắc, ít nhất ở trong mắt phần lớn người xem chính là như vậy. Bởi vì bọn họ căn bản không hiểu được tại sao Tư Tát Nhĩ Đạt đột nhiên nhận thua, nhưng chỉ có Tư Tát Nhĩ Đạt mới rõ ràng Địch Áo buông thả đạo Phong Nhận ngưng tụ nguyên lực kia nhìn qua không có lực sát thương chút nào, nhưng nó lại mang đến cho người ta áp lực cực lớn.

Mấy cuộc tranh tài kế tiếp, Địch Áo không bao giờ gặp Địa hệ võ sĩ nữa, vì thế đánh nhau dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc đối phó những võ sĩ hệ khác, Địch Áo hoàn toàn có thể dựa vào ưu thế tốc độ và năng lực né tránh xuất sắc để giành lấy thắng lợi, một đường chiến thắng như chẻ tre xông vào vòng bán kết. Lúc trước cũng có người suy đoán rất có thể Địch Áo sẽ biểu hiện không tầm thường khi thi đấu ở bộ cao cấp, nhưng không ai nghĩ tới hắn có thể xông vào vòng bán kết đơn giản như thế.

“Địch Áo, không phải là người định chiếm luôn cái ghế cao nhất ở bộ cao cấp đó chứ?” Ca Đồn nói giỡn.

“Có học phần tại sao không kiếm?” Địch Áo cười cười: “Huống chi nếu thật sự chiếm được vị trí đệ nhất, học phần cho người và Lôi Mông đi xin phụ đạo xem như là đủ. Bây giờ còn thiếu chỉ hai người các người.”

Ca Đồn nhúc nhích đầu nói: “Nhưng nếu sự thật là như vậy, có phải là quá rêu rao không?”

“Đây cần phải nhìn xem từ góc độ nào, người không nghĩ là tỷ tỷ Đạt Nhĩ Sâm sẽ từ bỏ ý đồ chứ? Ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi chơi trò báo thù với nàng. Còn không bằng dứt khoát đoạn tuyệt ý nghĩ kia luôn, chờ ta chiếm được vị trí đệ nhất, để ta xem nàng có thể tìm ai đối phó ta.”

“Nàng hẩn là không có lực uy hiếp đối với người mà?” Ca Đồn nhìn sang Địch Áo, chậm rãi nói: “Nếu như người cảm thấy có phiền toái, tại sao không hành động trực tiếp một chút?”

Địch Áo cười khổ đáp: “Ta không thể không suy nghĩ cẩn thận, vấn đề là bây giờ đang có nhiều người chú ý chúng ta lắm, ta có thể giấu diếm được nhóm học viên. Nhưng đạo sư thì không có nắm chắc, bản thân nàng không đáng giá để ta mạo hiểm.”

Ca Đồn cẩn thận suy nghĩ một lát mới nói: “Cũng đúng, quả thật không cần thiết làm thế.”

Lúc này Thương Nam từ trên sườn núi đi tới, nhìn chăm chú vào hai người Địch Áo: “Đang nói chuyện gì đấy?” Mấy ngày này Thương Nam đều tới chơi, đối với biểu hiện của Địch Áo ở trận thi đấu cá nhân bộ cao cấp, Thương Nam xem như là triệt để tái phục rồi. Địch Áo tới đây không đủ thời gian một năm đã tiến thẳng vào vòng bán kết, còn hẳn tu luyện ở Tử Vong Chi Ca học viện nhiều năm vẫn không thể làm được điều đó. So sánh xuống đúng là chuyện này khiến cho Thương Nam hơi thương tâm.

“Chúng ta đang dự đoán San Đóa Lạp có thể trả thù hay không.” Địch Áo ra hiệu cho Thương Nam cùng nhau ngồi xuống, sau đó hỏi: “Đúng rồi, bộ cao cấp ra nhiệm vụ chủ yếu nhằm vào là mục tiêu gì?”

465. Chương 464: Nữ Nhân Mù

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 464: Nữ nhân mù

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Vẫn là yêu thú, dĩ nhiên đều là chủng loại khó đối phó, nguy hiểm cao hơn thời điểm các người ở bộ sơ cấp một chút. Thế nhưng cũng có giới hạn, ta nghe nói nhiệm vụ ở bộ cực hạn mới thật sự là biến thái.” Thương Nam cười cười nói với Địch Áo: “Ta bây giờ đang suy nghĩ có nên tiến vào bộ cực hạn hay không. Sống ở bộ cao cấp chung với tên gia hỏa biến thái như người, thực sự là ta cực kỳ sợ hãi. Chắc là ta phải liều mạng chạy lên bộ cực hạn cho nó an toàn một chút.”

“Không có nghiêm trọng như vậy chứ?” Địch Áo cảm thấy buồn cười, cũng nói đùa theo: “Hay là người muốn gia nhập vào nhóm chúng ta?”

“Nhập nhóm?” Đối với Địch Áo đề nghị, Thương Nam rõ ràng là hơi dao động tâm ý, nhưng suy tính một lúc sau vẫn lắc đầu nói: “Ta không thể vứt bỏ mấy tên kia được, nếu như các người sau này gặp phải nhiệm vụ khó giải quyết, chỗ của ta còn có thể giúp đỡ một chút. Lên đến bộ cao cấp các người sẽ biết, đôi khi học viện ban bố nhiệm vụ độc lập quả thật rất khó hoàn thành, có thêm người hỗ trợ mới giảm bớt độ khó.”

“Vậy còn có thể tạo ra tác dụng rèn luyện không?” Ca Đồn chợt hỏi lại.

Thương Nam cười nói: “Rèn luyện thuộc về rèn luyện, nhưng tính mạng chỉ có một cái, người đã quên Ba Nhĩ Khắc Cự Thử lần trước hả? Đạo sư trong học viện không thể nào thời thời khắc khắc quan sát đám yêu thú hoạt động. Cho nên tình huống giống như trước sợ rằng còn có thể phát sinh, chuẩn bị cẩn thận luôn luôn tốt.”

Nghĩ tới đàn chuột bụi trước kia đông nghìn nghịt tựa hồ không có điểm cuối, Ca Đồn không nhịn được nổi lên một mảng da gà im lặng không nói. Thương Nam nói không sai, mặc dù tu luyện là mục đích căn bản, nhưng phải còn mạng để tu luyện mới được.

“Đúng rồi, lúc này các người nhắc tới San Đóa Lạp?” Thương Nam nhìn về phía Địch Áo.

“Đúng vậy.” Địch Áo gật đầu: “Thế nào? Người có tin tức gì không?”

Thương Nam lắc đầu nói: “Bởi vì không có tin tức nên ta mới cảm thấy kỳ quái, lấy tính cách San Đóa Lạp không nên an tĩnh như thế này mới đúng.”

Địch Áo cười lạnh một tiếng, hi vọng San Đóa Lạp có thể thông minh hơn. Đừng có tới tìm phiền toái cho mình, nếu không cho dù có người ở bên cạnh giám thị, mình cũng phải tiêu diệt triệt để mối họa này.

Sau khi tiến vào vòng bán kết, tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt, từng học viên dự thi đều phải vượt qua một đường chông gai mới đột phá tới vòng này. Tất cả bọn họ chắc chắn là người nổi bật ở trong bộ cao cấp, thực lực hiển nhiên mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Hậu quả trực tiếp chính là mỗi trận tranh tài hao phí rất nhiều thời gian, trình độ gây cản cũng gia tăng không ít.

Thực lực cao nhất trong nhóm người này chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp sáu, lượng nguyên lực trong cơ thể không thể nào so sánh với Dịch Áo. Ngoại trừ gặp phải gã Địa hệ võ sĩ kia làm hao phí khá nhiều công sức, khi Dịch Áo đánh với những võ sĩ hệ khác hoàn toàn có thể kết thúc chiến đấu trong vòng mấy phút. Nhưng làm như thế sẽ biểu hiện quá kinh thế hãi tục làm cho nhiều người chú ý, vì thế Dịch Áo luôn cố ý trì hoãn một ít thời gian.

Rốt cuộc khi vòng bán kết kết thúc, Dịch Áo đánh bại mọi đối thủ và thành công tiến vào trận chung kết.

“Nhìn bộ dáng học phần sẽ lập tức tới tay rồi, ha ha ha !” Ca Đồn cao hứng cười ha hả, mắt thấy sau khi các nàng Tác Phỉ Á tiếp nhận phụ đạo thần bí, mỗi ngày đều tiến bộ nhanh chóng. Ca Đồn tự nhiên cũng có cảm giác nôn nóng kèm chế không được, nếu không phải là vì chờ đợi Lôi Mông, hẳn đã sớm chạy đi xin phụ đạo rồi.

Dịch Áo mỉm cười nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì không thành vấn đề. Sau khi ta nhận được học phần, người và Lôi Mông trực tiếp đi xin phụ đạo, rồi chúng ta cùng nhau tiến vào bộ cao cấp. Đến lúc đó chúng ta không cần ở trong thạch động đơn sơ thế này nữa, ở thời gian dài như vậy, ngay cả ta cũng quên mất cảm giác nằm trên giường rồi.”

“Là vậy sao? Tiến vào bộ cao cấp còn có đãi ngộ gì nữa không?” Y Toa Bối Nhĩ tò mò hỏi, mặc dù đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Y Toa Bối Nhĩ đã hoàn toàn không còn phong thái đại tiểu thư nữa rồi. Nhưng có thể cải thiện điều kiện sống cũng là chuyện tốt, không ai có thể cự tuyệt hấp dẫn kiểu này.

“Chuyện này cần phải hỏi Thương Nam, ta không rõ ràng lắm.” Dịch Áo buông tay ra.

Mấy người đang đàm luận với nhau thì thấy Thương Nam từ xa đi tới, chẳng qua là nhìn vẻ mặt Thương Nam hình như là có chuyện không ổn, bộ dạng cau mày lo lắng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đi tới gần thạch động, Thương Nam nhìn lướt qua mọi người một vòng, rồi nói: “Tất cả mọi người đều ở đây hả? Đúng lúc có một tin tức không tính là tốt muốn báo cho các người biết.”

Mấy người Dịch Áo liếc nhau dò xét, cả đám đều có cảm giác nghi ngờ.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Dịch Áo, ngày mai là trận chung kết, người phải cẩn thận đó.” Khuôn mặt Thương Nam tràn đầy lo lắng.

Thương Nam vừa dứt lời, Lôi Mông liền trùng mắt lên: “Là sao? Là có ai muốn giở trò? Có phải là San Đóa Lạp không?”

Thương Nam ngơ ngác một lúc lâu, sau đó liền cảm thấy buồn cười: “Không có quan hệ với San Đóa Lạp. Có lẽ nàng ấy có thể đã động bắt người ai khác, nhưng người này dù có cho San Đóa Lạp mấy lá gan cũng không dám làm như vậy.”

Tác Phỉ Á nhận ra trọng điểm trong lời Thương Nam nói liền mở miệng hỏi: “Người nói là đối thủ tranh tài của Dịch Áo có chỗ đặc thù?”

“Không sai.” Thương Nam gật đầu nói: “Tát Bách Lâm Na là con gái của phó viện trưởng Mai Lạp nuôi dưỡng, năm trước nàng không ra mặt tham gia thi đấu, không biết tại sao năm nay...”

“Đợi một chút.” Tác Phỉ Á cắt đứt lời Thương Nam, nghi ngờ hỏi: “Tát Bách Lâm Na? Là nữ tử?”

“Đúng vậy.” Thương Nam gật đầu ác nhận, sau đó nở nụ cười nhìn sang Tác Phỉ Á: “Không thể nào... ngay cả các người cũng xem thường nữ tử?”

“Dĩ nhiên không phải là như thế.” Tác Phỉ Á tức giận trợn mắt nhìn Thương Nam: “Tại sao lúc trước không nghe nói có nữ tử tiến vào vòng bán kết?”

Thương Nam kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì Tát Bách Lâm Na là người được phép trực tiếp tiến vào vòng bán kết, giống như Địch Áo tham gia thi đấu cá nhân ở bộ sơ cấp vậy. Thật ra lấy thực lực của nàng, ta nghĩ rằng trực tiếp tham gia trận chung kết cũng được. Đoán chừng là do phó viện trưởng Mai Lạp lo lắng ảnh hưởng không tốt mới không làm như vậy.”

“Có phải vậy không đó?” Lôi Mông có chút không tin: “Có thực lực như thế tại sao không đi tham gia tranh tài ở bộ cực hạn?”

Thương Nam bắt đầu nhìn tới Lôi Mông: “Bởi vì Tát Bách Lâm Na đến bây giờ mới là Cực Hạn võ sĩ cấp năm, chỉ có thể tham gia tranh tài bộ cao cấp.”

Mọi người nhất thời trực tiếp câm lặng, ít nhất Địch Áo cũng là Cực Hạn võ sĩ cấp ba mới được xem như là cường giả trong hàng ngũ bộ sơ cấp, lúc đó mới được phép tiến vào vòng bán kết. Nhưng Tát Bách Lâm Na chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp năm, chống lại cấp sáu hoàn toàn không có ưu thế. Vì sao học viện có thể cho ra quyết định như vậy? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì nàng có quan hệ tốt với phó viện trưởng Mai Lạp?

Thương Nam nhìn thoáng qua vẻ mặt đám người Địch Áo, thở dài nói: “Các người đừng suy nghĩ sai lầm, Tát Bách Lâm Na tuyệt đối không thể khinh thường được. Mặc dù nói ánh mắt của nàng nhìn không thấy...”

“Cái gì?” Thương Nam lại bị cắt đứt lần nữa, tất cả mọi người trợn mắt há mồm kinh hãi. Ngay cả Địch Áo cũng để lộ ánh mắt nghi hoặc, nói đùa sao? Hai mắt nhìn không thấy gì hết, đó là người mù rồi? Người mù cũng có thể đánh vào chung kết?

Liên tục bị cắt đứt hai lần, Thương Nam vô cùng buồn bực nhìn sang mấy người Địch Áo: “Các vị tỷ tỷ, các vị ca ca, các người có thể nghe ta nói xong một lần hay không? Cảm giác nói một nửa ngừng một nửa rất khó chịu đó?”

“Tốt lắm tốt lắm, người tiếp tục...” Đám người Địch Áo bây giờ thật sự hiếu kỳ rồi, hai mắt không thể nhìn thấy, chẳng lẽ chỉ dựa vào thanh âm để chiến đấu?

Thương Nam hắng giọng lấy hơi rồi mở miệng nói: “Tát Bách Lâm Na trời sinh chính là người mù. Nếu không phải là vì thiếu sót điểm này, lực chiến đấu của nàng tuyệt đối có thể đề cao lên mấy lần, thực lực của nàng cường hãn đến mức khó tin. Nghe nói có một lần mấy học viên bộ cao cấp bắt một con chó nhỏ làm thịt, nhưng con chó này vừa vọt là sủng vật của Tát Bách Lâm Na, kết quả đã xảy ra chuyện. Tát Bách Lâm Na tìm tới cửa bắt bọn họ trả lại con chó, mấy tên kia khi dễ Tát Bách Lâm Na là nữ hài tử, lại còn mù không thấy đường, quyết tâm thả chết không thừa nhận. Có người vì không để cho con chó sửa thành tiếng, trực tiếp bóp chết nó tắt thở luôn. Sau đó Tát Bách Lâm Na nổi giận đùng đùng, đối phương tổng cộng có bốn người nhưng thương thế nhẹ nhất là ... bị chặt đứt hai chân.”

“Vậy thì thương thế nặng nhất là sao?” Tác Phi Á hỏi.

“Cái tên động thủ bóp chết con chó bị thương thế nặng nhất, nghe nói toàn thân cao thấp không có một khúc xương nào còn đầy đủ. Mặc dù không có tắt thở nhưng ta đoán chừng còn khó chịu hơn là chết.” Nói tới đây Thương Nam nhìn sang Địch Áo: “Lời nói thật thường rất khó nghe, mặc dù thực lực của người rất mạnh, nhưng chống lại Tát Bách Lâm Na thì đúng là không dễ đoán được kết quả.”

“Nếu Tát Bách Lâm Na không nhìn thấy gì hết, vì sao biết con chó đã chết? Hơn nữa còn có thể tìm ra người nào động thủ? Quá khó tin rồi.” Lôi Mông vẫn không dám tin tưởng chuyện này.

Thương Nam cười cười nói: “Ta không rõ ràng lắm Tát Bách Lâm Na tại sao làm được chuyện này. Nhưng chắc chắn đây là sự thật, huống chi ta cảm thấy cái gì cũng có lý của nó, thính lực người nhạy bén hơn người bình thường nhiều lắm. Có lẽ Tát Bách Lâm Na có thính lực cực kỳ tốt.”

466. Chương 465: Hàn Băng Tỏa Liên Quỷ Di

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 465: Hàn Băng Tỏa Liên quỷ di

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Không chỉ là thính lực, hẳn là còn có khứu giác.” Dịch Áo bỗng nhiên nói: “Nếu không thì không có cách nào giải thích được nàng làm thế nào tìm được bốn người kia.”

Lôi Mông quay đầu nhìn về phía Dịch Áo: “Người tin tưởng thật sự có người như vậy?”

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nào hiểu nổi.” Dịch Áo cười nói: “Nhưng người không thể phủ nhận sự tồn tại của những việc đó. Nếu Tát Bách Lâm Na có khả năng đúng như lời Thương Nam nói, chỉ có thể chứng minh nàng đã bỏ ra nỗ lực và mồ hôi gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần người bình thường.”

Thương Nam gật đầu đồng ý: “Nghe người ta nói kể từ khi Tát Bách Lâm Na được Mai Lạp phó viện trưởng thu dưỡng, ngoại trừ thời gian ăn cơm và ngủ ra, cơ hồ toàn bộ đều dành cho việc tu luyện. Vì thế ta mới cố ý nhắc nhở Dịch Áo, tuyệt đối không thể xem nàng như một đối thủ bình thường.”

Trông mắt Dịch Áo lóe lên quang mang hưng phấn, dành tất cả thời gian cho việc tu luyện? Nghe qua hình như tương tự với mình, nhưng cho dù nàng cố gắng hơn nữa cũng không thể bù đắp thiếu sót trên thân thể. Có lẽ ngày mai chính là một trận khổ chiến, nhưng thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về mình, Dịch Áo có lòng tin thực hiện điều này.

Trời sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Dịch Áo động thân chạy tới sân thi đấu, đợi đến lúc bọn họ tới nơi liền phát hiện trên khán đài đã sớm người người ra vào tấp nập, chen chúc đến mức nước chảy không lọt. Đoàn người Dịch Áo không khỏi liếc nhìn nhau, hiển nhiên là có không ít người nghe danh Tát Bách Lâm Na mà tới.

Trên thực tế, ngay cả mấy người Tác Phỉ Á cũng có lòng mong đợi, muốn nhìn xem nữ tử mù bẩm sinh lại có thể liều mạng tu luyện này đến tột cùng là một người như thế nào.

Dịch Áo chậm rãi đi lên lôi đài, thời gian trôi qua không lâu lắm, ở góc lôi đài khác cũng có một nữ tử đi lên, dáng vẻ nàng gầy yếu phảng phất như chỉ cần một làn lướt qua là có thể thổi bay. Hai mắt nàng nhắm chặt, da thịt tái nhợt như có bệnh, cả người nhìn qua giống như là vừa bị bệnh nặng mới khỏi. Điểm duy nhất không phối hợp với khí chất của nữ tử là cước bộ của nàng, mỗi một lần dẫm lên mặt đất đều vô cùng kiên định, tựa hồ không gì có thể ngăn cản nàng tiến về phía trước.

Dịch Áo bỗng nhiên có cảm giác không đành lòng, chẳng lẽ mình phải động thủ với một nữ tử như vậy? Có quá tàn nhẫn hay không? Mặc dù trước đó Thương Nam đã cảnh cáo Dịch Áo, nhưng khi nhìn thấy nữ tử ở trước mặt, bất kể người nào cũng tự nhiên sinh cảm giác muốn bảo bọc nàng hơn, tâm tình cũng bỗng dưng mềm lại. Dịch Áo tự hỏi lương tâm mình coi như là đủ cứng rắn, nhưng chỉ cần ánh mắt chạm vào gương mặt thanh tú suy nhược kia đúng là không thể nào hạ ngoan tâm nổi.

Nữ tử đi thẳng đến vị trí cách Dịch Áo không xa mới dừng bước, lỗ mũi nhỏ xinh khê cau lại, trên gương mặt tái nhợt nở nụ cười yếu ớt, nói: “Trên người người có mùi rất dễ chịu, là khí tức của gió.”

Hả? Dịch Áo sửng sốt, như vậy cũng được? Chỉ ngửi ngửi một chút là có thể phân biệt ra mình là Phong hệ võ sĩ? Khả năng này không lớn, hẳn là đã nghe người khác giới thiệu về mình thì đúng hơn, cho nên cố ý hù dọa mình đây.

“Ta có thể cảm giác được làn gió bốn phía rất thích người.” Giọng nói của nữ tử vô cùng tự nhiên, tựa hồ đang tán gẫu với bằng hữu quen thuộc nhiều năm: “Khó trách người dựa vào thực lực Cực Hạn võ sĩ cấp ba đánh vào trận chung kết ở bộ cao cấp, ta lần đầu tiên gặp phải người như người.”

Dịch Áo tự nhủ trong lòng, ta cũng lần đầu tiên gặp phải loại người biến thái như người đó. Có thể cảm giác rõ ràng Phong nguyên lực biến hóa bốn phía như thế, ở trong nhận thức của Dịch Áo ít nhất phải có thực lực Võ Tôn trở lên mới có thể làm được. Ví như An Đông Ny, còn có vị lão nhân kia, nhưng Cực Hạn võ sĩ không thể nào có cảm giác bén nhạy đến mức đó.

Khóe miệng nữ tử khê cong lại, hiện lên nụ cười hòa nhã: “Vốn ta cho rằng mình có thể chiến thắng, nhưng hiện tại xem ra... có lẽ ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của người, nhưng...” Về mặt nữ tử chợt trở nên

kiên nghị: “Ta sẽ không bỏ qua, ta sẽ chiến đấu thật tình, ngươi cũng sẽ như thế, đúng không?”

Ánh mắt Dịch Áo tương đối phức tạp, hẳn thật sự không biết nên trả lời vấn đề này đối phương như thế nào, may là lúc này vị đạo sư đã rung cái chuông nhỏ tuyên bố tranh tài bắt đầu.

Nếu như là ngày thường, bây giờ Dịch Áo hẳn là lập tức phát động thể công mới đúng. Thân là Phong hệ võ sĩ dĩ nhiên phải nắm giữ quyền chủ động trên chiến trường, nhưng nhìn Tát Bách Lâm Na cách đó không xa, hai mắt đóng chặt như không biết gì, lại thêm khuôn mặt tái nhợt kia. Dịch Áo đúng là không đành lòng hạ thủ.

Có lẽ là cảm thấy Dịch Áo đang do dự, Tát Bách Lâm Na khẽ cười nói: “Không nên xem thường ta nha! Muốn đánh bại ta không có dễ dàng như vậy đâu.”

Tát Bách Lâm Na vừa nói dứt lời liền giơ tay lên, theo đó một sợi Hàn Băng Tỏa Liên (dây xích băng) trong suốt đột ngột xuất hiện ở giữa không trung. Hàn Băng Tỏa Liên là bí kỹ rất dễ thấy. Mấy người Tác Phi Á cũng có thể phóng thích ra, theo lý thuyết không có chỗ nào kỳ quái. Nhưng mà thần sắc Dịch Áo bỗng nhiên cực kỳ ngưng trọng, bởi vì hắn thấy rõ ràng sợi dây xích kia không chỉ lơ lửng trên không trung, mà chậm rãi xoay tròn quanh người nữ tử phẳng phất như có tính mạng vậy.

Sử dụng Hàn Băng Tỏa Liên công kích mục tiêu rất đơn giản, nhưng làm giống như Tát Bách Lâm Na, để cho sợi dây xích vờn quanh bên người như thế, khả năng khống chế tinh diệu cỡ này có rất ít người làm được. Ít nhất là mấy người Tác Phi Á chắc chắn không thể.

Cảm thụ được nguyên lực dao động từ Hàn Băng Tỏa Liên phát ra, Dịch Áo rốt cuộc biết rõ nữ tử trước mặt không có suy nhược như vẻ bề ngoài.

Dịch Áo thả ra một đạo Phong Nhận thử dò xét, muốn nhìn xem Tát Bách Lâm Na phản ứng như thế nào.

Tát Bách Lâm Na không có làm ra động tác gì, Hàn Băng Tỏa Liên đang huyền phù trên không trung nhẹ nhàng như một con linh xà bay thẳng ra ngoài nghênh đón Phong Nhận. Xiềng xích cuối cùng va chạm với Phong Nhận rồi nổ tung thành vô số vụn băng, còn Phong Nhận cũng tiêu tán vào trong không khí.

Sau khi đánh tan Phong Nhận, Hàn Băng Tỏa Liên bay ngược trở về quanh quẩn chung quanh Tát Bách Lâm Na như cũ. Điểm khác biệt duy nhất chính là một đốt mắt xích bị đánh nát chẳng những không có rút ngắn, ngược lại còn tăng thêm chiều dài lên một đoạn.

Dịch Áo nhíu mày suy nghĩ, chuyện này đã thoát khỏi phạm trù Hàn Băng Tỏa Liên rồi. Nói nghiêm khắc thì sợi dây xích băng này giống như là vũ khí của Tát Bách Lâm Na hơn, chứ không phải là bí kỹ.

Dịch Áo vừa phóng ra mấy đạo Phong Nhận, kết quả đều bị sợi dây xích ngăn chặn xuống không có một ngoại lệ. Sau khi làm thử mấy lần, Dịch Áo rốt cuộc thấy rõ sợi dây xích lớn dần lên như thế nào, thì ra là một bộ phận sợi dây xích dùng để ngăn chặn Phong Nhận mở rộng ra từ điểm cuối cùng. Nói cách khác, trừ phi Dịch Áo có thể hủy diệt cả sợi xích trong nháy mắt, nếu không Phong Nhận của hắn căn bản không làm gì được Tát Bách Lâm Na.

Dịch Áo dĩ nhiên sẽ không cho rằng sợi dây xích chỉ có công dụng phòng ngự mà thôi, nếu đã có thể ngăn chặn chính xác Phong Nhận bay tới, vậy thì cũng có nghĩa là nàng có thể đánh trúng bất kỳ mục tiêu nào nhắm tới.

Quả nhiên đúng như Thương Nam nói, thực lực Tát Bách Lâm Na hẳn là không có đối thủ ở trong bộ cao cấp, chỉ sử dụng một sợi Hàn Băng Tỏa Liên là có thể đạt tới hiệu quả công thủ nhất thể của Chân Hồng Chi Vũ. Chỉ dựa vào điểm này là đủ để làm cho phần lớn mọi người đau đầu rồi. Ít nhất từ trước tới giờ Dịch Áo chưa từng thấy có ai khống chế Hàn Băng Tỏa Liên xuất thần nhập hóa như thế.

Xem ra không sử dụng Diễn Sinh bí kỹ là không thể nào công phá Tát Bách Lâm Na phòng ngự rồi. Dịch Áo phát tay phóng ra một đạo thanh mang, nhanh chóng nổ tung ở giữa không trung hóa thành mười mấy đạo lưu quang lao về phía Tát Bách Lâm Na.

Hình như là đã nhận ra nguy hiểm đến gần, trong lúc Dịch Áo thả ra Diễn Sinh bí kỹ, Hàn Băng Tỏa Liên vốn quanh quẩn bên người nàng cũng phát sinh biến hóa, đột nhiên mở rộng ra một mảng lớn rồi tổ hợp thành một đồ hình cổ quái che chắn trước người Tát Bách Lâm Na.

Chốc lát sau, tất cả Diễn Sinh Phong Nhận đều bị ngăn cản vô cùng chính xác, đồng thời đánh vào hàng rào Hàn Băng Tỏa Liên. Kết quả là đồ hình cổ quái kia bị đánh nát bấy, nhưng thể công của Dịch Áo cũng bị hóa giải.

Dịch Áo hít vào một hơi lạnh, lần đầu tiên có người dùng thủ đoạn như vậy phá vỡ Diễn Sinh bí kỹ của hắn. Dịch Áo thật sự không thể tưởng tượng nổi, một người không nhìn thấy gì tại sao có thể đoán được điểm rơi của tất cả Phong Nhận trong thời gian ngắn ngủi như vậy? Lại còn ngăn chặn vô cùng hoàn hảo?

Sợi xích Hàn Băng Tỏa Liên quay trở về bên người Tát Bách Lâm Na chỉ còn lại một đoạn không tới mười thước mà thôi. Nhưng vào lúc này trong mắt Dịch Áo, nó còn khó đối phó hơn Bàn Thạch Thủ Hộ của Lôi Mông nhiều lắm.

Trên khán đài vang lên một trận kinh hô, ngay cả mấy người Tác Phi Á cũng phải mở to hai mắt nhìn xuống, Hàn Băng Tỏa Liên lại có thể sử dụng như vậy?

467. Chương 466: Nghi Vấn

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 466: Nghi vấn

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đến lúc này, Dịch Áo cũng bắt đầu nổi giận, ngay cả Bàn Thạch Thủ Hộ của Địa hệ võ sĩ cao cấp cũng bị công phá, chẳng lẽ bản thân hắn không đối phó nổi một sợi dây xích? Dịch Áo thả ra Diễn Sinh Phong Nhận lần nữa, tựa như lần trước đối chiến Tư Tát Nhĩ Đạt vậy, lần này Diễn Sinh Phong Nhận ngưng tụ thành một tia sáng màu xanh, đầu đuôi nối nhau nhanh chóng bắn về phía Tát Bách Lâm Na.

Trước giờ vẫn đứng yên một chỗ, ngay lúc này Tát Bách Lâm Na rốt cuộc có động tác, nàng vươn tay ra nhanh như chớp cầm lấy Hàn Băng Tỏa Liên, nhẹ nhàng vung một cái, cả sợi dây xích nhất thời xoay vòng vòng, kinh phong bắn ra bốn phía. Hàn Băng Tỏa Liên vốn dài không tới mười thước trong nháy mắt tăng vọt lên hơn hai mươi thước, từ mặt bên nhìn lại sợi dây xích này giống như là sóng biển dâng trào đón đỡ tia sáng màu xanh kia.

Kèm theo thanh âm rồn rảng vang lên liên tiếp, mảnh vụn băng bay ra chung quanh tung tóe, tia sáng màu xanh xông tới mạnh mẽ va chạm chính diện với sợi dây xích kia. Từng đoạn dây xích nát bấy, khi một đạo Diễn Sinh ra Phong Nhận cuối cùng biến mất, Hàn Băng Tỏa Liên trong tay Tát Bách Lâm Na chỉ còn lại chiều dài hơn ba thước.

Dịch Áo thật sự là hết chỗ nói rồi, loại công kích vào cùng một điểm này ngay cả Tư Tát Nhĩ Đạt cũng chống không lại, thế mà nó không thể hủy diệt Hàn Băng Tỏa Liên của Tát Bách Lâm Na? Thật ra, nếu Dịch Áo liên tục buông thả Diễn Sinh bí kỹ, đoán chừng Tát Bách Lâm Na không thể nào ngăn chặn toàn bộ, nhưng Dịch Áo cảm thấy đối mặt một nữ tử ‘nhu nhược’ thế này, dùng phương thức gần như vô lại để giành lấy thắng lợi thì không có một chút vinh quang.

Tát Bách Lâm Na nhẹ nhàng vuốt sợi dây xích trong tay, nghiêng đầu ‘nhìn’ tới đối thủ, trên mặt của nàng hiện lên nụ cười âm áp, cả khuôn mặt tỏa ra ánh sáng thuần khiết vô ngần.

“Ta đúng là không dám tiến công!” Tát Bách Lâm Na khẽ cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta không có lòng tin đối với bản thân mình, ta không thích cảm giác như thế, cho nên... người phải cẩn thận nha!” Vừa dứt lời, Tát Bách Lâm Na nắm sợi dây xích mạnh mẽ huy động, sợi dây xích chỉ còn lại chừng ba thước lại gia tăng kích thước lên tới hai mươi mấy thước, thế nhưng lần này Tát Bách Lâm Na không có lựa chọn phòng thủ, mà là chủ động tiến công.

Sợi dây xích vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng trên không trung, quét về phía Dịch Áo.

Địch Áo hiển nhiên không bị công kích trình độ này đánh trúng, thân hình phóng thẳng lên cao làm cho sợi dây xích lướt qua dưới chân hắn.

Nhưng mà đúng lúc này, đột cuối cùng của sợi dây xích chọt ngóc đầu lên y như một con độc xà, từ thấp đâm lên cao nhắm ngay chân Địch Áo.

Địch Áo lập tức thả ra Phong Ưu Nhã lướt tà tà về phía bên trái.

Khiến cho Địch Áo không ngờ được chính là Hàn Băng Tỏa Liên dưới sự khống chế của Tát Bách Lâm Na linh hoạt y như là có mắt vậy, mục tiêu vẫn luôn khóa chặt lấy thân thể hắn. Địch Áo vốn không có thủ đoạn phòng ngự, huống chi đã chứng kiến thủ đoạn khống chế của Tát Bách Lâm Na quá quỷ dị, hắn không dám bảo đảm gió lốc có thể làm cho Hàn Băng Tỏa Liên lệch khỏi quỹ đạo hay không. Vì thế đành phải buông thả Phong Ưu Nhã thay đổi phương hướng lần nữa.

Trên mặt Tát Bách Lâm Na lộ ra thần sắc kinh ngạc, đến bây giờ Địch Áo đã thi triển Phong Ưu Nhã ba lần liên tục, đây là chuyện mà Phong hệ Cực Hạn võ sĩ không thể nào làm được. Mặc dù hơi kinh ngạc nhưng Tát Bách Lâm Na không có dừng động tác lại, Hàn Băng Tỏa Liên nằm trong tay nàng bay múa khắp trời, cho dù Địch Áo vọt tới phương hướng nào cũng đuổi theo Địch Áo sát nút. Chỉ cần động tác của hắn hơi chậm lại là sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Thân hình Địch Áo mau đến mức lưu lại trên không trung hàng loạt hư ảnh, nếu đổi lại bất kỳ đối thủ nào chỉ sợ rằng không có cách nào khóa chặt Địch Áo làm mục tiêu. Đối với Tát Bách Lâm Na lại có vẻ rất nhẹ nhàng, bất kể tốc độ Địch Áo nhanh cỡ nào cũng không thể thoát khỏi Hàn Băng Tỏa Liên truy tung.

Đám người Tác Phỉ Á ngồi trên khán đài không tự chủ được nín thở quan sát, đây là lần đầu tiên các nàng thấy Địch Áo bị Cực Hạn võ sĩ đuổi đánh. Thực lực Tát Bách Lâm Na đúng là đáng sợ, bất kỳ một người nào trong các nàng đi ra, chỉ sợ đã sớm bị đánh bại rồi.

Địch Áo dốc toàn lực chạy trốn không có chú ý tới theo thời gian trôi đi, sắc mặt Tát Bách Lâm Na càng lúc càng trắng, thậm chí đã đến trình độ gần như trong suốt rồi.

Ở trong mắt người khác, Địch Áo một mực liều mạng tránh né, còn Tát Bách Lâm Na đứng tại một chỗ lấy khỏe chống mệt, rõ ràng là Địch Áo bị vây trong hoàn cảnh xấu. Nhưng tình huống thực tế là Tát Bách Lâm Na tiêu hao lớn hơn Địch Áo. Bởi vì khống chế Hàn Băng Tỏa Liên truy kích Địch Áo không chỉ hao phí nguyên lực, mà còn có tâm lực. Nếu không, nàng làm sao khóa chặt thân hình Địch Áo được?

Địch Áo dĩ nhiên không chấp nhận bị đánh mãi, có nhiều lần đã thành công dùng Phong Nhận cắt đứt Hàn Băng Tỏa Liên, nhưng chốc lát sau sợi dây xích sẽ lập tức mọc ra thêm một đoạn mới bù vào chỗ cũ. Cho nên Địch Áo bất đắc dĩ phát hiện lần tranh tài này trong lúc vô tình đã biến thành một trận tiêu hao chiến.

Trên khán đài Lôi Mông bỗng nhiên thở dài: “Thật sự là không hiểu nổi, tại sao lại có nhiều người như vậy cứ thích buộc Địch Áo phải chơi trò hao tổn chiến nhĩ? Loại chuyện này cho dù đánh chết ta, ta cũng không làm.”

“Tại sao ta có cảm giác hình như nguy hiểm sắp đến?” Tác Phỉ Á ngồi một bên lo lắng nói, nhìn từ ngoài mặt thì Địch Áo quả thật một mực bị Tát Bách Lâm Na đuổi đánh, nếu nói quan tâm sẽ bị loạn, Tác Phỉ Á khó tránh khỏi lo lắng rồi sinh ra sợ hãi.

“Yên tâm đi, nếu thật sự gặp nguy hiểm, Địch Áo đã sớm dùng Lôi Quang Phong Nhận rồi.” Lôi Mông cười nói: “Người nhìn thấy Địch Áo giống như người không hiểu được tùy biến à?” Tác Phỉ Á cẩn thận suy nghĩ rồi không nói gì nữa, nhưng vẻ mặt vẫn rất khó coi.

Từ từ theo thời gian trôi qua, trên trán Tát Bách Lâm Na đã toát ra một tầng mồ hôi mịn, nàng chỉ là một Cực Hạn võ sĩ cấp năm, thủ đoạn khống chế Hàn Băng Tỏa Liên tinh diệu đúng là có khả năng gia tăng chiến lực, nhưng không thể nào thay đổi được thiếu sót trên phương diện nguyên lực.

Rốt cuộc, sau khi Hàn Băng Tỏa Liên bị Địch Áo chặt đứt một lần nữa. Tát Bách Lâm Na không có lựa chọn tiếp tục truy kích Địch Áo, không phải là Tát Bách Lâm Na ý chí không đủ kiên định, mà là vì nàng biết rõ ràng làm như vậy đã mất đi ý nghĩa vốn có.

Địch Áo thở phào nhẹ nhõm, Tát Bách Lâm Na tạo thành áp lực rất lớn đối với hắn, nếu Địch Áo không có năng lực liên tục buông thả Phong Ưu Nhã tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi Tát Bách Lâm Na truy kích gắt gao như thế.

Nếu Địch Áo đã xem Tát Bách Lâm Na như một đối thủ chân chính, hiển nhiên không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, Thân hình hắn chợt lóe rút ngắn khoảng cách giữa song phương, đồng thời phóng ra một đạo Diễm Sinh Phong Nhận, ngay sau đó Phong Nhận nổ tung rồi ngưng tụ thành một tia sáng xanh bắn về phía Tát Bách Lâm Na nhanh như chớp.

Nếu như đổi lại thành những Thủy hệ võ sĩ khác, ngay lúc này lựa chọn tốt nhất hẳn là buông thả Băng Tường để ngăn cản Diễm Sinh bí kỹ nhằm tranh thủ thời gian. Nhưng Tát Bách Lâm Na không có làm như vậy, cánh tay khê run lên, Hàn Băng Tỏa Liên trong tay nhất thời kéo dài thẳng tắp, mũi nhọn đầu tiên bỗng nhiên nổ tung, mấy chục đốt xích ở sau mở rộng ra lúc tụ lúc giãn hóa thành một mũi thương to lớn trực tiếp đón đỡ Diễm Sinh Phong Nhận.

Một trận thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, Hàn Băng Tỏa Liên trong tay Tát Bách Lâm Na chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủn, tất cả bộ phận còn lại đã hóa thành vụn bằng bay tán loạn. Sau khi đón đỡ một kích của Địch Áo, Tát Bách Lâm Na vốn đã là dây cung hết đà, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Thế mà nàng vẫn đứng thẳng ở nơi đó, bộ dạng kiên định làm cho người ta phải nể phục.

Địch Áo không tiếp tục công kích, bởi vì hiện tại bất cứ người nào cũng có thể nhận ra Tát Bách Lâm Na đã bại trận rồi.

Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là trên mặt Tát Bách Lâm Na không có thần sắc buồn bã.

“Quả nhiên đúng như ta đoán, rốt cuộc ta biết tại sao mình thất bại.” Tát Bách Lâm Na nở nụ cười thoải mái: “Thật sự là Cực Hạn võ sĩ cấp ba hả?”

“Nếu nói chính xác thì ... đúng là thế !” Địch Áo nhìn tới Tát Bách Lâm Na, nhíu mày suy nghĩ, chẳng lẽ nữ tử này đã cảm giác được Căn Luân của mình có chỗ khác thường?

“Được rồi, ta tin tưởng ngươi không có láo. Nhưng có biết không, mũi thương bằng mà ta huyền hóa ra, cho dù là học viên bộ cực hạn cũng không có cách nào phá hủy đơn giản như thế, nhất là dưới tình huống đã nhiều lần sử dụng Phong Ưu Nhã hao tổn rất nhiều nguyên lực lại càng không thể.” Tát Bách Lâm Na phát tay, một đoạn Hàn Băng Tỏa Liên còn sót lại tiêu tán vào không khí: “Cho nên ta thật sự tò mò, đến tận cùng tại sao ngươi làm được điều đó.”

Địch Áo cười nói: “Có thể nói cho ta biết tại sao Hàn Băng Tỏa Liên của ngươi không giống với những người khác?”

“Dĩ nhiên có thể.” Tát Bách Lâm Na nở nụ cười khả ái: “Bởi vì ta chỉ biết sử dụng một loại bí kỹ là Hàn Băng Tỏa Liên. Từ nhỏ đến lớn, ta dành tất cả tinh lực và thời gian cho nó, dĩ nhiên là phải phát hiện ra một ít công dụng đặc thù, kết quả như bây giờ hoàn toàn là bình thường. Hiện tại đến phiên ngươi nói cho ta biết đáp án rồi?”

468. Chương 467: Thăng Cấp

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 467: Thăng cấp

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo giật mình há miệng không nói nên lời, vốn là hắn muốn tránh né vấn đề Tát Bách Lâm Na hỏi, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới Tát Bách Lâm Na lại thật sự trả lời hắn. Địch Áo không có hoài nghi đối với câu trả lời của Tát Bách Lâm Na, có thể sử dụng Hàn Băng Tỏa Liên bình thường đến trình độ xuất thần nhập hóa như thế, chỉ có một khả năng duy nhất mà thôi.

Địch Áo nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đối phương đã trả lời vấn đề của mình, nếu bản thân mình không có tố thành ý hình như là nhân phẩm quá kém rồi?

May là Tát Bách Lâm Na cũng không có tiếp tục truy vấn đi xuống, xoay người mặt ngó trên khán đài đám đạo sư nói: “Ta nhận thua.”

Sau khi nghe Tát Bách Lâm Na nói xong, chung quanh lập tức vang lên một trận ồn ào, thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp lại bị một học viên ở bộ sơ cấp đoạt danh hiệu vô địch. Đối với toàn thể học viên bộ cao cấp quả thực là một sỉ nhục không thể nào chấp nhận nổi. Nhưng các học viên bộ sơ cấp thì cảm nhận hoàn toàn ngược lại, mọi người vô cùng hưng phấn la hét ầm ầm, cổ vũ Địch Áo cực kỳ náo nhiệt.

Tát Bách Lâm Na là người bại trận nhưng không thêm để ý tới tạp âm trên khán đài, trực tiếp cất bước đi xuống lôi đài. Chẳng qua là lúc đi ngang Địch Áo bỗng nhiên nhỏ giọng nói một câu: “Đừng quên, người còn thiếu ta một đáp án.”

Địch Áo im lặng nhìn bóng lưng Tát Bách Lâm Na rời đi, từ phương thức chiến đấu của Tát Bách Lâm Na đã có thể nhìn thấy tính tình nàng vô cùng bướng bỉnh. Sợ rằng không nhận được đáp án dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Địch Áo là người đầu tiên trong lịch sử Tử Vong Chi Ca học viện đồng thời nhận được chức vô địch tranh tài ở hai bộ sơ cấp và cao cấp. Chuyện này tạo thành danh vọng cực lớn trong lòng các học viên, ngay cả đám đạo sư cao tầng của học viện cũng bị kinh động, nhưng khi bọn họ đề nghị Tư Thẩn Sâm viện trưởng nên tiến hành bồi dưỡng Địch Áo theo phương pháp đặc thù lại bị trực tiếp cự tuyệt. Tư Thẩn Sâm đưa ra lý do rất đơn giản, người trẻ tuổi cần phải chịu đựng mài luyện nhiều mới tốt, quá cưng chiều sẽ làm hư bọn họ.

Sau khi đại hội tranh tài kết thúc nhận được phần thưởng học phần từ thi đấu cá nhân ở bộ cao cấp. Ca Đốn và Lô Mông cùng nhau đi xin phụ đạo đặc thù, trong khoảng thời gian bọn họ rời khỏi, Địch Áo và các nàng Tác Phi Á không có nhân rồi. Dù sao Địch Áo không hề thiếu mảnh võ tinh thần, trong thạch động lúc nào cũng có nguyên lực dao động.

Phổ Lai Tư và Thương Nam đã tới thăm mấy lần, bọn họ cảm thấy kinh ngạc đối với trình độ xa xỉ của đám người Địch Áo, đây là vì bọn họ còn chưa có phát hiện trên vách động toàn là mảnh võ tinh thần cực phẩm. Nếu không, thật sự không biết bọn họ sẽ phản ứng đến mức nào nữa.

Đợi đến khi Lô Mông và Ca Đốn từ cổ thôn trở về, Địch Áo đã là Cực Hạn võ sĩ cấp bốn rồi. Mọi người vừa cao hứng vừa buồn bực, dựa theo tốc độ tấn chức biến thái của Địch Áo, sợ rằng nhóm bọn họ vĩnh viễn không bao giờ đuổi kịp hần.

Những ngày kế tiếp lại khôi phục cảnh tượng như trước kia, ngoại trừ mỗi tháng làm một nhiệm vụ ra, toàn bộ thời gian còn lại đều dùng cho việc tu luyện. Mặc dù mọi người không cần phải đi tiếp nhận phụ đạo thần bí nữa, nhưng học phần vẫn còn thiếu khá nhiều. Bởi vì lần trước đi xin phụ đạo cho Y Toa Bối Nhĩ, phần lớn học phần trong đó là do Thương Nam đi vay mượn, chính vì thế phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ mấy tháng này đều được dùng để trả nợ.

Trong lúc mọi người tĩnh tâm tu luyện, tác dụng phụ đạo đặc thù lập tức thể hiện ra ngoài. Cho dù là Y Toa Bối Nhĩ cấp bậc thấp nhất, trong vòng ba tháng đã thành công tấn thăng lên đến Cực Hạn võ sĩ cấp ba, so sánh với tốc độ lên cấp của mọi người cũng không thua kém bao nhiêu. Hao phí một vạn học phần quả thực là đáng giá.

Y Toa Bối Nhĩ tấn thăng đến Cực Hạn võ sĩ cấp ba thì người kinh hãi nhất là Phổ Lai Tư. Lúc đoàn người Địch Áo mới vào học viện, Phổ Lai Tư đã nhận thức bọn họ. Khi đó Y Toa Bối Nhĩ chỉ là Quang Mang võ sĩ mà thôi, trong thời gian không tới một năm đã hoàn thành một vòng biến hóa lớn như thế, đối với Phổ Lai Tư đúng là một cú sốc đả kích rất mạnh mẽ.

“Địch Áo, phụ đạo thần bí có tác dụng lớn như vậy sao?” Phổ Lai Tư tự nhiên biết sau khi Y Toa Bối Nhĩ tiếp nhận phụ đạo thần bí mới bắt đầu phát sinh biến hóa.

Địch Áo mỉm cười nói: “Chuyện này phải tùy người mà nói, Y Toa Bối Nhĩ vốn có trụ cột rất tốt, chẳng qua là mấy năm này tương đối lười biếng mà thôi. Vì thế tĩnh tâm tu luyện sẽ tiến độ rất nhanh, nếu là

người khác có lẽ kết quả không lớn như vậy. Nhưng ta có thể khẳng định xin tiếp nhận phụ đạo chỉ có lợi không có hại. Ít nhất một vạn học phần hoàn toàn xứng đáng.”

Phổ Lai Tư nghe tới câu cuối cùng liền thở dài nói: “Cho rằng ta biến thái giống như các người sao? Chỉ tham gia tranh tài đã kiếm được năm vạn học phần, khu vực chúng ta dùng mảnh võ tinh thần tu luyện còn không đủ, làm sao có thể lấy ra học phần để ta xin phụ đạo? Huống chi cho dù có một vạn học phần, ta cũng không thể dùng cho mình.”

Địch Áo nhìn sang Phổ Lai Tư: “Nếu quả thật muốn tiếp nhận phụ đạo, ta nghĩ là có biện pháp.”

“Là gì? Mau...” Phổ Lai Tư vui mừng hô lên.

Địch Áo nhún vai: “Đương nhiên là chúng ta cho rồi, nhưng cần phải chờ thêm một đoạn thời gian ngắn mới được. Sau khi chúng ta trả lại học phần còn nợ Thương Nam, còn dư lại bao nhiêu sẽ cho người hết.”

Phổ Lai Tư nghe Địch Áo nói lập tức lắc đầu: “Chớ có nói đùa, một tháng chỉ có nhiều đó học phần, đoán chừng các người dùng để trao đổi mảnh võ tinh thần đúng không? Không thể vì ta làm chậm trễ các người tu luyện, nói như vậy còn không bằng ta không xin phụ đạo thần bí làm gì.”

Phổ Lai Tư nghĩ là đám người Địch Áo dùng học phần để tu luyện mảnh võ tinh thần, cho nên mới nói như vậy. Nếu hắn biết số lượng mảnh võ tinh thần cực phẩm trong tay Địch Áo, nhất định sẽ có biểu tình khác hẳn lúc này.

“Chuyện này không cần người quan tâm, cứ chờ tin tức của ta là được, yên tâm đi, mọi người đều là bằng hữu, điểm nhỏ này chúng ta vẫn có thể giúp.” Địch Áo không có ý giải thích, dù sao đợi đến lúc kiếm đủ học phần giao cho Phổ Lai Tư là tốt rồi. Quen nhau thời gian dài như vậy, Phổ Lai Tư đã giúp đám người Địch Áo không ít chuyện, nhưng chưa từng có yêu cầu hỏi báo gì cả. Học phần ở trong mắt học viên bình thường có lẽ là vô cùng trân quý. Nhưng đối với nhóm Địch Áo chỉ là một con số mà thôi, ngoại trừ dùng để xin phụ đạo thần bí ra thì không còn bao nhiêu tác dụng.

Phổ Lai Tư cho rằng Địch Áo đang an ủi mình, cũng không có nói tiếp. Ngược lại hàn huyên chuyện khác rất sôi nổi, trong khoảng thời gian này Phổ Lai Tư và Thương Nam trợ giúp Địch Áo hỏi thăm hành động của San Đóa Lạp, nhưng nữ nhân này tựa hồ đã buông thù hận xuống, ít nhất từ ngoài mặt đúng là như vậy, nàng làm như chưa bao giờ có một đệ đệ tên là Đạt Nhĩ Sâm vậy. Mỗi ngày chỉ tiếp nhận nhiệm vụ rồi an tĩnh tu luyện. Nếu thật sự có chỗ không giống trước, đó là thời gian dùng cho việc tu luyện nhiều hơn trước kia không ít.

Về phần cái tên Gia Nạp Lợi, cũng là Bồ Lý Ân hiện tại vô cùng bất hạnh đã bị yêu thú giết chết trong một lần làm nhiệm vụ, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi. Lấy thực lực Gia Nạp Lợi đi đối phó yêu thú nhiệm vụ của bộ cao cấp thì làm sao có kết quả tốt? Thế nhưng theo lời Thương Nam, những tên ở cùng khu vực Gia Nạp Lợi lúc ấy trở mặt nhìn Gia Nạp Lợi bị giết chết. Có lẽ là vì ở trong mắt bọn họ, một tên Gia Nạp Lợi không có Bồ Lý Ân che chở chỉ là gánh nặng mà thôi, vì thế không có người nào có ý ra tay cứu viện.

Địch Áo nghe được tin tức kia không hề cảm thấy ngoài ý muốn, cho dù Gia Nạp Lợi không bị yêu thú giết chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị học viện phát hiện. Võ sĩ cao cấp có lẽ có hi vọng giả mạo một võ sĩ cấp thấp, nhưng chuyện ngược lại tuyệt đối là không thể.

Khi đang chuyên tâm làm một việc thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã qua nửa năm, mấy người Địch Áo đã tiến vào bộ cao cấp. Sau khi đến bộ cao cấp sẽ không còn nhiệm vụ dễ dàng tương tự như Thạch Kê nữa, nhưng thực lực mọi người và khả năng hoạt động ăn ý cũng tăng lên, cho dù gặp được yêu thú rất khó đối phó đều hoàn thành nhiệm vụ hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm).

Bây giờ cấp bậc thấp nhất vẫn là Y Toa Bối Nhĩ, mặc dù nàng đã cố gắng rất nhiều nhưng trong thời gian này những người khác cũng đồng thời tiến bộ. Vì thế không thể nào rút ngắn chênh lệch được, lúc ban đầu Y Toa Bối Nhĩ vì thế mà cảm thấy buồn rầu, nhưng sau khi nhìn thấy Địch Áo và Tát Bách Lâm Na chiến đấu. Y Toa Bối Nhĩ nhận ra nếu Tát Bách Lâm Na có thể điều khiển Hàn Băng Tỏa Liên tinh diệu như thế, bản thân mình cũng có thể làm được.

Y Toa Bối Nhĩ không có học Tát Bách Lâm Na đặc biệt tu luyện Hàn Băng Tỏa Liên, bởi vì nàng biết bí kỹ thích hợp người khác chưa chắc sẽ thích hợp với bản thân. Sau khi tiếp nhận Dịch Dịch phụ đạo một ngày, bí kỹ mà Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy hứng thú nhất chính là Băng Trùy, cho nên nàng đặt toàn bộ trọng tâm vào thứ này. Theo thời gian trôi đi, mặc dù Y Toa Bối Nhĩ buông thả bí kỹ phòng ngự không bằng Tác Phi Á và Tuyết Ny, nhưng lực công kích đã không thua kém chút nào.

Góc Tây Bắc của Mê Ngữ sâm lâm, trên một bãi đất trống trống trải, mấy người Dịch Áo đang vây bắt một con Thiên Ngưu Trùng tám cánh, đánh nhau khí thế ngất trời. Loài Thiên Ngưu Trùng này toàn thân vô cùng cứng rắn, bí kỹ bình thường căn bản đánh không phá nổi lớp giáp xác dày cộm kia. Nếu con trùng này nằm im trên mặt đất không nhúc nhích, nhìn qua y như là một cái nồi sắt đen hui. Thật ra nó cũng thường xuyên làm như vậy, một khi cảm thấy nguy hiểm sẽ lập tức từ trên không trung hạ xuống đất, nằm im bất động, chuẩn bị tùy thời tấn công kẻ địch.

Sở dĩ nói là hạ xuống đất, nguyên nhân là vì tám cánh của Thiên Ngưu Trùng chỉ có thể lướt đi mà thôi, thân thể của nó quá lớn nên mấy cặp cánh không thể nào chống đỡ nổi trọng lượng nặng kinh khủng. Cho nên Thiên Ngưu Trùng tám cánh vừa hạ xuống sẽ trực tiếp thu cánh vào, sau đó mượn lực quán tính rơi xuống đất, con trùng này thuộc về hàng ngũ da dày thịt béo, cho dù té nặng một chút cũng không thể chết nổi.

Thiên Ngưu Trùng bình thường chỉ có bốn cánh, một khi tiến hóa đến tám cánh, chính là một tồn tại rất đáng sợ, từ phòng ngự năng lực tính lên sợ rằng đủ để sánh ngang với Địa hệ võ sĩ cấp Võ Tôn. Bởi vì cho dù là Bàn Thạch Thủ Hộ hay nguyên lực chiến giáp cũng phải cần nguyên lực duy trì. Nhưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh chỉ cần nằm một chỗ là được rồi, mặc cho đủ các loại bí kỹ oanh kích như cuồng phong bạo vũ lên trên người nó cũng không thể tạo thành nửa điểm thương tổn.

Nếu đổi lại bất kỳ yêu thú nào thì vị trí ánh mắt hẳn là điểm yếu duy nhất, nhưng một khi Thiên Ngưu Trùng tám cánh nằm trên mặt đất bày ra tư thế phòng ngự sẽ có một mảnh giáp xác hình cung từ sau vươn tới che chắn toàn bộ phần đầu lại. Nhược điểm của Thiên Ngưu Trùng tám cánh chỉ có cái bụng, nhưng trừ phi đám người Dịch Áo có thể phát động công kích từ dưới lòng đất, nếu không đúng là hoàn toàn không có biện pháp xử lý nó.

Nhưng đó chỉ là tương đối mà thôi, lúc ban đầu tiếp xúc Dịch Áo đã dùng Diễn Sinh Phong Nhận đánh trúng phần bụng của Thiên Ngưu Trùng tám cánh, kết quả là Thiên Ngưu Trùng tám cánh đau đớn gào thét mấy tiếng là xong, không có tạo thành thương tổn mang tính thực chất nào. Dịch Áo hối hận nhất chính là chuyện này, nếu sớm biết sẽ lâm vào cục diện hiện tại, lúc đó hẳn nên tặng một đạo Lôi Quang Phong Nhận cho con gia hỏa này mới đúng.

“Dịch Áo, cứ đánh tiếp như vậy không phải là cách hay đâu?” Lôi Mông buồn bực nói, hẳn mới vừa phóng ra Liệt Địa Kích nhưng chỉ làm bay lên một đám tro bụi, con Thiên Ngưu Trùng tám cánh ở đối diện vẫn nằm an ổn tại chỗ, ngay cả giả bộ gằm đầu đón một tiếng cũng không thèm cấp cho hắn. Vì thế Lôi Mông có cảm giác mình đã thất bại thảm hại.

“Ta cũng không nghĩ tới con gia hỏa này khó đối phó như vậy.” Dịch Áo thở dài đáp. Nếu tính từ tỷ lệ thân thể thì đầu Thiên Ngưu Trùng tám cánh này hẳn là không thông minh lắm mới đúng. Bởi vì so sánh với thân thể khổng lồ kia, cái đầu của Thiên Ngưu Trùng tám cánh nhỏ bé đến mức đáng thương. Nhưng sự thật đúng lúc hoàn toàn ngược lại, ví dụ như tất cả các loại bí kỹ Phong Nhận, Liệt Diễm Trảm ...v...v Thiên Ngưu Trùng tám cánh đều làm như không thấy, ngạnh kháng xuống không thêm quan tâm chút nào. Y Toa Bối Nhĩ thả ra Băng Trùy xoay tròn cũng không có tác dụng, nhưng một khi Dịch Áo buông thả Lôi Quang Phong Nhận thì Thiên Ngưu Trùng tám cánh tựa như cảm thấy được nguy hiểm đến gần sẽ lập tức vươn mười mấy cái chân to bằng cột trụ ra ngoài, thoáng cái đã chạy trốn ra thật xa làm cho Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo rơi vào khoảng không.

Nếu Dịch Áo có thể tiếp cận Thiên Ngưu Trùng tám cánh đủ gần tự nhiên sẽ không để cho nó tránh né dễ dàng như thế. Nhưng mà ở tình huống hiện tại không có ai dám đứng quá gần Thiên Ngưu Trùng tám cánh, tên gia hỏa này có thủ đoạn công kích rất kỳ lạ, từ trong lớp giáp xác đột ngột bắn ra mấy cái gai xương nhọn hoắc. Hơn nữa kích thước cây nào cây nấy to bằng thân đại thụ một người ôm không hết, lực đạo vô cùng mạnh mẽ có thể bị trực tiếp xuyên thủng bất kỳ bức tường đá nào. Huống chi là Dịch Áo thiếu hụt thủ đoạn phòng ngự, một khi phạm phải sai lầm bị đánh trúng hậu quả khó thể dự liệu nổi.

Chỉ có điều Thiên Ngưu Trùng tám cánh cũng rất khó chạy trốn, đầu tiên là nó không dám bay lên, bởi vì làm như vậy sẽ để lộ nhược điểm của nó. Mảnh đất trống này chỉ có một mình nó làm chủ, bốn phía đều là rừng rậm, lấy hình thể của nó di chuyển trong rừng hiển nhiên không thể nào thoát khỏi đám người Dịch Áo truy đuổi được.

Mấy người bắt đắc dĩ lần lượt ngừng công kích, cứ tiếp tục như vậy cho dù bọn họ hao hết nguyên lực cũng không có tác dụng chút nào. Đầu Thiên Ngưu Trùng tám cánh cảm thấy không khí có vẻ khác thường, lớp vỏ giáp xác bao trùm lấy đầu rút trở về để lộ ra hai con ngươi màu xanh lục loạn chuyển bốn phía, hiển nhiên là đang kiểm cách thoát thân.

“Nếu không chúng ta giả bộ rời đi? Đợi đến lúc tên gia hỏa này bay lên trời sẽ ra tay đánh lén, hẳn là sẽ có kết quả?” Ca Đồn đề nghị.

Những người khác liếc nhau hội ý, chỉ có nước như vậy mà thôi, bọn họ thật sự nghĩ không ra phương pháp xử lý nào tốt hơn. Cho nên mọi người giả bộ rời đi, trên thực tế là núp vào khu rừng bên cạnh, từ trong khe hở cây cối quan sát Thiên Ngưu Trùng tám cánh ở phía ngoài.

Sau khi mọi người rời đi một lúc lâu, Thiên Ngưu Trùng tám cánh vẫn nằm im không nhúc nhích, đám người Dịch Áo dần dần mất đi kiên nhẫn.

“Được rồi, ta nhận thấy hình như biện pháp này không có kết quả.” Ca Đồn cả giận nói: “Không bằng chúng ta vứt bỏ nhiệm vụ này cho rồi. Ta thấy dù là học viên bộ cực hạn đến cũng chưa chắc có thể đối phó nổi con gia hỏa quái dị này.”

Tác Phỉ Á suy nghĩ một lát rồi nói: “Thật ra ta cảm giác Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo mới có thể xúc phạm tới nó, các người không có phát hiện sao? Chỉ khi nào Dịch Áo phát động công kích, nó mới có ý chạy trốn.”

Ca Đồn buông tay ra: “Điểm này ai cũng nhìn ra, nhưng vấn đề là Dịch Áo không thể đi tới Thiên Ngưu Trùng tám cánh quá gần, làm như vậy sẽ tự đưa mình vào chỗ nguy hiểm.”

Lúc này Dịch Áo bỗng nhiên nói: “Các người có chú ý tới không, Thiên Ngưu Trùng dùng gai xương công kích, trước sau trái phải đều có thể buông thả, nhưng phía trên thì không có.”

“Chưa chắc, đến tột cùng chưa có ai trong chúng ta đến gần Thiên Ngưu Trùng tám cánh, Dịch Áo, không phải là muốn công kích nó từ trên trời đó chứ? Không thể, quá nguy hiểm.” Ca Đồn lắc đầu nói.

Những người khác cũng không dám quyết định, Dịch Áo lại im lặng suy nghĩ, hồi lâu sau đưa ánh mắt về phía Lôi Mông: “Nếu có thể hấp dẫn Thiên Ngưu Trùng tám cánh chú ý, đại khái có thể kiên trì bao lâu?”

Lôi Mông âm thầm tính toán trong lòng, nói: “Mười mấy phút hẳn là không có vấn đề.”

Dịch Áo cười nói: “Vậy là đủ rồi.”

Tác Phỉ Á lo lắng nhìn tới Dịch Áo: “Đã xác định làm như vậy sao? Ca Đồn nói rất có lý, vứt bỏ nhiệm vụ này đi, tối đa chỉ bỏ một ít học phần mà thôi, không cần phải liều mạng như vậy.”

Dịch Áo cười cười: “Nếu như tất cả mọi người cảm giác nguy hiểm là vứt bỏ, vậy thì học viện ban bố nhiệm vụ cũng mất đi ý nghĩa, an tâm đi, nếu như thật sự nguy hiểm, ta sẽ biết cách né tránh. Huống chi không phải là ta muốn một mình đánh gục nó, chỉ cần làm cho nó chịu di chuyển là thành công rồi.”

Nếu Dịch Áo đã nói như vậy, những người khác cũng không có ý kiến, ngay cả Ca Đồn trước đó đề nghị bỏ qua nhiệm vụ, từ sâu trong nội tâm hẳn cũng không đành lòng. Lần này có thể bỏ qua nhưng lần sau thì sao? Một khi hành vi trốn tránh hình thành thói quen, trong nội tâm người võ sĩ dần dần sẽ mất đi dũng khí khiêu chiến.

Thế nhưng vì gia tăng cơ hội thành công, Tác Phỉ Á yêu cầu Dịch Áo mang Lao Lạp theo, Lao Lạp có màn hào quang hộ thân nên an toàn hơn Dịch Áo rất nhiều. Hơn nữa Lao Lạp có lực công kích mạnh đáng sợ, nếu tính đơn giản từ góc độ lực bạo phá, sợ rằng không hề thua kém Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo.

Lao Lạp hiển nhiên không có ý kiến, vô cùng hưng phấn đeo quyền sáo vào tay, từ khi tiến vào Tử Vong Chi Ca học viện, Lao Lạp rất ít khi xuất thủ. Lần này có cơ hội tốt như vậy, nằng thật sự vui vẻ không

nhận được nữa, chỉ muốn lập tức xông lên đập cho con gia hỏa kia vài quyền.

Địch Áo không có phản đối ý kiến của Tác Phi Á, trên thực tế Địch Áo đã cẩn thận quan sát rất lâu. Trên lưng con Thiên Ngưu Trùng tám cánh có một khối giáp xác bóng loáng hình lục giác, chỉ cần có thể thành công hạ xuống chỗ đó sẽ không thể bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Không đợi đến lúc đám người Địch Áo rời khỏi rừng rậm, Thiên Ngưu Trùng tám cánh vốn nằm trên bãi đất trống đã chớp chớp đôi mắt, lớp vỏ giáp xác lại hiện ra bao trùm toàn bộ phần đầu lại.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, xem ra tên gia hỏa này đã sớm biết bọn họ núp ở trong rừng, khó trách vẫn nằm im không có ý định thay đổi vị trí.

Lôi Mông dẫn đầu xông ra ngoài, trong quá trình chạy tới thả ra Bàn Thạch Thủ Hộ bao phủ toàn thân, khi tới gần Thiên Ngưu Trùng tám cánh khoảng chục thước mới giơ chân lên đập mạnh xuống đất, luồng kinh khí vô hình mạnh mẽ đánh lên trên người Thiên Ngưu Trùng tám cánh phát ra thanh âm như kim loại chạm vào nhau.

469. Chương 468: Nhược Điểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 468: Nhược điểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cùng lúc đó tám cái cánh của Thiên Ngưu Trùng cũng vươn lên, phía trong lớp giáp xác lạng lẹ mở ra một khe hở, một nắm gai xương đen nhánh từ trong đó bắn nhanh ra đâm vào màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ.

Đám người Tác Phi Á đứng ở vị trí an toàn buông thả bí kỹ công kích, mặc dù khoảng cách này hạ thấp uy lực bí kỹ xuống rất nhiều, nhưng các nàng chỉ cần phối hợp với Lôi Mông hấp dẫn lực chú ý của nó là được. Cương quyết không cho nó phát hiện ra Địch Áo và Lao Lạp hành động.

Mấy phút sau, Địch Áo và Lao Lạp đã vòng ra sau lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh, Miêu Tử phe phẩy hai cánh trôi nổi lơ lửng ở trên đầu hai người. Lúc này khoảng cách với Thiên Ngưu Trùng tám cánh còn có mười mấy thước, bọn họ cần Miêu Tử hỗ trợ để an toàn hạ xuống lưng con gia hỏa kia.

Địch Áo quan sát thời gian chừng một phút, đến lúc phát hiện Thiên Ngưu Trùng tám cánh đã dời lực chú ý lên trên người Lôi Mông, mới quay người lại ra hiệu cho Lao Lạp.

Lao Lạp gật đầu vỗ nhẹ lên đầu Miêu Tử, Miêu Tử lập tức cắn dai lưng Lao Lạp, sau đó vẫy cánh bay lên trời. Địch Áo cũng phi thân nhảy lên, khi sắp hết đà vừa lúc đuổi kịp Miêu Tử, hần điểm nhẹ mũi chân lên lưng Miêu Tử, thân hình bay vút lên như làn khói rồi nhẹ nhàng hạ xuống lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh.

Vào lúc này, Lôi Mông đã sắp bị Thiên Ngưu Trùng tám cánh đánh cho đầu óc choáng váng rồi, mặc dù màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ còn có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian. Nhưng mà Thiên Ngưu Trùng tám cánh phun ra gai xương mang theo lực lượng chấn động rất lớn khiến cho hắn khổ không thể tả. Cũng may hắn từng huấn luyện ‘ăn đòn’ với đám người Địch Áo đã hình thành thói quen chịu đựng đả kích cường độ cao, có lẽ Lôi Mông đã sớm quay đầu chạy ngược trở về rồi.

Địch Áo lặng yên không một tiếng động từ trên cao hạ xuống, Lao Lạp và Miêu Tử theo sát phía sau, mục tiêu đều là miếng vảy hình lục giác bóng loáng trên lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh.

Đúng lúc này, Thiên Ngưu Trùng tám cánh tựa hồ phát hiện ra có chỗ khác thường, bỗng nhiên ngừng tấn công Lôi Mông. Chốc lát sau, hai bên thân thể tự động lộ ra một khe hở, điều này cho thấy Thiên Ngưu Trùng tám cánh sắp sửa phát động công kích phạm vi lớn.

Địch Áo và Lao Lạp đã không kịp thay đổi phương hướng, bởi vì cho dù bọn họ chạy về hướng nào cũng nằm trong phạm vi Thiên Ngưu Trùng tám cánh công kích. Chỉ có vị trí miếng vảy hình lục giác mới là nơi an toàn nhất.

Lôi Mông lập tức nhận ra Thiên Ngưu Trùng tám cánh hành động khác thường, mắt thấy Địch Áo và Lao Lạp còn phải thêm vài giây nữa mới thành công hạ xuống lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh. Lôi Mông không quản nhiều làm gì, trực tiếp thả ra bí kỹ gia truyền Địa Chấn, sở dĩ trước đó hắn không có sử dụng Địa Chấn là vì thật sự không dám xác định chiêu này có tác dụng đối với hình thể khổng lồ của Thiên Ngưu Trùng tám cánh hay không. Nhưng tình cảnh bây giờ đây là việc duy nhất hắn có thể làm, bất kể hữu dụng hay không cũng phải thử một lần mới biết được.

Một luồng khí trong suốt lấy Lôi Mông làm trung tâm thổi quét ra bốn phía, Thiên Ngưu Trùng tám cánh nằm một chỗ không nhúc nhích. Nhìn thấy Địch Áo và Lao Lạp đang nhanh chóng hạ xuống lưng nó, tâm tình Lôi Mông cực kỳ nóng vội, bởi vì hắn không có cách nào phân biệt được chiêu Địa Chấn đến tột cùng có tác dụng ra sao?

“Thình thịch” hai tiếng trầm muộn, Địch Áo và Lao Lạp trước sau rơi xuống lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh, đúng lúc này hai cây gai xương màu đen từ khe hở trong thân thể Thiên Ngưu Trùng tám cánh bắn ra, trong chớp mắt đã va chạm trên không trung phát ra một trận tiếng động chói tai. Đúng như Địch Áo suy đoán, vị trí hắn và Lao Lạp đang đứng không hề bị liên lụy, nơi này đúng là an toàn nhất.

Lôi Mông thở phào một hơi nhẹ nhõm, xem ra Địa Chấn vẫn có tác dụng nhất định, nếu không ngay khi khe hở xuất hiện Thiên Ngưu Trùng tám cánh sẽ lập tức thả ra gai xương rồi, chứ không phải dừng lại chốc lát mới phóng ra ngoài như thế.

Địch Áo tự nhiên rõ ràng Lôi Mông đã làm gì, chỉ nhìn về phía xa xa mỉm cười ra hiệu cảm ơn. Sau đó cúi đầu quan sát miếng vảy hình lục giác, khối giáp này tỏa sáng một màu đen nhánh, bao trùm diện tích đại khái hai, ba thước. Địch Áo, Lao Lạp và Miêu Tử cùng đứng ở phía trên vẫn còn dư dả.

Thiên Ngưu Trùng tám cánh hiển nhiên đã nhận ra có người đang đứng trên lưng nó, mặc dù lớp giáp xác vô cùng cứng rắn, không biết tại sao Thiên Ngưu Trùng tám cánh lại có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Không dám nữa nằm im bất động như con rùa rúc đầu nữa, vội vã thò mười mấy cái chân trắng kiện ra điên cuồng xông về phía Lôi Mông.

Lôi Mông nhất thời bị dọa cho sợ hết hồn, hắn có thể dùng Bàn Thạch Thủ Hộ phòng ngự gai xương do Thiên Ngưu Trùng tám cánh buông thả, nhưng tên gia hỏa này xông tới dừng nói là Bàn Thạch Thủ Hộ. Chỉ sợ là Địa Long Thủ Hộ cũng ngăn không nổi thể công cuồng mãnh cỡ này. Lôi Mông không cần suy nghĩ lập tức xoay người bỏ chạy, Thiên Ngưu Trùng tám cánh lại chạy theo sát phía sau không nghỉ.

Đứng ở trên lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh hiển nhiên sẽ bị xóc nảy, nhưng Địch Áo và Lao Lạp vẫn có thể thừa nhận được, hai người đứng vững vàng trên đó tìm kiếm nhược điểm của nó. Mắt thấy Lôi Mông bị Thiên Ngưu Trùng tám cánh đuổi chạy tán loạn khắp nơi, trái tim hắn nhện không được rung lên mấy nhịp, vội vàng thả ra Lôi Quang Phong Nhận đánh vào miếng vảy hình lục giác kia. Đòn công kích cường hãn của Địch Áo chỉ đục thủng một lỗ to bằng nắm đấm, chất lỏng màu xanh biếc từ trong lỗ thủng phun ra, trong lúc nhất thời trong không khí tràn đầy mùi tanh hôi khó ngửi.

Kết quả này hiển nhiên không thể làm cho Địch Áo hài lòng, so sánh với hình thể khổng lồ của Thiên Ngưu Trùng tám cánh, lỗ thủng này quả thực nhỏ đến mức không đáng nhắc tới, không thể nào tạo thành ảnh hưởng đối với Thiên Ngưu Trùng tám cánh được.

Thiên Ngưu Trùng tám cánh bị đau đớn kích thích ngược lại gia tăng tốc độ còn nhanh hơn lúc này. Lôi Mông nhất thời không ngừng kêu khổ, vốn tốc độ song phương ngang hàng với nhau, bây giờ Thiên Ngưu Trùng tám cánh đột nhiên tăng nhanh tốc độ làm cho tình cảnh Lôi Mông càng thêm nguy hiểm.

May là còn có đám người Tác Phỉ Á ở ngoài hỗ trợ, mấy nữ tử thay phiên nhau buông thả Băng Tường ngăn cản trong phạm vi chính giữa Lôi Mông và Thiên Ngưu Trùng tám cánh. Mặc dù Băng Tường của các nàng sẽ bị Thiên Ngưu Trùng tám cánh ủi nát bấy nhanh chóng, nhưng ít ra vẫn có thể ngăn cản Thiên Ngưu Trùng tám cánh một chút. Hơn nữa Ca Đồn công kích mang đến cho nó phiền toái không nhỏ, Ca Đồn không có lựa chọn công kích phần đầu Thiên Ngưu Trùng tám cánh, bởi vì khoảng cách quá xa và mục

tiêu quá nhỏ nên không dễ dàng đánh chính xác. Ca Đồn lựa chọn công kích mười mấy cái chân thô to của Thiên Ngưu Trùng tám cánh. Mặc dù hắn không đủ lực lượng để đánh gãy mấy cái ‘cột nhà’ này, nhưng cũng tạo ra tác dụng rất lớn, trong quá trình Thiên Ngưu Trùng tám cánh chạy đi rõ ràng không có thuận lợi như trước.

Thấy Lôi Mông vẫn còn có thể chống đỡ một hồi, Dịch Áo cũng hơi yên tâm. Ngược lại bắt đầu khẩn trương suy tư làm thế nào mới có khả năng đánh bị thương tên gia hỏa khó chơi này.

Vấn đề chủ yếu nhất là Dịch Áo không thể sử dụng Lôi Quang Phong Nhận quá nhiều lần, mấy giờ trước hắn đã sử dụng ba lần, chỉ có thể tiếp tục sử dụng vài ba lần nữa thôi. Cho nên Dịch Áo phải suy nghĩ phương pháp tấn công tạo thành thương tổn lớn nhất.

Lúc này Lao Lạp bỗng nhiên kéo ống tay áo của hắn, Dịch Áo quay đầu nhìn lại thì thấy ánh mắt Lao Lạp có vẻ nóng lòng muốn thử. Dịch Áo gật đầu ra hiệu cho Lao Lạp thử xem, có lẽ quyền sáo cổ quái của nàng sẽ mang đến niềm vui bất ngờ.

Thấy Dịch Áo đồng ý, Lao Lạp lập tức cao hứng hưng hăng nện một quyền lên phía trên miếng vảy hình lục giác, sau một tiếng vang trầm muộn là thanh âm răng rắc của xương cốt nứt gãy. Dịch Áo nhất thời vui mừng hơn hở, cúi đầu nhìn xuống thì thấy miếng vảy kia đã bị Lao Lạp đánh vỡ hiện ra một dãy vết nứt chằng chịt, chính giữa vị trí công kích đã bể tan tành không còn hình dáng gì nữa rồi.

Thiên Ngưu Trùng tám cánh có thể cứng rắn ngạnh kháng Lôi Quang Phong Nhận của Dịch Áo gầm lên một tiếng thê lương, hiển nhiên nó đã bị Lao Lạp đánh một quyền mang đến thống khổ rất lớn.

Đây đúng là vui mừng ngoài ý muốn rồi, Dịch Áo không biết nên nói gì cho phải, Lôi Quang Phong Nhận của mình chỉ có thể đục ra một lỗ thủng nhỏ mà thôi. Không ngờ Lao Lạp đánh một quyền bộc phát ra lực lượng vượt xa khỏi dự đoán của hắn.

“Đánh tốt, tiếp tục.” Dịch Áo cao hứng vỗ vỗ vai Lao Lạp, chỉ cần Lao Lạp đánh nát miếng vảy hình lục giác này, Lôi Quang Phong Nhận sẽ có thể gia tăng thương tổn hơn rất nhiều.

Lao Lạp không có hứng thú tiếp tục công kích lớp giáp vốn đã nứt vỡ, nhưng lại được Dịch Áo tán thưởng cũng rất trọng yếu đối với nàng. Vì thế Lao Lạp gật đầu một cái, trực tiếp quỳ một chân trên lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh tung ra hết quyền này đến quyền khác.

Thiên Ngưu Trùng tám cánh rống lên càng lúc càng thê lương bi thảm, nhưng nó không có biện pháp xử lý Dịch Áo và Lao Lạp ở trên lưng, chỉ có thể bay nhảy tán loạn y như con ruồi đen vậy. Lúc này nó chẳng quan tâm truy kích Lôi Mông nữa rồi, trực giác nói cho nó biết nếu không thể đuổi mấy người trên lưng xuống, bản thân nó sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

470. Chương 469: Chiến Tranh Bộc Phát

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 469: Chiến tranh bộc phát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Bị dồn vào đường cùng, Thiên Ngưu Trùng tám cánh lại cho ra một lựa chọn sai lầm, từ trong lớp giáp xác trong lộ ra tám cái cánh dài. Đồng thời nhanh chóng chạy tới trước lấy đà bay lên, nhưng cũng chỉ đạt tới độ cao ba, bốn thước. Bởi vì hình thể quá lớn nên trong thời gian cấp bách ngủi nó không thể nào bay lên cao được.

Thiên Ngưu Trùng tám cánh cử động phù hợp với tâm nguyện của đám người Tác Phi Á, nếu như nó không bay lên thì mọi người không có biện pháp gì xử lý. Nhưng bây giờ lại khác hẳn, Thiên Ngưu Trùng tám cánh chủ động để lộ nhược điểm của mình ra ngoài, đến lúc này còn không động thủ thì đúng là quá ngu rồi.

Mấy người vội vàng thả ra bí kỹ có lực công kích mạnh nhất, Tác Phỉ Á là luồng khí đông lạnh, Tuyết Ny là Băng Tinh Phong Bạo, Y Toa Bối Nhĩ là Băng Trùy xoay tròn, còn có Ca Đồn thi triển Chân Hồng Chi Vũ và Lôi Mông là Liệt Địa Kích, cơ hồ là đồng thời đánh trúng cái bụng của Thiên Ngưu Trùng tám cánh. Kèm theo một trận thanh âm đinh tai nhức óc và tiếng rống thảm thiết, trên bầu trời đổ xuống một cơn mưa màu xanh biếc, xen lẫn trong đó là các đốt xương, thịt vụn bay lả tả. Đáng tiếc nhất chính là sinh mệnh lực tên gia hỏa này vô cùng cường hãn, bị thương nặng như thế mà vẫn còn dư lực tiếp tục bay lên cao.

Đám người Tác Phỉ Á lập tức phát động đợt công kích thứ hai, giờ phút này Thiên Ngưu Trùng tám cánh lâm vào tình trạng hai mặt thụ địch, nhưng nó không có cách nào ngăn cản điều đó phát sinh. Chỉ có thể liều mạng bay lên trời cao, cố gắng kéo giãn khoảng cách với mấy người Tác Phỉ Á ở dưới đất.

Sau khi Thiên Ngưu Trùng tám cánh bay lên, thân thể là chột nghiêng trái nghiêng phải, cũng may lớp giáp xác đã bị Lao Lạp đánh vỡ tạo thành vô số vết nứt. Địch Áo và Lao Lạp dùng tay giữ chặt vào đó mới không bị rơi xuống. Lao Lạp dùng một tay giữ cố định thân thể, một tay khác vẫn kiên trì tung ra từng quyền một lên trên lớp giáp xác.

Rốt cuộc miếng vảy hình lục giác bị Lao Lạp đánh nát chừng nửa thước, các sợi mạch máu thô to và da thịt lập tức lộ ra ngoài. Địch Áo không dám chậm trễ chút nào, dùng một hơi buồng thả mấy đạo Lôi Quang Phong Nhận đánh vào trong thân thể Thiên Ngưu Trùng tám cánh. Làm xong hết thấy những điều đó, Địch Áo đưa tay kéo Lao Lạp lại gần, hai người cùng nhau nhảy ra khỏi lưng Thiên Ngưu Trùng tám cánh.

Gặp phải công kích trầm trọng như vậy, Thiên Ngưu Trùng tám cánh không còn khí lực phi hành, tám cái cánh dài liền ngừng lại, lướt về phía trước thêm một đoạn ngắn khoảng rồi đập mạnh xuống mặt đất.

Con Thiên Ngưu Trùng tám cánh này thật sự là xui xẻo, bởi vì nó đã vô lực khống chế góc độ, vì thế trong lúc rơi xuống cái đầu trực tiếp cắm xuống đất, sau đó bị lực quán tính cường đại tác dụng lên toàn bộ thân thể, sau một trận thanh âm đinh tai nhức óc thân thể nó lật ngửa ra nằm bất động trên mặt đất, để lộ cái bụng đầy vết thương ra trước mặt đám người Tác Phỉ Á.

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, Thiên Ngưu Trùng tám cánh không còn năng lực chống cự, chỉ cần đánh thêm mấy kích là hoàn toàn bất động.

Nói tóm lại, kết quả của nhiệm vụ lần này coi như là tương đối hài lòng, mặc dù hao phí thời gian khá dài nhưng cũng không có ai bị thương. Ngoại trừ Lôi Mông bị đánh choáng váng đầu óc ra, tất cả những người khác đều hoàn hảo bị không tổn thương gì.

Đám người Địch Áo mới vừa quay trở lại khu vực thạch động, còn chưa kịp đi tìm đạo sư đổi học phần đã thấy Thương Nam vội vã chạy tới. Địch Áo không khỏi nhíu mày, tính cách Thương Nam luôn luôn trầm ổn, rất ít khi vội vã giống như bây giờ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Thương Nam đi tới gần không nói gì hết, trực tiếp kéo Địch Áo qua một bên.

“Mạc Lâm trưởng lão có tin tức mới.” Thương Nam thấp giọng nói.

Địch Áo gật đầu ý bảo Thương Nam nói tiếp, trên thực tế khi Thương Nam kéo hắn đi ra ngoài. Địch Áo đã đoán được nhất định là có liên quan tới Thần Vực rồi, nếu không cũng không cần thiết tránh né những người khác.

“Mạc Lâm trưởng lão nhờ ta chuyển cáo người, chiến tranh đã sắp bắt đầu, tốt nhất là nhanh chóng quyết định đi.” Nói tới đây, vẻ mặt Thương Nam hơi cổ quái. Bởi vì ở trong ấn tượng của hắn, Mạc Lâm trưởng lão luôn là một trưởng giả cực kỳ nghiêm túc, địa vị trong Thần Vực rất cao, nhưng hắn chịu trách nhiệm thuật lại nguyên do đoạn văn này rõ ràng tiết lộ một tin tức, đó là Mạc Lâm trưởng lão không thể nào làm ảnh hưởng đến quyết định của Địch Áo, vậy thì thân phận Địch Áo cao đến mức nào đây?

“Chiến tranh? Chiến tranh gì?” Địch Áo ngây ngẩn cả người, phản ứng đầu tiên là nghĩ tới có người tiến công Phỉ Tế công quốc, căn bản không có chú ý tới vẻ mặt của Thương Nam.

“Là chiến tranh giữa Nguyệt Ảnh đế quốc và Sư Tâm đế quốc, đoán chừng thêm một thời gian ngắn nữa sẽ có tin tức truyền đến nơi này.” Giọng nói Thương Nam giống như là đang tường thuật một chuyện hoàn

toàn không liên quan tới mình. Nguyên nhân là Thương Nam tu luyện ở trong Tử Vong Chi Ca học viện lâu như vậy, nhưng hoàn toàn không có nảy sinh tình cảm đối với Sư Tâm đế quốc.

Thì ra không phải là Phỉ Tế công quốc đã xảy ra chuyện, Dịch Áo thử phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó chợt ý thức được, chuyện này đối với hắn cũng không phải là một tin tức tốt, vội vàng hỏi tới: “Chiến tranh là bên nào phát động trước?”

“Đương nhiên là Nguyệt Ảnh đế quốc.” Thương Nam hồi đáp: “Thế nhưng ngươi không cần lo lắng, Nguyệt Ảnh đế quốc xâm lấn từ nam bộ Sư Tâm đế quốc, trừ phi Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn chiến bại, nếu không sẽ không thể nào lan tới đây.”

Dịch Áo thử dài một hơi, nếu như không có Lôi Mông, hắn hiển nhiên không cần phải lo lắng làm gì. Nhưng bây giờ lại khác hẳn, Lôi Mông là người thừa kế duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, làm sao có thể núp ở trong Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện khi chiến tranh bộc phát. Sau khi Lôi Mông rời đi, bọn họ sẽ không thể tiếp tục lưu lại nơi này. Ít nhất Ca Đồn sẽ không bỏ rơi Lôi Mông vào thời điểm này, Dịch Áo cũng làm không được.

Nói cách khác, cuộc sống một năm “nhàn nhã đi chơi” sắp kết thúc. So sánh với đoạn kinh nghiệm ở đầm lầy Hắc Ám và rừng rậm nguyên thủy. Đám người Dịch Áo sống ở nơi này quả thật nhẹ nhàng, quá trình tu luyện cũng có bước phát triển nhảy vọt.

“Ngươi đi báo lại là ta đã biết phải làm thế nào.” Dịch Áo nhìn sang Thương Nam: “Đúng rồi, còn ngươi? Ngươi tính thế nào?”

“Ta?” Thương Nam nhún vai bất đắc dĩ: “Mạc Lâm trưởng lão không có ra chỉ thị đặc biệt, ta dĩ nhiên vẫn tiếp tục tu luyện ở nơi này.”

Dịch Áo trầm ngâm một lát rồi nói: “Cũng tốt, chiến tranh quy mô này không phải hạng người như chúng ta có thể tham dự. Đoán chừng mấy ngày nữa chúng ta sẽ rời đi, mấy ngày này ngươi đã giúp chúng ta không ít. Thật sự cảm tạ, ta không muốn nói nhiều, ta nghĩ ngươi sẽ không thích nghe những lời sáo rỗng.”

“Có cái gì để tạ ơn?” Thương Nam trềng mắt lên: “Còn có xem ta là bằng hữu không?”

Dịch Áo cười cười nói: “Sau khi ngươi tấn thăng lên Võ Tôn rời khỏi học viện, nếu không muốn ở lại Sư Tâm đế quốc thì đi tới Phỉ Tế công quốc tìm ta.”

“Phỉ Tế công quốc? Ta từng nghe nói qua nơi đó.” Thương Nam nghĩ là Dịch Áo chỉ nói lấy lệ mà thôi, mỉm cười nói: “Nhưng chuyện này bản thân ta không thể quyết định được, phải xem Mạc Lâm trưởng lão an bài ra sao.”

“Không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ cần ngươi muốn, ta tự nhiên có biện pháp.”

“Thiệt hay giả?” Thương Nam dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Dịch Áo, rất là kỳ quái Dịch Áo lấy lòng tin từ đâu. Nhưng nhớ tới cách Mạc Lâm trưởng lão nói chuyện với người này. Thương Nam mơ hồ cảm thấy Dịch Áo không giống như đang khoác lác.

“Sự thật sẽ chứng minh hết thảy, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Dịch Áo không có ý giải thích quá nhiều.

Thương Nam cũng không tiếp tục truy vấn, dù sao muốn tốt nghiệp Tử Vong Chi Ca học viện, hắn còn có một đoạn đường rất dài. Trong khoảng thời gian ngắn không thể nào rời khỏi nơi này được, vì thế hắn tạm thời không đặt lời Dịch Áo nói vào trong lòng: “Ta còn có chút việc, xin phép đi trước, đúng rồi, nếu các ngươi dự định rời đi nhớ nói trước cho ta biết để ta đưa tiễn các ngươi một đoạn.”

“Ừ, nhớ rồi!” Dịch Áo gật đầu đưa mắt nhìn Thương Nam rời đi, sau đó xoay người đi vào trong thạch động.

Thấy Dịch Áo đi tới, ánh mắt đám người Tác Phỉ Á và Lôi Mông đều tập trung vào người hắn, nhưng không có ai mở miệng hỏi thăm. Bọn họ biết không cần phải hỏi, nếu muốn nói thì Dịch Áo tự nhiên sẽ nói.

Dịch Áo nhìn thoáng qua mọi người, chậm rãi nói: “Một tin tức tốt và một tin tức xấu, các ngươi muốn nghe cái nào trước?”

“Đương nhiên là nghe tin tức tốt trước.” Y Toa Bối Nhĩ giành trước: “Ít nhất cũng có thể làm cho ta vui vẻ một lát.”

“Vậy cũng tốt.” Dịch Áo gật đầu: “Tin tức tốt chính là không qua bao lâu nữa chúng ta sẽ rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện, tới lúc đó mọi người sẽ không cần ở bên trong động đá nữa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chuẩn bị rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện? Vừa tới nơi đây có thể nói là không có một người nào thích thú địa phương quái lạ này. Nhưng trải qua thời gian dài, Dịch Áo đột nhiên nhắc tới rời đi, không biết tại sao trong lòng mọi người lại có cảm giác không nỡ.

“Đây không tính là tin tốt mà?” Ca Đồn gãi gãi đầu, nghi ngờ nói: “Tại sao phải rời đi? Ở chỗ này tu luyện không tốt sao? Yên tĩnh hơn bên ngoài nhiều.”

471. Chương 470: Hành Trình Về Đế Đô

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 470: Hành trình về đế đô

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo cảm thấy rất ngạc nhiên: “Ta còn tưởng rằng các người rất hoài niệm cuộc sống thoải mái trước kia?”

“Chẳng lẽ trong mắt người, chúng ta là loại người ham hưởng lạc hay sao?” Tác Phỉ Á liếc sang Dịch Áo: “Tại sao đột nhiên nói như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lôi Mông cũng nói theo: “Chớ có nói đùa, lão gia hỏa Tư Thản Sâm kia không thể nào thả chúng ta đi, cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua có một Cực Hạn võ sĩ nào có thể đi ra từ Tử Vong Chi Ca.”

Dịch Áo mỉm cười nói với Lôi Mông: “Nếu quả thật là như vậy, ta đây chỉ có thể nói là chúc mừng người, người sắp sửa trở thành người đầu tiên làm như vậy. Có cảm giác thành tựu to lớn không?”

“Cái gì mà cảm giác thành tựu?” Lôi Mông cực kỳ nghi ngờ, hỏi lại: “Vì sao ta nghe không hiểu người đang nói gì nhỉ?”

Tác Phỉ Á quay đầu suy nghĩ một lát, tựa hồ hiểu chuyện gì đó: “Dịch Áo, còn chưa nói tin tức xấu đó?”

Dịch Áo thu hồi nụ cười lại, trầm giọng nói: “Nguyệt Ảnh đế quốc và Sư Tâm đế quốc bộc phát chiến tranh, các người nghĩ là một khi thế cục đó phát sinh. Bả phụ Lôi Mông bá có thể để cho Lôi Mông tiếp tục lưu lại nơi này không? Cho nên ta nói không bao lâu nữa Lôi Mông sẽ phải rời khỏi học viện, dĩ nhiên chúng ta hoàn toàn có thể tiếp tục lưu lại nơi này tu luyện, ta tôn trọng ý kiến của mọi người.”

“Trời đất ơi ...!” Lôi Mông nhất thời sợ hãi co chân nhảy lên: “Thiệt hay giả?”

“Nói nhảm, ta có thể dùng chuyện này nói giỡn sao?”

Ca Đồn thở dài đầy lo lắng: “Nếu như Nguyệt Ảnh đế quốc thắng lợi, sợ rằng trên đại lục không còn người nào có thể ngăn cản bước chân của Quân Đồ Minh nữa.”

“Này này, người biết mình đang nói gì không đó?” Lôi Mông thiếu chút nữa chỉ ngón tay chạm vào mũi Ca Đồn: “Sư Tâm đế quốc chúng ta tại sao có thể đánh không lại cái tên Quân Đồ Minh kia?”

Ca Đồn không thèm để ý tới thái độ Lôi Mông, thản nhiên nói tiếp: “Nếu như Sư Tâm đế quốc thật sự mạnh như vậy, sợ rằng Quân Đồ Minh không sống nổi đến bây giờ, đúng không?”

“Người...” Lôi Mông há mồm cứng lưỡi, một câu cũng không nói ra được.

“Đừng làm ầm ĩ nữa, nếu như ta đoán không sai. Thiên Không thành sẽ tham chiến rất nhanh, người nghĩ thế nào, Ca Đồn?”

Ca Đồn cười khỏ nhìn sang Dịch Áo: “Ta cũng hi vọng Thiên Không thành có thể tham chiến, nhưng các người không rõ ràng nội tình trong đó. Bây giờ Thiên Không thành đang chia ra năm bè bảy mảng, ở giữa mấy đại gia tộc đều minh tranh ám đấu mù trời tối đất, đừng nói tới những gia tộc nhỏ ở dưới làm gì. Mặc dù mỗi người đều hiểu được đạo lý môi hở răng lạnh, nhưng trên đời này có rất nhiều người xem quyền thế trọng yếu hơn tất cả mọi thứ. Mấu chốt vấn đề không phải là Thiên Không thành có tham chiến hay không, mà là do ai suất lĩnh mọi người tham chiến, đây mới là chuyện những người đó quan tâm nhất.”

Mấy người Dịch Áo liếc nhìn nhau đầy nghi hoặc, tất cả đều nghe hiểu ý tứ trong lời Ca Đồn nói, mọi người cảm thấy hơi khó tin. Đối mặt với con quái vật Nguyệt Ảnh đế quốc, lại còn có người xem trọng vấn đề nắm giữ quyền lực? Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận hơn một chút, hình như cũng không có gì đáng trách, chiến tranh với Nguyệt Ảnh đế quốc dĩ nhiên là hành động mang tính nguy hiểm cực lớn. Nhưng bọn họ đã không có sự lựa chọn nào khác, tồn tại cùng nguy hiểm chính là kỳ ngộ. Người nào có thể dẫn dắt Thiên Không thành thắng lợi trong cuộc chiến này, người đó không nghi ngờ sẽ trở thành chủ nhân tương lai của Thiên Không thành.

Hấp dẫn lớn như thế, tin tưởng là không có ai dám nói mình không động tâm. Chỉ có điều trước kia mấy người Dịch Áo không nghĩ tới nội bộ Thiên Không thành đã hỗn loạn đến trình độ này mà thôi.

Lúc này Lôi Mông không còn tức giận nữa, thật ra trong lòng hắn dĩ nhiên biết rõ chỉ dựa vào lực lượng Sư Tâm đế quốc không bao giờ đủ để ngăn cản Nguyệt Ảnh đế quốc tấn công, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Quên đi, đó là chuyện các đại nhân vật phải suy nghĩ, chúng ta chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ của mình là tốt rồi.”

Y Toa Bối Nhĩ chợt bật cười thành tiếng: “Người có thể nói ra câu gì hay hơn không?”

Lôi Mông lễ thẳng khí khái, ưỡng ngực nói vô cùng hùng hồn: “Ta nói không đúng sao? Ngay cả mạng sống cũng không còn, theo đuổi mục tiêu cao xa có ích lợi gì?”

Y Toa Bối Nhĩ đảo cặp mắt trắng dã, quay đầu đi không thêm để ý Lôi Mông nữa.

“Dù sao mọi người nên chuẩn bị sẵn sàng, đoán chừng tin tức sẽ truyền tới đây rất nhanh.” Dịch Áo nhìn mọi người một vòng: “Đúng rồi, trong tay chúng ta còn bao nhiêu học phần?”

“Hắn là hơn bốn ngàn, người muốn làm gì?”

“Nếu đã rời đi, chúng ta giữ lại học phần cũng không có tác dụng gì, không bằng đưa cho Phổ Lai Tư để hắn đi xin phụ đạo đặc thù, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Không có người nào phản đối, trong quãng thời gian này Phổ Lai Tư làm việc giúp đỡ bọn họ rất nhiều, có thể nói số học phần này là hồi báo mà Phổ Lai Tư nên có.

Trong mấy ngày kế tiếp, đám người Dịch Áo rõ ràng là không yên lòng, nếu Nguyệt Ảnh đế quốc đã có can đảm xâm lấn biên giới, tất nhiên là đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn. Đây không phải là một trận chiến tranh thuộc về Sư Tâm đế quốc, mà có quan hệ tới vận mệnh toàn bộ đại lục. Nếu ngay cả Sư Tâm đế quốc cũng không thể ngăn cản bước tiến của Quân Đồ Minh. Vậy thì trong tương lai không bao lâu sau, tất cả công quốc lớn nhỏ trên đại lục cũng sẽ không có may mắn thoát khỏi sự khống chế của hắn, dĩ nhiên bao gồm cả Phi Tế công quốc.

Đây có thể là một trận chiến tranh dai dẳng, cho dù Nguyệt Ảnh đế quốc cường thịnh cũng không thể nào phá hủy toàn bộ Sư Tâm đế quốc trong khoảng thời gian ngắn. Một cái cổ thôn nho nhỏ đã có nhiều cường giả Thánh cấp như vậy, nội tình ẩn giấu bên trong để đồ lại càng không cần phải nói. Mặc dù chính thể thực lực Sư Tâm đế quốc không bằng Nguyệt Ảnh đế quốc, nhưng vẫn có lực đánh một trận hoành tráng.

Nếu có thêm Thiên Không thành hỗ trợ, phần thắng của Sư Tâm đế quốc lại càng lớn hơn. Sau khi nghe Ca Đồn nói xong, chỉ cần không phải là người ngu ngốc sẽ có thể đoán được, có lẽ là do nội bộ Thiên Không thành hỗn loạn mới làm cho Quân Đồ Minh quyết định tiến công Sư Tâm đế quốc, không thể nghi ngờ đây là một cơ hội cực kỳ hiếm có.

Mặc dù trong lòng mọi người đều có phần nặng nề, nhưng vẫn không bỏ qua việc tu luyện hàng ngày, lấy thực lực bọn họ rất khó gây ảnh hưởng đối với trận chiến tranh khổng lồ như thế. Việc đám người Dịch Áo

có thể làm chính là không ngừng tu luyện, mỗi ngày tăng cường một phần thực lực, có thể trong tương lai không xa sẽ tạo thành tác dụng bất ngờ nào đó.

Ngay cả Lao Lạp luôn luôn lười nhác cũng nhận ra thần thái đám người Dịch Áo có chỗ khác thường, không còn mang theo Miêu Tử chạy tán loạn vui đùa khắp nơi nữa, mà là biết điều ở lại bên trong thạch động.

Một ngày nọ, khi Phổ Lai Tư chạy tới thăm bọn họ, Dịch Áo đã chuẩn bị xong học phần giao cho Phổ Lai Tư. Phổ Lai Tư nhìn hơn bốn ngàn học phần trong tay, mặt mày kinh ngạc không thể che giấu được. Vốn hấn nghĩ là Dịch Áo chỉ nói qua loa mà thôi, hoàn toàn không nghĩ tới Dịch Áo lại làm thật.

“Mặc dù nói là cho người mượn, nhưng ta đoán chừng người không có cơ hội trả lại cho chúng ta.” Dịch Áo nhìn về mặt Phổ Lai Tư, cười nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mấy ngày gần đây chúng ta sẽ rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện, người xem nó như lễ vật chúng ta tặng là được.”

“Rời khỏi học viện?” Phổ Lai Tư há miệng không dám tin tưởng lời Dịch Áo vừa nói: “Ta không nghe lầm chứ? Các người còn chưa có tốt nghiệp, học viện không thể nào cho phép các người rời đi.”

“Mọi việc đều có ngoại lệ, không có gì là kỳ quái.” Dịch Áo cười cười: “Ta sở dĩ nói cho người biết điều này là không muốn người mang áp lực. Tin tưởng ta đi, tiếp nhận phụ đạo thần bí có rất nhiều chỗ tốt đối với người. Hơn nữa người còn phải nhanh chân lên một chút, lại trì hoãn thêm mấy ngày, chỉ sợ không thể nào xin được nữa.”

Dịch Áo đoán chừng bây giờ chỉ mới phát sinh xung đột ở biên cảnh, theo thời gian trôi qua, xung đột tất nhiên sẽ thăng cấp, quy mô càng lúc càng lớn. Đến khi đó, những người trong cổ thôn không thể nào an ổn dưỡng lão trong đó được.

“Chuyện tình phụ đạo thì nói sau, Dịch Áo, người nói rời khỏi đây đến tột cùng là có ý gì?” Phổ Lai Tư gấp hỏi.

“Trong nhà Lôi Mông có chuyện ngoài ý muốn, vì thế chúng ta phải theo hấn cùng nhau trở về.” Dịch Áo vỗ vỗ bả vai Phổ Lai Tư: “Phổ Lai Tư, người là người tốt, ở trong học viện thì chúng ta không có kết giao bao nhiêu bằng hữu đối đãi thật lòng, trừ người ra cũng chỉ còn mỗi Thương Nam.”

Ánh mắt Phổ Lai Tư nhìn Dịch Áo rất phức tạp, vốn tiếp xúc với đám người Dịch Áo chỉ là muốn trợ giúp mấy học viên mới gia nhập một phen, nhưng từ từ lui tới nhiều lần hấn bỗng nhiên phát giác đám người Dịch Áo thực lực xuất sắc nhưng không có một chút ngạo khí, cũng không có tâm tư ra oai làm phách gì cả. Người như vậy tự nhiên đáng để kết giao, mãi cho đến lúc đám người Dịch Áo tỏa sáng trong đại hội tranh tài, không biết có bao nhiêu người hâm mộ Phổ Lai Tư có thể trở thành bằng hữu với người ở khu năm mươi mốt. Về phần Phổ Lai Tư cũng tự hào vì mình có bằng hữu như thế.

Cho nên vừa nghe thấy mấy người Dịch Áo muốn rời khỏi học viện, trong lòng Phổ Lai Tư hết sức không nỡ. Hấn không hoài nghi lời Dịch Áo nói, học viên bình thường dĩ nhiên không thể nào đi ra Tử Vong Chi Ca học viện trước khi tốt nghiệp. Nhưng mà những chuyện phát sinh từ đám người Dịch Áo đã nhiều lắm, đập phá cửa nhà Tư Thẩn Sâm viện trưởng nhà cũng có thể bình yên vô sự, còn có chuyện gì bọn họ không làm được?

“Nhưng mà...” Phổ Lai Tư có nhiều chuyện muốn nói nhưng lên đến khóe miệng lại không biết nên nói gì mới tốt. Cho dù Phổ Lai Tư có ngốc cũng nhận ra bối cảnh đám người Dịch Áo không hề tầm thường. Đợi đến lúc bọn họ rời khỏi học viện, mọi người xem như không có ngày gặp lại. Chính là dưới tình huống như thế, Dịch Áo vẫn còn nghĩ tới chuyện tặng học phần cho hấn. Phổ Lai Tư vừa cảm động vừa có chút áy náy, so sánh với học phần Dịch Áo đưa ra, những việc lúc trước hấn làm cho đám người Dịch Áo quả thực là bé nhỏ không đáng kể.

“Không cần cảm động như vậy chứ?” Dịch Áo nở nụ cười hòa nhã: “Dù sao chúng ta cũng phải rời đi, học phần đối với chúng ta hoàn toàn không có tác dụng, còn không bằng để lại cho người cần đến. Ta nói cho người biết là vì lo lắng người tự mang áp lực vào người, không nghĩ tới lại làm cho người biến thành bộ dáng này.”

Phổ Lai Tư gãi gãi đầu, ngại ngùng cười cười. Cho dù đúng như lời Dịch Áo nói, là vì bọn họ không dùng học phần mới lưu lại cho mình. Nhưng đứng ở góc độ của Phổ Lai Tư, đây là một phần lễ vật quá trân quý,

khu vực của Phổ Lai Tư có sáu người, cho dù hoàn thành tất cả nhiệm vụ thì trong vòng một năm chỉ có thể đạt được tương đương nhiều đó học phần mà thôi. Chia ra trên đầu mỗi người lại càng ít, có lẽ hơn bốn ngàn học phần này đối với đám người Dịch Áo không coi vào đâu, nhưng đối với Phổ Lai Tư thì ý nghĩa lại khác hẳn. Vì thế tuy Dịch Áo nói rất dễ dàng, nhưng phần nhân tình này đã được Phổ Lai Tư nhớ kỹ trong lòng.

Lại qua vài ngày nữa, đám người Dịch Áo đang tu luyện ở bên trong động đá chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Hiển nhiên là không chỉ một người đi tới, sau đó một thanh âm thanh thúy vang lên: “Nơi này chính là khu năm mươi mốt? Cũng quá nát đi?”

Mấy người Dịch Áo liếc nhìn nhau, đồng thời đưa ánh mắt rơi vào trên người Lôi Mông, tất cả đều nở nụ cười châm biếm. Chủ nhân của thanh âm này rất quen thuộc, nếu không có đoán sai thì người tới hẳn là Thập Thất tỷ của Lôi Mông, An Đức Liệt Á.

Đám người Dịch Áo cùng nhau đi ra khỏi thạch động thì thấy An Đức Liệt Á một thân chiến y thất lưng nạm bạc đứng ở nơi đó, hùng hổ chất vấn đạo sư học viện: “Các người để cho Lôi Mông sống ở địa phương này?”

Vị đạo sư kia cười khở nói: “Theo lý thuyết sau khi nhóm Lôi Mông tấn thăng đến bộ cao cấp sẽ có thể thay đổi phòng ở. Nhưng bọn họ nguyện ý ở lại, nói là đã quen địa phương này nên chúng ta không có cách nào khác.”

An Đức Liệt Á định tiếp tục nói cái gì đó, liếc thấy đám người Dịch Áo đi ra liền bước nhanh đến lên tiếng chào hỏi bọn họ. Sau đó trực tiếp kéo Lôi Mông ra một bên bắt đầu cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới. Nhìn thấy tình huống như thế, mấy người Dịch Áo thậm chí hoài nghi An Đức Liệt Á có thể dứt khoát cởi y phục Lôi Mông xuống nhìn xem có vết sẹo hay thương tích gì hay không?

Lôi Mông bị An Đức Liệt Á nhìn kỹ đến mức cả người không được tự nhiên, nhưng hắn không dám phản kháng, đành phải dùng vẻ mặt đau khổ nói: “Thập Thất tỷ, người đang làm gì vậy?”

An Đức Liệt Á cực kỳ thuần thục giơ tay vỗ vào đầu Lôi Mông một cái: “Người nói ta làm gì? Thời gian dài như vậy không gặp, ta dĩ nhiên phải nhìn xem người có bị gì không?”

Lôi Mông bất đắc dĩ tới cực điểm, nhẹ giọng than thở: “Thập Thất tỷ à, vì sao người vẫn như cũ thế hả? Có lời gì tại sao không thể từ từ nói? Sớm muộn gì ta cũng sẽ bị người đánh thành ngu ngốc.”

Thế nhưng, rất là đáng tiếc, Lôi Mông kháng nghị bị An Đức Liệt Á trực tiếp bỏ qua. Mãi cho đến khi xác nhận thân thể Lôi Mông phi thường khỏe mạnh, không có thiếu hụt bộ phận nào. An Đức Liệt Á mới hài lòng gật đầu: “Không sai, vững chắc hơn trước kia nhiều, vóc dáng hình như cũng cao lớn hơn.”

“Thập Thất tỷ, khi nào chúng ta đi?” Lôi Mông thật sự là chịu không nổi nữa rồi, vội vàng cắt đứt An Đức Liệt Á cảm thán.

“Người gấp cái gì?” An Đức Liệt Á kỳ quái nhìn sang Lôi Mông: “Ta đây lần đầu tiên đi vào Tử Vong Chi Ca học viện, còn phải từ từ đi dạo vài vòng ngắm cảnh nữa.”

Lôi Mông nghe mà toát mồ hôi hột, từ từ đi dạo? Chẳng lẽ là lão nhân gia tỷ tỷ tới đây du sơn ngoạn thủy sao? Nữ nhân quả nhiên là động vật không có cách nào hiểu nổi, chiến tranh đã bộc phát mà vẫn còn tâm tình nhàn nhã thế này.

Lúc này An Đức Liệt Á chợt phát hiện có chỗ không đúng, bởi vì Lôi Mông gấp nằng nhưng không có biểu lộ ra một chút kinh ngạc, hình như là đã sớm biết nằng sắp tới vậy. Hơn nữa, lúc này Lôi Mông nói cũng có vấn đề, thế nào lại trực tiếp hỏi khi nào rồi đi? Hiển nhiên là hắn đã biết một số chuyện rồi.

An Đức Liệt Á hồ nghi ngó chừng Lôi Mông: “Người biết ta sẽ tới?”

“Ta chỉ biết là có người đến, nhưng không biết là Thập Thất tỷ.” Lôi Mông đành hoảng hốt đáp.

“Nói như vậy, người đã nghe chuyện tình phía nam?”

“Đúng vậy.” Lôi Mông gật đầu.

An Đức Liệt Á cau mày lại, tin tức kia không có đạo lý truyền ra nhanh chóng như thế. Huống chi, cho dù là đạo sư học viện từ con đường khác biết được chuyện này cũng không thể tuyên dương khắp nơi.

“Là ai nói cho người?” An Đức Liệt Á hỏi tới.

Lúc này Lôi Mông mới tỉnh ngộ mình lỡ miệng, nhưng đã không còn kịp bổ tức nữa rồi, chỉ có thể cười khan vài tiếng: “Ta có thể không nói được không?”

An Đức Liệt Á ngẩn ra, sau đó chợt hiểu rõ ra vấn đề, người nói cho Lôi Mông biết tin tức kia hẳn là ở trong mấy người bằng hữu của hắn. Nếu không Lôi Mông sẽ không giấu diếm nàng.

“Không muốn nói thì coi như xong.” An Đức Liệt Á không có ý định tiếp tục truy vấn, Lôi Mông có bằng hữu của mình hiển nhiên là nàng rất vui mừng, vì thế không muốn Lôi Mông bị khó xử.

“Ta còn có ít chuyện phải làm, các người sửa sang lại hàng lý, nhìn xem có thứ gì cần mang đi. Chờ ta trở lại sẽ xuất phát.” An Đức Liệt Á nói xong liền dẫn tùy tùng và đạo sư học viện rời đi.

Địch Áo nhìn sang những người khác, nói: “Đúng lúc quá rồi, thừa dịp thời gian này ta đi báo cho Thương Nam một tiếng, Ca Đồn, người đi báo tin cho Phổ Lai Tư.”

“Được.” Ca Đồn gật đầu.

Đợi đến khi Địch Áo dẫn Thương Nam quay trở lại đã đến thời gian ăn cơm trưa, mọi người đốt lên một đồng lửa bên ngoài thạch động nướng đồ ăn. Mặc dù mọi người cũng nói giỡn khuấy động không khí, nhưng rõ ràng là không có ai cao hứng cho nổi. Nhất là Thương Nam và Phổ Lai Tư, mắt thấy sắp tới lúc chia tay nhau không biết năm nào tháng nào mới có thể lại gặp lại mấy người Địch Áo. Trong lòng bọn họ tránh không được cảm giác buồn bã.

Lúc xế chiều, An Đức Liệt Á quay trở lại dẫn đám người rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện, bọn họ quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh cửa bằng xương đã thú kia, trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Cuộc sống một năm ở học viện cứ như vậy mà kết thúc.

Thương Nam và Phổ Lai Tư đứng ở dưới cửa học viện dõi mắt nhìn đoàn người Địch Áo từ từ đi xa, bọn họ chỉ có thể đưa tới đây là hết.

Mấy người Địch Áo mỉm cười phát phát tay tạm biệt hai người, sau đó xoay người đi về phía đế đô. Nhóm tùy tùng của An Đức Liệt Á đã sớm chuẩn bị tốt chiến mã nhưng không có xe ngựa. Không phải là không có cái điều kiện này, mà là vì tốc độ xe ngựa quá chậm, hiện tại thời gian là thứ quý báu nhất.

Đi về phía trước một đoạn đường, đám người Địch Áo thấy ít nhất cũng có trăm người đang chờ đợi bọn họ. Những người này đều mặt trang phục áo giáp màu đen, vẻ mặt kiên nghị, toàn thân lộ ra khí phách trang nghiêm, hiển nhiên đều là võ sĩ thân kinh bách chiến.

Cẩn thận đánh giá mấy lần, Địch Áo lại không có tìm được cường giả Võ Tôn, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ quái, lấy thân phận đặc thù của Lôi Mông, lại là thời kỳ chiến tranh. Mặc dù đang ở trong Sư Tâm đế quốc, nhưng đội hình như vậy sợ rằng không thể nào bảo vệ Lôi Mông bình an?

Nếu chiến tranh đã bộc phát, vậy thì song phương sẽ có hành động ám sát các quan chức cao tầng lẫn nhau, trước kia lúc Ngõa Tây Lý chưa có rời khỏi Nguyệt Ảnh đế quốc từng đặc biệt chịu trách nhiệm về phương diện này. Bây giờ lại là nhiệm vụ của gã Địch Uy. Lôi Mông là người thừa kế duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, tự nhiên sẽ có tên trong danh sách ám sát của đối phương.

Theo lý lấy trí tuệ của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn không nên phạm vào sai lầm cấp thấp thế này. Nhưng Địch Áo dĩ nhiên không thể nói ra suy nghĩ này, chỉ âm thầm đề cao cảnh giác ở trong lòng, trên đường đi về đế đô hẳn là không an bình rồi.

Thực lực nhóm võ sĩ này khá yếu, nhưng độ trung thành là không thể nghi ngờ, bọn họ vẫn luôn vây quanh đám người Địch Áo giương mắt cảnh giác động tĩnh bốn phía. Địch Áo thấy tình hình như thế không khỏi thở dài một hơi, vốn hắn có dự định sau khi rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện sẽ tìm cách liên lạc với Mạc Lâm, nhưng bây giờ nhìn lại đoán chừng không có cơ hội làm chuyện đó.

472. Chương 471: Đoạn Đường Nhàn Hạ

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 471: Đoạn đường nhàn hạ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cùng lúc đó, trong một trấn nhỏ vùng nam bộ Sư Tâm đế quốc, một đại hán tướng mạo bình thường, vóc dáng hơi thấp đang rảo bước qua mấy con phố. Lúc đi tới trước cửa một trang viện nhỏ, hắn nhìn chung quanh mấy lần rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra lách mình đi vào.

Giữa sân có một gã đại hán đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, thần thái nhàn nhã vô cùng. Hắn vừa dùng đưa nhịp chân, chiếc ghế theo đó phát ra tiếng vang kéo kẹt, ánh mắt vừa thưởng thức vàng mặt trời xuống núi, vừa đưa tay bốc mấy viên thịt ném vào trong miệng, trên cái bàn ở trước mặt còn có một bầu rượu.

Nếu Dịch Áo nhìn thấy gã đại hán này nhất định sẽ kinh ngạc tột đỉnh, bởi vì gã này là Dịch Uy thiếu chút nữa phá hủy Thánh Đế Tư thành. Đại chiến sắp tới, thân là lưỡi dao sắc bén nhất trong tay Quân Đồ Minh, vì sao hắn lại hiện ra ở chỗ này? Hơn nữa còn mang bộ dạng nhàn nhã thoải mái như đi chơi vậy?

“Đại nhân.” Gã đại hán kia nhìn qua tựa hồ rất e ngại Dịch Uy, tay chân khép nép đứng ở một bên, thấp giọng nói: “Điều tra ra rồi, An Đức Liệt Á hẳn là đi tới Tử Vong Chi Ca học viện.”

Dịch Uy quay đầu lại, trên mặt xuất hiện nụ cười sáng láng, nói: “Nếu có mười mấy nữ nhi, bỗng nhiên chết mất một hai người, người có đau lòng không?”

Gã đại hán tràn đầy mê hoặc, không biết Dịch Uy tại sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn phải hồi đáp: “Hắn là không nhiều lắm.”

Dịch Uy mỉm cười càng thêm vui vẻ: “Cho nên An Đức Liệt Á đi đâu đối với ta không có bất kỳ ý nghĩa, tin tức ta muốn biết nhất là gì?”

Gã đại hán cúi đầu xuống thấp hơn: “Vâng, đại nhân...”

Dịch Uy hài lòng vuốt cằm: “Ta cũng biết ngươi là người lanh lợi, ừ, hiện tại đã chuẩn bị nói cho ta biết chưa?”

“Thật xin lỗi, đại nhân.” Mặc dù giọng nói Dịch Uy rất nhu hòa, nhưng gã đại hán cảm nhận được một loại sợ hãi sâu tận xương tủy, cho nên thanh âm bắt đầu run rẩy: “Chúng ta vẫn không thể nào tra được tung tích người kia.”

Thanh âm kéo kẹt của ghế đang dùng đưa đột nhiên ngừng lại, không khí trong sân trở nên yên lặng như tờ, trong phút chốc toàn bộ không gian xung quanh giống như bị chết chóc bao phủ.

Trái tim gã đại hán lập tức đập mạnh thành thịch, lấy hiểu biết của hắn đối với vị bề trên này. Đây rất có thể liền là điềm báo trước đối phương chuẩn bị nổi giận, đồng thời cũng có ý nghĩa tính mạng của hắn sắp đi tới điểm cuối rồi.

Mặc dù là như vậy, gã đại hán không có một tia ý niệm phản kháng trong đầu. Bởi vì hắn biết chỉ có một kết quả duy nhất, đó là sống không bằng chết, một khi rơi vào tay vị bề trên này, tử vong chính là sự giải thoát rất may mắn và hiếm có.

Một lúc lâu sau, Dịch Uy mới thở dài: “Biết không? Ngươi làm cho quá thất vọng rồi.”

Lúc này mắng áo sau lưng gã đại hán đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm, dờ dẫm đứng ở đó không dám động dậy dù chỉ một ngón tay.

Dịch Uy cười cười nói: “Không cần ta tự mình ra tay chứ?” Vừa nói dứt lời hắn cũng không thèm quản gã đại hán phản ứng, ngã lưng tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Sắc mặt gã đại hán nhanh chóng ảm đạm, từ trên một góc độ nào đó thì Dịch Uy đã rất nhân từ rồi. Nhưng nếu có thể thì có ai nguyện ý đi tìm chết đây? Khi gã đại hán tâm tàn như tro lạnh chuẩn bị tự kết liễu tính mạng của mình, trong đầu gã đại hán bỗng nhiên linh quang chợt lóe, vội vàng nói: “Đại nhân, có thể là cháu Hoắc Phu Mạn núp ở trong Tử Vong Chi Ca học viện?”

“Ừ?” Dịch Uy mở mắt ra, nhìn gã đại hán với vẻ ngạc nhiên, qua một lúc sau bỗng nhiên nở nụ cười: “Quả nhiên là không có áp lực thì không có động lực, ý nghĩ rất tốt, quả thật là có khả năng này.”

Nghe được Dịch Uy trả lời, gã đại hán rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, trước sau chỉ có thời gian vài giây nhưng hẳn đã dạo một vòng qua hai cõi sống chết, tâm tình khản trương đến cực điểm.

“Nhưng đây chỉ là có thể mà thôi.” Dịch Uy tiếp tục nói, gã đại hán đáng thương lập tức nhói tim, mặt mày trắng bệch kinh hồn táng đảm nhìn tới Dịch Uy.

“Kết quả như thế nào cần phải có người đi chứng thật.”

“Để cho ta đi, đại nhân, chuyện này giao cho ta. Ta nhất định sẽ là tra ra manh mối rõ ràng mang về cho đại nhân.” Gã đại hán lên tiếng bảo đảm.

“Hiển nhiên là phải đi, chẳng lẽ muốn để ta tự mình đi điều tra?”

Gã đại hán cười theo: “Thuộc hạ không dám.”

“Cứ như vậy đi, nhưng phải nhớ kỹ, sự kiên nhẫn của ta rất có hạn.”

Gã đại hán lau mồ hôi trên đầu, luôn miệng bảo đảm mình nhất định sẽ tra ra tung tích Lôi Mông trong thời gian ngắn nhất.

Đoàn người Dịch Áo đang hướng về đế đô lại không biết rằng lưỡi kiếm sắc bén nhất trong tay Quân Đồ Minh đã nhắm tới chỗ bọn họ.

Vùng bắc bộ Sư Tâm đế quốc phần lớn là núi non hiểm trở, dọc theo đường đi vấn đề ăn ở được giải quyết theo cách đơn giản nhất. Mấy người Dịch Áo đã quen loại với cuộc sống này, tự nhiên không có bị ảnh hưởng nhiều lắm. Nhưng để cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn chính là lấy thân phận và địa vị An Đức Liệt Á cũng có thể bình thản chịu đựng trong hoàn cảnh này. Xem ra dưới trướng Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn hoàn toàn không có một thiếu gia hay tiểu thư được chiều chuộng thành hư náo.

Mặt trời lên rồi mặt trời lặn, đảo mắt đã hơn mười ngày trôi qua, đoàn người Dịch Áo đã sắp rời khỏi vùng núi bắc bộ, người dân nơi này từ từ đông lên. Trên đường đi thường có người đi đường và thương đội lui tới. Đội hình mấy trăm người bên phía Dịch Áo tương đối hoành tráng, có điều tin tức chiến tranh bộc phát đã dần dần truyền bá ra ngoài, vì thế mọi người không có cảm thấy quá ngạc nhiên.

Một ngày nọ, bọn họ đi tới trấn nhỏ, quy mô trong trấn quá kém nên không đủ để dung nạp nhiều người như vậy. Ở bên ngoài trấn có rất nhiều xe ngựa thương đội, hiển nhiên đây là một địa phương nghỉ ngơi giữa đường rất tốt.

Đã trải qua nhiều ngày uống gió nằm sương, mặc dù đám người Dịch Áo và đám kỵ sĩ còn có thể chịu đựng được. Nhưng nếu có thể được nghỉ ngơi thoải mái, rửa tắm nước nóng, uống một chén trà nóng giải khát, tin tưởng rằng không có người nào cự tuyệt.

Thị trấn này tọa lạc ngay ven biên giới vùng núi bắc bộ, bởi vì vị trí địa lý đặc thù nên được các nhóm thương đội coi như là trạm trung chuyển hàng hóa. Trong trấn lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, thanh âm mua bán, rao hàng vang lên không dứt, người đi đường lui tới tấp nập, hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng và quán rượu nằm cạnh nhau.

Dĩ nhiên, muốn tìm ra một tửu quán có thể đồng thời dung nạp mấy trăm người là chuyện không thể. An Đức Liệt Á dặn dò những gã kỵ sĩ chia ra đi nghỉ ngơi, sau đó dẫn đám người Dịch Áo đi vào một gian tửu quán.

Lão bản tửu quán đã sớm thấy nhóm quân đội tiến vào trong trấn, vội vàng tự mình chạy ra nghênh đón, nở nụ cười chân thành chào hỏi đám người Dịch Áo, mời bọn họ ngồi xuống. Còn không đợi An Đức Liệt Á

nói gì đã lớn tiếng bảo tiểu nhị bưng lên mấy chén trà nóng và vài đĩa điểm tâm, luôn miệng bảo đảm mấy thứ này là miễn phí.

Mặc dù mấy thứ này không đáng giá mấy đồng tiền, mấu chốt là đám người An Đức Liệt Á đi đường mệt nhọc lâu ngày đang có cảm giác thiếu thốn. An Đức Liệt Á hài lòng nhìn sang lão bản tửu quán, tiện tay ném một cái túi lên trên bàn: “Chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một đêm, xem như đặt cọc vậy.”

Lão bản tửu quán đã có kinh nghiệm lâu năm, chỉ cần nghe thanh âm là có thể khẳng định trong túi không phải là ngân tệ hay tiền đồng, mà là kim tệ hàng thật giá thật. Cho nên nụ cười càng thêm sáng láng, khom người cung kính, vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ làm cho mọi người hài lòng.

Lão bản hưng phấn chạy ra phía sau dẫn dò đầu bếp làm mấy bàn tiệc lớn, rồi đi qua một bên lạng lẽ mở túi ra. Quả nhiên trong túi đều là kim tệ sáng loáng, vì thế lão càng thêm khẳng định mấy người phía trước quán đều là đại nhân vật có địa vị cao sang. Lão bản âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may mình phản ứng nhanh chóng. Nếu không chộc cho mấy đại gia này nổi giận, cái tửu quán của hắn sợ rằng phải đóng cửa ngay trong ngày rồi.

Mặc dù tửu quán không lớn nhưng hiệu suất làm việc rất cao, thời gian không lâu sau đã có mùi thơm từ trong bếp bay ra, từng đĩa thức ăn nóng hổi thi nhau nằm lên trên bàn như mây trôi nước chảy. An Đức Liệt Á biểu hiện coi như tốt, đám người Dịch Áo đã hơn một năm không được dùng thức ăn ngon như vậy rồi, trong lúc nhất thời tất cả mọi người ăn uống cực kỳ phấn chấn. Cho dù là mấy nữ tử Tác Phi Á cũng không ngoại lệ, An Đức Liệt Á thấy vậy cũng phải chua xót trong lòng, những nữ tử này đến tột cùng đã trải qua bao nhiêu đau khổ mới biến thành bộ dáng như hiện tại?

Nghỉ ngơi trong trấn nhỏ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người lại tiếp tục bắt đầu hành trình. Chỉ là lúc bọn họ rời khỏi không chú ý tới phía xa xa có một cánh cửa sổ bị đẩy ra, bên trong có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Đợi đến lúc đám người Dịch Áo rời khỏi trấn nhỏ, cánh cửa sổ cũng khép lại, chốc lát sau, từ góc khác tửu điểm chợt có một con chim nhỏ hiện ra vỗ cánh bay thẳng về phía nam.

Lại qua thêm vài ngày nữa, đoàn người Dịch Áo đã hoàn toàn đi ra khỏi vùng núi bắc bộ, tiến vào khu vực Cách Lý Nặc Tư, xuyên qua lãnh địa Cách Lý Nặc Tư mới có thể đến gần trung tâm Sư Tâm đế quốc. Vì thế đám người Dịch Áo còn phải đi một đoạn đường rất dài.

473. Chương 472: Tập Kích

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 472: Tập kích

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dọc theo đường đi, An Đức Liệt Á giảng giải cặn kẽ tình hình chiến tranh cho đám người Dịch Áo nghe. Chiến tranh bộc phát quá đột ngột, nguyên nhân gây ra chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể. Vốn là Đa Nhĩ Cát công quốc tiếp giáp biên giới với nam bộ Sư Tâm đế quốc phái ra một sứ đoàn bái phỏng, nhưng mới vừa tiến vào cảnh nội Sư Tâm đế quốc bỗng nhiên bị đạo tặc cướp bóc khiến cho cả đoàn bị giết sạch, không có người nào may mắn sống sót.

Thật bất hạnh là trong sứ đoàn có một người thân phận rất đặc thù, nghe nói hắn là họ hàng xa của một vị Hầu tước của Nguyệt Ảnh đế quốc. Vì thế vị Hầu tước này lấy danh nghĩa báo thù mang theo mấy vạn binh mã tấn công xuyên qua mấy công quốc, sau đó tập trung lực lượng ở biên cảnh Sư Tâm đế quốc.

Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn dĩ nhiên không thể để mặc cho tên này cả gan khiêu khích như thế, lập tức hạ lệnh xuất binh phản kích không chút do dự, từ đó chiến tranh bắt đầu.

Có trời mới biết tại sao thủ hạ dưới trướng của một vị Hầu tước lại có số lượng vô sĩ khổng lồ như thế. Nhưng đến lúc đó đã không còn người nào rảnh rỗi khảo chứng sự tình chân tướng nữa, mọi người chỉ quan tâm một việc, đó là cuộc chiến tranh này sẽ kết cục như thế nào. Về phần nguyên nhân gây ra thì hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của phần lớn người.

Lúc An Đức Liệt Á rời khỏi đế đô thì chiến hỏa đã lan đến cảnh nội Sư Tâm đế quốc, trải qua thời gian dài như vậy, sợ rằng đến hiện tại quy mô chiến tranh đã thắng cấp rồi. Đón Lôi Mông trở về không phải là cần Lôi Mông đi lên chiến trường chém giết, mà là vì lo lắng sẽ có người gây bất lợi đối với Lôi Mông, hẳn chỉ cần an an ổn ổn sống ở tại đế đô là tốt rồi.

Cho tới bây giờ song phương vẫn chưa có xuất động cường giả Thánh cấp, nhưng không biết khi nào sẽ phát triển đến trình độ đó. Một khi cường giả Thánh cấp đầu nhập vào chiến trường, phạm vi chiến tranh liên lụy sẽ nhanh chóng mở rộng, đối với Sư Tâm đế quốc đây là một trận tai nạn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi nghe An Đức Liệt tường thuật lại diễn biến sự việc, Á Địch Áo dần dần hiểu rõ vấn đề. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tỏ thái độ kiên quyết đối với cuộc chiến tranh này, có khí thế quyết tâm đánh một trận phân rõ thắng thua. Từ sâu trong nội tâm, Địch Áo thật sự rất muốn nhìn thấy tình huống như thế xuất hiện, bởi vì bất luận kết quả như thế nào, Nguyệt Ảnh đế quốc chắc chắn sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề. Dĩ nhiên, nếu Thiên Không thành có thể quyết đoán gia nhập chiến cuộc, liên hợp với Sư Tâm đế quốc đánh bại Nguyệt Ảnh đế quốc lại càng hợp với tâm ý Địch Áo hơn.

Cho nên Địch Áo bây giờ đang khẩn cấp muốn tìm người hỏi thăm tình trạng ở Thiên Không thành, đáng tiếc là đám kỵ sĩ bảo vệ chung quanh tương đối nghiêm mật, Địch Áo căn bản không có cơ hội hành động.

An Đức Liệt Á là một vị công chúa tay cầm thực quyền ở Sư Tâm đế quốc, quan hệ nhân mạch tự nhiên không kém. Kể từ khi đoàn người tiến vào lãnh địa Cách Lý Nặc Tư lúc nào cũng có người muốn mời An Đức Liệt Á đến thành bảo của mình làm khách. Thế nhưng phần lớn đều bị An Đức Liệt Á nhất nhất nhã nhận từ chối.

Thật ra có vài chuyện nàng không nói với đám người Lôi Mông. Kể từ khi chiến tranh bộc phát tới nay đã liên tiếp xảy ra mấy lần ám sát nhằm vào cao tầng Sư Tâm đế quốc, đây là chuyện không thể tránh khỏi trong chiến tranh. Nhưng có một ít người không thể nào xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, ví như là Lôi Mông. Vì thế An Đức Liệt Á mới phải tự mình đi tới Tử Vong Chi Ca học viện đón hắn trở về.

An Đức Liệt Á muốn lấy tốc độ nhanh nhất chạy về đế đô, thủ hạ Quân Đồ Minh có năng lực tiềm nhập cường thịnh cỡ nào cũng rất khó lòng hoạt động ở trong đế đô Sư Tâm đế quốc. Ngoại trừ dừng lại nghỉ ngơi trong trấn mỗi khi trời tối, An Đức Liệt Á không bao giờ tiếp nhận lời mời nào cả.

Đảo mắt cái đã qua nửa tháng, An Đức Liệt Á mang theo đoàn người Lôi Mông chạy tới bờ sông Hắc Thủy, dọc theo đường sông đi thẳng xuống rồi lại xuyên qua một cây cầu. Bọn họ xem như ra khỏi khu vực Cách Lý Nặc Tư, cách đế đô càng ngày càng gần.

Dọc đường đi không có xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, Địch Áo tạm thời thả lỏng tinh thần. Dù sao việc Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện là một chuyện cực kỳ bí mật, chỉ có một số ít người được biết. Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà bọn họ có thể chạy tới nơi này an toàn, thực lực cá nhân cường đại cỡ nào cũng không thể cải biến được một sự thật, đó là phương pháp truyền tin cực kỳ đơn sơ, lại thêm lộ trình mấy ngày thay đổi phương hướng liên tục. Cho dù có người phát hiện hành tung của Lôi Mông cũng không đủ thời gian để an bài thỏa đáng. Bởi vì cho đến lúc này, đoàn người bọn họ đã tiếp cận đế đô rồi.

An Đức Liệt Á liên tiếp cự tuyệt nên những quý tộc chung quanh đã rõ ràng An Đức Liệt Á nhất định là có chuyện quan trọng trên người, không có ai quấy rầy nàng nữa. Chỉ có phương pháp xử lý thích hợp mới là con đường chính xác nhất để chiếm tình cảm của đối phương, vì thế bọn họ tỏ vẻ hữu hảo như vậy là đủ rồi, làm quá phận ngược lại sẽ bị An Đức Liệt Á chán ghét, vì thế mấy ngày gần đây không có người nào tới đưa tiễn hoặc mời mọc An Đức Liệt Á nữa.

Sắc trời dần muộn, bóng đêm từ từ buông xuống, An Đức Liệt Á quyết định nghỉ ngơi một đêm gần bờ sông, đợi đến lúc trời sáng sẽ đi tìm cầu băng qua. Mặc dù con người có thể qua sông vào lúc này, nhưng chiến mã thì hơi khó, chỉ hơn kém nhau một buổi nên không cần thiết phải mạo hiểm làm gì.

Thời gian không lâu sau, bờ sông Hắc Thủy đã nổi lên mấy chục đồng lửa, mọi người vội vàng ngồi vây quanh cạnh đồng lửa vừa nhỏ giọng tán gẫu vừa nướng thức ăn.

Đám người Dịch Áo phần lớn nói chuyện về quá trình tu luyện ở Tử Vong Chi Ca học viện, An Đức Liệt Á ngồi ở một bên nghe đến mức mê mẩn. Khi nghe tới đoạn Lôi Mông đập phá cửa nhà Tư Thản Sâm viện trưởng hai lần liên tiếp, An Đức Liệt Á buồn cười không nhịn được phun một ngụm nước vừa uống ra ngoài. Nàng biết rõ tính tình của tên đệ đệ này, tuyệt đối không bao giờ cố ý làm chuyện này. Lôi Mông gặp mặt Tư Thản Sâm còn không dám lớn tiếng nói chuyện, làm sao có thể ngu ngốc làm ra chuyện như vậy?

Mặc dù không hiểu tại sao Tư Thản Sâm viện trưởng muốn “hãm hại” Lôi Mông, nhưng An Đức Liệt Á tin tưởng Tư Thản Sâm nhất định có dụng ý đặc biệt. Nhìn vẻ mặt Lôi Mông chán chường vô cùng bất đắc dĩ, An Đức Liệt Á đang định mở miệng trấn an thì thần sắc bỗng nhiên thay đổi nhanh chóng, quay đầu nhìn vào trong màn đêm yên tĩnh.

Cùng lúc đó Dịch Áo cũng phát hiện có chỗ khác thường, mặc dù hẳn không thấy gì hết, cũng nghe thanh âm nào. Nhưng vẫn cảm giác có chuyện gì đó nguy hiểm đang tới gần nơi này, tựa hồ ở trong bóng đêm đen tối kia đang ẩn tàng một con mãnh thú cùng hung cực ác giương mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

An Đức Liệt Á nhảy ra khỏi đồng lửa, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

Đám kỵ sĩ đã quen thuộc đối với tình huống như thế, bất kể là người đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, hay là đang nướng thức ăn trên bếp. An Đức Liệt Á vừa quát lên một tiếng, trong nháy mắt đó bọn họ đã bày ra trận hình chiến đấu với tốc độ cực nhanh, vây quanh đám người An Đức Liệt Á vào giữa.

So sánh với nhóm kỵ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, động tác đám người Dịch Áo hơi chậm một chút, đây không phải là vấn đề tốc độ phản ứng, mà là bọn họ bây giờ không có phát hiện địch nhân đang ở chỗ nào. Nhóm kỵ sĩ vốn tập luyện kỷ luật nghiêm minh, nên mặc kệ bốn phía có tồn tại địch nhân hay không, chỉ cần An Đức Liệt Á hạ lệnh là bọn họ sẽ phản ứng không chút chậm trễ.

“Rốt cục vẫn phải tới.” Dịch Áo âm thầm thở dài trong lòng, nói khẽ với đám người Lôi Mông: “Cẩn thận một chút, mục tiêu của đối phương hẳn là Lôi Mông, chú ý bảo vệ hắn.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông lập tức mất hứng: “Phải là ta bảo vệ các người mới đúng chứ?”

Dựa theo lẽ thường dĩ nhiên là do Lôi Mông là Địa hệ võ sĩ ngăn cản phía trước mọi người, nhưng tình huống hiện tại không giống lúc bình thường. Nguyệt Ảnh đế quốc không thể nào điều động cao thủ tới ám sát mấy gã thanh niên tôm tép được. Dĩ nhiên, nếu như bên đó biết thân phận Dịch Áo, có lẽ Dịch Áo cũng sẽ bị liệt vào danh sách ám sát. Về phần Ca Đồn và các nàng Tác Phi Á chắc chắn không bao giờ trở thành mục tiêu.

Nếu như đã tiến hành ám sát, vậy thì nhất định phải tính toán thời gian vô cùng chính xác, trừ phi đối phương nắm chắc toàn diệt đội kỵ sĩ và tất cả mọi người ở nơi này. Dịch Áo suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể trì hoãn tiết tấu đối phương tiến công là có thể chuyển biến được thời cơ, có khi sẽ nghịch chuyển thế thượng phong.

“Ca Đồn, coi chừng tên này, để cho hắn đứng đằng hoàng ở phía sau.”

Ca Đồn gật đầu: “Yên tâm đi, có ta ở đây, hắn không thể nào đi được.”

“Tại sao phải làm thế?” Lôi Mông còn muốn phản kháng lại bị Ca Đồn dùng tay giữ chặt. Hắn không thể trở mặt với Ca Đồn vào lúc này, vì thế đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận Dịch Áo an bài.

474. Chương 473: Cường Giả Ra Tay

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 473: Cường giả ra tay

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dọc theo đường đi, An Đức Liệt Á giảng giải cặn kẽ tình hình chiến tranh cho đám người Địch Áo nghe. Chiến tranh bộc phát quá đột ngột, nguyên nhân gây ra chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể. Vốn là Đa Nhĩ Cát công quốc tiếp giáp biên giới với nam bộ Sư Tâm đế quốc phải ra một sứ đoàn bái phỏng, nhưng mới vừa tiến vào cảnh nội Sư Tâm đế quốc bỗng nhiên bị đạo tặc cướp bóc khiến cho cả đoàn bị giết sạch, không có người nào may mắn sống sót.

Thật bất hạnh là trong sứ đoàn có một người thân phận rất đặc thù, nghe nói hẳn là họ hàng xa của một vị Hầu tước của Nguyệt Ảnh đế quốc. Vì thế vị Hầu tước này lấy danh nghĩa báo thù mang theo mấy vạn binh mã tấn công xuyên qua mấy công quốc, sau đó tập trung lực lượng ở biên cảnh Sư Tâm đế quốc.

Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn dĩ nhiên không thể để mặc cho tên này cả gan khiêu khích như thế, lập tức hạ lệnh xuất binh phản kích không chút do dự, từ đó chiến tranh bắt đầu.

Có trời mới biết tại sao thủ hạ dưới trướng của một vị Hầu tước lại có số lượng võ sĩ khổng lồ như thế. Nhưng đến lúc đó đã không còn người nào rảnh rỗi khảo chứng sự tình chân tướng nữa, mọi người chỉ quan tâm một việc, đó là cuộc chiến tranh này sẽ kết cục như thế nào. Về phần nguyên nhân gây ra thì hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của phần lớn người.

Lúc An Đức Liệt Á rời khỏi đế đô thì chiến hỏa đã lan đến cảnh nội Sư Tâm đế quốc, trải qua thời gian dài như vậy, sợ rằng đến hiện tại quy mô chiến tranh đã thăng cấp rồi. Đón Lôi Mông trở về không phải là cần Lôi Mông đi lên chiến trường chém giết, mà là vì lo lắng sẽ có người gây bất lợi đối với Lôi Mông, hẳn chỉ cần an an ổn ổn sống ở tại đế đô là tốt rồi.

Cho tới bây giờ song phương vẫn chưa có xuất động cường giả Thánh cấp, nhưng không biết khi nào sẽ phát triển đến trình độ đó. Một khi cường giả Thánh cấp đầu nhập vào chiến trường, phạm vi chiến tranh liên lụy sẽ nhanh chóng mở rộng, đối với Sư Tâm đế quốc đây là một trận tai nạn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi nghe An Đức Liệt tường thuật lại diễn biến sự việc, Á Địch Áo dần dần hiểu rõ vấn đề. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tỏ thái độ kiên quyết đối với cuộc chiến tranh này, có khí thế quyết tâm đánh một trận phân rõ thắng thua. Từ sâu trong nội tâm, Địch Áo thật sự rất muốn nhìn thấy tình huống như thế xuất hiện, bởi vì bất luận kết quả như thế nào, Nguyệt Ảnh đế quốc chắc chắn sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề. Dĩ nhiên, nếu Thiên Không thành có thể quyết đoán gia nhập chiến cuộc, liên hợp với Sư Tâm đế quốc đánh bại Nguyệt Ảnh đế quốc lại càng hợp với tâm ý Địch Áo hơn.

Cho nên Địch Áo bây giờ đang khẩn cấp muốn tìm người hỏi thăm tình trạng ở Thiên Không thành, đáng tiếc là đám kỵ sĩ bảo vệ chung quanh tương đối nghiêm mật, Địch Áo căn bản không có cơ hội hành động.

An Đức Liệt Á là một vị công chúa tay cầm thực quyền ở Sư Tâm đế quốc, quan hệ nhân mạch tự nhiên không kém. Kể từ khi đoàn người tiến vào lãnh địa Cách Lý Nặc Tư lúc nào cũng có người muốn mời An Đức Liệt Á đến thành bảo của mình làm khách. Thế nhưng phần lớn đều bị An Đức Liệt Á nhất nhất nhã nhận từ chối.

Thật ra có vài chuyện nàng không nói với đám người Lôi Mông. Kể từ khi chiến tranh bộc phát tới nay đã liên tiếp xảy ra mấy lần ám sát nhằm vào cao tầng Sư Tâm đế quốc, đây là chuyện không thể tránh khỏi trong chiến tranh. Nhưng có một ít người không thể nào xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, ví như là Lôi Mông. Vì thế An Đức Liệt Á mới phải tự mình đi tới Tử Vong Chi Ca học viện đón hắn trở về.

An Đức Liệt Á muốn lấy tốc độ nhanh nhất chạy về đế đô, thủ hạ Quân Đồ Minh có năng lực tiềm nhập cường thịnh cỡ nào cũng rất khó lòng hoạt động ở trong đế đô Sư Tâm đế quốc. Ngoại trừ dừng lại nghỉ ngơi trong trấn mỗi khi trời tối, An Đức Liệt Á không bao giờ tiếp nhận lời mời nào cả.

Đảo mắt cái đã qua nửa tháng, An Đức Liệt Á mang theo đoàn người Lôi Mông chạy tới bờ sông Hắc Thủy, dọc theo đường sông đi thẳng xuống rồi lại xuyên qua một cây cầu. Bọn họ xem như ra khỏi khu vực Cách Lý Nặc Tư, cách đế đô càng ngày càng gần.

Dọc đường đi không có xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, Địch Áo tạm thời thả lỏng tinh thần. Dù sao việc Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện tu luyện là một chuyện cực kỳ bí mật, chỉ có một số ít

người được biết. Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà bọn họ có thể chạy tới nơi này an toàn, thực lực cá nhân cường đại cỡ nào cũng không thể cải b

Mục Linh Tinhiên được một sự thật, đó là phương pháp truyền tin cực kỳ đơn sơ, lại thêm lộ trình mấy ngày thay đổi phương hướng liên tục. Cho dù có người phát hiện hành tung của Lôi Mông cũng không đủ thời gian để an bài thỏa đáng. Bởi vì cho đến lúc này, đoàn người bọn họ đã tiếp cận để đô rồi.

An Đức Liệt Á liên tiếp cự tuyệt nên những quý tộc chung quanh đã rõ ràng An Đức Liệt Á nhất định là có chuyện quan trọng trên người, không có ai quấy rầy nàng nữa. Chỉ có phương pháp xử lý thích hợp mới là con đường chính xác nhất để chiếm tình cảm của đối phương, vì thế bọn họ tỏ vẻ hữu hảo như vậy là đủ rồi, làm quá phận ngược lại sẽ bị An Đức Liệt Á chán ghét, vì thế mấy ngày gần đây không có người nào tới đưa tiễn hoặc mời mọc An Đức Liệt Á nữa.

Sắc trời dần muộn, bóng đêm từ từ buông xuống, An Đức Liệt Á quyết định nghỉ ngơi một đêm gần bờ sông, đợi đến lúc trời sáng sẽ đi tìm cầu băng qua. Mặc dù con người có thể qua sông vào lúc này, nhưng chiến mã thì hơi khó, chỉ hơn kém nhau một buổi nên không cần thiết phải mạo hiểm làm gì.

Thời gian không lâu sau, bờ sông Hắc Thủy đã nổi lên mấy chục đồng lửa, mọi người vội vàng ngồi vây quanh cạnh đồng lửa vừa nhỏ giọng tán gẫu vừa nướng thức ăn.

Đám người Dịch Áo phần lớn nói chuyện về quá trình tu luyện ở Tử Vong Chi Ca học viện, An Đức Liệt Á ngồi ở một bên nghe đến mức mê mẩn. Khi nghe tới đoạn Lôi Mông đập phá cửa nhà Tư Thẩn Sâm viện trưởng hai lần liên tiếp, An Đức Liệt Á buồn cười không nhịn được phun một ngụm nước vừa uống ra ngoài. Nàng biết rõ tính tình của tên đệ đệ này, tuyệt đối không bao giờ cố ý làm chuyện này. Lôi Mông gặp mặt Tư Thẩn Sâm còn không dám lớn tiếng nói chuyện, làm sao có thể ngu ngốc làm ra chuyện như vậy?

Mặc dù không hiểu tại sao Tư Thẩn Sâm viện trưởng muốn “hãm hại” Lôi Mông, nhưng An Đức Liệt Á tin tưởng Tư Thẩn Sâm nhất định có dụng ý đặc biệt. Nhìn về mặt Lôi Mông chán chường vô cùng bất đắc dĩ, An Đức Liệt Á đang định mở miệng trấn an thì thần sắc bỗng nhiên thay đổi nhanh chóng, quay đầu nhìn vào trong màn đêm yên tĩnh.

Cùng lúc đó Dịch Áo cũng phát hiện có chỗ khác thường, mặc dù hẳn không thấy gì hết, cũng nghe thanh âm nào. Nhưng vẫn cảm giác có chuyện gì đó nguy hiểm đang tới gần nơi này, tựa hồ ở trong bóng đêm đen tối kia đang ẩn tàng một con mãnh thú cùng hung cực ác giương mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

An Đức Liệt Á nhảy ra khỏi đồng lửa, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

Đám kỵ sĩ đã quen thuộc đối với tình huống như thế, bất kể là người đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, hay là đang nướng thức ăn trên bếp. An Đức Liệt Á vừa quát lên một tiếng, trong nháy mắt đó bọn họ đã bày ra trận hình chiến đấu với tốc độ cực nhanh, vây quanh đám người An Đức Liệt Á vào giữa.

So sánh với nhóm kỵ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, động tác đám người Dịch Áo hơi chậm một chút, đây không phải là vấn đề tốc độ phản ứng, mà là bọn họ bây giờ không có phát hiện địch nhân đang ở chỗ nào. Nhóm kỵ sĩ vốn tập luyện kỷ luật nghiêm minh, nên mặc kệ bốn phía có tồn tại địch nhân hay không, chỉ cần An Đức Liệt Á hạ lệnh là bọn họ sẽ phản ứng không chút chậm trễ.

“Rốt cục vẫn phải tới.” Dịch Áo âm thầm thở dài trong lòng, nói khẽ với đám người Lôi Mông: “Cẩn thận một chút, mục tiêu của đối phương hẳn là Lôi Mông, chú ý bảo vệ hắn.”

“Nói đùa gì vậy?” Lôi Mông lập tức mất hứng: “Phải là ta bảo vệ các người mới đúng chứ?”

Dựa theo lẽ thường dĩ nhiên là do Lôi Mông là Địa hệ võ sĩ ngăn cản phía trước mọi người, nhưng tình huống hiện tại không giống lúc bình thường. Nguyệt Ảnh đế quốc không thể nào điều động cao thủ tới ám sát mấy gã thanh niên tôm tép được. Dĩ nhiên, nếu như bên đó biết thân phận Dịch Áo, có lẽ Dịch Áo cũng sẽ bị liệt vào danh sách ám sát. Về phần Ca Đồn và các nàng Tác Phi Á chắc chắn không bao giờ trở thành mục tiêu.

Nếu như đã tiến hành ám sát, vậy thì nhất định phải tính toán thời gian vô cùng chính xác, trừ phi đối phương nắm chắc toàn diệt đội kỵ sĩ và tất cả mọi người ở nơi này. Dịch Áo suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể trì hoãn tiết tấu đối phương tiến công là có thể chuyển biến được thời cơ, có khi sẽ nghịch chuyển thế thượng phong.

“Ca Đồn, coi chừng tên này, để cho hắn đứng đằng hoàng ở phía sau.”

Ca Đồn gật đầu: “Yên tâm đi, có ta ở đây, hắn không thể nào đi được.”

“Tại sao phải làm thế?” Lôi Mông còn muốn phản kháng lại bị Ca Đồn dùng tay giữ chặt. Hắn không thể trở mặt với Ca Đồn vào lúc này, vì thế đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận Dịch Áo an bài. An Đức Liệt Á không có biểu hiện bối rối chút nào, chỉ im lặng đứng đó nhìn tới trước. Dịch Áo nhìn thấy cảnh đó không khỏi âm thầm than thở, kẻ địch phá tới ám sát Lôi Mông không thể nào là kẻ yếu. Thủ hạ trong tay An Đức Liệt Á không có một cường giả Võ Tôn nào, đối mặt tình huống như thế vẫn có thể giữ vững trấn định đúng là hiếm có.

Chốc lát sau, trong bóng tối đi ra người khoác áo choàng màu đen, từ xa nhìn lại bọn họ đã dung nhập với bóng đêm thành một thể, nếu không nhìn kỹ căn bản không thể phân biệt ra nổi.

“Các người thật là to gan.” An Đức Liệt Á cười lạnh nói: “Chẳng lẽ các người cho là lãnh thổ ở trong Sư Tâm đế quốc không có người nào đối phó được các người sao?”

“Hắn là chúng ta bội phục dũng khí của ngài mới đứng.” Một thanh âm khàn khàn vang lên: “Dựa vào mấy tên lính quèn này ngăn trở chúng ta? Ta rất là khó hiểu tại sao ngài lại có thể trấn tĩnh như vậy?”

“Ta nói lại một lần nữa, nơi này là lãnh thổ Sư Tâm đế quốc, các người chỉ có hai con đường để lựa chọn.” Thanh âm An Đức Liệt Á vang lên trong bầu trời đêm yên tĩnh, vững vàng như núi: “Hoặc là biến, hoặc là chết.”

“Ha ha ha ~!” Một người trong nhóm chợt cười lên điên cuồng: “Xem ra ta đã lớn tuổi rồi, lỗ tai cũng có vấn đề, không phải là ta nghe lầm chứ?”

“Không cần thiết nói nhảm với nàng.” Thanh âm khàn đục kia lại vang lên lần nữa: “Giết !”

Thanh âm khàn đục kia vừa dứt lời, một người trong đó liền phát tay phóng ra luồng hỏa diễm cực nóng, làn sóng lửa dán sát mặt đất đập về phía đám kỵ sĩ giống như sóng thần mạnh mẽ.

Khi làn sóng lửa tiến tới gần, mỗi người trong trận hình đều cảm thấy một cỗ nguyên lực dao động mãnh liệt chỉ cực, nhất thời ánh mắt mọi người biến thành trầm trọng. Uy áp cường đại như thế cho thấy thực lực đối phương ít nhất cũng phải là Võ Tôn cao cấp, thậm chí có thể là cường giả Thánh cấp.

Mười mấy kỵ sĩ từ trong trận thế chạy ra ngoài, trên thân mỗi người lóe ra màn hào quang Bàn Thạch Thủ Hộ trực tiếp nghênh đón làn sóng lửa nóng bỏng kia. Phía sau lưng bọn họ có mười mấy kỵ sĩ vội vàng thả ra Băng Tường, trong lúc nhóm Địa hệ võ sĩ ngăn chặn sóng lửa, mấy chục Cực Hạn võ sĩ còn lại đã liên thủ buông thả Băng Tường hợp thành một bức tường thật dày, thế mà vẫn không thể ngăn cản sóng lửa xâm nhập. Nó chỉ trì hoãn được một giây rồi sụp đổ ầm ầm, chốc lát sau, làn sóng lửa không hề giảm tốc độ chút nào, bất chợt bùng lên bao phủ toàn bộ mười mấy gã kỵ sĩ kia vào trong.

Bàn Thạch Thủ Hộ dù sao cũng là bí kỹ phòng ngự mạnh nhất của Địa hệ võ sĩ, làn sóng lửa nhất thời bị chế trụ. Nhưng mà cái giá phải trả chính là mười mấy tính mạng, thời gian trôi qua nhanh như cái chớp mắt, làn sóng lửa đã tiếp tục tràn về phía trước, thân ảnh mười mấy gã kỵ sĩ lúc này đã hoàn toàn biến mất.

An Đức Liệt Á nhú mày giơ tay bày ra một thủ thế, lại là mười mấy gã Địa hệ võ sĩ lao ra ngoài. Mấy người Dịch Áo thấy vậy cực kỳ kinh hãi, đây quả thực là lấy mạng người điên vào mà, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận đây là phương pháp xử lý hữu hiệu duy nhất trong tình hình này.

Đội kỵ sĩ thứ hai hành động không khác gì các đồng bạn, bọn họ dùng thân thể của mình ngăn chặn làn sóng lửa, nhóm kỵ sĩ Thủy hệ ở phía sau liều mạng thả ra hàng loạt Băng Tường cố gắng giảm bớt áp lực cho đồng bạn. Nhưng thực lực chênh lệch quá xa, tất cả cố gắng của bọn họ không khác gì muối bỏ biển, đội kỵ sĩ thứ hai cũng bị biển lửa thiêu thành tro bụi rất nhanh.

Vào lúc này, làn sóng lửa chỉ còn cách trận thế của nhóm kỵ sĩ chừng mười mấy thước, đám người Dịch Áo thậm chí có thể cảm giác không khí nóng rực đập vào mặt, có lẽ tùy theo làn sóng lửa xâm nhập ngày càng gần, ngay cả không khí cũng bắt đầu bị đốt cháy.

Đối mặt địch nhân thực lực đáng sợ như thế, nếu không phải là có đám người Tác Phi Á ở chỗ này, sợ rằng Địch Áo đã sớm xoay người chạy trốn rồi. Nhưng sự thật là hắn không thể nào làm như vậy, chỉ có thể lo lắng tìm đối sách.

Ba người khoác áo choàng đen phát hiện thực lực đám kỵ sĩ quá yếu nên hơi hoài nghi. Nếu như tình báo không sai lầm, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn không thể nào dùng mấy tên phế vật này để bảo vệ đứa cháu duy nhất của mình. Nhưng mà tình cảnh hiện tại là đám kỵ sĩ người trước ngã xuống người sau liền tiến lên xông vào trong biển lửa. Bọn họ rất cuộc bỏ qua sự nghi ngờ trong lòng, tất cả đồng loạt phi thân lên lao về phía quân trận. Cho dù cháu trai duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn không có ở chỗ này, bắt được An Đức Liệt Á cũng là một công lớn.

Trong bóng tối ở phía xa bỗng nhiên có một thân ảnh phóng ra nhanh như chớp xuyên thẳng bầu trời đêm, hai cái quang đực màu xanh lấp lánh trên lưng hắn rất dễ làm cho người khác chú ý.

Ba người khoác áo choàng đen nhìn thấy thân ảnh kia xuất hiện không hẹn mà cùng thả chậm tốc độ lại, trong đáy mắt hiện lên một tia oán hận. Trên thực tế người xuất hiện cuối cùng này mới là kẻ chủ trì hành động ám sát lần này, ba người bọn họ có nhiệm vụ thăm thính hư thật. Nhưng vấn đề là chỉ dựa vào mấy trăm tên kỵ sĩ không thể nào là đối thủ của ba người bọn họ, vì thế người kia lựa chọn xuất thủ vào lúc này rõ ràng là không muốn phần công lao này thuộc về ba người bọn họ.

Trên đời này có một đạo lý quan lớn hơn một cấp đề chết người, mặc dù rất tức giận hành động của đối phương, nhưng ba người này không dám có dị nghị. Bởi ai hơn nữa chính là bọn họ còn phải cố ý thả chậm cước bộ để cho đối phương khỏi hiểu lầm.

Mắt thấy người nọ đã bay đến trên bầu trời quân trận, đám người Địch Áo cảnh giác ngó chừng thân ảnh kia, trong lòng mỗi người đều rõ ràng đến lúc người này rơi xuống đất sẽ bắt đầu một trận tai nạn không thể đo lường nổi.

Nhưng mà đúng lúc này, người nọ đang ở trên không trung bỗng nhiên vội vã dừng lại, có lẽ là nhìn thấy gì chuyện gì không thể tin tưởng, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ra phương xa.

Đến lúc này đám người Địch Áo mới phát hiện, trước mặt người nọ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đóa Băng Hoa trong suốt. Đóa hoa chỉ to bằng lòng bài tay nhưng mỗi một cánh hoa đều mỏng như cánh ve, Băng Hoa vẫn không ngừng nở rộ, khi cánh hoa bên ngoài cùng từ từ mất đi, đồng thời từ trong nhụy hoa sẽ có cánh hoa mới mọc ra. Cảnh tượng này khiến cho người ta cảm giác giống như đóa hoa này có tính mạng riêng vậy. Hình như đóa Băng Hoa này có thể tiếp tục tồn tại như thế cho đến vĩnh cửu.

Y Toa Bối Nhĩ nhất thời lộ ra thần sắc kích động: “Là Địch Địch lão sư.”

Địch Áo ngăn người ngạc nhiên, sau đó lập tức nhìn về phía An Đức Liệt Á, vừa lúc trong mắt An Đức Liệt Á cũng lộ ra ý cười. Lúc này hắn liền hiểu ra, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn làm sao có thể phạm vào sai lầm cấp thấp này, sở dĩ chỉ phái mấy trăm tên Cận Hận võ sĩ để hộ vệ Lôi Mông, mục đích chính là muốn hấp dẫn tên thủ hạ của Quân Đồ Minh chuyên phụ trách ám sát hiện thân.

Nếu Địch Địch đã xuất hiện ở nơi này, như vậy những người trong cổ thôn những hắn là cũng đang ở phụ cận, liền tưởng tới An Đức Liệt Á từng đi dạo trong học viện làm một ít chuyện, có lẽ khi đó nàng đã chuẩn bị kỹ càng cho ngày hôm nay.

Cũng may là sợ bóng sợ gió một trận, Địch Áo âm thầm cười khổ trong lòng, nếu thật sự để cho người nọ hạ xuống đất. Cho dù bản thân hắn bất kể giá nào, liều mạng điều động dòng xoáy nguyên lực cũng không làm nên chuyện gì.

Ở nơi xa chợt vang lên một thanh âm khác: “Địch Địch, ngươi vẫn cứ như thế. Trước khi đến đây mọi người đã nói là cùng nhau động thủ rồi mà? Ngươi rốt cuộc có hiểu cùng nhau có ý gì không hả?”

Địch Áo cảm thấy hơi buồn cười, đây hiển nhiên là thanh âm Cổ Lạp Gia Tư. Xem ra chính mình suy đoán không sai, trong những người khác trong cổ thôn quả nhiên đã rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện.

Sau đó, tại một phương hướng khác cũng truyền tới một thanh âm không chút khách khí: “Ta làm việc đã bao giờ cần phải trưng cầu ý kiến của người?” Chủ nhân thanh âm đó rõ ràng là một phụ nữ, xem ra có lẽ là Địch Địch lão sư mà Y Toa Bối Nhĩ nhắc tới.

“Được rồi.” Cổ Lạp Gia Tư thở dài nói: “Người có thể không cần để ý cảm thụ của ta, nhưng người chung quy vẫn phải nghĩ tới cảm xúc của Cừu Đức Nhĩ chứ? Lão gia hỏa này đã sắp rồi rãnh đến mức meo rồi, nếu người không để cho hắn...”

“Câm miệng.” Dịch Dịch quát lớn một tiếng cắt ngang lời Cổ Lạp Gia Tư đang định nói.

“Ài.” Một thanh âm già nua bất chợt thở dài vang vọng trong màn đêm đen tối, giọng nói có vẻ rất lúng túng: “Không nên kéo ta vào những loại chuyện này có được không? Dịch Dịch, người đừng nghe Cổ Lạp Gia Tư nói nhảm.”

Nghe mấy người bọn họ vẫn còn có thể đùa giỡn vào lúc này, bất kể là ba người khoác áo choàng ở đối diện, hay là người nọ đang bay lơ lửng trên bầu trời, sắc mặt tất cả mọi người đều khó nhìn tới cực điểm. Sự tình đã đến nước này, có dùng cái mộng suy nghĩ cũng có thể hiểu được bọn họ đã rơi vào bẫy rập của người khác.

Người nọ ở trên không trung bỗng nhiên xoay người bay ngược về phía sau nhanh như tia chớp, dĩ nhiên là hắn lựa chọn phương hướng không có thanh âm vang lên. Lúc này hắn chẳng còn rồi hơi quan tâm mấy tên thủ hạ kia làm gì, kẻ nào thực lực thấp sẽ không nhận ra bên trong Băng Hoa ẩn chứa sát cơ, nhưng đạt tới cấp độ như hắn lại cảm giác vô cùng rõ ràng. Một khi đóa Băng Hoa kia hoàn toàn nổ rộ sẽ bộc phát lực sát thương cực kỳ kinh khủng.

475. Chương 474: Một Chiêu Tất Sát

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 474: Một chiêu tất sát

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ba người người khoác áo choàng đen thấy bề trên của mình đã cầm đầu đao tẩu, nhất thời cũng vội vàng ẩn mình vào trong bóng tối.

An Đức Liệt Á cười lạnh một tiếng: “Bây giờ mới có ý định chạy trốn có phải là hơi muộn rồi không?”

An Đức Liệt Á vừa dứt lời từ trong bóng tối bỗng nhiên có luồng lửa đỏ rực bùng lên. Sau đó là một tiếng thét kinh hãi, cái người chạy trốn ở trên không trung lấy tốc độ nhanh hơn nữa bay ngược trở lại chỗ cũ.

Một lão nhân đầu tóc trắng xóa từ trong bóng đêm chậm rãi bay ra, đôi mắt nhìn tới người nọ, thở dài một hơi: “Ta đây đã lớn tuổi rồi, tại sao không để cho ta nghỉ ngơi một chút?”

Ánh mắt người nọ đã gần như tuyệt vọng, không dám tin nhìn tới vị lão nhân kia, thanh âm bắt đầu run rẩy lên: “Mạt Đặc Lý Khắc, tại sao người có thể xuất hiện ở nơi này? Người rõ ràng đã...”

Người nọ không có tiếp tục nói thêm, bởi vì lão nhân còn sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn, nói gì đi nữa cũng hoàn toàn vô ích.

“Người muốn nói gì? Ta hẳn là đã chết phải không?” Lão nhân cười cười tràn đầy ý châm chọc: “Thật đáng tiếc, nếu ta không chết, vậy thì người chết là người rồi. Tá Lợi Đặc, tại sao không gỡ mặt nạ của người xuống để ta nhìn cho kỹ? Chẳng lẽ người cho rằng ta không nhận ra?”

Lôi Mông há to miệng kinh hãi: “Không thể...”

“Tại sao? Chẳng lẽ chuyện này cũng có diễn cố?” Mắt thấy không còn nguy hiểm gì nữa, Y Toa Bối Nhĩ lại nổi lên tâm hiếu kỳ.

Nhìn vẻ mặt Y Toa Bối Nhĩ tò mò ngó mình chằm chằm, Lôi Mông tường thuật là ân oán giữa hai người Mạt Đặc Lý Khắc và Tá Lợi Đặc kia một lần. Mạt Đặc Lý Khắc và Tá Lợi Đặc là đệ tử cùng một đạo sư. Bởi vì vị đạo sư kia chết quá sớm, Tá Lợi Đặc nhập môn tương đối trẻ nên phần lớn đều là Mạt Đặc Lý

Khắc gánh vác trách nhiệm dạy dỗ Tá Lợi Đặc. Vốn quan hệ giữa hai người vừa là thầy vừa là bạn tương đối hòa hợp. Nhưng không ai ngờ được mười mấy năm trước, Tá Lợi Đặc đột nhiên động thủ ám sát Mạt Đặc Lý Khắc lúc ấy là tướng quân trấn thủ nam cương của Sư Tâm đế quốc. Sau đó chạy trốn tới Nguyệt Ảnh đế quốc ẩn mình, chuyện này từng gây ra oanh động rất lớn trong Sư Tâm đế quốc.

Bây giờ Mạt Đặc Lý Khắc vốn bị tất cả mọi người nghĩ là đã chết từ lâu lại đứng sờ sờ ở nơi này, khó trách Tá Lợi Đặc hoảng sợ như thế.

Lúc này một phụ nhân tóc hoa râm xuất hiện ở phương hướng khác, nhẹ giọng nói với Mạt Đặc Lý Khắc: “Ngài chuẩn bị tự mình động thủ?”

Về mặt lão nhân Mạt Đặc Lý Khắc biến ảo liên hồi, qua một lúc sau mới thở dài nói: “Quên đi, mặc dù ta rất hận hân, nhưng vẫn không thể đích thân giết chết tên súc sinh này.”

“Ngài nói không sai.” Vị phụ nhân tóc hoa râm cười cười: “Ta cũng lo lắng sẽ làm ô uế tay của ngài, để ta xử lý là được rồi.”

“Địch Địch.” Đến lúc này thân ảnh Cổ Lạp Gia Tư mới xuất hiện ở giữa không trung: “Thật ra ta nói rất đúng, nếu như người cũng ngại bẩn tay hoàn toàn có thể bảo lão gia hỏa Cừu Đức Nhĩ kia ra tay, dù sao các người...”

“Cổ Lạp Gia Tư ~!” Địch Địch trợn mắt hét Cổ Lạp Gia Tư: “Có tin là ta giết người ngay tại chỗ hay không?”

Tá Lợi Đặc thấy một màn như vậy ánh mắt lập tức biến thành tuyệt vọng. Mặc dù từ tướng mạo những lão nhân này là có thể đoán ra lực lượng của bọn họ đang ở vào thời kỳ suy thoái. Dù là như vậy, trong đó tùy tiện đi ra một người nào cũng có thực lực vượt xa hân, bản thân hân đã không còn hi vọng chạy thoát.

Địch Địch vẫy tay, đóa Băng Hoa trong suốt giữa không trung đột nhiên mạnh mẽ nở rộ, nhất thời có vô số cánh hoa mỏng manh lạnh lẽo bay đầy trời bao phủ Tá Lợi Đặc vào giữa.

Tá Lợi Đặc hiển nhiên không chịu bó tay chờ chết, quang đực màu xanh ở sau lưng liên tục chấn động chọt trái chọt phải né tránh công kích. Nhưng những cánh hoa nhìn có vẻ rất yếu ớt lại xoay quanh tuần hoàn theo một quỹ tích kỳ diệu. Cho dù Tá Lợi Đặc cố gắng thế nào cũng không thể chạy ra khỏi phạm vi cánh hoa bao phủ. Vấn đề chủ yếu nhất là Tá Lợi Đặc không dám chạm vào những cánh hoa này.

Trước đó một khắc, Tá Lợi Đặc còn xem đám người An Đức Liệt Á như dê con đợi làm thịt, mà lúc này Tá Lợi Đặc trong mắt những cường giả ở cổ thôn cũng không khác nhiều lắm.

Tá Lợi Đặc đã sống nửa đời ở trong Sư Tâm đế quốc hiển nhiên không xa lạ gì với cái tên Địch Địch. Hân biết rõ muốn phá vỡ mưa hoa của Địch Địch, biện pháp duy nhất chính là giết chết Địch Địch. Nếu không chỉ cần Địch Địch nguyện ý, cơn mưa hoa sẽ vẫn tiếp tục duy trì vĩnh viễn.

Nhiều lần đột phá vòng vây không có kết quả, Tá Lợi Đặc bỗng nhiên hét lên điên cuồng, thân hình hóa thành từng đạo hư ảnh xông thẳng về phía Địch Địch. Từng đạo gió lốc cương mãnh thổi quét ra bốn phía, cánh hoa bay lả tả giữa không trung nhất thời bị gió lốc đẩy văng ra phân tán khắp nơi.

Địch Địch nhếch môi cười lạnh, nếu như mưa hoa của nàng dễ dàng bị người ta đột phá như vậy. Nàng không còn là Thủy hệ Thánh Vũ Sĩ mạnh nhất cổ thôn nữa rồi, bàn tay tái nhợt vẽ ra mấy đường ẩn vắn ở trước người. Chốc lát sau, một cổ dẫn lực khổng lồ trống rỗng xuất hiện, vô số cánh hoa băng trên bầu trời giống như được lực lượng huyền bí triệu hồi trở lại, lập tức tụ tập thành một dòng nước lũ màu trắng bay về phía bàn tay Địch Địch. Vào lúc này dòng lũ Băng Tinh kia nhanh chóng đuổi theo Tá Lợi Đặc.

Tốc độ dòng nước lũ màu trắng thậm chí vượt qua Tá Lợi Đặc nhưng hân làm như không thấy dị tượng ở sau lưng mình, vẫn cầm đầu lao về phía Địch Địch. Khi Tá Lợi Đặc tới gần Địch Địch, thời gian phảng phất như dừng lại, dòng nước lũ màu trắng rút cuộc đuổi kịp thân ảnh Tá Lợi Đặc, nguyên lực chiến giáp trên người hân bị phá hủy trong nháy mắt. Vô số cánh hoa lạnh lẽo nhập vào cơ thể hân như không hề có lực cản trở, sau đó bay vào lòng bàn tay Địch Địch.

Cánh hoa nhanh chóng tổ hợp lại biến thành một đóa Băng Hoa trong suốt tựa như không có phát sinh chuyện gì. Nhưng thân hình Tá Lợi Đặc đã trì trệ ở giữa không trung, vài giây sau trên người hân bắt chọt

có vô số vòi máu li ti rỉ ra. Ngay sau đó mất đi tất cả khí lực rơi thẳng xuống đất.

“Ầm !”

Thân thể Tá Lợi Đặc đập mạnh xuống đất, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời, lỗ mũi hoàn toàn ngừng lại hô hấp.

Từ khi đóa Băng Hoa nở rộ, phân rã rồi lại hợp thể, trước sau chỉ có mấy phút mà thôi, Dịch Dịch còn chưa có di động thân hình đã cướp đi tính mạng của một vị Thánh giả. Mấy người Dịch Áo đồng thời rung mình một cái, đây là lực lượng cỡ nào chứ?

Ba người khoác áo choàng thấy Tá Lợi Đặc chết thảm ở trước mặt mình hoàn toàn không còn khí thế lớn lối như trước, ngay cả thờ cũng không dám phát ra tiếng, ngoan ngoãn đứng im tại chỗ. Phản kháng đã không còn ý nghĩa, ba người bọn họ dồn lại một chỗ cũng không phải là đối thủ Tá Lợi Đặc. Thế mà Tá Lợi Đặc cũng bị đối phương dễ dàng mạt sát, nếu đổi lại ba người bọn họ sợ rằng kiên trì không quá mười giây.

An Đức Liệt Á nhìn tới ba người kia, sau đó dời ánh mắt về phía các cường giả trong cổ thôn: “Mấy người này, chúng ta không thích hợp mang đi.”

“Không thành vấn đề.” Cổ Lạp Gia Tư cười nói: “Giao cho ta là được, ta sẽ làm cho bọn hán phun ra toàn bộ mọi thứ.”

An Đức Liệt Á mỉm cười gật đầu, sau đó phân phó đám kỵ sĩ thủ hạ an táng thi thể đồng bạn. Lấy tính mạng hai mươi mấy kỵ sĩ làm đại giá rút cuộc thành công giết chết mối họa Tá Lợi Đặc, không thể nghi ngờ là một chuyện hết sức có lời. Đám kỵ sĩ chôn thi thể đồng bạn cũng không có quá nhiều bi thương, chiến tranh chính là như thế, hy sinh là chuyện không thể tránh được. Người hôm nay nằm ở chỗ này chỉ là đi trước một bước mà thôi, ngày mai có lẽ sẽ đến phiên những người khác.

Các cường giả trong cổ thôn lại ẩn vào trong bóng tối làm như chưa từng xuất hiện ở chỗ này. Chỉ có vết máu loang lổ trên bùn đất và hai mươi mấy phần mộ bên bờ sông Hắc Thủy là minh chứng nơi này từng phát sinh một trận chiến đấu.

Sáng sớm ngày thứ hai, An Đức Liệt Á mang theo đám người Dịch Áo vượt qua sông Hắc Thủy, đến đây bọn họ đã triệt để rời khỏi lãnh địa Cách Lý Nặc Tư, bắt đầu tiến vào vùng trung tâm Sư Tâm đế quốc.

Trong một trấn nhỏ khu nam bộ Sư Tâm đế quốc, gã đại hán nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Dịch Uy, trên trán đã phủ đầy mồ hôi lạnh, nhưng không dám lấy tay lau đi.

Dịch Uy cẩn thận xem xét từng ngón tay của mình, tựa hồ muốn tìm ra bí mật nào đó đang ẩn giấu trên đó. Một lúc lâu sau mới ném dời mắt lên trên mặt gã đại hán: “Nói cách khác, không có một người nào trở về? Lại còn giết được hai mươi mấy tên kỵ sĩ phế vật?”

“Đúng thế, đại nhân.” Thanh âm gã đại hán càng thêm run rẩy: “Nhìn bộ dáng thì người của chúng ta đã trúng kế, chuyện này vừa vặn chứng minh cháu trai của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đang ở trong đội ngũ đó. Nếu không, lấy thực lực Tá Lợi Đặc không thể nào bị người ta giết chết dễ dàng như vậy.”

“Người muốn nói gì? Có phải là ngươi muốn nói thật ra đó không phải là trách nhiệm của ngươi?” Dịch Uy nhìn gã đại hán cười gian trá: “Ngươi không rõ ràng ý nghĩa tồn tại của Tá Lợi Đặc hay sao?”

Gã đại hán cúi đầu không nói, hẳn làm sao không rõ ràng chuyện này được. Tá Lợi Đặc sống lâu một ngày sẽ có thêm nhiều người từ Sư Tâm đế quốc trốn đến Nguyệt Ảnh đế quốc. Nhưng mà trong lòng gã đại hán lại vô cùng ủy khuất, người như vậy hẳn là để cho hắn sống đảng hoàng ở Nguyệt Ảnh đế quốc mới đúng, tự dưng thả hắn chạy tới chỗ kia làm gì? Nếu không phải do người ra lệnh cho Tá Lợi Đặc đi chủ trì hành động ám sát lần này, làm sao xuất hiện hậu quả như vậy chứ?

476. Chương 475: Nghĩa Khí?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 475: Nghĩa khí?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Thế nhưng gã đại hán không bao giờ dám nói ra khỏi miệng, oán trách vô vị sẽ làm cho kết quả của hắn càng thêm thê thảm mà thôi.

Địch Uy thoải mái xoay đầu tựa vào mặt ghế: “Có muốn ta cho ngươi một đề nghị không?”

“Đại nhân, xin mời nói.” Gã đại hán nhất thời nhói tim, bởi vì hắn biết vận mệnh của mình sẽ nằm trong một câu nói này của Địch Uy.

“Ngươi tốt nhất là thừa dịp ta còn chưa có nổi giận, tự tìm một địa phương ta không nhìn thấy, kết thúc bản thân đi.” Địch Uy duỗi năm ngón tay ra làm động tác cắt ngang yết hầu của mình, sau đó nở nụ cười sáng lạn: “Như vậy sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người, đúng không?”

Khuôn mặt gã đại hán lập tức tái nhợt, dù có cắt cũng không nhỏ ra một giọt máu nào. Mặc dù đã dự liệu được kết cục của mình, nhưng nghe thấy Địch Uy nói ra, hắn không nhịn được từ dưới đáy lòng dâng lên một cảm giác phẫn uất. Kể từ khi bị điều đến làm việc cho Địch Uy, bản thân hắn vẫn luôn cẩn trọng từng ly từng tí, không dám có nửa phần lầm lỗi. Thế mà vẫn không tránh được kết cục này.

“Vâng, đại nhân, ta sẽ tuân theo ý nguyện của ngài.” Gã đại hán cười thảm, sau đó lê từng bước nặng nề đi về phía cửa viện.

Ngay khi gã đại hán đẩy cửa viện ra, thanh âm Địch Uy lại vang lên: “Đừng quên đóng cửa.”

Một tia kỳ vọng cuối cùng ở dưới đáy lòng gã đại hán cũng tan vỡ, vẻ mặt dờ dẩn khép cửa viện lại. Theo đó, ở trong viện nhỏ lại phát ra thanh âm ‘kéo kẹt’ của cái ghế đong đưa. Trong một góc vắng vẻ của thị trấn, nơi đó đã mai táng mười mấy người tiền nhiệm của hắn, bây giờ chính hắn cũng gia nhập vào trong hàng ngũ này.

Càng đến gần đế đô, thành trấn chung quanh lại càng phồn vinh, dọc đường đi sau này không còn xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Không biết là do phát hiện bên này có rất nhiều cường giả tồn tại, hay là Nguyệt Ảnh đế quốc chịu không nổi tổn thất quá lớn, tóm lại đối phương không còn tiếp tục phái người tới tiến hành ám sát đội ngũ này.

Nửa tháng sau, đoàn người An Đức Liệt Á rốt cuộc chạy tới đế đô, từ ngoài mười dặm đã có thể nhìn thấy rõ ràng tường thành cao lớn nguy nga, nơi cửa thành đang có dòng người lui tới nối liền không dứt. Mười mấy gã võ sĩ mặc áo giáp chạy qua chạy lại duy trì trật tự, cẩn thận kiểm tra mọi người định tiến vào trong thành.

Đội ngũ An Đức Liệt Á hiển nhiên không cần tiếp nhận kiểm tra, chỉ đưa lệnh bài ra là những võ sĩ kia cung kính tránh sang một bên, vừa thi lễ vừa đưa tiễn đội ngũ vào trong thành.

Mới đi vào trong thành, một trận thanh âm ồn ào náo nhiệt lập tức đập vào mặt, hai bên đường phố đầy ắp cửa hàng với đủ loại hàng hóa. Khắp nơi đều là dòng người qua lại không dứt, xem ra chiến tranh ở nam bộ Sư Tâm đế quốc vẫn chưa có lan đến gần đế đô phồn hoa này.

“Như thế nào? Đủ náo nhiệt không?” Lôi Mông nhìn sang mấy nữ tử Tác Phỉ Á, vẻ mặt vô cùng hơn hớn: “Muốn mua gì cứ việc nói, nơi này ta bảo kê.”

“Đây là do ngươi tự mình đáp ứng đó nha!” Mấy người Tác Phỉ Á dù sao cũng là nữ tử, nhìn thấy những gian hàng chật đầy hàng hóa tinh mỹ đã sớm động tâm, nghe được Lôi Mông vỗ ngực bảo đảm liền vui mừng quá độ.

“Không cần phải vội vã như vậy chứ?” Ca Đốn ở một bên đau khổ nói: “Đi đường xa như vậy, chẳng lẽ các ngươi không mệt mỏi hay sao? Muốn đi dạo phố ít nhất cũng phải nghỉ ngơi trước đã ?”

“Ta cũng nghĩ rằng các ngươi nên nghỉ ngơi cái đã.” An Đức Liệt Á cười nói: “Dù sao các ngươi sẽ ở lại đế đô một đoạn thời gian, gấp cái gì?”

An Đức Liệt Á đã lên tiếng thì đám người Tác Phỉ Á tự nhiên không tiện phản bác, chuyển ánh mắt lưu luyến không rời từ dãy cửa hàng hai bên về lại phía trước, tiếp tục theo An Đức Liệt Á đi vào khu trung tâm thành thị.

Đi thêm một lúc, Lôi Mông chợt phát hiện có chỗ không đúng, kinh ngạc hỏi An Đức Liệt Á: “Thập Thất tỷ, chúng ta đang đi đâu? Không phải là tới trình diện bá phụ trước sao?”

An Đức Liệt Á không thèm nhìn Lôi Mông, thản nhiên nói: “Trước kia đã gặp ở Tử Vong Chi Ca học viện rồi mà? Bá phụ thì không cần gặp vội, bản thân ngươi hẳn là rõ ràng đang có rất nhiều người ngày nhớ đêm mong ngươi đó.”

Sắc mặt Lôi Mông nhất thời thay đổi, lắp bắp: “Thập Thất tỷ, ngươi nói là...”

An Đức Liệt Á cười cười: “Biết là tốt rồi, cảnh cáo ngươi trước, đừng có mong chạy trốn, lần này ngươi tuyệt đối chạy không thoát đâu.”

Lôi Mông há miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài cúi thấp đầu đành hoàng đi theo sau An Đức Liệt Á. Đám người Dịch Áo thấy vậy cũng lấy làm tò mò, đến tận cùng là ai muốn gặp Lôi Mông mà hù dọa hèn thành bộ dáng này?

An Đức Liệt Á ra lệnh cho nhóm kỵ sĩ rút quân về doanh trại trình diện, vì thế đội ngũ hiện tại chỉ còn lại năm nữ nhân, ba nam nhân, cộng thêm một con sủng vật hình thù kỳ lạ.

Có lẽ là những người ở đế đô thường thấy mỹ nữ, cũng có lẽ là chưa từng nhìn thấy qua yêu thú kỳ lạ như Miêu Tử, dọc đường đi hầu như tất cả mọi người đều chú ý tới Miêu Tử, ngược lại bỏ qua năm đại mỹ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc. Phát hiện này làm cho mấy nữ tử có cảm giác không cam lòng, chẳng lẽ mị lực của mình còn không bằng một con yêu thú?

Miêu Tử không có một chút giác ngộ bị người người quan sát, vẫn chạy qua chạy bên cạnh lại Lao Lạp hiểu kỳ đánh giá hết thấy mọi thứ ở chung quanh, bộ dạng này hình tượng rơi vào trong mắt những người khác lại càng lộ vẻ thơ ngây chân thành.

Đám người Dịch Áo đi trên đường lớn mới chân chính cảm nhận được đế đô phồn hoa hùng vĩ tới mức nào. Ở Phỉ Tế công quốc và Thánh Đế Tư thành, kiến trúc cao nhất chỉ khoảng mười mấy thước mà thôi, còn ở đây những kiến trúc cao tới mấy chục thước rất thường thấy, hai bên đường phố toàn là hàng quán, dinh thự bề thế. Lấy chuyện nơi này để suy đoán, vậy thì Vương Cung của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn sẽ là cảnh tượng hoành tráng tới mức nào đây? Mấy người Dịch Áo đứng là cực kỳ mong đợi được chứng kiến điều đó.

Đi có khoảng hơn một giờ, đoàn người Dịch Áo mới tới nơi, từ bên ngoài nhìn vào không thể nhận ra trang viện này quy mô rộng lớn bao nhiêu, trên mặt tường trồng dây leo bò quanh xanh mướt, nhìn qua sinh cơ dạt dào cực kỳ mát mắt. Hai cánh cửa thật lớn bằng đồng cổ tỏa ra không khí trang nghiêm, trên đó là hai khoen cửa được làm bằng vàng ròng bóng loáng. Trước cửa đã được quét dọn sạch sẽ không thấy nổi một hạt bụi, cho thấy chủ nhân trang viện này là người rất kỹ tính.

Trên tổng thể tòa trang viện này làm cho người ta có cảm giác thật sự thoải mái, nhưng về mặt Lôi Mông lại có vẻ khó coi, lẩm bẩm: “Đại tỷ rất bận rộn, chúng ta không nên quấy rầy nàng?”

An Đức Liệt Á nghiêng nghiêng đầu, buồn cười nhìn sang đệ đệ của mình: “Hình như đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm mà? Cho dù bận rộn hơn nữa, có thể bận hơn bá phụ ngươi không? Cho nên ta khuyên ngươi nên tự giác thu hồi những toan tính kia đi, biết điều đi vào cho ta. Đại tỷ vẫn nhớ thương ngươi lâu nay, ngươi đúng là một tên không có lương tâm, thể mà lại dám nói lời như thế.”

Lôi Mông thở dài bất đắc dĩ, cúi đầu nhận mệnh bước lên đập cửa.

Cánh cửa màu đồng cổ chậm rãi mở ra một khe hở nhỏ, từ bên trong có một tiểu nha đầu mặc y phục thị nữ lộ đầu ra.

“Ngươi tìm...” Tiểu nha đầu chỉ nói được nửa câu, sau đó thấy Lôi Mông dáng vẻ phờ phạc buồn rầu đứng ngoài cửa, hai tròng mắt nhất thời trợn tròn xoe, há to miệng làm như mới vừa thấy được chuyện gì không thể tin nổi vậy.

Lôi Mông quan sát tiểu nha đầu kia một lát, sau đó chợt nhớ lại nói: “Người là nữ nhi của Thang Mễ đại thẩm đúng không? Ha ha, đã cao như vậy rồi.”

Tiểu nha đầu lúc này mới kịp phản ứng, hét lên một tiếng vội vàng chạy vào trong viện, vừa chạy vừa la lớn: “Thiếu gia trở lại, mau, có ai không, thiếu gia trở lại ~!”

Lúc này đến phiên Lôi Mông giật mình, không cần phải phản ứng lớn như vậy chứ? Làm cho hắn có cảm giác như mình mới vừa làm chuyện xấu nào đó, cứ đứng tại chỗ lúng túng không biết nói gì cho phải.

Lôi Mông cười khỏ, quay đầu lại nói với An Đức Liệt Á: “Người nhìn đi, không là ta không muốn, nhưng mà ... ngay cả tiểu nha đầu thấy ta cũng có bộ dạng như thế?”

“Đây là do người tự mình làm ra.” An Đức Liệt Á nói với vẻ vô cùng thờ ơ.

Thời gian không bao lâu sau, từ trong viện truyền ra tiếng bước chân dồn dập, mấy người Dịch Áo nghi ngờ liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng lui về phía sau một bước. Không nên đứng cạnh tên Lôi Mông này mới tốt, để tránh một hồi bị ngộ thương thì đúng là quá xui.

Lôi Mông chú ý tới phản ứng của đám người Dịch Áo liền giận dữ đảo cặp mắt trắng dã, kêu lên: “Các người không có nghĩa khí hả?”

Mấy người Dịch Áo học bộ dạng An Đức Liệt Á, nhún vai nói: “Thập Thất tỷ đã nói rồi, đây là do bản thân người tự rước lấy.”

“Ta... rất tốt, các người chờ đó cho ta.” Lôi Mông oán hận quay đầu đi, dứt khoát không thèm nhìn mấy tên không nói nghĩa khí này nữa.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, từ bên trong ào ra một đoàn nữ nhân, tuổi tác từ mười mấy cho đến ba mươi mấy đều có, y phục xanh đỏ tím vàng cực kỳ rực rỡ, một đoàn oanh oanh yến yến làm cho người ta có cảm giác hoa cả mắt.

477. Chương 476: Đệ Nhất Tửu Điểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 476: Đệ nhất tửu điểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mấy nữ tử trẻ tuổi không thèm nói một tiếng, trực tiếp vọt tới bên cạnh Lôi Mông, có người sờ mặt, có người nắm tay, còn có người thậm chí muốn vén y phục Lôi Mông lên cẩn thận kiểm tra một phen làm cho Lôi Mông sợ hãi vắt vẻo đưa tay giữ chặt mảnh áo lại, vội vã nói: “Không cần không cần, ta thật sự không có chuyện gì, không thấy ta vẫn an ổn đứng ở chỗ này hay sao? Cái gì? Vết thương? Không có, một chút cũng không có.”

Những nữ nhân có vẻ cao tuổi thì tương đối chững chạc, không có tham gia đội hình bao vây Lôi Mông, chỉ có điều nét ân cần trong ánh mắt đã bại lộ tâm tình của các nàng.

Ca Đốn ngăn ngại, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Thật là hoành tráng !”

Dịch Áo và đám người Tác Phỉ Á cùng nhau gật đầu tràn đầy đồng cảm, khó trách Lôi Mông sợ hãi thành bộ dạng kia, nếu đổi lại là bọn họ đoán chừng phản ứng không tốt hơn Lôi Mông bao nhiêu.

An Đức Liệt Á đi tới, đứng ở trước mặt một nữ tử trung niên mặc trường bào xanh lục, nhẹ giọng nói: “Đại tỷ, ta đã mang tiểu tử này về.”

Nữ tử trung niên gật đầu, sau đó nhìn lướt qua Lôi Mông đang bị mấy nữ nhân khác vây vào giữa, nhướn mày nói: “Đừng làm rộn, vào nhà hãy nói.”

Nữ tử trung niên vừa dứt lời, những nữ nhân kia nhất thời im lặng, nối đuôi nhau đi vào trong viện. Thế nhưng vừa đi vẫn không nhin được quay đầu liếc mắt nhìn về phía Lôi Mông.

Ánh mắt của nữ tử trung niên rơi vào đám người Dịch Áo: “An Đức Liệt Á, những người này là...”

“Bọn họ đều là bằng hữu Lôi Mông, mấy năm này Lôi Mông ở cùng bọn họ.” An Đức Liệt Á cười nói, sau đó vẫy vẫy tay với mấy người Dịch Áo: “Cùng tới đây nào, đây là đại tỷ của chúng ta, đừng có thấy nàng nghiêm túc như thế, thật ra tính cách nàng rất tốt.”

Mấy người Dịch Áo đi tới lễ phép vấn an nữ tử trung niên kia, nàng liền nở nụ cười hòa ái đáp lại: “Nhờ có các người chiếu cố Lôi Mông, đi đường xa như vậy đều mệt mỏi rồi nhỉ?”

Nghe nữ tử trung niên nói như vậy, lập tức có người chạy đi an bài phòng ở cho đám người Dịch Áo, những nữ nhân khác lại tò mò đánh giá bọn họ. Các nàng đều rõ ràng đệ đệ của mình là người như thế nào, Lôi Mông từ nhỏ đến lớn sống chung một chỗ với các nàng, thân phận và tính cách làm cho Lôi Mông chưa từng kết giao một vị bằng hữu nào thật lòng. Vì thế nghe An Đức Liệt Á giới thiệu như vậy, các nàng tự nhiên sẽ chú ý.

Mấy người Dịch Áo vội vàng nói không mệt gì lắm, nữ tử trung niên kéo tay mấy nữ tử Tác Phi Á vừa đi vừa hàn huyên. Nếu bình tĩnh xem xét thì giọng nói của nữ tử trung niên không thể nào chê được, thái độ cũng rất thân thiết. Chẳng qua là ánh mắt nhìn về phía mấy nữ tử Tác Phi Á tựa hồ có cảm giác như đang âm thầm đánh giá, vì thế trong lòng bọn họ không kịp thích ứng.

So sánh với mấy người Dịch Áo vừa nói vừa cười với nữ tử trung niên, Lôi Mông thì lại đứng cô đơn ở một bên. Thời gian trôi qua không bao lâu, Lôi Mông không nhin được nữa rồi, tiến tới bên cạnh nữ tử trung niên, nở nụ cười tự cho là rạng rỡ nhất: “Đại tỷ.”

Nhưng nữ tử trung niên không thèm nhìn Lôi Mông một cái, vẫn tiếp tục mỉm cười chào hỏi mấy người Dịch Áo đi vào trong viện. Đám người Dịch Áo liếc sang Lôi Mông tràn đầy đồng tình, còn Lôi Mông đứng tại chỗ một hồi, sau đó cũng vội vàng chạy theo.

Bởi vì mấy người Dịch Áo mới đi đường xa nên chủ nhân không vội chuẩn bị mở tiệc tẩy trần. Sau khi ngồi trong phòng khách một hồi, nữ tử trung niên trưng cầu ý kiến mấy người Dịch Áo xong liền phân phó người hầu dẫn đám người Dịch Áo đi rửa mặt. Về phần Lôi Mông thì không có đãi ngộ này, hắn bị lưu lại ở bên trong phòng khách.

Nhớ tới tình cảnh sau khi bọn họ rời khỏi, Lôi Mông lập tức bị một đồng lớn nữ nhân “vây công”, mấy người Dịch Áo không thể nào nhin cười được. Nhưng rất đáng tiếc là bọn họ không thích hợp giúp hắn trong trường hợp này.

Tắm rửa xong xuôi liền có người hầu chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho bọn họ, đặc biệt là y phục mỗi người đều rất vừa vặn, mặc vào vừa khít y như đã được đo đếm. Xem ra đối phương cũng tương đối quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt, điều này cho thấy rõ địa vị Lôi Mông ở nơi này. Sau đó đoàn người được người hầu hướng dẫn đi tới phòng ăn, lúc này Lôi Mông và mười mấy nữ tử đã ngồi sẵn trong đó.

Nhìn thấy đám người Dịch Áo đi tới, đám nữ tử đồng thời tỏ vẻ nhiệt tình, hàng loạt thức ăn tinh mỹ được đưa lên cuộn cuộn. Mấy người Dịch Áo cũng không có khách khí, khách và chủ tận sức chia sẻ niềm vui sum họp.

Sau bữa tiệc, Lôi Mông phải đi trình diện Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Đám người Dịch Áo tự mình trở về phòng nghỉ ngơi. Mặc dù thời gian còn sớm nhưng nằm ở trên giường lớn êm ái cảm giác thoải mái vô cùng, bọn họ vừa nằm một lát đã tiến vào mộng đẹp.

Đợi đến lúc bọn họ khi tỉnh lại đã là buổi tối, lúc này Lôi Mông từ trong vương cung quay trở về. Mặc dù nữ tử trung niên còn muốn giữ đám người Dịch Áo ở lại chỗ này cùng nhau ăn tối. Nhưng Lôi Mông tìm cớ, bảo là muốn dẫn đám người Dịch Áo đi xem cảnh đêm ở đế đô, vì thế nữ tử trung niên cũng không tiện cự tuyệt, đành phải gật đầu đáp ứng.

Vừa đi ra khỏi cửa trang viện, Lôi Mông mới thở phào một hơi thật dài như trút được gánh nặng, đám người Dịch Áo thấy vậy liền cười một trận âm ỉ.

“Cười cái gì?” Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã: “Mấy người các người không có một chút nghĩa khí.”

“Này, tình huống như thế chúng ta cũng không giúp đỡ được gì mà?” Dịch Áo cười nói.

“Lôi Mông, nơi này có địa phương nào vui vẻ không?” Ca Đồn chợt hỏi một câu.

“Địa phương vui vẻ?” Lôi Mông suy nghĩ một lát rồi ngập ngừng nói: “Có thì có, nhưng mà...” Lôi Mông bí mật liếc mắt về phía mấy nữ tử Tác Phỉ Á.

Ca Đồn lập tức hiểu ra, âm thầm quay mặt sang hướng khác cười cười.

Mấy nữ tử Tác Phỉ Á tụ chung một chỗ ríu ra ríu rít không biết đang nói chuyện gì nên không chú ý tới tình huống của bên này. Dịch Áo thì lại nghe thấy rõ ràng, nói với hai người: “Đừng có nằm mộng, các người cho là sẽ có cơ hội hành động một mình sao?”

“Từ trước đến giờ, cơ hội đều là do con người tạo nên.” Ca Đồn nói với vẻ khinh thường, sau đó nở nụ cười tà, híp mắt lại nhìn Dịch Áo: “Hơn nữa, người không có cơ hội hình như là người mới đúng?”

“Ta?” Dịch Áo cảm thấy buồn cười, lên tiếng phản bác: “Cảm ơn hảo ý của người, nhưng ta không có hứng thú với địa phương mà các người đang nói.”

“Không có hứng thú với chuyện gì?” Tác Phỉ Á đột ngột quay đầu lại, hiển nhiên nàng chỉ nghe được nửa câu sau của Dịch Áo.

“Dịch Áo nói không muốn đi dạo phố cùng các người, chúng ta đang thuyết phục hắn thay đổi cái ý nghĩ này.” Ca Đồn giờ ra vẻ mặt nghiêm túc, bình thản nói.

“Hắn muốn không theo là không theo? Tưởng êm đẹp à...” Tác Phỉ Á liếc Dịch Áo một cái.

Dịch Áo bất đắc dĩ nhìn sang Ca Đồn, như vậy cũng được?

Cuối cùng Ca Đồn và Lôi Mông cũng không được như mong muốn, sự thật chứng minh cho dù là các nàng Tác Phỉ Á bỏ qua ý định đi dạo phố, bọn họ cũng không có cơ hội chuồn đi.

Vốn là mấy người Dịch Áo nghe Tác Phỉ Á bảo hôm nay đi dạo phố nghĩ rằng sẽ có một quãng thời gian rất vui vẻ, nhưng Tác Phỉ Á chỉ nói một câu nhất thời làm cho bọn họ bị đả kích rất lớn.

“Ngày mai tất cả mọi người dậy sớm một chút, đi dạo thêm một ngày nữa.” Tác Phỉ Á hưng phấn nói.

Mấy người Dịch Áo liếc nhìn nhau, bọn họ thấy được từ trong mắt đối phương cảm xúc bất đắc dĩ và cực kỳ buồn bực.

Lôi Mông dẫn đoàn người trở lại nhà của hắn, thật ra trước kia Lôi Mông không có nhà cửa ở bên ngoài, bởi vì hắn luôn luôn ở trong vương cung. Nếu đi ra ngoài sẽ ngụ ở trong nhà đám tử muội. Nhưng lần này hắn là Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn suy nghĩ đến phương diện đám người Dịch Áo, cố ý cấp cho Lôi Mông một gian nhà không nhỏ.

Khi bọn họ tới đã có người hầu đứng chờ ngoài cửa, vừa nhìn thấy đoàn người Lôi Mông đi tới vội vàng tiến lên nghênh đón.

Đây là một lão nhân đầu tóc trắng xóa, khuôn mặt kích động nhìn tới Lôi Mông: “Thiếu gia !” Lôi Mông mỉm cười toe toét, nói với lão nhân: “Bảo La đại thúc, bá phụ phái ngài tới đây à?”

“Nghe nói thiếu gia trở về, tại sao ta không tới chứ?” Lão nhân tên là Bảo La cẩn thận đánh giá Lôi Mông từ trên xuống dưới: “Thiếu gia cao hơn trước rồi.”

“Được rồi, được rồi !” Lôi Mông lo lắng Bảo La sẽ tiếp tục cảm ràm, vội vàng nói: “Mấy người bằng hữu của ta đã mệt mỏi, mau chuẩn bị gian phòng cho mọi người nghỉ ngơi.” Lão nhân nghe Lôi Mông nói như vậy, đâu biết rằng là thiệt hay giả, lập tức ngừng cảm ràm xoay người dẫn đám người Lôi Mông đi tới phòng nghỉ. Nói là phòng nhưng thật ra là từng gian viện nhỏ, bên trong căn cái gì cũng có, mỗi viện đều có mấy người hầu chịu trách nhiệm chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho mọi người. Nhưng bởi vì đám người Dịch Áo cương quyết yêu cầu nên lão nhân đành phải cho đám người hầu thôi lui.

Địch Áo lấy cớ là đã quen tự mình làm việc, không thích cảm giác được hầu hạ. Trên thực tế, Địch Áo đang lo lắng trong này có gian tế của Nguyệt Ảnh để quốc. Dù sao đang là thời kỳ chiến tranh, bất kỳ chuyện gì cũng có thể phát sinh. Huống chi, cho dù không phải là gian tế Nguyệt Ảnh để quốc phái tới, Địch Áo cũng không hi vọng nhất cử nhất động của mình cũng bị người khác nhìn thấy tận mắt. Cho đến bây giờ Địch Áo vẫn chưa rõ ràng Lan Bác Tư Bản sẽ dùng phương thức gì ngả bài với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Trước lúc đó, hắn chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Dĩ nhiên là Địch Áo không muốn bị người khác nắm mũi dắt đi, vấn đề chủ yếu là ở thái độ của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đối đãi với cái gã Bất Hủ truyền thừa giả mạo kia. Khổ Kỳ biến thành bộ dáng hiện tại nhất định là do Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cố ý gây nên, lấy thân phận và địa vị của Lôi Mông cũng không muốn chủ động đi trêu chọc Khổ Kỳ, hẳn là trình độ ngang ngược của tên này rất lớn, nói là trán cao hơn trời cũng không hề quá đáng.

Thế nhưng chuyện này vẫn phải dựa vào nhiều phương diện để giải thích. Có lẽ đúng như lời Y Toa Bối Nhĩ từng nói, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn chính là muốn biến Khổ Kỳ thành một tên phế vật. Nhưng nếu Khổ Kỳ có thể biểu hiện ra tư chất nhân tài kiệt xuất, tiền đồ vô lượng, vậy thì hẳn không sống nổi đến bây giờ, Quân Đồ Minh một tay phá hủy Thần Vực làm sao có thể tha thứ cho loại người như vậy sống ở trên đời này, chỉ sợ hắn đã sớm tìm cách giết chết Khổ Kỳ bằng bất cứ giá nào.

Cho nên trước khi biết rõ Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đang ôm thái độ gì, Địch Áo vẫn không có cách nào xác định sau khi Hoắc Phu Mạn biết được Khổ Kỳ là đồ giả mạo sẽ phản ứng như thế nào. Bốn chữ Bất Hủ truyền thừa đại biểu ý nghĩa quá mức trầm trọng, cho dù là Lôi Mông cũng không thể bảo đảm ngăn cản được một vài chuyện phát sinh.

Nhưng bởi vì có mối quan hệ với Lôi Mông, chuyện này giấu diếm càng lâu lại càng bất lợi đối với Địch Áo. Không có ai nguyện ý bị trêu chọc như một thằng ngốc, hơn nữa cái người bị trêu chọc này lại nắm giữ quyền sinh sát một góc đại lục.

Nói ra thì đúng là tai bay vạ gió, cho tới tận bây giờ Địch Áo vẫn chưa nhận được lợi ích gì mang tính thực chất từ cái thân phận này, nhưng hắn đã phải chuẩn bị gánh chịu hậu quả của nó quá lớn.

Địch Áo nằm ở trên giường lớn, chậm rãi khép mắt lại. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn hẳn là đã biết mình là đệ tử Phong Ngân, nếu vẫn có thể nhẫn nhịn được thì có lẽ hậu quả trong tương lai sẽ không quá nghiêm trọng mới đúng. Dĩ nhiên đây chỉ là Địch Áo suy đoán mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Địch Áo đang ăn một bữa điểm tâm đơn giản thì bị các nàng Tác Phỉ Á hăng hái bừng bừng kéo ra khỏi cửa. Mặc dù Lôi Mông cường điệu lần nữa vào lúc này không nhiều người lắm cũng hoàn toàn không có tác dụng. Xem ra khoảng thời gian tu luyện ở trong Tử Vong Chi Ca học viện đã làm mấy nữ tử này thiếu thốn ‘cảm xúc’ trầm trọng rồi.

Nhà Lôi Mông cách khu chợ lớn nhất đế đô rất gần, thời gian không qua bao lâu, đám người Địch Áo đã đi tới mục tiêu cần đến. Quả thật đúng như Lôi Mông nói, trên đường phố rộng rãi vô cùng trống trải, không có náo nhiệt như lúc ngày hôm qua vào thành. Các nàng Tác Phỉ Á lại không thèm để ý đến chuyện đó, ít người thì sao? Chỉ cần cửa hàng mở cửa là tốt rồi.

Cho dù là cửa hàng đặc biệt chế tạo gia cụ, hay là cửa hàng bán đồ trang sức cho đến các quán hàng rong. Mấy người Tác Phỉ Á đi dạo toàn bộ qua từng cái một, không buông tha hàng quán nào hết. Dù sao các nàng không cần phải để ý nhiều, trước sau gì ở sau cũng có người chịu trách nhiệm tính tiền dùm các nàng.

Gần tới buổi trưa, dòng người trên chợ bắt đầu đông lên, các nàng Tác Phỉ Á vẫn hăng hái không giảm nhưng mấy người Địch Áo đã bắt đầu chịu không nổi nữa rồi. Bởi vì trong tay bọn họ, người nào ôm bảy tám bao đồ, đi đường tự nhiên không tránh được va chạm, lần một lần hai còn không có gì, đụng chạm quá nhiều lần số khiến cho ánh mắt những người chung quanh nhìn mấy người Địch Áo rất là quái dị.

“Ta mời các người đi ăn quán cơm nổi danh nhất đế đô được không?” Lôi Mông ném thử mỗi câu, hắn không đầu lòng tốn tiền, chỉ cần có thể nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh này là tốt lắm rồi.

“Ăn cơm gì?” Phụ Toa Bối Nhĩ bất mãn nhìn sang Lôi Mông: “Chúng ta còn chưa có đi dạo đủ mà, rồi lại nói vẫn chưa đến thời gian. Tác Phỉ Á, các người đói bụng không?”

“Không phải là mới vừa ăn sáng rồi sao?” Tác Phỉ Á nghi ngờ hỏi lại, lúc này Địch Áo vội vàng nháy mắt với Tác Phỉ Á. Nàng hiểu ý cười một cái, lập tức thay đổi lời nói: “Qua đó ném thử cũng tốt, quán ăn nổi danh nhất để đồ hăn là không tệ nhỉ !”

Y Toa Bối Nhĩ hồ nghi nhìn chằm chằm Tác Phỉ Á, rồi lại quay sang nhìn thoáng qua Địch Áo, hiển nhiên là nàng đã biết có chuyện mờ ám vừa xảy ra: “Lại giờ trò.”

Tuy nói như thế nhưng Y Toa Bối Nhĩ cũng không tiếp tục phản đối, dù sao sự thật vẫn còn tại đó. Các nàng hai tay trống trơn đi dạo vô cùng thoải mái, đồ đạc, vật phẩm đều là mấy người Địch Áo chịu trách nhiệm khâu vá. Nếu không cho người ta nghỉ ngơi xem ra có chỗ không đúng lắm.

Băng qua khu chợ rồi lại chuyển qua hai con đường lớn thì tới tửu điểm nổi danh nhất để đồ theo lời Lôi Mông. Từ rất xa đã có thể thấy một tấm biển màu đỏ sẫm hiện ra trước mắt, ngoài cửa có một xe ngựa sang trọng xếp hàng thật dài, hiển nhiên là gian tửu điểm này làm ăn rất phát đạt.

“Không phải chứ? Hình như là không còn chỗ ngồi? Nơi này có tốt như người nói không đó?” Y Toa Bối Nhĩ sợ hãi than thở, mấy người chỉ đứng ngoài cửa đã có thể thấy bên trong đại sảnh lầu một đang có người người ăn uống linh đình, không khí cực kỳ náo nhiệt, nhìn thoáng qua thì có lẽ không còn thừa một chỗ trống nào.

“Không sao, nhìn ta này, các người đứng ở đây là được rồi.” Lôi Mông giơ ra bộ dạng như đã định liệu trước, trực tiếp đi vào trong phòng ăn. Trên thực tế trong lòng Lôi Mông cũng hơi thấp thỏm bất an, dù sao đã nhiều năm chưa có trở về để đồ, nếu phòng ăn thay đổi chủ nhân thì thân phận của hăn chưa chắc có tác dụng, đến lúc đó xem như là mất hết mặt mũi rồi. Cũng không thể trách người ta không biết mình, chẳng lẽ vừa đi lên đã vỗ ngực nói ta là cháu ruột của Hoắc Phu Mạn bệ hạ sao? Lôi Mông làm không được chuyện như vậy.

Lôi Mông đi vào đại sảnh nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện có mấy tên tiểu nhị mà hăn đã từng gặp, tâm tình nhất thời thoải mái hẳn lên, tiện tay kéo qua một tên tiểu nhị đang cầm cái mâm thức ăn, nói nhỏ: “Lão bản của các người đâu?” Tên tiểu nhị đột nhiên bị Lôi Mông kéo ngược lại suýt chút nữa đem làm rớt mâm thức ăn xuống đất. Trong lúc chuẩn bị trừng mắt nổi giận bưng bưng thì hăn thấy bộ dạng bình chân như vại của Lôi Mông. Hăn lập tức sợ hãi vội vàng nuốt ngược lời định nói trở vào, lắp bắp: “Lôi... Lôi Mông thiếu gia?”

“Nói nhảm, đương nhiên là ta.” Lôi Mông không nhận được nói: “Đi kêu lão bản của các người ra đây.”

“Dạ, vâng !” Tiểu nhị liên tục gật đầu đáp ứng, ngay cả đĩa thức ăn cũng không kịp để xuống, ba chân bốn cẳng chạy mất.

Thời gian trôi qua không lâu lắm, một tên mập mạp trung niên bụng phệ thở hổn hển chạy ra, mới thấy được Lôi Mông nhất thời nở nụ cười niềm nở: “Đúng là khách quý nha, hôm nay là ngọn gió nào đưa Lôi Mông thiếu gia qua đây vậy?”

Lôi Mông trực tiếp bỏ qua mấy câu a dua nịnh hót, thản nhiên nói: “Dẫn mấy người bằng hữu tới dùng cơm, còn chỗ ngồi không?”

“Hừ, đương nhiên là có.” Gã mập mạp trung niên cười nói: “Cho dù không có, Lôi Mông thiếu gia đã mất công tới đây, dù thế nào đi nữa ta cũng phải nghĩ biện pháp cho ngài.”

Lôi Mông gật đầu nói: “Vậy thì nhanh đi, an bài người hướng dẫn chúng ta, ta đi đón bằng hữu.”

“Hiểu, hiểu rồi, ngài cứ yên tâm, khẳng định không thành vấn đề. Ngài đi thông thả !” Mãi cho đến lúc Lôi Mông đi ra khỏi cánh cửa phòng ăn, gã mập mạp mới dám đưa tay lau mồ hôi trên trán. Nếu như là con dòng cháu giống bình thường, gã mập mạp sẽ không phải tốn công hao phí nước bọt như thế. Nhưng thân phận Lôi Mông không giống, nếu hăn dám có nửa điểm chậm trễ, không cần Hoắc Phu Mạn bệ hạ lên tiếng, chỉ riêng đám tỷ tỷ của Lôi Mông đã có thể hành hạ hăn chết lên chết xuống rồi.

Gã mập mạp gọi mấy tiểu nhị qua, dặn dò: “Một hồi đưa Lôi Mông thiếu gia đến sảnh khách quý lầu ba.”

“Lầu ba, sảnh khách quý? Không phải là đã có người đặt rồi sao?” Một gã tiểu nhị nghi ngờ hỏi.

“Bảo người đi thì người cứ đi, nó nhắm làm gì?” Gã mập mạp trừng mắt lên, mấy tên tiểu nhị nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Bên ngoài tửu điểm, mấy người Dịch Áo thấy Lôi Mông đi ra nhưng không nói gì. Nếu có chỗ hiển nhiên là chuyện tốt, nếu như không có thì bọn họ cũng không đành lòng tiếp tục đả kích Lôi Mông, cùng lắm thì đổi tửu điểm khác là được.

“Này, các người đang dùng ánh mắt gì nhìn ta đó? Không tin ta hả?”

Nghe Lôi Mông nói như thế, mấy người Dịch Áo đã biết là mọi chuyện xong xuôi, nếu không tên này sẽ không thể nào dùng khẩu khí như vậy nói với bọn họ. Y Toa Bối Nhĩ cười nói: “Chỉ là một chỗ ngồi thôi mà, có cần phải đặc ý đến mức đó không?”

“Đó là tại vì các người không biết, vị trí phòng ăn nơi này thông thường phải đặt trước mấy ngày. Nói cách khác, nếu không phải là ta dẫn các người đi, nếu muốn ăn một bữa cơm ở chỗ này ít nhất phải đợi đến vài ngày sau.”

Mấy người Dịch Áo cười cười không nói gì, lấy thân phận Lôi Mông làm được điểm này cũng không tính là quá khó. Chỉ cần lão bản nơi này không phải người ngu, chắc chắn không dám gây phiền hà Lôi Mông trong việc nhỏ nhặt thế này.

478. Chương 477: Người Quen Cũ

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 477: Người quen cũ

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Nhìn đủ loại thức ăn rực rỡ muôn màu muôn vẻ nằm đầy đầy bàn, cùng với mùi thơm mê người xông lên mũi. Mấy người Dịch Áo không thể không thừa nhận là Lôi Mông không hề nói xạo, ít nhất ở Phỉ Tế công quốc không thể nào có tửu điểm nào có khả năng làm ra thức ăn ở cấp bậc.

Y Toa Bối Nhĩ cầm cái nĩa lên nhìn mấy món ăn chung quanh một vòng, oán hận nói: “Tại sao làm món ăn xinh đẹp như vậy làm gì? Ta không đành lòng động thủ nha!”

“Ha ha ha !” Những người khác đồng thời mỉm cười nói: “Cho dù đẹp mắt cỡ nào cũng là làm cho người ta ăn kia mà? Có cần phải tức giận thế không?”

Lao Lạp thì không quan nhiều như vậy, ngay cả dao nĩa cũng không cần, trực tiếp lấy tay bốc một miếng thịt đưa vào trong miệng. Mọi người lại cười thêm một trận, xem ra ở Lao trong mắt Lạp, cho dù là đồ ăn đẹp để thế nào cũng chỉ là một loại thức ăn mà thôi, không bao giờ được nâng đôi đũa đặc thù.

Tác Phỉ Á bất đắc dĩ cầm lấy khăn lau hai tay Lao Lạp sạch sẽ, thuận tiện lau luôn mấy giọt nước sốt dính trên miệng Lao Lạp. Sau đó cầm lấy cái nĩa nhét vào trong tay Lao Lạp, đến lúc này Lao Lạp mới đành hoàng sử dụng dao và nĩa. Thật sự không có biện pháp nào khác, mặc kệ Tác Phỉ Á dạy dỗ như thế nào, nếu có thể trực tiếp dùng tay thì Lao Lạp không bao giờ phí sức dụng đến dao nĩa.

Lúc này trong đại sảnh lầu một phòng ăn lại có một đoàn người đi vào, số tuổi đại khái khoảng chừng hai mươi, dựa vào y phục và khí độ của bọn họ hiển nhiên thân phận cũng không thấp. Trên thực tế người thường không thể nào chạy đến nơi đây dùng cơm nổi, chỉ phí ăn một bữa cơm nơi này ước chừng bằng một nhà bình thường có ba người tiêu xài trong nửa năm.

Cầm đầu là một người thanh niên cao lớn, làn da trắng nõn, vừa đi vừa hướng những đồng bạn cười nói: “Thật vất vả ta mới đặt được một chỗ ở đây, lần này nhất định không say không về.”

Lúc này đã có tiểu nhị thấy đoàn người đi vào, vội vàng chạy đi báo cho lão bản, làm thế mới tốt. Người ta đã sớm đặt một phòng khách quý, lão nhân gia ngài lại cấp cho người khác, bây giờ nên ứng phó đám nhĩ thế tổ này thế nào đây?

Lão bản mập vẫn giữ nguyên bộ dạng từ tốn, chậm rãi đi ra ngoài, trước đó hắn đã suy nghĩ nên ứng phó tình hình này thế nào rồi. Nếu không, gian phòng khách quý không chỉ có một cái, tại sao hắn lại lựa chọn gian phòng này? Hiển nhiên là phải có nguyên nhân nào đó.

“Lý Tra Đức thiếu gia đó hả? Ha ha, đã lâu không gặp.” Lão bản khách khí chào hỏi.

Người thanh niên kia nhất thời cảm thấy mình rất có mặt mũi. Thân là chủ nhân tử điểm số một đế đô, quan hệ giao tiếp của lão bản tự nhiên không kém, nếu không làm sao kinh doanh phát đạt nhiều năm như vậy chứ? Ngày thường tới đây ăn cơm toàn là tầng lớp không phú thì quý, lão mập rất ít khi tự mình đi ra chào khách. Lấy thân phận Lý Tra Đức còn không đáng để lão mập đối đãi như thế.

Cho nên giờ phút này Lý Tra Đức thậm chí có cảm giác được sủng ái quá mà sợ, vội vàng đáp lễ: “Ngài quá khách khí, chúng ta chỉ tới đây ăn một bữa cơm rau dưa mà thôi, làm sao còn kinh động đến ngài rồi?”

Lão mập cười cười lấy lòng, so sánh với thái độ đối đãi Lôi Mông quả thực là khác hẳn: “Là như thế này, Lý Tra Đức thiếu gia, hiện tại đã xảy ra một ít vấn đề, ai dà, nói như thế nào đây, thật sự là không tiện nói nha!”

Trong lòng Lý Tra Đức dâng lên một dự cảm bất thường, thế nhưng vẫn miễn cưỡng vẫn duy trì nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nhìn ngài kìa, định lên thì ngài cũng là trưởng bối của ta, có lời gì nói thẳng không tốt hơn sao?”

“Ai...” Lão mập giả bộ thở dài một hơi, hai tay xoa xoa tựa như đang rất khó xử: “Đúng là Lý Tra Đức thiếu gia đã đặt gian phòng kia. Không biết người có thể đến muộn hơn một chút không? Ta thật sự không có biện pháp, có một chuyện khó giải quyết lắm!”

Cái gì? Trong lòng Lý Tra Đức bỗng nhiên bốc lên một cỗ tà hỏa, đây không phải là rõ ràng khi dễ người ta à? Bản thân hắn đã đặt phòng từ mấy ngày trước, bằng hữu cũng hẹn ước, bây giờ lại nói cho hắn biết không có phòng? Chuyện này khác gì vả hắn một cái bạt tai đâu chứ?

“Ngài nói như vậy là không đúng rồi.” Lý Tra Đức cố đè nén lửa giận trong lòng xuống, bởi vì hắn biết tên mập ở trước mặt này cũng không dễ chọc.

“Chúng ta đã đặt phòng từ lâu rồi, ngài kinh doanh ở đế đô nhiều năm như vậy, danh dự luôn luôn nổi tiếng. Ta tin tưởng ngài cũng không muốn chỉ vì một vài chuyện nhỏ nhặt làm ảnh hưởng danh dự của ngài mà?”

Lý Tra Đức hiển nhiên là đang lấy lui làm tiến. Ngụ ý rất đơn giản, nếu như người thật sự làm như vậy, ta đây sẽ tuyên dương chuyện ngày hôm nay ra ngoài, để xem ai thiệt thòi cho biết.

Theo lý thì thương nhân kiêng kỵ nhất chính là chuyện này, thế nhưng trên mặt lão mập không có nửa điểm dao động, mỉm cười giả lả nói: “Lý Tra Đức thiếu gia, mọi việc đều phải nghĩ đến cái hậu mới tốt. Ta cũng không muốn như vậy mà, nhưng người này.. ta thật sự chọc không nổi.”

Lý Tra Đức lửa giận càng thêm mạnh mẽ, chọc không nổi người khác liền khi dễ ta? Về mặt hắn bắt đầu âm trầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn sang lão mập.

Lão mập phảng phất không có đức về mặt, phối hợp nói: “Thật ra Lý Tra Đức thiếu gia cũng có thể nghe nói qua người này.”

“Thật sao?” Lý Tra Đức cười lạnh một tiếng: “Ta đây cũng muốn nghe là ai có bản lĩnh lớn như vậy, dám ỷ thế hiếp người ở trong đế đô.”

“Là Lôi Mông thiếu gia, người cũng không xa lạ cái tên này chứ?”

“Lôi Mông nào?” Lý Tra Đức ngăn người ra.

“Trong đế đô mặt có mấy Lôi Mông?” Lão mập hỏi ngược lại.

Về mặt Lý Tra Đức nhất thời trở nên vô cùng khó coi: “Hắn... không phải là hắn đã rời khỏi đế đô rồi sao?”

Lão mập nở nụ cười nhạt: “Xem ra tin tức của Lý Tra Đức thiếu gia không đủ linh thông rồi. Nếu người không tin lời của ta, người có thể tự mình đi lên xem một chút. Huống chi nếu như không phải hấn, ta có cần thiết mạo hiểm thế này không?”

Những người trẻ tuổi đứng sau lưng Lý Tra Đức đồng thời trầm mặc lại, những người này hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút bối cảnh, nhưng bối cảnh đó chỉ là đối với quý tộc bình thường. So sánh với Lôi Mông, cháu trai duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn bệ hạ quả thực là không đáng nhắc tới.

“Thật sự là hấn?” Lý Tra Đức ngó chừng ánh mắt lão mập. Nếu quả thật là Lôi Mông, hấn chỉ có một lựa chọn duy nhất là xoay người rời khỏi, đừng nói là hấn, cho dù là trường bối trong nhà cũng không thể nào đối nghịch với Lôi Mông chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này, chỉ có thằng ngốc mới dám làm mà thôi.

Lão mập buông tay nhún vai làm ra bộ dạng vô cùng cảm khái, nói: “Ta dùng danh dự của ta bảo đảm những lời ta nói đều là sự thật. Huống chi người hoàn toàn có thể tự mình đi lên xem xét mà.”

Lão mập càng như vậy, Lý Tra Đức lại càng không dám tự mình đi lên nhìn, trái lo phải nghĩ một hồi, rốt cục vẫn phải bực tức xoay người rời khỏi tử điểm.

Nhìn bóng lưng đoàn người Lý Tra Đức rời đi, lão mập thở phào nhẹ nhõm một hơi, lựa chọn của mình quả nhiên là không sai, mấy tên tôm tép này tuyệt đối không dám có một câu oán hận đối với Lôi Mông. Cứ như vậy vừa thỏa mãn Lôi Mông yêu cầu, vừa có thể đề ảnh hưởng của chuyện này xuống mức thấp nhất, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Về phần tâm tình Lý Tra Đức xấu đến mức nào không phải là chuyện hấn quan tâm.

Đi ra khỏi cửa tử điểm, nhìn dòng người lui tới bên ngoài. Lý Tra Đức có cảm giác như là không đất dung thân. Mọi người cao hứng đến đây rồi lại mất hứng đi về, bản thân mình lúc trước còn vỗ ngực bảo đảm đã có phòng, đảo mắt cái bị người khác đoạt đi, chuyện này đối với Lý Tra Đức luôn luôn coi trọng mặt mũi đúng là không thể nào chịu đựng nổi.

“Quên đi, Lý Tra Đức, nên nghĩ kỹ một chút, tên kia không phải hạng người như chúng ta có thể đắc tội.” Một người trẻ tuổi bước lại gần khuyên giải Lý Tra Đức.

“Ta biết.” Trên mặt Lý Tra Đức lộ ra một nụ cười khó coi: “Nhưng mà làm ảnh hưởng đến tâm tình mọi người quá, trong lòng ta thật sự là áy náy.”

“Đổi lại một tử điểm khác là được rồi mà? Để đó không phải chỉ có mỗi chỗ này.” Mặc dù người tuổi trẻ kia nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng ăn cơm ở chỗ này chính là biểu lộ cho thân phận, dùng cơm ở nơi khác không thể lộ ra sự ưu việt của bọn họ.

Lúc này một gã thanh niên vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng nói: “Thật ra không phải là không có biện pháp, chỉ cần tìm đúng người. Cho dù hấn là Lôi Mông cũng phải biết điều nhường phòng lại cho chúng ta.”

“Người nói gì? Người định dính vào chuyện này, đó là Lôi Mông, chẳng lẽ người điên rồi hả?” Những đồng bạn bị người kia làm cho sợ hãi, vội vàng khuyên nhủ tên này bỏ đi ý định điên cuồng kia.

“Nhìn nhìn bộ dáng của các người kìa !” Người tuổi trẻ kia cười lạnh nói: “Các người bình thời còn tự xưng là tinh anh, cả ngày nói khoác muốn lên chiến trường kiến công lập nghiệp, kết quả vừa gặp chuyện nhỏ như vậy đã sợ hãi luống cuống cả lên.”

“Vậy có thể làm gì?” Có người cố gắng giải thích: “Lôi Mông chính là người thừa kế duy nhất của bệ hạ. Cho dù tính tình Lôi Mông rất tốt không muốn so đo, nhưng người có thể bảo đảm những vị công chúa điện hạ kia không?”

479. Chương 478: Gây Sự

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 478: Gây sự

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Ta dĩ nhiên không có ngu đến mức tự mình xông lên, người nói không sai, bất kể là Lôi Mông hay là những vị công chúa điện hạ, ta không chọc nổi người nào hết.” Người tuổi trẻ kia nở nụ cười âm hiểm: “Nhưng điều này cũng không thể đại biểu tất cả mọi người đều sợ hấn, các người hiểu chưa?”

Có người đã mơ hồ đoán ra điều gì đó, lo lắng nói: “Hay là thôi đi, cần gì phải làm lớn chuyện như vậy? Đối với tất cả mọi người đều không có lợi.”

“Bởi vì hấn làm cho ta khó chịu rồi, cho nên ta không muốn hấn ăn uống thoải mái.” Người tuổi trẻ kia hung hăng nói tiếp: “Huống chi chuyện này là chúng ta có lý, ta cũng không sợ, các người còn sợ cái gì?”

Lý Tra Đức nhíu mày nói với người tuổi trẻ kia: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Người tuổi trẻ kia không có trực tiếp trả lời, chỉ khẽ cười nói: “Lý Tra Đức, người không ngần ngại mời thêm một người chứ?”

“Dĩ nhiên là không ngại.” Lý Tra Đức càng thêm nghi ngờ: “Nhưng mà mọi người đã có đủ mặt hết rồi, còn muốn mời ai tới?”

Người tuổi trẻ kia nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Khố Kỳ.”

Sắc mặt tất cả mọi người lập tức thay đổi, tiếng xấu của Khố Kỳ quả thực là như sấm bên tai, sinh động đến mức trẻ nhỏ ở trong đế đô vừa gặp Khố Kỳ đã vội vã quay đầu chạy trốn. Lúc này Lý Tra Đức chỉ muốn vui chơi giải trí, hấn không muốn tiếp xúc với nhân vật hư hỏng cấp đại ca này.

“Người quen Khố Kỳ ?” Lý Tra Đức hơi động tâm, nhưng cũng rất lo lắng, dù sao danh tiếng Khố Kỳ quá kém. Hấn thật sự không muốn giao tiếp với loại người như vậy.

“Yên tâm đi, Khố Kỳ không có hư hỏng như các người tưởng tượng đâu.” Người tuổi trẻ kia hiển nhiên biết Lý Tra Đức đang lo lắng điều gì, mỉm cười nói: “Huống chi từ trước đến nay Khố Kỳ không ưa Lôi Mông. Đây quả thực là một cơ hội tuyệt diệu đối với hấn, cho nên hấn sẽ cảm tạ chúng ta, hơn nữa còn không cần chúng ta phải làm gì, chỉ cần đứng ở một bên nhìn là tốt rồi.”

Lý Tra Đức do dự hồi lâu rốt cuộc gật đầu, làm cho hấn quyết định như vậy chính là cổ tà khí đang tích tụ ở trong lòng. Huống chi hấn cũng không cần xung đột chính diện với Lôi Mông.

Người trẻ tuổi mang theo đám người Lý Tra Đức đi tới một con đường khác, trên con đường này cũng toàn là tửu quán, chỉ có điều phong cách trang hoàng không giống với tửu quán bình thường. Mặc dù là ban ngày nhưng bên trong vẫn có ánh nến mập mờ, không gian tối tăm hơn bên ngoài rất nhiều.

Mấy người Lý Tra Đức hai mặt nhìn nhau, cho dù chưa từng tới nơi này nhưng hầu như ai cũng nghe qua về nó. Con đường này gọi là khu Hồng Phấn, chỉ cần người có tiền là có thể tìm được bất kỳ loại nữ nhân nào ở nơi này, tên Khố Kỳ kia ngày ngày trải qua ở địa phương này?

Đi tới trước cửa một tửu điểm tên là Mỹ Đức Ni Á, người tuổi trẻ kia ngừng lại nói: “Các người chờ ở đây, ta đi vào tìm Khố Kỳ.”

Đám người Lý Tra Đức gật đầu đồng ý, không cần người kia nói bọn họ cũng không muốn đi vào. Ở trong mắt đám con cháu quý tộc, những người đến chỗ này thường là loại nhà giàu mới nổi, hoặc là những tên tiểu quý tộc. Đối với đám người Lý Tra Đức thà rằng thông đồng với phụ nữ có chồng còn tốt hơn lẫn lộn trong này.

Người trẻ tuổi trực tiếp đi lên gõ cửa, thời gian trôi qua không lâu lắm, từ bên trong cửa truyền ra một thanh âm biếng nhác: “Ai đó?”

“Là ta, Duy Ni.” Người tuổi trẻ kia hồi đáp.

Cánh cửa được mở ra, một phụ nhân dáng vẻ buồn ngủ xuất hiện ở trước mặt đoàn người Lý Tra Đức. Phụ nhân quét mắt một vòng rồi chuyển ánh mắt vào người tuổi trẻ kia, lúc này mới che miệng cười, nói: “Ai da, Duy Ni thiếu gia, chiều cố tới việc buôn bán của chúng ta sớm như vậy?”

Phụ nhân không tính là xinh đẹp nhưng một khi cười lên lại có vẻ phong tình khác lạ, nhất là y phục trên người nàng không nhiều vải lắm. Bộ ngực đầy đà rung lên theo động tác cười của nàng, quả thật là nhục cảm mười phần. Đám người Lý Tra Đức không hèn mà cùng nhau nuốt nước miếng, tất cả đều có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, trong người bức rức khó chịu vô cùng.

Gã thanh niên tên là Duy Ni thiếu gia thanh niên khinh bạc vỗ lên mặt phụ nhân một cái, nói: “Khố Kỳ ở bên trong?”

“Dĩ nhiên là có.” Phụ nhân vừa nói liếc mắt đưa tình, nhẹ giọng nói: “Bọn nhỏ còn chưa có rời giường, ta đây phải đi gọi các nàng dậy.”

“Không cần phiền toái như vậy, ta đến tìm Khố Kỳ có chuyện.” Duy Ni vừa nói vừa đi vào trong.

Phụ nhân nghiêng thân thể sang một bên để cho Duy Ni đi vào, trên mặt có vẻ hơi thất vọng, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Ngược lại nhìn về phía đám người Lý Tra Đức, mỉm cười mập mờ: “Còn đứng bên ngoài làm gì? Không bằng đi vào nghỉ chân một chút, chỗ tỷ tỷ thứ gì cũng có, không làm cho các người thất vọng đâu.”

Mấy người Lý Tra Đức rất là lúng túng, liên tục lắc đầu nói: “Chúng ta còn có việc, lần sau rồi tính.”

Lúc này Duy Ni vốn quen cửa quen ngõ đi một hơi lên lầu hai, nhẹ nhàng gõ cửa một gian phòng bên trong cùng. Một lát sau Duy Ni thấy trong phòng không có phản ứng lại gõ thêm mấy cái, lần này trong phòng rốt cuộc có tiếng đáp lại: “Ai?” Chẳng qua là giọng nói nghe có vẻ khó chịu.

“Khố Kỳ thiếu gia? Ta là Duy Ni.”

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng đã được kéo ra, một người thanh niên thân thể gầy gò dùng sắc mặt bất thiện nhìn tới Duy Ni: “Hi vọng người có thể cho ta một lý do chính đáng, nếu không ta sẽ trực tiếp ném người từ chỗ này xuống đất.”

Đây là một thanh niên anh tuấn, mày rậm mắt to, sống mũi cao thẳng, cộng thêm đôi môi hơi nhếch lên, trên miệng lúc nào cũng nở nụ cười tà. Loại người như vậy nếu xuất hiện ở trên yến hội nhất định sẽ khiến cho các các vị tiểu thư chú ý, tiếc nuối nhất là hai con mắt thâm quầng đã chứng minh chủ nhân của nó hoang dâm vô độ, phá hư về mỹ cảm toàn thân.

Nhìn lướt qua bề vai thanh niên, Duy Ni có thể thấy trong phòng là một cái giường lớn, đang nằm trên đó là một cô gái da thịt trắng như tuyết, trên người trần truồng không một mảnh vải che thân, tựa hồ xem Duy Ni đứng bên ngoài cửa như là không khí vậy.

Duy Ni chỉ nhìn thoáng qua rồi vội vàng thu hồi ánh mắt trở lại, trên mặt nở nụ cười cung kính: “Khố Kỳ thiếu gia, là như thế này. Chúng ta muốn đi dùng bữa ở tửu điểm Cách Lan Đặc, nhưng không ngờ phòng đặt trước lại bị người ta đoạt mất.”

Khố Kỳ nhíu mày: “Nói với ta chuyện này làm gì? Trực tiếp ném bọn họ ra ngoài là xong việc rồi. Rồi lại nói lão Cách Lan Đặc lẫn lộn ở để đồ nhiều năm như vậy, ngay cả điểm quy củ này cũng không hiểu sao?”

Duy Ni cười khổ nói: “Vấn đề là người khách kia chẳng những là lão Cách Lan Đặc chọc không nổi, bản thân chúng ta cũng chọc không nổi.”

Ánh mắt Khố Kỳ nhanh chóng co lại, nở nụ cười gian tà: “Đá trúng tường sắt rồi? Ha ha, nói đi, đối phương là ai?”

Nghe được Khố Kỳ hỏi như vậy, Duy Ni nhất thời yên tâm hẳn lên, can cứ tiếp xúc trong khoảng thời gian này. Duy Ni xem như là hiểu biết tính cách của Khố Kỳ, người này ghét nhất là nghe nói có người lớn lối hơn mình, gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ xông lên giáo huấn đối phương. Có lẽ chỉ có làm như vậy mới cho thấy bản thân hẳn không giống người khác.

“Là Lôi Mông.” Duy Ni vừa nói vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt Khố Kỳ.

Khố Kỳ nghe thấy cái tên Lôi Mông, ánh mắt rõ ràng xẹt qua một tia hàn quang, sau đó cười lạnh nói: “Ta còn tưởng rằng là ai, thì ra là hắn, không trách được lão Cách Lan Đặc cũng không dám làm trái. Ha ha, đi ra ngoài mấy năm tiền bộ hơn trước kia không ít.”

Duy Ni dùng bộ dạng giả mù sa mưa nói: “Nếu như Khố Kỳ thiếu gia cảm thấy khó xử thì coi như xong, nói thật ra các người đều là con cháu của bộ hạ, không đáng bởi vì chuyện nhỏ nhặt mà phát sinh xung đột.”

Khố Kỳ ngó chừng Duy Ni một hồi, khoe miệng lại từ từ cong lại, nụ cười của hắn rất sắc: “Người thật sự nghĩ như vậy ?”

Duy Ni không ngờ tới Khố Kỳ lại có thể hỏi như vậy, há miệng mãi không nói nên lời. Sau lưng mắt tự chủ run rẩy từng chớp, mồ hôi lạnh đổ ra ướt trán, hắn lúc này mới nhớ tới Khố Kỳ có thể lớn lối ở để độ nhiều năm như vậy, tại sao lại không có đầu óc chứ? Cho dù lúc bình thường biểu hiện quá kém, nhưng hắn cũng là người thừa kế của Bất Hủ truyền thừa, chỉ riêng huyết thống đã cao quý hơn bọn hắn không biết bao nhiêu lần. Trong lúc nhất thời hối hận không dứt, bản thân mình không nên đùa bỡn cái loại thông minh vật này mới đúng.

Cũng may Khố Kỳ cũng không có ý định tiếp tục đuổi truy cứu chuyện này, thản nhiên nói: “Nhìn trên mặt mũi biểu ca người, ta không so đo với người làm gì. Nhưng người cần phải nhớ kỹ một điểm, ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng người khác là kẻ ngu, thật ra những thằng ngu chân chính thường thường sẽ tự cho mình là người thông minh.”

Sắc mặt Duy Ni lúng túng tới cực điểm, không biết nên nói cái gì mới có khả năng giảm bớt không khí căng thẳng hiện tại.

“Được rồi, nói đi, Lôi Mông chiếm đoạt phòng ăn của các người, sau đó thì sao? Các người muốn ta làm những việc gì?” Khố Kỳ lại khôi phục bộ dạng như trước, phẳng phất như không thêm đặt chuyện này ở trong lòng.

Giờ phút này Duy Ni đâu còn dám nói lên yêu cầu, lúc đến đây hắn đã nghĩ kỹ những câu giải thích nhưng không có một chút công dụng, đành phải đành hoàng nói: “Thật ra chúng ta nuốt không trôi cái nhục này, cũng quá khi dễ người ta rồi, rõ ràng là chúng ta đã đặt từ mấy ngày trước mà.”

“Nói cách khác, các người chiếm lý đúng không?” Khố Kỳ ý cười cười tràn đầy gian xảo: “Được rồi, nói thật ra đã lâu ta cũng không gặp Lôi Mông. Đúng lúc mượn cơ hội này ôn chuyện cũ với hắn.”

480. Chương 479: Bằng Hữu?

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 479: Bằng hữu?

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ôn chuyện? Duy Ni nhất thời ngẩn ra, sau đó lập tức có phản ứng, cười theo nói: “Vậy thì chúng ta chờ ngài ở bên ngoài.”

Nhìn bóng lưng Duy Ni xoay người đi xuống thang lầu, nụ cười trên mặt Khố Kỳ dần dần thay thế bằng nét châm chọc.

“Mấy tên tự cho là đúng này, ai dà, ngay cả Lôi Mông cũng dám động? Đúng là một đám thanh niên không biết trời cao đất rộng. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu như ai cũng sợ phát sinh xung đột với Lôi Mông thì mình làm sao có việc để làm đây?”

Khố Kỳ khẽ thở dài, nếu muốn sống đơn giản cũng không khó khăn, nhưng nếu muốn sống tốt hơn, an toàn hơn, vậy thì không phải là một chuyện dễ dàng.

“Cùng ới, sao rồi?” Nữ nhân kia ôm lấy Khố Kỳ từ phía sau lưng, dùng bộ ngực mềm mại nhe nhàng ma sát tấm lưng Khố Kỳ.

Khố Kỳ xoay người, khoe miệng lại đổi thành nụ cười đầy tà khí: “Có việc phải đi ra ngoài một bận, tắm rửa sạch sẽ chờ ta trở lại.”

Vừa nói xong, Khố Kỳ đưa tay thọc xuống dưới người nữ nhân một vòng.

“Đáng ghét.” Nữ nhân kia hờn dỗi giãy dụa thân thể, nhìn qua tựa hồ là đang cố gắng giãy dụa, nhưng trên thực tế kết quả lại làm cho bàn tay Khố Kỳ gắn sát thân thể của mình hơn.

Đợi đến lúc Khố Kỳ đi ra khỏi tửu quán Mỹ Đức Ni Á, đám người Lý Tra Đức đã bắt đầu không nhìn được nữa. Nhưng nhìn thấy Khố Kỳ đi ra ngoài, không có người nào dám có oán trách nửa câu.

“Đi thôi.” Khố Kỳ làm như không biết đến hai chữ ngại ngần, có lẽ hắn nghĩ rằng hành vi để mọi người chờ đợi lâu như vậy là một chuyện đương nhiên.

Đoàn người đi thẳng tới tửu điểm Cách Lan Đặc, bọn họ vừa vào cửa đã có tiểu nhị chú ý tới. Càng làm cho người khác chú ý là bản thân Khố Kỳ, bọn tiểu nhị nhất thời biết có chuyện không tốt, vội vã phái người chạy đi bẩm báo lão bản.

Nghe tiểu nhị báo cáo, lão mập Cách Lan Đặc cảm thấy trước mắt biến thành một mảnh đen thui, đối với hắn ngày hôm nay không thể nghi ngờ là một ngày quá mức xui xẻo. Vốn nghĩ rằng mình bày ra một thủ đoạn nhỏ là có thể giải quyết ổn thỏa, ai biết được hết đợt sóng này lại nổi lên đợt sóng khác. Mặc dù không thể đắc tội Lôi Mông nhưng Khố Kỳ lại càng khó chọc. Trong lúc nhất thời Cách Lan Đặc vô cùng nhút nhát, nếu như đi trốn có thể giải quyết vấn đề, Cách Lan Đặc chắc chắn sẽ tìm một cái lỗ để chui vào. Nhưng hành động này rõ ràng không thể thực hiện được, nếu hắn dám không lộ diện, Khố Kỳ nổi hứng bất chợt phóng lửa đốt cháy rụi cả gian tửu điểm cũng không chừng.

“Các người đặt phòng ở lầu mấy?” Khố Kỳ liếc sang Duy Ni.

Duy Ni lại đưa ánh mắt về phía Lý Tra Đức, lúc này Lý Tra Đức mới gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Hay quá nhỉ?” Tuy nói thế nhưng Khố Kỳ vẫn gật đầu nói: “Được rồi, dù sao thời gian vẫn còn dài, chúng ta có thể từ từ đi tìm từng phòng một.”

Đám người Lý Tra Đức cảm thấy cực kỳ xấu hổ, bây giờ đang là giờ cao điểm, những người có tư cách ăn cơm ở chỗ này đều là quan to cao quý. Nếu Khố Kỳ thật sự xông vào từng phòng, số người đắc tội tuyệt đối không phải là số nhỏ, có lẽ chỉ có mỗi hắn mới dám kiêu ngạo như vậy thôi.

Cách Lan Đặc vội vã chạy tới vừa vặn nghe thấy câu nói sau cùng của Khố Kỳ, nhất thời bị dọa cho sợ đổ một thân mồ hôi lạnh. Nếu để cho Khố Kỳ làm như vậy, cái tửu điểm này của hắn cũng không cần tiếp tục mở nữa rồi, vì thế hắn cười cười nói: “Ngọn gió tốt lành nào đưa Khố Kỳ thiếu gia đến nơi này của ta vậy, ai da, ngài không thông báo sớm một tiếng để ta chuẩn bị trước.”

“Báo người làm gì?” Khố Kỳ cười tà nhìn Cách Lan Đặc: “Ta không tới dùng cơm, ta chuẩn bị tìm người gây phiền toái, thế nào? Người chuẩn bị cùng đi với ta?”

“Hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Cách Lan Đặc đưa tay lau mồ hôi trên đầu, dáng người cực kỳ khép nép, nói: “Khố Kỳ thiếu gia, ta thật sự không biết những người này là bằng hữu của ngài, bằng không...”

“Bằng không thì thế nào? Lão Cách Lan Đặc, không phải là ta nói ngài, mọi việc đều phải giảng đạo lý chứ!” Khố Kỳ cười híp mắt nói: “Ngươi nhìn đi, dù sao cũng là chúng ta đặt phòng trước đúng không? Người làm như vậy là quá khi dễ người rồi?”

Giảng đạo lý? Cách Lan Đặc quả thực đỡ khốc đỡ cười, lúc bình thường người khi dễ người khác tại sao không giảng đạo lý? Về mặt Cách Lan Đặc đau khổ như đưa đám, vội nói: “Như thế này, Khố Kỳ thiếu gia, ta lập tức dọn một phòng cho các người, được không? Tất cả chi phí xem như ta trả.”

Nụ cười trên mặt Khố Kỳ chợt biến mất tung tích, lạnh lùng ngó chừng Cách Lan Đặc: “Làm sao? Khố Kỳ ta không nổi ăn một bữa cơm? Còn cần người tới tiếp tế ta?”

Cách Lan Đặc càng thêm khổ sở: “Đương... dĩ nhiên là không phải ý tứ này.”

“Vậy thì tốt.” Khổ Kỳ thản nhiên nói: “Ta đã nói qua, mọi việc đều phải giảng đạo lý, cho nên chúng ta chỉ cần gian phòng kia. Lão Cách Lan Đặc, người chuẩn bị dẫn chúng ta đi tới đó hay để ta tự đi tìm?”

Lúc này Cách Lan Đặc đã hiểu ra Khổ Kỳ cố ý tìm đến Lôi Mông gây phiền toái, không nhin ở ca thán trong lòng: “Các người đấu với nhau thì đánh đánh gì tới ta? Tự nhiên ôm phiền toái vào người.” Trái lo phải nghĩ một lát, Cách Lan Đặc cuối cùng vẫn phải cho ra quyết định, chậm chạp dẫn sát tinh Khổ Kỳ đi lên lầu. Nói chung làm thế vẫn tốt hơn để tên này xông vào từng phòng một.

Mang theo đám người Khổ Kỳ đi tới lầu ba sảnh khách quý, Cách Lan Đặc nhẹ nhàng gõ cửa, đồng thời suy nghĩ nên giải thích chuyện này với Lôi Mông như thế nào. Nhưng ngay lúc này Khổ Kỳ đã trực tiếp đẩy cửa ra, nghênh ngang tiến vào.

Đám người Lý Tra Đức thì không có lá gan này rồi, tất cả đều đứng ở ngoài cửa khẩn trương nhìn vào trong phòng.

Đám người Dịch Áo đang hàn huyên cao hứng chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó không đợi bọn họ lên tiếng đã có người trực tiếp xông vào. Đám người Dịch Áo nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lôi Mông nhận ra Khổ Kỳ trước tiên, sắc mặt liền trở nên khó coi. Lúc Cách Lan Đặc gõ cửa hiển nhiên là Khổ Kỳ đã biết mình ở chỗ này, thế mà hắn vẫn dám xông vào như vậy, rõ ràng là không thêm đặt hắn vào trong mắt, Lôi Mông nhíu mày nói: “Mấy năm không gặp, ta phát hiện người càng ngày càng thiếu lễ phép đó !”

Khóe miệng Khổ Kỳ hơi nhếch lên, mở miệng nhàn nhạt: “Ta cũng rất muốn lễ phép, nhưng còn phải người đối diện là ai nữa!”

Lôi Mông cười lạnh một tiếng: “Người nói là ta không có tư cách kia?”

“Không không không, ta làm sao dám nói lời như thế chứ?” Khổ Kỳ trực tiếp kéo một cái ghế ngồi xuống, cười híp mắt nói với Lôi Mông: “Thật ra ta chỉ tới xem thế nào thôi, là ai lớn gan như vậy. Ngay cả phòng chúng ta đã đặt trước cũng dám tranh đoạt. Đúng là không nghĩ tới, thì ra là ngươi, mấy năm không thấy, ta phát hiện người càng ngày càng có tiền đồ mà.”

Về mặt Lôi Mông trở nên nghiêm trọng, từ từ quay đầu nhìn về phía Cách Lan Đặc đứng ở ngoài cửa: “Hắn nói là sự thật?”

“Chuyện này...” Cách Lan Đặc khẩn trương xoa xoa hai tay vào nhau không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Mặc dù trong lòng hắn rõ ràng chuyện đặt phòng trước không có quan hệ gì tới Khổ Kỳ, bằng không lúc ấy Lý Tra Đức sẽ không biết điều rồi đi như thế. Nhưng hắn lại không dám nói ra ngoài, Khổ Kỳ nhất định phải nói phòng này là “bọn họ” đặt trước, Cách Lan Đặc không có bất kỳ biện pháp nào phản bác, cũng có thể nói là không dám nói nghịch một câu nào.

Thấy vẻ mặt Cách Lan Đặc, rồi nhìn tới đám người Lý Tra Đức đứng ở ngoài cửa, Lôi Mông mơ hồ đoán được một điều gì đó. Nếu gian phòng này là Khổ Kỳ đặt trước, Cách Lan Đặc sẽ không dám làm như thế. Nhưng vấn đề hiện tại là đã biết những người này hiển nhiên là người đã đặt phòng này trước, bất kể là ai tranh đoạt, chung quy vẫn có hiềm nghi ý thế hiếp người. Lôi Mông không muốn tự chụp lên đầu mình cái mũ không đẹp đẽ này.

Dĩ nhiên, lúc trước Lôi Mông tìm Cách Lan Đặc đòi phòng đã có chuẩn bị trước tình huống này, hắn tin tưởng Cách Lan Đặc sẽ có cách giải quyết chuyện nhỏ nhất này, không để lộ tin này ra ngoài. Nhưng mà Khổ Kỳ xuất hiện hiển nhiên là một việc ngoài ý muốn, tên này am hiểu nhất chính là cãi chày cãi cối, chuyện bé xé ra to. Lôi Mông thậm chí đã có thể đoán được phản ứng của bá phụ sau khi biết chuyện này, trong lúc nhất thời không khỏi cực kỳ nhức đầu.

“Lôi Mông huynh đệ, ngươi không muốn nói gì sao?” Khổ Kỳ hăng hái nhìn Lôi Mông, hắn rất muốn biết đến tột cùng Lôi Mông sẽ làm thế nào để thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Dịch Áo vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt bỗng nhiên mở miệng nói: “Lôi Mông, không định giới thiệu vị bằng hữu này cùng chúng ta hả?”

Lôi Mông lúc này mới nhớ tới trước kia Dịch Áo từng cố ý hỏi thăm hẩn chuyện về Khố Kỳ, khi đó còn tưởng rằng hai người quen biết nhau. Nhưng bây giờ nhìn lại hoàn toàn không có chuyện như vậy, hẩn miễn cưỡng mỉm cười nói: “Đây chính là Khố Kỳ mà ta từng nhắc tới, hẩn là các người đã nghe không ít chuyện của hẩn rồi.”

Khố Kỳ cười cười nói: “Ta có thể tưởng tượng ra, Lôi Mông huynh nói với các người về hình tượng của ta ra sao rồi.” Khố Kỳ vừa nói vừa chuyển ánh mắt quét một vòng qua đám người Dịch Áo. Lúc nhìn thấy mấy nữ tử Tác Phi Á, ánh mắt hẩn chỉ dừng lại một chút, sau đó liền trở lại trên người Dịch Áo. Mặc dù Dịch Áo nói chen vào không thể giải quyết khốn cảnh dùm Lôi Mông. Nhưng không thể nghi ngờ đã cấp cho Lôi Mông một đoạn thời gian giảm xóc, bên cạnh Lôi Mông có những người như vậy từ lúc nào?

481. Chương 480: Đuổi Khách

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 480: Đuổi khách

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lòng Dịch Áo giật mình một cái, người trước mắt chính là Khố Kỳ? Lúc trước thông qua Lôi Mông kể lại, Dịch Áo cho là Khố Kỳ là một kẻ ngang ngược càn rỡ tới cực điểm, suốt ngày chỉ biết là lấn nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm, thuộc về phạm trù ngu ngốc thích làm ác. Nhưng bây giờ nhìn lại tựa hồ lời đồn đãi không đúng lắm. Ít nhất có thể dựa vào hai câu ba lời là có thể chiếm thể thượng phong tuyệt đối trước mặt Lôi Mông, một người như vậy chắc chắn là không đơn giản.

“Hân hạnh, hân hạnh !” Dịch Áo khẽ cười nói: “Đã sớm nghe Lôi Mông nhắc tới người, nói hai người các người là bằng hữu tốt nhất, hôm nay vừa thấy quả nhiên là thế.”

Lôi Mông há miệng lắp bắp, ta nói vậy khi nào chứ? Còn Khố Kỳ thì neho mắt lại rơi vào trầm tư, bịa đặt trắng trợn cũng là một loại bản lãnh, nói dối mà còn có thể ngay thẳng sống lưng, ánh mắt không nháy một cái, người như vậy không thể coi thường được.

Dịch Áo nói vậy tương đương với thay đổi tính chất của toàn bộ câu chuyện, từ việc ý thế hiếp người biến thành bằng hữu đùa giỡn với nhau. Ít nhất từ ngoài mặt là như vậy, tuy biết là thế nhưng Khố Kỳ không thể nào phản bác, ai bảo mới vừa rồi hẩn vẫn gọi Lôi Mông là huynh đệ kia mà.

“Ha hã, Lôi Mông nói không sai, chúng ta quả thật là bạn tốt.” Khố Kỳ cười khan hai tiếng, sau đó liền xoay chuyển đề tài: “Nhưng bằng hữu chính là bằng hữu, có một số việc không thể qua loa, ví như nói...”

“Ví như tranh đoạt phòng ăn của các người?” Trong bụng đã Dịch Áo đã hiểu rõ điểm mấu chốt vấn đề, đối phương đến nơi này chính là cố ý khiêu khích. Vì thế Dịch Áo tiếp tục nở nụ cười chân thành nhất: “Ta cảm thấy mọi người đã là bằng hữu, lại dùng hai chữ ‘tranh đoạt’ hình như là quá khách khí rồi?”

“Nếu như các người chiếm phòng của ta, ta dĩ nhiên sẽ không có bất cứ ý kiến gì.” Khố Kỳ bị Dịch Áo khơi dậy lòng háo thắng, thực lực có lẽ không bằng đối phương, nhưng Khố Kỳ luôn luôn cho rằng thân phận của mình không thua cho bất kỳ kẻ nào. Hẩn giả vờ thở dài nói: “Nói thật, bọn họ đã đặt phòng từ mấy ngày trước rồi. Bởi vì nuốt không trôi cơn tức mới đi tìm ta đây, hi vọng ta có thể chủ trì công đạo vì bọn họ. Lôi Mông huynh đệ, ta nghĩ nếu như bọn họ biết được chuyện này, có lẽ người cũng không tốt gì lắm đúng không?”

Nói thật ra Lôi Mông lo lắng chính là điểm này, hẩn không nghi ngờ chút nào Khố Kỳ sẽ tìm cách mách lẻo chuyện này vào tai bá phụ. Vì thế hẩn hơi do dự trong lòng, nhường phòng lại tương đương với bại dưới tay Khố Kỳ. Theo đó đám người Dịch Áo cũng bị mất mặt cùng với hẩn, huống chi làm thế chẳng khác nào chứng thực tội danh. Một khi bị bá phụ biết nhất định là tránh không khỏi một trận mắng chửi răn đe, nếu xử lý không tốt sẽ có thể bị trừng phạt nặng hơn nữa.

Thấy Khố Kỳ dùng Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn uy hiếp Lôi Mông, Dịch Áo ngược lại nở nụ cười bình thản: “Tại sao không nói sớm, nếu là phòng của người vậy thì dễ xử rồi.”

Tất cả mọi người đồng thời giật mình, bởi vì mọi người không hiểu nổi Dịch Áo nói vậy là có ý gì.

“Gian phòng này là các người đặt trước đúng không?” Dịch Áo nhìn về phía đám người Lý Tra Đức đứng ở ngoài cửa.

Giờ phút này Lý Tra Đức đã bắt đầu hối hận, nếu như có thể thì hẳn hi vọng bản thân mình không đến nơi này, không cần biết là Lôi Mông hay là Khố Kỳ. Bọn hắn chẳng đắc tội người nào nổi hết, căn bản là không nên nhúng tay vào vũng nước đục này, nhưng hắn không có biện pháp trả lời Dịch Áo, đành phải kiên trì nói: “Là chúng ta đặt trước.”

Dịch Áo gật đầu nói với Lý Tra Đức: “Như vậy bây giờ ta có trách nhiệm nói cho người biết, gian phòng này đã bị chúng ta trưng dụng, người có ý kiến gì không?”

“Người.” Lý Tra Đức cảm thấy khí huyết trong lồng ngực dâng lên cuồn cuộn, thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm tiên huyết, đây cũng quá khi dễ người rồi.

Lôi Mông và mấy nữ tử Tác Phi Á nhìn về phía Dịch Áo, ánh biến đổi liên hồi. Phải biết rằng trong dĩ vãng Dịch Áo không phải là người như thế.

Khố Kỳ há miệng mãi không biết nên gì cho phải, qua một lúc sau mới cười khổ nói: “Huynh đệ, hình như là hơi quá đáng thì phải? Khi dễ người ta cũng nên có hạn độ một chút mới tốt.”

“Ta lại không có cảm giác quá phận.” Dịch Áo mỉm cười nhàn nhạt: “Rồi lại nói, về phương diện này hẳn là Khố Kỳ lão huynh phải tâm đắc hơn mới đúng chứ?”

Khố Kỳ ngẩn người ra, nhúu mày nhìn chằm chằm vào Dịch Áo, sau đó bỗng nhiên cười phá lên: “Nói rất hay, ta thích cái tính cách này của người, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không cần phải già mồm cãi láo.”

Dịch Áo nhún vai bất cần: “Mọi người đều cùng một loại mà thôi.”

Đám người Lý Tra Đức nhìn bộ dạng Khố Kỳ và Dịch Áo trò chuyện với nhau vui vẻ đến bất ngờ, không nhận được dời ánh mắt tập trung lên trên người Duy Ni, không phải là tìm Khố Kỳ tới giúp mọi người bắt nạt hay sao? Nhưng kết quả lại bị người ta quạt cho một cái bạt tai, Dịch Áo thì lại cứng rắn nói như thế, khi dễ bọn hắn trắng trợn như thế, nhưng bọn hắn có thể làm gì?

Duy Ni cũng không nghĩ tới sự tình lại biến thành tình trạng này, ập a ập ứng nói: “Khố Kỳ thiếu gia...”

Khố Kỳ chậm rãi xoay đầu lại nhìn thoáng qua Duy Ni: “Có việc?”

“Khi đó không phải là...” Duy Ni bỗng nhiên không nói nổi nữa, khi đó Khố Kỳ nói là đi tìm Lôi Mông ôn chuyện cũ. Sau khi tình cảnh biến chuyển đồng dạng cũng là ‘ôn chuyện’, nhưng hàm nghĩa trong đó lại khác nhau như một trời một vực, trong lòng Duy Ni bỗng nhiên có cảm giác lạnh lẽo toàn thân, chẳng lẽ khi đó Khố Kỳ đã dự liệu được sẽ xuất hiện cục diện này?

Khố Kỳ mỉm cười càng thêm vui vẻ: “Ta cái gì? Hoàn toàn có thể nói lại một lần ở chỗ này, ở đây vốn không có người ngoài.”

Duy Ni hạ thấp thanh âm nói: “Ngài đi tìm Lôi Mông thiếu gia ôn chuyện cũ.” Khố Kỳ hài lòng vuốt cằm: “Cho nên đó mới là nguyên nhân thực sự ở có mặt ở nơi này, về phần chuyện của nhóm các người, cho dù bị Lôi Mông khi dễ cũng không tính là khó coi. Phải biết rằng người huynh đệ của ta đây rất ít khi ăn hiếp người ta lắm.”

Không biết là bị Khố Kỳ vô sỉ làm cho chấn kinh, hay là do cảm thấy khuất nhục. Lý Tra Đức không nói một lời, xoay người rời đi, những người khác liếc nhìn nhau rồi cũng im lặng lục đục đi mất. Duy Ni chậm chạp đi theo phía sau, chỉ có điều tình cảnh của hắn càng thêm lúng túng, không chỉ không chiếm được tốt ở Khố Kỳ, mà còn bị đồng bạn nảy sinh thành kiến với hắn.

Lão mập Cách Lan Đặc thừa cơ hội này chạy mất tăm, chỉ cần những người này không có vung tay múa chân ở trong phòng ăn là hắn hài lòng rồi. Về phần những chuyện tình lục đục với nhau vốn không phải là loại thương nhân như hắn có thể xen vào, tự nhiên là chạy càng xa càng tốt.

Nhìn bóng lưng đám người Lý Tra Đức bực tức rời đi, Khố Kỳ lắc đầu nói: “Thật là không biết tự lượng sức mình, thật ra bọn họ nên sớm làm như vậy, đúng không hả, Lôi Mông huynh đệ của ta?”

Lôi Mông nhú mày, hẳn không hề thích khẩu khí này của Khố Kỳ: “Hình như ta không có làm gì mà?”

“Không sao, có một số việc không cần thiết phải tự ra mặt.” Khố Kỳ chớp mắt, nói rất là hàm hồ.

Mấy nữ tử Tác Phỉ Á có chút khó chịu, nếu như ở Thánh Đế Tư thành thì không có ai dám làm trò trước mặt các nàng như thế. Có khi các nàng đã sớm xuất thủ giáo huấn đối phương rồi, nhưng nơi này chính là đế đô Sư Tâm đế quốc, có nhiều việc các nàng không tiện ra mặt xử lý.

Địch Áo ở một bên bưng chén rượu lên, không chút khách khí nói: “Khố Kỳ lão huynh hẳn là có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, chúng ta sẽ không lưu lại đâu.”

Khố Kỳ nhú mày nhìn Địch Áo, cười cười gian trá: “Ta đã nói là muốn đi sao?”

“Không có?” Địch Áo ra vẻ kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ là ta nghe lầm?” Khố Kỳ nhìn chằm chú Địch Áo một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Có ý tứ, Lôi Mông huynh đệ, người bạn này thật sự là rất thú vị, ta thích!” Khố Kỳ đứng lên, đi tới trước mặt Địch Áo vươn một cánh tay ra: “Chính thức làm quen, ta là Khố Kỳ.”

“Địch Áo.”

Hai người lặng lẽ bắt tay, ánh mắt lần lượt thay đổi đối chọi gay gắt với nhau. Lôi Mông ở một bên không khỏi khẩn trương, hẳn không sợ phát sinh xung đột với Khố Kỳ. Nhưng nếu Địch Áo xảy ra chuyện, hẳn không dám bảo đảm bá phụ sẽ ra lệnh truy cứu dựa trên mặt mũi của hắn hay không. Đến tột cùng thân phận của Khố Kỳ vẫn còn tại đó, huyết mạch người thừa kế Thần Vực không thể nào khinh thường được.

Nhất là trận đại chiến sắp tới, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn làm sao bởi vì một chuyện nhỏ mà làm ảnh hưởng đến quan hệ giao tiếp với Thần Vực.

Qua một lúc sau, hai người từ từ buông tay ra, tranh chấp như Lôi Mông dự đoán không có phát sinh. Đến lúc này Lôi Mông mới thở phào nhẹ nhõm, Khố Kỳ chợt nói: “Nói ra thì có thể không ai tin, đây là lần đầu tiên có người đuổi ta đi.”

Địch Áo mỉm cười nói: “Trước kia không có, thật ra không thể đại biểu là sau này sẽ không có. Ta dám bảo đảm, nếu như cần phải nói thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Vì thế người hoàn toàn không cần phải để ý chuyện này.”

Khóe miệng Khố Kỳ hơi giật giật mấy cái, quay đầu sang một bên làm như đang suy tư gì đó: “Nhưng mà có một vài việc, tính từ góc độ cá nhân của ta, đúng là rất chán ghét cảm giác này.”

“Vừa vặn ngược lại.” Địch Áo nhìn sang Khố Kỳ, mỉm cười nhàn nhạt: “Ta bây giờ có cảm giác rất tốt.”

482. Chương 481: Tập Trung Tu Luyện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 481: Tập trung tu luyện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khố Kỳ cảm thấy cực kỳ buồn cười: “Luôn luôn cảm thấy vui vẻ khi nhìn thấy người khác thống khổ hả? Như vậy có phải là quá tàn bạo với người ta rồi?” Nụ cười trên mặt Địch Áo vẫn không hề suy giảm: “Tất cả mọi người đã là bằng hữu đúng không? Ta tin tưởng sẽ không để ý chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy.” Lôi Mông và đám người Tác Phỉ ngồi ở bên cạnh nghe mà trợn mắt há mồm, từ lúc nào Địch Áo có thể nói năng tàn bạo đến mức đó rồi?

“Làm sao thế chứ? Ta dĩ nhiên là không để ý làm gì, ha hả!” Tựa như là vì cường điệu lời nói của mình, Khố Kỳ còn lắc đầu thêm mấy cái: “Thật ra ta đang suy nghĩ, nếu như sừng của ta sắc hơn một chút, hẳn là không có ai để ý đúng không?”

“Lúc nào cũng hoan nghênh !” Dịch Áo mỉm cười hồi đáp.

Có lẽ là Khố Kỳ đã nhận được đáp án hài lòng, vì thế nở nụ cười có vẻ chân thành, nhẹ giọng nói: “Cứ định như vậy đi.” Sau đó Khố Kỳ xoay người tiêu sái đi ra khỏi phòng.

Thấy Khố Kỳ rời đi, ánh mắt của đám người Lôi Mông đồng thời rơi vào người Dịch Áo, rõ ràng là tất cả mọi người đang đợi Dịch Áo giải thích một cách hợp lý.

“Không cần thiết nhìn ta như vậy chứ?” Dịch Áo cảm thấy buồn cười, nói: “Đối với hạng người gì thì phải dùng cách thức đó đối phó. Nếu không thua thiệt chính là chúng ta.” Ca Đồn cực kỳ chấp nhận câu này, đưa tay vuốt cằm bình luận: “Da mặt tên Khố Kỳ này hiển nhiên không đủ dày, cho nên ván này hẳn thua.”

Dịch Áo tức giận trợn mắt nhìn sang Ca Đồn: “Đây không chỉ là vấn đề độ dày của da mặt, trọng yếu hơn là ta muốn giúp Lôi Mông cho ra một lựa chọn. Nếu không sau này gặp lại chuyện như vậy, Lôi Mông sẽ bị tên Khố Kỳ kia nắm mũi dắt đi.”

Lôi Mông giờ ra bộ mặt đau khổ nói: “Dịch Áo, suy nghĩ chuyện này sau đi. Trước tiên giúp ta suy nghĩ cách sắp xếp vấn đề ở chỗ bá phụ. Khố Kỳ nhất định sẽ mách chuyện này cho bá phụ ta biết.”

“Lôi Mông, ta cảm thấy không cần phải lo lắng chuyện này.” Dịch Áo thu hồi nụ cười lại, nghiêm nghị nói với Lôi Mông: “Là bởi vì ngay từ đầu người đã không muốn bị bá phụ biết chuyện này, nên mới rơi vào thế hạ phong trước mặt Khố Kỳ. Nếu như căn bản không cần để ý thì sao? Khố Kỳ còn có thể làm như vậy không? Hiển nhiên là không, bởi vì lợi ích làm như vậy còn không đủ tạo thành ảnh hưởng đối với bá phụ người. Hơn nữa, chính hắn cũng không có một chút chỗ tốt.”

Lôi Mông gãi gãi đầu: “Nhưng mà... không chỉ là ta, ngay cả các tỷ tỷ cũng thế, bá phụ ta không thích chúng ta làm những chuyện như vậy, cho nên...”

“Đây chỉ là bá phụ người thích hay không, không thể đại biểu cho hành vi của người.” Dịch Áo cắt đứt lời Lôi Mông: “Là người thừa kế duy nhất của Sư Tâm đế quốc, Lôi Mông, không thể không quan tâm đến ý nghĩ của mình. Không sai, loại chuyện này quả thật không nên làm, ở nơi này không có ai thích ý thế hiếp người, nhưng nếu như đã phát sinh thì không được trốn tránh, trốn tránh không thể giải quyết vấn đề. Ta dám bảo đảm, nếu như ngày hôm nay chúng ta nhường gian phòng lại cho bọn hắn, bá phụ người sẽ càng thêm thất vọng.”

Lôi Mông suy nghĩ một lát, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Hình như là đúng, thật ra bản thân ta không coi chuyện này vào đâu. Nếu ta do dự bất định, sợ trước sợ sau, có lẽ bá phụ ngược lại càng giận dữ?”

“Chính là như vậy.” Dịch Áo cười nói: “Cho nên ta mới nói tuyệt tình, không cần lưu lại một đường sống cho hắn là vì vậy. Không phải là đoạt phòng ăn thôi sao? Có gì là không được, ai có lỗi thì tính sau, mấu chốt là sắp xếp như thế nào. Dĩ nhiên, nếu Khố Kỳ không xuất hiện gây rối thì không sao cả, nhưng một khi Khố Kỳ đã hiện ra rồi, tính chất câu chuyện đã hoàn toàn thay đổi.” Lôi Mông thở dài một hơi: “Ta hiểu rồi, ha hả, những tên kia cũng thật là, bản thân thấy chọc không nổi thì chạy đi lôi kéo Khố Kỳ.”

Dịch Áo cười nói: “Có ít người thích làm phức tạp hóa những chuyện đơn giản, đây là chuyện chúng ta không thể nào tránh khỏi. Đúng rồi, Lôi Mông, vì sao cảm thấy cái tên Khố Kỳ kia không giống với lời đồn đại lắm?”

Lôi Mông bĩu môi nói: “Nếu như không có thân phận Bất Hủ truyền thừa ở trên người hắn, có lẽ hắn đã sớm chết từ lâu rồi. Các người không biết những năm này hắn đã đắc tội bao nhiêu người đâu.”

Dịch Áo mỉm cười không nói, vốn hắn nghi ngờ tính cách Khố Kỳ hư hỏng như thế là do Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cố ý an bài. Nhưng bây giờ nhìn lại hẳn là Khố Kỳ tự mình mượn gió thổi lửa. Ở thời đại mà ngay cả Thần Vực cũng bị ép chạy ra chân trời góc biển, danh tiếng Bất Hủ truyền thừa giống như là một quả đào ngon ngọt làm cho người ta thêm chảy nước miếng, chỉ cần thấy nửa điểm dấu hiệu thành thực, những bàn tay ẩn trong bóng đêm sẽ lập tức hiện ra tóm lấy.

Bất kể Khố Kỳ đã từng làm những gì, có thể sống đến bây giờ coi như là hắn đã thành công.

Địch Áo đột nhiên cảm giác Khố Kỳ tương đối đáng thương, nếu như Khố Kỳ không bị gán cho một cái thân phận giả, có lẽ giờ phút này hắn đang sống vui vẻ ở một nơi nào đó rồi.

Sau khi đoàn người Địch Áo rời khỏi từ điểm Cách Lan Đặc, trong một gian đại điện ở vương cung, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đang lật một phần văn kiện ở trước mặt, qua một lúc sau bỗng nhiên nở nụ cười vui vẻ: “Lôi Mông của chúng ta đã biết cách khi dễ người rồi, ha ha, đúng là làm cho người ta không ngờ được nha !”

Đám thị vệ canh giữ ngoài đại điện liếc nhau nghi ngờ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà bộ hạ vui vẻ như vậy, nhưng bọn hắn không muốn biết nguyên nhân, chỉ cần có thể thấy cảnh tượng này là bọn họ đã vui mừng lắm rồi.

Thế nhưng, khi Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cầm lấy một phần văn kiện khác, hai hàng chân mày đột nhiên chụm lại, cuối cùng hợp lại thành một đường, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Rốt cuộc Quân Đồ Minh muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn không biết nếu chúng ta đều mất đi khắc chế thì đại lục sẽ gánh chịu tai nạn to lớn đến mức nào?”

Vùng biên cảnh nam bộ Sư Tâm đế quốc, chiến tranh vẫn còn đang tiếp tục với biến đổi thất thường. Theo thời gian trôi qua, quy mô chiến tranh cũng không ngừng mở rộng, nhưng đến tận bây giờ song phương vẫn không có xuất động lực lượng cường giả Thánh cấp. Nói cách khác, kết quả thắng thua của những trận chiến hiện tại không thể nào ảnh hưởng hướng đi của lần chiến tranh này.

Thấy chiến hỏa chậm chạp không thể lan vào trong đế quốc, dân chúng bình thường cũng không lo lắng như trước nữa. Nhóm cao tầng đế quốc thì không nghĩ như vậy, dựa theo tiền lệ dĩ vãng, nếu Quân Đồ Minh đã phát động thế công, vậy thì không thể nào chỉ làm đáng một chút rồi thôi.

Địch Áo cũng không quá lạc quan đối với cuộc chiến tranh này, từ kiến thức mà Ngõa Tây Lý truyền thụ, hắn hiểu được rất nhiều chuyện ở Nguyệt Ảnh đế quốc. Nhất là sau khi công hãm Thần Vực, số lượng cường giả của Nguyệt Ảnh đế quốc càng ngày càng tăng, mặc dù nội tình Sư Tâm đế quốc cũng vô cùng hùng hậu, nhưng so sánh với Nguyệt Ảnh đế quốc hiển nhiên là có sự chênh lệch nhất định.

Thế nhưng chiến tranh liên quan đến rất nhiều nhân tố, từng phương diện đều có thể dẫn đến tác dụng trọng yếu, không có đến thời khắc cuối cùng, không ai dám đưa ra lời phán đoán chắc chắn nào cả.

Đám người Địch Áo còn chưa có tư cách tham dự chiến tranh quy mô cỡ này, điểm tối trọng yếu bây giờ chính là tăng cường thực lực của mình. Địch Áo cũng đang suy nghĩ đến chuyện này, người bình thường tu luyện thiếu hụt nhất chính là mảnh vỡ tinh thần, nếu sau lưng không có một gia tộc khổng lồ chống đỡ, không có bao nhiêu người chịu đựng được cái loại tiêu hao như động không đáy này.

Trong tay Địch Áo chẳng những có mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, mà còn có tinh thần kết tinh và tinh thần hạch từ sào huyết Đường Lang biến dị. Điều kiện của hắn thuận lợi hơn những người khác không biết bao nhiêu lần, nhưng những món đồ này không thể tùy tiện lấy ra dùng. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, một khi xử lý không tốt có khi Địch Áo sẽ rước lấy họa sát thân.

Địch Áo và đám người Tác Phi Á nghĩ tới một biện pháp, đó là để cho Lôi Mông ra mặt đi tìm Hoắc Phu Mạn, nói là cần sử dụng mảnh vỡ tinh thần, thậm chí là tinh thần kết tinh. Sau đó Địch Áo lại trộn lẫn hàng của mình vào trong đó, âm thầm sử dụng, như vậy mới có thể giảm độ nguy hiểm xuống đến mức thấp nhất.

Dĩ nhiên là có phương pháp xử lý tốt hơn, thí dụ như tiến vào trong Vương Cung tu luyện nhất định sẽ an toàn hơn nhiều lắm. Nhưng Địch Áo không muốn làm như vậy, trước khi ‘người kia’ công bố quan hệ, hắn không muốn phiền toái đến Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn.

Hoắc Phu Mạn hiển nhiên không thể nào keo kiệt với Lôi Mông, đừng nói là mảnh vỡ tinh thần cực phẩm, tinh thần kết tinh cũng xuất ra mấy khối, nhưng số lượng không nhiều lắm. Đại chiến sắp tới, những người cần gia tăng thực lực không phải là số ít, từ góc độ chiến tranh thì còn có nhiều người cần tinh thần kết tinh hơn Lôi Mông. Nhưng ở trong tay mấy người Địch Áo đã có không ít, đoán chừng là Hoắc Phu Mạn

suy nghĩ đến những người bên cạnh Lôi Mông. Nếu chỉ tính riêng Lôi Mông thì trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không thể dùng nhiều như vậy.

483. Chương 482: Gặp Thoáng Qua

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 482: Gặp thoáng qua

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Hoắc Phu Mạn cho người bố trí nguyên lực trảng ở trong trang viện Lôi Mông, chính là loại ấn văn giống như trong Tử Vong Chi Ca học viện. Chỉ có điều nó lớn hơn một chút, có thể khảm vào nhiều mảnh vỡ tinh thần hơn, dĩ nhiên quy mô nguyên lực trảng không phải càng lớn càng tốt, năng lượng tỏa ra nhiều nhưng hấp thu không hết chính là lãng phí. Nguyên lực trảng trong thạch động chỉ thích hợp Cực Hạn võ sĩ cấp thấp sử dụng, đến cấp bậc như Thương Nam không thể nào thỏa mãn được. Hoắc Phu Mạn bố trí nguyên lực trảng cho Lôi Mông thuộc loại khổng lồ rồi, nếu như kích hoạt toàn bộ thì ngay cả cường giả Võ Tôn tu luyện vẫn còn dư dả. Bởi vậy có thể thấy được Hoắc Phu Mạn kỳ thác kỳ vọng lên người Lôi Mông lớn như thế nào.

Có hoàn cảnh tu luyện ưu việt như vậy, các nàng Tác Phi Á không còn nghĩ đến chuyện dạo phố nữa, cả nhóm đóng cửa không ra, cả ngày ở trong nhà tu luyện. Nếu như đổi thành những khác võ sĩ, tu luyện như vậy có lẽ dễ dàng lên cấp, nhưng lực chiến đấu không hẳn được gia tăng rõ ràng, bởi vì ngoại trừ đẳng cấp còn có kinh nghiệm thực chiến. Nhưng mấy người Dịch Áo không giống, so sánh với đám bạn cùng lứa tuổi, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ phong phú hơn rất nhiều, hiển nhiên không xem đó như là vấn đề quá lớn.

Lôi Mông chủ động yêu cầu khắc khổ tu luyện, đối với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cùng với những tỷ muội của Lôi Mông tự nhiên là tin tức tốt. Bên trong quân đội cũng xuất hiện một vài lời đồn đãi, người thừa kế duy nhất của đế quốc, Lôi Mông đang cố gắng chuẩn bị chiến tranh, đã sắp đi ra tiền tuyến đi gia nhập trận chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của Sư Tâm đế quốc. Đối với nhóm binh sĩ tăng dưới chốt nghe được tin này hiển nhiên là vui mừng, chuyện này làm bọn họ cảm giác được sứ mạng của mình trở nên thần thánh, không còn là pháo hôi như trước nữa.

Nhưng có một người cảm thấy vô cùng buồn bực, đó là Khố Kỳ, ngày đó bởi vì hoàn toàn không nghĩ tới bên cạnh Lôi Mông lại có hạng người như Dịch Áo tồn tại. Vì thế hắn có chút khinh thường bị Dịch Áo bắt được nhược điểm, buồn bực thua thiệt một trận. Thật ra chuyện này còn chưa có gì, Khố Kỳ vốn lười quản đám người Duy Ni đó chết sống ra sao, chủ yếu là vấn đề thể diện mới lớn. Đồ Khố Kỳ luôn luôn biểu hiện ra ngoài là một người không chú trọng thứ gì, nhưng trong lòng lại rất coi trọng thể diện. Nếu có ai dám làm xấu mặt hắn, Khố Kỳ sẽ tìm mọi cách làm cho đối phương sống dở chết dở. Dù sao có thân phận Bất Hủ truyền thừa tồn tại, Hoắc Phu Mạn tuyệt đối không để cho hắn gặp chuyện không may.

Khố Kỳ không thể chịu đựng được là hắn lại rơi vào thế hạ phong trong toàn bộ quá trình, đây là chuyện chưa bao giờ xuất hiện. Khố Kỳ dĩ nhiên không thừa nhận tâm trí của mình không bằng đối phương, chỉ cho là mình có vấn đề ở một vài phương diện. Dùng phương thức đối phó Lôi Mông cho một người xa lạ, kết quả hiển nhiên không được như ý rồi.

Thế nhưng Khố Kỳ không có tức giận, ngược lại còn lấy làm vui mừng, đối với hắn đây là một trò chơi rất có ý tứ, thua một lần không cần phải gấp gáp. Quan trọng là hắn vẫn tìm cách gỡ gạc lại, nhưng ngay khi Khố Kỳ tràn đầy lòng tin chuẩn bị đi tìm Dịch Áo gây phiền toái, bỗng nhiên phát hiện đám người này không ra khỏi cửa, tất cả đều núp ở trong nhà tu luyện. Trong lòng Khố Kỳ cảm giác mất mát quả thực là một lời khó nói hết, nếu nơi đó không phải là phủ đệ của Lôi Mông, đoán chừng Khố Kỳ đã xông vào từ lâu rồi.

Mọi người chỉ thấy được phương diện Khổ Kỳ làm nhiều việc ác, nhưng lại bỏ qua một sự thật, đối với những người ở địa vị cao, hoặc là thân quyến có liên hệ máu mủ với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Mặc dù Khổ Kỳ vẫn ra vẻ phó ngang ngược càn rỡ, nhưng tối đa chỉ phát sinh cãi vã với những người này mà thôi, chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng. Bởi vì Khổ Kỳ rõ ràng hơn bất kỳ ai, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cần người như hắn tồn tại, nhưng cũng không dễ dàng tha thứ cho mọi việc hắn làm, ở trên đời này bất kỳ phương diện nào cũng có giới hạn của nó.

Cho nên Khổ Kỳ không thể nào làm ra những chuyện của loại người thiếu não, bị cho là kẻ ngu ngốc cũng không sao, mấu chốt là không thể biến thành thằng ngu thật sự.

Đám người Dịch Áo hiển nhiên không biết phía ngoài đang có một tên đang tràn đầy oán niệm chờ đợi bọn họ đi ra ngoài để rửa sạch sỉ nhục trước kia. Bọn họ một lòng dồn toàn bộ tinh lực vào việc tu luyện, sau khi chính thức sử dụng tinh thần hạch, đám người Dịch Áo mới cảm nhận được rõ ràng mảnh vỡ tinh thần cực phẩm được người người xem như trân bảo kia căn bản không thể nào so sánh được. Đây không chỉ là vấn đề dung lượng nguyên lực ẩn chứa tinh thần hạch, mà là nguyên lực trong đó càng thêm thuần túy. Cùng một đoạn thời gian, mấy người Dịch Áo có thể hấp thu nguyên lực gấp mấy chục lần mảnh vỡ tinh thần cực phẩm.

Chỉ là tinh thần kết tinh đã có tác dụng lớn như thế, như vậy tinh thần hạch thì sao đây? Dịch Áo miễn cưỡng không chế dục vọng của mình mới không có vọng động khảm tinh thần hạch vào đồ án. Trước tiên không nói đến nguyên lực tràn sẽ phát sinh biến hóa kỳ lạ nào không. Nhưng rõ ràng là thời cơ hiện tại không thích hợp, nếu như có thể đột phá bức tường Vô Tôn, Dịch Áo mới xem xét đến việc vận dụng tinh thần hạch. Nếu không, sử dụng bậy bạ khó tránh khỏi hao phí vô ích, đây là một viên tinh thần hạch duy nhất trong tay bọn họ, Dịch Áo thật sự không nỡ lãng phí nó chút nào.

Đoạn thời gian tu luyện này, không riêng gì mấy người Dịch Áo tiến bộ vượt bậc, ngay cả hình thể Miêu Tử cũng lớn hơn một chút. Dịch Áo nhớ tới Mạc Lâm từng nhắc đến chuyện hai lần tiến hóa, trong lòng không khỏi có chút mong đợi. Nếu như Miêu Tử cũng có thể tiến hóa hai lần, sợ rằng lực chiến đấu của nó sẽ gia tăng lên vài cấp bậc, về phần Lao Lạp vẫn y như cũ, không có ai biết thực lực của nàng đã tăng trưởng bao nhiêu, cũng không có người nào nguyện ý tự mình đi kiểm tra thực tế cả.

Khi đám người Dịch Áo yên lặng tu luyện, trong một thôn trang vùng ngoại thành đế đô. Một con chim toàn thân lông vũ đen bay thẳng về hướng nam bộ đế quốc. Nếu có người ở gần quan sát con chim nhỏ thì có thể thấy dưới chân nó có quấn một cuộn vải nhỏ màu xám.

Mười mấy ngày sau, ở một trấn nhỏ vùng nam bộ đế quốc. Một người trẻ tuổi vươn tay ra đón con chim nhỏ từ trên không trung hạ xuống. Đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó cẩn thận lấy cuộn vải dưới chân nó ra, ở bên trong đó là một ống đồng nhỏ.

Người trẻ tuổi cất ống đồng vào trong ngực rồi đi ra ngoài, tiêu sái đi trên đường phố trấn nhỏ vài vòng, quẹo qua bảy, tám ngã rẽ mới đến trước cửa một trang viện. Người trẻ tuổi không có vội tiến vào, mà trước tiên sửa sang lại vẻ mặt của mình, rồi mới đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đúng như người trẻ tuổi dự đoán, vị bề trên của mình vẫn giữ nguyên bộ dạng y như cũ, con mắt khép hờ tựa lưng vào trên ghế, làm như đó là phương thức duy nhất để hắn giết thời gian vậy.

“Đại nhân, bên phía đế đô lại có tin tức mới.” Người trẻ tuổi nhẹ giọng nói.

Dịch Uy mở mắt ra, cười cười nói: “Đưa đây xem nào, không biết có phải là mấy cái tin vô dụng không nữa?”

Mặc dù Dịch Uy đang cười nhưng người trẻ tuổi không dám xem thường chút nào, tiến lại gần khom người cung kính đưa cái ống đồng nhỏ cho Dịch Uy, sau đó thả long tay ra hai bên thối lui sang một bên.

Tất cả động tác của người trẻ tuổi đều rơi vào trong mắt Dịch Uy, nụ cười trên mặt Dịch Uy càng thêm vui vẻ: “Ta phát hiện hình như ngươi rất sợ ta?”

Thân thể người trẻ tuổi run rẩy một cái, Dịch Uy hỏi vấn đề rất khó trả lời, nói sợ hoặc là không cũng không hề thích hợp, ngập ngừng hồi lâu, người trẻ tuổi mới ngập ngừng nói: “Ta vẫn rất tôn trọng đại nhân.”

Địch Uy bữu môi khinh thường rồi không hề để ý tới người trẻ tuổi kia nữa, mở cái ống đồng lấy tờ giấy ra xe,. Trên tờ giấy ghi không nhiều chữ, chỉ nói là những người đi theo An Đức Liệt Á rời khỏi Tử Vong Chi Ca học viện quả thật là có Lôi Mông ở bên trong. Hơn nữa, tin tức các bằng hữu của Lôi Mông cũng được liệt kê rất rõ ràng.

Ánh mắt Địch Uy bỗng nhiên đọng lại, bởi vì hắn thấy được cái tên Địch Áo.

Trước mắt Địch Uy lại hiện ra cái tên thanh niên có can đảm nói năng lỗ mãng với mình ở Thánh Đế Tư thành, mạnh như Nhã Duy Đạt viện trưởng, Tái Nhân Hầu tước chỉ biểu lộ lập trường mà thôi, cũng không dám trực tiếp chọc giận hắn. Thế mà Địch Áo chỉ vì Ngõa Tây Lý có thể buông tay đánh một trận mà quyết tâm liều chết.

Ánh mắt Địch Uy có chút hoảng hốt, trước kia hắn đã có lựa chọn cho riêng mình. Ngày hôm nay. Địch Uy cười cười tự giễu, đã không thể quay đầu nữa rồi, kể từ khi hắn đi lên con đường kia đã không còn dư âm để hối hận.

Nếu chỉ có một cái tên Địch Áo là quen thuộc, có lẽ Địch Uy sẽ cho rằng đây là một sự trùng hợp, thế nhưng những người Tác Phỉ Á, Ca Đồn cũng có tên nằm trong đó. Hiển nhiên đây là nhóm bằng hữu của Địch Áo ở Thánh Đế Tư thành. Địch Uy chợt nhớ ra điều gì đó, lại cầm tờ giấy lên nhìn thêm một lần nữa. Sau đó liền giật mình ngây người, đúng là đáng chết mà, bản thân hắn lúc ấy gặp thoáng qua người thừa kế duy nhất của Sư Tâm đế quốc mà không có làm gì cả?

Đến đây thì mọi chuyện đã rõ ràng, đám người Địch Áo là cùng nhau đi từ Phỉ Tế công quốc tới nơi này, nhân số cũng hoàn toàn phù hợp. Nói cách khác, khi đó người ở chung một chỗ với Địch Áo ở Thánh Đế Tư thành chính là Lôi Mông, cháu trai Hoắc Phu Mạn, tuyệt đối là cùng một người.

Một bên là người thừa kế duy nhất của Sư Tâm đế quốc, một bên là đệ tử Phong Ngân danh xấu truyền khắp đại lục. Vốn phải là hai người sống ở hai thế giới trái ngược nhau mới đúng, thế mà cứ như vậy tiến tới cùng nhau, Địch Uy neho mắt lại rơi vào trầm tư, đây thật cùng là trùng hợp hay là dự mưu từ sớm?

Người trẻ tuổi thấy thần tình trên mặt Địch Uy liên tục biến ảo, không biết là đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng không dám đi hỏi. Chẳng qua là trong lòng run sợ biết điều đứng ở một bên, những người tiền nhiệm của hắn chính là vì nguyên nhân như thế này mà chết bất đắc kỳ tử. Hắn không muốn trở thành một đồng xương khô ở dưới đất vàng, cho nên kể từ khi đến nơi này, mỗi lần người trẻ tuổi nói hay là cử động đều vô cùng cẩn thận, sợ bị Địch Uy bắt được nhược điểm của mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một lúc lâu sau, Địch Uy bỗng nhiên nở nụ cười. Dự mưu cũng tốt, trùng hợp cũng được, chỉ là mấy đứa nhỏ mà thôi, cho dù Ngõa Tây Lý thật sự liên kết với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cũng không thể cải biến được chuyện gì. Cuộc chiến tranh này không phải là một hai Thánh Vũ Sĩ hoặc là Thần Vũ Giả có thể thay đổi được.

“Thế nhưng, bản thân hình như mình cũng nên làm một cái gì đó...” Địch Uy nhẹ nhàng chà xát, tờ giấy lập tức biến thành một đồng tro bụi rơi xuống đất.

Người trẻ tuổi chú ý tới một màn này, lo sợ cúi đầu xuống thấp hơn nữa. Sau khi đưa phần tình báo này cho Địch Uy, dựa theo tình huống bình thường, trải qua tập hợp xong xuôi là phải hồi âm trở lại để đồ. Địch Uy làm như vậy hiển nhiên là không hợp quy củ, dĩ nhiên hắn tuyệt đối không dám chỉ trích một câu, trừ phi hắn ngại mạng của mình quá dài.

Địch Uy chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh người trẻ tuổi vỗ vỗ vai của hắn: “Chuyện ở đây giao cho người, hi vọng người không làm cho ta thất vọng.”

Người trẻ tuổi ưỡng ngực bảo đảm: “Xin đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.”

“Thế này mới đúng nha ! Thấy người cả ngày hết trầm lặng rồi nghiêm túc như thế không giống với hành vi của những người trẻ tuổi. Ở cạnh ta không cần câu thúc như vậy, thật ra con người của ta rất dễ thân cận.” Vừa dứt lời, Địch Uy cười cười xoay người đi ra khỏi viện.

Người trẻ tuổi trợn mắt há mồm một lúc lâu không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Nói đùa gì vậy, đây là lời mà Địch Uy đại nhân có thể nói ra sao? Rốt cuộc là ảo giác của mình hay là mỗi người đều có một mặt lương thiện? Thế nhưng, sau một hồi so sánh khá vất vả, hắn tin tưởng cái trước nhiều hơn.

Ở trong trang viện Lôì Mông, Địch Áo đang gỡ mấy viên tinh thần kết tinh từ trên vách tường xuống, đã đến giờ cơm trưa rồi, tiếp tục kích phát nguyên lực ở trong tinh thần kết tinh chính là lãng phí quá lớn. Dĩ nhiên, nếu như lúc này chỉ dùng mảnh vỡ tinh thần cực phẩm thì Địch Áo cũng lười động tay, nhưng tinh thần kết tinh lại không giống, dùng một chút là mất đi một chút. Địch Áo còn muốn dựa vào số tinh thần kết tinh này trực tiếp tấn cấp Vô Tôn, tự nhiên là phải sử dụng thật tiết kiệm.

Đám người Tác Phỉ Á cũng ngừng tu luyện, Lôì Mông đi tới hỏi: “Địch Áo, người bây giờ là mấy giai?”

Địch Áo bất đắc dĩ nhìn sang Lôì Mông: “Ngày ngày đều hỏi vấn đề này, chẳng lẽ người không cảm thấy phiền sao?”

Lôì Mông đảo cặp mắt trắng dã, lầm bầm: “Ai bảo người biến thái như vậy? Có làm hay không đó, tất cả mọi người cùng tu luyện trong một hoàn cảnh, tại sao người lúc nào cũng nhanh hơn chúng ta nhiều như vậy?”

Địch Áo thở dài: “Người nhất định phải biết nguyên nhân?”

“Dĩ nhiên.” Hai tròng mắt Lôì Mông sáng lên, những người khác cũng lập tức im lặng, dùng ánh mắt mong đợi nhìn tới Địch Áo.

“Nếu người có thể sử dụng thời gian nhìn lên Y Toa Bối Nhĩ để tập trung tu luyện, tiến độ nhất định sẽ nhanh hơn bây giờ nhiều lắm.” Địch Áo vừa nói xong đã lắc mình chạy ra khỏi cửa phòng, nửa câu sau vẫn còn vang vọng ở trong không gian.

“Này... người nói đùa gì vậy?” Lôì Mông nóng nảy hét lên: “Ta nhìn lên Y Toa Bối Nhĩ lúc nào? Nàng có cái gì đẹp mắt? Người trở lại nói rõ ràng cho ta.”

Lôì Mông vừa định chạy theo Địch Áo chợt thấy Y Toa Bối Nhĩ mặt mày lạnh lẽo ngăn cản ở trước mặt: “Người mới vừa nói gì? Bộ dạng ta trông xấu như vậy hả?”

Lôì Mông cực kỳ buồn bực nói: “Ta nói người xấu lúc nào? Điều là do Địch Áo mà? Ta thật sự không có nhìn lên người.”

Ca Đốn đứng ở một bên cười cười nhìn có vẻ hả hê, chậm rãi đi ra cửa còn vỗ vỗ bả vai Lôì Mông, nói một câu vô cùng thâm thúy: “Trọng điểm không phải là người có nhìn lên hay không, mà là người nói Y Toa Bối Nhĩ đại tiểu thư của chúng ta không có gì đẹp mắt, hắc hắc, lời như thế mà cũng có thể từ miệng người chui ra. Ta đây thật sự bội phục dũng khí của người.”

Lôì Mông há miệng không biết nói gì nữa, nhìn bóng lưng Ca Đốn thản nhiên rời đi, rồi lại nhìn Y Toa Bối Nhĩ sắc mặt bất thiện, lúc này mới kịp phản ứng bản thân mình sai ở chỗ nào, vội vàng mỉm cười ‘hòa nhã’ nói: “Ta khi đó là vì quá gấp gáp, chứ làm sao ta có thể nói người khó coi đây?”

Tác Phỉ Á cố nín cười đi tới, giơ ra sắc mặt nghiêm nghị nói: “Tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, Lôì Mông, người đừng có nói sáo nữa. Y Toa Bối Nhĩ, chúng ta đi thôi, hạng người như thế để ý đến hắn làm gì !”

“Tác Phỉ Á... vì sao người cũng nói như vậy chứ?” Lôì Mông hoàn toàn không nghĩ tới Tác Phỉ Á cũng bỏ đá xuống giếng, trong lúc nhất thời quả thực lúng túng tới cực điểm.

“Hừ !” Y Toa Bối Nhĩ hung hăng trợn mắt nhìn Lôì Mông, trong ánh mắt biểu lộ tin tức rất rõ ràng, chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Lôì Mông gãi gãi đầu, không biết tự dưng trêu chọc nhầm người nào rồi? Tại sao không có ai đi tìm nguyên nhân tội lỗi là Địch Áo gây phiền toái, hết lần này tới lần khác cứ gây sự với mình nhỉ?

Lúc ăn cơm Y Toa Bối Nhĩ cũng không cấp cho Lôì Mông một chút thiện cảm, nàng chuyện trò vui vẻ với những người khác nhưng chỉ cần Lôì Mông mở miệng là lập tức trợn mắt ngó qua cực kỳ tàn bạo, khiến cho Lôì Mông ngồi ở chỗ đó cảm thấy cả người không được tự nhiên, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự bất mãn của mình đối với Địch Áo.

Ăn cơm xong, Tác Phỉ Á nói với Địch Áo: “Theo ta đi tản bộ?”

“Tốt.” Địch Áo hớn hờ đứng lên, Tác Phỉ Á nhẹ nhàng khoác tay Địch Áo rồi hai người đi ra khỏi phòng ăn.

“Địch Áo, mới vừa rồi là chàng cố ý hả?” Trong lúc đi dạo không mục đích, Tác Phỉ Á mỉm cười nhẹ giọng hỏi.

“VẬY mà cũng bị nàng đoán được?” Địch Áo nói: “Không phải là tất cả mọi người đều nhận ra chứ?”

“Cái này thì khó nói, nhưng hai người kia tuyệt đối không nhìn ra được, chàng không thấy vẻ mặt hai người bọn họ sao?”

Địch Áo nhìn sang Tác Phỉ Á: “Nàng cảm thấy ta làm vậy có tốt không?”

“Thật ra không phải là chuyện tốt hay không.” Tác Phỉ Á suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta chỉ cảm thấy, mọi người đã ở cùng nhau thời gian dài như vậy, vẫn tiếp tục không tốt sao?”

“Đó là bởi vì bây giờ mọi người còn trẻ tuổi.” Địch Áo không nhịn được bật cười lên: “Ca Đồn và Lôi Mông cũng phải cưới vợ sinh con mà? Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Nỵ cũng không thể nào vĩnh viễn không lấy chồng. Nếu như Lôi Mông có thể cùng Y Toa Bối Nhĩ ở chung một chỗ, ta cảm thấy tất cả mọi người hẳn là cao hứng mới đúng?”

Tác Phỉ Á trừng mắt liếc qua Địch Áo: “Chàng đã hỏi ý kiến của bọn họ chưa? Chuyện như vậy trường bối người ta còn không gấp gáp, chàng gấp cái gì?”

“Đương nhiên là có nguyên nhân.” Địch Áo kéo Tác Phỉ Á ngồi xuống một cái ghế đá: “Nàng không phát hiện hai người bọn họ có điểm gì đó khác thường sao?”

Tác Phỉ Á cẩn thận nhớ lại một hồi, mê hoặc hỏi: “Khác thường chỗ nào? Vì sao ta không nhận ra?”

“Cho nàng một thí dụ, thái độ Y Toa Bối Nhĩ đối xử với ta và Ca Đồn lúc nào cũng có chừng mực, nhưng đối với Lôi Mông thì không giống rồi. Nàng phải biết chuyện này chứ?”

Tác Phỉ Á gật đầu nói: “Đúng là không giống, Y Toa Bối Nhĩ rất sung sướng khi gây lộn với Lôi Mông, nhưng điều này có thể nói rõ chuyện gì?”

Địch Áo cười cười nói: “Cãi lộn là náo nhiệt, có náo nhiệt mới kéo gần quan hệ, đến tốt cùng không phải là hiểu rõ về nhau sao? Nàng nhìn đi, tại sao Lôi Mông không có cãi nhau với nàng và Tuyết Nỵ? Tại sao hết lần này tới lần khác cứ thích tranh cãi với Y Toa Bối Nhĩ?”

Tác Phỉ Á xoay chuyển tròn mắt mấy vòng, nhỏ giọng nói: “Hình như... chàng nói có chút đạo lý.”

“Đó là hiển nhiên.” Địch Áo nắm tay Tác Phỉ Á: “Ta lúc nào đã làm chuyện không có đạo lý chưa?”

Tác Phỉ Á tựa đầu vào ngực Địch Áo, tìm được một vị trí thoải mái rồi bất động, hai người không nói gì, yên lặng hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp gần gũi này.

Một hồi lâu sau, Tác Phỉ Á bỗng nhiên mở miệng nói: “Địch Áo, chúng ta vẫn tiếp tục như vậy có được hay không?”

Về mặt Địch Áo hơi suy tư, sau đó lập tức nở nụ cười: “Nói cái gì thế, chúng ta dĩ nhiên phải tiếp tục như thế này rồi.”

Tác Phỉ Á dùng sức ôm lấy eo Địch Áo, làm cho cơ thể mình gắn chặt hơn một chút, lẩm bẩm: “Chàng không cần gạt ta ta, ta biết chàng có rất nhiều chuyện không nói với ta.”

484. Chương 483: Quyết Tâm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 483: Quyết tâm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo vội vàng cắt ngang lời Tác Phi Á định nói: “Cho dù là chuyện gì, chỉ cần nàng muốn biết, ta cũng có thể nói cho nàng biết. Tác Phi Á, hãy tin tưởng ta, cho tới bây giờ ta không muốn giấu diếm nàng điều gì.”

Trên mặt Tác Phi Á lộ ra một nụ cười thỏa mãn: “Ta dĩ nhiên biết, chỉ cần ta mở miệng thì chàng sẽ nói cho ta biết. Nhưng ta không muốn làm cho chàng khó xử, ta biết chàng có rất nhiều chuyện cần phải làm, ta cũng không muốn ngăn trở. Ta chỉ muốn chàng đáp ứng ta một chuyện, bất kể đi đâu hay làm gì, cho dù là nguy hiểm đến mức nào cũng phải nói cho ta biết, có được không? Không nên len lén chuồn mất, chàng biết không? Lần đó chàng rời khỏi trang viên, lòng ta như muốn tan nát, Địch Áo, ta là vợ của chàng, đáp ứng ta, cho dù gặp phải chuyện gì cũng phải cùng nhau chia sẻ, được chứ?”

Địch Áo nghe Tác Phi Á thì thào bên tai, chợt thở phào một hơi, trịnh trọng nói: “Ta đáp ứng nàng!”

Trong những ngày kế tiếp, mấy người Địch Áo vẫn tiếp tục dốc lòng tu luyện, chiến trường ở biên cảnh nam bộ vẫn lâm vào cục diện giằng co, mỗi ngày đều có quân đội từ khắp Sư Tâm đế quốc chạy tới chiến trường nam bộ. Nhưng mà cho tới bây giờ vẫn không có bên nào xuất động cường giả Thánh cấp, có một nguyên nhân có thể xảy ra, đó là đã có Thánh giả ẩn núp ở trên chiến trường, chỉ là chưa có dốc toàn lực xuất thủ mà thôi. Đạo lý này rất đơn giản, cho dù là thế lực nào xuất động Thánh giả trước tất nhiên sẽ bị đối phương phát hiện lập kế đánh lén, đồng thời cũng có ý nghĩa chiến tranh chính thức thăng cấp.

Từ khi chiến tranh bộc phát cho đến bây giờ, vẫn là Sư Tâm đế quốc một mình chống đỡ Nguyệt Ảnh đế quốc tiến công, ít nhất từ ngoài mặt là như vậy. Bên phía Thiên Không thành vẫn chưa có tham chiến, mà Thần Vực là sinh tử đại địch của Nguyệt Ảnh đế quốc cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Trong lúc đám người Địch Áo tu luyện, đôi khi dành bớt thời gian nghỉ ngơi chú ý tới tình hình chiến đấu ở biên cảnh nam bộ, khi nghe được tin tức này cũng cảm thấy khó tin. Có lẽ nội bộ Thiên Không thành hỗn loạn là nguyên nhân chính làm cho bọn họ không tham chiến, nhưng Thần Vực không có phản ứng thì quá bất thường rồi. Chẳng lẽ Thần Vực đang trả thù sự kiện ban đầu Sư Tâm đế quốc không có động binh cứu viện?

Nếu quả thật là như vậy, Địch Áo chỉ có thể lắc đầu thất vọng đối với Lan Bác Tư Bản, thân là người quyết định mọi quyết sách của Thần Vực, tầm mắt không nên nông cạn như thế mới đúng. Thế cục trước mắt có thể nói là một cơ hội duy nhất để lật đổ Nguyệt Ảnh đế quốc. Nếu bỏ lỡ lần này, Thần Vực không thể nào tìm được đồng minh nào khác.

Trên đỉnh Ngõa Tư Sơn ở trung tâm Thiên Không thành, trong một thành bảo cổ kính đang có mấy người ngồi quanh một cái bàn tròn lớn, có mấy người trung niên, cũng có lão nhân tóc trắng bạc phơ. Nếu Ca Đốn thấy một màn như vậy nhất định sẽ thất kinh, bởi vì tất cả những người này đều là nhân vật có quyền quyết định trong các đại gia tộc của Thiên Không thành.

Những người này chỉ ngồi yên lặng một chỗ, không có ai mở miệng nói chuyện, tựa hồ đang chờ đợi ai đó.

Chỉ chốc lát sau, một người trung niên mặc trường bào màu xám trắng từ bên ngoài đi vào, tướng mạo người này rất bình thường, ngoại trừ đôi mắt sáng ngời thì không còn điểm nào đặc thù.

Những người kia lại không dám chậm trễ chút nào, vội vàng đứng lên: “Lan Bác Tư Bản đại nhân.”

“Để cho mọi người đợi lâu.” Lan Bác Tư Bản mỉm cười ra hiệu cho tất cả miễn lễ, sau đó cũng tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Thời gian có hạn nên ta nói ngắn gọn thôi. Ta nghĩ mọi người đã rõ ràng ý định của ta.” Lan Bác Tư Bản quét mắt một vòng, cười nói.

Những người kia liếc nhìn nhau nhưng không hề nói gì, không có người nào chịu làm chim đầu đàn đứng ra lãnh đạo cả. Có một hai người im lặng thì tương đối bình thường, nhưng tất cả mọi người đều có phản ứng như thế thì không khí nơi này đột ngột trở nên trầm trọng vô cùng.

Lan Bác Tư Bản nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nhẹ nhàng gõ lên bàn một cái, nói: “Các vị, không cần biết là có thể giải quyết vấn đề hay không, đây không phải là chiến tranh của một mình Hoắc Phu Mạn. Chẳng lẽ các ngươi nghĩ là không có Hoắc Phu Mạn uy hiếp, Quân Đồ Minh sẽ có hảo tâm bỏ qua cho các ngươi?”

Một người trung niên đưa tay xoa xoa thái dương, chậm rãi nói: “Lan Bác Tư Bản đại nhân, thật ra thì bọn chúng cũng hiểu rõ điều ngài nói, nhưng mấu chốt là ...” Người trung niên nói đến đây thì không tiếp tục nói nữa.

Lan Bác Tư Bản cười cười: “Mấu chốt là có một vài người không bỏ được lợi ích, đúng không? Thế nhưng ta đây chịu trách nhiệm nói cho các vị biết một vấn đề quan trọng. Chiến tranh chân chính sẽ đến rất nhanh thôi, nếu chúng ta vẫn tiếp tục chia ra năm bè bảy mảng, như vậy kết cục của chúng ta không cần phí sức suy đoán nữa.”

Tất cả mọi người đồng thời trầm mặc lại, bọn họ hiểu đạo lý này hơn bất kỳ ai khác, nhưng thật sự là áp dụng quá khó khăn. Trợ giúp Sư Tâm đế quốc là một vấn đề chắc chắn phải làm, mấu chốt là lấy phương thức gì để trợ giúp, cùng với trợ giúp như thế nào.

Bây giờ mấy đại gia tộc Thiên Không thành căn bản là thế lực ngang nhau, thực lực mọi người cũng tương đương nhau. Chính là vì như vậy mới dẫn đến cục diện như hiện tại, lấy ví dụ đơn giản, nếu gia tộc của một người nào đó dốc toàn lực trợ giúp Sư Tâm đế quốc, mà những gia tộc kia ẩn dấu một phần lực lượng. Vậy thì lúc bại trận còn dễ nói, kết quả mọi người đều là như nhau, nhưng một khi thắng lợi thì gia tộc của người đó tiêu hao ở trong chiến tranh quá nhiều, bọn họ sẽ lấy gì để tranh đoạt quyền chủ đạo với những gia tộc khác ở Thiên Không thành? Nếu như nói chỉ vì trợ giúp Sư Tâm đế quốc mà gia tộc của mình không gượng dậy nổi, vậy thì có khác gì không đi trợ giúp?

Dĩ nhiên nguyên nhân tạo thành cục diện này không chỉ có một, nhưng cuối cùng, vẫn không thể thoát khỏi hai chữ ích lợi.

Đáy mắt Lan Bác Tư Bản hiện lên ra một tia bất đắc dĩ, thật ra không chỉ riêng Thiên Không thành như vậy, ngay cả nội bộ Thần Vực cũng giống y như thế, chẳng qua là còn chưa có đạt tới trình độ hỗn loạn như Thiên Không thành mà thôi. Ở trong Nguyên lão hội có một vài lão già tinh ranh, thậm chí còn muốn chiếm lấy quyền chủ đạo của cuộc chiến tranh vào trong tay, bọn họ không nhìn thấy bây giờ Thần Vực có tư cách gì chiếm quyền chủ đạo? Việc cần phải làm là phối hợp Hoắc Phu Mạn giành thắng lợi cuộc chiến tranh này. Chỉ khi nào giải trừ được Nguyệt Ảnh đế quốc uy hiếp, Thần Vực mới có thể phát triển lớn mạnh, nếu không, ngay cả cục diện trước mắt cũng rất khó lòng giữ vững.

“Các vị, ta cảm thấy các người cần phải thay đổi góc độ nhận xét vấn đề.” Lan Bác Tư Bản thản nhiên nói: “Không sai, trước mắt chỉ có mỗi Sư Tâm đế quốc bị tấn kích, nhưng các người có nghĩ tới không, tại sao Quân Đồ Minh lại làm như vậy? Giống như ban đầu tấn công Thần Vực, nếu như ba phương chúng ta có thể liên hợp chắc chắn với nhau, Thần Vực không thể nào bị phá hủy trong thời gian ngắn như vậy.”

Các đại nhân vật kia nhất thời lúng túng, thời điểm Quân Đồ Minh tiến công Thần Vực, bọn họ cũng lựa chọn phương án im lặng giữ mình. Giờ phút này Lan Bác Tư Bản nhắc lại vấn đề cũ khiến cho bọn họ không thể nào phản bác được.

“Không phải là ta oán trách cái gì, trên thực tế lúc ban đầu Hoắc Phu Mạn cũng lựa chọn đứng yên quan sát thế cục, sở dĩ bây giờ ta lựa chọn đứng ở bên phía Hoắc Phu Mạn, nguyên nhân chỉ có một...” Lan Bác Tư Bản nhìn một vòng các đại nhân vật kia: “Ta không muốn để cho lịch sử tái diễn lần nữa, bởi vì chúng ta không chịu nổi đả kích như vậy. Bây giờ liên hợp lại thì thắng bại mới có hi vọng biến chuyển. Nếu như để Quân Đồ Minh tùy ý thôn tính Sư Tâm đế quốc, đến khi đó cho dù mọi người muốn đoàn kết lại cũng đã quá muộn, không có cách nào thay đổi kết quả nữa.”

Một lão giả đầu tóc trắng phau ngẩng đầu lên nhìn về phía Lan Bác Tư Bản: “Lan Bác Tư Bản đại nhân, theo ta được biết hiện tại trong nội bộ Thần Vực bộ cũng cực kỳ mâu thuẫn, sợ rằng ý chí của ngài không thể được tất cả trưởng lão quán triệt?”

Những người khác đều nhìn về phía Lan Bác Tư Bản, bọn họ rất quan tâm vấn đề này, nếu ngay cả Thần Vực cũng không thể dốc hết toàn lực thì có lý do gì bảo bọn họ hy sinh đây?

Lan Bác Tư Bản đã sớm dự liệu sẽ có người hỏi vấn đề này, nhẹ giọng nói: “Không cần các vị quan tâm đến chuyện này, một khi Hoàng Kim chiến kỳ đã dựng lên, bất kỳ thành viên nào của Thần Vực cũng biết được mình nên làm thế nào.” Con người lão giả chợt co rút lại, những người từ thời đại trước còn sống cho tới nay dĩ nhiên biết Hoàng Kim chiến kỳ có ý như thế nào. Chẳng lẽ nói Thần Vực đã ra đời một vương

giả mới? Lan Bác Tư Bản chỉ nói một câu nhưng hàm chứa hai tin tức trong đó, thứ nhất là Hoàng Kim chiến kỳ lại tung bay một lần nữa ở trên đại lục, cũng có ý nghĩa Thần Vực trải qua quá trình lắng đọng lâu như vậy rốt cuộc không còn trốn tránh như trước, mà là chính thức xuất hiện ở trên đài. Tin tức thứ hai là giọng nói của Lan Bác Tư Bản cho thấy quyết tâm chưa từng có, mỗi thành viên của Thần Vực đều biết rõ ràng mình nên làm gì, vậy thì những người không rõ ràng thì sao? Tuy chỉ là dự đoán, nhưng kết quả của bọn họ chắc chắn là không tốt đẹp gì rồi.

485. Chương 484: Hành Vi Sĩ Nhục

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 484: Hành vi sĩ nhục

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Đại đa số mọi người có ấn tượng với Lan Bác Tư Bản là một người hiền lành không thích tranh giành quyền thế, rất ít người có thể nhìn thấy một mặt quyết định sát phạt khác của Lan Bác Tư Bản. Lần đầu tiên Lan Bác Tư Bản hiển lộ ra tâm thái quyết đoán này là khi Quân Đồ Minh tiến công Thần Vực. Lúc ban đầu tất cả mọi người nghĩ là Lan Bác Tư Bản sẽ dẫn theo cường giả Thần Vực nhất quyết tử chiến với Quân Đồ Minh. Nhưng mà không ai lường trước được Lan Bác Tư Bản lại lựa chọn rút lui, chỉ có số rất ít người không nghe lệnh Lan Bác Tư Bản, cố ý muốn sống chết cùng Thần Vực thì đã chôn thân trong trận chiến đó rồi.

Lúc ấy rất nhiều người đều cho rằng Lan Bác Tư Bản nhát gan, vô năng, gan nhỏ như chuột, mà sự thật chứng minh Lan Bác Tư Bản quyết định như vậy là rất sáng suốt. Dưới tình huống Sư Tâm đế quốc và Thiên Không thành đều lựa chọn đứng nhìn, chỉ dựa vào lực lượng Thần Vực quả thật không thể nào địch nổi Quân Đồ Minh đang lên như mặt trời ban trưa. Dĩ nhiên, nếu Lan Bác Tư Bản lựa chọn quyết tử không lùi, Quân Đồ Minh muốn thắng được trận chiến kia nhất định phải trả một cái giá rất lớn, nhưng chắc chắn kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi.

Kể hối hận nhất khi muốn thấy Quân Đồ Minh và Lan Bác Tư Bản lưỡng bại câu thương chính là Sư Tâm đế quốc và Thiên Không thành, nếu sớm biết Lan Bác Tư Bản sẽ lựa chọn rút lui, bọn họ tình nguyện liên thủ với Thần Vực ngay lúc đó. Bởi vì tuy lúc đó Nguyệt Ảnh đế quốc có lực lượng khổng lồ, nhưng thực lực Quân Đồ Minh không phải là không thể chiến thắng.

Lan Bác Tư Bản lựa chọn bảo lưu phần lớn lực lượng của Thần Vực, mặc dù phải chạy trốn ra chân trời góc biển nhưng không có người nào dám quên sự hiên hựu của bọn họ.

Trầm mặc một lúc lâu, lão giả kia nhìn thoáng qua những người khác rồi chậm rãi nói: “Nếu Lan Bác Tư Bản đại nhân đã có quyết tâm như vậy, như vậy chúng ta cũng nên suy nghĩ chu toàn mới đúng.”

Một người trung niên dáng vẻ phong trần nói: “Nếu như mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, ta dĩ nhiên không phản đối.”

Những người khác cũng vội vàng tỏ thái độ, nhưng đều là cùng một ý tứ, đó là không ai chịu lỗ lã, nếu người phải ra bốn Thánh Vũ Sĩ thì chúng ta tuyệt đối không phải ra năm.

Lan Bác Tư Bản cũng rõ ràng điều này, muốn tất cả những người này chân chính bỏ xuống tất cả tư tâm căn bản là không thể, có thể đạt được kết quả như hiện tại đã rất khó rồi, vì thế hắn mở miệng nói: “Các vị có tâm ý là được rồi, trên thực tế đây không hẳn là trợ giúp Hoắc Phu Mạn, mà cũng là đang giúp bản thân chúng ta. Về phần nên xuất động nhân thủ như thế nào, các vị cứ từ từ thương lượng.”

Lão giả cười khổ nói: “Để cho Lan Bác Tư Bản đại nhân chê cười, nhưng ngại yên tâm, chúng ta sẽ cho ra phương án tốt nhất, trước tiên phải phái ra một phần lực lượng chạy ra tiền tuyến.”

Lan Bác Tư Bản gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền các vị, chuyện này đang rất cấp bách, hi vọng các vị có thể lấy đại cục làm trọng.” Các đại nhân vật kia đồng thời gật đầu xác nhận, ích kỷ thuộc về ích kỷ, bọn họ cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của cuộc chiến tranh này. Nhất là Lan Bác Tư Bản đã nói ra quyết tâm như thế, lúc này nếu có ai nêu ra ý kiến phản đối chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bị mọi người phỉ nhổ.

Sau khi Lan Bác Tư Bản rời khỏi tốp thứ Ngõa Tư sơn, các đại nhân vật của Thiên Không thành không có nuốt lời, mỗi gia tộc phái ra một quân đội số lượng chừng năm ngàn, lấy Cực Hạn võ sĩ cấp thấp làm chủ đạo chạy tới chiến trường nam bộ Sư Tâm đế quốc. Mặc dù đối với cuộc chiến tranh này, cho dù đưa hết toàn bộ những võ sĩ này đầu nhập chiến trường cũng không thể dẫn đến tác dụng quyết định, nhưng hành động này truyền đạt ra ngoài một ý nghĩa, đó là Thiên Không thành rốt cuộc đã gia nhập vào trận chiến này.

Về phần cường giả cao cấp trong các gia tộc nhất định phải xuất động, nhưng trong khoảng thời gian này không thể nào đạt thành hiệp nghị làm cho tất cả mọi người cùng hài lòng, vì thế chuyện này gấp không được, chỉ có thể từ từ bàn tính cho kỹ.

Đội ngũ mấy vạn người cùng tiến lên, chuyện tiếp liệu đương nhiên là vấn đề lớn nhất, cũng may nội tình các đại gia tộc coi như đủ thâm hậu, trên phương diện này lại không có gì tranh chấp, cộng thêm các gia tộc nhỏ nhóm vội vàng hưởng ứng, lần lượt phái ra đoàn võ sĩ với nhân số không đồng nhất tụ tập vào trong đội ngũ. Đây là chuyện rất bình thường, không có gia tộc nhỏ nào có khả năng hoàn toàn tồn tại độc lập, chung quy vẫn phải dựa vào một phương nào đó, các đại gia tộc cũng đã tỏ thái độ, bọn họ tự nhiên phải nghe theo.

Hơn mười ngày sau, quân đội Thiên Không thành đông nghìn nghịt đã chạy tới biên giới Thiên Không thành, lại xuyên qua lãnh địa mấy tiểu công quốc là có thể tiến vào cảnh nội Sư Tâm đế quốc.

Trong một khu rừng rậm gần biên giới Thiên Không thành, Dịch Uy lười biếng nằm trên một cành cây, hắn đã chờ ở chỗ này hai ngày. Hắn đã nhận được tin tức Thiên Không thành xuất binh cứu viện, điều này cũng nằm trong dự đoán của hắn, nhưng việc làm cho hắn không hài lòng là bên kia chỉ phái ra mấy nhóm binh lâm pháo hôi thì có thể tạo ra tác dụng gì đây?

Đội ngũ mấy vạn người nhìn qua đội hình có vẻ khổng lồ, nhưng trên thực tế chỉ cần xuất động mấy cường giả Thánh cấp là hoàn toàn có thể đánh tan trong nháy mắt.

“Đúng là không có thành ý mà.” Dịch Uy thở dài ở trong lòng, dứt khoát nhắm mắt lại, xem bộ dáng là chuẩn bị ngủ một giấc rồi lại nói sau.

Thời gian trôi qua không lâu lắm, Dịch Uy bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ, quân dịch rốt cuộc đã tới.

Mặt đất rung động từng hồi, sau đó biên độ từ từ tăng lên, tiếng vó ngựa ùng ùng ở phương xa vang lên liên tục, bụi đất tung bay cơ hồ che phủ cả bầu trời.

Dịch Uy từ trên cành cây nhảy xuống, ung dung đi ra khỏi khu rừng, lúc này đã có thể thấy trên đường chân trời ở phương xa hiện ra vô số điểm đen chi chít, hắn là chỉ cách nơi này một đoạn thời gian ngắn.

Dịch Uy thở dài lần nữa, đã chờ hai ngày rồi nên cũng không vội vã thêm một lát. Hắn đứng tại chỗ đánh giá bốn phía một vòng, chỉ có cột mốc biên giới là có thể nhìn thấy dễ dàng. Dịch Uy tung mình nhảy lên trên tấm bia, đặt đít ngồi xuống không chút khách khí, hai chân đung đưa tới lui, bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

Lần này Thiên Không thành hành động là do một vị lão giả tên là La Lặc dẫn đội, thân phận lão nhân này tương đối đặc thù. Hắn đã từng là quản gia của Áo Nhĩ Sát Nhã, tính cách luôn luôn hòa thuận với mọi người. Lúc Áo Nhĩ Sát Nhã còn sống, hắn quan hệ với các thế lực không tệ. Cho nên, mặc dù thực lực La Lặc chỉ là Võ Tôn cao cấp, còn chưa đạt tới cảnh giới Thánh giả, nhưng ở trong Thiên Không thành có danh vọng rất cao. Tuy hắn không thuộc về gia tộc nào nhưng cũng có lực ảnh hưởng nhất định, có lẽ một điểm trọng yếu nhất là hắn không thể tạo thành uy hiếp với bất kỳ thế lực nào.

Địa vị La Lặc được tạo thành từ mức độ tôn kính của mọi người đối với Áo Nhĩ Sát Nhã, tính cách không tranh quyền thế cũng góp phần không nhỏ ở trong đó.

Chính là vì điểm này, các gia tộc thỏa hiệp cho ra kết quả là La Lặc làm người chỉ huy hành động lần này, như vậy sẽ không có ai lên tiếng dị nghị.

Đối với La Lặc thì danh hiệu người chỉ huy này có cũng được mà không có cũng không sao, thực lực hiện tại đã là phát triển cực hạn của hắn. Trải qua nhiều năm giữ vững trạng thái, dã tâm của hắn đã tiêu hao hầu như không còn rồi. Bây giờ hắn chỉ muốn an an ổn ổn vượt qua nửa đời còn lại. Nhưng tựa hồ có một số thấy hắn thanh nhàn quá thì phải, bỗng dưng ném cho hắn cái vị trí này. Trong lòng La Lặc rõ ràng đó không phải là muốn hắn làm gì, mà là bọn họ cần có một người giống như hắn để thăng bằng quan hệ giữa các đại gia tộc.

Nhìn cột mốc biên giới ở nơi xa, tâm thần La Lặc đột nhiên hoảng hốt một trận, kể từ khi đi theo Áo Nhĩ Sắt Nhã tới Thiên Không thành, bản thân hắn đã vài chục năm không rời khỏi mảnh thổ địa này rồi. Nói thật ra, La Lặc cũng là người của Thần Vực, nhưng sau khi Áo Nhĩ Sắt Nhã bị buộc rời khỏi Thần Vực, trong lòng La Lặc đã hoàn toàn cắt đứt mối ràng buộc với Thần Vực, không có nửa điểm liên quan nào hết. Hắn chỉ là quân gia của Áo Nhĩ Sắt Nhã, chứ không còn là La Lặc của Thần Vực.

Dĩ nhiên sẽ không có ai để ý cách nhìn của một tiểu nhân vật, ngay cả Lan Bác Tư Bản cũng hoàn toàn quên mất ở trong Thiên Không thành còn có một La Lặc đi ra từ Thần Vực.

Hoặc là Lan Bác Tư Bản cố ý quên lãng một đoạn lịch sử đáng buồn kia.

Mấy chục năm trước, La Lặc đi theo Áo Nhĩ Sắt Nhã xuyên qua cột mốc biên giới bước chân vào lãnh địa Thiên Không thành. Chuyện đã quá lâu nhưng cột mốc biên giới vẫn nằm ở đó như cũ, chủ nhân của hắn đã biến thành một nắm cát vàng, cảm xúc trong lòng La Lặc ngổn ngang trăm mối, trên mặt đầy nếp nhăn từ từ hiện lên ký ức xa xưa.

Tốc độ đội ngũ tiến lên không hề chậm lại, đội ngũ mấy vạn người xếp thành một con trường long nhìn không thấy điểm cuối, từ từ di chuyển tới tiếp cận biên cảnh.

Theo khoảng cách dần dần đến gần, La Lặc bỗng nhiên giật mình ngạc nhiên, con người chột thu nhỏ lại, đó là cái gì? Mặc dù La Lặc lớn tuổi nhưng hắn tự hỏi nhân lực còn không có bị vấn đề, ở trên tấm bia ranh giới trên rõ ràng là đang có một người ngồi thì phải? Đáng chết, nơi đó là chỗ người có thể ngồi?

486. Chương 485: Đồ Sắt

Thần Điện

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 485: Đồ sắt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

La Lặc đang nhớ lại Áo Nhĩ Sắt Nhã đột nhiên có một cổ lửa giận bùng cháy trong lòng, dùng sức ghì chặt cương ngựa, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh ở xa xa kia, không cần biết người là ai, dám tiết độ nữ thần trong suy nghĩ của mình chỉ có một kết quả, người chết chắc rồi.

La Lặc là người chỉ huy vừa dừng bước, những người khác tự nhiên cũng vội vàng ngừng theo. Bọn họ kinh ngạc nhìn sang La Lặc, phải biết rằng chưa từng có ai nhìn thấy lão nhân hòa ái này nổi giận, ngày hôm nay đã phát sinh chuyện gì?

Nhưng khi bọn họ nhìn theo ánh mắt phẫn nộ của La Lặc mới hiểu được vấn đề. Mặc dù bọn họ không có cảm thụ mãnh liệt như La Lặc, nhưng dù sao đó cũng là cột mốc biên giới Thiên Không thành, đại biểu cho lãnh thổ Thiên Không thành không thể xâm phạm, không phải là chỗ cho thằng khốn nào đó leo lên ngồi.

Một số đội trưởng nhất thời lớn tiếng quát mắng, có người dẫn đầu thì đám binh sĩ tầng dưới chót tự nhiên cũng không chịu ở không, thanh âm mắng chửi nhất thời vang lên hỗn loạn, các loại ô ngôn uế ngữ như mưa rơi bay tới chỗ Định Uy đang ngồi trên tấm bia ranh giới.

Địch Uy từ trên cao nhìn xuống đám người đang tức giận dưới đất, nụ cười trên mặt không hề giảm bớt. Một người khổng lồ sẽ cảm thấy tức giận đối với đám kiến hôi reo hò hay sao? Hiển nhiên là không, cho nên Địch Uy không hề cảm thấy tức giận, chỉ mỉm cười híp mắt tập trung lắng nghe.

Về mặt Địch Uy đối với các võ sĩ quả thực sỉ nhục đến tận cùng, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ là đối phương căn bản không có xem mình ở trong mắt. Nếu như không phải là La Lặc còn chưa có nói gì, sợ rằng đã có vô số người trực tiếp xông lên giết chết cái tên không biết điều này.

So sánh với các võ sĩ cực kỳ tức giận, giờ phút này La Lặc ngược lại cố gắng trấn định tinh thần, neho mắt đánh giá Địch Uy ở trên cao. Thực lực của hắn mặc dù không tính là cường đại, nhưng không có nghĩa là hắn không có đầu óc, đối mặt mấy vạn đại quân vẫn có thể mặt không đổi sắc, ung dung mỉm cười như thế đã nói rõ một vấn đề. Nếu như người này không phải là thành niên, vậy thì nhất định là có chỗ dựa dẫm.

“Các hạ là ai?” La Lặc trầm giọng hỏi.

“Cuối cùng có một người bình thường xuất hiện.” Địch Uy mỉm cười từ trên cột mốc biên giới nhảy xuống: “Ta còn tưởng rằng các ngươi sẽ tiếp tục mắng đến sáng ngày mai chứ.”

“Các hạ không muốn giải thích gì sao? Thiên Không thành tôn nghiêm không phải là người nào cũng có thể xâm phạm.” La Lặc nhìn chằm chằm vào Địch Uy, đây là một người trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, cho dù là ăn mặc hay tướng mạo cũng không có chỗ nào xuất chúng. La Lặc cảm giác có phải là mình quá cẩn thận rồi? Bên cạnh mình chính là mấy vạn nhân mã, cho dù thực lực của đối phương biến thái cỡ nào cũng không có khả năng tạo ra chuyện gì bất ngờ.

“Người muốn ta giải thích thế nào?” Địch Uy vẫn ung dung cười nói: “Nếu như ta nói, ta không muốn để cho mấy tên phế vật các ngươi đi trợ giúp lão gia hỏa Hoắc Phu Mạn, không biết ngươi có đồng ý hay không?”

Về mặt La Lặc lập tức biến đổi, ánh mắt sắc như đao rơi vào người Địch Uy: “Người là người của Nguyệt Ảnh đế quốc?”

Địch Uy gãi gãi đầu, bộ buồn rầu vô hạn: “Thật ra ta cũng muốn nói mình là người của Thần Vực, nhưng mà quên đi, ha ha, đoán chừng ngươi sẽ không tin tưởng.”

Hai chữ Thần Vực này đã gọi lên nỗi khổ trong lòng La Lặc, sắc mặt La Lặc lạnh như băng vung roi ngựa trong tay lên, quát một tiếng: “Giết !”

Quan quân và binh lính phía sau La Lặc đã sớm vọng động lắm rồi, chẳng qua là ngại chưa có quân lệnh nên vẫn cố gắng nhẫn nại không động thủ. Giờ phút này nghe La Lặc ra lệnh nhất thời quá đổi vui mừng, một đoàn binh lính ào tới như ong vỡ tổ, nhìn tình thế có lẽ nếu không xé Địch Uy ra thành từng mảnh nhỏ, bọn họ sẽ không cam lòng bỏ qua.

Liệt Diễm Trảm, Băng Trùy, Phong Nhận ...v...v, đủ các loại bí kỹ đánh tới Địch Uy như gió bão mưa rào. La Lặc đã chuẩn bị kết thúc trò khôi này này rồi. Cho dù đối phương có thực lực Võ Tôn cũng không thể chống đỡ nổi đợt vây công này, bị đánh chết tan xác chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng mà đúng lúc này, một đạo thanh mang xẹt qua, thân thể mười mấy quan quân và binh lính ngừng lại trong phút chốc, vài giây sau mấy chục người đó như bị hút hết khí lực, chậm rãi ngã xuống mặt đất. Tất cả chỉ có nửa khúc thân thể rớt xuống, La Lặc không thể tin tưởng nổi, mở to hai mắt ra nhìn, đạo kia thanh mang lúc này đã chém mấy chục người thành hai khúc?

Máu tươi nóng hổi tùy ý chảy xuôi dưới đất tạo thành một dòng suối nhỏ, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập trong không khí làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

“Thái độ của các ngươi không tốt lắm đâu !” Địch Uy bất đắc dĩ phát phát tay: “Ta chỉ đến nói đề nghị với các ngươi nói mà thôi, không cần thiết làm ra động tĩnh lớn như vậy mà?”

“Người... đến tốt cùng là ai?” La Lặc nhả ra từng câu từng chữ, đáy lòng lặng lẽ dâng lên một cỗ hàn ý.

“Ta là ai có trọng yếu không?” Địch Uy cười cười nói: “Bây giờ có muốn suy nghĩ lại đề nghị của ta chưa?”

La Lặc không nói gì, chỉ trợn mắt ngó chừng Địch Uy gắt gao.

Đội ngũ mấy vạn người không thể nào đồng thời đi tới biên cảnh, nhưng miệng truyền tai từ từ toàn bộ đội ngũ đều biết rõ phía trước đã xảy ra chuyện. Đại đa số võ sĩ không nhìn thấy một màn kinh khủng kia nên không có cảm giác sợ hãi, mà bị tức giận cực độ xâm chiếm đầu óc. Toàn bộ đại quân lại bị một người ngăn cản giữa đường, đối với bọn họ không thể nghi ngờ là hành vi sỉ nhục đến cực điểm.

Cảnh tượng như vậy quả thật là quý dị, một bên là mấy vạn người đang từ từ tụ tập, mà bên kia chỉ có mỗi Dịch Uy cô đơn đứng đó. Nếu chỉ tính từ số lượng thì tạo thành cảm giác y như là châu chấu đá xe.

Thế mà bên phía một người là Dịch Uy lại hoàn toàn không có giác ngộ về phương diện này, trên mặt vẫn nở nụ cười chán ghét như cũ, ánh mắt nhìn La Lặc rất là vui vẻ: “Đã suy nghĩ kỹ chưa? Thời giờ của ta rất có hạn, nếu người còn không cho ra quyết định, ta đây cũng không ngại lựa chọn dìm cho người.”

La Lặc lạnh lùng nói: “Không ai có quyền lựa chọn thay võ giả Thiên Không thành.”

“Đúng là ta không quyền.” Dịch Uy nhún vai bất cần: “Thế nhưng ta có thực lực, đây chính là chênh lệch giữa ta và các người.”

“Vậy hãy để cho ta xem thực lực của người lúc đối mặt mấy vạn đại quân có thể làm được gì!” La Lặc trì hoãn lâu như vậy là đang chờ đợi đại quân tụ họp lại một chỗ. Cho dù đối phương là cường giả Thánh cấp, một khi quân đội hình thành đủ số lượng sẽ có thể bù đắp lại hoàn cảnh xấu. Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán trên lý luận, nhưng bất kể kết quả như thế nào, La Lặc đều phải làm như vậy, nếu không hành động lần này của Thiên Không thành sẽ biến thành một trò cười khắp thiên hạ.

Theo La Lặc ra hiệu, mấy vạn đại quân đã tụ họp ở chung một chỗ chậm rãi di động, hai cánh từng bước đẩy mạnh tới bao vây Dịch Uy vào giữa.

Dịch Uy liếc nhìn đám người chi chít bốn phía, nở nụ cười bình thản: “Ta đã nói qua, tất cả những tên này đều là phế vật, tại sao người không muốn đối mặt với thực tế nhỉ?”

Nhìn vẻ mặt Dịch Uy bình chân như vại, La Lặc mơ hồ cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đó, nhưng tình thế trước mặt tên đã lấp vào cung rồi, không phát không được. La Lặc hung hăng vung roi ngựa lên: “Không tiếc bất cứ giá nào, giết cho ta !”

Các võ sĩ bỗng nhiên đồng thời rống to giận dữ, thanh âm vang dội kinh thiên động địa. Dịch Uy nói năng đã vũ nhục tôn nghiêm của bọn họ, giờ phút này lửa giận đã bao trùm tâm trí mọi người, không còn ai nghĩ đến chuyện hạ thủ lưu tình nữa. Mấy vạn người tạo thành vòng vây công tới, mặc dù không thể nào đồng thời xuất thủ, nhưng trong nháy mắt cũng có ít nhất ngàn người cùng nhau phát động công kích. Một vài võ giả thực lực mạnh hơn thậm chí bay lên trên trời buông thả bí kỹ. Trong lúc nhất thời trên trời dưới đất hiện lên cảnh tượng vô cùng hoành tráng, đủ các loại bí kỹ tạo thành cuồng phong mưa bão ập xuống đầu Dịch Uy.

Thế mà Dịch Uy ở trong vòng vây lại không hề đổi sắc, chậm rãi giơ tay lên, nơi đầu ngón tay có một luồng thanh mang chọt lóe. Chốc lát sau thanh mang bỗng nhiên nở rộ lấy thân thể Dịch Uy làm trung tâm, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

Trong nháy mắt thanh mang nở rộ, trí nhớ trong đầu La Lặc rốt cuộc tỉnh lại, đó một đêm từ nhiều năm trước, đồng dạng cũng là một luồng thanh mang ánh sáng ngọc như thế này đã đánh nát tín niệm cả đời La Lặc. Đêm hôm đó, Áo Nhĩ Sắt Nhã thanh xuân bất lão vẫn lạc.

Cảm thụ được nguyên lực dao động vừa xa lạ vừa quen thuộc này, La Lặc tin tưởng rằng con ác ma của quá khứ lại xuất hiện ở trước mặt mình lần nữa.

La Lặc phản ứng đầu tiên là nhảy xuống ngựa lăn tròn dưới mặt đất, đồng thời rống to tê tâm liệt phế: “Mau tránh ~!”

Nhưng mà đã không còn kịp nữa rồi, vô số bí kỹ bay múa đầy trời đều bị chặn đứt trong phút chốc, các võ sĩ đứng ở phía trước đội ngũ cơ hồ đều bị liên lụy, thanh mang dễ dàng xuyên thấu thân thể những người này đẩy thẳng vào trong quân trận.

Phàm là vật thể bị thanh mang chạm vào, cho dù là thân thể võ sĩ khỏe mạnh hay là chiến mã cao lớn, tất cả đều bị thanh mang xuyên qua cơ thể yếu ớt như rơm như rạ. Thậm chí có người không kịp cảm giác đau

đón, hoảng sợ nhìn thấy thân thể của mình phân làm hai khúc, máu tươi nóng hổi từ trong thân thể tuôn trào ra, nhuộm đỏ mảnh đất dưới chân bọn họ.

487. Chương 486: Lòng Người Khó Đoán

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 486: Lòng người khó đoán

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Rời xa trung tâm đồ sát kia, không biết tại sao bỗng nhiên trong lòng Dịch Uy có cảm giác nhẹ nhõm, rất nhiều năm trước kia, hắn còn là một hài tử ngay cả bước đi cũng cẩn thận nhìn trước ngó sau. Mà hôm nay hai tay của hắn đã dính máu tươi của không biết bao nhiêu người. Nhưng Dịch Uy không có hối hận, kể từ khi lựa chọn con đường này, hắn chưa từng có ý nghĩ buông tha, con người khi còn sống lúc nào cũng có vài thứ phải kiên trì. Cho dù đúng cũng tốt, sai cũng được, hắn sẽ tiếp tục tiêu sái đi tới, cho đến khi tính mạng kết thúc mới thôi.

Thiên Không thành, bầu trời Ngõa Tư sơn vô cùng u ám.

“Các vị, chẳng lẽ bây giờ còn có dị nghị gì không?” Lão giả đầu tóc hoa râm vẻ mặt kích động, nói: “Bây giờ đã không còn người nào dám xĩa đến mặt mũi chúng ta nữa rồi. Lan Bác Tư Bản đại nhân nói không sai, đây không chỉ là chiến tranh của một mình Hoắc Phu Mạn, máu tươi của nhiều người như vậy đã đổ ra còn chưa đủ để cho các ngươi yên tâm thu hồi dã tâm lại sao?”

Một người trung niên chậm rãi nói: “Ta không biết các ngươi nhắm nạy tốt đến trình độ nào, nhưng ta không có biện pháp làm được làm như không thấy. Các ngươi có thể xem chuyện này như là Quân Đồ Minh phát ra lời cảnh cáo chúng ta, cũng có thể xem là hành động làm nhục chúng ta. Ta chỉ muốn nói là bắt đầu từ ngày mai, Viêm gia sẽ dốc toàn lực đầu nhập cuộc chiến này. Những thứ khác ta không dám cam đoan, nhưng ta chỉ có thể mượn một câu nói của La Lạc, ở trên chiến trường, Viêm gia sẽ không lùi về sau nửa bước.” Trải qua trầm mặc ngắn ngủi, lão giả kia dài thở ra một hơi nói: “Thiên Không thành yên lặng quá lâu rồi, ta nghĩ đã đến lúc mọi người đoàn kết chung một chỗ.”

Những người khác nhìn nhau một lát, tất cả đều chậm rãi gật đầu.

“Ta đồng ý ”

“Ta cũng đồng ý.”

“Máu chiến sĩ Thiên Không thành không thể chảy vô ích được.”

Nhìn từ ngoài mặt thì Dịch Uy ra tay đồ lục một trận kinh thế hãi tục, chẳng những không thể ngăn cản Thiên Không thành cứu viện Sư Tâm đế quốc. Ngược lại còn giúp cho Thiên Không thành đoàn kết chưa từng có, kiên định quyết tâm đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc của bọn họ.

Mà lúc này Dịch Uy đã ở ngoài trăm dặm, đôi mắt nhìn Thiên Không thành ở phương xa. Nếu làm như vậy vẫn không thể đưa đến bất cứ tác dụng nào, vậy thì Thiên Không thành cũng không cần tiếp tục tồn tại rồi.

Một tháng sau, hành vi của Dịch Uy tàn sát Thiên Không thành biến thành một xấp tài liệu nằm ở trước mặt Quân Đồ Minh.

Quân Đồ Minh nhìn qua được bảo dưỡng thân thể vô cùng tốt, mặt trắng không râu, khí thể nội liễm trầm ổn, điểm duy nhất không phối hợp là cặp lông mày dài có vẻ già dặn, hai mắt khép hờ tản ra cảm giác biếng nhác, làm như không có chuyện gì đáng để hắn chú ý cả.

Quân Đồ Minh cầm lấy tài liệu đọc lướt qua, mỉm cười nhàn nhạt: “Khó mà an tĩnh một đoạn thời gian ngắn, ta còn tưởng rằng hắn đổi tính rồi chứ. Cũng chỉ có mỗi hắn là nghĩ ra nỗi chuyện này, tự mình đi xung kích quân trận mấy vạn người, ha ha, coi như là mấy vạn con cừu cũng có thể cắn chết con cọp đó !”

Một người trung niên da dẻ ngăm đen ngồi ở đối diện Quân Đồ Minh, trong mắt lộ ra thần sắc khinh thường: “Bệ hạ, con chó điên này ngoại trừ gây phiền toái cho ngài thì hần còn có thể làm gì nữa?”

Quân Đồ Minh buông xấp tài liệu trong tay xuống, buồn cười nhìn tới người trung niên kia: “Ngay cả người cũng nói hần là chó điên? Tại sao không nhìn hần từ góc độ bình thường? Tác dụng lớn nhất của chó là gì? Đương nhiên là cắn người, người nhìn đi, không phải là hần mới vừa cắn Thiên Không thành một phát hay sao?”

“Những năm gần đây mấy đại gia tộc ở Thiên Không thành vẫn bằng mặt không bằng lòng, cho dù xuất binh thì bọn họ cũng không làm nên chuyện gì.” Người trung niên kia nói: “Huống chi Dịch Uy giết là một đám võ sĩ cấp thấp, ta cảm thấy hần làm như vậy không có một chút ý nghĩa. Cho dù giết võ sĩ cấp thấp nhiều hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng đến hướng đi của chiến tranh, ngược lại sẽ kích khởi lòng căm phẫn của dân chúng Thiên Không thành, có thể nói cái được không bù đắp nổi cái mất.”

“Người cảm thấy cái tên Dịch Uy sẽ quan tâm đến có người hận hần sao?” Quân Đồ Minh nở nụ cười sảng khoái: “Có lẽ hần đang đứng lúc khó chịu muốn tìm người xả giận. Dù sao loại chuyện này hần đã làm không ít, nói tóm lại trước mắt coi như là hần còn có chỗ hữu dụng, tận tâm tận lực làm việc cho ta. Ít nhất ngoài mặt là như vậy.”

“Ngoài mặt?” Người trung niên kia nghe thế nhất thời giật mình: “Bệ hạ, ý của ngài là...”

“Không sai, chính là ngoài mặt.” Quân Đồ Minh thản nhiên nói: “Lòng người là thứ mà người ta không thể đoán trước được. Chẳng lẽ các người không nghĩ như vậy sao?”

Không có ai ngu xuẩn đi trả lời vấn đề này, trong đại diện lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Có lẽ Quân Đồ Minh đã sớm dự liệu được tình huống như thế, chỉ cười cười lơ đãng: “Được rồi, bây giờ nói cho ta biết tình hình chiến đấu phía bắc như thế nào?”

.....

Đối với Dịch Áo thì cuộc sống đóng cửa tu luyện không tính là khó chịu, ít nhất còn vui vẻ hơn mười mấy năm yên lặng khổ tu trước kia nhiều lắm. Hần nhớ nhất là Ngõa Tây Lý không biết đang ở phương nào, lúc này tin tưởng rằng lão sư đã nhận được tin tức chiến tranh bộc phát. Lấy tính cách lão sư không có khả năng tiếp tục yên lặng nữa. Vì thế trong lòng Dịch Áo có cảm giác cấp bách, hần không hi vọng bản thân mình vẫn là gánh nặng của lão sư.

Thời gian dần trôi qua, hiện tại Dịch Áo thiếu hụt nhất chính là thời gian, nhưng Dịch Áo biết chuyện lên cấp dù gấp cũng không được, thứ này cần một quá trình tích lũy lâu dài.

Vào một buổi sáng ngày nọ, sau khi Dịch Áo rời giường không có vội vã đi ăn điểm tâm, mà là chậm rãi đi tới vườn hoa hít thở không khí trong lành. Đồng thời cũng suy tư tiến cảnh gần đây, có thể đồng thời hấp thu nguyên lực từ bên ngoài và dòng xoáy nguyên lực. Tốc độ tu luyện của Dịch Áo vượt xa những người khác là chuyện hiển nhiên, nhưng Dịch Áo cảm thấy vẫn chưa đủ, mặc dù dựa theo tốc độ tu luyện hiện tại, cùng lắm trong vòng hai năm là hần có thể tấn chức lên cảnh giới Võ Tôn. Nhưng mà hai năm sau không biết chiến tranh đã phát triển thành cục diện gì rồi.

Dịch Áo luôn suy nghĩ tìm cách sử dụng lực lượng bên trong dòng xoáy nguyên lực. Nếu như không có dòng xoáy nguyên lực tồn tại, Dịch Áo hiển nhiên chỉ có thể tu luyện từng bước một, nhưng hần có dòng xoáy nguyên lực nên tình hình lại khác hẳn. Giống như một người đang sở hữu một kho bảo tàng nhưng lại không tìm ra phương pháp mở cửa, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác bồn chồn, buồn bực. Dịch Áo dĩ nhiên không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, lời Ngõa Tây Lý cảnh cáo vẫn còn vang vọng bên tai, huống chi Dịch Áo còn chưa rõ thân thể của mình có thể thừa nhận bao nhiêu áp lực. Nếu có Ngõa Tây Lý ở đây, hết thấy vấn đề sẽ có thể giải quyết dễ dàng, nhưng lúc này Dịch Áo chỉ có thể dựa vào bản thân mình từ từ tìm kiếm.

Dịch Áo bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt tập trung tới bức tường rào bên ngoài, trí nhớ Dịch Áo trước giờ rất tốt. Hần có thể khẳng định ngày hôm qua ở chỗ đó là một mảng cỏ rêu xanh đậm, nhưng bây giờ đám cỏ rêu đã biến mất để lộ ra bức tường ám màu cổ xưa. Mặc dù nhìn qua rất là bình thường, cỏ rêu là loại thực vật mỏng manh yếu ớt, rất dễ bị bong tróc hoặc chết đi. Nhưng vấn đề là ở trong viện không có người nào khác, cho dù là cỏ cũng không có ai lại chạy đến góc tường gỡ một mảng rêu ra làm gì.

Địch Áo đi tới góc tường ngồi xổm xuống, vươn tay ra vuốt vuốt bức tường, bên dưới lớp cỏ rêu bị bóc ra là chút ít bùn đất, sau khi lau sạch sẽ mở bùn đất đó đi. Hai mắt Địch Áo bỗng nhiên đọng lại ở một điểm, trên bức tường xuất hiện một ký hiệu hình tam giác. Địch Áo từng nghe Mạc Lâm nhắc tới ký hiệu này, đây là một trong những thủ đoạn Thần Vực dùng để liên lạc lẫn nhau, ký hiệu khắc rất cạn, nếu Địch Áo không đứng gần xem xét cẩn bản không thể phát hiện được.

Địch Áo suy nghĩ một lát rồi đưa tay xóa ký hiệu đi, sau đó đứng dậy đi theo phương hướng hình tam giác chỉ. Đi không bao xa hẳn lại phát hiện một ấn ký khác ở trong đám cỏ rêu, lần này ấn ký chỉ hướng ra ngoài bức tường.

Địch Áo ngẩng đầu nhìn ra thì thấy trên một gian tiểu lâu cách đó mười mấy thước, cánh cửa sổ trên đó bỗng nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở phía sau cửa sổ. Địch Áo mỉm cười nhàn nhạt, thì ra là Mạc Lâm. Xem ra ở trong Sư Tâm đế quốc đế đô, cho dù là Mạc Lâm cường giả cũng phải làm việc cẩn thận, không dám quang minh chính đại liên lạc với Địch Áo. Điều này hẳn là do Lan Bác Tư Bản bày mưu đặt kế.

Lúc này thanh âm Tác Phỉ Á từ bên ngoài vườn hoa truyền tới: “Địch Áo? Cơm sắp nguội rồi.”

Địch Áo gật đầu chào Mạc Lâm rồi xoay người đi ra khỏi vườn hoa, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để có cơ thích hợp đi ra ngoài gặp Mạc Lâm. Tin tưởng rằng Mạc Lâm chủ động tìm đến mình nhất định là chuyện gì đó.

488. Chương 487: Ký Thác Hy Vọng

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 487: Ký thác hy vọng

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Vài ngày sau, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn phái người gọi Lôi Mông vào Vương Cung, đám người Địch Áo thương lượng với nhau nhân cơ hội này nghỉ ngơi một ngày, dù sao tu luyện gấp gáp cũng không phải là chuyện tốt.

Mấy nữ tử Tác Phỉ Á tự nhiên là hăng hái bừng bừng muốn đi dạo phố. Kể từ khi đến đế đô, các nàng vẫn chưa được đi chơi thoải mái lần nào, mặc dù Địch Áo và Ca Đồn không thể hiểu nổi đi dạo phố vui về chỗ nào, nhưng hiển nhiên là bọn họ không ngu tới mức dă kích nhiệt tình của các nàng.

Địch Áo vốn đã suy nghĩ ra vài lý do nhưng suy nghĩ cẩn thận một hồi vẫn cảm thấy nói thật tương đối tốt. Một lần nói dối thường thường sẽ có lần thứ hai, thứ ba, Địch Áo không muốn chỉ vì một chuyện nhỏ mà sau này mọi người nghi ngờ lẫn nhau.

“Ta muốn đi gặp một người.” Địch Áo dứt khoát nói.

Nhóm Tác Phỉ Á định đi ra khỏi cửa nhìn nhau ngơ ngác, bởi vì hiển nhiên là Địch Áo đang có ý tự đi, chứ không phải mọi người cùng nhau đi.

Tác Phỉ Á nhẹ giọng nói: “Nói cách khác, chàng không thể cùng đi dạo phố với chúng ta?”

Địch Áo nhún vai bất đắc dĩ: “Quả thật là không thể đi cùng các người, chẳng lẽ các người không hiểu kỳ ta muốn đi đâu sao? Thật ra các người cũng nhận thức người kia, chính là lão quản gia Mạc Lâm.”

“Ta không quan tâm cái này.” Ca Đồn tức giận cắt đứt lời Địch Áo: “Người chuẩn bị để một mình ta làm lao công cho các nàng?”

“Này, cái gì gọi là lao công?” Y Toa Bối Nhĩ mắt híp: “Nhiều mỹ nữ như vậy cùng người cùng nhau đi dạo phố, người còn có cái gì không hài lòng?”

“Vấn đề là ta không muốn đi dạo phố.” Ca Đồn giờ ra bộ mặt khổ sở, nói: “Đừng nói ta không nhắc nhở các người, Lôi Mông không có ở đây, muốn mua thứ gì các người phải tự mình trả tiền.”

“Hừ, người nhìn ta có giống người thiếu tiền không?” Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên không nói thêm được nữa, bởi vì trên người các nàng quả thật không có tiền.

Lão già Bảo La đứng ở ngoài cửa lúc này mỉm cười nói: “Thiếu gia đã sớm phân phó rồi, các vị tiêu xài bao nhiêu cứ tính lên trên người của hắn. Phương diện tiền bạc không nên lo lắng làm gì, tự nhiên có người xuất hiện tính tiền.” Nói xong, Bảo La liền đi ra ngoài, hiển nhiên là đi làm công tác chuẩn bị.

“Có nghe rõ chưa?” Tâm tình Y Toa Bối Nhĩ lại dâng cao chưa từng có: “Người cho rằng Lôi Mông nhỏ mọn như người à?”

Địch Áo há miệng mãi không nói nên lời, tình cảnh trước mắt hoàn toàn không giống như hắn dự đoán, tựa hồ căn bản không có người nào quan tâm hắn đi đâu, đi làm gì?

Lúc này Tác Phỉ Á vừa quay đầu lại thấy Địch Áo đứng ở bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Không phải mới nói muốn đi gặp Mạc Lâm hả? Sao còn chưa đi?”

“Ta... ta đi đây.” Địch Áo hoàn toàn bị đánh bại, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Đợi đến lúc Địch Áo rời đi, Tác Phỉ Á mới khẽ thở dài: “Hi vọng là không xảy ra chuyện gì mới tốt.”

“Ta cũng cảm thấy lão già hỏa Mạc Lâm kia thần thần bí bí, không giống như là người tốt lành gì.” Y Toa Bối Nhĩ cũng nói chen vào.

“Hình như hai chuyện này không có liên quan gì với nhau mà?” Ca Đồn lấy làm buồn cười nói: “Bản thân ta cảm thấy lão già Mạc Lâm hẳn là không có gì ác ý, các người không phát hiện thái độ Mạc Lâm đối với Địch Áo có điểm kỳ quái sao? Chúng ta cùng nhau xông lên chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của lão? Người như vậy nếu muốn hại Địch Áo làm gì hao phí tâm tư thế chứ? Ở trên đường hắn đã có vô số cơ hội động thủ kia mà.”

“Các người không nên đoán bậy, nếu quả thật gặp nguy hiểm, sợ rằng Địch Áo sẽ không nói cho chúng ta biết đâu.” Tuyết Nỵ chợt nói vào một câu.

Mấy người suy nghĩ một lát, hình như đúng là như vậy, hễ gặp phải chuyện nguy hiểm Địch Áo rất có khả năng im lặng lên lên rồi đi.

Lúc này Địch Áo đã đi tới trước cửa tiểu lâu, đây là một tòa tiểu lâu ba tầng dáng vẻ cổ xưa. Trên cánh cửa màu hồng đã bong tróc không còn hình dáng, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì chẳng khác gì mấy căn nhà cũ kỹ trong khu bình dân chút nào.

Địch Áo đang định đưa tay gõ cửa chợt phát hiện đại môn chỉ khép hờ, thế là hắn trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Bên trong viện không có một bóng người, Địch Áo từ tốn dọc theo thang lầu đi lên.

Mới vừa lên lầu ba thì cửa phòng ở giữa không gió tự mở, thanh âm Mạc Lâm từ bên trong truyền ra: “Người rốt cuộc đã tới.”

Địch Áo đi vào phòng thấy Mạc Lâm đang ngồi trên ghế mỉm cười nhìn mình, Địch Áo nói: “Đã lâu không gặp.”

Mặc dù Địch Áo cảm thấy Thần Vực có hiềm nghi lợi dụng của mình, nhưng đối với lão nhân Mạc Lâm này, Địch Áo vẫn có hảo cảm.

Mạc Lâm cẩn thận đánh giá Địch Áo mấy lần, khuôn mặt liền lộ vẻ khiếp sợ: “Người... người đã là Cực Hạn võ sĩ cao cấp?”

Địch Áo cười cười: “Còn không tính là cao cấp, mấy ngày hôm trước vừa vận tấn chức cấp sáu, hẳn là trung cấp mới đúng.”

“Thật sự không nghĩ tới, mới xa nhau một đoạn thời gian, người đã tiến bộ nhanh như vậy.” Mạc Lâm vui mừng nói: “Cứ như vậy mọi chuyện dễ xử rồi, làm cho ta lo lắng mấy bữa nay vô ích.”

“Chuyện gì?” Dịch Áo đã đoán được Mạc Lâm không thể vô duyên vô cớ liên lạc mình, cho nên không cảm thấy ngoài ý muốn.

Mạc Lâm ra hiệu cho Dịch Áo ngồi xuống, sau đó mới cười nói: “Thật ra là chuyện về Bất Hủ truyền thừa, trong Thần Vực chỉ có số ít người đang kiên trì mà thôi. Tuyệt đại đa số người mặc dù không nói ngoài miệng, nhưng trong lòng vẫn cho rằng đó chỉ là một truyền không có thật.”

Dịch Áo gật đầu nói: “Sự tình mấy trăm năm trước bị nghĩ là truyền thuyết cũng là chuyện bình thường.”

“Đúng vậy, đã mấy trăm năm rồi!” Mạc Lâm thở dài cảm thán: “Huyết mạch Bất Hủ Vương vẫn không có người nào tái hiện huy hoàng, vì thế mọi người từ từ mất đi lòng tin với Bất Hủ truyền thừa. Không sợ nói cho người biết, chính bản thân ta cũng là một trong những người từ bỏ hy vọng đối với Bất Hủ truyền thừa.”

“Bây giờ thì sao?” Dịch Áo đột nhiên cảm giác được ông trời đúng là biết cách trêu người. Bất Hủ truyền thừa ở trong mắt đại đa số thành viên Thần Vực đã không còn tồn tại, thế mà lại được Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tôn sùng như là bảo bối, không biết là do Hoắc Phu Mạn chuyện bé xé ra to, hay là ánh mắt của thành viên Thần Vực quá nông cạn?

“Sau khi gặp người, ta lại có cảm giác khác biệt, nói không khoa trương thì ta đã thấy được hi vọng trên người của người.” Mạc Lâm trịnh trọng nói: “Dịch Áo, Thiên Không thành đã quyết định dốc hết toàn lực tham dự chiến tranh đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc. Thần Vực chúng ta hiển nhiên không thể đứng ngoài bàng quan, kết quả của cuộc chiến tranh này quan hệ trực tiếp đến Thần Vực có thể quật khởi hay không. Đáng tiếc là trong thời khắc sinh tử này vẫn còn một số người ôm dã tâm tranh quyền đoạt thế, ý đồ làm phân liệt Thần Vực. Đây là chuyện chúng ta không thể nhắm nhin được.”

Dịch Áo nghe mà cực kỳ mê hoặc: “Ngài không cho là ta có thể đưa đến tác dụng gì chứ?”

Mạc Lâm cười: “Xem ra người vẫn chưa rõ ràng Bất Hủ truyền thừa có ý nghĩa đối với Thần Vực như thế nào.”

“Không sai, mặc dù đại đa số người ôm thái độ hoài nghi đối với huyết mạch Bất Hủ truyền thừa, nhưng trong lòng mỗi một thành viên Thần Vực đều có chung mơ ước.” Mạc Lâm tiếp tục nói: “Đó là trong tương lai sẽ có một ngày huyết mạch Bất Hủ Vương sẽ thức tỉnh lần nữa, dẫn dắt bọn họ đứng trên đỉnh đại lục.”

Dịch Áo hơi xấu hổ, cái đề tài này hình như quá lớn đi? Đứng ở trên đỉnh thế giới? Ông trời ạ, đứng cao như vậy các người không sợ té chết hả? Đã ngã nhào một lần, tại sao còn muốn muốn ngã nhào lần thứ hai đây? Đồng thời Dịch Áo cũng cảm thấy giấc mộng này không phù hợp với thực tế, thay vì ký thác hy vọng vào huyết mạch Bất Hủ truyền thừa hư vô mờ mịt kia. Những người này sử dụng thời gian để gia tăng thực lực của mình còn tốt hơn, nếu nói cầu người không bằng cầu mình, ngay cả đạo lý này cũng không hiểu? Bọn họ đều là cường giả cao cao tại thượng nha?

Có lẽ Mạc Lâm đoán được ý nghĩ trong lòng Dịch Áo, chẳng chỉ mỉm cười nhàn nhạt: “Không tin? Người thấy Hoắc Phu Mạn đối đãi cái tên Khố Kỳ kia thế nào là biết. Không chỉ là toàn bộ thành viên Thần Vực có suy nghĩ như vậy, phàm là cường giả đạt đến độ cao nhất định đều rõ ràng Bất Hủ Vương An Đức Sâm là tồn tại đáng sợ đến mức nào.”

Dịch Áo chợt nhớ tới những lời Ngõa Tây Lý đã nói với hắn, Bất Hủ truyền thừa chính là tiến hóa lần thứ hai. Dịch Áo lại suy nghĩ đến đầu Băng Xuyên Hùng Vương và thân thể khổng lồ như núi của nó, trong lòng không khỏi run lên một trận, hai lần tiến hóa? Coi như là mình có thể tiến hóa thêm lần nữa, nhưng vấn đề là sau khi tiến hóa sẽ biến thành hình dáng ra sao?

Ánh mắt Mạc Lâm nhìn tới Dịch Áo, trong mắt tràn đầy tin tưởng: “Cho nên hiện tại chỉ có người, Dịch Áo, chỉ có người mới có khả năng chinh phục toàn thể thành viên Thần Vực tụ lại một chỗ lần nữa.”

“Ngài quá coi trọng ta rồi.” Dịch Áo thật sự bị dọa cho khiếp sợ, cười khổ nói: “Ta chỉ là Cực Hạn võ sĩ nhỏ nhỏ mà thôi, mặc dù tiến cảnh nhanh hơn bạn cùng lứa tuổi một chút, nhưng còn chưa đủ để chứng minh huyết mạch Bất Hủ Vương thức tỉnh trên người của ta mà?”

“Lấy thực lực trước mắt của người dĩ nhiên không đủ.” Mạc Lâm cười cười, lời nói càng lúc càng nghiêm túc: “Đây chính là mục đích ta tới tìm người, ta muốn trợ giúp người đột phá hàng rào Vô Tôn trong thời gian

ngắn nhất. Vốn ta còn bận tâm không kịp thời gian nữa, nhưng bây giờ người đã là Cự Hạm võ sĩ cấp sáu, mọi chuyện xem như đơn giản hơn nhiều.”

489. Chương 488: Kế Hoạch

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 488: Kế hoạch

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Địch Áo đã không biết nên nói gì cho phải rồi, trợ giúp ta đột phá lên Võ Tôn? Nếu như Thần Vực có thủ đoạn như vậy, chẳng phải là bọn họ có thể sản xuất ra hàng đồng cường giả Võ Tôn hay sao? Làm gì còn bị lưu lạc nơi chân trời góc biển nhiều năm như vậy, đã bao lâu rồi bọn họ không dám lộ diện ra ngoài?

“Trước tiên không nói ta lúc nào mới có khả năng tấn thăng đến Võ Tôn.” Địch Áo bắt đầu nói: “Chính hợp các thế lực Thần Vực lại cùng nhau là một công việc rất có tính khiêu chiến. Hay là Lan Bác Tư Bản đại nhân tự mình ra mặt thích hợp hơn? Ta chỉ là một gã thanh niên hai mươi tuổi mà thôi, ngại cho là có bao nhiêu người cam tâm tình nguyện nghe lệnh của ta?”

Địch Áo còn có một câu chưa nói, nếu các người muốn lấy ta ra làm pháo hôi thì không cần phải bàn luận gì nữa.

Mạc Lâm thở dài: “Lan Bác Tư Bản đại nhân dĩ nhiên có thể dùng thủ đoạn lôi đình thanh tẩy một vài lực cản, nhưng làm như vậy nhất định sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề. Thần Vực đã trải qua một lần đã kích trầm trọng, nhất là tình hình hiện tại đại chiến đã tới, tất cả lực lượng đều sử dụng để đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc, không nên tiêu hao trong việc nội đấu.”

Nghe xong câu chuyện Mạc Lâm tường thuật, Địch Áo thở dài cảm khái, bởi vì hắn tìm không ra lý do cự tuyệt, không đề cập tới phương diện huyết mạch, chỉ riêng vấn đề giúp cho Thần Vực giữ lại lực lượng đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc là Địch Áo đành phải gật đầu đáp ứng rồi.

Địch Áo trầm mặc một hồi rồi nói: “Các người chuẩn bị khi nào bắt đầu?” Địch Áo hỏi như vậy đương nhiên là có nguyên nhân, nếu như hắn bị đẩy lên vị trí kia cũng có nghĩa là thân phận của hắn bị phơi bày ra ánh sáng. Những thứ khác không trọng yếu, Địch Áo chỉ lo lắng là sau khi Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết mình nhiều năm như vậy vẫn luôn che chở cho một tên Khố Kỳ giả mạo kia, hắn sẽ phản ứng như thế nào?

Mạc Lâm nghe thế liền vui mừng, cười nói: “Ta cũng biết người không phải là một người ích kỷ, nói thật ra làm như vậy tương đối nguy hiểm. Nhưng mà hiện tại không có biện pháp nào tốt hơn, nội bộ Thần Vực không phải bền chắc như thép. Ha ha, có một số người đánh chú ý lên trên đầu Khố Kỳ nên lỡ đâm lao thì phải theo lao, đúng là si tâm vọng tưởng.”

“Ngài có thể nói rõ ràng hơn được không?” Địch Áo nhíu mày suy nghĩ, hắn có thể phối hợp Lan Bác Tư Bản là bởi vì cảm thấy lấy địa vị Lan Bác Tư Bản mới có thể đạt thành hiệp nghị với Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Nói cho chuyện trước mắt mọi người quan tâm nhất là làm sao đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc, lấy trí tuệ Hoắc Phu Mạn hẳn là không thể chỉ vì chuyện nhỏ này mà làm hư đại sự. Nhưng nghe trong lời Mạc Lâm nói tựa hồ còn có ý khác, Địch Áo không muốn bản thân mình được tôn sùng rồi bị đưa lên đầu sóng ngọn gió.

“Dĩ nhiên, những chuyện này có thể nói cho người biết.” Mạc Lâm gật đầu đồng ý, tiếp tục nói: “Lan Bác Tư Bản đại nhân ban đầu lựa chọn phương pháp lưu lại phần lớn lực lượng Thần Vực, nhưng lại để cho những người tâm địa xấu kia có cơ thích hợp. Bởi vì những người này kích bác nên Nguyên lão hội đã có một nhóm người đảo hướng sang bọn hắn.”

Đối với các thế lực ở trong Thần Vực, Dịch Áo hiểu biết không nhiều. Thành viên Nguyên lão hội của Thần Vực đều là các lão già thành tinh, làm sao có thể dễ dàng dao động như thế. Vì thế hắn nghi ngờ hỏi: “Nhưng bọn họ lấy danh nghĩa gì đối kháng với Lan Bác Tư Bản đại nhân?”

“Là bởi vì bọn họ không tìm được lý do, cho nên mới nghĩ tới chuyện lợi dụng cái tên phế vật Khố Kỳ kia.” Mạc Lâm cười lạnh nói: “Những năm gần đây rất nhiều đệ tử Thần Vực bởi vì thất vọng với hiện trạng của Thần Vực mà phiêu bạt bên ngoài. Dưới tình huống như vậy, chỉ có dựng lên hoàng kim chiến kỳ lần nữa mới có khả năng làm thức tỉnh hi vọng trong lòng thành viên Thần Vực. Mà điều kiện tiên quyết của hết thảy những việc này chính là huyết mạch Bất Hủ Vương giác tỉnh.”

Dịch Áo đã hiểu được một chút, từ tốn nói: “Ý ngài nói là bọn họ dự định lấy danh nghĩa Khố Kỳ triệu tập tất cả đệ tử Thần Vực lại? Nhưng những người đó biết Khố Kỳ là một tên giả mạo không?”

“Thần Vực có bao nhiêu người rõ ràng thân phận chân thật của Khố Kỳ cũng không trọng yếu, trọng điểm là Khố Kỳ đã được bên ngoài công nhận là người có huyết mạch Bất Hủ truyền thừa. Hơn nữa lại là một người duy nhất, dưới tình huống như thế, cho dù Lan Bác Tư Bản đại nhân ra mặt làm sáng tỏ, đại đa số thành viên Thần Vực sẽ lựa chọn tiếp tục tin tưởng. Bởi vì bọn họ chịu không nổi thống khổ khi hi vọng tan biến.” Mạc Lâm nói tới đây thì dừng lại một lát, sau đó trầm giọng nói với Dịch Áo: “Nếu không có sự xuất hiện của ngươi, Lan Bác Tư Bản đại nhân cũng đành phải để tùy ý sự tình tiếp tục phát triển đi xuống, may là chúng ta gặp được ngươi.”

Thật ra cho đến tận bây giờ, Dịch Áo vẫn không thể hiểu được Bất Hủ truyền thừa có ý nghĩa gì đối với người của Thần Vực, nhưng Mạc Lâm giải thích tại sao lúc ban đầu Dịch Áo ngoan cố chống đối Lan Bác Tư Bản. Với địa vị và danh vọng của Lan Bác Tư Bản cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ, mặc dù Dịch Áo cảm thấy rất khó tin nhưng sự thật chính là như thế, có lẽ bất kỳ người nào của Thần Vực cũng mong đợi Bất Hủ truyền thừa thức tỉnh một lần nữa, bao gồm cả Lan Bác Tư Bản ở trong đó.

Mà mục đích những người đó lợi dụng Khố Kỳ không cần nói cũng biết rõ, hắn là muốn biến Khố Kỳ thành một con rối tùy ý điều khiển. Bọn họ đã có điểm xuất phát tốt, nếu có thể tập hợp toàn bộ thành viên của Thần Vực ở bên ngoài lại với nhau thì cỗ lực lượng này không thể coi thường.

“Ta hiểu rồi, ngài mới vừa nói nguy hiểm là chỉ những người này đúng không? Sự xuất hiện của ta làm cho thân phận Khố Kỳ không có tác dụng, toàn bộ cố gắng của bọn họ cũng rơi vào khoảng không.” Dịch Áo nói ra suy đoán của mình: “Thế nhưng Bất Hủ truyền thừa chân chính xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ không cao hứng sao?”

Sắc mặt Mạc Lâm hơi ảm đạm: “Con người luôn luôn có thánh thiện, cũng có đọa lạc. Mặc dù ta không muốn thừa nhận nhưng đây là chuyện thực đang tồn tại, Thần Vực có những người bị dục vọng che mờ đôi mắt. Ta chỉ hy vọng bọn họ không có phát rồ nảy lên tâm tư đối phó người, nếu quả thật phát sinh chuyện đó cũng có nghĩa là một trận thanh tẩy đại quy mô sắp sửa phát sinh.”

Dịch Áo âm thầm thở dài ở trong lòng, nghe giọng Mạc Lâm nói là có thể biết tình thế cấp bách đến mức nào rồi.

“Hy vọng bọn họ sẽ không làm chuyện gì quá phận?” Ở trong nhận thức của Dịch Áo, ký thác hết thảy hi vọng vào thân người khác cũng không quá đáng tin. Thay vì ngày đêm thấp nhang cầu khẩn cho người nào đó sống lâu, còn không bằng tự mình rèn luyện cơ thể khỏe mạnh thì tốt hơn.

Đồng thời Dịch Áo cũng có chỗ khó hiểu, lấy trí tuệ Lan Bác Tư Bản không thể nào không biết cách đề phòng phiền toái, chẳng lẽ nhất định phải để phát sinh rồi mới quyết tâm động thủ? Hay có thể nói là Lan Bác Tư Bản đang mong đợi những người đó phát cuồng? Dĩ nhiên, cũng có thể là Lan Bác Tư Bản không muốn gánh chịu tiếng xấu tru diệt người của mình mới lựa chọn phương án đẩy Dịch Áo lên trên đài. Vì thế những người đó không làm gì xem như là may mắn, còn không cũng tương đương với tự mình đưa con dao vào trong tay Lan Bác Tư Bản.

Tâm tư bề trên quả nhiên khó lòng nắm bắt, Dịch Áo cảm thấy đáp án nào cũng có lý do chính đáng, vì thế hắn quyết định bỏ qua suy đoán ý nghĩ chân thật của Lan Bác Tư Bản, ngẩng đầu lên nói với Mạc Lâm: “Ngài cảm thấy tình cảnh của ta sẽ trở nên nguy hiểm?”

Mạc Lâm cười khỏ, ánh mắt phức tạp nhìn sang Dịch Áo: “Ta thật sự không có cách nào xác định, nhưng ta có thể bảo đảm chúng ta sẽ tận lực bảo đảm người và những người bên cạnh được an toàn.”

Dịch Áo gật đầu, có thể suy nghĩ đến người bên cạnh mình, cho dù là bày tư thái cho có mà thôi. Nhưng cũng làm cho Dịch Áo cảm nhận được một ít an ủi, ít ra đối phương cũng không phải hoàn toàn lợi dụng bản thân mình.

“Như vậy ngài tính dùng phương thức gì trợ giúp ta đột phá lên cấp Vô Tôn?” Dịch Áo tò mò nhất là điểm này, phải biết rằng hần bây giờ chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp sáu, khoảng cách Vô Tôn còn một đoạn đường rất xa. Cả đời người dừng lại giai đoạn này chỗ nào cũng có, nhưng mà nhìn Mạc Lâm bộ dạng hình như rất có lòng tin trợ giúp hần gia tăng thực lực trong một đoạn thời gian ngắn.

“Thế nào? Không tin ta?” Nhắc tới chuyện này, trên mặt Mạc Lâm lộ ra nụ cười tự tin: “Nếu ta dám nói như vậy dĩ nhiên là nắm chắc có khả năng thành công rất lớn. Ta biết bây giờ các người tu luyện rất khắc khổ, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn cũng không hề keo kiệt, cung cấp cho các người một ít tinh thần kết tinh. Nhưng nói đến phương diêHaS4Vn bồi dưỡng cường giả, cho dù là Nguyệt Ảnh đế quốc cũng không thể so sánh với chúng ta nổi. Bởi vì thứ chúng ta nắm giữ đã trải qua trăm ngàn năm lắng đọng, Quân Đồ Minh chỉ là nhà giàu mới nổi mà thôi.”

Dịch Áo trực tiếp im lặng, xem ra cảm giác về sự ưu việt ở trong xương Thần Vực đến nay vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán. Mạc Lâm nói như thế, còn không bằng bảo rằng Quân Đồ Minh cướp bóc thì chuẩn xác hơn, dù sao sau khi Quân Đồ Minh công hãm Thần Vực mới chính thức trở thành ‘nhà giàu mới nổi’, nhảy một bước lên trời trở thành cường quốc nắm giữ nhiều tài nguyên nhất đại lục.

490. Chương 489: Âm Mưu Của Dĩ Tắt

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 489: Âm mưu của Dĩ Tắt

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dĩ nhiên Dịch Áo không thể nào dùng những lời như vậy đả kích Mạc Lâm, chỉ hỏi vấn đề hần quan tâm nhất: “Các người nắm giữ phương thức này có hạn chế nhân số không?”

Mạc Lâm dĩ nhiên hiểu hàm nghĩa Dịch Áo muốn biết, về mặt nhất thời lộ vẻ khó xử: “Trên lý luận thì không có hạn chế, nhưng phương diêHaS4Vn tài nguyên thì hơi khó. Người nên hiểu là muốn giúp một người nhanh chóng đề thăng lên Vô Tôn phải trả giá cao tới mức nào. Chỉ tính riêng phương diện nguyên lực đã đủ cho mười mấy người dựa theo bình thường phương thức tu luyện tới cấp bậc Vô Tôn.”

“Như vậy hả? Ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, ngài không cần để ý.” Dịch Áo cười cười, nói như vậy coi như hợp lý, nếu không Thần Vực có thể sản xuất ra một đồng cường giả thì quá mức kinh khủng rồi.

Mạc Lâm thở phào nhẹ nhõm, nếu Dịch Áo kiên trì muốn mang mấy bằng hữu bên cạnh tới thì hần thật sự không biết nên xử lý thế nào.

Mạc Lâm làm gì biết Dịch Áo cảm thấy hứng thú nhất chính là phương thức bồi dưỡng cường giả kia. Chỉ cần biết rõ nguyên lý trong đó, Dịch Áo tự nhiên có biện pháp hỗ trợ đám người Tác Phi Á tăng cường thực lực, nói đến tài nguyên thì trong tay Dịch Áo còn có một khối tinh thần hạch chưa được sử dụng.

“Đoán chừng mấy ngày nữa người của chúng ta sẽ chạy tới đế đô, đến lúc đó là có thể bắt đầu. Tốt nhất người nên sắp xếp thời gian trước đi, hiện tại thân phận của người không thể tiết lộ ra ngoài, phải chú ý giữ gìn bí mật để tránh khỏi những phiền toái không cần thiết.” Mạc Lâm nhắc nhở.

“Yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào.” Dịch Áo gật đầu nói.

Trong thời gian Dịch Áo và Mạc Lâm nói chuyện, một chiếc xe ngựa bình thường chậm rãi chạy vào để đồ. Một giờ sau, chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa một căn tửu điểm khá sang trọng.

Đã có hai tên võ sĩ chờ ở nơi đó từ sớm, một gã võ sĩ nhìn thấy xe ngựa ngừng lại vội vàng xoay người chạy vào tửu điểm, người còn lại đi lên mở cửa buồng xe. Từ trong xe đi ra một người thanh niên mặc trường bào màu trắng, người thanh niên lúc nào cũng nở nụ cười nhàn nhạt, vừa bước xuống xe đã quay đầu đánh giá tửu điểm, sau đó hài lòng gật đầu nói: “Nhìn bộ dáng hẳn là không tệ.”

Gã võ sĩ cười nói: “Đây là tửu điểm nổi danh nhất để đồ, thiếu gia đã sớm chuẩn bị cho ngài rồi.”

Từ trong tửu điểm bất chợt có một người bước nhanh ra, Khố Kỳ mỉm cười niềm nở, khom người cung kính nói: “Dĩ Đạt thúc thúc, đã lâu không gặp.”

Dĩ Đạt nhìn kỹ Khố Kỳ mấy lần, cười nói: “Tiểu tử ngươi còn nhớ thúc thúc sao? Ta còn tưởng rằng ngươi đã sớm quên mất ta rồi chứ.”

“Làm sao thế?” Khố Kỳ vội vàng kêu oan: “Lúc biết ngài muốn tới ta đã bắt tay vào chuẩn bị kỹ lắm đó.”

“Vậy sao?” Dĩ Đạt cười cười sáng khoái: “Vậy thì để ta nhìn xem ngươi chuẩn bị thứ gì tốt nào !”

“Ăn cơm trước.” Khố Kỳ thân mật kéo tay Dĩ Đạt đi vào trong tửu điểm: “Đây là tẩy trần cho Dĩ Đạt thúc thúc, màn đặc sắc còn ở phía sau.”

“Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là có lòng mà.”

Trong một căn phòng khá rộng chỉ có hai người Khố Kỳ và Dĩ Đạt ngồi đối diện nhau. Mấy người bằng hữu của Khố Kỳ đều bị đuổi ra ngoài, nhìn bộ dáng Dĩ Đạt không muốn trong lúc nói chuyện bị người khác nghe được.

“Dĩ Đạt thúc thúc, Thần Vực cũng muốn gia nhập vào trận chiến này?”

Dĩ Đạt cười nói: “Ngươi bắt đầu quan tâm chuyện này từ lúc nào?”

Khố Kỳ nhìn tới Dĩ Đạt, ánh mắt có vẻ kỳ lạ: “Không phải là ngài đã nói chỉ cần chiến tranh bộc phát ta sẽ có cơ hội rời khỏi nơi này?”

Hai hàng lông mày của Dĩ Đạt chợt giật giật mấy cái: “Thế nào? Còn ngại ở chỗ này sống không đủ tiêu dao hay sao?”

Khố Kỳ cười khổ nói: “Dĩ Đạt thúc thúc, ngài nên biết ta không muốn có cuộc sống như thế này. Ta tình nguyện sống an ổn an ổn giống như người bình thường cả đời.”

“Khố Kỳ, từ thời điểm ngươi mới được sinh ra đã quyết định vận mệnh ngươi vô duyên với cuộc sống đó rồi.” Lời Dĩ Đạt nói không hoàn toàn là lừa dối, ngay lúc Khố Kỳ xuất hiện ở trên đời đã bị người ta quyết định đưa đến Sư Tâm để quốc làm thể thân cho Dịch Áo.

Khố Kỳ trầm mặc một hồi, nhạt giọng nói: “Ta không biết mình có thể làm chuyện gì, mọi người đều nói trên người của ta chảy xuôi huyết mạch Bất Hủ Vương An Đức Sâm, nhưng mà ta không có cảm giác đến bản thân mình có đặc điểm nào khác thường hết.”

Dĩ Đạt cười cười an ủi: “Nếu như mỗi đời hậu duệ Bất Hủ truyền thừa đều có biểu hiện siêu quần bạt tụy, vậy thì Thần Vực đã sớm chiếm lĩnh toàn đại lục rồi, làm gì còn có chuyện bị người ta phá hủy chứ? Khố Kỳ, ngươi bây giờ cần quan tâm nhất là làm thế nào mới có thể tiếp tục sống sót.”

“Dĩ Đạt thúc thúc, ngài nói như vậy là có ý gì?” Khố Kỳ giật mình hỏi lại.

“Có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết, Khố Kỳ, thật ra trên người của ngươi không có huyết mạch Bất Hủ Vương An Đức Sâm, Bất Hủ truyền thừa chân chính là một người khác.” Dĩ Đạt thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Mặc dù ta cũng rất khó tin tưởng điểm này, nhưng mà Lan Bác Tư Bản đại nhân đã lấy ra chứng cứ xác thực, chúng ta không muốn tin cũng không được.”

Khố Kỳ như bị sét đánh giật mình ngay người tại chỗ, từ trước tới nay chỗ hắn trông cậy vào chính là bản thân có huyết mạch Bất Hủ truyền thừa. Nếu như không có cái này, tùy tiện một người quý tộc nào ở trong đế đô cũng có thể bóp chết hắn dễ dàng. Những năm này Khố Kỳ tích lũy lớn nhất chính là hàng đồng thù

nhân, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra một khi tin tức này truyền bá ra ngoài sẽ có bao nhiêu người chờ đợi tính sổ với hắn.

Dĩ Đạt một mực chú ý đến biến hóa trên mặt Khố Kỳ, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: “Rất sợ hãi phải không? Thành thật mà nói, lúc mới vừa nghe được tin tức này, phản ứng của ta cũng không khá hơn người là bao.”

Khố Kỳ bỗng nhiên nở nụ cười kỳ lạ, hơn nữa tiếng cười càng lúc càng lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt: “Như vậy không phải là tốt hơn sao? Ha ha, làm cho ta lo lắng hãi hùng nhiều năm như vậy. Thì ra chỉ là lo sợ không đâu mà thôi. Đúng là buồn cười quá đi.”

Dĩ Đạt lặng lẽ ngồi tại chỗ không nói một câu, cho dù Khố Kỳ có làm ra cử động điên cuồng cỡ nào, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Trên thực tế Khố Kỳ không có lập tức hỏng mất đã coi như là đáng quý lắm rồi.

Khố Kỳ cười thật lâu mới dần dần ngừng lại, đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi nói: “Dĩ Đạt thúc thúc, ta hẳn là có quyền lợi biết người kia là ai chứ?”

Trên vấn đề này tự nhiên Dĩ Đạt không cần phải dấu diếm: “Hắn gọi là Địch Áo, quan hệ rất tốt với cháu trai Hoắc Phu Mạn.”

“Thì ra là hắn, ha ha !” Khố Kỳ cười thầm hai tiếng: “Nói như vậy ta thua trong tay hắn cũng không coi là oan uổng. Dù sao người ta là Bất Hủ truyền thừa chân chính, mà ta ... chẳng qua chỉ là một tên giả mạo mà thôi.”

“Các người đã gặp mặt?” Dĩ Đạt hơi ngạc nhiên: “Hắn có làm gì người không?”

“Hắn có cần làm gì ta không?” Khố Kỳ nở nụ cười tự giễu: “Chỉ có ta ôm ý nghĩ nghĩ muốn trả thù trở lại, ha ha, quả thực là quá buồn cười.”

Dĩ Đạt nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Ta nói cho người biết mấy chuyện này không phải là để cảm khái vô vị. Ta mới đến đã nói qua, bây giờ người cần phải suy nghĩ làm như thế nào mới có thể tiếp tục sống sót.”

“Sống sót?” Khố Kỳ kinh ngạc nhìn sang Dĩ Đạt, khuôn mặt từ từ vặn vẹo cực kỳ dữ tợn: “Bọn họ còn muốn ta làm gì? Làm thế thân cho cái tên Địch Áo mấy chục năm, mỗi ngày đều lo lắng có thể bị người ta giết rụng hay không. Mà cái tên kia lại sinh sống khoái hoạt đến tận bây giờ. Bây giờ còn bảo ta suy nghĩ như thế nào mới có thể sống sót?”

“Ta thừa nhận chuyện này không công bình đối với người.” Dĩ Đạt nhún vai bất đắc dĩ: “Nhưng thế giới này vốn là như vậy, suy nghĩ một chút đi. Người ở đế đô đã làm những sự tình gì? Người cho rằng đó cũng là công bình? Khố Kỳ, nếu như người ở chỗ này oán trời trách đất, vậy thì cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây là chấm dứt.”

Khố Kỳ hít sâu mấy lần cố gắng bình phục tâm tình của mình, qua một lúc sau mới nhìn sang Dĩ Đạt: “Dĩ Đạt thúc thúc, ta không biết có còn tư cách gọi ngài như vậy không, nhưng ta muốn hỏi ngài có thể đáp ứng ta một chuyện được không?”

Ánh mắt Dĩ Đạt khẽ chuyển một vòng, chậm rãi nói: “Người nói...”

“Ta chỉ muốn tìm một địa phương không có ai nhận ra ta, an an ổn ổn sống qua ngày, ta nghĩ chuyện này hẳn là không khó khăn gì chứ?”

Dĩ Đạt cười lạnh một tiếng, âm thầm suy nghĩ trong lòng: “Quả nhiên là một phé vật, đến lúc này lại còn suy nghĩ ngây thơ như thế. Ta thật sự nghĩ không ra bọn họ có lý do gì để bỏ qua cho người. Chỉ riêng Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn là người đã không thể thoát khỏi rồi.”

Dĩ Đạt buồn cười nói với Khố Kỳ: “Người biết người đã lừa gạt Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn bao nhiêu năm không? Suốt hai mươi hai năm, nếu người không chết, quan hệ giữa Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn và Lan Bác Tư Bản đại nhân làm sao chịu nổi?”

Một tia kỳ vọng cuối cùng trong lòng Khố Kỳ tan vỡ, hắn rất rõ ràng chuyện này. Một khi chân tướng này được truyền khắp thiên hạ, kết quả của hắn sẽ rất bi thảm. Chẳng qua là từ trên phương diện tâm tình thì

hắn không có cách nào tiếp nhận kết cục như vậy.

491. Chương 490: Nguy Hiểm

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 490: Nguy hiểm

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Khố Kỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện, từ lúc gặp mặt đến bây giờ Dĩ Đạt đã mấy lần nhắc nhở bản thân mình nên suy nghĩ làm thế nào để sống sót. Dựa vào thân phận và địa vị Dĩ Đạt không thể nào đặc biệt chạy tới đây để báo tin cho mình đơn giản như vậy. Nhất định là dụng ý sâu hơn ở bên trong. Mặc dù không cách nào xác định mục đích thật sự của Dĩ Đạt, nhưng Khố Kỳ mơ hồ cảm thấy trong chuyện này rất có thể đang ẩn tàng một cơ hội thay đổi vận mệnh của mình.

Nghĩ tới đây, Khố Kỳ ngược lại khôi phục sự bình tĩnh như trước, vẻ mặt thành khẩn nói: “Dĩ Đạt thúc thúc, hẳn là ngài cũng biết ngoại trừ ngài ra, ta cơ hồ không quen biết với người nào ở trong Thần Vực. Vì thế bây giờ chỉ có ngài mới có thể giúp ta.”

Từ Dĩ Đạt vẻ mặt trên nhìn không ra có bất kỳ khác thường, chẳng qua là mỉm cười lẳng lặng nhìn Khố Kỳ: “Người nghĩ muốn ta giúp người cái gì đây?”

“Ta muốn sống sót.” Khố Kỳ trả lời đơn giản và trực tiếp.

Dĩ Đạt trầm mặc một hồi, sau đó thu hồi nụ cười lại, trầm giọng nói: “Mặc dù rất khó khăn nhưng không phải là không có hi vọng. Khố Kỳ, thật ra bản thân ta hi vọng người mới là Bất Hủ truyền thừa thật sự. Đối với cái tên Dịch Áo đột nhiên nhô ra kia, ta không nghĩ là một tên đã ẩn núp hai mươi mấy năm sẽ tạo ra tác dụng gì lớn đối với Thần Vực.”

Thần sắc Khố Kỳ lập tức biến thành mừng rỡ, nói gấp: “Dĩ Đạt thúc thúc, ta nên làm thế nào?” Trên thực tế, trong lòng Khố Kỳ đang âm thầm cảnh giác, rõ ràng là Dĩ Đạt đã sớm có biện pháp giải quyết tình cảnh lúng túng hiện tại của mình, nhưng vẫn kéo dài cho đến bây giờ mới tiết lộ. Tất nhiên có mục đích nào đó, nhưng Khố Kỳ cũng biết rõ trên đời này không có bữa cơm miễn phí, phải chấp nhận trả giá để giải quyết vấn đề sinh tử của mình. Cho dù Dĩ Đạt đề ra điều kiện hà khắc cỡ nào, hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt nhảy xuống.

“Việc người cần phải làm rất đơn giản.” Dĩ Đạt nhẹ nhàng cười cười: “Làm như chưa có chuyện gì phát sinh là tốt rồi, người, người vẫn là Bất Hủ truyền thừa duy nhất.”

Khố Kỳ nhất thời nghi ngờ hỏi lại: “Ta? Nhưng mà ngài đã nói ta chỉ là thể thân cho Dịch Áo.”

“Nhưng thân phận người vẫn còn tại đó.” Dĩ Đạt cắt ngang lời Khố Kỳ: “Nếu như không có Dịch Áo xuất hiện, cho dù là Lan Bác Tư Bản đại nhân cũng không dám ra mặt chỉ trích người là đồ giả. Bởi vì làm vậy không có ý nghĩa chút nào, Thần Vực cần có Bất Hủ truyền thừa tồn tại.”

Khố Kỳ hít sâu một hơi, hắn đã rõ ràng Dĩ Đạt muốn làm gì rồi, chỉ có điều hắn vẫn không dám tin tưởng. Kể từ khi Bất Hủ Vương An Đức Sâm vẫn lạc đến nay, mỗi một đời huyết mạch Bất Hủ truyền thừa đều được Thần Vực bảo vệ cẩn thận. Bây giờ, Dĩ Đạt lại muốn bóp chết hi vọng của Thần Vực?

Khố Kỳ dĩ nhiên không có ý nghĩ tốt đẹp chính là Dĩ Đạt làm mọi việc vì hắn. Mặc dù không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng Khố Kỳ có thể khẳng định Dĩ Đạt nhất định có âm mưu. Nếu không sẽ không mạo hiểm như vậy, bởi vì một khi chuyện này bị bại lộ, Dĩ Đạt không thể nghi ngờ sẽ bị tất cả thành viên Thần Vực phỉ nhổ.

Cố gắng đè nén khiếp sợ xuống tận đáy lòng, Khố Kỳ làm bộ như nghe không hiểu ý Dĩ Đạt: “Nếu Dịch Áo nhảy ra chỉ trích ta thì làm sao bây giờ?”

“Nếu để hần nhảy ra trước, dĩ nhiên ngươi chỉ có một con đường chết.” Dĩ Đạt hí mắt lại, nhả ra từng chữ một: “Giữa ngươi và hần chỉ có một người có thể sống sót, ngươi hiểu ý của ta không?”

Khố Kỳ nhất thời thất kinh: “Vậy phải làm sao bây giờ? Dĩ Đạt thúc thúc, ngài cũng biết ta căn bản đánh không lại cái tên Dịch Áo kia, nhưng nếu hần không chết, ta đây sẽ gặp nguy hiểm.”

Dĩ Đạt nở nụ cười trúng ý, đây chính là nguyên nhân hần tìm đến Khố Kỳ. Hần không muốn sau khi mạo hiểm diệt trừ Dịch Áo, kết quả lại mất quyền khống chế Khố Kỳ, cho nên hần mới nói với Khố Kỳ nhiều như vậy. Mục đích chính là áp đặt Khố Kỳ tự động nhảy vào trong tay mình.

“Khố Kỳ, trong lòng ta ngươi có phải là Bất Hủ truyền thừa hay không cũng không trọng yếu, ngươi đã gọi ta một tiếng thúc thúc, ta không thể trở mặt nhìn ngươi chết oan ức như thế.” Dĩ Đạt giả bộ buồn bã, thở dài một hơi thật sâu: “Cho nên ta đành phải mạo hiểm thử một lần xem sao.”

Mặc dù trong lòng Khố Kỳ cực kỳ khinh bỉ, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt: “Dĩ Đạt thúc thúc, ngài đối xử với ta quá tốt. Ta thề từ nay về sau, cho dù Dĩ Đạt thúc thúc muốn ta làm gì, ta cũng lập tức đi làm không chút e ngại.”

Dĩ Đạt mỉm cười thỏa mãn: “Cũng không có nghiêm trọng như ngươi nói, dù sao ta nhìn ngươi từ nhỏ lớn lên. Khố Kỳ, chuyện này không cần ngươi lo lắng, cứ làm như chưa hề phát sinh gì cả. Trước kia làm gì thì bây giờ tiếp tục làm y như vậy, đúng rồi, nhớ kỹ một điểm, chuyện ngày hôm nay ta nói với ngươi không thể để cho bất luận kẻ nào biết.”

“Yên tâm đi, Dĩ Đạt thúc thúc, ta sẽ không nói cho ai đâu.” Khố Kỳ gật đầu bảo đảm.

Trong một khu nhà thường dân cách trang viện Lôi Mông không xa, trạch, Dĩ Đạt một mình một người lặng lẽ ngồi ở trên ghế, mặt lạnh như băng.

Ám sát Bất Hủ truyền thừa chân chính không thể nghi ngờ là hạ hạ kế, nhưng Dĩ Đạt đã không có sự lựa chọn nào khác. Một khi Lan Bác Tư Bản lợi dụng Dịch Áo dựng hoàng kim chiến kỳ lên cũng có nghĩa là công sức bọn họ cố gắng nhiều năm sẽ như nước chảy về biển.

Thật ra việc Dĩ Đạt cần phải làm cũng không khác gì Lan Bác Tư Bản, đồng dạng là muốn thay đổi tình cảnh hiện tại của Thần Vực. Mấu chốt là quyền chủ động nắm giữ ở trong tay bên nào mà thôi.

Dĩ Đạt vốn muốn dựa vào thân phận Khố Kỳ để được phần lớn thành viên Thần Vực chấp nhận, ngay từ mười mấy năm về trước Dĩ Đạt đã bắt tay vào làm chuyện này rồi. Hần vẫn luôn cố ý bồi dưỡng quan hệ với Khố Kỳ, nhưng ngay khi hần cảm thấy thời cơ đã gần chín mùi, Dịch Áo lại đột ngột xuất hiện làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch.

Bết bát hơn chính là vào lúc này Nguyệt Ảnh đế quốc phát động chiến tranh, vô tình thúc đẩy Lan Bác Tư Bản quyết định bắt đầu quá trình chinh hợp Thần Vực. Mặc dù lực lượng Nguyên lão hội sau lưng Dĩ Đạt chiếm cứ một phần trọng yếu, nhưng còn chưa đủ trình độ để chống lại Lan Bác Tư Bản. Thế nhưng, cũng may những năm gần đây danh vọng Lan Bác Tư Bản đã hạ xuống rất thấp, muốn chinh hợp tất cả lực lượng của Thần Vực lại chung một chỗ, mặc dù Lan Bác Tư Bản cường thế cũng phải dựa vào danh nghĩa Bất Hủ truyền thừa mới có thể làm được.

Cho nên chỉ cần thành công diệt trừ Dịch Áo, trên thế giới này chỉ còn lại mỗi Khố Kỳ là người mang huyết mạch Bất Hủ truyền thừa mà thôi. Đến khi đó, Lan Bác Tư Bản cũng không có cách nào thay đổi kết quả, bởi vì Thần Vực cần Bất Hủ truyền thừa duy trì, cho dù chỉ là trên danh nghĩa.

Đây là một chiêu cờ hiểm, một khi thành công Lan Bác Tư Bản sẽ không còn cách nào khống chế bọn họ. Trừ phi Lan Bác Tư Bản chấp nhận tổn thất cực lớn khi nội chiến phát sinh. Trên thực tế, cho dù là đám người Dĩ Đạt hay là Lan Bác Tư Bản cũng không dám cho ra quyết định hoang đường trong cục diện nhạy cảm như hiện tại.

Nói ra có vẻ quá phức tạp, thật ra không nằm ngoài hai chữ quyền lực. Dĩ Đạt bất mãn phương pháp bảo thủ của Lan Bác Tư Bản, cho là Thần Vực nằm trong tay Lan Bác Tư Bản chỉ có thể tiếp tục yên lặng đi xuống cho đến lúc tiêu vong. Còn Lan Bác Tư Bản lại cho rằng bây giờ thôi lui là vì tích trữ lực lượng để sau này tiến công mạnh mẽ. Tín niệm song phương khác nhau từ đó sinh ra vấn đề tranh đoạt quyền lực, đây mới là nguyên nhân căn bản làm cho nội bộ Thần Vực mất đoàn kết.

Dĩ nhiên, đối với phương án xử lý Dịch Áo, bên phía Dĩ Đạt cũng có một vài người phản đối. Dù sao Dịch Áo mới thật sự là Bất Hủ truyền thừa, cho dù bọn họ ôm thái độ hoài nghi đối với khả năng huyết mạch Bất Hủ truyền thừa thức tỉnh, nhưng không thể phủ nhận được một điều, đó là Bất Hủ truyền thừa đã được các bậc tiền bối thế hệ trước gửi gắm toàn bộ hy vọng. Dĩ Đạt thuộc về hàng ngũ những người hoài nghi kiên quyết nhất, vô cùng khinh thường cái gọi là huyết mạch giác tỉnh, Bất Hủ truyền thừa? Nếu như Bất Hủ truyền thừa thật sự có thể giác tỉnh, Thần Vực làm sao luân lạc tới tình cảnh này? Thế giới này cuối cùng vẫn phải dựa vào quả đấm nói chuyện, thay vì kỳ thác hi vọng vào Bất Hủ truyền thừa hư vô mờ mịt, tại sao không mài lưỡi kiếm trong tay cho sắc bén hơn một chút?

Mặc dù Dĩ Đạt đi chuyến này không được mọi người đồng ý, nhưng Dĩ Đạt lại cảm thấy không có gì lớn. Sau khi Dịch Áo chết thì bọn người kia chỉ có thể tiếp nhận kết quả mà thôi. Mấu chốt là phải làm cho gọn gàng, không thể bị bắt được nhược điểm. Nếu không Dĩ Đạt hoàn toàn có thể tưởng tượng ra những lão già thành tinh kia sẽ bán hẫng không chút ngần ngại. Dù sao không có người nào chịu không nổi tiếng xấu mưu sát Bất Hủ truyền thừa.

Cửa viện bị đẩy ra, một gã võ sĩ lác mình đi vào trong, xuyên qua sân viện tiến vào phòng Dĩ Đạt.

“Đại nhân.” Gã võ sĩ xuôi tay đứng ở trước mặt Dĩ Đạt: “Mọi chuyện đã chuẩn bị tốt.”

Dĩ Đạt gật đầu: “Có nắm chắc không?”

“Ngài yên tâm, ta điều tra cẩn thận rồi. Những điều Lan Đức Nhĩ nói là thật, mấy ngày trước Mạc Lâm trưởng lão đã đi gặp Dịch Áo.” Gã võ sĩ thấp giọng nói: “Ta đã phái người lưu ý Lan Đức Nhĩ, một khi có dị động sẽ lập tức truyền tin về.”

492. Chương 491: Cạm Bẫy

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 491: Cạm bẫy

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Phải làm cẩn thận một chút, chuyện này không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào. Nếu không, người biết hậu quả là gì rồi đó.” Dĩ Đạt thần nhiên nói: “Đám người Á Nhĩ Duy Tư lúc nào đến?”

“Còn cách để đô ba ngày lộ trình, có muốn thuộc hạ nghĩ biện pháp trì hoãn bọn họ không?”

Dĩ Đạt lắc đầu nói: “Thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, ngay cả đạo lý tốt quá hóa hỏng cũng không hiểu?”

Gã võ sĩ vội vàng cười nói: “Thuộc hạ lo lắng đợi đến lúc đám người Á Nhĩ Duy Tư tới nơi sẽ khó mà động thủ.”

“Cho nên thời gian của chúng ta đã không còn nhiều lắm.” Dĩ Đạt nhẹ nhàng gõ ngón tay lên trên mặt bàn: “Chậm nhất là đến tối ngày mai, người chuẩn bị đi.”

“Vâng, đại nhân.” Gã võ sĩ k người thối lui ra khỏi phòng, Dĩ Đạt ngồi một mình ở trong phòng, ánh mắt không ngừng chớp động. Theo lý thuyết tốc độ của đám người Á Nhĩ Duy Tư không nên nhanh như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện điều gì? Dĩ Đạt khước miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, vậy thì thế nào? Chuyện Dĩ Đạt ta cần phải làm không có người nào ngăn cản được.

Giờ phút này Dịch Áo không biết rằng trong bóng tối có một tấm lưới lớn đang lặng lẽ mở ra, chuẩn bị cuốn hất vào trong. Cuộc sống của hắn vẫn diễn ra bình thường, phần lớn là tập trung tu luyện với đám người Tác Phi Á, chỗ khác nhau là chỉ sử dụng mảnh võ tinh thần cực phẩm, chứ không còn sử dụng tinh thần kết tinh. Bởi vì Mạc Lâm từng đề cập tới phương thức thần bí kia, Dịch Áo không dám bảo đảm sẽ cần đến bao nhiêu nguyên lực từ mảnh võ tinh thần, cho nên lưu lại tinh thần kết tinh thì tốt hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Dịch Áo rời giường theo thói quen vừa đi dạo quanh vườn hoa, ngoại trừ tản bộ hô hấp không khí mới mẻ thì Dịch Áo cũng muốn xem thử Mạc Lâm có lưu lại ấn ký hay không. Ở trong đế đô, Mạc Lâm không thể nào giống trống khua chiêng tìm tới tận cửa, lấy thân phận Lôi Mông bốn phía trang viện tất nhiên không hề thiếu lực lượng bảo vệ. Một khi bị người ta phát hiện mình lui tới với người của Thần Vực sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết. Ít nhất Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn chắc chắn sẽ không để cho Lôi Mông ở chung với người của Thần Vực.

Quả nhiên, thời gian qua không lâu lắm, Dịch Áo đã phát hiện một ấn ký mới nằm dưới góc tường, đồ án lần này phức tạp hơn trước một chút, hàm nghĩa đại biểu càng thêm rõ ràng. Nếu chuyển thành văn tự là có người đang chờ hẩn trên góc phố ở phía đông nam, cách đây một trăm thước. Dịch Áo ngẩng đầu nhìn thoáng qua vị trí tiểu lâu, cửa sổ tiểu lâu đang đóng chặt nhìn không ra một điểm khác thường. Trong lòng Dịch Áo hơi khó hiểu, trực tiếp đến tiểu lâu đi tìm Mạc Lâm là được rồi mà? Tại sao phải chạy ra đường lớn gặp mặt?

Thế nhưng khó hiểu thuộc về khó hiểu, Dịch Áo cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay xóa ấn ký xóa đi rồi cất bước đi tới phòng ăn.

Mấy người cười cười nói nói ăn xong bữa sáng, chuẩn bị đi tu luyện thì Dịch Áo ho khan vài tiếng: “Ta hôm nay có việc phải đi ra ngoài, không tu luyện cùng các ngươi được.”

Đám người Tác Phỉ Á liếc nhau một cái, không ai nói câu nào. Làm như không nghe thấy gì hết lực tục đi ra khỏi phòng, lưu lại một mình Dịch Áo ngồi đó ngơ ngác, thậm chí bọn họ không thèm nhìn tới Dịch Áo.

Nếu chỉ là một người như vậy có lẽ Dịch Áo sẽ không để ý, nhưng tất cả mọi người đều là như thế nên Dịch Áo cảm thấy không nhịn được: “Này, các ngươi tỏ thái độ gì đó? Ta không phải đi làm chuyện xấu.”

Tác Phỉ Á quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi Dịch Áo: “Chúng ta có làm gì không đúng sao?”

Dịch Áo gãi gãi đầu nói: “Ít nhất cũng nên phản ứng gì đó chứ?”

“Chàng hi vọng chúng ta phản ứng thế nào?” Tác Phỉ Á cười cười: “Ngăn cản? Hay là lo lắng cho chàng? Hoặc là đi theo dạo phố? Chàng cảm thấy cái nào tốt hơn?”

Dịch Áo há to miệng, qua một lúc sau mới lẩm bầm một câu: “Các ngươi coi như ta không nói gì là được rồi.”

Y Toa Bối Nhĩ cười cười kéo tay Tác Phỉ Á đi về phía gian phòng bọn họ thường tu luyện: “Tác Phỉ Á, để ý hẩn làm gì, hẩn thích đi đâu thì cứ cho đi đó.”

Thanh âm Tác Phỉ Á lộ vẻ cực kỳ vô tội: “Ta không muốn để ý đến hẩn, nhưng mà hẩn đuổi theo hỏi.”

“Trời đất ơi?” Dịch Áo thở dài ở trong lòng, quyết định sau này không bao giờ lăm mồm nữa.

Lôi Mông đi ở sau cùng cảm thấy rất buồn cười, quay đầu nháy mắt với Dịch Áo: “Đi ra ngoài cẩn thận đó, hiện tại là thời kì phi thường, rất khó nói trong đế đô có gian tế của Nguyệt Ảnh để quốc hay không.”

Dịch Áo gật đầu, đợi đoàn người đi khuất bóng rồi cũng ra khỏi nhà Lôi Mông.

Cách đó một trăm thước theo hướng đông nam, Dịch Áo còn chưa tới đã thấy có một người trung niên đang đứng chờ ở khúc quanh trên phố. Dịch Áo cũng có ấn tượng với người trung niên này, lần trước tạm biệt Mạc Lâm rời khỏi tiểu lâu, đúng lúc đó người trung niên này vừa vặn tìm đến chỗ Mạc Lâm, hai người coi như là có duyên gặp mặt một lần. Nhìn thấy người trung niên này, trong lòng Dịch Áo bỏ đi một tia nghi ngờ cuối cùng, người có thể tiếp xúc với Mạc Lâm ở đế đô nhất định là tâm phúc rồi.

Nhìn thấy Dịch Áo đi tới, người trung niên không có tiến lên nghênh đón, mà làm bộ như không có chuyện gì xảy ra xoay người đi vào trong hẻm. Dịch Áo cũng không cảm thấy có gì lạ, chậm rãi đi theo phía sau người trung niên.

Sau khi chuyển qua bảy, tám khúc cua, có lẽ là đã xác định phía sau không còn ai chú ý tới bọn họ, người trung niên mới ngừng lại k người cung kính thi lễ: “Dịch Áo thiếu gia, Mạc Lâm trưởng lão phái ta tới đón ngài.”

Dịch Áo tò mò hỏi: “Không phải lần trước gặp nhau ở tiểu lâu sao? Nếu là ở đó ta tự đi được.”

“Ngài hẳn là hiểu mà, chúng ta làm việc ở chỗ này nhất định phải vô cùng cẩn thận.” Người trung niên nở nụ cười thật thà: “Hơn nữa, lần này chuẩn bị hỗ trợ ngài tăng cường thực lực, cho nên phải tìm một địa phương bí mật.”

Địch Áo gật đầu: “Không sao, ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.”

Người trung niên không nói gì nữa, dẫn Địch Áo đi vào sâu trong ngõ hẻm. Bởi vì đứng ở sau lưng nên Địch Áo không có phát hiện trên trán người trung niên đã ướt đầm mồ hôi hột.

Sau nửa giờ, người trung niên rút cuộc ngừng lại trước cửa một căn nhà cũ kỹ.

“Địch Áo thiếu gia, chính là chỗ này.”

Địch Áo nhìn thoáng qua người trung niên, hỏi: “Người không vào?”

“Ta không vào!” Người trung niên cười nói: “Bên trong là một ít đại nhân vật, ta còn chưa có tư cách này.”

Địch Áo nhún vai mặc kệ, vươn tay đẩy cửa ra.

Khi mà Địch Áo đi theo người trung niên xuyên qua hẻm nhỏ. Trong tòa tiểu lâu kia, Mạc Lâm đang tiến hành đàm luận với một người.

“Mạc Lâm trưởng lão, ngài thật sự cho rằng vào thời khắc nhạy cảm thế này chọc giận Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn là một lựa chọn sáng suốt sao?”

Mạc Lâm cười cười nói: “Nếu Hoắc Phu Mạn dễ bị chọc giận như vậy, sợ rằng Sư Tâm đế quốc đã sụp đổ từ lâu rồi.”

Dĩ Tắt thở dài: “Nhưng mà ta vẫn cảm thấy có điểm không ổn, nếu Địch Áo thật sự là Bất Hủ truyền thừa, vậy thì nên bảo vệ hắn cho kỹ mới đúng. Bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, vào lúc này đẩy hắn ra trước đài hình như là quá nguy hiểm?”

Mạc Lâm hồ nghi nhìn sang Dĩ Tắt, tên này tự nhiên tìm tới tận cửa đã rất kỳ quái rồi, bây giờ vì sao bắt đầu nhắc tới Địch Áo? Phải biết rằng Địch Áo xuất hiện đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của đám người Dĩ Tắt, Mạc Lâm không tin những người này lại cam tâm tình nguyện giao quyền lực trong tay ra ngoài.

Thế nhưng, tình hình hiện tại song phương vẫn chưa có chân chính vạch mặt, Mạc Lâm sẽ không trực tiếp chất vấn Dĩ Tắt, nhàn nhạt cười nói: “Người trẻ tuổi mà, tăng thêm kinh nghiệm cũng không có gì xấu, không trải qua mưa gió làm sao thấy được ánh sáng cầu vồng.”

“Mạc Lâm trưởng lão nói rất đúng, nói thật ra tốc độ lên cấp của Địch Áo đúng là không giống bình thường, khó trách Lan Bác Tư Bản đại nhân đặt hi vọng lên trên người hắn.” Về mặt Dĩ Tắt nhìn qua vô cùng thành khẩn: “Mạc Lâm trưởng lão yên tâm, không phải là chúng ta không biết nặng nhẹ. Nếu như Địch Áo thật sự có dấu hiệu thức tỉnh huyết mạch. Chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ Lan Bác Tư Bản đại nhân, Thần Vực yên lặng lâu như vậy, cũng tới lúc quật khởi trở lại rồi.”

Mạc Lâm lộ vẻ kinh ngạc không hề che dấu, Dĩ Tắt nói như vậy rõ ràng là có dự định thay đổi lập trường, nhưng chuyện này không thích hợp với tác phong trước giờ của Dĩ Tắt.

“Thế nào? Quá bất ngờ hả?” Có lẽ Dĩ Tắt đã sớm nghĩ tới Mạc Lâm sẽ phản ứng như thế nên nở nụ cười bình thản: “Nói cho đúng thì song phương chúng ta cũng không tồn tại xung đột gì lớn, không phải sao? Chẳng qua là lựa chọn con đường không giống nhau mà thôi, nhưng ở trước mặt Bất Hủ truyền thừa những khác biệt nho nhỏ này hoàn toàn có thể bỏ qua. Mỗi một người của Thần Vực đều hy vọng một vị vương giả mới sẽ ra đời, ngay cả chúng ta cũng không ngoại lệ.”

Mạc Lâm hiển nhiên sẽ không biết bởi vì Dĩ Tắt nói mấy câu mà lựa chọn hoàn toàn tin tưởng đối phương, nhưng dù sao Dĩ Tắt đã biểu lộ thái độ giải hòa, đây là chuyện làm cho Mạc Lâm cảm thấy vui mừng nhất. Thần Vực không thể chịu nổi thêm một lần thanh tẩy đại quy mô nữa rồi, mặc dù trong lòng Mạc Lâm vẫn còn nghi ngờ, nhưng thái độ lại mềm mỏng hơn trước nhiều.

“Người có thể suy nghĩ như vậy đương nhiên là tốt nhất, cách đây mấy chục năm Thần Vực đã lâm vào tình cảnh sinh tử tồn vong. Vào lúc này chỉ cần chúng ta có thể liên thủ thì hết thảy khó khăn sẽ được giải quyết dễ dàng.”

“Ta cũng tin tưởng là như vậy.” Dĩ Tất khẽ cười nói: “Nhưng ta hiện đang lo lắng một việc, không có ai thích bị lừa dối cả. Một khi Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết được cái tên nằm trong tay hắc chỉ là đồ giả mạo, Dịch Áo có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Chiến tranh đã bắt đầu rồi, Hoắc Phu Mạn sẽ không lựa chọn quyết liệt cùng chúng ta vào lúc này. Huống chi Dịch Áo đã kết thành bạn hữu thân tình với cháu trai Hoắc Phu Mạn, phương diện này hẳn là không xuất hiện vấn đề.”

“Nghe ngài nói như vậy, ta đây xem như an tâm.” Dĩ Tất gật đầu, Mạc Lâm không có chú ý tới dưới đáy mắt Dĩ Tất, ẩn chứa một nụ cười châm chọc.

.....

Cùng một thời gian, Dịch Áo đưa tay đẩy cửa viện ra.

Trong viện đang có ba võ sĩ mặt mày nghiêm nghị, Dịch Áo quét mắt một vòng nhưng không thấy thân ảnh Mạc Lâm, liền mở miệng hỏi: “Mạc Lâm trưởng lão đâu?”

Ba gã võ sĩ liếc nhìn nhau hội ý, sau đó tất cả cùng lúc đứng lên. Dịch Áo nhíu mày, bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt đối phương tràn đầy sát ý không có ý định che dấu chút nào. Đến lúc này coi như là kẻ ngu cũng có thể nhận ra đây rõ ràng là một cái bẫy. Trên thực tế, sau khi nói chuyện với Mạc Lâm mấy ngày hôm trước, Dịch Áo đã chuẩn bị ứng phó với những tình huống nguy hiểm có thể phát sinh, nhưng hắn không thể nào nghĩ tới nguy hiểm lại đến nhanh như vậy. Huống chi người trung niên nhân kia Dịch Áo từng xuất hiện ở chỗ Mạc Lâm, căn bản không có sai sót để hắn nghi ngờ.

Một gã võ sĩ trong nhóm chợt lóe một cái, bay đến phía sau Dịch Áo ngăn chặn lối ra duy nhất của căn nhà. Cùng lúc đó hai người khác tiến lên tạo thành thế trận hình tam giác vây Dịch Áo vào giữa.

Dịch Áo rung mình một cái, nhìn tốc độ của mấy người này ít nhất cũng là Phong hệ võ sĩ cấp bậc Võ Tôn.

Gã võ sĩ đứng ở sau lưng Dịch Áo lạnh lùng nói: “Người không còn cội đi gặp Mạc Lâm trưởng lão nữa.”

“Là vậy sao?” Dịch Áo cố gắng đè nén cảm giác khiếp sợ xuống đáy lòng, nở nụ cười bình thản: “Nhìn tình huống có lẽ ngày hôm nay ta quả thật rất khó đi ra ngoài, nhưng đối phó một Cực Hạn võ sĩ nho nhỏ có cần thiết xuất động ba cường giả không đây? Ta rất muốn biết là ai để mất ta như vậy?”

“Chúng ta không tính là cường giả, chỉ là những người thi hành mệnh lệnh mà thôi.” Một gã võ sĩ ở đối diện chậm rãi đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một đoàn Liệt Diễm bùng cháy: “Không nên vọng tưởng trì hoãn thời gian, sẽ không có ai đến cứu người đâu.”

“Động thủ.” Một gã võ sĩ khác quát lên.

Nhưng mà ngay khi gã võ sĩ vừa mở miệng thì Dịch Áo đã di động, đồng thời giơ tay lên phóng ra hai đạo Diễm Sinh bí kỹ bao phủ hai tên võ sĩ ở trước mặt. Sau đó nhanh chóng lao qua bên trái, nhìn bộ dáng Dịch Áo muốn đột phá vòng vây từ hướng đó.

Gã Phong hệ võ sĩ phía sau Dịch Áo không có động, chỉ đứng yên lạnh lùng nhìn tới Dịch Áo, bức tường trang viện này mặc dù không tính là cao nhưng cũng hơn ba thước. Dịch Áo lại cách tường viện khá xa, hẳn hoàn toàn có khả năng nắm chắc ngăn cản Dịch Áo trước khi đối phương chạy tới gần bức tường.

Hai tên võ sĩ kia không có đặt Diễm Sinh bí kỹ do Dịch Áo buông thả vào trong mắt, nhờ có nguyên lực chiến giáp phòng hộ nên bí kỹ của Cực Hạn võ sĩ không thể nào tạo thành thương tổn cho bọn họ. Gã Hỏa hệ võ sĩ nắm chặt tay lại, một cây trường tiên (roi dài) do hỏa diễm tạo thành hiện ra ở trong tay hắn, sau đó đập tới Dịch Áo nhanh như chớp.

Một gã võ sĩ khác còn cường hãn hơn, phát tay tạo ra mấy đạo Băng Tường phía trước tường viện, cứ như vậy dồn chung một chỗ tạo thành chiêu cao và độ dày hoàn toàn vượt qua phạm vi Cực Hạn võ sĩ có thể đột phá. Nếu như là đối phó Cực Hạn võ sĩ bình thường, bọn họ sẽ không cần phí nhiều công sức như vậy, tùy tiện cho một người xuất thủ cũng có thể dễ dàng xử lý. Nhưng thân phận Dịch Áo làm cho bọn họ phải cẩn thận ứng phó, chỉ cần xuất hiện một chút sai lầm, chờ đợi bọn họ chính là tử vong.

Ba người phối hợp nhìn qua rất là ăn ý, một người chủ công, hai người chịu trách nhiệm bao vây Địch Áo, tổ hợp như vậy nếu đổi thành cường giả Võ Tôn cũng rất khó thể chạy thoát.

Nhưng Địch Áo vốn hông có ý định chạy trốn từ phía tường viện, bởi vì làm vậy không có chút ý nghĩa chút nào. Nếu không giải quyết được Phong hệ Võ Tôn, cho dù trốn đến đâu cũng chỉ là vô ích, vì thế Địch Áo thoảng cái thả ra Tật Phong Tấn Ảnh thay đổi phương hướng, xoay người đánh về phía gã Phong hệ võ sĩ ở phía sau, lại là một đạo Diễn Sinh bí kỹ bay ra.

Gã Phong hệ võ sĩ thở dài bất đắc dĩ, bản thân mình nhìn qua yếu ớt như vậy sao? Đối mặt cơn mưa Phong Nhận ập tới, trên thân người hắn thanh quang chợt lóe thả ra nguyên lực chiến giáp. Sau đó liên tục phát tay phóng ra hàng loạt Phong Nhận, hai tay hắn huy động nhanh đến mức tạo ra một dãy tàn ảnh.

Đây là lần thứ hai Địch Áo nhìn thấy có người dùng phương thức này buông thả Phong Nhận, mức độ dày đặc thậm chí vượt qua Diễn Sinh bí kỹ của hắn, uy lực lại càng mạnh mẽ gấp nhiều lần. Địch Áo hít sâu một hơi không có làm ra động tác né tránh, mà bay thẳng về phía Phong Nhận của đối phương.

Trên mặt gã Phong hệ võ sĩ xuất hiện một tia kinh ngạc, sau đó nở nụ cười chế nhạo, ở trong mắt hắn cử động của Địch Áo chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Trong nháy mắt khi sắp va chạm với vô số Phong Nhận kia, Địch Áo bỗng nhiên gầm lên một tiếng, một cỗ khí lưu lấy Địch Áo làm trung tâm thổi quét ra bốn phía. Địch Áo từng dùng phương thức này thành công phá giải Gia Nạp Lợi đánh lén, nhưng đối thủ trước mắt mạnh hơn Gia Nạp Lợi không biết bao nhiêu lần. Địch Áo không có hy vọng xa vời có thể dễ dàng hóa giải công kích của đối phương, chỉ cần làm cho Phong Nhận bay lệ ch khỏi quỹ đạo, không tạo thành thương tổn trí mạng là mục đích của Địch Áo đã thành công.

Đồng thời Địch Áo điều động nguyên lực tạo thành một đạo Phong Tường hình cung ở trước người, đây là phương thức vận dụng nguyên lực Địch Áo dùng để đối kháng phong áp, cho tới nay chưa từng sử dụng trong thực chiến. Hắn cũng không rõ ràng hiệu quả như thế nào, nhưng tình huống hiện tại quá nguy cấp, Địch Áo không cần quản nhiều như vậy, nếu như không giết rụng gã Phong hệ võ sĩ ở trước mặt, vậy thì kết quả của hắn chỉ có một.

Kết quả còn tệ hơn cả Địch Áo dự tính, khí lưu mạnh mẽ thổi qua nhưng Phong Nhận của đối phương chỉ bị nghiêng đi một chút mà thôi, đại đa số Phong Nhận vẫn khóa chặt thân hình Địch Áo. Tác dụng duy nhất là cơn mưa Phong Nhận đó không còn dày đặc như trước.

Xem ra giữa mình và cường giả Võ Tôn vẫn tồn tại chênh lệch rất lớn. Nhưng sự tình đã đến nước này, Địch Áo đã không còn lựa chọn nào khác, ở phía sau cây trường tiên bằng hỏa diễm kia đang theo sát không nghỉ. Địch Áo thậm chí có thể cảm thấy không khí nóng rực ập tới gần lắm rồi. Nếu lui về phía sau cũng là chết, vậy thì buông tay đánh cuộc một lần, đánh cuộc mình có Phong Tường phòng hộ sẽ không bị đối phương đánh chết ngay lập tức, từ đó mình còn có cơ hội liều mạng.

Nhìn khuôn mặt cười nhạo ở phía đối diện, Địch Áo hít sâu một hơi xông thẳng vào trong cơn mưa Phong Nhận. Đúng là kỳ tích xuất hiện, từng đạo Phong Nhận uy lực mười phần không thể xuyên thấu màn Phong Tường trông có vẻ yếu ớt của Địch Áo, ngược lại đều bị trượt theo Phong Tường hình cung vắng ra ngoài.

Nụ cười trên mặt gã Phong hệ võ sĩ nhất thời biến mất, trợn to hai mắt nhìn một màn không thể nào tưởng tượng nổi, làm sao có thể?

Địch Áo không khỏi vui mừng quá đổi, vội vàng thả ra một đạo Diễn Sinh Phong Nhận, sau đó thả ra ba đạo Lôi Quang Phong Nhận liên tiếp chen lẫn vào trong cơn mưa Phong Nhận, mục tiêu chính là cổ họng và lồng ngực đối phương.

Gã Phong hệ võ sĩ nhíu mày, mặc dù không biết Địch Áo dùng phương thức gì hóa giải công kích của mình, nhưng chuyện này cũng không thể thay đổi được kết quả. Lực lượng chênh lệch quá lớn nên kỹ xảo không thể nào bù đắp được.

Gã Phong hệ võ sĩ giơ tay lên, một đạo thanh mang chói mắt sáng lên trên đầu ngón tay, hắn không tin Địch Áo có thể phá giải Phá Không Trảm của mình. Đây là bí kỹ có lực công kích mạnh nhất của Phong hệ võ sĩ cấp bậc Võ Tôn, cho dù là đối thủ cùng giai cũng không dám khinh thường..

Hắn hoàn toàn không thèm để ý Dịch Áo công kích, dưới tình huống nguyên lực đầy đủ thì Cực Hạn võ sĩ công kích vĩnh viễn không thể nào phá vỡ được nguyên lực chiến giáp phòng ngự, đây là đạo ý tất cả mọi người đều biết.

493. Chương 492: Kịch Chiến

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 492: Kịch chiến

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngay khi Diễn Sinh Phong Nhận cuar Dịch Áo sắp bắn trúng gã Phong hệ võ sĩ, đối phương cũng đã buông thả xong một đạo thanh mang dài hơn một thước chém về phía Dịch Áo.

Chỉ cần nhìn thanh thế của đạo Phá Không Trảm này, Dịch Áo đã có thể xác định Phong Tường ngăn cản không nổi, vì thế hắn bất đắc dĩ thay đổi phương hướng, xông về bên trái đối phương. Nhưng làm như thế lại kéo gần khoảng cách với hỏa diễm trường tiên thêm một đoạn.

Diễn Sinh Phong Nhận đánh lên trên nguyên lực chiến giáp lập tức bị nổ tan thành vô số điểm sáng nhỏ. Gã Phong hệ võ sĩ cười lạnh một tiếng, mới vừa định tiếp tục phát động công kích, đúng lúc này khóe mắt hắn bỗng nhiên liếc thấy bên trong điểm sáng bay tán loạn có vài tia lôi điện chọt lóe rồi biến mất. Trong lòng gã Phong hệ võ sĩ giật mình kinh hãi, theo bản năng lập tức vận chuyển thân thể nghiêng sang một bên, đây là trực giác trải qua trăm ngàn lần chiến đấu bồi dưỡng mới có được. Mặc dù gã Phong hệ võ sĩ không biết Phong Nhận mang theo lôi điện kia có ý nghĩa như thế nào, nhưng thân thể của hắn đã làm ra phản ứng một cách tự nhiên. Lôi Quang Phong Nhận bắn về phía gã cổ họng Phong hệ võ sĩ rơi vào khoảng không, một đạo khác bắn về phía lồng ngực cũng bị hắn tránh khỏi, nhưng đạo Lôi Quang Phong Nhận bắn ngay trái tim hắn lại trúng đích. Một đóa hoa máu lập tức nở rộ trên lồng ngực gã Phong hệ võ sĩ.

Làm cho gã Phong hệ võ sĩ sợ hãi không phải là sự đau đớn, mà là cảm giác tê liệt từ miệng vết thương truyền đến, hắn chưa bao giờ có cảm giác tê dại như vậy. Đây là cái gì? Một gã Cực Hạn võ sĩ buông thả bí kỹ làm sao có thể xuyên thấu nguyên lực chiến giáp phòng hộ dễ dàng như thế?

Giờ phút này Dịch Áo đã thay đổi phương hướng thêm lần nữa, thân hình bay tà tà lướt ra phía sau gã Phong hệ võ sĩ. Lúc này khoảng cách giữa Dịch Áo và gã Phong hệ võ sĩ ở đã rất gần, Dịch Áo phát tay bắn ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận, mục tiêu lần này vẫn là vị trí trái tim của đối phương.

Con người trong lúc nguy cấp sẽ có phản ứng rất nhanh, một phần đến từ bản năng sinh tồn, lúc trước gã Phong hệ võ sĩ trước tiên lựa chọn lách sang bên trái là vì né tránh công kích trí mạng, cho nên Dịch Áo suy đoán lần này đối phương sẽ có động tác né tránh như thế. Dĩ nhiên, nếu dưới tình huống bình thường mặc dù khoảng cách gần hơn nữa, một khi không có Diễn Sinh bí kỹ che dấu thì Lôi Quang Phong Nhận không thể nào đánh trúng đối phương. Thế nhưng Dịch Áo tin tưởng vào hiệu quả tê dại của Lôi Quang Phong Nhận, đối phương làm ra động tác ít nhất phải trì trệ, chậm chạp vài phần, như vậy là đủ rồi.

Dịch Áo vốn không còn hy vọng xa vời có thể giết chết đối phương, mục đích của hắn rất đơn giản, đó là làm cho gã Phong hệ võ sĩ vô lực truy kích mình. Nhưng lần này Dịch Áo vẫn đang đánh cuộc, nếu như gã Phong hệ võ sĩ quyết tâm muốn liều mạng cùng Dịch Áo hoàn toàn có thể không cần nhìn Dịch Áo công kích, chỉ cần buông thả thêm một đạo Phá Không Trảm là có thể ngăn cản đường lui của Dịch Áo. Vì thế hắn đánh cuộc là đối phương nhất định sẽ không lấy mạng đối mạng với một Cực Hạn võ sĩ.

Dịch Áo lần này lại thành công, khi cảm giác tê dại còn chưa biến mất, gã Phong hệ võ sĩ đã thấy Dịch Áo tiếp tục thả ra một đạo Lôi Quang Phong Nhận, vốn là thanh mang đang ngưng tụ trên đầu ngón tay nhất thời ngừng lại. Khoảng cách gần như thế muốn tránh thoát Dịch Áo công kích, hắn chỉ có thể buông thả Tật Phong Tấn Ảnh, nhưng trong nháy mắt sử dụng Tật Phong Tấn Ảnh thì hắn không có cách nào buông

thả những bí kỹ khác. Nói thì có vẻ lâu nhưng hành động thực sự chỉ diễn ra trong vài giây, quyết định của hắn lại ảnh hưởng đến vận mệnh cả hai người.

Không trốn không tránh thì gã Phong hệ võ sĩ có trăm phần trăm nắm chắc ngăn cản Dịch Áo, Dịch Áo tự nhiên phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng kết quả của hắn cũng không khá hơn chút nào, cho dù không chết cũng phải trọng thương. Nếu như né tránh, bản thân hắn đương nhiên là an toàn, nhưng Dịch Áo sẽ có thể lao ra khỏi gian phòng này.

Chẳng qua là trong khoảnh khắc một cái nháy mắt mà thôi, gã Phong hệ võ sĩ cũng đã nghĩ ra lý do bào chữa cho quyết định của mình. Vào lúc này hắn không có chiến đấu một mình, tại sao phải tự mình gánh chịu nguy hiểm chứ?

Cho nên gã Phong hệ võ sĩ thả ra Tật Phong Tấn Ảnh hanh chóng lướt sang bên sườn trái. Đúng như Dịch Áo suy đoán, vào thời điểm máu chốt hắn vẫn theo thói quen lựa chọn bên trái. Nhưng ngay khi hắn thả ra Tật Phong Tấn Ảnh mới khinh khảng phát hiện cảm giác tê dại nơi ngực có thể ảnh hưởng đến hành động của mình. Nếu chỉ bị thương phần phổi hắn vẫn có hàng trăm biện pháp tạm thời ngăn chặn thương thế, nhưng loại cảm giác chưa bao giờ nhận thức này làm cho hắn bó tay chịu chết. Chờ đến lúc hắn phát giác thì đã chậm, nguyên bản phải bay ra xa mấy thước thì thân hình hắn bị trì trệ ngán ngủ, làm lệch khỏi quỹ đạo khoảng chừng nửa thước.

Lôi Quang Phong Nhận đánh lên nguyên lực chiến giáp phát ra thanh âm trầm muộn, một đóa hoa máu từ sau lưng gã Phong hệ võ sĩ nở rộ, buồng phổi gặp phải hai lần đả kích nghiêm trọng liên tục, mặc dù gã thân thể Phong hệ võ sĩ có mạnh mẽ hơn nữa cũng chịu không nổi, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Dịch Áo đã nhanh chóng chạy đến gần vị trí sau lưng gã Phong hệ võ sĩ, cách đó không xa chính là bức tường khá dày. Dĩ nhiên là ra tay phá vỡ bức tường là nhanh nhất, không phải là Dịch Áo không có năng lực đánh nát bức tường nặng nề, mà làm như vậy sẽ phải hao phí thời gian, hiện tại Dịch Áo cần nhất chính là thời gian, dù chỉ là một giây cũng có thể quyết định sinh tử rồi.

Kết quả trước mắt hiển nhiên là nằm ngoài dự tính của hai tên võ sĩ khác, nhưng gã võ sĩ tay cầm trường tiên hỏa diễm chỉ hơi kinh ngạc chốc lát, sau đó vung tay lên quét trường tiên ngang hông Dịch Áo. Nhìn qua công kích của hắn cũng bao phủ đồng bạn của mình ở bên trong, nhưng ba người đều là cường giả Võ Tôn có được nguyên lực chiến giáp phòng hộ, công kích trình độ này hoàn toàn có thể chịu được.

Dịch Áo không dám dừng lại chút nào, vừa thả ra Tật Phong Tấn Ảnh thay đổi phương hướng, vừa thay đổi phương hướng từ chạy xéo biến thành thẳng tắp, xông về phía cửa viện. Nhưng đúng lúc này, một đoàn sương mù đột nhiên xuất hiện bao phủ toàn bộ cánh cửa, hiển nhiên chiêu này là do gã Thủy hệ võ sĩ xuất thủ.

Dịch Áo nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiếp tục vọt tới trước sẽ bị màn sương mù bao vây, Dịch Áo không có nắm chắc Phong Tường có thể ngăn cản nổi bí kỹ cường hãn này, nhưng lúc này đã không kịp thay đổi phương hướng lần nữa. Không nói trước cái gã cầm trường tiên hỏa diễm đã chạy tới rất sát, Thủy hệ võ sĩ của đối phương cũng không đứng nhìn bàng quan, còn có cái tên Phong hệ võ sĩ bị thương kia nữa. Hắn bị thương không có nghĩa là mất đi lực chiến đấu, nhiều lắm là năng lực hành động giảm đi chút ít mà thôi. Dịch Áo không chịu nổi bất kỳ loại công kích nào của một vị cường giả Võ Tôn, cho dù là bị thương thì cũng thế.

Gã Phong hệ võ sĩ bị Dịch Áo đánh trúng hai lần liên tục, khuôn mặt đã giận dữ đến mức đỏ bừng, một bên là do đau đớn tác động, một bên khác lại là sỉ nhục cực lớn khi bị đối thủ yếu hơn đánh bị thương.

Cổ đề nén cảm giác đau đớn đang lan khắp toàn thân, gã Phong hệ võ sĩ cả phát tay phóng ra một luồng thanh mang chói mắt. Cho đến bây giờ, nếu chỉ đơn thuần giết chết Dịch Áo đã không thể làm cho hắn thỏa mãn nữa, hắn nhất định phải băm thây vạn đoạn cái tên tiểu tử cả gan sỉ nhục danh dự của mình.

Dịch Áo hít sâu một hơi, từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, hắn đã không ngừng đánh cuộc, may mà hắn cũng liên tục thành công. Còn lần này Dịch Áo không còn con đường lựa chọn, lui về phía sau chính là tử vong, không có nửa điểm hi vọng cứu vãn tình hình, chỉ có tiếp tục vọt tới trước mới may ra tìm được một con đường sống.

Dịch Áo đã rơi vào thế bất khả kháng, trực tiếp cắm đầu xông vào màn sương mù dày đặc.

Còn chưa tiếp xúc chân chính với màn sương mù, Dịch Áo đã khiếp sợ phát hiện màn sương mù này là do vô số viên Băng Tinh thật nhỏ tạo thành. Hơn nữa, mấy viên Băng Tinh nhỏ này không có đứng yên bất động, mà đang nhanh chóng di chuyển vòng quanh, sau khi va chạm với Phong Tường quanh người Dịch Áo phát ra thanh âm đều đặn. Tuy thể tích Băng Tinh rất nhỏ nhưng lực lượng cường đại khiến cho Dịch Áo phải trì hoãn tốc độ lao tới.

Dưới tình huống này, cho dù là dừng lại trong nháy mắt cũng có thể dẫn đến hậu quả trí mạng, mặc dù Dịch Áo vẫn đang chạy về phía cửa viện, nhưng tốc độ di động chậm một chút thôi kết quả sẽ hoàn toàn khác hẳn. Có khi cây trường tiên hỏa diễm kia sẽ đuổi kịp thân ảnh Dịch Áo, đến lúc đó thì hậu quả khôn lường.

Cuối cùng vẫn không thể chạy thoát khỏi kết cục nguy hiểm kia, Phong Tường của Dịch Áo bị trường tiên phá vỡ, cây trường tiên bằng hỏa diễm đánh trúng lưng Dịch Áo vô cùng chính xác. May nhờ có Phong Tường ngăn cản, lực đạo ở trên trường tiên đã giảm bớt rất nhiều, nếu không chỉ cần một cái đập này là có thể cắt thân thể Dịch Áo thành hai khúc rồi.

494. Chương 493: Cứu Viện

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 493: Cứu viện

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Mặc dù là như vậy, trên trường tiên vẫn mang theo một khúc máu thịt bê bết, lưu lại sau lưng Dịch Áo một vết thương nhìn thấy mà giật mình. Dịch Áo cắn răng không nói tiếng nào, vẫn liều mạng xông về phía cửa viện, chỉ có xông ra ngoài mới có hi vọng sống sót. Mặc dù tâm mất Dịch Áo đã bị vô số Băng Tinh nhanh chóng di động ngăn cản, nhưng Dịch Áo có thể xác nhận bản thân mình còn cách cửa viện một đoạn rất ngắn. Vết thương phía sau lưng không còn thời gian xem xét nữa, hắn dùng tất cả nguyên lực duy trì Phong Tường ở trước mặt, chỉ cần màn Phong Tường này còn tồn tại thì hắn sẽ có hi vọng lao ra ngoài cửa. Dĩ nhiên, điều này cần phải có một quãng thời gian nhất định.

Mà tên Thủy hệ võ sĩ kia nhếch môi cười lạnh, Băng Sương sát trận là thứ để một Cực Hạn võ sĩ có thể tùy tiện xông vào? Hắn sẽ không ngu xuẩn giống như đồng bạn, nếu tiến vào trong phạm vi Băng Sương sát trận công kích thì đừng mong còn sống đi ra ngoài.

Gã Thủy hệ võ sĩ nắm chặt tay lại, vô số Băng Tinh đang bao phủ bốn phía Dịch Áo bắt đầu co rút lại, Dịch Áo chưa từng có nghĩ đến mấy viên Băng Tinh nhỏ bé này lại có lực lượng khổng lồ như thế. Hắn có thể cảm giác rõ ràng bản thân mình thả ra Phong Tường đã sắp sụp đổ hoàn toàn.

Nguy hiểm nhất chính là đòn công kích đến từ phía sau còn chưa có đình chỉ, cây trường tiên hỏa diễm để lại một dãy tàn ảnh trên không trung, vỡ xuống đầu Dịch Áo. Lúc này cái tên Phong hệ võ sĩ bị thương cũng đã hoàn thành quá trình buông thả bí kỹ, một đạo thanh mang dài hơn hai thước xuất hiện ở giữa không trung rồi phóng thẳng về phía Dịch Áo.

Ba gã cường giả Võ Tôn đồng thời phát động công kích, cho dù Dịch Áo đã có thực lực Võ Tôn cũng rất khó lòng sống sót ở trong đợt tấn công sắc bén thế này. Huống chi hiện tại Dịch Áo chỉ là một Cực Hạn võ sĩ mà thôi, cho dù đánh giá từ phương diện nào, có lẽ là Dịch Áo không thể chạy thoát kết cục tử vong.

Bản thân mình phải chết ở chỗ này? Giờ phút này trong đầu Dịch Áo lại cực kỳ thanh tĩnh, cho dù là chết cũng phải làm cho địch nhân giao ra cái giá nhất định, nếu không, bản thân mình chết đi vô ích hay sao?

Nếu đã không thể xông ra, Dịch Áo quyết định ngừng lại, dồn toàn bộ ý niệm chìm vào trong dòng xoáy nguyên lực. Dòng xoáy nguyên lực vốn chậm rãi chuyển động dựa theo một quy luật kỳ lạ, nay lại bị Dịch Áo toàn lực thúc dục liên xoay tròn điên cuồng, một cỗ nguyên lực khổng lồ bị Dịch Áo mạnh mẽ hút ra rót vào trong Căn Luân.

Thời gian phẳng phất như chậm dần lại, theo nguyên lực không ngừng rót vào, Dịch Áo có thể cảm giác được Căn Luân của mình từ từ mở rộng ra. Tương ứng chính là Dịch Áo nhận ra toàn thân tràn đầy lực lượng, bởi vì Dịch Áo quá tập trung nên hắn không có phát hiện áp lực đến từ Băng Sương sát trận đang dần dần yếu bớt. Từng làn gió xoay vòng vòng quanh người Dịch Áo tạo thành một bức tường vô hình ngăn cản khí lạnh, những viên Băng tinh nho nhỏ kia không thể đột phá nổi bức tường vô hình này, cứ va chạm vào là bị đẩy bật ngược ra ngoài.

Cây trường tiên hỏa diễm và thanh mang trước sau bay tới đánh lên bức tường gió vô hình kia phát ra hàng loạt tiếng nổ kịch liệt, nhưng chúng nó vẫn bị vậy ngăn cản xuống hết. Mấy gã võ sĩ không khỏi trợn mắt há mồm kinh hãi, điều này sao có thể? Phải biết rằng cho dù là nguyên lực chiến giáp của cường giả Võ Tôn cũng không thể nào nào bình yên vô sự trong một đợt công kích mãnh liệt như thế này.

“Chết tiệt, đây là lực lượng linh vực.” Gã Thủy hệ võ sĩ đã hơi hoảng sợ, trên người một Cực Hạn võ sĩ vì sao xuất hiện sự tình quỷ dị như thế?

Chỉ cần là người có chút đầu óc sẽ rõ ràng một chuyện, mặc dù không biết tại sao Dịch Áo có thể thả ra lực lượng linh vực, nhưng tình huống này tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu. Nếu Dịch Áo thật sự có thực lực cỡ này, mấy người bọn họ đã sớm chết toi không biết bao nhiêu lần rồi. Vì thế bọn họ chỉ quan tâm vấn đề là nơi này là đế đô Sư Tâm đế quốc, không phải là địa phương bọn họ có thể cố tình làm bậy, thời gian trì hoãn càng lâu thì tình cảnh của bọn họ càng thêm nguy hiểm.

Ở phương hướng đông bắc, trong một ngôi nhà cũ kỹ cách vị trí Dịch Áo tương đối xa, giữa một hoa viên u tĩnh. Cổ Lạp Gia Tư đang tĩnh tọa bỗng nhiên mở to mắt ra, hắn có thể cảm giác được một cỗ Phong hệ nguyên lực mãnh liệt chí cực dao động, từ phương hướng tây nam truyền đến. Nguồn lực lượng này khiến cho Cổ Lạp Gia Tư cực kỳ kinh hãi, từ trình độ dao động kịch liệt thì thực lực của người này hiển nhiên đã đạt đến cấp bậc Thánh giả. Chẳng lẽ thích khách Nguyệt Ảnh đế quốc đã lớn lối đến trình độ dám công khai động thủ ở trong đế đô?

Các cường giả từ cổ thôn Tử Vong Chi Ca học viện tiến vào đế đô đều trú trong Vương Cung, chỉ có mỗi Cổ Lạp Gia Tư cố ý chuyển ra ngoài. Bởi vì nơi này là chỗ ở trước kia của lão sư của hắn, cho nên hắn muốn dọn ra ở nơi này một đoạn thời gian ngắn, dùng chuyện này để giảm bớt bị thống trong lòng. Nhưng ai ngờ lại bị người ta phá vỡ không khí an tĩnh, nếu để cho một Phong hệ Thánh giả triển khai tàn sát bữa bãi ở trong đế đô thì tổn thất đúng là khó thể đánh giá nổi. Cổ Lạp Gia Tư không chút do dự, thân hình chợt lóe cái biến mất ngay tại chỗ, sau đó triển khai quang dực nhanh chóng vô bay về phía cổ nguyên lực dao động kia.

Lúc này mấy gã võ sĩ chịu trách nhiệm đánh chết Dịch Áo đã dùng đến tất cả vốn liếng, nhưng làm thế nào cũng không phá được bức tường vô hình quanh người Dịch Áo, trên mặt bọn họ đã toát ra một tầng mồ hôi nóng ẩm. Không phải vì mệt mỏi, mà là đang sợ hãi, nếu như Dịch Áo không chết thì kết quả của bọn họ còn đáng sợ hơn cả tử vong. Thời điểm nhận nhiệm vụ này, bọn họ chưa từng nghĩ tới đối phó một gã Cực Hạn võ sĩ lại khó giải quyết đến mức này. Nhưng mà bây giờ bọn họ đã không thể quay đầu lại nữa rồi, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện linh vực quanh người Dịch Áo mau sớm biến mất, như vậy có lẽ vẫn còn kịp thời gian chạy trốn.

Ở trong nhận thức của Dịch Áo thời gian trôi qua thật chậm, theo nguồn nguyên lực bàng bạc tràn vào, Căn Luân trong cơ thể hắn đã không có cách nào dung nạp lực lượng khổng lồ như thế, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vượt qua giới hạn chịu đựng. Nhưng nguyên lực bạo phát như Dịch Áo dự liệu không có phát sinh, tựa hồ ở giữa dòng xoáy nguyên lực và Căn Luân đang tồn tại một loại thăng bằng vi diệu.

Dịch Áo hơi nghi ngờ, chẳng lẽ là mình lấy ra nguyên lực còn chưa đủ? Vốn là Dịch Áo muốn dẫn phát dòng xoáy nguyên lực rồi loạn tọa thành mục đích đồng quy vu tận với địch nhân. Nhưng dựa theo tình hình trượt mắt, sợ rằng không thể chờ đợi đến lúc dòng xoáy nguyên lực phát sinh dị biến, Căn Luân của mình sẽ hỏng mất trước một bước.

Cảm giác như vậy rất khó thể hình dung, Dịch Áo cảm giác từng lỗ chân lông trong người tràn lực lượng, nếu không tìm được một nơi phát tiết thì Dịch Áo hoài nghi mình sẽ bị nguồn lực dường như vô tận này làm cho hỏng mất.

Cơ hồ là theo bản năng, Dịch Áo hít thật sâu một hơi, sau đó quát lên một tiếng, vòng tròn khí lãng lấy

Địch Áo làm trung tâm nhanh chóng thổi quét ra bốn phía. Băng Sương sát trận vốn đang bao phủ Địch Áo bị làn sóng xung kích phá hủy trong nháy mắt, vô số viên Băng Tinh nho nhỏ cũng bị thổi bay lả tả ra thật xa, không còn một chút lực sát thương nào cả.

Sau đó chính là bức tường thật cao ở phía sau, mới chỉ bị làn sóng xung kích lan đến gần đã sụp đổ ầm ầm, nhanh chóng và dễ dàng y như dùng gió lốc thổi bay lá cây vậy.

Dân cư ở gần đó không có may mắn thoát khỏi nguy hiểm, những nơi luồng khí lãnh đi qua đều chôn vùi hết thảy mọi thứ. Trong thời gian vài giây ngắn ngủi này, trong phạm vi vài trăm thước không còn một căn nhà nào giữ được nguyên vẹn, tất cả đều biến thành một mảnh phế tích đổ nát.

Ba gã võ sĩ giật mình nhìn nhau, mặc dù dựa vào thực lực Võ Tôn, bọn họ vẫn có thể miễn cưỡng ổn định thân hình, nhưng lực lượng Địch Áo thể hiện ra thật là đáng sợ, đối phương chỉ là Cực Hạn võ sĩ? Đây là nghi vấn ba người bọn họ đang suy nghĩ trong lòng.

Nhìn luồng khói bụi bốc lên ngàn ngạt cách đó không xa, Cổ Lạp Gia Tư gia tăng tốc độ thêm mấy phần, hiển nhiên tình hình chiến đấu nơi đó đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Đáy mắt Cổ Lạp Gia Tư xẹt qua một tia lạnh lẽo, Sư Tâm đế quốc đế không phải là địa phương các người có thể làm xằng làm bậy, bất luận đối phương là ai, hắn cũng phải làm cho tên này trả một cái giá thật cao.

Cùng lúc đó, từ trong Vương Cung có mấy thân ảnh bay ra, những võ sĩ chịu trách nhiệm tuần tra hiển nhiên đã phát hiện nơi này có chuyện khác thường, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới.

Ba gã võ sĩ chỉ âm thầm kêu khổ, Địch Áo gây ra động tĩnh quá lớn nhất định sẽ khiến cho cường giả trong đế đô cảnh giác. Cho dù bây giờ bọn họ thành công đánh chết Địch Áo, nhưng bọn họ cũng không thể chạy trốn khỏi cuộc đuổi giết kế tiếp.

Ba người liếc nhau một cái, đều thấy được sự quyết tâm trong mắt đối phương. Cho dù thế nào đi nữa cũng phải hoàn thành nhiệm vụ Dĩ Đạt đại nhân phó thác, trực tiếp giao ra tính mạng cũng không hối tiếc. Bởi vì bọn họ biết rõ chỉ có Dĩ Đạt đại nhân lãnh đạo, Thần Vực mới có hi vọng quét khỏi tạo ra một thời đại mới, bọn họ không làm chậm trễ bước tiến của Dĩ Đạt đại nhân, cho dù là Bất Hủ truyền thừa cũng không được.

495. Chương 494: Tìm Hiểu Căn Nguyên

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 494: Tìm hiểu căn nguyên

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong cùng một thời gian, gã Phong hệ võ sĩ đang ho ra máu phát tay thả ra Phá Không Trảm, Hỏa hệ võ sĩ không có sử dụng trường tiên hỏa diễm nữa, bởi vì trường tiên hỏa diễm linh hoạt có thừa nhưng lực công kích chỉ có hạn. Cho nên hắn lựa chọn Viêm Long Sát với uy lực mạnh nhất, một con Hỏa Long to bằng cột nhà bỗng nhiên xuất hiện ở giữa không trung, nhiệt độ cực nóng lập tức ập vào mặt Địch Áo, còn gã Thủy hệ võ sĩ nắm chặt tay lại thả ra Không Gian Nhược Thủy, mục đích của hắn rất đơn giản, đó là định trụ phương hướng Địch Áo có thể chạy trốn.

Giờ phút này Địch Áo vẫn chưa rõ ràng lắm bản thân mình mới vừa tạo thành lực phá hủy cường hãn đến mức nào, hắn chỉ có thể cảm giác được từ bên trong cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế. Nhất là vị trí Căn Luân y như bị xé rách ra từng mảng vậy. Thật ra Địch Áo coi như là may mắn lắm rồi, sử dụng lực lượng vốn không thuộc về mình là chuyện tối kỵ, Căn Luân sẽ không chịu nổi nguyên lực xung kích kịch liệt như thế. Cũng may thân thể và Căn Luân của Địch Áo có thể thừa nhận lực lượng vượt xa người bình thường, nếu không, chỉ sợ ngay lúc này đã bị bạo thể mà chết rồi.

Lực lượng trong dòng xoáy nguyên lực vẫn đang rót vào Căn Luân liên tục, chỉ có điều Dịch Áo không có cảm giác ức chế nữa, mỗi khi có một phần nguyên lực rót vào, từ vị trí Căn Luân sẽ truyền đến cảm giác đau đớn sẽ tăng thêm một phần. Dịch Áo không muốn rơi vào tình huống như thế, nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện bản thân mình đã không thể dừng lại được, tựa như dòng xoáy nguyên lực và Căn Luân đã không còn bị hắn khống chế, mà đang tự động vận chuyển. Còn xui xẻo hơn nữa, chính là Căn Luân mới vừa này phát tiết bớt một phần nguyên lực, nhưng nếu tình hình quỷ dị này vẫn còn tiếp tục, Căn Luân của Dịch Áo sớm muộn gì cũng chịu không nổi lực lượng xâm nhập càng lúc càng nhiều thế này.

Chuyện này rõ ràng là không đúng với ước nguyện ban đầu của Dịch Áo, Dịch Áo muốn nổ tung chính là dòng xoáy nguyên lực, mà không phải mình Căn Luân, dòng xoáy nguyên lực nếu như nổ tung, Dịch Áo tin tưởng lực lượng bộc phát lúc đó sẽ có thể đánh trọng nặng địch nhân ở đối diện, nhưng Căn Luân nổ tung thì sao? Sợ rằng người chết trước tiên chính là bản thân hắn.

Cổ Lạp Gia Tư đã chạy tới, liếc mắt nhìn qua cảnh tượng kinh khủng như vậy. Lúc này Dịch Áo đang đứng ngơ ngác tại chỗ, có lẽ là bị Không Gian Nhược Thủy giam cầm, cách đó không xa là hai tên võ sĩ buông thả bí kỹ sắp xuyên qua thân thể Dịch Áo.

Cổ Lạp Gia Tư không còn kịp suy nghĩ trong ba tên kia có ai là cường giả Thánh cấp hay không, giờ phút này hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là cứu Dịch Áo. Cho dù không suy nghĩ cảm thụ của mình, chỉ riêng vì lão sư thưởng thức và mong đợi tương lai của Dịch Áo, Cổ Lạp Gia Tư quyết không thể để cho Dịch Áo chết ở trước mặt mình.

Cổ Lạp Gia Tư gia tăng tốc độ lên tới cực hạn, đồng thời duỗi một ngón tay ra vẽ một đường vào không khí, một luồng sáng nhàn nhạt xuất hiện ở trước người Dịch Áo, gã Phong hệ võ sĩ thả ra Phá Không Trảm đánh lên trên màn sáng không thể tạo ra nửa điểm rung động đã biến mất tung tích, làm như chưa từng xuất hiện ở trên đời vậy. Con Hỏa Long khổng lồ kia cũng y như thế, trước mặt Cổ Lạp Gia Tư, bí kỹ công kích trình độ này căn bản không có một chút tác dụng.

Trong nháy mắt Cổ Lạp Gia Tư hiện thân, ba gã võ sĩ đã mặt mày xám xịt như tro tàn, một khi đã có Thánh giả xuất hiện ở nơi này, nhất là Phong hệ Thánh giả. Ba người bọn họ không còn hi vọng chạy trốn nữa. Dưới tình huống tuyệt vọng, ba người không lùi mà tiến, tất cả đều gầm lên giận dữ, đồng thời lao về phía Dịch Áo, bản thân chết không có gì, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ Dĩ Đạt đại nhân phó thác, cho dù có chết cũng đáng giá.

Nhưng ba người kia mới vừa lao ra đã hoảng sợ nhìn thấy màn sáng màu xanh nhạt kia bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số quang nhận to có nhỏ có ập tới chỗ bọn họ.

Ở trước mặt vô số đạo quang nhận này, nguyên lực chiến giáp của cường giả Võ Tôn mỏng manh như tờ giấy trắng, những lỗ máu liên tục hiện ra trên người của bọn họ. Ngay cả tên Phong hệ Võ Tôn cũng tránh không thoát Cổ Lạp Gia Tư công kích, còn hai tên võ sĩ kia hoàn toàn không có khả năng chống cự, chỉ trong nháy mắt thân thể ba gã võ sĩ bị bị đục thủng trăm ngàn lỗ thủng trong suốt, máu tươi từ miệng vết thương tuôn trào ra nhuộm ướt đầm mặt đất.

Không Gian Nhược Thủy trói buộc Dịch Áo cũng bị triệt tiêu khi gã Thủy hệ võ sĩ tử vong, nhưng Dịch Áo vẫn đứng ở nơi đó ngơ ngác, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ trần đầy thống khổ, từ trước đến giờ tinh thần của Dịch Áo rất là bền bỉ. Nếu chỉ là đau đớn bình thường, Dịch Áo sẽ không biểu lộ ra ngoài, nhiều lắm chỉ cau mày mà thôi, nhưng mà từ Căn Luân truyền đến cảm giác đau đớn đã không thể nào dùng lời nói để hình dung. Trong lúc bị đau đớn cực độ xâm nhập, Dịch Áo không có khí lực cử động một ngón tay, cổ họng khát khô như bị một khối sắt nung đỏ nhét vào, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

Cổ Lạp Gia Tư phát giác Dịch Áo khác thường, nhíu mày đặt tay lên trên người Dịch Áo, chốc lát sau sắc mặt Cổ Lạp Gia Tư chợt biến đổi. Bởi vì hắn có thể cảm giác được có một cổ lực lượng bằng bạc đang rót vào trong Căn Luân của Dịch Áo, giờ phút này Căn Luân đã tăng trưởng lên tới trình độ khó mà tin tưởng, nếu đổi lại là một người khác chỉ sợ đã sớm bạo thể mà chết rồi. Cổ Lạp Gia Tư hít sâu một hơi, tiếp tục dò xét nội thể Dịch Áo, hắn muốn tìm đến ngọn nguồn của cổ lực lượng kia, lúc đó mới có khả năng nghĩ biện pháp giải quyết khôn cảnh dùm cho Dịch Áo.

Rốt cuộc, Cổ Lạp Gia Tư tìm được dòng xoáy nguyên lực ở trong cơ thể Dịch Áo, về mặt biểu hiện cực kỳ quái dị, đây là thứ gì? Cổ Lạp Gia Tư cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua bên trong cơ thể người còn

có một nguồn lực tồn tại song song với nguyên lực trảng. Nhưng Dịch Áo mang đến cho hấn ngạc nhiên đã nhiều lắm rồi, Cổ Lạp Gia Tư không còn kịp suy nghĩ thứ này tại sao lại xuất hiện, bây giờ hấn phải tìm cách chặt đứt dòng xoáy nguyên lực rút nguyên lực vào trong Căn Luân.

Mặc dù Căn Luân của Dịch Áo có dung lượng lớn hơn người bình thường rất nhiều, đến bây giờ vẫn chưa có hỏng mất. Nhưng Cổ Lạp Gia Tư biết Dịch Áo đã rất khó kiên trì nổi nữa, nếu cứ để tùy ý dòng xoáy nguyên lực tiếp tục rút nguyên lực vào trong, Dịch Áo tử vong chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng nói ra thì thấy dễ dàng, nhưng khi chân chính thao tác Cổ Lạp Gia Tư mới phát hiện điều này thật sự quá khó khăn. Thất Luân trong cơ thể con người vẫn là tồn tại thần bí nhất, Cổ Lạp Gia Tư lo lắng một khi mình làm không đúng thao tác nào đó sẽ gặp dẫn phát hậu quả nghiêm trọng không thể văn hồi.

Nhìn thấy sắc mặt Dịch Áo từ trắng chuyển thành xanh, lúc sau lại bầm tím, hiển nhiên đã không thể chịu đựng bao lâu nữa. Cổ Lạp Gia Tư nóng lòng như lửa đốt, liều mạng tìm kiếm tin tức liên quan đến chuyện này. Dịch Áo tạo thành thanh thể rất lớn, ngay cả cường giả trong Vương Cung cũng bị kinh động, Mạc Lâm và Dĩ Đạt hiển nhiên không thể không phát giác, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía đám bụi mù ở phương xa.

Mạc Lâm nhíu mày nói: “Nguyệt Ảnh đế quốc quá kiêu ngạo rồi.” Lực lượng bộc phát kinh người như thế, nhất là ở đế đô nhân khẩu dày đặc, nhất định sẽ tạo thành tổn thất rất lớn. Cho dù là Thần Vực hay là Thiên Không thành cũng không thể làm chuyện như vậy ở đế đô Sư Tâm đế quốc. Chỉ còn lại có mỗi Nguyệt Ảnh đế quốc là bị hiềm nghi lớn nhất, cho nên Mạc Lâm cho ra phán đoán này là rất bình thường.

Sắc mặt Dĩ Đạt cũng có vẻ khó coi, hấn hiển nhiên hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ ai khác. Phương hướng bụi mù bay lên là địa phương xảy ra vụ ám sát, hấn cũng rõ ràng thực lực của ba tên thủ hạ kia. Mặc dù ba người liên thủ cũng không thể tạo thành thanh thể lớn như vậy, hiển nhiên là đã có người nhúng tay vào chuyện này.

“Xem ra đế đô phòng ngự cũng không có cường đại như trong tưởng tượng.” Dĩ Đạt miễn cưỡng cười cười: “Đột nhiên nhớ tới, ta còn có chuyện phải xử lý, Mạc Lâm trưởng lão, lần sau gặp mặt chúng ta sẽ nói chuyện hợp tác cẩn thận hơn.”

Mạc Lâm nhìn thoáng qua Dĩ Đạt, chậm rãi gật đầu. Đợi đến lúc Dĩ Đạt rời khỏi, Mạc Lâm đứng lên nhìn về hướng đông bắc đế đô. Hấn có một dự cảm chuyện xảy ra nơi đó rất có thể liên quan đến Dĩ Tất.

Giờ phút này tình hình Dịch Áo đã vô cùng nguy hiểm, hàng đồng mồ hôi hột từ trên trán lăn xuống cho thấy hấn đang chịu đựng thống khổ to lớn đến mức nào. Cổ Lạp Gia Tư vẫn chưa tìm ra cách nào tốt, nếu trở mặt chờ đợi Dịch Áo bị nguyên lực bạo phát, còn không bằng mạo hiểm thử một lần, dù sao kết quả xấu nhất cũng là chết mà thôi.

Cổ Lạp Gia Tư linh hoạt đánh một chưởng vào gáy Dịch Áo cho hấn ngất đi. Đây là phương pháp xử lý đơn giản và hữu hiệu nhất, mặc dù không thể ngăn cản dòng xoáy nguyên lực tiếp tục rút nguyên lực vào trong Căn Luân, ít nhất cũng có thể giảm bớt thống khổ cho Dịch Áo. Hấn đặt thân thể Dịch Áo nằm ngang trên mặt đất, rồi vươn tay tìm hiểu tình huống trong cơ thể Dịch Áo. Sau đó Cổ Lạp Gia Tư nhíu mày rơi vào trầm tư, dòng xoáy nguyên lực không có bởi vì Dịch Áo ngất đi mà phát sinh bất kỳ biến hóa, vẫn liên tục rút nguyên lực vào trong Căn Luân.

496. Chương 495: Vô Tình Thăng Cấp (1 2)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 495: Vô tình thăng cấp (1 2)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Lạp Gia Tư nhớ tới lão sư từng nói một câu, ngăn cản không bằng thuận thế, thuyền chạy ngược dòng vĩnh viễn đơn giản như xuôi dòng. Cổ Lạp Gia Tư hiểu đạo lý này, nhưng không thể xác định là những lời này có thể áp dụng trên người Dịch Áo hay không.

Thế nhưng hiện tại đã không còn biện pháp nào khác, Cổ Lạp Gia Tư thở dài một hơi, kéo Dịch Áo ngồi dậy trước mặt mình. Để không bị người khác quấy rầy, Cổ Lạp Gia Tư thả ra Cụ Phong Kết Giới, một đạo gió lốc cuồng mãnh cuốn theo cát đá đầy trời tạo thành một tầng bảo hộ chắc chắn bao phủ Cổ Lạp Gia Tư và Dịch Áo ở bên trong.

Đội võ sĩ tuần tra chạy tới nơi này nhìn thấy Cụ Phong Kết Giới liên sáng suốt không có tùy tiện tiếp cận, lực lượng như vậy đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của bọn họ. Vì thế bọn họ chỉ có thể phất người báo cáo cho thượng cấp, sau đó đành hoàng đường đứng ở đằng xa nhìn tới.

Thời gian trôi qua không bao lâu, mấy thân ảnh từ trong Vương Cung lao ra đã chạy tới hiện trường, một phụ nhân đầu tóc hoa râm nhú mày nhìn vào Cụ Phong Kết Giới cách đó không xa.

“Là Cổ Lạp Gia Tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một người trung niên khuôn mặt từng trải nghe được cái tên Cổ Lạp Gia Tư nhất thời ngậm miệng lại. Thời điểm Cổ Lạp Gia Tư tung hoành ngang dọc trên chiến trường, hẳn chỉ là một hài tử đang bị bỏ tập nói, chuyện này để cho bệ hạ quyết định tương đối tốt, bản thân mình không cần thiết đắc tội mấy lão già thành tinh này.

Hai lão già khác hiển nhiên cũng là cường giả từ cổ thôn đi ra, mặc dù bọn họ không nói gì nhưng thần sắc cũng rất lo lắng. Khu dân cư trong vòng trăm thước đã biến thành một mảnh phế tích, bất kể là nguyên nhân gì, Cổ Lạp Gia Tư cũng làm hơi quá. Nếu như đây là Tử Vong Chi Ca học viện tự nhiên không tính là đại sự, nhưng nơi này chính là đế đô, đại chiến sắp tới cần phải ổn định dân tâm. Bây giờ chết nhiều người như vậy, nói chung là phải có người trả lại công đạo cho dân chúng. Mặc dù lão sư của Cổ Lạp Gia Tư quan hệ thân thuộc với Hoắc Phu Mạn bệ hạ, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ ràng tính tình bệ hạ, hề gặp chính sự luôn luôn thiết diện vô tư, hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu nguyện bệ hạ sẽ không tức giận vì chuyện này. Nếu không, ở đây không có ai cứu nổi Cổ Lạp Gia Tư.

Lúc này một lão nhân trong nhóm bỗng nhiên giật mình nói: “Trong kết giới còn có một người, Cổ Lạp Gia Tư đang làm gì vậy?”

“Chờ hắn đi ra tự nhiên sẽ biết.” Dịch Dịch thần nhiên nói, trên thực tế Dịch Dịch cũng đang oán giận Cổ Lạp Gia Tư xuất thủ không biết nặng nhẹ, đế đô là địa phương người có thể làm loạn? Dịch Dịch liếc nhìn mấy cỗ thi thể cách đó không xa, mấy võ sĩ này cao nhất chỉ là Võ Tôn trình độ, có cần phải tạo ra thanh thế lớn như vậy không? Thế nhưng hiện tại nói gì cũng vô ích rồi, chỉ hi vọng Cổ Lạp Gia Tư có thể cho bọn họ một lời giải thích hợp lý, hoặc có thể nói là cấp cho Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn bệ hạ một lời giải thích hợp lý.

Sau đó còn có vài người chạy tới, nhưng nhìn thấy mấy người Dịch Dịch đang quan sát động tĩnh, những người này biết điều yên lặng đứng ở một bên, ánh mắt của mọi người đều rơi vào Cụ Phong Kết Giới. Tất cả mọi người muốn biết đến tột cùng nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Trong một tòa tiểu lâu ở nơi xa, sắc mặt Dĩ Tát âm trầm đóng cửa sổ lại, mặc dù khoảng cách rất xa nhưng Dĩ Đạt đã thấy rõ ràng ba tên thủ hạ của mình đã biến thành thi thể. Giờ phút này Dĩ Đạt bỗng nhiên bắt đầu hối hận, nếu như không phải muốn làm cho toàn mỹ, cố ý chạy đi bái phỏng Mạc Lâm, dùng để xóa bỏ hiềm nghi cho mình, nếu vậy chưa chắc sẽ có kết quả như bây giờ.

Dĩ Đạt không rõ ràng lắm Dịch Áo đã chết chưa, nếu như Dịch Áo đã chết, vậy thì sự tình tự nhiên không thành vấn đề. Chỉ khi nào Dịch Áo sống sót thì phiền phức của hắn cũng tới, tội danh ám sát Bất Hủ truyền thừa không người nào có thể gánh nổi. Dĩ Đạt hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng, sau khi Lan Bác Tư Bản biết được chuyện này sẽ phản nộ tới trình độ nào.

“Có lẽ bản thân mình nên có quyết định sớm hơn một chút.” Dĩ Tát khe khẽ vuốt bộ quyền sáo trên bàn tay, yên lặng suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, Cụ Phong Kết Giới rốt cuộc tiêu tán, thân ảnh hai người từ từ hiện ra. Cổ Lạp

Gia Tư ngồi dưới đất, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. Còn Dịch Áo đang nhắm mắt nằm ở một chỗ, sắc mặt đã tốt lên rất nhiều, thậm chí làn da bắt đầu hồng nhuận.

Mấy người Dịch Dịch đi tới thấy Dịch Áo nằm trên mặt đất, mới bắt đầu Dịch Dịch không khỏi lấy làm kinh hãi, sau đó từ từ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nhìn bộ dáng Cổ Lạp Gia Tư là vì cứu Dịch Áo mới vận dụng khá nhiều lực lượng, như vậy thì không có chuyện gì lớn nữa rồi. Mặc dù Dịch Dịch không biết rõ thân phận thật sự của Dịch Áo, nhưng ai nấy đều biết quan hệ giữa Dịch Áo và Lôi Mông, từ trên phương diện này bệ hạ sẽ không trách móc nặng nề.

“Hắn thế nào?” Dịch Dịch mở miệng hỏi.

“Hoàn hảo, coi như là tiểu tử này mạng lớn.” Cổ Lạp Gia Tư cười cười: “Cũng may là ta ở chỗ này, nếu không hẳn chưa chắc có thể sống sót qua cửa ải này.”

“Người học xong cứu người từ khi nào?” Dịch Dịch tức giận nói: “Hay là suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với bệ hạ đi.”

“Giải thích cái gì?” Cổ Lạp Gia Tư ngẩn ra, sau đó nhìn chung quanh một vòng mới hiểu rõ vấn đề, cười khổ nói: “Nếu như ta nói không phải là ta làm, các người tin tưởng không?”

“Cái gì?” mấy người Dịch Dịch cùng nhau ngơ ngác. Mặc dù tính tình Cổ Lạp Gia Tư hơi cổ quái, nhưng cho tới bây giờ vẫn là người dám làm dám chịu. Nếu hắn đã nói như vậy, khẳng định không phải là Cổ Lạp Gia Tư làm chuyện này, chẳng lẽ là do người khác?

“Lúc ta chạy tới, nơi này đã biến thành cảnh tượng như thế rồi.” Cổ Lạp Gia Tư buông tay, nhún vai có vẻ bất đắc dĩ: “Phải chờ hắn tỉnh lại, chúng ta mới có thể biết đã xảy ra chuyện gì.”

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Dịch Dịch nhíu mày nói: “Không phải là người giết mấy tên kia?”

“Người là ta giết, ta cũng đang kỳ quái điểm này.” Cổ Lạp Gia Tư khó hiểu trăm điều vẫn không có cách giải: “Nếu như nói có người vì cứu Dịch Áo mà phóng ra lực lượng này, không có lý do gì để bỏ dở nửa chừng. Trên thực tế, lúc ta chạy tới nơi này Dịch Áo sắp bị ba tên kia giết chết.”

Mấy người Dịch Dịch nghi ngờ liếc nhìn nhau, toàn bộ mọi chuyện đều có vẻ quỷ dị, mặc dù lấy nhãn lực của bọn họ dễ dàng phán đoán ra vị trí trung tâm của lực lượng xung kích. Nhưng Dịch Áo không thể nào có lực lượng mạnh mẽ cỡ này được.

Suy nghĩ trong lòng Cổ Lạp Gia Tư lại không giống mấy người Dịch Dịch, chỉ có tự mình tiếp xúc qua mới có thể chân chính cảm nhận được lực lượng bên trong dòng xoáy nguyên lực của Dịch Áo khổng lồ tới mức nào. Lấy thực lực Thánh giả của Cổ Lạp Gia Tư cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới dẫn được nguyên lực dư thừa trong Căn Luân của Dịch Áo ra ngoài. Ngay cả Cổ Lạp Gia Tư cũng cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì lượng nguyên lực này đã bị lãng phí sạch sẽ.

Toàn bộ quá trình dẫn dắt cực kỳ khó khăn, Cổ Lạp Gia Tư từng nghĩ tới lợi dụng số nguyên lực này trợ giúp Dịch Áo lên cấp, nhưng Thất Luân trong cơ thể người xưa nay vẫn tồn tại thần bí nhất. Mà tình huống Dịch Áo lại tương đối đặc thù, Cổ Lạp Gia Tư trái lo phải nghĩ cuối cùng không dám tùy tiện động thủ, mãi cho đến khi dòng xoáy nguyên lực và Căn Luân hình thành một dòng chảy ổn định. Cổ Lạp Gia Tư mới dừng tay lại.

Cổ Lạp Gia Tư cũng không biết rõ chuyện này có ý nghĩa đối với Dịch Áo như thế nào, trước kia Dịch Áo luôn chủ động hấp thu nguyên lực từ trong dòng xoáy từng giọt từng giọt, bây giờ dòng xoáy nguyên lực bắt đầu chủ động rót nguyên lực vào trong Căn Luân. Giữa hai việc này tồn tại khác biệt về chất, tạo thành ảnh hưởng đối với Dịch Áo y như trời với đất vậy.

Về phần Cổ Lạp Gia Tư chỉ có một tin tức tốt, đó là khi hắn động thủ hướng dẫn nguyên lực tràn đầy trong Căn Luân của Dịch Áo, bởi vì nguyên lực dư thừa tự động di chuyển về phía Tâm Luân của Dịch Áo. Dĩ nhiên Cổ Lạp Gia Tư đã dẫn dắt phần lớn nguyên lực ra ngoài, một phần nguyên lực này quả thực nhỏ bé không đáng kể, nhưng chỉ với nhiều đó đã giúp cho Dịch Áo từ Cực Hạn vô sĩ cấp sáu tấn thăng lên đến cấp tám.

Nhưng Cổ Lạp Gia Tư không thể nói ra chuyện này, bởi vì quan hệ tới lão sư, Cổ Lạp Gia Tư thật tâm suy nghĩ vì Dịch Áo. Ở trong cơ thể Dịch Áo lại tồn tại một nguồn lực khác biệt với nguyên lực tràng, một khi tin tức này truyền đi nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của toàn bộ thế lực. Điều này đại biểu cho một loại phương thức tu luyện hoàn toàn mới, không có người nào dám nói sẽ không động tâm với hấp dẫn như thế.

Cổ Lạp Gia Tư suy đoán không sai, Dịch Áo thật sự vừa mới nhận về một mạng, nếu Căn Luân của Dịch Áo không thể dung nạp nguyên lực vượt xa những người khác, căn bản không đợi được đến lúc Cổ Lạp Gia Tư chạy tới viện thủ, đã sớm bạo thể chết từ lâu rồi. Dịch Áo may mắn nhất là vì Cổ Lạp Gia Tư cũng là Phong hệ, hướng dẫn Phong nguyên lực tự nhiên làm ít công to, nếu đổi thành những người khác, cho dù thực lực cao hơn Cổ Lạp Gia Tư cũng rất khó nói sẽ tạo thành kết quả như hiện tại.

Dịch Áo hôn mê bất tỉnh được mấy người Cổ Lạp Gia Tư mang về nhà Lôi Mông, đám người Tác Phi Á nhất thời kinh hãi nháo nhác như bầy vịt bị sói lừa. Cổ Lạp Gia Tư phải tốn công giải thích một trận bảo đảm Dịch Áo khẳng định không có nguy hiểm đến tính mạng, mới khiến cho mọi người bình ổn cảm xúc lại một chút.

Tin tức nhanh chóng truyền tới chỗ Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, vốn là Hoắc Phu Mạn còn muốn phái người đi chẩn đoán bệnh cho Dịch Áo. Nhưng Cổ Lạp Gia Tư nhả nhận từ chối, lý do của hắn là tình huống trước mắt của Dịch Áo chỉ có thể tĩnh dưỡng, không thích hợp bị quấy rầy. Hoắc Phu Mạn cũng không có kiên trì, dù sao ở phương diện này Cổ Lạp Gia Tư là người có quyền lên tiếng nhất.

Tin tức Dịch Áo bị hại tạo thành một trận sóng to gió lớn ở trong đế đô, ngoài mặt thân phận Dịch Áo là bằng hữu Lôi Mông, chỉ riêng điểm này cũng đủ để cho người người kinh hãi rồi. Thách khách lần này hạ thủ Dịch Áo có phải là đang muốn biểu thị chuyện gì? Mục tiêu tiếp theo có phải là Lôi Mông không đây?

Hình như Hoắc Phu Mạn cũng nghĩ như vậy, lập tức ra nghiêm lệnh nhất định phải truy tìm ra hung thủ phía sau màn, tình huống thật sự lại không ai biết được. Có lẽ Hoắc Phu Mạn ti dùng phương thức này biểu đạt thiện ý đối với Ngõa Tây Lý, dù sao Ngõa Tây Lý là người đích thân giết chết Áo Nhĩ Sát Nhã thanh xuân bất lão. Cho dù là thực lực hay là thân phận trong dĩ vãng đều là đối tượng đáng giá mượn sức.

Từ góc độ danh phận thì chỉ cần Ngõa Tây Lý xuất hiện trên chiến trường đối kháng Nguyệt Ảnh đế quốc, sĩ khí bên phía Nguyệt Ảnh đế quốc sẽ tạo thành đả kích trầm trọng. Bởi vì Ngõa Tây Lý từng là thanh đao sắc bén nhất trong tay Quân Đồ Minh, là thần tượng trong lòng tất cả Phong hệ võ sĩ. Hoàn toàn có thể nói ý nghĩa chiến lược của bản thân Ngõa Tây Lý vượt xa lực lượng vốn có của hắn.

Trong tiểu lâu, cái bàn tròn trước mặt Mạc Lâm đã biến thành một đồng gỗ vụn, nếu như Mạc Lâm hoàn toàn mất đi lý trí, có lẽ cả tòa tiểu lâu này đã không còn tồn tại nữa. Liên tưởng tới thời gian Dịch Áo bị hại và hành vi Dĩ Đạt tới chơi không thể nào giải thích được. Nếu Mạc Lâm còn đoán không ra kẻ chủ mưu phía sau màn quả thực là đập đầu vào tường chết luôn đi cho rồi.

Thật ra hắn tính toán không sai, chỉ cần hắn không có mặt ở chỗ đó, căn cứ tin tức chính xác thì coi như là Lan Bác Tư Bản cũng không thể làm gì hắn. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết để chuyện đó thành lập là thủ hạ Dĩ Đạt thành công giết chết Dịch Áo. Bởi vì Dịch Áo chết đi, Khố Kỳ vốn là tên giả mạo sẽ biến thành Bất Hủ truyền thừa chân chính, Thần Vực cần Bất Hủ truyền thừa tồn tại, cho dù chỉ là trên danh nghĩa cũng được.

Dĩ Đạt lợi dụng tâm lý này của Lan Bác Tư Bản, mục đích của hắn chính là muốn ép Lan Bác Tư Bản phải thừa nhận Khố Kỳ thật sự là Bất Hủ truyền thừa. Sau đó hắn có thể thông qua Khố Kỳ, từng bước từng bước chiếm đoạt quyền lực trong nội bộ Thần Vực.

Trong mắt Mạc Lâm hiện lên một tia hàn mang lạnh lẽo, may là vận khí Dịch Áo không kém, nếu không, lỡ may bị cái tên Dĩ Đạt to gan lớn mật kia được như ý thì mọi chuyện xem như chấm dứt rồi. Nếu Dịch Áo không chết, như vậy có một số người nhất định phải trả một cái giá rất đắt vì chuyện này.

Quả thật Thần Vực không thể chịu nổi rung chuyển thêm một lần nào nữa, nhưng Mạc Lâm cũng không thể nào chấp nhận có người dám đánh chủ ý đánh lên trên người Dịch Áo. Ở trong nhận thức của Mạc Lâm, Dịch Áo chính là hi vọng duy nhất Thần Vực có thể quật khởi hay không, ngay thời điểm những tên phát rồ kia động thủ với Dịch Áo đã đứng ở phía đối lập với Thần Vực.

Đối với địch nhân, Mạc Lâm chưa bao giờ nường tay, hần tin tưởng Lan Bác Tư Bản đại nhân cũng nhất trí với cách nhìn của hần. Mạc Lâm tính toán thời gian thì đám người Á Nhĩ Duy Tư đã sắp tới để đô, lần này Mạc Lâm sẽ không bận tâm gì nữa, trước kia bọn họ cho rằng Địch Áo và Lôi Mông ở chung một chỗ sẽ không có bất kỳ nguy hiểm. Nhưng bây giờ nhìn lại hết thấy vẫn phải dựa vào chính mình mới được. Cho dù Hoắc Phu Mạn động tâm hay nghi ngờ, Mạc Lâm cũng phải đặt Địch Áo ở vị trí an toàn thứ nhất, sớm muộn gì cũng bị Hoắc Phu Mạn nhìn ra chân tướng, cho nên vấn đề nói lớn thì lớn nhưng muốn nói nhỏ thì có thể trực tiếp bỏ qua.

Trong một trấn nhỏ ở nam bộ Sư Tâm đế quốc, người trẻ tuổi kia đang cung kính đưa tình báo cho Địch Uy, sau đó buông thông hai tay thối lui sang một bên.

Địch Uy đầu tiên là lười biếng nhìn vào một lần, sau đó hai mắt liền động lại ở một chỗ, tựa hồ là không dám tin tưởng. Sau khi đọc đi đọc lại mấy lần mới quay đầu nhìn về phía người trẻ tuổi: “Kẻ chủ mưu hành động ám sát Địch Áo là ai?” Về mặt người trẻ tuổi có phần mê hoặc, Địch Áo chỉ là bằng hữu của người thừa kế duy nhất Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Nhưng vẫn chưa đáng giá được bề trên coi trọng như thế, người như vậy dù có chết cũng không thể sinh ra bất kỳ ảnh hưởng đối với đại cục.

Không hiểu là không hiểu, nhưng người trẻ tuổi vẫn rất sáng suốt hồi đáp: “Nếu như ngài cảm thấy hứng thú đối với tên Địch Áo này, ta sẽ phái người đi điều tra.”

Nhưng người trẻ tuổi không nghĩ tới chính là đáp án này không thể làm cho Địch Uy hài lòng. Bởi vì lúc hần vừa dứt lời đã cảm giác cảnh tượng trước mắt biến thành mơ hồ, sau đó thân thể mất tự chủ bay thẳng ra sau nện mạnh vào bức tường trang viện.

Thân ảnh Địch Uy xuất hiện ở trước mặt người trẻ tuổi, một tay nắm cổ họng hần dán thân thể hần lên trên tường, gần giọng nói: “Nói cách khác, bây giờ các người còn chưa bắt đầu điều tra?”

“Đại... đại nhân.” Người trẻ tuổi bị dọa cho sợ mặt mày không còn chút máu, cho tới bây giờ hần chưa từng thấy Địch Uy thất thố như thế, vội vã lắp bắp trả lời: “Ngài... ngài cho tới bây giờ không có nói với ta phải chú ý tin tức về phương diện nào.”

Người trẻ tuổi không thể nói được nữa, bởi vì ngón tay Địch Uy đang chậm rãi khép lại, người trẻ tuổi cảm thấy cổ họng của mình tựa hồ bị một cây kim sắt nung đỏ kẹp lấy, mất đi năng lực hô hấp khiến cho khuôn mặt hần đỏ bừng lên, tựa như chỉ cần lấy kim chích một cái là cả vòi máu phun ra ngay lập tức.

“Vậy người có thể nói cho ta biết...” Địch Uy dán mặt mình sát vào mặt người trẻ tuổi, vì thế người trẻ tuổi đã có thể cảm giác được hơi thở tức giận phả ra từ trong miệng Địch Uy.

Địch Uy cắn răng ‘kèn kẹt’, tiếp tục nói: “Đám phế vật các người còn có tác dụng gì nữa?” Người trẻ tuổi quả thực ủy khuất tới cực điểm, hần rất muốn biện giải cho mình, nhân lực của bọn họ có hạn, làm sao dồn hết tinh lực điều tra một người có thân phận nhỏ nhoi như thế? Nếu cái tên Địch Áo kia thật sự trọng yếu, đại nhân ngài có thể nhắc nhở ta mà? Chỉ cần ngài mở miệng, ta làm dám không thi hành?

Nhưng hần đã không còn cơ hội giải thích, ngón tay Địch Uy khê co lại, cổ họng người trẻ tuổi phát ra một tiếng ‘răng rắc’ giòn vang, sau đó liền mất đi tất cả khí lực mềm nhũn nằm ở trên tay Địch Uy.

Địch Uy tiện tay ném thi thể người trẻ tuổi qua một bên, sắc mặt âm trầm nhìn thoáng qua phương hướng để đô. Hần thật sự nghĩ không ra là thể lực nào muốn mạng của Địch Áo?

Thời gian qua không lâu lắm, một người trung niên khác rón rén đi vào trong sân, thấy thi thể nằm trên đất liền giật mình một cái, sau đó không biểu lộ ra hành vi nào bất thường, xoay người im lặng đi ra ngoài. Lúc hần trở lại mang theo một chiếc xe ngựa và hai tên võ sĩ, các võ sĩ chịu trách nhiệm vận chuyển thi thể lên trên xe ngựa rồi rời đi, còn người trung niên lẳng lẳng khoanh tay đứng ở một bên.

Qua một lúc sau, Địch Uy mới thu hồi ánh mắt nhìn về phía người trung niên nhân kia: “Người tạm thời thay thế vị trí của hần.”

“Vâng, đại nhân.” Người trung niên nhẹ giọng nói, tựa hồ không thấy gì lạ đối với kết quả này.

Địch Uy ném phần tình báo kia cho người trung niên: “Cho người thời gian nửa tháng, điều tra kẻ chủ mưu phía sau màn cho ta.”

“Vâng, đại nhân.” Người trung niên nhận lấy tình báo, không cần nhìn một cái, lập tức xoay người đi ra ngoài viện.

“Đợi một chút.” Dịch Uy bỗng nhiên gọi người trung niên lại: “Người không muốn biết tại sao ta muốn điều tra người này sao?”

“Không cần, thưa đại nhân.” Người trung niên dừng bước, bình tĩnh hồi đáp.

Dịch Uy cười cười nói: “Rất tốt, đi đi.”

Ca Đồn và đám người Lôi Mông không có chen chúc ở trong phòng, mà đứng ở bên ngoài chờ đợi tin tức, quá nhiều người đi vào khó tránh khỏi phát ra tiếng ồn. Bọn họ lo lắng quấy rầy Dịch Áo nghỉ ngơi, nhưng Lao Lạp hiển nhiên là ngoại lệ, nàng không bao giờ quan tâm nhiều như vậy, tính tình bướng bỉnh của nha đầu này mà nổi lên thì không ai khuyên nổi. Mọi người đành phải cho nàng đi vào, vì thế trong phòng chỉ có hai người Tác Phỉ Á và Lao Lạp phụng bồi Dịch Áo, còn có Miêu Tử biết điều nằm một bên.

Không biết qua bao lâu mí mắt, Dịch Áo giật giật mấy cái, sau đó chậm rãi mở ra, hắn thấy đầu tiên là Tác Phỉ Á mặt mày sầu lo ngồi bên cạnh. Từ lúc đó cho tới bây giờ, ánh mắt Tác Phỉ Á chưa từng rời khỏi Dịch Áo, nàng vừa phát hiện Dịch Áo có biến hóa nhất thời vui mừng quá đỗi, không dám tin tưởng bắt lấy cánh tay Dịch Áo, run giọng hỏi: “Dịch Áo, chàng ... chàng ... tỉnh?”

Dịch Áo ngồi dậy nhìn sang Tác Phỉ Á, cười cười đáp: “Làm sao? Cho là mình thấy ảo giác hả?”

Lúc này Lao Lạp vẫn ngồi ở trong góc cũng phát hiện động tĩnh bên này, nở nụ cười vui vẻ nhảy bổ về phía Dịch Áo.

497. Chương 496: Bàn Bạc

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 496: Bàn bạc

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Dịch Áo nhất thời tái mặt, vết thương phía sau lưng nơi vẫn đang truyền đến cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, Lao Lạp mà đập xuống thể này rất khó sẽ làm cho vết thương rách ra hay không. Dịch Áo muốn tránh nhưng cánh tay đang bị Tác Phỉ Á nắm chặt, hắn lo lắng làm Tác Phỉ Á bị thương nên chỉ có thể trở mặt nhìn toàn bộ thân thể Lao Lạp từ trên cao ập xuống.

Cũng may Lao Lạp không có lỗ mũi nhào lên, chỉ nhẹ nhàng hạ xuống một góc giường, giang rộng hai cánh tay ôm chặt lấy Dịch Áo. Động tác này làm cho đau đớn phía sau lưng Dịch Áo càng thêm kịch liệt, nhưng vẫn còn trong phạm vi Dịch Áo có thể chịu được, ít nhất vết thương sẽ không bị động nứt ra lại.

Ca Đồn và đám người Lôi Mông nghe thấy thanh âm cũng vội vàng xông ào ào vào trong phòng, vừa thấy Dịch Áo đang ngồi ở trên giường bình an liền thở phào nhẹ nhõm.

“Dịch Áo, người làm chúng ta sợ hãi lắm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lôi Mông mở miệng hỏi.

“Trên thực tế ta cũng không rõ ràng lắm.” Dịch Áo nhìn thoáng qua vẻ mặt mọi người, vội vàng bổ sung: “Thật đó... có mấy người không biết tại sao muốn giết ta, cũng may Cổ Lạp Gia Tư kịp thời chạy tới.”

“Quên đi, người đã không muốn nói, vậy thì chúng ta không hỏi.” Lôi Mông thở dài một hơi: “Thế nhưng sau này người có thể cẩn thận hơn không? Lần này là có người cứu người, lần sau thì sao? Cho dù người không suy nghĩ cho chúng ta thì cũng phải nghĩ đến cảm thụ của Tác Phỉ Á một chút chứ? Người có biết xuất hiện chuyện như vậy, Tác Phỉ Á thương tâm đến mức nào không?”

Dịch Áo áy náy nhìn sang Tác Phỉ Á, nhẹ nhàng nắm tay đang căng thẳng của Tác Phỉ Á, nói: “Ta bảo đảm sau này sẽ không còn tình huống như thế xảy ra.”

Địch Áo nói những lời này là thật lòng, chuyện lần này đúng là hấn khinh thường, nhưng cũng không thể hoàn toàn trách Địch Áo. Trong tiểu lâu của Mạc Lâm không có một người giúp việc, hiển nhiên chính là vì bảo đảm việc giữ bí mật. Dưới tình huống như thế, những người có thể xuất hiện trong đó nhất định là tâm phúc của Mạc Lâm, Địch Áo làm gì nghĩ đến người trung niên kia lại phản bội Mạc Lâm. Chẳng lẽ hấn không biết rằng mặc kệ chuyện này có thành công hay không, hấn nhất định sẽ trở thành vật hy sinh?

Thật ra bản thân Lan Đức Nhĩ rõ ràng điều đó hơn bất kỳ người nào, hậu quả phản bội Mạc Lâm đương nhiên là hấn gánh chịu. Nhưng hấn làm vậy là có lý do, một lý do rất đơn giản nhưng hấn vẫn phải chấp nhận đi vào khuôn khổ, vợ và nữ nhi của hấn đều ở trong tay Dĩ Đạt.

Trong một cái sân bí mật, sắc mặt Lan Đức Nhĩ xám như tro tàn nhìn tên võ sĩ ở trước mặt: “Việc các người bảo ta làm thì ta đã làm, chuyện các người đáp ứng ta đâu? Lúc nào thực hiện?”

Giọng nói của gã võ sĩ có phần mỉa mai: “Người không cho rằng mình vẫn có thể sống sót đó chứ?”

Lan Đức Nhĩ cười thầm nói: “Lúc đi làm chuyện đó ta đã biết mình chết chắc rồi. Ta chỉ hi vọng các người còn có một chút nhân tính, bỏ qua cho vợ và con của ta.”

“Dĩ nhiên.” Gã võ sĩ cười cười: “Tất cả mọi người đều là phe mình, chúng ta sẽ không quá đáng như vậy. Người yên tâm, sau khi người chết thì vợ và nữ nhi của người sẽ có cuộc sống vô cùng tốt.”

“Hi vọng các người có thể tuân thủ hứa hẹn.” Lan Đức Nhĩ thở dài một hơi, xoay người đi ra ngoài viện, hấn chỉ có thể ký thác hi vọng vào một lời hứa hẹn mờ mịt của đối phương.

“Đợi một chút.” Gã võ sĩ nhíu mày nói: “Người muốn đi đâu?”

Lan Đức Nhĩ dừng bước đưa lưng về phía tên võ sĩ kia, thản nhiên nói: “Mạc Lâm trưởng lão có ân đối với ta, nhưng ta ngược lại phản bội hấn, chỉ có chết trước mặt lão nhân gia, ta mới có thể giảm bớt áy náy trong lòng mình.”

Ánh mắt gã võ sĩ có vẻ giễu cợt nhìn sang Lan Đức Nhĩ: “Đừng u mê nữa, người nghĩ rằng mình còn có đường lựa chọn?”

“Người nói vậy là có ý gì?” Lan Đức Nhĩ quay đầu lại, hai hàng lông mày chụm lại thành một đường.

“Ta nói là chúng ta sẽ không để cho người trở về gặp Mạc Lâm.” Gã võ sĩ cất bước đi về phía Lan Đức Nhĩ: “Sớm muộn gì cũng chết, ta nghĩ người chết sớm một chút mới tốt. Như vậy mới có lợi đối với tất cả mọi người, đúng không?”

Lan Đức Nhĩ hít vào một hơi thật dài, có thể làm Mạc Lâm tâm phúc thực lực của hấn tự nhiên cũng không thấp. Từ trước tới giờ chưa từng bị nhục nhã như thế. Nhưng bi ai nhất là hấn không dám trút lửa giận của mình xuống đầu đối phương, bởi vì hấn chịu không nổi cái giá của hành động đó.

“Thế nào? Tức giận?” Gã võ sĩ nở nụ cười khinh miệt, nói với Lan Đức Nhĩ: “Nghe nói Lan Đức Nhĩ thủ hạ của Mạc Lâm trưởng lão trước giờ luôn là một vị dũng sĩ, nhìn người bây giờ kìa, đúng là hữu danh vô thực.”

“Các người rốt cuộc muốn ta làm gì?” Trong mắt Lan Đức Nhĩ tràn đầy hận ý.

“Rất đơn giản, kết thúc tính mạng của người ở chỗ này.” Gã võ sĩ nhe răng cười cợt: “Nếu người còn muốn để cho vợ và nữ nhi của người tiếp tục sống sót, chỉ có một lựa chọn duy nhất mà thôi.”

Lan Đức Nhĩ đột nhiên cảm giác được bản thân mình quyết định từ lúc bắt đầu đã phạm phải sai lầm rồi. Nếu như trước tiên cầu trợ Mạc Lâm đại nhân, chuyện này chưa chắc không có cơ hội thay đổi, nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm, sai một ly đi một dặm, bản thân mình đã không còn cơ hội quay đầu lại.

Lan Đức Nhĩ trầm mặc thật lâu, chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay từ từ hiện lên một luồng hỏa diễm đỏ rực.

Trong mắt gã võ sĩ hiện lên vẻ lạnh lùng, loại người như thế này, hấn đã thấy qua nhiều lần. Lúc đi làm một chuyện gì đó trái với lương tâm, bọn họ sẽ tự tìm ra một nguyên nhân để giải thích. Ta phải làm như vậy, nếu không sẽ như thế nào... như thế nào... nhưng cuối cùng vẫn không thể nào thay đổi được một kết quả, bọn họ là những kẻ hèn yếu.

Cho nên Lan Đức Nhĩ biến mất đơn giản như vậy, hơn nữa còn biến mất vô cùng triệt để, phẳng phất như chưa từng xuất hiện trên cõi đời này vậy.

Hai ngày sau, Mạc Lâm mang theo mấy người Á Nhĩ Duy Tư trực tiếp đi tới cửa tìm Dịch Áo. Dĩ nhiên là hấn lấy thân phận quản gia hỏi thăm trước. Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn có tin hay không là một vấn đề, ít nhất từ ngoài mặt thì thân phận này sẽ không để lộ quá nhiều dấu vết.

Trải qua một cuộc nói chuyện khá lâu, nhận được một số tin tức từ chỗ Dịch Áo. Mạc Lâm vừa sợ vừa giận, những người đó phát động ám sát Dịch Áo đã có kế hoạch chu toàn từ trước, bởi vì cho dù là Mạc Lâm cũng không nghĩ tới những người đó lại có thủ đoạn quyết tuyệt như thế. Không đợi đến lúc Lan Bác Tư Bản chính thức tuyên bố thân phận Dịch Áo ở trên Nguyên lão hội, bọn họ lại phát động thế công trước một bước. Lan Đức Nhĩ bị phản bội hiển nhiên chính là sai lầm của Mạc Lâm.

Còn may Dịch Áo không có chuyện gì, nếu không Mạc Lâm quả thực chết muôn lần cũng không chuộc tội nổi.

Dịch Áo mỉm cười an ủi Mạc Lâm đừng tự trách mình: “Thật ra là do ta thiếu cảnh giác, mấy ngày nay quả thật là sinh sống an nhàn quá lâu nên tinh thần dễ phòng bị giảm thấp. Bọn họ nắm bắt thời cơ không tệ, nhưng đây cũng là chuyện tốt, trên đời làm gì có đạo lý ngăn ngừa đề phòng cướp, bọn họ chủ động nhảy ra ngược lại giúp cho mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.”

Mạc Lâm gật đầu nói: “Ta đã báo chuyện này cho Lan Bác Tư Bản đại nhân, người yên tâm, Lan Bác Tư Bản đại nhân sẽ không bỏ qua cho mấy tên điên cuồng kia.”

Dịch Áo nhìn thoáng qua đám người Á Nhĩ Duy Tư: “Mấy vị này là...”

“Mấy vị này lần trước ta đã nói với người, bọn họ tới trợ giúp người lên cấp. Nhưng người bây giờ có thương tích nên phải chờ thêm vài ngày.” Mạc Lâm giới thiệu từng người trong nhóm Á Nhĩ Duy Tư cho Dịch Áo biết, sau đó tiếp tục nói: “Ta muốn đưa bọn họ tới bảo vệ người, người cảm thấy có thích hợp không?”

Dịch Áo hơi ngạc nhiên, mặc dù Mạc Lâm không nói rõ thực lực đám người Á Nhĩ Duy Tư, nhưng nhìn khí độ mấy người này cũng không phải là cường giả bình thường. Mặc dù không phải là cường giả Thánh cấp, chỉ sợ cũng có thực lực Võ Tôn đỉnh phong. Dùng lực lượng như vậy bảo vệ mình, hình như là hơi quá phí phạm nhân tài? Huống chi, nếu Mạc Lâm làm như vậy, Sư Tâm Vương sẽ suy nghĩ như thế nào đây?

“Sợ rằng không tốt lắm đâu?” Dịch Áo cười khổ nói: “Thật ra chỉ cần ta sống trong nhà Lôi Mông, tin tưởng sẽ không có người nào dám xông vào gây sự. Ta cảm thấy không cần phiền toái như vậy.”

Thần sắc trên mặt Mạc Lâm vẫn cực kỳ lo lắng: “Ta cũng biết làm vậy có điểm không ổn, nhưng ta thật sự lo lắng những người đó còn có thể chơi chiêu chó cùng rứt giậu hay không. Nếu như đã vạch mặt rồi, chuyện gì cũng có thể phát sinh.”

Dịch Áo cười cười nói: “Từ sau khi chuyện lần này phát sinh, tin tưởng rằng lực lượng phòng ngự nơi này sẽ gia tăng. Huống chi ta sẽ không để cho bọn hấn có cơ hội, một lần giáo huấn là đủ rồi.”

Mạc Lâm nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cũng tốt, nhưng lúc nào người đi ra ngoài, ta sẽ an bài người đi theo bảo vệ người.”

Dịch Áo gật đầu tiếp nhận Mạc Lâm đề nghị.

Trong thời gian Mạc Lâm và Dịch Áo nói chuyện, đám người Á Nhĩ Duy Tư đã yên lặng quan sát Dịch Áo. Trước khi tới nơi này, bọn họ từng suy đoán Bất Hủ truyền thừa được Lan Bác Tư Bản đại nhân sùng bái đến tột cùng là một người siêu quần bạt tụy đến mức nào.

Dịch Áo với thực lực Cực Hạn võ sĩ cấp tám dĩ nhiên sẽ không được Á những người Nhĩ Duy Tư đặt vào trong mắt. Mặc dù lấy số tuổi Dịch Áo đạt được thành tựu như vậy có thể coi là thiên tài rồi, thế nhưng thứ bọn họ coi trọng là cách thức Dịch Áo đối mặt Mạc Lâm. Khí độ bình thản thông dong, ăn nói trầm ổn kia không thích hợp với số tuổi của Dịch Áo, đó mới là nguyên nhân thực sự làm bọn họ nảy sinh vài phần kính trọng.

498. Chương 497: Thiên Tài

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 497: Thiên tài

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Đại nhân, người phái ra điều tra đã trở về hết rồi, không tìm được Lan Đức Nhĩ.” Một gã võ sĩ xuôi tay đứng ở trước mặt Mạc Lâm.

Từ lúc Dịch Áo được cứu về, trong những ngày sau đó Mạc Lâm lập tức phái người tìm kiếm tung tích Lan Đức Nhĩ. Mặc dù Mạc Lâm biết rõ hi vọng không lớn, nhưng chung quy vẫn tốt hơn không làm gì.

Nghe đáp án như thế, Mạc Lâm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thản nhiên nói: “Vậy thì không cần tìm nữa, an bài người điều tra tình hình thê tử và nữ nhi Lan Đức Nhĩ gần đây có gì khác thường hay không.”

“Vâng.” Gã võ sĩ thối lui ra khỏi phòng.

“Thật ra cho dù tìm được Lan Đức Nhĩ, Dĩ Tát cũng sẽ không thừa nhận.” Á Nhĩ Duy Tư ngồi ở một bên nhàn nhạt nói.

“Ta biết.” Mạc Lâm gật đầu: “Ta chỉ cảm thấy nếu có căn cứ chính xác sẽ tốt hơn, có lẽ làm như vậy số người chết sẽ bớt đi một chút.”

“Hạng người như thế có chết cũng không đáng tiếc.” Á Nhĩ Duy Tư thản nhiên nói: “Nếu bọn họ không bỏ được, coi như đã không thể quay đầu lại nữa rồi. Nếu Lan Bác Tư Bản đại nhân không bày ra thủ đoạn lôi đình quét sạch lực cản, những chuyện tương tự sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh.”

“Cho nên sau này phải dựa vào các vị.” Mạc Lâm nhìn một vòng qua mấy người Á Nhĩ Duy Tư: “Bất kể thế nào đi nữa, Dịch Áo cũng không thể xảy ra chuyện, đại chiến sắp tới, những chuyện cần phải phối hợp đã quá nhiều. Ta không thể nào luôn luôn ở lại để đó, vì thế đành phải làm phiền các vị.”

“Chưa nói tới cực khổ, chỉ cần là thành viên Thần Vực chân chính sẽ rất thích làm chuyện này.” Á Nhĩ Duy Tư nói tới đây thì hơi do dự một chút, sau đó mới tiếp tục nói: “Thật ra có một vấn đề ta rất muốn hỏi.”

“Là chuyện gì?”

“Tại sao không đem Dịch Áo đến sa mạc Hỏa Diễm? Nơi đó mới là chỗ an toàn nhất, lá gan đám người Dĩ Tát lớn hơn nữa cũng không dám động thủ chỗ đó.”

Mạc Lâm cười khổ nói: “Người nghĩ rằng chúng ta không muốn? Ban đầu Lan Bác Tư Bản đại nhân tự mình ra mặt cũng không thể thay đổi ý nghĩ của Dịch Áo, người cảm thấy còn có ai thuyết phục được hắn?”

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư đồng thời lộ ra thần sắc khiếp sợ, bọn họ biết chuyện Lan Bác Tư Bản bí mật đi tới Đại công lĩnh. Còn tưởng rằng Dịch Áo đi lịch lãm chung quanh đại lục là vì Lan Bác Tư Bản chỉ thị, hoàn toàn không nghĩ tới lại xuất hiện cục diện như thế này. Lấy năng lực Lan Bác Tư Bản đại nhân cũng không khống chế được người trẻ tuổi này?

“Đây là chuyện không có khả năng mà?” Một gã võ sĩ đồng hành với Á Nhĩ Duy Tư không nhịn được nói ra nghi vấn, thật ra hắn nghĩ rất đúng. Nếu như Dịch Áo hoàn toàn không bị Thần Vực khống chế, vậy thì Bất Hủ truyền thừa chẳng phải là mất đi ý nghĩa vốn có của nó?

Á Nhĩ Duy Tư cũng có đồng dạng nghi ngờ, chỉ có điều hắn nói trực tiếp hơn: “Lan Bác Tư Bản đại nhân sẽ để tình huống này tiếp tục phát triển xuống?”

Mạc Lâm nhẹ nhàng cười cười: “Sự tình không có hổng bét như các người nghĩ, tại sao không thể thay đổi góc độ suy nghĩ? Thật ra lúc mới bắt đầu ta cũng không hiểu nổi thái độ dung túng của Lan Bác Tư Bản đại nhân. Nhưng tiếp xúc với Dịch Áo trong quãng thời gian dài, bây giờ ta cảm thấy đây là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.”

“Nếu như nói Bất Hủ truyền thừa thật sự thức tỉnh, các người cảm thấy nên phát sinh trên hạng người gì đây? Là một người ngu xuẩn chỉ biết liều mạng, là một lãng khách độc hành, hay là người có tín niệm kiên định?” Mạc Lâm liếc nhìn mấy người Á Nhĩ Duy Tư: “Đáp án dĩ nhiên không cần nói cũng biết, hơn nữa những năm này chúng ta đã làm gì cho Dịch Áo? Lúc cha mẹ hấn chết thảm thì chúng ta không có xuất hiện, khi Dịch Áo còn nhỏ bị ám sát nhưng chúng ta cũng không hay biết gì cả. Châm chọc nhất chính là Phong Ngân mà chúng ta vẫn luôn coi là thù địch ra tay cứu vớt Dịch Áo. Dưới tình huống như thế, chúng ta có tư cách gì yêu cầu Dịch Áo giao ra?”

Dịch Áo là đệ tử Phong Ngân không tính là bí mật đối với nhóm cao tầng Thần Vực, cũng may Ngõa Tây Lý đã sớm công khai phản bội Nguyệt Ảnh đế quốc, cho nên phần lớn người quan niệm rằng chuyện này có thể biến chuyển. Dĩ nhiên, đây không phải là chuyện một ngày hai ngày, song phương cần phải trải qua nỗ lực trong thời gian dài mới có khả năng hàn hẩn vết thương quá khứ.

Á Nhĩ Duy Tư lâm vào trầm mặc, qua một lúc sau mới mở miệng nói: “Mạc Lâm đại nhân nhất định phải bỏ ra rất nhiều.”

Dịch Áo từng trải qua đoạn ký ức khó khăn, nhất định hẳn sẽ không dễ dàng tiếp nhận thiện ý của người xa lạ. Căn cứ Á Nhĩ Duy Tư quan sát, quan hệ giữa Dịch Áo và Mạc Lâm mặc dù không đạt tới trình độ thân mật, nhưng ít ra nhìn qua có vẻ tương đối hòa hợp. Muốn để cho người nhà Dịch Áo cởi mở cái tâm phòng bị không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng Mạc Lâm đã thật sự làm được.

Mạc Lâm cười nói: “So sánh với thành quả thu hoạch thì cái giá ta giao ra quả thực là quá tầm thường. Nói thật, ban đầu ta chỉ kích động là vì Bất Hủ truyền thừa có khả năng kéo dài, nhưng mà bây giờ ta thật sự tin tưởng huyết mạch Bất Hủ truyền thừa sẽ thức tỉnh ở trên người Dịch Áo.”

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư đều động dung, Lan Bác Tư Bản để lộ ra tin tức như thế có lẽ là vì mở rộng lực ảnh hưởng của Dịch Áo mà khuếch đại sự thực, nhưng Mạc Lâm hoàn toàn không cần thiết nói dối trước mặt bọn họ.

Á Nhĩ Duy Tư nhíu mày nói: “Ta thừa nhận Dịch Áo là một thiên tài, nhưng chỉ nhiều đó còn không đáng để Mạc Lâm đại nhân xác định kia mà? Dĩ nhiên, tâm trí Dịch Áo cũng vượt qua nhóm bạn cùng lứa tuổi, nhưng so sánh với Bất Hủ Vương An Đức Sâm vẫn còn thua kém không ít.”

Mạc Lâm mỉm cười lắc đầu: “Ta cảm thấy hai chữ thiên tài đã không đủ để hình dung Dịch Áo, ít nhất từ tốc độ lên cấp thì Dịch Áo đã vượt qua An Đức Sâm đại nhân. Các người có mười mấy ngày trước, lúc ta gặp Dịch Áo thì hẳn là Cực Hạn võ sĩ mấy giai không?”

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư hai mặt nhìn nhau, mười mấy ngày trước? Nói đùa gì vậy, nếu như nói có người dùng mười mấy ngày là có thể lên cấp, sợ rằng ngay cả binh sĩ tăng dưới chót trong quân đội cũng có hi vọng tấn thăng đến Thánh giả. Dĩ nhiên là không bài trừ Dịch Áo vừa vọt lên cấp trong khoảng thời gian này, nhưng đây chỉ có thể coi như là trùng hợp mà thôi, cũng không thể chứng minh được cái gì.

“Khi đó Dịch Áo chỉ là Cực Hạn võ sĩ cấp sáu.” Mạc Lâm chậm rãi nói: “Bây giờ các người đã rõ ràng ý nghĩa của Dịch Áo đối với Thần Vực chưa?”

Mặc dù nói cường giả Thánh cấp muốn khống chế về mặt là một chuyện rất dễ dàng, nhưng mấy người Á Nhĩ Duy Tư vẫn không nhìn được lộ ra thần sắc cực kỳ khiếp sợ, tốc độ lên cấp cỡ này đúng là trước nay chưa từng có.

“Ngài xác định lúc ấy không có nhìn lầm?” Nếu như đổi thành một trường hợp khác, Á Nhĩ Duy Tư tuyệt đối không dám trực tiếp chất vấn Mạc Lâm, nhưng mà Mạc Lâm để lộ ra tin tức thật sự là kinh người, Á Nhĩ Duy Tư hoàn toàn không thể nào tin nổi.

“Hoàn toàn chính xác, ta đã thông báo tin tức này cho Lan Bác Tư Bản đại nhân.”

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư liếc nhìn nhau chốc lát, bọn họ thấy được trong mắt đối phương vẻ kích động khó diễn tả bằng lời: “Hiểu rồi, Mạc Lâm đại nhân, chúng ta đã biết nên làm gì.”

Mạc Lâm gật đầu cười, cái hẳn muốn chính là hiệu quả này. Phải biết rằng đám người Á Nhĩ Duy Tư cũng là một phần tử của Lan Bác Tư Bản, bọn họ sẽ thi hành mọi mệnh lệnh của Lan Bác Tư Bản. Nhưng hơn phân nửa chỉ xem chuyện bảo vệ Dịch Áo là chức trách của mình mà thôi, hiện tại thì khác hẳn. Huyền

thoại Bất Hủ truyền thừa và Bất Hủ truyền thừa sắp giác tỉnh hoàn toàn là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau, cái trước cần những người Á Nhĩ Duy Tư bảo vệ, nhưng cái sau đáng giá bọn họ phải thủ hộ, thậm chí trả giá bằng tính mạng của mình.

Địch Áo đầu biết rằng bản thân mình gặp phải lần ám sát này nhân họa được phúc, ngoài ý muốn đạt được đám cường giả như Á Nhĩ Duy Tư chấp nhận từ nội tâm. Nhóm người Á Nhĩ Duy Tư thuộc về lực lượng trung thành của Thần Vực, Á Nhĩ Duy Tư lại là người nổi bật trong đó. Nếu không hẳn cũng không thể được tin tưởng giao cho giữ Thánh khí vô cùng hiểm hoi. Sau này nếu có người muốn gây bất lợi đối với Địch Áo, căn bản không cần Lan Bác Tư Bản và Mạc Lâm lên tiếng, những người này sẽ trực tiếp xuất thủ, mặc kệ đối phương là ai.

Mấy ngày sau ở vùng trung tâm sa mạc Hỏa Diễm, Lan Bác Tư Bản rốt cuộc nhận được tin tức từ đế đô truyền đến, nghe nói lúc đó Lan Bác Tư Bản phản ứng rất kỳ quái, làm như không có chuyện gì phát sinh vậy, thần sắc vô cùng bình tĩnh tuyên bố mở hội nghị Nguyên lão hội.

Trên thực tế, trong cùng một lúc có vài người của Thần Vực đồng thời nhận được tin tức này, chỉ có điều đám bọn hắn nhận được tin tức từ con đường khác truyền tới, nội dung cũng hoàn toàn không giống nhau.

Một tòa mật thất ẩn sâu trong lòng đất có mấy người đang ngồi quanh một cái bàn tròn, một người mập mạp trong đó tức giận nói: “Cái tên Dị Tất tên kia định giữ trò quỷ gì? Chẳng lẽ hắn không biết làm vậy sẽ hại chết tất cả mọi người sao?”

499. Chương 498: Cái Giá Phải Trả

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 498: Cái giá phải trả

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

“Nếu như thành công còn chưa tính.” Một người trung niên tóc vàng kim cũng lộ vẻ không hài lòng: “Giết chết một Cực Hạn võ sĩ lại có thể thất bại, đúng là quá buồn cười mà. Ta đã sớm nói tên này không đáng tin cậy, nhưng các ngươi không tin.”

“Các vị...” Một lão nhân vẻ mặt uy nghiêm nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Bây giờ không phải là lúc oán trách lẫn nhau, Lan Bác Tư Bản hẳn là đã nhận được tin tức, vào lúc này cho đòi mở hội nghị Nguyên lão hội hiển nhiên là có liên quan đến chuyện này. Mọi người nên suy nghĩ làm sao cái ứng phó tình hình khẩn yếu trước mắt cái đã.”

Tên mập kinh nghi nhìn sang lão nhân, hồi lâu sau mới nói: “Không phải là ngài muốn làm theo ý Dị Tất chứ?”

Lão nhân không hề tỏ vẻ sợ hãi, thần nhiên nói: “Ta đang trưng cầu ý kiến của mọi người, thời gian chúng ta thảo luận đã không còn nhiều lắm. Ta không hi vọng nghe được những lời nhảm nhí.”

Tên mập lập tức nghẹn họng, phần nộ ngâm miệng lại, lúc này một người trung niên mặt mày vàng vọt mở miệng nói: “Chuyện này là do Dị Tất tự ý làm, hình như không có quan hệ với chúng ta mà? Mọi người lo lắng làm gì? Dù thế nào đi nữa, Lan Bác Tư Bản cũng không thể đối phó chúng ta trên Nguyên lão hội.”

Ánh mắt lão nhân chuyển lên trên người trung niên, lạnh lùng cười cười: “Người xác định ý nghĩ của Lan Bác Tư Bản sẽ nhất trí với ngươi?”

Người trung niên há miệng nhưng không biết nên nói gì, khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng, thẹn quá thành giận nói: “Vậy ngươi nói nên làm gì bây giờ?”

Lão nhân quét mắt một vòng, trầm giọng nói: “Nếu tất cả mọi người không có đề nghị thích hợp, như vậy ta sẽ nói cách nhìn của ta.”

Những người khác đều an tĩnh nhìn lão nhân, chờ đợi lão nói tiếp.

“Căn cứ hiểu biết của ta đối với Lan Bác Tư Bản, lần này hẳn đã thật sự nổi giận. Vì thế mọi người cần phải chuẩn bị tình huống xấu nhất, ta già rồi, đi không nổi nữa và cũng không muốn đi. Nhưng các người không giống, ta chỉ muốn hỏi nếu như tình huống xấu nhất xảy ra, các người dự định làm gì?”

Trong phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch, những người đang ngồi trong đó đều có dã tâm không lớn thì nhỏ, nhưng nếu thật sự đặt chuyện bày lên trên mặt bàn, bọn họ lập tức mất đi dũng khí. Dù sao Lan Bác Tư Bản xây dựng ảnh hưởng đã lâu, dĩ nhiên mấu chốt vấn đề là ở chỗ hiện nay bọn họ đang nắm giữ lực lượng còn chưa đủ để đối kháng với Lan Bác Tư Bản.

Qua một lúc sau, người trung niên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rất khó coi: “Không nghiêm trọng đến trình độ này chứ? Bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, Lan Bác Tư Bản muốn trong chiến cứ địa vị chủ đạo trong cuộc chiến tranh này sẽ không thể bỏ qua sự trợ giúp của chúng ta.”

“Địa vị chủ đạo?” Lão nhân kia lắc đầu, bật cười ha hả: “Người đứng là tưởng tượng đủ xa, chẳng lẽ người cho rằng Lan Bác Tư Bản ở cách xa chúng ta thì không làm gì được?”

“Ngã Đặc Lý Kỳ đại nhân.” Người trung niên kia không nhịn được nữa, gằn giọng: “Ngài hạ thấp chúng ta như vậy có ích lợi gì đối với ngài?”

“Ta đang muốn giúp cho đầu óc các người thanh tỉnh một chút.” Lão nhân Ngã Đặc Lý Kỳ thần nhiên nói: “Lúc trước ta đã cố gắng phản đối cách làm này, nhưng các người thì sao? Ta đã làm gì? Nhưng bây giờ nói mấy thứ này đã không còn ý nghĩa nữa, nếu các người kiên trì cho rằng Lan Bác Tư Bản sẽ không có cử động quá khích, vậy thì cuộc đàm luận này đã không cần tiếp tục nữa.”

Ngã Đặc Lý Kỳ đứng lên, nhìn những người khác một vòng, mỉm cười tế nhị: “Các vị, chúc các người may mắn.”

Một vị lão nhân này giờ vẫn luôn ngồi im lặng, bỗng nhiên nhú mày nói: “Ngã Đặc Lý Kỳ, người đang tỏ thái độ gì đó? Tại sao không thể ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng?”

“Thật xin lỗi, ta đã không còn hứng thú nữa.” Ngã Đặc Lý Kỳ đi tới cửa phòng liền ngừng lại, quay đầu nhìn tới mọi người: “Nhắc nhở các người lần cuối cùng, mặc dù cái tên Dĩ Tất kia hơi điên cuồng, nhưng ta cảm thấy đề nghị của hắn vẫn có mấy phần đạo lý.”

Nhìn thân ảnh Ngã Đặc Lý Kỳ biến mất ở ngoài cửa, vẻ mặt lão nhân kia rõ ràng là khó chịu, quét mắt nhìn những người khác, thấp giọng nói: “Các vị, ta không đồng ý cách nhìn của Ngã Đặc Lý Kỳ. Nếu Lan Bác Tư Bản thật sự có quyết đoán như vậy, năm đó hắn sẽ không lựa chọn rút lui. Thế nhưng chuyện lần này Dĩ Tất làm đúng là hơi quá đáng, có lẽ Lan Bác Tư Bản sẽ có động tác tương đối lớn, mọi người nên chuẩn bị kỹ lưỡng đi.”

Trong mắt tên mập hiện lên vẻ sầu lo: “Vậy Dĩ Tất đề nghị...”

Lão nhân dời ánh mắt lên trên người tên mập: “Người đã suy nghĩ qua hậu quả chưa? Lúc này rồi đi có nghĩa là chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy đã trôi theo dòng nước.”

“Nhưng mà...”

“Không có gì nhưng mà.” Lão nhân nghiêm túc lên: “Ngã Đặc Lý Kỳ quá bi quan rồi, cho dù Lan Bác Tư Bản muốn làm gì cũng sẽ không làm bây giờ. Cuộc chiến tranh này liên quan đến Thân Vực sinh tử tồn vong, lúc này mỗi một phân lực lượng đối với Thân Vực đều là bảo vật quý giá. Ta tin tưởng Lan Bác Tư Bản sẽ không cho ra quyết định thiếu lý trí.”

Lời lão nhân được đại đa số người khác nhận đồng, hoặc có thể nói nói bọn họ đều tận lực tránh khỏi suy nghĩ đến phương diện không tốt.

Nói ra tựa hồ có vẻ buồn cười, bất kỳ người nào trong nhóm đi ra ngoài đều là cường giả có thể nhắc lên một mảnh gió tanh mưa máu, nhưng lại ký thác hi vọng vào chuyện Lan Bác Tư Bản sẽ không dám động thủ với bọn họ.

Chỉ có thể nói bọn họ đã đánh giá thấp Lan Bác Tư Bản quyết tâm, cũng đánh giá thấp ý nghĩa của Dịch Áo đối với Thần Vực.

Hai canh giờ sau, trong một phòng họp rộng lớn đã ngồi đầy người, phần lớn người vội vàng nghị luận nguyên nhân Lan Bác Tư Bản triển khai hội nghị. Từ trước tới giờ đều là báo trước mấy ngày, lần này mở hội khác thường như thế hiển nhiên đã làm cho người ta dễ dàng nghĩ thấy mùi vị không tầm thường.

Cho đến khi thân ảnh Lan Bác Tư Bản xuất hiện ở trong phòng họp, mọi người mới ngừng nghị luận, bên trong phòng họp lớn như thế nhưng cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt của mọi người tập trung vào người Lan Bác Tư Bản.

Lan Bác Tư Bản đi tới giữa đài, quét mắt một vòng quanh đám người, chậm rãi nói: “Hẳn là tất cả mọi người đều không hiểu tại sao ta đòi mở hội nghị gấp như thế, đúng không? Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôn nghiêm của Thần Vực bị khiêu khích cực kỳ nghiêm trọng.”

Một số người liếc mắt nhìn nhau tràn đầy nghi ngờ, phong cách Lan Bác Tư Bản đang biểu hiện ra rõ ràng không hợp với trước kia, những lúc bình thường Lan Bác Tư Bản sẽ không dùng từ nghiêm nghị như thế này.

Một số người khác lại biến sắc lúc trắng lúc xanh, trong đó bao gồm những người hội đàm trong mật thất trước đó không lâu. Ngược lại về mặt Ngã Đắc Lý Kỳ nhìn qua rất bình tĩnh, hình như là hoàn toàn không có cảm giác ngoài dự liệu.

“Ta nghĩ các vị đang ngồi nơi này hẳn là rõ ràng Bất Hủ truyền thừa có ý nghĩ như thế nào đối với Thần Vực chúng ta.” Thanh âm Lan Bác Tư Bản vô cùng uy nghiêm quanh quẩn bên trong phòng họp trống trải: “Không sai, đã mấy trăm năm trôi qua huyết mạch Bất Hủ Vương An Đức Sâm chưa từng thức tỉnh lần nào. Nhưng mỗi một thành viên của Thần Vực đều tin rằng sẽ có một ngày Bất Hủ truyền thừa sẽ thức tỉnh một lần nữa, dẫn dắt chúng ta dựng đứng hoàng kim chiến kỳ tung bay trên khắp đại lục.”

“Bây giờ, ta rất vinh hạnh nói cho các vị, ngày này đã sắp tới rồi.”

Theo từng lời Lan Bác Tư Bản nói ra, trong phòng họp yên tĩnh nhất thời bị tiếng nghị luận ồn ào phá vỡ, Lan Bác Tư Bản mang đến tin tức quá rung động rồi. Chẳng lẽ là huyết mạch An Đức Sâm rốt cuộc xuất hiện giác tỉnh?

“Ta tin tưởng rất nhiều người đã có đáp án, không sai, sau khi Già Ân chết đi thậm chí ngay cả ta cũng nghĩ rằng Bất Hủ truyền thừa sẽ đoạn tuyệt từ đó. Nhưng may mắn chính là đứa con Già Ân còn sống, hơn nữa ta chịu trách nhiệm nói cho các người biết, đứa con của Già Ân tên là Dịch Áo. Đó là một thiên tài chân chính, ít nhất trong những người ta từng thấy, Dịch Áo là một người xuất sắc nhất.”

Lan Bác Tư Bản đánh giá Dịch Áo quá cao, thậm chí trên mặt rất nhiều người lộ ra thần sắc hoài nghi, vị lão nhân từng ở trong mật thất lại càng trực tiếp nêu nghi vấn: “Lan Bác Tư Bản đại nhân, nói như vậy có khoa trương quá không?”

Lan Bác Tư Bản nhìn lão nhân đặt câu hỏi, chỉ cười cười bình thản: “Một thanh niên hai mươi hai tuổi, ba năm trước đây còn chưa phải là Thiên Phú võ sĩ. Nhưng bây giờ hắn đã tấn thăng đến Cực Hạn võ sĩ cấp tám, người như vậy chẳng lẽ không tính là thiên tài? Đúng rồi, quên chưa bổ sung, cách đây hơn mười ngày hắn chỉ là một gã Cực Hạn võ sĩ cấp sáu.”

“Chuyện này ... không thể nào?”

“Trời đất ơi, làm sao có người lên cấp tốc độ nhanh như vậy?”

Trong ánh mắt của tất cả mọi người đều lộ ra tin tức đồng dạng, đó là không dám tin tưởng. Kiến thức thông thường nói cho bọn họ biết đó là chuyện không thể, trên đời này có người lên cấp với tốc độ biến thái như vậy? Nếu đúng như lời Lan Bác Tư Bản nói, chẳng phải chỉ cần có đủ thời gian, cái tên Dịch Áo kia sẽ trưởng thành tới trình độ nào đây?

500. Chương 499: Hội Nghị Tanh Máu

Thần Điểu

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 499: Hội nghị tanh máu

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Trong mắt lão nhân kia cũng xẹt qua một tia kinh hoàng, hẳn có thể không cần thân phận Bất Hủ truyền thừa của Dịch Áo. Bởi vì thời gian mấy trăm năm đã chứng minh cái gọi là Bất Hủ truyền thừa chỉ là một mơ ước không thực tế của các bậc tiền bối Thần Vực truyền lại. Hẳn vốn cho là Dịch Áo đã chết toi rồi, cho dù không chết nhiều nhất Lan Bác Tư Bản chỉ dựa vào đó để chiếm đoạt lại một phần quyền lực mà thôi. Nhưng mà Lan Bác Tư Bản lộ ra tin tức quá kinh người, một khi những lời Lan Bác Tư Bản nói đều là sự thật, các thế lực phân rã từ Thần Vực sẽ bắt đầu phát sinh biến hóa.

Lão nhân rõ ràng một người sắp giác tỉnh Bất Hủ truyền thừa có ý nghĩa đối với Thần Vực như thế nào, đây là mơ ước mấy chục đời của thành viên Thần Vực cùng nhau phấn đấu. Nếu hẳn biết được tin tức kia sớm một chút, chuyện làm đầu tiên chính là nghĩ biện pháp liên lạc với Dịch Áo, chứ không phải ngằm đồng cái tên ý Dĩ Tất chết tiệt kia lên kế hoạch ám sát.

Nhưng mà hiện tại nói gì cũng đã chậm, lão nhân chỉ có thể cầu nguyện đây chỉ là một lời nói dối mỹ lệ.

Lan Bác Tư Bản đưa tay ra hiệu, tiếng nghị luận trong phòng họp liền bình ổn lại.

“Lời nói dối sẽ bị vạch trần rất dễ dàng, ta biết mọi người có lẽ đang ôm thái độ hoài nghi, nhưng ta đành phải để cho các người thất vọng, bởi vì đây là sự thật.” Ánh mắt Lan Bác Tư Bản chậm rãi quét qua khuôn mặt từng người một, nhả ra từng câu từng chữ: “Ta lấy danh dự của ta hạ lời thề, mỗi chữ ta nói đều là chân thật.”

Câu này vừa ra khỏi miệng Lan Bác Tư Bản, trong phòng họp nhất thời sôi trào lên một mảnh náo nhiệt, trong cuộc đời Lan Bác Tư Bản chỉ lập hạ một lời thề duy nhất. Đó chính là thời điểm Quân Đồ Minh công hãm Thần Vực, Lan Bác Tư Bản thề rằng bây giờ thối lui chỉ là tạm thời, cuối cùng có một ngày hẳn sẽ dẫn dắt Thần Vực đi về phía huy hoàng một lần nữa. Phần lớn người lúc ấy đều lựa chọn tin tưởng Lan Bác Tư Bản, vì thế lực lượng Thần Vực mới có thể bảo tồn cho tới ngày nay.

Ngày hôm nay Lan Bác Tư Bản trình trọng hạ lời thề lần thứ hai, lên đến vị trí như Lan Bác Tư Bản không thể nào lấy danh dự của mình ra nói giỡn được.

Lần này mọi người vẫn lựa chọn tin tưởng Lan Bác Tư Bản, cơ hồ trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy kích động, huyết mạch Bất Hủ truyền thừa sắp giác tỉnh? Ngày Thần Vực tái hiện huy hoàng đã không còn xa vời nữa, mơ ước vô số người chờ đợi rốt cuộc đã sắp thành hiện thực.

Dĩ nhiên, lúc nào cũng có xuất hiện một vài ngoại lệ, khuôn mặt một số người còn lại y như bầu trời u ám, cái tên mập kia đã toát mồ hôi lạnh ướt đầm trán, lên đến địa vị của bọn họ không có người nào là thẳng ngu. Sự thật đã chứng minh Dĩ Tất hạ thủ với Dịch Áo là một quyết định sai lầm to lớn cỡ nào, nếu như sớm biết tình huống như thế, bọn họ tình nguyện liên thủ giết chết Dĩ Tất chứ không thể để cho cái tên điên này làm xằng làm bậy.

Nhưng mà bây giờ bọn họ hối hận nhất là không có nghe theo Dĩ Tất khuyến cáo, nếu sau khi nhận được tin tức kia bọn họ lập tức lựa chọn rời đi. Có lẽ vẫn còn cơ hội sống sót, nhưng bây giờ sinh tử của bọn họ đã không còn nằm trong tay của chính mình.

Lúc này Lan Bác Tư Bản chợt xoay chuyển đề tài: “Nhưng mà, khi chúng ta đã thấy được ánh rạng đông, ngay thời điểm chúng ta có cơ hội hoàn thành mơ ước của các bậc tiền bối đời trước, có một số người chỉ vì lợi ích của mình cố gắng bóp chết hi vọng của Thần Vực.”

“Cái gì?”

Trong phòng họp lại sôi trào một lần nữa, trong phút chốc cảm xúc từ quần chúng dâng trào mãnh liệt, mấy trăm năm mới đợi được đến lúc Bất Hủ truyền thừa giác tỉnh, thế mà có người có ý định gây bất lợi cho Dịch Áo? Cái tên điên kia căn bản không xứng làm một thành viên của Thần Vực.

“Ta cảm thấy rất đáng tiếc, cũng rất là đau lòng, trên thực tế ngay khi ta nhận được tin tức kia thậm chí có hi vọng nó không phải là sự thật.” Tiếng nói trầm thấp của Lan Bác Tư Bản truyền vào trong tai từng người một: “Nhưng mà sự thật chung quy vẫn là sự thật, không ai có thể thay đổi được. Nửa tháng trước, Dịch Áo ở trong Sư Tâm để quốc để đô bị ám sát, may là vận mệnh vẫn chiếu cố chúng ta, Dịch Áo chỉ bị thương nhẹ, không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Tất cả mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nếu như Dịch Áo cứ như vậy chết đi, vậy thì chuyện này quá buồn cười rồi, nói không chừng sẽ trở thành trò cười cấp lịch sử cũng nên.

“Thế nhưng chuyện này không thể kết thúc như vậy.” Lan Bác Tư Bản hạ thấp giọng xuống, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, ánh mắt xẹt qua tất cả mọi người ngồi cạnh bàn: “Những người đó nhất định phải trả giá đắt cho hành động ngu xuẩn của mình.”

Bên trong phòng họp lại rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người đang đợi Lan Bác Tư Bản nói ra hung thủ phía sau màn. Sau đó chỉ cần Lan Bác Tư Bản ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ phát động tất cả lực lượng không chút ngần ngại xé xác cái tên có can đảm ám sát Bất Hủ truyền thừa.

Ánh mắt Lan Bác Tư Bản rơi vào trên người Ngã Đặc Lý Kỳ và tên mập: “Các vị, không muốn nói với ta điều gì đó sao?”

Về mặt Ngã Đặc Lý Kỳ không hề thay đổi, ánh mắt nhìn Lan Bác Tư Bản thậm chí còn mang theo vài phần thương thức: “Đây mới là Lan Bác Tư Bản mà ta quen biết, những năm gần đây người biểu hiện quá hèn yếu.”

“Ta từng nói qua tạm thời thôi lui chỉ là vì chờ đợi một thời cơ quật khởi tốt hơn. Trong từ điển của ta cho tới bây giờ không bao giờ có hai chữ hèn yếu.”

“Không sai, nhưng mà người đã bỏ qua một chuyện.” Ngã Đặc Lý Kỳ thở dài: “Thời gian sẽ làm cho người ta quên đi rất nhiều thứ, cũng sẽ làm cho người ta nảy sinh ra nhiều ý nghĩ. Lan Bác Tư Bản, thời gian Thần Vực yên lặng đã quá lâu, phát triển đến cực diện như hiện tại, người không thể trốn tránh trách nhiệm trong đó.”

“Ta thừa nhận.” Lan Bác Tư Bản thản nhiên trả lời, chợt tiếng nói chuyển sang cực kỳ nghiêm túc: “Nhưng đây không thể là lý do để các người hạ thủ đối với Dịch Áo.”

Mọi người lại bị kinh hãi một lần nữa, ám sát Dịch Áo dĩ nhiên là nhóm người của Ngã Đặc Lý Kỳ. Thế nhưng lần này không có ai phát ra thanh âm nghị luận, bởi vì ai nấy đều biết rõ song phương mâu thuẫn từ xưa đến nay chưa bao giờ ngừng lại. Nếu như là những người khác, sợ rằng không cần Lan Bác Tư Bản lên tiếng, bọn họ sẽ trực tiếp xông lên hạ sát thủ. Nhưng Ngã Đặc Lý Kỳ lại không giống, mặc dù Ngã Đặc Lý Kỳ đã bắt đầu tiến vào thời kỳ già yếu, nhưng hắn là người cùng thời kỳ với Lan Bác Tư Bản. Lực ảnh hưởng của Ngã Đặc Lý Kỳ ở trong Thần Vực không thể đo lường nổi.

“Không, người hiểu lầm rồi.” Ngã Đặc Lý Kỳ nở nụ cười nhàn nhạt: “Ta cho tới bây giờ không muốn giải thích điều gì, nếu Bất Hủ truyền thừa đã thức tỉnh, vậy thì Thần Vực cũng sắp bước vào thời kỳ mới. Thật ra ta đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, Lan Bác Tư Bản, lần này ngàn vạn lần không nên mềm lòng nữa.”

Ngã Đặc Lý Kỳ vừa nói ra khỏi miệng, tên mập bên cạnh giống như con mèo bị đâm phải đuôi, giận dữ nổ phồng hột lớn: “Ngã Đặc Lý Kỳ, người điên rồi?”

Mấy người khác cũng vừa sợ vừa giận, ý niệm đầu tiên trong đầu bọn họ là Ngã Đặc Lý Kỳ phản bội bọn họ, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì lại thấy không đúng. Bởi vì Ngã Đặc Lý Kỳ và Dĩ Tát có danh vọng cao nhất trong nhóm bọn hắn, nếu Lan Bác Tư Bản muốn đối phó bọn họ, không có đạo lý sẽ bỏ qua cho Ngã Đặc Lý Kỳ.

Lan Bác Tư Bản hiển nhiên cũng không nghĩ tới Ngã Đặc Lý Kỳ sẽ nói ra lời như vậy, ánh mắt nhất thời lộ vẻ phức tạp, từ trên tình cảm thì đám người Ngã Đặc Lý Kỳ thuộc về tầng lớp tinh anh của Thần Vực, mỗi khi tổn thất một người sẽ tước đoạt lực lượng của Thần Vực đi một phần. Nhưng đúng như Ngã Đặc

Lý Kỳ nói, nếu Bất Hủ truyền thừa đã giác tỉnh, Lan Bác Tư Bản tuyệt đối không cho phép một kẻ nào làm ảnh hưởng đến sự phát triển của Thần Vực.

Lan Bác Tư Bản hít vào một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh, từ tốn nói: “Ngã Đặc Lý Kỳ, cảm ơn lời đề nghị của ngươi, lúc này không giống ngày xưa, ta sẽ không mềm lòng nữa.”

Một vị lão nhân khác biến sắc mặt mấy lần, hai mắt trợn trừng lên, quát to: “Hai vị đại nhân nói chuyện ta nghe không hiểu, có thể giải thích cặn kẽ hơn không?”

Lan Bác Tư Bản mỉm cười nhàn nhạt: “Nghe không hiểu cũng không sao, chỉ cần các ngươi biết rõ mình làm những chuyện gì là đủ rồi.”

Lão nhân khề nhừ mày, ra vẻ cực kỳ kinh ngạc: “Chúng ta đã làm gì? Chuyện đã xảy ra ở tíu Sư Tâm đế quốc sẽ không dính líu tới chúng ta chứ?”

Ngã Đặc Lý Kỳ bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía vị lão nhân kia đầy vẻ châm chọc: “Không nên nói dối vô vị làm gì nữa, nói thật, nếu như sớm biết biểu hiện của các ngươi kém cỏi như thế này, ngay cả thể cực cơ bản nhất cũng không nhìn thấy. Lúc ban đầu ta sẽ không lựa chọn đứng ở bên phía các ngươi.”

Lão nhân bỗng nhiên quay đầu lại: “Ngã Đặc Lý Kỳ, bây giờ mới nói như vậy, ngươi cho là có ý nghĩa không?”

“Đương nhiên là có ý nghĩa, ít nhất chứng minh ta và các ngươi là hai loại người hoàn toàn bất đồng.” Ngã Đặc Lý Kỳ cười nói: “Không sai, ta luôn có thành kiến đối với Lan Bác Tư Bản, nhưng đây chỉ giới hạn ở bản thân của hắn mà thôi. Ít nhất ở trong một vấn đề, ta tin tưởng và nhất trí với Lan Bác Tư Bản.”

501. Chương 500: Giá Trị Của Địch Áo (1)

Thần Điển

Tác giả: Phá Nam Tường

Chương 500: Giá trị của Địch Áo (1)

Nhóm dịch: Dung Nhi

Nguồn: Vipvandan

Ngã Đặc Lý Kỳ nói tới đây mặt mũi chuyển sang vô cùng ngưng trọng: “Đó chính là bất kỳ người nào cản trở Thần Vực quật khởi đều phải bị thanh trừ.”

Lão nhân cười lạnh: “Cho dù đó là ngươi?”

Ngã Đặc Lý Kỳ bỗng nhiên cười lên âm âm: “Ngươi đúng là làm cho ta quá thất vọng, có phải ngươi nghĩ là ta rất quý trọng tính mạng của mình? Trong mắt ngươi, ta là người như vậy sao?”

Ngã Đặc Lý Kỳ lắc đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn sang vị lão nhân kia: “Từ lúc Quân Đồ Minh công hãm Thần Vực, ta đã tùy thời chuẩn bị kính dăng tính mạng của mình rồi. Dĩ nhiên điều đó cần phải có một điều kiện tiên quyết, đó là cái chết của ta có thể chứng kiến Thần Vực quật khởi, như vậy ta sẽ không ngần ngại chút nào.”

Lan Bác Tư Bản nhìn gương mặt già nua của Ngã Đặc Lý Kỳ, cảm xúc trong lòng ngổn ngang trăm mối. Hắn vốn cho là Ngã Đặc Lý Kỳ đối nghịch với mình bấy lâu nay chỉ là vì nhớ nhung quyền thế, nhưng bây giờ nhìn lại thật ra điểm xuất phát của Ngã Đặc Lý Kỳ và hắn là giống nhau. Khác biệt duy nhất là Ngã Đặc Lý Kỳ lựa chọn một con đường khác mà thôi.

Ngã Đặc Lý Kỳ chú ý tới vẻ mặt Lan Bác Tư Bản, không khỏi cười nói: “Đã lâu không nói nhiều như vậy rồi, ngươi ngàn vạn lần đừng có nghĩ rằng ta là người đại công vô tư. Người xưa thường nói người sắp chết chỉ nói điều thiện, ngươi có thể lý giải thành ta nghĩ lưu lại cho mọi người một ấn tượng tốt đẹp trước khi chết mà thôi. Lan Bác Tư Bản, Bất Hủ truyền thừa thức tỉnh là cơ hội duy nhất của Thần Vực, vứt sạch phần thiện lương trong lòng ngươi đi, không nên do dự nữa, bắt đầu từ ngày hôm nay, Thần Vực sẽ không còn thanh âm đối nghịch với ngươi tồn tại, ta tin tưởng ngươi có năng lực như thế.”

“Ta không tin.” Lão nhân kia bỗng nhiên gằn giọng, tức giận cực độ hoặc là sợ hãi đã khiến khuôn mặt hắn vặn vẹo vô cùng dữ tợn: “Ngã Đặc Lý Kỳ, ngươi không thể nào đại biểu cho mọi người chúng ta, ngươi muốn chết đó là chuyện của ngươi. Nhưng chúng ta cũng không có làm sai, tại sao chuyện Dĩ Tát làm lại để chúng ta gánh chịu hậu quả?”

“Nói thật là đường hoàng.” Ngã Đặc Lý Kỳ nhìn sang lão nhân tràn đầy khinh bỉ: “Các ngươi tự hỏi lại lương tâm của mình đi, ai dám cam đoan mình hoàn toàn vô tội ? Được rồi, cho dù các ngươi không có làm gì cả, nhưng ít ra cũng có tác dụng quạt gió thổi lửa, điểm này ta không có nói sai chứ? Định đẩy trách nhiệm lên trên người Dĩ Tát? Làm người có thể vô sỉ, nhưng không thể vô sỉ đến tình trạng này, ta khuyên ngươi một câu, không nên tiếp tục giải thích vô nghĩa nữa, lấy dũng khí ra đối mặt thực tế đi.”

Lão nhân kia bị Ngã Đặc Lý Kỳ nói chọc cho tức giận đến mức cả người phát run, nếu như Lan Bác Tư Bản nói như vậy, hắn còn có thể nghĩ biện pháp phân biệt phải trái, nhưng những điều này tất cả là từ trong miệng Ngã Đặc Lý Kỳ cùng một trận doanh với bọn họ. Mà chuyện này không thể nghi ngờ là một đả kích mang tính hủy diệt.

Phe phái bọn họ vốn là lấy Ngã Đặc Lý Kỳ và Dĩ Tát cầm đầu, hôm nay Dĩ Tát tung tích không rõ, lời nói có trọng lượng nhất trong nhóm chính là Ngã Đặc Lý Kỳ, nhưng ở thời khắc mấu chốt này Ngã Đặc Lý Kỳ lại lựa chọn phản chiến, kiên định đứng ở bên phía Lan Bác Tư Bản.

Qua một lúc sau lão nhân mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, nói: “Ngã Đặc Lý Kỳ, có thể nói cho ta biết, đến tột cùng tại sao ngươi phải làm như vậy?”

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Ngã Đặc Lý Kỳ thản nhiên nói: “Bởi vì ta chợt phát hiện đồng bạn của mình đều là một lũ ngu xuẩn tầm nhìn hạn hẹp, ngay cả dũng khí đối diện với thực tế cũng không có. Ta đây thật sự cao hứng khi biết rằng Thần Vực không có nằm ở trong tay các ngươi, nếu đúng là như vậy thì đó sẽ là một trận tai nạn to lớn.”

Lão nhân xem như đã hiểu ý Ngã Đặc Lý Kỳ, hít vào một hơi thật sâu, nói: “Nếu như sau khi nhận được tin tức kia, chúng ta làm theo Dĩ Tát đề nghị thì sao?”

Ngã Đặc Lý Kỳ cười cười nói: “Vậy thì ít nhất cũng nói rõ các ngươi không ngu, nói rõ các ngươi còn có dũng khí đối mặt với thực tế. Nếu quả thật là như vậy, có lẽ ta sẽ tiếp tục ủng hộ các ngươi.”

Lão nhân trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười cười quỷ dị: “Coi như là như vậy đi, vậy thì sao đây? Lan Bác Tư Bản đại nhân, ngài hẳn là rõ ràng lực lượng nằm trong tay của chúng ta, ta cảm thấy hiện tại Thần Vực đang là lúc cần người, hay là tránh khỏi cái chết vô ích thì tốt hơn.”

Về mặt Lan Bác Tư Bản hoàn toàn không dao động, tựa hồ đã sớm dự liệu được đối phương sẽ nói như vậy: “Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Không không không, Lan Bác Tư Bản đại nhân, hèn mọn như ta làm sao dám uy hiếp ngài?” Lão nhân nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Đây chỉ là một đề nghị mà thôi, dĩ nhiên là quyền chủ động vẫn nằm ở trong tay của ngài. Ta chỉ muốn nói là nếu ngài để cho chúng ta rời đi, như vậy ở trên chiến trường sẽ có thêm một cỗ lực lượng chống cự Nguyệt Ảnh đế quốc, mục tiêu của chúng ta và ngài là nhất trí, đúng không?”

“Nếu như ta nói không?”

Lão nhân không hề nhượng bộ, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Lan Bác Tư Bản: “Lan Bác Tư Bản đại nhân, con kiến hôi còn muốn sống tạm bợ, huống chi là đám chúng ta. Nếu quả thật là như vậy, ta chỉ có thể là vô cùng đáng tiếc, Thần Vực rất có thể bởi vì ngài quyết định mất lý trí của ngày hôm nay, mà bỏ lỡ cơ hội quạt khởi gần kề.”

“Ngươi nói sai một điểm.” Ánh mắt Lan Bác Tư Bản lạnh lùng như đao: “Huyết mạch Bất Hủ truyền thừa đã thức tỉnh, không có người nào có thể ngăn cản Thần Vực quạt khởi. Xem ra cho tới bây giờ ngươi vẫn không thể nhìn thấy rõ thế cục chân chính, Ngã Đặc Lý Kỳ nói không sai, ngay cả dũng khí đối với thực tế các ngươi cũng không có.”

Ngã Đặc Lý Kỳ cười văng lên: “Hiếm khi thấy ngươi cũng đồng ý quan điểm của ta, ta có nên cảm thấy vinh hạnh không đây?”

Lan Bác Tư Bản liếc mắt nhìn sang, hai người nhìn nhau cười một tiếng, trải qua hết thảy ân oán mấy chục năm, thế mà chỉ một nụ cười này đã tan thành mây khói.

Ngã Đặc Lý Kỳ chậm rãi đứng lên, thở dài một hơi: “Xem ra bọn người kia chắc là không biết hối cải rồi, thôi được, dù sao ta đã là một người chết. Coi như là làm chuyện tốt tích chút công đức vậy.”

Trong mắt Lan Bác Tư Bản toát ra một tia cảm động: “Ngã Đặc Lý Kỳ, người không cần miễn cưỡng mình.”

“Miễn cưỡng? Làm sao thế?” Ngã Đặc Lý Kỳ cười nói: “Ta đây trước giờ đã làm chuyện lỗ vốn lần nào chưa? Nhưng người đã làm sai, tóm lại là phải trả giá cho nó. Ta chỉ hi vọng hành động ngày hôm nay của ta có thể bù đắp khuyết điểm ngày trước. Quan trọng nhất là ta không hi vọng đã chết rồi còn bị người ta mắng, mặc dù khi đó ta đã không nghe được nữa, nhưng ta không thích cái cảm giác này.”

Giờ phút này những người trung thành với Lan Bác Tư Bản đã sớm điều chỉnh tốt vị trí, chỉ chờ Lan Bác Tư Bản lên tiếng, bọn họ sẽ phát động một trận thanh tẩy quy mô lớn nhất từ trước tới nay trong nội bộ Thần Vực.

“Lan Bác Tư Bản đại nhân, ngài thật sự phải làm như vậy?” Thanh âm lão nhân kia đột nhiên sắc bén hẳn lên.

“Ta đã chuẩn bị làm như vậy.”

Lan Bác Tư Bản vừa dứt lời, bên trong phòng họp dâng lên một màn máu tanh khủng khiếp.

Trong tiểu lâu, vẻ mặt Mạc Lâm rất phức tạp đặt tờ giấy xuống bàn, ngẩng đầu nhìn đám người Á Nhĩ Duy Tư ngồi ở đối diện.

“Mạc Lâm trưởng lão, kết quả ra sao?” Mấy người Á Nhĩ Duy Tư cũng nóng vội, Lan Bác Tư Bản phát động thanh tẩy nội bộ tất nhiên sẽ trả giá trầm trọng, bây giờ bọn họ chỉ hi vọng tổn thất ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

“Tốt hơn dự tính nhiều.” Mạc Lâm thở phào một hơi: “Không nghĩ tới vào phút cuối cùng Ngã Đặc Lý Kỳ lựa chọn đứng ở bên phía chúng ta. Nếu không, rất khó nói thế cục sẽ chuyển biến xấu tới trình độ nào.”

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư kinh ngạc nhìn nhau, kết quả này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của bọn họ, có thể nói kể từ khi Lan Bác Tư Bản truyền lệnh rút lui, Ngã Đặc Lý Kỳ đã bắt đầu đối chọi gay gắt với Lan Bác Tư Bản rồi. Ở trong mắt mọi người Ngã Đặc Lý Kỳ và Lan Bác Tư Bản giống y như nước và lửa vậy, vĩnh viễn không thể nào dung hòa được, một người ngoan cố như vậy tại sao có thể từ bỏ tín niệm mình kiên trì bấy lâu nay?

“Tại sao Ngã Đặc Lý Kỳ làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì có thể sống sót.” Á Nhĩ Duy Tư lắc đầu không có ý định tiếp tục nói hết, bởi vì lý do này chính hắn cũng không tự thuyết phục được. Ngã Đặc Lý Kỳ là cường giả từ thời đại trước đi tới, không thể nào không có một điểm tôn nghiêm.

“Không, Ngã Đặc Lý Kỳ đã chết.” Thanh âm Mạc Lâm hạ xuống rất thấp: “Lan Bác Tư Bản đại nhân nói vốn là hắn không cần chết, nhưng mà Ngã Đặc Lý Kỳ không chịu tha thứ cho bản thân. Trước kia chúng ta đã hiểu lầm Ngã Đặc Lý Kỳ đại nhân, thật ra hắn có cùng mục tiêu với Lan Bác Tư Bản đại nhân, chỉ là bọn họ lựa chọn hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau mà thôi.”

Đám người Á Nhĩ Duy Tư im lặng không nói, mặc dù không có đích thân tới hiện trường nhưng bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó thảm thiết tới cỡ nào. Dù sao không là tất cả mọi người đều có thể thần nhiên đi về phía tử vong như Ngã Đặc Lý Kỳ. Nhất định là có đại đa số người sẽ lựa chọn liều mạng chống lại. Với danh vọng của Ngã Đặc Lý Kỳ, lựa chọn của hắn không thể nghi ngờ là đã tạo ra một sự thay đổi cục diện rất lớn, Thần Vực nhờ đó giảm bớt tỷ lệ thương vong trong trận thanh tẩy này. Tác dụng của Ngã Đặc Lý Kỳ chắc chắn không thể bỏ qua được.

Hạng người giống như Ngã Đặc Lý Kỳ, mặc dù đã từng là đối thủ nhưng hoàn toàn đáng giá bọn họ tôn kính.

Sau lần đại thanh tẩy này, Lan Bác Tư Bản hoàn toàn nắm giữ quyền lãnh đạo Thần Vực, trên dưới Thần Vực sẽ đoàn kết nhất trí, không còn có thanh âm phản đối nào nữa. Về phần Di Đạt đã biến mất tung tích,

không có ai biết hẳn đi nơi nào. Đoán chừng trước đó Dĩ Đạt tuyệt đối không nghĩ đến chỉ vì hấn lỗ mãng mới dẫn phát hậu quả nghiêm trọng như thế.

Vừa qua vài ngày nữa, Dịch Áo rốt cuộc đã khỏi hẳn thương thế, trong lúc đó Cổ Lạp Gia Tư tới thăm Dịch Áo mấy lần nhưng hấn không hề đề cập tới chuyện ngày đó, bởi vì Cổ Lạp Gia Tư biết rõ một khi tiết lộ bí mật trong cơ thể Dịch Áo ra ngoài ẽ tạo thành oanh động to lớn cỡ nào.

Dĩ nhiên, nếu như đổi thành một người khác thì Cổ Lạp Gia Tư sẽ bấm báo tin tức này cho Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn trước tiên. Nhưng mà Dịch Áo lại không giống, chỉ từ phương diện quan hệ với lão sư thì Cổ Lạp Gia Tư đã không thể làm như vậy. Hơn nữa, lúc trước Dịch Áo không có giấu diếm mình là Phong Ngân đệ tử, xem xét từ góc độ này trong lúc vô tình đã tạo thành sự tín nhiệm lẫn nhau.

Vì thế Cổ Lạp Gia Tư lựa chọn chôn giấu chuyện này ở trong lòng, chỉ cần Dịch Áo không muốn nói, vậy thì hấn vĩnh viễn không nhắc lại.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương, Dịch Áo có thể nói là vô cùng nhàn nhã, vốn là đám người Lôi Mông muốn chờ sau khi Dịch Áo thương thế lành lặn sẽ cùng nhau tu luyện. Nhưng khi bọn họ biết được Dịch Áo đã là Cực Hạn vô sĩ cấp tám, tất cả lập tức thay đổi ý định. Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tâm tư với tốc độ lên cấp biến thái của Dịch Áo, nhưng kết quả này vẫn vượt ra khỏi năng lực bọn họ có thể thừa nhận. Cho nên mọi người nhất trí quyết định, thừa dịp thời gian Dịch Áo dưỡng thương phải cố gắng rút ngắn khoảng cách ở giữa bọn họ và Dịch Áo. Nếu không, cứ để như vậy phát triển đi xuống, khoảng cách hai bên càng ngày càng xa đúng là quá mất mặt rồi.

Dịch Áo lợi dụng đoạn thời gian nhàn hạ này cẩn thận xem xét bản thân mình, Dịch Áo vui mừng chính là bây giờ hấn không cần làm gì dòng xoáy nguyên lực sẽ tự động rót nguyên lực vào trong Căn Luân. So sánh với trước khi hấn cẩn thận hấp thu từng giọt từng giọt lực lượng bên trong dòng xoáy nguyên lực thật sự là hai khái niệm khác hẳn. Toàn bộ quá trình này diễn ra cực kỳ vững vàng, giống như giữa dòng xoáy nguyên lực và Căn Luân của Dịch Áo đã tạo thành một sợi dây liên kết nào đó. Dòng xoáy nguyên lực xuất ra năng lượng vừa đúng với khả năng Căn Luân có thể thừa nhận, mỗi một tia nguyên lực sẽ không hề lãng phí, cũng không tồn tại nguy hiểm bạo thể mà chết như trước.

Vấn đề phiền toái từ trước tới giờ vẫn làm Dịch Áo đau đầu cứ thế đã được giải quyết, hiện tại Dịch Áo còn không rõ ràng lắm hết thấy những điều đó là công lao của Cổ Lạp Gia Tư. Nếu không có Cổ Lạp Gia Tư xuất thủ dẫn dắt nguồn năng lượng bạo phát kia, cho dù Dịch Áo có thể sống sót trong tay ba gã Võ Tôn cũng sẽ bị nguyên lực mất khống chế chết toi từ lâu rồi.

Sợ rằng Ngõa Tây Lý cũng không thể nào nghĩ tới dòng xoáy nguyên lực bên trong cơ thể Dịch Áo lại biến thành tình huống như thế, đạt tới trình độ như Ngõa Tây Lý chỉ có thể chủ động hấp thu lực lượng từ dòng xoáy nguyên lực từng ly từng tý mà thôi. Thế mà Dịch Áo tự động tạo thành một vòng tuần hoàn đầy đủ, từ nay về sau Dịch Áo không cần sử dụng mảnh vỡ tinh thần thì tốc độ tu luyện cũng sẽ vượt xa những người khác.

Biết được tin tức Dịch Áo hồi phục, Mạc Lâm dẫn đám người Á Nhĩ Duy Tư đi thẳng tới nhà Lôi Mông, dù sao không bao lâu nữa thân phận Dịch Áo sẽ được công bố. Mạc Lâm cũng không cần phải cố kỵ làm gì, hướng chỉ bất kể nhìn từ phương diện nào, nhà Lôi Mông an toàn hơn tiểu lâu của Mạc Lâm nhiều lắm.

Nhìn thấy Mạc Lâm dẫn người đi tới, mấy người Lôi Mông chỉ chào hỏi cho qua chuyện rồi chạy đi tu luyện. Trên thực tế, bây giờ Lôi Mông đã biết Mạc Lâm là người của Thần Vực, dĩ nhiên không phải là Lôi Mông cố ý đi điều tra, mà nhận được tin tức từ trong miệng Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn. Nhưng Lôi Mông không quan tâm Mạc Lâm thuộc về thế lực nào, Thiên Không thành cũng tốt, Thần Vực cũng được, chỉ cần không có ác ý đối với Dịch Áo thì Lôi Mông sẽ không quản chi cho một.

“Chuẩn bị bắt đầu?”

Trong lòng Dịch Áo rất là mong đợi, đôi mắt khắp đại lục sợ rằng chỉ có Thần Vực mới có bí pháp hỗ trợ gia tăng thực lực trong khoảng thời gian ngắn. Đồng thời cũng chứng minh một việc, mặc dù Thần Vực bây giờ bị đẩy ra tận vùng hoang dã quanh hiu, nhưng nội tình phong phú vẫn hơn xa những thế lực khác. Cho dù là Nguyệt Ảnh đế quốc cũng không thể nào so sánh với Thần Vực nổi.

Mạc Lâm mỉm cười gật đầu: “Tốc độ người lên cấp đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của mọi người rồi, thật ra ta tin tưởng không cần trợ giúp của chúng ta, không qua bao lâu nữa người cũng sẽ tấn thăng lên đến Võ Tôn. Nhưng thế cục bây giờ quá hỗn loạn, chiến tranh thăng cấp chỉ là chuyện sớm hay muộn, gia tăng một phần thực lực cũng nhiều thêm một phần bảo đảm.”

“Cần ta làm gì?”

“Quá trình không phức tạp lắm, chỉ cần tìm một gian phòng trống trải, lấy nơi bình thường hay tu luyện là tốt rồi.”

Địch Áo dẫn đám người Mạc Lâm đi tới gian phòng trống, Mạc Lâm quét mắt một vòng rồi nói: “Nơi này là được rồi, Á Nhĩ Duy Tư, bắt đầu đi.”

Bốn người Á Nhĩ Duy Tư chia ra chiếm cứ bốn góc phòng, chậm rãi ngồi xuống đất, mỗi người móc ra từ trong lòng ngực một món đồ nắm chặt trong lòng bàn tay.

Địch Áo mở to hai mắt ra nhìn, thì ra mấy người Á Nhĩ Duy Tư nắm trong tay không phải là mảnh vỡ tinh thần bình thường, mà là tinh thần kết tinh. Từ đáy lòng dâng lên cảm giác kinh ngạc, khó trách khi đó Mạc Lâm nói phương pháp này đủ cho mười mấy người dựa theo phương thức tu luyện bình thường lên tới cấp bậc Võ Tôn. Mặc dù đám người Địch Áo gần đây bắt đầu sử dụng tinh thần kết tinh, nhưng chỉ có bọn họ mới có thể xa xỉ như thế mà thôi, những người khác căn bản không thể nào có được tài nguyên phong phú cỡ này.

Giờ phút này, Địch Áo cảm nhận được bất an tràn vào trong lòng, từ trước tới nay Địch Áo cho rằng mình và Thần Vực chỉ có quan hệ hợp tác mà thôi. Nhưng Địch Áo không nghĩ rằng mình giao ra có thể so sánh với giá trị của bốn khối tinh thần kết tinh. Trên thực tế, đến tận bây giờ Địch Áo còn chưa có làm gì cho Thần Vực.

“Chuyện này... hình như không thích hợp lắm thì phải?” Địch Áo cười khổ nói: “Nhất là ngay lúc này, nếu ngài cho rằng ta tấn thăng đến Võ Tôn sẽ không có bất cứ vấn đề gì, ta cảm thấy những thứ này nên giữ lại cho những người đang cần mới đúng.” Mạc Lâm nở nụ cười vui vẻ, nếu Địch Áo thản nhiên tiếp nhận thì hẳn cũng không biểu lộ ra nửa điểm bất mãn, nhưng từ đáy lòng khó tránh khỏi hơi thất vọng. Bây giờ Địch Áo biểu hiện thái độ vừa vặn chứng minh hẳn không có nhìn lầm người.

“Không có ai cần thứ này hơn người đâu. Địch Áo, hình như ngài vẫn đánh giá thấp địa vị của mình, nói thật ra, nếu dốc hết tất cả tài nguyên của Thần Vực mà có tác dụng, chúng ta sẽ biến người thành cường giả Thánh cấp ngay lập tức. Nhưng đây là chuyện không thể, chúng ta có thể làm nhiều đây thôi, đoạn đường kế tiếp người phải tự đi rồi.”

Địch Áo há miệng kinh hãi, trợn mắt nhìn sang Mạc Lâm, dốc hết tất cả tài nguyên của Thần Vực? Chẳng lẽ Bất Hủ truyền thừa có tác dụng đối với Thần Vực lớn đến trình độ khủng bố như vậy?

Mạc Lâm hiển nhiên có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng Địch Áo nhưng không có giải thích quá nhiều, chỉ cười cười nói: “Được rồi, sau này từ từ người sẽ tiếp xúc đến những phương diện đó. Bây giờ trước tiên tăng cường thực lực ủa người đã.”

Thấy Mạc Lâm không muốn nói, Địch Áo cũng không có hỏi nhiều, dựa theo Mạc Lâm chỉ thị ngồi ở giữa phòng.

Mạc Lâm gật đầu ra hiệu cho mấy người Á Nhĩ Duy Tư, sau đó xoay người đi ra ngoài khép cửa phòng lại.

Chốc lát sau, trong tay mấy người Á Nhĩ Duy Tư đồng thời sáng lên quang mang chói mắt, cả gian phòng chìm trong luồng ánh sáng trắng bạc, theo đó là nguồn nguyên lực dao động vô cùng mãnh liệt.

Mạc Lâm nói không sai, Địch Áo đúng là không cần làm gì cả, chỉ cần dụng tâm hấp thu nguyên lực chung quanh thân thể là được rồi. Khác biệt duy nhất là mấy người Á Nhĩ Duy Tư kích phát ra nguyên lực tinh khiết hơn bên ngoài rất nhiều, vì thế Địch Áo hấp thụ cực kỳ đơn giản.

Lúc mới bắt đầu Địch Áo cố gắng khống chế bản thân, bởi vì dòng xoáy nguyên lực vẫn tiếp tục rót nguyên lực vào trong Căn Luân, Địch Áo lo lắng hai bên này sinh xung đột. Nhưng khi Địch Áo từng bước gia tăng

số lượng nguyên lực hấp thu thì phát hiện hoàn toàn không có chuyện gì khác thường, đến lúc đó hẳn mới yên lòng tận lực hấp thu nguyên lực dày đặc ở chung quanh.

Đúng lúc này, mấy người Á Nhĩ Duy Tư liếc nhìn nhau hội ý, bọn họ thấy được trong mắt đối phương sự kinh ngạc, bởi vì tốc độ Dịch Áo hấp thu nguyên lực đã vượt ra khỏi bọn họ dự tính.

502. Chương 501: Đột Phá

Nguyên lực dao động kịch liệt như thế dĩ nhiên không thể giấu diếm được những người khác. Bên ngoài nhà Lôi Mông nhìn qua không có gì khác thường, đột nhiên những người đi đường và người bán hàng rong không hẹn mà cùng ngừng động tác, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ, đám người Thần Vực đến tột cùng định làm gì vậy?

Thế nhưng, bởi vì từ trong viện tản mát ra nguyên lực dao động nhu hòa, không có tính sát thương, cho nên những người chịu trách nhiệm bảo vệ Lôi Mông không có bất kỳ dị động, chỉ phái người chạy đi thông báo tin tức.

Theo thời gian trôi qua, vẻ mặt mấy người Á Nhĩ Duy Tư từ từ ngưng trọng, lấy thực lực của bọn họ không cần chạm vào thân thể Dịch Áo cũng có thể cảm giác được Tâm Luân bên trong cơ thể Dịch Áo đã biến thành màu trắng. Mặc dù bọn họ nghĩ không ra vì sao Dịch Áo có tốc độ hấp thu nguyên lực kinh khủng như thế, nhưng bọn họ không có nhiều thời gian suy nghĩ, bởi vì Dịch Áo đã gần đột phá rồi.

Dịch Áo là người trong cuộc không biết gì về phát sinh dị biến trong cơ thể mình, mấy người Á Nhĩ Duy Tư kích phát ra nguyên lực tựa như một phần thân thể của Dịch Áo, hẳn chưa bao giờ có cảm giác dễ dàng như thế, đây không thể coi là tu luyện, mà là một loại hưởng thụ. Giờ phút này Dịch Áo dồn toàn bộ tâm thần ở trong việc hấp thu nguyên lực. Tinh thần kết tinh trong tay mấy người Á Nhĩ Duy Tư dần dần âm đạm xuống, ngay lúc này Tâm Luân của Dịch Áo bắt đầu phát sáng chói mắt.

Đám người Á Nhĩ Duy Tư dùng ánh mắt trao đổi, không hẹn mà cùng nhau gật đầu. Trên thực tế, ngay lúc Tâm Luân biến thành màu trắng thì bọn họ đã trợ giúp Dịch Áo đột phá xong rồi, nhưng Dịch Áo đột phá nhanh quá, bọn họ lo lắng có chuyện ngoài ý muốn nên mới vẫn chờ đợi tới bây giờ.

Mấy người hít vào một hơi bóp nát tinh thần kết tinh trong tay, kích phát toàn bộ nguyên lực ở trong tinh thần kết tinh ra, từng luồng nguyên lực dao động mạnh liệt tràn ra ào ào. Không giống như trước chính là, lần này không cần Dịch Áo chủ động hấp thu, là do mấy người Á Nhĩ Duy Tư cường lực khống chế hướng dẫn nguồn nguyên lực khổng lồ này tràn vào trong cơ thể Dịch Áo.

Dịch Áo bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong nháy mắt này Căn Luân, Chân Tri Luân, Chính Luân, Tâm Luân đồng thời bắt đầu xoay tròn điên cuồng, nguyên lực trong Căn Luân bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt chạy dọc theo kinh mạch tiến về phía trước. Sau đó Dịch Áo cảm giác được ở trong cơ thể có thứ gì đó tan ra, rồi toàn thân buông lỏng, một loại cảm thụ mà Dịch Áo chưa từng biết đến tràn ngập tư tưởng hẳn. Lần này hoàn toàn không giống với lúc Dịch Áo tấn chức Cực Hạn võ sĩ, dùng mấy chữ thoát thai hoá cốt để hình dung cũng không quá đáng chút nào. Thậm chí Dịch Áo có cảm giác mình vùng tay lên một cái là có thể thay đổi cả thế giới.

Thành công? Dịch Áo kiểm chế kích động ở trong lòng, cẩn thận kiểm tra bản thân, phía trên Tâm Luân là một vòng sáng đang chậm chậm xoay tròn, theo Dịch Áo hô hấp lập lòe lúc sáng lúc tối, đây chính là Đại Thành Luân?

Dịch Áo vươn tay ra, nguyên lực ở bên trong cơ thể tuôn trào ra ngoài, một luồng thanh mang lóe sáng trên đầu ngón tay Dịch Áo, hẳn có thể cảm giác được bên trong thanh mang hàm chứa lực sát thương vô cùng khổng lồ. Đây chính là khác nhau giữa Võ Tôn và Cực Hạn võ sĩ sao? Tùy tiện phóng ra một đạo Phong Nhận là có lớn lực lượng như thế. Dịch Áo bỗng nhiên nóng lòng muốn thử, Lôi Quang Phong Nhận của mình sẽ biến thành hình dáng ra sao đây?

Nhìn trên mặt Dịch Áo đầy vẻ kích động, đứng ở tại chỗ làm ra mấy động tác rất giống trẻ con, mấy người Á Nhĩ Duy Tư chỉ mỉm cười không nói. Lúc bọn họ tấn chức Võ Tôn biểu hiện cũng không tốt hơn Dịch Áo

bao nhiêu, đây là chuyện bình thường. Một khi tấn thăng lên Võ Tôn chẳng khác nào đã chân chính bước vào hàng ngũ cường giả, chiến lực biến hóa long trời lở đất.

Giờ phút này Dịch Áo hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, trực tiếp bỏ qua đám người Á Nhĩ Duy Tư, so sánh với Lôi Quang Phong Nhận thì Dịch Áo còn có một chuyện trọng yếu muốn thử hơn, đó chính là bí kỹ hữu dụng nhất của Phong hệ võ sĩ, Phong Dực.

May mắn hơn những người bình thường chính là Dịch Áo chưa bao giờ thiếu pháp môn tu luyện bí kỹ cao cấp, hẳn âm thầm nhớ lại bí quyết sử dụng Phong Dực rồi chậm rãi thúc dục nguyên lực. Hai cái quang dực từ sau vai Dịch Áo mở rộng ra, khi quang dực xuất hiện, Dịch Áo cảm thấy thân thể của mình như đột phá trọng lực trời buộc, có thể tùy ý đi đến bất kỳ một địa phương nào. Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Dịch Áo theo bản năng thả ra Phong Ưu Nhã.

Sau một chốc, thân hình Dịch Áo giống như một tia chớp màu xanh phóng thẳng lên cao, nhưng không đợi Dịch Áo nhận thức cảm giác bay lượn chợt cảm giác đỉnh đầu truyền đến một trận đau nhức, “ầm” một tiếng, nóc phòng đã bị Dịch Áo đục thủng một cái lỗ thật to.

Dịch Áo vẫn vọt lên giữa không trung mới tỉnh ngộ ra mình vừa mới làm gì, không phải là Dịch Áo phản ứng quá chậm, mà là sau khi có Phong Dực, tốc độ Dịch Áo nhanh tới mức ngay cả chính hắn cũng không kịp thời thích ứng nổi.

Những người ở phía ngoài chịu trách nhiệm âm thầm bảo vệ Lôi Mông kinh ngạc nhìn thân ảnh Dịch Áo lơ lửng giữa không trung, trợn mắt nhìn mà không dám tin tưởng. Người trẻ tuổi này là bằng hữu Lôi Mông kia mà? Vì sao mấy ngày không gặp đã biến thành Võ Tôn rồi?

Mạc Lâm ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn Dịch Áo giữa không trung, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng. Cho dù là Bất Hủ Vương An Đức Sâm cũng không có đạt tới trình độ này ở độ tuổi như thế, Võ Tôn hai mươi hai tuổi, tin tưởng rằng một khi tin tức này truyền đi nhất định sẽ dẫn phát oanh động chưa từng có.

Dịch Áo bay lượn trên không trung một hồi lâu mới nghĩ đến mình làm như vậy hình như không lễ phép lắm. Nếu không có đám người Mạc Lâm trợ giúp, hẳn không thể nào thành công tấn chức Võ Tôn trong thời gian ngắn như vậy. Ít nhất cũng phải biểu đạt lòng biết ơn với đối phương mới đúng. Lần này Dịch Áo không dám sử dụng Phong Dực lung tung nữa, đành hoàng thu hồi quang dực lại hạ xuống đất.

Mấy người Á Nhĩ Duy Tư từ trong phòng đi ra, mỉm cười nhìn tới Dịch Áo, Mạc Lâm đánh giá Dịch Áo mấy lần rồi mỉm cười ranh mãnh nói: “Lần đầu tiên sử dụng Phong Dực có cảm giác thế nào?” Dịch Áo ngại ngùng cười khổ, nói thật ngoại trừ đỉnh đầu đau đớn ra, hắn vẫn chưa cảm nhận gì nhiều lắm.

“Cảm ơn các người.” Dịch Áo nói lời này phát ra từ trong nội tâm.

Mạc Lâm mỉm cười lắc đầu: “Ta nói rồi, cho dù không có trợ giúp của chúng ta, dựa theo tốc độ lên cấp của ngươi thì tấn thăng đến Võ Tôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cho nên ngươi hoàn toàn không cần để ý chuyện này, hưởng chi tất cả mọi người đã là người một nhà, những việc này là chúng ta nên làm.”

Lúc này đám người Lôi Mông và Tác Phi Á từ trong mật thất tu luyện chạy ra, chỉ có điều bọn họ đã bỏ lỡ một màn Dịch Áo bay lên trời kia.

“Xảy ra chuyện gì?” mấy người Lôi Mông thấy Dịch Áo đang đứng ở nơi đó, lúc này mới cái thở phào một hơi. Mặc dù mấy người tin tưởng Mạc Lâm sẽ không gây bất lợi cho Dịch Áo, nhưng lúc trước Dịch Áo đã bị một lần ngoài ý muốn, mấy người bọn họ khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lo lắng.

“Không có gì!” Dịch Áo cười cười xấu hổ: “Chỉ là lỡ làm hư phòng của người rồi.”

“Hư thì hư, cũng chẳng có thứ gì đáng giá.” Lúc mới bắt đầu Lôi Mông cũng không có để ý, nhưng sau khi đánh giá một vòng không khỏi nghi hoặc hỏi Dịch Áo: “Tại sao ta không phát hiện ngươi làm hư chỗ nào nhỉ?”

“Ách... người vào xem là biết.” Dịch Áo thật sự là xấu hổ, chuyện này nhất định sẽ trở thành trò cười của mọi người.

Đợi đến lúc Lôi Mông từ trong phòng đi ra, ánh mắt nhìn Dịch Áo càng thêm mê hoặc: “Ngươi có thù oán với phòng nhà ta hả? Hơn nữa, ngươi chạy lên trên đó làm gì?” Mạc Lâm không nhịn được bật cười ha hả:

“Địch Áo, lần sau sử dụng Phong Dực nhớ buông thả nguyên lực chiến giáp trước tiên. Ít nhất có thể bảo đảm người sẽ không bị thương.”

Phong Dực? Nguyên lực chiến giáp? Lôi Mông và đám người Tác Phỉ Á lập tức biến thành tượng đá, trợn mắt há mồm nhìn Địch Áo, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

May là tố chất tâm lý của Địch Áo vượt xa thường nhân, thế mà cũng chịu không nổi ánh mắt nóng bỏng của bọn họ: “Này... các người nhìn ta làm gì?”

Tác Phỉ Á có phản ứng đầu tiên, kích động chạy tới nắm lấy cánh tay Địch Áo: “Đây có thật không? Địch Áo, ta không có nghe lầm hả?”

“Là thật, nếu không có Mạc Lâm trưởng lão...” Địch Áo vốn định giải thích nguyên nhân mình tấn thăng lên Vô Tôn, nhưng lại bị một ngón tay chỉ thẳng vào miệng mình cản lại.

“Địch Áo... người cũng quá biến thái đi?” Lôi Mông nghiêng răng nghiêng lợi nói, ngón tay thiếu chút nữa đâm thủng miệng Địch Áo. Hơn nữa, nhìn bộ dạng hình như Lôi Mông có ý định tiếp tục chữa tới. Địch Áo vội vàng lui về phía sau một bước, đồng thời nghiêng đầu tránh né nước miếng văng tung toé.

“Ta biến thái chỗ nào?” Địch Áo cười khổ: “Đừng có kích động, có lời gì từ từ nói không được à, đừng có dùng ám khí có được không?”

“Ám khí gì?” Lôi Mông đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó then quá thành giận quát lên: “Người quân ta? Lão tử đang muốn phun chết người đây.”

“Nói nhảm với hần làm gì.” Ca Đồn ở một bên chen vào một câu: “Trực tiếp đánh hần là được rồi.”

503. Chương 502: Suy Đoán

“Đúng.” Lôi Mông dùng sức gật đầu, tàn bạo nhìn chằm chằm Địch Áo: “Hôm nay nếu không đánh người một bữa, lão tử nuốt không trôi khẩu khí này.”

“Không thành vấn đề.”

Địch Áo cười híp mắt gật đầu, chậm rãi thả ra nguyên lực chiến giáp: “Đến đây đi, ngàn vạn lần đừng lưu mặt mũi cho ta, dùng sức mạnh vào.”

Nhìn nguyên lực chiến giáp thanh quang lưu chuyển trên người Địch Áo, Lôi Mông há miệng không nói nổi một lời.

“Tối đi.” Ca Đồn đứng ở một bên giựt giây: “Địch Áo sẽ không hoàn thủ, không đánh thì uống lắm.”

Lôi Mông trợn mắt nhìn sang Ca Đồn: “Tại sao người không đi?” Ca Đồn trả lời rất đơn giản: “Bởi vì ta không ngu.”

Địch Áo và đám người Tác Phỉ Á nhất thời cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Các người đừng làm rộn nữa.” Sau khi cười xong, Y Toa Bối Nhĩ mở miệng nói: “Rất cực trong chúng ta cũng có người tấn thăng lên đến Vô Tôn rồi, có nên ăn mừng không?”

“Được, đúng lúc mọi người cần phải thư giãn một tí.” Tuyết Ny ở một bên tỏ vẻ đồng ý.

Lôi Mông và Ca Đồn tự nhiên không có ý kiến, bởi vì bọn họ đều muốn hỏi Địch Áo một câu, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì làm cho Địch Áo từ Cực Hạn võ sĩ cấp tám nhanh chóng đột phá lên đẳng cấp Vô Tôn.

Trong Vương Cung, Sư Tâm vương Hoắc Phu Mạn sắc mặt cổ quái nhìn gã võ sĩ trước mặt: “Người xác định mình không có nhìn lầm?”

“Bệ hạ, tuyệt đối không sai được.” Gã võ sĩ khom người cung kính nói: “Nhưng người khác đều nhìn thấy rõ ràng, sau khi đám người Mạc Lâm và Á Nhĩ Duy Tư đi vào trang viên từ bên trong bộc phát ra nguyên lực dao động cực lớn. Sau đó tất cả mọi người thấy Địch Áo thả ra Phong Dực, sự tình trong đó phải có liên quan với nhau mới đúng.”

Sư Tâm vương Hoắc Phu Mạn cau mày suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói: “Ta chưa từng nghe nói qua Thần Vực có pháp môn nhanh chóng gia tăng thực lực, nhưng vì sao bọn họ lãng phí tài nguyên quý giá như vậy ở trên người Địch Áo?”

Một vị lão nhân ngồi ở bên cạnh Hoắc Phu Mạn chợt nói: “Bệ hạ, chuyện này rõ ràng là có vấn đề, phương diện tình báo của Thần Vực trước giờ luôn luôn xuất sắc. Ta tin tưởng bọn họ không thể nào không biết Địch Áo là đệ tử Phong Ngân.”

Hoắc Phu Mạn trầm tư một lát, trên mặt lộ ra nụ cười sáng khoái: “Có ý tứ, lão già Lan Bác Tư Bản này cho tới bây giờ không bao giờ làm ăn lỗ vốn. Trên tay Phong Ngân dính đầy máu tươi của những thành viên Thần Vực. Ta thật sự nghĩ không ra Lan Bác Tư Bản có lý do gì để làm như vậy, trừ phi Địch Áo và Thần Vực có liên lạc đặc thù nào đó.”

“Hắn là không thể.” Lão nhân kia lắc đầu liên tục: “Nếu như Địch Áo là người của Thần Vực, tại sao Lan Bác Tư Bản để cho hắn trở thành đệ tử Phong Ngân?”

“Mặc dù ta cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng chuyện này đã xảy ra, không phải sao?” Hoắc Phu Mạn cười cười: “Xem ra người bạn này của Lôi Mông cũng không đơn giản đâu.”

Gã vô sĩ kia rung mình một cái, cúi đầu nói: “Bệ hạ, có cần ...”

“Không cần, ít nhất hắn không có ác ý đối với Lôi Mông, như vậy là đủ rồi.” Hoắc Phu Mạn thản nhiên nói: “Nghe nói bên phía Thần Vực có biến động?”

“Vâng, bệ hạ.”

Một người trung niên mặc áo đen đứng lên: “Lan Bác Tư Bản tiến hành một cuộc thanh tẩy đại quy mô trong nội bộ Thần Vực, bây giờ đã nắm giữ quyền lực tuyệt đối trong Thần Vực. Mặc dù có chút tổn thất nhưng không đến mức tổn thương nguyên khí.”

“Ha ha, đây mới là Lan Bác Tư Bản mà ta nhận thức, hoặc là không ra tay, một khi xuất thủ sẽ không cho người ta có cơ hội lật bàn.” Hoắc Phu Mạn cười cười nói: “Nguyên nhân đâu? Lấy tính cách Lan Bác Tư Bản nhất định phải xuất ra một lý do đàng hoàng chứ?”

“Bệ hạ minh giám, Lan Bác Tư Bản quả thật tìm được một lý do tuyệt hảo.” Nói tới đây, vẻ mặt người trung niên kia lộ vẻ kỳ dị: “Lan Bác Tư Bản nói huyết mạch Bất Hủ truyền thừa đã thức tỉnh, Thần Vực dưới sự hướng dẫn của Bất Hủ truyền thừa sẽ đi về phía huy hoàng. Lan Bác Tư Bản bảo rằng đám người Ngã Đặc Lý Kỳ có ý đồ bất chính đối với Bất Hủ truyền thừa.”

Những người trong đại diện không khỏi nở nụ cười, huyết mạch Bất Hủ truyền thừa đã thức tỉnh? Chẳng lẽ là nói cái tên phế vật Khố Kỳ sao? Nếu quả thật là như vậy, Lan Bác Tư Bản nói dối không cao minh chút nào, ở trong đế đô tùy tiện đi ra một đứa bé cũng có thể phản bác được.

Song Hoắc Phu Mạn không có cười, ngược lại nhíu mày trầm tư: “Lan Bác Tư Bản nói như vậy? Huyết mạch Bất Hủ truyền thừa đã thức tỉnh?”

Người trung niên kia vốn cho rằng đây là một truyện cười, nhưng thấy vẻ mặt Hoắc Phu Mạn rất nghiêm túc, nhất thời thu hồi nụ cười lại: “Đúng thế, thưa bệ hạ, chuyện này tất cả người của Thần Vực đều biết.”

“Bệ hạ, ngài nghĩ rằng đây là sự thật?” Lão nhân kia nghi hoặc nhìn sang Hoắc Phu Mạn.

“Chẳng lẽ các người cảm thấy Lan Bác Tư Bản sẽ nói dối trên vấn đề này sao?” Hoắc Phu Mạn quét mắt nhìn mấy thuộc hạ của mình: “Vậy thì các người sai lầm rồi, vô luận như thế nào, Lan Bác Tư Bản không bao giờ cảm chuyện này ra nói giỡn.”

Mấy người cùng liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều một thân mê hoặc, bọn họ thật sự không thể nào tin nổi. Lấy tính cách của Khố Kỳ làm sao có liên hệ gì với Bất Hủ Vương An Đức Sâm. Nếu không phải là vì danh tiếng Bất Hủ truyền thừa, chỉ sợ hắn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Huyết mạch Bất Hủ Vương mà thức tỉnh trên người Khố Kỳ, quả thực là cực kỳ bất hạnh.

Nhìn thần sắc mấy người, Hoắc Phu Mạn làm gì không biết trong lòng những tên thuộc hạ này nghĩ gì: “Không cần đoán, khẳng định không phải là Khố Kỳ.”

Lão nhân híp mắt lại, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, ý của ngài là...”

“Ha hả.” Hoắc Phu Mạn cười cười: “Người chưa hiểu, Lan Bác Tư Bản đúng là vẫn còn giữ một lá bài ẩn. Nhưng để cho ta tò mò chính là Lan Bác Tư Bản làm thế nào biết được cái tên Bất Hủ truyền thừa được giấu đi có hi vọng thức tỉnh huyết mạch?”

Người trung niên khoác áo choàng đen tức giận nói: “Lan Bác Tư Bản lại dám lừa gạt bệ hạ, ban đầu rõ ràng nói Khố Kỳ là người thừa kế Bất Hủ truyền thừa.”

Hoắc Phu Mạn khoát tay áo cắt đứt lời người trung niên: “Bây giờ bàn luận vấn đề này đã không còn ý nghĩa nữa. Thật ra Bất Hủ truyền thừa giác tỉnh rất có lợi đối với thế cục trước mắt. Lực lượng Thần Vực vốn vô cùng phân tán, bây giờ có thể dựa vào danh nghĩa này tập trung lại một lần nữa, nhờ đó phần thắng bên phía chúng ta sẽ lớn hơn một chút. Thế nhưng, có một người tuyệt đối không tiếp nhận nổi chuyện này, ha hả, Lan Bác Tư Bản coi như là chia sẻ bớt áp lực dùm cho ta rồi.”

Lão nhân chợt hiểu ra, nở nụ cười vui vẻ: “Bệ hạ nói là Quân Đồ Minh hả? Ha ha ha, đúng là như thế, đoán chừng Quân Đồ Minh không thể nào nguyện ý nhìn thấy chuyện này phát sinh.”

Hoắc Phu Mạn lại chuyển hướng sang người trung niên này giờ vẫn giữ vững im lặng: “Còn chưa tìm được con chó của Quân Đồ Minh núp ở chỗ nào sao?”

Người trung niên có vẻ xấu hổ, cúi đầu nói: “Thuộc hạ vô năng, kể từ khi Thần Phật nằm trong tay Dịch Uy tựa hồ nghiêm khắc hơn rất nhiều, những tên thám tử thực lực hơi mạnh căn bản không có cách nào bắt sống. Chỉ cần phát hiện mình không có hi vọng trốn thoát là những người đó lựa chọn tự sát trước tiên, vì thế chúng ta vẫn không thể khóa được vị trí cụ thể của Dịch Uy.”

“Người không cần tự trách, Dịch Uy tiếp nhận truyền thừa từ Phong Ngân đâu có dễ dàng bị các người tìm được, làm hết sức là tốt rồi.” Hoắc Phu Mạn không có ý trách cứ người trung niên kia: “Nói thật ra thì bản thân ta cũng muốn gặp vị Phong Ngân kia, để xem hắn đến tột cùng là hạng người gì mới có thể bồi dưỡng ra đệ tử xuất sắc như thế.”

Tất cả những người khác trực tiếp im lặng, đệ tử thứ nhất của Phong Ngân là Dịch Uy có thực lực nằm trong hàng ngũ cường giả nhất lưu trên đại lục. Còn Dịch Áo là đệ tử chỉ mới nhận vài năm đã biểu hiện quá tốt, tuy nói là nhờ Thần Vực trợ giúp mới nhảy lên tới cấp bậc Võ Tôn, nhưng tốc độ lên cấp của Dịch Áo cũng đủ khiến cho mọi người trợn mắt líu lưỡi rồi.

Thấy Hoắc Phu Mạn không nói thêm gì nữa, những người khác biết điều thối lui ra khỏi đại diện, một lát sau thì An Đức Liệt Á đi vào. Hoắc Phu Mạn chỉ chỉ một bức họa ở trước mặt: “Người có ấn tượng với người này không?”

An Đức Liệt Á nhìn thoáng qua lấy làm kỳ quái hỏi: “Đây không phải là quần gia Dịch Áo sao? Thế nào? Hắn có vấn đề?”

Hoắc Phu Mạn khê giật mình một cái, vẻ mặt tương đối cổ quái: “Quần gia? Người xác định?”

“Đúng vậy, ta không thể nhìn lầm được.” An Đức Liệt Á lại nhìn kỹ thêm một lần nữa, dùng sức gạt đầu xác nhận: “Thật ra ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, người như vậy làm sao có thể hạ mình đi làm quần gia cho Dịch Áo.”

“Ha hả.” Hoắc Phu Mạn không nhịn được mở miệng cười sang sảng: “Nếu như người biết thân phận khác của người này, chỉ sợ người sẽ kỳ quái hơn nữa.”

Ở một trấn nhỏ vùng nam bộ Sư Tâm đế quốc, Dịch Uy không có nhàn nhả nằm chơi như thường ngày, mà đang nhíu mày nhìn mấy phần tình báo trong tay.

Có thể tiếp nhận Thần Phật thay Ngõa Tây Lý, dĩ nhiên không hoàn toàn là vì Dịch Uy hành động đại nghĩa diệt thân. Hắn quả thật có thiên phú ở phương diện này, mặc dù trên tình báo chỉ ghi chép một vài tin tức phân tán, nhưng Dịch Uy vẫn có thể ngửi được mùi vị không tầm thường từ đó.

504. Chương 503: Vạch Trần Bí Mật

Đầu tiên quan hệ giữa Dịch Áo và Thần Vực cực kỳ bất bình thường, phải biết rằng ngày hôm nay Thần Vực nắm giữ tài nguyên đã không bằng thời kỳ huy hoàng trước kia nữa. Mặc dù không rõ ràng lắm bọn họ làm như thế nào, nhưng cho dù Dịch Uy ngu ngốc đến mức nào cũng có thể tưởng tượng ra hỗ trợ Dịch Áo vượt cấp tăng lên tới Võ Tôn tất nhiên cần số lượng lớn mảnh vỡ tinh thần, thậm chí phải dùng đến tinh thần kết tinh.

Dịch Uy biết rõ Ngõa Tây Lý là cái thứ gì ở trong mắt thành viên Thần Vực, lúc trước Ngõa Tây Lý chạy khắp nơi bắt giết đệ tử Thần Vực, sợ rằng tất cả thành viên Thần Vực đều oán hận muốn ăn tươi nuốt sống Ngõa Tây Lý. Nhưng Dịch Áo là đệ tử Ngõa Tây Lý, vì sao lại có quan hệ với người của Thần Vực? Dịch Uy thật sự là nghĩ không ra lý do gì để đám người Thần Vực thay đổi lối suy nghĩ cố hữu của mình.

Từ trên thời gian thì Dĩ Tất chạy tới để đầu tiên là gặp mặt Khố Kỳ một lần, sau đó là Dịch Áo bị ám sát, chuyện kể tiếp càng thêm quỷ dị. Dĩ Tất mất tích, nội bộ Thần Vực bộc phát hành động thanh tẩy quy mô lớn chưa từng có, đám người Mạc Lâm còn chủ động chạy tới tận cửa giúp cho Dịch Áo tăng cường thực lực.

Dịch Uy tin tưởng từng kiện trong đó nhất định tồn tại liên hệ nào đó, nhưng mà hần vất kiệt óc vẫn không tìm thấy nửa điểm đầu mối liên quan đến nhau. Cảm giác như vậy làm cho Dịch Uy không hề thoải mái, bởi vì có chuyện gì đó đang lặng lẽ thoát ra khỏi tầm tay hắn.

Thế nhưng có một việc Dịch Uy có thể xác nhận, đó là kẻ chủ mưu ám sát Dịch Áo nhất định là Dĩ Tất. Về phần mục đích thì Dịch Uy tạm thời cho rằng là vì cái tên Khố Kỳ kia, chuyện Dịch Áo làm cho Khố Kỳ mất hết mặt mũi đã truyền khắp đế đô, Dịch Uy hiển nhiên cũng nghe thấy.

Bất Hủ truyền thừa? Dịch Uy âm thầm cười lạnh, chỉ cần lão tử muốn người chết, cho dù người trốn trong Vương Cung cũng không có tác dụng.

Dịch Uy lật tay một cái, mấy phần tình báo hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Sau đó chợt có một trận nhẹ gió thổi qua, thân ảnh Dịch Uy từ từ mờ dần rồi biến mất.

Ở đế đô, Khố Kỳ đang ngồi ở trong phòng của mình mặt cắt không còn giọt máu. Kể từ khi Dịch Áo bị ám sát tới nay, Khố Kỳ không còn lớn lối như trước nữa, ngay lúc này trong lòng hắn chỉ có sợ hãi và bàng hoàng không dứt.

Dĩ Tất mất tích, hơn nữa còn là ra đi không hỏi thăm một tiếng nào, không có ai cảm nhận sâu sắc hơn Khố Kỳ ý nghĩa chân chính của Bất Hủ truyền thừa. Cho dù là Dịch Áo, cảm thụ trên phương diện này cũng không thể nào bằng Khố Kỳ.

Mọi chuyện rõ ràng, nếu Dịch Áo không có chết, vậy thì người chết chỉ có thể là hắn.

Khố Kỳ biết rõ vào lúc thân phận Dịch Áo được công bố, chính là thời hạn chết của hắn. Không có ai cam tâm tình nguyện đi vào con đường tử vong, con kiến hôi còn muốn sống tạm bợ hưởng chi là Khố Kỳ.

Trong mắt Khố Kỳ hiện lên vẻ điên cuồng, trước mặt hắn chỉ có hai con đường, một là len lén rời đi ngay lúc này, tìm một địa phương không người yên lặng sống đến hết đời, hai là giết chết Bất Hủ truyền thừa chân chính, cũng là Dịch Áo.

Sau khi Mạc Lâm và đám người Á Nhĩ Duy Tư hoàn thành nhiệm vụ thì hài lòng rời đi, không có ở lại tham gia ăn mừng với mấy người Dịch Áo. Hiện tại các nàng Tác Phi Á hình như không có ý vội vã tổ chức tiệc mừng, mà đang vây quanh Dịch Áo không ngừng ngó nghiêng.

Dịch Áo bị ánh mắt của mọi người nhìn cả người đến mất tự nhiên.

“Không phải nói là muốn ăn mừng hả? Tại sao còn không đi?”

Y Toa Bối Nhĩ phát phát tay, cố ý hắng giọng một cái:

“Khụ khụ, hiện tại ở chỗ này đã không còn người ngoài, chẳng lẽ ngươi không muốn nói gì sao?”

“Đúng vậy, Dịch Áo, thật ra ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Tác Phỉ Á đứng ở một bên cười nói.

“Chờ một chút !” Ca Đồn bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi, sau đó quay người chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Ca Đồn bưng một cái ghế chạy tới, không thèm nhìn ánh mắt những người khác, trực tiếp ngồi xuống ghế rồi nói: “Tốt lắm, bắt đầu đi, ta đoán chừng câu chuyện này nhất định rất dài, ha ha, vẫn là ta có chuẩn bị kỹ càng.”

“Chuẩn bị không sai.” Dịch Áo cười cười nhìn sang Ca Đồn:

“Nếu như các người có thể giúp ta chiếm đoạt cái ghế của Ca Đồn, như vậy ta sẽ nói cho các người nghe.”

Dịch Áo vừa dứt lời, mấy nữ tử Tác Phỉ Á liền dời ánh mắt rơi vào trên người Ca Đồn, Lôi Mông ở một bên còn trực tiếp hơn nữa, bắt đầu vén tay áo lên chuẩn bị tư thế tung chưởng.

Tự nhiên biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Ca Đồn rõ ràng là không kịp thích ứng, lúc này sợ hết hồn nói: “Các người muốn làm gì?”

“Người nói đi? Không nghe thấy Dịch Áo mới vừa nói gì hả?” Lôi Mông nhìn Ca Đồn từ trên xuống dưới, lẩm bẩm: “Người chủ động một chút, hay là để chúng ta động thủ?”

Nói xong Lôi Mông bất kể Ca Đồn có phản ứng gì, trực tiếp nói với mấy người Tác Phỉ Á nói: “Tiểu tử này không có ý định hợp tác, ta cảm thấy mọi người cùng nhau lên đi.”

Ta thiếu hợp tác lúc nào? Ca Đồn vừa định nói chuyện, sau đó liền thấy ánh mắt mấy nữ tử hơi bất thiện, nhất thời không còn kịp giải thích nữa, gượng cười đẩy cái ghế đến trước mặt Dịch Áo: “Muốn ghế ngồi thì có thể trực tiếp nói với ta nha, cần gì gây chiến chứ, ha ha !”

Dịch Áo cười cười không nói gì, sờ dĩ trêu cợt Ca Đồn là vì Dịch Áo cần một khoảng thời gian để suy nghĩ vài việc, bây giờ Dịch Áo đã có đáp án. Nếu Mạc Lâm không cần kiêng kỵ Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn tự do lui tới chỗ mình như thế, cũng có nghĩa là không qua bao lâu nữa thân phận của mình sẽ lộ ra ngoài ánh sáng. Xem ra lúc này nói cho đồng bạn biết hết thấy mọi việc là thích hợp rồi, hơn nữa thân phận Mạc Lâm giấu diếm được người khác nhưng không có cách nào giấu diếm được Lôi Mông. Thay vì tiếp tục che che đây đẩy đẩy lừa gạt người ta, còn không bằng trực tiếp một chút mới tốt.

“Dịch Áo, mọi người đang chờ đó.” Tác Phỉ Á nhẹ giọng nhắc nhở.

“Được rồi.” Dịch Áo nhìn mọi người một vòng, chậm rãi nói:

“Ca Đồn nói không sai, câu chuyện xưa đúng là dài, hay là vào trong phòng rồi nói.”

Lôi Mông hiểu ý lập tức đi ra sân gọi Bảo La tới, ra nghiêm lệnh không cho phép bất luận kẻ nào tới gần nơi này.

Đợi đến lúc Lôi Mông đi vào phòng, mọi người đã chia ra ngồi xuống, Lôi Mông gật đầu nói với Dịch Áo: “Ngoại trừ chúng ta thì nơi này không còn ai nghe được, người có thể yên tâm rồi.”

Dịch Áo quét mắt qua mọi người, nói: “Ta biết các người đang rất tò mò, ta làm thế nào đột phá bình cảnh tấn thăng lên đến Võ Tôn trong thời gian ngắn như vậy.”

Không có ai mở miệng, tất cả mọi người đang chờ Dịch Áo nói tiếp, bọn họ đều rõ ràng trên người Dịch Áo có bí mật mà bọn họ sở không biết. Thế nhưng trước kia chỉ cần Dịch Áo không nói, bọn họ sẽ không hỏi, bởi vì bọn họ không muốn Dịch Áo khó xử. Nhưng tình huống hôm nay khác trước rồi, nếu vấn đề này không có đáp án hợp lý, bọn họ tuyệt đối không cam tâm.

Bởi vì bọn họ biết rằng mặc kệ bản thân mình cố gắng cỡ nào cũng không thể tấn cấp nhanh như Dịch Áo.

”Thật ra chuyện này rất đơn giản, bốn người Mạc Lâm dẫn đến đã dùng một phương pháp xử lý đặc thù có khả năng đề cao chất lượng tinh thần kết tinh, nguồn năng lượng đó có thể giúp cho mười mấy võ sĩ bình thường tấn thăng lên đến Võ Tôn. Nhưng mà chuyện này quá khó tin hả? Lôi Mông là người thừa kế duy nhất của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn, cho nên Hoắc Phu Mạn mới có thể lấy ra mấy khối tinh thần kết tinh cung cấp cho Lôi Mông tu luyện, nhưng Mạc Lâm vừa ra tay là dùng đến bốn khối tinh thần kết tinh.

Chẳng lẽ Mạc Lâm còn giàu có hơn Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn? Cho dù là như vậy, Mạc Lâm có lý do gì để làm như vậy?

Địch Áo đã trả lời vấn đề bọn họ quan tâm nhất, nhưng lại dẫn mọi người đến một nghi ngờ lớn hơn nữa.

“Vấn đề mấu chốt không phải là điểm này, chúng ta không thiếu tài nguyên.” Địch Áo thở dài một hơi: “Vấn đề là ta định học phương pháp này rồi hỗ trợ tất cả mọi người gia tăng thực lực, nhưng theo tình hình hiện tại thì làm không được. Bốn người kia hẳn là tu luyện một loại bí pháp nào đó tương đối đặc thù, ta cẩn thận quan sát lúc bọn họ kích phát nguyên lực, cái loại năng lượng đó hoàn toàn khác với nguyên lực mà chúng ta quen thuộc.”

Về mặt của mọi người có chút thất vọng, dĩ nhiên, Lao Lạp vẫn là một ngoại lệ, chỉ ngồi ở một bên nháy mắt có nghe mà không hiểu gì hết.

“Địch Áo” Lôi Mông ngập ngừng nói: “Lão Mạc Lâm kia...”

Địch Áo cười cười nói với Lôi Mông: “Thật ra ngươi đã sớm biết Mạc Lâm là người của Thần Vực rồi, đúng không?”

Cái gì? Đám người Y Toa Bối Nhĩ trực tiếp ngớ ngẩn, Mạc Lâm là người của Thần Vực? Địch Áo là đệ tử Phong Ngân, tại sao có thể ở chung một chỗ với người của Thần Vực?

Lôi Mông gật đầu nói: “Không phải là ta đang hoài nghi, mà là vì quan hệ giữa bá phụ cùng Thần Vực vẫn chưa rõ ràng, hẳn không hi vọng ta quá thân cận với Thần Vực, ngươi hẳn là hiểu điều này!”

505. Chương 504: Tiết Lộ

Địch Áo hiển nhiên hiểu Lôi Mông đang nói chuyện gì, Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn làm sao có thể cho phép người thừa kế duy nhất của mình liên hệ với Thần Vực đây?

Vì thế hắn cười khổ nói: “Thật ra ta cũng không nghĩ tới, ta lại có quan hệ với Thần Vực, từ lúc ta biết lão sư là Phong Ngân đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với Thần Vực rồi.”

Nhưng đột nhiên có một ngày nọ, có người chạy tới nói với ta, ta chẳng những là một phần tử của Thần Vực, mà còn là truyền nhân huyết mạch của Bất Hủ Vương An Đức Sâm. Ha ha, các ngươi có thể tưởng tượng được tâm tình của ta lúc đó không? Mặc dù ta không muốn tin tưởng, nhưng mà sự thật còn tại đó, ta có muốn phủ nhận cũng không được. Bất kể ta có nguyện ý hay không, cũng phải muốn tiếp nhận cái thân phận này.”

Lôi Mông và đám người Y Toa Bối Nhĩ trợn mắt há miệng không nói nên lời, bọn họ quả thực không thể tin nổi những điều mình vừa nghe được. Mặc dù Tác Phi Á biết chuyện này sẽ rất khác thường, nhưng cũng phải giật mình kinh hãi, Bất Hủ truyền thừa? Địch Áo dĩ nhiên là người thừa kế Bất Hủ truyền thừa?

Lôi Mông khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng: “Nếu như ngươi là Bất Hủ truyền thừa, vậy thì cái tên Khố Kỳ kia...?”

“Hắn chỉ là kẻ thế thân.”

Sắc mặt Lôi Mông trở nên vô cùng khó coi: “Vậy Khố Kỳ là hàng giả?”

Địch Áo thở dài: “Không sai, thật ra ta tình nguyện không có thân phận này, nhưng thật đáng tiếc, sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, không ai có thể thay đổi được.”

Ca Đốn bỗng nhiên cười nói: “Nói như vậy, trong lòng ta còn có thể thăng bằng hơn một chút, huyết mạch Bất Hủ Vương An Đức Sâm dĩ nhiên là không giống người bình thường. Chúng ta không sánh bằng người cũng không tính là mất mặt.”

Lôi Mông phản ứng khá là kỳ quái, trợn mắt nhìn chằm chằm Địch Áo, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Địch Áo, ngươi không nên nói cho ta biết.”

Mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ra vấn đề. Khố Kỳ tác uy tác phúc ở đế đô mười mấy năm, nhưng thủy chung không có bị ai trừng phạt, sau lưng đương nhiên là do Sư Tâm Vương Hoắc Phu

Mạn che chở hẳn. Nhưng nếu để cho Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết được mình đang không chế một tên giả mạo, kết cục hiển nhiên là khó lường trước.

Cảm giác mà người ta khó lòng tha thứ nhất chính là lừa gạt. Mặc dù Dịch Áo và Lôi Mông quan hệ rất tốt, nhưng nếu Hoắc Phu Mạn thật sự tức giận thì mối quan hệ này không có bao nhiêu tác dụng, vì thế trong lòng bọn họ từ từ khẩn trương lên.

Có thể giữ vững bình tĩnh chỉ có hai người Dịch Áo và Lôi Mông mà thôi.

“Tại sao không nói cho người biết? Chúng ta là bằng hữu, không đúng sao?” Dịch Áo khẽ cười nói: “Ngay từ đầu ta đã không muốn giấu diếm, chẳng qua là những chuyện này rất khó nói ra. Ta lo lắng sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với các người. Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ný thì không có gì, người nhà của các nàng không có quan hệ với Thần Vực, nhưng hai người các người lại khác.”

Lôi Mông nhìn sang Dịch Áo: “Người bây giờ không lo lắng ảnh hưởng gì nữa? Vậy thì người nghĩ là ta có thể thay đổi ý kiến của bá phụ?”

“Cái nào cũng không phải, nguyên nhân bây giờ ta lựa chọn nói ra rất đơn giản, chiến tranh chuẩn bị thắng cấp rồi. Ta cảm thấy bá phụ người sẽ tức giận vì một chuyện nhỏ này. Huống chi sau khi Lan Bác Tư Bản chạy tới để đỡ sẽ ngã bài với bá phụ người, ta chỉ nói cho các người biết trước vài ngày mà thôi.”

“Bản thân ta hi vọng mình không biết gì hết.” Lôi Mông cười khổ gãi gãi đầu: “Dịch Áo, người cảm thấy ta nên làm thế nào đây?”

“Này, người sẽ không chạy đi nói chuyện này cho bá phụ người biết đó chứ?” Ca Đồn nhú mày nhìn về phía Lôi Mông.

“Thúi lắm, lão thù tử giống như người bán đứng bằng hữu lắm hả?”

Lôi Mông tức giận trợn mắt nhìn sang Ca Đồn.

Mấy người Tác Phỉ Á không nói gì, chỉ im lặng đứng ở một bên xem xét tình hình. Nếu đổi lại là các nàng ở vào vị trí Lôi Mông cũng khó lòng lựa chọn, bán đứng bằng hữu dĩ nhiên là không tốt, nhưng lừa gạt thân nhân nhất định là tốt sao? Nếu như bị Hoắc Phu Mạn biết Lôi Mông che giấu sự thật, người ta sẽ có cảm nhận gì đây? Có lẽ vốn là một cơn gió nhẹ, nhưng bởi vì Lôi Mông giấu diếm mà kết quả càng thêm hồng bét.

Sợ rằng Lôi Mông đang lo lắng chính là điểm này.

“Thật ra chuyện này được tiết lộ từ miệng Lôi Mông, có lẽ là một lựa chọn tốt.”

Dịch Áo vừa dứt lời, Lôi Mông liền hỏi gấp: “Người điên rồi?”

“Ta không điên, ta chỉ không muốn mất đi người bạn như người.” Dịch Áo bình thản nói với Lôi Mông: “Nếu như là do Lan Bác Tư Bản giao tiếp với bá phụ người. Mặc dù có thể giảm mức độ nguy hiểm xuống thấp nhất. Nhưng người có nghĩ tới không, nếu như vậy bá phụ người còn có thể cho phép người lui tới với ta không?”

Lôi Mông lắc đầu: “Chuyện sau này thì để sau này nói, an toàn là trọng yếu nhất. Dịch Áo, lên đến cấp độ như bá phụ ta đã không thể tính toán bình thường được rồi. Người làm vậy có khác gì đánh bạc? Ta không đồng ý.”

“Đúng vậy, Dịch Áo, hay là chờ Lan Bác Tư Bản đến nói chuyện với bá phụ Lôi Mông thì tốt hơn. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, người không nên mạo hiểm.” Tác Phỉ Á lo lắng nói.

Dịch Áo cười cười: “Các người đang suy nghĩ vấn đề ở góc độ của ta, còn đứng ở góc độ Sư Tâm Vương thì sao? Nếu như đến lúc cuối cùng mới để cho bá phụ Lôi Mông biết được chân tướng. Cho dù thái độ Lan Bác Tư Bản thành khẩn đến mức nào, sợ rằng bá phụ Lôi Mông cũng nghĩ là mình đã biến thành một trò cười, vì thế rất khó lòng tha thứ chuyện này.”

“Dịch Áo, lần này ta không thể nghe lời người, bởi vì có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Chỉ dựa vào mấy người Mạc Lâm kia căn bản không thể bảo vệ người được.” Lôi Mông vẫn rất cố chấp.

“Nói đến hậu quả thì bản thân ta cảm thấy không nghiêm trọng như thế.” Dịch Áo bình tĩnh nói: “Lôi Mông, chẳng lẽ ngươi cảm thấy với trí tuệ bá phụ ngươi lại không phát hiện một chút gì sao?”

Thần sắc mọi người đều cực kỳ ngưng trọng, Dịch Áo nói không sai, nếu liên kết từng kiện chuyện với nhau thì không khó hiện giữa Dịch Áo và Thần Vực có tồn tại liên hệ đặc thù nào đó. Nhất là tại Mạc Lâm dẫn người hỗ trợ Dịch Áo lên cấp Võ Tôn, thân phận Dịch Áo lại càng dễ đoán.

“Cho nên thay vì tiếp tục che giấu, còn không bằng trực tiếp một chút.” Thật ra Dịch Áo đã suy nghĩ rõ ràng, thông qua Lôi Mông để Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn biết được chuyện này, tương đương với một đoạn thời gian giảm xóc, cũng có thể nói là Dịch Áo đưa quyền chủ động cho Hoắc Phu Mạn.

Lôi Mông trầm mặc một hồi, mặc dù cảm thấy Dịch Áo nói có đạo lý, nhưng vẫn không yên lòng: “Ngươi nắm chắc bao nhiêu thành?” Dịch Áo suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Cái này thì khó nói, còn phải xem cách nhìn của bá phụ ngươi như thế nào. Nhưng hiện tại là thời kỳ chiến tranh, giết ta chẳng khác nào quyết liệt với Thần Vực, ta tin rằng ánh mắt bá phụ ngươi sẽ không thiên cậ như thế.”

“Vậy cũng tốt, ta đi thử xem.” Lôi Mông rốt cục hạ quyết tâm: “Ta đoán chừng bá phụ nhất định sẽ ca ngợi một hai câu, nếu là do ta trở lại báo tin cho ngươi, vậy thì tự nhiên không có chuyện. Còn nếu là người khác thì ngươi phải đi tìm Mạc Lâm, để cho bọn họ dẫn ngươi rời khỏi đế đô.”

“Ta biết rồi.” Dịch Áo gật đầu, trong mắt lộ ra một chút cảm động, lấy thân phận Lôi Mông làm được đến tình trạng này đã không dễ dàng rồi, đổi lại là hắn cũng không thể làm tốt hơn Lôi Mông được.

Một giờ sau, Lôi Mông đứng ở trước mặt Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn.

“Vì sao có thời gian chạy đến chỗ của ta vậy? Không tu luyện nữa sao?” Hoắc Phu Mạn kỳ quái nhìn Lôi Mông, đứa cháu của hắn luôn luôn đều e ngại gặp mình, hôm nay thế mà lại chủ động tìm tới cửa, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

“Có một chuyện ta muốn nói với ngài.” Lôi Mông nói tới đây liền nhìn sang những người khác ở trong đại điện, ý tứ rất rõ ràng, hiển nhiên là không muốn bị người khác nghe được.

Hoắc Phu Mạn lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Mông trịnh trọng như thế, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, dĩ nhiên là hắn sẽ không lộ cảm xúc ra ngoài, làm như vậy không thể nghi ngờ là đã kích thích thần Lôi Mông. Vì thế Hoắc Phu Mạn giơ lên tay, những người khác biết điều thối lui ra khỏi đại điện, chốc lát sau trong đại điện trống trải chỉ còn lại hai người Hoắc Phu Mạn và Lôi Mông.

Hoắc Phu Mạn mỉm cười híp mắt, nhìn xuống Lôi Mông đứng ở dưới: “Tốt lắm, bây giờ có thể nói chưa? Ta bắt đầu ngạc nhiên rồi đó, là chuyện gì mới làm cho tiểu Lôi Mông của chúng ta thận trọng như thế đây?”

Lôi Mông bất đắc dĩ nói: “Bá phụ, ta không còn nhỏ nữa.”

“Ha hã, đúng đúng, Lôi Mông của chúng ta đã trưởng thành nha !” Hoắc Phu Mạn nở nụ cười: “Nói đi nói lại, ngươi cũng đến tuổi kết hôn rồi, thế nào? Đã chọn được người nào chưa? Ta thấy mấy cô nương đi chung với ngươi cũng rất tốt, hay là bá phụ giúp ngươi chọn một?”

“Bá phụ, ta đang nói chuyện đúng đắn có được hay không?” Lôi Mông nổi giận đùng đùng, chẳng lẽ ở trong mắt bá phụ, bản thân thủy mình chỉ là một đứa bé?

“Nói đi, ta đang nghe mà.” Mặc dù Hoắc Phu Mạn nói như vậy nhưng nụ cười trên mặt giảm không chút nào.

Đối diện với Hoắc Phu Mạn, Lôi Mông không có biện pháp nào cả, đành phải thở dài nói: “Ta nghĩ ngài nói rất đúng, thân phận Dịch Áo...”

506. Chương 505: Dự Mưu

“À?” Hoắc Phu Mạn thu hồi nụ cười lảng lảng nhìn Lôi Mông: “Chờ một chút, trước khi ngươi nói, ta muốn hỏi trước một vấn đề, là người chủ động chạy tới nói cho ta biết hay là Dịch Áo đề nghị ngươi làm như vậy?”

Lôi Mông không khỏi giật mình, Hoắc Phu Mạn hỏi vấn đề này cực kỳ sắc bén, hắn không biết nên trả lời như thế nào. Nếu nói là mình len lén chạy tới, vậy thì hiển nhiên Dịch Áo sẽ không có nửa điểm lợi ích, mình còn có hiềm nghi bán đứng bằng hữu. Nhưng trước mặt Hoắc Phu Mạn mà nói là Dịch Áo đề nghị cũng không ổn lắm. Nói như vậy chẳng phải là nếu Dịch Áo không đề nghị thì bản thân hắn sẽ tiếp tục giấu diếm?

Hoắc Phu Mạn nhìn Lôi Mông lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, mặc dù khuôn mặt rất là nghiêm túc nhưng đáy mắt lại ẩn chứa ý cười nồng đậm. Thật ra cho dù là đáp án nào hắn cũng không để ý, hắn duy nhất hi vọng chính là, Lôi Mông không cần nói dối việc này làm gì.

Suy nghĩ thật lâu, Lôi Mông thở dài một hơi, quyết định nói thật: “Là Dịch Áo đề nghị ta tới, hắn nói thay vì tiếp tục che giấu, còn không bằng nói rõ ràng cho xong.”

“Thái độ cũng không phải tệ.” Hoắc Phu Mạn gật đầu nói: “Thế nhưng, vì sao ta cảm thấy ngươi không muốn nói chuyện này cho ta biết, nếu Dịch Áo không nói, có phải là ngươi sẽ giấu diếm dùm cho hắn?”

“Ta không biết.” Lôi Mông cười khổ nói.

Lôi Mông cũng cảm thấy câu trả lời này không đáng tin nhưng Hoắc Phu Mạn không có ý so đo, chỉ mỉm cười nhíp nhíp ngón tay lên mặt bàn: “Nói đi, thân phận Dịch Áo đến tột cùng là gì?”

“Thật ra...” Lôi Mông cẩn thận quan sát vẻ mặt Hoắc Phu Mạn: “Dịch Áo mới là hậu duệ Bất Hủ truyền thừa chân chính.”

Về mặt Hoắc Phu Mạn rõ ràng cứng ngắc lại nhưng khôi phục bình thường rất nhanh, hai mắt khẽ híp lại: “Đây là Dịch Áo chính miệng nói với ngươi?” Lôi Mông gật đầu, sau đó tường thuật sự tình đại khái một lần, cố ý cường điệu thời điểm quen biết cùng Dịch Áo. Ngay cả Dịch Áo cũng không biết mình có quan hệ với Thần Vực.

Hoắc Phu Mạn lắng lắng nghe, ngón tay đều đặn gõ lên mặt bàn, mãi cho đến lúc Lôi Mông tường thuật xong mới chậm rãi nói: “Quả thế, hèn gì ta cứ nghĩ Lan Bác Tư Bản không bao giờ chịu làm ăn lỗ vốn lại xuất thủ hào phóng như vậy. Một Bất Hủ truyền thừa ưu tú hoàn toàn đáng giá Thần Vực giao ra cái giá này.”

Lôi Mông ngẩn ra: “Bá phụ, ngài đã sớm đoán được?”

“Thế nào?” Hoắc Phu Mạn nhíu mày, ngay sau đó chợt hiểu ra: “Là Dịch Áo nói?”

“Dịch Áo nói lấy trí tuệ bá phụ thật ra không khó đoán ra chân tướng trong đó.”

Hoắc Phu Mạn cười nói: “Dịch Áo khen ta như vậy chỉ sợ là có mục đích khác, đúng không?”

Lôi Mông gãi gãi đầu, cẩn thận nói: “Bá phụ, ta cảm thấy những chuyện này thật ra không có quan hệ gì với Dịch Áo, ở vào vị trí của hắn căn bản là không được phép lựa chọn.” Hoắc Phu Mạn bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Vậy ngươi cho là ngồi ở vị trí của ta có thể lựa chọn?” Lôi Mông cười khan vài tiếng không dám nói tiếp nữa, nói càng nhiều càng lộ ra nhiều sai sót, hắn dĩ nhiên hiểu đạo lý này rõ ràng.

Hoắc Phu Mạn nhìn thoáng qua Lôi Mông, chậm rãi nói: “Ngươi khẩn trương làm gì? Dịch Áo đối với ngươi trọng yếu như vậy?”

Lôi Mông suy nghĩ một lát, sau đó mới đáp: “Đây không phải là vấn đề trọng yếu hay không, mà là hắn đáng giá để ta làm vậy. Đồng thời ta tin tưởng rằng nếu ta gặp chuyện, hắn cũng sẽ làm giống như ta.”

Hoắc Phu Mạn trầm mặc lại, hai mắt mơ hồ, có lẽ là đang nhớ lại gì đó. Một lúc lâu sau mới nhìn lại Lôi Mông, giọng nói vui vẻ: “Lôi Mông, ngươi đã trưởng thành thật rồi.” Lôi Mông vui mừng trong lòng, nhìn bộ dáng hình như bá phụ không có ý định truy cứu chuyện này.

Nhưng chỉ sau một cái nháy mắt, Hoắc Phu Mạn đã thay đổi giọng nói: “Quay về dẫn Dịch Áo tới đây, bản thân ta muốn xem thật kỹ, Bất Hủ truyền thừa đến tột cùng có chỗ nào kỳ lạ.”

“A?” Lôi Mông há to miệng, kinh ngạc nhìn Hoắc Phu Mạn.

“Nhanh đi, làm sao? Còn muốn ta tự mình đi mời?” Hoắc Phu Mạn tức giận trợn mắt nhìn Lôi Mông.

Lôi Mông không có biện pháp nào khác, đành phải ủ rũ đi ra khỏi đại điện, chỉ là hắn đã không còn khăn trương như lúc đến. Ít nhất cho đến hiện tại Hoắc Phu Mạn vẫn không có tức giận, cho thấy chuyện này còn chưa có bất cứ như trong tưởng tượng.

Sau khi Lôi Mông rời đi, Hoắc Phu Mạn quay đầu lại nhìn vào góc khuất trong đại điện: “Người nghĩ chuyện này thế nào?”

Từ trong góc truyền đến một câu ngắn gọn: “Cơ hội tốt!”

Hoắc Phu Mạn cười cười: “Không sai, ta cũng nghĩ là như thế, Bất Hủ truyền thừa thức tỉnh sẽ chinh hợp các lực lượng phân tán của Thần Vực lại với nhau. Người nói đây có tính là trùng hợp hay không? Quân Đồ Minh mới vừa phát động chiến tranh đã phát sinh chuyện như vậy, vận khí của chúng ta đúng là không tệ.”

“Ta chưa bao giờ tin tưởng vào vận khí.”

Hoắc Phu Mạn mỉm cười lắc đầu: “Không nên ngoan cố như vậy, thật ra từ một góc độ nào đó, vận khí cũng là một loại thể hiện của thực lực. Mặc dù không nhìn thấy mờ không tới, nhưng không ai có thể phủ nhận sự tồn tại vận khí.”

“Ta chỉ tin tưởng mình.”

Hoắc Phu Mạn bất đắc dĩ thở dài: “Quên đi, nói chuyện phiếm với người đúng là sai lầm.”

Trong đại điện lại yên lặng.

Lôi Mông vừa về tới nhà của mình, Tác Phỉ Á và đám người Y Toa Bối Nhĩ lập tức vây lại.

“Kết quả như thế nào? Bá phụ người có tức giận không?”

“Địch Áo sẽ không có nguy hiểm chứ?”

Lôi Mông lắc đầu: “Có hay không còn chưa biết, nhưng bá phụ ta muốn gặp Địch Áo, Địch Áo đâu rồi?”

“Đi thôi, ta đã chuẩn bị xong.” Theo tiếng nói vừa dứt, Địch Áo từ bên trong cửa đi ra.

Hoắc Phu Mạn nhìn Địch Áo đứng ở trước mặt, trong lòng có một loại cảm thụ nói không ra lời. Lần đầu nhìn thấy Địch Áo, Hoắc Phu Mạn chỉ đơn thuần xem Địch Áo là bằng hữu Lôi Mông. Nhưng về sau biết được Địch Áo là đệ tử Phong Ngân, Hoắc Phu Mạn cảm thấy hơi tiếc nuối, người như vậy Lôi Mông căn bản không có khả năng sử dụng. Còn bây giờ Địch Áo biến hóa càng thêm nhanh chóng, trở thành hậu duệ Thần Vực bất hủ, từ một ý nào đó, thân phận và địa vị Địch Áo đã vượt qua Lôi Mông.

Một bên là người thừa kế duy nhất Sư Tâm đế quốc, một bên gánh vác trách nhiệm chấn hưng Thần Vực, thân phận hai người này hoàn toàn khác thường, vì sao có thể trở thành bằng hữu đây?

Hoắc Phu Mạn không biết đáp án, mặc dù hắn rất hi vọng Lôi Mông có thể tạo thành mối quan hệ tâm đầu ý hợp, nhưng thân phận Địch Áo nhất định sẽ làm cho phần tình cảm này phức tạp hơn rất nhiều.

“Tại sao để cho Lôi Mông nói cho ta biết?” Hoắc Phu Mạn lạnh lùng nhìn Địch Áo.

Địch Áo bình thản hồi đáp: “Bởi vì ta cảm thấy làm như thế sẽ có lợi đối với ta và ngài.”

Hoắc Phu Mạn mỉm cười nhàn nhạt: “Có đôi khi quá thông minh không phải là chuyện tốt. Người nghĩ là đại chiến sắp tới, ta không thể quyết liệt với Thần Vực vào lúc này?”

Địch Áo suy nghĩ một lát, bình thản nói: “Thật ra đó chỉ là một phần nguyên nhân, trọng yếu hơn là ta cảm thấy có thêm mấy người bằng hữu sẽ tốt hơn mấy tên địch nhân.”

Khuôn mặt Hoắc Phu Mạn chuyển sang lạnh lẽo: “Vậy người có nghĩ tới, nếu như người đã đoán sai thì sao?”

“Đoán sai hay đúng chỉ là trước hoặc sau một đoạn thời gian mà thôi, không có khác nhau nhiều lắm.” Địch Áo bình tĩnh nói: “Ngài nghĩ ta nói đúng không?”

Hoắc Phu Mạn không nhịn cười được, cười lên ha hả rồi khen tặng một câu: “Người có lối suy nghĩ mới mẻ và rất độc đáo, người nói thế là có ý gì? Tự an ủi mình?”

Địch Áo cũng nở nụ cười: “Xem như thế cũng được, ta chỉ có thể làm nhiều đó thôi, quyền chủ động vẫn nằm trong tay ngài.”

Hoắc Phu Mạn nhìn chăm chú vào Địch Áo: “Quyền chủ động của ta càng nhiều cũng có nghĩa là cái gái Thần Vực các người sẽ phải giao ra càng lớn. Ta chuẩn bị thương lượng với Lan Bác Tư Bản một vài chuyện, người không lo lắng hay sao?”

“Đó là chuyện giữa đại nhân vật như các ngài, ta hoàn toàn không có ý kiến, dù có muốn cũng làm không nổi.” Địch Áo nhún vai bất cần.

“Ha ha ha !” Hoắc Phu Mạn cười nói: “Địch Áo, người rất thông minh, bây giờ cái loại thanh niên biết cách tiến thoái giống như người đã không còn nhiều lắm.”

“Cảm ơn ngài khích lệ.”

Địch Áo không hề có ý khiêm nhường.

Hoắc Phu Mạn khẽ lắc đầu không nói gì nữa, nhẹ nhàng phát tay. Địch Áo hội ý kéo tay Lôi Mông lui ra khỏi đại điện.

Đi thẳng ra ngoài đại điện, trên mặt Lôi Mông còn mấy phần mê hoặc: “Chuyện này vậy là kết thúc?”

“Chứ nhà người còn muốn thế nào?” Địch Áo tức giận trợn mắt nhìn sang Lôi Mông: “Đi thôi, đừng để các nàng Tác Phi Á sốt ruột.”

“Không phải là...” Lôi Mông cất bước đuổi theo phía sau Địch Áo: “Tại sao ta nghe không hiểu các người đang nói gì vậy?”

“Nghe không hiểu cũng không sao.” Địch Áo cười cười nói: “Người chỉ cần biết rằng kết quả là tốt rồi, chuyện này đã qua.”

Lôi Mông đảo cặp mắt trắng dã, không phải là nói nhảm à? Nhìn vẻ mặt bá phụ cũng biết không có chuyện gì rồi, ta còn cần người nói? Thế nhưng nhìn Địch Áo không có ý giải thích, Lôi Mông cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Nhìn thấy Địch Áo và Lôi Mông trở lại, đám người Tác Phi Á và Y Toa Bối Nhĩ mới cảm thấy thoải mái trong lòng, bị lẫn qua lẫn lại như vậy mấy lần, mọi người đã không còn tâm trạng tu luyện, vì thế hội ý xong xuôi cùng nhau chạy đến tửu điểm Cách Lan Đặc ăn một bữa lấy hên.

507. Chương 506: Chạy Trốn

Vấn đề thân phận Địch Áo đã được giải quyết thỏa đáng, nguy hiểm lớn nhất đã bị tiêu trừ. Những ngày kế tiếp lại khôi phục bình tĩnh, đám người Tác Phi Á mỗi ngày đều khắc khổ tu luyện, Địch Áo hiển nhiên sẽ không tranh đoạt tài nguyên với những người khác. Chuyện trọng yếu nhất đối với hắn là thích ứng năng lực vừa đạt tới. Sau khi có Phong Dực, tốc độ Địch Áo tăng lên không chỉ một hai lần, dưới tình huống này rất khó không chế phương hướng chính xác, không phải một ngày hai ngày là có thể hoàn toàn nắm giữ năng lực này, hắn cần tập luyện một đoạn thời gian dài mới được.

Giống như lúc Địch Áo mới vừa tấn chức Cực Hạn võ sĩ, phải trải qua quá trình tập luyện lâu dài vừa một vài trận chiến mới hoàn toàn thích ứng.

Mà và mấy người Địch Áo nhàn nhã đi chơi so với, Khổ Kỳ cuộc sống quả thực hay là tại đau khổ trong vượt qua.

Thật ra Khổ Kỳ cũng không ngốc, nhưng vấn đề là hắn luôn được Sư Tâm Vương che chở, giống như là đóa hoa trong nhà ấm, cho tới bây giờ chưa từng trải qua gió táp mưa sa. Hắn thông minh chỉ có cực hạn là tìm cách bảo toàn mạng sống, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là trên người hắn được bao phủ màn hào quang

Bất Hủ truyền thừa. Nếu không có màn hào quang này, hắn không phải là một thứ gì hết, ở trong đế đô tùy tiện đi ra một vị quý tộc cũng có thể nghiền nát hắn dễ dàng.

Trải qua suy tư kỹ lưỡng hàng chục lần, Khố Kỳ rốt cục cho ra một lựa chọn khó khăn, đó là rời khỏi đế đô, rời khỏi Sư Tâm đế quốc đến một địa phương không có ai nhận ra hắn, bắt đầu một cuộc sống mới. Mặc dù làm như thế cũng có ý nghĩa hắn sẽ không còn khả năng tiêu tiền như nước, cố tình làm xằng làm bậy, nhưng hiện tại mạng sống mới là trọng yếu nhất.

Khố Kỳ suy nghĩ rất rõ ràng, Dĩ Đạt biến mất khẳng định có liên quan tới Dịch Áo bị ám sát. Ngay cả Dĩ Đạt là Thánh giả cũng làm không được, hắn lại càng không có hy vọng, lấy thực lực nhỏ đến thương cảm của hắn, sợ rằng một khi đối mặt sẽ bị Dịch Áo giết rụng ngay lập tức.

Nếu như đã quyết định rời khỏi nơi này, Khố Kỳ lập tức bắt đầu thi hành kế hoạch, không cần đoán hắn cũng biết bên cạnh nhà mình nhất định là có người của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn đang giám thị. Từ trước, những người này là bùa hộ mệnh của Khố Kỳ, ở đế đô không thiếu người hận Khố Kỳ thấu xương, muốn lén lút xử lý cái tên không chuyện ác nào không làm. Nhưng qua nhiều năm như vậy vẫn không có một người nào có thể thành công.

Mà bây giờ, những người này biến thành chương ngại Khố Kỳ trốn đi, làm sao để giấu diếm tai mắt của bọn họ mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Thế nhưng chuyện này không làm khó được Khố Kỳ, từ sau khi quyết định rời khỏi đế đô. Khố Kỳ đã khôi phục lại hành vi thường ngày, làm như không biết gì hết, bắt đầu tác uy tác phúc ở trong đế đô.

Chiều hôm đó Khố Kỳ đi tới khu Hồng Phấn, dưới tình huống bình thường Khố Kỳ đến nơi đây sẽ lựa chọn những tửu quán lớn nhất, nổi danh nhất. Ví như chỗ của Mỹ Đức Ni Á, sau đó dựa theo tác phong bình thường, Khố Kỳ sẽ ở lại đến ngày thứ hai mới rời đi.

Nhưng lần này Khố Kỳ lựa chọn một gian tửu điểm cũ nát, nhìn qua có vẻ làm ăn không phát đạt lắm, nhưng gian tửu điểm nhìn qua rất bình thường này lại thu hút Khố Kỳ. Hắn là muốn thay đổi khẩu vị, tính khí hắn thường ngày cũng không bao giờ ổn định, vì thế không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi.

Khố Kỳ không trực tiếp xông vào như ngày thường, mà giơ tay lên chậm rãi gõ cửa.

Hai gã võ sĩ chịu trách nhiệm giám thị Khố Kỳ không khỏi buồn cười liếc nhìn nhau, tên này ngay cả nhà cửa quý tộc cũng dám xông vào cướp gái giết người, tại sao chạy đến địa phương này lại giả bộ thân sĩ rồi?

Cánh cửa tửu quán mở ra, từ bên trong lộ ra một khuôn mặt không tính là xuất chúng, nhưng cũng có vài phần quyến rũ. Nữ nhân kia nhìn thấy Khố Kỳ, trong mắt rõ ràng xẹt qua một tia quái lạ, nhưng nàng phản ứng rất nhanh, trên mặt nổi lên nụ cười nghề nghiệp, khoát tay Khố Kỳ kéo vào trong.

Cánh cửa tửu quán chậm rãi khép lại sau lưng Khố Kỳ, hai người kia đứng ở xa không hẹn mà cùng nhau thở dài.

“Đúng là rảnh rồi quá đi, không ngờ như thế ta lại ngày ngày nhìn tên này đi tìm nữ nhân. Thật là hoài niệm cuộc sống trước kia.” Một người trong đó buồn bực lắm bầm mấy câu.

“Nhỏ giọng chút!” Người kia nhíu mày nói: “Nếu để người khác nghe được thì người không tốt đâu.”

“Ồ ờ, ta không nói, làm như nhà người không có oán hận chút nào vậy.”

“Oán trách cũng không thể giải quyết vấn đề, làm tốt bổn phận thuộc hạ là tốt rồi.”

Ở trong tửu quán, nữ nhân kia dẫn đường đi tới gian phòng cuối cùng mới xoay người lại nhìn Khố Kỳ, trong mắt lộ vẻ bối rối không che giấu được: “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

Khố Kỳ miễn cưỡng mỉm cười, chỉ có điều nụ cười của hắn rất khó coi: “Ta muốn rời khỏi đây.”

Nữ nhân cắn nhẹ đôi môi không nói một lời, đi tới bên tường tìm tới một hồi, đưa tay nhấn một cái, ở trên bức tường tự nhiên có một khối gạch xanh lật ngược để lộ ra một hộp vuông ở phía sau. Nữ nhân lấy đồ vật bên trong ra, đặt ở trên mặt bàn.

Đồ đạc không nhiều lắm, một xấp kim phiếu lưu thông ở trong Sư Tâm đế quốc, còn có một túi kim tệ, vài bộ quần áo.

Khố Kỳ nhìn xấp kim phiếu, ngạc nhiên nói: “Người không động tới một đồng nào?”

Nữ nhân không nói lời nào, chỉ im lặng lắc đầu.

Khố Kỳ thở dài: “Cần gì phải ủy khuất bản thân như vậy chứ.”

Vừa nói dứt lời, Khố Kỳ lấy một nửa trong xấp kim phiếu, đẩy số còn lại tới trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân nhìn xấp kim phiếu trên bàn, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống như mưa.

“Người khóc cái gì?” Khố Kỳ cố làm ra vẻ dễ dàng: “Không phải là chê ít đó chứ?”

Khố Kỳ cười giòn không thể tạo ra bất cứ tác dụng nào, nữ nhân vẫn vùi đầu khóc nức nở.

“Thôi thôi, giúp ta chuẩn bị một chút, thời gian không còn nhiều lắm.” Khố Kỳ nhẹ nhàng lau nước mắt cho nữ nhân, nhưng hần lau không kịp tốc độ nước mắt nhỏ xuống, khuôn mặt nữ nhân vẫn ướt đầm hai dòng lệ.

“Thiếu gia !” Nữ nhân mặt mày đầm lệ nhìn Khố Kỳ, vừa khóc vừa nói: “Có thể... có thể mang ta cùng đi không?”

“Nha đầu ngốc.”

” Khố Kỳ nở nụ cười khổ: “Ta ngay cả mình có thể đi ra để đồ được không còn chưa biết, người đi theo ta sẽ không có kết quả tốt.”

Nữ nhân liều mạng lắc đầu liên tục, nắm chắc chéo áo Khố Kỳ tựa hồ đang lo lắng chỉ cần nàng buông tay là Khố Kỳ sẽ rời xa nàng mãi mãi.

Khố Kỳ muốn cứng rắn dứt ra nhưng vẫn không thể nhẫn tâm làm như vậy, do dự một hồi Khố Kỳ tiến lại gần nữ nhân, nhẹ nhàng nói một câu gì đó. Cô nàng nhất thời ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn sang Khố Kỳ: “Thiếu gia, ngài nói thật không?”

“Nếu như ta không chết, người tới đó sẽ có thể tìm thấy ta.” Về mặt Khố Kỳ tương đối phức tạp: “Thật ra ta không nên nói với người, ta biến mất ở chỗ của người nhất định sẽ có người tìm tới tận cửa. Nếu như người không biết gì hết sẽ có thể bình yên vô sự vượt qua, nhưng lỡ may bị bọn họ nhận ra, ta làm như vậy chẳng khác nào hại người.”

“Yên tâm đi.” Nữ nhân mỉm cười ngọt ngào, trên gương mặt tăng lên vài phần diễm lệ: “Ta tự biết cách bảo vệ mình.”

Khố Kỳ lắc đầu, hần không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, hần tin tưởng nữ nhân trước mặt cô sẽ không bán đứng mình. Hần lo lắng nhất là nàng sẽ bị lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Khố Kỳ cởi y phục trên người xuống, đổi lại một thân áo vải bình thường, tất cả phụ tùng đều được lấy xuống. Nữ nhân đứng ở một bên dùng được thủy nhẹ nhàng bôi lên mặt Khố Kỳ, chốc lát sau khuôn mặt trắng nõn của Khố Kỳ đã biến thành màu da rám nắng.

Sau đó là cánh tay Khố Kỳ, phàn da thịt lộ ra bên ngoài được nữ nhân chăm chút rất kỹ. Đợi đến khi nữ nhân hoàn thành công việc, toàn thân Khố Kỳ đã lộ ra vẻ phong trần mệt mỏi, nhìn qua giống như là một người lữ hành có thể tùy ý thấy được ở đó.

Khố Kỳ nhìn vào trong gương gạt đầu hài lòng: “Không tệ lắm!” Nữ nhân được Khố Kỳ khích lệ liền nở nụ cười vui vẻ, có lẽ trong lòng nàng đó là lễ vật trân quý nhất.

“Đi thôi, cho ra ta.” Khố Kỳ nhẹ giọng nói với nữ nhân.

Nữ nhân chợt ngăn người: “Không là buổi tối mới đi sao?” Khố Kỳ cười cười: “Ban ngày mới là thời điểm an toàn nhất, ta phải rời khỏi đế đô trước khi trời tối.” Nữ nhân lộ vẻ không nỡ rời xa, nhưng nàng cũng biết Khố Kỳ sẽ không thay đổi quyết định. Nàng yên lặng dẫn Khố Kỳ đi tới một kho hàng chất đống hàng

hóa lẫn lộn, nhìn thoáng qua thì nơi này đã lâu không có ai đặt chân tới, tất cả đồ vật trong đó đều bị một tầng tro bụi bao phủ.

Khố Kỳ đánh giá gian phòng một vòng nói: “Đừng quên quét dọn nơi này, nếu không rất dễ dàng bị nhìn ra vấn đề.”

“Yên tâm đi thiếu gia, ta biết nên làm gì mà.” Nữ nhân đi tới góc tường cố gắng di chuyển một cái nồi lớn cũ nát, Khố Kỳ muốn giúp đỡ nhưng lại bị nữ nhân bướng bỉnh cự tuyệt.

Rốt cục cái nồi lớn bị nữ nhân dời khỏi vị trí ban đầu, trên mặt đất xuất hiện một cửa động đen thui.

Khố Kỳ nhìn thấy cái cửa động liền mỉm cười bất đắc dĩ, không nghĩ tới bản thân mình thật sự có ngày phải dùng tới địa đạo này. Lúc ban đầu Khố Kỳ tâm huyết dâng trào mới tạo ra cái động này, hôm nay lại trở thành rơm rạ cứu mạng hắn.

Khố Kỳ quay đầu lại, nắm tay nữ nhân nói với giọng yêu thương: “Ta đi, phải bảo vệ tốt bản thân mình đó.”

Nữ nhân gật đầu, nước mắt lại tràn ra, nghẹn ngào nói: “Thiếu gia cũng phải bảo trọng.” Khố Kỳ nhìn nữ nhân nước mắt hoen mi, ở trong một sát na, hắn thậm chí sinh ra ý niệm lưu lại trong đầu. Nhưng sau đó Khố Kỳ lập tức bỏ đi ý nghĩ không thực tế này, nhẹ nhàng rút tay nữ nhân ra, dứt khoát xoay người nhảy vào địa đạo.

Khố Kỳ không nhìn thấy khi hắn xoay người đi, nữ nhân kia đã quỳ xuống cạnh cửa động, nước mắt tuôn trào như mưa.

Qua chừng nửa giờ, Khố Kỳ đã tới cửa ra đầu kia của địa đạo, chậm rãi đẩy tấm ván gỗ ở phía trên, Khố Kỳ nhảy lên mặt đất. Đây là một tiểu viện xưa cũ, cách đó không xa là một lão nhân đang chú tâm làm cái giỏ trúc, nhìn thấy Khố Kỳ xuất hiện, ánh mắt đục ngầu của lão nhân nhất thời hiện lên nét kinh ngạc.

Khố Kỳ gật đầu về phía lão nhân, không nói một câu nào. Bởi vì hắn biết lão nhân không nghe được.

Khố Kỳ đi tới, móc ra hai tờ kim phiếu từ trong lòng ngực đặt ở trước mặt lão nhân. Khi lão nhân nhìn thấy kim phiếu thì run rẩy một hồi, nhìn kỹ Khố Kỳ mấy lần tựa hồ nhớ lại chuyện gì đó. Lúc này chợt bối rối khác thường, hai tay quơ lung tung, luôn miệng ‘a...a’ đòi cự tuyệt.

Khố Kỳ cười cười vỗ nhẹ bả vai lão nhân, ý bảo lão nhân an tâm, sau đó đẩy cửa viện đi ra ngoài.

Mãi cho đến lúc thân ảnh Khố Kỳ biến mất sau cánh cửa, lão nhân mới phục hồi tinh thần, run rẩy đứng lên đóng cửa viện lại. Sau đó đi tới chỗ động nhấc mấy chồng gạch đá vỡ vụn từng lượt từng lượt ném vào trong địa đạo.

Ở khu Hồng Phấn, nữ nhân kia cũng đang làm chuyện đồng dạng, chỉ có điều công việc của nàng nặng nề hơn lão nhân. Bởi vì nàng phải đi qua mấy gian phòng, ra cái sân phía sau mới có thể tìm được gạch đá lấp đầy địa đạo. Bấy giờ trên trán nữ nhân đã ướt đầm mồ hôi.

Công việc tới đây vẫn chưa có kết thúc, nữ nhân lại chọn một giỏ đất cát đổ vào trong động, cẩn thận dặm dặm san bằng mặt đất, lại đặt thêm mấy chồng gạch xanh ở phía trên, cuối cùng đặt cái nồi lớn cũ kỹ lên vị trí cũ. Sau đó quét dọn căn phòng một lần, cho dù có người lật toàn bộ căn phòng này lên một lần cũng rất khó phát hiện địa đạo bí mật kia.

Làm xong hết thấy những việc đó, nữ nhân đánh giá kiệt tác của mình rồi hài lòng gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng. Tất cả y phục mà Khố Kỳ lưu lại, thậm chí là những vật dụng quý giá đều bị ném vào trong giếng.

Từ đó có thể nhìn ra được tâm tư của nữ nhân cực kỳ cẩn thận, đến tận bây giờ hết thấy dấu vết mà Khố Kỳ lưu lại đã bị tiêu trừ không còn một mống. Chuyện kể tiếp của nàng là chờ đợi nghe theo mệnh trời.

Lúc này Khố Kỳ đã đi tới cửa thành, nhìn nhóm vệ binh nơi cửa thành, Khố Kỳ hít sâu một hơi dựng thẳng lưng lên, cố gắng làm ra vẻ tinh thần vững vàng. Rồi mới men theo dòng người đi về phía cửa thành.

Trong thời kỳ chiến tranh, đế đô cảnh giới tự nhiên là nghiêm mật hơn một chút, nhưng chỉ giới hạn ở dòng người tiến vào đế đô. Trừ phi bề trên có mệnh lệnh, nếu không những người bình thường ra khỏi thành sẽ không bị kiểm tra nghiêm khắc.

Vì thế Khố Kỳ trà trộn ở trong dòng người nhẹ nhàng ra khỏi đế đô. Quay đầu nhìn thành tường cao vút ở đế đô, trong lòng Khố Kỳ cảm khái vạn phần, ở trong mắt Khố Kỳ, đế đô phồn hoa chỉ là một nhà tù khổng lồ mà thôi, hẳn đã bao lần mơ ước rời khỏi chỗ này mở ra một cuộc sống mới. Nhưng Khố Kỳ không nghĩ tới, bản thân mình lại rời khỏi tòa thành theo phương thức này.

Cuối cùng bản thân mình chỉ là một tên giả mạo mà thôi, hẳn là không có bao nhiêu người chú ý tới mình? Khố Kỳ âm thầm tự giễu, chậm rãi cất bước đi về phương xa.

Ở bên trong đế đô, một đêm vô sự yên tĩnh trôi qua, nhóm vệ sĩ chịu trách nhiệm giám thị Khố Kỳ đã tiến hành một lần đổi ca. Công việc này là khô khan nhất, đáng giận hơn nữa chính là Khố Kỳ cả ngày rượu chè chơi gái sáng khoái vô cùng, bọn họ lại chỉ có thể thủ ở bên ngoài uống gió phơi sương.

Có thể nói ngoại trừ những người bị Khố Kỳ làm hại thì kẻ hi vọng Khố Kỳ chết nhất chính là mấy tên vệ sĩ chịu trách nhiệm âm thầm bảo vệ Khố Kỳ.

Trên tiểu lâu, hai tên võ sĩ đang ngồi đối diện nhau nhằm chán muốn chết, cánh cửa sổ đối diện nhìn thẳng vào tửu quán mà Khố Kỳ tiến vào ngày hôm qua. Từ góc độ của bọn họ có thể nhìn thấy tình hình rõ ràng, cho dù Khố Kỳ đi ra từ cửa sau cũng không thể trốn khỏi tầm mắt bọn họ.

Một người võ sĩ trong đó bực bội nói: “Khốn nạn thật, bây giờ đã là buổi trưa, chẳng lẽ cái tên phế vật kia ăn cơm cũng nằm trên bụng đàn bà?”

“Quần nhiều như vậy làm gì?” Người võ sĩ khác vươn vai lười biếng nói: “Bản thân ta tình nguyện hẳn điên cuồng thêm một chút, chết ở trên bụng nữ nhân lại càng tốt, như vậy chúng ta sẽ thoát khỏi cuộc sống nhàm chán này rồi.” Gã đồng bạn cười ha hả: “Chết kiểu đó cũng không tồi nha, ta đánh cuộc cái tên phế vật kia nhất định sẽ thích.”

Thời gian trôi qua từng chút một, đến xế chiều, hai gã võ sĩ đã bắt đầu không nhịn được nữa. Khố Kỳ chưa từng ở lại khu Hồng Phấn trong quãng thời gian lâu như vậy. Nhưng hai người không dám tùy tiện đi vào, nếu như Khố Kỳ đang ‘vui vẻ’ ở bên trong thì bọn họ khó tránh khỏi bị chửi mắng một trận. Không ai muốn tự tìm phiền toái cho mình cả.

Lại qua thêm một đoạn thời gian, Khố Kỳ vẫn chưa có xuất hiện, thần sắc hai người dần dần ngưng trọng, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra được trong tửu quán rách nát thể kia sẽ không có hàng tốt. Lấy ‘lịch duyệt phong phú’ của Khố Kỳ tới đây chỉ là ‘đổi gió’ mà thôi, không có đạo lý trì hoãn trong đó lâu như vậy.

Cho đến gần giữa đêm, hai gã võ sĩ rốt cục không chịu được, đi tới trước cửa tửu quán, bắt đầu gõ cửa.

Cửa mở ra, một nữ nhân xuất hiện mỉm cười ngọt ngào: “Mau, mời vào.”

Một người võ sĩ liếc nhìn nữ nhân, trí nhớ của hắn rất tốt, ngày hôm qua chính là nữ nhân này mở cửa cho Khố Kỳ: “Khố Kỳ đâu?”

Nữ nhân ngẩn ra: “Các người tìm Khố Kỳ thiếu gia?”

“Ừ, hắn đang ở chỗ này mà?”

“Đúng là Khố Kỳ thiếu gia tới ngày hôm qua, nhưng mà đã đi rồi.” Nữ nhân trả lời rất tự nhiên.

“Đi? Tuyệt đối là không thể?” Trong thời gian giám sát Khố Kỳ, hai người chưa từng gián chút nào. Lấy trình độ thực lực thương cảm của Khố Kỳ không có khả năng trốn thoát khỏi tầm mắt bọn họ.

“Tránh ra, chúng ta vào xem một chút.” Hai gã võ sĩ trầm mặt đẩy nữ nhân ra, đi vội vào trong tửu quán.

Nữ nhân ngạc nhiên đi theo ở phía sau: “Tại sao các người không tin ta? Khố Kỳ thiếu gia đi thật mà.”

Hai tên võ sĩ không để ý tới nữ nhân kia, tìm kiếm khắp các gian phòng, tửu quán không lớn nên bọn họ băng qua tất cả gian phòng rất nhanh, thế nhưng không thấy một bóng người. Khố Kỳ đã hoàn toàn biến mất.

Tìm tòi thêm mấy lần, hai tên võ sĩ rốt cục xác nhận Khố Kỳ đã chạy mất, một người võ sĩ trong đó hao hết kiên nhẫn, không chút khách khí bắt giữ nữ nhân, quát lớn: “Nói, Khố Kỳ đi đâu rồi?”

“Ta... ta không biết.” Nữ nhân kia vô cùng sợ hãi, thân thể khẽ run rẩy từng đợt trong tay gã võ sĩ: “Hắn đã rời khỏi đây rồi mà.”

“Người nhẹ tay chút, nàng là nhân chứng duy nhất đó.” Người võ sĩ kia khuyên can đồng bạn, nhưng ngay sau đó nhú mày nói: “Nơi này không phải là tửu quán sao?”

“Đúng là tửu quán.” Nữ nhân khiếp sợ gật đầu.

“Vậy tại sao không có cô nương hầu rượu?” Gã võ sĩ đã tìm được chỗ nghỉ ngơi, nhìn nữ nhân cười lạnh: “Người không nói cũng không sao, chúng ta lúc nào cũng có biện pháp làm cho cam tâm tình nguyện nói ra.”

“Ta... chỗ của ta làm ăn không tốt, nuôi không nổi cô nương, khách tới đây chơi, ta đều phải đi mượn từ những tửu quán khác.” Nữ nhân nhỏ giọng giải thích.

Võ sĩ nheo mắt lại: “Ngày hôm qua Khố Kỳ tới cũng tìm cô nương từ tửu quán khác?” Hắn nhớ rất rõ ràng từ lúc Khố Kỳ đi vào trong, tửu quán này không có người nào ra vào hết. Nếu như nữ nhân nói dối trên phương diện này hoàn toàn có thể xác nhận Khố Kỳ mất tích có liên quan đến nàng.

“Ngày hôm qua...” Nữ nhân đỏ mặt lẩm bẩm: “Ngày hôm qua vốn là như vậy, nhưng Khố Kỳ thiếu gia không cho ta đi. Hắn nói ... hắn nói ta cũng tốt lắm rồi.” Càng về sau thanh âm nữ nhân càng nhỏ dần.

Hai tên võ sĩ lúng túng liếc nhau một cái, lão nương tửu quán bình thường sẽ không bán mình, thế nhưng chuyện nhỏ này hiển nhiên không đáng giá nhắc tới đối với Khố Kỳ. Căn cứ nữ nhân giải thích hẳn là Khố Kỳ ngăn trở nữ nhân này đi tìm cô nương khác. Đây là chuyện rất bình thường, những cô nương ở khu Hồng Phấn đều bị Khố Kỳ chơi qua hết rồi, hiển nhiên hẳn đã phát chán không thêm để ý nữa. Ngược lại tìm vui trên người lão nương mới có tính khiêu chiến, kết quả là nữ nhân này bị lôi kéo vào trò chơi của hắn.

508. Chương 507: Rèn Luyện

Dựa theo lời nữ nhân thì Khố Kỳ đã rời khỏi nơi này từ sớm, bởi vì thời gian buổi sáng không phải là lúc bọn họ đang làm nhiệm vụ. Cho nên hai tên võ sĩ không thể nào xác định những người ở tổ khác có sơ sót hay không, nhiều khi chỉ cần một sai lầm nhỏ sẽ bỏ qua hành tung của Khố Kỳ tạo thành kết quả như hiện tại.

“Thật là xin lỗi, hãy đi cùng chúng ta một chuyến.” Hai tên võ sĩ lâm vào tình cảnh bất đắc dĩ, trước tiên phải mang nữ nhân này về báo cáo.

“Các người muốn mang ta đi đâu?” Nữ nhân nghe thế lại càng hoảng sợ.

“Đến nơi người sẽ biết.” Hai tên võ sĩ cũng lười giải thích với nữ nhân, bây giờ bọn họ chỉ có thể cầu nguyện Khố Kỳ không xảy ra chuyện. Nếu không, nhóm bọn họ sẽ không có kết quả tốt.

Một giờ sau, mật thám trong đế đô xuất động tập thể tìm tòi khắp tất cả tửu quán, phòng ăn, nhà nghỉ ...v.v ở đế đô, những địa phương Khố Kỳ từng dừng chân đều bị tìm kiếm cẩn thận nhưng không thu hoạch được gì, không người nào có thể tìm được tung tích Khố Kỳ.

Dưới tình huống cấp bách này, có người không nhịn được bắt đầu tra tấn nữ nhân kia, hi vọng ép hỏi ra một vài manh mối. Nhưng để cho bọn họ thất vọng chính là thể chất nữ nhân này có chút đặc thù, chỉ cần trải qua kinh sợ là tự động ngất đi, cứ thế bị mấy lần, những người này đành phải bỏ qua phương án này.

Tửu quán của nữ nhân kia cũng bị lục soát kỹ lưỡng, ngay cả vách tường cũng bị đục thủng xem có tường kếp hay không, nhưng hoàn toàn không tìm được thứ gì khả thi, cái nổi lớn trong kho hàng cũng bị nện nát bấy, có vài người cẩn thận phát hiện màu gạch nền không hợp với chung quanh, nhưng khi bọn họ cạy nền gạch lên thì phía dưới chỉ là đá vụn và cát đất hỗn hợp, bọn họ đào móc qua loa vài lượt rồi cũng bỏ qua.

Sự tình đến lúc này xem như xong xuôi, nữ nhân kia không có bất kỳ điểm khả nghi nào, sau khi nàng nhận một khoản tiền rồi được thả ra. Mặc dù hai tên võ sĩ làm nhiệm vụ vào buổi sáng chỉ trời chỉ đất thề thốt bọn họ tuyệt đối không có sai sót trong khi làm nhiệm vụ. Nhưng sự thật vẫn còn tại đó, hai tên xui xẻo bị áp tải vào đại lao, những tổ khác cũng bị dính líu, toàn thể nhận mệnh lệnh cưỡng chế ở lại trong nhà, nói cách khác là bị giam lỏng.

Trên đời này không có bức tường nào gió chui không lọt, tin tức Khố Kỳ mất tích truyền bá ra khắp đế đô rất nhanh, những người vốn căm thù Khố Kỳ hiển nhiên vỗ tay mừng rỡ. Nếu như không phải lo lắng Khố Kỳ một ngày đó sẽ xuất hiện trở lại, sợ rằng bây giờ bọn họ đã bắt đầu mở tiệc ăn mừng rồi.

“Khố Kỳ mất tích?” Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn ngạc nhiên nhìn người trung niên ở trước mặt: “Nếu người nói cho ta biết Khố Kỳ bị giết, có lẽ ta sẽ tiếp nhận dễ dàng hơn, chẳng lẽ những tên thủ hạ kia không giám thị nổi Khố Kỳ?” Người trung niên đỏ bừng cả mặt không nói nổi một lời, nếu Hoắc Phu Mạn thống mạ hần một bữa có lẽ trong lòng hần sẽ dễ chịu hơn. Nhưng giọng nói kinh ngạc thể này ngược lại làm cho hần có cảm giác không đất dung thân.

“Thuộc hạ vô năng.” Người trung niên cúi thấp đầu, bộ dạng nhận tội mặc người chém giết.

Thế nhưng nằm ngoài người trung niên kia dự liệu, Hoắc Phu Mạn không có nổi giận, chỉ nói nhàn nhạt một câu: “Ta biết rồi, tiếp tục điều tra.”

Người trung niên ôm đầy bụng nghi hoặc lui ra ngoài. Bệ hạ thể này là có ý gì? Mặc dù Khố Kỳ là một tên phế vật, nhưng dù sao thân phận của hần vẫn còn tại đó, bây giờ là thời kỳ chiến tranh. Trong lúc mấu chốt này Khố Kỳ không thể xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không rất có thể tạo thành mâu thuẫn giữa Thần Vực và Sư Tâm đế quốc, đây là chuyện mà thăng ngốc cũng biết.

“Nhưng thái độ Hoắc Phu Mạn rõ ràng là không hề coi trọng, chẳng lẽ bệ hạ đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy phát sinh?” Nghĩ tới đây, người trung niên không dám suy nghĩ thêm nữa.

Sau khi đám người Dịch Áo biết được tin tức kia thì cho ra phản ứng không giống nhau. Lôi Mông có vẻ hả hê, cười nói: “Nhất định là bị kẻ thù nào đó giết chết, ta biết cái tên này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.”

Dịch Áo lại không suy nghĩ như vậy, nếu Khố Kỳ bị giết chết đơn giản như vậy, chỉ sợ hần không sống nổi đến bây giờ. Nhưng Dịch Áo không có tiếp tục suy nghĩ sâu xa, dù sao chỉ là một tên giả mạo mà thôi, cho dù Khố Kỳ sống hay chết cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với Dịch Áo.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Áo đã dần dần quen thuộc phương thức sử dụng Phong Dực, mặc dù vẫn khó di chuyển linh hoạt trong phạm vi nhỏ, nhưng đã khống chế cự ly và tiết tấu ổn định rồi. Bởi vì có nguyên lực chiến giáp bảo vệ, Dịch Áo bây giờ đã không còn nhìn phần lớn công kích, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là đẳng cấp đối phương không cao hơn Dịch Áo quá nhiều.

Nhưng bản thân Dịch Áo vẫn có vẻ không hài lòng lắm, đối với hần những thứ không thể nào hoàn toàn nắm trong tay thì không thể coi là thuộc về mình. Cho nên Dịch Áo vẫn không hề buông lỏng tập luyện.

Phương thức huấn luyện của Dịch Áo rất kỳ lạ, sân tập phía sau đã bị Dịch Áo trưng dụng dựng đầy cọc gỗ, sắp hàng không có quy tắc nhất định. Hơn nữa khoảng cách giữa mỗi cọc gỗ không lớn, gần nhất chỉ bằng thân thể một người bình thường, xa nhất có khi lên tới vài thước.

Lúc mới bắt đầu Lôi Mông rất ngạc nhiên, không biết Dịch Áo đang làm gì, nhưng bọn họ hiểu ra vấn đề rất nhanh, Dịch Áo thả ra nguyên lực chiến giáp và Phong Dực hóa thành một luồng sáng chói mắt, nhanh chóng xuyên qua các cọc gỗ. Mặc dù thanh âm cọc gỗ gãy nát không ngừng truyền ra, nhưng không thể ảnh hưởng nhiều đến tốc độ di chuyển của Dịch Áo.

Đám người Lôi Mông nhìn trận cọc gỗ kia không nói nổi câu nào, đừng nói lấy tốc độ nhanh như Dịch Áo, cho dù bảo bọn họ chạy với tốc độ bình thường cũng rất khó đạt tới kết quả hiện tại như Dịch Áo.

Theo thời gian trôi qua, Dịch Áo khống chế Phong Dực càng lúc càng thuần thục, mỗi lần tập luyện số lượng cọc gỗ bị đụng gãy từ từ giảm bớt, có thể nói đây là một phương pháp tập luyện ngu ngốc nhất. Nhưng tất cả mọi người đều phải thừa nhận biện pháp này vô cùng hữu hiệu.

Lúc Cổ Lạp Gia Tư đến thăm Dịch Áo, nhìn thấy trận cọc gỗ này nhất thời sáng mắt lên: “Biện pháp này không tệ, hoàn toàn có thể mở rộng ra, đối với võ sĩ hệ khác cũng rất có lợi.”

Dịch Áo cười cười không nói gì, trong lòng hẳn rõ ràng phương pháp huấn luyện này không thể thông dụng được. Mặc dù sau khi tấn thăng lên đến Võ Tôn sẽ có thể điều động thêm nhiều nguyên lực, nhưng huấn luyện kiểu này không chỉ hao phí nguyên lực, ngay cả thể lực và tinh thần đều là nhân tố không thể thiếu.

Thí dụ như thời điểm chuẩn bị xuyên qua cọc gỗ trước mặt, chuyện quan trọng nhất là phải tính toán bước đi kế tiếp, còn có khi nào chuyển hướng, thân thể phải giữ vững tư thế gì ...vân ...vân, muốn xuyên qua xuyên lại một đồng cọc gỗ giống như Dịch Áo thì phải liên tục giữ vững tập trung tinh thần cường độ cao.

Nhìn qua tựa hồ không có gì to tát, nhưng chỉ khi nào chân chính thử qua mới có khả năng lĩnh hội khó khăn trong đó. Dĩ nhiên, đến cường giả tầng thứ như Cổ Lạp Gia Tư thì không nhận thức được độ khó như thế này, bởi vì đối với bọn họ mấy chuyện này quá nhỏ nhặt rồi.

Thấy Dịch Áo không có phản đối, Cổ Lạp Gia Tư cao hứng quay trở về, nhưng không qua mấy ngày, Cổ Lạp Gia Tư đã chạy ngược trở lại.

Dịch Áo mới vừa kết thúc một lần huấn luyện, thành tích lần này đã tiến bộ hơn trước, chỉ dùng gãy bảy cái cọc gỗ mà thôi. Dịch Áo vừa đi ra vừa lau mồ hôi trên trán, chợt phát hiện Cổ Lạp Gia Tư đang đứng ở ngoài sân liền mỉm cười bước tới.

Lúc tới gần Dịch Áo mới nhận ra ánh mắt Cổ Lạp Gia Tư có điểm khác thường, không khỏi kỳ quái hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Lạp Gia Tư thở dài: “Tiểu tử nhà ngươi, cố tình muốn thấy ta làm chuyện buồn cười hả?”

“Ta làm gì?” Dịch Áo ngạc nhiên hỏi lại.

“Đừng có giả bộ ngu ngốc.” Cổ Lạp Gia Tư thấy bên cạnh không có ai, thấp giọng nói: “Lần trước ta phát hiện bên trong cơ thể ngươi có nguồn lực riêng biệt với nguyên lực tràng còn chưa có hỏi ngươi. Lần này ngươi phải có trách nhiệm nói cho ta biết một chút.”

Dịch Áo ngơ ngác một hồi, sau đó khuôn mặt trở nên nghiêm túc. Lần trước là do Cổ Lạp Gia Tư cứu mình, đoán chừng đã phát hiện chỗ dị thường vào lúc đó.

Dịch Áo bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, nếu khi đó Cổ Lạp Gia Tư không có tuyên bố ra ngoài, thậm chí không đề cập tới một lần nào có nghĩa là hẳn không muốn dùng chuyện này để uy hiếp mình. Bởi vì nếu muốn uy hiếp thì không cần phải chờ tới bây giờ.

“Cảm ơn ngươi !” Dịch Áo nói lời cảm ơn xuất phát từ nội tâm, nếu như Cổ Lạp Gia Tư thông báo chuyện này cho Hoắc Phu Mạn. Sợ rằng danh tiếng Bất Hủ truyền thừa cũng không giữ nổi tính mạng cho hắn. Không người nào hiểu rõ tác dụng của dòng xoáy nguyên lực hơn Dịch Áo.

Cổ Lạp Gia Tư phát tay bắt cần, chậm rãi nói: “Cái nguyên lực tràng của ngươi thì ta không muốn hỏi, nếu hỏi đoán chừng ngươi cũng không nói cho ta biết, ngươi chỉ cần giải thích cho ta một chuyện, đó là ngươi làm thế nào?” Dịch Áo cười cười, trong mắt lộ ra một tia cảm động. Vào lúc này hẳn bỗng nhiên cảm giác mình rất may mắn, không phải người nào cũng có thể không động tâm với hấp dẫn khổng lồ như thế, nhưng Dịch Áo trùng hợp gặp được một người và may mắn vô tình thoát khỏi một kiếp.

509. Chương 508: Không Thể Phục Chế

“Nói đằng hoàng thì ta cũng không hiểu gì nhiều về nguyên lực tràng kia. Cho nên ngươi có hỏi ta cũng không thể trả lời.” Dịch Áo mỉm cười nhìn về phía Cổ Lạp Gia Tư: “Nếu sau này ta có cơ hội hiểu rõ nhất định sẽ nói cho ngươi biết.”

Cổ Lạp Gia Tư hiển nhiên không nghĩ tới Dịch Áo lại nói như vậy, im lặng tại chỗ một hồi mới cười khổ nói: “Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, ngươi không cần để ở trong lòng.”

“Nhưng ta thật tình suy nghĩ như vậy.”

Cổ Lạp Gia Tư lắc đầu: “Nếu như cách đây mười mấy năm, ta tuyệt đối không thể cự tuyệt hấp dẫn cỡ này. Nhưng bây giờ đã không cần thiết nữa.”

Địch Áo còn định nói gì lại bị Cổ Lạp Gia Tư ngăn lại: “Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng ngươi còn không có đạt tới cấp độ như ta, cho nên rất nhiều chuyện ngươi không thể hiểu. Cánh cửa Thần Vũ Giả không dễ vượt qua đâu, nguyên lực tràn bên trong cơ thể ngươi quả thật rất thần kỳ, nhưng còn không có thần kỳ đến trình độ có thể giúp ngươi một bước lên trời. Được rồi, tiếp tục đề tài lúc này, đến tột cùng ngươi làm thế nào? Ta trở về đã thử qua mấy lần, nhưng không có người nào làm được như ngươi.”

Địch Áo không tiếp tục khuyên giải, nhưng trong lòng đã quyết định chú ý. Nếu có thể được, hẳn nhất định phải giúp Cổ Lạp Gia Tư một phen, không vì cái gì khác, chỉ riêng một điều Cổ Lạp Gia Tư bảo thủ bí mật dòng xoáy nguyên lực dùm cho hắn đã đáng giá lắm rồi.

“Ngươi hỏi ta tập luyện như thế nào?” Địch Áo chỉ chỉ về phía trận cọc gỗ, cười nói: “Ngươi đã biết nguyên lực tràn trong cơ thể ta, chẳng lẽ không phát hiện chỗ nào dị thường sao?”

Cổ Lạp Gia Tư cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rồi nhú mày nói: “Ngươi nói là Căn Luân?”

“Không sai !” Địch Áo gật đầu xác nhận.

Thật ra lúc Cổ Lạp Gia Tư cứu trị Địch Áo đã hiện Căn Luân trong cơ thể hắn rất khác thường, nhưng khi đó Cổ Lạp Gia Tư nghĩ là bởi vì nguyên nhân đến từ nguyên lực tràn nên suy nghĩ nhiều. Bây giờ nghe Địch Áo nói như thế nhất thời nhớ lại cẩn thận, nếu Căn Luân của người bình thường lớn đến trình độ đó, chỉ sợ đã sớm bạo liệt rồi, làm gì còn sống được tới ngày hôm nay chứ.

Cổ Lạp Gia Tư mơ hồ hiểu ra: “Ngươi có thể tiến hành huấn luyện cường độ cao thế này là bởi vì Căn Luân?”

“Không sai, thật ra huấn luyện cường độ này, ta đã có thể làm được khi còn là Cực Hạn võ sĩ.” Địch Áo nói lại phương thức huấn luyện của Ngõa Tây Lý truyền thụ cho hắn một cách đơn giản.

Cổ Lạp Gia Tư nghe mà ngây dại, khó trách thực lực Địch Áo quá biến thái khi so với võ sĩ cùng giai, thì ra có nguyên nhân như vậy.

“Địch Áo, Căn Luân của ngươi trời sinh đã thế này?” Cổ Lạp Gia Tư bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề mấu chốt nhất.

Địch Áo lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không phải.”

Hai mắt Cổ Lạp Gia Tư nhất thời nóng rực lên: “Phương pháp cụ thể tiết lộ chút ít được không?” Cũng không trách Cổ Lạp Gia Tư kích động như thế, nếu như phương pháp của Địch Áo có thể áp dụng được, vậy thì chỉ cần một đoạn thời gian là có thể tạo ra một chi quân đội rất có tiềm lực.

Địch Áo cười nói: “Ta đánh cuộc ngươi sẽ không muốn nghe đâu.”

“Có ý gì?” Cổ Lạp Gia Tư đầu tiên là ngần ra, nhưng ngay sau đó vui mừng hơn hớn: “Vậy là có thể nói cho ta biết?” Vốn hắn đã chuẩn bị tốt nghe người ta cự tuyệt, nhưng bây giờ nghe ý tứ Địch Áo hình như cũng không muốn giấu diếm chuyện này.

“Nói cho ngươi biết cũng không có gì, ta chỉ sợ làm ngươi thất vọng mà thôi.” Địch Áo cười cười nói.

“Đó không phải là vấn đề.” Cổ Lạp Gia Tư quả quyết nói: “Chỉ cần ngươi nói cho ta biết phương pháp là tốt rồi.” Cổ Lạp Gia Tư tưởng rằng Địch Áo ám chỉ phương pháp này yêu cầu tố chất thân thể rất cao, vì thế cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Sư Tâm đế quốc có đủ người mà, cho dù yêu cầu hà khắc cỡ nào cũng sẽ có người phù hợp.

“Được rồi, thật ra quá trình rất đơn giản, ngươi biết ta dừng lại ở giai đoạn Giác tỉnh giả bao nhiêu năm không?” Địch Áo cười nói.

“ Bao nhiêu năm?” Cổ Lạp Gia Tư nghi hoặc nhìn Địch Áo, hắn nghi ngờ mình có nghe lầm hay không? Lấy tốc độ lên cấp biến thái của Địch Áo vì sao có thể tính bằng năm?

“Để cho ta tính lại xem nào, mặc dù con số cụ thể không nhớ rõ nổi, nhưng ít nhất cũng phải mười mấy năm.” Thật ra không phải là Dịch Áo nhớ không rõ, mà không thể nào nói thật tình. Chẳng lẽ nói cho Cổ Lạp Gia Tư biết mình từ lúc mới sinh ra đã có trí lực của người trưởng thành?

Cổ Lạp Gia Tư đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chuyển thành bất mãn nói: “Dịch Áo, người biết ta sẽ không miễn cưỡng người, nếu không muốn nói thì trực tiếp nói cho ta biết. Không cần thiết lừa gạt ta như thế, chẳng lẽ người cho là ta không có năng lực phân biệt điểm nhỏ này hay sao?”

Dịch Áo mỉm cười nhìn về phía Cổ Lạp Gia Tư: “Tại sao không suy nghĩ từ một góc độ khác? Nếu ta muốn lừa gạt người, có cần lấy cái cớ ngây thơ như vậy không?”

Cổ Lạp Gia Tư cẩn thận suy nghĩ một lát, vẫn lắc đầu nói: “Không phải là ta không tin người, mà là không có biện pháp tin tưởng chuyện này. Nếu tính toán như vậy, người bây giờ rất có thể còn chưa đạt tới cấp độ Cực Hạn võ sĩ, tuyệt đối không có người nào tin tưởng nổi.”

“Bởi vì khi đó ta chưa gặp phải Ngõa Tây Lý lão sư.” Dịch Áo bình tĩnh nói, cho tới bây giờ Dịch Áo vẫn cảm thấy may mắn. Nếu không gặp Ngõa Tây Lý, hẳn không có khả năng đạt tới thành tựu của ngày hôm nay.

“Người có thể tin tưởng không? Trước khi gặp Ngõa Tây Lý lão sư, ta căn bản không biết làm sao để từ Giác Tỉnh giả lên cấp thành Thiên Phú võ sĩ. Cho nên ta mới dừng lại ở giai đoạn Giác Tỉnh giả mười mấy năm.”

Cổ Lạp Gia Tư há miệng lắp bắp, ánh mắt nhìn Dịch Áo giống như đang nhìn một con quái vật, trên thế giới làm sao có người tu luyện mười mấy năm mà không đột Phá lên Thiên phú võ sĩ. Dưới tình huống đó vẫn cố gắng nhẫn nại tu luyện?

“Đây chính là nguyên nhân Căn Luân phát sinh biến hóa?”

“Đúng vậy, ta đã làm như vậy, bây giờ cảm thấy thất vọng chưa? Ha ha, nếu người tìm được một người giống ta, tình nguyện tu luyện mười mấy năm không tấn chức Thiên Phú võ sĩ, có lẽ sẽ có khả năng đạt tới thành tựu giống như ta.”

Cổ Lạp Gia Tư cười khổ nói: “Rất cuộc có cần lâu như vậy không? Người có biết rằng con người khi còn sống có được mấy lần mười mấy năm không hả?”

Dịch Áo cười cười: “Phương pháp thì ta đã nói, có tin hay không tùy người.”

Cổ Lạp Gia Tư cau mày suy tư một hồi, rất lâu sau mới thở dài nói: “Ta tin tưởng người không có gạt ta, nhưng phương pháp này không thể tìm được người thích hợp.”

Dịch Áo nhìn về mặt Cổ Lạp Gia Tư, lấy làm kỳ quái hỏi: “Thì sao chứ? Cho dù người có thể tìm được người thích hợp cũng không có tác dụng trong thời kỳ chiến tranh mà?”

“Thời kỳ chiến tranh?” Cổ Lạp Gia Tư cười cười nói: “Chiến tranh sẽ không bao giờ dừng lại. Quên đi, nói với người mấy thứ này người cũng không hiểu.”

“Đi, qua một đoạn thời gian nữa, ta sẽ trở lại thăm người.” Cổ Lạp Gia Tư khoát tay áo trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Cổ Lạp Gia Tư, Dịch Áo nhún vai không nói gì, bắt đầu vòng huấn luyện tiếp theo. Thật ra Dịch Áo có thể đoán được vài ý trong lời Cổ Lạp Gia Tư nói, đơn giản chính là mấy đại đế quốc tranh đấu với nhau mà thôi. Thế nhưng Dịch Áo không có hứng thú với chuyện này, mục tiêu cuối cùng của hắn chỉ có một, đó là Quân Đồ Minh của Nguyệt Ảnh đế quốc.

Sư Tâm đế quốc, khu vực Tây Nam Ngõa Tháp Nhĩ thành, trong tiệm tạp hóa tầm thường.

Lão Mai Khắc đang lười biếng ngủ gà ngủ gật ở sau quầy, ở trong mắt láng giềng, lão Mai Khắc là một người hiền hòa rất dễ dàng chung đụng, lúc nào cũng ăn nói vui vẻ chan hòa với mọi người, chưa bao giờ tính toán chi li hay nóng giận với ai.

Mãi cho đến buổi trưa, lão Mai Khắc dọn dẹp đồ đạc giống ngày thường vậy, chỗ ở của hắn ở sau tiệm tạp hóa, trong một gian tiểu viện nho nhỏ, nền được lát bằng gạch vô cùng sạch sẽ, không có một cọng cỏ dại nào.

Lão Mai Khắc mới vừa mở cửa phòng, động tác bỗng nhiên cứng ngắc lại, quay đầu nhìn vào bên trong có một con chim nhỏ toàn thân đen thui vẩy cánh hạ xuống. Hai mắt lão Mai Khắc hiện lên tinh mang, đưa tay bắt lấy con chim nhỏ, thuận tay tháo tờ giấy cuộn trên chân nó xuống.

Sau một lát, thần sắc lão Mai Khắc trở nên ngưng trọng, tờ giấy trong tay chỉ có mấy chữ, nhưng trong đó lộ ra tin tức kinh người, Khố Kỳ đã mất tích. Vốn là cái tên Khố Kỳ không ở trong phạm vi bọn họ giám thị, chỉ là do ở người lãnh đạo trực tiếp hạ lệnh, Khố Kỳ gần đây mới bị nhét vào danh sách, nhưng ai biết mới vừa nhận được nhiệm vụ này, không lâu đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Về tin đồn của vị cấp trên này, lão Mai Khắc nghe nhiều lắm rồi. Tất cả đều nói đó là một tên lòng dạ độc ác, giết người như ngóe, tính khí thất thường. Mặc dù theo lý thuyết chuyện này sẽ không thể trách cứ bọn họ, nhưng không biết tại sao lão Mai Khắc vẫn có cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

Có thể là bản thân mình già thật rồi. Lão Mai Khắc cười cười tự giễu xoay người đi vào trong phòng, hẳn cần phải truyền phần tình báo này trở về thật nhanh.

Nhưng mà ngay khi bước vào gian phòng, ánh mắt lão Mai Khắc bỗng nhiên đọng lại ở một chỗ, trên cái ghế trong phòng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một người xa lạ. Lão Mai Khắc nhớ rất rõ ràng, khi hắn mới vừa mở cửa phòng, ở trong này không có ai kia mà?

510. Chương 509: Gặp Lại Người Xưa

Lão Mai Khắc khẽ cong lưng lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Ngài... có phải là tới nhầm chỗ rồi không?”

“Ta tìm người.” Người xa lạ cười nói: “Hoặc có thể nói là người chịu trách nhiệm nơi này.”

“Ta nghe mà không hiểu ngài đang nói gì?” Lão Mai Khắc vẫn giả bộ u mê, nhưng bàn tay trong ống tay áo đã bắt đầu lặng lẽ tụ lực.

Ánh mắt của người kia nhanh chóng chuyển tới, bình thản nói: “Người không cần khẩn trương như vậy, cho dù người không nhận ra ta, nói chung cũng phải nghe qua tên của ta chứ, ta là Dịch Uy.”

“Dịch Uy?” Lão Mai Khắc nghe thấy cái tên này thiếu chút nữa kinh hãi cắn nhầm đầu lưỡi của mình. Nếu như hắn không chế nguyên lực kém một chút, sợ rằng bây giờ đã bị lực lượng cản trở rồi.

Dịch Uy lấy ra một cái huy chương ném ở trên bàn: “Tự nhìn đi, ta không có thời gian nói nhảm với người.”

Lão Mai Khắc không hề để ý giọng nói bức người của đối phương, cẩn thận cầm lấy cái huy chương quan sát một hồi. Sau đó hít vào một hơi lạnh, huy chương là thật, cũng có nghĩa cái người xa lạ này chính là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, Dịch Uy đại nhân.

“Ngài... ngài làm sao tới đây?” Lão Mai Khắc nói lắp bắp, nói đến một nửa lại cảm thấy khẩu khí của mình không đúng. Dịch Uy muốn đi đâu chẳng lẽ cần hắn đồng ý hay sao? Nên hắn vội vàng sửa lời: “Ngài có điều gì phân phó?”

“Chỗ của người là trạm trung chuyển gần đế đô nhất, đúng không? Đưa tình báo Khố Kỳ cho ta.”

Lão Mai Khắc nhất thời tái mặt, đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Mặc dù Khố Kỳ mất tích không có quan hệ gì tới hắn, nhưng vấn đề là cái tên sát tinh trong truyền thuyết đang ở trước mặt mình, căn cứ tác phong Dịch Uy trước sau như một, hành động giết người hả giận là quá bình thường.

Dịch Uy nhíu mày, ngó chừng lão Mai Khắc: “Không nghe thấy ta nói gì?”

“Nghe... nghe được.”

Lão Mai Khắc run rẩy đưa tờ giấy tới, có lẽ đã tiên đoán được vận mệnh bi thảm của mình, vốn là lấy tuổi tác của lão Mai Khắc, qua thêm một năm hai năm là có thể về hưu rồi. Những năm này tích góp tiền tài từng tí một cũng đủ để hắn mang theo thê tử và hài tử an hưởng tuổi già. Nhưng Dịch Uy đột nhiên xuất hiện làm cho lão tất cả ước mơ của Mai Khắc biến thành bọt nước.

Dịch Uy nhận lấy tờ giấy, nhìn lướt qua nhất thời giật mình, mất tích? Nói đùa gì vậy, nếu như là con cháu quý tộc bình thường mất tích còn không coi vào đâu, nhưng Khố Kỳ là hậu duệ Bất Hủ truyền thừa kia mà,

tại sao có thể tùy tiện tiện mất tích? Đám thủ hạ của Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn chẳng lẽ ăn phân chó để sống à?

Địch Uy nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ mãi không thông tại sao Khổ Kỳ mất tích, khả năng bị giết là quá nhỏ, ngay cả Địch Uy cũng không dám bảo đảm có thể ám sát Khổ Kỳ trong đế đô, nếu thành công thì làm sao bình yên vô sự trốn ra ngoài? Hắn không tin còn có tên nào điên cuồng hơn cả hắn.

Chẳng lẽ là người kia xuất thủ? Tròng mắt Địch Uy xoay chuyển mấy vòng, chỉ có như vậy mới có khả năng giải thích thông thuận, người có thể ám sát Áo Nhĩ Sát Nhã ở Thiên Không Thành hiển nhiên cũng có thể thần không biết quỷ không hay giết chết Khổ Kỳ trong tay Hoắc Phu Mạn.

Nhìn thần sắc Địch Uy không ngừng biến ảo, lão Mai Khắc nóng lòng như lửa đốt, nếu như bị Địch Uy trực tiếp giết chết có lẽ hắn sẽ không đau khổ như vậy, chỉ có loại sợ hãi không biết tên mới làm cho con người nào dần vật lộn mọi nhất.

Một lúc lâu sau, Địch Uy nhẹ nhàng búng tay, tờ giấy biến thành tro bụi. Mặc dù đi không một chuyến nhưng Địch Uy không có thất vọng. Nếu là do người kia làm, vậy thì nói rõ một chuyện, thực lực của người kia đã khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Nếu những người khác biết được chuyện này nhất định là khó sống qua ngày mà. Nghĩ tới đây, khóe miệng Địch Uy nhếch lên vẻ khinh miệt.

Sau một chốc, ánh mắt Địch Uy rơi lên trên người lão Mai Khắc, về phần lão Mai Khắc đáng thương đã không chịu nổi áp lực vô hình này nữa, ‘phịch’ một tiếng quỳ ở trên mặt đất, run rẩy nói: “Đại nhân, ta chết không có gì, chỉ hi vọng không dính líu đến người nhà của ta.”

Địch Uy cảm thấy rất là buồn cười, nói với lão Mai Khắc: “Người muốn chết như vậy?”

“Hả?” Lão Mai Khắc há mồm cứng lưỡi: “Ta... đại nhân, không phải là ngài định...”

Địch Uy khom người xuống vỗ vỗ bả vai lão Mai Khắc: “Con người của ta trước giờ luôn luôn biết giảng đạo lý, người vừa rồi không có làm sai cái gì, ta tại sao muốn giết người?”

Vào lúc này về mặt Lão Mai Khắc vô cùng đặc sắc, giảng đạo lý? Không nên nói giỡn có được không? Ai mà chả biết vị đại nhân này nổi tiếng nhất chính là không nói lý, nghe nói ‘người phe mình’ chết ở trong tay hắn đã hơn ba con số, làm sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như thế?

Địch Uy không để ý tới lão Mai Khắc đang quỳ trên mặt đất, mặc kệ tên này muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, thần nhiên chấp hai tay sau lưng đi ra ngoài, nhìn bộ dạng hình như tâm tình rất tốt.

Cho đến lúc bóng lưng Địch Uy hoàn toàn biến mất, lão Mai Khắc mới mờ mịt phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn gian phòng trống rỗng. Nếu trên mặt đất không còn đồng tro bụi từ tờ giấy bị hủy kia, lão Mai Khắc thậm chí cho là lúc này mình đã bị ảo giác.

Nhiều năm sau, lão Mai Khắc nhớ lại một màn này, trong lòng vẫn còn sợ hãi, bởi vì hắn thủy chung nghĩ mãi không ra, lấy tác phong làm việc tàn nhẫn của Địch Uy, tại sao lúc ấy lại bỏ qua cho mình?

Ở trong đế đô, một chiếc xe ngựa cũ kỹ chạy vào ngõ nhỏ bên hông nhà Lôi Mông, phía sau xe ngựa là một gã kỵ sĩ thanh niên tướng mạo anh tuấn, bộ dạng phong trần mệt mỏi hẳn là đã trải qua lặn lội đường xa mới tới nơi này.

Xe ngựa vừa mới dừng lại ở trước cửa nhà Lôi Mông lập tức có người đi ra nghênh đón. Kể từ khi Địch Áo bị ám sát, bốn phía chung quanh nhà Lôi Mông quả thực là biến thành cấm khu rồi. Cho dù có người nhìn vào trong viện vài lần sẽ bị vệ sĩ nghi ngờ đi ra tra hỏi. Chiếc xe ngựa này đi tới nhất thời bị mọi người chú ý.

Thấy xe ngựa bị ngăn cản, gã kỵ sĩ thanh niên cau mày lại, vẻ mặt khó chịu giục ngựa tiến lên hỏi: “Chuyện gì?”

Tên võ sĩ ngăn cản xe ngựa lười biếng đánh giá gã kỵ sĩ thanh niên mấy lần, sau đó ánh mắt rơi vào cái huy chương đeo trước ngực gã kỵ sĩ thanh niên, thần sắc lúc này mới nghiêm túc, nói: “Phía trên có mệnh lệnh phải điều ra thân phận rõ ràng, huynh đệ vui lòng phối hợp một chút.”

Gã kỵ sĩ thanh niên hòa hoãn lại, móc ra huy chương gia tộc đưa tới, gã võ sĩ nhìn kỹ xong liền trả lại: “Mới trở về từ tiền tuyến? Bên phía chúng ta thương vong ra sao?”

Gã kỵ sĩ ngẩn ra, ngay sau đó biết đối phương nhất định là nhận ra thân phận của mình từ huy chương trên ngực, nên mỉm cười nói: “Tổn thất là khó tránh khỏi, nhưng không có để cho cái chết tiệt Nguyệt Ảnh để quốc chiếm được tiện nghi.”

“Quá tốt.” Gã võ sĩ giơ ngón tay cái lên, sau đó nhìn thoáng qua buồng xe, áy náy nói: “Không phải là không tin huynh đệ, thật sự là lệnh bề trên khó cãi, buồng xe cũng phải kiểm tra.”

Thanh niên kỵ sĩ cười khổ nói: “Không cần phải khoa trương như vậy chứ? Chúng ta chỉ đến thăm bằng hữu mà thôi.”

“Thời kì phi thường, chúng ta cũng không có biện pháp.” Võ sĩ bắt đầu nói, trong khi nói chuyện đã có sáu người nữa tiếp cận xe ngựa tạo thành tư thế bao vây.

Thanh niên kỵ sĩ hiển nhiên cũng chú ý tới tình hình chung quanh, trong lòng không khỏi kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ ở đây đã phát sinh đại sự? Hắn sống trong đế đô lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp cảnh tượng để phòng sâm nghiêm cỡ này.

Lúc này buồng xe mở ra, theo đó là một cỗ nguyên lực dao động mãnh liệt, khuôn mặt gã võ sĩ nhất thời biến đổi, lui về phía sau mấy bước. Nhưng hắn vừa định cất giọng cảnh báo bỗng nhiên ngừng lại tại chỗ.

Đánh lén theo dự liệu của gã võ sĩ không có xuất hiện, ở trong xe bay ra một thân ảnh xanh nhạt, từ từ hạ xuống mặt đất, lúc này những người chung quanh mới nhìn rõ ràng đó là một mỹ phụ dung mạo xinh đẹp. Trên người lưu chuyển thanh quang hiển nhiên là do thả ra nguyên lực chiến giáp, nhưng đây không phải là trọng điểm, mấu chốt là bên dưới thân thể mỹ phụ không có gì cả, chỉ là dựa vào nguyên lực chiến giáp tạo ra hai cột sáng chống đỡ thân thể.

“Không phải là muốn kiểm tra sao? Đi đi.” Mỹ phụ người thân nhiên nói, làm như không thấy ánh mắt kinh hãi tập trung ở trên người mình, nàng đã quen với loại ánh mắt này từ lâu rồi.

Về mặt gã võ sĩ nhất thời lúng túng, không trách được gã kỵ sĩ thanh niên có bộ dạng không tình nguyện, ở bên trong xe có người như vậy đúng là khó xử, không ngờ là một nữ nhân, mà lại là một nữ nhân cụt hai chân. Xuyên qua tia sáng của nguyên lực chiến giáp có thể thấy chiến bào của mỹ phụ xuất hiện tổn hại, mà ở trước ngực mỹ phụ cũng đeo một quả huy chương giống với kỵ sĩ thanh niên.

Gã võ sĩ há miệng không nói nổi một câu, chiến sĩ hy sinh ở trên chiến trường bị mất đi hai chân, vừa mới trở lại đế đô còn bị người mình kiểm tra như thế. Cho dù xem xét từ phương diện nào cũng làm cho người ta cảm thấy thất vọng và đau khổ.

Lúc này Dịch Áo vừa kết thúc thêm một vòng huấn luyện, thân thể lao thẳng lên trời cao định thư giãn một lát. Bây giờ Dịch Áo nắm giữ Phong Dực đã tương đối thuần thục rồi, có thể tùy ý thay đổi phương hướng trên không trung, cảm giác bay lượn này đúng là làm cho người ta sáng khoái tới cực điểm. Khuyết điểm duy nhất là Dịch Áo không thể bay loạn ở trong đế đô, cho nên cảm thấy hơi gò bó, bây giờ hắn chỉ hi vọng được ra khỏi thành tự do bay lượn vài vòng mà thôi.

511. Chương 510: Nỗi Khổ Của An Đông Ny

Ở trên không trung dĩ nhiên phạm vi nhìn rộng rãi hơn rất nhiều, Dịch Áo thấy bên ngoài trang viên có thân ảnh tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, trong mắt nhất thời lộ vẻ vui mừng, thân hình vừa động hóa thành luồng sáng xanh chói mắt lướt tới.

Cùng lúc đó, mấy người ở ngoài cửa đồng thời nhìn lên không trung, trong quá trình Dịch Áo bay tới tràn đầy nguyên lực dao động hiển nhiên không thể qua mắt những người này.

Phản ứng của mọi người không giống nhau, gã kỵ sĩ thanh niên nhú mày, sử dụng Phong Dực bay lượn tùy ý ở giữa đế đô hình như là quá kiêu ngạo thì phải?

Những gã võ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Lôì Mông chỉ nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt trở lại, Địch Áo ngày nào cũng làm như vậy nhìn mãi thành quen. Trong một ngày ít nhất cũng nhìn thấy cảnh này mười mấy lần, hiện tại bọn họ đã chỉ lo phận sự của mình là tốt rồi.

Về phần mỹ phụ thì biểu hiện cực kỳ kinh ngạc, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì đó không thể tin nổi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên không trung không chớp một cái.

Chốc lát sau, Địch Áo đã bay đến gần cửa trang viện, thân hình lộn một vòng rồi hạ xuống đất, mỉm cười nói với mỹ phụ: “An Đông Ny, tại sao ngươi tới đây?”

An Đông Ny vẫn chưa hết kinh ngạc, phảng phất như không nhận ra Địch Áo vậy, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới mấy lần mới nghi ngờ nói: “Ngươi lên cấp Vô Tôn rồi?”

Địch Áo mỉm cười gật đầu: “Còn đứng ở bên ngoài làm cái gì? Mau vào, bọn họ đều ở tu luyện, ta đây phải đi cho bọn hắn.”

Nhìn thấy Địch Áo và An Đông Ny quen nhau, gã võ sĩ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt ra hiệu cho đồng bạn của mình rồi cả nhóm lặng yên lui xuống.

An Đông Ny nhìn thấy cảnh này nhưng không nói gì, lấy tính cách của nàng sẽ so đo với người ta chỉ vì chuyện nhỏ thế này.

Địch Áo nhìn tên thanh niên đứng phía sau An Đông Ny: “Vị này là...”

Thanh niên kỵ sĩ tiến lên mấy bước định tự giới thiệu mình nhưng lại bị An Đông Ny trực tiếp cắt đứt.

“Mặc dù ta cảm thấy không cần thiết, nhưng vẫn cảm ơn ngươi đã đưa tiễn ta trở về.” An Đông Ny lễ phép mỉm cười với gã thanh niên kia, sau đó xoay người đi vào cửa.

“Ta...” Thanh niên kỵ sĩ lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng thấy ánh mắt Địch Áo đang quan sát mình thì vội vã chuyển thành bộ dạng thông dong thoải mái: “Rất hân hạnh được biết ngươi, có cơ hội ta sẽ tới cửa chào hỏi.”

“À?” Địch Áo mê hoặc nhìn bóng lưng gã thanh niên kia rồi đi: “Chuyện này vậy là chưa xong? Còn tới cửa hỏi thăm? Ta và ngươi thân nhau lắm sao?”

“Bằng hữu của ngươi?” Địch Áo phụng bồi An Đông Ny đi về phía nội sảnh, vừa hỏi dò một câu.

An Đông Ny lắc đầu nói: “Ta và hắn trực thuộc Liệt Diễm quân đoàn ở tiền tuyến.”

Địch Áo lập tức hiểu ra, tên này hiển nhiên là người theo đuổi An Đông Ny, xem ra An Đông Ny cũng được hoan nghênh lắm đây. Sau một cái nháy mắt, Địch Áo chợt nhớ tới một việc, nếu như thế thì mỹ phụ Tác Phỉ Á, Đường Ân Nam tước làm sao bây giờ? Mặc dù An Đông Ny không tỏ thái độ gì đối với người thanh niên kia, nhưng khó nói sẽ không xuất hiện người thứ hai, người thứ ba...

Chuyện cụ thể thì Địch Áo chưa nghĩ ra, trước hết phải thương lượng với Tác Phỉ Á cái đã. Dĩ nhiên cũng phải trưng cầu ý kiến Đường Ân, ai biết hắn có phải nhất thời động tâm hay không đây?

Nhìn thấy An Đông Ny đi vào, đám người Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ hết sức cao hứng, cùng nhau vây quanh An Đông Ny lên tiếng oán giận tại sao lâu như vậy mà không đến thăm các nàng.

“Ta làm sao biết các ngươi tới đế đô từ khi nào?” An Đông Ny cười nói: “Vừa nghe các ngươi ở tại đế đô, không phải là ta lập tức từ chiến trường trở lại hay sao?”

Địch Áo ở một bên quan sát vẻ mặt An Đông Ny: “Chẳng lẽ chiến tranh vừa mới bộc phát, ngươi đã đi ra tiền tuyến tham chiến đó chứ?”

“Đúng vậy, dù sao ở nhà cũng không có việc làm.”

Địch Áo không nói gì nữa, mặc dù từ vẻ mặt An Đông Ny không nhìn điểm gì khác thường, nhưng An Đông Ny cho ra đáp án đã xác nhận Địch Áo suy đoán. Nhìn bộ dạng An Đông Ny hiển nhiên là mới trở lại đế đô, theo lý thuyết hắn là quay về thăm nhà mới đúng, tại sao bây giờ An Đông Ny chạy đến nơi này trước?

Trọng yếu hơn nữa, lấy hiểu biết của Dịch Áo đối với An Đông Ny, đây là một người chán ghét danh lợi và xem chiến tranh như thù. Trừ phi nàng sống ở thế độ không vui vẻ gì, nếu không sẽ không có khả năng chủ động tham chiến.

Dịch Áo nói suy đoán của mình cho đám người Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ biết, sau khi mấy người nghe xong cố ý né tránh chủ đề này, chỉ phụng bồi An Đông Ny tán gẫu mấy chuyện bên lề.

Đến buổi tối vừa nhận được tin tức này, vợ chồng An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đốn vội vã chạy tới. Lôi Mông nhìn thấy hai người liền sợ hết hồn, còn cho là những tỷ muội kia cũng theo tới đây, cho đến khi xác nhận chỉ có hai vợ chồng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người làm cái vẻ mặt gì đó? Chúng ta đến gặp An Đông Ny, không phải là người.” An Đức Liệt Á không nhận được trọn mắt liếc sang Lôi Mông.

Lôi Mông cười khan vài tiếng, sau đó chợt nhớ ra cái gì đó: “Người không nói ta cũng quên mất, tại sao lâu như vậy không đến thăm ta?”

“Ai cần tới thăm người?” An Đức Liệt Á cười xùy một tiếng rồi quay đầu đi không thèm để ý Lôi Mông nữa. Tụ lại một chỗ với An Đông Ny và đám người Tác Phỉ Á hàn huyên đủ chuyện.

“Các người gần đây bận rộn tu luyện lắm hả? Bệ hạ nói không cho các nàng tới quấy rầy người, bằng không người nghĩ rằng nơi này có thể thanh tịnh được không?” Vũ Tư Đốn mỉm cười giải thích.

Lôi Mông gật đầu nói: “Đúng là bá phụ suy nghĩ chu toàn.”

Lúc này Dịch Áo ở một bên nháy mắt ra hiệu cho Lôi Mông, Lôi Mông hội ý thừa dịp mấy nữ tử nói chuyện khí thế ngất trời, không ai chú ý bên này, lặng lẽ kéo Vũ Tư Đốn ra khỏi phòng. Dịch Áo và Ca Đốn cũng đi theo sau.

“Tại sao thần bí như vậy?” Vũ Tư Đốn hồ hồ hỏi.

“Thập Thất tỷ phu, trong nhà An Đông Ny đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Tư Đốn ngẩn ra: “Ngay cả các người cũng đã nhận ra?”

“Đó là đương nhiên, có gì khó đâu?” Lôi Mông đắc ý nói.

“Hình như là Dịch Áo phát hiện trước.” Ca Đốn vạch trần Lôi Mông không chút lưu tình.

Lôi Mông trừng mắt hăm dọa: “Ca Đốn, ta cảm thấy suy nghĩ của người có vấn đề, bây giờ mọi người quan tâm chính là An Đông Ny, về phần phát hiện chuyện này trước hay sau có khác nhau gì sao?”

Ca Đốn mở to hai mắt kinh ngạc, Lôi Mông nói năng sắc bén như vậy từ lúc nào nhỉ? Trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được, lại tìm không ra cách phản bác.

Vũ Tư Đốn ở bên cạnh cười nói: “Thật ra cũng không tính là đại sự, mặc dù lúc ấy An Đông Ny huyền não với người trong nhà không vui, nhưng Hoắc Nhĩ Tư Công tước không có làm khó An Đông Ny, dù sao nàng cũng là nữ nhi của hắn.”

“Vậy tại sao An Đông Ny chạy ra tiền tuyến?” Dịch Áo nghi ngờ hỏi.

“Còn không phải là vì cãi nhau với thân nhân sao?” Vũ Tư Đốn thở dài bất đắc dĩ: “Lấy thực lực và tuổi tác của An Đông Ny còn có không gian phát triển rất lớn, nàng là một phụ nữ, quan trọng nhất là nữ nhân này còn độc thân. Cứ như vậy...”

“À.” Dịch Áo như có điều suy nghĩ, lát sau mới gật đầu lẩm bẩm: “Người nhà An Đông Ny hi vọng có thể gả nàng ra ngoài?”

“Thật ra không thể trách Hoắc Nhĩ Tư Công tước, lúc ban đầu An Đông Ny rời nhà đã truyền đi khắp thế độ, Hoắc Nhĩ Tư Công tước là một người rất coi trọng thể diện, không có đuổi An Đông Ny ra khỏi nhà là tốt lắm rồi. Huống chi làm cha mẹ ai mà không hi vọng nữ nhi mình có nơi chốn tốt. Các người không muốn thấy An Đông Ny vẫn tiếp tục như vậy chứ?”

Vũ Tư Đồn vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt Lôi Mông và Ca Đồn nhất thời lộ vẻ quái dị. Dịch Áo tức giận nói với hai người đó: “Nhìn ta làm gì?”

Hai người lập tức nghiêm mặt lại, nhưng khóe mắt lại lộ ra ý cười đã bán đứng nội tâm của bọn họ. Vũ Tư Đồn hiển nhiên cảm thấy không khí hơi kỳ lạ, lên tiếng hỏi mấy người: “Ta nói sai chuyện gì hả?”

Dịch Áo không thể trực tiếp nói với Vũ Tư Đồn, thật ra cha vợ của ta coi trọng An Đông Ny. Vì thế vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Tại sao An Đông Ny đột nhiên trở về?”

Mặc dù An Đông Ny nói là cố ý trở lại gặp bọn họ, nhưng Dịch Áo cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Vũ Tư Đồn gật đầu nói: “Hoắc Nhĩ Tư Công tước sử dụng quyền lực trong tay điều An Đông Ny từ tiền tuyến trở về là vì muốn nâng lập gia đình với Khắc Lao Tư Hầu tước. Nghe nói ngay cả ngày cưới cũng đã định rồi.”

Lúc này Lôi Mông và Ca Đồn cùng lúc thu hồi nụ cười, An Đông Ny phải lập gia đình rồi? Có người cầu hôn và chuẩn bị lập gia đình là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Lúc này nếu bọn họ còn dám chế giễu, không nói Dịch Áo, chính bản thân Tác Phỉ Á tuyệt đối không tha cho bọn họ.

Dịch Áo cũng giật mình sững sờ, vốn là còn muốn lợi dụng Thần Vực truyền tin hỏi thăm ý kiến Đường Ân thế nào. Nhưng tình hình hiện tại chỉ sợ là không còn kịp nữa rồi, khoảng cách xa như vậy, cho dù hệ thống tình báo của Thần Vực hiệu suất cao tới đâu, tính cả quá trình đi về cũng phải hơn một tháng. Đến khi đó đoán chừng An Đông Ny đã lập gia đình rồi.

Vũ Tư Đồn nhìn sang mấy người bọn họ, nét nghi ngờ càng lúc càng đậm: “Các người có ý gì ...?”

512. Chương 511: Tìm Phương Pháp

Dịch Áo cười khở giải thích chuyện của Đường Ân một lần, Vũ Tư Đồn giờ mới hiểu được vì sao nghe thấy tin tức An Đông Ny sắp lập gia đình, thần sắc của mấy người Dịch Áo lại kỳ lạ như vậy.

“Các người định làm gì?” Vũ Tư Đồn cảnh giác nhìn mấy người Dịch Áo, mặc dù hắn không hi vọng thấy An Đông Ny bị gả cho người nào không thích. Nhưng An Đông Ny là nữ nhân đã kết hôn, không còn nhiều khả năng lựa chọn. Khắc Lao Tư Hầu tước coi như là môn đăng hộ đối rồi, dĩ nhiên trong đó khó tránh khỏi gút mắt về ích lợi, nhưng đây là chuyện phần lớn mọi người không thể tránh khỏi. Ở trong mắt Vũ Tư Đồn thì kết quả này cũng không quá xấu.

“Ta đi gọi Tác Phỉ Á.” Dịch Áo gãi gãi đầu, không trả lời vấn đề Vũ Tư Đồn hỏi. Bởi vì hắn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Sau khi Tác Phỉ Á xuất hiện trong phòng, Dịch Áo kể lại thêm một lần: “Chính là như vậy, vấn đề là không biết bá phụ rốt cuộc nhất thời động tâm, hay là...”

Tác Phỉ Á lập tức nóng nảy kêu lên: “Người mới nhất thời động tâm đó. Phụ thân ta là loại người đó sao?”

Dịch Áo trực tiếp im lặng, hỏi một chút cũng không cho? Nam nhân mà, nhất thời động tâm không phải là rất bình thường hay sao? Huống chi Đường Ân là nam nhân điển trai từng trải như thế. Dĩ nhiên suy nghĩ như thế Dịch Áo tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

“Nếu bá phụ là thật tâm, vậy thì chúng ta nên tìm biện pháp.” Dịch Áo thở dài nói: “Nhưng khó khăn rất lớn.”

“Khó khăn lớn? Ta thấy đầu óc các người hổng mất rồi mới đúng?” Vũ Tư Đồn không biết nên nói gì cho phải: “Các người nghĩ hôn nhân là trò đùa à? Tốt, coi như các người có bản lãnh phá hủy hôn sự này. Nhưng các người có nghĩ tới An Đông Ny cảm thụ không? An Đông Ny được đoàn tụ với người nhà đã không dễ dàng. Nếu như lại có chuyện, các người cho là nàng còn mặt mũi tiếp tục sống cùng người nhà?”

Mấy người Dịch Áo nhất thời trầm mặc lại, Vũ Tư Đồn nói không sai, lời nói không dễ nghe nhưng lại là sự thật, Đường Ân chỉ là một bên tình nguyện mà thôi. Nếu bọn họ chia rẽ hôn nhân của An Đông Ny, mục đích là vì để An Đông Ny gả cho Đường Ân. Vậy thì bọn họ có khác gì Hoắc Nhĩ Tư Công?

“Ta đi tìm An Đông Ny tỷ tỷ.” Tác Phỉ Á bỗng nhiên xoay người đi ra khỏi phòng.

Địch Áo vội vàng kéo Tác Phỉ Á lại: “Đợi một chút, chuyện này không thể hỏi trực tiếp.”

Lôi Mông và Ca Đồn ở một bên khuyên giải Tác Phỉ Á không nên vọng động. Tác Phỉ Á nhìn bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Các người nghĩ ta muốn đi làm gì? Vũ Tư Đồn đại ca nói là phải suy nghĩ đến An Đông Ny tỷ tỷ cảm thụ. Ta chỉ muốn hỏi xem An Đông Ny tỷ tỷ rốt cuộc có nguyện ý lập gia đình với Khắc Lao Tư Hầu tước hay không? Nếu như An Đông Ny nguyện ý, như vậy ta chỉ có thể chúc phúc cho nàng, nhưng nếu An Đông Ny tỷ tỷ không muốn...”

Vũ Tư Đồn há miệng á khẩu không trả lời được, tuy chỉ thay đổi khái niệm một chút, nhưng lại làm cho hắn không có cách nào cãi lại.

Địch Áo cười khỏ nói: “Tác Phỉ Á, đừng làm rộn, chuyện này không có đơn giản như vậy. Thật ra không cần nàng hỏi, nếu An Đông Ny nguyện ý lập gia đình làm gì trì hoãn tới bây giờ. Nhưng lúc này An Đông Ny đã không còn khả năng lựa chọn, trừ phi nàng dự định khiến cho Hoắc Nhĩ Tư Công tước mất thể diện lần nữa, nàng cũng hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào.”

“Vì thể diện của Hoắc Nhĩ Tư Công tước sẽ phải hy sinh hạnh phúc cả đời của An Đông Ny?” Trên mặt Tác Phỉ Á hiện lên một tầng sương lạnh.

Địch Áo rất là nhúc nhủ, Tác Phỉ Á vẫn chưa thông tình đạt lý. Chẳng lẽ An Đông Ny ở chung một chỗ Đường Ân mới có thể hạnh phúc? Đáp án hiển nhiên là không ai dám bảo đảm được.

“Tác Phỉ Á, thật ra nói hy sinh là hơi quá.” Địch Áo kiên nhẫn giải thích: “Hiện tại An Đông Ny không có nhiều con đường lựa chọn, hôn kỳ đã định rồi. Bây giờ An Đông Ny đổi ý chẳng khác nào buộc nàng quyết liệt với người nhà, đúng không? Ta biết nàng nghĩ cái gì, nhưng ta cảm thấy không thể ích kỷ như vậy, nếu trong lòng An Đông Ny không coi trọng người nhà, tại sao còn muốn trở về?”

“Nhưng mà...” Tác Phỉ Á không phục còn định nói gì đó, lúc này ở bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm trong trẻo: “Địch Áo nói không sai, ta quả thật có thể rời đi, nhưng làm như vậy không có ý nghĩa.”

Mấy người Địch Áo ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thì thấy An Đông Ny đang đứng ở trước cửa, im lặng nhìn mấy người bọn họ, không khỏi lâm vào tình cảnh vô cùng lúng túng.

“An Đông Ny tỷ tỷ, bọn họ nói là sự thật hả?” Y Toa Bối Nhĩ nắm tay An Đông Ny, ánh mắt quan tâm kèm theo lo lắng nhìn nàng.

An Đông Ny khẽ gật đầu, nói với mấy người Địch Áo: “Cảm ơn các người quan tâm đến ta, nhưng ta đã quyết định, đến lúc đó hi vọng các người có thể tham gia hôn lễ của ta.”

Tác Phỉ Á vẫn chưa từ bỏ ý định, cắn nhẹ đôi môi, nhỏ giọng nói: “An Đông Ny tỷ tỷ, thật ra người không cần thiết miễn cưỡng bản thân, nếu người không nguyện ý lúc nào cũng có biện pháp.”

“Có biện pháp gì đây?” An Đông Ny lắc đầu bật cười: “Quên đi, nếu các người tiếp tục thảo luận đề tài này, ta đây sẽ suy nghĩ có nên quay về nhà hay không.”

Mặc dù An Đông Ny lộ vẻ lạnh nhạt, tựa hồ không quan tâm gì đến chuyện này, nhưng Tác Phỉ Á vẫn nhìn thấy một tia bất đắc dĩ trong mắt An Đông Ny, trong lòng chợt động, hỏi dò: “Nếu quả thật có biện pháp thì sao? An Đông Ny tỷ tỷ, ta chỉ hỏi người có nguyện ý hay không?”

“Tác Phỉ Á...” Địch Áo nhíu mày, An Đông Ny đã tỏ ý không muốn nghe đề tài này rồi, nhưng Tác Phỉ Á vẫn không chịu buông tha, đúng là không biết chừng mực.

An Đông Ny mỉm cười nhàn nhạt: “Mặc kệ đáp án là gì cũng không khác nhau nhiều lắm.”

“Cũng chưa chắc.” Tác Phỉ Á mỉm cười giảo hoạt: “Nếu như biện pháp của ta có thể làm cho người không cần lập gia đình với Khắc Lao Tư Hầu tước, còn có thể được người nhà của người đồng ý thì sao?”

“Cái gì?” Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Tác Phỉ Á, điều này sao có thể?

An Đông Ny ngăn người ra, nhưng ngay sau đó lắc đầu nói: “Không thể, Tác Phỉ Á, người không biết tính cách của phụ thân ta.”

“An Đông Ny tỷ tỷ, bây giờ có kết luận còn quá sớm mà. Người chưa thử qua làm sao biết không thể?”

An Đông Ny nở nụ cười hàm chứa sự bất đắc dĩ, nàng đã từng chống lại, thậm chí chủ động xin đến biên cảnh nam bộ tham chiến. Nhưng kết quả lại bị Hoắc Nhĩ Tư Công tước vận dụng quyền lực điều trở lại, An Đông Ny từng nghĩ tới việc rời đi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp, gả thì gả vậy, gả cho ai có gì khác biệt đâu? Nếu như vì tự do mà mất đi thân nhân của mình, vậy thì An Đông Ny tình nguyện không cần tự do nữa.

Từ khi An Đông Ny bước chân vào nhà, ngay thời điểm được Hoắc Nhĩ Tư Công tước ôm vào trong lòng. An Đông Ny đã quyết định không bao giờ. làm cho người nhà thất vọng nữa.

“Tác Phỉ Á, nàng có biện pháp thật hả?” Dịch Áo mở miệng hỏi, hẳn biết rõ tính cách Tác Phỉ Á. Nàng đã nói như vậy khẳng định là có phần nắm chắc.

An Đông Ny ngoài miệng nói là không thể, nhưng ánh mắt không nhìn được tập trung vào người Tác Phỉ Á. Có lẽ là đang chờ Tác Phỉ Á nói ra phương pháp xử lý có thể thay đổi tình cảnh của nàng.

“Đương nhiên là có rồi, thật ra chuyện này không khó giải quyết. Nếu An Đông Ny tỷ tỷ không muốn lập gia đình, còn không muốn sinh ra mâu thuẫn với người nhà, vậy thì chỉ có một biện pháp.”

Thấy Tác Phỉ Á nói y như thật, An Đông Ny rốt cục tăng thêm mấy phần hy vọng, hỏi gấp: “Biện pháp gì?”

“Trì hoãn.” Tác Phỉ Á cười nói: “Chỉ cần có thể kéo dài thời gian, có lẽ bản thân Khắc Lao Tư Hầu tước không nhìn được nữa tự mình bỏ qua.”

An Đông Ny còn tưởng rằng Tác Phỉ Á có biện pháp gì tốt, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, cười khổ nói: “Hôn kỳ đã định xong rồi, ta ở trên chiến trường bị điều trở lại, làm sao trì hoãn được?”

“An Đông Ny tỷ tỷ, người có nghĩ tới không? Tại sao phụ thân người có thể triệu hồi người từ trên chiến trường trở về? Tất cả mọi người đều có thể làm như vậy không?”

“Bởi vì phụ thân ta có quan hệ tốt với trưởng quan Liệt Diễm quân đoàn.” Nói tới đây, An Đông Ny bỗng nhiên ngừng lại, tựa hồ linh ngộ ra điều gì đó.

“Xem xét kỹ lại đi, vấn đề ở chỗ này, nếu có một người quyền thế vượt qua phụ thân người đuổi người ra trên chiến trường thì sao? Sẽ có kết quả gì? Đoán chừng không có ai phản đối chứ? Mọi người đều biết cuộc chiến này sẽ kéo dài rất lâu, như vậy chẳng khác nào hôn kỳ kéo dài đến vô hạn?”

Dịch Áo nhíu mày nói: “Tác Phỉ Á, đó không phải là biện pháp tốt, chiến tranh sớm muộn gì cũng thắng cấp, cho dù người nói mấy thứ này có thể làm được. Lỡ may An Đông Ny xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn ở trên chiến trường thì làm sao bây giờ? Người không có quyền lựa chọn thay cho nàng.”

“An Đông Ny tỷ tỷ giống hệt người như vậy sao? Ta không có lựa chọn thay cho nàng.” Tác Phỉ Á không thêm để ý tới Dịch Áo, chỉ lẳng lặng nhìn sang An Đông Ny: “Ta chỉ là hi vọng An Đông Ny tỷ tỷ có thể sống những ngày vui vẻ.”

Mặc dù An Đông Ny không nói gì, nhưng mỗi người đều có thể nhận ra An Đông Ny đã động tâm. Một lúc lâu sau, An Đông Ny rốt cuộc mở miệng nói: “Mặc dù ta không thích chiến tranh, nhưng nếu có thể lựa chọn, ta tình nguyện trở lại chiến trường.”

513. Chương 512: Trao Đổi

“Ta cũng biết An Đông Ny tỷ tỷ nhất định sẽ suy nghĩ giống ta mà.” Tác Phỉ Á vui vẻ nhảy cẫng lên: “Chuyện này bao ở trên người của ta.”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười thoải mái, không có ai hi vọng An Đông Ny sống những ngày không vui, Lôi Mông lại đang cười khổ, bao ở trên người của người? Chỉ sợ là bao ở trên người của ta mới đúng? Vợ chồng An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn lại âm thầm lắc đầu.

Quả nhiên, sau một cái nháy mắt, Tác Phỉ Á lập tức chuyển sang người Lôi Mông.

Lôi Mông thở dài bất đắc dĩ: “Không phải là người đánh chủ ý lên người ta đó chứ?”

“Trừ người ra còn có ai nữa đây? Người đi nói với bá phụ của người một tiếng là được rồi, hay là người không muốn giúp đỡ chuyện này?” Sắc mặt Tác Phỉ Á nhất thời cực kỳ khó coi, Y Toa Bối Nhĩ không cam chịu yếu thế trợn mắt tàn bạo nhìn chằm chằm Lôi Mông, Tuyết Ny không có phản ứng đặc thù, chỉ có điều ánh mắt hình như lạnh lẽo hơn bình thường một chút.

Mắt thấy bỗng nhiên mình bị dồn về phía đối lập với các nữ nhân, Lôi Mông bắt đầu nóng nảy: “Không phải là ta không muốn giúp, các người hỏi Thập Thất tỷ đi, lấy tính cách bá phụ ta có thể lộn xộn như chúng ta sao?”

“Ai lộn xộn?” Tác Phỉ Á mất hứng: “Bây giờ là thời kỳ chiến tranh, An Đông Ny tỷ tỷ muốn xuất lực vì quốc gia, làm sao biến thành lộn xộn rồi?”

“À...” Vũ Tư Đồn ở một bên cười khổ nói: “Máu chốt là bệ hạ cũng biết hôn sự của An Đông Ny.”

“Hả?” Tác Phỉ Á ngăn người ra, vốn nàng nghĩ đây là một đám hỏi bình thường giữa hai nhà quý tộc mà thôi, tại sao có thể kinh động đến Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn? Chỉ có thể nói Tác Phỉ Á đã xem thường quyền thế của Hoắc Nhĩ Tư Công tước, nếu Hoắc Nhĩ Tư chỉ có mỗi danh hiệu Công tước còn dễ giải quyết, vấn đề là Hoắc Nhĩ Tư là một trong số ít người tay cầm trọng quyền ở đế đô. Nếu không làm sao chỉ dùng một tờ điều lệnh là có thể điều An Đông Ny từ trên chiến trường trở về.

Đám người Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ thở dài ảo não, An Đông Ny là người trong cuộc cũng tràn đầy thất vọng, lạnh nhạt nói: “Bản thân ta cũng quên mất chuyện này, ha hả, đúng là bệ hạ có biết, các người bỏ qua đi thôi.”

Không khí trong phòng nhất thời yên lặng đến khó chịu, kết quả này Tác Phỉ Á cũng bị bất ngờ, mọi người ở đây không biết nên nói gì cho tốt. Bỗng nhiên thanh âm Địch Áo vang lên: “Thật ra không phải là không có biện pháp.”

“À?” Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào người Địch Áo.

“Nhưng cần Lôi Mông phối hợp.” Địch Áo cười cười nhìn thoáng qua Lôi Mông.

Lôi Mông theo bản năng lui về sau một bước, cảnh giác hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Không phải là ta, mà là chúng ta.” Địch Áo cười nói: “Đóng cửa tu luyện lâu như vậy, tất cả mọi người có cảm thụ gì không?”

Đám người Lôi Mông và Ca Đồn nghi hoặc giương mắt nhìn nhau, đang thảo luận chuyện tình An Đông Ny, tại sao lại quay sang nói tới vấn đề tu luyện rồi?

“Các người không cảm thấy tiến độ tu luyện bây giờ đã không còn nhanh như trước kia?”

Mấy người liếc nhau một cái, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu Ca Đồn mở miệng nói trước: “Nghe người nói thì ta cảm thấy đúng là như vậy, ta còn tưởng rằng là do mình gặp bình cảnh, chẳng lẽ tất cả mọi người cũng giống ta?”

Tác Phỉ Á, Y Toa Bối Nhĩ và Tuyết Ny vội vàng gật đầu, hiển nhiên các nàng cũng gặp phải vấn đề đó.

“Địch Áo, người biết tại sao?”

Địch Áo cười khổ nói: “Ta cũng mới phát hiện ngày hôm qua, nguyên bản định dùng hết viên tinh thần kết tinh kia mới nói cho các người biết. Nhưng bây giờ bởi vì chuyện An Đông Ny, đúng lúc giải quyết một lần luôn cho khỏe.” Nói tới đây, Địch Áo huyết sáo một tiếng, từ trong góc nhất thời lao ra một cái bóng trắng, vừa chạy tới gần đã thân mật cạ cạ vào chân Địch Áo, sau đó lại hấp tấp chạy về phía Lao Lạp.

Sau khi An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đồn thấy rõ bóng trắng kia, đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Tiểu Miêu Tử đã lớn như vậy rồi?”

Mấy người Tác Phỉ Á nghe vậy liền ngẩn ra, quay đầu nhìn kỹ Miêu Tử mấy lần, lúc này bọn họ mới phát hiện hình thể Miêu Tử trong thời gian này đã lớn hơn lúc mới tới để đô rất nhiều, trên bộ lông tuyết trắng đã có thể thấy từng sợi gân thớ thịt nổi cộm tràn đầy lực lượng mỹ cảm.

“Người nói chuyện này có quan hệ tới Miêu Tử?” Đám người Lôi Mông lại càng ngây ngốc, giờ phút này cần thận suy nghĩ lại thì tại sao tốc độ Miêu Tử trưởng thành nhanh như vậy?

“Thứ một lần là các người biết ngay.” Dịch Áo móc ra một khối mảnh vỡ tinh thần bình thường, đầu tiên là giơ ra cho mọi người nhìn một chút, sau đó ném lên không trung. Miêu Tử phản ứng cực nhanh, bốn chân co lại nhảy dựng lên, thân hình vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung há miệng đón lấy. Đợi đến lúc Miêu Tử rơi xuống đất, mảnh vỡ tinh thần đã bị nó ngậm ở trong miệng.

“Trước kia cũng cho nó ăn mà? Có gì khác nhau hả?” Lôi Mông kỳ quái hỏi.

Dịch Áo cười cười không nói, một lát sau Dịch Áo đi tới trước mặt Miêu Tử giơ tay ra: “Đưa đây.”

Miêu Tử không tình nguyện há miệng phun mảnh vỡ tinh thần ra, gương đôi mắt long lanh tội nghiệp nhìn lên Dịch Áo. Đám người Lôi Mông ngạc nhiên không dứt, Miêu Tử luôn luôn cố chấp cuồng nhiệt đối với mảnh vỡ tinh thần, tại sao không có trực tiếp nuốt vào?

Dịch Áo đưa mảnh vỡ tinh thần cho Lôi Mông: “Nhìn kỹ đi, có chỗ nào không giống?”

Lôi Mông nhận lấy mảnh vỡ tinh thần, nhìn thật lâu mới chần chờ nói: “Hình như mờ hơn trước?”

Đám nữ nhân Tác Phỉ Á và Y Toa Bối Nhĩ tò mò vây lại, quả nhiên là ánh sáng mảnh vỡ tinh thần phát ra mờ nhạt hơn trước mấy phần, mọi người nhất thời thay đổi sắc mặt. Bởi vì bọn họ hiểu chuyện này có ý nghĩa như thế nào, trong khoảng thời gian ngắn Miêu Tử đã hấp thu một phần nguyên lực ẩn chứa trong mảnh vỡ tinh thần, cái tốc độ hấp thu kinh khủng cỡ này chỉ sợ bọn họ cộng lại cũng không so nổi.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người trực tiếp câm lặng, đây cũng quá dọa người rồi, khó trách tiến độ bọn họ tu luyện chậm đi rất nhiều, có tên gia hỏa Miêu Tử ‘dạ dày vương’ này tồn tại, bọn họ hấp thu nguyên lực rất có hạn.

“Có hai biện pháp giải quyết.” Dịch Áo nói với mọi người: “Thứ nhất là chỉ cần trong lúc chúng ta tu luyện đuổi Miêu Tử ra ngoài là được rồi.”

“Không được!” Đám người Tác Phỉ Á trầm miệng một lời, toàn bộ đều bắt mắt nhìn chằm chằm Dịch Áo, đây là ý tứ gì vậy? Thực lực Miêu Tử càng cao đối với bọn họ lại càng có lợi. Tính từ góc độ nào đó, lực chiến đấu của Miêu Tử có thể đã vượt qua bọn họ, ngoại trừ ỏi Dịch Áo. Dưới tình huống như thế, có lý do gì cướp đoạt cơ hội tăng cường thực lực của Miêu Tử? Huống chi, cho dù bọn họ không suy nghĩ đến Miêu Tử, chung quy cũng phải suy nghĩ Lao Lạp có cảm nhận thế nào chứ?

“Ta cũng biết các người không đồng ý.” Dịch Áo nở nụ cười vui vẻ: “Vậy chỉ còn biện pháp thứ hai rồi, mọi người đóng cửa tu luyện lâu như vậy, có cảm thấy hơi nhàm chán không?”

“Dịch Áo, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, đây không giống tính cách của người.”

“Tất cả mọi người đều đã trải qua quá trình tu luyện ở Tử Vong Chi Ca học viện, có cảm thấy rất tàn khốc và cũng rất hữu hiệu không?” Dịch Áo cười nói: “Con đường trở thành cường giả không thể quá mức lệ thuộc vào mảnh vỡ tinh thần, chiến đấu vĩnh viễn là phương thức trực tiếp nhất.”

Vũ Tư Đồn giật mình một cái, la thất thanh: “Người định mang của bọn họ đi ra chiến trường?”

“Tại sao không thể?” Dịch Áo hỏi ngược lại: “Đợi đến lúc toàn bộ bọn họ tấn thăng lên Võ Tôn mới tham chiến? Đến lúc đó sợ rằng chiến tranh đã kết thúc rồi.”

Vũ Tư Đồn cười khổ nói: “Dịch Áo, người nghĩ bá phụ Lôi Mông có cho phép hắn đi ra khỏi đế đô không?”

“Không thử qua làm sao biết kết quả?” Dịch Áo cười cười sáng lạn: “Ta tin tưởng Hoắc Phu Mạn bộ hạ sẽ đồng ý.”

Việt

“Nhưng làm như vậy có thể giúp An Đông Ny tỷ tỷ không?” Tác Phỉ Á vẫn là không hiểu Dịch Áo nói mấy thứ này có quan hệ gì tới An Đông Ny.

“Nếu Dịch Áo có thể dẫn Lôi Mông rời khỏi đế đô, hiển nhiên cũng có thể mang ta trở lại chiến trường.” An Đông Ny lắc đầu nói với Dịch Áo: “Nhưng ta cảm thấy hi vọng quá xa vời, Dịch Áo, người có thể suy nghĩ dùm ta, bản thân ta thật sự cao hứng. Nhưng người có nghĩ tới nhóm người Lôi Mông chỉ là Cục Hận vô sĩ, một khi đi ra chiến trường tỷ lệ sống sót là bao nhiêu không? Ngay cả ta đây Phong hệ Võ Tôn cũng khó tránh khỏi bị thương, vì thế ta không đồng ý biện pháp này.”

Dịch Áo cười cười nói: “Ta tất nhiên hiểu rõ, các người từng thấy ta đã làm chuyện gì mà không nắm chắc chưa? Ngày mai ta sẽ đi gặp Hoắc Phu Mạn bề hạ, các người chờ tin tức của ta là tốt rồi.”

Lôi Mông lúc này mới kịp phản ứng: “Một mình người đi?”

“Đúng vậy, làm sao? Chẳng lẽ người cũng muốn đi?”

Lôi Mông phát tay lia lịa: “Hay là thôi đi, ta cảm thấy không đáng tin lắm, bá phụ khẳng định sẽ không đồng ý.”

Dịch Áo nhìn sang những người khác, phát hiện thần sắc mọi người cũng không khác nhiều lắm, cười cười giả lả: “Xem ra mọi người không ôm nhiều kỳ vọng đối với ta nha!”

Tác Phỉ Á tức giận nói với Dịch Áo: “Ta còn tưởng rằng chàng không nhận ra điều này.”

Dịch Áo vẫn mỉm cười vô cùng thoải mái, mặc dù mọi người rất tò mò Dịch Áo lấy lòng tin từ chỗ nào, nhưng nhìn bộ dạng Dịch Áo cũng biết khẳng định hỏi không ra tin gì hữu ích, cho nên không có ai mở miệng hỏi làm gì.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày hôm sau Dịch Áo vừa thức dậy đã chạy tới chỗ Hoắc Phu Mạn. Đám người Lôi Mông tò mò kèm theo mong đợi, bởi vì bọn họ cũng muốn biết đến tột cùng Dịch Áo có thể thuyết phục Sư Tâm Vương Hoắc Phu Mạn luôn luôn cố chấp hay không? Ngay cả hai vợ chồng An Đức Liệt Á và Vũ Tư Đốn cũng không có rời đi, mà lưu lại chờ đợi cùng với mọi người.

Nghe thấy Dịch Áo muốn gặp mình, hơn nữa chỉ có một người, Hoắc Phu Mạn vừa kinh ngạc vừa có chút không vui. Ở trong cảm nhận của hắn, mặc kệ Dịch Áo có chuyện gì cũng nên đi tìm người của Thần Vực xử lý, bây giờ tìm đến mình làm cái gì? Hay là Dịch Áo nghĩ rằng với thân phận Bất Hủ truyền thừa là có thể công khai tùy ý ra vào Vương Cung, dùng chuyện này chứng minh danh tiếng với những người khác? Hoắc Phu Mạn suy đoán khả năng sau lớn hơn một chút.

“Cho hắn vào đi.” Hoắc Phu Mạn nhàn nhạt nói một câu, sau đó cúi xuống đọc văn kiện trong tay.

Đợi đến lúc Dịch Áo đi vào đại điện, Hoắc Phu Mạn vẫn không thèm dời ánh mắt ra khỏi văn kiện, thậm chí mí mắt cũng không nháy một cái, phảng phất như không nhận ra Dịch Áo tồn tại.

Dịch Áo cũng lơ đãng bất cần, đầu tiên là cung kính thi lễ, sau đó ung dung đứng ở nơi đó, bộ dạng nhàn nhã đánh giá khung cảnh trong đại điện.

Hai người không có ai nói gì, những người trong đại điện cũng không dám lên tiếng, vì thế toàn bộ điện phủ lâm vào yên lặng lạnh người. Chỉ có Hoắc Phu Mạn thỉnh thoảng lật văn kiện phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Một lúc lâu sau, Hoắc Phu Mạn rốt cục ngẩng đầu lên nhìn về phía Dịch Áo: “Người tìm ta?”

Dịch Áo buồn bực gật đầu, không phải là biết rõ còn có hỏi sao?

Hoắc Phu Mạn cười cười, tiếp tục hỏi: “Có việc cầu ta?”

Hoắc Phu Mạn nói lời này tương đương với đưa Dịch Áo vào trong ngõ cụt, mặc kệ Dịch Áo trả lời như thế nào, câu chuyện kế tiếp sẽ lâm vào thế bất lợi.

Trả lời ‘đúng’ thì Dịch Áo sẽ rơi vào hạ phong tuyệt đối, nhưng nếu trả lời ‘không’ thì Hoắc Phu Mạn hoàn toàn có lý do cự tuyệt, không cần phải cố kỵ thân phận Bất Hủ truyền thừa của Dịch Áo nữa.

Địch Áo thậm chí có ảo giác là Hoắc Phu Mạn đã biết ý định đến đây của mình. Trước kia mỗi lần gặp Hoắc Phu Mạn đều có Lôi Mông đi cùng nên Địch Áo không có cảm giác bao nhiêu áp lực. Bây giờ Hoắc Phu Mạn chỉ nói một câu đơn giản đã làm cho Địch Áo lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Địch Áo không khỏi cảm thán ở trong lòng, mấy lão già thành tinh này quả nhiên là khó đối phó.

Địch Áo trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: “Nếu như ngài nhất định hiểu như vậy cũng được, bởi vì ta quả thật có chuyện muốn nhờ.”

“Nói đi.” Hoắc Phu Mạn không tiếp tục làm khó Địch Áo. Dĩ nhiên, nếu mới vừa rồi Địch Áo vì mặt mũi không thừa nhận mình có việc cầu tình. Hoắc Phu Mạn sẽ không ngần ngại đuổi Địch Áo ra ngoài.

“Chúng ta muốn đi chiến trường nam bộ.” Địch Áo trực tiếp nói. Thái độ Hoắc Phu Mạn biểu hiện cho thấy không cần thiết nói vòng vèo, nếu như vậy có khi hậu quả lại càng lớn hơn.

“Các người?” Hoắc Phu Mạn kinh ngạc nhìn Địch Áo, một lý do là Địch Áo nói quá trực tiếp, còn một lý do khác là do Địch Áo yêu cầu: “Người cảm thấy ta có thể đồng ý không?”

“Với tình huống hiện tại, ngài dĩ nhiên sẽ không đồng ý.” Địch Áo bình tĩnh nhìn Hoắc Phu Mạn: “Nhưng mà lý do ngài không đồng ý là gì đây? Thực lực Lôi Mông?”

“Thực lực chỉ là một nguyên nhân trong đó, người không biết Lôi Mông là người thừa kế duy nhất của ta sao? Chẳng lẽ Sư Tâm để quốc không còn người? Ngay cả người thừa kế duy nhất của ta cũng phải lên chiến trường?” Hoắc Phu Mạn buồn cười nói.

“Chính là bởi vì biết rõ điều này, ta mới có thể nói ra đề nghị như vậy. Cũng giống như ngài để cho Lôi Mông đến Tử Vong Chi Ca học viện, chiến trường chính là một địa phương rèn luyện tuyệt hảo mà.”

“Lôi Mông ở tại Tử Vong Chi Ca học viện, ta có thể bảo đảm an toàn của hắn, nhưng ở trên chiến trường không ai có thể bảo đảm được chuyện gì, người có thể không? Địch Áo, bất kể người đưa ra bao nhiêu lý do, ta không bao giờ đồng ý. Nếu người đến chỉ là vì chuyện này, vậy thì người có thể quay về rồi.” Hoắc Phu Mạn hạ lệnh đuổi khách không chút khách khí.

Địch Áo vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Ta muốn mạo muội hỏi một câu, đối với hướng đi của cuộc chiến tranh này, ngài suy nghĩ như thế nào?”

Hoắc Phu Mạn nhíu mày nói: “Người muốn nói gì?”

“Thật ra ta hoàn toàn không có kinh nghiệm đối với chiến tranh quy mô lớn thế này. Nhưng ta cảm thấy Nguyệt Ảnh đế quốc lựa chọn khởi động chiến tranh vào lúc này là có nguyên nhân nào đó. Hơn nữa, cho dù Sư Tâm đế quốc và Thiên Không Thành, Thần Vực liên hiệp ở chung một chỗ chống lại Nguyệt Ảnh đế quốc, thắng bại sợ rằng vẫn không thể xác định nổi. Cho nên ta đang lo lắng nếu bây giờ không làm một việc gì đó, sau này muốn làm thì đã chậm.”

“Khẩu khí cũng không nhỏ.” Hoắc Phu Mạn hừ lạnh một tiếng: “Người có thể làm gì? Hoặc là các người có thể làm gì? Các người ở trên chiến trường còn không tính là pháo hôi nữa đó.”

“Nói như vậy, ngài cũng đồng ý với cách nhìn của ta rồi?” Địch Áo không có xấu hổ bởi vì Hoắc Phu Mạn chế nhạo, ngược lại nở nụ cười vui vẻ: “Nếu toàn bộ đại lục sớm muộn gì cũng phải lâm vào chiến hỏa, trễ một chút và sớm một chút có gì khác biệt đâu? Không phải là ngài muốn để cho Lôi Mông không làm gì cả ở trong quá trình này chứ?”

“Có một số việc ngay cả ta cũng không thể làm chủ.” Hoắc Phu Mạn thần nhiên nói: “Có lẽ thực lực của người ở trên chiến trường có thể làm một số việc hữu ích, nhưng người nghĩ thực lực của những người khác thì sao?”

“Nếu như ta có thể giúp cho những người khác gia tăng thực lực lên tới Võ Tôn thì sao?” Địch Áo nói thật nhanh, hắn nói nhiều như vậy là chờ đợi câu trả lời của Hoắc Phu Mạn.

Trên mặt Hoắc Phu Mạn rõ ràng xuất hiện nét kinh ngạc, nhưng khôi phục lại rất nhanh: “Người cảm thấy có thực tế không?”

“Ta chính là ví dụ rất tốt, ngài hẳn là nghe nói qua Thần Vực có một loại pháp môn có thể hỗ trợ gia tăng thực lực, chỉ cần có đầy đủ tinh thần kết tinh, đây chỉ là vấn đề thời gian.”

“Đầy đủ tinh thần kết tinh?” Hoắc Phu Mạn cười nói: “Được rồi, cho dù ta tin tưởng Thần Vực có loại pháp môn này, cũng tin tưởng người có thể đả động đến bọn họ. Nhưng Thần Vực có thể lấy ra bao nhiêu tinh thần kết tinh giúp các người đây? Đừng cho là ta không biết cái túi của Thần Vực rộng cỡ nào, lúc giúp người tăng lên tới Vô Tôn, bọn họ đã hy sinh rất lớn.”

“Ngài nói không sai, cho nên ta mới đến tìm ngài.” Dịch Áo bình tĩnh nhìn Hoắc Phu Mạn: “Lấy nội tình Sư Tâm để quốc hẳn là xuất ra được một ít.”

“Lý do đâu?” Hoắc Phu Mạn thật sự tò mò, nhìn bộ dạng Dịch Áo vô cùng tự tin, hình như không hề lo lắng mình sẽ không đáp ứng.

Dịch Áo đã dự đoán Hoắc Phu Mạn sẽ hỏi như vậy, thò tay vào trong ngực móc ra một hòn đá to bằng ngón cái, tản mát ra ánh sáng màu tím sẫm.

Ánh mắt Hoắc Phu Mạn nhất thời cứng lại, không dám tin tưởng nhìn cục đá nằm trong tay Dịch Áo: “Tinh thần hạch? Người làm sao có thứ này?”

ịch Áo rất là hài lòng với phản ứng của Hoắc Phu Mạn, tiến lên mấy bước nhẹ nhàng đặt tinh thần hạch ở trước mặt Hoắc Phu Mạn: “Dùng nó đổi lại tinh thần kết tinh, ngài sẽ không cự tuyệt giao dịch như vậy chứ?” Hoắc Phu Mạn nhất thời im lặng, mặc dù trong tay Hoắc Phu Mạn cũng có tinh thần hạch, nhưng hẳn thật sự không nghĩ tới Dịch Áo tùy tiện lấy ra một viên, trên người tiểu tử này đến tột cùng có bao nhiêu bí mật đây?

Nếu chỉ tính riêng về giá trị, viên tinh thần hạch Dịch Áo lấy ra hoàn toàn có thể đổi lại mấy trăm khối tinh thần kết tinh. Nhưng bảo bối không thể tính toán như vậy, Cực Hạn võ sĩ có thể sử dụng tinh thần kết tinh là vì bọn họ có thể hoàn toàn hấp thu nguyên lực trong đó. Nhưng tinh thần hạch thì lại khác, lấy tốc độ hấp thu nguyên lực của Cực Hạn võ sĩ sẽ để cho phần lớn nguyên lực tản mát. Nói cách khác, tinh thần hạch ở trong tay võ sĩ cấp thấp hoàn toàn là vô dụng, chỉ có cường giả cao cấp mới có khả năng hấp thu sạch sẽ nguyên lực trong đó, không để lãng phí chút nào.

Hoắc Phu Mạn đột nhiên có cảm giác nhìn không thấu Dịch Áo nữa rồi, sau khi trầm mặc một hồi, Hoắc Phu Mạn chậm rãi nói: “Mặc dù ta cũng rất hi vọng Lôi Mông có thể sớm ngày lên cấp Vô Tôn, nhưng ta muốn biết người làm như vậy là có mục đích gì?”

“Lúc này ta đã nói với ngài rồi, ta đang lo lắng nếu bây giờ không làm gì cả, sau này muốn làm thì đã chậm. Đây là ta nói thật lòng.” Dịch Áo không có nói láo, thật sự là hắn đang lo lắng chuyện này. Không biết tại sao, Dịch Áo luôn cảm thấy Quân Đồ Minh lựa chọn thời cơ phát động chiến tranh quá kỳ lạ, chọn lựa mục tiêu lại càng không đúng. Sư Tâm đế quốc là tồn tại có thể lực gần bằng với Nguyệt Ảnh đế quốc trên cả đại lục. Nếu như Quân Đồ Minh trước tiên tấn công Thiên Không Thành, sau đó quay đầu đánh chiếm Sư Tâm đế quốc sẽ giảm bớt rất nhiều tổn thất.

Nhưng Quân Đồ Minh không có làm như vậy, hơn nữa còn không vội vàng mở rộng quy mô chiến tranh, tựa hồ đang cố ý tạo cơ hội cho Sư Tâm đế quốc, Thiên Không Thành và Thần Vực liên thủ. Đủ loại dấu hiệu làm cho người ta có cảm giác Quân Đồ Minh hoàn toàn không lo lắng thất bại trong cuộc chiến tranh này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-dien>